

NHÀM NER TIÊU

TÀ Ở NHÂN GIÀN

Chân
giàn

Ta Ở Nhân Gian Lập Địa Thành Tiên (Bản dịch Full)

Phương Vọng đầu thai trở thành thể tử Quốc công phủ ở Tề Vương, trong đầu hắc có một tòa Thiên Cung mà ý thức có thể tiến vào bên trong tu luyện, bất kỳ công pháp tuyệt học nào cũng đều có thể tu luyện đến viên mãn, đại viên mãn, cho dù thời gian trong tháp có bao lâu thì ở hiện thực chỉ trong nháy mắt. Khi Phương Vọng 16 tuổi, không ai biết hắc đã bước vào cảnh giới Võ Lâm Thần Thoại. Ngày nọ Phương Vọng nghe được dưỡng nữ Chu Tuyết của Tứ bá điên rồi, mọi người trong phủ đồn rằng Phương phủ sắp bị diệt môn. Phương Vọng yên lặng đi vào phòng Chu Tuyết và vô tình nghe thấy nàng lầm bầm: "Ài, ta tốt xấu gì cũng đã từng là Tiên Tôn của một phương, giờ trở lại lúc trẻ lại không có cách nào xoay chuyển vận mệnh của gia tộc, ông trời cố ý trêu đùa ta sao...? Giá như trước một tháng thì cũng sẽ không đến mức như thế. Trọng sinh giả? Hơn nữa còn là Tiên Tôn? Nhận thức của Phương Vọng bị đánh vỡ, ngoài chấn động ra còn có sự vui mừng, Có thể tập võ tu tiên à. Đạp biến hồng trần núi sông ngàn vạn dặm, chỉ tìm một tiên pháp thể gian, có thể làm người đạp đất thành tiên. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Ta Ở Nhân Gian Lập Địa Thành Tiên (Bản dịch)!

TA Ở NHÂN GIAN LẬP ĐỊA THÀNH TIÊN

Tác giả: Nhâm Ngã Tiểu

Thể loại: Tiệp Hiệp

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Mục lục

- Chương 1: Tiên Tôn Trọng Sinh (1)
Chương 28: Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận
Chương 53: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm! (2)
Chương 81: Một chiêu! Một chiêu! (2)
Chương 106: Bạch Y Kinh Hồng chém rồng (2)
Chương 130: Hào quang vạn trượng, thần long hiện thế (2)
Chương 153: Lời thiên hạ, Kiếm tông khiêu chiến (2)
Chương 175: Âm Dương Huyền Minh Chân công, tiên duyên xuất hiện.
Chương 197: Độ Hư cảnh, Thiết Thiên Thánh giáo.
Chương 204: Tiểu thần thông, Cầm Thiên chương đại viên mãn (2)
Chương 224: Thiên Cương Thánh Thể Chân công, thành! (2)
Chương 244: Chân Tiên nhân gian, Tiêu Dao Tiên (2)
Chương 265: Tiên nhân đương thời, Thiên Nguyên bá sự (2)
Chương 285: Chim đại bàng, phi thăng giả (2)
Chương 306: Thiên tự Kiếm Quân? Không đủ! (2)
Chương 326: Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, tiêu dao tự tại (2)
Chương 347: Từ trên trời giáng xuống, thay trời hành đạo (2)
Chương 369: Thông Thiên Đệ Giám đại viên mãn, trước nay chưa từng có.
Chương 390: Hai mặt trời, nhân quả (2)
Chương 411: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ (3)
Chương 432: Chí Tôn Thánh thể, Kiếm Tiên hiện thế.
Chương 453: Bảo linh bản mệnh thứ tám, Đạo Nguyên tàng sáu.
Chương 473: Cung chủ tương lai, thế của Phương Vọng (2)
Chương 494: Thiên Cương Chí Dương Bá thể đại viên mãn!
Chương 513: Thần thông chém khí vận
Chương 541: Thiên Linh Bảo thể, sự dòm ngó từ Thượng giới
Chương 569: Thuần Dương Thánh thể đột kích (2)
Chương 599: Thánh pháp thật và giả, sắp xảy ra chuyện rồi
Chương 628: Số một số hai nhân gian

Chương 656: Ngộ ra vận mệnh, thay đổi cuộc đời. (2).

Chương 684: Đại kiếp chur thiên, tiến về nhân gian.

Chương 715: Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn mạnh mẽ.

(2).

Chương 745: An Thiên Đại Đế

Chương 768: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa!

Chương 795: Không gì cản nổi! Chiến thần trụ! - Chương 820:

Cảnh giới cao hơn

Chương 821: Làm cho thiên địa yên tĩnh. - Chương 844: ĐẠI

KẾT CỤC

Chương 1: Tiên Tôn Trọng Sinh (1)

Chương 1: Tiên Tôn Trọng Sinh (1)

Mặt trời chiều ngã về tây, ánh chiều tà hoàng hôn vẩy vào trên thành Nam Khâu, thành tường sừng sững, rêu xanh đóng đầy thành vẩy, bá tánh, thương nhân, xe ngựa trước cửa thành xếp hàng vào thành, đường phố bên trong thành bốn phương thông suốt, khách sạn, cửa hàng, hẻm liều đa dạng, hải đồng ở trong ngõ hẻm đùa giỡn, trăm họ ở bên đường rao hàng tay nghề của riêng mình, cũng có giang hồ hào khách khua chiêng gõ trống, hấp dẫn người vây xem bọn họ mãi vờ, khói bếp lượn lờ từ các sân nhà dâng lên, hoàng hôn mờ lung.

Phương Vọng mười sáu tuổi bước vào cửa chính Quốc Công Phủ, một bộ bạch y mặc trên người, hấn phong thần tuấn dật, vừa có nét thư sinh tuấn tú, cũng có khí chất của thiếu niên tuấn kiệt, bọn hạ nhân giữ cửa rồi rít cười hướng hấn chào hỏi, mà hấn không có kiêu ngạo mà gật đầu đáp lại.

“Tuyệt Ảnh Bộ quả nhiên ghê gớm, về sau ngay cả là bên trong năm bước, cũng không có người có thể gây tổn thương cho ta”

Trên mặt Phương Vọng tràn đầy nụ cười, nội công đạt tới võ lâm thần thoại cảnh trong truyền thuyết, lại tinh thông kiếm pháp, chưởng pháp, bộ pháp nhất lưu đương thời, hấn cảm giác mình đã vô địch.

Dù sao hấn mới 16 tuổi!

Đầu thai đã có mười sáu năm, hần liền đạt tới đỉnh phong nhân gian, về sau có thể thật tốt hưởng thụ đời người.

Phương Vọng ước mơ tương lai, thẳng đường đi tới, tất cả người làm dọc đường hướng hần chào hỏi, gọi hần là Thập Tam công tử. Ông nội Phương Mãnh của Phương Vọng chính là người có công huân trong Đại Tế Triều, đứng hàng chính nhị phẩm Quốc Công, mà phụ thân Phương Dân của hần chính là con trai nhỏ của Phương Mãnh, Phương Vọng ở bên trong bối phận đời thứ ba xếp hàng thứ mười ba, cho nên được gọi là Thập Tam công tử.

Ở trong triều đại tương tự cổ đại này, bầu không khí bên trong Phủ Phương Quốc Công rất hài hòa, cũng không có nhiều chuyện ta gạt người lừa, có thể vì liên quan tới việc Phương Mãnh còn tại vị.

Mượn mối giao thiệp cùng uy danh của Quốc Công Phủ, Phương Vọng từ mười hai tuổi thu thập võ lâm tuyệt học, tập võ bốn năm, là thành nội lực ngoại phóng thành cương, khí lực như voi, chẳng qua không có ai biết được một điểm này, đều cho là hần chỉ là một gã công tử Phương phủ ước mơ giang hồ. Đi vào một chỗ trong vườn, Phương Vọng thấy một đám nha hoàn tụ tập chung một chỗ, khí thế ngất trời trò chuyện, hần thính lực siêu nhân, cho dù cách xa mười †trượng, cũng có thể nghe rõ các nàng đang nói chuyện gì.

“Chu Tuyệt điên rồi, hôm nay khắp nơi nói Phương phủ sắp bị diệt môn.”

“Ta cũng nghe được, nàng lá gan thật lớn, thăm hỏi tất cả Lang Quân ở phủ, bây giờ bị phụ thân nàng Tứ Lang Quân nhốt ở trong phòng.”

“Ai dám diệt Phương phủ chúng ta chứ, coi như là Thiên Tử đương triều cũng không dám!”

“Hừ, lời này cũng không nói chắc được.”

“Tứ Lang Quân thiên vị yêu thương dưỡng nữ Chu Tuyết của hần như vậy, phỏng chừng nhốt mấy ngày liền thả ra rồi, chẳng qua các người nghe chưa, nàng tự xưng mình là người trọng sinh, các người nói xem buồn cười hay không hả.”

Phương Vọng nghe được hai chữ trọng sinh, tim giật mình.

Người trọng sinh?

Nếu như Phương Vọng không có trí nhớ kiếp trước, nhất định cũng sẽ coi là trò cười mà nghe, chỉ là chính hần đều trải qua chuyện đầu thai không thể tưởng tượng nổi, hần không thể không suy nghĩ, nhớ như là thật thì sao?

Phương phủ sẽ bị diệt môn?

Phương Vọng nghe trong chốc lát, sau đó hướng sân nhà Chu Tuyết đi tới.

Tứ Bá Phương Trấn lúc còn trẻ đầu quân, tại chiến trường suýt nữa hy sinh, may mắn được phụ thân Chu Tuyết xả thân cứu giúp, cho dù như thế, Phương Trấn vẫn là bị tàn tật cả đời khó trị, rời đi quân đội rồi, hần mang tro cốt ân nhân mang về cố hương ân nhân, khi đó, mẹ Chu Tuyết đã bị bệnh liệt giường, nghe chuyện này, mất hết can đảm, ngày đó liền qua đời, Phương Trấn chỉ đành phải mang theo Chu Tuyết vẫn còn ở trong tã trở lại Phương phủ, từ nay thu làm con gái nuôi.

Chu Tuyết tính cách cô tịch, rất ít ra khỏi sân nhà nhà mình, từ nhỏ đến lớn, Phương Vọng chỉ gặp qua nàng vài lần, trong ấn tượng là một cô bé xấu hổ, so với hần không lớn hơn bao nhiêu, vẻ ngoài còn rất tinh xảo.

Bình thường Tứ bá cực kỳ bao che cho con, Chu Tuyết chưa từng bị ai bắt nạt, cũng sẽ không gặp chuyện tình thần thất thường mới đúng, chẳng lẽ thật là người trọng sinh?

Phương Vọng trong lòng trầm xuống, như thế nào thế lực mới có thể làm cho Phương Quốc Công Phủ diệt môn?

Không phải là ý tứ của thiên tử chứ ? Quốc Công Phủ rất lớn, chiếm cứ 1 phần 5 địa vực Nam Khâu Thành, hoàn toàn là một tòa thành trong thành, gia đình Quốc Công Phủ có đến mấy ngàn, có lúc, Phương Vọng còn có thể thấy đại bá Phương Hưng của mình huấn luyện gia đình tập võ.

Phương phủ như vậy có thể bị người diệt môn?

Phương Vọng bước nhanh hơn, hấn vận chuyển nội công, nín thở ngưng thần, chân đạp Mê Tung bộ, lặng yên không tiếng động đi tới trước cửa sổ phòng Chu Tuyết, cẩn thận nghe lén.

Bên trong nhà yên tĩnh, vốn lấy thính lực Phương Vọng, có thể nghe được Chu Tuyết hô hấp, có chút gấp thúc, rõ ràng tâm tình không yên.

Một lát sau.

“Aizz, nghĩ tới ta dầu gì cũng là một phương Tiên Tôn, bây giờ trở lại thuở thiếu thời, nhưng không cách nào thay đổi vận mệnh gia tộc, lão Thiên cố ý trêu cợt ta sao... Cho dù là đi về trước nữa một tháng, cũng không đến nỗi như thế. .

Phương Vọng nghe được tiếng thở dài của Chu Tuyết, rất yếu ớt, đôi thành người bình thường căn bản không nghe rõ.

Tiên Tôn?

Trái tim Phương Vọng run lên, chuyển thế đầu thai lâu như vậy, hấn nghe nói qua rất nhiều truyền thuyết tiên thân, nhưng vẫn chưa nghe nói qua chuyện trọng sinh, đôi phương nói như thế tất có chuyện kỳ lạ, chẳng lẽ là thật?

Hắn không dám đánh cuộc, dù sao chính hắn đều là chuyển thế thân, gặp phải người trọng sinh sống lại, cũng không tính

là ly kỳ.

Vừa nghĩ tới Phương phủ bị diệt môn, tim của hắn liền hoảng sợ, đời này cha mẹ đối xử với hắn cực tốt, những người bác kia cũng là như vậy, hắn rất thích Phương phủ, hắn không muốn nhìn thấy Phương phủ bị diệt môn.

Chương 2: Tiên Tôn Trọng Sinh (2) Do dự một chút, Phương Vọng cưỡng ép kéo mở cửa sổ, nhảy vào bên trong nhà.

Chương 2: Tiên Tôn Trọng Sinh (2) Do dự một chút, Phương Vọng cưỡng ép kéo mở cửa sổ, nhảy vào bên trong nhà.

Chu Tuyết cũng không có bị hắn hù, chẳng qua là bình tĩnh ngồi ở trước bàn nhìn hắn.

Nàng một thân áo xanh, trang điểm da mặt tinh xảo, tóc hơi lộ ra xóc xếch, dù vậy, như cũ lộ ra đoan trang xinh đẹp, duy trì phong độ đại gia khuê tú.

Hai người mắt đối mắt, trong lúc nhất thời bên trong nhà lâm vào trong yên lặng.

“Thân thủ này của ngươi không đơn giản, ta lại không có chút nào phát hiện, ngươi là người phương nào?” Chu Tuyết đánh vỡ yên lặng, mở miệng hỏi.

Phương Vọng nghe một chút, tay phải trong tay áo âm thầm nắm chặt.

Ta ở Phương phủ không có cảm giác ỳn tại như vậy sao?

Được rồi, mười sáu năm trước quả thật khiêm tốn, kém xa các ca ca lộ rõ tài năng hoặc là ngang ngược càn rỡ của hắn.

Phương Vọng mở miệng nói: “Ngươi nói ngươi là người trọng sinh, ta nguyện ý thử tin tưởng ngươi, ngươi đã là tiên nhân sống lại, trong đầu nhất định có Tiên pháp, ờ không cần

người có thể bày ra, người có thể tùy tiện truyền thụ cho ta một chiêu, ta tự có phương pháp kiểm nghiệm thiệt giả, nếu là thật, ta đây nguyện tin tưởng người lời nói, cùng người cùng thay đổi vận mệnh Phương phủ, dù sao ta cũng họ Phương.”

Ở trong óc của hắn, có một tòa Thiên cung, đó là hắn phát hiện lúc lần đầu tiên tiếp xúc nội công, một khi hắn bắt đầu tu hành nội công hay võ học, ý thức sẽ tiến vào Thiên cung, ở bên trong có thể không ăn không uống, thẳng đến hắn đem các loại tuyệt học tu luyện tới cảnh giới viên mãn rồi, mới có thể ý thức rời đi Thiên cung, trở lại thực tế.

Vô luận hắn ở trong Thiên Cung nán lại bao lâu, trong thực tế đều là chuyện chớp mắt.

Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể ở lúc mười sáu tuổi bước vào võ lâm thần thoại cảnh.

Chu Tuyết cau mày, chăm chú nhìn Phương Vọng, không có lập tức mở miệng.

Phương Vọng cũng không gấp, ngồi ở trước bàn, cùng nàng ngồi đối diện, hắn còn tự mình rót một chén trà.

Tà dương ngoài cửa sổ từ từ rơi xuống, ánh tà dương đỏ quạch như máu, tràn đầy vẻ thê lương xinh đẹp.

“Thôi, ta quả thật không cách nào dứt bỏ Phương Phủ, mặc dù ta không nhớ người là ai, nhưng xem bộ dáng của người, chắc cũng là con em Phương phủ, người là người duy nhất nguyện ý tin tưởng ta, ta đây liền truyền thụ cho người Ngự Kiếm Thuật, Ngự Kiếm Thuật chính là nhập môn pháp thuật của người tu tiên, cũng là ngưỡng cửa giữa Tu Tiên cùng Võ Học.”

Chu Tuyết nhẹ giọng nói, Phương Vọng nghe một chút, khẽ gật đầu, trong lòng không khỏi hồi hộp lên.

Trong lòng của hắn vừa hy vọng đây là thật, vừa sợ là thật.

Nếu mà là thật, vậy Phương Phủ thì có kiếp nạn.

Nhưng nếu là thật, tu Tiên Ván Đạo theo đuổi trường sinh kia cũng sẽ là thật. ..

Có thể Tu Tiên, ai tập võ chứ?

Chu Tuyết bắt đầu thổ lộ tâm pháp khẩu quyết Ngự Kiếm Thuật, Phương Vọng nghiêm túc nghe.

Ngự Kiếm Thuật ý tứ là dùng linh lực xuất thể, khu ngự phi kiếm, Phương Vọng từng nghe một tên giang hồ hiệp khách nói qua, trăm năm trước liền có một vị kiếm thánh có thể làm được trình độ như vậy, chẳng lẽ đối phương là người tu tiên?

Chu Tuyết vừa nói, vừa quan sát thần sắc đối phương.

Trong lòng nàng thở dài.

“Ta đang làm gì, lại tin tưởng một tên thiếu niên, nhìn bộ dáng kia của hắn, đoán chừng là hiếu kỳ mà tới, chẳng qua hắn có thể lặng yên không tiếng động đi tới ngoài cửa sổ khuê phòng của ta, nói rõ võ công của hắn không thấp, thôi, dù sao không ai tin...”

Chu Tuyết nghĩ như vậy đến, nàng sờ dĩ làm như vậy, cũng là vì phát tiết nỗi khổ bức bối trong lòng.

Thời gian một nén nhang sau, chu tuyết mang tất cả mẫu chốt của Ngự Kiếm Thuật kể xong. Tiếng nói của nàng vừa dứt, đầu Phương Vọng sắp vỡ, ý thức cả người trong nháy mắt đi tới bên trong một mảnh cung điện đại khí bằng bạc, vàng son lộng lẫy.

Đây chính là Thiên Cung của hăn!

Lúc mới tới, hăn đứng ở bên ngoài Thiên cung, có thể thấy hai chữ bằng hiệu Thiên cung, sau đó, hăn đều là trực tiếp hiện thân trong thiên cung.

Thiên Cung không gian bát ngát, nhưng trải qua hần tìm tòi, cũng chỉ có một điện này, trong điện hai bên để mười tám món binh khí, hần còn có thể tưởng tượng binh khí cùng với dụng cụ tập võ, tùy tâm tạo vật, hần thậm chí còn có thể cải biến hoàn cảnh trong điện, toàn bằng nhất niệm.

“Là thật. .. Là thật...”

Phương Vọng kích động khó nhin, nghe Chu Tuyết giải thích Ngự Kiếm Thuật, hần đã cảm thấy cao thâm, bây giờ tiến vào Thiên cung, chứng minh Ngự Kiếm Thuật là thật, như thế tuyệt học nhất định là Tu Tiên thuật.

Quan trọng nhất là, ngay cả là phương pháp Tu Tiên, hần cũng có thể đi vào Thiên cung!

Điều này nói rõ cái gì?

Về sau hần Tu Tiên, sẽ bớt đi quá trình †u hành công pháp, pháp thuật, đây là ưu thế lớn nhất của hần!

Phương Vọng không nhin được hoan hô, cực kỳ hưng phấn.

Từ nhỏ, hần đã có lòng muốn lưu lạc chân trời, hần vốn chuẩn bị sau mười tám tuổi du lịch thiên hạ, bằng vào một thân võ công, khoái hoạt cả đời, bây giờ biết được †ồn tại tu tiên, lòng lưu lạc càng thêm mãnh liệt.

Hồi phục tâm tình rồi, Phương Vọng nghĩ đến Phương phủ sẽ bị diệt môn, hần lúc này bắt đầu tu hành Ngự Kiếm Thuật.

Ở trong thiên cung tu hành rất khô khan, nội công của hần tu luyện đến Đại viên mãn dùng gần hai mươi năm, lại thêm võ lâm tuyệt học khác, hần nhin như mười sáu tuổi, trên thực tế đã trải qua bảy tám chục tuổi, cũng may Thiên Cung sẽ không ảnh hưởng tuổi thọ của thân thể hần.

Phương Vọng tinh thông một bộ kiếm pháp nhất lưu đương thời, đối với kiếm pháp đã có chỗ hiểu, tu hành Ngự Kiếm Thuật, cũng không có khó hiểu lắm, chẳng qua là Ngự Kiếm Thuật dùng là linh lực của người tu tiên, trong cơ thể hẳn chính là chân khí của người tập võ, cũng không biết chân khí có thể hay không ngự kiếm.

Chương 3: Chính đạo và ma đạo q@)

Chương 3: Chính đạo và ma đạo q@)

Qua mười năm, Phương Vọng khó khăn mang tới Ngự Kiếm Thuật luyện tới Đại viên mãn.

Đại viên mãn, đó hẳn là cảnh giới tối cao của tuyệt học, tuyệt không phải nắm giữ đơn giản như vậy.

Khoảnh khắc sau khi Đạt thành đại viên mãn, ý thức của hắn trở lại thực tế... .

Chu Tuyết kể xong Ngự Kiếm Thuật rồi, liền nhìn chăm chăm Phương Vọng, muốn nhìn một chút hẳn sẽ là vẻ mặt gì, nhưng mà Phương Vọng biểu cảm không có thay đổi, điều này làm cho nàng có chút thất vọng.

Nàng lúc này mở miệng nói: “Bây giờ, ngươi là tin, hay là không tin?”

Trong mắt Phương Vọng lóe lên một vết thần thái, chỉ thấy hắn nhếch miệng lên, trên mặt lộ ra ý khí thiếu niên.

“Tin! Tuyệt học như thế, tuyệt không phải thứ phàm phu biết được, từ giờ trở đi, †a sẽ cùng ngươi cùng thay đổi vận mệnh Phương phủ!” Phương Vọng nói năng có khí phách nói, trong lòng của hắn phấn khởi cực kỳ, cố gắng khắc chế.

Chu Tuyết sửng sốt, vẻ mặt cổ quái nhìn về phía Phương Vọng.

Trong nội tâm nàng không nói được là vui vẻ yên tâm, cảm động, hay là bất đắc dĩ, buồn cười.

Tà dương ngoài cửa sổ càng ngày càng thấp, phảng phất đang nói cho nàng biết, thời gian đã không nhiều, nàng chỉ có thể tin tưởng thiếu niên ở trước mắt, giống như thiếu niên tin tưởng nàng.

“Đúng rồi, còn chưa hỏi tên và thân phận của ngươi...” Chu Tuyết suy nghĩ trở lại thực tế, nàng nhìn Phương Vọng, khẽ mở hàm răng, ầm ập hỏi.

Đang đắm chìm trong triển vọng Tu Tiên, Phương Vọng nghe được câu hỏi của nàng, không khỏi bất đắc dĩ nói: “Ta tên là Phương Vọng, phụ thân là Phương Dân.”

Đường đường Phương phủ Thập Tam công tử, lại không bị đồng bối trong phủ nhận biết, quá sỉ nhục.

“Phương Vọng? Không ấn tượng, nhưng tên cha ngươi ta còn nhớ, hẳn là Ngũ thúc của ta chứ?” Chu Tuyết trầm ngâm nói, điều này cũng làm cho Phương Vọng nhớ tới nàng là người trọng sinh, trí nhớ đã không phải là Chu Tuyết trước đây.

Phương Vọng đang muốn tiếp lời, kết quả nghe được Chu Tuyết nói: “Ta không nhớ ngươi, ngươi hẳn là chết ở đêm diệt môn, sau đó, Phương phủ chỉ có mấy người sống sót, aizz.” Phương Vọng có loại cảm giác bị phán tử hình, chẳng qua vừa nghĩ tới người mình để ý đều sẽ chết, tim của hắn cũng căng thẳng.

“Trò chuyện một chút đêm diệt môn ngươi nói đi, xem xem ứng đối như thế nào.” Phương Vọng nghiêm túc nói.

Có thể diệt Phương phủ, hoặc là đại quân tập thành, hoặc là môn phái võ lâm lên vào Phương phủ, hơn nữa còn là số lớn

cao thủ hành động chung, gia đình trong phủ Phương gia nhưng là có không ít cao thủ thoái ẩn giang hồ.

Chu Tuyết bó lấy mái tóc bên tai, hít sâu một hơi, nói: “Ban đêm bảy ngày sau, Phương phủ sẽ nghênh đón tai họa ngập đầu, địch nhân tất cả đều là người tập võ, trong đó sáu vị đến từ hoàng thành, là tuyệt đỉnh võ lâm cao thủ Đại Tề Triều, còn có một vị chính là người tu tiên, tuyệt đại đa số người Phương phủ đều ở chết ở trong tay hắn, trong tay hắn có một cái dị bảo, có thể hấp thu vong hồn người chết.”

Người tu tiên!

Phương Vọng bắt đầu lo lắng, thông qua tu hành Ngự Kiếm Thuật, hắn đã hiểu được chênh lệch giữa vũ phu cùng người tu tiên, cho dù hắn đã bước vào cảnh giới như võ lâm thần thoại, đối phó người tu tiên không rõ, áp lực như cũ rất lớn.

“Vị người tu tiên kia cùng người tập võ có bao nhiêu chênh lệch?” Phương Vọng nhìn chăm chăm Chu Tuyết hỏi.

Chu Tuyết thở dài một tiếng, nói: ‘Hắn ở Tu Tiên giới chẳng qua chỉ là tầng dưới chót thôi, nhưng đặt trong võ lâm, có thể trên đời vô địch, một trăm vị cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh liên thủ đều không phải là đối thủ của hắn.’”

“Vậy nếu là nắm giữ Ngự Kiếm Thuật, có thể tru diệt hắn hay không?” Phương Vọng hỏi tới. Chu Tuyết cổ quái nhìn về phía hắn, nói: “Xem luyện tới trình độ nào đi, người tu tiên đều sẽ biết thuật ngự kiếm, nhưng tu sĩ tầng dưới chót giống như hắn, chỉ có thể miễn cưỡng ngự kiếm, người đừng suy nghĩ nữa, trong vòng bảy ngày, người không có khả năng nắm giữ Ngự Kiếm Thuật, chớ nói chi là mang tới Ngự Kiếm Thuật luyện đến trình độ tru diệt người tu tiên.”

Phương Vọng nghe một chút, trong lòng có chút cân nhắc, chẳng qua hẳn chưa từng đối mặt qua người tu tiên, không thể khinh thường.

“Ồ trong bảy ngày này, ta không cách nào lần nữa đạt được thủ đoạn Tu Tiên, nhiều nhất luyện chế nhiều một ít độc dược, người là con trai Ngũ thúc, cùng Phủ Chủ quan hệ gần hơn, người nghĩ biện pháp khuyên một phen đi, cho dù không thể khuyên Phương phủ thoát đi Nam Khâu thành, chuẩn bị sớm cũng là chuyện tốt.” Chu Tuyết nghiêm túc nói. Trải qua tình tảo lại, năng ý thức được chính mình lúc trước quá mức lỗ mẫn, chỉ lo cứu Phương phủ, lại quên địa vị Phương phủ cùng với thân phận của mình, là Quốc Công phủ, Phương phủ là không có khả năng thoát đi Nam Khâu Thành, hơn nữa sau khi chạy càng nguy hiểm hơn, không có dân chúng vờn quanh, tình cảnh Phương phủ càng nguy hiểm.

Phương Vọng gật đầu, sau đó nhắc nhở: “Chuyện trọng sinh quá mức hoang đường, về sau nhưng mà chớ nói nữa, người bịa một cái cớ đều được, hơn nữa chuyện này nếu là truyền tới trong tai người tu tiên, vậy càng thêm nguy hiểm.”

Chu Tuyết ánh mắt khế biến, gật đầu nói: “Thụ giáo, là ta quá mức lỗ mẫn, ta cũng là lần đầu tiên gặp phải chuyện như vậy, hơn nữa còn ở trước đêm diệt môn, lòng rối loạn.”

Trong nội tâm nàng đột nhiên sinh ra sợ, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng trở nên bất đồng.

Phương Vọng thì bị ánh mắt của nàng hù, người này sẽ không muốn giết người diệt khẩu chứ ?

Sau đó, hai người lại trò chuyện một lúc lâu, quyết định giải thích đại khái cùng kế hoạch hành động rồi, Chu Tuyết thúc giục: “Phương Vọng, mau đi đi, chuẩn bị sớm, ta cũng muốn bắt đầu.”

Phương Vọng gật đầu, đứng dậy rời đi, nhảy ra cửa sổ mà đi.

Chu Tuyết nhìn dấu giày trên bệ cửa, ở trên cái băng ghế ngồi yên một lúc lâu.

Chương 4: Ma đạo và chính đạo

Chương 4: Ma đạo và chính đạo

Vào đêm, Phương phủ đèn đuốc sáng choang.

“Cái gì? Có người muốn đồ sát cả phủ ta?”

Phương Dần một thân thư sinh nho nhã khí chất buông chén đũa xuống, giận không kềm được mà hỏi, Khương thị mẹ Phương Vọng bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, xung quanh không có người hầu, vì trước khi nói chuyện đã bị Phương Vọng cho lui ra.

Phương Vọng cau mày nói: “Tháng trước, ta đã nghe giang hồ Du Hiệp nói qua chuyện này, cho là lời nói vô căn cứ, hôm nay hỏi Chu Tuyết, mới vừa kiểm chứng, nàng căn bản không phải là sống lại, chẳng qua là có cao thủ thần bí lén vào trong phủ lặng lẽ nói cho nàng biết, kích thích đến nàng, dưới tình thế cấp bách, nàng ta nói lung tung thôi.”

Phương Dần hừ lạnh: “Đương nhiên là ta không tin cái gì là trọng sinh, chẳng qua là cao thủ kia sao lại tìm nàng ta, sao không tìm ta hay tìm Tứ bá người?”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Con làm sao biết được, nhưng cha ngẫm xem, ta nghe nói qua, Chu Tuyết cũng nhận được tin tức này, thà tin là có còn hơn là không tin, Phương phủ không đánh cuộc được hậu quả như thế.”

Nghe vậy, mặt Phương Dần trầm xuống, suy nghĩ giây lát sau đó hần vỗ bàn, lưu lại một câu liền rời đi: “Ta đi tìm gia gia của ngươi!”

Khương thị thở dài một tiếng, vừa gấp thức ăn cho Phương Vọng vừa dặn dò: “Vọng nhi, ngày thường ít giao lưu với đám giang hồ nhân sĩ kia đi, quá nguy hiểm.”

“Biết rồi mẹ, sau này con sẽ không như thế nữa.” Phương Vọng cười đáp. Chờ qua kiếp nạn này hẳn sẽ theo đuổi Tiên Đạo, võ lâm chó má gì hẳn không thềm xông, muốn xông thì xông lên Tu Tiên giới.

Sau khi cơm nước xong, Phương Vọng chờ trong sảnh, Phương Dân đi ước chừng một canh giờ mới trở về, sắc mặt của hắn rất ngưng trọng.

Đối mặt với đứa con trai đã thông minh hiểu chuyện từ nhỏ, hắn không giấu giếm.

“Gia gia của người đã tin tưởng, chuẩn bị nghiêm phòng, những chuyện này người không cần phải để ý đến, có chúng ta ở đây, Phương phủ không có khả năng xảy ra chuyện.”

Nghe nói như vậy, Phương Vọng mới yên tâm, sau đó cáo từ rời đi.

Một đêm này, Phương Vọng nằm mơ, mơ thấy mình ngự kiếm ngao du thiên địa, thành Chân Tiên tiêu dao nhân gian, cực kỳ sung sướng!

Sáng sớm ngày kế, Phương Vọng thức dậy, sau khi rửa mặt, phân phó cho Lý Cửu người hầu thân cận nhất của mình: “Trong vòng sáu ngày, ta muốn một thanh kiếm sắc bén nhất, tốn bao nhiêu tiền cũng không đáng kể!”

Phương Mạnh theo tiên đế nam chinh bắc chiến, chiến công hiển hách, sau khi khai triều tuy bị tước binh quyền, nhưng đổi lại có nhiều của cải, đến đời đệ tử thứ ba Phương Vọng mới giàu có như vậy, mà Phương Dân chỉ có một đứa con trai là hắn mà thôi, hắn muốn bao nhiêu vàng bạc châu báu, Phương Dân đều cho.

” Được, nhất định sẽ làm cho công tử hài lòng!”

Lý Cửu chỉ lớn hơn Phương Vọng hai tuổi cao húng, vội vàng rời đi.

Phương Vọng nhân lúc trong viện không người, bắt đầu thử nghiệm thi triển Ngự Kiếm Thuật, lấy thanh gỗ làm kiếm, mặc dù đã luyện Ngự Kiếm Thuật tới Đại viên mãn, nhưng hắn chưa chân chính chiến đấu qua.

Hắn cũng không phải là người tu tiên, dùng chân khí võ phu để ngự kiếm, tiêu hao rất nhiều.

Tốc độ càng nhanh, tiêu hao càng lớn!

Sau khi thử nửa canh giờ, hắn ý thức được mình chỉ có một cơ hội, nhất định phải một kiếm giết được vị Tu Tiên Giả kia.

Giữa trưa sau đó, Phương Vọng đi viếng thăm Chu Tuyết, hắn nghĩ sẽ tìm một chút pháp thuật, sáu ngày, cho dù hắn nắm giữ một bộ công pháp Tu Tiên, cũng không kịp tích góp linh lực của Tu Tiên Giả, chẳng thà nhiều thêm một số thủ đoạn giết địch.

Nhưng mà, Chu Tuyết đã được giải trừ cấm bế, Phương Vọng vô huyệt, chỉ có thể từ bỏ. Năm ngày sau đó, Chu Tuyết đi sớm về trễ, Phương Vọng vẫn không gặp được nàng.

Trong mấy ngày nay, gia đình trong phủ ngày càng nhiều, thậm chí Đại bá của Phương Vọng còn trắng trợn mời chào một số nhân sĩ giang hồ trong thành, một số đệ tử Phương gia đang tập võ ở một số môn phái bên ngoài gần Dương Hồ Quận cũng bị triệu hồi về.

Trong đó nhất làm cho người ta chú ý chính là Phương Hàn Vũ con thứ ba của Nhị bá Phương Triết.

Vị Cửu công tử của Phương phủ này lúc còn tám bé quan hệ với Phương Vọng cũng không tệ, tuổi tác chỉ kém hai tuổi,

chẳng qua là năm Phương Vọng bảy tuổi, Phương Hàn Vũ bị đưa đến môn phái võ lâm lớn nhất Dương Hồ Quận tập võ, hàng năm cũng sẽ truyền thư tin về, năm ngoái Phương Dân còn nói hẳn đã đạt tới mức độ cao thủ võ lâm nhất lưu, tuyệt đối là thiên tài võ học.

Nhiều năm không gặp, Phương Vọng nhớ khi còn bé thường thường quần tiểu đường huynh mình, có chút hoài niệm, chẳng qua là bây giờ không phải là thời điểm nói chuyện cũ.

Ngày thứ sáu, buổi chiều.

Chu Tuyết đi tìm Phương Vọng trước, Phương Vọng đưa nàng vào bên trong nhà, đóng cửa phòng.

Hôm nay Chu Tuyết mặc một bộ quần áo thúc thân đỏ, tư thế hiên ngang, trâm cài tóc ngày thường bị nàng gỡ xuống, nàng dùng một sợi giây đỏ cột mái tóc của mình ở sau ót, lộ ra gương mặt xinh đẹp tinh xảo.

Nhìn lạ nhưng rất đẹp.

Phương Vọng nghĩ như vậy, sau đó cùng Chu Tuyết ngồi xuống.

Chu Tuyết từ trong ngực móc ra một cái túi thơm, nói: “Đây là hương cỏ Nhuyễn Cốt tán ta luyện chế, người chỉ cần vẩy một cái vào người địch nhân, chỉ cần đối phương hít phải độc phấn, ba hơi thở là ngã xuống, bất quá tán này chỉ có thể đối phó những cao thủ võ kia lâm, đối mặt với vị Tu Tiên Giả kia lại không có tác dụng, nếu người gặp phải hắn, nhất định phải trốn.”

Đối với tộc nhân đầu tiên tin tưởng mình, Chu Tuyết rất có hảo cảm, không hy vọng hắn lỗ mãng, chết vào đêm mai.

Phương Vọng cầm túi thơm: lên, không nhìn được hỏi “Tu Tiên giới có phân biệt chính đạo, ma đạo không?”

Chu Tuyết liếc mắt nhìn về phía hắn, nhẹ giọng hừ nói: “Đương nhiên là có phân, †a chính là tu sĩ ma đạo, nhân ma quỷ quái chết trong tay ta, không đếm xuể, ngươi có sợ hay không?”

Chương 5: Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế.

Chương 5: Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế.

Phương Vọng chân thành nói: “Ta thường xuyên nghe hào khách giang hồ trong thành nói, người trong giang hồ, thân bất do kỷ, tu tiên siêu thoát thế tục, tất nhiên lại càng nguy hiểm. Người tái sinh trở về, còn có thể nhớ thương Phương phủ. Bằng vào điểm này, ta sẽ không sợ ngươi, ngươi vĩnh viễn là người của Phương phủ, là tộc nhân của ta.”

Chuyện này...

Tu sĩ Ma đạo!

Trong lòng Phương Vọng hơi chột dạ. Trải qua lời nhắc nhở của hắn, sau này hắn có thể là người duy nhất biết được thân phận người sống lại của Chu Tuyết. Việc này sẽ không dẫn tới phiền phức đấy chứ?

Chu Tuyết thấy hắn nói rất nghiêm túc, mím môi cười một tiếng. Lúc này nàng mới bắt đầu chú ý Phương Vọng, phát hiện tiểu tử này có dáng dấp rất đẹp, mày kiếm mắt sáng, khí phách vô cùng. Cũng đúng thôi, dù sao thì cha hắn, Phương Dần là mỹ nam tử nổi danh thành Nam Khâu mà.

Sau khi trải qua suy tư ngắn ngủi, Chu Tuyết nghiêm túc nói: “Võ công của ngươi không tệ, nhưng chỉ có thể đối phó vũ phu, vị người tu tiên kia giao cho ta đến đối phó, ngươi nhất định không thể can thiệp vào.”

Nàng rất có thiện cảm với Phương Vọng, nhưng cũng biết được thiếu niên thiên tài khí phách. Phương Vọng tuổi nhỏ

như thế đã năm giữ võ công cao cường, dưới sự xúc động, rất có thể sẽ khiêu chiến người tu tiên.

Phương Vọng nghĩ ngợi, chậm rãi gật đầu, dù sao đôi phương là người sống lại, tất nhiên là có chút thủ đoạn.

Thật vất vả nghe nói về môn đạo tu tiên, hẳn cũng không muốn chết bất đắc kỳ tử trước khi tu tiên.

Hai người trò chuyện hồi lâu, gần như đều là Chu Tuyết đang sắp xếp, Phương Vọng lắng nghe. Chu Tuyết có cần thì Phương Vọng hỗ trợ chuyển giao một vài ý kiến của nàng. Dù sao nàng chỉ là dưỡng nữ, không có quyền nói chuyện ở Phương phủ. Trong lúc đó, Phương Vọng tính toán tìm kiếm pháp môn tu tiên, nhưng bị nàng nghiêm khắc từ chối, công bố Phương phủ đang trong thời khắc sinh tử tồn vong, há có thể nghĩ đến những chuyện không có ý nghĩa này?

Sau khi Chu Tuyết rời đi, Phương Vọng bèn đi gặp cha mình, truyền lại một vài ý kiến của Chu Tuyết. Phương Dần bày tỏ tán thưởng đối với đề nghị của Phương Vọng, lập tức khởi hành đi tìm gia gia của Phương Vọng, Phương Mạnh.

Một đêm này, rất nhiều người của Phương phủ đều khó mà an giấc.

Cho dù ai nghe nói gia tộc mình sắp bị diệt môn, đều sẽ bối rối.

Phương Vọng cũng giống như thế, hẳn vận công trong phòng, tích súc chân khí, làm cho mình càng có niềm tin hơn.

Ngày thứ bảy, đây là một ngày ngọt ngào nhất từ khi Phương phủ tự xây phủ đến nay, mặc dù phần lớn người tỏ vẻ khinh thường đối với nguy hiểm diệt phủ, nhưng khi màn đêm buông xuống, trên dưới Phương phủ cũng bắt đầu khẩn trương.

Bóng đêm như nước, gió lạnh xào xạc, thành Nam Khâu phồn hoa náo nhiệt ngày xưa lâm vào trong yên lặng, ngẫu nhiên có tiếng chó sủa vang lên.

Phương Vọng ngồi trên mái hiên, tay vuốt ve một thanh bảo kiếm. Đây là bảo kiếm Lý Cửu dùng thời gian ba ngày mới mua được, chém sắt như chém bùn, có thể xưng là thần binh lợi khí. Ánh mắt của hắn rơi một bóng dáng trên mái hiên vào nơi xa. Đó là đường huynh của hắn, Phương Hàn Vũ.

Dáng người Phương Hàn Vũ thẳng tắp, hai tay hắn ôm kiếm, đầu hơi cúi xuống, giống như đang chợp mắt. Gió lạnh thổi bay mái tóc dài và vạt áo của hắn, rất có hiệp khí giang hồ xứng đáng đứng trên đỉnh cao nhất.

“Công lực không tệ, quả thực đã tới cảnh giới nhất lưu của võ lâm, mà lại không phải cảnh giới mới vào, thật sự là kỳ tài võ học.” Phương Vọng than thở trong lòng.

Ở võ lâm, người tập võ chia cảnh giới từ thấp đến cao làm bất nhập lưu, tam lưu, nhị lưu, nhất lưu, tuyệt đỉnh và cảnh giới thần thoại võ lâm trong truyền thuyết. Đương thời không có thần thoại võ lâm, cao thủ tuyệt đỉnh đều là người trấn giáo của các môn phái lớn, rất ít hành tẩu giang hồ, cao thủ nhất lưu đã đủ để tung hoành tứ phương.

Phương Vọng mười sáu tuổi đã thành tựu cảnh giới thần thoại võ lâm, vốn nên là truyền kỳ đương thời, thế mà hắn lại gặp được đả kích giảm chiều không gian từ Tu Tiên giới.

Đối mặt người tu tiên sắp đến, Phương Vọng không e ngại, kinh hoàng, trái lại hắn còn đang ấp ủ một bầu nhiệt huyết.

Tập võ bốn năm, hắn còn chưa từng giết địch, cho dù là luận bàn, cũng chỉ là che mặt đi khiêu chiến những cao thủ kia, có chừng có mực.

Một thân tuyệt học võ lâm cùng ngự kiếm thuật đại viên mãn chính là chỗ dựa của hắn, để hắn có lòng tin đi khiêu chiến † ôn tại tầng chót nhất của Tu Tiên giới. Huống chi Phương phủ còn có người sống lại Chu Tuyết ở đây. Hắn thấy, Chu Tuyết, Tiên Tôn sống lại tất nhiên có thủ đoạn phi phàm, dù sao Chu Tuyết biết được chênh lệch giữa người tu tiên và người phàm.

Đêm dần dần sâu, xung quanh đình viện liên tiếp vang lên tiếng ếch ộp, từng đội từng đội gia đình đang tuần tra bốn phía, nhất là đường đi xung quanh Phương phủ, ngay cả quan binh cũng bị kinh động, đến đây gác đêm.

Chu Tuyết ngồi trước bàn đá trong đình viện, trong tay nàng lau sạch từng cái ngân tiêu, sắc mặt lạnh như băng, ánh trắng sáng cũng không lạnh bằng ánh mắt của nàng. Trong hình ảnh phản chiếu của binh khí, mắt nàng mơ hồ phun trào màu đen sát khí.

Một bên khác.

Trên tường thành phía đông của thành Nam Khâu, từng bóng dáng như điều hâu lần lượt nhảy lên, như nhận lượt sóng biển, nhảy lên vào trong thành.

Một bóng dáng cuối cùng rơi trên tường thành. Quan sát thành Nam Khâu mênh mênh, áo xanh của hắn phấp phới, eo ong vai rộng, tóc dài bị vải tùy ý cột lên, tướng mạo hắn thoát nhìn ngoài bốn mươi tuổi, phát trần trong tay làm hắn trông giống đạo sĩ, nhưng đôi mắt của hắn lại lộ ra nét âm u lạnh lẽo như rắn độc.

“Không hổ là một trong những thành trì phồn hoa nhất phương nam Đại Tề, nhất định có thể làm cho Phần Hồn phiên khôi phục.”

Đạo nhân áo xanh tự lẩm bầm, nhếch miệng lên, trong giọng nói mang một chút hung ác. Hắn nhảy lên theo, tan biến trong bóng đêm mịt mờ.

Chương 6: Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế. (2)

Chương 6: Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế. (2)

Đại đường Phương phủ, đèn đuốc sáng trưng, lang quân, phu nhân trong phủ đều ở trong đại đường, ngồi ở thủ tọa chính là Phủ chủ Phương Mãnh.

Phương Mãnh tuổi đã gần bảy mươi, tóc trắng xoá, như hùng sư tuổi già, ngồi trên ghế, hai tay chống gậy. Ánh mắt của hắn sắc bén, bình tĩnh nhìn bầu trời đêm ngoài cửa.

“Giờ Tý đã tới, vẫn không có cường đạo đột kích, quả nhiên là lời đồn nhảm.”

“Ta đã nói rồi, há có thể dễ dàng tin tưởng hai đứa trẻ?”

“Tiểu tử Phương Vọng kia ngày thường không phải rất thông tuệ sao, sao cũng nghe tin đồn thất thiệt như thế. Phương phủ là Quốc Công phủ đấy, ai dám tự tiện xông vào, thì chính là muốn rơi đầu.”

“Yên tĩnh chút đi, bọn phụ nhân các người thì hiểu cái gì, trời còn chưa sáng, thì không thể phớt lờ!”

“Phụ thân, nỗi bất an trong lòng ta lại là càng ngày càng mãnh liệt.”

Các lang quân đều là bá bá của Phương Vọng, sắc mặt của bọn họ cũng rất nghiêm trọng, ngược lại một vài phu nhân ra vẻ nhẹ nhõm, muốn khiến bầu không khí đừng trầm trọng như vậy.

Tứ lang quân Phương Trấn làm cho các huynh đệ chấn động, vì Phương Trấn đã từng tòng quân, là người leo ra từ

trong núi thâm biể máu, cảm giác của hấn đối với nguy hiểm vượt xa những người khác.

Phương Mãnh khẽ nói: ‘Lão phu chinh chiến cả đời, bây giờ giải ngũ về quê, giao ra binh quyền, nhưng cũng không phải ai muốn chộc là có thể chộc. Cho dù là ai dám đến, đều phải chết, mà việc này sẽ không xong đâu!’”

Cơn phẫn nộ trong lòng của hấn rất lớn. Phóng mắt khắp thiên hạ Đại Tề, ai dám lỗ mãng nhắm vào một Quốc Công phủ như thế?

Ai lại có lực lượng này?

Phương Mãnh đã có suy đoán trong lòng, chỉ không nói ra mà thôi.

Bất chợt!

“A —”

Phía đông truyền đến một tiếng thét chói tai, là tiếng kêu của một tỷ nữ, âm thanh tràn ngập nỗi hoảng sợ.

Đại bá của Phương Vọng, Phương Thế lập tức lao ra, bước mấy bước đã tan biến trong tầm mắt mọi người.

Bốn vị lang quân còn lại của Phương phủ, Phương Triết, Phương Kim, Phương Trấn, Phương Dần lập tức đi đến ngoài cửa lớn, nhìn khắp xung quanh. Phu nhân của bọn họ mặc dù bị hù dọa, nhưng không hoảng hốt lo sợ, chỉ chen chúc vào với nhau, run lấy bầy.

Phương Mãnh ho khan vài tiếng, được lão thê nâng đỡ chậm rãi đứng dậy.

Rất nhanh, các nơi trong Phương phủ truyền đến tiếng thét chói tai, tiếng la giết, và tiếng vang của đao kiếm tấn công.

Phương Vọng đợi trên mái hiên nhìn thấy từng phương hướng đều có người áo đen thần bí xâm nhập Phương phủ, số lượng kẻ địch nhiều hơn trong tưởng tượng của hắn, hắn phóng về phía người áo đen có thân pháp nhanh nhất kia.

Cùng lúc đó, Phương Hàn Vũ cũng hành động, mà Chu Tuyết vẫn ngồi trước bàn đá, kiên nhẫn chờ đợi.

Cạch!

Một người áo đen trèo qua tường viện rơi xuống đất, tay phải hắn cầm đao, mặt che miếng vải đen, chỉ lộ ra cặp mắt. Ánh mắt của hắn rơi vào ba nha hoàn trong viện. Bọn nha hoàn vừa thấy được hắn, bị dọa đến thét lên, vội vàng chạy tới hướng trong phòng.

Người áo đen không nói hai lời, lập tức phóng đi về hướng các nàng.

Vèo -

Một tiếng xé gió truyền đến, rách phá bầu trời đêm, người áo đen đột nhiên dừng lại. Ở góc tường sau lưng hắn, một cục đá rơi trên tường, đánh ra một vết lõm lớn chừng ngón cái rồi rơi xuống đất, ánh trăng chiếu rọi xuống, vết máu trên cục đá này hiện lên màu đen.

Người áo đen cũng ngã nhào về sau theo, đầu của hắn đập ầm ầm trên đất, hai mắt bỗng trợn tròn, chết không nhắm mắt, trán bị đánh xuyên một lỗ máu, vô cùng khiếp người.

Trong đôi mắt của hắn, bóng dáng Phương Vọng chột lóe lên.

Trong lúc nhanh chóng tiến lên trên tường viện, Phương Vọng thỉnh thoảng ném ra một cục đá, đây là vật hắn sớm chuẩn bị tốt, mỗi một viên đá đều có thể nhẹ nhõm tru sát một người áo đen tàn sát bừa bãi Phương phủ.

Phương Vọng thỉnh thoảng thay đổi phương hướng, nơi nào có người áo đen, thì hấn giết đến nơi đó, không kể địch nào có thể gánh vác một đòn của hấn.

Phương phủ chiếm diện tích bao la, giống như thành trong thành, người áo đen phân tán ra khắp nơi, Phương Vọng không cách nào giết sạch bọn họ trong thời gian ngắn. Trong quá trình đi ngang qua, Phương Vọng cũng quan sát phương xa ở đó.

Chu Tuyết từng nói, kẻ địch xâm lấn lần này, ngoài người tu tiên kia, còn có sáu cao thủ tuyệt đỉnh đến từ Hoàng thành. Phải biết rằng Phương phủ không có cao thủ tuyệt đỉnh, cho dù có mấy ngàn gia đình gia, quan binh tương trợ, cũng khó có thể tru sát sáu vị cao thủ tuyệt đỉnh.

Phương Vọng chuẩn bị giải quyết sáu vị cao thủ tuyệt đỉnh trước, rồi lại đối phó người tu tiên kia, để cố gắng hết mức giảm xuống con số thương vong của Phương phủ.

Bỗng nhiên, Phương Vọng nhìn thấy một phương hướng xuất hiện kinh khí mạnh mẽ, ngay cả lầu các cũng bị đánh sập, hấn lập tức xoay người phóng tới.

Keng!

Dao kiếm đánh nhau, Phương Hàn Vũ bị đẩy lui, hai mũi chân vạch ra hai dấu vết thật dài trên đất. Hấn bỗng nhiên khom lưng, cầm vỏ kiếm trong tay đâm vào mặt đất, nửa quỳ xuống theo, máu tươi ngấn không được mà tuôn ra từ trong miệng của hấn. Vừa giao đấu, hấn đã thua trận!

Tóc dài của Phương Hàn Vũ có vẻ hơi lộn xộn, hấn chặt vật giương mắt nhìn lại, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi. Hấn cắn răng phun ra hai chữ: “Tuyệt đỉnh!”

Dưới màn đêm, gió lạnh xào xạc, người áo đen đứng phía trước Phương Hàn Vũ cầm một thanh trường đao tinh thiết

trong tay. Khác với những người áo đen khác chính là hắn mang một chiếc mặt nạ đồng xanh, lộ ra hai mắt và miệng mũi.

Nam tử đeo mặt nạ lạnh lùng nhìn xuống Phương Hàn Vũ, khẽ nói: “Trẻ tuổi như vậy đã đạt tới cảnh giới nhất lưu, Phương phủ ra một vị thiên tài, đáng tiếc, tối nay lại sắp chết yểu tại đây.”

Hắn nâng lên trường đao trong tay phải, trên lưỡi đao lại bốc lên khí lạnh.

Mặt mũi Phương Hàn Vũ tràn đầy vẻ không cam tâm. Trước tối nay, hắn chỉ từng thấy một vị cao thủ tuyệt đỉnh, là trưởng môn của môn phái bọn họ, cũng chính là tông sư tiếng tăm lừng lẫy của võ lâm Đại Tề. Trưởng môn từng từng chỉ điểm hắn, để hắn biết rõ chênh lệch giữa cao thủ nhất lưu và cao thủ tuyệt đỉnh.

Chương 7: Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế. (3)

Chương 7: Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế. (3)

Lòng hắn lâm vào trong tuyệt vọng. Phương phủ tuy là Quốc Công phủ xuất thân từ tướng quân, nhưng cũng không có cao thủ tuyệt đỉnh tồn tại, đại bá của hắn Phương Thế mạnh hơn nữa, cũng chỉ là cấp độ đứng đầu nhất lưu.

“Người rút cuộc là ai? Là ai đang sai khiến sau lưng?”

Phương Hàn Vũ trầm giọng hỏi, hắn khó khăn đứng dậy, cánh tay cầm bảo kiếm đều đang run rẩy.

Chỉ vừa mới giao thủ, hắn đã bị chân khí của đối phương chấn bị thương ngũ tạng lục phủ, dù vậy, hắn cũng không muốn lùi bước, bởi vì nơi này là nhà của hắn.

Nam tử đeo mặt nạ cất bước đi về phía hắn, lưỡi đao chiết xạ ánh sắc lạnh, lấp lóe bên cạnh đồng hoang tàn.

“Người sắp chết cần gì hiểu rõ sự thật, mọi việc trên thế gian cũng không còn liên quan gì đến người.”

Nam tử đeo mặt nạ lạnh giọng nói, hắn xách nghiêng trường đao trong tay, khí lạnh trên lưỡi đao tăng vọt giống như sương mù, làm mờ thân hình của hắn.

Phương Hàn Vũ ném vỏ kiếm sang một bên, sau đó đưa tay lau đi vết máu bên khóe miệng, bày ra kiếm thức, chuẩn bị liều chết chiến đấu.

Cho dù không thể tru sát đối phương, cũng phải nghĩ biện pháp làm hắn bị thương, tranh thủ nhiều thời gian hơn cho Phương phủ.

Đúng lúc này.

Nam tử đeo mặt nạ bỗng nhiên dừng bước lại. Đang lúc Phương Hàn Vũ chần chờ, mờ mịt, một giọng nói quen thuộc mà xa lạ bỗng truyền đến từ sau lưng hắn:

“Nói không sai, nhưng người có nghĩ tới người sắp chết là người không?”

Phương Hàn Vũ vô ý thức quay đầu, khóe mắt vừa lúc thoáng nhìn thấy một bóng dáng như kinh hồng lướt qua bên cạnh hắn.

Đó chính là Phương Vọng!

Hắn lấy Tuyệt Ảnh Bộ nhanh chóng chạy đến, thân mang tàn ảnh, ngăn giữa Phương Hàn Vũ và nam tử đeo mặt nạ.

Thân thể Phương Vọng được bao bọc trong lớp áo trắng, thể cốt đã trưởng thành, thẳng tắp mà anh tuấn, chỉ là mặt mày còn mang nét ngây thơ. Khí phách giữa hai đầu lông mày hắn, thiếu niên bình thường cũng không có.

Ánh mắt nam tử đeo mặt nạ rơi vào vỏ kiếm được cầm trong tay phải Phương Vọng. Hắn hí hửng nói: “Bộ pháp tốt

lắm, xem người tuổi nhỏ như thế, quả nhiên là kỳ tài tuyệt thế. So với người, người phía sau người có vẻ cũng không hơn gì thế này.”

Phương Hàn Vũ nghe nói như thế, ngược lại cũng không suy nghĩ nhiều, hắn chỉ sững sờ nhìn bóng lưng Phương Vọng.

Hắn đương nhiên nhớ kỹ vị đường đệ này, chỉ là nhiều năm không thấy, lại thêm nguy hiểm diệt môn sắp đến. Sau khi trở về, hắn vẫn không tìm được cơ hội ôn chuyện cùng Phương Vọng.

“Bộ pháp vừa rồi kia ... Hắn cũng tập võ à?”

Phương Hàn Vũ kinh ngạc nghĩ đến. Sau khi trở về, hắn đã từng hỏi thăm phụ thân về những việc Phương Vọng từng trải qua. Vị đệ đệ này vẫn luôn ở trong Phương phủ, hắn tập được cao minh bộ pháp như thế từ chỗ nào?

Phương Vọng nhìn chăm chăm nam tử đeo mặt nạ, chợt rút ra bảo kiếm trong tay, ánh kiếm vừa ra khỏi vỏ, đôi đồng tử của nam tử đeo mặt nạ bỗng nhiên phóng đại.

Trong đôi mắt của hắn, một thanh kiếm đang biến lớn, hắn vô ý thức nhắc đao.

Phụt -

Máu tươi bắn ra, Phương Vọng xuất hiện sau lưng nam tử đeo mặt nạ, tay phải giơ kiếm, chỉ xéo mình nguyệt. Hắn hơi nâng cằm lên, cũng không quay đầu lại, nói khẽ: “Người ở trước mặt ta cũng chỉ là như thế.”

Bịch!

Nhìn nam tử đeo mặt nạ mang đến tuyệt vọng cho mình ngã trên mặt đất, Phương Hàn Vũ trừng to mắt, khuôn mặt lộ vẻ không thể tin được.

Tốc độ thật nhanh!

Đó là bộ pháp gì? Dù sao Phương Hàn Vũ cũng là cao thủ nhất lưu, hắn nhìn lại từ phía sau, cũng không thấy rõ bộ pháp của Phương Vọng, thực sự là quá nhanh, tốc độ vung kiếm của Phương Vọng lại càng nhanh hơn.

Vừa ra tay đã đánh chết cao thủ tuyệt đỉnh!

Phương Hàn Vũ chợt hoài nghi bản thân, là hắn quá yếu, hay Phương Vọng quá mạnh?

Chẳng lẽ hắn không phải là cảnh giới nhất lưu sao?

Phương Vọng xoay người, lau lưỡi kiếm vừa đâm đến trên thân nam tử đeo mặt nạ. Đợi sau khi vết máu trên lưỡi kiếm bị lau sạch sẽ, hắn mới thu kiếm vào vỏ.

Hắn giương mắt nhìn về phía Phương Hàn Vũ, nói: “Nếu còn có thể chiến đấu, vậy thì đi giết địch đi, trừ những cao thủ tuyệt đỉnh kia, người vẫn còn rất mạnh.” Dứt lời, Phương Vọng xoay người rời đi, chân đạp Tuyệt Ảnh Bộ, lướt qua tường viện, tan biến trong bóng đêm.

Phương Hàn Vũ hít sâu một hơi, nắm chặt kiếm trong tay, đi đến một phương hướng khác. ...

Phương phủ loạn, đại loạn!

Mấy ngàn gia đình đuổi bắt người áo đen thân bí khắp nơi. Những người áo đen kia, từng người mang võ nghệ, người yếu nhất cũng có thể lấy một địch hơn mười gia đình, chứ đừng nói đến cao thủ tuyệt đỉnh tạo thành to lớn uy hiếp.

Ầm—

Đại bá của Phương Vọng, Phương Thế đang dùng song chưởng đánh nhau cùng một người áo đen. Hai phe so đấu chân khí, áo bào diên cuồng tung bay, phảng phất sắp vỡ nát bất cứ lúc nào. Phiến đá dưới chân đã vỡ vụn, hoa cỏ bị cuốn

bay, cái cây già ngoài mười bước cũng bị chấn động đến run rẩy.

“Phương Thế Chí Dương Chưởng, quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ cách nửa bước đã bước vào cảnh giới tuyệt đỉnh, nếu người không phải trưởng tử Phương gia, trình độ võ học của người sẽ cao hơn, đáng tiếc!”

Người áo đen đối chưởng cùng Phương Thế cười lạnh nói. Hắn cũng đeo mặt nạ, là một mặt nạ hí khúc màu trắng, trên mặt nạ phác họa kiểu cười nhe răng gian trá, khiến hắn trong đêm khuya trông như yêu ma quỷ quái.

Phương Thế đã tới tráng niên, song chưởng giống như bàn ủi nóng hổi, chân khí chống lại, song chưởng nóng đỏ, khiến cho không gian quanh hắn thoát nhìn như hơi gợn sóng.

“Đường đường là cao thủ tuyệt đỉnh, lại che mặt, không có chút dũng khí của người tập võ nào, nếu ta là đáng tiếc, thì người chính là buồn cười!”

Phương Thế hừ lạnh nói, hai tay vừa dùng sức, chân khí mạnh mẽ nổ tung, hai người cùng nhau lui lại.

Phương Thế lui lại tám bước, mà đối phương chỉ lui năm bước, cao thấp đã rõ ràng!

Cảnh này khiến lòng Phương Thế càng gấp rút căng thẳng. Làm người có võ công cao nhất Phương phủ, nếu ngay cả người trước mắt này, hắn cũng không bắt được, thì Phương phủ thật sự có thể nghênh đón nguy hiểm diệt môn!

Chương 8: Thực lực của người tu tiên.

Chương 8: Thực lực của người tu tiên.

Mấy bóng dáng có thân pháp cực nhanh hắn nhìn thấy lúc trước, vô cùng có khả năng chính là cao thủ tuyệt đỉnh.

Thế lực có thể điều động nhiều cao thủ tuyệt đỉnh như vậy, nhằm vào Phương phủ...

Sắc mặt Phương Thế càng thêm khó coi, song chưởng của hắn biến hóa chiêu thức, chân khí phun trào, song chưởng tản mát ra khí tức nóng rực, dưới màn đêm, có vẻ vô cùng bắt mắt.

Người áo đen đối diện không cầm binh khí trong tay, mà nâng chân phải lên, bấp thịch toàn thân căng cứng, cho người ta một loại cảm giác kinh dị như vận sức chờ phát động.

Hai người liếc nhau, bỗng nhiên xông thẳng vào nhau.

Ầm! Ầm! Uỳnh...

Hai người chiến đấu gần người, Phương Thế dùng chưởng, chưởng pháp cương mãnh, rất có tư thế dốc hết toàn bộ sức lực. Người áo đen thì cước pháp nhanh nhẹn, hai chân như roi sắc. Đối mặt chiêu thức của Phương Thế, hắn lấy chân gạt chiêu phá chiêu, tốc độ như gió, khí thế như sấm, nhấc lên cát đá trong đình viện, từng luồng kinh khí phân tán hỗn loạn, tàn phá đình viện.

Các gia đình bên ngoài đình viện hoảng sợ nhìn bọn họ, muốn chỉ viện Phương Thế, nhưng lại không tìm được thời cơ ra trận.

Mấy trăm người đã vây lại viện tử nơi đây, ngay cả trên tường viện cũng có người. Bọn họ đã cài tên kéo cung, đáng tiếc ánh mắt của bọn họ không theo kịp tốc độ thân pháp của người áo đen. Trận chiến đấu giống như vậy có không ít trong Phương phủ, đình viện, hành lang, vườn hoa, thậm chí ngay cả trên mái hiên cũng có bóng dáng đang giao chiến.

Mặc dù Phương phủ không có quá nhiều cao thủ võ lâm, nhưng tử đệ, gia đình tập võ cũng không ít. Dù sao Phương Mạnh đã giết ra uy danh quốc công tử sa trường, đứng hàng một trong thập đại tướng quân khai triều của Đại Tề triều. Lúc

quyền thế đến đỉnh cao thậm chí có thể một mình thống lĩnh tam quân. Cho dù Phương Mãnh giao ra binh quyền, tập tục hiếu thắng khắc. trong xương còn truyền thừa ở Phương phủ.

Ngoài Phương Thế, trận chiến đấu khác cũng là người áo đen chiếm ưu thế. Võ công của bọn sát thủ này cũng rất mạnh, cho dù lấy ít địch nhiều, cũng không chút phí sức, mỗi thời mỗi khắc Phương phủ đều có người chết đi. Sát cơ đáng sợ bao phủ Phương phủ!

Phương Vọng tuy có công lực thần thoại võ lâm, nhưng chung quy chỉ là người phàm mạnh mẽ thôi. Hắn cũng không biết thuật phân thân. Hắn nhanh chóng tiến lên, người áo đen chết trong tay hắn càng ngày càng nhiều.

Cảnh tượng này bị một người tận mắt thấy, người này đứng trên kiến trúc cao nhất của Phương phủ, đó là một ngôi lầu tháp, bên trong trưng bày tất cả sách mà Phương phủ cất giữ. Hắn đứng trên ngọn tháp, ẩn vào trong bóng đêm.

Ấy chính là vị đạo nhân áo xanh kia.

“Võ công không tệ, được cho tuyệt đỉnh chân chính trong vũ phu, nếu ta không đến, có lẽ tính toán của Thừa tướng sẽ phải thất bại.”

Đạo nhân áo xanh nhếch miệng lên, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường. Người tập võ chung quy là người phàm, dù mạnh hơn nữa cũng không phải đối thủ của hắn!

Hắn là người tu tiên!

Đạo nhân áo xanh nâng tay trái lên, một lá bùa vàng bay ra từ ống tay áo, lơ lửng trên lòng bàn tay của hắn. Bùa vàng bắn ra ánh sáng, chiếu rọi gương mặt của hắn.

Đúng lúc này, ánh mắt đạo nhân áo xanh liếc hướng về nơi nào đó. Thuận theo. ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy một

thiếu nữ áo đỏ đứng trên đỉnh một gốc cây già, nhìn hần từ phía xa.

Chu Tuyết!

Nhìn qua đạo nhân áo xanh, ánh mắt Chu Tuyết vô cùng băng giá, lộ ra sát cơ khiếp người.

“Là hần, ta quả nhiên sống lại!”

Chu Tuyết nghĩ như vậy trong lòng. Trong bảy ngày này, nàng vẫn cứ có một loại cảm giác không chân thật, sợ là một giấc mộng, hoặc là một huyền cảnh. Cho đến hôm nay, khi nhìn thấy bóng dáng mang đến sự tuyệt vọng cho nàng sâu trong ký ức kia, nàng mới cảm thấy mình thật sự đã sống lại.

Hận thù!

Sát ý!

Mà còn có chút phản khởi!

Đạo nhân áo xanh cảm nhận được ánh mắt của Chu Tuyết, lông mày không khỏi nhăn lại.

Chẳng biết tại sao, Chu Tuyết khiến hần cảm thấy rất nguy hiểm. Phản ứng đầu tiên của hần chính là đối phương cũng tu tiên, nhưng dò xét cẩn thận, đối phương lại không có khí tức và pháp khí của người tu tiên.

Lúc này đạo nhân áo xanh thả người vọt lên, xet qua bầu trời đêm giống như điều hâu, bay thẳng đến chỗ Chu Tuyết.

Chu Tuyết lập tức nhảy xuống từ trên cây, tan biến trong bóng đêm. Bóng đêm mật mờ giống như ban ngày đối với đạo nhân áo xanh, nên hần nhanh chóng tới gần Chu Tuyết.

Đạo nhân áo xanh điểm mũi chân bay qua tường viện, người nhẹ như yến, người mà còn trong không trung, tay phải hần đã vung lên phát trần, quét về phía Chu Tuyết. Gần như

cùng một lúc, Chu Tuyết bắt chột xoay người, ném ra năm cái phi tiêu. Năm cái phi tiêu vẩy mà vạch ra năm đường vòng cung khác biệt, bay thẳng đến đạo nhân áo xanh.

Đạo nhân áo xanh nhú lông mày lại, sát cơ trong mắt càng sâu hơn. ...

Ầm!

Một bóng dáng nện xuyên tường viện, đá vụn đánh bay. Hắn như một bãi bùn nhão ngã nhào trên con đường bằng đá, tứ chi lộ ra vẻ vằn vẹo mất tự nhiên, cực kì khiếp người.

Phương Vọng thu hồi chân phải treo giữa không trung, nhìn thi thể phía trước, sắc mặt của hắn lạnh buốt.

Tối nay là lần đầu tiên hắn giết người, nhưng hắn cũng không cảm thấy khó chịu chút nào, vì hắn nhìn thấy không ít người Phương phủ chết thảm, thậm chí có một vài người còn là tộc nhân của hắn, thù hận đã chủ đạo đầu óc của hắn.

Hắn đã tru sát ba mươi bảy người áo đen, yếu nhất cũng là cao thủ nhị lưu, trong đó còn có ba vị cao thủ tuyệt đỉnh.

Biểu hiện của hắn cũng bị không ít tộc nhân, gia đình nhìn thấy, nhưng Phương phủ vẫn ở trong lúc nguy nan, không ai kịp đi sợ hãi tán phục trước sự mạnh mẽ của hắn, trong mắt hắn cũng chỉ có chuyện giết địch. Hắn thả người lao đi về phía đại đường Phủ chủ, phụ mẫu của hắn cũng ở trong đại đường. Suốt một đường này hắn đều đánh tới phía đại đường, hắn sợ phụ mẫu xảy ra chuyện.

Chương 9: Thực lực của tu tiên giả. (2)

Chương 9: Thực lực của tu tiên giả. (2)

Với công lực thần thoại võ lâm, dưới tình huống không sử dụng chân khí, Phương Vọng đã có thể tru sát tất cả người áo

đen ven đường, hắn luôn bảo giữ lại chân khí, dùng chiêu thức tàn nhẫn nhất kết thúc tính mạng kẻ địch.

Không bao lâu sau.

Phương Vọng giết tới xung quanh đại đường Phủ chủ. Số lượng gia đình nơi này chừng năm trăm, họ vây quanh toàn bộ viện đến nỗi chật như nêm cối, nơi này đã có mười mấy cỗ thi thể của người áo đen.

Phương Vọng phong trần mệt mỏi chạy đến, áo trắng không nhuốm máu, bọn gia đình đều biết hắn, tới tấp nhường đường.

Một đường tới trước đại đường, nhìn thấy phụ mẫu vẫn còn, Phương Vọng thở dài một hơi.

“Vọng Nhi, mau tới đây, bên ngoài nguy hiểm lắm!”

Mẫu thân của Phương Vọng, Khương thị nhìn thấy hắn, vội vàng vẫy gọi.

Phương Dân nhìn thấy nhi tử không có việc gì, không khỏi thở dài một hơi. Hắn đang muốn mở miệng, bỗng nhiên phía tây truyền đến tiếng nổ rất lớn, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại.

Phương Vọng cũng quay đầu nhìn lại, một hồi ánh sáng vàng kim chiếu rọi trên mặt hắn, đồng tử của hắn cũng phóng đại theo.

Hắn còn như vậy, huống chỉ là những người khác. Bọn họ không khỏi ghen hòng nhìn trôn trời, sắc mặt như trông thấy quỷ.

Chỉ thấy ở phía tây, một hồi ánh sáng vàng kinh loá mắt dâng lên giữa lầu các. Dưới ánh sáng vàng kim kia, một bóng người lơ lửng, giơ cao ánh sáng vàng kim, đưa lưng về phía

trắng sáng, Với thị lực xuất chúng, Phương Vọng có thể thấy rõ chân thân của đối phương.

Đó là một đạo nhân áo xanh, một chân đạp trên một thanh kiếm gỗ, tay phải cầm phát trần, tay trái giơ cao khỏi đỉnh đầu. Trên lòng bàn tay là một lá bùa vàng, không ngừng bắn ra ánh sáng vàng kim, óng ánh chói mắt.

“Đó là cái gì?”

“Sao có thể được, người sao có thể lơ lửng trong không trung?”

“Là quỷ quái! Quỷ quái muốn diệt Phương phủ tat”

“Nhất định là ảo thuật, dù cho là cao. thủ tuyệt đỉnh võ lâm cũng không có khả năng đứng lơ lửng trên không!”

“Nếu là ảo thuật, vậy vì sao đêm nay lại có nhiều cao thủ tập kích Phương phủ như vậy?”

Người xung quanh Phương phủ kinh ngạc bàn luận liên tục. Một cảm giác khủng hoảng khó tả đang lan tràn, cho dù là những gia đình cầm binh khí cũng bị hù dọa, còn quý xuống dập đầu, miệng cầu nguyện điều gì đó.

Lúc này Phương Vọng cất bước, tiến về phương hướng đạo nhân áo xanh. Cảnh này bị Khương thị nhìn thấy.

“Vọng Nhi, ngươi đi làm gì?”

Khương thị kêu lên, dẫn tới không ít người nhìn về phía Phương Vọng. Phương Vọng cũng không quay đầu lại, chỉ nâng lên thanh kiếm trong tay, thả người vọt lên, giống như đại bàng giương cánh, nhảy lên cao mấy trượng, rơi vào trên mái hiên xa xa, rồi hần bước nhanh phóng đi. Cảnh tượng này đã khiến không ít người Phương gia thấy mà mở to mắt. Tam Lang quân Phương Kim kinh ngạc nói: “Ngũ đệ, khinh công

này của Vọng Nhi tuyệt quá, cho dù là đại ca cũng không thể trực tiếp nhảy vọt cao như vậy.”

Phương Dân sững sốt, nhìn bóng lưng rời đi của Phương Vọng, thật lâu không cách nào lấy lại bình tĩnh được.

Gia chủ Phương Mãnh được đỡ lấy thì gắt gao nhìn chăm chăm đạo nhân áo xanh, cũng không bị Phương Vọng hấp dẫn ánh mắt. Sắc mặt của hắn lần đầu khó coi như vậy, hắn chậm rãi phun ra ba chữ, chỉ hắn có thể nghe được:

“Tu tiên giải”...

Trong đình viện rách nát, Chu Tuyết tóc hơi có vẻ xốc xếch, ngược nhìn đạo nhân áo xanh cao cao tại thượng. Nàng lau đi vết máu bên khóe miệng, cánh tay trái rõ ràng đã bị trật khớp, tự nhiên rũ xuống.

“Tiểu nha đầu, độc thật bá đạo, thứ này người phạm tuyệt đối không thể luyện chế được. Người xuất thân từ môn phái nào? Không phải là Thanh Thiên Cốc đấy chứ?” Đạo nhân áo xanh cao cao tại thượng, nhìn xuống Chu Tuyết, lạnh lùng hỏi.

Chu Tuyết nhú chặt đôi mi thanh tú, nàng lạnh giọng nói: “Người còn ẩn giấu bảo vật gì trên người?”

Nghe vậy, trong con mắt đạo nhân áo xanh hiện lên lệ khí, sát cơ không thể ngăn chặn, hắn hừ lạnh nói: “Không chịu nói cũng được, đi chết đi!”

Hắn bỗng nhiên cảm lá bùa vàng trong tay hướng đến Chu Tuyết, nhiều tia sáng màu vàng kinh đêm không xuể bản ra từ trong lá bùa vàng, giống như cơn mưa xối xả, bay thẳng đến Chu Tuyết. Chu Tuyết lập tức nhảy ra, thế mà những tia sáng màu vàng kim kia càng tăng tốc nhanh hơn.

“Hồng bát, tuyệt đối không ngờ rằng tu sĩ Dưỡng Khí cảnh còn con này lại cầm hai pháp khí trong tay, khí trách năm đó

làm thế nào cũng không truy tra được hành tung của hắn, thì ra là có bối cảnh lớn!”

Chu Tuyết thâm lo lắng mà nghĩ, lòng tràn đầy không cam tâm. Chẳng lẽ nàng phải dùng ra một chiêu kia sao?

Ngay lúc nàng sắp bị đánh trúng, một cánh tay kéo lại bờ vai của nàng, theo một luồng lực lớn dẫn nàng né tránh tia sáng vàng kim tập kích. Từng tia sáng vàng kim rơi xuống đất, đánh xuyên tường viện, phiến đá, thân cây, sắc bén đến cực hạn.

Chu Tuyết quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy gò má anh tuấn, lại hơi có vẻ ngây thơ của Phương Vọng.

“Ngươi tới làm gì? Ngươi không phải là đối thủ của hắn!”

Chu Tuyết cắn răng nói. Sống lại bảy ngày, ngoài dưỡng phụ, dưỡng mẫu của nàng, nàng cũng chỉ có chút thiện cảm với Phương Vọng, không hi vọng vị thiếu niên này chôn thân trong đêm nay.

Phương Vọng một tay ôm lấy Chu Tuyết, chân đạp Tuyết Ảnh Bộ, không ngừng biến hóa bước chân, tránh thoát từng tia sáng màu vàng kim tập kích. Hắn cũng không trực tiếp thoát đi, mà tránh né qua lại trong vùng này.

“Ta không phải, vậy ngươi bây giờ nhất định làm được sao?”

Phương Vọng không liếc nhìn Chu Tuyết trong lòng, hắn bình tĩnh hồi đáp, mắt chăm chăm lên người đạo nhân áo xanh đứng lơ lửng trên không kia.

Chu Tuyết im lặng, không phản bác được.

Lúc này, đạo nhân áo xanh dừng công kích, Phương Vọng hạ xuống trên bức tường đỏ, Chu Tuyết thoát ly cánh tay của hắn một cách đương nhiên, giữ một khoảng cách rất có phân

tắc với hắn. “Đây chính là pháp thuật sao? Tầng dưới chót của Tu Tiên giới đã mạnh như vậy, người không gạt ta chứ?”

Phương Vọng nhìn chăm chăm đạo nhân áo xanh, thấp giọng hỏi.

Chương 10: Không giết chết hắn được.

Chương 10: Không giết chết hắn được.

Lực sát thương của những tia sáng vàng kim kia cực kỳ đáng sợ. Vừa rồi trong lúc tránh né, Phương Vọng cảm nhận được khí tức nguy hiểm trước nay chưa từng có, tâm thần căng cứng, không dám khinh thường.

Chu Tuyết hít sâu một hơi, nói: “Cảnh giới của hắn đúng là tầng dưới chót của Tu Tiên giới, nhưng hắn nắm giữ hai pháp khí trong tay. Ở cảnh giới của hắn, hắn quả thực được cho là cao thủ nhất lưu, nhưng với linh lực của hắn, cũng không thể luôn thi triển công kích như vừa rồi.”

Phương Vọng nghe xong, trong lòng lập tức nắm chắc.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, đạo nhân áo xanh cao cao tại thượng hạ xuống, xem ra đứng lơ lửng trên không dù ngẫu, nhưng tiêu hao cũng lớn.

“Người là ai?”

Đạo nhân áo xanh chăm chú nhìn Phương Vọng, trầm giọng hỏi.

Thân pháp của Phương Vọng đều không giống những cao thủ võ lâm hắn đã từng thấy, thậm chí vượt xa phần lớn tu sĩ Dưỡng Khí cảnh, hắn tạm thời không nhìn thấu thân phận của Phương Vọng, nhưng độ của Chu Tuyết làm hắn có thể xác định nàng này chính là tu tiên giả.

Phương Vọng nhắc kiếm, nói: “Khi hỏi thăm danh hiệu của người khác, không nên báo thân phận trước sao?”

Đạo nhân áo xanh nghe xong, lộ ra nụ cười âm u lạnh lẽo, nói: “Vậy để ta xem ngươi dựa vào cái gì mà dám phản kháng!”

Hắn chợt phóng tới hai người Phương Vọng, tốc độ nhanh hơn xa người áo đen lúc trước. Phương Vọng không lùi mà tiến tới, rút kiếm lao thẳng hướng đạo nhân áo xanh.

Hai người bước nhanh như mũi tên, trong nháy mắt đã cách nhau không đến bảy bước. Phương Vọng vung kiếm chém tới, đạo nhân áo xanh nghiêng người huy động phát trần.

Thật nhanh!

Hai người đồng thời nghĩ như vậy. Phương Vọng kinh ngạc tốc độ phản ứng của thân thể tu tiên giả lại cao mình như thế, đạo nhân áo xanh thì kinh ngạc với bộ pháp của hắn. Tiểu tử này rốt cuộc là Dưỡng Khí cảnh tầng mấy?

Hai người tránh thoát chiêu thức của nhau, triển khai một trận quyết đấu sắc bén mà tấn mãnh, tấn công lẫn nhau trên đất trống ở đình viện, cát bay đá chạy, trong thời gian ngắn hai người đều không thể làm người kia bị thương.

Nhìn thấy Phương Vọng và đạo nhân áo xanh chiến đấu đến khó phân cao thấp, Chu Tuyết không khỏi chấn động, nàng phát hiện mình đánh giá thấp tiểu tử này.

“Thực lực như thế đã có thể sánh bằng tu sĩ Dưỡng Khí cảnh tầng bảy, tầng tám, nhưng hắn chỉ là người tập võ, hắn là hắn đạt tới cảnh giới thần thoại của võ học?”

Chu Tuyết âm thầm kinh hãi, nàng rất rõ ràng tuổi của Phương Vọng.

Mười sáu tuổi mà đã mạnh mẽ như thế...

Ngộ tính và tư chất này quá khoa trương!

Cho dù võ đạo khác với tiên đạo, nhưng ít nhiều có điểm tương tự, thiên phú của thiên tài tập võ trên con đường tu tiên cũng sẽ không quá kém, nhất là phương diện ngộ tính.

Chu Tuyết càng thưởng thức Phương Vọng hơn. Cùng lúc đó, một số cao thủ của Phương phủ cấp tốc chạy đến, khi bọn họ nhìn thấy Phương Vọng chiến đấu cùng đạo nhân áo xanh, tất cả đều vô ý thức dừng bước lại.

Phương Vọng mặc áo trắng, nhanh như mị ảnh, ánh kiếm rét lạnh dưới màn đêm, đạo nhân áo xanh như một con tiên hạc, chợt nhìn tốc độ không bằng Phương Vọng, nhưng luôn có thể nhẹ nhõm tránh thoát công kích của Phương Vọng.

“Thật nhanh!”

“Đây là tốc độ của con người sao? Đó là Phương Vọng công tử ư?”

“Không ngờ tới võ công của thập tam công tử lại cao như thế, ta nghe A Hổ nói, có không ít cao thủ đều là bị thập tam công tử giết chết.”

“Tên kia rốt cuộc là người hay quỷ, cảm giác hắc đang bay!” “Chúng ta không nên khinh cử vọng động, để tránh Phương Vọng công tử phân tâm!”

Các cao thủ của Phương phủ nghị luận âm ỉ, trong đó có tộc nhân của Phương Vọng, bọn họ là người kinh hãi nhất, hoàn toàn không ngờ tới Phương Vọng lại lợi hại như thế.

Đạo nhân áo xanh vung vẩy phát trần, đánh vào trên bảo kiếm của Phương Vọng, một luồng lực lớn đẩy lui Phương Vọng.

“Không có chút linh lực nào, hẳn là người chỉ có võ công cao minh, hơn nữa còn chỉ tinh thông kỹ pháp?” Đạo nhân áo xanh nói bằng giọng lạnh lùng.

Phương Vọng không sử dụng chân khí, toàn chiến đấu bằng kiếm pháp và bộ pháp. Đây là lần đầu tiên hắn dốc hết sức chiến đấu như thế, thể xác và tinh thần căng cứng.

Hắn đánh giá thấp tu tiên giả, vốn tưởng rằng tu tiên giả lâu dài dãi tóa, tổ chất thân thể có thể yếu hơn người tập võ. Bây giờ xem ra, cũng không phải là như thế, nhưng sau một phen giao thủ, hắn có sự hiểu rõ nhất định đối với thực lực của đạo nhân áo xanh.

Đạo nhân áo xanh nâng tay trái lên, bùa vàng bắn ra từng tia sáng vàng kim bắn thẳng hướng Phương Vọng, Phương Vọng lập tức tránh né.

Càng ngày càng nhiều cao thủ Phương phủ đến, ngay cả Phương Hàn Vũ bị thương lúc trước cũng tới.

Trước đó, khi bọn họ tận mắt thấy đạo nhân áo xanh thi triển pháp khí, tất cả đều bị chấn kinh đến, giờ phút này quan sát bùa vàng thần kỳ ở khoảng cách gần, càng làm cho bọn họ sợ hãi không thôi.

“Yêu đạo...”

Gia đình trung niên một tay cầm trường côn run giọng nói, mắt tràn đầy sợ hãi.

Phương Hàn Vũ muốn đi chỉ viện Phương Vọng, nhưng bị phụ thân hắn, Phương Triết cản lại. Chỉ thấy Phương Triết nói với sắc mặt nghiêm túc: “Cuộc chiến đấu của bọn họ, người không tham dự được.”

Đáy lòng hắn nổi lên kinh đào hải lãng, hắn từng vào Nam ra Bắc nhiều năm, từng đến thăm rất nhiều đại môn phái trên giang hồ, nhưng chưa từng thấy tà thuật như thế.

Hắn chợt nhớ tới rất sớm trước kia, mình từng nghe nói đến một truyền thuyết.

Truyền thuyết ở chỗ sâu trong sông núi Ngũ Nhạc, tồn tại tu tiên giả, võ đạo thế tục chính là do bọn họ sáng tạo ra.

Phương Hàn Vũ nhìn Phương Vọng không ngừng tránh né tia sáng vàng kim, bộ pháp kia, đáng người làm hấn tâm tình phức tạp, vừa có sùng bái, cũng có không cam lòng. Từ nhỏ đến lớn, hấn luôn có một loại tình cảm sùng bái đối với vị đường đệ này của mình, vì Phương Vọng hiểu quá nhiều, luôn có thể nói vài lời làm hấn ngạc nhiên. Cho dù ra ngoài tập võ nhiều năm, hấn cũng sẽ thường xuyên nhớ tới vị đường đệ này. Hấn luôn cảm thấy sau khi lớn lên Phương Vọng sẽ trở thành đại nhân vật khó lường, chỉ là tuyệt đối không ngờ tới Phương Vọng sẽ đạt đến cao độ trác tuyệt như vậy trên võ đạo.

Chương 11: Không giết chết hấn được. (2)

Chương 11: Không giết chết hấn được. (2)

Hấn không cam tâm không phải vì Phương Vọng mạnh hơn hấn, mà là hấn không thể giúp gì được cho Phương Vọng.

Phương Vọng nhanh chóng tránh né tia sáng vàng kim tập kích, không ngừng tới gần đạo nhân áo xanh. Đạo nhân áo xanh nhìn thấy bùa vàng không cách nào làm Phương Vọng bị thương, cũng không kinh hoảng, sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Khi Phương Vọng đi tới chỗ cách đạo nhân áo xanh không đến tám bước, hấn cầm bảo kiếm trong tay ném ra.

Sức lực của hấn lớn biết bao, ném ra ở khoảng cách này, gần như là vừa ra tay đã sắp đâm trúng đạo nhân áo xanh, nhưng mà, coong một tiếng, bảo kiếm bị bắn ra.

Một trận ánh sáng vàng xuất hiện trong mắt Phương Vọng, chỉ thấy toàn thân đạo nhân áo xanh bắn ra ánh sáng vàng kim, giống như tầng một quang giáp hộ thân, bắn ra kiếm của hấn.

Phương Vọng định thần nhìn lại, ngực đạo nhân áo xanh lộ ra góc cạnh của một tờ giấy vàng, đang thiêu đốt, mắt trần có

thể thấy ánh sáng tuôn ra từ đó, bao trùm toàn thân hắn.

Vút! Vút! Vút...

Từng tiếng xé gió truyền đến, sáu cái phi tiêu màu bạc xẹt qua từ bên tai Phương Vọng, trực tiếp bắn thẳng đến đạo nhân áo xanh.

Lần này đạo nhân áo xanh không đón đỡ, mà lách mình tránh né.

Còn chưa rơi xuống đất, hắn đã nhanh chóng thi pháp, phát trần cuốn lên, từng luồng lôi điện giống như rắn bông đầu xuất hiện, bắn thẳng về phía Phương Vọng với thế không thể đỡ. Phương Vọng thả người tránh né, từng luồng lôi điện đánh nát ngân tiêu, rồi rơi xuống đất, lại đánh xuyên mặt đất, lực phá hoại kinh người.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện Chu Tuyết đã tham chiến, giết tới trước mặt đạo nhân áo xanh. Nàng cầm một thanh chủy thủ trong tay, tới giao chiến, thân thủ nàng nhanh nhẹn, khiến đạo nhân áo xanh không thể thoát khỏi nàng.

“Nàng mới sống lại bảy ngày, lại có thân thủ như vậy...”
Phương Vọng âm thầm kinh hãi.

Trước khi sống lại, Chu Tuyết chỉ là một nữ tử yếu đuối không bước chân ra khỏi nhà, nhưng hiện tại thân thủ của nàng đã vượt xa cao thủ nhất lưu bình thường.

Hắn là Chu Tuyết giống như hắn, từ nhỏ đã âm thầm tập võ?

Đạo nhân áo xanh một lần nữa vung ra pháp thuật lôi điện. Bởi vì khoảng cách quá gần, thân thủ của Chu Tuyết lại không bằng Phương Vọng, trong quá trình tránh né bị đánh trúng phía sau lưng, máu tươi bắn ra. Nàng vung tay áo theo, một nắm bụi màu xanh nhạt vấy ra, lập tức bao phủ đạo nhân áo xanh.

Sau khi ngã xuống đất, Chu Tuyết lập tức nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng hiểu ý, chân đạp Tuyết Ảnh Bộ, cấp tốc đánh tới. Hắn nhắc chuông vỗ tới, chân khí bành trướng mang kèm tiếng long ngâm vang lên. Một luồng chân khí hình rồng đánh ra, mang lực vạn quân đụng vào đạo nhân áo xanh, đánh bay hắn ra ngoài. Đạo nhân áo xanh bay ra ngoài hơn mười trượng xa như điều đứt dây, vào trong đồng đổ nát.

“Đó là... Chân Long Chuông từng giết ra uy danh hiển hách trong giang hồ?”

Phương Triết trừng to mắt, không thể tin được, hoảng sợ nói, Phương Hàn Vũ bên cạnh hắn cũng chấn động.

Chân Long Chuông cũng không phải là tuyệt học hiếm thấy, chỉ cần muốn tìm, tốn chút tiền là được. Nhưng Chân Long Chuông rất khó tu luyện, đương kim võ lâm, không ai có thể luyện Chân Long Chuông tới đại thành.

Phương Vọng thu chuông, cấp tốc đi tới trước mặt Chu Tuyết. Dưới thân Chu Tuyết đã là một vũng máu, trông vô cùng thê thảm.

“Chân khí của võ giả không giết chết hắn được, nghĩ biện pháp vấy loại độc này lên miệng vết thương của hắn... Dùng độc mài chết hắn...”

Không đợi Phương Vọng mở miệng, Chu Tuyết chống lên nửa người trên, run giọng nói, rồi móc ra một nhỏ bọc giấy từ trong lòng.

Phương Vọng không nhận, mà là hỏi: “Không giết chết hắn được, thì có thể không làm hắn bị thương không?”

Chu Tuyết nhú mày, nói: “Đương nhiên là được, hắn chẳng qua là tu sĩ Dưỡng Khí cảnh thôi, nhưng hiện tại ta rất khó...”

Àm!

Nàng còn chưa nói xong, phía sau đã truyền đến tiếng nổ vang đĩnh tai nhức óc, cuồng phong tùy ý bay tới theo.

Phương Vọng híp mắt nhìn lại, Chu Tuyết cũng quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy bên trong đồng đồ nát toát ra khí đen cuộn cuộn. Một lá cờ màu đen bay lên theo, quanh nó nổi lơ lửng rất nhiều đá vụn, mảnh gỗ vụn, mơ hồ có thể trông thấy bóng dáng linh hồn.

Lá cờ màu đen bay lên không, đạo nhân áo xanh run run rẩy rẩy đứng dậy theo. Tóc hăn lộn xộn, máu me khắp người, áo bào vỡ vụn, trông vô cùng chật vật. Những vết thương lộ ra kia thậm chí không ngăn được mà bóc lên máu đen, ánh mắt của hăn nhìn chằm chằm Phương Vọng, tức giận quát: ‘Phàm nhân, ngươi dám làm tổn thương tai’

Sau khi bị Chân Long Chưởng đánh trúng, hăn hoàn toàn xác định Phương Vọng căn bản không phải tu tiên giả, chỉ là một vũ phu thôi!

Bị vũ phu đánh cho bị thương, chuyện này khiến đạo nhân áo xanh cảm thấy rất sỉ nhục. Hăn nổi cơn giận dữ, dặm chân đi đến, lá cờ màu đen lơ lửng trên đỉnh đầu tiến lên theo hăn. Từng hồi âm thanh quỷ khóc sói gào truyền ra, khiến Phương phủ dưới bóng đêm lâm vào trong đáng sợ.

“Đó là Phần Hồn phiên, không thể bị quỷ khí của nó đụng phải, nếu không chắc chắn bị nhiếp tâm đoạt hồn, mặc người chỉ phối!”

Chu Tuyết cắn răng nói, ngôn ngữ lo lắng, đồng thời nàng vắt hết óc, bắt đầu suy nghĩ đối sách. “Còn có người, người nha đầu âm độc này, rốt cuộc vậy độc được gì với ta, rất tốt, 7a sẽ hoàn trả gấp trăm lần!” Đạo nhân áo xanh nhìn chằm chằm Chu Tuyết với ánh mắt oán độc, thân thể hăn run rẩy, vết

thương không ngừng bốc lên máu độc, rõ ràng đang cố nén đau đớn mà người thường khó có thể tưởng tượng được.

Phương Vọng nhìn bước chân run run rẩy rẩy của đôi phương, ánh mắt trở nên cực kì nguy hiểm, hấn chậm rãi nâng tay phải lên.

“Người có thể bị phạm nhân gây thương tích, chứng minh người cũng chỉ là phạm nhân.”

Phương Vọng giấu cợt nói, âm thanh vang dội. Đạo nhân áo xanh nghe được, sát ý trong mắt càng sâu.

Đạo nhân áo xanh lạnh giọng nói: ‘Rất tốt, ta sẽ không để cho người chết thống khoái như vậy, ta muốn lột da của người, rút gân của người, tra tấn hồn phách của người, để...’

Chương 12: Không giết chết hấn được. (3)

Chương 12: Không giết chết hấn được. (3)

Hấn vừa nói, vừa tới gần hai người Phương Vọng, nhưng hấn còn chưa nói xong, Phương Vọng bỗng nhiên giơ ngón trỏ, ngón giữa tay phải lên, hai ngón khép lại, lấy chỉ làm kiếm, cách không điểm về phía đạo nhân áo xanh.

Đạo nhân áo xanh lộ ra nụ cười mỉa mai. Ngay sau đó, đồng tử của hấn bỗng nhiên co rút lại, hấn vô ý thức quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy bảo kiếm bị đẩy lùi rơi xuống đất lúc trước chột bắn ra từ trên mặt đất, hóa thành một vệt sáng lạnh lẽo, đánh tới bằng tốc độ mắt thường người phạm khó mà bắt được.

Thân chịu thương nặng, đạo nhân áo xanh căn bản không kịp tránh né.

Âm-Bảo kiếm đánh tới từ sau đầu đạo nhân áo xanh, đánh nát đầu của hấn. Ánh kiếm lấp lánh, rồi bay tới trước mặt Phương Vọng dừng lại, lơ lửng giữa không trung. Sau đó, nó

nhanh chóng thay đổi thân kiếm, chuôi kiếm hướng về tay phải của Phương Vọng, giống như vật sống.

Chu Tuyết thấy cảnh tượng này mà nét mặt đờ đẫn. Người Phương phủ xem trận chiến nơi xa nhìn chăm chăm vào bảo kiếm của Phương Vọng, biểu cảm của tất cả mọi người đều như thấy quý, trợn mắt há mồm.

Phương phủ lâm vào yên tĩnh!

Bịch!

Đạo nhân áo xanh mất đi đầu đổ vào trên mặt đất đá vụn, máu vẩy đầy đất, Phần Hồn phiến lơ lửng phía trên hần rơi xuống theo, quý khí quanh thân nó tiêu tan.

Nhìn thi thể của đạo nhân áo xanh, toàn thân Chu Tuyết run rẩy. Nàng quay đầu nhìn về phía bảo kiếm lơ lửng trước mặt Phương Vọng, không nhịn được hỏi: “Người... Vừa rồi đó là...”

Tay trái Phương Vọng đỡ lấy nàng, tay phải giữ nguyên tư thế ngự kiếm, sắc mặt hần bình tĩnh, nói: “Như người nhìn thấy, đó chính là Ngự Kiếm thuật người truyền thụ.”

Vừa dứt lời, đám người Phương phủ gần đó bộc phát ra tiếng hoan hô lớn.

“Yêu đạo chết rồi!”

“Vừa rồi là cái gì? Thanh kiếm kia đang bay!”

“Cho dù là kiếm khách mạnh nhất trong giang hồ cũng không thi triển ra kiếm pháp như vậy được!”

“Phương Vọng công tử thật mạnh!”

Đám người Phương phủ cực kỳ hưng phấn. Đạo nhân áo xanh mạnh mẽ như thế, giết chết hần rồi, sát thủ khác đã không đủ gây sợ hãi. Cũng có một vài người lo lắng đạo nhân

áo xanh khởi tử hoàn sinh, dù sao kẻ này là yêu đạo, yêu đạo không thể suy đoán theo lẽ thường.

Chu Tuyết nghe thấy Phương Vọng nói vậy, sắc mặt nàng kịch biến, dưới cảm xúc kích động ho khan, ho ra máu đầy đất, dọa đến Phương Vọng vội vàng ngừng bày tư thế, đỡ lấy thân thể của nàng.

Bịch!

Bảo kiếm rơi xuống đất, trên lưỡi kiếm còn dính máu tươi của đạo nhân áo xanh, lạnh lạnh kinh dị.

“Ta không sao... Không chết được... Ta chỉ vận dụng bí pháp, để thân thể này có được sức chiến đấu nhất định trong thời gian ngắn, mặc dù bị thương rất nặng, nhưng trong vòng một tháng là có thể khỏi hẳn...”

Chu Tuyết ngược mắt nói, sắc mặt nàng trắng bệch, nhưng hai mắt nàng tràn ngập thần thái, phảng phất muốn nuốt sống Phương Vọng.

Phương Vọng bị ánh mắt của nàng hù đến, dù sao nàng này tự xưng rằng trước khi sống lại là ma tu...

“Phương Vọng, trước đó ngươi thật sự chưa từng tiếp xúc đạo tu tiên sao?” Chu Tuyết nhìn chằm chằm Phương Vọng, hít sâu một hơi, nghiêm túc hỏi.

Phương Vọng do dự một chút, có lẽ quyết định tin tưởng nàng, thế là hồi đáp: “Quả thực là không, nhưng khi ngươi nói ra Ngự Kiếm thuật, ta có thể cảm giác được đây cũng không phải là soạn bậy, quả thực có thể thực hiện. Thế là ta tu hành bảy ngày, thi triển Ngự Kiếm thuật, ta dùng chân khí, ngươi chắc là có thể cảm nhận được.”

Hắn còn muốn dựa vào Chu Tuyết bước lên đạo tu tiên, đương nhiên không cần thiết giả heo ăn thịt hổ, thể hiện ra giá

trị của mình, mới có thể khiến cho người ta càng để ý chính mình.

“Làm sao chân khí có thể thi triển ra Ngự Kiếm thuật được? Mà kiếm của ngươi còn không phải là pháp khí, cách không thao túng...”

“Ta cũng không rõ ràng, nhưng đã thành công rồi.”

Phương Vọng lắc đầu nói, hần âm thầm đặc ý trong lòng.

Ngươi cho rằng ta dùng Ngự Kiếm thuật phổ thông sao?

Thật ngại quá, đây là Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Cho dù là tu tiên giả cảnh giới cao, chưa chắc sẽ tồn thời gian đi nghiên cứu Ngự Kiếm thuật.

Nghe vậy, Chu Tuyết càng thêm kích động, bộ ngực nhấp nhô không thôi. Nàng cố nén nỗi đau nhức kịch liệt trên thân thể, trầm giọng nói: “Phương Vọng, ngươi tuyệt đối là kỳ tài tu tiên thiên cổ khó xuất hiện, pháp bảo bản mệnh của ngươi tất nhiên là bảo linh Địa Nguyên! Đợi thương tích của ta tốt lên rồi, ngươi đi theo ta đi tu tiên thôi!”

Đạo nhân áo xanh bị tru sát, kiếp diệt môn lần này xem như đã qua, cho nên Chu Tuyết trực tiếp nói đến tương lai.

Đến rồi!

Phương Vọng chỉ đợi câu nói này của nàng, gật đầu nói: “Được, ngươi chờ trước đã, ta đi giết chết đám còn lại, sau đó ngươi lại nói với ta cái gì là bảo linh Địa Nguyên.”

Chu Tuyết gật đầu.

Phương Vọng lập tức vẫy gọi, để các tộc nhân tới chăm sóc Chu Tuyết, hần thì rút kiếm rời đi.

Phương Triết dẫn theo tộc nhân và bọn gia đình chạy đến, hần để lại hai nữ tử chăm sóc Chu Tuyết, hần thì cẩn thận từng

li từng tí đến gần thi thể của đạo nhân áo xanh.

“Chớ tới gần, trên người hắn có quý vật, để ta và Phương Vọng đến xử lý!”

Chu Tuyết mở miệng gọi lại Phương Triết. Nghe vậy, Phương Triết lâm vào do dự, nhưng vừa nghĩ tới cảnh tượng đáng sợ của Phần Hồn phiên lúc trước, hắn không khỏi rùng mình một cái, vội vàng dặn dò những người khác lui ra phía sau, không được đến gần.

Thi triển Ngự Kiếm thuật tiêu hao bảy phần mười chân khí của Phương Vọng, nhưng tru sát người áo đen còn lại, hắn căn bản không cần chân khí.

Một canh giờ sau.

Phương phủ hoàn toàn khôi phục sự yên tĩnh, chỉ là bầu không khí vẫn rất nặng nề, vì số lượng thương vong tối nay vượt quá hàng nghìn. Phủ chủ viện, đại đường.

Phương Vọng đứng bên cạnh phụ thân Phương Dân, xung quanh đều là tộc nhân, sắc mặt mỗi người đều rất khó coi, ánh mắt tất cả đều rơi trên người Phương Mãnh.

Hai tay nắm gậy chống, Phương Mãnh hít sâu một hơi, nói: “Chuyện tối nay không thể ẩn giấu, nhất định phải lan truyền ra ngoài. Ngày mai tổ chức tang lễ, động tĩnh càng lớn càng tốt, phải để cho người trong thiên hạ biết được thảm án Phương gia, như vậy mới không có người dám tiếp tục đụng đến chúng ta nữa.”

Chương 13: Chương 13: Ba bộ công pháp.

Chương 13: Chương 13: Ba bộ công pháp.

Tam bá của Phương Vọng, Phương Kim không nhịn được nói: “Phụ thân, người có thể điều động nhiều cao thủ như vậy, tất nhiên là có liên quan đến hoàng cung. Chúng ta chính là

Quốc Công phủ, giao ra binh quyền rồi, mà còn rơi vào kết cục như vậy...”

“Im ngay!”

Phương Mạnh quát lớn, dọa đến Phương Kim ngậm miệng, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập hận thù và không cam lòng.

Tối nay người chết cũng không chỉ có gia đình, hai vị đường huynh của Phương Vọng cũng chết rồi.

Phương Mạnh trầm giọng nói: “Hãy ghi nhớ, chúng ta trong Đại Tề, không thể lỗ mãng đấu với trời.” Trong đại đường, nét mặt của phần lớn mọi người đều có cảm xúc giống như Phương Kim. Tối nay nếu không có Phương Vọng xuất thủ, Phương phủ thật sự có thể bị diệt môn. Mỗi lần bọn họ nghĩ đến đây, cũng sợ hãi không thôi.

“Tất cả mọi người tan đi đi, Vọng Nhi, người lưu lại.”

Phương Mạnh tiếp tục nói. Lời vừa nói ra, tất cả mọi người nhìn về phía Phương Vọng. Ánh mắt mỗi người nhìn về phía hắn đều tràn ngập cảm kích, bội phục và không thể tin được.

Tối nay, Phương Vọng tru sát sáu mươi ba tên sát thủ, trong đó bao gồm cả vị yêu đạo kia. Chuyện liên quan tới chiến tích của hắn đã truyền ra trong Phương phủ, chỉ là hiện tại Phương phủ đắm chìm trong đau buồn, không tiện hỏi thăm vì sao hắn lợi hại như thế.

Đám người dồn dập hành lễ rời đi, các bá bá của Phương Vọng trước khi đi, còn lần lượt vỗ bờ vai hắn một cái, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn hắn.

Đợi trong đại đường chỉ còn lại Phương Mạnh và lão phu nhân, Phương Vọng tiến lên một bước, hành lễ với gia gia này nãi.

“Người tu được tiên pháp từ chỗ nào?” Phương Mãnh mở miệng hỏi, trên mặt lộ ra nụ cười hiền lành, ôn hòa.

Phương Vọng hồi đáp: “Gia gia, là Chu Tuyết dạy ta, sau lưng nàng có tiên bối tu tiên chỉ điểm. Trước đó ta nghe nàng nói Phương phủ có nguy hiểm diệt môn, thế là ÷im tới nàng, nàng truyền thụ cho ta Ngự Kiếm thuật, lúc này mới khiến ta tin tưởng nàng.”

Nếu đã dựng nên hình tượng thiên tài, vậy thì phải dựng ỏn, vừa hay tiện cho việc giải thích!

Phương Mãnh ngẩn người, hai tay nắm chặt gậy chống, hắ cổ nén kích động hỏi: “Từ lúc nàng nói Phương phủ có nguy hiểm diệt môn, cũng mới qua thời gian bảy ngày, người đã sớm biết được việc này, hay là luyện có bảy ngày?”

Phương Vọng ra vẻ do dự, hồi đáp: “Luyện bảy ngày.”

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Phương Mãnh kích động không thôi, ÷ oàn thân run rẩy, thậm chí muốn đứng lên ôm lấy Phương Vọng. Phương Vọng vội vàng đi đến trước mặt hắ, nắm tay hắ.

“Phương phủ có người kế tục, Phương gia chúng ta có thể phá tử cục rồi!”

Phương Mãnh vui đến phát khóc, lão lệ chảy dọc xuống. Phương Vọng đột nhiên hoảng sợ, đây là lần đầu tiên hắ thấy gia gia rơi lệ.

Sau đó, Phương Mãnh bắt đầu kể đến chuyện cũ. Làm người có công lớn trong việc khai quốc Đại Tề triều, Phương Mãnh đương nhiên biết được càng nhiều chuyện hơn bách tính Đại Tề, trong đó bao gồm Tu Tiên giới. Nhưng đối với Phương Mãnh, tu tiên giả vẫn thuộc về tồn tại hư vô mờ mịt như cũ, hắ hiểu rõ không nhiều về tu tiên giả, chỉ biết được tu tiên giả tồn tại.

Hắn căn dặn Phương Vọng, nhất định phải tu tiên cho tốt.

Hắn thậm chí còn muốn gả Chu Tuyết cho Phương Vọng, như vậy thì con đường tu tiên của Phương Vọng sẽ càng ổn định, nhưng bị Phương Vọng từ chối khéo.

Nói đùa cái gì vậy, Chu Tuyết là người sống lại đó, hơn nữa nàng còn là ma tu. Nữ nhân như vậy tuyệt đối sẽ không lấy tình yêu làm chủ, nếu nàng muốn vì trường sinh mà chém tơ tình, thì chẳng phải phiền phức rồi sao?

Hơn nữa, Phương Vọng sống thêm một đời, cũng không muốn nắm tay cả đời với bất cứ ai, hắn chỉ muốn vô câu vô thúc tự do và tiêu dao.

Trước khi tiếp xúc đến tu tiên giả, hắn đã chuẩn bị lưu lạc thiên nhai rồi!

Bây giờ gặp được đạo tu tiên, ý nghĩ này của hắn càng thêm kiên định. Một đời này, hắn muốn đi khắp thiên sơn vạn thủy, xem khắp thế gian phồn hoa, tìm kiếm phương pháp thành tiên trường sinh, quyết không thể vì bất cứ người nào mà dừng lại.

Một đêm này, hai ông cháu trò chuyện rất lâu...

Giữa trưa ngày hôm sau, Phương phủ chìm trong đau buồn, mà thành Nam Khâu lại lâm vào rung chuyển. Phương phủ bị tập kích, chết nhiều người như vậy, bách tính được Phương phủ che chở đương nhiên sợ hãi, cũng có rất nhiều kẻ ngồi lê đôi mách đang nghị luận.

Phương Vọng đi ra ngoài, đến thăm hỏi Chu Tuyết.

Hai nha hoàn canh giữ trước cửa nhìn thấy hắn, lập tức hành lễ, một nha hoàn trong đó mở miệng nói: “Công tử, tiểu thư dặn dò, nếu người đến, có thể trực tiếp đi vào.”

Đêm qua, Phương Vọng và Chu Tuyết đấu yêu đạo, cứu Phương phủ, đã truyền khắp trên dưới Phương phủ. Quan hệ của hai người trong mắt người Phương phủ cũng thay đổi. Tối hôm qua hai nha hoàn này còn nghe được tứ lang quân muốn tác hợp hai người thành thân.

Phương Vọng gật đầu, sau đó đẩy cửa vào, đóng cửa phòng lại, rồi hần đi tới bên giường Chu Tuyết ngồi xuống.

Giờ phút này, Chu Tuyết nằm trong chăn, sắc mặt tái nhợt, nhiều chỗ trên người quần vải trắng, cả người thoát nhìn bị thương rất nghiêm trọng. Nghe thấy tiếng bước chân, nàng mở mắt nhìn về phía Phương Vọng.

Ngược lại, Phương Vọng còn không thăm hỏi gì nàng, dù sao vị này chính là người sống lại, lại không phải thiếu nữ mười sáu tuổi thật.

“Có thể dẫn theo con cháu Phương phủ cùng đạp lên tiên đồ hay không? Chúng ta đắc tội hoàng quyền, cho dù âm ỉ ra động tĩnh lớn hơn nữa, luôn có một ngày sẽ bị lãng quên, khi đó sát cơ sẽ còn ngóc đầu trở lại” Phương Vọng mở miệng hỏi, đây cũng là điều Phương Mạnh mong đợi.

Chu Tuyết thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm mắt lại, nói khẽ: “Ngưỡng cửa tu tiên cực cao, không phải ai muốn tu là có thể tu, nhưng ta quả thực có ý nghĩ như vậy. Tháng này, ta sẽ chọn lựa ra đệ tử có tiềm lực, đi theo chúng ta cùng tu tiên.”

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Đi chỗ nào? Có thể nói với ta một chút về đạo tu tiên hay không, ví dụ như bảo linh Địa Nguyên người nhắc đến tối hôm qua.”

Chương 14: Ba bộ công pháp. (2)

Chương 14: Ba bộ công pháp. (2)

“Tu Tiên giới Đại Tê có chín đại giáo phái, bọn họ ẩn náu ở đại sơn, chỗ sâu trong kỳ cảnh. Nơi chúng ta muốn đi chính là

Thái Uyên môn, Thái Uyên môn có thể xếp hạng trước năm trong chín đại giáo phái, nội tình hùng hậu. Ta có biện pháp dẫn các người nhập giáo.”

Chu Tuyết nói rất êm tai, giới thiệu đại khái một phen về Thái Uyên môn, làm Phương Vọng sinh ra chờ mong cực lớn đối với giáo phái tu tiên này.

Nhập Thái Uyên môn, hẳn phải nghĩ biện pháp tu hành công pháp, pháp thuật cao thâm nhất. Bằng vào Thiên Cung trong đầu hẳn, hẳn chắc chắn có thể bỏ xa tu tiên giả cùng thời kỳ.

Về người sống lại Chu Tuyết này, hẳn phải gắng sức đuổi theo bước chân mạnh lên của nàng, nếu có thể vượt qua, vậy thì càng tốt!

“Về bảo linh Địa Nguyên, phải nói một chút về cảnh giới tu tiên trước, trên Dưỡng Khí chính là Tổ Linh cảnh, chỉ có sáng tạo nên ra bảo linh bản mệnh của bản thân, mới có thể bước vào Tổ Linh cảnh. Bảo linh giấu trong thân thể tu tiên giả, phẩm giai bảo linh thường thường có thể quyết định tư chất của tu tiên giả, mà bảo linh theo thứ tự từ thấp đến cao là Hoàng Nguyên, Huyền Nguyên, Địa Nguyên, Thiên Nguyên. Trong mỗi một giai cũng có chia nhỏ, sau này ta sẽ nói cho người biết.”

Chu Tuyết nói đến đây, không khỏi mở mắt nhìn về phía Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Bảo linh bản mệnh...

Phương Vọng bắt đầu mặc sức tưởng tượng bảo linh của mình sẽ đạt tới phẩm giai như thế nào.

Trò chuyện một hồi lâu, Phương Vọng lập tức đưa ra yêu cầu của mình, nói: ‘Đúng rồi, người có thể truyền thụ cho ta công pháp tu hành không, để trong một tháng người dưỡng

thương, ta có thể tu luyện ra linh lực. Như vậy thì sau này nhập Thái Uyên môn, ta mới sẽ không làm người mất mặt.”

Ngự Kiếm thuật viên mãi đã nhẹ nhõm đánh giết đạo nhân áo xanh, nếu như hắn dùng linh lực thi triển, thì phải mạnh cỡ nào?

Chu Tuyết nghĩ ngợi, nói: ‘Được, vừa lúc để ta xem ngộ tính của người, ta truyền thụ pháp môn nạp khí cơ sở cho người.’”

“Chờ một chút, có thể truyền thụ cho ta công pháp tu tiên cao thâm hơn một chút...” Phương Vọng thận trọng nói.

Pháp môn nạp khí cơ sở?

Quá ớn lạnh!

Chu Tuyết nhú mày nhìn hắn, vốn định giáo dục hắn, nhưng vừa nghĩ tới Ngự Kiếm thuật Phương Vọng thi triển đi ra đêm qua, trong lòng nàng lại có ý khác.

Ngự Kiếm thuật của Phương Vọng đã vượt ngoài phạm trù của tu sĩ Dưỡng Khí cảnh, thiên tư không cần phải chất vấn, đáng giá nàng trọng điểm bồi dưỡng.

“Thôi được, nể tình người đã cứu ta, ta sẽ truyền cho người công pháp. Công pháp của ta tuy nhiều, nhưng ta chỉ có thể cho người ba lựa chọn. Một là Xuân Thu Công, thiên cổ kỳ công, người sáng lập nó chính là tu tiên giả đứng đầu Đại Tề ngàn năm trước, có thể tăng lên tuổi thọ, theo đuổi trường sinh, luyện tới đại thành, sống ba ngàn năm không khó. Hai là Thôn Thiên Ma Công, do ta đoạt được trong một bí cảnh thượng cổ nào đó. Lúc ban đầu ta tu luyện công này, có thể cắn nuốt linh lực của người khác, nhưng tu hành công pháp này sẽ hao tổn tuổi thọ, dễ sinh ra tâm ma. Đây là một con đường tu tiên gập ghềnh, nhưng người có thể được ta chỉ điểm, làm ít công to.”

“Ba là Huyền Dương Thân Kinh, đây là công pháp cao thâm nhất ta từng thu hoạch được ở nhân gian. Trước khi ta phi thăng, vẫn chưa luyện thành công. Ta không biết Huyền Dương Thân Kinh rốt cuộc mạnh đến mức nào, nhưng vì nó, ta lúc ấy là Đại Thừa cảnh, cũng suýt chết trong hiểm cảnh.”

Nói xong, Chu Tuyết cười nhìn Phương Vọng, hiểu kì hẳn sẽ lựa chọn thế nào.

“Ta có thể học hết sao?”

Phương Vọng cho ra lựa chọn của mình. Chu Tuyết nghe được mà khóe miệng hơi co giật, không nhìn được trọn mắt.

Thật ngông cuồng!

Chu Tuyết nhẫn nại tính tình, giải thích: “Công pháp khác nhau sẽ tu luyện ra linh lực khác nhau. Học hỗn tạp, dễ dàng dẫn đến linh lực hỗn loạn, mà lại sở trường một công pháp, lại càng dễ hơn kiêm tu.”

Phương Vọng mặt dạn mày dày, nói: “Nếu ta lựa chọn một bộ trong đó, lại không học được, thì có thể đổi lại một bộ khác hay không?”

“Được thôi, ai bảo ngươi đã cứu ta.”

Chu Tuyết buồn cười, nhẹ giọng cười nói. Nụ cười này động đến thương tích, khiến nàng không nhìn được ho khan.

Phương Vọng cũng không tiện đưa tay chạm vào nàng, chỉ có thể nhìn ở bên cạnh.

“Ngươi muốn học một bộ nào trước?” Chu Tuyết hỏi, ho khan rồi, giọng nói của nàng càng thêm suy yếu.

Phương Vọng suy nghĩ, rồi nói: “Vậy thì thử Huyền Dương Thân Kinh khó khăn nhất đi, bắt đầu từ khó khăn nhất trước, vậy thì ư tu luyện những công pháp khác đẳng sau, mới cảm thấy nhẹ nhõm.”

Chu Tuyết cũng không nói nhảm, bắt đầu giảng giải khẩu quyết tâm pháp của Huyền Dương Thần Kinh, trong đó bao gồm pháp môn nạp khí.

Phương Vọng nghe rất chân thành, trong lòng tràn ngập chờ mong. Chỉ khi nắm giữ công pháp tu tiên, hẳn mới tính là chân chính bước vào con đường tu tiên.

Chu Tuyết vừa truyền công, vừa nhìn hẳn, nàng hơi cảm khái trong lòng.

“Không ngờ tới ta cũng sẽ đối xử với một người như thế, đây chính là tình thân sao? Nhược Lam, người nói đúng, dựa vào người khác là vô dụng, nhất định phải bồi dưỡng thể lực tin được. Từ nơi sâu xa, ta có thể sống lại, có lẽ đây là trời xanh chỉ dẫn ta đi đến một con đường khác.”

Chu Tuyết nhìn xem Phương Vọng mình không có ấn tượng kiếp trước nghiêm túc nghe mình giảng đạo, chân chính cảm nhận được sinh mạng mới.

Nếu đã sống lại một đời, thì nàng không chỉ muốn thành tiên!

Trong lòng Chu Tuyết nổi lên ngàn vạn suy nghĩ. Nguy hiểm diệt phủ đã qua, tiếp theo nàng muốn mưu đồ nhân sinh mới.

Phương Vọng không biết nàng đang suy nghĩ gì, hiện tại hẳn đang chuyên tâm trong Huyền Dương Thần Kinh.

Đợi Chu Tuyết giảng giải xong tất cả tâm pháp của Huyền Dương Thần Kinh, Phương Vọng chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, tâm mắt trở nên mơ hồ.

Một giây sau, hẳn xuất hiện trong Thiên Cung, khi hẳn mở mắt thấy rõ hoàn cảnh chung quanh, hẳn vung quyền, vung tay hô to.

“Thành công rồi!”

Phương Vọng kích động không thôi. Chỉ cần có thể tiến vào Thiên Cung, đã nói rõ hẳn có thể luyện thành Huyền Dương Thần Kinh!

Chương 15: Huyền Dương Thần Kinh tăng chín đại viên mãn.

Chương 15: Huyền Dương Thần Kinh tăng chín đại viên mãn.

Thiên Cung mặc dù chỉ có thể trợ giúp hẳn lĩnh ngộ tuyệt học, nhưng nếu luyện Huyền Dương Thần Kinh tới đại viên mãn, lại nạp khí tu hành, nhất định sẽ làm ít công ٲo.

Đây chính là công pháp mà trước khi phi thăng Chu Tuyết cũng không luyện được!

Phương Vọng đã tọa ngay tại chỗ, lập tức bắt đầu tu luyện Huyền Dương Thần Kinh.

Huyền Dương Thần Kinh có tất cả ٲ tầng chín. Luyện tới tầng thứ ba, linh lực ẩn chứa Huyền Dương hỏa, có thể thiêu đốt hồn thể. Luyện tới tầng thứ sáu, vạn hỏa bất xâm. Luyện tới tầng thứ chín, có thể ngưng tụ ra Huyền Dương chân hỏa, đốt cháy hết thủy! Phương Vọng bắt đầu tu luyện từ pháp môn nạp khí cơ sở nhất, trong Thiên Cung sinh ra biến hóa, xuất hiện thiên địa linh khí mà tu tiên giả cần. Linh khí này là hư ảo, dùng để trợ giúp hẳn tu luyện. Cái gọi là thiên địa linh khí sinh ra trong thiên địa, thai nghén sinh linh vạn vật, chẳng qua là giữa thiên địa vẫn tồn tại rất nhiều loại khí. Nạp khí của tu tiên chính là quá trình rút ra thiên địa linh khí, rèn luyện bản thân.

Nhưng mà, chỉ tu luyện Huyền Dương Thần Kinh tầng thứ nhất, Phương Vọng cảm thấy đã mười năm, mười năm mới có thể luyện thành tầng thứ nhất?

Hắn là tư chất tu tiên của ta rất kém cỏi?

Phương Vọng không chịu tin, tiếp tục tu luyện. Vì xác định thời gian mình tu hành, hắn khẽ động tâm thần, trong Thiên Cung hiện ra chuông lớn, giống như sản phẩm hiện đại của Trái Đất, chỉ là mặt ngoài lộ ra vẻ cổ xưa, dưới đáy nó còn ghi chép số năm, thuận tiện ghi chép thời gian.

Nhưng mà thời gian cần dùng cho tầng thứ hai là gấp hai lần lúc trước, Phương Vọng không thể không buông xuống lo lắng đối với tư chất của mình, chuyên tâm luyện công.

Cứ như vậy, Phương Vọng vẫn cứ tu luyện Huyền Dương Thần Kinh, dần dần, tâm cũng bắt đầu chết lặng, quên đi hết thảy bên ngoài.

Dường như năm tháng chảy dài, thời thế thay đổi.

Đợi đến khi hắn luyện Huyền Dương Thần Kinh tới đại viên mãn, sau đầu hắn bỗng dựng dậy lên ngọn lửa, ngưng tụ thành từng viên hỏa cầu, giống như mặt trời nhỏ. Một vầng mặt trời nhỏ lơ lửng ở sau đầu hắn, chính là Huyền Dương chân hỏa.

Huyền Dương chân hỏa, thoát nhìn không khác gì ngọn lửa bình thường, nhưng Huyền Dương chân hỏa có thể hấp thu ánh nắng, thời gian thiêu đốt trong ban ngày càng dài, thì uy lực của nó càng đáng sợ.

Phương Vọng mở mắt ra, ánh mắt trở nên tang thương, đây không phải tang thương do trải qua hồng trần, mà là tang thương vì một lòng.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện mình tu luyện Huyền Dương Thần Kinh tổng cộng dùng hai trăm mười ba năm!

Đây con mẹ nó đều sắp đuổi kịp khoảng thời gian một vương triều tồn tại!

Tâm tình Phương Vọng phiền muộn, chỉ có thể quy tội Huyền Dương Thần Kinh quá khó.

Ừm, so với ưu sầu về bản thân, không bằng oán trách mục tiêu.

Khó trách trước khi phi thăng, Chu Tuyết làm thế nào cũng không luyện được, ai có thể tiêu xài hơn hai trăm năm đi tu hành một công pháp?

Phương Vọng sửa sang lại tâm tình, tâm thần khẽ động, rời khỏi Thiên Cung.

Ánh mắt của hắn khôi phục thanh minh, khuôn mặt Chu Tuyết xuất hiện trước mắt. Nàng nằm trên giường, sắc mặt suy yếu.

Hắn vượt qua khoảng chừng 200 năm, nhưng trong hiện thực chỉ là một nháy mắt.

“Tháng này, người tu luyện Huyền Dương Thần Kinh trước đi, chờ thương tích của ta tốt lên thì xuất phát. Thái Uyên môn năm năm tuyển nhận đệ tử một lần, bỏ lỡ năm nay, thì phải đợi thêm năm năm.” Chu Tuyết nói khẽ, ánh mắt của nàng hơi kỳ quái.

Chẳng biết tại sao, sau khi nàng giảng xong Huyền Dương Thần Kinh, nàng luôn cảm thấy Phương Vọng thay đổi, nói không nên lời là thay đổi chỗ nào. Loại cảm giác này rất vi diệu.

“Người chính là Tiên Tôn sống lại, sao không tự sáng lập một giáo phái?” Phương Vọng hoang mang hỏi.

Chu Tuyết bắt đầu dĩ cười một tiếng, nói: “Tu tiên không đơn giản như vậy. Động thiên phúc địa và các loại tài nguyên của Đại Tê đã sớm bị chín đại giáo phái phân chia, hơn nữa, sau khi ta sống lại cũng phải đi con đường tu hành một lần nữa. Đi nương nhờ một phương giáo phái, ngoài thu hoạch

được tài nguyên tu hành, cũng sẽ cung cấp sự bảo vệ cho chính mình.”

Phương Vọng gật đầu, thấy sắc mặt nàng càng trở nên tái nhợt, vì vậy nói: “Người dưỡng thương cho tốt đi, thương tích tốt lên rồi thì chúng ta trò chuyện tiếp.”

Nói xong, hắn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Đúng rồi, tu tiên giả đêm qua để lại hai pháp khí, hắn là do người giết chết, lẽ ra thuộc về người. Chờ sau khi vết thương của †a tốt hơn rồi, ta đưa pháp khí cho người, dạy người nắm giữ bọn chúng như thế nào, để điểm xuất phát tu tiên của người cao hơn người khác.” Chu Tuyết mở miệng nói.

Phương Vọng không quay đầu lại, chỉ giơ lên tay, nói: “Người cứ giữ đi, người dẫn †a vào con đường tu tiên, những thứ này coi như đáp lễ, sau này lại truyền cho ta một chút pháp thuật.”

Hắn không dừng bước, rất nhanh đã rời đi phòng ốc.

Sau khi cửa phòng đóng lại, Chu Tuyết tươi cười đầy mặt, nàng lẩm bẩm: “Thu hắn làm đồ cũng không tệ. Được rồi, nếu cùng một tộc, làm gì phải cố chấp cái danh phận.”

Sống lại trở về, nàng quyết định không chỉ mình tu tiên, mà còn muốn dẫn dắt Phương phủ tu luyện. Sự phản bội kiếp trước khiến nàng ý thức được mạnh mẽ hơn nữa, nếu không có thể lực đáng tin, cũng sẽ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.

Không nói đến ân dưỡng dục của Phương phủ đối với nàng, Phương phủ có thiên tài như Phương Vọng, đã đáng giá để nàng bồi dưỡng.

Chu Tuyết nhắm mắt lại, nhân lúc dưỡng thương, nàng phải sắp xếp lại suy nghĩ thật kỹ.

Nàng đã ý thức được sống lại không chỉ đơn giản là thay đổi kiếp trước, nàng còn có thể đi lên một con đường mạnh hơn kiếp trước. Những cơ duyên đã bỏ lỡ trong trí nhớ kia, chỉ cần cố gắng mưu đồ, nhất định có thể đạt được!

Mặt khác, chuyện sống lại không thể lại để lộ ra ngoài, đây chính là bí mật lớn nhất của nàng.

Trước khi sống lại, cho dù là tại thượng giới, nàng cũng chưa từng nghe nói kinh lịch kỳ giống như nàng. Nàng suy bụng ta ra bụng người, nếu như nàng thật sự tin có ai đó sống lại, chỉ e sẽ động tâm tư xấu...

Chương 16: Huyền Dương Thần Kinh tăng chín đại viên mãn. (2)

Chương 16: Huyền Dương Thần Kinh tăng chín đại viên mãn. (2)

Sau khi trở lại trong nhà mình, Phương Vọng ngồi tĩnh tọa bên cạnh bàn, khởi động Huyền Dương Thần Kinh, thu nạp thiên địa linh khí.

Không có bất cứ chướng ngại nào, cũng không cần thích ứng, gân như ngay lập tức, quanh người hắn hình thành luồng khí xoáy, thiên địa linh khí vô hình vô sắc tràn vào trong cơ thể hắn, hắn đột nhiên có loại cảm giác thần thanh khí爽.

Tu luyện trong Thiên Cung cũng có cảm giác như vậy, chỉ là còn lâu mới mãnh liệt bằng cảm giác của thân xác.

Hắn đắm chìm trong cảm giác thoải mái do nạp khí tu luyện mang tới, không cách nào tự kiềm chế.

Huyền Dương Thần Kinh tăng chín đại viên mãn mạnh mẽ dường nào. Phương Vọng không rõ ràng tu tiên giả khác có tiến độ thế nào, dù sao hiện tại hắn rất thoải mái, đã ngưng tụ ra Huyền Dương linh lực trong đan điền.

Một canh giờ sau, hắn thành công bước vào Dưỡng Khí cảnh tầng một.

Sau một ngày một đêm, hắn cường thế thành tựu Dưỡng Khí cảnh tầng hai.

Trong những ngày sau đó, Phương Vọng không bước chân ra khỏi nhà, chuyên tâm nạp khí. Mới đầu, phụ mẫu của hắn sẽ đến thăm hỏi hắn, nghe nói hắn đang tu luyện, phụ mẫu không còn dám quấy rầy nữa, chỉ để nha hoàn đưa thức ăn mỗi ngày.

Sau khi trải qua trận đại chiến đêm đó, địa vị của Phương Vọng trong Phương phủ tăng lên kịch liệt, trở thành niềm kiêu hãnh của toàn bộ Phương phủ. Nhưng chuyện tu tiên cũng không truyền ra, Phương Mãnh còn hạ lệnh cấm chỉ lan truyền sự tồn tại của yêu đạo, chỉ nói Phương phủ gặp phải một đám cao thủ võ lâm thân bí tập kích. ...

Trong một thư phòng u tĩnh.

Thiên tử Đại Tề ngồi trên ghế, đang cầm một bản sách cổ trong tay, hắn thoạt nhìn mới chỉ hơn hai mươi tuổi, hết sức trẻ tuổi.

Một lão thần đi tới, một đường tới trước bàn, khom lưng hành lễ.

“Bệ hạ, dự án Nam Khâu thất bại, tiên sư thần mời đến cũng chết rồi.” Lão thần nói khế. Hắn mặc quan phục, hình thể hơi mập, thái dương hoa râm. Lúc nói ra lời này, sắc mặt của hắn không hề thay đổi.

Thiên tử Đại Tề nghe xong, tay phải cầm sách cổ run lên. Hắn chậm rãi buông sách cổ xuống, mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm lão thần, mở miệng nói: “Người không phải nói là vạn vô nhất thất sao?” Lão thần thở dài một tiếng, nói: “Có thể tru sát tiên sư, chứng minh Phương phủ cũng ẩn giấu lực lượng như vậy, hoặc là có lực lượng như vậy đang che chở bọn

họ. Thần quả thực tính sai, vốn cho rằng vạn vô nhất thất, nhưng như vậy cũng không có việc gì, thần đã gửi thư cho vị kia. Trước đó, hấn đã từng cam đoan với thần việc này sẽ không xảy ra sự cố, chắc hẳn, hấn sẽ tự đi giải quyết việc này.”

Thiên tử Đại Tê quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, tự lầm bầm: “Lực lượng tu tiên, trường sinh... Trẫm muốn bước vào cánh cửa này, hi sinh nhiều như thế, mà vẫn chưa thành công, Phương phủ lại dựa vào cái gì mà được lực lượng tu tiên ủng hộ?”

Lão thần không trả lời. Hấn cũng trăm mối vẫn không có cách giải, hấn thậm chí không dám phái người đi điều tra Phương phủ, sợ bút dây động rừng.

Thật lâu sau. Thiên tử Đại Tê thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm lão thần, nói: “Tạm thời cứ như vậy đi, trẫm không biết việc này, làm việc sạch sẽ một chút.”

Lão thần gật đầu.

Thiên tử Đại Tê vung tay áo, lúc này lão thần mới hành lễ cáo lui.

“Thế nhân đều nói hoàng quyền tốt, nhưng hoàng quyền có lớn hơn nữa há có thể so được với trường sinh?”

Trong thư phòng vang lên tiếng thở dài yếu ớt của Thiên tử Đại Tê, trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ.

Phương Vọng bế quan nửa tháng thời gian, tin tức Phương phủ gặp phải đồ sát truyền ra khắp thiên hạ Đại Tê, các châu các quận trong thiên hạ đều đang bàn luận việc này. Phương phủ còn phái người tiến đến Hoàng thành kêu oan. Chuyện này khiến cho thế gia các phương sợ hãi, dù sao Phương phủ chính là Quốc Công phủ, rốt cuộc là thế lực thế nào lại to gan lớn mật như vậy?

Một ngày này.

Chu Tuyết đến thăm hỏi Phương Vọng, Phương Vọng đứng dậy đón tiếp. Hai người ngồi trước bàn, Phương Vọng châm trà cho nàng.

“Vết thương lành quá nhanh rồi...”

Phương Vọng âm thầm kinh hãi. Lúc trước thương tích của Chu Tuyết nghiêm trọng dường nào, y thuật bình thường có thể cần phải dưỡng tới nửa năm.

Chu Tuyết lại khôi phục anh tuấn hiên ngang, vẫn một bộ hồng y như cũ, khiến mắt người ta sáng lên. So với nửa tháng trước, khí chất của nàng càng thêm xuất chúng, hai đầu lông mày lộ ra nhuệ khí phong mang tất lộ. Nàng đánh giá Phương Vọng, hỏi: “Người luyện Huyền Dương Thần Kinh đến thế nào rồi?” Phương Vọng nghĩ thâm tâm được, cũng chỉ đến tầng chín đại viên mãn thôi.

Nhưng đối mặt với người sống lại Chu Tuyết này, hắn cũng không dám không giữ lại chút nào. Dù sao nàng còn là ma tu, lúc trước hai người kề vai chiến đấu, chỉ là do nguy hiểm của Phương phủ lửa sém lông mày, hai bên không kịp đề phòng lẫn nhau.

“Tạm được, ta cảm giác có thể tiếp tục luyện.” Phương Vọng hồi đáp. Sau khi tu luyện Huyền Dương Thần Kinh, hắn tạm thời không định đi luyện Xuân Thu Công, Thôn Thiên Ma Công gì đó nữa.

Huyền Dương Thần Kinh quá mạnh, tu hành nửa tháng đã khiến hắn thoát thai hoán cốt, cảnh giới tu tiên của hắn đã tới Dưỡng Khí cảnh tầng sáu.

Hơn nữa...

Ở Thiên Cung trăm năm, quá tra tấn người, chỉ có chính hắn rõ ràng, đó là khoảng thời gian buồn tẻ, dày vò thế nào. Chu Tuyết nhìn hắn chăm chăm, ánh mắt vi diệu.

Phương Vọng bị ánh mắt của nàng nhìn như vậy trong lòng kêu lộp bộp, chắc là nàng nhìn ra điều gì rồi?

Chu Tuyết thu hồi ánh mắt, nói khẽ: “Mười ba ngày sau lên đường, ta chọn lựa một phen, thêm người và ta nữa, có tất cả chín con cháu Phương phủ cùng đi tới Thái Uyên môn.”

Phương Vọng gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Chỉ nắm giữ công pháp cũng không đủ, hẳn còn muốn tu hành pháp thuật mạnh mẽ

“Khụ khụ, Chu Tuyết, có thể truyền pháp thuật cho ta hay không?” Phương Vọng giả vờ khụ một tiếng, mặt dạn mày dày hỏi.

Chu Tuyết tự tiểu phi tiểu nhìn chằm chằm hẳn, cười nói: “Được, Ngự Kiếm thuật của người lợi hại như thế, chắc hẳn rất có thiên phú trên kiếm đạo. Chỗ ta một bộ kiếm pháp, nếu người nắm giữ, có thể quét ngang cùng cảnh giới.”

Chương 17: Vương triều tu tiên.

Chương 17: Vương triều tu tiên.

“Thật chứ? Vậy ta muốn học!”

Mắt Phương Vọng sáng rực. Hẳn vội vàng nói, hẳn am hiểu kiếm pháp nhất, chủ yếu là vì hẳn vẫn luôn có một trái tim muốn kiếm tâu thiên nhai, mà kiếm và tu tiên giả lại càng xứng.

Giống như Ngự Kiếm thuật kia, dựa theo Chu Tuyết nói, chỉ cần là tu tiên giả đều biết, có thể thấy được tính phổ biến của kiếm đối với đạo tu tiên.

Chu Tuyết không nói hai lời, bắt đầu truyền thụ kiếm pháp, Phương Vọng nghiêm túc nghe.

Một lát sau.

Chu Tuyết giảng xong, sau đó nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Phương Vọng lại là nhúu mày, hần do dự một chút, nói: “Bộ kiếm pháp này không thích hợp. Mặc dù ta chưa từng tu luyện kiếm pháp tu tiên, nhưng vạn pháp đều có điểm tương đồng, hướng chỉ cùng là kiếm đạo. Ta cảm giác dựa theo pháp môn người nói mà đi luyện bộ kiếm pháp kia, là không làm được.”

Hắn cũng không tiến vào trong Thiên Cung, đủ để chứng minh bộ kiếm pháp kia là giải

Chu Tuyết nghe xong, cũng không tức giận. Trái lại, trong mắt còn toát ra vẻ tán thưởng, nàng khen ngợi: “Khó lường, hiện tại ta có thể xác định, ngoài tư chất, ngộ tính của người càng tuyệt đỉnh, khó trách có thể luyện Ngự Kiếm thuật đến loại trình độ kia trong vòng bảy ngày.”

“Nếu người đã đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng sáu, vậy thì cứ tiếp tục tu luyện đi, pháp thuật tạm thời không vội. Nhập Thái Uyên môn, hai năm trước đều phải khổ tu, giai đoạn trước lấy tu vi cảnh giới làm chủ. Ba tầng cuối cùng của Dưỡng Khí cảnh có độ khó vượt xa sáu tầng trước, nhất là Dưỡng Khí cảnh tầng chín đến Tổ Linh cảnh, gian khổ trong đó, người bây giờ không cách nào tưởng tượng được. Nếu người có thể thành tựu Tổ Linh trong năm năm, khi đó, pháp thuật Thái Uyên môn mặc cho người chọn lựa.”

Khi Chu Tuyết vạch trần cảnh giới của Phương Vọng, Phương Vọng cũng không ngạc nhiên, dù sao cũng là Tiên Tôn sống lại nha, nhìn ra tu vi của hắn cũng bình thường.

Phương Vọng ra vẻ buồn bực nói: “Nếu ta không nhìn thấu, thì chẳng phải là uổng công luyện bộ kiếm pháp kia sao?”

Chu Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Thăm dò người một chút thôi, thiên tư, ngộ tính của người quả thực phi phàm, nhưng chung quy là phàm nhân. Tuổi thọ của phàm nhân có hạn, nhớ lấy, tu vi mới là quan trọng nhất, chớ có ỷ vào ngộ tính cao minh, mà tiêu phí phần lớn thời gian vào việc đọc lướt qua mấy môn cửa hông.”

Phương Vọng nghe tới đây, đành phải coi như thôi.

Trái lại, hắn cũng không quá mất mát. Dù sao Huyền Dương Thần Kinh tự mang Huyền Dương chân hỏa, nếu vận dụng nó trên Ngự Kiếm thuật và võ học hắn nắm giữ, uy lực cũng tương đương với pháp thuật.

Chu Tuyết căn dặn vài câu rồi đứng dậy rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Phương Vọng chợt rất hiếu kì tu vi cảnh giới của nàng.

Trực giác nói cho hắn, Chu Tuyết đã đạp lên con đường tu tiên, hơn nữa, tu vi còn không kém, chỉ là hình như nàng nắm giữ một loại pháp môn che giấu khí tức nào đó, khiến hắn không nhìn thấu. Đợi Chu Tuyết đóng cửa phòng, Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tu luyện.

Tu luyện có thể khiến người ta trầm mê, nhất là dưới tình huống cố gắng sẽ có thành quả. ...

Dưới trời xanh, giữa núi xanh, ba chiếc xe ngựa đang tiến lên, thân ở trong quần sơn tráng lệ, bọn chúng có vẻ vô cùng nhỏ bé, không khác gì cục đá trong mắt hùng ưng trên trời.

Phương Vọng dựa vào cửa xe, tay nắm dây thừng buộc ngựa, thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Thời gian mười ba ngày cũng không khiến hắn đột phá đến Dưỡng Khí cảnh tầng bảy, nhưng linh lực lại tăng trưởng không ít.

Nhớ tới lúc chia tay, phụ mẫu luyến tiếc, trong lòng Phương Vọng hơi xúc động, nhưng càng nhiều hơn là hưng phấn. Không phải do tính tình hấn bạc béo, chỉ vì hấn có trí nhớ kiếp trước, tuy có thiện cảm với Phương phủ một đời này, nhưng còn chưa tới mức độ không thể xa nhau.

Hấn đã sớm muốn đi ra ngoài, thế mà trong thế giới tương tự cổ đại này, cường đạo thường xuyên ẩn hiện ngoài thành. Từ nhỏ đến lớn, hấn vẫn chưa đi ra khỏi thành Nam Khâu, cho nên hiện tại hấn cảm thấy mới lạ đối với hết thảy dọc đường.

Chu Tuyết đi ra từ trong toa xe, ngồi bên cạnh hấn, cùng hấn thưởng thức sơn thủy.

“Người nói thiên hạ này rất cuộc lớn dường nào, Đại Tề chiếm bao nhiêu phần đất ở trong thiên địa này?” Phương Vọng bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Chu Tuyết nhìn phương xa, hồi đáp: “Rất rất lớn, Đại Tề chẳng qua là giọt nước trong biển cả, nghe vị tiên bối kia nói, ngoài Đại Tề, thậm chí tồn tại vương triều người người tu tiên.”

Vì che giấu chuyện sống lại, lại để Chu Tuyết có thể dựng nên uy vọng, hiện tại con cháu Phương phủ đều biết sau lưng nàng có một vị tiên bối tu tiên nào đó đang chỉ điểm.

“Người người tu tiên? Vậy phải lợi hại đến dường nào?” Phương Vọng mơ tưởng mong ước nói.

Chu Tuyết nhẹ giọng cười nói: “Có lẽ sau này Đại Tề cũng sẽ chuyển biến thành vương triều tu tiên.”

Có lẽ?

Vậy chính là thật!

Dù sao bên trong toa xe còn có những người khác, Chu Tuyết không dám bại lộ nhận biết của mình, chỉ có thể dùng

suy đoán để nói, Phương Vọng đương nhiên hiểu được điểm này.

Tê Vương triều lại có thể chuyển biến từ vương triều phàm nhân thành vương triều tu tiên, khó trách Chu Tuyết đồng ý nâng đỡ Phương phủ, không phải là muốn đặt chân ở Tê Vương triều trong tương lai sao?

Phương Vọng yên lặng nghĩ ngợi. Có lẽ Chu Tuyết có dụng ý khác, nhưng hắn cũng không bài xích, dù sao Tiên Tôn muốn nâng đỡ một thế lực, thì dễ dàng đường nào. Chu Tuyết không phụ ân dưỡng dục của tứ bá Phương Trấn, có thể thấy được trong lòng nàng vẫn có một chút thiện lương, ít nhất không phải là trong tưởng tượng của hắn.

Hắn vẫn rất hiếu kì vì sao Chu Tuyết lại sống lại, cũng không thể là lúc đã tọa luyện công lại bất chợt sống lại đây chứ?

Hai người tiếp tục nói chuyện phiếm, mặt trời trên trời dần dần hạ xuống.

Đang lúc hoàng hôn, bọn họ ngừng lại ở đường núi bên cạnh sông nghỉ ngơi, con cháu Phương phủ bắt đầu nhặt củi nhóm lửa, Phương Vọng tìm một chỗ ngồi xuống. Hắn không cần làm những việc vặt này, hắn chỉ phụ trách bảo vệ tộc nhân.

Chương 18: Vương triều tu tiên. (2)

Chương 18: Vương triều tu tiên. (2)

Tăng thêm Phương Vọng, Chu Tuyết, có tất cả chín người. Trong đó Phương Hàn Vũ tuổi còn trẻ đã thành tựu cao thủ nhất lưu kia cũng ở đây, ba người đều không cần nhặt củi nhóm lửa, sáu người khác phụ trách những chuyện này.

Phương Hàn Vũ ngồi ở cách đó không xa, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Phương Vọng, hình như đang do dự điều gì.

Giây dựa trong chốc lát, Phương Hàn Vũ cắn răng, đứng dậy đi đến trước mặt Phương Vọng.

Phương Vọng mở mắt nhìn về phía hắn, cười hỏi: “Hàn Vũ, có chuyện gì sao?”

Mặc dù Phương Hàn Vũ lớn hơn hắn hai tuổi, nhưng lúc vừa ra đời Phương Vọng đã có tâm trí trưởng thành, cho nên từ nhỏ đến lớn hắn đều gọi thẳng tên đối với người cùng thế hệ, Phương Hàn Vũ cũng đã quen rồi.

Sau đêm đó, hai người cũng không có cơ hội nói chuyện. Cho dù đã rời khỏi thành Nam Khâu ba ngày, Phương Hàn Vũ và Phương Vọng cũng chỉ gạt đầu ra hiệu, chưa từng tán gẫu.

“Phương Vọng, nửa tháng tu hành pháp môn nạp khí cơ sở mà Chu Tuyết truyền thụ cho chúng ta, ta đã miễn cưỡng luyện được linh lực rồi, ngươi có thể dạy ta Ngự Kiếm thuật hay không, ta không tiện quấy rầy Chu Tuyết..” Phương Hàn Vũ ngược ngập nói, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng buồn cười, đứng dậy, cười nói: “Được, Hàn Vũ, ta chờ ngươi tìm ta, thế nhưng chờ thật lâu, ta còn tưởng rằng ngươi đã quên ta. Khi còn bé, ta để ngươi nằm sấp, ngươi liền nằm sấp, hiện tại lớn lên rồi, lại còn cao lãnh.”

Cao lãnh à?

Phương Hàn Vũ không khỏi lộ ra nụ cười. Từ nhỏ hắn đã quen với việc Phương Vọng nói ra một ít từ ngữ kỳ lạ kỳ quái. Đại khái có thể hiểu được ý nghĩ của Phương Vọng, sắc mặt hắn ửng đỏ, hơi có vẻ lúng túng: “Dù sao nhiều năm không gặp, đừng đề cập đến lúc còn bé. Chuyện ngươi để ta nằm sấp làm chó, đi tìm bánh bao thịt, ta còn nhớ rõ đây!”

Hai huynh đệ quen thuộc, bắt đầu hồi ức lúc còn nhỏ.

Trò chuyện trong chốc lát, Phương Vọng thấy Phương Hàn Vũ hoàn toàn trầm tĩnh lại, thế là bắt đầu truyền thụ Ngự Kiếm thuật.

Điều đáng nhắc tới chính là, từ khi sau khi ra ngoài, mỗi đêm Chu Tuyết đều sẽ ở trong rừng cây một mình, không gặp bất cứ ai. Phương Vọng biết nàng là người sống lại, cho nên cũng không lo lắng cho sự an toàn của nàng.

Đúng là như thế, Chu Tuyết cách những con cháu Phương phủ khác rất xa, đây cũng là một trong những nguyên nhân Phương Hàn Vũ tìm Phương Vọng tu luyện Ngự Kiếm thuật.

Bắt đầu từ một đêm này, mỗi đêm Phương Vọng đều sẽ chỉ điểm Phương Hàn Vũ tu luyện Ngự Kiếm thuật. Không thể không nói, tiểu tử này thật đúng là một thiên tài, ba ngày sau, đã có thể làm kiếm gỗ lơ lửng.

Thanh kiếm gỗ này thật không đơn giản, chính là kiếm gỗ đào đặc chế của vị đạo nhân áo xanh kia, có thể được linh lực dẫn động. Tất cả di sản của đạo nhân áo xanh đều bị Chu Tuyết thu, Chu Tuyết nghe nói Phương Vọng đang dạy Phương Hàn Vũ Ngự Kiếm thuật, bèn đưa kiếm gỗ cho Phương Hàn Vũ. “Hàn Vũ ca thật lợi hại!”

“Ngay cả linh lực ta còn chưa luyện ra, ai, chênh lệch thật to lớn.”

“Ha ha ha, Hàn Vũ người ta vốn chính là thiên tài, Chu Tuyết không phải đã nói rồi sao, trong vòng nửa năm tu luyện ra một tia linh lực là có tư cách tu tiên.”

“Hàn Vũ càng lợi hại, chúng ta đến Thái Uyên môn lại càng có lực lượng, sau này có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Phương Hàn Vũ được các tộc nhân vây quanh, gương mặt luôn luôn lạnh lùng khó được lộ ra nụ cười. Hắn không phải đắc ý, mà là cảm thấy hưng phấn vì thành quả của chính mình,

hắn đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng đứng bên hồ cách đó không xa.

Lúc sáng sớm, Phương Vọng và Chu Tuyết đứng bên hồ, nhìn bọn họ từ xa xa. Mặt hồ lượn lờ sương mù, trông như tiên cảnh nhân gian, hai người đứng chung với nhau, giống như một đôi trời đất tạo nên, lúc nào cũng có thể vũ hóa thành tiên.

“Tư chất của Phương Hàn Vũ quả thật không tệ, ngược lại còn khiến ta ngạc nhiên mừng rỡ” Chu Tuyết tán thưởng nói. Ở trong mắt nàng, những con cháu Phương phủ này không phải là người cùng thế hệ, nàng đối đãi bọn họ càng giống như con cháu của mình. Dù sao kiếp trước kiếp này gộp lại, số tuổi của nàng còn lâu dài hơn cả thế gia có lịch sử lâu đời nhất Đại Tề.

Nghe ý của lời này, là ở trong vận mệnh lúc đầu, Phương Hàn Vũ sẽ chết trong đêm Phương phủ diệt môn.

Phương Vọng nhìn Phương Hàn Vũ, trong lòng nghĩ như vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, vui mừng vì Phương Hàn Vũ.

“Nơi này còn cách Thái Uyên môn bao. nhiều ngày lộ trình?” Phương Vọng hỏi.

Hắn đã có thể ngự kiếm phi hành, nhưng còn có bảy vị tộc nhân đồng hành, trong đó lại có hai thiếu nữ, đi nửa ngày đường cũng ngại mệt mỏi, cho nên chỉ có thể đi đường bằng xe ngựa.

Chu Tuyết nhìn những tộc nhân ngây ngô kia, nhẹ giọng hỏi đáp: “Lại thêm ba ngày là có thể đến.”

Nàng dừng một chút, tiếp tục nói: “Hai ngày này người hắn là có thể cảm nhận được, thôn trang gặp được càng ngày càng ít, tiếp theo sẽ dễ dàng gặp được tà ma, tinh quái, lúc đi đường cẩn thận một chút.”

Tà ma?

Tỉnh quái?

Phương Vọng không căng thẳng, trái lại còn bắt đầu hưng phấn.

Vừa hay thử Huyền Dương Thần Kinh của hấn một chút! 1

Mặt trời mới lên, đám con cháu Phương phủ hưng phấn một hồi rồi bắt đầu thu thập hành lý, tiếp tục lên đường. Vùng này đường núi gập ghềnh, cây cối cao lớn, hoa cỏ thành bụi, từng trận sương mù khiến núi rừng có vẻ kỳ huyền. Theo đường xá xóc nảy, những con cháu Phương phủ muốn ngủ cũng đều tỉnh lại.

Lúc đến giữa trưa, Chu Tuyết ghim ngựa, sau đó đứng dậy, hô về phía sau: “Tất cả mọi người thu dọn đồ đạc xuống xe, tiếp xuống đi bộ tiến lên.”

Mỗi một cỗ xe ngựa có ba người, bình thường đều thay phiên nhau đi ngủ. Một người dẫn ngựa, một người canh gác chung quanh, một người còn lại vào trong toa xe đi ngủ.

Rất nhanh, tất cả con cháu Phương phủ đã xuống ngựa. Ngoài Phương Vọng, Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ, sáu người khác cũng công hành lý, ngay cả hai thiếu nữ cũng là như thế.

Chương 19: Vương triều tu tiên. (3)

Chương 19: Vương triều tu tiên. (3)

Phương Vọng không khỏi liếc nhìn Chu Tuyết một chút, hấn biết Chu Tuyết mang túi trữ vật của đạo nhân áo xanh trên người, không biết không gian trong túi trữ vật lớn đến mức nào.

Dựa theo lời nói của Chu Tuyết, túi trữ vật, lá bùa, phi kiếm là phân phối tiêu chuẩn của tu tiên giả.

Chu Tuyết rút ra bảo kiếm bên hông Phương Vọng, theo thứ tự chặt đứt tất cả cương ngựa của ba chiếc xe ngựa.

“Đây là ý gì?” Phương Hàn Vũ kinh ngạc hỏi.

Chu Tuyết hồi đáp: “Lần này đi Thái Uyên môn, trong vòng mấy năm khó mà trở về, trở lại cũng không cần xe ngựa, thả đi, tránh cho bọn chúng bị quỷ quái trên núi ăn mất.”

Quỷ quái!

Vừa dứt lời, sắc mặt hai thiếu nữ Phương phủ trắng bệch, bốn vị thiếu niên, thanh niên khác cũng giống như thế.

Chu Tuyết đưa tay ném một phát, bảo kiếm lướt qua khoảng cách ba trượng trên không trung, tinh chuẩn cắm vào vỏ kiếm bên hông Phương Vọng. Những người khác thấy chiêu này đều trợn cả mắt.

Phương Vọng hơi híp mắt, tay phải khẽ run, nói thâm sức lực cùng tốc độ này không đơn giản, hẳn càng thêm hiếu kì tu vi cảnh giới hiện tại của Chu Tuyết.

Sơn lâm u tĩnh, sương mù tràn ngập, từng sợi ánh nắng vương vãi rơi xuống từ trên khe hở của lá cây, hình thành từng chùm sáng nghiêng dùng mắt trần có thể thấy được.

Chu Tuyết đi ở trước nhất, Phương Vọng và Phương Hàn Vũ đi sau cùng, một nhóm chín người, đi bộ tiến lên, bọn họ đã đi bộ gần hai ngày.

Đường trong núi rừng không dễ đi lắm, mà còn có rất nhiều vũng bùn, thỉnh thoảng nhìn thấy rắn rết chuột nhện, khiến con cháu Phương phủ cực kỳ căng thẳng, mỗi một bước đều đi rất cẩn thận.

“Núi sâu như vậy, khó có thể tưởng tượng lại ẩn giấu giáo phái tu tiên.”

Phương Hàn Vũ nhẹ giọng cảm khái nói. Giang sơn Đại Tề bao la, dãy núi không người giống như vậy nhiều vô số kể, đã

thú hoành hành, cường đạo ăn náu, cho dù là người tập võ như hần cũng rất ít đặt chân.

Phương Vọng có thể cảm nhận được thiên địa linh khí vùng này rất dồi dào, càng đi về phía trước, linh khí càng nồng đậm, điều này làm hần càng thêm chờ mong Thái Uyên môn.

Lúc này. Phía trước truyền đến một tiếng khóc, như nữ tử, lại như hài đồng, đám người Phương Vọng nghe thấy mà nổi da gà, nhưng nhìn thấy Chu Tuyết không dừng bước lại, bọn họ liền tiếp tục đuổi theo.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, sau lưng sương mù bàng bạc, ngoài bảy bước, hết thấy đều không thấy rõ.

Hần vừa rồi cảm thấy có đồ vật gì theo mình, loại cảm giác này vừa mới xuất hiện sau khi tiếng khóc trước đó vang lên.

Hần không kinh hoảng, tiếp tục bình tĩnh tiến lên.

Rất nhanh, sương mù phía trước trở nên loãng, địa thế trở nên bằng phẳng, đám người nhìn thấy một nữ tử ngồi dưới một gốc cây già, người mặc áo vải, đầy bụi đất, rõ ràng là dã phụ thôn sơn. Nàng ôm một hài đồng trong lòng, đang thấp giọng khóc nức nở.

“Nên đi hỏi nàng xảy ra chuyện gì không?”

Phương Hinh nhỏ tuổi nhất hỏi, nàng nhỏ hơn Phương Vọng một tuổi, thể cốt gầy yếu, cõng hai bao quần áo, mồ hôi đầm đìa.

Một thiếu nữ khác tên Phương Tử Tinh lôi kéo nàng, lắc đầu với nàng.

Ánh mắt mọi người cũng rơi trên người Chu Tuyết. Một đường này đi tới, Chu Tuyết đã trở thành người tâm phúc của bọn họ, dù sao Chu Tuyết còn truyền thụ phương pháp nạp khí

cho các nàng, mà Phương Vọng có thực lực mạnh mẽ nhất cũng lấy Chu Tuyết làm chủ.

Chu Tuyết không dừng bước lại, trực tiếp đi đến chỗ phụ nhân kia.

Phụ nhân nghe tới tiếng vang, ngẩng đầu nhìn về phía nàng, mặt đầy nước mắt, mắt đã đỏ bừng vì khóc. Nàng phảng phất nhìn thấy cọng cỏ cứu mạng, đưa tay với Chu Tuyết, kêu khóc nói: “Cô nương, mau cứu hài nhi của ta, hắn bị rắn độc cắn...” Nghe nói như thế, một vài con cháu Phương phủ muốn tiến lên cứu trợ, kết quả đã thấy một thanh chủ thủ toát ra từ trong tay áo bên phải của Chu Tuyết, thuận thế bị nàng nắm chặt.

Phụ nhân cũng nhìn thấy thanh chủ thủ kia, sắc mặt trắng bệch, vừa định mở miệng, Chu Tuyết bỗng nhiên ném chủ thủ ra, bắn thẳng đến đầu của nàng.

Ầm!

Phụ nhân bỗng nhiên hóa thành một cụm sương trắng, chủ thủ xuyên qua sương trắng, cắm trên thân cây.

Sương trắng tiêu tán, quần áo rơi trên mặt đất, chỉ thấy hai con chồn sóc vọt lên, rơi vào trên cành cây xa xa, một lớn một nhỏ. đám người Phương phủ trông thấy một màn này trợn to mắt, phụ nhân vừa rồi là do chồn sóc biến thành?

Chu Tuyết mặt không đổi sắc, nàng nhìn chằm chằm hai con chồn sóc trên cây, ánh mắt lạnh nhạt.

“Thân thủ tốt, người ít nhất là tu vi Dưỡng Khí cảnh tầng năm. Nữ oa oa, nếu muốn bá nhập Thái Uyên môn, sao không đi thành Thái Uyên?” Chồn sóc mở miệng nói, giọng nói chính là giọng của phụ nữ lúc trước.

Chu Tuyết hồi đáp: “Thành Thái Uyên quá xa, trực tiếp kính thăm Thái Uyên môn càng thuận tiện hơn. Chúng ta

thành tâm đến đây tu hành, mong tiền bối đừng lại trêu đùa chúng ta nữa.”

Chồn sóc cười cười, lại nhân tính hóa vung trảo, ra hiệu bọn họ tiếp tục lên đường.

Chu Tuyết quay đầu đưa cho mọi người một ánh mắt, sau đó tiếp tục dẫn đường. Lúc đám người đi ngang qua dưới cây chỗ hai con chồn sóc, đều căng thẳng, sợ bọn chúng chột nhảy xuống tập kích.

Đi một đoạn đường, Chu Tuyết mới mở miệng giải thích: “Vừa rồi là hai con tinh quái, sơn lâm xung quanh Thái Uyên môn ẩn giấu không ít tinh quái, có hoang dại, cũng có đệ tử trong môn nuôi thả. Tinh quái ở khu vực biên giới phụ trách dọa lui phạm nhân vào nhảm, dùng đó để lưu truyền truyền thuyết quỷ quái, khiến phạm nhân không dám tới gần.”

Một thiếu niên Phương phủ không nhịn được hỏi: “Chỉ dọa lui thôi sao?”

“Cũng có thể là bị ăn sạch, Thái Uyên môn dù được cho là chính đạo, nhưng trong Tu Tiên giới, giữa chính ma cũng có màu xám, sau này các ngươi làm việc cần cẩn thận.” Chu Tuyết cười nói, nhưng nụ cười của nàng trong mắt mọi người có vẻ rất tà.

Dứt lời, Chu Tuyết tiếp tục dẫn đường.

Phương Vọng vẫn đi cuối cùng đội ngũ như cũ, nhưng sự chú ý của hắn lại ở sau lưng. Sau khi đi ngang qua hai con tinh quái, loại cảm giác bị theo dõi kia vẫn còn tại. Điều này khiến hắn không dám phớt lờ.

Chương 20: Tranh cùng thế gia tu tiên.

Chương 20: Tranh cùng thế gia tu tiên.

Nửa nén hương sau, loại cảm giác bị theo dõi kia vẫn quanh quẩn trong lòng Phương Vọng.

“Không cần căng thẳng, hấn không dám ra tay.”

Một âm thanh truyền vào trong tai Phương Vọng, hấn giương mắt nhìn về phía Chu Tuyết đứng hàng trước nhất, ánh mắt kỳ quái.

Hình như chỉ có hấn có thể nghe thấy được giọng nói của Chu Tuyết, những người khác tiếp tục tiến lên, cũng không ghé mắt hoặc quay đầu.

“Đây là Truyền Âm thuật, tiến vào Thái Uyên môn, người cũng có thể học được. Người đi theo sai chúng ta hấn là có liên quan đến tu tiên giả bị người giết. Những ngày này, ta trốn vào chỗ sâu trong rừng cây, giả vờ nghiên cứu Phần Hồn phiên, thực ra là để lại vết tích, để bọn họ đuổi bắt tới.”

Chu Tuyết truyền âm đến lần nữa. Lời này khiến Phương Vọng nhú mày, không rõ nàng muốn làm gì.

“Tên kia cầm hai pháp khí trong tay, sau lưng hấn tất nhiên có người. Ta lo lắng Phương phủ sẽ còn nghênh đón họa diệt môn, cho nên cố gắng dẫn người sau lưng đến đây điều tra, chỉ cần đối phương biết được chúng ta bái nhập Thái Uyên môn, đối phương cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Người nọ có quan trọng đến đâu, cũng chỉ là Dưỡng Khí cảnh thôi, vì hấn, đặc tội loại quái vật khổng lồ như Thái Uyên môn thì được không bù mất.”

Thì ra là thế.

Phương Vọng cảm thấy có lý, nhưng trong lòng hấn lại sinh lên một sự hoang mang.

Đối phương lớn gan như vậy sao, lại theo tới nơi này, không sợ Thái Uyên môn phát hiện sao?

Chu Tuyết không còn truyền âm, Phương Vọng không phớt lờ, vẫn giữ cảnh giác như cũ.

Mãi cho đến chập tối, loại cảm giác bị theo dõi kia rốt cục biến mất, xem ra đối phương không còn dám tiến lên.

Trong rừng cây, đám người dừng bên cạnh dòng suối nhỏ, đã nhóm lên đồng lửa. Phương Vọng ngồi bên cạnh Chu Tuyết nghỉ ngơi, những người khác cũng ngồi vây quanh lại.

“Ngày mai là có thể đến tiểu trấn thung lũng trước Thái Uyên môn, ta giảng giải với các người trước một chút, Thái Uyên môn có chín mạch, tính ra còn có sáu bảy ngày là phải tiến hành khảo hạch nhập môn. Với tư chất của các người, thông qua khảo hạch không khó, ta hi vọng mỗi người vào một mạch, đừng ôm đoàn.” Chu Tuyết nhẹ nói.

Người có thể tu tiên trong Phương phủ cũng không chỉ có bọn họ, Chu Tuyết chỉ chọn ra một nhóm tử đệ tư chất nhất trác tuyệt đến đây, đứng vững chân trước rồi lại nói.

Nghe nói muốn một mình một mạch, sắc mặt Phương Hình trắng nhợt, đột nhiên bắt đầu khản trương. Thiếu niên, thanh niên khác thì không khiếp đảm, càng nhiều hơn là hưng phấn.

Chu Tuyết liếc nhìn Phương Vọng và Phương Hàn Vũ, nói: “Hai người các người, sau khi tiến vào khảo hạch, không thể nương tay, chỉ có thể triển lộ thiên phú. Chuyện này sẽ quyết định đãi ngộ sau khi các người nhập Thái Uyên môn. Người tư chất bình thường, chỉ có thể làm đệ tử phổ thông, muốn tấn thăng phải cần rất nhiều năm cố gắng.”

“Nhất là Phương Vọng, lúc này người cũng đừng chơi trò giả heo ăn thịt hổ gì nữa.”

Chu Tuyết rất lo lắng về Phương Vọng, vì tiểu tử này rất có thể trốn. Sau khi sống lại, nàng hiểu rõ một phen, thì ra là không chỉ có nàng, toàn bộ Phương phủ, bao gồm phụ mẫu

Phương Vọng cũng không biết Phương Vọng có võ công cao như vậy.

Nàng đã từng nghĩ ngờ, kiếp trước vì sao không nhìn thấy Phương Vọng xuất thủ. Sau này nàng nghĩ thông suốt, kiếp trước trong đêm diệt môn, nàng tay không trói gà cũng không chặt, màn đêm buông xuống đã chạy đi, chỉ thoáng nhìn đạo nhân áo xanh một lần. Rất nhiều mặt phủ tử đệ chiến đấu cùng đạo nhân áo xanh, nàng cũng không nhìn thấy, không có Ngự Kiếm thuật, Phương Vọng có mạnh hơn nữa, cũng phải chết trong tay đạo nhân áo xanh. Phương Vọng bất đắc dĩ nói: “Ta biết.”

Làm như hẩn rất ‘cầu’ vậy.

Chu Tuyết tiếp tục căn dặn, nàng không giảng thuật cụ thể nội dung khảo hạch, không biết là vì tôi luyện bọn họ, hay là bị cao nhân của Thái Uyên môn nghe thấy.

Một đêm không có chuyện gì.

Mặt trăng lặn, mặt trời mọc, khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu xuống, đám người Phương Vọng tiếp tục lên đường.

Trên đường đi sau đó, bọn họ nhìn thấy rất nhiều kỳ vật. Con nhện lớn bằng đầu người, cây ăn thịt người vung vẩy, dê núi có khuôn mặt như người, mèo đen năm đuôi, ... vân vân. Dựa theo lời Chu Tuyết nói, đây đều là yêu vật cấp thấp nhất, còn chưa tới trình độ tinh quái, đặc điểm của tinh quái chính là có thể nói tiếng người.

Ngoài yêu vật, bọn họ còn chứng kiến rất nhiều hoa quả màu sắc rực rỡ, thoạt nhìn rất bắt mắt, nhưng sau khi bị Chu Tuyết nói là có kịch độc, bọn họ cũng không dám đụng vào.

Mãi cho đến sau lúc giữa trưa, bọn họ rốt cục đến thung lũng Chu Tuyết nói tới. Có một cái cửa lớn đứng thẳng ở miệng thung lũng, trên cửa treo bảng hiệu:

Trần Thái Uyên!

Trong thung lũng, lâu các san sát, khói bếp lượn lờ, ngọn núi xung quanh hùng vĩ, khiến Phương Vọng bất giác nghĩ đến Ngũ Chi sơn, mà trần Thái Uyên như bị nhốt trong Ngũ Chi sơn.

Cửa vào không người canh giữ, đám người Phương Vọng trực tiếp vào trần. Trên đường phố phía trước có mọi người lui tới, từng người thoạt nhìn đều không phải phạm nhân, thậm chí còn có người cười hạc bay lên, bay ra từ trong trần, rồi cấp tốc bay tới núi cao, dẫn tới đám con cháu Phương phủ mơ tưởng mong ước, tất cả đều phấn khởi.

Giờ khắc này, bọn họ mới có cảm giác thực sự tiếp xúc đạo tu tiên.

Ven đường, Phương Vọng cũng quan sát xung quanh đó. Hai bên đường phố đều là các loại cửa hàng, có bán đan dược, pháp khí, lá bùa, công pháp, pháp thuật, ... vân vân, thậm chí còn có Kỳ Vật các, mặc dù đại đa số cửa hàng không kín người hết chỗ, nhưng cũng thể hiện ra bầu không khí ↑u tiên nồng đậm.

Chu Tuyết dẫn bọn họ đi tới một khách sạn vào ở. Sau khi giao xong bạc, tiểu nhị dẫn bọn họ lên lầu, ngoài Phương Hinh, Phương Tử Tinh, những người khác đều là mỗi người một gian phòng.

“Chắc chắc, Thái Uyên môn mà còn thu bạc sao?”

Phương Vọng thâm cảm khái trong lòng. Mặc dù cảm thấy ly kỳ, nhưng nhìn Chu Tuyết cũng giao nộp không ít bạc, nghĩ đến Thái Uyên môn cũng cần liên kết với thế tục.

Chương 21: Tranh cùng thế gia tu tiên. (2)

Chương 21: Tranh cùng thế gia tu tiên. (2)

Phương Vọng đi vào gian phòng của mình, đóng cửa phòng, hẩn tới trước giường, thu dọn đơn giản một phen rồi bắt đầu đả tọa.

Mà còn có sáu bảy ngày, hẩn không nghĩ đến chuyện đi lung tung, mà là cố gắng hết sức tăng lên tu vi.

Huyền Dương Thần Kinh của hẩn đã tới đại viên mãn, nhưng linh lực còn cần dựa vào thời gian đi chồng chất. Nếu Chu Tuyết đã nói không để hẩn giấu dốt, vậy hẩn phải dốc hết sức lực.

Cứ như vậy, Phương Vọng đóng cửa không ra, con cháu Phương phủ khác cũng không dám tùy tiện quấy rầy hẩn.

Sáu ngày sau.

Giờ Ty, sắc trời sáng tỏ, một loạt tiếng chuông vang lên, vang vọng trong thung lũng, đỉnh tai nhức óc, bừng tỉnh Phương Vọng.

“Tới rồi sao?”

Phương Vọng yên lặng nghĩ đến, tươi cười đầy mặt.

Đêm qua, hẩn cuối cùng đã đột phá tới Dưỡng Khí cảnh tầng bảy. Dựa theo công lực của Huyền Dương Thần Kinh đại viên mãn, cũng tiêu phí hơn một tháng mới thành tựu Dưỡng Khí cảnh tầng bảy. Nếu như hẩn bắt đầu tu luyện từ tầng thứ nhất của Huyền Dương Thần Kinh, rất khó tưởng tượng cần bao nhiêu thời gian mới có thể đạt tới cảnh giới này.

“Nhanh chóng ra đi, khảo hạch nhập môn sắp tới rồi!”

Giọng nói của Chu Tuyết truyền đến từ ngoài cửa, Phương Vọng cầm lấy bảo kiếm của mình rồi đi xuống giường. Nạp khí tôi thể, hẩn cũng không cần rửa mặt, ăn cơm, cho nên hẩn không cần chuẩn bị, cả người thoát nhìn cũng rất sạch sẽ, nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong thời gian nửa nén hương, đám người Phương Vọng bởi Chu Tuyết dẫn đầu đi ra khách sạn, phát hiện có không ít người cũng giống như thế, trên đường phố càng là như vậy. Từng đám người cùng đi đến một phương hướng.

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Thành Thái Uyên người nhắc đến trước đó, thì có gì khác với trấn Thái Uyên này?”

Chu Tuyết hồi đáp: “Thành Thái Uyên là thành trì đối ngoại của Thái Uyên môn, mặt hướng toàn bộ Tu Tiên giới, mà trấn Thái Uyên là thành thị phạm nhân Thái Uyên môn tự bồi dưỡng. Phạm nhân ở lại nơi này phụ trách khai thác các loại tài nguyên cho đệ tử Thái Uyên môn. Người có thể đi tới trấn Thái Uyên, gần như đều có bối cảnh tu tiên. Thế gia tu tiên đến từ các nơi, không có bối cảnh và tình báo, là không phát hiện được con đường này.”

“Nói một cách đơn giản, ở thành Thái Uyên, chúng ta tranh cùng phạm nhân. Ở đây, chúng ta tranh cùng một số thế gia có bối cảnh tu tiên. Đương nhiên, thông qua khảo hạch từ nơi này, sẽ mang tới càng nhiều lợi ích.”

Tranh cùng thế gia tu tiên!

Đám con cháu Phương phủ bị hù dọa, ngay cả Phương Hàn Vũ cũng vô ý thức nắm chặt vỏ kiếm.

Chu Tuyết không nhiều lời, dẫn đầu đi trên đường, đi thuận theo đám người, đám người Phương Vọng theo sát phía sau.

Trên đường đi, Phương Vọng cũng đang cảm thụ khí tức của người xung quanh. Không phải tất cả mọi người đều có thể che giấu khí tức giống như Chu Tuyết, hắn cảm nhận được không ít dao động linh lực.

Rất nhiều người cũng đã tu luyện ra linh lực, cũng có phạm nhân giống con cháu Phương phủ thế này, cho nên bọn họ cũng không có vẻ đột ngột.

Xem ra cái gọi là thể gia tu tiên cũng có phân chia mạnh yếu, có lẽ tổ tiên có một vị tu tiên giả, cũng có thể được cho là thể gia tu tiên.

Phương Vọng nghĩ như vậy, rất nhanh hắn đã phát hiện một bóng dáng có linh lực cực kì hùng hậu, đều sắp đuổi kịp hắn.

Người nọ mang mũ rộng vành, mặc một bộ đồ đen, công rương sách treo hồ lô, bên hông, trang phục kỳ quái, dẫn tới không ít người dò xét hắn.

Trần Thái Uyên có một con đường chính. Đi một đường đến cuối cùng, đúng là một mảnh hồ lớn, mảnh hồ lớn này bị núi cao xung quanh và trần Thái Uyên vây quanh. Đường kính hồ đã vượt qua trăm trượng, nước hồ thành màu xanh, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, sóng nước lấp loáng.

Bên hồ có một loạt nam nữ mặc áo bào thống nhất, từng người dáng dấp thẳng tắp, nam tuần tú nữ xinh đẹp, giống như con cháu Tiên gia, xem chừng là đệ tử của Thái Uyên môn. Áo bào Thái Uyên môn lấy áo bào trắng làm cơ sở, ống tay áo, vai, phần eo và giày đều là màu đen, thêu lên hoa văn tinh xảo.

Chu Tuyết dừng bước, đám người Phương Vọng dừng xung quanh nàng theo. Đưa mắt nhìn lại, người xung quanh ít thì cũng có số lượng năm trăm, nhân số còn đang tăng lên.

Điều này khiến Phương Vọng cảm khái trong lòng. Cứ ở trong thành Nam Khâu, căn bản không biết Tu Tiên giới tồn tại, bây giờ rời xa thế tục, lại có nhiều người truy cầu tiên đạo như vậy.

Thành Nam Khâu được cho là một trong những thành trì giàu có nhất của Đại Tề, cao thủ võ lâm qua lại rất nhiều, Phương Vọng kết giao không ít, cũng chưa từng nghe tới

chuyện tu tiên, có thể thấy được chương ngại nhận biết giữa tiên phạm lớn đến mức nào.

Chu Tuyết không lên tiếng, những người khác của Phương phủ thì tự xì xào bàn tán với nhau. Phương Hàn Vũ đánh giá xung quanh, nhìn như bình tĩnh, nhưng Phương Vọng chú ý tới tiểu tử này vẫn cứ nắm võ kiếm thật chặt, rõ ràng là rất căng thẳng.

Đại khái đợi nửa canh giờ, người tụ tập bên hồ đã quá một ngàn, thậm chí xuất hiện người khiến Phương Vọng hoàn toàn không nhìn thấu tu vi.

Keng -

Tiếng chuông lúc trước vang lên lần nữa, khiến tất cả mọi người bên hồ trở nên yên tĩnh. Phương Vọng định thần nhìn lại, phát hiện là một nam đệ tử đang gõ chuông. Cái chuông bị gõ chỉ lớn bằng bàn tay, toàn thân hiện màu đồng thau, dùng thép sắt nhẹ nhàng gõ một cái, lại có hiệu quả chấn núi kinh lâm.

Một nam đệ tử khác tiến lên một bước, hẩn thoát nhìn ngoài ba mươi tuổi, khí chất nho nhã.

“Ta chính là đệ tử mạch thứ năm của Thái Uyên môn, Quan Lâm Phong, hôm nay chủ đạo khảo hạch nhập môn, khảo hạch chia làm hai cửa ải. Một là dẫn linh, tất cả mọi người đi tới trước mặt ta theo thứ tự, đặt tay lên linh thạch trong tay ta. Chỉ cần là người khiến linh thạch phát sáng, là có thể lập tức tiến vào cửa ải tiếp theo.”

“Cửa ải thứ hai thì ở sau lưng ta, nhảy qua mảnh này hồ, vượt qua ngọn núi này, dựa theo sự chỉ dẫn của bạch hạc trên trời, tiến lên một đường. Đường xá gập ghềnh, chỉ cần hô lớn tiếng hai chữ “Bỏ cuộc”, tự sẽ có người cứu các ngươi. Lộ trình tiến lên càng xa, thì thành tích càng cao. Nhớ kỹ, chớ có

đi chệch phương hướng bạch hạc chỉ, nếu không chết rồi, thì chính là gieo gió gặt bão.”

Chương 22: Thế quật khởi.

Chương 22: Thế quật khởi.

Giọng điệu đê tử tự xưng là Quan Lâm Phong này không kiêu ngạo, nhưng lời nói cho người ta một loại áp bách cảm giác khó tả.

Phương Vọng giương mắt nhìn lại, quả nhiên, trên đỉnh núi phía trước mới có một con bạch hạc bay quanh, lại nhìn về phía trước, chân trời lại còn con bạch hạc khác. Nhìn lại từ chỗ hần, vừa lúc có thể xuyên chuỗi thành một đường thẳng.

Nhìn qua hồ lớn trước mắt, đám con cháu Phương phủ đột nhiên sợ hãi. Ngoài Chu Tuyết, Phương Vọng, Phương Hàn Vũ, những người khác cho dù tập võ, cũng chỉ là công phu mèo ba chân, làm thế nào nhảy qua mảnh hồ này, lại làm thế nào vượt qua ngọn núi cao ít nhất cũng cao một trăm năm mươi trượng kia?

Chu Tuyết mở miệng khuyên giải: “Chỉ có thể làm cho khối linh thạch kia sáng lên, đã coi như là nhập môn, cửa thứ hai là cho những người có cơ sở tu tiên kia đi tranh.”

Nghe vậy, mọi người lập tức thở dài một hơi.

Phương Hàn Vũ nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Ngự Kiếm thuật của ngươi có thể bay qua ngọn núi kia sao?”

Phương Vọng nhướn mày cười hỏi: “Thế nào? Muốn ta dẫn ngươi đi à!”

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ trợn trắng mắt, tức giận nói: ‘Làm sao có thể, ta chỉ hỏi một chút, ta mới không cần ngươi dẫn, ngươi cũng đừng dẫn những người khác, dẫn người ngự

kiếm phi hành chắc chắn tiêu hao linh lực rất lớn. Người chỉ có thể làm vẻ vang vì Phương phủ.”

Lời này cũng là lời nhắc nhở con cháu khác của Phương phủ.

Phương Vọng lắc đầu bật cười, không nói thêm lời.

Cùng lúc đó, có người đi đến hướng Quan Lâm Phong, rất nhanh đã hình thành một hàng dài, Chu Tuyết dẫn theo đám người bắt đầu xếp hàng.

“Qual”

Giọng nói của Quan Lâm Phong vang lên từ phía trước. Ngay sau đó, Phương Vọng đã thấy một nam tử thả người nhảy vọt lên, một thanh phi kiếm từ bay ra túi trữ vật bên hông, cấp tốc phóng đại, rơi vào dưới chân hắn, chớ hắn bay về phía chân trời.

Một màn này khiến không ít người xôn xao, làm bọn họ càng thêm hướng về Thái Uyên môn.

Một thiếu niên Phương phủ tên Phương Mạc cảm khái nói: ‘Năm giữ Ngự Kiếm thuật, chẳng phải là có thể đạt được thành tích cao nhất rồi sao?’ Chu Tuyết liếc mắt nhìn hắn, nói: “Nào có đơn giản như vậy, người nào có biết đường xá dài bao nhiêu, trên trời có yêu vật, tinh quái cản trở hay không?”

Phương Mạc nghe xong, không khỏi vò đầu, ngượng ngùng cười một tiếng.

Tốc độ khảo hạch cửa ải thứ nhất rất nhanh, bình quân mười nhịp thở một người, đám người Phương Vọng đứng hàng không tính thấp lắm, bọn họ kiên nhẫn chờ đợi.

Dưới sự sắp xếp của Chu Tuyết, Phương Vọng xếp số một, nàng thì đứng sau cùng, tiện trông nom những người khác.

Chu đáo như vậy, khiến Phương Vọng hoài nghi nàng có phải là ma tu hay không.

Ma tu có thể trở thành Tiên Tôn được sao?

Nàng sẽ không hù dọa hấn đấy chứ?

Phương Vọng thâm nghĩ. Hấn phát hiện mình càng ngày càng không nhìn thấu Chu Tuyết. Sau khi thích ứng chuyện sống lại, nàng này càng thâm sâu khó dò, giống như mấy ngày nay, mỗi khi đến đêm khuya, hấn cũng nghe được tiếng bước chân rời đi của Chu Tuyết, không biết nàng đi làm cái gì.

Hấn từng nghĩ, có cần điên cuồng lấy lòng Chu Tuyết, dùng đó thu hoạch được càng nhiều pháp thuật tu tiên của nàng hay không, nhưng rất nhanh đã bị hấn vứt bỏ. Không đề cập tới Chu Tuyết có dính chiêu này chăng, hấn cũng không muốn hèn mọn như vậy.

Huống hồ, hấn không thể hoàn toàn đi con đường của Chu Tuyết. Chu Tuyết cũng sống lại rồi, chúng tỏ kiếp trước thất bại, hấn nhất định phải đi ra một con đường mạnh hơn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua trong lúc Phương Vọng suy nghĩ. Dần dần, đến phiên Phương Vọng tiến hành khảo hạch. Lúc trước hấn chú ý tới mỗi người có thể để cho linh thạch bắn ra ánh sáng ở mức độ khác biệt, quá nửa số người không thể làm linh thạch phát sáng.

Hấn đã tu luyện ra linh lực, đương nhiên không lo lắng, hấn chỉ hiếu kì mình có thể dẫn tới ánh sáng lớn đến mức nào. Hấn hoài nghi tư chất càng tốt, thì dẫn tới ánh sáng càng chói lọi.

Hấn đi đến trước mặt Quan Lâm Phong, tay phải ấn vào linh thạch trong tay Quan Lâm Phong.

Một cảm giác mát lạnh chui vào trong lòng bàn tay của hấn, ngay sau đó, hấn cảm nhận được một luồng lực hút đang

hút linh lực trong cơ thể hắn. Hắn không chống cự. Theo linh lực chui vào trong linh thạch, linh thạch bắn ra ánh sáng.

“Qual”

Quan Lâm Phong mở miệng nói, ánh mắt của hắn không có bất cứ thay đổi nào.

Phương Vọng cũng hơi thất vọng, ánh sáng thể này rõ ràng càng sáng hơn người phía trước, nhưng hình như không có nghĩa là tư chất, có lẽ chỉ liên quan đến tu vi.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, ôm quyền với Quan Lâm Phong hành lễ, rồi đi đến bên hồ, hắn thả người nhảy lên, nhảy đến trong hồ, chân đạp mặt hồ giảm sóng mà đi.

Một màn này cũng không dẫn đến sự chú ý của các đệ tử Thái Uyên môn. Trước đó cũng có người làm như vậy rồi, dù sao không phải tất cả mọi người biết Ngự Kiếm thuật.

Quan Lâm Phong gọi tới một người đệ tử khác, để hắn thay thế mình, sau đó xoay người nhìn lại, nhìn dáng người như hồng nhan của Phương Vọng lướt qua mặt hồ, lại chân đạp vách núi, cất bước đi lên, như giẫm trên đất bằng.

Biểu hiện của Phương Vọng khiến đám người Phương Hàn Vũ phấn chấn. Cho dù thế nào, có Phương Vọng ở đây, Phương phủ sẽ không mất mặt, mặc dù ở đây Phương phủ không tên không tuổi, nhưng trong lòng bọn họ vẫn còn chút kiêu ngạo.

“Không đơn giản.”

Quan Lâm Phong nhìn bóng dáng Phương Vọng lên đỉnh núi, tự lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

“Một nhóm đệ tử này khó lường, e là sắp sinh ra nhân vật cấp bậc đại đệ tử Thiện mạch, cũng không biết ai có thể đoạt được thanh Pháp khí Thượng phẩm kia, quát tháo phong vân.”

Cùng lúc đó, Phương Vọng đứng trên đỉnh núi, thanh phong gợn lên áo bào trắng bọc thân hắn, hai sợi tóc dài bên tóc mai cũng bay ra phía sau theo, lộ ra gương mặt tuấn lãng.

Nhìn bình nguyên trắng lệt trước mắt, Phương Vọng bị kinh diễm, không ngờ tới phía sau núi là phong cảnh như vậy. Hai hàng núi cao kéo dài đến tận cùng thiên địa, mà giữa hai dãy núi là một bình nguyên rộng lớn, đứng ở chỗ này nhìn lại, thật giống như vết tích bị một kiếm của tiên nhân chém ra.

Chương 23: Thế quật khởi. (2)

Chương 23: Thế quật khởi. (2)

Phương Vọng không thương thức quá lâu. Hắn thả người nhảy xuống, cuồng phong gào thét, rớt xuống một đường, lúc sắp rơi xuống đất, hắn rút ra bảo kiếm bên hông, vặn eo giữa không trung, đâm một kiếm vào trong vách núi. Lưỡi kiếm chém vỡ vách núi, đá vụn bay loạn, tốc độ hắn hạ xuống giảm đi nhiều.

Không hổ là bảo kiếm hắn bỏ ra nhiều tiền để mua, rất đủ cứng!

Khi cách xa mặt đất không đến năm trượng, hắn đã sắp dừng lại, lúc này hắn nhấc chân đạp lên vách núi, lưỡi kiếm rút ra khỏi vách núi, thân thể lật nhào một cái trong không trung, vũng vàng rơi trên đồng cỏ.

Hắn thu kiếm vào vỏ, chạy tới phương hướng bạch hạc trên trời chỉ dẫn. Mặc dù Ngự Kiếm thuật đại viên mãn có thể để hắn sử dụng kiếm này phi hành, nhưng tiêu hao rất nhiều, dù sao kiếm này không phải pháp kiếm, không thể dẫn động linh lực, chỉ có thể bị linh lực bao bọc thúc đẩy, cho nên hắn không định sử dụng sớm.

Hắn có dự cảm, ở cuối con đường này có thể sẽ có chiến đấu.

Nếu chỉ so ai chạy xa hơn ai, thì chính là đơn thuần so linh lực, Thái Uyên môn hẳn sẽ không qua loa như vậy.

Phương Vọng chạy nhanh trên bình nguyên, dùng linh lực thi triển Tuyệt Ảnh Bộ, tiêu hao thấp hơn ngự kiếm nhiều, mà tốc độ của hắn còn nhanh hơn thiên lý mã. Thoạt nhìn, mũi chân của hắn gợn như không chạm đất, người qua vụn cỏ bay.

Không bao lâu sau.

Phương Vọng nhìn thấy hai bóng dáng, bọn họ đang chiến đấu gần vách núi bên trái phía trước. Thân pháp của hai người cực kì nhanh nhẹn, một người tay cầm loan đao, chém ra tạt lôi, một người tay cầm quạt xếp, vung ra hỏa phong, khiến bãi cỏ trong phạm vi mười trượng bốc cháy lên.

Phương Vọng chỉ nhìn liếc qua một chút, không dừng lại.

Quả nhiên, dùng đường dài như vậy để khảo hạch, ý định ban đầu tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài.

Một tiếng xé gió lướt qua từ đỉnh đầu Phương Vọng, hắn giương mắt nhìn lại, phát hiện là một nữ tử áo vàng đầu đội mũ rộng vành, mặt mang lụa trắng, công ba thanh vỏ kiếm, trang điểm như hiệp khách giang hồ. Mấu chốt nhất chính là nàng này lại không phải ngự kiếm phi hành, mà ngồi trên một cái hồ lô đỏ đậm.

Thế này cũng quá...

Phương Vọng ao ước, đây tuyệt đối là pháp khí. Hơn nữa, tu vi của nàng này tất nhiên không thấp, xem chừng là Dưỡng Khí cảnh tầng tám, chín.

Hắn chỉ nhìn thêm vài lần, rồi giữ nguyên tốc độ đi đường, không vội mà đuổi theo.

Trên bầu trời.

Cố Ly đứng trên hồ lô bảo bối của mình, nhìn về phương xa, ánh mắt của nàng trôi xa, rõ ràng đang xuất thần, cho dù là mang khăn che mặt, mặt mày cũng khiến người ta miên man bất định.

Bỗng nhiên, nàng hình như cảm nhận được điều gì, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam tử áo đen cũng đội theo mũ rộng vành ngự kiếm mà đến, tốc độ cực nhanh, rất nhanh đã lướt qua từ bên cạnh nàng.

“Dưỡng Khí cảnh tầng chín, xem ra phụ thân không nói sai, Thái Uyên môn có thể quật khởi, nhưng ta cũng không muốn bại bởi người cùng thế hệ!” Cố Ly hừ lạnh một tiếng, bắt đầu tăng lên tốc độ.

Trên bình nguyên, Phương Vọng duy trì tiết tấu của mình đi về phía trước. Hắn đã bị bảy người vượt qua, nhưng hắn không vội, thậm chí còn muốn xem một chút Chu Tuyết có thể đuổi theo hay không.

Trong tám người còn lại của Phương phủ, đoán chừng chỉ có Chu Tuyết có thể đuổi theo, Phương Hàn Vũ dù luyện được linh lực, nhưng dù sao chỉ là võ giả, chỉ vượt qua toà núi cao kia đã đủ làm khó hắn, làm sao có thể đuổi tới nơi này được.

Nếu giống như Chu Tuyết nói, khảo hạch nơi này nhằm vào người có cơ sở tu tiên nhất định, thì phạm nhân tuyệt đối không thể xen vào.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Sau gần nửa canh giờ, Phương Vọng nhìn thấy chân trời xuất hiện sương mù bàng bạc, mơ hồ có thể thấy được hình dáng từng dãy núi, vĩ ngạn mà thần bí. Trước mặt những dãy núi này, núi cao hai bên bình nguyên căn bản không coi là gì.

Khiến Phương Vọng nghĩ đến Thái Uyên môn đầu tiên.

Hắn là phía trước chính là nơi có giáo phái của Thái Uyên môn?

Phương Vọng mong đợi nghĩ đến. Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy không ít người ngừng trước vách núi. Hắn vừa mới chuẩn bị dừng lại, đã nghe thấy một người hô lớn: “Ta bỏ cuộc!”

Vừa dứt lời, một ánh sáng xanh từ trên trời giáng xuống, lướt qua bên cạnh người kia, một sợi ánh sáng xanh phân ra, cuốn lấy người nọ, mang hắn cùng bay lên, cấp tốc tan biến trong sương mù bàng bạc của vách núi phía trước.

Đó là pháp khí ư?

Mà với thị lực của Phương Vọng, hắn đều không thể thấy rõ ràng cụ thể là vật gì.

Phương Vọng đi đến chỗ không người, đứng bên vách núi nhìn xuống dưới. Phía dưới sâu không thấy đáy, đen kịt một màu, hai bên thì bị sương mù che đầy, hắn giương mắt nhìn lại, nhìn ra muốn đến dãy núi sau sương mù, ít thì cũng có lộ trình mười dặm.

Nhất định phải bay qua!

Phương Vọng quay đầu nhìn lại. Một vài người thi triển Ngự Kiếm thuật lúc trước, giờ phút này cũng thúc thủ vô sách. Nhìn sắc mặt mỗi một của bọn họ, đoán chừng là linh lực hao tổn hết sạch, có thậm chí người đã tọa ngay tại chỗ, đang dùng đan dược.

Còn có như vậy à?

Phương Vọng thật sự không có gì không phục, chỉ cảm khái trong lòng, con em thế gia chính là khác biệt. “Nhìn cái gì đấy, chẳng lẽ linh lực của người hao hết sạch rồi?”

Một âm thanh quen thuộc truyền đến từ sau lưng, Phương Vọng xoay người nhìn lại, chỉ thấy Chu Tuyết chân đạp một

thanh phi kiếm rơi xuống trước mặt hắn.

Phương Vọng hiểu kì, đây là phi kiếm ở đâu ra vậy?

Chu Tuyết không nhảy xuống từ trên phi kiếm, mà đưa tay vung lên, một thanh phi kiếm dài nhỏ bay ra từ trong túi trữ vật của nàng, Phương Vọng đưa tay nắm lấy.

Vừa nắm kiếm này, hắn đã có thể cảm nhận được linh lực bên trong, đây không phải kiếm phổ thông, mà là một thanh pháp kiếm.

Phương Vọng kinh ngạc nhìn về phía Chu Tuyết, hỏi: “Ở đâu ra vậy?”

Chu Tuyết hơi cong khoe miệng, khoát tay áo, xoay người bay đi, trong nháy mắt đã tan biến trong sương mù.

Chương 24: Ta không đồng ý.

Chương 24: Ta không đồng ý.

Phương Vọng không hiểu sao nghĩ đến hai bóng dáng đấu pháp lúc trước, chẳng lẽ Chu Tuyết cướp được à?

Cũng đúng, ma tu làm việc như thế, rất hợp lý.

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp dùng linh lực liên kết với kiếm này, sau đó thả người nhảy lên, phi kiếm rơi dưới chân hắn, chờ hắn bay về phía sương mù.

Ngự Kiếm thuật đại viên mãn có thể khiến cho hắn nhẹ nhõm nắm giữ kiếm này. Đương nhiên, cũng là bởi kiếm này không phải pháp khí quá lợi hại. Dựa theo lời nói của Chu Tuyết, pháp khí lợi hại rất khó hàng phục, tu tiên giả phải tạo ra bảo linh bản mệnh, mới dễ thao túng.

Vù vù vù -

Gió lớn gào thét qua gò má, Phương Vọng lộ ra nụ cười, vẫn phải ngự kiếm phi hành.

Chân đạp phi kiếm, đón gió tiến lên, làm tâm tình hần khoan khoái, đứng ngạo nghễ thiên khung, trong lòng tự có một cảm xúc hào hùng dâng lên, khó trách thể nhân cũng muốn theo đuổi đạo tu tiên.

Lọt vào bên trong sương mù, Phương Vọng chợt nghe thấy một vài tiếng vang kỳ dị, lúc này hần rút ra bảo kiếm bên hông.

Một con hắc ưng bỗng nhiên nhào đến, cặp móng vuốt hung hăng đập vào hần, tốc độ cực nhanh, đã vượt xa tốc độ của cao thủ tuyệt đỉnh trong chốn võ lâm. Phương Vọng đưa tay chém một kiếm, linh lực ngưng tụ thành kiếm khí đánh ra, chém chết nó.

Hắc ưng hóa thành khói tiêu tan, Phương Vọng thấy mà nhướn mày.

Không phải vật sống! Xem ra cũng là khảo hạch!

Phương Vọng vừa ngự kiếm tiến lên, vừa cẩn thận đề phòng. Đường xá sau đó thình thoảng có hắc ưng bay ra, phương hướng nào cũng có, cũng may hần hóa giải được từng con.

Không tính quá khó.

Một đường tiến lên, khi hần xuyên qua sương mù bàng bạc, hần nhìn thấy một mảnh dãy núi hùng vĩ, phẳng phất đứng trên đám mây. Quần phong san sát phía sau dãy núi, ngọn núi cao nhất đâm thẳng vào mây, không cách nào nhìn ra nó cao bao nhiêu.

Trên đỉnh đầu Phương Vọng, có bạch hạc chỉ dẫn phương hướng, thuận theo con bạch hạc này sắp xếp, hần rơi trên một chỗ đất trống bát ngát, Chu Tuyết đã chờ ở đây.

Sau khi hạ xuống, Phương Vọng trở tay nắm chặt phi kiếm, quét mắt nhìn một chút. Ngoài đệ tử canh giữ bên ngoài

Thái Uyên môn ở trước nhất, có tất cả mười sáu người tham gia khảo hạch đến đây, từng người thoát nhìn đều không đơn giản.

Cố Ly liếc Phương Vọng một chút, không quá để ý. Nàng nhớ kỹ tiểu tử này, chạy bộ, xem ra gia cảnh cũng không dư dả lắm, ít nhất sẽ không tạo thành uy hiếp với mục tiêu tiếp theo của nàng.

Chu Tuyết đi đến bên cạnh Phương Vọng, tán thưởng nói: “Nhanh như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi phải thích ứng một lát”

Phương Vọng cười nói: “Là tốn một chút thời gian.”

Hai người đứng chung một chỗ, thấp giọng giao lưu, những người khác phân tán ra bốn phía, không tới gần nhau.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Từng tu tiên giả xuyên qua sương mù rơi trên mảnh đất trống này, Phương Vọng chú ý tới người yếu nhất cũng có khí tức của tu vi Dưỡng Khí cảnh tầng năm. Điều này khiến hắn cảm khái không thôi trong lòng.

Khó trách đãi ngộ nơi này cao hơn, tất cả đều là học sinh xuất sắc.

Một canh giờ sau.

Nhân số đệ tử nhập môn nơi đây đã vượt quá năm mươi, Phương Vọng âm thầm kinh hãi.

Chỉ riêng nơi này đã có năm mươi người, lại thêm người qua phía trước, ít thì cũng có năm trăm người thông qua khảo hạch nhập môn. Đây vẫn chỉ là trấn Thái Uyên, vậy đệ tử thành Thái Uyên tuyển nhận tất nhiên càng nhiều hơn, mỗi năm năm tuyển hơn ngàn đệ tử?

“Đây chính là nguyên nhân ta lựa chọn Thái Uyên môn, trăm năm sau, Thái Uyên môn sẽ trở thành giáo phái mạnh nhất ở vùng Đại Tề này.” Giọng nói của Chu Tuyết truyền đến, nàng dùng Truyền Âm thuật, Phương Vọng nghe được không khỏi quay đầu nhìn về phía nàng.

Giáo phái mạnh nhất ư?

Phương Vọng tin, dù sao Chu Tuyết là người sống lại, hẳn càng thêm chờ mong năm tháng mình tu hành ở Thái Uyên môn.

Lại một lát sau, một con bạch hạc từ trên trời giáng xuống, trên lưng hạc vậy mà có một lão già mập lùn đang nằm. Trước đó Phương Vọng đã chú ý tới con bạch hạc này, không phát hiện ra trên lưng nó có người.

Bạch hạc hạ xuống đất, lão già mập lùn chậm rãi ngồi dậy. Dù hẳn mặc đạo bào của Thái Uyên môn, nhưng có vẻ dờ dờ ương ương, vô cùng lười nhác, không có chút khí phái Tiên gia nào.

Vừa nhìn thấy khí chất này của đối phương, Phương Vọng trực tiếp gắn lên một nhãn hiệu cao nhân cho hẳn trong lòng.

Người này tất nhiên rất mạnh!

Lão già mập lùn vuốt râu ria, liếc nhìn tất cả mọi người ở đây, sau đó cười nói: “Không tệ, không tệ, hết thảy năm mươi hai người, xem ra Thái Uyên môn ta là sắp phục hưng rồi. Các người có thể tới đây, đã có thể trở thành đệ tử phân mạch của Thái Uyên môn.”

“Ở trong Thái Uyên môn, đãi ngộ và địa vị từ thấp đến cao có thể chia thành đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử phân mạch, đệ tử trì kiếm cùng đệ tử thân truyền. Đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn cũng có thể lựa chọn một mạch tiến hành tu hành, nhưng phải bắt đầu từ tạp dịch. Đệ tử phân mạch có thể

trực tiếp lựa chọn một vị sư phụ trên ngọn núi thuộc mạch các người lựa chọn.”

Tất cả mọi người tập trung tinh thần nghe, lão già mập lùn thấy, hài lòng cười một tiếng.

“Lời đầu tiên ta giới thiệu một chút, ta thuộc một mạch cung phụng trưởng lão, các người có thể xưng ta là Tham Thục chân nhân, các người đừng nhìn ta danh hào này buồn cười, ở Tu Tiên giới, đây chính là uy danh hiển hách.”

Lão già mập lùn, cũng chính là Tham Thục chân nhân, đắc ý cười nói.

Một thanh niên mặc áo lam mặt lộ vẻ kính nể, sùng bái, chấp tay hành lễ nói: “Tại hạ đã từng nghe tới uy danh của Tham Thục chân nhân. Truyền thuyết, trong đại chiến chính ma trước trăm năm, ngài một mình một kiếm, giết vào Cổ Ma sơn, chém giết hơn ngàn ma đầu. Trận chiến kia, khiến sĩ khí ma đạo giảm nhiều, mới có thể làm cho hòa bình đến trước thời hạn.”

Tham Thục chân nhân nghe xong, không khỏi nâng cằm lên, dùng lỗ mũi nhìn người.

Chương 25: Ta không đồng ý. (2)

Chương 25: Ta không đồng ý. (2)

Cổ Ly liếc thanh niên mặc áo lam một chút, mặc dù trên mặt có mạng che mặt, nhưng trong mắt nàng vẫn toát lên vẻ khinh bỉ rõ ràng.

Đại đa số người lộ vẻ mặt sùng bái, rất hiển nhiên đây là lần đầu tiên nghe nói đến truyền thuyết này.

Phượng Vọng nói thâm quả nhiên, thật sự là cao nhân!

Đoán chừng có lẽ là tồn tại số một số hai của Thái Uyên môn, bình thường thoát nhìn cả lơ phất phơ, vào thời điểm

then chốt nhất định rất mạnh.

“Được rồi, quay về chính sự, các người đã trở thành đệ tử phân mạch, hiện tại có thể tranh đoạt đệ tử trì kiếm và đệ tử thân truyền.” Tham Thụy chân nhân giả vờ ho một tiếng, nghiêm mặt nói. Một nữ tử không nhịn được hỏi: “Có thể trực tiếp tranh đoạt đệ tử thân truyền sao? Chính đại giáo phái đều không tiền lệ như vậy.”

Các con em thế gia khác đều thấp giọng nghị luận, cũng có vẻ rất phấn chấn.

Tham Thụy chân nhân ngạo nghễ nói: “Trước kia là như thế, nhưng sau này lại khác. Thái Uyên môn phá vỡ lệ thói cũ, chính là vì trợ giúp thiên tài trưởng thành tốt hơn. Các người đều là tu vi Dưỡng Khí cảnh, hiện tại có thể tranh đoạt. Người muốn trở thành đệ tử thân truyền thì có thể đứng ra, độc chiến tất cả những người khác, thắng thì có thể trở thành đệ tử thân truyền, mà năm người biểu hiện tốt nhất có thể trở thành đệ tử trì kiếm.”

Độc chiến tất cả mọi người!

Lời vừa dứt, tất cả mọi người trở nên yên tĩnh.

Phương Vọng không khỏi liếc nhìn Chu Tuyết, dùng ánh mắt hỏi thăm có muốn tranh hay chăng.

Chu Tuyết chậm rãi gật đầu, nhưng lông mày của nàng hơi nhíu lại, hiển nhiên không kịp chuẩn bị.

Hẳn là kiếp trước nàng này cũng không phải là đệ tử của Thái Uyên môn?

Phương Vọng không nhịn được chế nhạo trong lòng, hẳn bắt đầu hoài nghi Chu Tuyết có ý khác với Thái Uyên môn.

Cổ Ly mở miệng hỏi: “Xin hỏi trưởng lão, nếu không chỉ một người muốn làm đệ tử thân truyền, thì do ai đến độc chiến

tất cả mọi người?”

Lời nói này dẫn tới hơn mười người gật đầu. Người dám gật đầu, đều là người tràn đầy lòng tin.

Tham Thụy chân nhân tự tiểu phi tiểu nói: “Chuyện này phải xem các ngươi, đệ tử thân truyền có quyền lực chấp pháp, quản lý đối với đệ tử cùng mạch, nhất định phải có năng lực thuyết phục mọi người.”

Lúc này Cố Ly tiến lên một bước, mở miệng nói: “Ta tên Cố Ly, đến từ Cố gia Lạc Bắc, tu tiên mười hai năm, đã tới Dưỡng Khí cảnh tầng chín, tập được Ngũ Thánh kiếm pháp của gia phụ Cố Thiên Hùng, ta muốn làm đệ tử thân truyền, ai không đồng ý?”

Cố gia Lạc Bắc!

Phần lớn người ở đây không khỏi chấn động, khiến Phương Vọng hiếu kì, Cố gia Lạc Bắc mạnh đến mức nào?

Vị nam tử áo đen đôi mũ rộng vành kia khoanh tay trước ngực, khẽ nói: “Cố gia Lạc Bắc, quả thực có tư cách, vậy thì để ngươi đi, ta cũng muốn nhìn xem Ngũ Thánh kiếm pháp có thể có thực lực áp chế mọi người cùng cảnh giới hay không.”

Hắn vừa nói như vậy, càng không có người dám đứng ra. Phương Vọng cảm thán trong lòng, không biết khi nào Phương gia Nam Khâu có thể có uy phong bức này?

“Nhanh lên, đệ tử thân truyền có chỗ tốt mà ngươi không cách nào tưởng tượng được. Tư chất của thân thể ta không bằng ngươi, ta có rất nhiều cơ duyên có thể tranh, nhưng ngươi thì khác. Con đường tu tiên của ngươi cũng không thể cứ luôn dựa vào ta, trừ khi ngươi cũng muốn thành quý. Về Cố gia Lạc Bắc, nhiều nhất hai mươi năm là sẽ bị diệt, không uy hiếp được ngươi!” Chu Tuyết truyền âm đến.

Phương Vọng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, không cần Chu Tuyết thúc giục, hắn cũng sẽ đứng ra, nhưng Chu Tuyết khiến hắn càng thêm không có gánh nặng.

Nghĩ xong, Phương Vọng đứng ra, mở miệng nói: “Ta không đồng ý!”

Đột nhiên, tất cả ánh mắt đều rơi trên người hắn, làm lòng hắn run lên, nhưng hắn vẫn ra vẻ điềm đạm, bình tĩnh nhìn chằm chằm Cố Ly.

“Ngươi là người phương nào?”

Cố Ly nhìn chằm chằm Phương Vọng, đôi mi thanh tú nhíu chặt, quan sát tỉ mỉ đối phương. Người dám đứng ra giờ phút này, tất nhiên không đơn giản, hắn là nàng nhìn nhầm, kẻ này có lai lịch lớn?

Tất cả mọi người đang dò xét Phương Vọng, bao gồm cả Tham Thụy chân nhân.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Ta tên Phương Vọng, không bằng ngươi và ta luận bàn một phen trước, người thắng đảm nhiệm tư cách độc chiến tất cả mọi người, thế nào?”

Hắn vừa dứt lời, lúc này đã có người ồn ào. Mọi người ở đây cũng có bối cảnh thế gia tu tiên, mặc dù không dám tùy tiện ra mặt, nhưng nhìn thấy có người không nể mặt Cố Ly, bọn họ vẫn rất hưng phấn. Phần lớn người đều kiêng kị tên tuổi Cố gia Lạc Bắc, nhưng một phần người còn lại chỉ cần thận trọng, cảm thấy tùy tiện tranh đoạt đệ tử thân truyền, chỉ sợ ngay cả tư cách đệ tử tri kiến cũng không tranh được. Bị năm mươi một người vây công, rất có thể không kịp thể hiện ra sự mạnh mẽ của mình đã bị đánh tan.

Tham Thụy chân nhân đứng ở một bên, nắm râu ria, mang vẻ mặt xem náo nhiệt nét mặt, hắn không định ngăn cản.

Cố Ly tiến lên hai bước, đưa tay rút ra một thanh tể kiếm từ phía sau lưng. Thanh kiếm này rộng hai ngón tay, lại dài bốn thước, lưỡi kiếm lóe ra tia sắc lạnh.

“Vậy thì thử một chút đi!” Giọng điệu Cố Ly cương quyết, nàng nhắc kiếm chỉ hướng Phương Vọng.

Phương Vọng nâng cánh tay phải lên, giờ lên phi kiếm trong tay, nhưng rất nhanh, hần đã buông tay, chỉ thấy phi kiếm lơ lửng giữa không trung.

Cố Ly híp mắt, lúc này vung kiếm lên, chém ra một nhát, kiếm khí tung hoành, thế không thể đỡ thẳng hướng Phương Vọng, ven đường cuốn lên cát bụi cuốn cuộn.

Phương Vọng bỗng nhiên vung tay phải lên, phi kiếm bộc phát ra tốc độ cực kỳ đáng sợ, giống như một vệt sáng lạnh lẽo, xé nát kiếm khí phía trước, rẽ ra sóng gió, gần như ngay lập tức đã dừng trên trán Cố Ly.

Kiểm phong thổi bay mũ rộng vành của Cố Ly, cả mạng che mặt cũng bị giật ra, hiển lộ ra một gương mặt xinh đẹp tuyệt mỹ, giờ phút này khắp khuôn mặt tĩnh xảo đầy vẻ kinh ngạc.

Nhìn phi kiếm lơ lửng trước mặt, cả người Cố Ly cứng ngắc. Mũi kiếm phản chiếu trong đôi đồng tử của nàng, giống như ngôi sao lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo, trán của nàng không khỏi rịn ra mồ hôi lạnh.

Chương 26: Nhập môn lập tức thành thân truyền.

Chương 26: Nhập môn lập tức thành thân truyền.

Tất cả mọi người bị hù dọa, ngay cả Chu Tuyết cũng không khỏi nhướn mày.

“Quả nhiên không nhìn lầm hần, chẳng qua Ngự Kiếm thuật của tiểu tử này...”

Căn cứ vào biểu hiện của Phương Vọng đêm đó, Chu Tuyết cảm thấy thực lực chân chính của Phương Vọng tuyệt đối không chỉ biểu hiện bởi tu vi, cho nên nàng mới đẩy Phương Vọng ra. Phương Vọng luyện Ngự Kiếm thuật đến trình độ như vậy, ngược lại làm nàng ngạc nhiên vui mừng. Tốc độ vừa rồi, cho dù là một vài tu sĩ Tố Linh cảnh cũng chưa chắc có thể đạt tới.

Cũng thế, khi đó Phương Vọng chỉ dùng một thanh kiếm phàm phu, mà bây giờ trong tay hắn là một thanh pháp kiếm.

Nhưng pháp kiếm này xem như loại bình thường nhất, lại để hắn thi triển ra uy năng như vậy, hạn mức cao nhất của tiêu tử này ở đâu thế?

Tham Thụy chân nhân cũng bị kinh ngạc, hắn chăm chú nhìn Phương Vọng, đôi mắt cũng đang tỏa sáng.

“Lực không chế thật quyết đoán, tốc độ bén nhọn như vậy, có thể lập tức dừng lại, vừa rồi ngay cả ta cũng suýt nữa chưa phản ứng kịp.” Tham Thụy chân nhân âm thầm nghĩ mà sợ. Nếu như Cố Ly chết ở chỗ này, thì coi như phiền phức rồi.

Cố gia Lạc Bắc cũng không phải dễ trêu!

Hắn không thể không giữ vững tinh thần, nhìn chằm chằm Phương Vọng, sợ tiêu tử này xuống tay quá ác.

Tất cả các đệ tử Thái Uyên môn phía sau hắn đều lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ, tiêu tử này thật là Dương Khí cảnh sao? Phương Vọng không nhìn về phía Cố Ly, mà liếc nhìn những người khác, hỏi: “Ta tới làm đệ tử thân truyền dự bị, có ai không đồng ý?”

Không người dám đáp lại, tất cả đều nhìn hắn như gặp kẻ địch lớn, thậm chí bắt đầu yên lặng lấy ra pháp khí của mình.

Chu Tuyết hơi cong khóe miệng, thâm nghĩ: “Tiêu tử này thật là đủ nhuệ khí, bình thường thoát nhìn nội liễm, lúc nên

tranh lại có khí thế như thế, nếu như kiếp trước hấn không chết trong đên diệt môn, hấn sẽ đạt tới độ cao như thế nào?”

Nghĩ thì nghĩ, nàng cũng lấy ra pháp khí, chính là bùa vàng đạo nhân áo xanh sử dụng trước đó.

Phương Vọng thoáng nhìn một màn này, trong lòng nảy một cái, người sẽ không làm thật đấy chứ?

Này! Người một nhà đó!

Phương Vọng xoay tròn tay phải về bên trong, phi kiếm treo trên trán Cố Ly bỗng nhiên rụt về, rơi vào trong lòng bàn tay của hấn.

Cố Ly tim đập như trống, nàng nhìn qua Phương Vọng, cả người hoảng hốt.

Trong nháy mắt vừa rồi, nàng cảm thấy khí tức tử vong, nếu như đối phương muốn giết nàng, nàng tất nhiên không tránh khỏi.

Vì sao chênh lệch lại lớn như thế?

Nàng thậm chí còn không thi triển ra Ngũ Thánh kiếm pháp của mình...

Giờ khắc này, nàng nhớ tới lời phụ thân nói: “Thái Uyên môn có tướng bay cao, tất nhiên sẽ xuất hiện nhân vật thiên kiêu, đến nơi đó, nhất định không thể chủ quan.”

Phương Vọng không để ý đến suy nghĩ của Cố Ly, nhìn thấy những người khác xê dịch bước chân, bao vây quanh mình, hấn đã biết dựa vào Ngự Kiếm thuật thì không đủ để ứng đối cục diện hiện tại.

Nghĩ xong, hấn cầm phi kiếm trong tay đâm vào trong đất bùn, hai tay tấn công khoảng không bốn phương tám hướng xung quanh.

Cuồng!

Đây là cảm nhận của tất cả mọi người, đang lúc có người không kìm nén được, Phương Vọng phải nâng tay lên, lòng bàn tay hướng xuống.

Ầm!

Một luồng khí thể ngang ngược bùng nổ từ trong thân thể Phương Vọng, bụi đất dưới chân hắn rít gào bay lên, ba viên hỏa cầu ngưng tụ ra sau đầu hắn, giống như mặt trời nhỏ treo lơ lửng, áo bào tung bay, nét mặt của hắn trở nên lạnh lùng.

“Đây là...” “Làm sao có thể”

Tham Thụy chân nhân và Chu Tuyết cũng bị sốc, người trước là ngạc nhiên mừng rỡ, người sau thuần túy là khiếp sợ.

Huyền Dương Thần Kinh!

Chu Tuyết tự xưng trước khi phi thăng không luyện thành, là hù dọa Phương Vọng, trên thực tế nàng từng luyện Huyền Dương Thần Kinh tới tầng thứ sáu, nhưng sau này lại từ bỏ vì nguyên nhân khác.

Chỉ là tầng sáu, nàng đã tiêu phí thời gian mấy chục năm, Phương Vọng mới tu luyện bao lâu?

Nhìn ba ngọn lửa hừng sau đầu Phương Vọng, rõ ràng không chỉ đơn giản là luyện thành tầng thứ nhất. Nàng chợt hoài nghi Phương Vọng khả năng đã luyện tới tầng thứ bảy mà nàng chưa đạt tới.

Khó trách tu vi của tiểu tử này tăng nhanh như vậy, càng luyện Huyền Dương Thần Kinh tới trình độ như vậy, lúc này mới hơn một tháng mà thôi...

Thiên tài thể này mà sinh ra tại Đại Tề, Chu Tuyết bỗng nhiên cảm nhận được lực lượng của số mệnh, có lẽ từ nơi sâu xa có một lực lượng đang chỉ phối vận mệnh của Phương gia.

Một đời này, Phương Vọng sống sót, thì thế đạo phải thay đổi.

Dù Chu Tuyết cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng không có đến mức độ không thể tiếp thu được, dù sao nàng đã từng phi thăng rồi, cũng đã gặp † ôn tại càn yêu nghiệt hơn.

“Lên!”

Nam tử áo đen đội mũ rộng vành mở miệng nói trước. Đang khi nói chuyện, hắn bỗng nhiên đạp đất, rương sách sau lưng mở ra, từng mũi tên màu đen bắn về phía Phương Vọng. Những người khác lập tức thi triển pháp thuật của mình, tất cả đều lựa chọn tấn công cự ly xa. Ngay cả Chu Tuyết cũng xuất thủ, bùa vàng bắn ra mấy chục tia sáng vàng kim.

Trong chốc lát, ánh sáng đủ mọi màu sắc bao phủ Phương Vọng.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, tay phải bỗng nhiên nắm chặt, ba hỏa cầu sau đầu đột nhiên nổ tung, hóa thành biển lửa cuộn cuộn cán quét ra, chia tách pháp thuật và pháp khí bốn phương tám hướng. Sóng lửa bốc lên, cực kì hùng vĩ.

Một giây sau, Phương Vọng đạp Tuyết Ảnh Bộ giết ra, hắn có Huyền Dương Thần Kinh tầng chín đại viên mãn, đã không sợ bất cứ ngọn lửa nào, chỉ cần ba bước, hắn đã tới đến trước mặt một người tu sĩ.

Một chương đánh ra, nhanh như gió táp, thế như lôi đình.

Ầm! Tên tu sĩ này trực tiếp bị đánh bay, thổ huyết giữa không trung.

Phương Vọng xoay người, quét ngang một chân, đá về nữ tu sĩ bên cạnh. Hắn không chỉ là tu tiên giả, mà cũng là một người tập võ, tốc độ phản ứng thể xác của hắn cực nhanh. Hắn

ngưng tụ linh lực trên chân phải, trực tiếp đá lên mặt của đối phương, làm cho đối phương hôn mê tại chỗ.

Chương 27: Nhập môn lập tức thành thân truyền. (2)

Chương 27: Nhập môn lập tức thành thân truyền. (2)

Hắn tiếp tục tấn công người tiếp theo. Hắn muốn đánh tan tất cả đối thủ trong thời gian ngắn nhất, vì linh lực của hắn có hạn, không có khả năng giữ vững chiến đấu ở cường độ như vậy trong thời gian dài.

Linh lực của Huyền Dương Thần Kinh cực kỳ ngang ngược, Phương Vọng dùng Huyền Dương linh lực thi triển võ học Chân Long Chưởng, lại không thi triển ra chân khí hình rồng, mà là một con hỏa long hùng vĩ, tàn sát bừa bãi một đường, đánh tan mấy vị tu sĩ.

Nam nhân áo đen đội mũ rộng vành giết đến sau lưng Phương Vọng, nghĩ thừa dịp bất ngờ đánh lén, kết quả Phương Vọng dùng Tuyệt Ảnh Bộ né tránh, làm gãy dài trong tay hắn đánh hụt .

Phương Vọng xoay người đánh ra một phát Chân Long Chưởng, kết quả bị hắn né tránh, nhưng những tu sĩ phía sau hắn lại không trốn được.

Lại là mấy người bị đánh bay, toàn thân đốt lửa.

Các đệ tử Thái Uyên môn xem trận chiến dồn dập xuất thủ, giải cứu những đệ tử mới bị lửa thiêu này, nhưng bọn họ hoảng sợ phát hiện lửa này thật không dễ dập tắt, bọn họ không thể không sử dụng pháp thuật.

Cũng may những ngọn lửa này chợt biến mất, khiến bọn họ thở dài một hơi.

Đây là việc làm của Phương Vọng. Huyền Dương Thần Kinh tầng chín đại viên mãn có thể làm cho sức không chế của

hắn đối với Huyền Dương chân hỏa đạt tới cực hạn, hắn cũng sợ thiêu chết những người này.

Không đến mười nhịp thờ, đã có một nửa người mất đi sức chiến đấu, tu sĩ còn lại tới tấp nhảy ra, không dám bị hắn tiến gần sát.

Phương Vọng nhanh như mũi tên, không ngừng tìm mục tiêu, Chân Long Chương của hắn quá ngang ngược, không ai cản nổi phong mang của hắn. Khi Chu Tuyết xuất hiện trước mắt, Phương Vọng cũng không nhường, hai người phảng phất không quen biết.

Chu Tuyết lại đối chọi với hắn!

Àm—

Song chương tấn công, cuồng phong chột dấy lên. Phương Vọng nhíu mày, hắn cảm nhận được một luồng linh lực âm độc, giống như rắn độc muốn ăn mòn Huyền Dương linh lực của mình, cũng may Huyền Dương linh lực của hắn đủ mạnh mẽ.

Tham Thụy chân nhân không khỏi nhìn về phía Chu Tuyết, đôi mắt sáng lên, nói thầm lại là một thiên tài. Hắn trực tiếp tính Chu Tuyết vào trong đệ tử tri kiếm.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Chu Tuyết hộc máu bay ngược, rơi xuống ngoài mấy trượng, muốn bò dậy, mà bò mấy lần cũng không thành công.

Phương Vọng thật bội phục nàng, kỹ xảo biểu diễn hồn nhiên thiên thành.

Vừa rồi đánh nhau một chương, hắn gần như có thể xác định Chu Tuyết không kém gì hắn.

Suy nghĩ kỹ một chút cũng thế, Chu Tuyết không có khả năng truyền công pháp mạnh nhất của mình cho hắn. Nếu như

hắn sống lại, cũng không có khả năng bồi dưỡng được một người còn mạnh hơn chính mình.

Có thể chăm sóc tộc nhân, nhưng chỉ để bọn họ sống càng tốt hơn trước, không có khả năng dốc hết sức lực, để hắn trưởng thành đến tình trạng mất khống chế. Chu Tuyết bại một lần, những người còn lại càng không phải là đối thủ của hắn. Tuyết đại đa số người đều có cảnh giới Dưỡng Khí cảnh tầng năm đến tám tầng. Chỉ có ba người đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng chín, trong đó có Cổ Ly, nam tử áo đen.

Rất nhanh, chỉ còn lại nam tử áo đen và Phương Vọng chiến đấu, thân pháp của tên này cực kì xuất chúng, dẫn đến Phương Vọng không cách nào đánh trúng hắn trong thời gian ngắn.

Nam tử áo đen cũng có cảm thụ như thế, thậm chí còn thật buồn bực. Pháp thuật của hắn hơi dựa gần Phương Vọng, đã bị hỏa cầu sau đầu Phương Vọng đánh tan, không hề có tác dụng. Sau khi hai người giao chiến mười mấy hiệp, Chân Long Chưởng của Phương Vọng dùng một góc độ xảo trá đánh tới. Bởi vội vàng không kịp chuẩn bị, nam tử áo đen vô ý thức đỡ chưởng. Vừa đỡ, chính là bại trận!

Chương 28: Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận

,

Ngã xuống đất, người áo đen che lồng ngực, phun một ngụm máu, mất đi năng lực chiến đấu.

Phương Vọng xoay người nhìn về phía Cố Ly vẫn luôn không xuất thủ. Cố Ly xem trận chiến ở phía xa, cảm nhận được ánh mắt của hắn, nàng khẽ lắc đầu, tỏ ý từ bỏ.

“Tốt! Rất tốt!”

Tham Thụy chân nhân cười to nói, hắn cao giọng hô: “Phương Vọng, thăng lên đệ tử thân truyền, là vị đệ tử mới đầu tiên vừa nhập môn đã trở thành đệ tử thân truyền, từ khi Thái Uyên môn lập giáo đến nay!”

Giọng nói của hắn vang vọng dưới bầu trời, những đệ tử Thái Uyên môn xem trận chiến cũng nhìn về phía Phương Vọng với ánh mắt phức tạp.

Thái Uyên môn không chỉ coi trọng thiên phú tu hành, mà còn có chiến đấu thiên phú, hai điều này thường thường không thể tách rời.

Tham Thụy chân nhân đã bắt đầu chờ mong sau khi Tố Linh, bảo linh của Phương Vọng có phẩm giai như thế nào, có thể bắt kịp tiểu tử kia hay không?

Đệ tử thân truyền!

Nghe thấy Tham Thụy chân nhân, Phương Vọng âm thầm thở dài một hơi. Hắn nhìn như cường thế kết thúc chiến đấu,

nhưng trải qua trận hỗn chiến này, linh lực trong thân thể đã tiêu hao tám phần mười, hắn chỉ ra vẻ vân đạm phong khinh thôi.

Những tu sĩ còn chưa hôn mê kia nhìn Phương Vọng, nét mặt không đồng nhất, trong lòng đều ngũ vị tạp trần. Bọn họ không thể tin được thực sự có người có thể độc chiến năm mươi một người. Phải biết rằng cảnh giới của bọn họ chênh lệch không lớn, mà lại đều đến từ thế gia tu tiên.

“Phương Vọng? Tại sao trước kia chưa từng nghe nói đến!”

“Phương gia thật khó lường, chỉ không biết là Phương gia nào.”

“Quá mạnh, nhập môn lập tức thành đệ tử thân truyền, dù sao ta phục rồi, ngay cả một chiêu của hắn ta cũng không chặn được.”

“Ngọn lửa của hắn đủ để thiêu chết chúng ta, hắn cố ý nương tay.”

Gần như tất cả mọi người thua tâm phục khẩu phục, chỉ đến sau khi chiến đấu cùng Phương Vọng mới hiểu sự đáng sợ của linh lực Huyền Dương.

Bọn họ thậm chí cảm giác mình không phải đang đánh nhau với tu sĩ Dưỡng Khí cảnh, mà là cao thủ Tổ Linh cảnh!

Cố Ly nhìn Phương Vọng dáng người thẳng tắp, lần đầu cảm thấy mình rất bình thường. Khó trách phụ thân muốn đề nàng đến Thái Uyên môn, nếu không đến, mà vẫn cứ ở trong gia tộc, nàng sẽ thật sự cho rằng mình là thiên tài cử thế vô song.

Chương 28: Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận

Đúng lúc này, một bóng người từ trên trời giáng xuống, giống như tiên nhân trên trời hạ phàm. Hắn mặc đạo bào Thái Uyên môn, phong độ nhẹ nhàng, hai tóc mai dù đã trắng, lại càng hiện ra khí chất xuất trần, thoạt nhìn khuôn mặt hắn cũng mới ngoài ba mươi tuổi.

Tham Thụy chân nhân quay đầu nhìn lại, cười nói: “Su đệ, chính là hắn, dẫn hắn lên đi.”

Tiếp theo, hắn nhìn về phía Phương Vọng, rồi giới thiệu: “Vị này là trưởng lão truyền thừa, Triệu Truyền Càn, đi theo hắn đi nhận phần thưởng của đệ tử thân truyền đi”

Phương Vọng vội vàng hành lễ với Triệu Truyền Càn. Sắc mặt Triệu Truyền Càn lạnh nhạt, chỉ khẽ gật đầu. Hắn bỗng nhiên vung tay áo, một luồng gió mát đập vào mặt, trực tiếp cuốn đi Phương Vọng, hai người hóa thành một luồng ánh sáng đỏ tan biến giữa dãy núi.

Một màn này khiến tất cả các tu sĩ nhập môn đều toát ra vẻ ao ước, Chu Tuyết thấy thế, cong miệng lên, tâm tình cũng vô cùng tốt.

“Sau này, hắn nhất định sẽ trở thành nhân vật phong vân của Thái Uyên môn, thậm chí cả Tu Tiên giới Đại Tề. Trăm năm sau, không, nhiều nhất là năm mươi năm, các ngươi sẽ thấy vinh quang vì được cùng thời kỳ với hắn.”

Tham Thụy chân nhân vuốt râu cười nói, giọng điệu cảm khái rất có vẻ xuân thu.

“Được rồi, tiếp theo bắt đầu quyết định năm vị đệ tử tri kiếm.”

Tham Thụy chân nhân chuyển hướng, nhìn về phía chúng tu sĩ, nghiêm túc nói. Phương Vọng chân đạp phi kiếm, đứng sau lưng Triệu Truyền Càn. Phi kiếm dưới chân hắn dài

chừng ba trượng, lưới kiếm lưu động từng sợi ánh bạc, cực kì huyền lệ.

Từ chỗ cao quan sát Thái Uyên môn, hăn nhìn thấy ở giữa quần phong có một ṽ òa thành trì to lớn. Từng người từng người đệ tử của Thái Uyên môn ra ra vào vào, các loại pháp khí phi hành, tọa kỵ làm hăn không kịp nhìn.

Triệu Truyền Càn im lặng ít nói, dẫn đến Phương Vọng cũng không tiện trực tiếp đáp lời, chỉ có thể quan sát phong cảnh dọc đường.

Thái Uyên môn rất lớn, lớn đến nỗi thành Nam Khâu tuyệt đối không thể so sánh được. Phương hướng Triệu Truyền Càn tiến về là ngọn núi cao nhất, tới gần rồi mới có thể chân chính cảm nhận được hùng phong vĩ ngạn của nó. Rất nhanh, hai người thao túng kiếm lên núi, hạ xuống trước một tòa cung điện.

Phương Vọng giương mắt nhìn lại, toà cung điện khí thế bàng bạc này tên là Thủy Uyên điện, trước cửa có hai tòa tượng đá dị thú dáng đắp dũ tợn đứng thẳng.

Mà sau lưng nó là một bậc thang bạch ngọc dài mấy trăm bậc, cuối cùng là một bình đài bao la phạm vi tầm hai ba dặm, đang có ba tên đệ tử quét dọn.

“Đi theo ta.”

Triệu Truyền Càn mở miệng nói, sau đó dặm chân đi vào trong Thủy Uyên điện, Phương Vọng theo sát phía sau.

Sau khi đi vào Thủy Uyên điện, Phương Vọng đánh giá hoàn cảnh trong điện. Rộng rãi, sáng tỏ, đây là đầu tiên ấn tượng của hăn, nơi này không bày ra binh khí, cũng không có vật trang trí hoa hòe sắc SỎ. Ánh mắt Phương Vọng bị một bóng lưng ngay phía trước hấp dẫn. Đó là một ông lão mặc áo bào trắng, tóc muối tiêu, cuộn lại dưới ngọc quan. Dáng người

hắn không cao lớn lắm, nhưng bóng lưng lộ ra khí chất trầm ổn làm người ta yên tâm, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, phảng phất hắn có thể đổi mặt hết thấy kiếp nạn trên thế gian.

“Chương môn sư huynh, hắn đến rồi.”

Triệu Truyền Càn dừng bước lại mở miệng nói. Nghe xong chương môn hai chữ, Phương Vọng không khỏi bắt đầu khẩn trương.

Chương môn xoay người, thuận thế kéo tay áo, mặt mũi của hắn không trông già nua như bóng lưng của hắn, mặc dù cũng không tính là trẻ tuổi, nhưng phù hợp với tướng hạc phát đồng nhan.

Phương Vọng nhìn thấy ánh mắt của đối phương, vội vàng khom lưng ôm quyền hành lễ.

Trước đó Chu Tuyết đã từng nói, chương môn Thái Uyên môn, Quảng Cầu Tiên tu vi cao thâm. Phóng mắt nhìn khắp trong chín đại giáo phái, bàn về thực lực cá nhân, hắn có thể xếp hạng năm người đứng đầu, mà lại trong năm người đứng đầu, ai mạnh hơn, rất khó định đoạt.

“Biểu hiện của ngươi, ta cũng nhìn ở trong mắt. Không tệ, ta xem trọng ngươi, trở thành đệ tử thân truyền có thể trực tiếp thu hoạch được một pháp khí Thượng phẩm, nhưng trước đó, ngươi phải lựa chọn gia nhập một mạch nào.”

Quảng Cầu Tiên nhìn Phương Vọng cười nói, nụ cười của hắn lộ ra vẻ ôn hòa, không có chút cảm giác áp bách nào.

Phương Vọng hồi đáp: “Ta muốn gia nhập mạch thứ ba.”

Đây là mạch Chu Tuyết đang sớm phân chia xong trên đường tới đây, mỗi một con cháu Phương phủ đều phải gia nhập mạch hệ khác biệt.

Nghe vậy, Triệu Truyền Càn không khỏi liếc nhìn Phương Vọng một chút, ánh mắt kỳ quái.

Quảng Cầu Tiên không khỏi vuốt râu cười to, hần âm giọng cười nói: “Phương Vọng, xem ra ngươi đã có hiểu biết đối với Thái Uyên môn, nhưng ta vẫn nói rõ với ngươi, truyền thừa của mạch thứ ba đúng là cao thâm nhất trong chín mạch, nhưng tình huống bây giờ của mạch thứ ba rất đặc thù, bàn về thực lực tổng hợp, xếp hàng thứ tám. Xếp hạng mạch hệ sẽ ảnh hưởng đến tài nguyên của một mạch, ngươi có thể thận trọng suy tính một chút.”

Phương Vọng vừa nghe truyền thừa là cao thâm nhất, lập tức gật đầu nói: “Ta chọn mạch thứ ba.”

Triệu Truyền Càn khẽ lắc đầu, nhưng cũng không mở miệng. Quảng Cầu Tiên gật đầu đồng ý, sau đó nâng tay phải lên, ba luồng ánh sáng bay ra từ trong tay áo, lơ lửng trên điện, theo thứ tự là một thanh trường kiếm màu xanh, một cây sáo ngọc và một cái quạt xếp.

“Ba vật này đều là pháp khí Thượng phẩm, tương đương nhau, ngươi lại xem hợp mắt thì lựa chọn.”

Quảng Cầu Tiên giới thiệu sơ lược một câu, sau đó chờ Phương Vọng lựa chọn.

Phương Vọng không chút do dự, trực tiếp lựa chọn thanh kiếm kia. Dù sao hần am hiểu kiếm pháp nhất, chờ sau này học tuyệt học khác, lại phát triển pháp khí khác. vậy.

Tu tiên giả muốn đặt chân, cũng không thể chỉ dựa vào một pháp khí.

Quảng Cầu Tiên đưa tay chỉ, thanh trường kiếm màu xanh kia đã rơi vào trong tay Phương Vọng. Kiếm này toàn thân xanh biếc, như được rèn đúc từ thanh ngọc mà thành, lưỡi

kiếm cũng không sắc bén. Hai †ay nâng lưỡi kiếm, hấn cảm thấy mát rượi, tâm cũng bình tĩnh lại.

Chương 29: Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận (3)

Chương 29: Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận (3)

Hắn chú ý tới hai chữ được khắc trên chuôi kiếm.

Thanh Quân!

“Trước khi Tổ Linh, không nên tùy tiện sử dụng pháp khí này, sẽ dễ dàng bị phản phệ.” Quảng Cầu Tiên nhắc nhở một câu.

Triệu Truyền Càn xoay người, nói: “Đi thôi, ta dẫn người đi lĩnh phần thưởng của đệ tử thân truyền.”

Phương Vọng vội vàng thu kiếm, hành lễ với Quảng Cầu Tiên trước, rồi đuổi theo bước chân Triệu Truyền Càn.

Nhìn bóng lưng Phương Vọng, nụ cười của Quảng Cầu Tiên cũng chưa từng biến mất. Đợi hai người rời đi Thủy Uyên điện, hắn tự lẩm bẩm: “Lại ra một vị thiên tài, xem ra Thái Uyên môn sắp quật khởi rồi. Đáng tiếc, hắn nhập môn muộn, không đuổi kịp phúc duyên tiếp theo.”

Sau khi rời khỏi Thủy Uyên điện, được Triệu Truyền Càn dẫn đi, Phương Vọng đi Sự Vụ đường của chủ phong, nhận lấy ngọc bội của đệ tử thân truyền, lại đi Pháp Khí đường, nhận lấy túi trữ vật, phi kiếm, một trăm lá bùa và mười viên linh thạch. Thế này vẫn chưa xong, bọn họ lại đi Đan Dược đường, nhận mười bình Linh Khí đan.

Triệu Truyền Càn còn giới thiệu về tình huống của mạch thứ ba, tổng số đệ tử của mạch thứ ba vượt qua hai ngàn, đây là bao gồm cả đệ tử ngoại môn. Trước mắt mạch thứ ba có bốn vị đệ tử thân truyền, thêm Phương Vọng nữa là năm vị.

Trên đệ tử thân truyền phía chính là đại đệ tử thiện mạch, lại hướng lên nữa, thì là đại đệ tử của Thái Uyên môn.

Đại đệ tử thiện mạch có tư cách kế thừa vị trí phong chủ một mạch, mà đại đệ tử Thái Uyên môn đó chính là vị chương môn kế tiếp!

Phương Vọng cũng không cảm thấy hứng thú với việc tăng lên thân phận, địa vị, hấn hỏi thăm truyền thừa cao thâm nhất của mạch thứ ba là gì.

Triệu Truyền Càn nhìn hấn thật sâu, hồi đáp: “Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận, kiếm trận này được cho trận pháp mạnh nhất của Thái Uyên môn, nhưng thi triển một mình cũng là pháp thuật mạnh nhất, có uy năng cái thế bình định thiên hạ, nhưng bây giờ không người có thể luyện thành Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận.”

Phương Vọng yên lặng ghi nhớ.

Sau đó, Triệu Truyền Càn dẫn theo hấn bay tới trên ngọn núi của mạch thứ ba, khắp núi đều là bóng dáng đệ tử đả tọa tu hành, trên núi còn có rất nhiều cửa đá, không biết bên trong là gì.

Được Triệu Truyền Càn dẫn đi, Phương Vọng hạ xuống một chỗ đất trống, nơi này tụ tập mấy trăm tên đệ tử, đang tu hành một loại kiếm pháp nào đó.

Ngay phía trước đất trống, một loạt đệ tử khí vũ hiên ngang đang xem kỹ những đệ tử tu hành kia. Khi bọn họ nhìn thấy bóng dáng Triệu Truyền Càn, lập tức xoay người, cùng nhau hành lễ với hấn.

“Lý Ngu, vị này là sư đệ của ngươi, Phương Vọng, hôm nay hấn nhập môn, đã được chương môn công nhận, ngươi dẫn hấn vào ở động phủ.”

Triệu Truyền Càn nói với một nam tử dẫn đầu. Nói xong, hắn đã ngự kiếm rời đi, để lại Phương Vọng.

Lý Ngu, đại đệ tử của mạch thứ ba, nhìn như trẻ tuổi, thực ra đã hơn hai trăm tuổi.

Nghe thấy Triệu Truyền Càn nói, mắt Lý Ngu sáng lên, đệ tử khác phía sau hắn cũng bắt đầu kích động, ào ào vây tới. “Đệ tử thân truyền, xem ra ngươi là người mạnh nhất trong một nhóm đệ tử mới này!”

“Tiểu tử được lắm, có ánh mắt, lựa chọn mạch thứ ba, tuyệt đối sẽ không để ngươi hối hận.”

“Ha ha ha, rốt cục có thiên tài khó lường gia nhập mạch thứ ba rồi.”

“Phương Vọng sư huynh, sau này có dặn dò gì, cứ tìm ta bất cứ lúc nào, ta là đệ tử phân mạch, ta tên Chu Bác.”

Trong Thái Uyên môn, đệ tử cấp bậc cao hơn chính là sư huynh, chỉ có đồng cấp mới bàn về tư lịch.

Phương Vọng cũng không sĩ diện, khách sáo với từng người trong bọn họ. Sau một hồi giày vò, Lý Ngu dẫn theo Phương Vọng đến chọn lựa động phủ.

Trên đường đi, Lý Ngu rất nhiệt tình, giới thiệu về mạch thứ ba cho Phương Vọng.

Phong chủ của mạch thứ ba tên là Dương Nguyên Tử. Ngoài chủ đạo sự vụ của một mạch, phong chủ cũng sẽ thu đệ tử thân truyền làm đồ đệ. Lý Ngu cực kì thoải phồng Dương Nguyên Tử, như thế Dương Nguyên Tử là phong chủ mạnh nhất.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Phương Vọng mới chọn được động phủ của mình. Thì ra cửa đá trên núi chính là động phủ, giữa động phủ cũng có chênh lệch về phẩm giai. Thân là đệ tử

thân truyền, hẳn được hưởng thụ một trong những động phủ tốt nhất.

Sau khi Lý Ngu cáo từ rời đi, Phương Vọng vào động phủ. Sau này hẳn sẽ dùng lệnh bài thân phận của mình ra vào động phủ này. Động phủ vô chủ, chỉ cần nhận lệnh bài đệ tử lên trên cửa một cái là có thể nhận chủ. Đương nhiên, nhận chủ ở đây cũng không phải là không thể phá, phong chủ có thể cưỡng ép thu hồi động phủ.

Hết thấy trước mắt khiến mắt Phương Vọng sáng lên. Nhìn từ bên ngoài, còn tưởng rằng động phủ rất nhỏ, không ngờ tới bên trong có động thiên khác, lớn chừng nửa cái sân bóng, chỗ sâu nhất lại còn có một mảnh hồ nhỏ. Trong động phủ phong trào linh khí nồng nặc, hẳn chỉ hít một hơi đã thấy thần thanh khí爽.

Trong động phủ có bàn đá, băng ghế đá, cũng có một cái giường lớn bạch ngọc, hẳn đơn giản đi dạo một lần, rồi ngồi tĩnh tọa trên giường lớn bạch ngọc, nạp khí tu luyện.

Hôm nay tiêu hao quá nhiều linh lực, nhất định phải bù lại.

Dựa theo lời Lý Ngu nói, năm ngày sau Dương Nguyên Tử mới có thể xuất quan gặp hẳn. Đệ tử thân truyền trong Thái Uyên môn rất tự do, ngày bình thường không có bất cứ việc gì cả, cho dù không làm việc, cũng có thể đúng hạn đạt được tài nguyên tu hành của Thái Uyên môn.

Vừa nạp khí tu luyện, Phương Vọng vừa giấu tâm tư trong lòng.

Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận, nhất định phải đoạt tới tay!

Thời gian trôi qua năm ngày, Phương Vọng cũng không hề rời đi động phủ của mình. Mặc dù nhập Thái Uyên môn rất hưng phấn, nhưng hẳn cũng không có ý nghĩ ra ngoài kết giao

đệ tử, vì hần biết rõ, địa vị của mình ở Thái Uyên môn quyết định bởi tu vi của mình. Chỉ cần hần giữ vững tên tuổi thiên tài, thì tất cả người bên cạnh đều là người tốt, một khi hần trì hoãn tu hành, chuyện phiên toái tự nhiên sẽ theo nhau mà đến.

Chương 30: Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, kiếm thứ ba mươi sáu đại thành.

Chương 30: Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, kiếm thứ ba mươi sáu đại thành.

Vào giữa trưa một ngày này.

Phương Vọng cảm nhận được điều gì, mở to mắt, cầm lấy lệnh bài bên hông, bên trong truyền ra một âm thanh:

“Phương Vọng, đến Thanh Tâm điện gặp ta.”

Đây là một giọng nam tang thương, nhưng nghe đến Thanh Tâm điện, nét mặt Phương Vọng liền chấn động. Hần lập tức đứng dậy, nghĩ ngợi, treo túi trữ vật trên đai lưng, lấy thêm phi kiếm Chu Tuyết cho, hần bước nhanh đi ra động phủ, sau đó ngự kiếm rời đi.

Thanh Tâm điện chính là cung điện của phong chủ, nói cách khác, người vừa rời chính là sư phụ tương lai của hần, Dương Nguyên Tử.

Đối với việc tiếp theo có thể học được gì, hần rất chờ mong.

Thanh Tâm điện ở trên đỉnh sơn phong của mạch thứ ba, trước đó đại đệ tử Lý Ngu đã từng chỉ cho.

Một đường lên cao, Phương Vọng rất nhanh đã đi tới trước Thanh Tâm điện, nơi này không có đệ tử trấn giữ, cung điện xung quanh tất cả đều là cao lớn cây cối, giống như dựng đứng từng thanh từng thanh cự kiếm.

Phương Vọng đứng tại trước đại môn, chậm rãi đẩy cửa, bước vào trong đó.

Thanh Tâm điện không lớn lắm, thoát nhìn như là một gian đạo quán phổ thông, Phương Vọng đi đến sau lưng một bóng người, khom lưng hành lễ, nói: “Đệ tử Phương Vọng, bái kiến sư phụ.”

Dương Nguyên Tử đưa lưng về phía hắn, ngồi tĩnh tọa trước một bức tượng đá, bức tượng đá này đúng là một nữ tử, dáng người thướt tha, khuôn mặt nó không khắc ấn ngũ quan, trái lại còn lộ ra vẻ trang nghiêm thần bí.

Nghe vậy, Dương Nguyên Tử đứng dậy, xoay người nhìn về phía hắn.

Phương Vọng lúc này mới thấy rõ hình dáng của Dương Nguyên Tử, tóc trắng đen xen kẽ, tùy ý rối tung, mặc một bộ đạo bào màu đen. Ánh mắt của hắn chết lặng, giống như giếng cạn, râu ria bên miệng có vẻ lồi thối, hoàn toàn khác biệt với Dương Nguyên Tử trong dự đoán của Phương Vọng.

Dương Nguyên Tử mở miệng nói: “Vì sao lựa chọn mạch thứ ba?”

Phương Vọng đã sớm nghĩ kỹ cách nói, hắn hồi đáp: “Vì truyền thừa cao thâm nhất.”

“Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận? Quả nhiên, ngươi đến từ gia tộc nào?”

“Đệ tử đến từ Phương gia thành Nam Khâu.”

“Chưa từng nghe nói, được rồi, cũng không có hứng thú, nếu ngươi đã bái nhập môn hạ của ta, sau này sẽ là đồ đệ của ta, xếp hạng thứ năm, phía trước có bốn vị sư huynh, sư tỷ, sau này chậm rãi quen biết đi. Ngươi đã là Dưỡng Khí cảnh tầng bảy, có gì muốn học không?”

Dương Nguyên Tử bình tĩnh nói, hấn dường như không có chút hứng thú nào với vị thiên tài Phương Vọng này.

Lúc này Phương Vọng mới ý thức được vì sao chưong môn Quảng Cầu Tiên muốn khuyên hấn nhập mạch thứ nhất, xem ra vấn đề của mạch thứ ba xuất hiện trên người Dương Nguyên Tử.

Phương Vọng cũng không khách sáo, nói: “ Sư phụ, có thể dạy ta dùng túi trữ vật thế nào không?” Nghe vậy, đồng tử Dương Nguyên Tử hơi co lại, hấn không nhận được hỏi: “Người không biết dùng túi trữ vật ư? Người trong nhà không dạy người à?”

“Trong nhà không hiểu tu tiên, chỉ có một vị tộc nhân được tu tiên giả chỉ điểm, ấa theo nàng cùng đến Thái Uyên môn.”

“Người tu hành bao lâu rồi?”

“Không đến một năm.”

“Không đến một năm đã có thể có tu vi Dưỡng Khí cảnh tầng bảy?”

Dương Nguyên Tử không khỏi dò xét Phương Vọng một lần nữa, mắt hấn híp lại, nói: “Không tệ, muốn mở ra túi trữ vật, người cần bồi dưỡng được thần thức.”

Thấy Phương Vọng còn muốn tiếp tục hỏi, Dương Nguyên Tử đưa tay, đưa cho Phương Vọng một bản bí tịch, nói: “Đây là tổng cương tu hành của Thái Uyên môn, bên trên này ghi chép các loại pháp môn cơ sở tu hành, người trở về xem một chút đi.”

Phương Vọng vội vàng bái tạ sư phụ, thật sự không biết Dương Nguyên Tử rất cặn lời.

Quyển sách này được Thái Uyên môn chuẩn bị cho đệ tử ngoại môn, dẫn bọn họ nhập đạo tu tiên, từ sau khi trở thành

phong chủ, hắn gần như không lấy ra quyển sách này. Quyển sách này có lẽ là hắn đoạt được khi mới vào Thái Uyên môn lúc trước, để lại làm kỷ niệm.

Phương Vọng bỏ bí tịch vào trong lòng, sau đó hỏi: “Sư phụ, có thể truyền cho ta Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận hay không? Ta muốn thử xem.”

Dương Nguyên Tử hừ một tiếng, tức giận nói: “Ở Thái Uyên môn, không phải ngươi muốn học cái gì là có thể học cái đó. Cho dù tư chất, ngộ tính của ngươi có cao hơn nữa, ngươi phải làm ra công hiến. Lúc nhập môn, Thái Uyên môn không tra lai lịch của ngươi, một là không thèm để ý, hai là nhập môn ngươi cần phải làm công hiến để chứng minh chính mình.”

“Ngươi thân là đệ tử thân truyền, có thể tiến về Đạo Pháp các lựa chọn ba bộ bí tịch thượng thừa, nhưng Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận chính là truyền thừa trấn sơn của một mạch, ngươi muốn học, thì phải trở thành đại đệ tử trước đã.”

Phương Vọng vội vàng truy hỏi: “Làm thế nào mới có thể trở thành đại đệ tử?”

Dương Nguyên Tử không bực bội, trái lại rất hứng thú nói: “Muốn trở thành đại đệ tử, đầu tiên phải đạt tới Linh Đan cảnh, còn phải lập công lao hiển hách, trong năm mươi năm, ngươi cũng đừng nghĩ đến.”

Phương Vọng nghe xong, đột nhiên thất vọng.

Dương Nguyên Tử chuyển chủ đề, nói: “Nhưng ngươi là người đầu tiên vừa nhập môn đã thành đệ tử thân truyền của Thái Uyên môn từ trước tới nay, mặc dù trước kia không phá lệ thu đệ tử như vậy, nhưng cũng có thể ghi vào sử sách của Thái Uyên môn.”

Hắn nâng tay phải lên, một ngọc giản màu xanh xuất hiện trong tay của hắn.

“Kiếm pháp này tên là Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, là do ta tự nhân nắm giữ. Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận là truyền thừa của Thái Uyên môn, ta không cách nào tự tiện cho người, nhưng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết thì khác, nó do ta xông xáo Tu Tiên giới đoạt được. Sau khi trở về và luyện được thần thức, người có thể dùng thần thức đọc được nội dung bên trong ngọc giản.”

Dương Nguyên Tử tươi cười, nhưng hắc cười trong mắt còn khó coi hơn khóc, hơi đáng sợ.

Phương Vọng tiếp nhận ngọc giản, hắc cổ nén hưng phấn, hỏi: “Sư phụ, kiếm quyết này mạnh sao?”

Chương 31: Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, kiếm thứ ba mươi sáu đại thành. (2)

Chương 31: Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, kiếm thứ ba mươi sáu đại thành. (2)

Dương Nguyên Tử nâng cằm, ngạo nghễ nói: “Vi sư bằng vào kiếm quyết này, đoạt được vị trí phong chủ của mạch thứ ba, người nói nó mạnh hay không mạnh? Kiếm quyết này, vi sư chỉ luyện đến hai mươi bảy kiếm, là có thể quét ngang cùng cảnh giới, nếu trong vòng mười năm, người có thể tu luyện được chút thành tựu, vậy đã coi như là ngộ tính cực tốt.”

“Đa tạ sư phụ, đồ nhi nhất định sẽ không để ngài thất vọng!”

“Tu luyện tới Dưỡng Khí cảnh tầng chín trước đi, người là đệ tử thân truyền, có thể tự do tu luyện, đợi đến khi thành tựu Tổ Linh cảnh, lại tu luyện Kinh Hồng Thần Kiếm quyết cũng không muộn.” “Vâng.”

Sau đó Dương Nguyên Tử lại dặn dò môn quy của Thái Uyên môn, chủ yếu là những việc như đồng môn không được

giết lẫn nhau, không được tổn thương phạm phu vô tội, không được cấu kết với ma đạo, ... vân vân.

Dặn dò xong rồi, Dương Nguyên Tử bèn để Phương Vọng rời đi.

Phương Vọng cũng không lập tức tiến về Đạo Pháp các chọn lựa công pháp, hắn cảm thấy tạm thời không vội, chỉ riêng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết đã cần hắn tốn thời gian đi tu luyện. Nhìn như chỉ mất thời gian trong nháy mắt đã vượt qua, nhưng đối với hắn, là thật sự sống nhiều năm như vậy.

Nhốt một người vào trong một gian phòng, dưới tình huống chỉ cam đoan ăn uống, không cung cấp bất cứ phương thức giải trí nào, ở một tháng đã có thể làm cho người ta nổi điên. Cho dù Phương Vọng vì mạnh lên, ở Thiên Cung một hai trăm năm, cũng rất đau khổ.

Một khi tiến vào Thiên Cung, không tu luyện đến cảnh giới đại viên mãn, là không cách nào rời đi.

Nhưng hắn mơ hồ phát hiện một ưu điểm khác của Thiên Cung, đó chính là bất cứ công pháp, tuyệt học nào chắc chắn đều có thể tu luyện tới đại viên mãn. Điểm này rất ngang ngược!

Mặt khác, từ sau khi mở ra Thiên Cung, Phương Vọng đã có năng lực gặp qua là không quên được.

Một đường trở lại trong động phủ, đầu tiên, Phương Vọng lấy ra tổng cương tu hành, tu luyện ra thần thức dựa theo ghi chép trên đó. Đối với hắn ở Dưỡng Khí cảnh † âm bảy, đây không coi là gì, hắn chỉ cần một canh giờ đã làm được.

Tổng cương tu hành còn ghi chép về cảnh giới tu hành, từ thấp đến cao là Dưỡng Khí, Tổ Linh, Linh Đan, Huyền Tâm, Ngưng Thần, trên Ngưng Thần còn có cảnh giới khác, trong

sách nhắc đến “Mong đệ tử một ngày kia có thể chạm đến cảnh giới càng cao hơn”.

Tổ Linh cảnh là một tầng cảnh giới quyết định vận mệnh của người tu hành. Phẩm giai của bảo linh bản mệnh mình tạo nên sẽ trực tiếp quyết định tư chất và ngộ tính của người tu hành. Đương nhiên, đây cũng không phải tuyệt đối, trên con đường tu hành, luôn có người nghịch thiên vang dội cổ kim.

Phương Vọng buông xuống tổng cương tu hành, bắt đầu tu luyện.

Hắn chuẩn bị chồng tu vi lên đến Dưỡng Khí cảnh tầng chín trước rồi lại nói.

Hiện giờ hắn đã tích cốc, không cần ăn, có thể yên tâm tu luyện. Vừa nhắm mắt lại, hắn phảng phất tiến vào trạng thái tu hành của Thiên Cung.

Nửa tháng sau, Phương Vọng đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng tám. Chênh lệch giữa tầng bảy và tầng tám quả nhiên lớn như Chu Tuyết nói vậy, lúc trước hắn có thể thắng, chỉ vì Huyền Dương Thần Kinh càng mạnh hơn công pháp của những tu sĩ kia thôi.

Hắn tiếp tục tu luyện.

Gần bốn tháng thời gian trôi qua, Phương Vọng rốt cục một hơi đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng chín.

Hắn mở to mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, hắn ngưng tụ ra Huyền Dương chân hỏa một lần nữa, chín viên mặt trời nhỏ lơ lửng sau ót hắn, chiếu sáng động phủ. Cảm thụ được linh lực mênh mông trong thân thể, hắn chợt có cảm giác như khi đạt tới cảnh giới võ lâm thần thoại lúc trước.

Ừm, cảm giác vô địch. Đương nhiên, loại cảm giác này chỉ là trong nháy mắt, hắn biết mình vẫn cứ là tầng dưới chót ở Tu Tiên giới, vẫn cần cố gắng.

Phương Vọng cầm lấy ngọc giản Dương Nguyên Tử đưa cho, dùng thần thức thăm dò vào trong đó. Lượng lớn văn tự tràn vào trong óc của hắn. Đợi sau khi hắn chải vuốt xong, ý thức hoảng hốt, khi mở mắt ra một lần nữa, đã đi tới trong Thiên Cung.

Hắn đứng trong đại điện của Thiên Cung, bắt đầu tu hành Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết có tất cả ba mươi sáu kiếm, trong tay không cần có kiếm, kiếm quyết này ngưng tụ ra hình kiếm, giống như một pháp khí, tùy tâm mà thay đổi.

Dương Nguyên Tử tự xưng luyện đến kiếm thứ hai mươi bảy, điều này khiến Phương Vọng sinh ra chờ mong cực lớn đối với kiếm thứ ba mươi sáu.

Nhưng mà, chỉ là kiếm thứ nhất, hắn đã luyện năm năm.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết rất khó tu luyện!

Không chỉ đơn giản là ngưng tụ linh lực thành hình kiếm, mà còn phải rót vào thần thức, để hình kiếm trở thành tâm mắt của tự thân, chuyện này cũng khảo nghiệm thần thức.

Dù có khó luyện hơn nữa, chỉ cần đi vào Thiên Cung là chắc chắn có thể luyện thành, cùng lắm thì chịu đựng thêm một chút thời gian!

Phương Vọng tiếp tục tu luyện kiếm thứ hai.

Kiếm thứ hai cũng tiêu tốn năm năm!

Mãi cho đến kiếm thứ sáu, thời gian tu hành rút ngắn đến hai năm, Phương Vọng vốn tưởng rằng mình sắp thành công, nhưng khi một mực tu luyện tới kiếm thứ mười tám, mỗi một kiếm lại cần thời gian mười năm trở lên, suýt nữa làm hắn sụp đổ.

Ai có thể rèn luyện, học tập ngày qua ngày trên trăm năm, nửa đường không có bất cứ phương thức hưu nhàn nào.

Phương Vọng từng thử sáng tạo ra máy tính kiếp trước trong Thiên Cung, nhưng chỉ là một cái vỏ bọc, về chuyện sáng tạo ra một người, thì càng không thể nào.

Cứ như vậy.

Đợi đến khi Phương Vọng rút cục luyện thành ba mươi sáu kiếm, chỉ thấy quanh thân hắt lờ lững ba mươi sáu hình kiếm, tất cả đều có hình dáng Thanh Quân kiếm, trông vô cùng hoa lệ, nhưng trên mặt của hắt lại tràn đầy vẻ chết lặng.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Theo câu nói này vừa dứt, ý thức của Phương Vọng trở lại hiện thực.

Tu luyện Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, vậy mà cũng tốn thời gian hai trăm năm!

Tê đại rồi!

Phương Vọng lập tức đứng dậy, đi ra động phủ, hắt phải đi xem phong cảnh phía ngoài, nếu không thì hắt sắp điên rồi.

Àm!

Chương 32: Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, kiếm thứ ba mươi sáu đại thành. (3)

Chương 32: Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, kiếm thứ ba mươi sáu đại thành. (3)

Cửa lớn động phủ mở ra, ánh nắng rơi trên người Phương Vọng, làm hắt giờ khắc này mới có cảm giác đang sống.

Hắt đi đến bên vách núi, thưởng thức phong cảnh tráng lệ của quần phong Thái Uyên môn. Cứ đứng ở chỗ này xem nửa canh giờ, hắt lại trở về tiếp tục tu luyện.

Nhìn bóng dáng những đệ tử lui tới kia, Phương Vọng mới có loại cảm giác chân thực.

“Phương Vọng, lâu rồi không gặp, ngươi Tố Linh rồi sao?”

Một đạo giọng nữ truyền đến, Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chính là vị Cố Ly đến từ Cố gia Lạc Bắc kia.

Động phủ Cố Ly lại ở ngay bên cạnh hắc, điều này khiến hắc âm thầm kỳ quái, nơi này chính là động phủ của đệ tử thân truyền!

“Còn chưa, không ngờ tới động phủ của Cố cô nương lại ở ngay bên cạnh động phủ của ta.”

Phương Vọng nhìn Cố Ly đứng ở cửa động phủ, cười trả lời. Dưới ánh mặt trời, Cố Ly đã đổi sang đạo bào Thái Uyên môn, không đeo khăn che mặt, có vẻ động lòng người vô cùng, giống như tiên tử nhân gian.

Trong động phủ của Phương Vọng có một bộ đạo bào đệ tử thân truyền, thoát nhìn cũng tương tự đạo bào trên người Cố Ly. Hắc là Cố Ly cũng trở thành đệ tử thân truyền?

Cố Ly nhìn chằm chằm Phương Vọng, nói khẽ: “Ta cố ý chọn ở bên cạnh ngươi, ta đã Tố Linh thành công rồi, cũng trở thành đệ tử thân truyền, sau này ngươi chính là sư huynh của ta.” Đệ tử thân truyền?

Nhanh như vậy sao?

Phương Vọng thầm kinh ngạc trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn điềm tĩnh như cũ.

Thấy hắc thờ ơ, bàn tay trắng nõn trong tay áo của Cố Ly hơi nắm chặt, nàng cố gắng ổn định cảm xúc, khuyên bảo mình không nên nôn nóng.

“Sư phụ nói với ta lúc ngươi nhập môn, chỉ có tu vi Dưỡng Khí cảnh tầng bảy, bây giờ mới trôi qua mấy tháng, ngươi

cũng đã đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng chín rồi, xem ra chẳng mấy chốc người sẽ Tổ Linh. Trước khi Tổ Linh, người có thể so đấu với ta nữa một phen không?” Cô Ly nói xong lời cuối cùng, gương mặt xinh đẹp ửng đỏ.

Phương Vọng hoài nghi nhìn về phía nàng.

Tổ Linh cảnh đánh Dưỡng Khí cảnh? Được lắm!

Không biết xấu hổ như vậy?

Phương Vọng đang muốn từ chối, đã nghe Cô Ly tiếp tục nói: “Ta sẽ không vận dụng bảo linh bản mệnh của ta, chỉ là vừa lúc Ngũ Thánh kiếm pháp của ta có đột phá, muốn luận bàn với người. Yên tâm, chúng ta tìm chỗ không người luận bàn, sẽ không lan truyền ra ngoài.”

Lúc đầu Phương Vọng ngại phiền phức, nhưng bây giờ chợt muốn kiến thức sự mạnh mẽ của Tổ Linh cảnh một chút, trong Thái Uyên môn, không đến mức xuất hiện sát cơ.

“Đi chỗ nào?” Phương Vọng hỏi.

Cô Ly vui mừng như nở lông mày, nói: “Cứ đi vào trong rừng cây dưới núi đi, luận bàn đấu pháp là chuyện thường xảy ra, chỉ cần không đánh ra thù hận, Thái Uyên môn cũng sẽ không cấm. Người và ta không sử dụng pháp khí, dùng kiếm gỗ để luận bàn.” Phương Vọng rất muốn nói kiếm gỗ và pháp kiếm đều có thể giết người, nhưng hắn cũng không muốn nói nhảm, vừa lúc có thể thử Kinh Hồng Thần Kiếm quyết một chút!

“Đi thôi, đi rừng cây!”

“Được!”

Hai người lập tức đi xuống chân núi, do Cô Ly dẫn đường, bọn họ không ngại kiếm phi hành. Nhìn lại từ trên cao, hai

người sống vai đi trên đường núi, giống như thần tiên quyền rũ.

Trên đường, Cổ Ly nói chuyện phiếm cùng Phương Vọng, nghe nói sau khi Phương Vọng nhập môn, vẫn luôn đang tu luyện, nàng bèn kể đến chuyện lý thú phát sinh gần đây trong Thái Uyên môn.

Phương Vọng vừa trải qua hai trăm năm hắc ám, cũng cảm thấy rất hứng thú với những chuyện lý thú này, cho nên cứ nghe nàng nói tiếp, thỉnh thoảng còn hỏi xen vào.

“Đúng rồi, Chu Tuyết là tộc nhân của ngươi sao?” Cổ Ly đột nhiên hỏi.

Phương Vọng gật đầu nói: “Không sai, nàng thế nào rồi?”

Hắn cũng không lo lắng Chu Tuyết sẽ gặp phải phiền phức, vị này chính là người sống lại, không đi gây chuyện với người khác đã không tệ rồi.

“Nàng thông qua khảo hạch Huyền Cảnh của tông môn, đạt được truyền thừa của chương môn đời trước, danh tiếng vang xa. Đợi đến sau khi nàng Tổ Linh, cho dù tư chất bảo linh bình thường, cũng có thể trở thành đệ tử thân truyền.” Cổ Ly cảm khái nói.

Khảo hạch Huyền Cảnh?

Phương Vọng chưa từng nghe Chu Tuyết đề cập đến, nhưng Chu Tuyết có thể giành được cơ duyên như vậy, cũng hợp tình hợp lý. Sống lại chính là chỗ dựa lớn nhất của nàng, trong đầu Chu Tuyết ghi lại quá nhiều cơ duyên, nàng tất nhiên có thể lựa chọn ra một con đường mạnh hơn kiếp trước.

Từ khi tiến vào Thái Uyên môn, liên hệ của hai người cũng đứt mất, nhưng Phương Vọng nhớ kỹ mạch hệ nàng chọn cho mình, mạch thứ nhất.

Cứ như vậy, Phương Vọng và Cố Ly vừa nói chuyện phiếm, vừa đi về phía mảnh rừng cây kia.

Thời gian trôi qua một nén nhang.

Hai người tiến vào rừng cây, cây cối bên trong thưa thớt, thuận tiện cho việc giao đấu, mà lá cây phía trên lại dày đặc, che đầy bầu trời, có thể giấu điểm đệ tử đi ngang qua thăm dò.

Phương Vọng và Cố Ly đứng cách xa nhau ba trượng, hần nâng tay phải lên, nói: “Tới đi, lần này, ta không dùng Ngự Kiếm thuật.”

Ngự Kiếm thuật!

Nghe thấy ba chữ này, gương mặt Cố Ly trở nên mất tự nhiên, thì ra chiêu thức đánh bại nàng lúc trước thật sự là Ngự Kiếm thuật.

Bị kiếm pháp cao thâm đánh bại, nàng có thể tiếp nhận, bị Ngự Kiếm thuật đánh bại...

Hơn nữa, đối phương khi đó chỉ có Dưỡng Khí cảnh tầng bảy!

Cố Ly hít sâu một hơi, lập tức lấy ra hai thanh kiếm gỗ, một thanh ném cho Phương Vọng, một thanh cầm ngược trong tay phải.

Phương Vọng tiếp nhận kiếm gỗ, dò xét một phen, vốn muốn cự tuyệt dùng kiếm, nhưng lại sợ vũ nhục đến đối phương. Hần nghĩ thâm được rồi, có lẽ giả vờ một chút đi. Mạch suy nghĩ như thế không tệ. Hần vẫn luôn giả làm kiếm khách, trên thực tế hần không cần kiếm đã có thể thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, sau này không chừng có thể cứu mạng vào lúc mấu chốt.

Phương Vọng nắm kiếm gỗ, nhắc kiếm chỉ hướng Cố Ly, hai ngón bên tay trái của hần nhô ra, vạch một phát trên lưỡi

kiếm gỗ, ba luồng kiếm khí thuận theo kiếm gỗ tràn ra, cấp tốc ngưng tụ ra ba hình kiếm lơ lửng trước người.

Chương 33: Khảo hạch Huyền Cảnh.

Chương 33: Khảo hạch Huyền Cảnh.

Cổ Ly thấy một cảnh này nhưu mảy, âm thầm kinh hãi, đây là kiếm pháp gì vậy?

Cổ Ly hít sâu một hơi, lúc này thi triển tuyệt học của gia tộc Ngũ Thánh kiếm pháp. Nàng nhanh chóng huy kiếm, kiếm chiêu sắc bén, đáng người nhanh đến mức sinh ra tàn ảnh. Trong khoảnh khắc, như có năm người đồng thời vung kiếm, mắt trần có thể thấy kiếm khí ngang ngược như cuồng phong mưa rào càn quét về hướng Phương Vọng.

Cây cối dọc đường bị cắt ra vết mảnh lít nha lít nhít, cực kỳ sắc bén.

Phương Vọng cầm kiếm tay phải, cổ tay xoay tròn, chợt xông mạnh về phía trước, ba hình kiếm bỗng nhiên hóa thành ba luồng hàn mang màu xanh đánh tới. Âm!

Hai luồng kiếm khí tấn công nhau. Ngũ Thánh kiếm khí nhìn như cường thế trực tiếp bị ba luồng sáng xanh xé nát, tóc dài của Cổ Ly bị thổi loạn, nàng vô ý thức trừng lớn đôi mắt đẹp.

Giờ khắc này, nàng có lại cảm thụ kinh dị như lúc tranh đoạt đệ tử thân truyền trước đó.

Cũng may ba luồng sáng xanh vừa giết tới trước mặt nàng đã tiêu tán, nhưng dù cho như thế, ánh kiếm mạnh mẽ kia cũng làm nàng hãi hùng khiếp vía.

Phương Vọng thu kiếm, âm thầm cảm khái, may mắn Kinh Hồng Thần Kiếm quyết của ta đã đại viên mãn, nếu không vừa rồi thật sự không dễ thu kiếm.

Rừng cây xung quanh lay động kịch liệt, lá rụng ào ào, giống như trời mưa, tắm trong trận mưa lá này, cả người Cố Ly lâm vào hoảng hốt. Phương Vọng lo lắng nàng nhắc lại yêu cầu, thế là mở miệng nói: “Cô cô nương, kiếm pháp của người rất mạnh, là kiếm tu mạnh nhất ta từng giao đấu, sau này lại so đấu nữa đi, ta phải trở về tu luyện.”

Dứt lời, hắn thả người nhảy lên, chân đạp kiếm gỗ rời đi, cấp tốc bay ra khỏi rừng cây.

Cùng lúc đó.

Một nam đệ tử bay tới, hắn chú ý tới dị động ở rừng cây phía dưới, đang muốn đi xem một chút. Kết quả, nhìn thấy Phương Vọng ngự kiếm bay ra, hắn đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng đến gần.

“Phương sư huynh, khó gặp!” Nam đệ tử cản Phương Vọng lại, nhiệt tình nói.

Phương Vọng cảm thấy hắn trông khá quen mắt, khách sáo nói: “Trước đó ta đang bế quan tu luyện, hôm nay mới ra ngoài đi dạo.” “Phương sư huynh, còn nhớ ta không, ta là Chu Bác!”

“Nhớ kỹ nhớ kỹ...”

Trong rừng cây.

Cố Ly hít sâu một hơi. Đã không phải là lần đầu tiên tan tác, đã kích nàng chịu cũng không nhiều như trước đó, huống chỉ nàng còn được Phương Vọng công nhận.

Chờ chút!

Tiểu tử kia mới tu hành không đến một năm, có thể gặp được mấy vị kiếm tu?

Cố Ly nhớ tới lời cảm thán của sư phụ Dương Nguyên Tử, sắc mặt của nàng lập tức khó coi, trong lòng không có phần

uất, chỉ có vô tận mê mang.

Nàng hít sâu một hơi, sau đó ngự kiếm phi hành rời đi.

Phương Vọng vội vàng qua loa xong Chu Bác rồi rời đi. Đang lúc Chu Bác thâm cảm khái trong lòng Phương sư huynh thật là tu sĩ khổ tu, hắn lại nhìn thấy Cố Ly bay ra từ trong rừng cây.

Gặp phải xung kích đến từ Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, tóc của Cố Ly hơi có vẻ lộn xộn, Chu Bác thấy mà kinh ngạc không thôi.

Cố Ly trực tiếp không phản ứng hấn, cấp tốc bay lên trên núi.

Chu Bác thu hồi ánh mắt, đứng trên phi kiếm, thấp giọng cảm khái nói: “Phương sư huynh thật sự là rất hăng hái...”

Sau khi hạ xuống, Phương Vọng dựng kiếm gối tựa ở trước cửa động phủ của Cố Ly, sau đó nhanh chóng về động phủ của mình.

Liên tiếp đả kích đến thiên chỉ kiêu nữ, hấn sợ hãi phiền phức không ngừng, nhưng cũng hết cách rồi, là Cố Ly tìm tới cửa.

Ngồi tĩnh tọa trên giường lớn bạch ngọc, Phương Vọng xem chiến đấu lúc trước, cảm thấy Tổ Linh cảnh chẳng có gì ghê gớm, ít nhất chênh lệch với hấn không lớn.

Khả năng đối với Tổ Linh cảnh, bảo linh bản mệnh tăng thêm rất nhiều cho sức chiến đấu.

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục nạp khí tu luyện. Đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng chín không phải là có thể trực tiếp đánh vào Tổ Linh cảnh, Dưỡng Khí cảnh tầng chín và Tổ Linh cảnh cách một tầng cảnh giới không tên, trong võ đạo cũng có, có người xưng nó là thời cơ, có người gọi nó là viên

mãn. Tóm lại, hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng đạt tới Tổ Linh cảnh.

Ngoài động phủ.

Cổ Ly nhìn kiếm gỗ tựa ở cửa động phủ, khẽ cắn môi, cầm lấy kiếm gỗ, sau đó trở về động phủ của mình.

Thoáng chớp mắt. Lại là một tháng thời gian trôi qua.

Linh lực của Phương Vọng đã gấp bội, từ nơi sâu xa, hắn mơ hồ cảm thấy dấu hiệu đột phá, nhưng hắn phát hiện tu vi của mình còn có thể tăng thêm, thế là hắn tiếp tục tu luyện. Hắn muốn đợi đến khi tu vi của mình không cách nào tăng trưởng nữa rồi lại đi đột phá.

Một ngày này, ngoài động phủ truyền đến một âm thanh:

“Phương Vọng, có ở đây sao?”

Phương Vọng nghe xong, lập tức đứng dậy tiến đến. Hắn tới trước cửa, mở nó ra, theo ánh nắng chiếu vào, hắn nhìn thấy một gương mặt đã lâu không thấy.

Chu Tuyết!

Mấy tháng không gặp, Chu Tuyết người mặc áo bào đệ tử của Thái Uyên môn trông càng xinh đẹp hơn. Khí phách giữa hai đầu lông mày của nàng, Cổ Ly không có được, nàng là hăng hái, phong mang tất lộ, mà Cổ Ly chỉ có tướng mạo thanh lãnh thôi.

Chu Tuyết trực tiếp đạp bước vào động phủ, đi qua trước mặt Phương Vọng, đồng thời khoát tay nói: “Đóng cửa đi!”

Phương Vọng lập tức đóng lại cửa động phủ, sau đó đi theo bước chân Chu Tuyết.

“Sao ngươi lại tới đây rồi?” Phương Vọng kinh ngạc hỏi.

Chu Tuyết khẽ nói: “Tiểu tử ngươi một mực bế quan, muốn cắt đứt liên hệ với Phương gia sao. Đệ tử Phương gia khác đã gặp mặt, thành lập liên hệ với nhau, duy chỉ có ngươi vẫn luôn không đi ra khỏi mạch thứ ba, ta không thể không đến tìm ngươi.”

Phương Vọng giải thích: “Ta chỉ muốn sớm ngày đạt tới Tổ Linh cảnh.”

“Dưỡng Khí cảnh tầng chín, cũng được lắm, xem ra không chậm trễ tu hành. Ngược lại, ta còn sợ cô nương Cố gia kia dây dưa ngươi, ngươi lại không kìm nén được trái tim thiếu niên xao động, sa vào trong đó.”

Chu Tuyết vừa nói, vừa tới trước bàn đá ngồi xuống.

Chương 34: Khảo hạch Huyền Cảnh. (2)

Chương 34: Khảo hạch Huyền Cảnh. (2)

Phương Vọng bất đắc dĩ nói: “Làm sao có thể, ta chính là thập tam công tử của Phương gia, nếu dễ dàng động tâm như vậy, những nha đầu xinh đẹp trong phủ, rồi những thiên kim tiểu thư trong thành kia, đã sớm bị ta chắm mút rồi.”

Chu Tuyết khẽ nói: “Chỉ hi vọng như thế, hôm nay đến đây, để từ biệt ngươi, ta chuẩn bị rời đi, đoán chừng không đến ba năm năm là không về được.”

“Lâu như vậy? Đi làm gì?”

Phương Vọng ngồi xuống, hiếu kì hỏi, thầm tính toán làm thế nào vớt thêm chút tuyệt học trong lòng.

Chu Tuyết nhìn về phía hắn, nói: “Đi đoạt một đại cơ duyên, thuận tiện điều tra Phần Hồn phiên trong tay ta, việc này không giải quyết sạch sẽ, trong lòng ta không yên tâm.”

“Mang theo ta không?”

“Tư chất của người tốt như vậy, thì cứ yên tâm tu luyện đi. Thiên tài giống như người là phải bình tĩnh tu luyện. Ta đã từng thấy quá nhiều thiên tài có tư chất tuyệt thế, cho là mình đã đủ mạnh, kết quả ra ngoài bị lão quái vật và người có đại khí vận đánh chết, trở thành nhân vật đáng thương trong truyền thuyết của người khác. Hơn nữa, một mình ta dễ làm việc hơn.”

“Được...”

Phương Vọng chỉ đơn giản khách sáo một câu, hắn cũng không thể mặt dạn mày dày xin Chu Tuyết dẫn mình đi, mà hắn quả thực cũng không muốn ra ngoài. Hắn tạm thời còn chưa tới tình trạng ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.

Chẳng qua là... Mở miệng thế nào đây?

Chu Tuyết trêu tức cười nói: “Thế nào? Còn muốn dựa dẫm vào ta đòi công pháp, pháp thuật?”

Phương Vọng không ngờ tới Chu Tuyết trực tiếp như thế, hắn giả vờ ho một tiếng, nói: “Ta mạnh lên mới có thể giúp được người, giống như trong lúc nguy hiểm diệt môn trước đó ấy.”

Chu Tuyết nhìn chăm chăm vào mắt hắn, nhìn đến nỗi lòng hắn run rẩy.

Nhưng vừa nghĩ tới phải mấy năm sau mới có thể lại gặp nhau, Phương Vọng chỉ có thể kiên trì đối mặt với Chu Tuyết.

Bốn mắt nhìn nhau mấy giây thời gian, Chu Tuyết lộ ra nụ cười, nói: “Ta chỉ có thể cho người một cơ hội, người nói một chút đi, người muốn tuyệt học loại hình nào.”

Một cơ hội?

Đáy lòng Phương Vọng hơi thất vọng, nhưng cũng có thể hiểu được Chu Tuyết, dù sao lòng người khó dò, hướng chỉ

Chu Tuyết là người sống lại, kiếp trước của nàng từng chịu đựng bao nhiêu lần phản bội, chỉ có chính nàng rõ ràng.

Ngự Kiếm thuật, Huyền Dương Thần Kinh, lại đến hiện tại, Phương Vọng đã nợ Chu Tuyết càng nhiều.

Về ân cứu mạng, làm sao không phải là Chu Tuyết cứu Phương Vọng. Nếu không có Ngự Kiếm thuật, Phương Vọng đụng tới tu tiên giả kia, hẳn phải chết không nghi ngờ. Với cốt khí của hắn, là không thể nào vứt bỏ tộc nhân chạy trốn, dù sao hắn đã từng chết một lần, cho nên đối với chuyện này, hai người là cứu rồi lẫn nhau.

Phương Vọng cũng không thể trực tiếp nói với Chu Tuyết, ta có Thiên Cung, người giúp ta vô địch, ta bảo đảm người vĩnh viễn bình an?

Quá qua loa! Không có người nào là nhân vật chính tuyệt đối của thế giới. Cho dù Chu Tuyết tin hắn có Thiên Cung, Phương Vọng còn phải cân nhắc đối phương có thể nổi lòng xấu xa hay không.

Người, cuối cùng chỉ có thể dựa vào chính mình!

Phương Vọng càng nghĩ, cảm thấy mình không thiếu công pháp, không thiếu pháp thuật chiến đấu, hắn khuyết thiếu tuyệt học loại tốc độ, ví dụ như lúc gặp kẻ địch mình không đánh lại được, có thể chạy nhanh lên, thế là hắn nói ra ý nghĩ của mình.

“Ngự Kiếm thuật chỉ là pháp thuật cơ sở của Tu Tiên giới thôi, người quả thực cần có một môn độn thuật, ta truyền cho người Bạch Hồng Độn thuật đi.”

Chu Tuyết trầm ngâm nói, thấy Phương Vọng còn muốn truy hỏi, nàng không khỏi trừng hắn một cái, nói: “Đừng hỏi ta thuật này mạnh hay không mạnh, luyện thì biết!”

Phương Vọng xấu hổ, đành phải gật đầu.

Chu Tuyết bắt đầu truyền thụ pháp quyết tu hành Bạch Hồng Độn thuật, Phương Vọng nghiêm túc lắng nghe.

Đợi Chu Tuyết nói xong, Phương Vọng không thể cự tuyệt tiến vào Thiên Cung, nhìn cung điện đại khí bằng bạc trong Thiên Cung này, hẳn không khỏi thở dài một hơi.

Vừa ngọt ngào hai trăm năm, mới ra ngoài không đến nửa canh giờ, đã lại trở về.

Nhưng hẳn không có cách nào, dù sao Chu Tuyết sắp rời đi.

Hắn bắt đầu tu hành Bạch Hồng Độn thuật, thuật này là một loại thuật phi hành, có thể hóa thân thành bạch hồng (*cầu vòng màu trắng), dùng tốc độ cực nhanh bay lượn trời cao, đại thành thì có thể nhanh như bạch hồng, bay vút vạn dặm.

Bạch Hồng Độn thuật không chia thành nhiều tầng giống như Huyền Dương Thần Kinh, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, cho nên Phương Vọng tu luyện, không nhìn thấy mình còn cách đại viên mãn bao lâu.

Tu luyện ước chừng sáu mươi ba năm, Phương Vọng mới tu luyện Bạch Hồng Độn thuật tới đại viên mãn, thành quả sau cùng khiến hắn rất hài lòng, quả nhiên là nhanh như bạch hồng vút lên không. Hơn nữa, theo tu vi của hắn càng ngày càng cao, thuật này sẽ chỉ càng lúc càng nhanh.

Ít nhất tốc độ bày ra trước mắt đã vượt qua tất cả tốc độ phi hành mà hắn từng thấy sau khi nhập Thái Uyên môn.

Ý thức của Phương Vọng trở lại hiện thực, tầm mắt khôi phục rõ ràng, vừa hay thấy Chu Tuyết đang nhìn mình chăm chăm. Chu Tuyết trêu chọc hỏi: “Thế nào, tiểu thiên tài, thuật này khó sao?”

Phương Vọng nhướn mày cười nói: “Bình thường đi, ta đã biết rồi.”

“Ha hai”

Chu Tuyết không nhìn được trọn mắt, căn bản không tin, nàng cũng không ép Phương Vọng biểu hiện ra, mà đứng lên nói: “Được rồi, ta cũng nên đi, hi vọng khi ta trở về, người đã Tổ Linh thành công.”

“Có rảnh thì liên hệ cùng các tử đệ Phương gia khác chút đi. Ta sắp xếp các người phân tán ở các mạch là vì bố cục, cho dù người là thiên tài trong vạn người không có một, cũng có thể gặp phải chèn ép. Cho dù tông môn có chính phái hơn nữa cũng tồn tại đấu tranh. Không có một môn phái nào là thuận túy xem thiên tư, quan hệ thân sơ, quan hệ lợi ích mới là căn bản của tất cả.”

Chu Tuyết dặn dò, sợ Phương Vọng đi lên con đường giống như mình kiếp trước.

Phương Vọng gật đầu, hần vốn không bài xích kết giao nhân tế, huống chỉ là cùng tộc nhân của mình, hiện tại hần chẳng qua là muốn mạnh lên trước mà thôi.

Chương 35: Bạch Hồng Độn thuật đại viên mãn, bắt đầu Tổ Linh.

Chương 35: Bạch Hồng Độn thuật đại viên mãn, bắt đầu Tổ Linh.

Sau đó, Phương Vọng đưa Chu Tuyết ra động phủ, Chu Tuyết trực tiếp ngự kiếm rời đi, lại hóa thành một luồng bạch hồng, nháy mắt đã tan biến trong mây mù.

Bạch Hồng Độn thuật!

Phương Vọng âm thầm bình luận, được cho là tiểu thành đi, không hổ là người sống lại.

Hần chợt nghe tới bên cạnh truyền đến động tĩnh, hần quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Cổ Ly đi ra từ trong động phủ của mình,

nàng nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt phức tạp.

Phương Vọng bị ánh mắt của nàng nhìn mà tê cả da đầu, hấn lộ ra nụ cười mỉm, khẽ gật đầu với Cố Ly.

Cố Ly cũng đáp lại bằng cái gật đầu, sau đó ngự kiếm rời đi. Điều này khiến Phương Vọng thở dài một hơi, hấn thật là sợ Cố Ly dây dưa hấn.

Sau đó, Phương Vọng về động phủ tiếp tục tu luyện. ...

Sau ba tháng, linh lực của Phương Vọng đạt tới trạng thái dồi dào. Hấn cảm giác mình đã không cách nào thăng lên được nữa, thế là hấn đi ra động phủ, tiến đến kính thăm sư phụ Dương Nguyên Tử.

Bên trong Thanh Tâm điện.

Dương Nguyên Tử kỳ quái nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Quả thực đã đạt tới trạng thái nên Tổ Linh, từ khi người vừa mới bắt đầu tu luyện tới hiện tại, đã tròn một năm chưa?”

Phương Vọng hồi đáp: “Cũng sắp rồi.”

Khóe miệng Dương Nguyên Tử giật một cái, hấn thở dài nói: “Thiên tư như của người nên đi mạch thứ nhất, Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận tuy mạnh mẽ, nhưng quá khó học, truyền thừa trấn mạch của mạch thứ nhất cũng rất mạnh.”

“Đã vào mạch thứ ba, đồ nhi sao có thể chân trong chân ngoài, sư phụ, yên tâm đi, ta sẽ tu luyện thật tốt, làm vẻ vang cho mạch thứ ba!” Phương Vọng nghiêm mặt nói.

Hấn cố ý tỏ thái độ, vì sớm ngày trở thành đại đệ tử, sau đó thu hoạch được truyền thừa Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận. Lui một bước mà nói, trở thành đại đệ tử, cũng có thể có càng nhiều tài nguyên tu hành.

Ý vào Huyền Dương Thần Kinh đại viên mãn, động phủ của đệ tử thân truyền, Phương Vọng tạm thời không đến tình

trạng cần tài nguyên, nhưng hắn cũng sẽ không coi trời bằng vung, hắn tin tưởng cảnh giới sau này sẽ càng thêm gian nan.

Kẻ mạnh như Chu Tuyết, cũng phải mưu đồ cơ duyên khắp nơi.

Dương Nguyên Tử nghe thấy lời của Phương Vọng, cũng không lộ ra nụ cười, trái lại còn lắc đầu, hắn nói tiếp: “Chín mạch đều có nơi Tổ Linh, nhưng thiên tư tu hành của người được cho là trăm năm khó gặp, †a dẫn người đi gặp chương môn đi, nơi Tổ Linh của chủ phong có hiệu quả càng tốt hơn.”

Phương Vọng mừng rỡ, vội vàng bái tạ sư phụ.

Cứ như vậy, Phương Vọng đi theo Dương Nguyên Tử tiến về chủ phong, hai sư đồ tiến vào Thủy Uyên điện bái kiến chương môn Quảng Cầu Tiên.

Quảng Cầu Tiên nghe nói Phương Vọng sắp Tổ Linh, cũng không kinh ngạc, dù sao hắn đã sớm biết được tốc độ tu hành của Phương Vọng. Hắn vuốt râu cười nói: ‘Đương nhiên là được, đi thôi, vừa lúc có một người đang Tổ Linh, người cũng được đi xem một chút.’

Hắn đứng dậy, dẫn theo Dương Nguyên Tử, Phương Vọng đi về hướng thiên điện.

Một đường đi xuyên qua hành lang cong cong quán quán, bọn họ đi tới một chỗ sâu trong Thủy Uyên điện. Nơi này tương liên cùng vách núi, lại có thác nước rơi xuống từ đám mây, hình thành một mảnh ao nhỏ, trong hồ có một nam tử ở trần đang Tổ Linh.

Phương Vọng đứng trên hành lang, nhìn thấy bên cạnh có một bộ quần áo và rương sách, đột nhiên hiểu người này là nam tử áo đen cùng thời kỳ với hắn, . Trước đó đối phương đội mũ rộng vành, toàn thân bao bọc chặt chẽ, cho nên hắn không nhận ra người này ngay.

“Kẻ này tên là Chu Hành Thế, nhau gia nhập Thái Uyên môn cùng ngươi, từng bại trong tay ngươi, bây giờ bái nhập mạch thứ hai, ngươi đừng xem nhẹ hắn, hắn sắp tạo nên ra Huyền Nguyên bảo linh.”

Quảng Cầu Tiên vuốt râu cười nói, nhìn Thái Uyên môn càng ngày càng hiện ra nhiều thiên tài, trong lòng hắn tràn ngập kiêu ngạo.

Dương Nguyên Tử khẽ nói: “Ngươi để hắn tới đây Tổ Linh, là cho rằng hắn có thể tạo nên ra Địa Nguyên bảo linh à?”

“Người ấy, dù sao cũng phải có mong ước.”

“Ha ha, thiên tài mấy trăm năm khó gặp giống như Lục Viễn Quân, sao có thể dễ dàng gặp được.”

“A, thật sao? Ngươi không có lòng tin đối với đồ đệ ngươi như vậy?”

Phương Vọng nghe một lát đã cảm thấy không đúng lắm, sao hai người này lại có loại cảm giác mình tranh ám đấu, chắc là không hợp nhau? Khó trách lúc ban đầu chương môn có ý muốn cản hắn đi mạch thứ ba.

Hồngбет, không phải đứng sai đội đấy chứ

Mạch thứ ba bị chương môn xa lánh sao?

Dương Nguyên Tử khẽ nói: “Đội lát nữa thì biết!”

Phương Vọng nhìn chằm chằm Chu Hành Thế. Tướng mạo Chu Hành Thế thoát nhìn có hai, ba mươi tuổi, hơi có vẻ tang thương, giờ phút này từng sợi hắc quang quán quanh người hắn, chảy về phía đỉnh đầu của hắn giống như vòng xoáy.

Đỉnh đầu có một cái quạt đen đang chậm rãi ngưng tụ, dần dần ngưng thực, mơ hồ còn lộ ra cảm xúc kim loại.

Đây chính là bảo linh sao?

Trong lòng Phương Vọng tràn ngập chờ mong, hẳn đang chờ mong bảo linh của mình.

Quảng Cầu Tiên và Dương Nguyên Tử cũng không còn đầu võ mồm, chuyên tâm quan sát.

Thời gian trôi qua một nén nhang, quạt đen trên đỉnh đầu Chu Hành Thế bỗng nhiên run lên, một đợt sóng khí màu đen mà mắt trần có thể thấy được văng ra, quét ngang mặt ao, ngay cả thác nước cũng bị cắt đứt, mắt thấy sắp xung kích đến Thủy Uyên điện. Quảng Cầu Tiên đưa tay, dùng linh lực của mình ngăn cản.

Àm—

Sóng khí màu đen đụng vào tường sắt vô hình, lập tức tan ra. Áo bào của Phương Vọng tung bay, hai sợi tóc mai bị thổi lên, hẳn không khỏi nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, âm thầm kinh hãi.

Không biết chương môn là cảnh giới gì? Chỉ khí thể kia thôi đã khiến Phương Vọng có loại cảm giác không dám chống lại.

Chu Hành Thế trong ao từ từ mở mắt, hẳn nâng tay phải lên, cây quạt đen trên đỉnh đầu cấp tốc rơi vào trong tay hẳn. Cầm cây quạt này, gương mặt hẳn lộ ra một nụ cười, như trút được gánh nặng.

“Huyền Nguyên bảo linh thượng phẩm, khó lường, đủ để xếp vào trước mười trong các đệ tử đương đại.” Quảng Cầu Tiên tán thưởng nói.

Chương 36: Bạch Hồng Độn thuật đại viên mãn, bắt đầu Tổ Linh. (2)

Chương 36: Bạch Hồng Độn thuật đại viên mãn, bắt đầu Tổ Linh. (2)

Chu Hành Thế đứng dậy, hành lễ với Quảng Cầu Tiên, đồng thời hẩn chú ý tới Phương Vọng đã đến.

Quảng Cầu Tiên nhìn về phía Phương Vọng, cười nói: ‘Đi thôi, ngồi tĩnh tọa trong ao, vừa vận công, vừa tưởng tượng bảo linh người muốn, thiên địa linh khí nơi này sẽ giúp người tạo ra bảo linh của mình.’

Phương Vọng gật đầu, lập tức đi đến ao nhỏ, Chu Hành Thế cũng đi lên khỏi ao, hai người gật đầu với nhau, xem như chào hỏi.

Ngồi tĩnh tọa ở giữa ao, Phương Vọng hít sâu một hơi, bắt đầu nhắm mắt vận công.

Chu Hành Thế sau khi mặc quần áo vào cũng không hề rời đi, mà ở lại quan sát Phương Vọng Tổ Linh.

Phương Vọng dưới ánh nhìn chăm chú của ba người, trong lòng có một chút áp lực, nhưng hẩn rất nhanh đã dứt bỏ tạp niệm đối với bên ngoài.

Dựa theo tổng cương tu hành nói, bảo linh bản mệnh từ thấp đến cao chia làm Hoàng Nguyên bảo linh, Huyền Nguyên bảo. linh, Địa Nguyên bảo linh, Thiên Nguyên bảo linh, mỗi một bậc từ thấp đến cao lại phân làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và tuyệt phẩm. Bảo linh có phẩm giai cao nhất từ trước tới nay của Thái Uyên môn cũng chỉ là Địa Nguyên bảo linh hạ phẩm mà thôi.

Nghe nói bảo linh bản mệnh của vị Lục Viễn Quân kia đã đạt tới Địa Nguyên bảo linh trung phẩm, phá vỡ kỷ lục trong lịch sử của Thái Uyên môn, hẩn cũng chính là nguyên nhân Thái Uyên môn bây giờ hưng thịnh. Tạo nên bảo linh bản mệnh có cần linh thạch thiên đạo đặc thù, chỉ có ở trên linh

thạch Thiên đạo mới có thể tạo nên bảo linh bản mệnh, mà dưới đáy ao nhỏ Phương Vọng đang ngồi chính là một khối linh thạch Thiên đạo to lớn.

Sở dĩ chín đại giáo phái hùng bá Tu Tiên giới Đại Tề, cũng bởi vì bọn họ nắm giữ linh thạch Thiên đạo cấp bậc cao nhất, hơn nữa lại không chỉ một khối. Rất nhiều thế gia tu tiên không cách nào Tổ Linh, chỉ có thể đề đệ tử gia nhập bọn họ.

Phương Vọng bắt đầu giả tưởng tạo hình bảo linh bản mệnh của mình.

Lựa chọn đầu tiên của hắn là một thanh kiếm, dù sao hiện tại sát chiêu mạnh nhất của hắn chính là Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Dần dần, quanh người hắn tràn ra từng ánh lửa, vòng quanh thân, lại hội tụ lên đỉnh đầu của hắn, giống như Chu Hành Thế lúc trước.

Quá trình Tổ Linh vô cùng kỳ diệu, khi Phương Vọng giả tưởng ra bảo linh hình kiếm mình muốn, hắn tiến vào một loại trạng thái nội thị kỳ dị. Hắn nhìn thấy trong cơ thể mình xuất hiện một mảnh khu vực màu đen, trong màu đen kia liệt diễm cháy hừng hực, dần dần ngưng tụ ra hình thái một thanh kiếm.

Phương Vọng tập trung lực chú ý lên thanh kiếm này. Giờ khắc này, suy nghĩ của hắn phản phát hóa thành hai tay vô hình, có thể đụng chạm đến thanh kiếm này.

Khi hắn đắm chìm trong đó, ngọn lửa quanh người hắn tuôn lên đỉnh đầu, ngưng tụ thành một quả cầu lửa.

Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử, Chu Hành Thế đứng trên hành lang nhìn xem.

“Công pháp đồ nhi này của người tu hành không đơn giản, đây vẫn là lần đầu tiên ta nhìn thấy khí tức linh lực nóng rực như thế.” Quảng Cầu Tiên tán thưởng nói.

Dương Nguyên Tử không lên tiếng, thật ra hắn không hiểu rõ Phương Vọng nhiều lắm.

Chu Hành Thế thì nghĩ đến trận chiến trước khi nhập môn kia. Hắn chỉ chạm nhau một chiêu với Phương Vọng, mà dưỡng thương ước chừng một tháng, đến nay hồi tưởng lại, vẫn sợ hãi vì đó.

Vui sướng vì tạo nên Huyền Nguyên bảo linh đã nhạt đi, hắn nhìn chằm chằm hình thức ban đầu của bảo linh trên đỉnh đầu Phương Vọng. Trục giác nói cho hắn, bảo linh của Phương Vọng chắc chắn cao hơn hắn.

Dưỡng Khí cảnh tầng bảy liền có thể quét ngang hắn cùng năm mươi vị tu sĩ, hắn không dám xác định Phương Vọng sẽ tạo nên như thế nào bảo linh bản mệnh.

Trong gia tộc, hắn từng nghe nói truyền thuyết về rất nhiều thiên tài, nhưng Phương Vọng là thiên tài kinh khủng nhất hắn từng được chứng kiến.

Dứt bỏ thực lực không nói, mấy tháng trước tiêu tử này mới Dưỡng Khí cảnh tầng bảy, bây giờ đã Tổ Linh giống hắn...

Lòng Chu Hành Thế vì đó mà run lên, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Vọng càng trở nên phức tạp.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Sau nửa canh giờ.

Bảo linh trên đỉnh đầu Phương Vọng đã thành hình kiếm đơn giản, liệt diễm quanh thân càng ngày càng khổng lồ, giống như từng con hỏa xà quần quanh thân thể, liên đới nước trong ao cũng bắt đầu sôi trào, dâng lên từng đợt sương mù nóng bỏng.

Quảng Cầu Tiên vuốt râu cười nói: ‘Ít nhất cũng là Huyền Nguyên.’ Dương Nguyên Tử nói với ánh mắt nghiêm nghị: “Giai đoạn này đã có thể đạt tới phẩm giai Huyền Nguyên, e là thật sự có khả năng đạt tới phẩm giai Địa Nguyên.”

Ánh mắt của hắn không khỏi liếc nhìn Chu Hành Thế, cái nhìn kia khiến nổi lòng Chu Hành Thế kinh hoàng. Hắn chợt hồi hận vì ở lại quan sát, nhưng bây giờ nói muốn đi, thì lại càng không đi được.

Quảng Cầu Tiên nhìn chằm chằm Phương Vọng, đắc ý cười nói: “Kế sau Viễn Quân, lại ra một Phương Vọng, Thái Uyên môn lo gì không thịnh vượng?”

Nghe vậy, Dương Nguyên Tử lắc đầu, hừ lạnh nói: ‘Chưởng môn, khuyên người chớ đắc ý quá mà không giữ được đúng mực, cũng đừng quên thâm án của Thái Thanh môn. Thái Uyên môn lấy thiên tài để hấp dẫn thế gia tu tiên, khả năng dẫn đến giáo phái khác ghen ghét. Một vị Lục Viễn Quân có lẽ sẽ không xảy ra chuyện, nếu lại xuất hiện thêm một vị, thì cũng không nhất định.’

Quảng Cầu Tiên nghe xong, nụ cười dần dần biến mất.

Nghe tới đây, Chu Hành Thế càng hồi hận, bắt đầu suy nghĩ lát nữa nên ứng đối ra Sao.

Thời gian tiếp tục trôi qua từng giây từng phút.

Bảo linh hình kiếm trên đỉnh đầu Phương Vọng càng trở nên ngưng thực, thậm chí có thể nhìn thấy một vài đường vân tỉ mỉ. Không những như thế, bảo linh này bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí xung quanh.

“Địa Nguyên!”

Quảng Cầu Tiên phun ra hai chữ, lúc Tổ Linh đã có thể hấp thu thiên địa linh khí là đặc điểm của Địa Nguyên bảo linh.

Đáy lòng Chu Hành Thế ngũ vị tạp trần, hấn nắm chặt hai tay.

“Thiên tài như hấn tạo nên ra Địa Nguyên bảo linh... Chẳng có gì lạ, ta tội gì so sánh với hấn...” Chu Hành Thế tự an ủi mình.

Chương 37: Thiên Nguyên!

Chương 37: Thiên Nguyên!

Bảo linh của Phương Vọng còn tại ngưng tụ, việc này khiến Quảng Cầu Tiên không cách nào giữ được thông dong, chau mày.

Dương Nguyên Tử nheo mắt lại, đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm bảo linh bản mệnh của Phương Vọng.

Giờ phút này, Phương Vọng còn đang nội thị bảo linh bản mệnh của mình. Ở trong mảnh hắc ám kia, bảo linh bản mệnh của hấn đã ngưng tụ thành hình kiếm hấn muốn, thân kiếm và chuôi kiếm phảng phất được một con Hồng Long thần tuấn xoay quanh, uy vũ bá khí.

Cầm kiếm thế này trong tay, phải đẹp trai cỡ nào!

Phương Vọng rất hài lòng với thẩm mỹ của mình. Đang lúc hấn thưởng thức bảo. linh của mình, hấn bỗng nhiên cảm nhận được điều gì, tầm mắt vô ý thức dời lên.

Chỉ thấy được trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, Thiên Cung của hấn lại hiển hiện ra.

Đây là...

Đang lúc Phương Vọng hoang mang, cánh cổng Thiên Cung bỗng nhiên mở ra, một vệt sáng bắn ra, cuộn cuộn bay xuống, đánh trúng bảo linh bản mệnh trước mặt hấn.

Àm!

Bảo linh hình kiếm của hấn lập tức biến mất. Cùng lúc đó, ở bên ngoài, ba người Quảng Cầu Tiên nhìn thấy bảo linh trên đỉnh đầu Phương Vọng chợt nổ tung, một đợt sóng lửa khuếch tán.

Quảng Cầu Tiên đưa tay, dùng linh lực của mình ngăn trở sóng lửa càn quét, lông mày của hấn nhíu chặt, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Dương Nguyên Tử nhíu mày, trầm giọng nói: “Thất bại rồi? Sao có thể được? Chỉ có Hoàng Nguyên bảo linh mới có thể tạo thành thất bại...”

Chu Hành Thế thấy cảnh này, trong lòng có ngạc nhiên mừng rỡ, cũng có tiếc hận. Thiên kiều như thế gặp phải chuyện Tổ Linh thất bại, thì chính là từ đám mây rơi xuống đến nhân gian. Đáy lòng của hấn có lẽ chờ mong Phương Vọng sẽ mạnh mẽ thế nào sau khi Tổ Linh, nếu thành công, có lẽ hấn sẽ chứng kiến truyền thuyết đương thời quật khởi.

Đáng tiếc!

Dưới trạng thái nội thị, Phương Vọng nhìn Thiên Cung sững sốt.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vì sao Thiên Cung phá hủy bảo linh của hấn? Giờ khắc này, hấn sợ, mặc dù có Thiên Cung ở đây, tất nhiên có đường ra, nhưng hấn cũng không muốn chơi giả heo ăn thịt hổ. Trong Thái Uyên môn, bảo linh bản mệnh quyết định tư chất, cũng quyết định đãi ngộ.

Ngay lúc Phương Vọng không biết làm sao, cánh cổng Thiên Cung cũng không đóng, mà trong cửa xuất hiện ánh sáng, càng ngày càng loá mắt.

“Thứ đó là...”

Phương Vọng nhìn cường quang trong Thiên cung, mơ hồ nhìn thấy một bóng người mờ ảo. ...

“Thất bại!”

Quảng Cầu Tiên trầm giọng nói, khắp khuôn mặt tràn đầy vẻ thất vọng. Hắn liếc nhìn Phương Vọng một cái thật sâu, xoay người sang chỗ khác, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được điều gì, bỗng nhiên quay đầu.

Trong đồng tử ba người hiện lên ánh lửa. Chỉ thấy liệt diễm quanh thân Phương Vọng tăng vọt, áo bào của hắn bị đốt thành tro bụi, nước trong ao khô cạn với tốc độ cực nhanh, khí nóng bùng bạc tràn ngập trong hành lang Thủy Uyên điện.

Dương Nguyên Tử chân động, Chu Hành Thế trừng to mắt.

Dưới ánh nhìn chăm chú của ba người bọn họ, Phương Vọng đã biến thành một hỏa nhân, lửa cháy hừng hực thiêu đốt tuôn lên đỉnh đầu của hắn, ngưng tụ vào một chỗ.

“Đây là... Ngưng tụ bảo linh một lần nữa? Sao có khả năng được!”

Dương Nguyên Tử thất thanh nói, hắn cũng không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Quảng Cầu Tiên hình như nghĩ đến điều gì, đồng tử phóng đại. Hắn hít sâu một hơi, nói: “Truyền thuyết ngưng tụ bảo linh bản mệnh, có khả năng xuất hiện dị tượng niết bàn tái sinh. Chuyện này thường thường xuất hiện trên người tuyệt đại thiên kiêu, bảo linh bản mệnh có thể niết bàn tái sinh... Chính là thiên mệnh!”

Hắn vừa nói xong, đã hướng ánh mắt về phía Chu Hành Thế bên cạnh, chỉ thấy một cây quạt đen ngưng tụ trên đỉnh đầu Chu Hành Thế.

“Bảo linh của ta... Sao lại mất không chế...”

Chu Hành Thế thất kinh mà hỏi, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, hi vọng được chứng môn tương trợ.

Nhưng mà, Quảng Cầu Tiên lại không để ý tới hắn, chỉ nhìn hắn một lần, đã hướng ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng trong ao.

Một bên khác. Cổ Ly đang tĩnh tọa trong động phủ bỗng nhiên mở to mắt, nàng giương mắt nhìn lại, đôi mi thanh tú nhú chặt, chỉ thấy một thanh trường kiếm màu bạc xuất hiện trên đỉnh đầu nàng.

Đó là bảo linh bản mệnh của nàng!

“Chuyện gì xảy ra vậy...”

Cổ Ly tự lẩm bẩm, trong lòng không hiểu sao lại bất an, vì nàng không cách nào thu hồi bảo linh bản mệnh của mình. Từ sau khi Tổ Linh, đây vẫn là lần đầu tiên nàng gặp được tình huống như thế.

Không chỉ có nàng, những đệ tử Tổ Linh cảnh đang phi hành giữa quần phong Thái Uyên môn cũng gặp tình huống tương tự như vậy, bảo linh bản mệnh của bọn họ bỗng ngưng tụ trên đỉnh đầu. Một vài đệ tử dừng lại, hoặc căng thẳng, hoặc kinh hoàng.

Bên trong Thủy Uyên điện. Ánh lửa chiếu rọi lên gương mặt của Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử, Chu Hành Thế, ba người cũng đang rất khiếp sợ, không cách nào giữ được bình tĩnh.

Dương Nguyên Tử cắn răng nói: “Bảo linh bản mệnh của ta cũng đang sợ hãi...”

Khuôn mặt Quảng Cầu Tiên âm trầm, hắn không lên tiếng, nhưng trong lòng cũng cực kì không bình tĩnh.

Bọn họ nhìn thấy trong lửa nóng hùng hực trên đỉnh đầu Phương Vọng dần dần ngưng tụ ra hình thái một thần binh, không phải kiếm, mà là một thanh trường binh!

Giờ phút này, Phương Vọng trong trạng thái nội thị cũng nhìn thấy thanh trường binh này.

Ầm!

Hắc ám vỡ vụn, ý thức của hắn nhoáng lên, chợt cảm giác hai chân rơi xuống đất. Hắn mở mắt nhìn lại, ngạc nhiên phát hiện mình đi tới trong thiên cung.

Một thanh trường kích dài gần một trượng đứng trước mặt hắn, một con Thương Long như ẩn như hiện vờn quanh kích này. Hai bên đầu kích được khảm nạm lưỡi đao cong, dài chừng một phần ba của kích này. Giữa hai lưỡi đao chính là một thân kích hình rồng, giống như thân hình đang cuộn mình của thần long, miệng rồng hướng lên trời, phun ra lưỡi kiếm, đuôi kích như đoản kiếm, bén nhọn đến cực hạn, thân kích đen nhánh, hiện lên tia sáng u ám.

Thanh kích thật là khí phách!

Chương 38: Thiên Nguyên! (2)

Chương 38: Thiên Nguyên! (2)

Phương Vọng vô ý thức đưa tay nắm chặt kích này. Trong chốc lát, Huyền Dương chân hỏa trong cơ thể hắn tuôn ra, quấn quanh kích này, lưỡi kiếm ở đầu kích và song nhận dấy lên liệt diễm, ngay cả đoản kiếm ở đuôi kích cũng dấy lên liệt diễm. Từng đường vân ngọn lửa hùng bao trùm lên cán kích, tăng thêm sắc thái vì thanh chiến kích này, làm nó trở nên càng thêm thần khí.

Thời khắc nắm chặt thanh trường kích này, Phương Vọng không hiểu sao lại cảm ứng được nó, phảng phất đây là một phần của thân thể hắn.

Có một loại cảm xúc mãnh liệt đang nóng vội thúc giục hắn đặt tên cho thanh kích này, hắn chậm rãi thốt ra ý nghĩ của mình: “Thiên Cung kích!”

Lấy Thiên Cung làm tên! Trong chốc lát, ý thức của hắn trở lại trong hiện thực, thân thể đứng dậy theo bản năng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của ba người Quảng Cầu Tiên, Phương Vọng thân quần lửa nóng hừng hực đứng dậy, tay phải nắm chặt bảo linh hình kích đỉnh đầu. Giờ khắc này đáng người hắn giống như chiến thần, đỉnh thiên lập địa, so với lúc trước, tưởng như hai người.

Dương Nguyên Tử không nhịn được quay đầu nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, hỏi: “Huyền Nguyên bảo linh có huyền quang, Địa Nguyên bảo linh có thể cắn nuốt thiên địa linh khí, vậy... Bảo linh của hắn niết bàn tái sinh, lại làm cho bảo linh bản mệnh khác sợ hãi lại nên là phẩm giai thể nào?”

Trong lòng hắn mơ hồ có một suy đoán, nhưng hắn không dám nói ra.

Quảng Cầu Tiên nhìn chằm chằm đáng người Phương Vọng, phun ra hai chữ: “Thiên Nguyên!”

Chu Hành Thế đã nhìn đến ngơ ngác, đại ra tại chỗ, không để ý tới ánh mắt tràn ngập sát ý Dương Nguyên Tử quăng về phía hắn.

Cùng lúc đó, tất cả liệt diễm quanh thân Phương Vọng đều chui vào trong Thiên Cung kích, thân hình của hắn lộ ra, Thiên Cung kích dài một trượng trong tay hắn trông cực kỳ khí phách.

Phương Vọng thuận thế cầm đuôi kích Thiên Cung kích vào đáy hồ, một luồng sóng khí đáng sợ càn quét ra, làm cho Quảng Cầu Tiên xuất thủ lần nữa. Lần này, ngay cả Thủy Uyên điện cũng đang run rẩy.

“Chương môn, bảo linh này của ta là phẩm giai gì?”

Phương Vọng nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, mở miệng hỏi. Hắn cố nén kích động, hẳn rõ ràng cảm giác được linh lực trong cơ thể đang sôi trào, bản chất linh lực đang lột xác.

Tổ Linh cảnh!

Quảng Cầu Tiên nhìn chằm chằm vào Thiên Cung kích, nói: “Trên Địa Nguyên bảo linh, cụ thể là phẩm giai gì, ta cũng không biết, vì ta còn chưa từng thấy Thiên Nguyên bảo linh...”

Tiếp theo, ánh mắt của hắn liếc xéo Chu Hành Thế.

Chu Hành Thế cảm nhận được sát cơ, đột nhiên bừng tỉnh, hắn lui lại hai bước, hốt hoảng nói: “Ta... Ta tuyệt đối sẽ không nói ra!”

Huyền Nguyên bảo linh thượng phẩm vốn nên là một dạng tồn tại được xem như cực cung của Thái Uyên môn, đây cũng là nguyên nhân Quảng Cầu Tiên bỏ mặc Chu Hành Thế ở lại xem náo nhiệt. Hắn thấy, Phương Vọng có thể tạo nên Địa Nguyên bảo linh đã là hi vọng xa vời, cho dù thành công, vừa lúc để hai vị thiên tài này quen biết, sau này dẫu dặt lẩn nhau, cùng nhau trưởng thành.

Nhưng theo bảo linh của Phương Vọng vượt xa Địa Nguyên bảo linh, hết thấy đều thay đổi.

Huyền Nguyên bảo linh thượng phẩm ở trước mặt Thiên Nguyên bảo linh căn bản không đáng giá nhắc tới!

Quảng Cầu Tiên hiểu một sự kiện, một khi bảo linh của Phương Vọng bị truyền ra, bát đại giáo phái khác nhất định sẽ tìm nghĩ mọi cách diệt trừ Phương Vọng, cho nên hắn quyết không thể để việc này truyền ra.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Chu Hành Thế càng ngày càng lạnh buốt, mà Dương Nguyên Tử càng không che giấu sát ý của mình.

Đối mặt với sát ý của hai vị cường giả giáo phái mình, Chu Hành Thế bị dọa đến quỳ xuống, đau khổ cầu xin tha thứ: “Chưởng môn! Ta tuyệt đối sẽ không nói ra, thật! Ngài nhất định phải tin tưởng ta! Dù sao ta cũng là Huyền Nguyên bảo linh thượng phẩm, sau này nhất định có thể làm ra công hiến không nhỏ vì Thái Uyên môn!”

Nói xong lời cuối cùng, trán của hắn đã dính sát mặt đất.

Hắn hiểu được mình căn bản không trốn được, chỉ có thể cầu xin tha thứ.

Dương Nguyên Tử nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, lạnh giọng nói: “Chưởng môn, việc này không cho phép có một tia biến số nào, nếu ngươi không nỡ hạ thủ, ta đến!”

Quảng Cầu Tiên yên lặng.

Dương Nguyên Tử nâng tay phải lên, linh lực trên bàn tay ngưng tụ ra một luồng kiếm khí.

Phương Vọng tay cầm Thiên Cung kích, thấy thế, mở miệng hỏi: “Chẳng lẽ không có thủ đoạn không chế hắn sao? Để hắn không nói ra hết thấy những gì được chứng kiến hôm nay.”

Hắn không thiện lương như vậy, việc liên quan đến tính mạng của mình, hắn cũng sẽ không cầu xin hai người Quảng Cầu Tiên bỏ qua cho Chu Hành Thế. Nếu có thể không chế Chu Hành Thế, ngược lại có thể làm cho Chu Hành Thế sống sót, nếu không thể, thì chỉ có thể giết.

Thiên Nguyên bảo linh khiến Phương Vọng mừng rỡ. Kinh ngạc mừng vui qua rồi thì là vô tận sầu lo, chỉ Địa Nguyên bảo

linh cũng đủ để cho Thái Uyên môn bay lên, lại ra thêm một vị Thiên Nguyên bảo linh nữa...

Mâu chốt nhất chính là Quảng Cầu Tiên còn không cách nào xác định Thiên Cung kích của hắc cụ thể có phẩm giai gì.

Giờ khắc này, Phương Vọng thậm chí lo lắng Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử sinh lòng ác ý. Sau khi nghe thấy Phương Vọng, Dương Nguyên Tử không khỏi nhìn về phía Quảng Cầu Tiên. Quảng Cầu Tiên hít sâu một hơi, nói: “Thiên Nguyên bảo linh can hệ trọng đại, nhất định phải cẩn thận, nhưng Thái Uyên môn cũng không phải ma đạo, cứ làm theo Phương Vọng nói đi.”

Dương Nguyên Tử nghe vậy, không nhịn được lắc đầu, cảm thấy Quảng Cầu Tiên quá nhân từ.

Sau đó, Dương Nguyên Tử tiến lên, bóp tan kiếm khí trong tay, tiếp theo móc ra một cái bình nhỏ từ trong túi trữ vật, ngồi xổm trước mặt Chu Hành Thế, tay trái bắt lấy hàm dưới của Chu Hành Thế, bóp miệng hắc, rồi đổ đồ vật trong bình nhỏ vào miệng hắc.

Trong toàn bộ quá trình bên, Chu Hành Thế không phản kháng chút nào, vì hắc hiểu được đây là con đường sống duy nhất của mình, hắc thậm chí còn đưa một ánh mắt cảm kích cho Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn thấy đồ vật trong bình nhỏ kia là một loại côn trùng màu đỏ thẫm, lòng của hắc run rẩy.

Chương 39: Chương môn đời tiếp theo của Thái Uyên môn.

Chương 39: Chương môn đời tiếp theo của Thái Uyên môn.

“Đây là Vạn Độc Xuân Thu trùng, không có thuốc nào cứu được, người chết thì trùng chết. Bọn chúng sinh ra đã bị thuần

phục, chỉ cần có người đọc lên chú ngữ trước mặt người ăn trùng, Vạn Độc Xuân Thu trùng sẽ tự vẫn, độc tính khuếch tán khắp thân thể, dẫn đến người ăn trùng chết bất đắc kỳ tử trong ba nhịp thở.”

Dương Nguyên Tử đứng dậy, nhìn xuống Chu Hành Thế nói, sắc mặt đậm mạc, phảng phất đang nhìn một con bò sát.

Sau đó, hắn truyền âm cho Phương Vọng, báo câu chú ngữ kia cho Phương Vọng.

Nét mặt Phương Vọng bình tĩnh, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, vị sư phụ này của hắn thấy thế nào cũng không giống chính phái, vậy mà nuôi độc vật như thế.

Quảng Cầu Tiên xoay người nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Chuyện Thiên Nguyên bảo linh nhất định phải che giấu. Sau này ta sẽ không đặc biệt chăm sóc người ngoài sáng, chỉ có thể để người làm một đệ tử phổ thông, nhưng người có bất cứ chuyện gì thì có thể tới tìm ta mọi lúc, ta sẽ âm thầm giúp người giải quyết. Ta cam đoan với người, người chính là chương môn đời tiếp theo của Thái Uyên môn!”

Bất kể nhân phẩm, bất kể xuất thân, trực tiếp quyết định chức chương môn cho Phương Vọng.

Giờ khắc này, Phương Vọng mới chính thức cảm nhận được tầm quan trọng của Thiên Nguyên bảo linh, hắn vội vàng trả lời: “Có làm chương môn hay không không quan trọng đối với ta. Đã nhập Thái Uyên môn thì ta vĩnh viễn là đệ tử Thái Uyên môn, sau này chắc chắn xông pha khói lửa vì Thái Uyên môn!”

Lời hay nha, ai mà không biết nói?

Ít nhất lo lót trường hợp hiện tại tốt một chút, để tránh Quảng Cầu Tiên sinh lòng nghi kỵ.

“Việc này chỉ có thể bị bốn người chúng ta biết được, Phương Vọng, người cũng đừng nói với tộc nhân của người. Thiên Nguyên bảo linh quả thực mạnh mẽ, nhưng người còn chưa trưởng thành, nhất định phải khiêm tốn, sau này bảo linh bản mệnh của người định là Huyền Nguyên bảo linh thượng phẩm đi.”

Quảng Cầu Tiên vừa nói, vừa đưa ánh mắt nhìn về phía Chu Hành Thế vừa mới đứng lên, hần trầm giọng nói: “Chu Hành Thế, sau này nhiệm vụ của người chính là bảo vệ Phương Vọng, mặc cho Phương Vọng sai phái, đãi ngộ của người trực tiếp tính theo đại đệ tử thiện mạch!”

Nghe vậy, Chu Hành Thế vội vàng bái tạ Quảng Cầu Tiên, lại cảm ơn Phương Vọng.

Dương Nguyên Tử nói theo: “Chưởng môn, ta dẫn Phương Vọng rời đi trước thôi, bên ngoài có rất nhiều người đến, không thể để cho bọn họ nhìn thấy Phương Vọng được.”

Quảng Cầu Tiên gật đầu, sau đó Dương Nguyên Tử một lần nữa lấy ra một bộ quần áo từ trong túi trữ vật, ném cho Phương Vọng.

Phương Vọng vội vàng mặc vào, sau đó đi theo bước chân Dương Nguyên Tử.

Bên trong Thủy Uyên điện lại có một con đường thông hướng hang động dưới lòng đất, trên đường đi, Phương Vọng cũng đang cảm thụ Thiên Cung kích trong thân thể.

Ở trong cơ thể hần, Thiên Cung kích ở vào một không gian độc lập phía trên đan điền, bên trong đen nhánh vô cùng. Hần không phân rõ đó là không gian vũ trụ song song, hay là không gian linh hồn, nhưng hần có thể cảm nhận được Thiên Cung kích tồn tại, tùy thời có thể triệu hoán nó ra.

Chỉ có một điểm làm hấn hoang mang, không gian Thiên Cung kích chiếm cứ so với toàn bộ không gian hắc ám vô cùng nhỏ, mà lại không phải vị trí chính giữa.

Chẳng lẽ còn có thể có bảo linh bản mệnh thứ hai sao?

Đường hầm yên tĩnh, đang lúc Phương Vọng hiếu kì, hoang mang, giọng nói của Dương Nguyên Tử truyền đến từ phía trước: “Phương Vọng, hãy ghi nhớ, sau này bất cứ kẻ nào cũng không tin được, chương môn không tin được, bao gồm cả vi sư, người cũng không thể hoàn toàn tin.”

Phương Vọng giương mắt, nhìn bóng lưng Dương Nguyên Tử, không biết nên nói tiếp như thế nào. “Lòng người chung quy sẽ thay đổi, chương môn bây giờ có thể tiến hành bồi dưỡng người làm chương môn đời tiếp theo, là bởi vì hấn còn chưa tới đại nạn. Đợi đến khi hấn đứng trước đại nạn, sẽ sinh ra ý nghĩ xấu như thế nào, vi sư cũng không tưởng tượng ra được. Ở Tu Tiên giới, chuyện cướp đoạt bảo linh, đoạt xá thân xác cũng không phải số ít, không dối gạt người, lúc trước vi sư cũng từng sinh ra ý nghĩ xấu ấy.”

Giọng điệu Dương Nguyên Tử yếu ớt, làm cho không ai có thể nhìn thấu trong lòng hấn suy nghĩ gì.

Phương Vọng mở miệng nói: “Đa tạ sư phụ nhắc nhở, đồ nhi ghi nhớ trong lòng, ân của sư phụ, đồ nhi vĩnh viễn không quên, sau này chắc chắn sẽ báo đáp.”

“Thật sao?”

Dương Nguyên Tử cười ha ha, từ đầu đến cuối, hấn không quay đầu lại, cũng không dừng bước lại.

Con đường sau đó, hấn không nói thêm gì nữa, Phương Vọng lại bắt đầu thấp thỏm không yên, sợ hấn bất chợt tập kích.

Cũng may một đường hữu kinh vô hiểm, lúc đi ra khỏi cửa hang, Dương Nguyên Tử bèn đề hấn về động phủ trước.

Phương Vọng ngự kiếm rời đi. Trên đường phi hành, hấn chú ý tới tất cả đỉnh núi cũng có rất nhiều đệ tử tụ tập, hình như đang bàn luận chuyện gì. Từ khi nhập môn lên, đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy cảnh náo nhiệt như vậy.

Không phải là động tĩnh Thiên Cung kích dẫn tới đây chứ?

Phương Vọng căng thẳng trong lòng, tăng thêm tốc độ.

Trở lại mạch thứ ba, hấn hạ xuống trước cửa động phủ, nhìn thấy Cổ Ly đang đứng trước cửa động phủ của mình, nhìn về phương xa.

Cổ Ly quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Phương sư huynh trở về từ chỗ nào vậy?”

Phương Vọng hồi đáp: “Đi Đạo Pháp các một chuyến, Thái Uyên môn hình như xảy ra chuyện gì, nếu Cổ cô nương cảm thấy hứng thú, có thể đi tìm sự cùng đệ tử khác.”

Dứt lời, hấn tiến vào động phủ của mình.

Cổ Ly lộ ra vẻ nghi ngờ trên mặt, nhưng cũng không nghĩ quá nhiều. Lòng nàng tràn đầy hoang mang, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vậy mà khiến bảo linh bản mệnh của nàng bị mất không chế?

Sau khi cửa động phủ đóng: lại, Phương Vọng trực tiếp đi tới trên đất trống trong động phủ. Hấn triệu hồi ra Thiên Cung kích, cẩn thận thương thức bảo linh bản mệnh của mình, càng xem càng thích. Cảm Thiên Cung kích, hấn có một loại cảm xúc mạnh mẽ coi trời bằng vung, khó trách Tổ Linh quan trọng đối với tu sĩ như vậy.

Chương 40: Chương môn đời tiếp theo của Thái Uyên môn. (2)

Chương 40: Chương môn đời tiếp theo của Thái Uyên môn. (2)

Sau đó, hắn thu hồi Thiên Cung kích, ngồi tĩnh tọa trên giường lớn bạch ngọc, bắt đầu củng cố tu vi.

Cảnh giới của hắn đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng một, Tổ Linh cảnh cũng chia làm chín tầng. Tiếp theo, hắn dự định yên tâm tu luyện, thuận tiện đợi phong ba trôi qua.

Thiên Cung kích xuất hiện khiến Phương Vọng không thể không chuyển biến mạch suy nghĩ, sau này không thể lại học tập theo hướng kiếm pháp nữa, phải học tuyệt học trường binh.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết cũng không tính là học uổng công, dù sao kiếm quyết này không cần kiếm. Hắn hạ quyết tâm, không tùy tiện sử dụng Thiên Cung kích trong Thái Uyên môn, dùng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết hắn là đủ để quét ngang người cạnh tranh cùng cảnh giới rồi.

Ừm, giả bộ là kiếm tu!

Cứ như vậy, thời gian hai tháng vội vàng trôi qua.

Sau khi tiến vào Tổ Linh cảnh, tiến độ tu hành của Phương Vọng bắt đầu chậm lại. Hai tháng, dựa vào Huyền Dương Thân Kinh đại viên mãn cũng chỉ khó khăn lắm mới đột phá đến tầng thứ hai.

Cho đến một ngày này.

Phương Hàn Vũ đến đây thăm hỏi Phương Vọng, cắt ngang sinh hoạt tu hành của hắn.

Sau khi mời Phương Hàn Vũ vào động phủ, hai huynh đệ hàn huyên một phen, Phương Hàn Vũ nhắc đến đại sự phát sinh gần đây ở Thái Uyên môn, nghe nói bảo linh bản mệnh của tất cả đệ tử Tổ Linh cảnh trong môn cùng một lúc bị mất

không chế. Chuyện này khiến nội bộ Thái Uyên môn lưu truyền một suy đoán.

Đó chính là có chí bảo sinh rai

Nghe tới suy đoán như vậy, Phương Vọng thở dài một hơi dưới đáy lòng.

Trước khi đủ mạnh mẽ, hẳn cũng không dám bại lộ phẩm giai bảo linh bản mệnh của mình.

“Phương Vọng, hôm nay tìm ngươi, thật ra có việc...”
Phương Hàn Vũ chần chờ nói.

Phương Vọng trợn trắng mắt, tức giận nói: “Ta không quen nhìn điệu bộ nhăn nhăn nhó nhó này của ngươi, đến cũng đến rồi, ngươi còn có thể kìm nén không nói sao? Nói đi, chúng ta dù gì cũng là huynh đệ.”

Ừm, không phải huynh đệ ruột thịt, cũng đừng yêu cầu quá đáng.

Phương Hàn Vũ như trút được gánh nặng, nói: “Ta chuẩn bị ra ngoài lịch luyện, nhưng Chu Tuyết giao cho ta phải chăm sóc tốt tộc nhân khác, cố gắng hết khả năng đừng làm phiền ngươi, nhưng ta vẫn luôn ở trong Thái Uyên môn, thì tu vi rất khó lớn mạnh vượt bậc. Dù sao ta chỉ là đệ tử nội môn, ta muốn đi ra ngoài tìm kiếm cơ duyên.”

“Chỉ việc này à? Vậy ngươi có kế hoạch chưa?” Phương Vọng hỏi.

Người đều có mệnh, con cháu khác của Phương phủ không có thiên tư, đãi ngộ như hắn, mưu cầu cơ duyên của mình là Cần thiết.

Phương Hàn Vũ gật đầu, nói: ‘Sự tử của mạch thứ hai thu hoạch được bản đồ của một bí cảnh, nghe nói bên trong có đại

†u sĩ tọa hóa. Mạch của ta đã có hai mươi ba vị đệ tử quyết định cùng nhau đi tới, ta không muốn bỏ qua.”

Phương Vọng nghĩ ngợi, vẫn gật đầu nói: “Vậy thì đi thôi, tộc nhân khác có ta chăm sóc.” Phương Hàn Vũ lộ ra nụ cười, vội vàng nói cảm ơn. Hai huynh đệ lại trò chuyện vài câu, Phương Hàn Vũ thấy không có gì để nói nữa, bèn cáo từ rời đi.

Hắn chân trước vừa đi, Phương Vọng vừa ngồi xuống, lại có người tới thăm hắn.

Chu Hành Thết

Phương Vọng nắm giữ chú ngữ giết chết Chu Hành Thế, đương nhiên không sợ hắn, thế là mời hắn vào động phủ.

Chu Hành Thế dù mặc đạo bào của đệ tử Thái Uyên môn, nhưng hắn vẫn đội mũ rộng vành của mình, có vẻ phong trần mệt mỏi. Hắn ngồi trước bàn đá, móc ra hai miếng ngọc giản từ trong lòng, nói: “Đây là pháp thuật thượng thừa chương môn để †a mang cho ngươi, thích hợp với bảo linh của ngươi, không được truyền ra ngoài.”

“Không được truyền ra ngoài? Vậy ta truyền cho ngươi, thì thế nào?” Phương Vọng nhìn Chu Hành Thế, cười ha hả hỏi. Chu Hành Thế thay đổi sắc mặt, vội vàng nói: “Phương sư huynh chớ có trêu đùa ta, ta sao dám hoang tưởng?”

Phương Vọng lắc đầu cười nói: “Ta không nói đùa, sau này ngươi là người của ta, ta đương nhiên hi vọng ngươi càng mạnh càng tốt. Trở về đi, sau bảy ngày tới lấy hai miếng ngọc giản này.”

Chu Hành Thế nghe xong, trong lòng vui mừng khôn xiết, lại không dám hớn hở ra mặt, chỉ có thể đáp ứng, sau đó đứng dậy rời đi.

Vừa đi hai bước, hắn chợt nhớ tới điều gì, quay đầu lại nói: “Đúng rồi, chương môn để ta căn dặn ngươi. Nhiệm vụ bình

thường của mạch thứ ba, nên làm thì vẫn có thể đi làm, nó có thể tôi luyện kinh nghiệm chiến đấu của ngươi, lịch luyện đạo tâm của ngươi. Ngươi có bất cứ nhu cầu gì đều có thể tìm hắc, nhưng mặt ngoài phần thưởng của nhiệm vụ sẽ không thay đổi.” Chu Hành Thế cảm khái vạn phần trong lòng. Bây giờ hắc nghĩ đến Phương Vọng có được Thiên Nguyên bảo linh, đã không nhìn được kinh hắc.

Đây chính là Thiên Nguyên bảo linh trong truyền thuyết đó!

Tu Tiên giới Đại Tê từ xưa đến nay cũng chưa từng xuất hiện Thiên Nguyên bảo linh.

Chu Hành Thế sẽ không chất vấn phán đoán của Quảng Cầu Tiên, vì ngày ấy bảo linh của hắc thật sự hoảng sợ, hơn nữa sau đó hắc hiểu biết bảo linh của toàn bộ Thái Uyên môn cũng bị mất khổng chế. Vừa tạo thành hình đã có uy thế như thế, ngoài Thiên Nguyên bảo linh trong truyền thuyết, còn có thể là phẩm giai thế nào nữa?

Phương Vọng gật đầu, sau đó tự cảm lấy một miếng ngọc giản trên bàn.

Chu Hành Thế thấy thế, không quấy rầy nữa, mà cấp tốc rời đi.

Đợi đến sau khi cánh cửa động phủ đóng lại, Phương Vọng nhìn ngọc giản trong tay, trong lòng nghĩ: “Chu Hành Thế, ngươi rốt cuộc tính là người của ta, hay người của chương môn? Nhìn xem biểu hiện của ngươi đi.”

Hắc quả thực ghi nhớ lời của Dương Nguyên Tử trong lòng, sẽ không hoàn toàn tin tưởng bất cứ người nào, ít nhất trong lòng là như thế.

Phương Vọng luôn cảm thấy cái gọi là Vạn Độc Xuân Thu trùng kia, không chỉ đơn giản là niệm chú trước mặt như vậy.

Niệm chú có lẽ chỉ để Phương Vọng có thể phòng ngừa Chu Hành Thế tập kích sát hại. Dương Nguyên Tử tất nhiên còn có những biện pháp khác, ít nhất có thể viễn trình điều khiển sinh tử của Chu Hành Thế.

Chương 41: Hộ Thể Thần Cương, Đại Thiên Dẫn Lôi thuật.

Chương 41: Hộ Thể Thần Cương, Đại Thiên Dẫn Lôi thuật.

Vậy thì thú vị rồi, sinh tử của Chu Hành Thế bị Dương Nguyên Tử khống chế, hẳn lại làm việc thay Quảng Cầu Tiên, bây giờ lại phải phụ tá Phương Vọng. Tang ba thân phận, đoán chừng chính hắn cũng khó chịu đến cực hạn.

Phương Vọng bắt đầu dùng thần thức đọc ngọc giản trong tay.

Hắn đọc được bốn chữ lớn đầu tiên.

Hộ Thể Thần Cương!...

Thời gian bảy ngày trôi qua trong chớp mắt.

Chu Hành Thế đúng hạn mà tới. Trong động phủ, hắn cầm hai miếng ngọc giản, do dự hỏi: “Thật sự cho ta à? Hơn nữa, trong thời gian ngắn như vậy, ngươi hoàn toàn ghi nhớ tất cả phương thức tu hành rồi ư?”

Phương Vọng gật đầu nói: “Ghi nhớ không khó, ngươi cầm đi tu luyện đi.”

Đối với Chu Hành Thế chỉ là bảy ngày thời gian, nhưng đối với Phương Vọng, thì đã qua một trăm ba mươi tám năm.

Trong Thiên Cung, tu hành Hộ Thể Thần Cương tốn thời gian bốn mươi năm của hắn, tu hành Đại Thiên Dẫn Lôi thuật mất thời gian chín mươi tám năm của hắn.

Hộ Thể Thần Cương, tên như ý nghĩa, pháp thuật loại hình phòng thủ.

Mà Đại Thiên Dẫn Lôi thuật lại rất ngang ngược, dẫn động thiên lôi, giáng thế diệt kẻ địch, uy lực vô tận.

Thông qua chiều dài thời gian tu hành mà nhìn, Quảng Cầu Tiên quả thực không mập mờ, đều là pháp thuật thượng thừa.

Tu sĩ tâm thường, phần lớn thời gian mỗi ngày dùng để nạp khí, thời gian dùng để tu luyện pháp thuật rất khó chiếm tỷ lệ vượt qua một phần ba. Giống như Hộ Thể Thần Cương, muốn luyện đến đại viên mãn, đoán chừng phải cần trên trăm năm, đây là dưới tình huống có tư chất tương đương với Phương Vọng.

Chứ đừng nói đến Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, đó tất nhiên là đạo pháp tuyệt đại đa số đệ tử của Thái Uyên môn cố gắng cả đời cũng không tiếp xúc được.

Phương Vọng làm đệ tử thân truyền, còn có thể đi Đạo Pháp các lựa chọn ba bộ đạo pháp thượng thừa, nhưng hắn tạm thời không có quyết định này. Trước mắt, hắn đã có thủ đoạn chiến đấu rồi, không bằng dùng tinh lực trong việc tích tụ tu vi.

Chu Hành Thế nhìn hai miếng ngọc giản trong tay, nổi lòng phun trào.

Hắn có thể còn sống sót, là bởi Phương Vọng mở miệng. Bây giờ hắn còn chưa làm gì, Phương Vọng đã ban cho hắn hai bộ tuyệt học, làm sao hắn có thể không xúc động?

Nhưng hắn không phải loại người thích biểu đạt chính mình.

“Được!”

Chu Hành Thế lên tiếng rồi hành lễ cáo lui. Đợi cánh cửa động phủ đóng lại, Phương Vọng mới an tâm tu luyện.

Mượn hoa hiến Phật thôi, nếu có thể thu nạp lòng người, thì dĩ nhiên là chuyện tốt, nếu không thể, thì hẳn cũng không lỗi.....

Thu qua đông đến, tuyết bay cuối cùng cũng đến, quần phong Thái Uyên môn bị tuyết trắng mênh mang bao trùm, mênh mông mà có một phen ý cảnh khác.

Một thanh phi kiếm to lớn xuyên qua tuyết lớn mênh mông, hạ xuống trước cửa thành khổng lồ trong Thái Uyên môn.

Hai bóng người nhảy xuống từ trên phi kiếm, một người trong đó chính là Thiên tử Đại Tề, hẳn cải trang ăn mặc, thoát nhìn như một thư sinh.

Đệ tử Thái Uyên môn đứng trên phi kiếm nhìn xuống hẳn, nói: “Lệnh bài của ngươi chỉ có thể để ngươi ở đây một tháng, sau một tháng tự động rời đi, nếu không chấp pháp đường chúng ta cũng sẽ không khách khí với ngươi.”

Dứt lời, tên đệ tử này đã ngự kiếm rời đi.

Đợi đến khi hẳn tan biến trong tuyết lớn mênh mông, một nam tử trẻ tuổi sau lưng Thiên tử Đại Tề bữu môi nói: ‘Bệ hạ, người này thật là ngạo mạn, quả thực có thể...’

“Ngậm miệng! Chớ hồ ngôn loạn ngữ!”

Thiên tử Đại Tề lạnh giọng quát khẽ, dọa đến nam tử trẻ tuổi ngậm miệng, không dám nhiều lời.

Tuyết trắng ào ào, Thiên tử Đại Tề vỗ vỗ tuyết đọng trên đỉnh đầu, nhìn xem tường thành nguy nga, trong mắt tràn đầy vẻ ngóng trông, hẳn nói khẽ: “Đi thôi, đi xem một chút nơi Tiên gia này.”

Trong tuyết đọng mênh mông, một chủ một tớ đi về phía cửa thành. Bóng người của bọn họ sao mà nhỏ bé, phảng phất

lúc nào cũng có thể sẽ bị tuyết lớn che đậy.

Một bên khác.

Trên ngọn núi của mạch thứ ba, cánh cửa một động phủ mở ra, Phương Vọng dẫn theo mình sáu tộc nhân đi ra, đám người cười cười nói nói.

“Phương Vọng ca, chúng ta đi trước.”

“Sau khi trở về nhất định phải tu luyện cho tốt đấy.”

“Hi hi, có thập tam ca chỉ điểm, chúng ta nhất định tu luyện thật tốt.”

“Phương Vọng, yên tâm đi, ta nhất định sẽ trở thành đệ tử nội môn!”

Phương Vọng ngừng chân, nhìn bọn họ xuống núi.

Bái nhập Thái Uyên môn đã tháng mười thời gian, những con cháu Phương phủ được Chu Tuyết chọn lựa này đều đã tu luyện ra linh lực, bước vào con đường tu tiên. Người có tu vi cao nhất đã đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng ba, nhưng bọn họ còn chưa luyện Ngự Kiếm thuật đến nơi đến chốn, không cách nào ngự kiếm xuống núi, chỉ có thể đi bộ đi xuống núi.

Tuyết lớn đầy trời, nhìn bóng dáng các tộc nhân dần dần tan biến trong tuyết trắng, đáy lòng Phương Vọng tràn đầy âm áp.

Kiếp trước xem tiên hiệp tiểu thuyết, còn tưởng rằng con đường tu tiên là cô độc, là tịch mịch, bây giờ mình có các tộc nhân này làm bạn, trong lòng có một nơi nương tựa, loại cảm giác này rất không tệ. Giờ khắc này, Phương Vọng chợt hiểu ra vì sao Chu Tuyết muốn dẫn theo con cháu Phương phủ cùng tu tiên. Ngoài bố cục, làm bạn, ủng hộ cũng rất quan trọng, tứ cố vô thân có lẽ có thể kích phát tiềm lực, nhưng cũng sẽ rất mệt mỏi.

Cánh cửa của động phủ bên cạnh bỗng nhiên mở ra, Cố Ly đi ra từ trong đó. Vừa nhìn thấy nàng, Phương Vọng đã đau đầu.

Cô nương này thật là dễ mắt tới hần.

Mỗi lần hần ra ngoài, nàng chỉ cần ở động phủ đều sẽ đi ra theo.

Chỉ thấy Cố Ly đương nhiên đi đến bên cạnh Phương Vọng, hỏi: “Đó đều là tộc nhân của ngươi sao?”

Phương Vọng đành phải khách sáo, nói: “Ừm, cùng nhau lớn lên từ nhỏ.”

Cố Ly nâng tay phải lên, vuốt nhẹ sợi tóc, nói: “Thật hâm mộ ngươi, Cố gia chúng ta chỉ có ta đến Thái Uyên môn, những người khác đi giáo phái khác.”

Thế gia tu tiên vì lâu dài, thường thường sẽ phân tán con cháu đến trong giáo phái khác nhau. Phương gia vừa bước vào Tu Tiên giới, còn chưa có nội tình này.

Chương 42: Hộ Thể Thần Cương,

Chương 42: Hộ Thể Thần Cương,

Đại Thiên Dẫn Lôi thuật. (2)

Hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, Phương Vọng tu hành lâu, muốn ngắm phong cảnh một chút, thế là hần tiếp tục trò chuyện cùng nàng.

Phần lớn thời gian đều là Cố Ly đang nói, Phương Vọng đang nghe.

“Đúng rồi, có phải ngươi đã Tố Linh thành công rồi hay không? Vì sao ta không nhìn thấu được tu vi của ngươi, hần là ngươi đã vượt qua ta rồi?” Cố Ly tò mò hỏi, một đôi mắt to

trong veo như nước nhìn chăm chăm Phương Vọng, mang thần thái khác thường.

Phương Vọng chịu không được ánh mắt của nàng, chuyển mắt về phía phương xa, nói: “Ừm, Tổ Linh thành công, Huyền Nguyên bảo linh thượng phẩm.” Tu vi của hắn đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng ba, cách bốn tầng không xa, mà Cố Ly còn ở Tổ Linh cảnh tầng một, đương nhiên là không nhìn thấu tu vi của hắn.

“Người đoán bảo linh của ta là phẩm giai gì?” Cố Ly chớp chớp mắt, che miệng cười hỏi.

Phương Vọng nghe xong đã biết là cao hơn chính mình, khó trách nàng có thể nhanh chóng trở thành đệ tử thân truyền. Lúc trước hắn còn tưởng rằng là Cố gia vận dụng năng lực của đồng tiền, hiện tại xem ra, tư chất của nàng mới là mấu chốt.

Xem ra lời Chu Tuyết nói thật, cho dù không có hắn, Thái Uyên môn cũng sẽ trở thành giáo phái mạnh nhất Tu Tiên giới Đại Tà.

“Địa Nguyên bảo linh?” Phương Vọng ra vẻ cẩn thận hỏi.

“Ừm, Địa Nguyên bảo linh hạ phẩm, mặc dù phẩm giai bảo linh cao hơn người chút, nhưng tu vi bị người vượt mặt rồi, xem ra công pháp của người mạnh hơn ta. Đến lúc chúng ta sắp đột phá Linh Đan cảnh, so đấu một lần nữa chứ?” Cố Ly gật đầu nói, đầy mặt chờ mong.

Được lắm, thì ra là có ý đồ này.

Phương Vọng còn tưởng rằng Cố Ly thích mình, thì ra nàng chỉ không chịu thua.

Như vậy, hắn lại không có gánh nặng. Lúc này hắn nâng cằm lên, cười nói: “Được, người phải tu luyện cho tốt đấy, sau này trước mỗi một tầng đại cảnh giới, ta chờ người tới khiêu chiến.”

“Một lời đã định!”

“Ừm!”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, sau đó Cố Ly bắt đầu kể đến phong thổ Lạc Bắc, giới thiệu về gia tộc mình.

Mãi cho đến nửa canh giờ sau, mạch thứ ba vang lên tiếng chuông. Tiếng chuông như vậy, trước đó Phương Vọng cũng từng nghe thấy hai lần. Đây là tiếng chuông báo nhiệm vụ mạch hệ đến, lúc trước hắn cũng không để ý, đệ tử thân truyền có thể không để ý tới những nhiệm vụ này.

“Đi thôi, cùng đi nhìn một chút, không thể luôn luôn ngọt ngào trong động phủ.”

Cố Ly đề nghị, Phương Vọng do dự một chút, vẫn gật đầu.

Chẳng biết tại sao, nghe thấy tiếng chuông này, lòng hắn không khỏi bất an, hình như phát sinh chuyện không tốt.

Hai người ngự kiếm phi hành, bay đi về phía Thanh Tâm điện trên đỉnh núi.

Từng người từng người đệ tử bay ra từ động phủ các nơi trên ngọn núi của mạch thứ ba. Tất cả đều bay đi về phía đỉnh núi, cuối cùng tụ tập trước Thanh Tâm điện. Nhìn thấy Phương Vọng và Cố Ly đến, đột nhiên có rất nhiều đệ tử vây quanh, vô cùng nhiệt tình. Một vài nam đệ tử âm thầm nắm chặt tay, còn tưởng rằng hai người đã thành lập một loại quan hệ nào đó.

Một vài nữ đệ tử phương tâm nảy mầm cũng âm thầm xót xa, vị Phương sư huynh này thật tuấn tú, đáng tiếc đã có đạo侶 ngưỡng mộ trong lòng.

Đại đệ tử Lý Ngu đứng trên bậc thang, hai tay thả lỏng sau thắt lưng. Nhìn thấy Phương Vọng đến đây, hắn lập tức gật đầu với Phương Vọng, khuôn mặt tươi cười.

Một lát sau, đợi đệ tử tới gần hết, Lý Ngu mới mở miệng nói: “Hôm nay triệu mọi người đến đây, là đệ tử mạch thứ hai gặp được phiên phúc, cần mạch thứ ba chúng ta tương trợ. Nhiệm vụ này vụ đều bằng tự nguyện, cần phải tiến về phạm vi thể lực của giáo phái ma đạo.” Đệ tử mạch thứ hai gặp phiên phúc sao?

Phương Vọng đột nhiên liên tưởng đến Phương Hàn Vũ. Hẳn rồi đi mấy tháng, đến nay không trở về, lúc trước khi nói chuyện trời đất với tộc nhân, Phương Hình nhỏ tuổi nhất còn đang lo lắng cho hắn.

Lý Ngu vừa dứt lời, lúc này đã có đệ tử chất vấn vì sao chuyện của mạch thứ hai lại tìm mạch thứ ba bọn họ?

Đối mặt sự hoang mang của các đệ tử, Lý Ngu giải thích: “Việc này liên quan đến mạch thứ hai, bọn họ đương nhiên phải tham dự, chỉ là nhiệm vụ của bọn họ khác với chúng ta. Bọn họ là đi đối kháng giáo phái ma đạo, nhiệm vụ của chúng ta là nghĩ cách cứu viện đệ tử mạch thứ hai. Đám đệ tử mạch thứ hai kia sau khi gặp phải ma tu tập kích thì tan tác, cho nên nhiệm vụ phân cho chúng ta tương đối rải rác.”

Chu Bác mở miệng hỏi: “Vì sao đệ tử mạch thứ hai lại đi vào khu vực của ma đạo?”

Lý Ngu không che giấu, hồi đáp: “Bọn họ phát hiện bí cảnh động phủ của một vị đại tu sĩ Cực Hạo tông, cho nên các đệ tử tự động tổ chức tiến đến thăm dò, không ngờ gặp phải ma tu tập kích.”

Cực Hạo tông!

Các đệ tử mạch thứ ba tụ tập dưới bậc thang đột nhiên xôn xao, bắt đầu bàn luận, rất rõ ràng cũng từng nghe nói về tên của Cực Hạo tông.

Phương Vọng thấp giọng hỏi Cổ Ly bên cạnh: “Cực Hạo tông có lai lịch gì?”

Nghe tới chỗ này, hắn có thể xác định chính là đám đệ tử Phương Hàn Vũ kia xảy ra chuyện.

“Cực Hạo tông là đại tông môn ngàn năm trước, Đại Tê và các vương triều xung quanh cũng từng là địa bàn của Cực Hạo. tông, nhưng không biết vì nguyên do gì, Cực Hạo tông sụp đổ. Chín đại giáo phái đương thời đều quật khởi sau khi Cực Hạo tông hủy diệt. Hết thảy chuyện liên quan tới Cực Hạo tông đến nay bị giáo phái, thế gia các phương truy đuổi, nhất là truyền thừa của Cực Hạo tông.” Cổ Ly hồi đáp.

Không hổ là đại gia tộc, hiểu được rất nhiều.

Đang lúc Phương Vọng trầm do dự trong lòng, giọng nói của Lý Ngu truyền đến: “Căn cứ tình báo đệ tử mạch thứ hai truyền về, bọn họ phát hiện ra Thiên Cương Thánh Thể Chân công trong truyền thuyết. Nhiệm vụ điều tra Thiên Cương Thánh Thể Chân công có thù lao lớn nhất, chỉ cần là người có được thần công này, có thể trực tiếp thăng lên đệ tử thân truyền. Đây là nhiệm vụ chung mở ra với tất cả đệ tử chín mạch, nhưng manh mối cụ thể liên quan tới này thân công cũng không nhiều, cho nên độ khó của nhiệm vụ cực cao.”

Chương 43: Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Chương 43: Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Thiên Cương Thánh Thể Chân công?

Nghe thật ngang ngược!

Bảo linh bản mệnh của Phương Vọng chính là trường binh, cho nên hắn quyết định sau này phải tăng lên thiên về phương diện thân xác. Thiên Cương Thánh Thể Chân công này vừa nghe đã thấy rất ngang ngược.

Hắn dò hỏi Cổ Ly một lần nữa: “Thiên Cương Thánh Thể Chân công rất mạnh sao?”

Cổ Ly gật đầu, mặt lộ vẻ ngông cuồng, nói: “Trong truyền thuyết, Thiên Cương Thánh Thể có được năng lực di sơn đảo hải. Trong thần thoại cổ xưa, Thiên Cương Thánh Thể cũng là một trong những Cổ Thần, tượng trưng cho lực lượng, mà Thiên Cương Thánh Thể Chân công chính là công pháp tu luyện Thiên Cương Thánh Thể, cũng là một trong những công pháp mạnh nhất của Cực Hạo tông, ở Tu Tiên giới Đại Tề vẫn luôn lưu truyền truyền thuyết về Thiên Cương Thánh Thể Chân công.”

Di sơn đảo hải!

Phương Vọng nghe mà động lòng, đệ tử khác cũng giống như thế, nhưng chậm chạp không có người tiến lên nhận nhiệm Vụ.

Suy nghĩ một lát, Phương Vọng cất bước đi về phía Lý Ngu.

Ừm, không phải vì Phương Hàn Vũ, là vì Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

“Đại sư huynh, ta muốn nhận nhiệm vụ!”

Phương Vọng đi tới trước mặt Lý Ngu nói. Nghe vậy, Lý Ngu hơi chần chờ, thấy các đệ tử đều quăng ánh mắt tới, hắn đành phải truyền âm nhắc nhở: “Phương sư đệ, nhiệm vụ này khả năng rất đơn giản, cũng có thể là rất nguy hiểm. Về Thiên Cương Thánh Thể Chân công kia, càng là hư vô mờ mịt, thân là đệ tử thân truyền, ngươi không cần thiết mạo hiểm, để đệ tử phía dưới đi lịch luyện là được rồi.”

Phương Vọng không dùng Truyền Âm thuật trả lời, mà nói thẳng: “Ta có một vị tộc nhân ở mạch thứ hai, rất có thể tham

dự việc này. Hắn tên là Phương Hàn Vũ, không biết sư huynh có manh mối của hắn không, ta phải đi cứu hắn.”

Lý Ngu nghe xong, chỉ có thể coi như thôi, hắn dò thần thức vào trong túi trữ vật của mình lục soát. Rất nhanh, hắn đã nâng tay phải lên, một miếng thanh ngọc xuất hiện trong lòng bàn tay.

“Ghi chép về địa điểm lệnh bài đệ tử của Phương Hàn Vũ truyền linh lực về tông môn một lần cuối cùng ở trong khối Dẫn Lộ ngọc này, nó sẽ dẫn đường ngươi đi đến nơi đó, tạm thời không có manh mối hơn nữa.” Lý Ngu mở miệng nói.

Phương Vọng tiếp nhận thanh ngọc, nói một tiếng cảm ơn, sau đó xoay người rời đi.

Nhìn thấy Phương Vọng tham dự, lúc này bên có đệ tử khác xông lên, tìm Lý Ngu nhận nhiệm vụ.

Cổ Ly đi tới trước mặt Phương Vọng, hỏi: “Cần ta hỗ trợ sao?”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Ta không phải thuần túy vì nhiệm vụ, ngươi đừng lẫn vào, tu luyện cho tốt, ta sẽ chờ ngươi tới khiêu chiến ở Tổ Linh cảnh tầng chín.”

Cổ Ly gật đầu, cũng không nói nhảm nữa, hai người bay đi về phía động phủ.

Sau khi trở lại động phủ về, Phương Vọng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Thu thập xong rồi, hắn dò thần thức vào trong thanh ngọc, ý thức của hắn đột nhiên ở trong một vùng tăm tối. Hắn vô ý thức liếc nhìn, nhìn thấy một tia sáng, cách với mình rất xa.

Đây chính là phương hướng nó chỉ dẫn!

Tổng cương tu hành có ghi chép về ngọc này, tên là Dẫn Lộ ngọc. Đây là lần đầu tiên Phương Vọng sử dụng, hắn rất tò

mò.

Hắn không chậm trễ quá lâu, sau khi xác định rõ phương hướng thì để Dẫn Lộ ngọc vào trong túi trữ vật, rồi đứng dậy rời đi.

Sau khi đi ra động phủ, hắn không lập tức rời khỏi Thái Uyên môn, mà đi về phía Đan Dược đường trước, chuẩn bị nhận lấy đan dược của tông môn trong nửa năm gần nhất, thuận tiện lại mua một chút thuốc chữa thương, để phòng trường hợp bất ngờ.

Sau nửa canh giờ. Phương Vọng chân đạp phi kiếm rời khỏi tòa thành khổng lồ, chuẩn bị xuống núi.

“Chờ một chút! Ta đi cùng ngươi!”

Một âm thanh truyền đến, Phương Vọng quay đầu nhìn lại, Chu Hành Thế chạy đến.

Nhìn thấy hắn hiện thân, Phương Vọng đã biết được mình bị theo, Dương Nguyên Tử tất nhiên đã nhắc nhở đệ tử khác chú ý hành tung của hắn. Có lẽ đó là ý tốt, nhưng hắn không thể không đề phòng.

“Ai bảo ngươi đến?” Phương Vọng hỏi.

Chu Hành Thế ngự kiếm phi hành, sánh vai cùng Phương Vọng, hồi đáp: “Là sư phụ ngươi, hắn lo lắng ngươi lần đầu tiên xuống núi gặp được phiền phức. Hai người chúng ta liên thủ, tốt xấu gì có thể trông nom lẫn nhau.”

Phương Vọng gật đầu, không hỏi thêm nữa, tiếp tục lên đường.

Hai người xuyên qua tuyết trắng mịt mù, bóng dáng nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa. ...

Biên cảnh phía tây Đại Tề, dưới trời xanh mây trắng phía, non xanh nước biếc hội tụ thành một bức tranh cảnh đẹp.

Trong một vùng sơn cốc, bụi cỏ mọc thành bụi, nhánh cây lá cây cực kì rậm rạp, Phương Hàn Vũ dựa vào trên thân cây, thân thể bị bóng cây che đầy. Áo bào của hắn bẩn cũ, rách rưới, hai mắt cộm một tấm vải, che đầy hai mắt.

Hắn muốn vận công, nhưng không nhịn được ho khan kịch liệt, thậm chí còn ho ra máu.

“Chớ lộn xộn, người trúng độc của Thanh Thiên cốc, cho dù có ta trị liệu, nhưng cũng cần nghỉ ngơi dưỡng vài năm.” Một giọng nữ truyền đến. Chỉ thấy một thiếu nữ ngồi xỏm trên cây bên cạnh, nàng mặc áo xanh, trên mặt đeo một cái mặt nạ hồ ly, nhìn thân hình, hình như chỉ có mười lăm mười sáu tuổi.

Phương Hàn Vũ không cách nào nhìn thấy vật, hắn mở miệng hỏi: “Khi nào ta mới có thể đi đường?”

“Đợi thêm ba tháng đi, gân cốt người vốn đứt thành từng khúc, có thể còn sống sót đã đáng giá với sự may mắn của người rồi. Đừng thúc giục, có được không hả” Thiếu nữ áo xanh không kiên nhẫn hừ lạnh nói.

Phương Hàn Vũ yên lặng.

Hai nắm đấm trong tay áo hắn siết chặt, trong lòng uất ức đến cực hạn.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ đến Phương Vọng, Chu Tuyết và tộc nhân khác ở Thái Uyên môn, hắn lại nghĩ tới Phương phủ thành Nam Khâu. Hắn cố gắng bình phục cảm xúc, khích lệ chính mình, hắn cũng không thể ngã ở đây.

Một tiếng hí lướt qua từ trên bầu trời, kinh động chim trong núi rừng.

Thiếu nữ áo xanh ngửa đầu, nhìn thấy một con yêu cầm không lồ lướt qua từ phía trên thung lũng, nàng tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Rốt cuộc là thứ gì, vậy mà dẫn tới nhiều tu sĩ ma đạo làm to chuyện như vậy. Bọn họ hình như đang tìm thứ

gì, sẽ không phải là tìm người đấy chứ? Người ẩn giấu đồ vật bọn họ muốn trên người à?”

Chương 44: Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Chương 44: Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Phương Hàn Vũ không trả lời. Hắn dựa vào thân cây giống như đang ngủ.

“Thôi đi, không nói thì không nói, ta cũng không muốn gây phiền toái. Người cầu nguyện bọn họ sẽ không phát hiện nơi này đi, nếu bọn họ tìm tới cửa, ta có thể bảo vệ không được người, tất nhiên vứt bỏ người mà đi.”

Thiếu nữ áo xanh khẽ nói. Nói xong, nàng cũng nằm trên nhánh cây, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Phương Hàn Vũ khẽ ngẩng đầu, như muốn nhìn trời nhưng hắn đã có một khoảng thời gian rất dài chưa từng thấy ánh sáng...

Màn đêm buông xuống.

Trong rừng cây, Phương Vọng và Chu Hành Thế ngồi trước đồng lửa, ánh lửa kéo cái bóng của bọn họ ra rất dài.

“Mùa trong Thái Uyên môn khác nhân gian thật nhiều.” Phương Vọng cảm khái nói.

Xuống núi đã năm ngày, khoảng cách phương hướng Dẫn Lộ ngọc chỉ dẫn đã gần hơn. Phương Vọng cố gắng không nghĩ đến khả năng Phương Hàn Vũ bỏ mình.

Chu Hành Thế gật đầu nói: “Chín đại giáo phái đều có linh trận của mình, thiên địa linh khí hội tụ nhiều, thiên tượng cũng sẽ càng dài dằng dặc hơn nhân gian.”

Phương Vọng hỏi: “Hộ Thể Thần Cương, Đại Thiên Dẫn Lô thuật, người tu luyện chưa?”

Nghe vậy, Chu Hành Thế lộ ra nụ cười khô, nói: “Hai bộ tuyệt học này cao thâm đến cực hạn, e là không có mấy chục năm khổ tu thì rất khó luyện thành.” Phương Vọng hứng thú, truy hỏi: “Người nắm giữ bao nhiêu pháp thuật, trong đó lại có mấy loại được cho là đại thành?”

“Có bảy loại pháp thuật, chân chính được cho đại thành chỉ có một loại, còn là truyền thừa của gia tộc. Con đường tu tiên, chỉ riêng nạp khí tích lũy tu vi đã cần tiêu hao rất nhiều thời gian, ta có thể có một loại pháp thuật đại thành, đã rất không dễ rồi.” Chu Hành Thế thành thật trả lời, hắn không nhìn được nhìn về phía Phương Vọng.

Hắn không quên được cảnh tượng Phương Vọng độc chiến năm mươi một vị tu sĩ. Một kiếm chấn nhiếp Cố Ly kia tất nhiên là kiếm pháp đại thành, mà còn có công pháp của hắn, ngọn lửa đáng sợ kia hiển nhiên cũng đạt đến trình độ đại thành.

Phương Vọng nghe xong trong lòng yên tâm không ít, dù sao những người khác không có Thiên Cung, ngay cả tu sĩ Tổ Linh cảnh đều chỉ có thể làm cho số ít pháp thuật đại thành. Ngoài phẩm giai của bảo linh bản mệnh ra, hắn còn có ưu thế về thủ đoạn chiến đấu.

Hắn nắm giữ Huyền Dương Thần Kinh, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, Bạch Hồng Độn thuật, Hộ Thể Thần Cương, Đại Thiên Dẫn Lôi thuật đại viên mãn, có thể công có thể phòng, còn có thể trốn, hắn đã coi như toàn diện.

“Dựa theo phương hướng này, chúng ta có thể sẽ tiếp xúc đến Thanh Thiên cốc, Hoàng Ngục sơn. Thanh Thiên cốc là giáo phái ma đạo dùng độc, mà Hoàng Ngục sơn tương đối toàn diện. Hai giáo phái này ở cạnh nhau, tranh đấu không ngớt, chúng ta phải làm việc cẩn thận một chút, không thể bại lộ thân phận.” Chu Hành Thế nhắc nhở.

Phương Vọng gật đầu nói: “Ta chỉ muốn tìm tộc nhân, sẽ không làm loạn.”

Cũng không biết Thiên Cương Thánh Thể Chân công kia mạnh đến mức nào?

Huyền Dương Thần Kinh được coi là nội công, Thiên Cương Thánh Thể Chân công hẳn là ngoại công, một trong một ngoài, thực lực của hắn sẽ bay vọt.

Chu Hành Thế không nói thêm lời, bắt đầu ngồi xếp bằng nạp khí.

Phương Vọng cũng giống như thế.

Đêm dần dần sâu, chợt có tiếng sói tru vang lên.

Thoáng chớp mắt.

Sau ba ngày, Phương Vọng và Chu Hành Thế đi tới một thị trấn sơn dã. Hai người đổi lại trang phục trước khi vào Thái Uyên môn. Phương Vọng mặc một bộ áo trắng, đầu đội mũ rộng vành Chu Hành Thế cho, tựa như giang hồ hiệp khách.

Chu Hành Thế truyền âm nói: “Linh khí ở nơi này nồng đậm hơn chỗ khác, đoán chừng là chợ phiên tu sĩ dựng nên. Lúc tìm hiểu tin tức chỉ nói đặc thù bề ngoài của Phương Hàn Vũ, ta luôn cảm thấy không thích hợp, người nơi này nhiều đến không bình thường.”

Phương Vọng đã học được Truyền Âm thuật từ trong tông cương tu hành, hắn đáp lại một câu, rồi bắt đầu quan sát người dọc đường.

Người lui tới trong trấn gần như cũng có khí tức linh lực, phần lớn cũng ở Dưỡng Khí cảnh tầng năm trở xuống, không có uy hiếp.

Dựa theo Dẫn Lộ ngọc chỉ dẫn, một lần cuối cùng Phương Hàn Vũ dùng lệnh bài đệ tử liên hệ với tông môn chính là lúc

ở trong trấn này.

Sau khi tiến vào thị trấn, Phương Vọng và Chu Hành Thế cũng không lập tức tìm người hỏi thăm tung tích của Phương Hàn Vũ, mà là đi nhìn xem trước.

Lúc trước hắn từng hỏi thăm với Chu Hành Thế, làm thế nào để phân rõ tu sĩ ma đạo, Chu Hành Thế cho câu trả lời là đừng phán đoán từ bề ngoài, khí tức có phải là ma đạo hay chẳng, mà phải căn cứ hoàn cảnh và việc làm.

Tu sĩ bên trong trấn này ngư long hỗn tạp, tạm thời không phân rõ lập trường của trấn này.

Một đường tiến lên, ven đường Phương Vọng nghe thấy tên của rất nhiều giáo phái, thế gia, nơi này hình như thật sự là chợ phiên tán tu tụ tập, khắp nơi đều là cửa hàng giao dịch tu tài nguyên tiên, cũng không chuyên đi tuần tra.

“Người ở lại đây trước, ta đi điều tra manh mối riêng.” Chu Hành Thế truyền âm cho Phương Vọng.

Phương Vọng dùng Truyền Âm thuật trả lời: “Như vậy sao được, bản thân người chính là tới giúp ta, ta há có thể không làm gì?”

“Ta dù đến từ thế gia tu tiên, nhưng mười tuổi lên đã du tẩu thiên hạ, đã sớm xông xáo Tu Tiên giới, ta có nắm chắc điều tra được manh mối về Phương Hàn Vũ. Người mạnh hơn ta, nếu như gặp được nguy hiểm, sớm muộn gì cũng cần người xuất thủ, tu sĩ trong trấn này nhiều như vậy, chỉ e thật có đại sự phát sinh, người và ta chia nhau ra làm việc, trái lại càng tốt hơn.” Chu Hành Thế truyền âm giải thích.

Phương Vọng nghĩ ngợi, vẫn đồng ý, hắn quả thực không hiểu rõ Tu Tiên giới bằng Chu Hành Thế.

Sau đó, hai người tìm tới một gian khách sạn, sau khi đặt gian phòng, Phương Vọng lên lầu, Chu Hành Thế thì rời khỏi

khách sạn, tiếp tục điều tra.

Đi tới trong phòng khách, Phương Vọng đóng cửa phòng, sau đó ngồi vào trên giường, bắt đầu tu luyện.

Hắn mặc dù chỉ có tu vi Tổ Linh cảnh †âng ba, nhưng hắn có lòng tin quét ngang Tổ Linh cảnh, dù sao hắn nắm giữ nhiều tuyệt học đại viên mãn như vậy, mà còn có Thiên Cung kích hư hư thực thực là Thiên Nguyên bảo linh.

Chương 45: Gặp lại Chu Tuyết.

Chương 45: Gặp lại Chu Tuyết.

Cho dù trong lòng tràn ngập tự tin, hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, dù sao nội công mạnh mẽ hơn nữa cũng cần thời gian đi tích lũy tu vi.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Sau khi màn đêm buông xuống, trấn nhỏ trở nên yên tĩnh, Phương Vọng thỉnh thoảng cảm thấy có khí tức lướt qua từ ngoài cửa sổ, xem ra ban đêm sẽ không quá bình yên.

Chỉ cần không ai quấy rầy hắn, hắn lười nhác đi ra ngoài xem một chút.

Một đêm trôi qua.

Mặt trời mới lên, trấn nhỏ lại náo nhiệt lên, trên đường phố vô cùng ồn ào, với nhĩ lực của Phương Vọng có thể nghe thấy một vài âm thanh.

“Đệ tử Thanh Thiên cốc chết ở trên cầu phía đông.”

“Ai ra tay, không phải là Hoàng Ngục sơn đấy chứ?”

“Gây đây tàn sát hoạt động của hai đại giáo phái này thật cao, hình như đang †ìm kiếm thứ gì.”

“Nghe nói ở địa vực yêu ma ở ngoài năm trăm dặm về hướng tây phát hiện di chỉ động phủ của đại tu sĩ Cực Hạo

tông.”

“Người nọ chết thật thê thảm, mắt cũng bị móc.”

Trong phòng, Phương Vọng từ từ mở mắt, xem ra chuyện đã truyền ra, muốn tìm được Phương Hàn Vũ thì phiền toái hơn.

Thiên Cương Thánh Thể Chân công này còn phải từ từ, không thể cưỡng cầu.

Phương Vọng thầm tính toán trong lòng, quyết định tìm được Phương Hàn Vũ liền rời đi.

Nhưng Chu Hành Thế một đêm chưa về, hẳn là gặp được phiền phức rồi?

Ánh mắt Phương Vọng lấp lóe. Hắn vẫn giữ cảnh giác với với Chu Hành Thế trong lòng, lo lắng Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử muốn tính toán hắn, nhưng nghĩ lại, hiện tại hắn mới Tổ Linh cảnh, hai người Quảng Cầu Tiên thật sự muốn đoạt bảo linh của hắn, thì cần gì phải tốn công tốn sức?

Hắn kèm chế nghĩ ky trong lòng. Chờ một chút, nếu đợi đến giữa trưa, Chu Hành Thế còn chưa trở về, thì hắn phải hành động một mình.

Cũng may chuyện cũng không bất như hắn nghĩ, một canh giờ sau, Chu Hành Thế trở về.

Sau khi vào phòng, Chu Hành Thế đóng cả cửa ra vào và cửa sổ.

“Tình huống không ổn, khả năng đệ tử của chúng ta thật sự lấy được truyền thừa, Thanh Thiên cốc, Hoàng Ngục sơn cũng đang tìm tung tích của đệ tử Thái Uyên môn” Chu Hành Thế ngồi trước mặt Phương Vọng, vẫn giao lưu bằng Truyền Âm thuật như cũ.

Phương Vọng cũng dùng Truyền Âm thuật hỏi thăm: “Vậy người có hành tung của Phương Hàn Vũ không?”

“Bốn tháng trước, Phương Hàn Vũ quả thực từng xuất hiện ở trấn này, nhưng hắn gặp phải Thanh Thiên cốc truy sát, chạy tới hướng núi sâu, việc này bị rất nhiều thương nhân ở lâu trên trấn nhìn thấy...”

Chu Hành Thế do dự một chút, tiếp tục truyền âm nói: “Bị Thanh Thiên cốc truy sát bốn tháng, vẫn không trở về tông môn, chỉ e là hắn...”

Lời sau hắn chưa nói xong, nhưng Phương Vọng rõ ràng nghe hiểu được.

Dữ nhiều lành ít!

Phương Vọng nhíu mày, hắn và Phương Hàn Vũ chỉ có quan hệ tốt khi còn bé, nhưng mặc kệ thế nào, bọn họ cũng họ Phương, mà hắn đã đáp ứng Chu Tuyết phải chăm sóc tốt những tộc nhân này.

“Đúng, Chu Tuyết là đồng tộc với người à? Đáng tin tưởng không?” Chu Hành Thế bỗng nhiên truyền âm hỏi.

Phương Vọng nhún mày, truyền âm hỏi: “Vì sao lại hỏi như vậy? Người gặp nàng à?”

“Không sai, người giết đệ tử Thanh Thiên cốc đêm qua chính là nàng, thủ đoạn của nàng rất tàn nhẫn, có lẽ còn dùng thủ đoạn của Thanh Thiên cốc, đào sống hai mắt người kia ra...”

Nói đến chuyện này, Chu Hành Thế không nhịn được rung mình một cái, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Phương Vọng nghe xong, trái lại cảm thấy vui mừng, Chu Tuyết đến, thì tỉ lệ tìm kiếm được Phương Hàn Vũ sẽ càng lớn hơn.

Hắn truyền âm hồi đáp: “Đáng tin tưởng, ta cùng nàng trải qua sinh tử, người từng gặp nàng, nàng không phát hiện ra người sao?”

Trong lòng hắn ngỡ vực, Chu Hành Thế hành tẩu Tu Tiên giới, nhưng những gì trải qua có thể phong phú bằng Chu Tuyết được sao?

Chu Hành Thế lắc đầu, đang muốn truyền âm trả lời, cửa phòng chợt bị đẩy ra, làm hai người kinh sợ đứng dậy. Bọn họ bình tĩnh nhìn lại, một nữ tử áo đỏ đội mũ rộng vành đi tới, chỉ thấy nàng ngẩng đầu lên, dùng một loại nụ cười bề ngễ nhìn về phía hai người Phương Vọng.

Không phải Chu Tuyết, thì là ai nữa?

“Người...”

Chu Hành Thế quá sợ hãi, vô ý thức cản trước mặt Phương Vọng. Chu Tuyết cười nói: “Ta đã nói sao lại có đệ tử Thái Uyên môn điều tra hành tung của Phương Hàn Vũ, tiểu tử kia mặc dù có thiên tư không tệ, nhưng cất bước muộn, cần thời gian lắng đọng, Thái Uyên môn hẳn là sẽ không để ý hắn. Thì ra người sau lưng này là tiểu tử người, sao các người đi cùng nhau rồi?”

Mấy tháng không gặp, phong thái của Chu Tuyết càng tăng lên, Phương Vọng vẫn không nhìn thấu tu vi của nàng như cũ.

Không được, nhất định phải học được pháp môn ẩn giấu tu vi của nàng vào tay!

Phương Vọng bất đắc dĩ nói: “Người có thể đóng cửa lại rồi nói không?”

Chu Tuyết đưa tay làm một chiêu, cách không đóng lại cửa phòng sau lưng, nàng tự ngồi xuống trước bàn, tức giận nói: “Người trong khách sạn đều ra ngoài xem náo nhiệt, nói các người cẩn thận đi, thì biết dùng Truyền Âm thuật giao lưu,

nhưng các người dám đến nơi này, thật sự là cả gan làm loạn. Truyền thừa của Cực Hạo tông đã truyền ra rồi, cho dù các người đã là tu vi Tổ Linh cảnh, vẫn rất nguy hiểm như cũ.”

Ánh mắt của nàng nhìn về phía Phương Vọng cực nóng, nhìn đến nỗi Phương Vọng sợ hãi trong lòng.

Phương Vọng giả vờ ho một tiếng, nói: “Còn không phải vì Phương Hàn Vũ mất tích, ta không thể không đến, ai bảo người nhắc nhở ta chăm sóc bọn họ.”

“Để người chăm sóc là ở trong tông môn, chạy đến đây làm gì. Người vào Thái Uyên môn không đến một năm, đã Tổ Linh cảnh tầng ba, người nên dốc lòng tu luyện, không chừng mười năm nữa là có thể thành tựu Linh Đan cảnh, khi đó lại đi dạo Tu Tiên giới, cũng đủ để tung hoành tứ phương.” Chu Tuyết trừng Phương Vọng một chút, quát lớn, rất có vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Chu Hành Thế đi đến bên cạnh, hẩn hiếu kì vì sao Chu Tuyết cùng Phương Vọng thân thiết như thế, nhưng điều càng làm cho hắn khiếp sợ là Phương Vọng vậy mà đạt tới Tổ Linh cảnh tầng ba.

Chương 46: Gặp lại Chu Tuyết. (2)

Chương 46: Gặp lại Chu Tuyết. (2)

Hai người Tổ Linh cùng một ngày, hắn còn chưa đột phá Tổ Linh cảnh tầng hai...

Đây chính là chênh lệch giữa Huyền Nguyên bảo linh và Thiên Nguyên bảo linh sao?

Phương Vọng bị Chu Tuyết quát lớn, cũng không tức giận, trái lại trong lòng còn hơi ấm áp.

Ở nơi lạ lẫm này, khi tộc nhân không rõ sống hay chết, hắn tiến thoái lưỡng nan, Chu Tuyết hiện thân mang đến hi vọng cho hắn.

Vị này chính là Tiên Tôn sống lại, đi theo nàng, tỉ lệ sinh tồn tất nhiên lớn hơn.

“Đúng rồi, bảo linh của ngươi là phẩm giai gì? Đạt tới Địa Nguyên bảo linh không?” Chu Tuyết hỏi.

Bảo linh bản mệnh rất đặc thù, chỉ cần tu sĩ không hiển lộ ra, người ngoài rất khó nhìn trộm, nghe nói bảo linh bản mệnh trốn trong hồn phách, ngay cả thần thức đều không thể tiến hành nhìn trộm từ thế giới bên ngoài.

Phương Vọng gật đầu. Trước khi Thiên Cung xuất thủ, bảo linh hình thành kiểm tra của hắn quả thật có thể đạt tới Địa Nguyên bảo linh. Nhìn như vậy, có thể thấy ánh mắt Chu Tuyết rất độc, liếc mắt là thấy chuẩn.

Chu Hành Thế gào thét trong lòng, nào chỉ là Địa Nguyên bảo linh, mẹ nó là Thiên Nguyên bảo linh!

Cũng bởi vì bảo linh bản mệnh của Phương Vọng là Thiên Nguyên bảo linh, mới dẫn đến hắn ở trong tình cảnh lúng túng như bây giờ, bị ba người ép buộc, lắc lư không ngừng.

“Nói một chút về Phương Hàn Vũ đi, ngươi không phải muốn đi ra ngoài mấy năm sao, sau khi tìm được Phương Hàn Vũ, ta dẫn hắn trở về, ngươi tiếp tục xông xáo thiên hạ.”

Phương Vọng nói sang chuyện khác, chậm trễ thêm một hồi, khả năng Phương Hàn Vũ gặp được nguy hiểm càng lớn hơn.

Chu Tuyết thu lại nụ cười, bình tĩnh nói: “Hắn còn chưa chết, về chuyện ta làm thế nào mà biết được, tạm thời không thể nói cho ngươi, ta sẽ đi cứu hắn, các ngươi trở lại địa vực chính đạo, tìm một chỗ chờ ta đi.”

Phương Vọng cau mày nói: “Chu Tuyết, ta có thể giúp ngươi, mặc kệ thế nào, ngươi và ta đồng thời đi vào con đường tu tiên, thực lực tất nhiên sẽ không kém nhau quá lớn.”

Chu Hành Thế ở bên cạnh, hắn không tiện nói thẳng ra.

Chu Tuyết không khỏi nhớ tới đêm diệt môn. Một đêm kia, nàng quả thực chủ quan, nếu không phải Phương Vọng xuất thủ, e rằng nàng chỉ có thể bỏ qua Phương phủ, một mình trốn thoát đi, sau đó giống như kiếp trước, công huyết hải thâm cù bước vào Tu Tiên giới, sao có thể phóng khoáng giống như bây giờ?

“Lần hành động này khả năng gặp được cao thủ Tổ Linh cảnh tầng chín, các người phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Chu Tuyết nghiêm mặt nói.

Chu Hành Thế nheo mắt, hai tay nắm chặt.

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Nhất định sẽ không xuất hiện cao thủ Linh Đan cảnh sao?”

Chu Tuyết liếc mắt nhìn hắn, nói: “Căn cứ điều tra của ta, ít nhất là chín phần mười đi”

Phương Vọng đột nhiên hiểu ý, kiếp trước Chu Tuyết nhất định đã từng tham dự việc này, hoặc là biết được việc này, cho nên mới dám xác định như thế, một phần mười còn lại chính là biến số, trên đời không có chuyện gì chắc chắn.

“Vậy thì đi thôi!” Phương Vọng trầm giọng nói.

Tổ Linh cảnh tầng chín ư?

Cũng không biết có thể ngăn cản Thiên Nguyên bảo linh, Huyền Dương Thần Kinh đại viên mãn, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết đại viên mãn, đại viên mãn Đại Thiên Dẫn Lôi thuật đại viên mãn... hay không.

Đáy lòng Phương Vọng vẫn luôn tồn tại ý chí chiến đấu truy đuổi mạnh nhất, cho nên hắn rất muốn biết ngay lập tức hắn dốc hết sức ứng phó thì sẽ mạnh đến mức nào?

Nếu như đối phương là Linh Đan cảnh, hấn vẫn chạy là thượng sách, nếu chỉ là Tổ Linh cảnh, vậy thì ngại quá, kiếm của ta cũng chưa hấn sẽ thiệt hại!

“Không vội, đợi thêm năm ngày, các người tu luyện ở đây trước đi, ta có việc phải làm.”

Dứt lời, Chu Tuyết đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi phòng ốc.

“Chờ một chút, có thể...” Phương Vọng vội vàng nói, nhưng mà Chu Tuyết cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời đi.

Nàng tới cũng nhanh, đi cũng nhanh.

Phương Vọng thở dài một hơi, xem ra nàng đoán được lời hấn muốn nói.

Chu Hành Thế đóng cửa phòng, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: “Nàng thật sự đồng thời tu tiên với người sao? Vì sao lúc trước chúng ta cũng không phát hiện được nàng tới gần?”

Phương Vọng nghĩ thầm thủ đoạn của Tiên Tôn, người há có thể tưởng tượng được, ngoài miệng hấn lại nói qua loa: “Sao. †a biết được, người đi hỏi nàng một chút?”

Chu Hành Thế nghĩ đến thủ đoạn tối hôm qua của Chu Tuyết, lập tức lắc đầu. Chờ chút!

Chu Tuyết này thoát nhìn là ma tu a!

Vậy Phương Vọng...

Chu Hành Thế nghĩ đến như vậy, đột nhiên không rét mà run, thậm chí không dám nhìn Phương Vọng.

Ròng rã một ngày, Phương Vọng cũng cứ ở trong phòng khách của mình tu luyện, mà Chu Hành Thế cũng chờ trong phòng khách của mình. Hai người không can thiệp lẫn nhau, nhưng ai cũng giấu tâm tư trong lòng.

Phương Vọng hiểu kì Chu Tuyết đang làm gì, vì sao muốn móc mắt của đệ tử Thanh Thiên cốc, Chu Hành Thế thì đang thiên nhân giao chiến, nếu như Phương Vọng và Chu Tuyết đều là ma tu, Thái Uyên môn bồi dưỡng Phương Vọng, không khác gì tự chui đầu vào rọ, nhưng Phương Vọng đối xử với hắn rất tốt, thậm chí truyền thụ Hộ Thể Thần Công, Đại Thiên Dẫn Lôi thuật cho hắn. Điều này khiến hắn rất dày VÒ.

Trong thời gian sau đó, bầu không khí trong trấn này càng ngày càng không thích hợp, chiến đấu ban đêm càng ngày càng nhiều, số lượng tử thi xuất hiện ban ngày cũng đang tăng lên.

Phương Vọng nghe tu sĩ đi ngang qua đường dưới lầu bàn luận, người chết gần như đều bị móc đi hai mắt.

Chẳng lẽ đều do Chu Tuyết gây nên?

Vì sao nàng làm như vậy, chẳng lẽ không sợ chọc đến đại tu sĩ của Thanh Thiên cốc sao?

Phương Vọng tin tưởng Chu Tuyết sẽ không bấy mình, chỉ có thể kèm chế hoang mang, tiếp tục tu luyện.

Năm ngày rất nhanh đã trôi qua.

Một ngày này, trời còn chưa sáng, Chu Tuyết đã tìm đến, để Phương Vọng, Chu Hành Thế rời đi theo nàng.

Ba người cấp tốc rời khỏi thị trấn, tiến vào trong núi rừng.

Phương Vọng không nhịn được hỏi: “Những thi thể bị móc hai mắt kia đều là người làm à?”

Chương 47: Vị trí đại đệ tử, tranh chấp rồi.

Chương 47: Vị trí đại đệ tử, tranh chấp rồi.

Hắn luôn cảm thấy nàng cũng không đơn giản là chỉ trừ ma, nhất định đang mưu đồ điều gì, nhưng hắn lo lắng Chu

Hành Thế nói phong cách làm việc của Chu Tuyết cho Quảng Cầu Tiên. Nếu như Quảng Cầu Tiên nhận định Chu Tuyết vì ma tu, vậy thì không hay rồi.

“Ừm, tiêu diệt ma đạo, không phải việc tu sĩ chính đạo chúng ta nên làm sao?”

Chu Tuyết đi ở phía trước, bỗng nhiên quay đầu cười nói với Phương Vọng, nụ cười của nàng khiến sống lưng Chu Hành Thế bốc lên hơi lạnh.

“Vậy nói cho các người biết đi, Thanh Thiên cốc đang luyện một loại bí pháp, tên là Tuyết Tâm Tà Mục, cần móc mắt người sống để luyện chế tà mục. Ta làm như vậy, chỉ là lừa dối Thanh Thiên cốc, để Thanh Thiên cốc tưởng rằng người một nhà gây nên, từ đó lâm vào nghi kỵ nội bộ, mà ta cũng có thể thu thập linh thạch, đan dược, pháp khí... vân vân trong quá trình giết ma tu.”

Chu Tuyết quay đầu lại, mắt nhìn phía trước, bình tĩnh nói.

Chu Hành Thế nghe xong, âm thầm thở dài một hơi.

Lời giải thích này lại rất hợp lý, mặc dù hắn chưa từng nghe nói đến Tuyết Tâm Tà Mục, nhưng ít ra hắn có thể báo cáo lí do thoái thác này.

Ba người đi trong núi rừng, tốc độ không tính quá nhanh. Trên đường đi, Chu Tuyết thỉnh thoảng vung bột phấn lên hoa cỏ ven đường.

Phương Vọng, Chu Hành Thế mặc dù hoang mang, nhưng cũng không hỏi nhiều. Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống.

Ba người nghỉ ngơi trong rừng cây, Chu Tuyết gọi đi Phương Vọng, Chu Hành Thế ở lại trước đồng lửa, hắn chỉ liếc nhìn hai người một chút.

Phương Vọng đi theo Chu Tuyết đi tới bên sông ngoài mấy dặm. Hai người đứng đối mặt nhau, Chu Tuyết nhíu mày hỏi: “Tên kia có Vạn Độc Xuân Thu trùng trong thân thể, rốt cuộc là chuyện thể nào? Sao ngươi nói gì hần đều nghe vậy?”

Phương Vọng nghĩ ngợi, vẫn nói ra chuyện phát sinh ngày ấy, nhưng việc liên quan tới phẩm giai bảo linh của chính mình, hần lại không chỉ ra.

“Thì ra là thế, xem ra hai người này coi như có lương tâm, nhưng Vạn Độc Xuân Thu trùng cũng không chỉ dựa vào chú ngữ.” Chu Tuyết âm dương quái khí mà nói.

Phương Vọng hỏi: “Ngươi có thể giải được sao?”

Chu Tuyết cười nói: Vạn Độc Xuân Thu trùng chính là cổ trùng của Thanh Thiên cốc. Ta từng tu hành năm mươi năm ở Thanh Thiên cốc, đương nhiên có thể giải, nhưng bây giờ không thể giải, để tránh đứt dây động rừng. Trước khi thành tựu Huyền Tâm cảnh, ngươi nhất định phải rời khỏi Thái Uyên môn, ít nhất không thể đột phá trong Thái Uyên môn, khi đó ta đích thân bảo vệ ngươi.”

Nghe nói như thế, trong lòng Phương Vọng yên tâm không ít.

“Ngươi không phải Tiên Tôn sao, vì sao lại để mắt tới truyền thừa của Cực Hạo tông?” Phương Vọng hỏi sang chuyện khác, sự nghi ngờ này hần nhen trong lòng rất lâu.

Chu Tuyết cũng không thể đến đây vì Phương Hàn Vũ mà rồi. Phương Hàn Vũ chỉ truyền tin cho Thái Uyên môn, Chu Tuyết bên ngoài, hần là không biết hần gặp phiền phức.

Chu Tuyết trừng Phương Vọng một chút, nói: “Tuy trước đó ta là Tiên Tôn, nhưng trước khi phi thăng, cũng không đến trình độ nắm giữ hết tuyệt học thiên hạ, chẳng lẽ ngươi cho rằng Tiên Tôn có thể cúi xuống, nhìn rõ tất cả nhân gian sao?”

Thế thì người vô cùng sai, tiên phạm cách xa nhau, rất khó vượt qua, chúng sinh hạ giới không đi được thượng giới, đại năng thượng giới càng không cách nào giáng lâm nhân gian, hoàn toàn là hai thế giới, chỉ là thượng giới càng mạnh hơn thôi.”

“Hơn nữa, ta tới nơi đây, không phải để tìm tuyệt học, mà là pháp khí đặc thù, thiên tài địa bảo và linh thạch cực phẩm mà Cực Hạo tông để lại. Cho dù ta là Tiên Tôn sống lại, cũng phải tu luyện từng bước một, thu thập tài nguyên tu hành nhân gian là việc ta phải làm. Hơn nữa, phi thăng không đơn giản như vậy.” Nhắc đến phi thăng, khuôn mặt Chu Tuyết lộ ra nét mặt Phương Vọng xem không hiểu.

Xem ra phi thăng cực kì khó khăn, cho dù Chu Tuyết đã phi thăng thành công, lại đi làm một lần, cũng không có niềm tin tuyệt đối.

Trái lại Phương Vọng cũng không bị hù dọa, hẳn có Thiên Cung, hết thảy đều có hi vọng.

“Tu tiên giả tập kích Phương phủ trước đó tên là La Thường, người đoán hẳn đến từ môn phái nào?” Chu Tuyết bỗng nhiên nhìn chằm chằm Phương Vọng, hỏi, ánh mắt của nàng lạnh buốt.

Phương Vọng nhíu mày hỏi: “Thanh Thiên cốc sao?”

Hắn nghĩ tới chuyện mấy ngày nay Chu Tuyết trả thù Thanh Thiên cốc, cho nên mới có suy đoán này. “Không, Thái Uyên môn!”

“Cái gì?”

Phương Vọng chấn động, hai bàn tay trong tay áo đột nhiên nắm chặt.

Chu Tuyết cảm khái nói: “Kiếp trước, †a chạy thoát, bốn ba nhiều năm, đợi đến khi ta bước vào con đường tu tiên, lại

muốn điều tra chuyện Phương phủ diệt môn, thì đã không tìm thấy manh mối nữa. Trước khi sống lại, ta thậm chí còn không biết tên của hắn, nhưng ngoài Phương phủ, Đại Tề còn có Quốc Công phủ và thành trì khác bị Ƨu sĩ Dưỡng Khí cảnh thần bí tàn sát. Kiếp trước ta chỉ biết là Thừa tướng đương triều cầu kết cùng tông môn tu tiên. Chờ đến khi Ƨa có năng lực điều tra, Thừa tướng kia đã sớm chết rồi, người nhà của hắn cũng không được kết thúc yên lành, cho nên không giải quyết được gì.”

“Ba tháng trước, ta đi tới gần một Quốc Công phủ vốn nên bị hủy diệt chờ đợi, bắt được một tên tu sĩ khác. Hắn thổ lộ ra sự thật, hắn và La Thường đều là đệ tử ngoại môn mạch thứ nhất của Thái Uyên môn, làm việc cho Lục Viễn Quân. Hai người cải trang thành ma tu, dù sao Phân Hồn phiên coi như quỷ khí thường gặp ở Tu Tiên giới, rất dễ dàng che giấu thân phận.”

Lục Viễn Quân!

Thiên tài đệ nhất của Thái Uyên môn, Địa Nguyên bảo linh trung phẩm!

Phương Vọng nhú chặt chân mày, thù của Phương phủ không thể không báo, chết nhiều người như vậy, hắn há có thể chịu để yên?

Chu Tuyết tiếp tục nói: “Việc này, đoán chừng Thái Uyên môn cũng không biết được. Phía sau chuyện này khả năng còn liên lụy đến Thiên tử Đại Tề, kiếp trước, Lục Viễn Quân và Thiên tử Đại Tề có quan hệ vô cùng tốt. Đại Tề có thể chuyển biến thành vương triều tu tiên, nhờ có Lục Viễn Quân nâng đỡ. Ta cho ngươi biết những việc này, chỉ để ngươi đề phòng Lục Viễn Quân, người này đối xử với mọi người hiền lành, luôn có thể hấp dẫn người xung quanh dốc sức vì hắn.”

Chương 48: Vị trí đại đệ tử, tranh chấp rồi. (2)

Chương 48: Vị trí đại đệ tử, tranh chắc rồi. (2)

Ánh mắt Phương Vọng lấp lóe, hần hỏi: “Chắc chắn là hần sao?”

“Ừm, tên đệ tử ngoại môn kia bị ta bức cung, thổ lộ ra là do Lục Viễn Quân sai khiến, để bọn họ hỗ trợ thu thập linh hồn. Đoán chừng Lục Viễn Quân đang bồi dưỡng quý khí mạnh mẽ.” Chu Tuyết gật đầu nói, ánh mắt của nàng cũng lộ ra sát ý.

Lục Viễn Quân!

Đối với hai người Phương Vọng, hiện tại đây là một ngọn núi lớn. Bọn họ không có khả năng lên án Lục Viễn Quân, toàn bộ Thái Uyên môn cũng đang tạo thế vì Lục Viễn Quân.

Phương Vọng hít sâu một hơi, nói: “Nếu là như vậy, thì thân phận đại đệ tử Thái Uyên môn, ta tranh chắc rồi!” Chu Tuyết lộ ra nụ cười trên mặt, nói: “Không tệ, ngươi có thể có ý nghĩ như thế, ta không nhìn lầm ngươi. Trước khi ngươi trở thành đại đệ tử, việc này coi như chưa từng xảy ra, Thái Uyên môn thuộc về chính đạo, nhưng tuyệt đối không phải người người đều là lương thiện, kết cục của Chu Hành Thế chính là chứng minh tốt nhất.”

Trong nháy mắt vừa rồi, Phương Vọng thậm chí muốn đi qua tìm Quảng Cầu Tiên, lấy phẩm giai Thiên Nguyên bảo linh của mình đi ép Lục Viễn Quân, nhưng rất nhanh đã bị hần vứt bỏ, quá mạo hiểm.

Bây giờ Lục Viễn Quân không giống hần, đã là chiêu bài Thái Uyên môn, Quảng Cầu Tiên có thể trực tiếp đè xuống Lục Viễn Quân sao?

Cho dù có thể, đoán chừng cũng chỉ trừng trị một phen, cũng không thể vì một lũ phạm nhân, mà giết Lục Viễn Quân đấy chứ? “Nói một chút đi, ngươi muốn học cái gì, ta dạy cho

người. Hãy nhớ, chỉ có thể đưa ra một yêu cầu.” Chu Tuyết khoanh hai tay trước ngực, nhướn mày nhìn về phía Phương Vọng hỏi.

Phương Vọng nghe xong, lập tức nói: “Thiên Cương Thánh Thể Chân công!”

Chu Tuyết không nhịn được trừng hấn một cái, tức giận nói: “Người thật sự cho rằng ta cái gì cũng biết à, kiếp trước ta không có được công pháp này. Trước khi phi thăng, ta cũng không phải tồn tại vô địch thiên hạ, người có thể sánh vai cùng ta vượt qua số lượng năm ngón tay, có điều phi thăng còn phải chú trọng cơ duyên.”

Phương Vọng cười cười, hấn chỉ thăm dò một phen thôi. Nếu Chu Tuyết không biết, thì hấn vẫn học pháp môn che giấu khí tức đi.

Nghe nói thỉnh cầu của hấn, Chu Tuyết sáng khoái đáp ứng. Phương pháp này tên là Vô Tức Tự Nhiên công, là một môn nội công loại hình phụ trợ, chủ yếu là ẩn nấp cảm xúc.

Trong Thiên Cung, Phương Vọng chỉ cần thời gian mười năm đã luyện tới đại viên mãn. Trong thị giác của Chu Tuyết, Phương Vọng vừa nghe nàng nói xong, khí tức lập tức biến mất. Nếu nhắm mắt lại, không dùng thần thức, nàng thậm chí không phát hiện được trước mắt có người.

“Với ngộ tính của tiểu tử này, sớm muộn gì cũng có thể vạn ngã Lục Viễn Quân.”

Chu Tuyết lộ ra nụ cười vui mừng, nàng đã sớm tin phục đối với thiên tư của Phương Vọng.

Phương Vọng phụ trách cạnh tranh đại đệ tử trong Thái Uyên môn, mưu lợi vì Phương gia, mà nàng thì phải bồi dưỡng Phương gia. Thái Uyên môn chỉ là một bàn đạp trong

kế hoạch của nàng thôi. ... Ánh nắng xuyên qua khe hở lá cây, rơi trên đồng cỏ, hình thành điểm sáng loang lổ.

Âm!

Một nam tử mặc đạo bào màu xanh nện lên cành cây không lồ, chấn động đến cây già ngàn năm này run rẩy, hấn rơi trên mặt đất, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Cách đó không xa, Phương Vọng thu chân, Chu Tuyết, Chu Hành Thế đứng sau lưng hấn lộ nét mặt không đồng nhất. Chu Tuyết là vẻ mặt hài lòng thưởng thức nụ cười, Chu Hành Thế thì là sợ hãi.

Từ khi cái đêm ba ngày trước, sau khi Phương Vọng và Chu Tuyết nói chuyện, Chu Hành Thế luôn cảm thấy trên người Phương Vọng mang một luồng sát khí sắc bén, so sánh với lúc trước, tưởng như hai người.

Ví dụ như hiện tại, tu sĩ Dưỡng Khí cảnh tầng chín không gánh nổi một cước của hấn!

Chu Tuyết đi lên phía trước, ngồi xổm trước mặt đệ tử Thanh Thiên cốc bị trọng thương, bắt đầu ép hỏi.

Những ngày này, bọn họ đã ép hỏi bảy đệ tử Thanh Thiên cốc, biết được nhóm đệ tử này đang tìm một đệ tử Thái Uyên môn, căn cứ miêu tả, rất có thể chính là Phương Hàn Vũ.

Một lát sau, Chu Tuyết vặn gãy cổ đệ tử Thanh Thiên cốc kia, mò đi túi trữ vật của hấn, sau đó gọi hai người Phương Vọng vậy.

Lúc đi ngang qua cổ thi thể này, Phương Vọng nhìn thấy hai mắt người này cũng bị móc đi.

Hấn chợt hoài nghi có phải Chu Tuyết cũng muốn tu luyện Tuyết Tâm Tà Mục không?

Phương Vọng lại không quá phản đối, đệ tử Thanh Thiên cốc danh tiếng xấu rõ ràng, không những dùng độc, làm việc cũng độc ác, thường xuyên tàn sát phạm nhân thôn sơn dã trang. Dựa theo lời nói của Chu Hành Thế, giáo phái tàn nhẫn nhất trong giáo phái ma đạo chính là tu sĩ Thanh Thiên cốc, ngay cả giáo phái ma đạo khác cũng thù hận bọn họ.

Chu Tuyết đi ở phía trước, vừa lau tay, vừa nói: “Phương Hàn Vũ đoán chừng trốn trong dãy núi ở một vùng yêu lâm phía trước, yêu khí nơi này rất nặng, khả năng tồn tại yêu vật mạnh mẽ, các người cẩn thận một chút.”

Ba người Phương Vọng tìm tòi một đường, thỉnh thoảng gặp được đệ tử Thanh Thiên cốc, bọn họ thậm chí còn từng gặp phải vây công, nhưng những đệ tử này đều là Dưỡng Khí cảnh, căn bản không tạo được uy hiếp đối với bọn họ.

Lại ba ngày thời gian trôi qua, trừ Thanh Thiên cốc, bọn họ bắt đầu gặp được đệ tử Hoàng Ngục sơn, nhưng đệ tử Hoàng Ngục sơn khá là cẩn thận, nhìn thấy ba người bọn họ, đều lựa chọn lách qua.

Mặt khác, bọn họ còn gặp được không ít tán tu, đều tìm kiếm khắp nơi trong núi rừng, rõ ràng đều hướng tới truyền thừa Cực Hạo tông.

Giữa trưa một ngày này.

Ba người Phương Vọng đi tới trên một vách đá, từ nơi này có thể nhìn ra xa núi rừng vô tận phía trước, đưa mắt nhìn lại, có thể nhìn thấy bóng dáng của không ít tu sĩ, thậm chí còn có người đấu pháp trên không.

Thật náo nhiệt!

Phương Vọng lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tu sĩ các giáo, tán tu tụ tập như vậy, hơn nữa còn là ở trong thâm sơn cách xa con người.

Chương 49: Cốc chủ Thanh Thiên cốc đời tiếp theo.

Chương 49: Cốc chủ Thanh Thiên cốc đời tiếp theo.

Các tu sĩ không chỉ ngự kiếm phi hành, mà còn có các loại pháp bảo phi hành kỳ lạ cổ quái, thậm chí có tinh quái, yêu vật làm thú cưỡi. Phương Vọng nhìn thấy mà ao ước, âm thầm quyết định sau này nhất định phải kiếm một con tọa kỵ phong cách, khí phách.

“Xem ra Phương Hàn Vũ hoặc đệ tử khác đã bại lộ hành tung, vậy mà đến nhiều người như vậy.” Chu Tuyết trầm ngâm nói.

Chu Hành Thế cau mày nói: “Bại lộ, nhưng không bị bắt được, hẳn là có lực lượng mạnh mẽ gì đang che chở hẳn?”

Chu Tuyết lắc đầu, nàng cũng không dám xác định.

“Phía trước cũng không chỉ có Dưỡng Khí cảnh, ta đã cảm nhận được khí tức của rất nhiều tu sĩ mạnh hơn ta. Chúng ta thật sự phải nghĩ cách cứu viện hẳn sao?” Chu Hành Thế tiếp tục hỏi.

Chu Tuyết không trả lời, nhìn chăm chăm phía trước, lâm vào suy tư.

Phương Vọng thì không có áp lực quá lớn, hẳn đang muốn đại triển quyền cước.

Chỉ cần không xuất hiện cường giả vượt qua Tổ Linh cảnh, hẳn cũng không e ngại số lượng kẻ địch cùng cảnh giới, cho dù đánh không lại, hẳn cũng chạy được.

Bạch Hồng Độn thuật đại viên mãn để hẳn có tự tin giết ra khỏi vòng vây, cũng hất ra truy sát!

Đúng lúc này, một trận gió lớn từ phía đông mà đến, dẫn tới ba người Phương Vọng quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một con giáp trùng giống như ngọn núi to lớn bay tới. Cánh của nó

đập nhanh và mạnh, dấy lên từng hồi sóng gió, rung chuyển rừng cây dọc đường, hình thành sóng rừng hùng vĩ.

Giáp trùng này toàn thân đen nhánh, mọc ra tám chân, một cặp phía trước giống như kìm nhọn của bọ cạp, trông như ma trùng đến từ Ma Vực, lạnh lạnh kinh dị, sau kìm nhọn có một cổ kiệu màu đỏ đứng thẳng, vô cùng thần bí.

“Là hắc... “

Chu Tuyết híp mắt, tự nhủ.

Phương Vọng nghe xong, hỏi: “Hắc là ai?”

“Thiên tài đệ nhất của Thanh Thiên cốc, Lý Hồng Sương, hắc là Địa Nguyên bảo. linh, có điều tin tức này còn chưa truyền ra.” Chu Tuyết nhẹ giọng giới thiệu nói.

Chu Hành Thế cau mày nói: “Ta từng nghe nói về tên Lý Hồng Sương. Lý gia chính là thế gia ngàn năm, Lý Hồng Sương là kiêu ngạo của gia tộc từ nhỏ, nhưng hắc lựa chọn gia nhập Thanh Thiên cốc, khiến Lý gia tức giận. Mặc dù mặt ngoài Lý gia khai trừ hắc khỏi gia phả, nhưng vẫn có lời đồn, đây là sự sắp xếp của Lý gia.”

Phương Vọng truyền âm cho Chu Tuyết hỏi: “Lý Hồng Sương hiện tại là cảnh giới gì?”

“Chắc là ở Tổ Linh cảnh tầng tám hoặc tầng chín, mấy năm sau mới thành tựu Linh Đan cảnh. Một khi thành tựu Linh Đan cảnh, cổ trùng của hắc sẽ tiến hóa, cho nên rất dễ phân rõ. Hai trăm năm sau, hắc sẽ trở thành người đệ nhất Thanh Thiên cốc. Tiếp qua năm mươi năm sau đó, hắc chính là cốc chủ Thanh Thiên cốc, trở thành cự phách đứng hàng đầu ma đạo Đại Tề, gặp được người này, phiền phức.”

Chu Tuyết truyền âm hồi đáp, giọng điệu nghiêm trọng.

Lợi hại như vậy?

Phương Vọng không khỏi nhướn mày, nhưng hắn cũng không bị hù dọa, lợi hại hơn nữa cũng là chuyện sau này. Một đời này, hắn sống sót, mà còn có Thiên Cung tương trợ, tương lai hết thấy đều sẽ bởi vì hắn mà thay đổi!

Cổ trùng to lớn của Lý Hồng Sương dẫn đến rất nhiều tu sĩ quay đầu chú ý. Những đệ tử Thanh Thiên cốc kia lập tức bay về phía hắn, giống như mưa tên, bay đến từ bốn phương tám hướng, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Nhìn điệu bộ này, chỉ riêng đệ tử Thanh Thiên cốc ít cũng có ba, bốn trăm người, chứ đừng nói đến tu sĩ khác. Nếu như mục tiêu của tất cả bọn họ đều là Phương Hàn Vũ, vậy thì phiền phức rồi.

Àm!

Chân trời truyền đến tiếng nổ thật lớn, theo dãy núi rung động, cổ trùng của Lý Hồng Sương lập tức bay đi về phía đó.

Chu Hành Thế nhìn về phía Phương Vọng, âm thầm cầu nguyện Phương Vọng đừng hồ đồ.

“Đi thôi, đi nhìn một chút, nếu không phải Phương Hàn Vũ, thì rời đi. Bạch Hồng Độn thuật người dạy ta, ta đã luyện thành rồi!” Phương Vọng thấp giọng nói.

Chu Tuyết kinh ngạc nhìn về phía hắn. Bạch Hồng Độn thuật cũng không phải thuật phi hành đơn giản, Vô Túc Tự Nhiên công, Ngự Kiếm thuật tuyệt đối không thể sánh bằng nó, tiểu tử này đã luyện thành rồi?

Nàng biết luyện thành trong miệng Phương Vọng cũng không phải đơn giản là biết sử dụng, mà là đại thành!

“Vậy thì đi xem một chút đi, dù sao tán tu nhiều như vậy!” Chu Tuyết quyết định, hai người lập tức ngự kiếm đuổi theo.

Chu Hành Thế cắn răng, chỉ có thể kiên trì theo sau.

Hai người kia đều là kẻ điên!. .. Trong núi rừng, một con báo đen nhanh chóng chạy trốn, nó chở một người trên lưng, chính là Phương Hàn Vũ. Hắn ôm cổ báo đen thật chặt, hai mắt của hắn vẫn bị vải quấn lấy như cũ. Theo bước chạy kịch liệt, hốc mắt đang rướm máu.

Ở trên nhánh cây bên cạnh có một bóng người màu xanh đang nhanh chóng nhảy vọt, tốc độ không kém báo đen chút nào. Nàng chính là vị thiếu nữ áo xanh đã cứu Phương Hàn Vũ kia, nàng đeo mặt nạ hồ ly, giống như quỷ mị.

“Bỏ lại ta đi, để tránh liên lụy các người...”

Phương Hàn Vũ cắn răng nói. Trong khoảng thời gian này, mặc dù hắn không thể thấy vật, nhưng thường xuyên nghe thấy âm thanh đánh nhau, hắn hiểu được là thiếu nữ áo xanh và tộc nhân của nàng đang bảo vệ hắn.

“Người cho rằng ta không muốn sao, nhưng những người kia vừa đến tộc địa của chúng ta, đã giết chóc khắp nơi. Rất nhiều bằng hữu của ta đều bị rút gân đào xương. Không chỉ có ta cứu người, trước đó, tỷ muội của ta cũng cứu một đệ tử khác của Thái Uyên môn, sau đó giao ra, kết quả vị tỷ muội kia của ta bị tru sát tại chỗ. .. Đáng ghét đến cực hạn! Cuối cùng sẽ có một ngày, ta nhất định phải hủy Thanh Thiên cốc, Hoàng Ngục sơn!”

“Dù sao đều là chết, chẳng bằng bảo đảm một cái mạng của người, để người về Thái Uyên môn cầu cứu. Thái Uyên môn chính là tông môn chính đạo, hắn là sẽ không nuốt được cơn tức này!”

Thiếu nữ áo xanh nhanh chóng hồi đáp, Phương Hàn Vũ nghe thấy lời nói này, tâm chìm xuống mức thấp nhất.

Các sư huynh, các sư tỷ cùng nhau mạo hiểm, không biết có mấy người sống sót?

Chương 50: Cốc chủ Thanh Thiên cốc đời tiếp theo. (2)

Chương 50: Cốc chủ Thanh Thiên cốc đời tiếp theo. (2)

Rơi vào trong tay ma đạo, cho dù còn sống, cũng là sống không bằng chết.

Phương Hàn Vũ lòng tràn đầy thù hận, lại chỉ có thể kìm nén. Hiện tại đừng nói chiến đấu, ngay cả sức lực đứng lên, hắn cũng không có.

Àm!

Phía trước truyền đến tiếng nổ vang đĩnh tai nhức óc. Ngay sau đó, một cơn gió lớn phía đối diện đánh tới, Phương Hàn Vũ vội vàng không kịp chuẩn bị, bị cuốn bay ra ngoài. Phịch một tiếng, hắn chỉ cảm thấy phần eo đụng vào thân cây, cả người suýt nữa đau đến ngất đi.

Thiếu nữ áo xanh hạ xuống đất, thân thể không ngăn được mà trượt về phía sau. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy rừng cây phía trước xuất hiện một khe rãnh, cây cối đổ sang hai bên, bụi đất tung bay.

Một con cự trùng màu đen thân hình dữ tợn lơ lửng giữa không trung, một tòa kiệu đỏ đứng thẳng trên đỉnh đầu nó, rèm vải chập chờn như liệt diễm.

Phía sau cự trùng màu đen, có rất nhiều đệ tử Thanh Thiên cốc chạy đến.

Một nam tử trung niên rơi vào trước kiệu đỏ, mở miệng nói: “Sur huynh, phía trước có một vị tu sĩ trọng thương, mắt của hắn bị đào, rất có thể là đệ tử Thái Uyên môn chạy thoát từ trong tay chúng ta.”

Trong kiệu đỏ truyền ra một giọng nói lười biếng: “Bắt tới hỏi một chút.”

“Bên cạnh lại còn có yêu vật. .

“Giết là được.”

“Vâng!”

Nam tử trung niên lập tức xoay người, gọi đệ tử Thanh Thiên cốc phía sau, lập tức bèn có mười hai đệ tử Thanh Thiên cốc ngự kiếm bay về phía thiếu nữ áo xanh và Phương Hàn Vũ.

Con báo đen chở Phương Hàn Vũ đi lúc trước bị một gốc đại thụ đứt ngang đè ép, kêu gào thảm thiết, không thể động đậy.

Thiếu nữ áo xanh muốn đi cống Phương Hàn Vũ, thì một tiếng xé gió truyền đến, chỉ thấy một thanh trường kiếm cản trước mặt nàng, dọa nàng nhảy về phía sau.

Thấy thế, thiếu nữ áo xanh chỉ có thể bỏ chạy về một phương hướng khác, bước mấy bước đã tan biến ở chỗ sâu trong rừng cây.

Nam tử trung niên đứng trên cỏ trùng to lớn vẫy gọi một lần nữa, chín đệ tử Thanh Thiên cốc lập tức đuổi theo hướng thiếu nữ áo xanh.

Phương Hàn Vũ nằm sấp trước cây, toàn thân đau đến như muốn tan ra thành từng mảnh, vải trước mắt đã bị máu tươi nhuộm đỏ, thậm chí đang rỉ máu, có vẻ cực kì thảm.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân, hiểu kẻ địch đang đi đến hướng mình.

“Ta nhớ được kẻ này, thừa dịp chúng ta không chuẩn bị, vậy mà vụng trộm ngã xuống dưới vách núi, lúc chúng ta lại muốn đi tìm, đã không tìm thấy nữa.”

“Ồ? Hắn chính là vị đệ tử Thái Uyên môn chạy thoát từ trong tay người à?”

“Ừm, coi như có cốt khí, tứ chi bị đánh nát, hai mắt bị móc sống, mà cố chấp không cầu xin, có cốt khí hơn nhiều các sư huynh, sư tỷ của hắn.”

“Chắc chắn, các người xem hắn kìa, thật giống một con rắn sắp bị giẫm chết.”

Nghe tiếng cười của các đệ tử Thanh Thiên cốc, mười ngón tay Phương Hàn Vũ cũng cắm vào trong đất bùn, đáy lòng của hắn cực hận.

Đúng lúc này, một luồng bạch hồng phi nhanh ra từ trong rừng cây.

Vụt! Vụt! Vụt. ..

Từng tiếng xé gió chói tai vang lên liên tiếp. Phương Hàn Vũ mơ hồ cảm nhận được kiếm khí bén nhọn, chính hắn luyện kiếm, vô cùng miễn cảm đối với kiếm khí.

Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, hắn đã nghe thấy tiếng thân xác ngã xuống đất, tiếng kêu gào của các đệ tử Thanh Thiên cốc bỗng im bật.

Chuyện gì xảy ra?

Phương Hàn Vũ cực kỳ hồi hộp, thân thể run rẩy theo bản năng.

Giờ phút này, một bóng người đứng trước mặt hắn, dưới ánh mặt trời đáng người thẳng tắp, áo trắng tung bay, xung quanh đều là thi thể. Đó chính là Phương Vọng!

Phương Vọng đưa lưng về phía Phương Hàn Vũ, tay cầm pháp khí thượng phẩm Thanh Quân kiếm, hai mắt dưới mũ rộng vành lạnh buốt, ánh mắt nhìn chằm chằm cổ trùng to lớn lơ lửng trên bầu trời rừng cây phía trước.

“Người là người phương nào?”

Nam tử trung niên đứng cạnh kiệu đỏ trên đỉnh đầu cỏ trùng, nghiêm nghị hỏi, trong mắt hấn tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tốc độ của Phương Vọng quá nhanh!

Hấn thậm chí không thấy rõ ràng Phương Vọng xuất thủ thế nào, mười hai tên đệ tử kia đã chết hết!

Phương Hàn Vũ nghe thấy lời này liền hiểu ra có người đang cứu hấn. Hấn cắn răng nói: “Chẳng cần biết ngươi là ai, đừng cứu ta, ta đã phế rồi, đừng bị ta liên lụy, còn không chạy đi!” Hấn còn tưởng rằng là thiếu nữ áo xanh hoặc tộc nhân của nàng, hấn không muốn lại liên lụy đến người vô tội.

“Liên lụy? Đây đã là lần thứ hai ta cứu ngươi, phế thì nghĩ biện pháp khôi phục, ta chờ ngươi báo đáp nhiều ân cứu mạng đấy!”

Một âm thanh quen thuộc truyền đến từ phía trước, Phương Hàn Vũ nghe được bỗng nhiên ngẩn đầu.

“Phương. .. Vọng?”

Giọng điệu Phương Hàn Vũ tràn ngập vẻ khó tin, hấn không thể tin được Phương Vọng sẽ xuất hiện vào lúc này.

“Chắc chắc, bị thương thật là thảm, mắt cũng bị móc rồi.”

Một tiếng cười trêu tức truyền đến. Phương Hàn Vũ sau khi nghe được cũng không tức giận, thân thể hấn run rẩy kịch liệt, trong đầu bắt đầu tủi thân, vì các tộc nhân của hấn đến.

Chu Tuyết cũng tới!

Bị đệ tử Thanh Thiên cốc tra tấn, hấn không tủi thân. Được thiếu nữ áo xanh trị liệu, có đau hơn nữa, hấn cũng không sợ. Duy chỉ khi đối mặt hai người thân đã đến, hấn không khắc chế được tâm trạng của mình.

Chu Tuyết, Chu Hành Thế đi ra từ trong rừng cây bên cạnh. Chu Hành Thế nhìn thấy tình trạng bí thảm của Phương Hàn Vũ, trái tim cũng băng giá vì đó.

“Lý Hồng Sương, có người cho rằng người có thể trở thành cốc chủ Thanh Thiên cốc đời tiếp theo, nhưng kiếm của ta không tin!”

Phương Vọng cao giọng quát, lời nói này khiến Chu Tuyết, Chu Hành Thế kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Dứt lời, Phương Vọng bèn truyền âm cho Chu Tuyết, để nàng dẫn theo Phương Hàn Vũ tranh thủ thời gian rời đi.

Chu Tuyết đúng là Tiên Tôn sống lại, nhưng Phương Vọng không cảm thấy nàng nhất định mạnh hơn chính mình, mà hắn không hiểu y thuật, trách nhiệm mang đi Phương Hàn Vũ giao cho Chu Tuyết càng tốt hơn.

Chương 51: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm!

Chương 51: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm!

Nghe thấy Phương Vọng, Chu Tuyết lập tức nói với Chu Hành Thế: “Người công hắn, ta đến bảo vệ các ngươi, đi thôi!”

“Thế nhưng...”

Chu Hành Thế do dự, mục tiêu của hắn là bảo vệ Phương Vọng, hắn không để ý Phương Hàn Vũ.

“Yên tâm đi, hắn rất mạnh, nắm chặt thời gian, đừng liên lụy hắn!” Chu Tuyết trầm giọng nói, giọng điệu không kiên nhẫn lắm.

Chu Hành Thế bị nàng thúc giục, đành phải xông lên Phương Hàn Vũ. Hai người phóng vào trong rừng cây, cấp tốc biến mất không thấy gì nữa.

Nam tử trung niên đứng bên kiệu đỏ lập tức phát tay, lúc này bèn có mười mấy tên đệ tử Thanh Thiên cốc theo đuổi hướng hai người Chu Tuyết.

Phương Vọng nâng tay trái lên, đặt ngang trước mặt, ngón trỏ, ngón giữa cùng dựng lên. Trong chốc lát, ba hình kiếm ngưng tụ ra quanh người hắn, lập tức bay thẳng hướng đám đệ tử Thanh Thiên cốc kia.

Kiểm khí phá không, tốc độ cực nhanh!

Những đệ tử Thanh Thiên cốc kia tái mét cả mặt. Đệ tử Dưỡng Khí cảnh tầng bảy trở lên nhao nhao tránh né, dưới tầng bảy trực tiếp bị kiếm khí xuyên thủng cổ họng, máu vẩy trời cao. Đệ tử còn lại ý đồ tránh né, nhưng tốc độ của bọn họ không thể sánh bằng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Không đến thời gian ba nhịp thở, mười mấy tên đệ tử Dưỡng Khí cảnh của Thanh Thiên cốc đều chết bất đắc kỳ tử, thi thể rơi xuống phía dưới. Ánh mắt Phương Vọng nhìn chăm chăm vào kiệu đỏ phía trên cổ trùng, hắn âm thầm khinh thường: “Ma đạo chính là ma đạo, nhìn đồng môn chết thảm, lại ngồi vững không dậy nổi.”

Nam tử trung niên nhìn chăm chăm Phương Vọng, phần nộ đến cực hạn. Các đệ tử Thanh Thiên cốc phía sau phân tán ra, bao vây quanh Phương Vọng. Mỗi người đều lấy ra pháp khí hoặc cổ trùng của mình.

Bị mấy trăm tên đệ tử Thanh Thiên cốc vây quanh, Phương Vọng không chút sợ hãi, điều hắn muốn làm chính là kiếm chế kẻ địch bằng hết khả năng.

Vải màn kiệu đỏ rốt cục bị xốc lên, một nam tử tà mị mặc cẩm y màu đen đi ra. Khuôn mặt hắn tuần lãng, bờ môi hiện màu tím sậm, ngay cả khóe mắt cũng có màu tím sậm, hai đầu lông mày quanh quẩn khí độc nhân nhật, tóc dài cuộn dưới

phát quan, phát quan kia được chế thành từ xác của một con bò cạp độc, cực kỳ đáng sợ.

Lý Hồng Sương, thiên tài đệ nhất của Thanh Thiên cốc, trước khi vào cốc cũng đã thanh danh vang dội. Khí thế của hắn hoàn toàn khác biệt với đệ tử Thanh Thiên cốc khác.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Phương Vọng còn tưởng rằng mình đang nhìn thấy trưởng lão của Thanh Thiên cốc.

Lý Hồng Sương bẽ nghề liếc Phương Vọng, nhìn ba hình kiếm trở lại sau lưng Phương Vọng, treo lơ lửng. Hắn mở miệng hỏi: ‘Kính Hồng Thần Kiếm quyết, ngươi và Dương Nguyên Tử có quan hệ gì?’

Phương Vọng đội mũ rộng vành. Hắn giương mắt nhìn lại, bóng tối của mũ rộng vành làm sắc mặt của hắn có vẻ vô cùng lạnh lẽo. Tình trạng bi thảm của Phương Hàn Vũ làm sát ý trong lòng hắn một mực tăng vọt. “Trên đời này, chẳng lẽ chỉ có Dương Nguyên Tử biết Kính Hồng Thần Kiếm quyết sao?” Phương Vọng hỏi ngược lại.

Nếu không phải muốn kéo dài thời gian cho ba người Chu Tuyết, hắn đã ra tay rồi.

Lý Hồng Sương nâng tay phải lên, một lá cờ màu đỏ như máu bay ra từ đỉnh đầu hắn, cấp tốc biến lớn, lại rơi vào trong tay hắn, còn cao hơn cả người hắn.

Trên cờ lớn huyết sắc in hình ảnh ác quỷ, dữ tợn đáng sợ, như thể đang còn sống, theo cờ xí chập chờn mà giương nanh múa vuốt.

Bảo linh bản mệnh!

“Nếu ngươi không chịu nói, thì ta sẽ ép ngươi nói!”

Lý Hồng Sương lạnh giọng nói. Đang khi nói chuyện, hắn đạp một cước cho nam tử trung niên bên cạnh xuống dưới, cổ

trùng dưới chân không cần hấn sai khiến đã lập tức nhào về phía Phương Vọng.

Trên đường tập kích bất ngờ, Lý Hồng Sương nhanh chóng vung vẩy cờ lớn huyết sắc, huyết vụ cuồn cuộn lan tràn ra, giống như từng con trường long bay thẳng về phía Phương Vọng.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, linh lực bùng nổ, ngưng tụ ra từng hình kiếm quanh thân.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, mười hai kiếm!

Hấn thả người nhảy vọt lên, chân đạp phi kiếm bay thẳng hướng cổ trùng. Mười hai hình kiếm lấy tốc độ nhanh hơn đánh tới, vẽ ra từng quỹ tích khác nhau trên không trung, đánh tan từng con trường long huyết vụ phía đối diện.

Lý Hồng Sương nhếch miệng lên, thả người nhảy vọt, tay trái giơ cao, giận dữ đập xuống, linh lực ngưng tụ thành một bàn tay lớn màu đen đè xuống.

Phương Vọng bỗng nhiên ném ra Thanh Quân kiếm trong tay. Thanh Quân kiếm hóa thành một luồng thanh hồng mau chóng đuổi theo, nhanh như thiểm điện, đánh nát bàn tay lớn màu đen. Lý Hồng Sương vô ý thức xoay chuyển thân thể, tránh thoát Thanh Quân kiếm, nhưng một sợi tóc đen bên tóc mai của hắn bị chém đứt.

“Pháp khí thượng phẩm!”

Ánh mắt Lý Hồng Sương hiện lên sự tàn khốc. Hắn không bị dọa lùi, mà tiếp tục bay thẳng hướng Phương Vọng.

Trong nháy mắt, hai người va chạm chính diện. Phương Vọng lấy ngón tay làm kiếm, thao túng mười hai hình kiếm điên cuồng tấn công Lý Hồng Sương. Lý Hồng Sương nhanh chóng vung vẩy cờ lớn huyết sắc, ngăn cản mười hai hình

kiếm đồng thời còn có thể triển khai thể công. Khí độc thật âm độc!

Phương Vọng chú ý tới sau khi mười hai hình kiếm của mình nhiễm sương độc, đang thu nhỏ lại, độc này có thể ăn mòn linh lực!

Thế công của Lý Hồng Sương rất sắc bén. Nếu bàn riêng về tốc độ thân thủ, hẳn tuyệt đối là địch thủ mạnh nhất Phương Vọng từng gặp.

Cờ lớn huyết sắc vung lên, tay trái của hắn thuận thế đánh ra từ dưới cờ xí, chụp về phía lồng ngực Phương Vọng.

Đang!

Lý Hồng Sương bị đẩy lui, Phương Vọng cũng bị đẩy lui, bàn về khoảng cách lui lại, khó phân cao thấp.

“Đây là công pháp gì?”

Lý Hồng Sương nhú mày, tay trái của hắn run nhẹ. Hắn lập tức nắm tay, cưỡng ép ngăn chặn. Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, mắt trần có thể thấy được cương khí thành tầng một xoay quanh thân Phương Vọng, khiến không gian quanh mình cũng đang rung chuyển.

“Linh lực thật ngang ngược!”

Phương Vọng âm thầm kinh hãi, nhưng càng nhiều hơn là phấn khởi, không hổ là cốc chủ Thanh Thiên cốc tương lai.

Chương 52: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm! (2)

Chương 52: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm! (2)

Sau một phen giao thủ, hắn đại khái hiểu rõ về thực lực của Lý Hồng Sương. Sát cơ đã không kèm chế được, bắn ra từ trong cặp mắt của hắn.

Chỉ thấy hai ngón tay phải của Phương Vọng vừa nhấc lên, hình kiếm sau lưng bắt đầu tăng nhiều.

Mười sáu kiếm!

Mười tám kiếm!

Hai mươi hai kiếm!

Lý Hồng Sương chấn động, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn. Hắn có sự hiểu biết nhất định đối với Kinh Hồng Thần Kiếm quyết. Lúc Dương Nguyên Tử ở Tổ Linh cảnh cũng không vượt qua mười lăm kiếm.

Hắn không bối rối, lập tức vung tay áo, vô số độc trùng bay ra từ trong tay áo hắn, lít nha lít nhít, che khuất bầu trời, hình thành một mảnh mây đen đè nén trên bầu trời rừng cây.

Phương Vọng một hơi ngưng tụ ra hai mươi bảy kiếm, hai mươi bảy kiếm vờn quanh thân hắn, làm áo bào hắn bay múa kịch liệt, phảng phất sắp vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết càng nhiều hình kiếm, cũng không phải chỉ tăng nhiều về số lượng mà thôi, uy thế của mỗi một kiếm cũng sẽ không ngừng tăng lên. Hai mươi bảy kiếm vừa xuất hiện, kiếm thế của Phương Vọng đạt tới trình độ làm cho người ta kinh hãi run rẩy, cho dù là những đệ tử Thanh Thiên cốc xem trận chiến kia cũng lo sợ bất an, thậm chí có người còn đang lui lại.

Phương Vọng mắt nhìn chăm chăm Lý Hồng Sương, nói với âm thanh lạnh lùng: “Nếu như ngươi chỉ là loại trình độ này, thì ngươi sẽ không có tương lai.”

Lý Hồng Sương nghe xong, giận tím mặt, lúc này giờ cao cờ lớn huyết sắc, vô số độc trùng kia hội tụ vào một chỗ trong mây đen, vậy mà toát ra tia chớp màu đỏ ngòm, một tia tiếp một tia, lời uy mệnh mông.

Trận pháp!...

Trong rừng cây, Chu Tuyết và Chu Hành Thế nhanh chóng xuyên qua, ven đường có thể thấy được thi thể của yêu thú, tu sĩ, nhìn thấy mà giật mình.

Àm!

Nghe tiếng sấm đỉnh tai nhức óc truyền đến từ sau lưng, Chu Hành Thế không khỏi lo lắng hỏi: “Hắn thật sự có thể trốn được sao?”

Đây chính là Lý Hồng Sương!

Cho dù Phương Vọng là Thiên Nguyên bảo linh, nhưng dù sao Lý Hồng Sương cũng là Địa Nguyên bảo linh, mà tu vi của hai người chênh lệch cách xa.

Tổ Linh cảnh tầng ba đánh Tổ Linh cảnh tầng chín, thấy thế nào cũng rất khó có phần thắng, huống chi đối thủ còn là thiên tài đệ nhất của giáo phái ma đạo!

Chu Tuyết nhìn chăm chăm phía trước, cũng không quay đầu lại nói: “Đừng coi thường hắn, tiểu tử này vĩnh viễn ẩn giấu át chủ bài, người chắc chắn người rõ ràng toàn bộ thực lực của hắn ư? Cho dù không địch lại Lý Hồng Sương, hắn muốn chạy thoát tuyệt đối không phải việc khó.”

Chu Hành Thế nghe xong, trong lòng yên tâm một chút.

Đúng vậy.

Phương Vọng rút cuộc mạnh cỡ nào, hắn cũng không rõ ràng.

Phương Hàn Vũ ghé vào trên lưng Chu Hành Thế, vẫn cứ không lên tiếng, nhưng trong lòng, hắn cũng đang mướn mồ hôi vì Phương Vọng. ...

Àm! Âm! Âm...

Từng cơn lốc lôi đình giáng xuống, tàn sát bừa bãi rừng cây. Từng người từng người đệ tử của Thanh Thiên cốc kêu gào thảm thiết, bị đánh đến toàn thân cháy đen. Ba bốn trăm vị đệ tử Thanh Thiên cốc ban đầu, bây giờ chỉ còn lại có một phần ba. Tất cả đều trốn ở phương xa, sợ hãi nhìn mảnh chiến trường này. Cổ trùng to lớn của Lý Hồng Sương đè ép một rừng cây, toàn thân bốc lên khói cháy khét. Từng sợi huyết vụ tràn ngập nơi đây, làm bầu không khí mảnh chiến trường này thêm ngột ngạt.

Lôi đình này cũng không phải là trận pháp của Lý Hồng Sương!

Sau khi phát quan rơi xuống, Lý Hồng Sương tóc tai bù xù, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Phương Vọng, lạnh giọng nói: “Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, người rút cuộc là ai? Hẳn người chính là Lục Viễn Quân?”

Chỉ thấy Phương Vọng giơ cao Thanh Quân kiếm, mũi kiếm chỉ vào trung tâm lôi vân ở trên trời, hai mươi bảy hình kiếm vờn quanh người hắn. Giờ khắc này, khí thế của hắn đạt đến đỉnh cao, không ai bì nổi.

Phương Vọng khẽ nói: “Lục Viễn Quân thì là cái thá gì!”

Hắn chợt thu kiếm, hóa thành một luồng bạch hồng bay thẳng đến Lý Hồng Sương.

Bạch Hồng Độn thuật, chưa hẳn chỉ dùng để chạy trốn!

Lý Hồng Sương tức giận, tay trái cầm cờ lớn huyết sắc, tay phải cầm một thanh trường kiếm đánh tới chính diện.

Trước mắt bao người, hắn không cho phép mình thất bại!

Chương 53: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm! (2)

,

Kengl

Song kiếm tấn công, bắn ra tia lửa. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sát ý sắc bén. Gần như ngay lập tức, hai người đồng thời xuất thủ, pháp khí trong tay nhanh đến mức sinh ra tàn ảnh.

Hai mươi bảy kiếm Kinh Hồng Thần Kiếm quyết đi theo Phương Vọng mà động, đánh thẳng đến Lý Hồng Sương từ bốn phương tám hướng. Lý Hồng Sương thắng thần sắc khoáng mứa cờ lớn huyết sắc, ngăn cản hai mươi bảy kiếm, trường kiếm trong tay thi triển ra một bộ kiếm pháp mạnh mẽ, nắm đấm đối diện Phương Vọng.

Huyết vụ cuộn cuộn không ngừng khuếch tán, thân hình của hai người không ngừng đan xen, đánh từ trên trời tới trên mặt đất, bước chân sát đất, nhấc lên cát bay đá chạy.

Những đệ tử Thanh Thiên cốc sông sót thấy một cảnh này thì sợ hãi.

“Làm sao có thể! Lý sư huynh lại không làm gì được hãn!”
“Hãn rốt cuộc là thân thánh phương nào?”

“Nhất định là người của Thái Uyên môn, nếu không hãn cứu tên đệ tử Thái Uyên môn kia làm gì, không ngờ tới Thái Uyên môn lại có nhân vật lợi hại như thế.”

“Nghe thấy Lý sư huynh nói lúc trước sao, Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, đây đều là tuyệt học của Thái Uyên môn. Được một bộ, luyện tới đại thành là có thể tung hoành Đại Tề rồi, không ngờ tới lại có đệ tử nắm giữ hai loại tuyệt học!”

“Người này không phải là đại đệ tử thiện mạch của Thái Uyên môn đấy chứ?”

Phương Vọng, Lý Hồng Sương đã không để ý nghe những đệ tử kia bàn luận, trong lòng bọn họ chỉ nghĩ đến một chuyện, giết lẫn nhau.

Phương Vọng muốn báo thù cho Phương Hàn Vũ, Lý Hồng Sương thì vì sự kiêu ngạo của chính mình mà chiến!

Lý Hồng Sương bỗng nhiên vung kiếm, kiếm khí như mưa giông gió bão kèm theo kịch độc đánh thẳng đến Phương Vọng. Phương Vọng thi triển Tuyệt Ảnh Bộ, nhanh chóng tránh né, ánh mắt hấn ngưng lại, sau lưng ngưng tụ ra hình kiếm một lần nữa.

Chương 53: Kinh Hồng ba mươi hai kiếm! (2)

Một lần xuất hiện thêm năm kiếm!

Ba mươi hai kiếm!

Đồng tử Lý Hồng Sương co rút lại, mặt lộ vẻ kinh hãi. Còn chưa chờ hấn mở miệng, ba mươi hai hình kiếm quanh thân Phương Vọng đột nhiên tăng tốc độ, uy thế càng sâu.

Ba mươi hai kiếm điên cuồng tập kích Lý Hồng Sương. Lý Hồng Sương tay cầm hai pháp khí, miễn cưỡng ngăn cản. Không đến thời gian ba nhịp thở, hấn đã bị thương, càng ngày càng bị động.

Phương Vọng bỗng nhiên ném ra Thanh Quân kiếm, rạch tan bụi đất cuộn cuộn, đánh thẳng đến Lý Hồng Sương.

Cho dù bị ba mươi hai kiếm đánh cho. không kịp trở tay, Lý Hồng Sương vẫn phản ứng cực nhanh, thân thể nghiêng về phía sau, tránh thoát Thanh Quân kiếm. Hắn vừa đứng vững, ba mươi hai kiếm đồng thời đánh tới từ bốn phương tám hướng.

Bịch!

Kiếm trong tay Lý Hồng Sương bỗng nhiên rơi xuống đất. Chỉ thấy ba mươi hai hình kiếm cắm trên người hắn, toàn thân phun trào máu, ngay cả miệng của hắn cũng tuôn ra rất nhiều máu độc, căn bản không ngăn chặn được.

Hắn nhìn chòng chọc vào Phương Vọng, trong mắt tràn đầy tơ máu, hắn run rẩy môi nói: “Kính Hồng... Ba mươi hai kiếm... Người rút cuộc là ai...”

Phụt!

Thanh Quân kiếm bỗng nhiên đánh tới từ phía sau, chém xuống thủ cấp của hắn. Đầu hắn rơi xuống đất, lăn đi vài vòng, bị chân phải của Phương Vọng chặn lại, hai mắt vẫn trợn trừng. Dây núi chập trùng, gió nhẹ lay động rừng cây, nổi lên cơn sóng màu xanh lục rất nhỏ.

Bên cạnh một khe núi, Phương Hàn Vũ dựa vào một khối đá lớn, Chu Tuyết đang chữa thương cho hắn. Chu Hành Thế thì đứng cách đó không xa, cảnh giác xung quanh.

“Hai canh giờ trôi qua rồi, sao hắn còn chưa đuổi theo, sẽ không xảy ra chuyện chứ?”

Chu Hành Thế không nhịn được quay đầu lại hỏi, tính mạng của hắn móc nối cùng Phương Vọng. Điều hắn sợ nhất là Phương Vọng xảy ra chuyện.

Chu Tuyết vừa băng bó vết thương cho Phương Hàn Vũ, vừa bình tĩnh nói: “Yên tâm đi, hắn không chết.”

“Sao ngươi dám xác định?”

“Ta tự có biện pháp xác định, giống như trước đó có thể xác định tiểu tử này còn chưa chết vậy.”

Câu trả lời của Chu Tuyết khiến Chu Hành Thế sửng sốt. Cẩn thận hồi tưởng, trước khi tìm thấy Phương Hàn Vũ, Chu Tuyết đã chắc chắn hẳn không chết.

Hắn là nàng này động tay chân trên người Phương Vọng, Phương Hàn Vũ?

Mặc dù trong lòng Chu Hành Thế, Phương Vọng càng mạnh hơn, nhưng hắn cảm thấy Chu Tuyết càng nguy hiểm, càng cao thâm khó lường hơn.

Một lát sau, Chu Tuyết đứng dậy, nhìn xuống Phương Hàn Vũ, nói: “Thân thể này của ngươi phế rồi, ta có biện pháp làm ngươi niết bàn tái sinh, thậm chí càng hơn lúc trước, nhưng phải chịu rất nhiều đau khổ, ngươi có đồng ý không?”

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ lập tức ngẩng đầu, cắn răng nói: “Đồng ý! Ta không muốn làm phế nhân cả một đời! Đau khổ lớn hơn nữa ta cũng không sợ!”

“Ừm, đợi Phương Vọng trở về, ta dẫn các ngươi đi một chỗ, trị liệu cho ngươi ở trong đó.”

Chu Tuyết nói xong, đi đến trước dòng suối nhỏ ngồi xuống, bắt đầu rửa tay.

Chu Hành Thế âm thầm hiếu kì, Phương Hàn Vũ bị thương thành thế này, còn có thể niết bàn tái sinh ư?

Hắn càng thêm hiếu kì về lai lịch của Chu Tuyết. Rất rõ ràng, trước khi nhập Thái Uyên môn, Chu Tuyết đã có bối cảnh tu tiên rất sâu.

Sau đó, ba người Chu Tuyết chờ đợi ngay tại khe núi này, chờ Phương Vọng trở về.

Đại khái qua nửa canh giờ, bọn họ rốt cục nghe tới một tiếng xé gió đánh tới, Chu Tuyết, Chu Hành Thế lập tức quay đầu nhìn lại, ngay sau đó hai người đều thở dài một hơi, tiếp theo lộ ra nụ cười.

Người đến chính là Phương Vọng.

Phương Vọng chân đạp phi kiếm mà đến, xách Thanh Quân kiếm trong tay, lưỡi kiếm dính đầy vết máu. Không những như thế, áo trắng của hắn đã nhuộm thành huyết y, bên hông treo đầy túi huyết sắc, những thứ đó đều là túi trữ vật.

Hình tượng của hắn trông cực kỳ thê thảm, nhưng Chu Tuyết, Chu Hành Thế cũng không lo lắng, chỉ cần còn có thể ngự kiếm, đã nói rõ không chết được.

Phương Vọng rơi xuống đất, phi kiếm chui vào trong túi trữ vật của hắn. Chu Hành Thế bước nhanh đi tới, quan tâm hỏi: “Người vẫn ổn chứ?”

Chẳng biết tại sao, Phương Vọng luôn cảm thấy hơi khó chịu, không nên là Chu Tuyết đến gần quan tâm hắn đầu tiên sao?

Sao lại là một nam nhân tới quan tâm hắn trước?

“Không có việc gì, không bị thương, nhưng linh lực của ta sắp hao hết.” Phương Vọng hồi đáp.

Dù cho là Huyền Dương Thần Kinh đại viên mãn, trải qua chiến đấu cường độ cao hơn hai canh giờ, cũng sắp thấy đáy, dù sao tất cả đối thủ của hắn đều là tu sĩ.

Chu Hành Thế gật đầu, sau đó lui về một bên.

Chu Tuyết đi tới, kiểm tra thân thể của hắn, cười hỏi: “Thực lực của Lý Hồng Sương thế nào? Chiến đấu cùng hắn một trận, hắn là có thể mở rộng tầm mắt của ngươi rồi.”

Thấy Phương Vọng bình an trở về, trong lòng nàng tràn ngập tự hào. Dù sao, nàng truyền thụ công pháp cho Phương Vọng, cho nên trong lòng nàng, đã coi Phương Vọng như đồ đệ.

Tu luyện không đến một năm đã có thể chạy thoát từ trong tay thiên tài đệ nhất Thanh Thiên cốc, phần chiến tích này tuyệt đối là trâu bò!

“Rất mạnh, quả thực mở rộng tâm mắt của ta.” Phương Vọng gật đầu nói.

Chu Hành Thế âm thầm kinh hãi. Thân là con em thế gia, hẳn hiểu rõ về Lý Hồng Sương càng sâu. Lý Hồng Sương và bọn họ không phải cùng một thế hệ. Phương Vọng mới Tổ Linh bao lâu, Lý Hồng Sương thiên tư yêu nghiệt, thời gian tu hành càng dài lại không làm gì được Phương Vọng. Điều này khiến hắn càng thêm kính nể Phương Vọng.

Chu Tuyết kiểm tra hẳn thân thể một phen, sau khi xác định không trúng độc, mới yên tâm.

“Đúng, có biện pháp nào làm đầu người không mục nát không? Ta chờ mang về giao cho Thái Uyên môn, tăng điểm cống hiến.” Phương Vọng chợt hỏi, sau đó gỡ một bao vải ở sau thắt lưng xuống. Chu Tuyết cau mày nói: “Sống chết trước mắt, ngươi còn có tâm tình để ý những thứ này à? Ngươi không sợ Lý Hồng Sương đuổi kịp ngươi à?”

“Không sợ.”

Chương 54: Thanh danh vang dội, Bạch Y Kinh Hồng.

Chương 54: Thanh danh vang dội, Bạch Y Kinh Hồng.

“Ngoài Lý Hồng Sương, đệ tử Thanh Thiên cốc vùng này đều không có nhân vật xuất chúng, đều là tiểu lâu la dưới tay Lý Hồng Sương, đoán chừng là thế lực Thanh Thiên cốc cố ý

bồi dưỡng cho Lý Hồng Sương. Đầu của tiểu lâu la để làm gì, vứt đi.”

Chu Tuyết khoát tay nói. Lúc này nàng mới ý thức được Phương Vọng mới chỉ mười bảy tuổi thôi, tâm tính thiếu niên rốt cuộc vẫn hơi non nớt.

“Đúng dịp, chính là đầu của Lý Hồng Sương.”

Phương Vọng nhướn mày nói, trên mặt một mảnh yên tĩnh, đáy lòng thì thoải mái lật trời.

“Cái gì?” Chu Tuyết sửng sốt, Chu Hành Thế cũng quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, con mắt trừng lớn.

Phương Vọng lắc tay phải, đầu của Lý Hồng Sương rớt xuống theo, vừa lúc cổ hướng xuống đất, đứng trên mặt đất. Hai mắt hấn trợn thật to, đáng vẻ chết không nhắm mắt khiến người ta sợ hãi.

“Thật sự là Lý Hồng Sương... Người...”

Sau khi Chu Tuyết thấy rõ ràng mặt của Lý Hồng Sương, nàng giương mắt nhìn về phía Phương Vọng, trong mắt khó nén vẻ kinh ngạc.

Chu Hành Thế thì lộ vẻ mặt như thấy quỷ.

Lý Hồng Sương dưới tình huống dẫn đầu mấy trăm đệ tử Thanh Thiên cốc lại bị một mình Phương Vọng chém đầu?

Làm sao có thể!

Cho dù đã thấy rõ mặt mũi Lý Hồng Sương, Chu Hành Thế vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Người giao thủ cùng hắn, thực lực của hắn thế nào? Có lấy ra bảo linh bản mệnh hay không, bảo linh bản mệnh của hắn là một lá cờ lớn...” Chu Tuyết nhíu mày hỏi.

Phương Vọng trợn trắng mắt, tức giận nói: “Đương nhiên, các người còn tưởng rằng ta giết tên giả mạo à? Giết hắn cũng không dễ dàng, ta gần như chiến đấu hết sức.”

Chu Tuyết hít sâu một hơi, không nói thêm gì nữa. Nàng ngồi xổm xuống, lấy ra một bình thuốc từ trong túi trữ vật, vung thuốc bột lên đầu của Lý Hồng Sương.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía Phương Hàn Vũ cách đó không xa, hỏi: “Hàn Vũ, ta giúp người báo thù rồi, dọc theo con đường này ta ít thì cũng giết ba trăm tu sĩ Thanh Thiên cốc. Thế nào, huynh đệ đủ nghĩa khí chứ?”

Phương Hàn Vũ không biết nên nói gì. Lúc trước hắn đã hiểu rõ Lý Hồng Sương mạnh đến mức nào, tồn tại mạnh mẽ như thế lại bị Phương Vọng tru sát. Hắn cảm thấy lời cảm ơn có vẻ già mồm, lời tán dương lại có vẻ cứng nhắc, hắn chỉ có thể khẽ gật đầu.

Phương Vọng nhìn xem Chu Tuyết, Chu Hành Thế, Phương Hàn Vũ, tất cả đều trở nên yên tĩnh, hắn không khỏi bؤu môi.

Phản ứng không đủ lớn!

Không phải nên thốt lên kinh ngạc, kêu đáng sợ như vậy sao?

“Đúng rồi, trước khi đi, ta đốt thi thể của Lý Hồng Sương rồi, hắn hắn là sẽ không lại sống lại chứ? Dù sao tu tiên giả biết đoạt xá, ta lo lắng hắn có thủ đoạn mượn xác hoàn hồn.” Phương Vọng thấy Chu Tuyết đứng dậy, lập tức hỏi. Vừa nói, hắn vừa ngồi xuống, bọc kỹ chiến lợi phẩm một lần nữa.

Chu Tuyết hồi đáp: “Đầu ở chỗ người, nếu thân thể thật sự bị đốt sạch sẽ, thì tất nhiên không thể sống lại được.”

Huyền Dương chân hỏa của Huyền Dương Thần Kinh...

Đáy lòng Chu Tuyết cảm khái vạn phần, bị Huyền Dương chân hỏa cuốn lấy, tất nhiên là hài cốt không còn.

Tuyết đối không nghĩ tới, cốc chủ Thanh Thiên cốc tương lai cứ như vậy mà chết rồi...

Nàng đột nhiên cảm thấy Phương Vọng tồn tại sẽ tạo thành thay đổi cực lớn cho tương lai. Hơn nữa, nàng sống lại, tương lai tất nhiên là do bọn họ sáng lập.

Sau đó, Phương Vọng xuống sông tắm một lượt, thay đổi một bộ áo bào sạch sẽ rồi bọn họ tiếp tục lên đường. Chu Tuyết nói muốn dẫn bọn họ đi một chỗ, nơi đó có cơ duyên không nhỏ, thuận tiện chữa thương cho Phương Hàn Vũ ở đó luôn.

Trên con đường sau đó, bầu không khí rất vi diệu.

Chu Tuyết, Chu Hành Thế liên tiếp nhìn về phía Phương Vọng, nhưng lại không nói lời nào, làm hấn suất không chịu nổi.

Hấn đâu biết rằng, hai người nhìn như bình tĩnh, nhưng sóng to gió lớn trong lòng chưa từng lắng lại.

Chu Tuyết thầm cảm khái trong lòng, bởi vì chính mình, một nhân vật yêu nghiệt chưa từng xuất hiện kiếp trước hoành không xuất thế.

Chu Hành Thế thì thuần túy tê dại, hai người Tổ Linh cùng một ngày, sao chênh lệch lại lớn như thế...

Trong một gian khách sạn, Cổ Ly và ba tên đệ tử đồng môn ngồi vây quanh trước bàn uống trà, mỗi một bàn lớn ở lầu một đều có người ngồi.

“Người thật là nhiều, truyền thừa Cực Hạo tông hoàn toàn truyền ra rồi. Thế này cũng tốt, càng nhiều người, càng tiện

cho chúng ta hoàn thành nhiệm vụ nghĩ cách cứu viện.” Chu Bác cảm khái nói.

Bọn họ đều là đệ tử mạch thứ ba, tổ đội đến đây.

Sau khi Cổ Ly bị Phương Vọng từ chối nhã nhận, vẫn không yên lòng, thế là nàng liền đi theo ba người Chu Bác lúc ấy đang tổ đội đến đây.

Nàng đội mũ rộng vành, mặc một bộ áo vàng, rất giống nữ hiệp giang hồ, lại hơi rữ đầu để người khác không nhìn thấy dung nhan của nàng.

Đúng lúc này, một nam tử áo vải bước nhanh xông tới, hét lên: “Xảy ra chuyện lớn rồi! Xảy ra chuyện lớn rồi! Đệ tử thân truyền của Thanh Thiên cốc, người được xưng là có thiên tư mạnh nhất trong số các đệ tử Thanh Thiên cốc đương thời, Lý Hồng Sương, bị đệ tử Thái Uyên môn giết rồi!”

Hắn vừa thốt ra lời này, toàn bộ khách sạn xôn xao.

Thực khách nơi này cũng không phải phàm nhân, đều là tu tiên giả. Đại đa số người đều là tán tu, cũng có thể là đệ tử của chín đại giáo phái ngụy trang tán tu.

“Lý Hồng Sương kia chính là Tổ Linh cảnh tầng chín đấy, rất nhiều đệ tử thân truyền của Thái Uyên môn đều chưa chắc là đối thủ của hắn. Hơn nữa, giết hắn rồi, tương đương tuyên chiến với Thanh Thiên cốc!”

“Lý Hồng Sương cũng chết rồi, lớn chuyện rồi.”

“Chắc chắn, phía sau Lý Hồng Sương cũng không chỉ có Thanh Thiên cốc, mà còn có Lý gia. Ngàn năm trước, vương triều trên mảnh đất này chính là do Lý gia bọn họ thành lập.”

“Hừ, chết thì chết rồi, ma tu thôi.”

Đám tán tu trong khách sạn bàn luận ầm ĩ. Tiếp đó, có người hỏi vị nam tử truyền lại tình báo kia: “Tiểu nhị, rốt cuộc

là ai giết Lý Hồng Sương, người còn có tin tức sao?”

Chương 55: Thanh danh vang dội, Bạch Y Kinh Hồng. (2)

Chương 55: Thanh danh vang dội, Bạch Y Kinh Hồng. (2)

Thì ra nam tử báo tin tức là tiểu nhị của gian khách sạn này, hai tay hấn chống nạnh, cười hì hì nói: “Thật là có, nghe nói đệ tử Thái Uyên môn chém giết Lý Hồng Sương dùng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết. Các người có biết Kinh Hồng Thần Kiếm quyết có lai lịch gì không?”

Nghe vậy, lập tức có người đứng dậy nói: “Ta biết, đây là tuyệt học của phong chủ mạch thứ ba Thái Uyên môn, Dương Nguyên Tử. Trăm năm trước, hấn dựa vào kiếm quyết này, mạnh mẽ xông tới Thanh Thiên cốc, lại toàn thân trở lui. Chẳng lẽ người xuất thủ là Dương Nguyên Tử? Kinh Hồng Thần Kiếm quyết chính là do một mình Dương Nguyên Tử nắm giữ, còn chưa từng nghe nói có vị đệ tử Thái Uyên môn nào tinh thông kiếm quyết này.” “Đúng một nửa, sai một nửa. Người tru sát Lý Hồng Sương quả thực dùng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, nhưng hết sức trẻ tuổi, tuyệt đối không phải Dương Nguyên Tử. Theo đệ tử Thanh Thiên cốc sống sót nói, người nọ toàn thân áo trắng, thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết đến trình độ ba mươi hai kiếm, tuyệt đối là thiên tài chưa nổi danh của Thái Uyên môn. Hiện tại những đệ tử Thanh Thiên cốc kia xưng người nọ là Bạch Y Kinh Hồng. Thanh Thiên cốc đã phái ra tu sĩ Linh Đan cảnh đại truy tra tung tích của Bạch Y Kinh Hồng.”

Tiểu nhị lắc đầu nói, hấn chọc đến đám tán tu trong khách sạn lại bàn tán sôi nổi một lần nữa.

Chu Bác quay đầu, thấp giọng hỏi: “Bạch Y Kinh Hồng? Mạch thứ ba ai được truyền thừa này nhỉ?”

Hắn nhập mạch thứ ba đã hơn mười năm, chưa từng nghe nói ai có được chân truyền của Dương Nguyên Tử. Đại đệ tử Lý Ngu cũng không thể đạt được Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Hai vị đệ tử mạch thứ ba lắc đầu, Cố Ly dù không lên tiếng, nhưng chẳng biết tại sao, nàng không khỏi nghĩ đến một người.

Chẳng lẽ là hắn?

Không thể nào...

Hắn mới Tổ Linh được bao lâu?

Trong rừng cây rậm rạp, Phương Vọng cũng Phương Hàn Vũ, Chu Tuyết dẫn đường phía trước. Về Chu Hành Thế, thì đã bị Chu Tuyết đuổi về Thái Uyên môn.

Trước khi đi, Chu Tuyết và Chu Hành Thế nói chuyện riêng một phen. Sau khi nói xong, Phương Vọng phát hiện Chu Hành Thế trở nên lo được lo mất, lúc rời đi thậm chí không nhìn thêm hắn một chút.

“Ra đi, theo lâu như vậy!”

Chu Tuyết bỗng nhiên dừng bước lại, mở miệng hỏi.

Phương Vọng cũng không giật mình. Mấy canh giờ trước, hắn đã cảm nhận được có khí tức đi theo đám bọn họ, có điều khí tức này rất yếu, cho nên hắn không để trong lòng.

Mấy nhịp thở sau, một cây đại thụ phía sau run rẩy, một bóng người màu xanh rơi xuống. Đây là một thiếu nữ áo xanh đeo hồ ly mặt nạ.

Sau khi hạ xuống, nàng mở miệng nói: “Ta không có ác ý, chỉ là các ngươi đang đi về hướng tộc địa của tộc ta, ta muốn khuyên các ngươi, lại sợ các ngươi chỉ đi ngang qua.”

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ ngẩng đầu, vui vẻ nói: “Thanh cô nương, ngươi còn sống sao?”

Thiếu nữ áo xanh khẽ nói: “Đương nhiên còn sống, nhưng tộc ta thương vong thảm trọng, hiện tại cũng đang chạy trốn khắp nơi. Ta và bọn họ lạc nhau, bèn chạy trốn về phía tộc địa, không ngờ tới trên đường lại gặp được các ngươi.”

Chu Tuyết xoay người, nhìn chằm chằm thiếu nữ áo xanh dò xét, nàng tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Tộc Sơn Thần, ta đã nói sao lại có yêu vật cứu Phương Hàn Vũ, thì ra là thế, bây giờ thế gian vẫn đục, người tu hành căn bản không nhận ra Sơn Thần.”

Thiếu nữ áo xanh nghe xong, lập tức tiến lên mấy bước, nóng bỏng nói: “Tỷ tỷ, ngươi biết tộc Sơn Thần chúng ta sao?”

“Ừm, thiên địa bao la, sông núi vô số, từ xưa đến nay, trong núi sâu có tộc Sơn Thần tồn tại. Bọn họ dù đồng nguyên với yêu vật, nhưng tự có truyền thừa, thời gian hoá hình sớm hơn yêu thú. Tộc Sơn Thần tâm địa thiện lương, lấy việc bảo vệ một phương thổ địa làm nhiệm vụ của mình. Theo Nhân tộc bắt đầu tu tiên, không tìm được tung tích tiên thần, đã mất đi lòng kính sợ đối với thần trong thiên địa. Tộc Sơn Thần tuy có lịch sử hàng đầu, nhưng ở trong mắt tu tiên giả, không khác gì yêu vật, nhục thể của các ngươi đối với người tu hành, càng là các loại thuốc hay.”

Chu Tuyết nhẹ giọng hồi đáp, sở dĩ giới thiệu một phen là vì nàng nói cho hai người Phương Vọng, Phương Hàn Vũ nghe.

Phương Hàn Vũ nghe xong, không nhịn được quay đầu về phương hướng thiếu nữ áo xanh, hỏi: “Ngươi là yêu à?”

“Thế nào? Ngươi kỳ thị yêu?”

“Trước đó các bằng hữu, tộc nhân của ngươi...”

“Không sai, đều là yêu, Tiểu Hoàng mỗi ngày gọi người tỉnh lại là một con điều yêu, đã chết rồi.”

Câu trả lời của thiếu nữ áo xanh khiến Phương Hàn Vũ yên lặng.

Lời nói trầm trọng như thế nói ra từ trong miệng thiếu nữ áo xanh giống như đang nói đùa, nhưng Phương Vọng có thể cảm nhận được nàng đang kìm nén.

“Nếu người là tộc Sơn Thần, lại đã cứu Phương Hàn Vũ, vậy thì đi theo chúng ta trước đi. Nơi chúng ta đi chỉ ngang qua tộc địa của các người, cũng không phải là tộc địa của các người. Nhưng sau này chỗ kia cũng có thể trở thành chỗ nương thân cho tộc các người. Dù sao trong năm tháng sau này, các đại giáo phái ma đạo sẽ còn điên cuồng tiêu sát tộc Sơn Thần các nơi.”

Chu Tuyết lại mở miệng nói, đưa ra lời mời.

Thiếu nữ áo xanh gật đầu. Thấy thế, Chu Tuyết cũng không nói thêm lời, tiếp tục dẫn đường.

Phương Vọng cũng Phương Hàn Vũ, truyền âm hỏi: “Lúc ta chém giết Lý Hồng Sương, có một số tu sĩ Thanh Thiên cốc chạy trốn, có thể thêm phiền phức cho Phương phủ hay không?”

Tộc Sơn Thần gặp phải tàn sát, dẫn đến hấn lại một lần nữa lo lắng vì Phương gia.

Chu Tuyết truyền âm hỏi đáp: “Chỉ cần người không báo ra danh hiệu nhà mình, Thanh Thiên cốc cho dù có thể tra được, cũng cần thời gian. Thanh Thiên cốc sẽ không vì một đệ tử mà trả thù gia tộc, nhưng Lý gia chỗ Lý Hồng Sương sẽ làm. Người không cần lo lắng, ta tự có biện pháp.”

Nghe thấy Chu Tuyết có đối sách, Phương Vọng không còn nghĩ nhiều.

Một đường tiến lên, ven đường đụng phải không ít yêu vật, tinh quái, vì có thiếu nữ áo xanh ở đây, bọn chúng mới dám tới gần. Dần dần, quy mô đội ngũ càng lúc càng lớn.

Chương 56: Tuyệt học thần bí.

Chương 56: Tuyệt học thần bí.

Lại hai ngày thời gian trôi qua.

Bọn họ đi tới trước một ngọn núi to lớn vĩ ngạn. Ngang đầu nhìn lại, không nhìn thấy đỉnh núi, cao vút trong mây, hùng cứ vùng đất hơn mười dặm. Thế núi bốn phương tám hướng dốc đứng, kéo dài chập trùng. Cây cối thưa thớt, hiện ra rõ sự mệnh mông ăy.

Phía sau ba người Chu Tuyết, trùng trùng điệp điệp yêu thú đi theo, số lượng chừng trên trăm. Con hình thể lớn nhất chính là một con lợn rừng, vai cao hai trượng, răng nanh chừng dài một trượng, lông đen toàn thân tung bay như lửa, kinh dị đáng sợ. Nó nhìn như đáng sợ, trên thực tế còn chưa đạt tới trình độ tinh quái.

Chu Tuyết đi thẳng tới trước một vách núi, sờ sờ ở bên trên. Rất nhanh, nàng hình như chạm vào cơ quan nào đó, vách núi rung động, lộ ra khe hở. Bụi đất tung bay, một cánh cửa mở ra phía ngoài, lộ ra một cửa động khổng lồ cao năm trượng.

Cánh cửa này ở trên vách núi đá nơi đây có vẻ nhỏ bé, nhưng trước mặt đám người Phương Vọng, lại giống như một tòa cao ốc.

Phương Vọng không nhịn được hỏi: “Bên trong là nơi nào?”

Chu Tuyết không quay đầu lại nói: “Một ngàn năm trăm năm trước, có đại tu sĩ Cực Hạo tông lãng lẽ chế tạo một động phủ khổng lồ ở nơi này, muốn cung cấp cho gia tộc mình tránh

né báo thù. Sau đó, nó một mực không bị người phát hiện, có lẽ trước khi hấn chết, cũng chưa kịp báo nơi đây cho gia tộc biết. Sau này, Phương gia sẽ tu luyện ngay tại đây, đoàn kết với tộc Sơn Thần, ta mệnh danh cho động phủ này là Phương Cảnh.”

Phương Vọng bừng tỉnh đại ngộ. Lúc trước hấn còn buồn bực, Chu Tuyết có thiện lương như vậy, tiếp nhận tộc Sơn Thần sao?

Thì ra là tính toán vì Phương phủ!

Sau đó, bọn họ đi vào trong cửa động khổng lồ. Thiếu nữ áo xanh cùng đám yêu thú cũng tò mò quan sát dọc đường hầm, trên đường hầm khảm đầy các loại tinh thạch phát ra ánh sáng.

Đại khái đi khoảng trăm thước, phía trước xuất hiện ánh sáng mạnh.

Phương Vọng bước vào trong ánh sáng ấy. Khi mở mắt ra lần nữa, ánh nắng chiếu vào trên mặt hấn, hết thấy trước mắt làm hấn rung động.

Trời xanh mây trắng, mặt trời treo cao, bãi cỏ xanh thắm còn bao quanh một cái hồ lớn, tứ phía đều là núi cao, nghiễm nhiên là một tiên cảnh rời xa thế tục.

“Đây là trận pháp bên trong Phương Cảnh, khiến các người cảm giác thân như ở một phương thiên địa khác. Trên thực tế, tiểu thiên địa này là có giới hạn, còn lâu mới lớn như chúng ta xem thấy. Các người đều nghỉ ngơi ở nơi này đi, tuyệt đối đừng đi ra ngoài. Ít nhất một tháng gần nhất đừng đi ra ngoài. Về tộc Sơn Thần, không diệt tộc được. Đợi đến khi đám giáo phái ma đạo thoái lui, các người lại đi tìm kiếm cũng được.”

Chu Tuyết xoay người nói với đám yêu thú, ánh mắt chủ yếu rơi trên người thiếu nữ áo xanh.

Thiếu nữ áo xanh gật đầu. Trải qua nhiều chém giết như vậy, nàng cũng sẽ không lỗ mẫn.

Phương Vọng hỏi: “Một tháng sau, Thanh Thiên cốc sẽ rời đi ư?”

“Ừm, truyền thừa Cực Hạo tông sẽ truyền ra ở một phương hướng khác, dẫn tới các đại giáo phái ma đạo tranh nhau cướp đoạt, nhắc lên gió tanh mưa máu dài đến mấy năm.”

“Chính là Thiên Cương Thánh Thể Chân công sao?”

“Đương nhiên không phải, nhưng cũng là một bộ công pháp khó lường, ít nhất có thể làm cho Thanh Thiên cốc tạm thời buông xuống cái chết của Lý Hồng Sương.”

Hai người vừa trò chuyện, vừa đi đến bên cạnh vách núi, Phương Vọng buông Phương Hàn Vũ xuống, sau đó đặt xuống toàn bộ túi trữ vật bên hông, nói: “Có thời gian rảnh thì kiểm tra một chút, tất cả những vật này đều cho ngươi, dùng để trợ giúp Phương phủ bước lên con đường tu tiên.”

Chu Tuyết cũng không già mồm, khẽ gật đầu. Sau đó nàng lấy ra một cái đỉnh nhỏ từ trong túi trữ vật, tiếp theo thấy nàng không ngừng bỏ tròn mắt vào trong đỉnh.

Đúng vậy! Là tròn mắt!

Phương Vọng thấy mà khó chịu một hồi, lập tức đi ra. Hắn đi một đường tới bên hồ, bắt đầu đả tọa nạp khí.

Thiếu nữ áo xanh thì dẫn theo đám yêu thú tản đi, đều tự tìm chỗ nghỉ ngơi. Các nàng cũng mệt mỏi, những ngày này một mực nơm nớp lo sợ, hiện tại chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Phương Hàn Vũ bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, vang vọng bầu trời đêm.

Phương Vọng quay đầu liếc mắt nhìn rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu luyện. ...

Một tháng thời gian trôi qua rất nhanh.

Phương Hàn Vũ đã có thể đả tọa nạp khí, nhưng con mắt vẫn bị vải trắng che lại như cũ, không thể gặp ánh sáng. Bên trong đường hầm, sau khi Chu Tuyết dẫn theo Phương Vọng hiểu rõ ràng các nơi cơ quan của đường hầm, nàng mở miệng nói: “Ta phải rời đi, đợi đến khi Phương Hàn Vũ ngưng tụ con mắt thành công, các người lại về Thái Uyên môn đi.”

Phương Vọng đã sớm chuẩn bị tâm lý, hần hỏi tiếp: “Thanh cô nương muốn đi tìm tộc nhân của nàng, thả nàng ra ngoài không?”

“Để nàng đi thôi, nàng sống ở trong núi rừng từ nhỏ, hẳn là sẽ không gặp phải phiền phức. Dựa theo thời gian, bộ công pháp kia cũng đã truyền ra rồi, lực chú ý của Thanh Thiên cốc sẽ bị hấp dẫn đi. Tóm lại, đợi sau khi mắt Phương Hàn Vũ khỏe rồi, các người có thể tự về Thái Uyên môn, không cần chờ ta.”

Chu Tuyết gật đầu nói, nàng lại căn dặn vài câu, cuối cùng mới rời khỏi trong sự thúc giục của Phương Vọng. Nhìn bóng lưng ngự kiếm rời đi của Chu Tuyết, Phương Vọng đứng ở cửa hang nhìn một lúc lâu, mới đóng cửa lại, trở lại Phương Cảnh, tiếp tục tu luyện bên hồ.

Một trận chiến với Lý Hồng Sương khiến Phương Vọng cảm thấy linh lực của mình không đủ dùng. Chỉ việc chém giết Lý Hồng Sương thôi đã hao tổn rất nhiều linh lực của hắn, hắn nhất định phải tăng cao tu vi cảnh giới, sớm ngày đạt tới Tổ Linh cảnh tầng chín.

Phương Cảnh yên tĩnh, những yêu thú tránh né ở đây cũng rất yên tĩnh. Bọn chúng đã có thể hấp thu thiên địa linh khí,

tinh hoa nhật nguyệt, không cần ăn.

Đáng nhắc tới chính là bên trong tiểu thiên địa này, nhật nguyệt đều là thật. Có trận pháp đặc thù có thể làm cho nhật nguyệt trên đỉnh núi hiển hiện trong động, ngày đêm rõ ràng, luân chuyển đồng bộ với thế tục.

Chương 57: Tuyệt học thần bí. (2)

Chương 57: Tuyệt học thần bí. (2)

Vào ngày thứ ba sau khi Chu Tuyệt rời đi, thiếu nữ áo xanh không kìm nén được, rời khỏi thiên địa sơn động, đi trước tìm kiếm tộc nhân khác.

Cách mỗi ba bốn ngày, nàng đều sẽ lĩnh một nhóm yêu thú tộc Sơn Thần đến. Những tộc Sơn Thần này cũng có con duy trì hình người, có con đầu như lang khuyển, có con như chim ưng, miệng có thể nói tiếng người. Phương Vọng cũng không giao lưu nhiều với bọn chúng, mà để Phương Hàn Vũ đi ứng phó.

Thoáng chớp mắt, thời gian một tháng lại trôi qua.

Trong đêm một ngày này.

Phương Vọng đang tu luyện bên hồ, Phương Hàn Vũ được một yêu thú tộc Sơn Thần dẫn đến bên cạnh hẳn. Đợi sau khi yêu thú tộc Sơn Thần rời đi, hẳn vẫn nhẩn nhẩn nhó nhó, hồi lâu không nói lời nào.

“Chuyện gì?”

Phương Vọng mở to mắt, bất đắc dĩ hỏi.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Phương Hàn Vũ vẫn là tính tình như thế, giống hệt nương tử then thùng.

Phương Hàn Vũ cắn răng nói: “Phương Vọng, ta cảm giác lưng của ta rất ngứa, nhất là lúc tu luyện, ngươi có thể giúp ta

nhìn xem không?”

“VẬY NGƯỜI NGỒI XUỐNG ĐI.”

Phương Vọng đáp ứng, hắn cũng lo lắng thân thể Phương Hàn Vũ khó chịu.

Trước khi đi mặc dù Chu Tuyết không nói thẳng ra, nhưng Phương Vọng cảm thấy nàng lấp cho Phương Hàn Vũ Tuyết Tâm Tà Mục của Thanh Thiên cốc. Nếu là tà mục, thì có thể có tác dụng phụ. Được Phương Vọng nâng đỡ, Phương Hàn Vũ đi xuống, đưa lưng về phía hắn, chậm rãi cởi quần áo.

Dưới ánh trăng chiếu rọi xuống, trên lưng trắng nõn của Phương Hàn Vũ tràn đầy đường vân nhỏ huyết sắc, lút nhá lút nhít, làm người nhìn thấy hoa cả mắt.

“Đây là...”

Phương Vọng nheo mắt lại, cẩn thận xem Xét.

Trên lưng Phương Hàn Vũ lại có một bộ công pháp!

Công pháp này không cho thấy tên, chỉ có phương pháp tu hành, nhưng chỉ xem phương pháp tu hành đã biết là tuyệt học rất cao thâm.

“Thanh Thiên cốc khắc chữ ở trên lưng người à?” Phương Vọng nhíu mày hỏi.

Phương Hàn Vũ lắc đầu, thấp giọng nói: “Không phải, nhưng trước đó ở trong bí cảnh của Cực Hạo tông, lưng của ta bị thứ gì đập một phát, lúc ấy không quá để ý...”

Bí cảnh của Cực Hạo tông...

Phương Vọng tim đập thình thịch, có lẽ đây là truyền thừa của đại tu sĩ Cực Hạo tông?

Không chỉ là hắn, Phương Hàn Vũ cũng ý thức được điểm này, hơi thở cũng dồn dập. Hắn thấp giọng nói: “Phương

Vọng, người nhìn kỹ một chút, nếu thật là công pháp khó lường, người học trước đi.”

Phương Vọng khẽ nói: “Còn cần người nói à, chờ ta học xong thì dạy người.”

Phương Hàn Vũ nhếch miệng lên, tâm tình tung tăng. Hắn rốt cục không phải vướng víu, rốt cục giúp được Phương Vọng rồi.

Phương Vọng cẩn thận đọc. Tiểu thiên địa Phương Cảnh lâm vào yên tĩnh, mặt hồ bên cạnh lấp loáng sóng nước, bên hồ phản chiếu bóng dáng của hai người bọn họ.

Đội Phương Vọng ghi lại tất cả văn tự, ý thức cũng nổ tung theo, tiến vào trong Thiên Cung.

Hắn mở mắt nhìn lại. Nhìn đại điện rộng rãi của Thiên Cung, hắn hít sâu một hơi.

Theo hắn bắt đầu hồi ức bộ tuyệt học kia, trong đầu của hắn dần dần hiện ra cảm ngộ, những bộ phận hoang mang kia trở nên rõ ràng, làm hắn hiểu ra.

Lần này, hắn thật sự cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thiên Cung, không chỉ đơn giản là tu luyện tới đại viên mãn như vậy, mà là bất cứ phương pháp tu hành nào, đều có thể luyện thành!

Sau khi thông hiểu đạo lý, Phương Vọng biết được tên của pháp thuật này từ giữa các hàng chữ trong pháp môn. Cửu Long Thần Biến quyết!

Cửu Long Thần Biến quyết chính là một pháp thuật loại công kích mạnh mẽ. Người thi thuật hóa thân thành rồng, đạt được lực phá hoại cực mạnh. Pháp quyết này có tất cả chín tầng, từ thấp đến cao là Khí Long, Hình Long, Bạch Long, Thanh Long, Hoàng Long, Tử Long, Hồng Long, Kim Long, Hắc Long!

Vì sao Hắc Long cao hơn Kim Long, đó là bởi vì thuật này mang tới hủy diệt, mà không phải hi vọng.

Sau khi Phương Vọng lý giải Cửu Long Thân Biến quyết, đột nhiên sinh ra hứng thú thật lớn, hắn bắt đầu tiến hành tu luyện dựa theo phương pháp tu hành.

Nhưng mà, Cửu Long Thân Biến quyết càng khó luyện hơn trong tưởng tượng của hắn.

Chỉ việc ngưng tụ ra Khí Long, hắn tốn thời gian chín năm. Luyện tới Hình Long, tốn mười bảy năm!

Lần này, hắn cũng không bức bối, trái lại tràn ngập đầu chí tu hành mãnh liệt.

Vì Cửu Long Thân Biến quyết quá mạnh, lực phá hoại của Hình Long đã gấp mấy lần Khí Long. Điểm mấu chốt nhất chính là Cửu Long Thân Biến quyết không chỉ dựa vào linh lực của bản thân, mà còn có thể kết hợp pháp khí thi triển. Pháp khí càng mạnh, lực hủy diệt khi biến thành long càng tăng cao hơn.

Khi Phương Vọng trầm mê trong Cửu Long Thân Biến quyết, không cách nào tự kiềm chế, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Đợi đến lúc hắn tu luyện tới tầng thứ chín Hắc Long đại viên mãn, hắn tổng cộng tốn thời gian hai trăm bảy mươi ba năm!

Thời gian này đã vượt qua thời gian dùng để tu luyện Huyền Dương Thần Kinh, trở thành tuyệt học hắn dùng thời gian dài nhất, nhưng thu hoạch cũng rất to lớn. Khi hóa thân Hắc Long, hắn cảm thấy mình có thể hủy diệt hết thảy, nếu như tay cầm Thiên Cung kích thi triển hóa thân Hắc Long, thì lại càng kinh khủng hơn!

Đợi đến khi hắc triệt để đạt tới cảnh giới đại viên mãn, hoàn cảnh quanh mình vỡ vụn, ý thức của hắn trở lại trong hiện thực, trước mắt xuất hiện tám lưng nhìn thấy mà giật mình kia của Phương Hàn Vũ.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, vỗ vỗ lưng Phương Hàn Vũ, cười nói: ‘Công pháp này rất khó lường, chờ mắt ngươi khỏe rồi, ta dạy cho ngươi tu luyện.’

Bị Phương Vọng đập lưng, Phương Hàn Vũ giật mình, dựng đứng tất cả da gà. Hắn vội vàng mặc xong quần áo, sau đó đứng dậy, hỏi: “Ngươi ghi nhớ rồi sao?”

“Nói nhảm, ta đã gặp qua là không quên được.”

“Vậy ngươi luyện trước đi, hi vọng sau khi mắt ta khỏe rồi, có thể nhìn thấy ngươi thi triển ra công pháp này.”

“Nhất định sẽ khiếp sợ ngươi.”

Phương Vọng nhướn mày cười nói. Tập được Cửu Long Thần Biến quyết làm hắn thật vui mừng. Công pháp này tuyệt đối là thủ đoạn công kích mạnh nhất hắn nắm giữ trước mắt.

Chương 58: Cửu Long Thần Biến quyết, Lý Hồng Cương.

Chương 58: Cửu Long Thần Biến quyết, Lý Hồng Cương.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết không tệ, nhưng so với Cửu Long Thần Biến quyết không chỉ kém một chút thôi đâu.

Có Lý Hồng Cương làm tham chiếu, hắn đột nhiên cảm thấy mình chưa hẳn không thể khiêu chiến Linh Đan cảnh.

Không được, không thể kiêu ngạo!

Phương Vọng thầm căn dặn mình trong lòng, đồng thời đưa mắt nhìn Phương Hàn Vũ run run rẩy rẩy rời đi.....

Thái Uyên môn, Thủy Uyên điện.

Quảng Cầu Tiên ngồi, trên điện có hơn mười người đang đứng, Dương Nguyên Tử cũng ở trong đó, sắc mặt mỗi người đều rất nghiêm trọng.

Trường lão truyền thừa đón Phương Vọng vào mạch thứ ba lúc trước - Triệu Truyền Càn mở miệng nói: ‘Chưởng môn, Cửu Long Thần Biến quyết huyền ảo xông xáo ở tây cảnh. Nào chỉ là ma đạo, ngay cả các giáo phái chính đạo cũng gia nhập tranh đoạt. Trên đường tìm kiếm này, chúng ta thật sự không tham dự sao?’

Lời hắn vừa dứt, phong chủ, trưởng lão khác dồn dập mở miệng.

“Đại đệ tử của Huyền Hồng Kiếm tông Từ Cầu Mệnh đã giao đấu cùng trưởng lão Hoàng Ngục sơn.”

“Đầu tiên là Thiên Cương Thánh Thể Chân công, rồi lại là Cửu Long Thần Biến quyết, sao ta cảm giác có người tính toán sau lưng?”

“Bất kể có phải là tính toán hay không, chúng ta nhất định phải tham dự. Ít nhất phải hiểu thật rõ, hoặc là cuối cùng bị ai lấy được. Chuyện này liên quan đến bố cục của chín đại giáo phái sau này.”

“Việc này không dễ tham dự, rất nhiều đệ tử của chúng ta gặp phải Thanh Thiên cốc tập sát. Một khi cuốn vào trong đó, Thanh Thiên cốc nhất định sẽ trả thù chúng ta như phát điên.”

“Đúng vậy, Dương sư huynh, người chừng nào thì bồi dưỡng được một thiên tài như vậy, rốt cuộc là ai? Vậy mà có thể luyện thành Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, mà còn đạt tới trình độ ba mươi hai kiếm, bây giờ người mới đạt tới bao nhiêu kiếm?”

Một phong chủ dẫn chủ đề tới trên người Dương Nguyên Tử, Dương Nguyên Tử mặt không biểu cảm, không đáp lời.

Quảng Cầu Tiên mở miệng nói: “Được rồi, chuyện liên quan tới thân phận của vị Bạch Y Kinh Hồng kia, không được tìm hiểu nữa. Các người biết được Thái Uyên môn có một đệ tử như vậy là được rồi. Lý Hồng Sương chết rồi, Thanh Thiên cóc chắc chắn sẽ phái gian tế lên vào, chúng ta nhất định phải bảo vệ hẩn.” Trong lòng hẩn tràn ngập phần chấn, vì hẩn biết ai được truyền thừa Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Tiểu tử kia!

Lúc này mới tu luyện bao lâu, vậy mà đã luyện Kinh Hồng Thần Kiếm quyết tới trình độ ba mươi hai kiếm, trực tiếp vượt qua cả Dương Nguyên Tử, làm hẩn sợ hãi thán phục.

Có lẽ đây chính là chỗ đáng sợ của Thiên Nguyên bảo linh.

“Mạch thứ nhất phụ trách đi tìm hiểu tung tích của Cửu Long Thần Biến quyết đi. Hãy nhớ, lấy tìm hiểu làm chủ, chớ có lỗ mãng.” Quảng Cầu Tiên tiếp tục nói, sau đó vung tay áo, ra hiệu tất cả mọi người lui ra.

Duy chỉ có Dương Nguyên Tử ở lại.

Đợi cánh cửa Thủy Uyên điện đóng lại, Dương Nguyên Tử cau mày nói: “Ta không yên lòng Phương Vọng, mặc dù hẩn ở cùng với tộc nhân của hẩn, nhưng đều là hậu bối.”

Quảng Cầu Tiên gật đầu, nói: “Ta cũng có lo lắng này, điều động một đệ tử thân truyền Linh Đan cảnh đi tìm hẩn đi.”

Dương Nguyên Tử lắc đầu nói: “Đệ tử thân truyền cũng không đủ, để Lục Viễn Quân đi thôi, vừa lúc để hai người bọn họ kết bạn sớm. Nếu vào lúc Phương Vọng nguy nan, Lục Viễn Quân có thể cứu hẩn một mạng, ngày sau hai người này sẽ rất khó phát sinh mâu thuẫn.”

Nghe vậy, Quảng Cầu Tiên suy nghĩ một lát, chậm rãi gật đầu.

“Sư đệ, người nói Cửu Long Thần Biến quyết thật sự đã hiện thế sao?”

“Ta làm sao biết được, cho dù vậy thì thế nào?”

“Nghe đồn, Cửu Long Thần Biến quyết có được lực hủy diệt san bằng một phương vương triều. Cực Hạo tông có thể hùng cứ cương thổ bao la, trong đó Cửu Long Thần Biến quyết có công lao không thể coi thường.”

“Truyền thuyết thôi, ai thấy tận mắt chứ. Lại nói, chúng ta có Phương Vọng, Lục Viễn Quân, cho dù giáo phái khác đạt được Thiên Cương Thánh Thể Chân công, Cửu Long Thần Biến quyết, tương lai vẫn thuộc về chúng ta như cũ!”

“Cũng thế, tiểu tử Phương Vọng kia vậy mà luyện Kinh Hồng Thần Kiếm quyết tới ba mươi hai kiếm. Như vậy xem ra, sư đệ, tư chất của người thật bình thường!”

“Ha ha, tư chất của ta bình thường, thì người tính là cái gì?”...

Sau khi tập được Cửu Long Thần Biến quyết, thời gian trôi qua nửa tháng, Phương Vọng rốt cục đột phá tới Tổ Linh cảnh tầng bốn.

Khoảng thời gian này, tốc độ tăng tu vi của Phương Hàn Vũ càng lúc càng nhanh, đã đạt tới Dưỡng Khí cảnh tầng năm, thậm chí có thể luận bàn cùng yêu thú.

Tiểu tử này bịt mắt, lại có thể dự phán công kích của đối thủ, phản phát đôi mắt không mù. Điều này khiến Phương Vọng càng chờ mong đối với Tuyệt Tâm Tà Mục.

Theo yêu thú hoá hình của tộc Sơn Thần càng ngày càng nhiều, Phương Cảnh trở nên náo nhiệt. Những yêu thú hoá hình này rất thân mật với Phương Vọng, Phương Hàn Vũ, thậm chí còn dựng phòng ốc cho bọn họ.

Một ngày này.

Phương Vọng tìm tới Phương Hàn Vũ, bắt đầu dạy bảo hần tu luyện Cửu Long Thần Biến quyết. Mặc dù còn chưa bỏ vãi trắng trên mắt được, nhưng hần đã có thể tu luyện pháp thuật. Dùng lời của Phương Hàn Vũ, hần có thể dựa vào khí tức, không khí lưu động quanh mình để phán đoán được động tác của đối thủ.

Ngộ tính của Phương Hàn Vũ không tệ, Phương Vọng chỉ truyền thụ nửa canh giờ, rồi để chính hần tu luyện.

Phương pháp tu hành của Cửu Long Thần Biến quyết mặc dù thâm ảo, nhưng phương thức vận khí cụ thể không tính quá phức tạp. Sau khi ghi nhớ, Phương Hàn Vũ đã có thể tự lĩnh hội.

Vào lúc giữa trưa.

Phương Vọng đang đả tọa bên hồ, một yêu thú tộc Sơn Thần thân người, đầu hồ ly chạy tới, quỳ gối bên cạnh hần, kêu khóc nói: “Phương công tử, người nhất định phải mau mau cứu muội muội ta!”

Phương Vọng mở mắt nhìn lại, nhìn thấy hần cầm một cái mặt nạ trong tay, chính là mặt nạ hồ ly của thiếu nữ áo xanh.

Tộc nhân sống sót của tộc Sơn Thần gần như đều đã chuyển tới Phương Cảnh. Vì báo đáp ân thu nhận và giúp đỡ của Phương gia, bọn họ bắt đầu ngắt lấy linh hoa linh thảo bốn phía, cấy ghép đến bên trong Phương Cảnh. Bọn họ làm việc như thế đã có tâm một tháng, chưa từng xảy ra chuyện, cũng không gặp được ma tu nữa.

Chương 59: Khiêu chiến

Chương 59: Khiêu chiến

Phương Vọng nhíu mày hỏi: “Nàng thế nào rồi?”

“Một tu sĩ Nhân tộc tên là Lý Hồng Cương bắt nàng, cũng ra lệnh cho yêu tộc Sơn Thần chúng ta tìm vị Bạch Y Kinh Hồng kia. Trong một tháng, nếu Bạch Y Kinh Hồng không đến thành Hội Hạ, hắn sẽ giết muội muội ta... Nhưng tộc ta bây giờ mười không còn một, đi đâu tìm Bạch Y Kinh Hồng chứ!” Yêu thú tộc Sơn Thần khóc nói.

Ưu thế của tộc Sơn Thần so với những yêu thú khác chính là hoá hình sớm. Trước mắt yêu thú mạnh nhất bên trong Phương Cảnh cũng mới có thực lực tương đương với Tổ Linh cảnh tầng bốn.

Lý Hồng Cương?

Họ Lý lập tức làm Phương Vọng nghĩ tới Lý gia sau lưng Lý Hồng Sương, Bạch Y Kinh Hồng Lý Hồng Cương muốn tìm không phải là hắn đấy chứ?

Lúc thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, đúng là hắn đã mặc áo trắng.

Đã ba tháng rưỡi trôi qua kể từ ngày Lý Hồng Sương chết, Thanh Thiên cốc đều đã rời đi, không ngờ Lý gia lại tìm được nơi đây.

Lý gia không biết hắn trông như thế nào.

Phương Vọng nghĩ rồi nhìn về phía yêu thú tộc Sơn Thần bên cạnh, hỏi cụ thể xem đã xảy ra chuyện gì.

Tên yêu thú này là Sơn Tượng, cùng lớn lên với thiếu nữ áo xanh, từ nhỏ đã ở chung như huynh muội. Từ sau khi Thanh Thiên cốc tàn sát tộc Sơn Thần khắp nơi, lần nào Sơn Tượng cũng sẽ đi ra ngoài với nàng. Lần này cũng vậy, khi bọn họ đang thu thập dược thảo thì đột nhiên bị Lý Hồng Cương tấn công. Một đám yêu thú liên thủ đều không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể để hắn bắt thiếu nữ áo xanh đi.

“Vì sao hấn lại không giết các người? Dù muốn để lại người báo tin, cũng không cần giữ lại mạng của tất cả mọi người mà?” Phương Vọng chau mày hỏi.

Sơn Tướng sừng sốt rồi mê mang lắc đầu.

Phương Vọng nhìn về phía Phương Hàn Vũ phía xa. Thiếu nữ áo xanh có ơn cứu mạng Phương Hàn Vũ, bây giờ nàng gặp nạn, đúng là không thể thấy chết mà không cứu.

Hơn nữa, nếu để mặc nàng rơi vào trong tay người của Lý gia thì sớm muộn gì cũng bị ép hỏi ra vị trí của Phương Cảnh, không bằng hành động sớm một chút.

Phương Vọng nghĩ rồi đứng dậy, duỗi tay phải về phía Sơn Tướng và nói: “Đưa mặt nạ cho ta.” Sơn Tướng nghe vậy thì vội vàng đưa mặt nạ hồ ly trong tay cho Phương Vọng.

Phương Vọng cất mặt nạ vào trong túi trữ vật rồi hỏi phương hướng thành Hối Hạ. Sau khi Sơn Tướng trả lời, hấn lại đi về phía Phương Hàn Vũ.

Hấn đi tới trước mặt Phương Hàn Vũ rồi nói lại chuyện này một lần, đối phương muốn đi theo nhưng bị hấn từ chối.

“Chuyến đi này có thể là một cái bẫy, người đi sẽ chỉ vướng tay vướng chân ta. Nếu đây là hành động của Lý gia, chắc chắn là hướng về phía ta. Nếu sau khi ta rời khỏi, bọn họ tìm tới cửa, người cứ xem như không quen biết ta.” Phương Vọng truyền âm dặn dò, hấn vẫn giữ lại một tia cảnh giác với tộc Sơn Thần.

Phương Hàn Vũ nghe vậy thì nắm chặt bàn tay trong tay áo, sau đó chậm rãi gật đầu.

“Người phải cẩn thận nhé!” “Yên tâm đi!”

Phương Vọng khẽ vỗ vai hấn rồi xoay người đi về phía cửa động.

Trong lúc di chuyển, Phương Vọng đã lấy một bộ đồ đen trong túi trữ vật ra thay, lại đội mũ rộng vành lên.

Hắn không ngạc nhiên như vậy đâu, chuyến này phải điều tra trước rồi mới hành động.

Sau khi rời khỏi Phương Cảnh, Phương Vọng ngự kiếm bay đi theo phương hướng Sơn Tướng chỉ, nhanh chóng biến mất ở phía cuối thiên địa.....

Thành Hối Hạ là thành trì biên quan phía Tây vương triều Đại Tề. Từ lúc bắt đầu, thành trì này đã ngăn cách với người đời, trở thành thành trì tu tiên giả lui tới.

Thành trì này được núi vây quanh, phạm vi chiếm địa hơn mười dặm, chỉ có thể xem là một tòa thành nhỏ, nhưng tường thành nguy nga, cực kỳ khí thế. Thường thường có tu sĩ ngự kiếm bay đến, dừng trước cửa thành phía Nam và Bắc, nộp linh thạch để vào thành.

Một phủ đệ nào đó trong thành.

Trong phòng, thiếu nữ áo xanh đang ăn điểm tâm. Nàng lại đeo chiếc mặt nạ hí khúc màu trắng, hơi nâng lên trên, chỉ lộ ra cái miệng nhỏ, nhìn qua giống như con người.

“Sơn Thần, thức ăn có ngon không?”

Một giọng nói tràn đầy mạnh mẽ truyền đến. Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc áo đen đang bước vào phòng, long hành hổ bộ, mái tóc rối tung sau lưng, khuôn mặt ngay ngắn, mày rậm mắt báo, trên má còn có ba vết sẹo như bị móng vuốt của dã thú làm bị thương.

Thiếu nữ áo xanh lập tức dừng lại, kéo mặt nạ xuống, tức giận nói: “Ta đã nói ta không quen biết Bạch Y Kinh Hồng, ta căn bản chưa từng gặp hắn. Ta cứu đệ tử Thái Uyên môn chỉ vì không nỡ mà thôi. Vì thế mà tộc Sơn Thần ta đã phải trả một cái giá thảm thiết.”

Lý Hồng Cương đi tới đối diện nàng ngồi xuống, hẩn chỉ rót cho mình một ly rượu rồi nói: “Quen hay không quen không quan trọng, tộc Sơn Thần các người có thể ra lệnh cho tinh quái sơn dã, ta chỉ muốn các người truyền tin lại giúp ta mà thôi. Nếu không bắt cóc người, sao những con yêu vật đó có thể cố gắng hết sức được?”

Thiếu nữ áo xanh im lặng một lát, mấy phút sau mới mở miệng nói: “Chuyện này đã qua mấy tháng, các giáo phái lớn đều đã rời đi, chắc hẳn Bạch Y Kinh Hồng cũng đã rời đi từ lâu rồi.”

“Không, những giáo phái đó đều đang tranh giành truyền thừa của Cực Hạo tông. Con cháu Lý gia ta cũng ở đó, bọn họ không hề nghe được tung tích của Bạch Y Kinh Hồng. Ta đoán, tên đệ tử Thái Uyên môn được Bạch Y Kinh Hồng cứu đã bị thương nặng, cần có thời gian trị liệu, chắc hẳn bọn họ đang trốn ở gần đó thôi.” Lý Hồng Cương lắc đầu và nói.

Thiếu nữ áo xanh tức giận nói: “Lý gia các người thế lớn, sao không lệnh cho tất cả con cháu trong gia tộc tìm kiếm đi?”

“Không được, Lý Hồng Sương gia nhập giáo phái ma đạo vốn là nỗi ô nhục của Lý gia. Lý gia sẽ không hưng sư động chúng, càng không trả thù Thái Uyên môn. Nhưng Lý Hồng Sương là nhi tử của ta. Đứng trên góc độ của gia tộc, Lý Hồng Sương chết thì chết, không đáng truy cứu. Nhưng đứng trên góc độ của một người phụ thân, ta buộc phải đấu với Bạch Y Kinh Hồng một trận, giải quyết nhân quả!” Lý Hồng Cương lạnh lùng nói, một luồng khí thế khôn kể bao phủ căn phòng làm thiếu nữ áo xanh không dám thở mạnh.

Chương 60: Khiêu chiến (2)

Chương 60: Khiêu chiến (2)

Căn phòng lại rơi vào im lặng.

Lý Hồng Cương uống một hơi cạn sạch ly rượu rồi nói: “Lần này ta tới muốn nói cho Sơn Thần biết đừng lo lắng. Một tháng sau, dù Bạch Y Kinh Hồng không tới, ta cũng sẽ thả người ra. Ta đã truyền tin đi, nếu Bạch Y Kinh Hồng có một tia ngạo khí, hắn sẽ tới. Đến lúc đó, Sơn Thần còn có thể nhìn thấy trận quyết chiến giữa ta và hắn nữa đây!”

Lý Hồng Cương nói rồi đứng dậy rời đi.

Thiếu nữ áo xanh không đứng dậy, lặng yên ngồi trên ghế.

Đương nhiên nàng biết Bạch Y Kinh Hồng là ai, ai cứu Phương Hàn Vũ thì chính là người đó. Nhưng nàng không nói chuyện này cho người trong tộc biết, sợ mang đến phiền phức.

Bây giờ nàng chỉ có thể cầu nguyện trong lòng rằng Phương Vọng đừng xúc động....

Mặt trời chiều ngả về phía Tây.

Phương Vọng mặc đồ đen, đội mũ rộng vành đứng trước cửa thành nhìn tu sĩ đi tới đi lui. Trong lòng cảm thấy nghi ngờ, thành trì này nhìn có vẻ không giống cái bầy.

Hắn đi tới trước mặt thành vệ hỏi phí vào thành.

“Vào thành cần mười linh thạch hạ phẩm hoặc hai mươi viên Linh Khí đan.” Thành vệ trả lời.

Ở Tu Tiên giới Đại Tề, linh thạch cũng được chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, tuyệt phẩm từ thấp đến cao giống như pháp khí. Các giáo phái lớn sẽ cắt linh thạch thành những miếng to nhỏ có trọng lượng ngang nhau phát cho đệ tử. Chênh lệch giữa mỗi một phẩm cấp là gấp mười lần, một viên linh thạch trung phẩm tương đương với mười viên linh thạch hạ phẩm. Thân là đệ tử thân truyền, mỗi tháng Phương Vọng có thể nhận mười viên linh thạch thượng phẩm. Linh Khí đan cũng là một loại đồng tiền, quy cách đan dược đã

được thống nhất từ lâu. Có thể dùng để tu luyện, cũng có thể dùng để khôi phục linh lực, tương đương với linh thạch.

Phương Vọng nộp hai mươi viên Linh Khí đan rồi vào thành, quần áo của hắn không quá kỳ lạ, hầu hết tu sĩ đều đội mũ rộng vành, thậm chí còn có người che mặt.

Đi trên đường phố, Phương Vọng đánh giá phong cảnh thành Hối Hạ. Trước khi tu tiên, hắn đã nghe nói đến truyền thuyết của tòa thành này rồi.

Trong dân gian, thành Hối Hạ được gọi là Quỷ thành biến mất, các loại phiên bản truyền thuyết gần như đều cho rằng nguyên nhân thành Hối Hạ biến mất là vì bị quỷ quái chiếm lĩnh. Nếu người bình thường nhìn thấy thành Hối Hạ thì chắc chắn sẽ phải chết.

Hóa ra không phải Quỷ thành, chỉ bị tu tiên giả chiếm lĩnh mà thôi.

Trong thành Hối Hạ có rất nhiều cửa hàng, cuối cùng Phương Vọng cũng nhìn thấy được hàng vỉa hè, có vẻ ẩm ỉ và phồn hoa.

Công pháp, bí tịch, đan dược, thiên tài địa bảo, pháp khí, bùa chú, hi thể trân bảo, yêu sủng, ... vân vân, cái gì cần đều có, phồn hoa hơn thị trấn hắn đi trước đó rất nhiều.

Dọc theo đường đi, Phương Vọng thường xuyên nghe thấy tu sĩ nhắc tới những cái tên như Lý Hồng Cương, Bạch Y Kinh Hồng, Cực Hạo tông. Rất nhanh sau đó hắn đã biết, hóa ra Lý Hồng Cương đã thả ra tin mình muốn khiêu chiến Bạch Y Kinh Hồng, dùng thân phận phụ thân của Lý Hồng Sương khiêu chiến Bạch Y Kinh Hồng. Nếu Bạch Y Kinh Hồng thắng, vậy mọi nhân quả này sẽ hoàn toàn được xóa bỏ.

Trong thành rộn rã như vậy cũng là vì không ít tu sĩ đến vì Lý Hồng Cương và Bạch Y Kinh Hồng.

Xem ra chuyện này không giống cái bầy, Lý Hồng Cương đi đường quang minh chính đại.

Phương Vọng đang nghĩ thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Hắn nhìn kỹ, phát hiện đúng là Cố Ly.

Cố Ly đứng trước một quầy hàng khá đông, ánh mắt nhìn chần chẫn những quả trứng yêu sủng trên mặt đất. Nàng mặc áo tím bó sát, đeo hộp kiếm, đầu đội mũ rộng vành, mang khăn che mặt lụa mỏng màu xanh, cực kỳ giống dáng vẻ lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy nàng.

Phương Vọng lập tức đi tới phía sau nàng rồi nhẹ giọng hỏi: “Sao Cố cô nương lại tới đây?”

Cố Ly nghe vậy bèn quay đầu nhìn về phía hắn, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên vẻ vui sướng.

Trái tim Phương Vọng bị ánh mắt nàng trêu chọc. Hắn âm thầm nhắc nhở bản thân đây là ảo giác, chắc chắn là ảo giác, nàng chỉ muốn khiêu chiến ta mà thôi.

“Phương sư huynh, người... Chúng ta đi nơi khác nói chuyện.”

Cố Ly vui vẻ nói, chưa kịp nói xong đã kéo tay Phương Vọng rời đi.

Đời này Phương Vọng sống đến lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên được nữ tử khác ngoài nương mình nắm tay nên có hơi đột nhiên, không kịp đề phòng.

Phương Vọng bị Cố Ly kéo đi một đoạn đường rất dài, hắn tìm cơ hội tránh thoát bàn tay của nàng một cách đầy tự nhiên.

Không thể không nói, đúng là mềm mại.

Phương Vọng âm thầm cảm thán, nhưng hắn sẽ không mắc mưu. Hắn còn trẻ, không thể trao trái tim cho nữ tử, chậm trễ việc tu tiên được.

Cố Ly đi phía trước nhận ra, lỗ tai đỏ bừng lên.

Cả đường hai người đều không nói chuyện, Cố Ly dẫn Phương Vọng đi vào một phủ đệ, trong phủ không có một ai.

“Đây là phủ đệ Cố gia chúng ta mua ở thành Hối Hạ, Cố gia chúng ta còn có khế đất ở các thành trì tu tiên trong Đại Tề nữa đó.” Cố Ly giới thiệu.

Phương Vọng gật đầu, hẳn vốn định hỏi gia tộc người bình thường nên chuyển thành gia tộc tu tiên như thế nào. Nhưng nghĩ lại, chắc chắn Chu Tuyết còn hiểu rõ hơn Cố Ly, lịch sử Cố gia chưa chắc lâu bằng số năm Chu Tuyết sống.

Cứ thế, Cố Ly dẫn Phương Vọng đi vào một căn phòng. Sau đó, nàng đóng cửa phòng lại, cởi khăn che mặt xuống, nhìn chằm chằm Phương Vọng và hỏi: “Bạch Y Kinh Hồng chính là người đứng không?”

Phương Vọng nhướn mày, nói: “Bạch Y Kinh Hồng giết chết cao thủ Tổ Linh cảnh tầng chín, người thấy ta có thực lực đó à? Ta còn lên tới Tổ Linh cảnh muộn hơn cả người.”

“Người nói chuyện làm người ta cảm thấy rất tức giận, nhưng ta cảm thấy chính là người. Kinh Hồng Thần Kiếm quyết chính là tuyệt học độc môn của sư phụ Dương Nguyên Tử chúng ta. Ta không nhận được truyền thừa này nên chỉ có thể là người. Còn về sư huynh, sư tỷ của chúng ta ấy à, tư chất và ngộ tính của bọn họ bình thường, nếu không mạch thứ ba cũng sẽ không rơi vào địa vị đứng thứ hai từ dưới lên trên.”

Chương 61: Mạnh hơn mọi người.

Chương 61: Mạnh hơn mọi người.

Cố Ly nhìn thẳng vào đôi mắt Phương Vọng và nói, trong ánh mắt mang theo vui mừng, sùng bái, u oán, đủ để làm trái tim bất cứ nam nhân nào tan rã.

Phương Vọng dờn mắt, nói sang chuyện khác: “Sao ngươi lại tới đây? Chẳng lẽ tông môn giao nhiệm vụ cho ngươi hả?”

“Truyền thừa của Cực Hạo tông ồn ào huyên náo như thế, trong Thái Uyên môn cũng đang bàn tán, rất nhiều đệ tử đều tới, ta tới cũng chẳng có gì lạ.” Cổ Ly trả lời, có điều nàng hơi bĩu môi, giống như nghĩ một đằng nói một nẻo.

Phương Vọng chọc thủng: “Truyền thừa của Cực Hạo tông đâu có ở thành Hối Hạ, phải cách nơi đây gần nghìn dặm ấy chứ!”

Cổ Ly lạnh lùng hừ một tiếng, thậm chí nói chẳng lẽ ngươi muốn ta nói vì ta lo lắng cho ngươi à?

Nàng cũng bắt đầu nói sang chuyện khác: “Ngươi tới là muốn chấp nhận lời khiêu chiến à? Lý Hồng Cương chính là Linh Đan cảnh, đã lên tới Linh Đan cảnh tầng ba. Tuy cuộc đời này khó có thể tiến thêm bước nữa, nhưng tuyệt đối không phải người bây giờ chúng ta có thể khiêu chiến được...”

Nói đến câu cuối, nàng đột nhiên khựng lại, bởi vì Tổ Linh cảnh tầng chín là Lý Hồng Sương cũng bị Phương Vọng đánh bại.

Cổ gia và Lý gia đều là gia tộc lớn, thế cho nên từ nhỏ đến lớn, Cổ Ly đã nghe nói tới danh tiếng của Lý Hồng Sương. Phụ thân nàng cảm thán tư chất của đối phương rất nhiều lần. Mỗi khi nghĩ tới một nhân vật như vậy lại chết trong tay Phương Vọng, đáy lòng nàng không thể không cảm thấy sùng bái.

Bởi vì nội tình của Cổ gia hùng hậu, nàng từng nghe nói đến rất nhiều chuyện xưa của thiên kiêu, thậm chí là chuyện xưa của thiên kiêu ngoài Đại Tề. Nhưng cảm xúc chấn động Phương Vọng mang tới cho nàng còn khoa trương hơn cả trong truyền thuyết.

“Linh Đan cảnh tăng ba? Ngươi có chắc chắn không?”
Phương Vọng nhướn mày hỏi.

Mục đích quan trọng nhất khi hắn tới thành Hối Hạ là tìm hiểu thực lực của Lý Hồng Cương, hắn sẽ không hành động một cách tùy tiện đâu.

Cổ Ly gật đầu rồi nói: ‘Hắn đã bị kẹt ở cảnh giới này ít nhất sáu mươi năm, phụ thân ta đều nói phúc phận lớn nhất nửa đời sau của hắn chính là sinh ra Lý Hồng Sương.’”

Phương Vọng lại hỏi: “Ngươi nói xem, hắn có cái bẫy trong thành Hối Hạ không?”

Cổ Ly lắc đầu rồi nói: “Nguyên nhân hắn lựa chọn thành Hối Hạ là vì thành chủ thành Hối Hạ - Đường Thừa Phong chính là đại tu sĩ Linh Đan cảnh tăng chín. Có Đường Thừa Phong ở đây, thành Hối Hạ sẽ không xảy ra sai sót. Đây cũng là nguyên nhân rất nhiều tán tu thích giao dịch ở đây. Dù đối mặt với tu sĩ của những vương triều khác, Đường Thừa Phong cũng sẽ không sợ hãi. Trong các vị thành chủ của đại biên cảnh, Đường Thừa Phong xem như người có tính cách cứng rắn nhất, trong mắt không chấp nhận được một hạt cát. Thế nên thành Hối Hạ thường xuyên có tu sĩ quyết đấu với nhau.”

“Hơn nữa việc này đã bị lan truyền ồn ào huyên náo, nếu Lý Hồng Cương mời tu sĩ khác của Lý gia ra tay thì sẽ làm người đời coi thường Lý gia. Lý gia cực kỳ coi trọng khí tiết, danh vọng. Nếu không, năm đó bọn họ cũng sẽ không gạch tên Lý Hồng Sương khỏi gia phả. Ngươi không cần lo lắng Lý gia sẽ trả thù ngươi và gia tộc của ngươi, gia tộc tu tiên rất đề ý danh tiết, ít nhất Tu Tiên giới Đại Tề là như thế.”

Phương Vọng nghe vậy cũng cảm thấy yên tâm.

Cổ Ly nhíu mày rồi nói: “Không phải ngươi muốn ứng chiến thật đấy chứ? Ngươi nắm chắc mấy phần?”

Sau khi thả lỏng, Phương Vọng đi tới trước bàn, ngồi xuống rồi cười và nói: “Khoảng năm phần, ta đối địch thường là năm năm, một là địch chết ta sống, hai là địch sống ta chết.”

Cố Ly ngồi xuống theo, nàng cứ thế bình tĩnh nhìn Phương Vọng .

“Sao vậy? Vì sao lại nhìn ta như thế? Người cảm thấy ta tự đại à?” Phương Vọng nhướn mày hỏi.

Cố Ly giơ tay, tay phải đặt lên bàn chống mặt, nàng cứ thế nhìn chăm chăm Phương Vọng, ánh mắt mơ hồ, nàng thở dài một tiếng rồi nói: “Phương Vọng, ta đột nhiên cảm thấy lời hẹn ước của chúng ta rất khó thực hiện. Chờ ta tới Tổ Linh cảnh tầng chín, chắc chắn người đã tung hoành ở Linh Đan cảnh, sau này chênh lệch giữa chúng ta sẽ chỉ càng ngày càng lớn.”

Phương Vọng khẽ chớp mắt rồi nghiêm túc nói: “Cố Ly, người tu luyện chỉ để so với người khác thôi à? Chẳng lẽ mỗi một lần trở nên mạnh hơn không mang đến cảm giác thành tựu, làm người tìm thấy ý nghĩa của cuộc sống à?”

Cố Ly nghe vậy hít sâu một hơi, hồ thẹn nói: “Người nói đúng, là ta bướng bỉnh.”

“Thiên tư của người không thể nghĩ ngờ.”

“Ừm...”

Nội tâm Cố Ly cảm thấy thoải mái hơn một chút, nàng hỏi: “Người tự so với chính mình nên mới có thể mạnh như thế à?”

“Đương nhiên là không, ta muốn so với mọi người, ta trời sinh thích mạnh, nếu tu tiên, ta muốn mạnh hơn mọi người, đây là mục tiêu của ta.” Phương Vọng bình tĩnh trả lời.

Cố Ly đột nhiên cảm thấy khó chịu, hoá ra khuyên ta tự so với chính mình là vì ta không có tư cách đó đúng không?...

Bóng đêm phủ xuống, Phương Vọng sử dụng Vô Túc Tự Nhiên công lặng yên không một tiếng động đi vào phủ đệ của Lý Hồng Cương, dán một tờ giấy trên tượng đá trước cổng.

Sáng sớm ngày hôm sau, một tin tức điên cuồng lan truyền trong toàn bộ thành Hội Hạ.

Bạch Y Kinh Hồng ứng chiến! Giữa trưa hai mươi ngày sau ứng chiến ở cửa thành Nam, giải quyết nhân quả!

Trong phủ Lý gia, Lý Hồng Cương ngồi trên ghế, cầm một tờ giấy vàng trong tay, hần nhú mày, vẻ mặt u ám.

“Xác định là dán trên tượng đá ngoài cửa sao?” Lý Hồng Cương lên tiếng hỏi.

Người hầu đứng trước mặt hần vội vàng gật đầu rồi nói: “Sáng nay tiểu nhân ra ngoài quét tước nhìn thấy, không phải người khác đưa cho tiểu nhân.”

“Được, lui xuống đi.”

Lý Hồng Cương lên tiếng, người hầu như trút được gánh nặng, lập tức rời đi.

Thanh niên áo tím đứng bên cạnh chau mày nói: “Phụ thân, hần có thể đi tới ngoài phủ đệ của chúng ta mà thần không biết, quý không hay, thực lực không thể khinh thường. Hơn nữa, thiên tư của Tam ca vô cùng cao, tu sĩ Linh Đan cảnh tầng một tầm thường chưa chắc đã là đối thủ của Tam ca. Có thể giết Tam ca, chắc chắn đối phương là cao thủ Linh Đan cảnh, thậm chí còn mạnh hơn người, thật sự phải mạo hiểm ư?”

Chương 62: Mạnh hơn mọi người. (2)

Chương 62: Mạnh hơn mọi người. (2)

Lý Hồng Cương lờm hần một cái rồi trầm giọng nói: “Chẳng lẽ ngươi cảm thấy vì phụ chắc chắn mình sẽ thắng nên

mới khiêu chiến hần? Nhi tử của ta đã chết, Tam ca của người đã chết, dù Tam ca của người xấu xa thế nào đi nữa cũng là nhi tử của ta, là Tam ca của người!”

Thanh niên áo tím im lặng, vẻ mặt trở nên khó coi.

“Vi phụ đã biết thiên mệnh. Trong đám con cháu các người, Hồng Sương là đứa có tư chất cao nhất. Nếu hần còn sống, vi phụ còn có thể dựa vào hần có được cơ hội nghịch thiên cải mệnh. Bây giờ hần đã chết, quãng đời còn lại của vi phụ đã không còn mong chờ gì nữa, chỉ còn tiếc nuối, đau đớn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, người có hiểu không?” Lý Hồng Cương thở dài, nét mặt trở nên tang thương.

Thanh niên áo tím muốn nói lại thôi. Từ khi Lý Hồng Sương gia nhập Thanh Thiên cốc, chỉ bọn họ đã bị những người khác trong Lý gia xa lánh. Thứ Lý gia có lịch sử vương triều, nội tình nghìn năm quan tâm nhất chính là danh tiết, vì Lý Hồng Sương mà bọn họ đã trở thành vết nhơ của gia tộc.

Ánh mắt của Lý Hồng Cương đột nhiên trở nên sắc bén, hần nói: “Hơn nữa, hành động này của vi phụ cũng tăng uy danh của Lý gia. Nếu vi phụ thắng, vậy thì không ai sẽ nghi ngờ sự uy nghiêm và mạnh mẽ của Lý gia nữa. Tuy nhiều năm nay, tu vi của ta không tăng trưởng, nhưng đao của ta đã đạt tới cực hạn từ lâu. Dù ta có thua, ít nhất Lý gia cũng quang minh lỗi lạc. Cái chết của vi phụ đổi lấy sự kính nể của Tu Tiên giới, cũng có thể làm Lý gia dễ giao tiếp với các giáo phái chính đạo hơn.” Thanh niên áo tím nghe vậy, khuôn mặt lộ ra vẻ áy náy, hần căn răng nói: “Đều do hài nhi không đủ mạnh, nếu không thì đâu cần phụ thân ra tay!”

“Nói hươu nói vượn, loại chuyện này phải do vi phụ thực hiện. Người thả tin tức, cố gắng mở rộng lực ảnh hưởng của việc này ra ngoài. Nếu Bạch Y Kinh Hồng đã quyết định ngày quyết chiến là hai mươi ngày sau, chúng tôi hần cũng muốn có

nhiều người tới xem, hãy thỏa mãn tâm nguyện của hấn. Vì phụ cũng muốn xem xem, Kinh Hồng ba mươi hai kiếm của hấn mạnh hay đao của vi phụ có sát ý hơn!”

Nói xong câu cuối cùng, cả người Lý Hồng Cương đều lộ ra vẻ tự tin.

Trong mơ hồ, đôi mắt hấn hiện lên ánh đao.

Đêm ngày chấp nhận lời khiêu chiến, Phương Vọng đã lên vào Lý phủ, dựa vào Vô Túc Tự Nhiên công và Tuyệt Ảnh Bộ xuất quỷ nhập thần, tìm kiếm tung tích của thiếu nữ áo xanh.

Không bao lâu sau, Phương Vọng đã tìm thấy căn phòng thiếu nữ áo xanh ở. Sau khi Bạch Y Kinh Hồng ứng chiến, Lý Hồng Cương đã thu lại tu sĩ trông chừng căn phòng này, thậm chí còn không có người tuần tra xung quanh Lý phủ.

Phương Vọng đứng trước cửa sổ, nhìn vào bên trong qua khe hở. Thiếu nữ áo xanh đang ngồi trên giường đả tọa, nhìn qua không giống phải chịu khổ.

Phương Vọng lập tức truyền âm cho nàng: “Thanh cô nương, ngươi thế nào? Đừng nói chuyện, ngươi chỉ cần gặt đầu và lắc đầu là được.”

Thiếu nữ áo xanh nghe vậy, cơ thể run lên rồi khẽ gặt đầu.

“Ngươi có trúng độc không?”

Thiếu nữ áo xanh lắc đầu. Phương Vọng dùng thân thức quét qua căn phòng này, sau khi xác định không có nguy hiểm, hấn mới bảo thiếu nữ áo xanh đi theo hấn.

Khi thiếu nữ áo xanh đi ra cửa phòng, hấn bế nàng lên rồi nhanh chóng rời đi. Dọc theo quãng đường, dựa vào thân pháp nên hấn không bị người của Lý phủ phát hiện. Còn Lý Hồng Cương đã bắt đầu bế quan nên càng không chú ý tới tình hình bên ngoài.

Phương Vọng nương bóng đêm dẫn thiếu nữ áo xanh rời khỏi thành Hối Hạ, hộ tống ra ngoài trăm dặm mới dừng lại, nói: “Kế tiếp người tự trở về đi.”

Thiếu nữ áo xanh rơi xuống đất, ngạc nhiên hỏi: “Người không quay về sao? Chẳng lẽ người thật sự muốn ứng chiến?”

Buổi chiều hôm nay, Lý Hồng Cương đã tìm đến nàng và nói cho nàng biết Bạch Y Kinh Hồng đã ứng chiến, làm nàng lo lắng cả ngày. Chờ tới khi Phương Vọng tìm thấy nàng, nàng vốn tưởng bọn họ có thể trực tiếp chạy trốn, không ngờ hấn lại muốn quay về.

“Ừ, cứu người rồi ta mới có thể đối mặt với Lý Hồng Cương mà không có áp lực.” Phương Vọng trả lời.

Quãng đường vừa rồi rất thuận lợi, không có truy binh của Lý phủ, điều này chứng tỏ Lý Hồng Cương thật sự quang minh lỗi lạc. Một khi đã như vậy, hấn phải ứng chiến.

Có lẽ hấn có thể cứu thiếu nữ áo xanh một cách dễ dàng như vậy vốn là vì Lý Hồng Cương ngầm đồng ý.

“Nhưng... Lý Hồng Cương chính là đại đệ tử Linh Đan cảnh, người đâu cần đấu với hấn?” Thiếu nữ áo xanh vội lên tiếng, nàng từng nghe Phương Hàn Vũ nói Phương Vọng gia nhập Thái Uyên môn cùng lúc với hấn. Phương Vọng cười và nói: “Đã ứng chiến, sao có thể không chiến được. Ai cũng biết Bạch Y Kinh Hồng là đệ tử của Thái Uyên môn, ta không chỉ đại biểu cho chính ta, mà còn cả Thái Uyên môn.”

Nếu tranh vị trí đại đệ tử với Lục Viễn Quân, Phương Vọng buộc phải có danh vọng. Làm thế nào để có được danh vọng đây? Phương pháp đơn giản nhất chính là dựa vào chiến tích!

Có lẽ người khác không biết Bạch Y Kinh Hồng là ai, nhưng Phương Vọng tin rằng Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử biết.

Hơn nữa...

Hắn có niềm tin!

Đây đã không còn là trận chiến của thù hận nữa, mà là trận chiến của khí phách và thanh danh!

Cuối cùng sẽ có một ngày, danh tiếng của Bạch Y Kinh Hồng sẽ buộc chặt với Phương Vọng. Mà trước khi chuyện này xảy ra, hắn muốn làm danh tiếng của Bạch Y Kinh Hồng trở thành mục tiêu đê tử Thái Uyên môn sùng bái.

Thiếu nữ nghe hắn nói thế chỉ im lặng.

“Thanh cô nương, ngươi trở về đi thôi, đừng làm người trong tộc lo lắng.” Phương Vọng thúc giục.

Thiếu nữ áo xanh dậm chân rồi giận dữ nói: “Gì mà Thanh cô nương, người ta có tên. Tên ta là Thanh Uyển Nhi, sau này người cứ gọi ta là Uyển Nhi!”

Nàng nói rồi xoay người nhảy vào trong rừng cây, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Phương Vọng bật cười, cũng không nghĩ nhiều, xoay người quay về thành Hối Hạ....

Chương 63: Quyết định sinh tử, nhân quả.

Chương 63: Quyết định sinh tử, nhân quả.

Hai mươi ngày nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Phương Vọng bế quan trong phủ Cố gia không ra ngoài, làm cho Cố Ly cũng không nổi quấy rầy hắn.

Tu sĩ trong thành Hối Hạ dần dần càng ngày càng nhiều, bọn họ đều đến vì nghe nói tới trận quyết chiến giữa Bạch Y Kinh Hồng và Lý Hồng Cương.

Bạch Y Kinh Hồng giết chết Lý Hồng Sương, thanh danh lên cao. Còn Lý Hồng Cương chính là tu sĩ Linh Đan cảnh,

hắn chính là đại nhân vật đối với phần lớn tu sĩ tầng chót.

Hiếm khi được xem trận quyết đấu cấp bậc Linh Đan cảnh, sao có thể không làm tán tu, người trẻ tuổi của gia tộc tới hóng chuyện được cơ chứ. Đêm trước ngày quyết chiến.

Phương Vọng đi ra khỏi phòng, tìm thấy Cổ Ly, hai người ngồi đối diện trước bàn.

“Cổ cô nương, sau khi xem xong trận chiến ngày mai, ngươi hãy quay về Thái Uyên môn đi. Ta còn có việc, phải một khoảng thời gian nữa mới có thể trở về được.” Phương Vọng nói.

Hắn đoán được Cổ Ly đến đây vì hắn, dù cho chính nàng tự nguyện, hắn cũng phải nói rõ ràng, tránh làm Cổ Ly vẫn luôn đau khổ chờ đợi.

Cổ Ly chau mày hỏi: “Chính là vì tộc nhân đó của ngươi đúng không? Hắn bị thương nặng lắm à?”

“Ừm, còn cần nghỉ ngơi thêm mấy tháng nữa.”

“Có cần ta giúp gì không?”

“Cảm ơn ý tốt của Cổ cô nương, ngươi không cần lo lắng, hắn đã đang khôi phục, chỉ là không tiện để lộ nơi hắn đang ở mà thôi.”

Phương Vọng tỏ vẻ xin lỗi, Phương phủ còn chưa tới Phương Cảnh, cũng chưa trưởng thành, hắn thật sự không dám mời Cổ Ly tới Phương Cảnh.

Cổ Ly nhẹ giọng nói: “Vậy ngươi nhất định phải thắng đó, ta sẽ nhìn ngươi.”

Phương Vọng cười và nói: “Đương nhiên rồi, ta chưa bao giờ thua.”

Ánh nến trong phòng lay động, ánh trăng treo cao ngoài cửa sổ. Nhìn nụ cười của Phương Vọng, ánh mắt Cố Ly trở nên mê ly, không biết vì sao nàng lại cảm thấy hân cười rất đẹp.

Phương Vọng cảm thấy rất tò mò về Cục Hạo tông bèn hỏi Cố Ly về lịch sử của Cục Hạo tông. Cố Ly cũng không giấu giếm, nói tất cả những gì mình biết ra. Đêm nay, hai người nói chuyện rất vui vẻ, Cố Ly cảm thấy khoảng cách giữa nàng và hắn đã gần hơn.

Mặt trăng lặn, mặt trời mọc.

Mặt trời nhô lên, khi ánh nắng sớm chiếu xuống thành Hối Hạ, trong thành đã bắt đầu trở nên rộn ràng.

Bởi vì, hôm nay là ngày Bạch Y Kinh Hồng quyết chiến với Lý Hồng Cương!

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ chạy tới cửa thành Nam, sợ bỏ lỡ trò hay.

Chưa đầy nửa canh giờ nữa là đến giữa trưa, trước cửa thành và tường thành phía Nam kín người hết chỗ. Cố Ly cũng tới, nàng đứng trên tường thành, đeo khăn che mặt lụa mỏng, đôi mắt xinh đẹp dừng trên một bóng người.

Lý Hồng Cương!

Vị tu sĩ Linh Đan cảnh này đang ngồi khoanh chân đả tọa trên chuôi đao. Trường đao của hắn cắm trên bùn đất, tuy hắn không nhúc nhích, nhưng lại có một luồng uy thế đang ngưng tụ, không ngừng tăng vọt.

“Đao ý thật đáng sợ”

“Chẳng lẽ đây chính là Liệt Nhật Sát Đao đến từ Xích Dương giáo trong truyền thuyết ư?”

“Không ngờ rời khỏi Xích Dương giáo nhiều năm như vậy, dao ý của Lý Hồng Cương đã tăng đến mức này.”

“Không biết Bạch Y Kinh Hồng có đến không?”

Các tu sĩ bàn tán sôi nổi, trận thế của Lý Hồng Cương rõ ràng là muốn tử chiến, làm quần chúng vây xem càng chờ mong trận chiến kế tiếp hơn.

Phía sau Cổ Ly truyền đến những tiếng xôn xao, nàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một ông lão dáng người cường tráng bước lên tường thành trong sự vây quanh của một chúng tu sĩ. Người này mặc đại bào màu đen, đầu đội mũ tím, tay trái đặt sau lưng, tay phải thường thức hai quả cầu sắt, mơ hồ có điện quang loé lên.

Đường Thừa Phong, thành chủ thành Hối Hạ!

Thấy hắn xuất hiện, không ít tu sĩ xung quanh khom lưng hành lễ với hắn, khuôn mặt lộ ra vẻ nóng bỏng và lấy lòng.

Cổ Ly lại yên lặng lùi bước, rời xa đối phương.

Đường Thừa Phong đi đến vách tường thành, nhìn xuống Lý Hồng Cương, mỉm cười rồi nói: “Xem ra Lý Hồng Cương muốn liều chết một trận, thật sự làm ta phải lau mắt nhìn, Lý gia không làm thất vọng danh tiếng nghìn năm của bọn họ.”

Một nữ tử áo trắng đứng bên cạnh tò mò hỏi: “Phụ thân, người nói xem hắn có thắng không?” “Ta cũng không biết, bởi vì ta còn chưa từng gặp Bạch Y Kinh Hồng.”

Đường Thừa Phong cảm thán, hắn giống như những tu sĩ xung quanh, trong lòng đều vô cùng tò mò về Bạch Y Kinh Hồng.

Ba mươi hai kiếm Kinh Hồng...

Đầu tiên, Thái Uyên môn xuất hiện một Lục Viễn Quân, bây giờ lại có thêm Bạch Y Kinh Hồng, xu thế hưng thịnh

trong đó đã không thể ngăn cản!

Đường Thừa Phong cảm thấy, trận chiến kế tiếp sẽ trở thành điểm cong của Tu Tiên giới nên đích thân tới quan sát.

Tu sĩ trên tường thành, trước cửa thành đều đang bàn tán về Bạch Y Kinh Hồng, suy đoán thân phận của hắn, trong đó nhiều lần đề cập đến tên của Lục Viễn Quân.

Rất nhiều người đề cảm thấy Bạch Y Kinh Hồng chính là Lục Viễn Quân!

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Rất nhanh sau đó đã đến giữa trưa!

Lý Hồng Cương đang đả tọa trên chuôi đao bỗng mở mắt ra, Đường Thừa Phong đứng trên tường thành hí mắt lại, hai người cùng nhìn về phía chân trời.

Vèo...

Một tiếng xé gió đánh úp lại, hơn một nghìn tu sĩ xung quanh cửa thành Nam quay đầu lại nhìn, thậm chí còn có một vài tu sĩ ngự kiếm phi hành, bay lên không trung quan sát.

Chỉ thấy một tia bạch hồng tốc độ cực nhanh bay đến từ phía chân trời, nhanh chóng dừng lại trên không trung cách cửa thành Nam trăm trượng, ánh mắt mọi người đều dừng trên tia bạch hồng này.

Ánh sáng trắng tan đi, một bóng dáng áo trắng phát phới lộ ra dưới ánh mặt trời. Dáng người của hắn cao lớn, vai rộng eo ong, chân đạp phi kiếm, đầu đội mũ rộng vành, giống như thần tiên.

“Bạch Y Kinh Hồng!”

Có người ngạc nhiên hô lên, hầu hết tu sĩ đều nhìn chăm chăm bóng dáng áo trắng đó bằng ánh mắt nóng bỏng.

Bạch Y Kinh Hồng chậm rãi ngẩng đầu lên trước mặt bao người, dưới mũ rộng vành lại là một chiếc mặt nạ hồ ly, có vẻ càng thêm thần bí.

Chương 64: Ba mươi sáu kiếm xuất hiện.

Chương 64: Ba mươi sáu kiếm xuất hiện.

Người tới đúng là Phương Vọng!

Tay phải của Phương Vọng chậm rãi rút Thanh Quân kiếm ra, hần đứng ngạo nghễ giữa không trung, nhìn xuống Lý Hồng Cương rồi nói: ‘Một trận chiến chấm dứt nhân quả?’

Lý Hồng Cương chậm rãi đứng dậy, hần đứng trên chuôi đao, đại bào bay phấp phới. Hần nâng mắt nhìn chăm chăm Phương Vọng rồi lạnh lùng nói: “Quyết định sinh tử, nhân quả”

Quyết định sinh tử, nhân quả!

Lý Hồng Cương vừa nói xong, tất cả tu Sĩ xung quanh cửa Nam thành Hối Hà đều trở nên phấn khích.

Tu Tiên giới tàn khốc hơn thế giới người thường rất nhiều. Tuy chia làm chính đạo và ma đạo, nhưng tu sĩ đều lấy ích lợi của bản thân làm chính. Bọn họ tu tiên không phải vì thiên hạ thái bình, mà là muốn trường sinh, bản thân chuyện này đã là đấu với trời.

“Quá khí phách, không hổ là tu sĩ Lý gia.”

“Vương triều mạnh mẽ của nghìn năm trước, bây giờ là gia tộc tu tiên đứng đầu. Lý gia có thể truyền thừa đến bây giờ, đúng là có cốt khí của bọn họ.”

“Bạch Y Kinh Hồng nhìn có vẻ rất bình tĩnh, rốt cuộc hắn là ai?”

“Chắc là không phải Lục Viễn Quân đâu, Lục Viễn Quân đã không cần đeo mặt nạ nữa rồi. Xem ra Thái Uyên môn lại bồi dưỡng ra một vị thiên tài khó lường rồi đây.”

“Ta cảm thấy hắn có thể là phong chủ hoặc trưởng lão một mạch của Thái Uyên môn!” Cô Ly đứng trên tường thành nghe những người xung quanh bàn luận. Khoé miệng dưới lớp khăn che mặt hơi nhếch lên, thầm nói hắn đâu phải trưởng lão, hắn là thiên tài còn mạnh hơn cả Lục Viễn Quân!

Trước khi gia nhập Thái Uyên môn, phụ thân đã đề cập tới Lục Viễn Quân rất nhiều lần, còn cảm thán đối phương sẽ trở thành nhân vật đứng trên đỉnh Tu Tiên giới Đại Tề trong tương lai, trong lòng nàng vẫn luôn không phục, luôn cảm thấy mình cũng không kém, sao phụ thân lại không khen nàng?

Bây giờ, tuy chưa gặp được Lục Viễn Quân, nhưng nàng vẫn cảm thấy trước mặt Phương Vọng, bất cứ thiên tài gì đều có vẻ bình thường, không đủ để nói.

Nghe người xung quanh thảo luận, sự lo lắng trong lòng Cô Ly biến mất, thay vào đó chính là chờ mong.

Chắc chắn Phương Vọng sẽ thắng! Đường Thừa Phong nhìn chăm chăm Phương Vọng, không nói gì, nếu chỉ nhìn từ nét mặt thì rất khó để đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Nữ tử áo trắng đứng bên cạnh hắn lẩm bẩm: “Thân hình tạm được, không biết khuôn mặt dưới lớp mặt nạ có đẹp không?”

Quanh thân Lý Hồng Cương tràn ra khí thế có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Dưới chân không có pháp khí, thanh trường đao cắm trong bùn đất run rẩy vài cái rồi đột nhiên bắn ra, chuôi đao thuận thế rơi vào trong tay phải của hắn.

Lý Hồng Cương cầm trường đao nhìn chăm chăm Phương Vọng, đại bào pháp phối, mái tóc dài cũng bay múa theo,

giống như điên cuồng.

Trong đôi mắt lộ ra dưới lớp mặt nạ của Phương Vọng, thân hình của Lý Hồng Cương như đang bốc cháy, dần dần dung hợp với cái chói chang của mặt trời. Lý Hồng Cương không ngừng bay lên, bây giờ hắn đã có thể nhìn xuống Phương Vọng từ trên cao.

Giây phút này, hắn giống như mặt trời trên bầu trời, khí thế quanh thân đạt tới cực hạn, thậm chí còn kéo dài dọc theo lưỡi đao và hình thành một đao khí đáng sợ dài khoảng ba trượng. Dưới ánh nắng chiếu rọi, đao khí này dần dần thiêu đốt.

Phương Vọng nâng kiếm, mũi kiếm hướng lên trên, để ngang trước mặt, từng hình kiếm ngưng tụ quanh thân.

Một kiếm!

Ba kiếm!

Chín kiếm!

Mười hai kiếm!

Cảnh tượng này làm tu sĩ đang quan sát trận chiến kích động. Phần lớn tu sĩ đều theo đuổi kiếm, danh tiếng của Kinh Hồng Thần Kiếm quyết ở Tu Tiên giới cũng không nhỏ. Năm đó, Dương Nguyên Tử dựa vào kiếm pháp này một mình xông vào Thanh Thiên cốc, toàn thân rời đi. Đến tận bây giờ, trận chiến ấy vẫn làm rất nhiều tu sĩ phấn chấn.

Đây cũng là nguyên nhân Dương Nguyên Tử có thể truyền thừa tuyệt học của Thái Uyên Môn, Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận!

Khi hình kiếm của Phương Vọng vượt qua con số hai mươi tư, thậm chí trên tường thành còn xuất hiện kiếm tu bắt đầu đếm được có bao nhiêu kiếm.

“Ba mươi hai kiếm! Đúng là ba mươi hai kiếm Kinh Hồng!”

Có người cuồng nhiệt hô lên, bàn tay nắm vỏ kiếm của hắn đều đang run rẩy.

Ba mươi hai kiếm vờn quanh Phương Vọng, tất cả thanh kiếm đều chĩa về phía Lý Hồng Cương. Uy thế của ba mươi hai kiếm chồng lên làm khí thế của Phương Vọng như hồng, không hề thua kém Lý Hồng Cương chút nào.

“Khó trách nhi tử của ta lại chết trong tay ngươi. Bạch Y Kinh Hồng, hãy để lão phu xem xem rốt cuộc ba mươi hai kiếm Kinh Hồng mạnh cỡ nào!”

Lý Hồng Cương giơ đao lên chỉ xéo Phương Vọng, ánh mắt bễ nhễ.

Đúng là khí thế của ba mươi hai kiếm Kinh Hồng rất mạnh, nhưng sau khi cảm nhận được khí thế của Phương Vọng, nội tâm Lý Hồng Cương lại nảy ra một ý tưởng ẻo lả.

Có thể đối phương còn chưa lên tới Linh Đan cảnh!

Suy đoán này làm hắn khiếp sợ, cảm thấy khó có thể tin, thậm chí đáy lòng còn cảm thấy sợ hãi chưa bao giờ từng có.

Chưa đạt tới Linh Đan cảnh đã có khí thế như vậy, người này tuyệt đối là thiên tài kinh khủng hơn cả Lý Hồng Sương. Hắn đều không thể tưởng tượng được Lý Hồng Sương sẽ đạt tới độ cao như thế nào, sao có thể đoán được hạn mức cao nhất trong tương lai của Bạch Y Kinh Hồng sẽ đến mức thế nào cơ chứ?

Nếu một tồn tại kinh khủng như vậy mang lòng bất mãn với Lý gia, chắc chắn đây sẽ là kiếp nạn của Lý gia!

Bắt buộc phải giết chết hắn!

Trong mắt Lý Hồng Cương toả ra sát ý đáng sợ, khí thế đột nhiên tăng lên, ngọn lửa trên trường đao trong tay tăng vọt.

“Ba mươi hai kiếm ư?”

Giọng nói của Phương Vọng bỗng truyền đến, giọng điệu mang theo một tia khinh thường.

Chỉ thấy Phương Vọng lật cổ tay phải, mũi kiếm chĩa vào giữa mày, ánh mắt của hắn cũng trở nên sắc bén! Bùm!

Khí thế của Phương Vọng đột nhiên tăng lên, quanh thân bỗng tăng thêm bốn kiếm. Ba mươi sáu kiếm lơ lửng và hình thành một vòng tròn lớn xung quanh hắn.

Mỗi lần tăng lên một tầng kiếm pháp Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, không chỉ tăng số kiếm, mà kiếm ý, kiếm thế cũng tăng lên theo. Càng về sau, mỗi lần tăng thêm một kiếm là uy thế hoàn toàn khác!

Chương 65: Ba mươi sáu kiếm xuất hiện. (2)

Chương 65: Ba mươi sáu kiếm xuất hiện. (2)

Ba mươi sáu kiếm vừa xuất hiện, kiếm thế của Phương Vọng xông lên tận trời, dù là tu sĩ xung quanh cửa thành Nam phía xa cũng cảm thấy khiếp sợ, kiếm trong tay không ít tu sĩ đều đang run rẩy.

Hộp kiếm sau lưng Cố Ly cũng run rẩy. Giây phút này, nàng đột nhiên nhớ tới ngày hôm ấy, tất cả bảo linh bản mệnh trong Thái Uyên môn mất không chế, bảo linh bản mệnh của nàng cũng có tình huống tương tự.

Chẳng lẽ dị tượng lúc trước cũng là do hắn...

Cố Ly nhớ ngày hôm đó Phương Vọng vội vàng trở về, hay là...

Ánh mắt nàng nhìn Phương Vọng cũng trở nên nóng bỏng hơn, trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Kính Hồng ba mươi sáu kiếm!”

Đường Thừa Phong gấn từng chữ, nói ra sáu chữ, nét mặt của hắn trở nên nghiêm trọng.

Nét mặt của tất cả tu sĩ xung quanh cửa thành Nam đều thay đổi, bọn họ vừa không chế kiếm của mình, vừa nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt phân chấn.

Lý Hồng Cương cũng bị dọa sợ, trong mắt hiện lên vẻ hoảng loạn.

Ba mươi sáu kiếm!

Sao có thể như vậy được!

Nội tâm Lý Hồng Cương chấn động, khí huyết chấn động. Lúc này, một nỗi sợ hãi mãnh liệt xông lên, hắn gầm một tiếng rồi cầm đao chém tới.

Đao khí liệt diễm dài gần năm trượng quét ngang giữa không trung, một đao chém ra biển lửa kinh khủng, ngưng tụ thành một quả cầu lửa khổng lồ như mặt trời, bay về phía Phương Vọng với tốc độ cực nhanh!

Ánh mắt của Phương Vọng dừng lại, đột nhiên vùng kiếm chém về phía trước. Ba mươi sáu kiếm lao đi như một cơn mưa kiếm, động như lôi đình, thế như núi hồng.

Chỉ trong phút chốc, thứ Phương Vọng không chế như không chỉ là ba mươi sáu kiếm, mà là ba trăm sáu mươi kiếm!

Bùm...

Kiếm vũ thẳng tiến không lùi, lướt ngang mà đi, đánh tan mặt trời lửa cháy với khí thế cực kỳ bá đạo. Lý Hồng Cương

trợn †o mắt, quần áo bị kiếm khí cắt nát, căn bản không kịp phản ứng.

Dưới ánh mắt chăm chú của tất cả các tu sĩ, Phương Vọng vùng kiếm lên, Kinh Hồng ba mươi sáu kiếm tăng lên gấp bội, cường thể giết tan Liệt Nhật Sát Dao của Lý Hồng Cương bằng số kiếm làm bọn họ hoa cả mắt. Thậm chí bọn họ còn chưa kịp nhìn thấy rõ động tác của Lý Hồng Cương, hắn đã bị kiếm vũ bao phủ.

Kiếm vũ mênh mông xẹt qua không trung thành Hối Hạ, kéo dài vài dặm mới †an biến, để lại dị tượng một dòng khí đồ sộ trên không trung.

Kiếm vũ vừa biến mất, mọi người đã không còn nhìn thấy bóng dáng Lý Hồng Cương trên không trung nữa, chỉ còn lại thanh trường đao của hắn cùng với một viên linh đan to bằng quả trứng gà. Viên linh đan ấy màu đỏ, bên ngoài còn đang bốc cháy.

Trường đao chậm rãi rơi xuống, không ngừng tan biến trong quá trình rơi rồi biến thành mây khói.

Bảo linh bản mệnh tan biến, có nghĩa chủ nhân của nó đã chết!

Khi linh đan của Lý Hồng Cương rơi xuống đất, Phương Vọng cũng xoay người, biến thành một tia bạch hồng rời đi, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Thành Hối Hạ rơi vào tĩnh lặng.

“Bạch Y Kinh Hồng thắng!”

Một nam tử kích động hô phá vỡ sự yên lặng, làm tiếng hoan hô rung trời vang lên trong thành.

Thanh niên áo tím, nhi tử của Lý Hồng Cương cùng với con cháu khác của Lý gia đứng trước cửa thành sững sờ nhìn

cảnh tượng này. Bùm một tiếng, thanh niên áo tím quỳ xuống đất, mắt hờn mắt vía.

“Trời ạ! Ba mươi sáu kiếm!”

“Kính Hồng Thần Kiếm quyết thật sự có ba mươi sáu kiếm ư? Kiếm quyết thật mạnh mẽ”

“Ta vốn tưởng đây là một trận chiến gay cấn, không ngờ Lý Hồng Cương lại không chịu được một chiêu...”

“Rốt cuộc Bạch Y Kính Hồng là ai? Một kiếm giết chết Linh Đan cảnh tầng ba, không khỏi quá khó tin rồi!”

“Thái Uyên môn lại xuất hiện một vị thiên tài kinh thế!”

Khi tất cả các tu sĩ đang ngạc nhiên, Cố Ly nhìn theo hướng Phương Vọng rời đi, khóe miệng dưới lớp khăn che mặt hơi cong lên.

Nhìn thấy Phương Vọng chỉ dùng một chiêu đã lập tức hạ gục Lý Hồng Cương, nội tâm nàng không hề khiếp sợ, ngược lại là cảm thấy nên như thế.

“Phụ thân, người từng nói, một khi thiên kiêu chân chính xuất hiện, hẳn có thể làm bất cứ kẻ nào ảm đạm thất sắc, ta đã thật sự gặp được.”

Cố Ly yên lặng nghĩ rồi xoay người rời đi.

Phương Vọng mạnh mẽ không hề đánh tan ý chí chiến đấu của nàng, ngược lại làm nàng gấp không chờ nổi muốn quay về tông môn tu luyện.

Đường Thừa phong nhìn về phía chân trời rồi cảm thán: “Chỉ Tâm, tới Thái Uyên môn đi. Ba mươi kiếm Kính Hồng vừa xuất hiện, phong vân trong thiên hạ sẽ thay đổi kịch liệt, con tiềm long là Thái Uyên môn thật sự muốn một bước lên trời.”

Nữ tử áo trắng đứng bên cạnh hấn vẫn còn đang chấn động, ánh mắt đại ra, không thể lấy lại tinh thần.

Mặt trời trên cao, dòng khí trên bầu trời thành Hối Hạ mãi không tan biến, giống như kiếm ý của Bạch Y Kinh Hồng đã khắc sâu trong lòng tất cả mọi người đang quan sát trận chiến, không thể biến mất.

Một tia bạch hồng lướt qua dãy núi, ánh sáng trắng dần tan đi, tốc độ cũng giảm xuống theo, thân hình của Phương Vọng xuất hiện.

Chân đạp phi kiếm, hấn không hề sử dụng Bạch Hồng Độn thuật mà dùng Ngự Kiếm thuật phi hành. Dưới lớp mặt nạ, hấn thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn có vẻ hấn chỉ dùng một chiêu đã hạ gục Lý Hồng Cương, nhưng trên thực tế, hấn đã tiêu hao một nửa linh lực. Thế nên hấn không dám vẫn luôn sử dụng Bạch Hồng Độn thuật, tránh sau này gặp phải tập kích.

“Huyền Dương Thần Kinh đủ mạnh, có thể làm một tu sĩ Tổ Linh cảnh tầng bốn là ư a chỉ dùng một nửa linh lực đã hạ gục Linh Đan cảnh tầng ba dùng toàn lực.”

Phương Vọng yên lặng nghĩ, hấn cảm thấy bây giờ mình đã đủ toàn diện. Nếu buộc phải nói khuyết điểm thì chính là thiếu thuật cửa bên nhằm vào hồn loại cùng với thuật phong ấn.

Hấn vừa ngự kiếm đi về phía trước vừa yên lặng tổng kết, làn gió làm áo trắng bay bay, dáng người hiện rõ sự khí phách của kiếm tu.

Bắt đầu từ khi bước vào Thái Uyên môn, Phương Vọng chưa bao giờ thật sự dùng toàn lực, hấn chưa thi triển bảo linh bản mệnh, Cửu Long Thần Biến quyết càng bị hấn giữ lại làm đòn sát thủ cuối cùng.

Chương 66: Bắc Độc Ngũ Quái, Lục Viễn Quân.

Chương 66: Bắc Độc Ngũ Quái, Lục Viễn Quân.

Sau trận chiến này, Phương Vọng có thể xác định thực lực của mình mạnh hơn Linh Đan cảnh tầng ba nhiều. Còn về cực hạn cao cỡ nào, hắn còn chưa biết rõ lắm.

Đúng là linh lực của Linh Đan cảnh nhiều hơn Tổ Linh cảnh, dù Phương Vọng dùng linh lực Huyền Dương nhưng cũng phải khiếp sợ trong chớp mắt vì linh lực của Linh Đan cảnh là Lý Hồng Cương, may mà lúc đấy hắn đang đeo mặt nạ.

Ngự kiếm đến, vung kiếm chém một nhát, lại ngự kiếm rời đi...

Phương Vọng yên lặng chăm diêm cao nhất cho biểu hiện của mình, hắn cảm thấy mình đã hoàn toàn kéo đầy hình tượng cao thủ, chắc chắn có thể làm đệ tử Thái Uyên môn sùng bái. Một đường đi thẳng.

Thiên địa dần dần trở nên tịch liêu.

Phương Vọng như nhận ra điều gì đó bèn nâng mắt nhìn, chỉ thấy trong rừng núi dày đặc phía trước, từng ngọn núi cao hiểm trở giống như gai nhọn san sát nhau, đồ sộ nhưng lại thê mĩ.

Trong đó, trên đỉnh năm ngọn núi cao nhất, mỗi đỉnh có một bóng người. Năm người này mặc quần áo của Thanh Thiên cốc, độc trùng bò đầy người, khói độc vờn quanh người, kinh khủng đáng sợ.

Thanh Thiên cốc!

Phương Vọng giảm tốc độ, tay phải năm lấy chuôi kiếm Thanh Quân kiếm bên hông.

“Bạch Y Kinh Hồng, giết đệ tử Thanh Thiên cốc ta, ngươi có biết tội?”

Một giọng nữ lạnh như băng vang lên, quanh quẩn giữa các dãy núi, giống như Tử Thần đang tuyên bố ngày chết của con người.

Phương Vọng hừ một tiếng rồi nói: “Thanh Thiên cóc tàn sát đệ tử Thái Uyên môn ta, các ngươi cũng biết tội?”

Khí tức năm người này toả ra làm hắn cảm thấy nguy hiểm, nhưng không sợ hãi, đúng lúc có thể thử xem Cửu Long Thần Biến quyết của hắn mạnh cỡ nào!

Thái độ của Phương Vọng cứng rắn, năm tu sĩ của Thanh Thiên cóc bay lên không trung, không ngừng tới gần hắn. Khí độc quanh thân năm người không ngừng khuếch tán, làm cây cối xung quanh nhanh chóng khô héo, vô cùng đáng sợ.

Linh Đan cảnh!

Phương Vọng lập tức đoán được tu vi của năm người này. Thanh Thiên cóc đang tranh giành truyền thừa của Cực Hạo tông với các giáo phái khác, còn có thể phái năm người tới chặn giết hắn, không hổ là một trong chín giáo phái lớn.

“Muốn thương tổn đệ tử Thái Uyên môn ta, chớ vị muốn tìm cái chết sao?”

Một tiếng quát lạnh lùng đột nhiên truyền đến, ngay sau đó, Phương Vọng đã cảm nhận được một luồng khí thể mạnh mẽ đến cực điểm thổi quét đến từ phía chân trời. Hắn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một tia tạt lôi bay tới, một bóng người đứng trên lôi điện.

Đó là một nam tử anh tuấn mặc quần áo của đệ tử Thái Uyên môn, đầu đội tử quan, hai sợi tóc dài dừng bên khuôn mặt, ngũ quan tuấn lãng, giữa mày lộ ra nhuệ khí, đôi mắt sáng ngời có thần, hai bên hông đều đeo một thanh bảo kiếm, sau lưng có một vòng tròn màu vàng kim lơ lửng, toả ra kim quang nhàn nhạt.

“Lục Viễn Quân!”

Một nữ ma tu của Thanh Thiên cốc nghiêng răng nghiêng lợi nói ra tên của người tới.

Nghe thấy cái tên này, đôi mắt dưới lớp mặt nạ của Phương Vọng nheo lại.

Lục Viễn Quân chân đạp tạt lồi, nhanh chóng bay tới, dừng phía trước Phương Vọng, một mình đối mặt với năm ma tu Linh Đan cảnh. Tay phải của hắn đặt trên vỏ kiếm, cằm hơi nâng lên, hắn bễ nghễ nói với năm người: “Tu Tiên giới Đại Tề sắp nghênh đón biến cố lớn, ta không muốn giết các người để tránh ảnh hưởng tới việc hợp tác của hai giáo, cắt đi!”

Năm tên ma tu nghe vậy lập tức dừng lại, nhìn nhau, giao lưu bằng ánh mắt.

Phương Vọng nhìn bóng dáng của Lục Viễn Quân, âm thầm cân nhắc khí tức của đối phương.

Rất mạnh!

Rõ ràng là tôn tại không cùng đẳng cấp với năm tên ma tu trước mặt! Lý Hồng Cương càng không thể so sánh với hắn!

Vì sao Lục Viễn Quân lại đến đây?

Ánh mắt Phương Vọng lóe lên, trong lòng nảy lên rất nhiều suy đoán.

“Không ngờ Thái Uyên môn lại phái người đi, được, ta sẽ nể mặt Lục Viễn Quân người. Nhưng nếu lần sau hắn bị chúng ta bắt được thì chúng ta sẽ không để yên đâu!”

Một ông lão Thanh Thiên cốc lạnh lùng hừ một tiếng, dứt lời, hắn phát tay áo rời đi. Bốn người còn lại hung tợn lườm Phương Vọng một cái rồi đi theo ông lão.

Tốc độ bọn họ rời đi rất nhanh, chưa đầy ba nhịp thở đã biến mất.

Lục Viễn Quân xoay người nhìn về phía Phương Vọng, nét mặt của hắn lộ ra vẻ nhiệt tình, nụ cười ấm áp, nói: “Phương sư đệ, người cũng mạnh thật đó. Tổ Linh cảnh giết chết Linh Đan cảnh. Từ xưa đến nay, Thái Uyên môn chưa có một vị đệ tử nào có thể làm được như người.”

Nghe thấy Lục Viễn Quân nói ra họ của mình, Phương Vọng đã biết Quảng Cầu Tiên bảo đối phương tới.

Tin Phương Vọng truyền thừa Kinh Hồng ba mươi sáu kiếm không bị lan truyền, tuy Phương phủ suýt nữa bị tu sĩ dưới trướng Lục Viễn Quân diệt môn, nhưng Lục Viễn Quân không hề phái người theo dõi Phương Vọng, hẳn là cũng sợ bị làm to chuyện này.

Phương Vọng lên tiếng: “Cảm ơn Lục sư huynh đã cứu giúp.”

Lục Viễn Quân xua tay rồi nói: “Năm người đó là Bắc Độc Ngũ Quái của Thanh Thiên cốc, tất cả đều có tu vi Linh Đan cảnh † ăng năm đến tầng tám. Đừng thấy bọn họ hung danh hiển hách, nhưng dựa vào tư chất của Phương sư đệ, chưa đầy hai mươi năm, không đúng, có lẽ là chưa đầy mười năm, giết bọn họ cũng nhẹ nhàng giống như giết gà giết chó vậy.”

Ánh mắt hắn nhìn Phương Vọng tràn đầy thương thức, nụ cười trên mặt càng thêm nhiệt tình.

Không thể không nói, nếu không biết chân tướng đằng sau đêm Phương Phủ diệt môn, Phương Vọng thật sự sẽ cảm thấy vị sư huynh này không tệ. Nói chuyện làm hắn cảm thấy thoải mái, hơn nữa ánh mắt, nét mặt không giống giả vờ.

“Sư huynh quá lời rồi.”

“Ha ha ha, sư đệ khiêm tốn, ta hiểu ta hiểu. Đi thôi, sư huynh hộ tống ngươi về. Đây chính là chương môn đích thân hạ lệnh, chờ trở về Thái Uyên môn, sau này ngươi có bất cứ phiền phức gì, hoặc muốn học gì, muốn thứ gì, có thể tìm ta bất cứ lúc nào.”

Lục Viễn Quân cười chân thành, giọng điệu dũng cảm. Phương Vọng tỏ vẻ chần chờ, nói: “Sư huynh, ta có thể không về không? Ta phát hiện ra một phúc địa, bên trong có thể cất giấu huyền cơ, ta muốn nghiên cứu, mấy tháng sau lại quay về Thái Uyên môn sau.”

Chương 67: Bắc Độc Ngũ Quái, Lục Viễn Quân. (2)

Chương 67: Bắc Độc Ngũ Quái, Lục Viễn Quân. (2)

Lý do không nói Phương Hàn Vũ là vì hấn sợ Lục Viễn Quân yêu cầu tới Phương Cảnh. Bởi vì nói về chữa thương, chắc chắn Thái Uyên môn sẽ tiện hơn.

Nói là cơ duyên sẽ dễ thoái thác hơn.

Người tu hành rất đề ý tới cơ duyên, dù là đồng môn cũng sẽ không quấy rầy cơ duyên của nhau. Đây là quy tắc của toàn bộ Tu Tiên giới, động vào cơ duyên của người khác giống như giết cha mẹ của người khác, không đội trời chung.

Lục Viễn Quân nghe vậy thì nhú mày lại, nói: “Sư đệ, cơ duyên đó đáng để ngươi mạo hiểm không?”

Phương Vọng gật đầu.

Lục Viễn Quân thấy vậy bèn lấy vài lá bùa từ trong túi trữ vật ra, cách không ném cho Phương Vọng. Mấy lá bùa này bị hai sợi tơ hồng buộc lại nên không bị tách ra.

“Đây là bùa chú thượng phẩm, chỉ cần rót linh lực vào bên trong, ba nhịp thở sau sẽ nổ mạnh. Uy lực tất cả cùng nổ có thể giết chết đại tu sĩ Linh Đan cảnh tầng chín. Đương nhiên,

người phải tới gần mới được, thực lực của sư đệ phi phạm, lại có chủ kiến của mình, ta không quấy rầy nữa. Người nhận lấy mấy thứ này, ta đuổi theo giết Bắc Độc Ngũ Quái, đây đưa bọn họ mấy ngày, ép cho bọn họ không thể quay về gây chuyện với người.”

Lục Viễn Quân nói rồi xoay người rời đi, tốc độ còn nhanh hơn Bắc Độc Ngũ Quái.

Rất dứt khoát.

Không hề lè mề!

Phương Vọng nhìn lá bùa trong tay, không khỏi nhớ tới lời đánh giá của Chu Tuyết về Lục Viễn Quân. Người này thật sự có sức hút nhân cách, không mạnh miệng, chỉ làm việc, nếu không có mối thù gia tộc thì chắc chắn Phương Vọng sẽ nhận ân tình của hắn.

Phương Vọng cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục ngự kiếm rời đi.

Tiếp đó, hắn không bay thẳng về phía Phương Cảnh mà bay mấy vòng trong khu vực gần đó, lẫn lộn mấy ngày, lại ném lá bùa Lục Viễn Quân đưa ở một rừng cây rồi mới chạy tới Phương Cảnh.

Đêm hôm đó.

Phương Vọng quay về Phương Cảnh, hắn mở cơ quan sơn môn ra, đi vào trong đường hầm.

Đợi sơn môn đóng cửa, hắn trực tiếp nghỉ ngơi trong đường hầm, phòng ngừa Lục Viễn Quân phát hiện ra Phương Cảnh.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thanh Uyển Nhi đi vào đường hầm, nhìn thấy hắn, nàng lập tức mừng rỡ chạy tới hỏi: “Phương Vọng, người đã về rồi, thắng không?”

Phương Vọng trợn mắt rồi cười, nói: “Miễn cưỡng giành chiến thắng, nhưng tiêu hao rất lớn nên đêm qua nghỉ ngơi ở đây.”

Thanh Uyển Nhi đánh giá hấn, tặc lưỡi bảo lạ: “Người cũng mạnh thật đó, tu tiên một năm là có thể đánh bại tu sĩ Linh Đan cảnh. Không nói người, thiên tư của Phương Hàn Vũ cũng rất khoa trương, rốt cuộc Phương gia các người có lai lịch gì thế?”

Phương Vọng nghe vậy bèn đứng dậy, cười rồi hỏi: “Ồ? Hàn Vũ đã luyện ra thứ gì rồi à?”

Thiên phú của Phương Hàn Vũ rất khoa trương sao?

Nghe Thanh Uyển Nhi nói, Phương Vọng không nghi ngờ chất vấn, ngược lại trong lòng tràn đầy mong đợi. Dù sao Phương Hàn Vũ đã trang bị Tuyệt Tâm Tà Mục, đây cũng là mắt Thanh Thiên Cốc dày công chuẩn bị. Hơn nữa Chu Tuyệt từng nói, sau khi đổi mắt này, Phương Hàn Vũ sẽ niết bàn trùng sinh, thiên tư vượt xa lúc trước.

Cho dù hấn tin rồi, nhưng khi thật sự hiểu biết về thiên tư của Phương Hàn Vũ, hấn vẫn bị làm cho kinh ngạc.

Lúc giữa trưa, Phương Vọng và Phương Hàn Vũ đang so tài ở ven hồ.

Một tháng không gặp, tu vi của Phương Hàn Vũ lại tăng lên một bậc, lúc này hấn đã tháo vải che xuống, lúc thân hình lướt qua, đôi mắt của hấn lóe lên huyết quang. Vì thân pháp quá nhanh, nên đôi mắt giống như hai huyết tuyến đang nhanh chóng kéo dài, di động, khiến cho các yêu thú quan sát cuộc chiến ở phía xa thi thoảng kêu lên kinh ngạc.

Phương Vọng không nghiêm túc, hoàn toàn là đối tác huấn luyện. Hấn cảm thấy tốc độ phản ứng của Phương Hàn Vũ đã có thể sánh bằng Dưỡng Khí cảnh tầng chín.

Mỗi lần hấn tăng nhanh thể công, Phương Hàn Vũ thích ứng chốc lát đã có thể theo kịp, quan trọng nhất là kiếm chiêu Phương Vọng thi triển, Phương Hàn Vũ có thể nhanh chóng học được.

Đây chính là Tuyệt Tâm Tà Mục sao?

Phương Vọng càng thấy hứng thú với mắt của Phương Hàn Vũ hơn, hấn bắt đầu thi triển kiếm chiêu cơ sở của Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Hấn thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, trông giống như trực tiếp ngưng tụ thành hình kiếm, trên thực tế không phải như vậy. Kinh Hồng Thần Kiếm quyết bình thường cần kiếm chiêu dẫn dắt, vì hấn đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn, thông hiểu đạo lý mới có thể đơn giản như vậy.

Mỗi một kiếm chiêu của Kinh Hồng Thần Kiếm quyết đều không giống nhau. Kiếm chiêu của Phương Vọng bắt đầu thay đổi, Phương Hàn Vũ cũng bắt đầu mô phỏng, động tác của hai người gần như là đồng bộ.

Đây chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ sức nhìn thấu của Phương Hàn Vũ cực mạnh, nhất là mắt của hấn chuyển động quá nhanh, khiến người ta hoa cả mắt.

Nhìn kỹ, đồng tử của Phương Hàn Vũ là màu máu, còn con ngươi thì là màu xanh, thoạt nhìn giống như lệ quỷ, vô cùng kinh người.

Không thể không nói, sau khi đổi Tuyệt Tâm Tà Mục, khí chất cả người Phương Hàn Vũ đều khác rồi, càng có tính xâm lược hơn lúc trước, mang đến cho Phương Vọng cảm giác giống như nướng hấn là người trong ma giáo.

Nửa canh giờ trôi qua. Phương Hàn Vũ dừng lại, hấn nửa quỳ dưới đất, một tay chống kiếm, há miệng thở dốc, lúc này

đã mờ hôi đầm đìa.

Phương Vọng đứng trước mặt hắn, cúi xuống nhìn hắn, hỏi: “Học được mấy thành?”

“Đã nhớ hết toàn bộ, nhưng vẫn chưa học được hoàn toàn.”
Phương Hàn Vũ thở dốc, hắn ngược mắt nhìn về phía Phương Vọng, vẻ mặt hung phấn.

Ánh mặt trời chiếu trên người hai người, Thanh Uyển Nhi hơi ngẩn ngơ nhìn cảnh này.

Nàng có dự cảm, trăm năm sau hai người này sẽ danh chấn Đại Tề.

Phương Vọng giơ tay, Phương Hàn Vũ cười, nhấc tay bắt lấy tay của hắn, được hắn kéo dậy.

“Mắt này của ngươi không đơn giản, ngoài nâng cao tư chất, biên độ tăng lên đối với cơ thể cũng rất lớn.”

“Ừ, bất cứ động tác nào trong mắt đều sẽ rất chậm. Hơn nữa không biết tại sao ta nhìn một lượt đã có thể ghi nhớ, cơ thể còn có thể mô phỏng ra một cách trôi chảy, nhưng trong lòng sẽ sinh ra sát ý không thể ngăn cản, sau này vẫn phải khống chế.”

Chương 68: Tổ ba người Phương gia.

Chương 68: Tổ ba người Phương gia.

“Rất lợi hại, trải nghiệm và lột xác này của ngươi chắc chắn là nhân vật chính trong câu chuyện xưa.”

“Nhân vật chính?”

“Ừ, sau này ta, Chu Tuyết và cả ngươi làm ba nhân vật chính của Phương gia đi. Chu Tuyết phụ trách bày mưu nghĩ kế, kinh doanh Phương gia, ngươi phụ trách giết địch, quét

sạch tất cả. Tổ ba người trong câu chuyện luôn có thể thành đại sự!”

“VẬY còn người?”

“Ta phụ trách vô địch nha.”

Mặc dù Phương Hàn Vũ cạ lời, nhưng trong lòng ngược lại rất kích động, hẳn cảm thấy bản thân được công nhận rồi. Nhóm đệ tử tu tiên đầu tiên của Phương gia đều do Phương Vọng, Chu Tuyết làm chủ, từ lúc hắn học võ chính là thiên tài, nhưng sau khi tu tiên thì hoàn toàn trông theo kịp hai người, trong lòng hắn vẫn luôn thấy bức rút.

Phương Hàn Vũ hít sâu, trịnh trọng nói: “Được! Sau này hai các người bảo ta giết người nào, thì ta sẽ giết người đó, không hỏi lý do!”

Mắt xanh tròng đỏ, cộng thêm mái tóc dài trông rối loạn, cho dù đang ở ban ngày, Phương Hàn Vũ cũng có cảm giác như lệ quỷ nhân gian.

“Tiếp tục tu luyện đi, tranh thủ đợi đến khi người có thể Tổ Linh mới thôi.”

Phương Vọng khẽ cười nói. Bây giờ hắn không vội trở về Thái Uyên môn, linh khí của Phương Cảnh không hề thấp hơn linh khí trong động phủ của hắn, không bằng ở đây bồi dưỡng Phương Hàn Vũ. Sau khi về Thái Uyên môn, Phương Hàn Vũ lại bồi dưỡng đệ tử Phương gia khác. Nếu như vậy, thì hắn sẽ có thể có một nhóm người đáng để tin tưởng và có tác dụng ở Thái Uyên môn.

Tiếp theo là phải trưởng thành thật tốt, bản thân mạnh lên, để tộc nhân cũng mạnh lên, đến lúc đó thì có thể khiêu chiến Lục Viễn Quân rồi!

Lục Viễn Quân không chỉ đơn giản là thiên tài, ngoài bản thân mạnh mẽ, nước sau lưng hắn chắc chắn cũng rất sâu.

Nghĩ đến đây, Phương Vọng tràn đầy ý chí chiến đấu.

Giữa rừng núi, một khách điểm nằm ở ven sông lớn, thi thoảng có tu sĩ đáp xuống, cũng có tu sĩ rời đi.

Khách điểm này rất lớn, có đến ba tầng, khói bếp lượn lờ.

Lúc này, trên bãi đất trống ở trung tâm tầng một, một nam tử trung niên ăn mặc như thư sinh tay cầm quạt gấp, giọng điệu hùng dũng: “Trận chiến thành Hối Hạ, Bạch Y Kinh Hồng một kiếm chém giết Lý Hồng Cương, kiếm khí Kinh Hồng giữ lại lâu trên trời cao, một kiếm kia của hắn trông như đã chém đứt nhân quả, thực ra làm khơi mào sự theo đuổi về kiếm đạo của tu sĩ thiên hạ!”

“Bạch y hồ ly diện, Kinh Hồng khởi nhân gian!”

Dứt lời, các tu sĩ xung quanh nhao. nhao kêu hay, chiến tích của Bạch Y Kinh Hồng luôn có thể khiến các tu sĩ sôi trào nhiệt huyết.

Trong một bàn khách gần góc, phụ thân của Phương Vọng, Phương Dân cảm thán nói: “Bạch Y Kinh Hồng rất lợi hại, không ngờ tu tiên giới cũng đặc sắc như giang hồ võ lâm.”

Chu Tuyết đội mũ rộng vành ngồi đối diện hắn, khoe miệng cong lên, cười nói: “Bạch Y Kinh Hồng đúng là lợi hại, có thiên tài như vậy, Thái Uyên môn coi như hoàn toàn bay cao rồi, Phương gia chúng ta cũng có thể được lợi.”

Một thanh niên ở bên cạnh tò mò hỏi: “Tiểu muội, người từng gặp Bạch Y Kinh Hồng sao?”

Chu Tuyết lắc đầu, nói: “Nhân vật cấp bậc đó đâu phải ta có thể tiếp xúc. Được rồi, đừng nghe ngóng hắn nữa, Bạch Y Kinh Hồng uy danh vang xa, cẩn thận bị kẻ thù của hắn nghe thấy, tưởng chúng ta có quan hệ với hắn.”

Lời này vừa ra, cổ của thanh niên chợt rụt lại, các trưởng bối bên cạnh đều nhìn hẩn bằng ánh mắt không hài lòng.

“Cách Phương Cảnh còn bao xa?” Phương Dân hỏi.

Chu Tuyết trả lời “Trước khi đến Phương Cảnh, chúng ta phải đến một chỗ khác trước, để chuẩn bị cho việc xây dựng Phương Cảnh, nhân tiện tăng thêm sức chiến đấu cho Phương gia.”

Nghe vậy, mọi người Phương gia không có lo âu, tất cả đều lộ ra vẻ mong ngóng. Từ lúc Chu Tuyết dẫn bọn họ rời khỏi Phương phủ, bốn ba mấy tháng, cách làm việc của Chu Tuyết đã khiến bọn họ tâm phục khẩu phục, cho dù là các trưởng bối cũng lấy nàng làm chủ.

Phương Dân thở dài, nói: “Lâu rồi không gặp tiểu tử Phương Vọng kia, tiểu tử kia từ nhỏ đã nhiều chủ kiến, hy vọng đến Thái Uyên môn đừng đắc tội người ta.”

Người khác an ủi hẩn, đều khen Phương Vọng hiểu chuyện.

Chu Tuyết chỉ cười không nói, yên lặng nâng chén trà lên, thưởng thức hương trà.....

Ven hồ, Phương Cảnh. Phương Vọng tĩnh tọa, vừa nạp khí, vừa nhìn chăm chăm Phương Hàn Vũ cách đó không xa. Chỉ thấy Phương Hàn Vũ mặt về phía mặt hồ vận công, linh khí biến thành sương mù, ngưng tụ xung quanh người, muốn ngưng tụ thành một hình rồng, nhưng hiện giờ trông giống như một con trăn to mập mạp.

“Tuyệt Tâm Tà Mục thật sự rất lợi hại, tiểu tử này đã mò ra đường lối rồi.”

Trong lòng Phương Vọng cảm thán, chẳng trách Chu Tuyết phải móc nhiều mắt như vậy, quả thật mạnh mẽ.

Nếu không phải thấy Phương Hàn Vũ phát điên, suýt nữa đại khai sát giới, thì hẳn thật sự muốn kiếm một đôi Tuyệt Tâm Tà Mục.

Một buổi đêm của hai tháng trước, lúc tu luyện, đột nhiên Phương Hàn Vũ nhập ma, muốn đồ sát yêu thú trong Phương Cảnh, cũng may Phương Vọng ngăn cản kịp thời, đánh ngất hẳn. Sau đó, Phương Hàn Vũ không còn nhập ma nữa, nhưng cũng trồng xuống một hạt giống lo âu trong lòng Phương Vọng.

Sau khi có được Tuyệt Tâm Tà Mục, Phương Hàn Vũ sẽ đắp nặn ra bảo linh bản mệnh có phẩm cấp thế nào đây?

Phương Vọng rất mong đợi.

Từ lúc về đến Phương Cảnh đã qua năm tháng, tu vi của Phương Vọng đạt đến Tổ Linh cảnh tầng năm, còn Phương Hàn Vũ đã đạt đến Dưỡng Khí cảnh tầng tám, sắp xung kích tầng chín. Đợi hẳn đạt đến Dưỡng Khí cảnh tầng chín, Phương Vọng sẽ dẫn hẳn về Thái Uyên môn.

Phương Vọng tin rằng dựa vào thiên tư của hẳn, Quảng Cầu Tiên chắc có thể tiếp nhận Phương Hàn Vũ, đồng thời sẽ cho cách làm sao áp chế tâm ma.

Qua một lát. Sương mù xung quanh Phương Hàn Vũ tản ra, hẳn nghiêng đầu nhìn về phía Phương Vọng, thờ dài hỏi: “Phương Vọng, công này khó nhập môn quá rồi, ngươi đã luyện đến tầng mấy? Có thể thể hiện cho ta xem lát không?”

Chương 69: Xếp hạng công hiến.

Chương 69: Xếp hạng công hiến.

Phương Vọng cười nói: “Thể hiện cho ngươi, ngươi xem cũng không hiểu, công này rất lợi hại, dù sao cũng là truyền thừa của Cực Hạo tông, ngươi đừng thăm dò nữa, đỡ cho ngươi bị hù dọa.”

Nghe Phương Vọng nói, Phương Hàn Vũ suy nghĩ rồi vẫn lựa chọn tin tưởng Phương Vọng, Cực Hạo tông gây ra động tĩnh quá lớn, hẳn tốt nhất là không rõ, để tránh rước lấy phiền phức.

Phương Hàn Vũ hít sâu, nói: ‘Phương Vọng, ngươi đã tròn mười bảy tuổi rồi nhỉ, nếu như không tu tiên, chắc ngũ thức sẽ đón sinh nhật với ngươi.’

Phương Vọng cười nói: “Điều dần trưởng thành rồi, còn để ý sinh nhật làm gì, sau này chúng ta có thể sẽ sống trăm năm, nghìn năm, thậm chí vạn năm, tuổi tác như vậy mới đáng để chúng ta chúc mừng.” Phương Hàn Vũ nở nụ cười trên mặt, bắt đầu nói chuyện cũ với hắn.

Ngày tháng ở Phương Cảnh, thời gian trôi qua rất nhanh.

Đã lại trôi qua hơn một tháng, Phương Hàn Vũ đã đạt đến Dưỡng Khí cảnh tầng chín, tốc độ nhanh đủ để chứng minh Tuyệt Tâm Tà Mục mạnh cỡ nào. Vì vậy Phương Vọng cũng quyết định về Thái Uyên môn.

Trước khi đi, Phương Vọng căn dặn Thanh Uyển Nhi, cố gắng ít ra ngoài, đợi Chu Tuyết trở về.

Bây giờ Phương Cảnh đã xây dựng rất tốt, lầu các ven hồ san sát, trước sơn bích trồng rất nhiều linh thảo linh hoa, linh khí cũng đang duy trì gia tăng.

“Yên tâm đi, bọn ta sẽ không làm loạn.” Thanh Uyển Nhi gật đầu nói. Sau khi trải qua chuyện của Lý Hồng Cương, nàng quyết định tu luyện thật tốt, không thể cứ dựa vào người khác bảo vệ. Phương Vọng cũng không nói lời dư thừa, dẫn Phương Hàn Vũ rời đi.

Để che giấu Tuyệt Tâm Tà Mục, Phương Hàn Vũ lại đeo tám vải màu trắng lên, che đôi mắt đi, hẳn đã tu luyện ra thân thức, có thể dựa vào thân thức để nhìn vật.

Cứ như vậy, hai người Phương Vọng đi ra khỏi Phương Cảnh, ngự kiếm rời đi.

Dọc đường, Phương Vọng có ý tưởng truyền thụ Bạch Hồng Độn thuật, thế là hắn tăng tốc, Phương Hàn Vũ tận lực đuổi theo.

Từ biên cảnh phía tây vương triều Đại Tề đến Thái Uyên môn chỉ cần mấy ngày đường đối với tu tiên giả, càng đi vào trong, ma tu càng ít. Sau khi bọn họ mặc áo bào đệ tử của Thái Uyên môn vào, trên đường đi đều không gặp phiền phức.

Bốn ngày sau.

Hai người đã dựa vào chỉ dẫn của lệnh bài đệ tử về đến Thái Uyên môn. Sau khi trở về Thái Uyên môn, hai người không tách ra, Phương Vọng dẫn Phương Hàn Vũ tới thẳng chủ phong, đến trước Thủy Uyên điện bái kiến trưởng môn.

“Vào trong đi.”

Cửa Thủy Uyên điện mở ra, giọng nói của Quảng Cầu Tiên truyền ra từ bên trong.

Hai người Phương Vọng lập tức vào điện. Trong điện, Quảng Cầu Tiên tĩnh tọa trên đệm hương bồ, nhắm mắt, giống như tiên nhân trên trời, tiên phong đạo cốt.

Phương Vọng hành lễ xong trực tiếp nói ra trải nghiệm của Phương Hàn Vũ, không có bất cứ giấu giếm nào, bao gồm cả chuyện Chu Tuyết tặng Tuyết Tâm Tà Mục cho Phương Hàn Vũ. Đây cũng là kết quả sau khi hắn và Chu Tuyết thương lượng, Chu Tuyết bảo hắn có sao nói vậy, nàng sẽ có cách ứng phó.

Quảng Cầu Tiên chưa nghe bao lâu đã mở mắt ra, lông mày cau lại, ánh mắt lạnh đi.

Hắn là chương môn, nghe nói đệ tử trải qua giày vò đau khổ như vậy, sao hắn có thể thờ ơ được?

Đợi Phương Vọng nói xong, Quảng Cầu Tiên chậm rãi lên tiếng: “Tuyệt Tâm Tà Mục giống Thiên Cương Thánh Thể Chân công, đều là cách tu luyện cổ nhân sáng tạo dựa theo thể chất thượng cổ, có hiệu quả nghịch thiên cải mệnh. Thanh Thiên Cốc có được cách tu luyện Tuyệt Tâm Tà Mục đã trăm năm, nhưng chưa từng thành công, không ngờ người có thể thành công, xem ra cao nhân sau lưng Chu Tuyệt không đơn giản.”

“Tu hành cả đời, ngoài tông môn ra, còn phải có rất nhiều quý nhân, Thái Uyên môn tôn trọng cơ duyên của mỗi một đệ tử. Mặc dù Tuyệt Tâm Tà Mục bị cho là tà phái, nhưng không hoàn toàn thuộc Thanh Thiên Cốc.”

Quảng Cầu Tiên nâng tay áo, một mảnh ngọc bay ra, rơi ở trong tay Phương Hàn Vũ, nói: “Đây là dụ giản của ta, đến Công Pháp các nhận lấy Thanh Tâm quyết, sẽ có công hiệu áp chế sát ý bản năng của người.”

Phương Hàn Vũ vội vàng gật đầu nói: “Đa tạ chương môn.”

“Sau này tiếp tục che mắt đi, để tránh phiền phức không cần thiết. Ý ta nói không phải là bị đồng môn xa lánh, mà là bị Thanh Thiên Cốc phát hiện, chắc các người biết, trong tông môn chính đạo sẽ có gian tế ma đạo.” Quảng Cầu Tiên dặn dò.

Phương Hàn Vũ đáp lời, thấy Quảng Cầu Tiên vẫy tay, hắn bèn hành lễ cáo lui.

Trong điện chỉ còn lại Phương Vọng và Quảng Cầu Tiên.

Quảng Cầu Tiên nở nụ cười, không còn thái độ chương môn lúc trước, hắn lờm Phương Vọng, hừ nói: “Tiểu tử thôi,

nhập môn một năm đã giầy vò ra nhiều chuyện như vậy, ta bảo Lục Viễn Quân đi đón người, người còn không về?”

Phương Vọng bất đắc dĩ nói: ‘Chương môn, hết cách nha, tộc nhân gặp khó khăn, không thể bỏ mặc.’

“Bạch Y Kinh Hồng, danh hiệu rất hay, còn oai phong hơn Lục Viễn Quân lúc danh tiếng lên cao năm đó. Là chương môn, tất nhiên ta rất vui mừng, danh tiếng của người sẽ đề Thái Uyên môn được lợi. Nhưng theo góc độ của cá nhân ta, ta hy vọng người đừng lỗ mãng, tu luyện cho tốt. Quá nhiều thiên tài chết yểu, chỉ có sống sót mới có thể trở thành cường giả đương thời.” Quảng Cầu Tiên nghiêm túc nói.

Phương Vọng gầu, trả lời “Đa tạ chương môn chỉ điểm.”

Tiếp theo hắn cũng chuẩn bị bỏ thời gian để tích lũy tu vi.

“Kinh Hồng ba mươi sáu kiếm, chẹp chẹp, sư phụ người đã bị người vượt qua, ha ha ha, sau này gặp sư phụ người phải làm hắn vui lòng. Con người hắn nhỏ mọn lắm, nhớ năm đó, ta được chọn làm chương môn, hắn đã hậm hực rất lâu, không để ý ta những mười năm...”

Quảng Cầu Tiên bắt đầu nói tới chuyện cũ của hắn và Dương Nguyên Tử, nói Dương Nguyên Tử thành một sư đệ nhỏ mọn, thẳng tính.

Phương Vọng nghiêm túc nghe, đồng thời phân tích quan hệ thật sự của hai người.

Hồi lâu, đợi Quảng Cầu Tiên nói xong vẫn muốn nói tiếp, Phương Vọng hỏi: “Chương môn, sư phụ của Lục sư huynh là ai vậy? Phong chủ mạch thứ nhất sao?”

Quảng Cầu Tiên vuốt râu cười nói: “Lục Viễn Quân có hai sư phụ, một là phong chủ mạch thứ nhất, hai là ta. Sao vậy?”

Chương 70: Xếp hạng công hiến. (2)

Chương 70: Xếp hạng công hiến. (2)

Phương Vọng cười nói: “Sau khi gặp Lục sư huynh, cảm thấy con người hắn rất tốt, sau này chắc chắn có thể trở thành một chưởng môn tốt. Nhưng chưởng môn lại muốn bồi dưỡng ta trở thành chưởng môn tiếp theo, cho nên ta hơi khó lựa chọn.”

Hắn đang thăm dò.

Quảng Cầu Tiên cười đáp: “Trở thành chưởng môn không phải người tốt là có thể làm được. Một chưởng môn tốt nhất định phải trải qua đấu tranh kịch liệt, đủ mạnh mẽ, lại có thể phục chúng. Nếu như người muốn tranh, thì ta có thể cho riêng người sự ủng hộ hơn cả Lục Viễn Quân. Nhưng người cần danh vọng, ít nhất phải khiến đệ tử trong môn cho rằng người có tư cách tranh với hắn. Khi cả Thái Uyên môn đều cho rằng người càng thích hợp làm chưởng môn hơn Lục Viễn Quân, đó chính là lúc ta nhường chỗ cho người.”

“Người không cần lo lắng quan hệ với Lục Viễn Quân, một tông môn không thể nào chỉ có một người mạnh. Thua vị trí chưởng môn không có nghĩa hoàn toàn quyết liệt, giống như ta và sư phụ người, cho dù ai thắng ai thua, các người đều là người gánh vác Thái Uyên môn đời tiếp theo.”

Quảng Cầu Tiên dặn dò rất nhiều chuyện, còn truyền thụ kinh nghiệm làm sao để tranh đoạt vị trí đại đệ tử.

Nửa canh giờ sau.

Phương Vọng rời khỏi Thủy Uyên điện, bay về phía chủ thành tông môn.

Dọc đường, hắn đang suy ngẫm lời của Quảng Cầu Tiên. Quảng Cầu Tiên trông như đang ủng hộ hắn, trên thực tế là đang truyền bá một quan niệm cho hắn. Bất kể tranh thế nào đều đừng làm tổn thương hòa khí. Điều này chứng tỏ Lục Viên

Quân rất có trọng lượng trong lòng Quảng Cầu Tiên, cho dù Phương Vọng là Thiên Nguyên bảo linh, Quảng Cầu Tiên cũng không nỡ từ bỏ Lục Viễn Quân.

Đứng ở góc độ của đệ tử, chưởng môn như vậy rất tốt, nhưng đứng ở góc độ của Phương Vọng, thì đây chính là một chướng ngại lớn, bởi vì hắn và Lục Viễn Quân không thể nào hòa thuận!

Nếu không phải Chu Tuyết sống lại, không học được Ngự Kiếm thuật, hắn chắc chắn liệu chết chiến đấu, sau đó chết vào đêm diệt môn, cả Phương phủ đều phải chết.

Thù này không báo, cục tức trong lòng hắn không thể tan.

Cũng may, Phương Vọng đã biết kẻ đứng đằng sau đêm diệt môn là Lục Viễn Quân từ trước, nếu không hắn sẽ thật sự có thể phải dẫn vật vì sự nhiệt tình của Lục Viễn Quân.

Hắn tranh vị trí đại đệ tử không phải vì quyền lực, chỉ là để chen ép Lục Viễn Quân. Đợi có một ngày lúc hắn rút kiếm về phía Lục Viễn Quân, cả tông môn đều chỉ có thể ngậm đồng ý, hoặc là nhẫn nhịn!

Sau khi vào thành, Phương Vọng bay về phía Nhiệm Vụ đường.

Nhiệm Vụ đường là một địa điểm náo nhiệt nhất trong thành, lầu các này có chín tầng, đệ tử ra vào tấp nập.

Phương Vọng thu kiếm đáp xuống đất, bước vào trong Nhiệm Vụ đường, hắn chuẩn bị nộp đầu của Lý Hồng Sương.

Trong Thái Uyên môn, ngoài đãi ngộ đệ tử cơ sở ra, các đệ tử muốn nâng cao quy cách động phủ, nhận được công pháp, đan dược, pháp khí... đều dựa vào cống hiến. Cống hiến chính là dựa vào các loại nhiệm vụ, trên đến giết cự phách ma đạo, dưới đến trồng dược thảo, độ khó nhiệm vụ khác nhau có độ cống hiến khác nhau, có ghi chép trong tổng cương tu hành.

Đệ tử thiên tư mạnh hơn nữa cũng cần làm nhiệm vụ không ngừng, xây dựng danh vọng. Đặc biệt là cấp bậc cao, muốn thăng lên vô cùng thử thách công hiến.

Trong quá trình làm nhiệm vụ không ngừng, ràng buộc của đệ tử và tông môn cũng sẽ càng ngày càng sâu, cho dù là gian tế ma tộc đã giết quá nhiều ma tu vì tông môn, sau này trở về cũng không được sống yên.

Hắn bước vào trong đại sảnh, đại điện rộng rãi đập vào mắt hắn. Vừa bước vào, hắn đã thấy mười cây trụ, chín trụ trong đó vây quanh một trụ to, trên mỗi một cây trụ đều hiện lên chữ ánh sáng, đó là tên của từng đệ tử và độ cống hiến.

Trụ cống hiến, nơi này ghi chép xếp hạng cống hiến của mỗi một đệ tử, trong đó bao gồm cả trưởng lão. Trụ to bị bao vây chính là xếp hạng cống hiến của cả Thái Uyên môn, người có thể vào cột chính, đều là cường giả của Thái Uyên môn.

Sự tồn tại của trụ cống hiến là một hình thức nâng cao danh tiếng của đệ tử, không tới mức để người lạng lẽ hiến dâng không có bất cứ danh tiếng gì.

“Phương sư huynh, người trở về giao nhiệm vụ rồi à?”

Một giọng nói ngạc nhiên vui mừng vang lên bên cạnh, khiến Phương Vọng quay đầu nhìn.

Thấy khuôn mặt của đối phương, Phương Vọng trầm ngâm chốc lát, gật đầu nói: “Ừ, người cũng ở đây à, trùng hợp ghê.”

Lần này rời khỏi Thái Uyên môn trông như chỉ rời đi mấy tháng, nhưng trong đó cộng thêm thời gian tu luyện Cửu Long Thần Biến quyết, trên thực tế hắn đã rời đi hai trăm năm. Ngoài người bên cạnh, hắn không nhớ được một số người chỉ từng gặp một hai lần kia.

Đối phương ghé tới, nhiệt tình hỏi han hắn.

Nói rồi Phương Vọng nhớ ra đây không phải Chu Bác à, mỗi lần gặp hắn đều rất nhiệt tình.

Hai người nói chuyện một lát, Phương Vọng mới tìm cơ hội rời đi, hắn nhìn trụ chính, tên của Lục Viễn Quân đã giết vào top 20. Phải biết rằng tên bên trên đa số là nhân vật cấp phong chủ, trưởng lão, đã sống mấy trăm năm.

Phương Vọng đi thẳng đến tầng bốn, tìm được thư phòng của trưởng lão Nhiệm Vụ đường, đệ tử thân truyền có thể trực tiếp gặp mặt trưởng lão.

Thư phòng này rất lớn, rất nhiều pháp khí được dựng thẳng, chỗ sát tường là từng tủ sách, bên trên bày thư tịch, ngọc giản đếm không xuể. “Phương Vọng đúng không, đệ tử đầu tiên trong lịch sử vừa nhập môn đã thành đệ tử thân truyền của Thái Uyên môn, ta rất tò mò về ngươi, sau này cứ gọi ta là Trương sư bá.”

Trưởng lão Nhiệm Vụ đường cười ha ha, vóc dáng hắn mập mạp, trông rất thật thà phúc hậu, nhưng Phương Vọng đã thấy tên của hắn ở top 10 trên trụ chính.

“Trương sư bá, ta có nhiệm vụ muốn giao, nhưng sợ sự việc đồn ra ngoài ảnh hưởng tới an nguy của ta, có thể chỉ ghi chép, đừng lan truyền ra ngoài không?” Phương Vọng cung kính hỏi.

Trưởng lão vuốt râu, cười hỏi: “Yên tâm đi, Nhiệm Vụ đường chỉ ghi chép cống hiến, sẽ không ăn nói lung tung, hơn nữa ta tới tiếp ngươi, ngươi còn có gì không yên tâm?”

Chương 71: Thân phận Bạch Y, Thiên tử tu tiên

Chương 71: Thân phận Bạch Y, Thiên tử tu tiên

Nghe vậy, Phương Vọng lập tức yên tâm rồi, sau đó hắn lấy một túi vải trong túi trữ vật ra, đặt lên bàn.

Trương trưởng lão ngược lại không bị hù dọa, chỉ là mỉm cười nhìn hắn.

Phương Vọng mở túi vải ra, đầu của Lý Hồng Sương hiện ra, ngoài máu đọng ra, trông như vừa chết chưa được mấy ngày, không có dấu vết thối rữa.

Trương trưởng lão liếc nhìn, vốn không để ý, nhưng ngay sau đó hắn đã nhìn không chớp mắt.

“Ồ? Đây là... Lý Hồng Sương?”

Trương trưởng lão giật mình, vội vàng cầm đầu của Lý Hồng Sương lên quan sát. Rất nhanh, hắn ngược mắt nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt khiếp sợ, run giọng hỏi: “Người chính là Bạch Y Kinh Hồng?”

Gặp được Bạch Y Kinh Hồng sẽ không khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên, chỉ là Bạch Y Kinh Hồng vậy mà mới nhập môn một năm...

Một năm trước, Phương Vọng chẳng qua là Dưỡng Khí cảnh tầng bảy!

Dưỡng Khí cảnh tầng bảy quét sạch năm mươi một tu sĩ Dưỡng Khí cảnh, chuyện này đã truyền khắp tầng trưởng lão từ lâu, phong chủ các mạch đều hâm mộ Dương Nguyên Tử may mắn. Mặc dù Trương trưởng lão là trưởng lão của Nhiệm Vụ đường, nhưng cũng khát vọng có đệ tử thiên tài như Phương Vọng.

Người già rồi, tu vi đạt đến giới hạn, ngoài theo đuổi nghịch thiên cải mệnh, thì chính là tìm được người truyền thừa thích hợp, để ý chí của bản thân lưu truyền lâu dài trong tông môn.

Đệ tử một năm trước mới Dưỡng Khí cảnh tầng bảy đã giết chết Lý Hồng Sương Tổ Linh cảnh tầng chín...

Quan trọng nhất là chuyện này xảy ra vào mấy tháng trước, chiến tích mới nhất của Bạch Y Kinh Hồng là đánh bại Lý Hồng Cương Linh Đan cảnh tăng ba...

Trương trưởng lão ngồi ở vị trí này một trăm năm mươi năm rồi, chiến tích gì mà chưa từng nghe nói?

Nhưng hắn vẫn bị Phương Vọng hù dọa...

Ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Vọng giống như nhìn một quái vật.

Phương Vọng giả vờ ho, cắt ngang suy nghĩ của Trương trưởng lão. Trương trưởng lão cảm thán cười nói: “Hai mươi năm năm trước, Lý gia đến thăm hỏi chúng ta, Lý Hồng Sương cũng có mặt ở bên trong. Lúc đó chương môn đã lừng trước Lý Hồng Sương có tư chất hơn Lục Viễn Quân, Lý gia cũng có ý đề Lý Hồng Sương vào chúng ta. Không ngờ cuối cùng hắn đã gia nhập Thanh Thiên Cốc, càng khiến người ta thôn thức hơn là hắn đã chết trong tay đệ tử môn phái ta.”

Phương Vọng không biết nên nói tiếp thế nào, chỉ có thể cười gật đầu.

Sau đó, Trương trưởng lão yêu cầu lệnh bài đệ tử của hắn, sau đó ghi chép độ cống hiến. Lý Hồng Sương là thiên tài nổi tiếng của ma đạo, nhiệm vụ về hắn vẫn luôn tồn tại, cho dù Phương Vọng không nhận, cũng có thể trực tiếp giao nhiệm vụ.

Ngoài ra, Phương Vọng còn giao nhiệm vụ cứu Phương Hàn Vũ. Lúc đệ tử về Thái Uyên môn sẽ kiểm tra lệnh bài đệ tử của hắn, những lệnh bài này liên kết với một pháp khí trần tông, các Sự Vụ đường của chủ thành đều liên kết với pháp khí trần tông này. Nói một cách đơn giản, Trương trưởng lão có thể xác nhận Phương Hàn Vũ có trở về hay chưa. Phương

Vọng thử lấy ra tín vật thân phận của đệ tử Thanh Thiên Cốc khác, những thứ này đều là Chu Tuyết sàng lọc chọn ra.

Giày vò nửa canh giờ, Phương Vọng mới rời đi.

Trương trưởng lão ngồi trên ghế, lúc lâu vẫn không thể ổn định tâm trạng.

“Bạch Y Kinh Hồng... Mười bảy tuổi... Tu tiên chưa đến hai năm đã giết chết Linh Đan cảnh tầng ba... Yêu nghiệt... Chẳng trách chương môn sư huynh coi trọng hấn như vậy. Không được, ta phải làm chút gì đó cho hấn...”

Trương trưởng lão yên lặng suy nghĩ, chân động trôi qua, trong lòng hấn tuôn ra mong đợi vô hạn.

Trước khi hấn đại nạn, hấn có thể nhìn thấy một Thái Uyên môn trước giờ chưa từng có không? Ở bên khác.

Phương Vọng đến tầng một, lúc hấn đi ngang qua trụ chính thì dừng bước, ánh mắt nhìn về phía tên của Lục Viễn Quân. Phía sau tên Lục Viễn Quân là một dãy số, ghi chú độ cống hiến của hấn, vượt quá ba trăm vạn.

Sau khi giao nộp nhiệm vụ xong, độ cống hiến của Phương Vọng cũng mới hơn chín trăm, Lý Hồng Cương không thuộc nhân vật đối địch của Thái Uyên môn, cho nên không nằm trong phạm vi nhiệm vụ.

Phương Vọng chỉ nhìn một chút, rồi thu ánh mắt về, nhắc chân rời đi.

Trên đại điện, người qua kẻ lại, Phương Vọng trông không nổi bật trong dòng người, giống như từng cái tên bên dưới Lục Viễn Quân, ẩn giấu trong chúng sinh.

Sau khi trở về động phủ, Phương Vọng bắt đầu hành trình tu luyện của mình. Bây giờ hấn không thiếu pháp thuật, cho

nên chuyên tâm luyện công nạp khí là được, mục tiêu của hẳn là sớm ngày đạt đến Tổ Linh cảnh tầng chín.

Thời gian qua nhanh.

Nửa năm trôi qua, Phương Vọng đạt đến Tổ Linh cảnh tầng sáu, tốc độ đột phá như vậy truyền ra ngoài chắc chắn sẽ đẩy lên chấn động to lớn ở Thái Uyên môn.

Sau trưa ngày hôm nay, Phương Hàn Vũ dẫn sáu đệ tử của Phương gia đến thăm hỏi Phương Vọng, mọi người đến khiến động phủ trở nên náo nhiệt.

Gặp tộc nhân, Phương Vọng cũng rất vui vẻ, sau khi ngồi xuống bọn họ bắt đầu trò chuyện về trải nghiệm của mình.

Bọn họ đều là đệ tử Phương phủ Chu Tuyết lựa chọn ra, bây giờ tu vi kém nhất cũng đạt đến Dưỡng Khí cảnh tầng ba. Đừng thấy khác một trời một vực so với Phương Vọng, trên thực tế tu tiên rất khó, có rất nhiều đệ tử ngoại môn mạch thứ chín tu luyện mấy chục năm đều khó có thể vượt qua Dưỡng Khí cảnh tầng năm, càng đừng nói đạt đến Tổ Linh cảnh.

Phương Hàn Vũ đã Tổ Linh thành công, bảo linh bản bệnh là Huyền Nguyên bảo linh tuyệt phẩm, điều này khiến mọi người Phương gia vô cùng nở mày nở mặt.

Phương Vọng lại hơi thất vọng, không đến Địa Nguyên bảo linh đã không vào được pháp nhãn của hẳn rồi.

“Thập tam ca, bảo linh của ngươi là phẩm cấp gì vậy?” Phương Hình tò mò hỏi, người khác cũng nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng cười, nhìn về phía Phương Hàn Vũ, Phương Hàn Vũ lập tức nói: “Đừng nghe ngóng nữa, chắc chắn cao hơn ta, nhưng cao quá cũng không tốt, dễ chọc tới họa sát thân. Các ngươi nhớ kỹ, không được nhắc đến bảo linh bản

mệnh của Phương Vọng với người ngoài.” Nghe vậy, mọi người vội vàng gật đầu.

Chương 72: Thân phận Bạch Y, Thiên tử tu tiên (2)

Chương 72: Thân phận Bạch Y, Thiên tử tu tiên (2)

Sắc mặt Phương Hàn Vũ nghiêm túc, trong lòng lại như mèo cào, hấn tò mò phẩm cấp bảo linh của Phương Vọng hơn bất kỳ ai, khổ nỗi tiểu tử này sống chết không chịu nói.

Phương Tử Canh tu vi đã đạt đến Dưỡng Khí cảnh tầng năm nói: “Đúng rồi, chuyện Thiên tử Đại Tê vào Thái Uyên môn ̣u tiên, các người đã biết chưa?”

Người khác cũng bắt đầu bàn tán.

“Ta biết, bây giờ đã truyền khắp mạch thứ bảy rồi, đều nói vương triều Đại Tê muốn chuyển thành vương triều tu tiên, cũng không biết thật hay giả.”

“Thiên tử nhập môn, vậy không phải cần gọi chúng ta là sư huynh, sư tỷ à?”

“Chệch chệch, vốn cho rằng sau khi tu tiên có thể cao hơn hoàng quyền, không ngờ hoàng quyền cũng bắt đầu tu tiên rồi.”

“Nghe nói Thiên tử trả giá rất nhiều mới nhận được sự đồng ý của Thái Uyên môn. Bây giờ Nhiệm Vụ đường có thêm rất nhiều nhiệm vụ khai thác linh quặng, tìm kiếm linh mạch, bên trong này chắc chắn có sự cắt nhường của Thiên tử.”

Nghe bọn họ bàn tán, Phương Vọng nhướn mày.

Lúc trước Chu Tuyết từng nhắc tới Đại Tê sẽ biến thành vương triều tu tiên, không ngờ lại đến nhanh như vậy.

Nhưng mà nghĩ lại, bây giờ chỉ là Thiên tử tu tiên, đợi lúc thật sự thúc đẩy phương pháp tu tiên cho bách tính thiên hạ, nói ít cũng phải cố gắng mấy chục năm.

Chu Tuyết nghỉ ngơi trong hoạt động của Thừa tướng Đại Tề và Lục Viễn Quân có thể có bóng dáng của Thiên tử Đại Tề. Dù sao trong tương lai đã định trước, Thiên tử Đại Tề và Lục Viễn Quân có quan hệ cá nhân vô cùng tốt, cùng bước đến đỉnh cao của Tu Tiên giới Đại Tề.

Bây giờ nghe nói Thiên tử Đại Tề bái vào Thái Uyên môn, Phương Vọng bỗng nghĩ đến một khả năng.

Tu sĩ tập kích Phương phủ tay cầm Phần Hồn phiên, tác dụng của quỹ khí này chính là thu thập linh hồn, giáo phái chính đạo không cho phép đệ tử lạm sát người phạm. Có lẽ là để vào Thái Uyên môn, Thiên tử cam lòng hy sinh bách tính, lấy điều này để có được sự tiến cử của Lục Viễn Quân?

Còn tại sao lại chọn Phương phủ, thì chắc là thuận thế thôi, bề ngoài trông giống như tranh chấp quyền lực triều đường, cùng lắm để hoàng quyền dính tiếng xấu tàn nhẫn. Nếu như bị phát hiện Thiên tử muốn hy sinh bách tính một thành để đổi lấy phương pháp tu tiên, vậy chuyện này nghiêm trọng rồi, thiên hạ chắc chắn xao động!

Phương Vọng im lặng không lên tiếng, vừa nghe tộc nhân trò chuyện, vừa chuốt lại suy nghĩ của mình.

Rốt cuộc là Thiên tử Đại Tề lựa chọn hi sinh Phương phủ, hay là Lục Viễn Quân lựa chọn tàn sát Phương phủ, hoặc chỉ là người dưới tay bọn họ để mắt tới Phương phủ, những điều này đều không quan trọng.

Nguy hiểm diệt môn của Phương phủ không thoát khỏi liên quan với bọn họ.

Vào ngay hôm nay Phương phủ vẫn còn, Phương Vọng cũng không có ý nghĩ vội vã báo thù. Việc hắn muốn làm chính là cố gắng tu luyện, chờ đến khi hắn đủ mạnh mẽ rồi, đừng ai nghĩ đến chuyện che chở kẻ thù của hắn.

Sau khi trò chuyện trong chốc lát, con cháu Phương phủ bắt đầu trò chuyện về chuyện Tu Tiên giới. Phong ba Cực Hạo tông dẫn tới đã dừng lại, cho dù là Thiên Cương Thánh Thể Chân công, hay là Cửu Long Thần Biến quyết, cũng không bị người lấy được. Ít nhất bên ngoài là như thế, các đại giáo phái tham dự vào cũng có thương vong.

“Gần đây Tu Tiên giới xuất hiện một giáo phái thần bí tên là Kim Tiêu giáo, nghe nói nó cường thế ra trận trong lúc Thái Uyên môn, Thái Thanh môn, Thanh Thiên cốc, Cổ Ma sơn tranh đoạt pháp khí. Vị cường giả Kim Tiêu giáo kia lấy sức một mình cản trường lão bốn giáo, đoạt được pháp bảo, nghênh ngang rời đi. Chắc chắn, hiện tại bên ngoài đang truyền Tu Tiên giới Đại Tê sau này không chỉ là cửu đại giáo phái, mà là thập đại giáo phái.”

Phương Mặc tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói, khắp khuôn mặt đầy vẻ mong đợi.

Đều là thiếu niên, thiếu nữ huyết khí phương cương, ai không muốn dương danh lập vạn, ai không muốn trở thành nhân vật phong vân được chúng sinh sùng bái?

Phương Vọng cũng nghe đến say sưa ngon lành.

Sau hai canh giờ, các tộc nhân chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, Phương Vọng chia tất cả linh thạch, Linh Khí đan mình được nhận cho bọn họ, để bọn họ cảm động không thôi.

Sau khi đi ra khỏi cửa động phủ, Phương Vọng đưa mắt nhìn bọn họ ngự kiếm rời đi.

Mặc dù chỉ có một nửa người nắm giữ thuật ngự kiếm phi hành, nhưng đã đủ dẫn theo một nửa số người khác xuống núi.

Lần trước lúc ly biệt, bọn họ còn phải đi bộ xuống núi.

Cảm xúc trong lòng Phương Vọng còn nhiều hơn con cháu Phương phủ, vì đối với hắn, đã không chỉ là một năm không gặp. Âm—

Cánh cửa động phủ bên cạnh mở ra, Phương Vọng liếc mắt nhìn lại. Cố Ly đi ra động phủ, nhưng nhìn quần áo của nàng rõ ràng là muốn ra ngoài, cũng không phải ra gặp Phương Vọng.

“Người rốt cục trở về rồi.”

Cố Ly công hộp kiếm đi đến trước mặt Phương Vọng cười nói, nàng đánh giá Phương Vọng, trong mắt tràn đầy tia sáng kỳ dị.

Phương Vọng cười hỏi: “Cố cô nương muốn đi xa sao?”

Cố Ly gật đầu, nói: “Gia tộc có việc, triệu ta trở về một chuyến.”

Phương Vọng chợt nhớ tới, lúc mới nhập môn Chu Tuyết từng đề cập đến, hai mươi năm sau Cố gia sẽ không còn tồn tại...

Nếu là trước đó, hắn nhất định không thêm đề ý, nhưng hôm nay quen biết lâu như vậy, Cố Ly còn đặc biệt đi tìm hắn. Chút tình ý này, hắn đương nhiên thấy rõ ràng, vừa nghĩ tới Cố Ly có thể vì đi cùng gia tộc mà chết đi, tâm hắn không khỏi trầm xuống.

Nhưng cũng may là hai mươi năm sau, đợi Chu Tuyết trở về, hắn có thể cẩn thận nghe ngóng một phen.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Cố Ly ngự kiếm rời đi, nhanh chóng tan biến trong sương mù bàng bạc vây quanh

Thái Uyên môn.

Phương Vọng đứng tại chỗ, nhìn chân trời xuất thần.

Nếu như Chu Tuyết không sống lại, hẳn khả năng đã chết rồi, từ đó không gặp được Cố Ly. Cố Ly cũng có thể hi sinh vì hộ tổng gia tộc, vận mệnh của bọn họ vốn là hai sợi dây không giao nhau, bây giờ quấn vào một chỗ, chứng minh mệnh số có thể biến đổi.

Chương 73: Kim Tiêu giáo, Cửu mạch đấu pháp

Chương 73: Kim Tiêu giáo, Cửu mạch đấu pháp

Nhưng mạnh như Chu Tuyết đã phi thăng thành Tiên Tôn cũng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, tu luyện từ đầu, tu tiên thật có thể tiêu dao sao?

Trường sinh bất tử, có thể thực hiện hay không?

Hồi lâu.

Phương Vọng thu hồi ánh mắt, xoay người trở lại trong động phủ của mình.

Con đường Tiên đạo này, còn cần chính hắn đi tìm tòi, đi tìm kiếm ý nghĩa chân chính. ...

Xuân đi thu đến, thoáng chớp mắt, thời gian hai năm đã trôi qua.

Thái Uyên môn lại lần nữa nghênh đón tuyết lớn, tuyết bay đầy trời, đệ tử lui tới qua lại trong sương mù tuyết, trong bão. Tuyết mênh mông, có vẻ nhỏ bé mà yếu ớt.

Trong động phủ.

Phương Vọng đang vận công. Hai năm qua đi, hắn đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng tám, giờ phút này đang xung kích Tổ Linh cảnh tầng chín.

Huyền Dương chân hỏa quán quanh thân, Thiên Cung kích như ẩn như hiện trên đỉnh đầu hần.

Chợt.

Hần bỗng nhiên mở ra hai mắt, trong mắt bắn ra liệt diễm, một luồng sóng khí mạnh mẽ bùng nổ, rung chuyển hết thảy trong động phủ.

Cổ Ly ở động phủ bên cạnh như cảm nhận được điều gì, mở mắt nhìn lại theo.

“Hần lại đột phá rồi?”

Cổ Ly âm thầm kinh hãi. Năm ngoái nàng đã trở lại, nhưng một năm nay nàng chưa từng thấy Phương Vọng. Thấy Phương Vọng bế quan, nàng cũng bắt đầu bế quan tu luyện, không hi vọng mình bị bỏ lại quá xa.

Nàng sợ hãi thán phục thiên tư của Phương Vọng, bỗng nhiên lại nghĩ đến lời phụ thân nói, rồi nét mặt chợt âm đạm.

Một bên khác.

Phương Vọng đột phá thành công, bước vào Tổ Linh cảnh tầng chín, hần bắt đầu vận công điều dưỡng khí tức.

Bảy ngày lục tục trôi qua, khí tức của hần mới triệt để vững chắc, bây giờ linh lực của hần khoảng gấp mười so với khi đối mặt Lý Hồng Cương lúc trước, khiến lòng tự tin của hần tăng lên gấp bội.

Thoải mái!

Phương Vọng không đứng dậy nghỉ ngơi, mà tiếp tục tu luyện.

Khi đạt tới Tổ Linh cảnh tầng chín, hần mơ hồ cảm giác không gian bảo linh trong thân thể sinh ra biến hóa, cụ thể là

gì, hắn không rõ ràng, cho nên hắn muốn nghiên cứu một phen.

Lúc vừa bước vào Tổ Linh cảnh, hắn đã hoài nghi mình có thể ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh thứ hai, chỉ là không cách nào xác định.

Nửa tháng sau.

Tiếng chuông của mạch thứ ba bỗng nhiên vang lên, không chỉ là mạch thứ ba, tất cả đỉnh núi khác cũng vang lên tiếng chuông liên tiếp, bừng tỉnh tất cả đệ tử đang tu luyện.

Phương Vọng lấy ra lệnh bài đệ tử của mình, giọng nói của Dương Nguyên Tử truyền ra từ đó.

“Các đệ tử, bao gồm cả đệ tử thân truyền, lập tức đến tập hợp trước Thanh Tâm điện!”

Phương Vọng lập tức để lệnh bài đệ tử vào trong túi trữ vật, sau đó đứng dậy chỉnh lý áo bào, lại cầm Thanh Quân kiếm đi ra khỏi động phủ.

Vừa ra động phủ, hắn đã nhìn thấy Cố Ly.

Cố Ly khẽ gật đầu với hắn, sau đó ngự kiếm bay lên không.

Thấy nàng không nói lời nào đã đi, khiến Phương Vọng không thích ứng lắm, ngay sau đó hắn nhìn thấy Cố Ly ngừng trên không, quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi: “Phương sư huynh, sao ngươi không đi?”

Phương Vọng lắc đầu bật cười, ngự kiếm đuổi theo Cố Ly.

Hai người sánh vai cùng đi, cùng nhau ngự kiếm bay về phía đỉnh núi. Toàn bộ mạch thứ ba lần lượt có từng bóng dáng bay ra, tất cả đều bay đi về phía đỉnh núi, hình ảnh rất hùng vĩ.

Tốc độ của hai người rất nhanh, ven đường cũng không giao lưu, nhanh chóng tới trước Thanh Tâm điện. Bọn họ vừa

xuống đất, đã có một lũ đệ tử vây quanh, người cầm đầu chính là đại đệ tử Lý Ngu.

Phương Vọng và Cố Ly bị chúng đệ tử trêu ghẹo, Cố Ly lại không phản bác, làm Phương Vọng cũng không tiện làm sáng tỏ, khiến nàng mất mặt.

“Đại sư huynh, rốt cuộc là chuyện gì, lại có động tĩnh lớn như thế?” Phương Vọng tìm đúng cơ hội hỏi thăm.

Lý Ngu nói: “Hắn là Cửu mạch đấu pháp, vốn dĩ là ba năm sau, nhưng bởi vì vương triều Đại Tề sắp chuyển biến thành vương triều tu tiên, cho nên bắt đầu sớm, nghe nói sau khi Cửu mạch đấu pháp kết thúc, sẽ còn có một đại cơ duyên.”

Lời nói này khiến chúng đệ tử càng hiếu kỳ.

Đại cơ duyên? Phương Vọng cảm thấy rất hứng thú đối với chuyện Cửu mạch đấu pháp. Trong Tổng cương tu hành có ghi chép, mỗi mười năm, đệ tử chín mạch sẽ tiến hành đấu pháp, tranh đấu xếp hạng mạch phong. Xếp hạng càng cao sẽ đạt được càng nhiều tu hành tài nguyên, mà rất nhiều đại đệ tử cũng từng là người mạnh nhất trong một lần Cửu mạch đấu pháp.

Thái Uyên môn thân là một trong cửu đại giáo phái, các giáo, các thế gia cũng có để lại tai mắt ở Thái Uyên môn. Ai có thể trở hết tài năng trong Cửu mạch đấu pháp, là thanh danh có thể lên cao ở Tu Tiên giới. Lục Viễn Quân cũng đã thành danh như vậy. Sau khi thành danh, Thái Uyên môn mới tuyên bố hắn chính là Địa Nguyên bảo linh trung phẩm, khiến cho thanh danh của hắn nâng cao một bước.

Càng ngày càng nhiều đệ tử chạy đến, cũng không dám tham dự giao lưu giữa đệ tử trì kiếm, đệ tử thân truyền, hình thành từng vòng tròn trên đất trống trước Thanh Tâm điện.

“Thiên tử đến rồi!”

Không biết ai nói một câu, dẫn tới tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, Phương Vọng cũng như thế.

Chỉ thấy Thiên tử Đại Tề mặc áo bào của đệ tử trì kiếm trên người, ngự kiếm mà đến. Dáng người hấn thẳng tắp, mày kiếm mắt sáng, tuyết lớn phủ lên người, không cách nào che giấu thân hình của hấn, quanh thân phảng phất lộ ra một luồng Long khí, làm hấn thoát nhìn khác biệt với những đệ tử xung quanh.

Thiên tử tên là Triệu Chân, mười ba tuổi kế vị, là vị Thiên tử thứ ba của vương triều Đại Tề. Tề Cao Tổ lập quốc không đến mười năm đã ốm chết, phụ thân Triệu Chân kế vị vào năm ba mươi tuổi, nhưng vừa lên làm Hoàng đế không đến hai năm đã chết rồi, cho nên Triệu Chân mặc dù trẻ tuổi, cũng đã là Thiên tử tại vị dài nhất của vương triều Đại Tề.

Dưới ánh nhìn chăm chú của các đệ tử, Triệu Chân dạo bước tiến lên, một đường đi tới trước mặt đám người Lý Ngu, Phương Vọng, đưa tay hành lễ, cười nói: “Triệu Chân bái kiến các vị sư huynh, sư tỷ.”

Chương 74: Kim Tiêu giáo, Cửu mạch đấu pháp (2)

Chương 74: Kim Tiêu giáo, Cửu mạch đấu pháp (2)

Ánh mắt của hấn nhìn xung quanh, lúc lướt qua Phương Vọng cũng không dừng lại.

Lý Ngu nhiệt tình cười nói: “Triệu sư đệ không cần đa lễ. Đúng rồi, vị này là sư huynh Phương Vọng của ngươi, hấn đến từ Phương Quốc Công phủ thành Nam Khâu. Các ngươi có thể thân cận hơn một chút, dù sao trước kia còn có thân phận thần tử.”

Ánh mắt Triệu Chân nhìn về phía Phương Vọng theo, hấn lộ ra nụ cười âm áp, nói: “Phương quốc công lập xuống vô số chiến công vì Đại Tề, ta càng kính trọng hơn. Bây giờ Phương

Quốc Công phủ có thiên chỉ kiêu tử như sư huynh Phương Vọng, sau này Phương phủ nhất định có thể trở thành thế gia tu tiên, theo đuổi đạo trường sinh.” Đối mặt Triệu Chân tươi cười đầy mặt, Phương Vọng cũng đáp lại bằng mỉm cười, nói: “Nếu Đại Tề có thể trở thành vương triều tu tiên, thì thế gia tu tiên sẽ có nhiều, còn phải cảm ơn sự cố gắng của ngươi.”

Triệu Chân cười gật đầu, sau đó Lý Ngu bắt đầu giới thiệu những người khác cho Triệu Chân.

Toàn bộ quá trình, Triệu Chân không chút kiêu ngạo của Thiên tử, mà đệ tử khác cũng cảm thấy rất hứng thú đối với vị Thiên tử này.

Trên mảnh đất này, vương triều thay đổi, mỗi sau khi vương triều đổi tên, cái tên tiền tổ của Tu Tiên giới đều sẽ đổi theo. Bọn họ dù tu tiên, nhưng không cách nào hoàn toàn thoát ly phạm nhân, vương triều Đại Tề tương đương với cơ sở của Tu Tiên giới Đại Tề. Tu tiên chú trọng tài nguyên, phạm nhân chính là công cụ khai thác tài nguyên của tu tiên giả, mà tu tiên giả cũng đã từng trở hết tài năng từ trong phạm nhân.

Trong số các đệ tử, rất nhiều là phạm nhân thu hoạch được cơ duyên, mới đạp lên con đường tu tiên. Trước khi tu tiên, đối với bọn họ, hoàng quyền cao cao tại thượng giống như trời xanh, không thể chạm đến.

Bây giờ, khi nhìn thấy Thiên tử làm đồng môn cùng thế hệ với bọn họ, tâm thái của đại đa số đệ tử đều khó tránh khỏi hơi lằng lằng.

Càng ngày càng nhiều đệ tử đến, khiến trước Thanh Tâm điện trở nên náo nhiệt, ồn ào.

Số lượng đệ tử mạch thứ ba hơn vạn, trong đó có bảy phần mười đều là đệ tử ngoại môn. Dưới sự sắp xếp của đệ tử thân

truyền, bọn họ đứng trên sườn núi phía dưới, chờ đợi Dương Nguyên Tử lên tiếng.

Mạch thứ ba như thế, mạch hệ khác cũng giống như vậy. Các đệ tử tụ tập cùng một chỗ, Phương Vọng đều có thể nghe thấy ngọn núi sát vách thỉnh thoảng vang lên tiếng hoan hô, không biết chuyện gì có thể làm cho bọn họ vui mừng như vậy.

Một lát sau.

Cánh cửa Thanh Tâm điện mở ra, Dương Nguyên Tử chậm rãi đi ra.

“Bái kiến sư phụ!”

Giọng nói của Lý Ngu bỗng nhiên vang lên, che đầy âm thanh của tất cả mọi người. Hắn vừa nói ra, các đệ tử đã xoay người, sau khi nhìn thấy Dương Nguyên Tử đều khom lưng hành lễ.

“Bái kiến sư phụ!”

“Bái kiến phong chủ!”

Giọng nói của hơn vạn người hội tụ vào một chỗ, âm thanh chấn động mây xanh.

Dương Nguyên Tử liếc mắt nhìn đệ tử thân truyền, đệ tử tri kiến đứng ở hàng trước, lại nhìn về phía đệ tử các cấp phía sau. Tuyệt đại đa số đệ tử nhìn thấy hắn cũng rất kích động, cố gắng kiềm chế cảm xúc.

“Hôm nay triệu mọi người đến đây là vì một chuyện. Vào ngày hôm nay tháng sau, chúng ta sẽ cử hành Cử mạch đầu pháp, sở dĩ cử hành sớm, là bởi vì cử đại giáo phái đã đàm phán, hai đạo chính ma liên thủ, cộng đồng thúc đẩy Đại Tê chuyển biến thành vương triều tu tiên.”

Dương Nguyên Tử mở miệng nói, giọng điệu bình tĩnh, nhưng lời nói này khiến các đệ tử không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Triệu Chân.

Triệu Chân mặt không đổi sắc, phảng phất hết thảy đều không liên quan đến vị Thiên tử Đại Tề là hắn.

“Cửu mạch đấu pháp chia làm hai vòng, một vòng là đệ tử các mạch cạnh tranh, phong chủ sẽ chọn ra chín vị đệ tử tranh đấu cùng đệ tử tám mạch khác. Vòng thứ hai chính là đệ tử chín mạch đấu một đối một, tranh đấu xếp hạng mạch phong theo số trận thắng lợi. Chín vị đệ tử mạnh nhất sẽ đại biểu Thái Uyên môn tham dự đại cơ duyên do cửu đại giáo phái liên thủ tổ chức.”

Dương Nguyên Tử giới thiệu sơ lược, cũng không nói rõ về đại cơ duyên.

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: “Ba ngày tiếp theo, Lý Ngu, người đích thân tuyển chọn đệ tử tham chiến. Phương Vọng không cần tham gia khảo hạch, trực tiếp đại biểu mạch thứ ba xuất chiến. Được rồi, chuyện tiếp theo, đại sư huynh Lý Ngu của các ngươi sẽ tổ chức, Phương Vọng, theo vị sư vào điện.”

Nói xong, Dương Nguyên Tử mặc kệ các đệ tử xôn xao, xoay người vào điện.

Phương Vọng lập tức theo sau, hắn cảm nhận được rất nhiều ánh mắt rơi vào trên lưng mình, nhưng hắn cũng không khiếp đảm, trái lại còn thật vui mừng, nếu thật sự để hắn giày vò ba ngày, thì quá lãng phí thời gian.

Những đệ tử không biết Phương Vọng là ai tìm hiểu với người bên cạnh, rất nhanh đã biết được Phương Vọng là vị thiên tài tuyệt đại đầu tiên nhập môn lập tức thành đệ tử thân truyền, hoang mang và phẫn uất trong lòng đột nhiên tiêu tan.

Triệu Chân nhìn bóng lưng Phương Vọng, trên mặt vẫn mang nụ mỉm cười như cũ, nhưng hai tay trong tay áo hắt hơi nắm chặt.

Sau khi vào điện, cánh cửa đóng lại.

Phương Vọng đi tới trước mặt Dương Nguyên Tử, Dương Nguyên Tử đã ngồi xuống, đối diện không biểu cảm nhìn chăm chăm hẳn.

“Su phụ, hẳn là đồ nhi đã làm sai điều gì?” Phương Vọng ra vẻ hoang mang mà hỏi, hẳn nhớ kỹ Quảng Cầu Tiên từng nói, Dương Nguyên Tử rất keo kiệt.

Dương Nguyên Tử khẽ nói: ‘Lá gan của ngươi thật là lớn, trong mắt còn có vị su phụ là ta sao? Lời ta từng nói, ngươi còn nhớ rõ sao?’

“Đương nhiên nhớ kỹ, một khắc cũng không dám quên!”

Phương Vọng đã sớm quên, dù sao đã qua hơn hai trăm năm.

“Ta để ngươi tu luyện cho tốt, ít đi ra ngoài, ngươi làm thế nào? Vừa Tổ Linh cảnh đã đi chiến Tổ Linh cảnh tầng chín, sau này còn chiến Linh Đan cảnh tầng bai”

Dương Nguyên Tử cả giận nói, giọng điệu ra dáng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Phương Vọng vội vàng nói xin lỗi, cam đoan chắc chắn.

Chương 75: Linh Đan cảnh.

Chương 75: Linh Đan cảnh.

Mãng trong chốc lát, Dương Nguyên Tử lộ ra nụ cười vừa lòng thỏa ý, nói: “Thế nhưng chiến tích của ngươi không làm vi sư mất mặt, rất không tệ!”

Phương Vọng lập tức nịnh: ‘Su phụ dạy thật tốt.’

“Đừng, ta cũng không dạy ngươi thứ gì, ngươi chạy lên trước cả ta.”

“Đồ nhi chỉ may mắn lĩnh ngộ được, sau này còn cần sư phụ chỉ điểm nhiều, truyền công nhiều.”

Lời nói này khiến Dương Nguyên Tử càng thêm dễ chịu. Trên thực tế, trong lòng hắn quả thực đã từng khó chịu, chủ yếu là vì Kinh Hồng ba mươi sáu kiếm Phương Vọng thi triển ra, mà hắn chỉ luyện đến hai mươi bảy kiếm, nhưng thái độ của Phương Vọng rất tốt, không chút kiêu ngạo, thậm chí làm hắn cảm thấy hổ thẹn.

Đồ nhi gặp được phiền phức, hắn lại đang đổ kị đồ nhi, uổng làm người thầy.

“Phương Vọng, ngươi có thiên tư tuyệt thế, vì sư quả thực không thể chỉ điểm ngươi điều gì, nhưng ngươi và ta có danh phận sư đồ, sau này muốn làm gì, vì sư sẽ hết sức ủng hộ ngươi. Vì sư từng thỉnh cầu với chưong môn để ngươi tu hành Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, nhưng chưong môn cũng không thể tùy tiện đồng ý, vì không hợp quy củ. Sau này ngươi phải cố gắng tranh thủ cống hiến tông môn, có gì cần vì sư mở miệng, cứ việc nói với vì sư.” Dương Nguyên Tử hít sâu một hơi nói, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập chờ mong.

Phương Vọng vội vàng nói: “Đa tạ sư phụ, đồ nhi chuẩn bị xung kích Linh Đan cảnh, sư phụ có thể chỉ điểm một hai không?” Huyền Dương Thần Kinh có đề cập tới Linh Đan cảnh, Linh Đan cảnh cần ngoại lực thêm vào, linh đan tạo thành càng tốt, thì càng có trợ giúp đối với việc tu hành sau này, giảm bớt xác suất xuất hiện tâm ma, cho nên đột phá Linh Đan cảnh không thể đơn thuần dựa vào nạp khí.

Dương Nguyên Tử lộ sắc mặt kỳ quái, hỏi: “Ngươi đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng chín rồi sao?”

Phương Vọng đã quen ăn giầu khí tức, khiến Dương Nguyên Tử không xem thấu tu vi của hắn.

Đối mặt với lời hỏi thăm của sư phụ, Phương Vọng chậm rãi gật đầu, thấy khoe miệng Dương Nguyên Tử giật một cái.

Hắn phá lệ để Phương Vọng trực tiếp tham gia Cửu mạch đấu pháp là bởi vì chiến tích của Phương Vọng, không nghĩ tới tu vi của Phương Vọng đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng chín, vậy thực lực của Phương Vọng...

Tiểu tử này mới nhập môn có ba năm!

Dương Nguyên Tử tốt xấu đã sống hơn ba trăm năm, giờ phút này cũng không nhìn được cảm thấy tự ti.

Quảng Cầu Tiên nói đúng, so với Phương Vọng, hắn thật quá bình thường.

Dương Nguyên Tử hít sâu một hơi, chậm rãi mở miệng nói: “Linh Đan cảnh có thể trực tiếp luyện thành, nhưng nếu có thể có thiên tài địa bảo rèn luyện gân cốt, ngưng tụ linh đan, thì sẽ trợ giúp cho việc ngộ đạo sau này. Nói sớm cho người vậy, trước đó lúc các giáo tranh đoạt truyền thừa Cực Hạo tông phát hiện một chỗ phúc địa, giấu ở biên cảnh Đại Tề, bên trong chứa vô số thiên tài địa bảo. Bởi vì chúng ta phát hiện bóng dáng của giáo phái thuộc vương triều tu tiên khác, cho nên chúng ta không thể không đàm phán, chuẩn bị cùng nhau chiếm lĩnh phúc địa này.” “Chỉ cần người có thể trở hết tài năng trong Cửu mạch đấu pháp, thì có thể cùng đi tới chỗ phúc địa kia. Sau khi vào phúc địa rồi, hết thầy người đoạt được đều thuộc về người. Đương nhiên, nếu người không thể giết vào chín danh ngạch được, vì sư cũng sẽ giúp người thu xếp.”

Lời nói đã nói đến mức này, Phương Vọng đương nhiên phải tỏ thái độ, hắn lập tức mở miệng nói: “Sư phụ yên tâm,

đề nhi nhất định hết sức tranh thủ, làm vẻ vang cho sư phụ và mạch thứ bai”

Dương Nguyên Tử lộ ra nụ cười vui mừng, nói: “Cho dù là đệ tử Linh Đan cảnh, cũng chưa chắc có thể trở hết tài năng, nhưng đối với người, vì sư vẫn ôm chờ mong nhất định. Nếu có thể giúp mạch thứ ba đoạt được tốt xếp hạng, đệ tử toàn mạch đều sẽ chịu ân huệ của người, có trợ giúp cho người tranh đoạt vị trí đại đệ tử sau này.” Thiên tư có mệnh hơn mà không dùng, nuôi cũng không có ý nghĩa!

Mạch thứ ba bây giờ xếp hạng thứ hai đếm ngược, Dương Nguyên Tử nhìn như không thèm để ý, trên thực tế trong lòng cũng đè nén một hơi.

Hai sư đồ cứ trò chuyện như vậy. Ước chừng nửa canh giờ sau, Dương Nguyên Tử mới để cho Phương Vọng rời đi.

Đi ra Thanh Tâm điện, Phương Vọng nhìn thấy Lý Ngu và đệ tử thân truyền khác đã tổ chức so tài tranh cử. Đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn gần như cũng đang xem trận đấu. Bọn họ cũng biết mình không có tư cách tham dự, nhưng có thể nhìn thấy tu sĩ cảnh giới cao đấu pháp cũng có thể làm cho bọn họ phần chần, ít nhất mở rộng tâm mắt.

Phương Vọng lặng lẽ rời đi, hẩn trở lại động phủ của mình trước, chợt phát hiện trước cửa có một bóng người đang chờ đợi.

Chu Tuyết!

Nàng người mặc áo bào của đệ tử thân truyền Thái Uyên môn, dựa vào ở trước cửa, tay vuốt ve một cây sáo. Nhìn thấy Phương Vọng trở về, khuôn mặt nàng lộ ra nụ cười.

“Người rốt cục trở về rồi!”

Phương Vọng bước nhanh đi tới trước mặt Chu Tuyết, vui mừng nói.

“Là nhớ ta, hay là nhớ công pháp, pháp thuật trên người ta?”

Chu Tuyết trêu chọc cười nói, nàng đánh giá Phương Vọng, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng.

Phương Vọng đi đến bên cạnh nàng, vừa mở cửa, vừa nói: “Đi vào trò chuyện đi.”

“Ừm”

Hai người tiến vào trong động phủ, cánh cửa đóng chặt theo.

Bọn họ đi đến trước bàn ngồi xuống, Phương Vọng rót trà cho Chu Tuyết, đồng thời hỏi: “Phương phủ đã đến Phương Cảnh rồi sao?”

Chu Tuyết gật đầu nói: “Đã có trên trăm đệ tử chuyển vào trong Phương Cảnh, do Ngũ thúc và phụ thân ta cùng nhau chủ đạo. Gia gia tọa trấn thành Nam Khâu, hẳn nói Phương phủ không thể dời đi xa toàn bộ, hẳn sợ thành Nam Khâu xảy ra sai sót.”

Phương Vọng nghe xong, khẽ nhú mày.

“Yên tâm đi, chỉ cần thân phận chân thực của Bạch Y Kinh Hồng không bại lộ, Phương phủ sẽ không bị Thanh Thiên cốc, Lý gia trả thù. Về Lục Viễn Quân, hẳn trợ giúp Thiên tử Đại Tề tiến vào Thái Uyên môn, bây giờ dự án Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên đã bắt đầu, hẳn tất nhiên không còn dám thu thập linh hồn. Hơn nữa, đứng ở góc độ của hắn, chắc chắn sẽ không lại trả thù Phương phủ nữa, để tránh bại lộ, còn về Thiên tử Đại Tề Triệu Chân, hẳn thật sự điên rồi.”

Chương 76: Nhiều bảo linh bản mệnh, đấu pháp đã đến.

Chương 76: Nhiều bảo linh bản mệnh, đấu pháp đã đến.

Chu Tuyết nói đến chỗ này, mặt lộ vẻ trào phúng.

Phương Vọng hỏi: “Cớ gì nói ra lời ấy?”

“Hắn ám sát Thừa tướng làm việc này, cũng ấn lên tội danh tru di cửu tộc cho Thừa tướng, công bố việc Phương phủ gặp tập kích trước đó có liên quan đến Thừa tướng. Không chỉ là Phương phủ, mà còn thành trì khác bị tàn sát cũng quy tội về Thừa tướng hết, sau đó giết cửu tộc của Thừa tướng trong khoảng thời gian ngắn.” Chu Tuyết hồi đáp.

Phương Vọng nhíu mày, hỏi: “Mà còn có những thành trì khác sao?”

“Ừm, ngoài Quốc Công phủ ta đi trước đó, bọn họ lại tìm tới hai nơi Quốc Công phủ khác, cũng tàn sát cả thành trì chỗ hai Quốc Công phủ đó, Lục Viễn Quân ít thì thu thập được trăm vạn vong hồn.”

Nghe thấy Chu Tuyết nói, Phương Vọng không khỏi nghĩ đến cuộc giao lưu lúc trước với Triệu Chân. Vị Thiên tử kia lộ ra sự âm áp, tỏa năng từ trong cách ăn nói, khí chất, rất khó tưởng tượng hắn lại vụng trộm làm ra nhiều chuyện ác độc như vậy.

Phương Vọng hí mắt nói: “Mục đích của Lục Viễn Quân là thu thập linh hồn, để Triệu Chân hỗ trợ sắp xếp, Triệu Chân bèn thuận thế để Lục Viễn Quân người diệt trừ Quốc Công phủ có uy hiếp với hắn?”

Chu Tuyết gật đầu, nói: “Không sai, hơn nữa làm như vậy, chuyện này thoát nhìn cũng chỉ là thảm án do tranh chấp giữa hoàng quyền và thần quyền mà thôi, không liên quan gì đến Tu Tiên giới.”

“Nhưng Thừa tướng kia chết rồi, sau này chúng ta muốn báo thù chẳng phải là không có chứng cứ, tu sĩ giúp Lục Viễn Quân làm việc có ai sống sót không?” Phương Vọng nhíu mày hỏi.

Chu Tuyết như cười như không nói: “Thật sự muốn báo thù, còn cần chứng cứ sao? Chứng cứ chỉ dùng để thuyết phục chính mình thôi. Chuyện báo thù giao cho †a, người yên tâm tu luyện đi. Ta nói cho người sự thật, chỉ hi vọng người đừng bị mặt ngoài của Lục Viễn Quân, Triệu Chân lừa gạt.”

Phương Vọng đang muốn nói tiếp, bị Chu Tuyết ngắt lời: “Tâm sự Cứu mạch đầu pháp lần này đi, người nhất định phải tranh, vì chín vị đệ tử cuối cùng thắng được có thể đi vào Đại Thánh Động Thiên. Đại Thánh Động Thiên chính là bí cảnh lưu truyền từ thượng cổ tới nay. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thái Uyên môn thu lợi nhiều nhất, chuyện này cũng đặt vững cơ sở quật khởi cho Thái Uyên môn.”

Đại Thánh Động Thiên? Phương Vọng hứng thú, ngay cả Chu Tuyết cũng để hẳn đi tranh, bên trong tất nhiên có rất nhiều chỗ tốt.

“Lần này, ta cũng sẽ tiến vào Đại Thánh Động Thiên. Chờ đến lúc người có thể vào, ta lại giới thiệu tỉ mỉ với người, Đại Thánh Động Thiên chính là bước ngoặt của Tu Tiên giới Đại Tề, đồng thời chúng ta cũng gặp đến tông môn tu tiên của vương triều khác, không chừng còn có thể gặp được một vị tuyệt đại thiên tài Thiên Nguyên bảo linh.”

Chu Tuyết cười nói, lời nói này của nàng khiến Phương Vọng càng cảm thấy hứng thú đối với Đại Thánh Động Thiên.

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Hai năm này người đang làm gì, chỉ trông nom Phương phủ thôi sao?”

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, ta cũng phải cố gắng mạnh lên.” “Bây giờ người là cảnh giới gì?”

“Không nói cho người, nhưng ta biết người đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng chín.”

Chu Tuyết tay phải nâng má, nhìn chăm chăm Phương Vọng cười nói.

Nét mặt Phương Vọng cứng đờ, không nghĩ tới Chu Tuyết lại có thể xem thấu tu vi của hắn, xem ra Vô Túc Đương nhiên công có phương pháp phá giải.

“Nói thật, người có thể đánh bại Lý Hồng Cương, thật sự vượt quá dự liệu của ta, xem ra tiểu tử người cũng giấu một tay với ta. Không có việc gì, giấu đi, như vậy người mới có thể làm cho ta càng yên tâm hơn.” Chu Tuyết tiếp tục cười nói, nàng đã bắt đầu lấy Phương Vọng so sánh với những thiên tài thiên cổ trong trí nhớ kiếp trước.

Phương Vọng giả vờ ho một tiếng, hỏi: “Vừa lúc ta có một chuyện muốn hỏi, người tu hành chỉ có thể có một bảo linh bản mệnh sao?”

Chu Tuyết nghe xong, nheo mắt lại, hỏi: “Hắn là không gian bảo linh của người có dị thường?”

Phương Vọng không che giấu, nói ra cảm nhận được của mình. Đợi hắn nói xong, Chu Tuyết cũng không khiếp sợ, mà là dùng một loại giọng điệu cảm khái nói: “Thì ra là thế, khó trách thiên tư của người mạnh như thế. Không sai, trên đời quả thực có tồn tại tu sĩ không chỉ một loại bảo linh bản mệnh. Một vị thiên kiêu nhiều bảo linh nhất ta từng thấy, hắn có được chín bảo linh bản mệnh. Hắn và ta cùng nhau phi thăng, sau khi phi thăng càng không thể ngăn trở, trở thành tồn tại đến ta đều phải ngược nhìn.”

Phương Vọng nhướn mày hỏi: “Thật hay giả vậy, cảnh giới nào có thể làm Tiên Tôn ngược nhìn?”

“Cái gọi là Tiên Tôn chỉ là một loại tôn xưng của thượng giới mà thôi. Ta cũng không phải là tôn tại mạnh nhất ở thượng giới, nếu không cũng sẽ không trở lại hiện tại tới.” Chu

Tuyết hồi đáp. Hình như không muốn nói chuyện nhiều về thượng giới, nói tiếp về bảo linh bản mệnh.

“Cảnh giới tu hành chia làm Dưỡng Khí, Tổ Linh, Linh Đan, Huyền Tâm, Ngưng Thần. Nói một cách thông thường, có được Địa Nguyên bảo linh là có hi vọng xung kích Ngưng Thần cảnh, bây giờ đại tu sĩ Ngưng Thần cảnh của Tu Tiên giới Đại Tề có thể đếm được trên đầu ngón tay, đủ để thấy tầm quan trọng của phẩm giai bảo linh. Người nhiều bảo linh bản mệnh, vì có thêm một hoặc hai bảo linh bản mệnh, cho nên có càng nhiều khả năng hơn tu sĩ khác.”

“Lấy ngươi để nói, phẩm giai bảo linh bản mệnh thứ hai của ngươi chưa hẳn thấp hơn bảo linh bản mệnh thứ nhất, nhưng cũng có thể là chả ra gì, đều bằng tạo hóa.” “Đoán chừng chờ đến lúc ngươi đột phá Linh Đan cảnh là có thể tạo nên bảo linh bản mệnh thứ hai.”

Phương Vọng nghe mà cảm xúc bành trướng. Mặc dù hẳn chưa từng sử dụng Thiên Cung kích, nhưng trước đó trong Thiên Cung, hẳn cầm Thiên Cung kích trong tay, thi triển Cửu Long Thần Biến quyết, uy lực kia vô cùng đáng sợ, đủ để chứng minh Thiên Cung kích mạnh hơn xa pháp khí Thượng phẩm Thanh Quân kiếm.

Nếu có thể lại nhiều thêm một bảo linh bản mệnh...

Hai người tiếp tục trò chuyện, Phương Vọng hỏi, Chu Tuyết trả lời. Dần dần, Phương Vọng hiểu rõ về Tu Tiên giới càng ngày càng nhiều.

Chương 77: Nhiều bảo linh bản mệnh, đấu pháp đã đến. (2)

Chương 77: Nhiều bảo linh bản mệnh, đấu pháp đã đến. (2)

Một canh giờ sau.

Chu Tuyết đứng dậy chuẩn bị rời đi, Phương Vọng lập tức đưa tiễn.

“Đừng đưa yêu cầu nữa, chờ người thành tựu Linh Đan cảnh, ta lại truyền cho người một pháp thuật, nhất định sẽ không khiến người thất vọng.” Chu Tuyết nói trước khi đi như vậy.

Phương Vọng bĩu môi, âm thầm nghĩ †a là loại người chỉ muốn đòi hỏi kia sao?

“Được rồi, ngày đó sẽ không quá xa!”

“Ừm””..

Một tháng trôi qua rất nhanh. Trong một tháng này, Phương Vọng khó được không tu luyện, mà trông linh thảo linh hoa trong động phủ. Khi ngày Cửu mạch đấu pháp đến, lệnh bài đệ tử của hắn truyền đến dao động linh lực, hắn lập tức cầm lấy lệnh bài đệ tử, bên trong truyền ra âm thanh của Dương Nguyên Tử:

“Phương Vọng, lập tức đến Thanh Tâm điện.”

Phương Vọng đứng dậy, thu thập đơn giản một phen, sau đó đi ra động phủ.

Mới vừa ra ngoài đã nhìn thấy Cố Ly, Phương Vọng không khỏi nhướn mày.

Cố Ly chú ý tới nét mặt của hắn, tức giận nói: “Thế nào? Cảm thấy ta không có tư cách đại biểu mạch thứ ba?”

“Cũng không phải, chỉ là người mới nhập môn...”

“Người sẽ không cho rằng Cửu mạch đấu pháp đều là Linh Đan cảnh đấu với nhau đấy chứ?”

“Chẳng lẽ không phải sao?” “Làm sao có thể, Linh Đan cảnh đã có tư cách thăng lên trưởng lão, chấp sự đệ giai rồi, mặc dù trong Cửu mạch đấu pháp xác thực có đệ tử Linh Đan cảnh tham dự, nhưng Linh Đan cảnh chỉ chiếm không đến bốn phần mười.”

Cổ Ly khẽ nói, lời nói này khiến Phương Vọng lại có nhận biết rõ ràng hơn đối với Thái Uyên môn.

Trên Linh Đan cảnh chính là Huyền Tâm cảnh. Dựa theo lời Chu Tuyết nói, phong chủ các mạch đều là Huyền Tâm cảnh, về Ngưng Thần cảnh, chỉ có chương môn Quảng Cầu Tiên có thể đạt tới.

Phương Vọng cười nói: “Đi thôi, chúng ta phải giành vinh quang cho mạch thứ ba.”

“Hừ!”

Cổ Ly lườm hằm một cái, sau đó hai người cùng nhau ngự kiếm tiến về đỉnh núi Thanh Tâm điện. Trước Thanh Tâm điện, Dương Nguyên Tử và đại đệ tử Lý Ngu đã đang chờ, sau khi hai người Phương Vọng hạ xuống, còn có bốn người không đến.

Cũng không lâu lắm, còn lại bốn người lần lượt đuổi tới.

Phương Vọng phát hiện ngoài hằm và Cổ Ly, còn có ba vị Tổ Linh cảnh, đều ở Tổ Linh cảnh tầng tám, khó trách mạch thứ ba xếp thứ hai đếm ngược trong đấu pháp lần trước.

Dương Nguyên Tử liếc nhìn chín vị đệ tử phía dưới, mặt không biểu cảm, nói: “Vì có đệ tử mới tham dự, ta lại giới thiệu quy tắc một lần. Tiếp theo Cửu mạch đấu pháp khai thác hình thức đơn đấu một đôi một, do phong chủ chọn lựa đối thủ, chỉ có thể chọn lựa mạch phong xếp hạng cao hơn mạch phong của mình, tiến hành đệ tử một mạch thay phiên nhau đấu pháp một mạch.” “Chúng ta có bảy lựa chọn, mà mạch thứ nhất xếp thứ nhất chỉ có thể chờ đợi mạch khác khiêu chiến. Trong quá trình đấu pháp, nếu là có các đệ tử mạch phong xếp hạng cao hơn bị đánh bại, thì xếp hạng bị bên thắng thay thế. Mạch phong bại có thể cân nhắc có tiếp tục khiêu chiến hay

không, nhưng không thể thay thế nhân tuyển chín vị đệ tử tham chiến.”

“Cuối cùng, chín vị đệ tử một mình đấu thắng nhiều trận nhất thì đại biểu Thái Uyên môn tiến về động thiên phúc địa mưu cầu cơ duyên!”

Nghe xong Dương Nguyên Tử giới thiệu, Phương Vọng cảm thấy không ổn lắm, nếu chỉ là luận số trận thắng để quyết định chín danh ngạch cuối cùng, chẳng phải là xếp hạng càng về sau càng có lợi sao?

Chỉ cần mạch phong xếp hạng thứ hai không đi khiêu chiến mạch phong xếp hạng thứ nhất, chẳng phải là có thể ghen chết tươi mạch thứ nhất sao?

Nhưng nghĩ lại, hẳn lại hiểu ra.

Đây là Cử mạch đấu pháp!

Đầu tiên là tranh đấu chín mạch, rồi mới là tranh đấu giữa người với người. Khiêu chiến một mạch nào, cũng không phải đệ tử có thể quyết định. Đối với phong chủ, xếp hạng mạch phong mới là quan trọng nhất, về chín danh ngạch cuối cùng, đó là lợi ích cá nhân của đệ tử.

Mạch phong xếp hạng thứ hai nhất định sẽ khiêu chiến mạch thứ nhất, nếu không thì lại phải đợi mười năm!

Việc xếp hạng mạch phong liên quan đến phân phối tài nguyên tông môn, cũng sẽ hấp dẫn đệ tử gia nhập, giống như mạch thứ nhất, số lượng đệ tử là nhiều nhất.

Chờ chút!

Chu Tuyết ở mạch thứ nhất, Lục Viễn Quân cũng ở đó...

Phương Vọng chợt cảm nhận được áp lực đến từ mạch thứ nhất, mạch thứ nhất này không thể chạm vào!

Thế nhưng mạch thứ ba sắp xếp hạng tám, đoán chừng cũng sẽ không khiêu chiến mạch thứ nhất.

Dương Nguyên Tử nói tiếp một vài hạng mục chú ý, chín vị đệ tử nghiêm túc nghe. Một mực chờ đến khi chủ thành tông môn vang lên tiếng chuông, Dương Nguyên Tử mới dẫn theo bọn họ rời đi.

Đám người ngự kiếm phi hành. Đứng trên không trung, Phương Vọng nhìn thấy mười toà mạch phong xung quanh chủ thành tông môn đang có rất nhiều đệ tử bay đi, bọn họ xuyên qua trong sương mù tuyết mịn mờ.

Tiếng chuông của chủ thành tông môn không ngừng vang lên, từng khu vực trong thành dâng lên ánh kim, chừng ba mươi hai luồng, ngưng tụ thành ba mươi hai cái gương màu vàng kim hơi mờ giữa không trung. Cách gần đó, Phương Vọng mới thấy rõ mặt gương phản chiếu một đài đấu pháp to lớn.

Đài đấu pháp kia ở nơi trung ương của chủ thành tông môn, dài rộng trăm trượng, biên giới có trận pháp pháp khí, lại ra bên ngoài là từng tòa lầu các. Ngày thường, đệ tử cũng sẽ giải quyết ân oán trong này.

Phương Vọng đi theo Dương Nguyên Tử tiến đến đài đấu pháp. Tất cả đệ tử chín mạch đều đuổi tới trong thành, rải rác ở các nơi, không cần tới gần đài đấu pháp, ngẩng đầu nhìn những tấm gương vàng kim kia là có thể xem trận chiến. Một vài đệ tử nhiều chuyện bắt đầu thiết lập các loại bàn cược, để các đệ tử dùng linh thạch, Linh Khí đan đặt cược.

“Là Phương Vọng ca, hẳn cũng muốn tham gia!” Trên một con đường, Phương Hinh nhìn thấy Phương Vọng xẹt qua không trung, kích động nói. Ba con cháu Phương phủ bên cạnh cũng kích động theo. Đại sự tông môn quan trọng như vậy, Phương Vọng nhập môn ba năm đã có thể tham dự rồi ư?

Đây là thiên tư đường nào!

Chương 78: Xung phong.

Chương 78: Xung phong.

Những tộc nhân như bọn họ không hề đồ kị, chỉ có vô tận kiêu ngạo, Phương Vọng càng nổi danh, bọn họ lại càng được lợi.

Phương Hàn Vũ bịt mắt ngự kiếm mà đến từ trong sương mù tuyết mênh mông, mặc dù hắn không nhìn thấy bóng dáng Phương Vọng, nhưng hắn lại đến xem Phương Vọng chiến đấu. Sau khi trở về, hiểu rõ chiến tích của Bạch Y Kinh Hồng, hắn đã hiểu ra một sự thật, Phương Vọng chính là Bạch Y Kinh Hồng!

Với thực lực của Bạch Y Kinh Hồng, xâm nhập Cửu mạch đấu pháp cũng không khó!

Sau khi Phương Hàn Vũ tổ linh, thực lực tăng mạnh, đáng tiếc cũng không giết ra từ mạch thứ hai được. Thực lực tổng hợp của mạch thứ hai xếp top 3, mạch thứ ba tuyệt không thể so sánh.

Danh xưng của mạch phong là xếp hạng ban đầu. Mạch thứ ba đã từng là tồn tại xếp hạng thứ ba, bây giờ suy bại tới xếp hạng thứ tám, có thể nói mạch thứ ba là chuyện cười lớn nhất trong Thái Uyên môn.

Phương Vọng đi theo Dương Nguyên Tử tới một tòa lầu các sát rìa đài đấu pháp, Dương Nguyên Tử tự đi đến trước ghế ở ban công rồi ngồi xuống, các đệ tử thì đứng sau lưng hắn.

“Sur phụ, chúng ta chọn chiến một mạch nào trước?” Lý Ngu mở miệng hỏi.

Phương Vọng nhìn người của mạch phong khác lần lượt bay vào lầu các khác, tạm thời không nhìn thấy bóng dáng Chu Tuyết.

Dương Nguyên Tử bình tĩnh nói: “Chọn chiến mạch thứ năm trước đi.”

Mạch thứ năm là mạch phong xếp hạng thứ bảy lần trước. Khiêu chiến bọn họ có áp lực nhỏ nhất đối với mạch thứ ba.

Một lát sau, Phương Vọng nhìn thấy mạch thứ nhất đến, mạch thứ nhất đến một đoàn đệ tử, Lục Viễn Quân, Chu Tuyết cũng ở trong đó.

Sau thời gian một nén nhang, Quảng Cầu Tiên dẫn theo một đoàn trưởng lão của chủ phong giáng lâm, đám phong chủ Dương Nguyên Tử dồn dập đứng dậy, cũng khiến cho tất cả đệ tử đứng sau bọn họ đều trở nên yên tĩnh.

Tham Thụy chân nhân trước đó từng đảm nhiệm trưởng lão khảo hạch nhập môn hạ xuống trên đài đấu pháp, hẳn thoát nhìn không đứng đắn hết ba năm trước đây.

“Cửu mạch đấu pháp mười năm một lần bắt đầu sớm, tin tưởng phong chủ các mạch đã nói rõ quy tắc. Hết thầy có bảy ngày, các vị chậm rãi đấu đi, không biết một mạch nào muốn làm người khiêu chiến đầu tiên?”

Tham Thụy chân nhân mở miệng cười nói, giọng nói của hắn vậy mà thông qua ba mươi hai tấm gương vàng trong thành truyền khắp toàn bộ chủ thành.

Dứt lời Tham Thụy chân nhân liếc mắt nhìn từng lầu các.

Dương Nguyên Tử không mở miệng, trái lại còn nhắm mắt.

Ước chừng bảy ngày, đủ cho mỗi một mạch đều ra trận, kẻ bại cũng được tiếp tục khiêu chiến, chỉ cần trong đệ tử tham chiến còn có người có thể tiếp tục chiến.

Rất nhanh, phong chủ mạch thứ năm mở miệng nói: “Mạch thứ năm khiêu chiến mạch thứ hai!”

Lời vừa dứt, một đệ tử phía sau hắn đã bay tới trên đài. Một đệ tử của mạch thứ hai cũng nhảy lên đài đấu pháp theo. Có bốn vị trưởng lão ngồi đài ở bốn phía đấu pháp, bọn họ lập tức thi pháp, khởi động trận pháp. Pháp khí sát rì rào đài đấu pháp toát ra màn ánh sáng trắng nhàn nhạt, trong quá trình dâng lên, nó không ngừng khuếch trương, cho đến khi nối liền cùng với màn sáng khác.

Đội trận pháp thành lập xong, Tham Thụy chân nhân bèn tuyên bố đấu pháp bắt đầu.

Hai bên tham chiến đều là Linh Đan cảnh, hiển nhiên cũng muốn có một khởi đầu tốt. Phương Vọng nghiêm túc nhìn xem, cũng muốn xem chiến đấu giữa Linh Đan cảnh.

Một trận đánh với Lý Hồng Cương kết thúc quá nhanh, dẫn đến hắn còn không rõ ràng lắm Linh Đan cảnh bình thường chiến đấu thế nào.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, mạch thứ năm rất cứng đầu, xếp hạng lão thất lại đi khiêu chiến mạch thứ hai top 3!

Chiến đấu vừa bắt đầu, hai tên đệ tử đã ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình, bọn họ nhanh chóng thi triển pháp thuật tiến hành chiến đấu tầm xa, các loại pháp thuật bùng nổ, tiếng nổ vang lên không ngừng.

Đài đấu pháp dị thường kiên cố, cho dù gặp pháp thuật thế nào, mặt ngoài vẫn trơn bóng như ngọc, không có chút tổn hại nào.

Các đệ tử chờ trong chủ thành cũng đang xem trận chiến, bàn luận cùng bạn tốt của mình, làm toàn thành luôn chìm trong ồn ào.

Trận chiến đầu tiên tiếp tục trong thời gian nửa nén hương, đệ tử mạch thứ hai giành được thắng lợi. Người nọ không xuống đài, mà tiếp tục nghênh đón chiến đấu.

“Sur phụ, đợi lát nữa ai trong chúng ta lên đài trước?”

Lý Ngu mở miệng hỏi. Hắn cũng không kích động giống như đệ tử mạch khác, dù sao mấy lần Cửu mạch đấu pháp gần đây hoàn toàn là ngày sĩ nhục của bọn họ.

Dương Nguyên Tử nhắm mắt lại, nói: “Người sắp xếp đi.”

Nghe vậy, Lý Ngu quay đầu nhìn về phía các vị đệ tử, nhú mày.

“Ai sẽ là Bạch Y Kinh Hồng đây?”

Lý Ngu yên lặng nghĩ. Danh tiếng Bạch Y Kinh Hồng truyền khắp Tu Tiên giới, hắn đương nhiên cũng từng nghe nói. Người có thể thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, tất nhiên là người của mạch thứ ba, nhưng Dương Nguyên Tử cùng các trưởng lão của mạch thứ ba đều thề thốt phủ nhận. Việc này khiến hắn to gan suy đoán Bạch Y Kinh Hồng có thể là một vị đệ tử thân truyền nào đó. Rất nhanh, Lý Ngu ánh mắt rơi trên người Phương Vọng, hỏi: “Phương sư đệ, người đồng ý xung phong sao?”

Phương Vọng gật đầu nói: “Đương nhiên đồng ý!”

Nhưng nếu ta lên đài rồi, thì các người không có cơ hội nữa đâu!

“Phương sư huynh nhất định có thể thắng!” Chu Bác nịnh nọt nói.

Không sai, Chu Bác cũng giết vào trong chín danh ngạch của mạch thứ ba, Phương Vọng hơi hoài nghi là hắn đi cửa Sau.

Ánh mắt đệ tử khác nhìn về phía Phương Vọng cũng tràn ngập hiếu kì, dò xét. Phương Vọng vừa nhập môn đã là đệ tử thân truyền, vàng sáng này quá nặng, cho nên khiến rất nhiều đệ tử cũng giấu trong lòng yêu cầu cao hơn đối với hắn.

Cổ Ly khẽ lắc đầu, thở dài một hơi trong lòng, xem ra ít nhất hôm nay nàng không lên đài được rồi.

Mạch thứ hai và mạch thứ năm tiếp tục đấu pháp một canh giờ, cuối cùng chấm dứt bằng kết quả mạch thứ năm thất bại. Mạch thứ năm có năm người trọng thương, có thể nói là vô cùng thâm trọng.

Chương 79: Xung phong. (2)

Chương 79: Xung phong. (2)

Xung quanh đài đấu pháp có đông đảo trưởng lão, lại thêm trên đài còn có Tham Thụy chân nhân ở, không tồn tại khả năng có đệ tử bỏ mình.

Kế tiếp là mạch thứ chín, mạch phong ban đầu xếp hạng cuối cùng này vậy mà mở miệng khiêu chiến mạch thứ nhất. Lúc này Phương Vọng mới biết được mạch thứ chín xếp hạng thứ tư trong Cửu mạch đấu pháp lần trước.

Thứ tư khiêu chiến thứ nhất, rất có quyết đoán, cứng đầu y hệt mạch thứ năm.

Người ra trận trước của mạch thứ nhất không phải là Lục Viễn Quân, cũng không phải Chu Tuyết, nhưng thực lực của tên đệ tử này rất mạnh mẽ, dựa vào một thanh pháp kiếm, thắng liên tiếp bốn trận, cuối cùng xuống đài thay người với nét mặt bình tĩnh. Phương Vọng âm thầm so sánh một phen, Lý Hồng Cương chỉ e không phải đối thủ của tên đệ tử mạch thứ nhất này.

Mạch thứ nhất không hổ là mạch phong mạnh nhất!

Không đến nửa canh giờ, lần đầu pháp mạch phong này kết thúc. Mạch thứ nhất chiến thắng, bọn họ chỉ thua một trận, toàn bộ hành trình chỉ có bốn người lên, Chu Tuyết không lên đài.

“Xem ra địa vị của Chu Tuyết ở mạch thứ nhất rất cao.”

Phương Vọng thầm hiếu kì trong lòng, Chu Tuyết ra ngoài ba năm, sau khi trở về đã triển lộ thực lực thế nào mới đạt được địa vị như vậy?

Đệ tử toàn thành cũng đang cảm thán sự mạnh mẽ của mạch thứ nhất, mà các đệ tử của mạch thứ nhất thì rất tự hào, từng người kiêu ngạo không thôi. “Tiếp theo một mạch nào muốn khiêu chiến?”

Tham Thụy chân nhân đứng trên đài đấu pháp dò hỏi. Hắn vừa dứt lời, âm thanh của Dương Nguyên Tử vang lên: “Mạch thứ ba, khiêu chiến mạch thứ năm!”

Lời này vừa thốt ra, toàn thành xôn xao!

Trước đó mạch thứ năm khiêu chiến mạch thứ hai thất bại, trọng thương năm người, vừa mới qua bao lâu, mạch thứ ba vậy mà lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn?

Đây là sắp xếp ban đầu của Dương Nguyên Tử, Phương Vọng vốn tưởng rằng sau khi mạch thứ năm thua trận, Dương Nguyên Tử sẽ đổi ý, không ngờ tới là không.

Được lắm, xem ra Cửu mạch đấu pháp là chơi thật, sóng ngầm cuộn cuộn!

Các đệ tử mạch thứ ba nhìn về phía Phương Vọng. Phương Vọng không nói hai lời, đi đến bên cạnh ban công thả người nhảy lên, rơi vào trên đài đấu pháp.

“Là ngươi, tiểu gia hỏa, trưởng thành rất nhanh nha.”

Tham Thụy chân nhân nháy mắt ra hiệu với Phương Vọng, mở miệng trêu chọc nói.

Đối mặt lời trêu chọc của Tham Thụy chân nhân, Phương Vọng chỉ có thể gật đầu cười.

Nhìn thấy Phương Vọng lên đài, Quảng Cầu Tiên trên lầu chính điều chỉnh tư thế ngồi một chút, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng toát ra vẻ mong đợi.

Chu Tuyết nhìn thấy Phương Vọng, ngược lại là thờ ơ.

Lục Viễn Quân biết được Phương Vọng chính là Bạch Y Kinh Hồng, thế là nhẹ giọng cười nói: “Vị này là sư đệ Phương Vọng của mạch thứ ba, hắc rất mạnh, tuyệt đối là người mạnh nhất trong đội hình lần này của mạch thứ ba.”

Lời vừa nói ra, đệ tử mạch thứ nhất vốn dĩ còn có chút chất vấn đối với Phương Vọng đều cảm thấy kinh ngạc. Bọn họ sẽ không hoài nghi phán đoán của Lục Viễn Quân, bọn họ chỉ bối rối mạch thứ ba khi nào có một vị đệ tử như vậy?

Cùng lúc đó, toàn thành cũng vang lên tiếng chỉ trích.

“Mạch thứ ba bỏ đá xuống giếng, thế này thì mạch thứ năm phải xếp hạng chót rồi.”

“Ha ha ha, vị sư đệ này mới nhập môn đi, Cửu mạch đầu pháp chính là tàn khốc như vậy, dù sao cũng là tranh tài nguyên tu hành của một mạch, đương nhiên là lấy lợi ích làm chủ.”

“Đừng nóng vội, lúc này mới bắt đầu, mạch thứ ba sớm muộn sẽ bị vây công.” “Mạch thứ ba dù có thắng, cũng thắng mà không vẻ vang, nếu là bại, vậy thì mất mặt quá rồi.”

“Người kia là ai, đáng đáp rất tuần tú!”

Trong thành, con cháu Phương phủ nhìn thấy Phương Vọng lên đài, tất cả đều kích động lên, ai cũng giới thiệu

Phương Vọng với đệ tử cùng phong của mình.

Trong một khách sạn, Thiên tử Đại Tề Triệu Chân ngồi bên cửa sổ, hẩn nhìn gương vang trên trời, nhìn dáng người Phương Vọng, mày kiếm của hẩn nhú chặt lại.

Phương Vọng lên đài không bao lâu, một đệ tử của mạch thứ năm đã nhảy lên đài đấu pháp. Người này cầm một thanh trường kiếm trong tay, lúc trước khi giao đấu cùng mạch thứ hai, hẩn thắng hai trận, tuyệt đối là tồn tại mạnh nhất trong đội hình của mạch thứ năm.

Phương Vọng phải nâng tay lên, bảo linh bản mệnh dần dần ngưng tụ trên đỉnh đầu hẩn.

Thiên Cung kích!

Hẩn không thể thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, như vậy sẽ bại lộ thân phận, mà Đại Thiên Dẫn Lôi thuật tiêu hao linh lực quá lớn, chẳng bằng dùng Thiên Cung kích tiến hành chiến đấu.

Hẩn sắp ngưng tụ bảo linh bản mệnh thứ hai, cũng nên sử dụng Thiên Cung kích rồi!

Thiên Cung kích dài một trượng hiện thân đỉnh đầu Phương Vọng, bị tay phải của hẩn cầm lấy. Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, lưỡi kích lóe ra tia sắc lạnh, hình rồng trên thân kích rất sống động, giống hệt chân long.

Thiên Cung kích vừa ra, đột nhiên gây nên tiếng xôn xao không nhỏ.

“Bảo linh bản mệnh loại hình trường binh? Phương thiên họa kích? Hiếm thấy!”

Một trưởng lão bên cạnh Quảng Cầu Tiên vuốt râu cười nói, các trưởng lão khác bình luận theo, Thiên Cung kích này vừa nhìn đã thấy không đơn giản.

Quảng Cầu Tiên cười mà không nói, không tham dự cuộc bàn tán của bọn họ.

Ánh mắt Chu Tuyết khóa chặt Thiên Cung kích, đôi mi thanh tú cau lại, hình như nàng nghĩ đến điều gì, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị.

Thiên Cung kích dài một trượng lớn biết bao, Phương Vọng cầm nó, cho người ta một loại cảm giác áp lực lớn lao.

“Đó chính là bảo linh bản mệnh của hửn?”

Trong đôi mắt đẹp của Cố Ly tràn đầy vẻ chờ mong. Trước kia nàng cho là bảo. linh bản mệnh của Phương Vọng là một thanh kiếm, không nghĩ tới lại là trường binh.

Tham Thụỵ chân nhân nhìn chăm chăm Thiên Cung kích, mày nhăn lại.

Hửn kiến thức rộng rãi, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Cung kích đã biết bảo linh bản mệnh này không đơn giản.

Địa Nguyên bảo linh?

Chẳng lẽ phẩm giai còn cao hơn cả bảo linh bản mệnh của Lục Viễn Quân sao?

Chương 80: Một chiêu! Một chiêu!

Chương 80: Một chiêu! Một chiêu!

Lục Viễn Quân trên lầu các của mạch thứ nhất cũng bị Thiên Cung kích thu hút ánh mắt. Giờ khắc này, chín phần mười người toàn thành đều bị tạo hình của Thiên Cung kích hấp dẫn.

Bảo linh bản mệnh thật là khí phách!

Đôi mắt Phương Hàn Vũ bị vải trắng che đậy, nhưng trên thực tế hửn có thể nhìn thấy, trong lòng hửn cũng kinh ngạc.

Phương Vọng không phải kiếm tu sao?

Trên đài đấu pháp!

Tay phải Phương Vọng xoay tròn Thiên Cung kích, vung lên về phía trước, mũi kích chỉ hướng đệ tử kiếm tu của mạch thứ năm, cười hỏi: “Vị sư huynh này, đã chuẩn bị xong chưa?”

Đã muốn tranh, thì phải phong mang tất lộ!

Dù sao Phương Vọng còn ẩn giấu át chủ bài mạnh hơn!

Đệ tử kiếm tu của mạch thứ năm bị Thiên Cung kích chỉ vào, cảm nhận được áp lực lớn lao, nhưng trước mắt bao người, hấn cũng sẽ không sợ.

“Vậy thì tới đi!” Đệ tử kiếm tu nói bằng âm thanh lạnh lùng.

Lời vừa dứt, Phương Vọng chợt buông tay, Thiên Cung kích bắn ra với tốc độ kinh khủng, xé rách không khí, sinh ra tiếng nổ chói tai, giống như một luồng ánh sáng lạnh lẽo bắn thẳng đến đệ tử kiếm tu.

Đồng tử đệ tử kiếm tu co rút lại, hấn vô ý thức nhắc kiếm ngăn cản.

Chương 81: Một chiêu! Một chiêu! (2)

,

Keng!l

Lưỡi kích đụng lên lưỡi kiếm, một luồng lực lớn khó có thể tưởng tượng đột kích, trực tiếp đâm tên đệ tử kiếm tu Linh Đan cảnh này bay ra ngoài, trong nháy mắt đâm vào trên màn sáng trận pháp sát biên đài đấu pháp. Máu tươi từ phun ra trong miệng hắn, rồi hắn rơi trên mặt đất.

Tĩnh!

Toàn thành lập tức yên tĩnh, trong ba mươi hai tấm gương vàng, Phương Vọng còn duy trì tư thế đưa tay, mà Thiên Cung kích đã dừng lại trên chỗ đứng của đệ tử kiếm tu lúc trước.

Tất cả mọi người trên các tòa lầu các của chín mạch, chủ mạch đều bị sốc.

Thắng lợi kiểu nghiền ép lúc trước cũng từng xuất hiện, nhưng không khoa trương như vậy!

Dương Nguyên Tử nắm râu, âm thầm thở dài một hơi, hắn thật đúng là sợ Phương Vọng thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Trận chiến này vừa xuất hiện, trong mắt đệ tử Thái Uyên môn, Phương Vọng đã không đáng gì đến kiếm tu.

“Lợi hại! Phương sư huynh!”

Chu Bác chợt reo hò, âm thanh phá vỡ sự yên lặng, dẫn tới các tòa lầu các xung quanh đài đấu pháp cũng vang lên tiếng

bàn luận.

Một trưởng lão cấp tốc hạ xuống bên cạnh đệ tử kiếm tu, kiểm tra thương tích của hắn, sau đó lại đưa hắn ra bên ngoài trận pháp.

Rất nhanh, đệ tử thứ hai lên đài, đây là một nữ đệ tử, mặt mũi tràn đầy giận dữ. Nàng không nói hai lời, trực tiếp ngưng tụ bảo linh bản mệnh, đó là một thanh trường kiếm màu bạc. Nàng thi triển kiếm pháp, lưỡi kiếm lay động, từng đoá từng đoá kiếm hoa ngưng tụ từ kiếm khí đánh thẳng đến Phương Vọng.

Phương Vọng vung tay phải lên, Thiên Cung kích lơ lửng giữa trời lại một lần nữa bùng nổ tốc độ kinh khủng!

Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Thiên Cung kích cường thế diệt sạch từng đoá từng đoá kiếm hoa, dọa đến nữ đệ tử hoa dung thất sắc, vội vàng nhảy lên. Nào biết Thiên Cung kích lại thay đổi phương hướng theo, vạch ra một đường vòng cung hoàn mỹ.

Ở giữa không trung, Thiên Cung kích dùng báng kích nện lên phần bụng của nữ đệ tử, đập nàng bay ra khỏi đài đấu pháp, đâm vào trên màn sáng trận pháp, rồi rơi xuống đất.

Nữ đệ tử tóc tai bù xù, cổ nén đau đớn, muốn đứng dậy, kết quả một ngụm nghịch huyết xông lên cổ họng, khiến nàng không nhìn được phun ra trên mặt đất.

0a—

Lại là một chiêu đánh bại!

Mặc dù đệ tử mạch thứ năm đã trải qua ác chiến, nhưng thực lực không đến mức cách xa như thế chút

Đây là ý nghĩ trong lòng tuyệt đại đa số đệ tử, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Vọng đã thay đổi.

Ánh mắt trường lão các mạch nhìn về phía Phương Vọng cũng thay đổi, phong chủ mạch thứ năm nhú mảy. Tiếp theo, một đệ tử phía sau hần nhảy ra, leo lên đài đấu pháp.

“Đến!”

Đây là một nam tử trung niên thân hình khôi ngô, hần đưa tay ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình, đúng là một trường tiên.

Phương Vọng lập tức phóng tới hần, đồng thời nâng tay phải lên, Thiên Cung kích rút về từ giữa không trung, cấp tốc rơi vào trong tay hần.

Nam tử trung niên thả người vọt lên, một thanh phi kiếm bay ra từ trong túi trữ vật bên hông, cấp tốc biến lớn. Hần chân đạp phi kiếm, tay phải vung roi, đếm không hết mũi tên mảnh màu vàng kim bắn về phía Phương Vọng, giống như một trận mưa to, thanh thế to lớn.

Phương Vọng chân đạp Tuyết Ảnh Bộ, nhẹ nhõm tránh né. Hần chợt dừng lại, bỗng nhiên ném Thiên Cung kích đang cầm trong tay lên không trung.

Giờ phút này hai người đã cách nhau không đến năm trượng. Ở khoảng cách như thế, nam tử trung niên bị uy thế của Thiên Cung kích dọa đến thân thể căng cứng, căn bản không kịp né tránh.

Keng!

Tiếng va chạm đỉnh tai nhức óc vang lên, chỉ thấy một tấm gương màu kim bỗng nhiên xuất hiện trước mặt nam tử trung niên, giống ba mươi hai tấm gương vàng lơ lửng trên bầu trời chủ thành đến mấy phần, tấm gương này cứng rắn ngăn trở Thiên Cung kích.

Phương Vọng nhú mảy, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

“Được rồi, một trận chiến này mạch thứ ba thắng, mạch thứ năm thay người!”

Một âm thanh uy nghiêm vang lên từ trên đài. Người nói chuyện chính là Tham Thụy chân nhân, chỉ thấy hắn đưa tay đánh một chiêu, tấm gương vàng kim cấp tốc bay vào trong tay áo hắn.

Thì ra là trưởng lão xuất thủ!

Phương Vọng thở dài một hơi, còn tưởng rằng đối phương mạnh như vậy.

Nam tử trung niên giữa không trung đầu đầy mồ hôi, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập sợ hãi.

Liên tiếp thắng ba trận, mà lại là thực lực tuyệt đối!

Đệ tử toàn thành cũng phấn khởi, trong đấu pháp lúc trước không có người thể hiện ra khí phách như vậy. Trong thời gian ngắn, ngôn luận liên quan tới việc mạch thứ ba thắng mà không vẻ vang biến mất, thay vào đó là tìm hiểu về thân phận của Phương Vọng. Rất nhanh, danh tiếng Phương Vọng đã truyền ra khắp thành.

Tin tức liên quan tới hắn nhập môn đã là đệ tử thân truyền cũng được truyền ra đến, khiến cho Phương Vọng tăng thêm sắc thái truyền kỳ trong mắt đệ tử của tất cả đỉnh núi.

Chương 81: Một chiêu! Một chiêu! (2)

“Mạch thứ năm bỏ cuộc!”

Phong chủ mạch thứ năm mở miệng nói, sắc mặt của hắn bình tĩnh như trước, hình như cũng không cảm thấy mất mặt.

Tham Thụy chân nhân lập tức dặn dò: “Mạch thứ ba giành thắng lợi, thay thế xếp hạng của mạch thứ năm, đứng hàng thứ bảy!”

Phương Vọng đưa tay thu hồi Thiên Cung kích, đang chuẩn bị xuống đài, lúc này, âm thanh của Dương Nguyên Tử lại truyền đến: “Mạch thứ ba tiếp tục khiêu chiến, khiêu chiến mạch thứ sáu!”

Tham Thụy chân nhân cũng ngăn người, thăm mắng Dương Nguyên Tử đoạt lời nói của hắn.

Phương Vọng đã không phân rõ xếp hạng của các mạch, chỉ vì tên của các mạch quá ảnh hưởng phán đoán, nhưng cao tăng Thái Uyên môn tự có phán đoán. Cho dù Dương Nguyên Tử lựa chọn ai, hắn cũng sẵn lòng chiến một trận!

Phương Vọng gác Thiên Cung kích trên vai, ánh mắt nhìn về phía lầu các của mạch thứ sáu, tư thái cùng ánh mắt của hắn cho mạch thứ sáu đệ tử cảm giác khiêu khích.

Các đệ tử mạch thứ ba thì rất kích động, vị Phương sư huynh này thực sự quá khí phách!

Mạch thứ ba rất lâu chưa từng xuất hiện nhân vật như vậy. Đại sư huynh Lý Ngu đối xử âm áp với mọi người, đây là cách nói dễ nghe thôi. Trên thực tế không ít người cho rằng Lý Ngu quá mềm yếu, kéo thấp hình tượng của mạch thứ ba.

Mạch thứ sáu phái ra một nam đệ tử đầu tiên, tu vi Linh Đan cảnh. Sau khi chạm đất, hắn giơ tay tế ra một tiểu tháp, tiểu tháp lộ lên từng vòng ánh sáng đỏ.

“Ta tên là Khúc Tiêu, để ta tới thử thực lực của ngươi!”

Nam đệ tử lạnh lùng nói, tay phải của hắn cầm tháp, tay trái thi pháp, linh lực trút vào trong tiểu tháp.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích, gạt đầu với Khúc Tiêu.

Có nên cho đối phương cơ hội biểu hiện chút không?

Bỏ đi!

Thời gian gấp gáp!

Mạch thứ sáu vẫn còn tám người nữa!

Sau khi nghĩ thông suốt, Phương Vọng lại buông tay phải ra, chuẩn bị thi triển Ngự Kiếm thuật.

Khúc Tiêu đã từng được chứng kiến tốc độ đáng sợ của Thiên Cung kích, hắn lập tức nhảy về phía sau, tiểu tháp trong tay bắn ra vô số tia sáng màu đỏ, tạo thành thiên la địa võng giữa hắn và Phương Vọng.

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, lại đâm đầu xông lên. Vừa giẫm chân, xung quanh hắn đã lượn lò khí diễm, nhanh chóng tụ tập sau gáy hắn, tạo thành ba quả cầu lửa. Lưỡi kích và phần chuôi của Thiên Cung kích cũng cháy lên Huyền Dương chân hỏa.

Giờ phút này, Phương Vọng giống như Hỏa Thần nhập, các đệ tử quan sát trận chiến trong chủ thành đều phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Hắn đối mặt với thiên la địa võng Khúc Tiêu bày ra, giơ lên Thiên Cung kích, tốc độ đột nhiên tăng lên, giống như một tia lửa kéo dài với tốc độ cực nhanh, xuyên thấu vô số tia sáng màu đỏ.

Lúc Thiên Cung kích đánh đến trước mặt Khúc Tiêu, vô số tia sáng màu đỏ sau lưng Phương Vọng đang tiêu tan, trên không trung vẫn còn sót lại tia lửa của Huyền Dương chân hỏa.

“Sao có thể?!”

Khúc Tiêu trợn to mắt, hắn đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng khi thật sự đối mặt với Thiên Cung kích, hắn mới có thể cảm nhận được cảm giác áp lực đáng sợ này.

Trong hai đồng tử của hắn, lưỡi kích của Thiên Cung kích càng ngày càng gần, sắp chiếm lấy cả đồng tử của hắn.

Hắn lập tức giơ tiểu tháp trong tay lên, các cánh cửa của tiểu tháp mở ra, từng lá bùa bay ra từ bên trong, nhanh chóng to lên, sau đó thiêu đốt tạo thành biển lửa hùng hục, vô cùng tráng lệ.

Thế nhưng, biển lửa vừa hình thành đã bị một khí kinh mạnh mẽ đánh tan, Thiên Cung kích đâm trúng tiểu tháp trong tay của Khúc Tiêu với tư thế không thể ngăn chặn. Bùm!

Khúc Tiêu bị khí kinh mạnh mẽ không thể miêu tả trực tiếp đánh bay, đung thăng lên màn sáng trận pháp, hộc máu rồi lập tức mất đi ý thức.

Phương Vọng dừng bước, tay phải đưa về phía trước, lòng bàn tay cách chuôi Thiên Cung kích chưa đến mười centimet.

Ngọn lửa đầy trời bị ba quả cầu lửa sau gáy Phương Vọng hấp thụ, giống như một lớp áo khoác liệt diễm khổng lồ, sóng khí nóng rực cán quét về phía các hướng của đài đấu pháp.

“Mạch thứ ba, Phương Vọng thắng!”

Tham Thụy chân nhân to tiếng hô lên. Lần này, hắn gọi ra tên của Phương Vọng, cũng là muốn giúp hắn vang danh Thái Uyên môn.

Lại là một chiêu!

Tiếng xôn xao dậy lên ở các khu vực của chủ thành càng vang dội hơn lúc trước, Phương Vọng đứng trên đài đấu pháp, có thể nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc khắp bốn phương tám hướng.

“Mạnh quá! Một chiêu đã kết thúc rồi!”

“Sur huynh của mạch thứ sáu kia chắc chắn có thực lực mạnh mẽ, chỉ xem linh lực. được thể hiện ra đã có thể biết

rồi!”

“Phương Vọng, lại một Lục Viễn Quân nữa sao?”

“Hắn có thể so với Lục sư huynh à? Danh tiếng của Lục sư huynh không chỉ được xây dựng trong môn. Để ta nói, nếu như Bạch Y Kinh Hồng thật sự là đệ tử, vậy ngược lại sẽ có thể so với sư huynh.”

“Cái Bạch Y Kinh Hồng thi triển là Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, liệu có phải là đệ tử của mạch thứ ba không?”

Không giống trận chiến đấu với mạch thứ năm, đệ tử mạch thứ sáu là lần đầu tiên lên đài, xếp hạng càng cao hơn mạch thứ năm, nhưng vẫn bị Phương Vọng mạnh mẽ đánh bại. Điều này chứng tỏ Phương Vọng thật sự rất mạnh mẽ, không phải ức hiếp đệ tử đã mệt mỏi.

Lý Ngu cảm thán nói: “Phương sư đệ thật sự rất thông minh, cách chiến đấu như vậy có thể giảm bớt tiêu hao linh lực.”

Đệ tử khác gật đầu, đánh giá.

Chu Bác cười he he nói: “Thông minh là chắc chắn, nhưng cách như vậy thì ta không dùng nổi.”

Cổ Ly không ho he, lực chú ý vẫn luôn tập trung ở trên người Phương Vọng.

Đệ tử đấu pháp các mạch đều đang bàn tán về thực lực của Phương Vọng, có người cảm thấy thích thú, có người kiêng dè, cũng có người lo lắng, sợ hãi.

Trên lầu các mạch thứ hai.

Chu Hành Thế nghe lời cảm thán của các sư huynh, sư tỷ xung quanh, trong lòng hắn khinh thường.

“Đây là Thiên Nguyên bảo linh đây! Không thể dùng lễ thường để đo lường, các ngươi đều chưa chắc là đối thủ của hắn!”

Chương 82: Tu vi rất cao

Chương 82: Tu vi rất cao

Ánh mắt nhìn Phương Vọng của Chu Hành Thế nóng hầm hập. Phương Vọng càng ngày càng mạnh, hắn bắt đầu thay đổi cái nhìn đối với cảnh ngộ của bản thân. Có lẽ Vạn Độc Xuân Thu trùng đối với hắn không phải là tai họa, ngược lại là một cơ duyên.

Tu Tiên giới Đại Tê từ xưa đến nay chưa từng sinh ra Thiên Nguyên bảo linh, nhưng vì Chu gia là thế gia tu tiên, nên Chu Hành Thế biết được trời đất bên ngoài bao la cỡ nào.

Có lẽ ôm chặt đùi của Phương Vọng có thể khiến hắn đi được xa hơn!

Chu Hành Thế lại nghĩ tới lời hứa Chu Tuyết nói với hắn, trái tim của hắn càng nóng như lửa.

Phương Vọng nắm lấy Thiên Cung kích, xoay người nhìn về phía lầu các của mạch thứ sáu.

Lúc Tổ Linh cảnh tầng bốn, hắn đã có thể giết Linh Đan cảnh tầng ba trong nháy mắt. Bây giờ tu vi của hắn đạt đến Tổ Linh cảnh tầng chín, tay cầm Thiên Nguyên bảo linh Thiên Cung kích mà mình ngưng tụ thành, cộng thêm Huyền Dương Thần Kinh đại viên mãn, hắn đã có lòng tin quét sạch Linh Đan cảnh.

Chiến đấu tiếp theo, hắn vẫn giữ tư thế mạnh mẽ như bây giờ

Rất nhanh, đệ tử thứ hai lên đài!

Chưa đến mười nhịp thở, chiến đấu đã kết thúc!

Lúc Phương Vọng tới sát đối thủ, chiến đấu đã kết thúc rồi, không ai có thể chống đỡ được Thiên Cung kích với Ngự Kiếm thuật đại viên mãn. Bản thân Thiên Cung kích đã chứa sức mạnh mạnh mẽ, chịu công kích của hai thứ kết hợp thì không chết cũng thương nặng!

Từng đệ tử mạch thứ sáu thay nhau lên đài, liên tiếp thất bại thảm hại, chủ thành càng ngày càng xôn xao kịch liệt. Lúc mạch thứ sáu có năm đệ tử bị đánh bại, tiếng ồn ào bắt đầu giảm nhỏ.

Mãi đến lúc đệ tử thứ chín của mạch thứ sáu rơi ra ngoài đài đấu pháp, bất tỉnh nhân sự, toàn thành đều yên lặng!

Chín đệ tử của mạch thứ sáu nhiều nhất có thể đỡ được hai chiêu của Phương Vọng!

Phương Vọng đứng trên đài, ngẩng đầu ưỡn ngực, cho dù hấn không cười, nhưng cũng hiện vẻ hăng hái.

“Mạch thứ ba thắng! Thay thế xếp hạng của mạch thứ sáu!”

Tham Thụy chân nhân hô to, sau đó nhìn về phía Dương Nguyên Tử.

Dương Nguyên Tử không ho he, Phương Vọng đợi một lát, rồi mới bay về phía lầu các của mạch thứ ba.

“Su phụ thật là, không khiêu chiến cũng phải nói một tiếng chứ.”

Trong lòng Phương Vọng bất đắc dĩ, nhưng lúc đến trước mặt Dương Nguyên Tử, hấn vẫn cung kính hành lễ.

Dương Nguyên Tử không đánh giá biểu hiện của Phương Vọng, các đệ tử khác thì vây quanh hấn, ra sức khen ngợi, nịnh hót.

Cửu mạch đấu pháp tiếp tục!

Sau khi ứng phó với đồng môn xong, Phương Vọng đã ra phía sau tĩnh tọa khôi phục linh khí, tranh thủ để bản thân duy trì trạng thái tốt nhất.

Thắng mười hai trận liền đã khiến danh tiếng của Phương Vọng truyền khắp chủ thành tông môn. Những đệ tử mở bàn cược đều cho rằng Phương Vọng có thực lực bộc lộ tài năng, trở thành một trong chín ghế đại diện cho Thái Uyên môn. Cho nên bọn họ bắt đầu điều chỉnh tỉ lệ đặt cược cho hắn.

Năm canh giờ tiếp theo đều không có mạch phong khiêu chiến mạch thứ ba.

Cửu mạch đấu pháp tổng cộng có bảy ngày, năm nay mạch thứ ba rõ ràng là sắp vùng dậy rồi!

Sau khi màn đêm buông xuống, cửu mạch đấu pháp vẫn đang tiếp tục, thời gian của mỗi một trận đấu pháp bắt đầu kéo dài. Mạch thứ sáu bị Phương Vọng dùng sức một người đánh bại đã rút xuống cuối cùng, đối mặt với sự khiêu chiến của mạch phong khác, phong chủ lựa chọn bỏ quyền. Phương Vọng biết hắn định xung kích xếp hạng vào hai ngày cuối cùng.

Không thể không nói, thời gian bảy ngày quả thật có thể thử thách mỗi một mạch phong. Những đệ tử ở mạch phong yếu thế nhưng thực lực mạnh mẽ kia cũng sẽ không bị mai một. Đệ tử của mạch thứ nhất thi thoảng vẫn sẽ bị khiêu chiến. Các mạch phong gần như đạt thành loại giao hẹn nào đó, thay phiên tiêu hao linh lực của đệ tử mạch thứ nhất.

Theo tình huống hiện giờ, biểu hiện của đệ tử mạch thứ nhất rất điều luyện.

Ngày thứ hai, lúc gần tới giữa trưa, mạch thứ nhất gặp khiêu chiến của mạch thứ hai, người lên đài đầu tiên của lần này là Chu Tuyết.

Phương Vọng đứng dậy, chuẩn bị quan sát đấu pháp của Chu Tuyết.

“Người rất quan tâm nàng à?” Cô Ly bước tới bên cạnh Phương Vọng, khẽ hỏi.

Phương Vọng nhìn chằm chằm Chu Tuyết, trả lời: “Dù sao cũng là tộc nhân của ta”

“Ta nghe nói các người không có quan hệ huyết thống, nàng chỉ là dưỡng nữ.”

“Phương gia chưa từng coi nàng là dưỡng nữ.”

“ừừ”

Cô Ly không nói thêm nữa, cùng quan sát trận chiến với Phương Vọng.

Bảo linh bản mệnh của Chu Tuyết là một cây đàn, đàn này đánh ra, đối thủ sẽ chết mê chết mệt, nhẹ thì đi đứng không vững, nặng thì trực tiếp ngất người tại chỗ.

Bảo linh bản mệnh như vậy khiến cho các mạch bàn tán.

Chu Tuyết một lần giành được sáu trận thắng liên tiếp, cuối cùng bị phong chủ thay xuống. Biểu hiện của nàng rất mạnh, khiến cho chủ thành bàn tán rất nhiều, nhưng trong lòng đa số độ tử, biểu hiện của nàng không bằng Phương Vọng.

“Phương Vọng, tộc nhân này của người không đơn giản, tu vi rất cao.” Dương Nguyên Tử ý tứ sâu xa nói.

Nghe vậy, Phương Vọng hỏi: “Cao cỡ nào?”

Dương Nguyên Tử lắc đầu, không trả lời, khiến Phương Vọng cạn lời.

Lý Ngu hỏi theo: “Sur phụ, bảo linh của Chu Tuyết là phẩm cấp gì?”

Dương Nguyên Tử trả lời: ‘Địa Nguyên bảo linh hạ phẩm, tin tức còn chưa truyền ra, nhưng sau khi trải qua cửu mạch đấu pháp lần này, ít nhất có năm đệ tử Thái Uyên môn sẽ vang danh Tu Tiên giới.’”

Năm đệ tử?

Phương Vọng nhếch mày, trong lòng tò mò. Ngoài hẳn, Chu Tuyết và Cố Ly ra, không lẽ còn có hai đệ tử Địa Nguyên bảo linh?

Điều này khiến hẳn nảy sinh tò mò đối với đấu pháp tiếp theo.

Sau khi Chu Tuyết bị thay ra, mạch thứ hai lại thua một trận, phong chủ của bọn họ trực tiếp bỏ quyền, không để hai người cuối cùng lên đài.

Mãi đến lúc chiều tối, cuối cùng cũng có mạch phong khiêu chiến mạch thứ ba, nhưng lần này, Dương Nguyên Tử đã cướp lời của Lý Ngu để đệ tử khác lên đài trước, giữ Phương Vọng lại cuối cùng.

Chương 83: Chiến với Linh Đan cảnh tầng chín.

Chương 83: Chiến với Linh Đan cảnh tầng chín.

Sắp xếp như vậy là muốn để Phương Vọng cố hết khả năng khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, đồng thời cũng cho đệ tử khác có cơ hội thể hiện.

Đệ tử tham gia khác của mạch thứ ba đều nở nụ cười, bọn họ cũng lo một mình Phương Vọng chặn hết tất cả đối thủ, khiến bọn họ không có cơ hội lên đài.

Cửu mạch đấu pháp là để giành vinh quang cho mạch phong, số trận thắng cá nhân liên quan đến đại cơ duyên tiếp theo, bọn họ đều muốn độ sức.

Người lên trước là Chu Bác, kiên trì trăm hiệp đã bại trận, cũng may không bị thương nặng. Người lên trận thứ hai là đại sư huynh Lý Ngu, Lý Ngu là tu vi Linh Đan cảnh tầng bảy, thắng liền ba trận mới thất bại. Biểu hiện của Lý Ngu không khiến đệ tử các mạch kinh ngạc, đều cảm thấy nên như vậy. Các phong chủ đều khẽ thở dài, hơi thất vọng đối với Lý Ngu.

Phương Vọng biết Lý Ngu đã hơn hai trăm tuổi, bây giờ vẫn dừng ở Linh Đan cảnh, đủ để chứng minh tư chất bình thường.

Người lên đài thứ ba là Cố Ly, đệ tử đánh Lý Ngu bị phong chủ đối phương thay xuống, Cố Ly dựa vào Địa Nguyên bảo linh và Ngũ Thánh kiếm pháp gia truyền của Cố gia khiến toàn thành kinh ngạc. Cho dù chỉ là tu vi Tổ Linh cảnh, nàng vẫn chiến thắng đối thủ Linh Đan cảnh tầng một.

Mỗi một mạch đều có công pháp, pháp thuật truyền thừa, nhưng đệ tử thế gia giống như Cố Ly đều có công pháp và truyền thừa của mình. Bọn họ bái vào Thái Uyên môn đa số là vì tài nguyên mà cử đại giáo phái nắm giữ. Trong số đệ tử lên đài lúc trước cũng có không ít kiếm tu, nhưng không thuần túy bằng Cố Ly, dựa vào Ngũ Thánh kiếm pháp lộng lẫy, danh tiếng của Cố Ly cũng bắt đầu truyền ra.

Đối thủ sau đó đều là Linh Đan cảnh tầng hai trở xuống, thậm chí còn có đệ tử Tổ Linh cảnh, khiến Phương Vọng nghỉ ngơi Dương Nguyên Tử đã đánh tiếng trước với bên đối diện rồi.

Sau khi thắng liền ba trận, Cố Ly bị thay xuống, đấu pháp sau đó có thắng có thua, cuối cùng mạch thứ ba vẫn giữ được xếp hạng hiện có. Điều này khiến đệ tử các mạch ý thức được đệ tử mạch thứ ba thật sự vùng dậy rồi.

Ba ngày tiếp theo, Phương Vọng đều không ra sân, còn đệ tử khác đều đã từng ra tay, đều là bị các mạch phong xếp phía

sau thay phiên khiêu chiến, cuối cùng mạch thứ ba đã đứng vững xếp hạng. Chiến đấu trong ba ngày này vô cùng đặc sắc, về cơ bản là chiến đấu của mạch phong top 5, mạch phong thứ hai cũng có một thiên tài Địa Nguyên bảo linh, hơn nữa còn là Linh Đan cảnh.

Người đó tên là Diệp Tường, nhập môn bốn mươi năm, chưa từng tham gia một kỳ cửu mạch đấu pháp nào. Trong đấu pháp mấy ngày trước, hắn cũng chưa ra sân, cho nên danh tiếng vẫn không rõ ràng, lần này thắng liền bảy trận, trực tiếp vang danh Thái Uyên môn.

Mạch thứ hai do hắn đại diện đứng vững top 2, không đánh lại mạch thứ nhất, nhưng mạch phong phía sau cũng không đánh lại bọn họ.

Mạch thứ nhất đánh mạch thứ hai hoàn toàn là càn quét, còn mạch thứ hai đánh mạch phong khác cũng là tư thế càn quét...

Sáng sớm ngày thứ sáu, lại có mạch phong khiêu chiến mạch thứ nhất, lần này người ra tay là Lục Viễn Quân.

Lục Viễn Quân một lèo giành được chín trận thắng liên tiếp, mỗi một trận chiến đều trong hai chiêu, thậm chí hắn còn chưa di chuyển bước chân, trông càng điêu luyện hơn Phương Vọng. Đối thủ của hắn thì càng mạnh hơn đối thủ Phương Vọng phải đôi mắt.

Mặc dù Lục Viễn Quân chiến thắng, nhưng đối thủ của hắn gần như không bị thương mấy, chỉ là nhanh chóng bị phong ấn, chỉ có thể bất đắc dĩ từ bỏ.

Cứ như vậy, Lục Viễn Quân cũng lấy được chín trận thắng lợi, khóa chặt vị trí chín ghế cuối cùng, về sau hắn không ra sân nữa, giao cho đệ tử khác ra tay.

Giữa trưa ngày này, Dương Nguyên Tử nhân lúc hai mạch kết thúc đấu pháp, lập tức lên tiếng: “Mạch thứ ba, khiêu chiến mạch thứ nhất!” Vừa dứt lời, toàn thành phấn chấn!

Mạch thứ ba ngủ đông mấy ngày cuối cùng cũng xung kích xếp hạng cao hơn, hơn nữa lần này là trực tiếp khiêu chiến mạch thứ nhất!

Các đệ tử xem cuộc chiến không phải mong đợi thành tích của mạch thứ ba, mà là mong đợi Phương Vọng ra tay. Đối mặt với mạch thứ nhất xếp hạng cao nhất, mạch thứ ba chắc chắn sẽ phải Phương Vọng ra, nếu không thì khởi đánh!

“Phương Vọng, người lên trước.” Dương Nguyên Tử trực tiếp căn dặn.

Phương Vọng gật đầu, bước đến sát ban công dưới sự cổ vũ của các đồng môn, trong lòng hấn nóng như lửa. Mạch thứ nhất cao thủ nhiều như mây, người hấn muốn khiêu chiến nhất là Lục Viễn Quân, muốn xem khoảng cách của bản thân và Lục Viễn Quân lớn cỡ nào.

Thế nhưng đúng lúc này, toàn thành đều rộ lên, bởi vì trên lầu các của mạch thứ nhất có một người nhảy lên đài đấu pháp.

“Sao lại là hấn?!”

Lý Ngu kinh ngạc, giọng điệu tràn đầy chán nản.

Phương Vọng nhìn chằm chằm. Người đứng trên đài đấu pháp là một nam tử áo lam, tóc dài tùy tiện buộc ở sau đầu bằng dây rơm, ngũ quan coi như là tuần tú. Nhưng râu ria trên mặt hấn rõ ràng rất lồi thoi lếch thếch, mang lại cho người ta cảm giác cà lơ phát phơ.

“Hứa Lăng, Linh Đan cảnh tầng chín, Huyền Nguyên bảo linh tuyệt phẩm, là đệ tử chỉ xếp sau Lục Viễn Quân trong mạch thứ nhất. Hấn từng là đại đệ tử mạch thứ nhất, cũng từng

là thiên tài đệ nhất Thái Uyên môn, sau khi thua Lục Viễn Quân mới nhường địa vị. Phương sư huynh, người phải cẩn thận!” Chu Bác nói nhanh, giới thiệu đơn giản lai lịch của đôi phương. Linh Đan cảnh tăng chín!

Phương Vọng không những không bị dọa, ngược lại trong lòng còn trở nên phấn khởi.

Đến đúng lúc lắm!

Hắn tung người nhảy lên, giống như hạc trắng lướt qua, nhẹ nhàng đáp xuống đài đấu pháp.

Tay phải của Hứa Lăng đặt trên trúc bồng ở bên hông, hắn vênh cằm, khinh thường nhìn về phía Phương Vọng, cười nói: “Phương sư đệ, Lục Viễn Quân nói người rất mạnh, hy vọng người đừng khiến ta thất vọng.”

Cánh tay phải của Phương Vọng giơ ngang, Thiên Cung kích ngưng tụ ra dưới lòng bàn tay, hắn thuận thế cầm lấy, trả lời: “Ta sẽ dốc hết sức, nhưng cũng hy vọng Hứa sư huynh đừng vì bại trong tay ta mà trách cứ sư đệ.”

Chương 84: Chiến với Linh Đan cảnh tăng chín. (2)

Chương 84: Chiến với Linh Đan cảnh tăng chín. (2)

Ba mươi hai tấm gương vàng không những có thể phản chiếu cảnh tượng, còn có thể truyền ra lời đối thoại của đệ tử trên đài. Nghe đối thoại của hai người, tất cả mọi người đều cảm nhận được mùi thuốc súng.

Một nữ đệ tử mạch thứ nhất cười ha ha, nói với Chu Tuyết: “Tộc nhân này của người rất tự tin.”

Chu Tuyết cười hỏi: “Hắn mới mười chín tuổi, đang là lúc khí phách thịnh nhất, lúc này không tự tin thì khi nào mới có thể tự tin?”

Mười chín tuổi!

Sắc mặt các đệ tử của mạch thứ nhất đều hơi thay đổi, chỉ có Lục Viễn Quân vẫn giữ nụ cười như cũ, hắc hắc như rất mong đợi biểu hiện của Phương Vọng.

Đối mặt với lời đáp trả ngang ngược của Phương Vọng, Hứa Lăng hừ lạnh, rút trúc bổng ở bên hông ra, trong trúc bổng lại là một trường kiếm.

Hứa Lăng không nói hai lời, quăng mạnh kiếm trúc ra, hàn quang lấp lóe, tốc độ của nó không hề thua kém tốc độ Phương Vọng ném Thiên Cung kích, thậm chí còn nhanh hơn!

Ánh mắt Phương Vọng chợt ngưng tụ, Thiên Cung kích trong tay bắn ra giống như trọng pháo, kèm theo tiếng nổ vang xé nát tất cả, đâm đầu giết tới.

Ầm!

Nháy mắt hai binh khí va chạm, kiếm trúc lại phát ra kiếm khí vô cùng mạnh mẽ, rung chuyển đài đấu pháp!

Phương Vọng và Hứa Lăng gần như bước ra cùng lúc, cho dù Phương Vọng dùng Tuyệt Ảnh Bộ, lúc hắc năm Thiên Cung kích, Hứa Lăng cũng nắm lấy chuôi kiếm của kiếm trúc. Phải biết rằng khoảng cách di chuyển của Hứa Lăng càng xa hơn.

Hai người nắm lấy binh khí của mình, Phương Vọng một tay vung kích, thế như chẻ tre. Hứa Lăng khéo léo tránh né, chợt bay lên cao, lật người vung kiếm chém về phía Hứa Thanh.

Hai người triển khai chiến đấu cận thân ác liệt, tiếng va chạm của kích kiếm vang lên không ngừng, ánh sáng phản lှိếp lấp lánh, hàn quang xán lạn.

Thân pháp của bọn họ thật sự quá nhanh, bóng dáng đan xen qua lại trong phạm vi năm trượng xung quanh. Đệ tử dưới Linh Đan cảnh hoàn toàn không thấy rõ, điều này cũng khiến

toàn thành yên tĩnh, người quan sát trận chiến chỉ sợ bỏ lỡ mỗi một nháy mắt.

Đệ tử mạch thứ ba lau mồ hôi thay Phương Vọng, đệ tử mạch thứ nhất thì kinh ngạc.

“Trong tay Hứa sư huynh là pháp khí tuyệt phẩm đấy, đó là hần tiêu hao trăm vạn công hiến mới đổi được!”

“Điều này chứng tỏ bảo linh bản mệnh của Phương Vọng phẩm cấp rất cao, rất có thể là Địa Nguyên bảo linh.”

“Chắc chắn là Địa Nguyên bảo linh rồi, so với Diệp Tường là biết rồi!”

“Mười chín tuổi đã có thể đại chiến với Linh Đan cảnh tầng chín, phải biết rằng Hứa sư huynh không phải hạng tầm thường, hần cũng là thiên tài.”

“Chẳng trách Lục sư huynh nói hần mạnh hơn chúng ta. Đáng tiếc, thiên tài như vậy sao không vào mạch thứ nhất chúng ta?

Chu Tuyết nhìn biểu hiện của Phương Vọng, khóe miệng hơi cong, trong đồng tử của nàng đều là bóng dáng của Phương Vọng.

Uỳnh!

Hứa Lăng bộc phát ra kiếm ý mạnh hơn, chém ra một kiếm, hơn trăm kiếm khí giống như gió bão càn quét về phía Phương Vọng, phô trương thanh thế.

Phương Vọng đột nhiên đâm Thiên Cung kích xuống đất, linh lực Huyền Dương bộc phát, tạo thành lá chắn vô hình để ngăn chặn. Lúc kiếm khí đụng vào, trong phút chốc dựng lên một bức tường khí cao mười trượng, vô cùng đồ sộ.

Hứa Lăng tung người nhảy lên, tay phải cầm kiếm trúc, tay trái ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của hần. Đó cũng là một

thanh kiếm, một thanh kiếm không có chuôi. Hắn trở tay cầm kiếm, dưới ánh mặt trời loáng thoáng thấy được đường viền của mũi kiếm.

Phương Vọng giương mắt, Huyền Dương chân hỏa toát ra từ trong mắt, tay phải cháy lên Huyền Dương chân hỏa, nhanh chóng bao phủ Thiên Cung kích, sau đó buông tay. Chân phải của hắn đột nhiên đá mạnh đuôi kích, Thiên Cung kích bốc lửa phùng phùng bị đá bay lên, xoay chuyển trong không trung. Lúc mũi kích rơi xuống, hắn nhanh chóng nắm lấy cán kích, cầm lên chém đi.

Huyền Dương chân hỏa cuộn cuộn hóa thành một Hỏa Long xông lên như gió lốc!

Cả quá trình chỉ trong nháy mắt, khiến người ta hoa cả mắt. Hứa Lăng giữa không trung còn chưa vung kiếm, một con Hỏa Long khổng lồ đã xuất hiện trước mặt hắn. Hỏa Long này còn to hơn cả người hắn gấp mấy lần!

Đối mặt với Hỏa Long khổng lồ trước mặt, đồng tử của Hứa Lăng chợt co rút lại, hắn không bị hù dọa, mà đã lập tức vặn eo, hai tay cầm kiếm, cơ thể xoay tròn giữa không trung. Kiếm khí cuồng bạo không ngừng lao ra, nhanh chóng chém đứt Huyền Dương Hỏa Long.

Từng luồng kiếm khí tùy ý rơi xuống, Phương Vọng vung Thiên Cung kích ngăn chặn, mặt đài bị kiếm khí đánh nổ, ngay cả màn sáng trận pháp bên rìa đài đấu pháp cũng bị đánh ra từng gợn sóng.

“Đây là linh lực to lớn cỡ nào!”

“Hứa Lăng sư huynh mạnh quá, kiếm khí đại khai đại hợp, tài năng lộ rõ!”

“Phương Vọng cũng rất mạnh, không hề thua kém.”

“Nhập môn ba năm thôi, Phương Vọng đã mạnh tới mức độ này à?”

“Trận chiến này, cho dù Phương Vọng thua, thì vẫn chứng minh bản thân có tiềm lực không thua kém gì Lục Viên Quân!”

Đệ tử các mạch toàn thành bàn tán, đều cho Phương Vọng và Hứa Lăng đánh giá vô cùng cao. Các đệ tử Phương phủ nín thở tập trung tinh thần, còn căng thẳng hơn cả Phương Vọng.

Phương Hàn Vũ đứng trước cửa sổ, ngược nhìn gương vàng trên trời, nhìn Phương Vọng bị kiếm khí áp chế trong gương vàng, sắc mặt hần bình tĩnh, lẩm bẩm tự hỏi: “Người còn muốn thăm dò bao lâu?”

Trong lòng hần, Phương Vọng là không thể thất bại.

Phương Vọng giống như nghe thấy lời của Phương Hàn Vũ, chỉ thấy hần đột nhiên nhảy về phía sau, né tránh phạm vi tập kích của kiếm khí của Hứa Lăng.

Còn chưa chạm đất, Phương Vọng đã giơ cao Thiên Cung kích, tay trái nhanh chóng thi pháp, linh lực thuận theo cánh tay phải tràn vào trong Thiên Cung kích. Trên đài đấu pháp bỗng dừng ngưng tụ ra lôi vân cuồn cuộn, nhanh chóng bao phủ cả đài đấu pháp.

Giờ phút này, toàn bộ trưởng lão xung quanh đài đấu pháp đều lộ vẻ xúc động, Tham Thụy chân nhân trên đài trợn to mắt, lẩm bẩm nói: “Không phải chứ... Sao có thể như vậy...”

Phong chủ các mạch ngời thẳng người, trưởng lão, đệ tử các mạch đều nhìn về phía lôi vân trên đài đấu pháp.

Chương 85: Thăng cấp.

Chương 85: Thăng cấp.

Hứa Lăng giữa không trung nhanh chóng đáp xuống đất, hai tay hấn cầm kiếm, ngẩng đầu nhìn, mảy kiếm cau chặt, chậm rãi phun ra năm chữ: ‘Đại Thiên Dẫn Lôi thuật!’

Đệ tử toàn thành đều có thể nghe thấy tiếng sấm sét, đè nén đến cực hạn. Trước Đại Thiên Dẫn Lôi thuật cũng từng có đệ tử thi triển pháp thuật trận thế lớn, nhưng còn lâu mới có động tĩnh lớn bằng Đại Thiên Dẫn Lôi thuật.

Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử, Lục Viễn Quân và Chu Tuyết đều thờ ơ. Nhưng cho dù Chu Hành Thế, Cố Ly, Phương Hàn Vũ đều biết thân phận thật sự của Bạch Y Kinh Hồng, thì vẫn không nhịn được lộ vẻ xúc động.

Trong ấn tượng của bọn họ, Phương Vọng là cao thủ tinh thông kiếm pháp, bọn họ là lần đầu thấy Phương Vọng thi triển Đại Thiên Dẫn Lôi thuật.

Nhập môn ba năm, luyện thành ba mươi sáu kiếm của Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, còn luyện thành pháp thuật hệ Lôi uy lực như vậy?

Lúc trước nghe nói Bạch Y Kinh Hồng từng thi triển Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, nhưng lúc thật sự đối mặt, bọn họ mới biết sự đáng sợ của thuật này.

Phương Vọng giờ cao Thiên Cung kích, trên trời lôi vân cuộn cuộn, lôi điện đan xen, uy áp kinh khủng tích lũy sức mạnh chờ hành động. Giờ phút này, hấn giống như thần linh nắm giữ sức mạnh trời đất, tóc dài bay phấp phới.

Hứa Lăng ý thức được không ổn, lập tức giết về phía Phương Vọng.

Hấn ném kiếm trúc trong tay ra trước, kiếm trúc biến thành một tia sắc lạnh, bay nhanh tới, mục tiêu chĩa thẳng vào đầu của Phương Vọng.

Nhanh quá!

Tham Thụy chân nhân trên đài suýt nữa ra tay, nhưng hắn vẫn nhìn được rồi.

Phương Vọng thi triển Tuyệt Ảnh Bộ né tránh, Hứa Lăng đã giết đến trước mặt hắn, tay trái nắm ngược pháp kiếm bản mệnh, lưỡi kiếm vô hình chém về phía cổ của Phương Vọng.

Trong phút chốc, Phương Vọng vùng Thiên Cung kích chém xuống.

Keng...

Hai bảo linh bản mệnh va chạm, Hứa Lăng chỉ cảm thấy một tiếng rỗng ngâm nổ vang bên tai, khiến tinh thần hắn hoảng hốt, lúc mở mắt lần nữa, Phương Vọng đã bay vọt lên.

Lôi đình cuộn cuộn trên đỉnh đầu, Phương Vọng lạnh nhạt cúi xuống nhìn Hứa Lăng, sau đó vùng kích xuống. Đại Thiên Dẫn Lôi thuật bộc phát!

Mấy chục lôi đình chọt rơi xuống, to nhỏ khác nhau, nhưng đủ để bao phủ cả đài đấu pháp.

Đối mặt với lôi uy như diệt thế, Hứa Lăng buông kiếm trong tay ra, hai tay hắn thi pháp, kiếm trúc và kiếm vô hình vây quanh người hắn xoay chuyển nhanh chóng, kiếm khí tràn ra ngoài cơ thể.

Một tia lôi điện đánh về phía hắn, bị hai luồng kiếm khí đan xen đánh tan, không làm hắn bị thương.

Hai luồng kiếm khí đan xen vây quanh Hứa Lăng nhanh chóng lớn mạnh, ngưng kết thành trận, cơn bão kiếm khí chui lên từ dưới đất, uy thế rất kinh người, nhưng rất nhanh đã bị từng tia lôi điện nhấn chìm.

Đoàng! Đoàng! Đoàng...

Đài đấu pháp rung mạnh, màn sáng trận pháp ở bên rìa cũng run rẩy. Toàn thành lặng ngắt như tờ, tất cả đệ tử đều

nhìn chăm chăm cảnh tượng trong gương vàng.

Tham Thụy chân nhân cầm một tấm gương vàng, ngăn chặn sự tác động của Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vị trí lúc trước của Hứa Lăng, cho dù lôi quang chói mắt, nhưng hắn không hề chớp mắt một lần nào.

Sau khi bóng dáng của Hứa Lăng biến mất quá ba nhịp thở, Tham Thụy chân nhân không kiềm chế được nữa, lập tức ném gương vàng trong tay ra.

Gương vàng bắn ra kim quang, xua tan lôi điện ở dọc đường, nhanh chóng đến trung tâm đài đấu pháp, rộ lên ánh sáng mạnh mẽ ngăn chặn lôi điện đầy trời.

Lúc này, Phương Vọng cắt đứt linh lực, không duy trì Đại Thiên Dẫn Lôi thuật nữa.

Tiếng sấm sét trên trời biến mất, nhưng mây đen không thể tiêu tan sạch sẽ trong thời gian ngắn, ánh mắt của mọi người nhìn về phía gương vàng.

Đội lôi quang tản đi, bóng dáng của Hứa Lăng hiện ra, hắn nửa quỳ dưới đất, há miệng thở gấp, áo bào rách nát, tóc tai bù xù, trên người đầy vết thương, dưới đất loang lổ vết máu. Hai thanh kiếm xoay quanh người hắn tốc độ chậm chạp, rồi leng keng rơi xuống đất.

Hứa Lăng khó khăn ngẩng đầu lên nhìn, nhưng còn chưa tìm được bóng dáng của Phương Vọng, hắn đã ngã xuống, mất đi ý thức.

Thấy cảnh này, Phương Vọng thầm thở phào nhẹ nhõm. Hứa Lăng thật sự rất mạnh mẽ, chỉ dựa vào Huyền Dương chân hỏa rất khó đánh bại, cho nên hắn mới thi triển Đại Thiên Dẫn Lôi thuật. Đây là pháp thuật thượng thừa của Thái Uyên môn, không khó học như Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, không tới mức để lộ thân phận Bạch Y Kinh Hồng.

Đề mạnh mẽ đánh bại Hứa Lăng, lúc Phương Vọng thi triển Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, hẳn đã không hề nhường.

“Đáng tiếc, không thể khiêu chiến Lục Viễn Quân với trạng thái toàn thịnh.”

Phương Vọng cố làm ra vẻ bình thản, trong lòng lại đang thở dài, đối phó với Hứa Lăng đã tiêu hao không ít linh lực.

Tham Thụy chân nhân lập tức nói: “Mạch thứ ba Phương Vọng chiến thắng!”

Một trưởng lão nhanh chóng lên đài, kiểm tra vết thương của Hứa Lăng.

Đệ tử các mạch tất cả đều hoảng sợ nhìn về phía Phương Vọng, toàn thành cũng rơi vào trong im lặng.

“Đó lẽ nào là Đại Thiên Dẫn Lôi thuật?” Một nam đệ tử của mạch thứ nhất run giọng hỏi.

Đại Thiên Dẫn Lôi thuật là pháp thuật hệ Lôi mạnh nhất Thái Uyên môn, mặc dù Thái Uyên môn không lấy pháp thuật hệ Lôi làm chủ, nhưng uy danh của Đại Thiên Dẫn Lôi thuật không nhỏ, thậm chí cũng có danh tiếng rất lớn trong Tu Tiên giới Đại Tề.

Qua lời giới thiệu của Chu Tuyết, Lục Viễn Quân, các đệ tử mạch thứ nhất trên lầu các đều biết lai lịch của Phương Vọng.

Nhập môn ba năm, dưới tình huống nhanh chóng tăng tu vi lại còn có thể nắm giữ Đại Thiên Dẫn Lôi thuật...

Thiên tài như vậy...

Năm đó Lục Viễn Quân thật sự có thể So sánh sao?

Sau sự yên lặng ngắn ngủi, toàn thành rộ lên tiếng hoan hô, tiếng hò hét to lớn.

Phương Vọng quay người nhìn về phía mạch thứ nhất, ánh mắt vừa tìm thấy Lục Viễn Quân, tiếng nói của Dương Nguyên Tử đã truyền tới: “Thay người!” Lời này vừa ra, đệ tử sắp lên sân của mạch thứ nhất lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Hứa Lăng chỉ xếp sau Lục Viễn Quân cũng thất bại thảm hại, bọn họ không dám lên.

Chương 86: Thăng cấp. (2)

Chương 86: Thăng cấp. (2)

Cửu mạch đấu pháp đến bây giờ, Phương Vọng là người ra tay ác nhất, mỗi một đối thủ đều bị thương nặng.

Phương Vọng bay về phía lầu các của mạch thứ ba dưới tiếng hoan hô của cả thành, các đệ tử vây quanh nghênh đón hắn.

“Phương sư đệ, người đã vượt qua ta rồi!” Lý Ngu hứng khởi nói, dường như không hề lo lắng Phương Vọng sẽ thay thế vị trí đại đệ tử của hắn.

Đệ tử khác cũng khen ngợi thực lực của Phương Vọng, khoa trương nhất là Chu Bác, cảm thấy hắn sắp quỳ xuống, cúng bái rồi.

Lục Viễn Quân đứng trong lầu các, nhìn Phương Vọng từ phía xa, khẽ cười nói: “Xem ra ta vẫn là đánh giá thấp thực lực của Phương sư đệ rồi.”

Đệ tử các mạch đều thán phục sự mạnh mẽ của Phương Vọng, nhập môn ba năm đã có thực lực này, Lục Viễn Quân năm đó cũng không khoa trương như vậy.

Cộng thêm Chu Tuyết, Diệp Tường, Cố Ly bộc lộ tài năng lúc trước, tất cả đệ tử đều cảm thấy Thái Uyên môn có xu thế bay cao.

Lúc trước Địa Nguyên bảo linh trăm năm khó gặp, bây giờ Thái Uyên môn xuất hiện liên tiếp bốn người, chắc chắn là ông trời phù hộ Thái Uyên môn.

Vì thực lực quá mạnh mẽ, cho nên Phương Vọng và Chu Tuyết cũng bị cho là Địa Nguyên bảo linh.

“Phương Vọng, tiếp theo nghỉ ngơi cho tốt đi, người không cần lên đài nữa rồi, với thành tích chiến thắng của người đủ để thăng cấp đến vị trí chín ghế cuối cùng.” Tiếng của Dương Nguyên Tử truyền tới, giọng điệu của hắn bình tĩnh, giống như không hề bị biểu hiện của Phương Vọng làm cho chấn động. Nhưng nếu nhìn kỹ, thì có thể phát hiện hắn đang nắm chặt tay vịn của cái ghế.

Trong lầu các chủ mạch.

Phó chương môn Trần An Thế ngồi bên cạnh Quảng Cầu Tiên, tướng mặt hắn thoát nhìn khoảng hơn năm mươi tuổi, cơ thể hơi gầy gò, nhưng trông hắn càng uy nghiêm hơn Quảng Cầu Tiên hòa nhã, giữa lông mày hiện lên cảm giác áp bách.

“Sur huynh, kẻ này lợi hại như vậy, không lẽ chính là người trốn ở Thủy Uyên điện hôm đó?” Trần An Thế liếc nhìn Quảng Cầu Tiên, ánh mắt sắc bén, chậm rãi hỏi.

Quảng Cầu Tiên cười nhưng không nói, trông hắn rất bình tĩnh, trong lòng lại vô cùng cảm thán.

Đây chính là Thiên Nguyên bảo linh sao?

Ba năm đã có thực lực như vậy...

Phương Vọng không biết chương môn, phó chương môn, các trưởng lão đang nghĩ gì. Sau khi biết bản thân có thể thăng cấp vị trí chín ghế cuối cùng, hắn đã bắt đầu mặc sức tưởng tượng bảo linh bản mệnh thứ hai!

Sau khi vào Đại Thánh Động Thiên, thu thập thiên tài địa bảo, chắc chắn hẳn sẽ đột phá Linh Đan cảnh, đến lúc đó chắc có thể ngưng tụ bảo linh bản mệnh thứ hai.

Bảo linh bản mệnh thứ nhất là kích, vậy cái thứ hai sẽ là gì?

Hắn phải suy nghĩ cho kỹ, có lẽ Thiên Cung sẽ không can thiệp vào lần Tổ Linh thứ hai của hắn.

Sau trận chiến của Phương Vọng và Hứa Lăng, nhiều tình báo liên quan tới Phương Vọng bắt đầu được lưu truyền. Trước khi nhập môn mới Dương Khí cảnh tầng bảy, sau khi nhập môn ba năm chiến thắng đệ tử thân truyền Linh Đan cảnh tầng chín!

Sau khi tin tức này được đệ tử mạch thứ ba truyền ra, nó giống như một cơn gió lốc thổi quét toàn thành, người nghe không ai không cảm thấy chấn động. Thiên kiều tuyệt thế trong những truyền thuyết kia vậy mà xuất hiện ở bên cạnh bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy không chân thật. ắt nhiều người đều đang nghi ngờ điều này, cho rằng Phương Vọng chỉ là khiêm tốn giống Diệp Tường, khiến người ta hiểu nhầm thành hắn là đệ tử mới.

Thời gian sẽ chứng minh chân tướng!

Trong một khách sạn của chủ thành, Triệu Chân ngồi bên cạnh cửa sổ, hắn không nhìn về phía gương vàng trên trời, mà lại tự rót rượu cho mình, chỉ là tay phải rót rượu của hắn đang run rẩy. Đệ tử trong khách sạn đều đang bàn tán về sự mạnh mẽ của Phương Vọng, không để ý tới sự khác thường của hắn. Nếu như ngồi đối diện hắn thì có thể thấy được cả đầu hắn toàn mồ hôi, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Sau khi Phương Vọng xuống sân, mặc dù chiến đấu sau đó cũng đặc sắc, nhưng khiến những người xem chiến luôn cảm

thấy chán chường.

Vậy mà mạch thứ nhất còn ẩn giấu một thiên tài Địa Nguyên bảo linh. Dưới tình huống không bao gồm Phương Vọng, Chu Tuyết, thì thiên tài này cộng thêm Diệp Tường, Cố Ly, Lục Viễn Quân, Thái Uyên môn đã có bốn thiên tài Địa Nguyên bảo linh. Chẳng trách trong một tuyến thời gian khác có thể trở thành giáo phái mạnh nhất Tu Tiên giới Đại Tề.

Mãi đến nửa ngày cuối cùng, lại có mạch phong xếp gần cuối khiêu chiến mạch thứ ba, Dương Nguyên Tử phái Cố Ly ra nghênh chiến. Đối thủ là ba đệ tử Tố Linh cảnh, một đệ tử Linh Đan cảnh tăng một.

Chắc chắn luôn!

Có mờ ám!

Sau khi Cố Ly phóng khoáng giành bốn trận thắng liên tiếp, trở về bên cạnh Phương Vọng, mặt nàng không có cảm xúc. Không biết có phải ảo giác của Phương Vọng không, hắn cảm thấy nàng đang cố ý né tránh ánh mắt của hắn. Lúc đệ tử khác khen ngợi nàng, nàng cũng chỉ khẽ gật đầu.

Lại nghĩ đến đối thủ lúc trước của Cố Ly, sợ rằng đối thủ trên Linh Đan cảnh đều cố ý nhường nàng.

Cũng đúng, đây là thiên tài Địa Nguyên bảo linh đấy, sao Thái Uyên môn không bồi dưỡng trọng điểm được chứ?

Dưới bất cứ quy tắc nào đều có vùng xám.

Thời gian qua cực nhanh.

Thời hạn bảy ngày của cửu mạch đấu pháp đã kết thúc, cuối cùng mạch thứ ba giữ vững vị trí top 5, đón nhận thành tích tốt nhất trong năm mươi năm trở lại đây.

Sau khi Quảng Cầu Tiên tuyên bố xong xếp hạng các mạch, phó chương môn Trần An Thế đứng dậy, nói: “Chín đệ

tử đại diện Thái Uyên môn đến Động Thiên tìm cơ duyên bao gồm Lục Viễn Quân, Phương Vọng, Hứa Lăng, Diệp Tường, Chu Tuyết, Cố Ly, Yến Phi Nhạc, Đường Quyết, Tiêu Lăng!”

“Giữa trưa ngày này một tháng sau, các người đến chờ trước Thủy Uyên điện!”

Đến đây, cửu mạch đấu pháp kỳ này đã kết thúc!

Đệ tử các lầu các nhao nhao bay ra, bay về phía chỗ lầu các của mạch thứ ba, tất cả đều đến vì Phương Vọng. Đối mặt các đệ tử thân truyền các mạch đến kết bạn, Phương Vọng không thể không khách sáo, sau này thậm chí ngay cả trưởng lão các mạch cũng đến rồi.

Chương 87: Thần Dưỡng Kiếm Khí, kiếm trong mắt.

Chương 87: Thần Dưỡng Kiếm Khí, kiếm trong mắt.

Tồn đến một canh giờ, Phương Vọng mới có thể thoát thân. Hắn nhanh chóng trở về trước động phủ sơn môn của mình, phát hiện Cố Ly đang đợi ở cửa.

Phương Vọng đáp xuống đất, đang định lên tiếng chào hỏi, Cố Ly đã nói trước: “Rất thất vọng nhỉ, nhưng ta không thể từ chối, cho dù ta không muốn, tông môn cũng sẽ đẩy ta lên. Hơn nữa bản thân ta cũng muốn có cơ hội này, lúc trước phụ thân ta đã từng nói chuyện này với ta.”

Phương Vọng chớp mắt, hỏi: “Thất vọng cái gì? Ta chỉ có hâm mộ. Làm ơn, người đang khoe khoang ở đây à?”

Công bằng?

Buồn cười, trên đời này ngoài sống chết, đâu có chuyện công bằng tuyệt đối! Sự xuất hiện của tu tiên, có lẽ khiến ngay cả sống chết cũng trở nên không công bằng rồi.

Cố Ly bị giọng điệu của hắn chọc cho trong lòng giảm bớt buồn rầu rồi. Nàng quăng cho Phương Vọng ánh mắt khinh bỉ,

sau đó lấy ra hai quyển sách da màu lam trong túi trữ vật ra. Nàng đưa cho Phương Vọng, nói: “Phụ thân ta nghe nói lúc khảo sát nhập môn người dùng Dưỡng Khí cảnh † ăng bảy đánh bại ta, nên muốn qua lại thân thiết với người. Đây là Thiên Địa Bảo Lục và tuyệt học Thân Dưỡng Kiếm Khí của Cố gia ta”

“Thiên Địa Bảo Lục ghi chép thiên tài địa bảo giữa thiên địa, có ích cho người thu thập bảo vật trong Đại Thánh Động Thiên. Thân Dưỡng Kiếm Khí là pháp môn kiếm khí đệ tử đích truyền của Cố gia nhất định phải tu, nhưng người có thể luyện ra thành quả vô cùng ít ỏi. Nếu như đại thành, thì sẽ có thân thông thần kỳ như trong truyền thuyết.”

Dứt lời nàng quay người rời đi. Phương Vọng nhìn bóng lưng của nàng, muốn nói lại thôi.

Cố Ly đi rất nhanh, mau chóng về đến động phủ của mình, giống như chỉ sợ hấn sẽ từ chối.

Phương Vọng lắc đầu bật cười, sau đó bước vào động phủ của mình.

Phương Vọng ngồi trên giường, bắt đầu lật xem Thiên Địa Bảo Lục, mỗi một trang đều có vẽ hình, sau đó là lời văn giới thiệu. Đủ các loại hoa cỏ quả cây khiến hấn xem rất chăm chú, ngoài ra còn có rất nhiều khoáng thạch kỳ lạ.

Mặc dù không phải bí tịch, nhưng Thiên Địa Bảo Lục này vẫn cho Phương Vọng niềm vui bất ngờ.

Hấn xem nửa canh giờ mới đặt Thiên Địa Bảo Lục vào trong túi trữ vật, sau đó cầm Thân Dưỡng Kiếm Khí lên xem.

Hấn không có mong chờ quá lớn đối với Thân Dưỡng Kiếm Khí, dù sao cũng từng được thấy Ngũ Thánh kiếm pháp của Cố Ly rồi.

Đang xem, sắc mặt của hấn dần trở nên nghiêm túc.

Thần Dưỡng Kiếm Khí không đơn giản nhất

Kiểm khí này là dưỡng ở trong đan điền, thời gian tu dưỡng càng dài, kiếm khí này càng mạnh. Nói tóm lại thời kỳ đầu Thần Dưỡng Kiếm Khí rất yếu, thậm chí trong mười năm đầu rất khó tạo thành sức chiến đấu, cho nên đến nay Cố Ly vẫn chưa từng thi triển.

Phương Vọng thì khác, nếu như từ lúc bắt đầu hắn đã luyện Thần Dưỡng Kiếm Khí đến cảnh giới đại viên mãn, vậy thì tốc độ tu dưỡng Thần Dưỡng Kiếm Khí của hắn sẽ vượt xa người Cố gia. Dù sao người Cố gia tu hành Thần Dưỡng Kiếm Khí còn phải đi từng bước, ngưng tụ kiếm khí đã phải tốn thời gian rất dài.

Lúc Phương Vọng sắp lật đến trang cuối cùng, tay của hắn hơi run.

Có quỷ mới biết phải ở trong Thiên Cung bao lâu, nhưng nghĩ đến sắp phải đến Đại Thánh Động Thiên, hắn lại cảm thấy có thêm một thủ đoạn chiến đấu là chuyện tốt.

Phương Vọng hít sâu, sau đó lật trang cuối cùng ra, bắt đầu đọc.

Lúc hắn xem xong đến chữ cuối cùng, đầu óc chợt bùng nổ, tất cả trước mắt trở nên mơ hồ.

Phương Vọng mở mắt ra lần nữa, phát hiện bản thân đã đến Thiên Cung. Hắn cũng không lãng phí thời gian, lập tức bắt đầu tu luyện Thần Dưỡng Kiếm Khí.

Thần Dưỡng Kiếm Khí không chia theo cảnh giới, nhưng quá trình tu hành rất gian nan, không phải kiếm khí bình thường, lại giống như đang tìm kiếm linh hồn.

Cứ như vậy, từng năm trôi qua.

Cuối cùng, Phương Vọng tốn một trăm hai mươi năm mới luyện Thân Dưỡng Kiếm Khí đến cảnh giới đại viên mãn. Giờ phút này, cuối cùng hắn đã tin lời của Cố Ly.

Thần Dưỡng Kiếm Khí quả thật có thần thông thần kỳ!

Thần Dưỡng Kiếm Khí đại viên mãn không phải nằm trong đan điền, mà là ở trong linh hồn, điều này khiến cho thần thức của Phương Vọng tăng mạnh, có thể quan sát hồn phách của bản thân.

Về bản chất, Thân Dưỡng Kiếm Khí đại viên mãn tương đương với một phần linh hồn tách ra, giết ra từ trong mắt, chịu sự khống chế của hắn, sau khi giết địch lại trở về trong người, không dính bất cứ sự ô uế nào, lại có lực sát thương kinh khủng. Quan trọng là Thần Dưỡng Kiếm Khí không có giới hạn trên, hắn dưỡng càng lâu, Thần Dưỡng Kiếm Khí càng mạnh.

Ý thức của Phương Vọng thoát ra khỏi Thiên Cung, hắn mở mắt nhìn, đập vào mắt là động phủ của bản thân.

Hắn cố nhin xung động muốn ra ngoài nhìn trời đất, bắt đầu tu luyện Thân Dưỡng Kiếm Khí. Linh khí nhập thể, chưa tới thời gian một chén trà, linh hồn của hắn đã luyện ra Thần Dưỡng Kiếm Khí. Từ nay về sau, khi hắn nạp khí sẽ có một phần linh khí tự động nuôi dưỡng Thân Dưỡng Kiếm Khí. Đây chính là Thần Dưỡng Kiếm Khí đại viên mãn, không cần hắn tu luyện riêng.

Đương nhiên, nếu như hắn cho rằng Thần Dưỡng Kiếm Khí sẽ ảnh hưởng đến tốc độ tu hành, thì hắn cũng có thể tự cắt đứt liên hệ của Thần Dưỡng Kiếm Khí và thể giới bên ngoài.

Mắt Phương Vọng bỗng mở to, đồng tử ửng sáng ngời, một kiếm khí toát ra từ trong mắt, bay xuyên trong động phủ với

tốc độ cực nhanh, nhanh như tia chớp. Sau đó hắn thu lại, kiếm khí nhanh chóng chui vào mắt, mắt của hắn khôi phục lại bình thường.

Thoải mái!

Nháy mắt Thần Dưỡng Kiếm Khí chui ra khỏi người, Phương Vọng cảm thấy bản thân giống như có phân thân, có thể nắm bắt Thần Dưỡng Kiếm Khí một cách hoàn mỹ, thậm chí tất cả bốn bên đều có cảm giác ngưng trệ.

Sau này đối địch, Thần Dưỡng Kiếm Khí sẽ là sát chiêu của hắn!

Mấy trăm năm sau, Thần Dưỡng Kiếm Khí sẽ là chiêu lớn của hắn, hai mắt vừa mở, kiếm khí trào ra bốn phía, hủy trời diệt đất!

Phương Vọng chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy hăng hái.

Chương 88: Thần Dưỡng Kiếm Khí, kiếm trong mắt. (2)

Chương 88: Thần Dưỡng Kiếm Khí, kiếm trong mắt. (2)

Hắn lập tức đứng dậy, đi ra khỏi động phủ, đến bên vách núi, nhìn tuyết bay đầy trời, hắn rất muốn hô to phát tiết sự buồn bực khổ tu trăm năm, nhưng hắn đã nhịn xuống rồi!

Không được!

Nhất định phải ra ngoài đi dạo, nói chuyện với người khác!

Phương Vọng lập tức xuất phát, đến thăm hỏi các tộc nhân của hắn, ngoài Chu Tuyết, tất cả đều đang ở trong động phủ của mình.

Mãi đến ba ngày sau hắn mới trở về, hắn bước đến trước cửa, do dự chốc lát, rồi lại đến trước động phủ của Cổ Ly, nói: “Cổ cô nương, có ở đây không?”

Không lâu sau, sơn môn mở ra, Cố Ly bước ra, nàng nghi ngờ hỏi: “Chuyện gì?”

Phương Vọng hiếm khi chủ động tìm nàng, nàng còn tưởng là đã xảy ra chuyện gì.

“Ba ngày nay ta vẫn luôn nghiên cứu Thần Dưỡng Kiếm Khí, dám hỏi Cố gia có mấy người luyện thành Thần Dưỡng Kiếm Khí? Người mạnh nhất có thể vận dụng đến trình độ nào?” Phương Vọng nghiêm túc hỏi.

Nhìn một trăm hai mươi năm, hắn phải so sánh với người khác một phen.

Cố Ly bất đắc dĩ nói: ‘Phương Vọng, người quả thật là thiên tài, nhưng Thần Dưỡng Kiếm Khí không thể quá nóng vội. Hiện giờ người Cố gia có thể dùng Thần Dưỡng Kiếm Khí tiến hành chiến đấu chưa đến hai bàn tay, mạnh nhất là gia gia của ta. Hắn có thể phun ra kiếm khí, vật nào cũng có thể xuyên qua, thậm chí có thể đánh nát pháp khí thượng phẩm.’
Miệng phun kiếm khí?

Vậy không phải là trình độ lúc ta tu luyện được bốn mươi năm à?

Nghe lời Cố Ly nói, Phương Vọng xác nhận trình độ Thần Dưỡng Kiếm Khí của hắn đã vượt qua tất cả mọi người trong Cố gia, ừm, tất cả người sống.

“Thì ra là vậy, chẳng trách khó luyện như vậy.” Phương Vọng cố làm ra vẻ tán thành, nói.

Cố Ly lo lắng nàng đã kích thích tích cực của Phương Vọng, an ủi nói: “Người đừng nản lòng, thiên tư của người mạnh như vậy, ngay cả Ngự Kiếm thuật cũng có thể luyện tới mức độ khó bề tưởng tượng kia. Đợi một thời gian, Thần Dưỡng Kiếm Khí của người chắc chắn sẽ xuất thân nhập hóa, ngay cả gia gia của ta cũng không bằng người.”

“Cảm ơn Cố cô nương đã khích lệ, vậy ta phải luyện nhiều hơn, không thể khiến Cố cô nương thất vọng.”

“Ừ, nếu người luyện thành Thân Dưỡng Kiếm Khí, thì nhớ nói với ta.”

“Ồ? Tại sao?”

“Gia phụ rất mong đợi thành quả của người.”

“Không phải là ta luyện thành rồi, phụ thân người sẽ muốn hứa gả người cho ta đấy chứ?”

“Sao có thể! Người mơ rõ đẹp. Thiên tư như ta, phụ thân ta sẽ không sắp xếp hôn sự của ta, cả đời này của ta chỉ theo đuổi tu vi, không thể nào xuất giá!”

Cố Ly trợn mắt nói. Gương mặt của nàng hơi thẹn thùng.

Phương Vọng đột nhiên không phân biệt rõ là xấu hổ, hay là thẹn quá hóa giận. Nhưng mà hắn không dám nói bây giờ hắn đã luyện thành Thân Dưỡng Kiếm Khí, hắn vẫn muốn có giữ lại chút liên quan tới thiên tư của bản thân.

“Không nói với người nữa, ta phải tu luyện đây!”

Cố Ly hừ một tiếng, quay người về động phủ.

Phương Vọng cười, cảm thấy Cố Ly như vậy rất thú vị, ít nhất không đoan trang như lúc bình thường.

Hắn cũng về động phủ, chuẩn bị tu luyện. Đến Đại Thánh Động Phủ có thể sẽ gặp tu sĩ Tu Tiên giới của vương triều khác, hắn phải dốc hết sức trở nên mạnh mẽ. ...

Rất nhanh thời gian một tháng đã đến, tuyết mùa đông của Thái Uyên môn vẫn chưa tan.

Trước Thủy Uyên điện, chủ mạch.

Phương Vọng và Cố Ly ngợ kiếm đến nơi, đáp xuống mặt đất, đã có năm đệ tử đứng đợi ở đây, trong đó bao gồm Chu

Tuyết, Hứa Lăng. Thấy Phương Vọng, sắc mặt Hứa Lăng rất không tự nhiên, nhưng hắn vẫn chủ động gật đầu với Phương Vọng, Phương Vọng cũng không sĩ diện, gật đầu đáp lại.

Chu Tuyết bước tới bên cạnh Phương Vọng, chào hỏi: “Thành đôi thành cặp, tình cảm của các người không tệ nha.”

Phương Vọng nhếch mày nói: “Dù sao cũng là láng giềng.”

Cổ Ly liếc nhìn Chu Tuyết, lặng lẽ bước qua bên cạnh cho hai người không gian, nàng không vì vậy mà bị lạnh nhạt, đệ tử khác bắt đầu hàn huyên với nàng.

Phương Vọng mỉm cười nói: “Vẫn phải nhờ người, đám Hàn Vũ đều từng nhận được sự giúp đỡ, chỉ điểm của người, người không lạnh nhạt với một ai. Điểm này ta không sánh bằng người, người chính là đại ca dẫn đầu của chúng ta.”

Đại ca dẫn đầu? Chu Tuyết mỉm môi cười, nói: “Danh hiệu này đúng là không hay, người đừng nghĩ nhiều như vậy, người đặt hết toàn bộ tinh lực của người vào việc tu luyện của bản thân đi. Nếu ta có việc phải rời đi, sẽ nói trước với người, bình thường người không cần bận tâm Phương gia.”

Phương Vọng gật đầu, hai người cùng trải qua sống chết, đáng để tin tưởng. Hơn nữa cả đường đi, vì sự tồn tại của Chu Tuyết, quả thật hắn chưa từng bận tâm chuyện khác, cho dù là cứu Phương Hàn Vũ, cũng có Chu Tuyết đi cùng.

Ngay cả chuyện trả thù đều bị Chu Tuyết ôm đồm, ngoài mặt Phương Vọng không có ý kiến, nhưng trong lòng lại hơi ghen.

Đội hắn có thực lực chống lại Lục Viễn Quân và thế lực sau lưng hắn, đến lúc đó hắn chắc chắn sẽ chính tay giết kẻ thù!

Không bao lâu, Lục Viễn Quân và một đệ tử khác đã đến nơi. Chín đệ tử đại diện Thái Uyên môn lần đầu tụ tập cùng

nhau, tất nhiên Lục Viễn Quân là nhân vật trung tâm, hấn đối xử với mọi người đều rất tốt, có thể chăm sóc mỗi một đệ tử.

Chu Tuyết cũng như vậy, chuyện trò vui vẻ với Lục Viễn Quân, giống như quan hệ sư huynh và sư muội rất tốt, Phương Vọng biết chân tướng lại cảm nhận được sát cơ của nàng.

Lúc này.

Cửa lớn của Thủy Uyên điện mở ra, Quảng Cầu Tiên dẫn theo một nhóm trưởng lão bước ra. Phó chủ môn Trần An Thế đứng ngay phía sau Quảng Cầu Tiên, lúc đi lại khí thế rất mạnh, còn khiến người ta chú ý hơn Quảng Cầu Tiên.

“Phó chủ môn Trần An Thế là gian tế của Xi Ma tông, về sau Ma đạo vây công Thái Uyên môn, chính là do hấn chủ đạo, người tránh xa hấn chút, đừng dễ dàng tin bất cứ lời nào của hấn.”

Phương Vọng đột nhiên nghe thấy truyền âm của Chu Tuyết, tim hấn đập điên cuồng.

Hay lắm, người không sợ bị phó trưởng môn nghe thấy à?

Phương Vọng thậm chí không dám nhìn Chu Tuyết, cũng không nhìn Trần An Thế, ánh mắt đặt trên người Quảng Cầu Tiên.

Chương 89: Xi Ma tông

Chương 89: Xi Ma tông

Truyền Âm thuật của hấn chắc chắn không bằng Chu Tuyết, cho nên hấn không dám trả lời.

Quảng Cầu Tiên bước tới cạnh thêm đá, nói: “Lần này xuất hành do phó trưởng môn và trưởng lão truyền thừa dẫn dắt các ngươi đi, tình hình chi tiết, bọn họ sẽ nói cho các ngươi ở trên đường. Chuyện này mặc dù là cơ duyên, nhưng cũng có kèm

theo sát họa, các người tự lo cho mình, ta ở Thái Uyên môn đợi các người trở về.”

Ánh mắt Phương Vọng đặt trên người của trưởng lão truyền thừa Triệu Truyền Càn, ban đầu chính là Triệu Truyền Càn dẫn hắn đi gặp Quảng Cầu Tiên, lại dẫn hắn lên mạch thứ ba.

Triệu Truyền Càn cảm nhận được ánh mắt của Phương Vọng, hắn giữ vững uy nghiêm, chỉ chạm mắt với Phương Vọng một cái, không đáp lại.

Trần An Thế tiến lên một bước, tay phải vung lên, một thuyền gỗ nhỏ bay ra từ trong tay áo của hắn, nhanh chóng biến to ra dài đến mười trượng. Trên thuyền còn có một lầu các, toàn thể màu đỏ, còn treo đèn lồng.

Thuyền gỗ lơ lửng giữa không trung. Nó vừa xuất hiện, Phương Vọng cảm nhận được rõ ràng thiên địa linh khí xung quanh đều vọt về phía nó.

Trần An Thế, Triệu Truyền Càn và năm trưởng lão lập tức nhảy vào trong thuyền, chín đệ tử theo sát ngay phía sau.

Phương Vọng đứng trên boong thuyền, dùng thần thức thăm dò con thuyền này, phát hiện dưới tấm gỗ là các loại lá bùa và linh kiện pháp khí, phức tạp và tinh vi.

Rất nhanh, thuyền gỗ này bắt đầu khởi hành, tốc độ đột nhiên tăng lên, nháy mắt đã biến mất trong sương tuyết ở chân trời.

Quảng Cầu Tiên đứng trên bậc ngược nhìn cảnh này, các trưởng lão phía sau lục tục rời đi, cuối cùng Dương Nguyên Tử bước ra từ trong Thủy Uyên điện, tới bên cạnh hắn.

Lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ.

Gió lạnh bay qua, thổi bay mái tóc của hai người.

“Sur huynh, ta cứ cảm thấy chuyện Đại Tề chuyển thành vương triều tu tiên không đáng tin, lần này đến Đại Thánh Động Thiên e là sẽ xảy ra chuyện lớn.” Dương Nguyên Tử nói, giọng điệu lạnh nhạt.

Mặt Quảng Cầu Tiên không có cảm xúc, trả lời: “Ta cũng biết, nhưng cũng may Đại Thánh Động Thiên không chịu bất cứ một giáo phái nào không chế. Cơ duyên như vậy không thể bỏ qua, có thể khiến nhóm đệ tử này trưởng thành nhanh hơn, nhất là Viễn Quân, Thái Uyên môn cần sức mạnh của hãn.”

Dương Nguyên Tử cau mày hỏi: “Gần đây mạch thứ nhất lưu truyền một số nghị luận liên quan tới Lục Viễn Quân. Sur huynh, người phải trông kỹ hãn, đừng chiều hãn, đừng quên xuất thân của hãn.”

Quảng Cầu Tiên liếc nhìn hãn, trả lời: “Sur đệ, ân oán thế hệ trước là của thế hệ trước, còn những nghị luận kia chỉ cần không có ảnh hưởng lớn, thì đừng quản nữa. Người không phải cũng nắm giữ một số pháp thuật của Thanh Thiên cốc à, lẽ nào muốn ta xử tội của người?”

“Hừ! Vậy để ta xem Lục Viễn Quân người cung chiều có thể địch lại Hạ Khinh Thiên của Xi Ma tông, Từ Cầu Mệnh của Huyền Hồng Kiếm tông không!” Dương Nguyên Tử lạnh lùng nói.

Quảng Cầu Tiên lắc đầu cười, rồi quay người đi về phía Thủy Uyên điện. ...

Mặt trời chiều ngả về tây, mặt trời bị đường chân trời che khuất một nửa.

Phương Vọng đứng trên boong thuyền đón gió, hãn thưởng thức sông núi tốt đẹp ở dọc đường, vui vẻ thoải mái.

Vừa ở Thiên Cung ngọt ngào một trăm hai mươi năm, hãn cần thả lỏng tâm trạng, nếu không hãn sợ tâm lý của bản thân

sẽ có vấn đề.

Kiếp trước đọc tiểu thuyết tu tiên, các loại trường phái đều có, nhưng không ngờ sau khi hấn bước lên con đường tu tiên, lại là một con đường khác.

Đây gọi là gì?

Tu tiên kiểu ngồi tù?

Phương Vọng chế nhạo bản thân ở trong lòng. Mặc dù năm tháng tu hành trong Thiên Cung khô khan, ngột ngạt, nhưng cảm giác thành tựu mang lại sau đó thì vô cùng tốt. Cho nên hấn vẫn thấy may mắn vì bản thân có Thiên Cung. “Đang nghĩ cái gì vậy?”

Tiếng nói của Chu Tuyết vang lên, chỉ thấy nàng bước tới bên cạnh Phương Vọng, đứng sóng vai với hấn.

Phương Vọng liếc nhìn nàng, mỉm cười hỏi: ‘Không nghĩ gì cả, chỉ là thưởng thức phong cảnh của nhân gian này, tu tiên theo đuổi tiêu dao, nhìn trời đất từ chỗ này, không tính là tiêu dao à?’

Chu Tuyết nhìn về phía chân trời, không tiếp lời.

Phương Vọng cũng không nói nhiều, tiếp tục chìm đắm trong cảnh hùng vĩ của sông núi.

Lúc hoàng hôn, bầu trời đỏ rực, từng biển mây kia giống như máu tàn, dãy núi nhấp nhô bên dưới trở nên âm u, nhưng đỉnh núi của chúng lại đang hiện ra ánh sáng, khiến cả vùng trời đất trông như mộng ảo. “Đại Thánh Động Thiên sẽ là bước ngoặt của Tu Tiên giới Đại Tề sau này, đến bên trong phải tuyệt đối cẩn thận. Nếu như gặp đệ tử của giáo phái khác, tuyệt đối không thể tin, giả sử có người tỏ ra ác ý với người, hoặc là giết, hoặc là trốn, đừng do dự”

Tiếng nói của Chu Tuyết vang lên bên tai của Phương Vọng, lần này lại là dùng Truyền Âm thuật!

Phương Vọng không trả lời, sợ bị đệ tử, các trưởng lão phía sau nhận ra sự khác thường.

Sau đó, Chu Tuyết tiếp tục dùng Truyền Âm thuật giới thiệu về nhân vật thiên kiều của giáo phái khác cho Phương Vọng, thậm chí còn liệt kê mấy tồn tại không thể trêu chọc.

Cổ Ly tỉnh tọa ở mép thuyền, nàng mở mắt ra xem, đúng lúc thấy bóng lưng của Phương Vọng và Chu Tuyết. Dưới ánh chiều tà, hai người xúng đôi như vậy, nàng nhìn mà rơi vào hoảng hốt.

Một tháng trước, nàng từng được thấy biểu hiện của Chu Tuyết, nàng biết bản thân mình không phải đối thủ của Chu Tuyết, cho nên mục tiêu bây giờ của nàng lại nhiều hơn một người.

“Nếu như không thể thắng Chu Tuyết, thì làm sao ta có tư cách khiêu chiến với người?”

Trong lòng Cổ Ly nghĩ như vậy, ánh mắt cũng trở nên kiên định.

Lúc này, còn có một người đang nhìn hai người Phương Vọng, người này đứng ở mép lầu hai của lầu các, chính là Lục Viễn Quân.

Đại Thánh Động Thiên ở vào bên ngoài biên cảnh phía tây của vương triều Đại Tề. Đó là vùng đất hỗn loạn tung bừa, thuộc về khe hở giữa Tề và Ngụy, bởi vì lâu dài có tu tiên giả lui tới, cho nên không thuộc về vương triều nào không chế.

Chương 90: Không thể trêu vào.

Chương 90: Không thể trêu vào.

Trước kia hấp dẫn tu sĩ lui tới là bởi vì vùng này linh khí dồi dào, ai cũng không ngờ đến phía sau đó lại ẩn giấu một động thiên.

Sáng sớm, ánh nắng lướt qua trên thuyền, chiếu vào trên thân mỗi người.

Phó chương môn Trần An Thế đứng trên boong tàu, giới thiệu về Đại Thánh Động Thiên: “Đại Thánh Động Thiên chính là động phủ do Đại Thánh viễn cổ để lại, tự thành một mảnh tiểu thiên địa, sau này bị Cực Hạo tông quản lý. Bây giờ Cực Hạo tông đã tan biến, nhưng khí linh của Đại Thánh Động Thiên vẫn còn tại, nó duy trì quy tắc của Đại Thánh Động Thiên. Lần này đi vào tìm kiếm, đại tu sĩ của chín đại giáo phái đều không thể cùng đi, chỉ có thể dựa vào các người.”

“Lần tìm kiếm này kéo dài sáu tháng, vật các người đoạt được đều thuộc về mình, không cần giao lên tông môn. Sáu tháng sau, ta sẽ chờ các người ở cửa vào. Hết thủy thù hận bên trong đều không thể mang ra ngoài, nói cách khác, bên trong có ỷ tồn tại cạnh tranh. Các người đại biểu cho thiên tư mạnh nhất của Thái Uyên môn, các người không những phải cố gắng sống sót, mà còn phải giành vinh quang vì Thái Uyên môn, hiểu chưa?”

Trần An Thế nghiêm túc nói, ánh mắt sắc bén nhìn về phía các đệ tử.

Phương Vọng thầm cảm khái làm nội ứng đều có kỹ thuật diễn trâu bò, nếu như Chu Tuyết không nhắc nhở, hẳn thật sự không nhìn ra Trần An Thế là gian tế của ma đạo.

Chắc chắn, kẻ này tất nhiên đã tiết lộ tình báo của bọn họ cho Xi Ma tông, xem ra bên trong Đại Thánh Động Thiên sát cơ tứ phía! Chúng đệ tử nghiêm túc nghe.

Dựa theo lời Trần An Thế nói, lần này ngưỡng vào Đại Thánh Động Thiên bị khí linh hạn chế ở dưới Huyền Tâm cảnh tầng năm, mà lại mỗi cái giáo phái chỉ có thể có chín người vào. Về chuyện phải chăng chỉ có chín giáo phái, khí linh lập lòe nước đôi, cho nên Trần An Thế nhắc nhở các đệ tử khả năng gặp được tu sĩ của Tu Tiên giới Đại Ngụy.

Phương Vọng đã chiến thắng Hứa Lăng Linh Đan cảnh tầng chín. Đối mặt Huyền Tâm cảnh, hẳn mặc dù kiêng dè, nhưng còn chưa tới tình trạng sợ. Hắn còn chưa từng thi triển ra pháp thuật mạnh nhất của mình đâu!

Nửa canh giờ sau.

Chiếc pháp thuyền này bay vào trong một mảnh hoang nguyên, mặt đất đỏ đậm, hoa cỏ cây cối thưa thớt, từng kẽ hở trải rộng mặt đất, hình thành hẻm núi rắc rối phức tạp.

Phía trước xuất hiện hai ngọn núi thẳng tắp, cách xa nhau chừng mười trượng, trông thật giống như bị kiếm tu dùng một kiếm chém thành hai khúc, hùng vĩ tuyệt luân.

Pháp thuyền rơi xuống, đám người Phương Vọng đi theo Trần An Thế xuống thuyền, Triệu Truyền Càn và các trưởng lão đi theo sau.

Phương Vọng định thần nhìn lại, chân núi đã có tu sĩ tụ tập, xem quần áo của bọn họ, hẳn là sáu giáo phái khác biệt, chừng hơn trăm người.

Thái Uyên môn đến dẫn tới các giáo quay đầu chú ý. Phương Vọng cảm nhận được rất nhiều thần thức liếc nhìn mình, khiến hắn hơi khó chịu.

“Hừ!”

Trần An Thế hừ lạnh một tiếng, giống như một tiếng sấm nổ rền vang, thần thức trên thân Phương Vọng đột nhiên biến mất, sắc mặt đệ tử khác cũng chuyển tốt lại.

“Ha ha ha, đây không phải Phó chương môn Thái Uyên môn - Trần An Thế -sao, khi nào người mới có thể bước vào Ngưng Thần cảnh?” Một ông lão mở miệng cười nói, tiếng cười to lập tức giảm bớt không khí căng thẳng, trưởng lão của giáo phái khác cũng chào hỏi theo.

“Trần phó chương môn, một nhóm đệ tử Thái Uyên môn này thật khó lường!”

“Ai là Phương Vọng? Tu tiên ba năm đã có thể đánh bại Linh Đan cảnh tầng chín, quá thần kỳ!”

“Có Phương Vọng, Lục Viễn Quân ở đây, lại thêm ba vị Địa Nguyên bảo linh, chắc chắn, xem ra sau này ghế đầu của chín đại giáo phái thuộc về Thái Uyên môn rồi.”

“Ai, đáng tiếc, sao Thái Thanh môn ta lại không có vận may như vậy, rõ ràng nguồn gốc của chúng ta và Thái Uyên môn từ cùng một mạch.”

Đại tu sĩ các giáo rút cuộc đi đến cùng nhau, cùng tán dương Thái Uyên môn.

Đám đệ tử Thái Uyên môn Hứa Lăng, Diệp Tường không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt của bọn họ cũng rất phức tạp.

Phương Vọng không ngờ tới vừa mới qua một tháng, thanh danh của mình đã truyền đi nhanh như vậy, xem ra Thái Uyên môn có không ít gian tể.

Lục Viễn Quân nghe thấy có người giãm mình nâng Phương Vọng, hần thờ ơ, trái lại khuôn mặt còn mang nụ cười vô hại.

Trần An Thế khề nói: “Phương Vọng có thiên tư lợi hại hơn nữa, nhưng rút cuộc hắn vẫn còn trẻ, mong các giáo khoan dung nhiều một chút. Dù sao sau này chín đại giáo phái sẽ dất

tay nhau phát triển Tu Tiên giới Đại Tề, đối thủ của chúng ta là Tu Tiên giới ba triều Ngụy, Sở, Triệu.”

Hắc vừa nói như vậy, đại tu sĩ giáo phái khác liền không tiện trêu chọc nữa, rồi chuyển chủ đề đến trên Đại Thánh Động Thiên.

“Xem ra người gặp phiền phức lớn rồi, tự giải quyết cho tốt đi.”

Âm thanh của Chu Tuyết truyền vào trong tai Phương Vọng. Phương Vọng không khỏi liếc nhìn nàng, cho nàng một ánh mắt, để chính nàng trải nghiệm.

Thấy thế, Chu Tuyết mím môi cười một tiếng, đi đến bên cạnh hắn, lấy ra một bản bí tịch từ trong túi trữ vật đưa cho hắn.

Phương Vọng liếc qua, trên văn bản có viết bốn chữ, Tổ Linh Bảo Điện.

Hắc thầm vui mừng trong lòng, lập tức thu Tổ Linh Bảo Điện vào trong túi trữ vật. Cố Ly cách đó không xa chú ý tới một màn này, cách khăn che mặt mơ hồ trông thấy nàng đang khẽ cắn môi.

Một canh giờ sau, hai giáo phái còn lại đã đến.

Phương Vọng bị Huyền Hồng Kiếm tông hấp dẫn lực chú ý, ánh mắt của hắn liếc nhìn, muốn tìm xem ai là Từ Cầu Mệnh.

Chu Tuyết nói Từ Cầu Mệnh của Huyền Hồng Kiếm tông tuyệt đối không thể trêu chọc. Thái Uyên môn sẽ trở thành giáo phái mạnh nhất Tu Tiên giới Đại Tề, nhưng Từ Cầu Mệnh sẽ trở thành người mạnh nhất. Sau khi hắn rời khỏi Tu Tiên giới Đại Tề, đi xa hải ngoại tìm kiếm cơ duyên, Lục Viễn Quân mới bước lên đỉnh.

Dựa theo lời Chu Tuyết nói, Lục Viễn Quân dù lợi hại, nhưng cũng chỉ là nhân vật phong vân trong cái hồ Tu Tiên giới Đại T này mà thôi, mà Từ Cầu Mệnh là nhân vật chân chính có thể truy đuổi tiên đạo. Đợi đến khi Chu Tuyết đi tới cảnh giới tối cao của nhân gian, Từ Cầu Mệnh cũng giống như thế, chỉ là Từ Cầu Mệnh không có mệnh phi thăng.

Chương 91: Người đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa?

Chương 91: Người đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa?

Một canh giờ sau, Phương Vọng đã thu hoạch được không ít, nhưng đều chỉ có thể tính là tài liệu tốt, không đạt được trình độ thiên tài địa bảo.

Đột phá Linh Đan cảnh còn cần một vài thiên tài địa bảo đặc thù, hơn nữa còn có phân chia thuộc tính. Trong quá trình đột phá, hấp thu linh lực của thiên tài địa bảo có thuộc tính càng nhiều, linh đan tạo nên cũng sẽ càng mạnh, mà lại sẽ chuyển biến thuộc tính linh lực của bản thân.

Trong Tổ Linh Bảo Điện của Chu Tuyết, nàng nhắc nhở Phương Vọng đừng thiên về thuộc tính hỏa, tốt nhất là góp đủ thiên tài địa bảo thuộc tính ngũ hành, làm cho thuộc tính linh lực của mình đạt tới ngũ hành cân bằng. Mặc dù nàng không nói rõ nguyên nhân, nhưng Phương Vọng đồng ý † in tưởng nàng.

Có lẽ linh đan thiên hướng về một thuộc tính linh lực có thể làm cho tu sĩ giai đoạn trước càng mạnh, nhưng muốn thành tiên, tất nhiên muốn đạt tới trình độ thiên địa tự nhiên. Làm thế nào được thiên địa tự nhiên, đó chính là ngũ hành hợp nhất.

Ngũ hành hợp nhất, thì có thể diễn sinh ra càng nhiều thuộc tính.

Bỗng nhiên.

Phương Vọng dừng bước lại, hẩn mơ hồ nghe thấy tiếng khóc của nữ tử, hẩn chính là tu tiên giả, sẽ không nghe nhầm.

Nữ tử có thể vào Đại Thánh Động Thiên, sao lại dễ dàng khóc thút thít như vậy?

Không phải là yêu vật bên trong Đại Thánh Động Thiên quấy phá đấy chứ?

Phương Vọng cũng không kiêng dè, trái lại còn khá chờ mong. Yêu cũng biết tu hành, một vài đại yêu còn có thể luyện ra yêu đan, bản thân yêu đan cũng là bảo vật có thể dùng vào việc tu sĩ ngưng tụ linh đan.

Hẩn lập tức đi đến phương hướng âm thanh truyền tới, đồng thời vận chuyển Vô Túc Tự Nhiên công, làm cho khí tức của mình biến mất.

Một đường tiến lên, tiếng khóc của nữ tử thần bí càng ngày càng rõ ràng, dần dần, Phương Vọng cảm nhận được yêu khí.

Là yêu vật không thể nghi ngờ!

Tuy nhiên đối phương cách hẩn xa hơn trong tưởng tượng của hẩn.

Sau khi tiến lên mấy chục dặm, Phương Vọng nhìn thấy phía cuối rừng cây, hẩn bắt đầu chậm bước chân lại, nhảy vọt lên từ trên nhánh cây.

Rất rõ ràng, tiếng khóc lúc trước là cố ý hấp dẫn hẩn tới. Phương Vọng cầm chuôi kiếm Thanh Quân kiếm trên tay phải, thân hình nhanh nhẹn như khi, lại nhẹ nhàng như hồng nhạn, không phát ra một chút xú âm thanh nào.

Hắn đi tới biên giới rừng cây, mượn nhờ cây lá rậm rạp che chắn thân thể, ánh mắt nhìn về phía bên ngoài rừng cây. Phía trước là dãy núi, thực vật trên sườn núi thưa thớt, trải rộng nhám thạch lớn nhỏ không đồng đều.

Ánh mắt của hắn rất nhanh đã khóa chặt một bóng dáng giữa sườn núi. Đó là một nữ tử mặc áo trắng, nàng đứng trên sườn đồi, tóc tai bù xù, làm cho không người nào có thể thấy được khuôn mặt của nàng. Giờ phút này, tay phải nàng cầm một con thanh xà, chính là con thanh xà kia đang không ngừng phát ra tiếng khóc của nữ tử.

Phương Vọng nhíu mày. Thanh xà kia tỏa ra cực mạnh yêu khí, ít nhất là yêu khí mạnh nhất hắn từng cảm thụ được trước mắt, mà nữ tử áo trắng kia thì không có một tia khí tức nào. Nếu nhắm mắt lại, căn bản không cảm giác được nàng tồn tại.

Nữ tử áo trắng không nhúc nhích, thanh xà trong tay hơi rung động, càng phát ra tiếng khóc làm cho người ta thương xót. Nghe thấy âm thanh này, rất dễ dàng làm người ta liên tưởng đến một nữ tử điềm đạm đáng yêu dịu dàng đang tủi thân.

Phương Vọng không mò ra được thực lực của nữ tử áo trắng, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn kiên nhẫn quan sát, rất nhanh đã phát hiện trên vách núi đá sau lưng nữ tử áo trắng có khảm nạm một mảnh nhám thạch thâm trầm.

Quặng Thổ Nguyên!

Thiên tài địa bảo luyện chế pháp khí, cũng có thể dùng để ngưng kết linh đan, bên trong quặng Thổ Nguyên ẩn chứa linh khí thuộc tính Thổ với nồng độ cực cao. Hơn nữa, quặng Thổ Nguyên tuyệt đối không chỉ lớn như hắn nhìn thấy, không chừng cả ngọn núi này đều là quặng Thổ Nguyên.

Phương Vọng bắt đầu suy tư, nhất định phải nghĩ biện pháp cắt xuống một mảnh.

Nếu có thể có một người giết ra, thăm dò một phen thì tốt rồi!

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, một tiếng xé gió truyền đến, làm Phương Vọng kinh ngạc, bình tĩnh nhìn lại. Chỉ thấy một thanh phi kiếm bắn ra từ một phương hướng khác trong rừng cây, lấy tốc độ cực nhanh bay thẳng về phía nữ tử áo trắng.

Thật nhanh!

Tốc độ này còn nhanh hơn cả kiếm của Hứa Lăng! Trong nháy mắt, phi kiếm đã giết tới trước mặt nữ tử áo trắng, rồi lập tức ngưng trệ lại mũi kiếm cách đầu của nữ tử áo trắng không đến năm centimet, lưỡi kiếm run rẩy, không cách nào lại tiếp tục tiến lên nữa.

Vèo~

Một bóng dáng nhảy lên từ trong rừng cây. Đây là một nam tử thanh niên mặc áo đen, Phương Vọng liếc một cái đã nhận ra hắn đến từ Huyền Thiên Kiếm tông.

Áo bào đệ tử của Huyền Thiên Kiếm tông có màu đen, in hình kiếm phía sau lưng, số lượng hình kiếm tượng trưng cho cấp bậc đệ tử. Phía sau lưng người này được in năm thanh kiếm, đại biểu hắn là đệ tử thân truyền của Huyền Thiên Kiếm tông.

Nam tử áo đen thả người vọt đến, cấp tốc bắt lấy phần chuôi phi kiếm của mình, tay trái nâng lên hai ngón, bắn ra một luồng kiếm khí, lập tức đánh trúng nữ tử áo trắng, xuyên qua thân thể, tiếp theo đánh trúng quặng Thổ Nguyên sau lưng nàng, đá vụn tung bay.

Nam tử áo đen muốn rút kiếm nhảy ra, lại phát hiện mình căn bản không rút nổi phi kiếm, một luồng lực lượng vô hình

cổ định kiếm của hắn, làm sắc mặt hắn tái mét.

Hắn bỗng nhiên nhảy ra, từ bỏ phi kiếm, người ở giữa không trung, hai tay nhanh chóng thi pháp. Từng luồng kiếm khí vây quanh thân hắn, phóng lên tận trời, tay phải của hắn giơ cao, đầu ngón tay chỉ lên trời. Kiếm khí phóng đi theo phương hướng đầu ngón tay, cấp tốc ngưng tụ thành một thanh kiếm khí to lớn dài chừng năm trượng.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, toàn bộ quá trình chỉ trong chớp mắt mà thôi!

Nam tử áo đen lấy chưởng làm kiếm, vung lên chém về phía nữ tử áo trắng. Kiếm khí to lớn bỗng nhiên rớt xuống, giống như thiên phạt rơi xuống, đánh trúng nữ tử áo trắng.

Chương 92: Người đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa? (2)

Chương 92: Người đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa? (2)

Dãy núi núi run rẩy dữ dội, kiếm khí xung quanh hắn giống như từng thanh đao. gió tàn sát ngang ngược khắp núi, ngay cả cây cối ở vùng biên cũng bị cắt ra từng vết rách.

Đồng tử Phương Vọng bỗng nhiên phóng đại. Nam tử áo đen càng tái xanh mặt, chỉ thấy kiếm khí của hắn dừng trên đỉnh đầu nữ tử áo trắng, không cách nào. rơi xuống.

Nữ tử áo trắng chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra một gương mặt trắng bệch. Chỉ bàn về ngũ quan dung nhan, nàng tuyệt đối được cho khuynh quốc khuynh thành, nhưng làn da trắng đến nỗi khiến người ta rùng mình, hai mắt nàng càng chết lạng, giống như một vũng nước đọng. Nàng bỗng nhiên buông ra thanh xà đang cầm trong tay. Thanh xà rơi trên mặt đất, vừa định trón, kết quả bị nàng đạp một cước, thân rắn co lại, đột nhiên không động đậy được nữa.

Nam tử áo đen cảm nhận được sát cơ cực hạn, lập tức xoay người chạy trốn.

Kiểm khí quán thân, giống như phi kiếm vút không, cấp tốc tan biến tại một bên khác của rừng cây, nữ tử áo trắng nhẹ nhàng bay lên, chợt biến mất ở chỗ cũ.

Cơ hội đến rồi!

Phương Vọng lập tức khởi hành, hóa thành một luồng bạch hồng, cấp tốc đi tới trên vách núi. Hắn vung kiếm chém tới, cắt đi quặng Thổ Nguyên trên vách núi đá, ném vào trong túi trữ vật.

Trước khi đi, hắn liếc qua thanh xà sông dờ chết dờ trên mặt đất, một chân hất nó lên, tay trái bắt đầu rắn, tránh cho bị nó cắn, cứ xách theo nó ngự kiếm rời đi. Vì phòng ngừa nữ tử áo trắng đuổi theo, Phương Vọng trực tiếp thi triển Bạch Hồng Độn thuật, chạy trốn bằng tốc độ cao nhất.

Phương Vọng thầm vui mừng trong lòng, vừa tới đã nhặt được cơ duyên lớn như thế, trời cũng giúp ta.

Quặng Thổ Nguyên có thể làm một trong những vật liệu tạo thành linh đan. Thanh xà trong tay hắn yêu khí kinh người, không chừng có chứa yêu đan, tìm một chỗ đào lên nhìn xem!

Bạch Hồng Độn thuật của Phương Vọng nhanh biết bao, một đường phi nhanh hơn trăm dặm. Thậm chí, hắn còn gặp được hai tên đệ tử của giáo phái khác ven đường, bọn họ nhìn thấy Phương Vọng bay với tốc độ nhanh như vậy, đều bị hù dọa, bỏ chạy theo phương hướng khác nhau.

Trốn ước chừng hai trăm dặm, lúc này Phương Vọng mới chậm dần tốc độ, ánh mắt của hắn nhìn khắp bốn phía, muốn tìm chỗ đặt chân thích hợp.

Đúng lúc này, Phương Vọng chợt cảm giác sau lưng phát lạnh. Tiếp theo, một giọng nói âm u lạnh lẽo truyền vào trong tai hắn:

“Người đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa?”

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện nữ tử áo trắng lại ở sau lưng hắn, hai người cách xa nhau không đến ba mét.

Khoảng cách vô cùng nguy hiểm!

Lần đầu tiên nhìn thấy nữ tử áo trắng, Phương Vọng lập tức tăng tốc, thi triển Bạch Hồng Độn thuật một lần nữa, tay phải của hắn thuận thế cầm Thanh Quân kiếm vào trong vỏ kiếm, rồi ngưng tụ ra Thiên Cung kích. Chỉ khi cầm Thiên Cung kích, cảm giác an toàn của hắn mới có thể lên đến mức lớn nhất. Hắn quay đầu nhìn lại một lần nữa, phát hiện nữ tử áo trắng đã không thấy đâu, nhưng hắn cũng sẽ không dừng lại.

Mười nhịp thở sau.

“Người đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa?”

Giọng nói của nữ tử áo trắng lại truyền đến một lần nữa. Phương Vọng không dám trả lời, sợ trúng chiêu, dù sao hắn đã xem Tây Du Ký rồi.

Phương Vọng liếc mắt nhìn lại, phát hiện nữ tử áo trắng lại xuất hiện sau lưng, mà lần này càng cách hắn gần hơn.

Hắn không nói hai lời, xoay người cầm kích đâm tới, lưỡi kích đánh xuyên qua thân thể nữ tử áo trắng, không có máu tươi bay ra, áo bào của nàng thậm chí không tổn hại!

Linh hồn!

Khó trách không cảm giác được khí tức!

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, Huyền Dương chân hỏa thuận tay phải toát ra, dọc theo báng kích cấp tốc tới gần nữ tử áo trắng, trong nháy mắt liền đốt tới trên người nữ tử áo trắng.

Huyền Dương hỏa có thể thiêu đốt hồn thể!

Quả nhiên, nữ tử áo trắng lập tức dừng lại, khoảng cách của song phương nhanh chóng kéo ra.

Nữ tử áo trắng hơi nhú mào, chột vung tay áo, xua tan Huyền Dương chân hỏa quanh thân, một giây sau, nàng đã biến mất trong không trung.

Phương Vọng không dám khinh thường. Nàng này xuất quỷ nhập thần, nhất định phải cẩn thận một chút.

Trên đường xá sau đó, Phương Vọng một mực duy trì tốc độ cao nhất, mà giọng nói của nữ tử áo trắng không còn truyền đến nữa.

Hắn liên tiếp quay đầu, cũng không nhìn thấy thân hình của nữ tử áo trắng nữa.

Sau nửa canh giờ.

Phương Vọng hạ xuống bên sông, vùng này là hoang nguyên, tầm mắt khoáng đạt, tiện cho hắn nghỉ ngơi.

Hắn cầm Thiên Cung kích vào trong đất bùn, đưa mắt nhìn lại, nhìn một hồi lâu. Sau khi xác định nữ tử áo trắng sẽ không xuất hiện, hắn mới thở dài một hơi.

Cũng không biết lúc trước nam tử áo đen bị đuổi giết thể nào nào.

Phương Vọng cầm thanh xà trong tay ném xuống đất, sau đó rút ra Thanh Quân kiếm, đâm vào bụng rắn.

“—”

Một giọng nữ mềm mại vang lên, chỉ thấy thanh xà mở mắt, tay trái Phương Vọng lập tức bắt lấy đầu rắn của nó, dùng linh lực của mình cưỡng ép trấn áp.

Yêu khí của thanh xà rất kinh người, nhưng còn chưa tới tình trạng khiến Phương Vọng sợ hãi, nếu không sao hắn dám mang theo nó.

“Đừng giết ta... Đừng giết ta... Ta có thể dẫn ngươi đi tìm bảo vật!”

Thanh xà vội vàng kêu lên, tiếng la khóc của nó đủ khiến cho đại đa số nam nhân mềm lòng, nhưng Phương Vọng lại không hợp tác.

Hắn không cách nào mềm lòng đối với một con rắn. Tay trái cầm kiếm của hắn bắt đầu dùng sức, làm thanh xà đau đến nỗi kêu càng thê thảm hơn.

“Ta biết nơi truyền thừa của Đại Thánh Động Thiên!”

Phương Vọng nghe xong, tay trái dừng lại, hắn hí mắt hỏi: “Nơi truyền thừa nào?”

Đại Thánh Động Thiên đã từng thuộc về Cực Hạo tông, có lẽ ẩn giấu truyền thừa của Cực Hạo tông.

Cho đến hôm nay, Phương Vọng vẫn còn băn khoăn về Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Nghe nói Thiên Cương Thánh Thể Chân công chỉ mạnh chứ không hề yếu hơn Cửu Long Thần Biến quyết. Đó là công pháp Chu Tuyết trước khi sống lại cũng không đạt được.

Chương 93: Truyền thuyết, bản đồ chân công.

Chương 93: Truyền thuyết, bản đồ chân công.

Tiên phạm cách xa nhau, sau khi phi thăng Chu Tuyết không cách nào trở lại hạ giới. Rất nhiều tiếc nuối đã trở thành

vĩnh viễn.

“Rất nhiều nơi truyền thừa...” Thanh xà vừa nức nở, vừa hỏi đáp.

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Đại Thánh Động Thiên có Thiên Cương Thánh Thể Chân công sao?”

“Thiên Cương Thánh Thể Chân công? Đây chính là công pháp mạnh nhất của Cực Hạo tông đó, không có, nhưng ta từng nhìn thấy bản đồ của nó ở một nơi!”

Thanh xà nhanh chóng hỏi đáp, sợ Phương Vọng ra tay, dù sao trên bụng rắn của nó còn cắm một thanh pháp khí Thượng phẩm. Phương Vọng càng nghĩ, quyết định cho nó một cơ hội.

Yêu đan nhất định còn có thể dụng phải, nhưng kẻ dẫn đường thì rất khó.

Nhưng hẳn phải đề phòng thanh xà đánh lén.

Phương Vọng rút ra Thanh Quân kiếm, sau đó lui lại, thuận tay mang đi Thiên Cung kích. Thanh xà đi theo xoay người, sau đó toàn thân co quắp lại, nó phun lưỡi rắn nhìn về phía Phương Vọng, một con rắn độc lại toát ra nét mặt tủi thân uất ức.

Sau đó, vẫn luôn thối lui đến hơn năm trượng, Phương Vọng đã tọa ngay tại chỗ, bắt đầu nạp khí. Hắn nhìn như nhắm mắt lại, trên thực tế thần thức vẫn nhìn chăm chăm vào thanh xà.

Nếu như thanh xà muốn chạy, vậy hẳn sẽ hạ sát thủ, cho dù để nó thành công chạy trốn, cũng không tổn thất. Không bao lâu sau, Phương Vọng cảm nhận được thiên địa linh khí xung quanh có một bộ phận tuôn về hướng thanh xà, xem ra nó đang chữa thương.

Bờ sông lâm vào yên tĩnh.

Thời gian chậm rãi chuyển dời.

Vị nữ tử áo trắng thần bí kia không còn xuất hiện nữa, xem ra là e ngại Huyền Dương chân hỏa.

Hoàng hôn dần dần giáng lâm.

Sông nhỏ nước chảy, sóng nước lấp loáng, mấy con cá sông bé bé phun trào ở trong đó.

Thanh xà nâng lên đầu rắn, nhìn xem Phương Vọng, không ngừng thè lưỡi rắn, nó cả gan hỏi: “Công tử, làm sao ngươi tránh thoát được tà ma kia truy sát?”

Phương Vọng mắt cũng không mở ra, hỏi đáp: “Dùng chút thủ đoạn nhỏ thôi. Đúng rồi, nàng cứ lặp lại hỏi thăm ‘Ngươi đã từng nghe nói về Đại Thánh tru thiên chưa, đây là ý gì?’”

Thanh xà nghe thấy giọng điệu của hắn không còn tràn ngập sát ý nữa, âm thầm thở dài một hơi, rồi hỏi đáp: “Tà ma này không đơn giản đâu. Nàng chính là tỳ nữ của Đại Thánh thượng cổ. Tương truyền, tại thời kì thượng cổ, thiên đạo bất nhân, thiên thần hạ phạm, tàn sát bừa bãi thương sinh, Đại Thánh đứng ra, tru diệt thiên thần, nhưng cũng bởi vậy mà vận rủi quần thân, cuối cùng vẫn lạc. Sở dĩ nàng hỏi như vậy, chính là muốn xem thương sinh đời sau có nhớ kỹ việc này hay chẳng. Nếu nhớ kỹ, nàng sẽ cho đổi phương một con đường sống, nếu không nhớ rõ, vậy thì chết.”

Phương Vọng hơi nhướn mày, mới đầu hắn còn tưởng rằng Tru Thiên là tên Đại Thánh, không ngờ tới đây là một truyền thuyết.

“Nếu ngươi đã biết được truyền thuyết này, tại sao lại bị bắt?”

“Vì ta đã bị kẹt ở chỗ này vượt qua ba trăm năm, bị nàng bắt đến mấy lần, hiện tại cho dù trả lời đúng cũng vô dụng...”

Thanh xà uất ức nói. Tiếp theo, nó mở máy hát, thao thao bất tuyệt kể khổ: “Ta vốn là một con tiêu thanh xà không nơi nương tựa. Vào ngày nào đó ba trăm năm trước, ta bị một con ưng cắp đi, kết quả đến nửa đường, con ưng kia bị tu sĩ bắn giết, ta rơi xuống đất theo, đại nạn không chết. Sau này ta không cẩn thận tiến vào một kẽ đất, mơ mơ hồ hồ đi tới Đại Thánh Động Thiên, ba trăm năm, ta muốn đi ra ngoài, nhưng thế nào cũng không trốn thoát được. Công tử, ta biết ngươi không cách nào hoàn toàn tin tưởng ta, nhưng xin ngươi tin tưởng ta, ta cũng muốn đi ra ngoài. Đi theo ngươi, ta mới có thể có một chút hi vọng sống.”

Phương Vọng quyết định thử thách nó một phen, nói: “Trong một tháng tiếp theo, †a tu luyện ngay tại đây, ngươi giúp ta thu thập thiên tài địa bảo. Nếu biểu hiện không tệ, ta sẽ mang ngươi ra ngoài.”

Nơi này tầm mắt khoáng đạt, nếu như có kẻ địch tới gần, hẳn cũng có thể phát hiện sớm, dù sao cũng tốt hơn là bị vây ở góc chết.

Nghe vậy, thanh xà cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Có thể để cho ta nghỉ ngơi mấy ngày được không?”

“Đương nhiên.”

Nghe tới câu trả lời của Phương Vọng, thanh xà đột nhiên thả lỏng không ít.

Mấy ngày kế tiếp, thanh xà cũng không quấy rầy Phương Vọng, chuyên tâm dưỡng thương.

Sáu ngày sau, thanh xà rời đi.

Phương Vọng đã khôi phục linh lực, hẳn bắt đầu đi tiếp dọc theo bờ sông, nhìn xem bên này có bảo bối gì hay không.

Đáng tiếc, đi mấy chục dặm cũng không nhìn thấy thiên tài địa bảo, hẳn không thể không trở về theo đường cũ.

Âm âm—

Mặt đất chột rung động, Phương Vọng ngẩng đầu nhìn về phía cuối thiên địa, hẳn có thể cảm giác được phương hướng nơi phát ra chấn động.

Lần này, hẳn không đi tham gia náo nhiệt, mà tu luyện tại chỗ cũ, chờ đợi thanh xà trở về.

Nếu một tháng sau, thanh xà không trở về, thì hẳn sẽ tự động rời đi, coi như không có chuyện này. Nếu thanh xà trở về, ngược lại là có thể mượn nhờ nó đi tìm kiếm bảo bối cùng truyền thừa.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên. Phương Vọng thân ở giữa thiên địa mênh mông, mặt hướng sông nhỏ tu hành, cảm thụ được tinh hoa nhật nguyệt, linh khí gió nhẹ, loại tâm cảnh tu hành này còn thoải mái hơn cả tu hành trong động phủ.

Thỉnh thoảng có tu sĩ đi ngang qua, nhưng cũng không dám quấy rầy hẳn, đệ tử các giáo trong Đại Thánh Động Thiên cũng có vẻ rất cẩn thận.

Thoáng chớp mắt.

Nửa tháng đã trôi qua.

Thanh xà trở về, Phương Vọng liếc mắt nhìn lại, nhìn nó vắn vẹo thân rắn chạy đến, mày nhăn lại.

Cái gì cũng không có!

Con rắn này sẽ không giở mánh khóe gì đây chứ?

Thanh xà nhanh chóng đi tới bên cạnh Phương Vọng, mở ra miệng rắn, phun ra từng hòn đá lớn chừng quả đấm, màu sắc không đồng nhất, chừng năm viên, cuối cùng lại phun ra một quyển giấy vẽ. Phương Vọng nhưn mày, cảm thấy ly kỳ.

“Công tử, những đá này cũng chứa linh khí nồng nặc, chắc được cho là thiên tài địa bảo, còn có bản đồ này nữa, đây là bản đồ Thiên Cương Thánh Thể Chân công. Ta phí sức lực rất lớn mới tìm được, thế này thì ngươi có thể tin ta rồi chứ?” Thanh xà phun lưỡi rắn nói.

Chương 94: Truyền thuyết, bản đồ chân công. (2)

Chương 94: Truyền thuyết, bản đồ chân công. (2)

Phương Vọng nhìn chăm chăm nó, hỏi: “Ta suýt nữa giết ngươi, vì sao ngươi không nhân cơ hội này chạy trốn, đi tìm tu sĩ khác, để bọn họ mang ngươi ra ngoài?”

“Suýt nữa chính là không giết nha, hơn nữa, tu sĩ khác chưa chắc lợi hại như công tử. Có thể trốn thoát từ trong tay tà ma kia, thực lực của công tử tất nhiên rất mạnh. Tà ma, yêu vật đáng sợ bên trong Đại Thánh Động Thiên nhiều vô số kể, đi theo ngươi càng có cảm giác an toàn.”

Câu trả lời của thanh xà cũng coi như thành khẩn, Phương Vọng miễn cưỡng tin tưởng.

Hắn rút ra Thanh Quân kiếm, dùng mũi kiếm đẩy ra bản đồ, sau khi ghi nhớ kỹ càng bản đồ, thôi động linh lực Huyền Dương trong thân thể, dẫn đốt Huyền Dương chân hỏa, thuận theo lưỡi kiếm rơi trên bản đồ.

Bản đồ lập tức bốc cháy, dẫn tới thanh xà kêu lên kinh ngạc. Mặc dù nó không hiểu, nhưng cũng không dám ngăn cản.

Phương Vọng làm như vậy, chỉ là sợ thanh xà giở trò, bôi độc trên bản đồ.

Khói cháy khét bay lên, ngăn cách giữa Phương Vọng và thanh xà.

Phương Vọng chột nhứ mày, sao bản đồ này khó đốt như vậy?

Huyền Dương chân hỏa mãnh liệt biết bao, mà mười nhịp thở trôi qua, bản đồ chỉ bị đốt một phần năm, đủ để thấy chất liệu của nó rất đặc thù.

Đúng lúc này, khói cháy bốc lên kia ngưng tụ thành một bóng người, làm Phương Vọng giật mình đứng dậy, trực tiếp ngưng tụ ra Thiên Cung kích. Thanh xà cũng bị dọa đến giật mình, nhảy còn xa hơn cả Phương Vọng.

Phương Vọng và bóng người thân bí trên bản đồ giữ khoảng cách ba trượng. Khói cháy lượn lờ, bóng người thân bí dần dần ngưng thực, giống như linh hồn hiện thân, dù cho là dưới ban ngày ban mặt, cũng có hơi kinh dị.

“Người... Là thứ gì?”

Phương Vọng còn chưa mở miệng hỏi thăm, thanh xà đã căng thẳng hỏi, nó còn sợ hơn Phương Vọng. Một là quả thực sợ, hai là sợ Phương Vọng hiểu lắm.

Bóng người mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng đại khái.

“Hậu bối, ngươi muốn nhúng chàm Thiên Cương Thánh Thể Chân công?”

Một âm thanh tang thương truyền ra từ trong miệng bóng người thân bí với giọng điệu bình tĩnh. Phương Vọng tay cầm Thiên Cung kích, hỏi đáp: “Công pháp tốt như vậy, nếu không truyền thừa xuống dưới, há không đáng tiếc sao?”

Trước mắt mà nói, thể phách của hắn không tính là ưu thế. Sở dĩ hắn có thể vượt cấp chiến đấu, chủ yếu dựa vào linh lực Huyền Dương, pháp thuật đại viên mãn. Thiên Cương Thánh Thể chính là thể chất thượng cổ mạnh mẽ, ngay cả Chu Tuyệt cũng than thở không thôi, hắn đương nhiên thêm nhỏ dãi.

“Bản đồ này quả thực ghi chép nơi truyền thừa của Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhưng thử thách trong này nghiêm ngặt, nếu người không đốt bản đồ này, đánh thức một tia ý chí của ta, tùy tiện tiến đến, hẳn phải chết không nghi ngờ.”

Bóng người thân bí chậm rãi nói, Phương Vọng nghe được mà nhướn mày.

Phương Vọng lập tức ôm quyền hành lễ, nói: “Xin tiên bối chỉ điểm.”

Đối phương rõ ràng có ý muốn chỉ dẫn cho hắn, cho dù không phải người sống, hắn cũng nên hành lễ này.

Bóng người thân bí đối mặt Phương Vọng, nói: “Một, nhất định phải đạt tới Ngưng Thần cảnh. Hai, nhất định phải nắm giữ Cửu Long Thần Biến quyết, thiếu một thứ cũng không được.”

Phương Vọng nghe xong, âm thầm thở dài một hơi.

Không tính là quá khó!

Lấy tư chất và địa vị của hắn ở Thái Uyên môn, đạt tới Ngưng Thần cảnh hẳn chỉ là vấn đề thời gian. Về Cửu Long Thần Biến quyết, hắn đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

“Vậy tiên bối có thể truyền Cửu Long Thần Biến quyết cho công tử nhà ta hay không?” Thanh xà đột nhiên hỏi. Phương Vọng liếc nó một chút, chợt thấy nó hơi thuận mắt hơn.

Mặc dù hắn đã nắm giữ Cửu Long Thần Biến quyết, nhưng thanh xà không biết. Có thể đưa ra yêu cầu này, cho dù không phải thật lòng, ít nhất mặt ngoài là muốn làm hắn vui lòng.

“Chức trách của ta chính là nhắc nhở hai điểm này. Chuyện do người làm, tu tiên giả, vốn là truy cầu chuyện khó lên trời.”

Nói xong những lời này, bóng người thần bí tan thành mây khói, Phương Vọng cũng không kịp hỏi thăm thân phận của hắn.

Bản đồ bị Huyền Dương chân hỏa thiêu đốt hóa thành tro tàn, tung bay theo gió.

Phương Vọng và thanh xà mắt lớn trừng mắt nhỏ, thật lâu không nói.

Qua một hồi lâu, thanh xà mới cảm khái nói: “Nếu như người bình thường có được bản đồ, trực tiếp tiến đến tìm kiếm Thiên Cương Thánh Thể Chân công, e là cử tử nhất sinh. Công tử không tâm thường, trực tiếp thiêu hủy bản đồ, trái lại được tiền bồi công nhận.”

Phương Vọng chỉ cảm thấy chó ngáp phải ruồi, đương nhiên, hắn sẽ không nói ra lời thật lòng.

Sau đó, hắn bắt đầu kiểm tra năm khối đá thanh xà mang tới. Hắn dùng linh lực bao trùm bàn tay, cầm những đá này đến bên bờ sông rửa sạch.

Thanh xà tới gần, duy trì một khoảng cách an toàn với Phương Vọng.

Đợi đến sau khi Phương Vọng rửa sạch sẽ mấy tảng đá, để vào túi trữ vật, thanh xà mới mở miệng nói: “Công tử, ta biết một chỗ, có rất nhiều thiên tài địa bảo, nhưng trong đó có một con đại yêu ở.”

“Đại yêu kia mạnh bao nhiêu?” Phương Vọng thuận miệng hỏi. Mục tiêu hắn định cho mình là phải đột phá trong Đại Thánh Động Thiên, tạo nên thanh bảo linh bản mệnh thứ hai.

Thanh xà hồi đáp: “Tương đương với tu sĩ Linh Đan cảnh tầng chín của Nhân tộc.”

Phương Vọng nhìn về phía nó, cười nói: “Xem ra người thật không đơn giản nha, không giống như một con xà yêu bình thường.”

Thanh xà hồi đáp: “Công tử nói đùa, ta có thể sống trong này ba trăm năm, đương nhiên thu hoạch được một bộ phận truyền thừa. Trong những năm này, thỉnh thoảng có tu sĩ vào nhâm, cho nên ta có hiểu biết đại khái đối với tu sĩ Nhân tộc.”

Phương Vọng cảm thấy con xà yêu này không đơn giản, dù sao có thể khóc trong tay nữ tử áo trắng lâu như vậy, ít nhiều gì cũng có chút đồ vật. Vừa lúc nghỉ ngơi nửa tháng, cũng nên khởi hành!

“Dẫn đường đi!”

“Vâng, công tử!”

Thanh xà lập tức bắt đầu dẫn đường, thân rắn vặn vẹo, lại có loại tư thái vui sướng.

Phương Vọng nhìn dáng người của nó, trong lòng đột nhiên cảm thấy hơi hoang đường.

Hắn lại đi mạo hiểm cùng một con rắn?...

Chương 95: Thủ đoạn của Chu Tuyết.

Chương 95: Thủ đoạn của Chu Tuyết.

Hai ngày sau.

Ở cửa vào một thung lũng, Phương Vọng đứng dưới tàng cây, thanh xà leo lên trên nhánh cây cạnh, một người một yêu nhìn về cùng một phương hướng.

Vùng này hoa cỏ cây cối rậm rạp, ánh nắng rất khó xuyên thấu qua, cho dù là giữa trưa, rừng cây sau lưng Phương Vọng cũng đen kịt một màu.

“Chính là nó?”

Phương Vọng mở miệng hỏi, tay phải của hắn thả trên chuỗi kiếm.

Trải qua hai ngày giao lưu, Phương Vọng biết được tên của thanh xà, nó tự xưng Tiểu Tử. Một con thanh xà tự xưng là Tiểu Tử, Phương Vọng hoài nghi nó có bệnh mù màu. Tiểu Tử gật đầu nói: “Ừm, chính là nó, trước đó nó còn muốn ăn ta, công tử cẩn thận, độc khí trong miệng tên này rất nguy hiểm!”

Theo mắt rắn của nó nhìn lại, thung lũng phía trước mọc hoa cỏ đủ mọi màu sắc, cây cao nhất cũng có hai trượng, các loại trái cây rục rờ như là nhiều loại ngôi sao. Liếc mắt nhìn lại, mảnh thung lũng này phảng phất một mảnh tinh hà hình thành từ kỳ trân dị quả, vô cùng mê huyễn.

Trung tâm thung lũng là một mảnh đất trũng, mặt nước phản chiếu các loại sắc thái, một con cóc màu đỏ cao chừng bốn trượng nằm sấp trong đất trũng, trên thân mọc đầy các loại râu xanh, hoa cỏ, không nhìn kỹ, còn tưởng rằng là một ngọn núi nhỏ.

Keng -

Phương Vọng cất bước về phía trước, thuận thế rút kiếm. Tiểu Tử vẫn không yên lòng lắm, không khỏi mở miệng nói: “Công tử, phần lưng của nó vô cùng cứng rắn, nhược điểm hẳn là ở mắt...”

Phương Vọng bước ra năm bước, trực tiếp thi triển Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, ngưng tụ ra ba mươi sáu kiếm. Kiếm khí phân tán, dấy lên cuồng phong, nhánh cây, lá cây xung quanh lay động kịch liệt, làm con cóc đỏ to lớn kinh ngạc mở hai mắt, âm u lạnh lẽo như rắn độc.

Tiểu Tử nhìn ba mươi sáu hình kiếm xuất hiện quanh thân Phương Vọng, nó lập tức ngậm miệng, mắt rắn chăm chú nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng không dừng lại bước chân, tay phải hấn cầm kiếm, đâm về phía trước một phát. Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng bỗng nhiên bắn ra, hội tụ thành một luồng kiếm khí to lớn, lấy thế không thể ngăn cản đánh tới, nhắc lên hoa cỏ ven đường bay loạn.

Âm một tiếng!

Con cóc đỏ to lớn bị kiếm khí đánh trúng, trực tiếp nổ tung, huyết nhục văng tung tóe, phân tán trên hoa cỏ, cây cối bốn phương tám hướng. Ngay cả vách núi xa xa cũng huyết nhục khí độc bị bắn ra phủ lên.

Tiểu Tử thân như chớp giật, tránh né huyết nhục bay tới, nhanh chóng quần quanh trên nhánh cây.

Phương Vọng chưa từng dừng lại bước chân, áo bào tung bay, ánh mắt của hắn cũng không nháy một lần nào. Sau khi Thanh Quân kiếm đâm về phía trước một phát, cổ tay hắn run lên, bảo kiếm xoay tròn, hắn trở tay cầm kiếm, cắm vào trong vỏ kiếm một cách trôi chảy.

Rút kiếm, đâm kiếm, thu kiếm, toàn bộ quá trình không đến thời gian một nhịp thở!

Nháy mắt giết chết cóc đỏ to lớn! Phương Vọng nhìn như vân đạm phong khinh, trên thực tế một chiêu này hắn xuất thủ bằng toàn lực, là Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng mạnh nhất hắn có thể thi triển ra ngay lập tức, ngoài giết địch, còn có tác dụng chấn nhiếp Tiểu Tử.

“Người đi dạo xung quanh đây, nhìn xem còn có yêu vật nào khác tồn tại không.”

Phương Vọng đưa lưng về phía Tiểu Tử nói. Tiểu Tử nghe xong, vội vàng bưng tỉnh, lên tiếng đáp rồi nhảy vào trong rừng cây.

Phương Vọng lấy ra Thiên Địa Bảo Lục, tham chiếu trang giới thiệu thiên tài địa bảo tìm kiếm được dọc đường. Thiên tài địa bảo khác biệt có cách ngắt lấy khác biệt, có loại thoát ly bùn đất sẽ tiêu tan linh khí, có loại nếu bẻ gãy sẽ cấp tốc khô héo, mà còn có loại mặt ngoài có độc, một khi đụng vào sẽ nhập vào thân thể, có thể nói là thiên kì bách quái. Lần đầu tiên hắn nhìn Thiên Địa Bảo Lục, đã rất ngạc nhiên vì đó.

Trong quá trình hái, Phương Vọng không coi nhẹ xung quanh, thần trí của hắn vẫn luôn đề phòng.

Sau nửa canh giờ, Tiểu Tử trở về, mà Phương Vọng còn đang ngắt lấy. Dược liệu, trái cây quý ở nơi này quá nhiều. Không thể không nói, Đại Thánh Động Thiên thật là cơ duyên lớn. Ở đây nửa năm, chỉ cần sống sót, mỗi người đều có thể phát nhanh.

“Công tử, không có yêu vật ở xung quanh.”

Tiểu Tử nói khẽ, giọng điệu kính sợ.

Sở dĩ mất thời gian dài như vậy mới trở về, là bởi vì nó đang bình phục tâm tình.

Phương Vọng thực sự quá dọa rần!

Thực lực như vậy, cho dù nó muốn đánh lên cũng không được, nó cũng sợ Phương Vọng tháo cổ giết lừa. “Vậy thì đến chỗ cao trông chừng đi.”

Phương Vọng thuận miệng đáp. Hắn không cần Tiểu Tử hỗ trợ, dù sao tên này còn chưa hóa hình.

Nghe vậy, Tiểu Tử lập tức rời đi, một đường ỏi tới vách núi, sau đó nó vèo một cái nhảy lên trên đỉnh núi.

Mãi cho đến đêm khuya, Phương Vọng mới cướp sạch toàn bộ thung lũng không còn gì. Thu hoạch chuyến này cực lớn, còn đạt được một viên yêu đan.

Đêm khuya, bọn họ đi tới bên bờ một dòng suối nhỏ trong rừng cây, Phương Vọng bắt đầu vẽ bản đồ bên cạnh đồng lửa.

Trí nhớ của hắn rất tốt, nhưng chỉ sợ trước khi lấy được Thiên Cương Thánh Thể Chân công lại phải tiến vào Thiên Cung tu hành, ký ức tốt hơn nữa, cũng không có khả năng ghi nhớ bản đồ nhìn một lần mấy trăm năm trước. Tiểu Tử co ro ở một bên khác của đồng lửa, vô cùng yên tĩnh, không dám quấy nhiễu Phương Vọng.

Từ sau khi Phương Vọng thi triển Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng, nó đã ít lời hơn hắn.

Răng rắc!

Âm thanh nhánh cây bị đập gãy truyền tới từ bên cạnh, Phương Vọng lập tức liếc mắt nhìn lại, Tiểu Tử bỗng nhiên ngừng đầu.

Chỉ thấy một bóng dáng đi ra từ trong đêm tối, nhờ ánh trăng, Phương Vọng thấy rõ ràng thân hình của nàng, hắn nói với sắc mặt kỳ quái: “Trước đó tìm Phương Hàn Vũ cũng là như thế, người sẽ không làm thủ đoạn nào đó trên người chúng ta đây chứ?”

Người đến rõ ràng là Chu Tuyết.

Chu Tuyết vừa đi đến, vừa cười nói: “Cuối cùng sẽ có một ngày, người sẽ cảm ơn loại thủ đoạn này.”

“Thật sao?”

Phương Vọng cười cười, cũng chưa hề nói khoác lác. Chu Tuyết có ý là ngày nào hắn lún sâu vào cảnh khốn khó, còn cần nàng phải đi cứu.

Chương 96: Câu Hồn chú, người thiên mệnh.

Chương 96: Câu Hồn chú, người thiên mệnh.

Chu Tuyết đi một đường đến bên cạnh đồng lửa, trực tiếp ngồi xuống, không nhìn Tiểu Tử bên cạnh. Tiểu Tử thì bị dọa đến nhảy dựng đến bên cạnh Phương Vọng, thấp giọng nói: “Công tử, trên người nàng có quý khí rất mạnh, loại cảm giác này ta từng cảm thụ được ở trong một bí cảnh trước đó.”

Nó không rõ ràng quá khứ của Phương Vọng và Chu Tuyết, nhưng nó không hi vọng Phương Vọng chết ở chỗ này.

Chu Tuyết nhìn về phía nó, như cười như không nói: “Có lẽ chính là món quý khí mà ngươi nghĩ đến kia.”

“Ngươi...”

Tiểu Tử run rẩy toàn thân, vô ý thức tới gân Phương Vọng.

Chu Tuyết nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Thế nào? Muốn nuôi xà yêu? Rắn vốn tính âm, rất nhiều tu sĩ thích nuôi xà yêu, ngươi cũng đừng bởi vậy mà hoang phế tu hành.”

“Nói bậy bạ gì đó!”

Phương Vọng trừng Chu Tuyết một chút, nữ nhân này sao luôn nói chuyện không kiêng nể gì như thế.

Tiểu Tử trừng mắt nhìn, không tiếp tục lên tiếng.

Chu Tuyết chỉ thích xem dáng vẻ tức giận của Phương Vọng, nàng che miệng cười nói: “Ta truyền thụ một thủ đoạn có thể không chế linh hồn, để xà yêu này vĩnh viễn không phản bội được ngươi, có muốn không?”

Phương Vọng nghe xong, con mắt đột nhiên sáng lên, nói: “Được, ngươi nói đi!” Tiểu Tử sợ hãi, cũng không dám phản bác, vì nó biết mình không đánh lại hai người này.

Chu Tuyết bắt đầu truyền thụ pháp quyết, Phương Vọng nghiêm túc nghe.

Tiểu Tử lâm vào trong đau khổ xoắn xuýt, không biết có nên trốn hay không.

Pháp quyết Chu Tuyết truyền thụ cho tên là Câu Hồn chú, một khi đánh lên chú này trong hồn phách của đối phương, cho dù cách xa nhau chân trời góc biển, chỉ cần niệm chú, đối phương nhất định sẽ hồn phi phách tán, mà lại không cần niệm ra miệng, mặc niệm trong lòng cũng được.

Trong quá trình nghe, Phương Vọng cảm thấy kinh ngạc, thứ này đã vượt qua phạm trù của pháp thuật rồi chứ?

“Chờ một chút! Chờ ta một lát!”

Phương Vọng bỗng nhiên kêu Chu Tuyết dừng lại, sau đó cầm lấy giấy bút, nhanh chóng vẽ.

Chu Tuyết hiếu kì hỏi: “Người đang vẽ bản đồ gì đó?”

Phương Vọng hồi đáp: “Thiên Cương Thánh Thể Chân công, muốn học không, chờ ta tìm được rồi dạy ngươi!”

Chu Tuyết lộ ánh mắt kỳ quái, nói: “Người thật đúng là nhớ thương công pháp này. Ta không cần bất cứ công pháp, pháp thuật nào, thật ra người cũng không cần, chỉ tu luyện Huyền Dương Thần Kinh thôi, đã đủ cho người lên đến đỉnh cao nhân gian rồi.”

“Dựa vào nó là đủ, nhưng có thể học được càng nhiều, thì chẳng phải ta có thể càng mạnh hơn sao?” Phương Vọng hồi đáp.

Hắn cũng không phải Chu Tuyết, trong đầu còn rất nhiều loại tuyệt học. Ít nhất hắn muốn học Thiên Cương Thánh Thể Chân công. Hơn nữa, hắn hoài nghi Thiên Cương Thánh Thể Chân công phối hợp với Cửu Long Thần Biến quyết có thể phát huy ra lực lượng mạnh hơn.

Sau khi nhanh chóng vẽ xong bản đồ, Phương Vọng thu bản đồ vào trong túi trữ vật, sau đó để Chu Tuyết tiếp tục giảng về Câu Hồn chú.

Qua một hồi lâu, Chu Tuyết mới kể xong.

Tiểu Tử cũng nghe xong phương pháp tu hành của Câu Hồn chú, căn bản không nghe hiểu, chỉ cảm thấy vô cùng mơ hồ, nó thâm thở dài một hơi trong lòng.

Chú thuật phức tạp như vậy, Phương Vọng hẳn là rất khó học được.

Chu Tuyết giương mắt nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Thế nào, nghe hiểu sao?”

Dưới ánh trăng, Phương Vọng hơi cúi thấp đầu, hẩn hít sâu một hơi, nói: “Nghe hiểu, cũng biết rồi.”

“Hửm?”

“Gì cơ?”

Chu Tuyết, Tiểu Tử đồng thời nói, người trước nghỉ ngơi, kẻ sau sợ hãi.

Phương Vọng đã tê dại.

May mà hẩn sớm vẽ ra bản đồ!

Câu Hồn chú này lại tốn thời gian một trăm tám mươi năm mới nắm giữ được!

Sau khi trở lại hiện thực, hẩn phóng đại thần niệm, giác quan cũng bắt đầu tăng lên, nhưng hẩn cần yên lặng một chút.

Quá trình Tu luyện Câu Hồn chú buồn tẻ hơn tu luyện Cửu Long Thần Biến quyết, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết nhiều, ít nhất bọn chúng có thể để cho Phương Vọng động, Câu Hồn chú hoàn toàn là ngồi trơ ra đó.

Ngồi trơ suốt một trăm tám mươi năm!

Phương Vọng cần phải bình phục lại tâm tình, hấn giang hai cánh tay ra, cảm thụ được không khí quanh mình, chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái.

“Người thật sự học được rồi sao?” Chu Tuyết mở miệng hỏi, ánh mắt phức tạp, vừa có chờ mong, lại hơi thấp thỏm.

Phương Vọng hơi bẽ cổ, tay trái bắt lấy đầu rắn của Tiểu Tử.

“A! Công tử! Đừng! Tiểu Tử nhất định sẽ không phản bội người!”

Tiểu Tử phát ra tiếng kêu thảm thiết réo rắt, đau khổ cầu khẩn.

Phương Vọng lấy nó tới trước mặt, nhìn chăm chú nó, nói: “Thật xin lỗi, người quả thực có nhất định uy hiếp đối với ta, chỉ cần người biểu hiện tốt, đợi rồi đi Đại Thánh Động Thiên, ta sẽ cởi bỏ Câu Hồn chú, thả cho người tự do.” Dứt lời, tay phải của hấn bắt đầu bấm pháp quyết, hai mắt bắn ra tia sáng u ám.

Tiểu Tử khóc, cũng không dám phản kháng.

Chu Tuyết nhìn thấy hấn bấm pháp quyết là biết hấn thật sự học được, điều này khiến ánh mắt của nàng trở nên vi diệu.

“Nghe xong là biết... Thiên tư dường này... Chẳng lẽ hấn cũng là người thiên mệnh? Người thiên mệnh kiếp trước rõ ràng không phải hấn, không phải là vì hấn chết yểu quá sớm, mệnh cách mới chuyển dời đến trên thân người khác đấy chứ? Tính ra, hấn và người nọ sinh ra cùng một năm...”

Ánh mắt Chu Tuyết lấp lóe, nhìn chăm chăm vào Phương Vọng.

Phương Vọng đã luyện Câu Hồn chú tới đại viên mãn, hấn cấp tốc đánh chú ấn vào linh hồn Tiểu Tử.

Chỉ cần là sinh linh sinh ra linh trí đều sẽ sinh ra hồn phách, Tiêu Tử cho dù không hóa hình, cũng có hồn phách.

Tiêu Tử rất nhanh đã không động đậy được nữa, phảng phất ngất đi, miệng rần mở ra, lưỡi rần dán bên miệng.

Câu Hồn chú chính là áp chế của hồn phách đối với hồn phách, ngoài tiêu hao linh lực, mà còn tiêu hao linh hồn lực. Hơn nữa, Câu Hồn chú nhiều nhất đồng thời câu năm hồn phách, vượt quá thì linh hồn sẽ phải gánh chịu phản phệ, lực áp chế cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Một lát sau.

Phương Vọng đặt Tiêu Tử hôn mê bên cạnh, lần đầu tiên thi triển Câu Hồn chú, cho dù là cảnh giới đại viên mãn, cũng làm cho hần hơi choáng đầu.

Chương 97: Câu Hồn chú, người thiên mệnh. (2)

Chương 97: Câu Hồn chú, người thiên mệnh. (2)

“Người quả thực biết, nhưng sau này cố gắng không cần, vì tu vi của người còn quá thấp, lần này tới tìm người, là ta muốn giúp người đột phá Linh Đan cảnh.” Chu Tuyết mở miệng nói, nàng lại khôi phục sự bình tĩnh, khiến người ta không nhìn thấu nàng đang suy nghĩ gì.

Phương Vọng nhẹ gật đầu, sau đó hỏi: “Sau khi đột phá Linh Đan cảnh, ta muốn đổi phó Lục Viễn Quân trong Đại Thánh Động Thiên, người và ta liên thủ, hẳn là có thể bắt được hần đi, tu vi của hần ở dưới Huyền Tâm cảnh tầng năm.”

Huyền Tâm cảnh tầng năm chính là hạn mức cao nhất để vào Đại Thánh Động Thiên, cho nên có thể suy luận ra tu vi của Lục Viễn Quân.

Đêm Phương phủ diệt môn, có lẽ là lựa chọn của Thiên tử Triệu Chân, nhưng Triệu Chân lại làm việc vì Lục Viễn Quân.

Hết thấy bắt đầu là vì Lục Viễn Quân muốn hấp thu hồn phách, Triệu Chân chỉ thuận thế tính Phương phủ vào trong đó mà thôi. Hơn nữa, Lục Viễn Quân nhìn như thiện lương, nhiệt tình, nhưng sau lưng đã hại chết mấy trăm vạn bách tính, giết hấn, trong lòng Phương Vọng không có chút áp lực nào.

Chu Tuyết đưa tay cách không điểm vào Tiểu Tử, sau đó mới mở miệng trả lời.

“Không được, thực lực của Lục Viễn Quân không đơn giản như vậy, món quý khí hấp thu mấy trăm vạn hồn phách kia rất cuộc là cái gì, ta còn chưa điều tra rõ ràng, vì ở kiếp trước, hấn chưa từng sử dụng quý khí, ít nhất ta chưa từng nhìn thấy. Mặt khác, giết Lục Viễn Quân có phiền phức quá lớn, Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử đều sẽ trở thành kẻ tử thù của ngươi.” Phương Vọng nghe được lời của Chu Tuyết mà nhú mày.

Quảng Cầu Tiên ủng hộ Lục Viễn Quân, hấn có thể hiểu được, nhưng sao sư phụ hấn cũng ủng hộ Lục Viễn Quân?

Chu Tuyết tiếp tục nói: “Phụ mẫu ruột của Lục Viễn Quân đến từ ma đạo, chỉ là chết đi vào năm hấn ba tuổi, là Dương Nguyên Tử dẫn hấn về Thái Uyên môn, mà Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử cũng từng là bạn thân thiết của mẫu thân Lục Viễn Quân. Dương Nguyên Tử thậm chí còn một mình xông Thanh Thiên cốc vì mẫu thân Lục Viễn Quân. Đây là chuyện cũ phủ bụi của Thái Uyên môn, rất nhiều năm sau Dương Nguyên Tử tẩu hỏa nhập ma, đại náo Thái Uyên môn, việc này mới bị vạch trần.”

“Vậy ngươi mà còn để ta bái vào mạch thứ ba?” Phương Vọng cảm thấy cạn lời. Chu Tuyết khẽ nói: “Ngươi bái nhập mạch khác đều vô dụng, dù sao người ủng hộ Lục Viễn Quân chính là chủng môn. Sở dĩ ta để ngươi bái nhập mạch thứ ba, là hi vọng ngươi tiếp xúc được Dương Nguyên Tử sớm một

chút. Con người Dương Nguyên Tử vô cùng bao che khuyết điểm, quan hệ giữa hắn và Lục Viễn Quân cũng không tốt, chỉ cần người không giết Lục Viễn Quân, hắn thậm chí có thể giúp người cướp đoạt vị trí đại đệ tử của Lục Viễn Quân, điều kiện tiên quyết là hắn không biết hai người các người là tử thù.”

Chân mày Phương Vọng nhíu chặt hơn, Chu Tuyết là đang tính toán Dương Nguyên Tử.

“Lục Viễn Quân không thể chết, ít nhất hiện tại không thể chết, bởi vì chúng ta có cần hắn thúc đẩy Đại Tề chuyển biến làm vương triều tu tiên. Thân thể của Lục Viễn Quân rất đặc thù, người sau lưng có thể giúp hắn tác hợp hai đạo chính ma, đợi đến khi Đại Tề thành công chuyển biến thành vương triều tu tiên, sẽ nghênh đón một cơ duyên to lớn, đó cũng là theo đuổi chung của chín đại giáo phái. Chờ đến sau trận cơ duyên kia, lại giết Lục Viễn Quân, cho dù Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử có ngăn cản, chúng ta cũng nghênh ngang rời đi được sau khi giết hắn.”

“Quan trọng nhất chính là Phương gia có cần thời gian trưởng thành, người và ta hiện tại giết Lục Viễn Quân có thể trốn, nhưng Phương gia thì không thể, hiểu chưa? Nhịn một chút đi!”

Chu Tuyết nói lời thâm thía, Phương Vọng nghe tới chỗ này, cũng cảm thấy không thể hành sự lỗ mãng.

Hắn thở dài một hơi, nói: “Trước đó tại sao người không nói?”

Chu Tuyết nói: “Nếu người biết được những điều này, thì còn đối mặt với Dương Nguyên Tử thế nào được?” Phương Vọng yên lặng.

Chu Tuyết không còn nói tiếp, để hắn chậm rãi suy nghĩ.

Phương Vọng giương mắt hỏi: “Vậy Thiên tử Triệu Chân thì sao?”

Chu Tuyết bình tĩnh nói: “Chờ hắc ròi khỏi Thái Uyên môn, ta sẽ giết hắc. Sau khi hắc chết, Thái Uyên môn sẽ nâng đỡ dòng dõi của hắc làm hoàng đế, tác dụng của hắc đã không còn. Trước đó không giết, chỉ vì cần Triệu Chân hỗ trợ tác hợp Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên, bởi vì việc này liên quan đến từng thế gia quyền lực của Tu Tiên giới và nhân gian.”

“Được rồi, tiếp theo nên chuẩn bị giúp người đột phá Linh Đan cảnh. Thiên tài địa bảo cần thiết, ta đã giúp người chuẩn bị xong, tiếp theo chính là tìm nơi thích hợp để đột phá.”

“Người đều chuẩn bị tốt rồi? Thế này thì ngưng quá nhỉ?” Phương Vọng ra vẻ chân chừ nói.

Chu Tuyết trừng mắt nhìn, cười nói: “Ngưng quá thì thôi, đợi trở về lại từ từ đột phá đi, với thân phận đệ tử thân truyền của người, Dương Nguyên Tử nhất định sẽ tận tâm tận lực giúp người.”

“Đừng, không ngưng đâu, dù sao chúng ta là người một nhai”

“Ừm”

Phương Vọng âm áp trong lòng, từ khi bước lên tiên đạo, Chu Tuyết vẫn luôn săn sóc hắc, hắc còn không kịp đáp lại.

Chỉ có cố gắng tu luyện, mới có thể báo đáp nàng!

Chu Tuyết nói: “Bình thường đừng luôn treo thù hận trong lòng, con đường tu tiên rất dài, Đại Tề chỉ là một góc nhỏ giữa thiên địa thôi, Thái Uyên môn cũng không phải là môn phái chúng ta luôn ở. Hãy nhớ, bất cứ thời điểm nào, đều phải đặt việc tu hành của bản thân lên hàng đầu, mạnh mẽ mới có thể báo thù, mới có thể có được tất cả điều mình muốn.”

Phương Vọng gật đầu, Chu Tuyết đã nói thấu triệt sự tình, hẳn đương nhiên sẽ không lỗ mãng.

Sau khi rời khỏi Đại Thánh Động Thiên, hắn sẽ tiếp tục bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt tới Ngưng Thần cảnh, lại đi lấy Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Tu vi Ngưng Thần cảnh, lại bằng vào Thiên Cương Thánh Thể Chân công, Cửu Long Thần Biến quyết đại viên mãn, toàn bộ Tu Tiên giới Đại Tề, ai là đối thủ của hắn được?

Chương 98: Đại trận thượng cổ, độ lôi kiếp.

Chương 98: Đại trận thượng cổ, độ lôi kiếp.

Hai người bắt đầu trò chuyện về chuyện lý thú của Tu Tiên giới, chủ yếu là Chu Tuyết đang nói, dù sao những trong năm này nàng vẫn luôn xông xáo ở bên ngoài. ...

Ầm ầm—

Lôi vân cuộn cuộn, mưa dầm rả rích.

Phương Vọng, Chu Tuyết đi lại giữa sơn dã. Vùng núi chập trùng, kéo dài vô tận, lôi vân đè nén phảng phất như trời sắp sập, từng tiếng sấm giống như thần minh gầm thét kia càng làm thiên địa tăng thêm một chút sắc thái đáng sợ.

Tiểu Tử ghé vào trên đầu vai Phương Vọng, không nhịn được mở miệng nói: “Thật sự muốn đi nơi đó sao, trước đó ta tới gần suýt nữa nữa bị sét đánh trúng, nơi này đoán chừng là có đại trận còn sót lại từ thời thượng cổ.”

Từ sau khi Tiểu Tử bị đánh lên Câu Hồn chú, Phương Vọng đã cho phép nó nằm sấp trên đầu vai mình.

Cách một đêm kia đã qua sáu ngày.

Đại Thánh Động Thiên lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Phương Vọng. Khó có thể tưởng tượng, Đại Thánh

năm đó mạnh dường bao mới có thể sáng lập ra động phủ bát ngát như thế.

Chu Tuyết cũng không quay đầu lại nói: “Không sai, nơi này quả thực có một tòa đại trận, xem ra truyền thừa người đặt được rất bất phàm, có thể làm cho người hiểu được nhiều như vậy. Phương Vọng, đợi sau khi ra ngoài, đừng thả nó đi, sau này nuôi đi.”

“Người...”

Tiểu Tử tức giận đến toàn thân phát run, cũng không dám giận dữ mắng, như vậy có vẻ như nó rất muốn trốn ấy.

Phương Vọng không kích thích Tiểu Tử, hẩn hiếu kì hỏi: “Hẩn là người muốn lợi dụng đại trận nơi này giúp ta đột phá?”

“Ừm, trận này ít nhất đã lập hơn vạn năm, linh khí tích lũy tháng ngày đã chuyển biến thành thuộc tính Lôi, có thể thay thế thiên tài địa bảo thuộc tính Lôi.”

Chu Tuyết hồi đáp, rồi ánh mắt của nàng bị một chỗ nham thạch hấp dẫn.

Phương Vọng thuận theo ánh mắt của nàng nhìn lại. Có một nam tử dựa vào một khối nham thạch hơi nghiêng phía trước, áo quần hẩn dù lộn xộn, nhưng không có tổn hại, chỉ năm dựa vào nham thạch, không nhúc nhích.

Chu Tuyết không chậm lại bước chân, tiếp tục đi tới.

Sau khi đến gần, Phương Vọng mới nhìn thấy người nọ đã chết rồi, chết không nhắm mắt, hai mắt trống rỗng, nhìn lên bầu trời.

Chu Tuyết dừng lại bên cạnh hẩn, nhìn lướt qua, nói: “Không có thương tích, hẩn là bị rút sống hồn phách, chết rất đau đớn.”

Rút hồn?

Phương Vọng ngay lập tức liên tưởng đến Lục Viễn Quân, tên này chỉ thích làm loại chuyện đó.

Hắn là Lục Viễn Quân ở xung quanh?

Phương Vọng nhìn kỹ lại, phát hiện túi trữ vật đã bị sờ đi, hai tay của thi thể cũng không mang đồ vật loại hình chiếc nhẫn.

“Tiếp tục đi đường đi, nếu có người không có mắt chiếm chỗ của chúng ta, vậy cũng chỉ có thể báo thù thay vị đệ tử Thái Thanh môn này.”

Chu Tuyết tiếp tục đi tới, nàng khiến thân rắn của Tiểu Tử khẽ run. Phương Vọng lập tức đuổi kịp bước chân của nàng.

Sau khi tiến lên trăm bước, Chu Tuyết đưa tay ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của nàng, một chiếc đàn, màu sắc thoát nhìn hơi khác với cái dùng trong cửu mạch đầu pháp, hình như bề ngoài mộc cảm tăng thêm từng đường vân màu trắng.

Nàng ôm đàn này tiến lên, một luồng khí thể sắc bén bộc phát, khiến Phương Vọng âm thầm kinh hãi.

Khí thể kia còn mạnh hơn cả Hứa Lăng Linh Đan cảnh tầng chín!

Cũng không biết nàng rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Đáy lòng Phương Vọng vẫn luôn có tâm phân cao thấp với Chu Tuyết, chẳng qua là ngượng ngùng mở miệng, dù sao hắn nhận quá nhiều ân huệ của nàng.

Phía trước lôi điện đan xen, nhấc lên từng trận gió lớn, thổi lên áo bào của hai người.

Từng tia sét bổ vào trên vùng núi phía trước, không chạm đến mặt đất, nhưng phát ra uy thế rất đáng sợ.

May mà đường xá sau đó dựa vào bảo linh bản mệnh của Chu Tuyết, bọn họ không gặp sét đánh, thậm chí đều không cần tránh né.

Vượt qua đỉnh núi, Phương Vọng đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa mà đi, cách mười trượng hướng xuống có một cửa đá, xuyên qua cửa đá là một bậc thềm đá, kéo dài một đường tới đến ngoài mười dặm, mà ngoài mười dặm có một ngọn núi cao, lời vân cao vót.

Chẳng biết tại sao, nhìn xem toà núi cao kia, trong lòng Phương Vọng bất giác rụt rè.

Hắn có dự cảm, việc đột phá của hắn sẽ không nhẹ nhõm, phải ăn đau khổ. Nhưng trước mặt Chu Tuyết, hắn cũng không thể sợ, tránh cho bị xem nhẹ.

Phương Vọng vội vàng đuổi theo bước chân Chu Tuyết, tránh cho bị sét bổ trúng, Tiểu Tử nằm sấp trên đầu vai hắn, run lẩy bẩy, không dám nói câu nào.

Một lát sau.

Trên đỉnh núi cao phía xa có một bóng dáng nhảy xuống, chạy nhanh đến, Phương Vọng hí mắt nhìn lại, thỉnh linh phát hiện là Lục Viễn Quân.

Lục Viễn Quân chân đạp phi kiếm vội vàng đến, mấy chục tia sét đan xen trên người hắn, bị hắn dùng kiếm khí triệt tiêu. Cảnh tượng khá hùng vĩ.

Hắn nhìn thấy hai người Phương Vọng, lập tức tăng tốc bay tới, rất nhanh đã tới trước mặt hai người, sầm sét sau lưng phảng phất áo choàng của hắn phát phới trong không trung, rồi tan theo gió. “Sao các người lại tới nơi này, trên núi không có bảo vật gì, đoán chừng đã bị đệ tử giáo phái khác nhanh chân đến trước rồi.” Lục Viễn Quân cười hỏi.

Chu Tuyết hồi đáp: “Chúng ta chuẩn bị tu hành pháp thuật hệ lôi.”

Lục Viễn Quân nghe xong, khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Phương sư đệ, thu hoạch thế nào? Thiên tài địa bảo cần để đột phá Linh Đan cảnh có thiếu cái gì, cứ nói với sư huynh.”

Phương Vọng lắc đầu cười nói: “Đa tạ sư huynh, ta tạm thời không cần.”

Lục Viễn Quân gật đầu, hình như hẩn nhớ tới chuyện gì, quan tâm hỏi: “Phương sư đệ, ta nghe nói ba năm trước đây Phương gia các người gặp đại nạn, sự tình điều tra rõ ràng sao, sư huynh cũng có người quen ở nhân gian, có thể tra giúp người.”

Phương Vọng làm người hai đời, nghe thấy hẩn hỏi như vậy, liền hiểu hẩn đang thử thăm dò.

Hẩn thở dài một hơi, nói: “Là Thừa tướng đương triều gây nên, đã bị Thiên tử chém đầu rồi, đáng hận, ta thật muốn chính tay đâm hẩn.”

Chương 99: Đại trận thượng cổ, độ lôi kiếp. (2)

Chương 99: Đại trận thượng cổ, độ lôi kiếp. (2)

Nghe vậy, Lục Viễn Quân lộ ra vẻ đồng tình, nói: “Nén bi thương, bây giờ Đại Tê sắp chuyển biến thành vương triều tu tiên, đây cũng là cơ duyên đối với Phương gia các người, chuyện đã qua thì cứ để xuống đi, từ đây tiến lên tiên đạo.”

“Ừm, đa tạ sư huynh quan tâm.”

“Không có việc gì, sư huynh cũng không giúp được gì, các người tiếp tục đi thôi, sư huynh sẽ không quấy rầy các người.”

Lục Viễn Quân nói xong, khẽ gật đầu với Chu Tuyết, sau đó ngự kiếm rời đi.

Vẫn chờ đến khi hắc biến mất phía cuối chân trời, Chu Tuyết mới mở miệng cười nói: “Ta xem nhẹ ngươi rồi, ngược lại còn rất có thể giấu chuyện.” “Một khi hạt giống hoài nghi chôn xuống, rồi sẽ trở thành kiên đề, chỉ là không biết hắc có thể kiềm chế bao lâu.” Phương Vọng nhún vai nói, giọng điệu bình tĩnh.

Chu Tuyết cười cười, không nói thêm lời nào nữa, tiếp tục dẫn đường.

Tiểu Tử nghiêng đầu lắc não, rất hiếu kì bọn họ đang trò chuyện cái gì, nhưng lại không dám hỏi nhiều. ...

Nửa canh giờ sau.

Trên vách đá, Phương Vọng ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, xung quanh bày đầy các loại thiên tài địa bảo, có hoa quả thực vật, cũng có tảng đá kỳ lạ cổ quái, thậm chí còn có một vài đồ vật không nói rõ được là hình dạng gì.

Chu Tuyết đang vẽ bùa, mỗi khi vẽ được một tấm, nàng bèn dán trên một cây gỗ, sau đó cắm gậy gỗ ở bên ngoài thiên tài địa bảo. Phương Vọng giương mắt nhìn lại, lời vãn ngay trên đỉnh đầu, thiên uy đè nén kia khiến hắc rất bất an.

“Ngươi sẽ không để công tử độ lôi kiếp đấy chứ?”

Tiểu Tử nằm sấp trên nham thạch không nhin được hỏi, Phương Vọng không khỏi đưa cho nó một ánh mắt khen ngợi.

Con rắn này rất có ánh mắt đấy!

Chu Tuyết vừa vẽ bùa, vừa hồi đáp: “Miễn cưỡng coi như độ lôi kiếp đi, nhưng không nguy hiểm như độ kiếp chân chính, chỉ là hơi đau nhức thôi, nhưng sấm sét có thể làm cho được hiệu khác biệt dung hợp tốt hơn.”

Hơi đau nhức?

Hồng hét!

Phương Vọng biết mình gặp nạn lớn rồi, hơi đau trong miệng Tiên Tôn nhất định không phải phạm nhân có thể tưởng tượng được.

“Nữ nhân xấu xa, ngươi không có ác ý đấy chứ? Công tử, ngươi thật tin tưởng nàng như vậy sao? Lòng người khó dò, ta từng thấy không ít tu sĩ, lúc đi vào sống nướng tựa lẫn nhau, sau khi không ra được liền bắt đầu tàn sát lẫn nhau!”

Tiểu Tử nóng nảy, vội vàng thuyết phục Phương Vọng.

Chu Tuyết không tiếp tục để ý Tiểu Tử, chuyên tâm làm việc.

Phương Vọng rất hài lòng đối với thái độ của Tiểu Tử, nhưng ngoài mặt vẫn nghĩa chính ngôn từ nói: “Ta và nàng chính là người đồng tộc, cùng nhau trải qua sinh tử, há có thể không tin tưởng được?”

Lời tuy như thế, nhưng trong lòng hắn vẫn hơi sợ hãi.

Có lẽ phải đề phòng một chút!

Cửu Long Thần Biến quyết chính là chỗ dựa của hắn, Chu Tuyết cũng không biết hắn nắm giữ Cửu Long Thần Biến quyết.

“Ta mà thật sự muốn đối phó công tử nhà ngươi, ta có cần lãng phí nhiều thiên tài địa bảo như vậy sao. Còn về chuyện đoạt xá, ta cũng không thích thân thể của nam nhân, mà ta lại không cần đoạt xá.” Chu Tuyết tức giận nói.

Nói xong, nàng còn liếc Phương Vọng một cái, ánh mắt rất có thâm ý.

Tồn gần nửa canh giờ, Chu Tuyết mới dừng tay. Lúc này, trận pháp đã bao quanh Phương Vọng, mười hai cây gậy gỗ cắm trong bùn, bên trên dán đầy lá bùa, hơn nữa không phải dán lung tung. Lá bùa dán trên mỗi một gậy gỗ rõ ràng là dán

theo quy luật pháp môn nào đó, chữ viết trên mỗi một lá bùa cũng không giống nhau, tóm lại Phương Vọng xem không hiểu những chữ này. Phương Vọng hít sâu, nói: “Tới đi!”

Chu Tuyết nhìn hẩn chăm chăm, nói: “Cởi quần áo ra, đỡ cho ảnh hưởng tới việc hấp thụ linh khí.”

“Chuyện này...”

Phương Vọng cau mày, do dự hỏi: “Vậy người có thể quay người qua không?”

“Nhanh lên, đừng lè mà lè mè.”

Mặt Chu Tuyết không cảm xúc nói. Nghe vậy, Phương Vọng chỉ đành căng da đầu cởi quần áo.

Trên nam thạch, Tiểu Tử nhìn chăm chăm Phương Vọng, không ngừng thè lưỡi răn.

Bị một nữ nhân, một nữ yêu nhìn chăm chăm, khỏi nói Phương Vọng không tự nhiên tới mức nào, quan trọng là hẩn còn không từ chối được.

Bỏ đi Phương Vọng loại bỏ tạp niệm, cởi hết tất cả quần áo của mình ra, cất vào trong túi trữ vật, sau đó tĩnh tọa.

“Người có thể bắt đầu vận công rồi, Huyền Dương Thần Kinh chắc đã ghi chép pháp môn đột phá.”

Chu Tuyết lại nói. Phương Vọng lập tức bắt đầu vận công.

Một lát sau, Chu Tuyết vung tay áo, gió lớn thổi thẳng về phía Phương Vọng. Trong nháy mắt, tất cả lá bùa trên mười hai cây gậy gỗ đều bùng cháy, tạo thành mười hai ngọn lửa màu sắc khác nhau. Điều thân kỳ là những lá bùa kia không hề biến thành tro bụi, giống như ngọn lửa chỉ bám trên bề mặt vậy.

Sau khi trận khởi động, Phương Vọng cảm nhận được rõ ràng linh khí ở dưới lòng đất đang vọt tới. Chỉ thấy mặt đất xung quanh hắn bốc lên sóng gió, dao động tích tụ ở thiên tài địa bảo dưới đất. Linh khí bay lên như gió lốc vây quanh cơ thể của Phương Vọng.

Không biết tại sao, Phương Vọng cảm thấy phía dưới cơ thể mát lạnh, mát mẻ nói không nên lời, khiến hắn hơi có xung động muốn đứng dậy.

Đùng đoàng đoàng...

Lôi vân trên trời cuộn cuộn dữ dội, từng lôi điện giống như xà mãng lan ra từ tầng mây, thanh thế to lớn, làm cho không khí trên vách đá càng bị đè nén hơn.

Tiểu Tử bị dọa phải bỏ đi, tránh ra rất xa.

Chu Tuyết đứng ở trước trận pháp, áo bào bay kịch liệt, ánh mắt nàng nhìn tầng mây trên trời, phong lôi điện đáng sợ không dọa nàng lui ra.

Gió lốc xung quanh càng ngày càng kịch liệt, thiên tài địa bảo xung quanh Phương Vọng bắt đầu tản ra thuộc tính linh khí màu sắc khác nhau, tụ tập ở một chỗ, tạo thành gió bảy màu, vô cùng lộng lẫy.

Tâm tư Phương Vọng chìm đắm trong đột phá, vứt bỏ tạp niệm.

Đoàng!

Một tia lôi điện đột nhiên đánh xuống, đánh tan gió lốc bảy màu, chui vào huyết Thiên Linh của Phương Vọng, cả người hắn chợt run lên, sau đó sóng gió linh khí xung quanh điên cuồng tràn vào trong người của hắn.

Chương 100: Đột phá Linh Đan cảnh, lần thứ hai Tổ Linh.

Chương 100: Đột phá Linh Đan cảnh, lần thứ hai Tổ Linh.

Sau cơn đau đớn ngăn ngủi, thay vào đó là sự sảng khoái vô tận, khiến cho Phương Vọng vẫn muốn làm lại một lần nữa.

Đoàng! Đoàng! Đoàng...

Từng tia lôi điện đánh xuống liên tiếp, mỗi lần đều có thể khiến linh khí xung quanh hòa vào trong người hắn, gột rửa gân cốt xương, cuối cùng tụ tập trên đan điền của hắn, tập trung ở một chỗ.

Dần dần, Phương Vọng quên mất đau khổ, lực chú ý đang tập trung vào đan điền.

Tâm pháp Huyền Dương Thần Kinh vận chuyển, linh khí nén lại, ngưng tụ ở đan điền, cả quá trình rất phức tạp. Một khi hắn buông lỏng, linh khí ngưng tụ lại với nhau sẽ rất dễ tản ra, nhất là linh khí với thuộc tính không giống nhau, có tồn tại sự bài xích lẫn nhau.

Chu Tuyết vẫn nhìn chăm chăm Phương Vọng, dần dần nàng nở nụ cười trên khuôn mặt.

Tiểu Tử thi thoảng nhìn về phía nàng, chỉ sợ nàng làm bừa, dù sao tính mạng của nó đang bị Phương Vọng nắm trong tay, nó sợ Phương Vọng chết, khiến nó cũng chết theo.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Sau một canh giờ, một phần ba thiên tài địa bảo xung quanh Phương Vọng đã tàn lụi hoặc hóa thành tro bụi, bay theo gió.

Chu Tuyết không nhìn chăm chăm hắn nữa, tĩnh tọa ở cách đó không xa, nhắm mắt dưỡng thần.

Lôi điện thi thoảng đánh xuống, không thể làm lay động cơ thể tĩnh tọa của Phương Vọng. Dưới bầu trời đầy mây đen, trên một sườn núi của dãy núi hoang chạy dài, bốn đệ tử Thái Uyên môn đứng sừng sững, trong đó bao gồm Cố Ly, Hứa Lăng.

Ánh mắt của bọn họ đều đang nhìn về cùng một hướng, ngoài mây dậm, một ngôi chùa đồ nát nằm giữa hai núi, cổng mở rộng, một thi thể treo dưới hoành phi, khế dung đưa theo gió.

Mấy nữ tử áo trắng thần bí đang đứng trên tường của ngôi chùa, tóc tai bù xù, khiến người ta không thể thấy rõ khuôn mặt của bọn họ, từ phía xa nhìn lại làm người ta sởn gai ốc.

“Thật sự phải xông vào sao?”

Một nam đệ tử cau mày hỏi. Hắn tên là Yên Phi Nhạc, đeo một thanh khoát đao, eo thắt một trường tiên, dáng người vạm vỡ, khí chất không giống người tu đạo, càng giống võ phu hơn.

Mặt Hứa Lăng không có cảm xúc, hắn nói: “Cơ duyên của Đại Thánh Động Thiên cả đời khó gặp một lần, nếu như không mạo hiểm, thì sẽ hối hận. Có thể chúng ta là thiên tài nhất nhì ở Thái Uyên môn, nhưng mục tiêu của tu tiên là theo đuổi trường sinh, từ xưa đến nay, Thái Uyên môn có người trường sinh thành tiên chưa?”

Nghe thấy lời này, Yên Phi Nhạc im lặng.

Thiên tài Địa Nguyên bảo linh đến từ mạch thứ hai, Diệp Tường nói: “Lên đi, bốn người chúng ta liên thủ, chắc không có vấn đề”

Cổ Ly không có ý kiến, trong lòng nàng vẫn luôn đặt mục tiêu đánh bại Phương Vọng, nàng biết nếu như tu luyện theo khuôn phép cũ, thì không thể nào vượt qua Phương Vọng, chỉ có mạo hiểm tìm kiếm cơ duyên lớn, mới có thể có một hy vọng.

Bốn người lập tức ngự kiếm bay về phía ngôi chùa phía xa. Cùng lúc này, từng nữ tử áo trắng trên tường đều ngẩng đầu,

hiện ra khuôn mặt trắng bệch, hai mắt trống rỗng, không hề tức giận. ...

Ánh nắng sáng sớm cắt ngang chân trời, xuyên qua lồi vân chiếu xuống dưới, vừa hay chiếu lên người Phương Vọng.

Trải qua đột phá một ngày một đêm, cuối cùng hắn cũng đạt đến Linh Đan cảnh tầng một!

Tất cả thiên tài địa bảo xung quanh hắn đều đã tàn lụi, hoặc hóa thành tro bụi, không còn tồn tại.

Giờ phút này, Linh Đan đã hình thành trong đàn điền của hắn, thành màu trắng ngọc, sáng long lanh. Linh khí tràn vào trong đàn điền lại chuyển hóa thành linh lực dồi dào, từ Tổ Linh cảnh tầng chín đến Linh Đan cảnh tầng một trông như chỉ cách một tầng, trên thực tế là khoảng cách cực lớn.

Sau khi đột phá, chính là quá trình củng cố tu vi

Phương Vọng đang nhìn vào không gian bảo linh, phát hiện xung quanh Thiên Cung kích xuất hiện tám khu vực màu tím đậm giống như lỗ khảm, điều này khiến tinh thần hắn chấn động.

Không lẽ hắn cũng có thể ngưng tụ ra chín bảo linh bản mệnh?

Bảo linh bản mệnh không chỉ quyết định tư chất, còn tương đương với pháp khí sẽ không bị tổn hại. Đối với tu tiên giả thì pháp khí càng nhiều càng tốt, như vậy mới có thể đối mặt với sự nguy hiểm khác nhau.

Theo lời của Chu Tuyết, tồn tại bảo linh bản mệnh là sự ban ơn đối với Nhân tộc!

Chu Tuyết đang tỉnh tọa chợt mở mắt ra, lẩm bẩm: “Tạm tạm rồi.”

Nàng giờ tay phải vung ra, trận pháp đột nhiên thay đổi, gió lốc linh khí thiên địa vây quanh Phương Vọng bỗng chìm xuống, rải trên mặt đất, tạo thành sương mù mắt thường có thể thấy được. Chúng không ngừng mở rộng, che lấp cơ thể của Phương Vọng.

Phương Vọng cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của trận pháp, khiến hắn lại tìm lại được cảm giác lúc Tổ Linh ban đầu lần nữa.

Mới đầu, hắn vốn muốn đắp nặn bảo linh bản mệnh như đỉnh, tháp, nhưng bây giờ sau khi xác định bản thân còn có thể ngưng tụ tám bảo linh bản mệnh, hắn đã thay đổi ý định rồi.

Ngưng tụ kiếm trước, ngưng trang kiếm tuf

Lúc lần đầu Tổ Linh, hắn đã muốn ngưng tụ bảo linh bản mệnh loại kiếm, không có một thanh kiếm anh tuấn, sao có thể tính là tu tiên giả đạt tiêu chuẩn chứ?

Trái tim Phương Vọng bắt đầu thấp thỏm, không biết lần này Thiên Cung có ngăn cản hắn không.

Hắn bắt đầu tưởng tượng kiếm của mình.

Không giống kiếm lần đầu tiên, hắn lại có ý tưởng mới rồi. Trước khi gặp Hứa Lăng, kiến thức về kiếm của hắn gò bó bởi thường thức, sau khi thấy kiếm vô hình của Hứa Lăng, hắn mới ý thức được Tổ Linh là có thể sáng tạo cái mới.

Quá trình Tổ Linh không chỉ là đắp nặn tạo hình bảo linh bản mệnh, còn có thể rót vào năng lực hắn tưởng tượng ra. Ví dụ bảo. linh bản mệnh của Lý Hồng Sương có thể phóng độc, bảo linh bản mệnh của Chu Tuyết có thể nhiếp hồn.

Bảo linh bản mệnh cuối cùng có thể phát huy ra bao nhiêu uy năng, được quyết định bởi phẩm cấp của bảo linh bản mệnh.

Dưới cái nhìn chăm chú của Chu Tuyết, quanh người Phương Vọng tản ra Huyền Dương chân hỏa. Không giống lần đầu Tổ Linh, Huyền Dương chân hỏa còn mang theo khí diễm màu trắng, Huyền Linh chân hỏa và khí diễm màu trắng vọt lên đỉnh đầu của hắn, ngưng tụ lại với nhau.

Chương 101: Đột phá Linh Đan cảnh, lần thứ hai Tổ Linh.
(2)

Chương 101: Đột phá Linh Đan cảnh, lần thứ hai Tổ Linh.
(2)

Tiêu Tử bò lên một tảng đá to, nhìn Phương Vọng, thè lưỡi răn.

Có kinh nghiệm Tổ Linh lần đầu, lần này Tổ Linh Phương Vọng càng thuận buồm xuôi gió hơn.

Hắn nhìn vào không gian bảo linh, tưởng tượng hình dạng và năng lực của bảo linh bản mệnh thứ hai.

Thời gian dần trôi, trên đỉnh đầu của Phương Vọng dần ngưng tụ ra một thanh kiếm, kiếm cách hướng lên trời.

“Công tử đang Tổ Linh à?” Tiêu Tử không nhịn được hỏi. Nó nhớ bảo linh bản mệnh của Phương Vọng là một thanh trường kích.

Chu Tuyết không trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm đỉnh đầu của Phương Vọng. Chuôi kiếm kia ngày càng ngưng thực, Chu Tuyết cũng nghĩ đến kiếm vô hình kia của Hứa Lăng, chỉ có chuôi kiếm, lưỡi kiếm là trong suốt.

Nhưng nàng lờ mờ cảm thấy Phương Vọng sẽ không mô phỏng người khác.

Thiên Cung kích kia không phải được mô phỏng ra, bởi vì nhân gian không có bảo linh bản mệnh như vậy!

Thiên Cung kích chắc chắn không phải một trường kích đơn giản như vậy!

Phương Vọng chìm đắm trong Tổ Linh. Trong không gian bảo linh, chuôi kiếm của hắn đã trở nên rõ ràng, ngay cả hoa văn đều đã khắc họa xong.

Thanh kiếm này thoát nhìn rất tinh xảo, nhưng vẫn không đủ đến mức độ kinh ngạc. Để khiến kiếm của mình trông khác với mọi người, Phương Vọng làm chuôi kiếm biến thành màu trắng, giống như do ngọc trắng điêu khắc thành, miệng kiếm cách là một cặp vuốt rồng, lưỡi kiếm kéo dài ra giữa vuốt rồng.

Nhưng bây giờ hắn không có ý nghĩ sáng tạo lưỡi kiếm.

Nhìn từ thế giới bên ngoài, chuôi kiếm trên đỉnh đầu của hắn đã ngưng tụ thành công, đang điên cuồng cắn nuốt linh khí thiên địa.

“Phẩm cấp rất cao.”

Chu Tuyết yên lặng nghĩ đến có Thiên Cung kích trước đó, nàng không cảm thấy bảo linh bản mệnh thứ hai của Phương Vọng sẽ kém hơn.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Phương Vọng không ngừng truyền tưởng tượng của mình đối với bảo linh bản mệnh thứ hai. Thanh kiếm này cảm nhận được tâm ý của hắn, bắt đầu lấp lóe ánh sáng trên đỉnh đầu hắn, cho dù đang là ban ngày nhưng cũng vô cùng chói mắt. Lại qua khoảng một canh giờ, Phương Vọng tĩnh tọa từ từ đứng dậy, hắn giơ tay phải lên, nắm lấy chuôi kiếm trên đỉnh đầu, sương mù linh khí vây xung quanh cơ thể của hắn. Ánh mắt của Chu Tuyết, Tiểu Tử không khỏi đặt trên tay phải của hắn.

Từng tia sáng mặt trời xuyên qua tầng lôi vân, chiếu lên vách núi, thanh kiếm không bị ánh mặt trời chiếu tới, lấp lóe ánh sáng càng chói mắt hơn, giống như ngôi sao trong bầu trời đêm.

Đột nhiên!

Cổ tay Phương Vọng run lên, trong chuôi kiếm vuốt rỗng chột bắn ra một ánh sáng trắng, đánh tan sương mù xung quanh.

Tiểu Tử trợn to mắt rần, Chu Tuyết khẽ cau mày.

Chỉ thấy lưỡi kiếm do ánh sáng trắng tạo thành rộng bằng bốn ngón tay, dài nửa trượng, một tay Phương Vọng giơ kiếm. Động tác của hắn không tính là nhanh, nhưng trong chớp mắt tầng lôi vân đã bị gạt thẳng ra, giống như bị hắn chém ra một khe kiếm khổng lồ, cảnh tượng vô cùng chấn động, khiến Tiểu Tử há to miệng rần.

Không có tiếng vang, không có kiếm khí lộng lẫy, nhưng Phương Vọng chỉ nhẹ nhàng vung lên một cái như vậy, bầu trời đã giống như bị chém ra, vô cùng tráng lệ!

Trong mắt Phương Vọng hiện ra vẻ vui mừng, hắn không tưởng tượng màu mè như phóng độc, nhiếp hồn đối với kiếm này, hắn chỉ cần sắc bén, sắc bén tuyệt đối, có thể cắt tất cả vật thể!

“Kiếm này tên là Thiên Hồng.”

Phương Vọng lẩm bẩm, quyết định tên của kiếm này.

Vừa dứt lời, Thiên Hồng kiếm trong tay hắn bắn ra khí thể mạnh mẽ, chấn động linh khí thiên địa ở xung quanh, tạo thành cuồng phong bành trướng, quét ngang tám hướng.

Âm ầm ầm...

Cả ngọn núi đều chấn động, giống như đang cung nghênh Thiên Quân giáng thế

Tiểu Tử quần chặt lấy tảng đá, suýt nữa bị cuốn bay ra ngoài.

Tóc mai bên tai Chu Tuyết bị thổi ngang mắt, nàng giơ tay vén ra, híp mắt nhìn về phía Thiên Hồng kiếm trong tay Phương Vọng.

Phương Vọng cảm nhận khí thế của Thiên Hồng kiếm, trong lòng vô cùng hài lòng. Lần này Thiên Cung không ngăn cản hắn, bởi vì không ở tông môn, cho nên không xuất hiện động tĩnh như lần đầu Tổ Linh, nhưng khí thế Thiên Hồng kiếm thể hiện ra chắc chắn rất mạnh mẽ.

Tuyết đối không phải Địa Nguyên bảo linh có thể so sánh! Còn về việc có thể so với Thiên Cung kích hay không, thì không dễ nói.

Bản thân Thiên Cung kích chứa đựng lực lượng mạnh mẽ. Tu vi của Phương Vọng càng ngày càng cao, lực lượng hắn có thể điều động càng nhiều, vẫn chưa biết giới hạn của Thiên Cung kích.

Hắn từ từ buông cánh tay phải xuống, lưỡi kiếm sáng trắng của Thiên Hồng kiếm bắt đầu thu về, biến mất trong kiếm cách, chỉ còn lại chuôi kiếm còn ở trong tay hắn.

Sau này đại chiến, tay phải cầm Thiên Cung kích, tay trái cầm Thiên Hồng kiếm, còn ai ngoài ta?

Phương Vọng nhìn chuôi Thiên Hồng kiếm trong tay, càng nhìn càng thích.

Thanh kiếm này nếu như đặt trong game online, chắc chắn được hâm mộ.

Có nam nhân nào không thích kiếm phát sáng chứ? Cũng không biết Tu Tiên giới có kiếm như vậy không?

“Được rồi, mặc quần áo vào đi.”

Tiếng nói của Chu Tuyết vang lên, lúc này Phương Vọng mới ý thức được mình vẫn chưa mặc quần áo, quan trọng là hắn còn đang đứng thẳng, dáng vẻ hiên ngang.

Hắn vội vàng cất Thiên Hồng kiếm vào trong không gian bảo linh, sau đó nhấc tay hút túi trữ vật cách đó không gian vào. trong tay, lấy quần áo ra, mau chóng mặc vào.

Thấy hắn mặc xong quần áo, Chu Tuyết nói: ‘Nên mỗi người một ngả rồi, ta cũng phải tiếp tục đi tìm kiếm thứ ta muốn.’”

“Cần ta giúp không?” Phương Vọng hỏi.

Trong lòng hắn thở dài, cảm giác bị người nhìn thấy hết thật sự không tốt. Chu Tuyết lắc đầu, nói: “Chỗ ta muốn đến vô cùng nguy hiểm, một mình ta càng dễ hành động hơn, ta đi đây.”

Dứt lời, nàng quay người nhảy lên, một phi kiếm bay ra từ trong túi trữ vật của nàng, nhanh chóng to ra, rơi ở dưới chân của nàng, chở nàng bay về phía chân trời.

Phương Vọng đưa mắt nhìn nàng đi xa, trong lòng hơi tiếc nuối.

Vẫn luôn là Chu Tuyết giúp hắn, hắn không thích cảm giác mắc nợ.

Đợi bóng dáng của Chu Tuyết biến mất, hắn mới thu ánh mắt về, giơ tay tay lên, cùng lúc ngưng tụ ra Thiên Cung kích và Thiên Hồng kiếm.

Vèo...

Chương 102: Thiên Hồng kiếm, Kim Lân Bạch Vũ Y.

Chương 102: Thiên Hồng kiếm, Kim Lân Bạch Vũ Y.

Thiên Hồng kiếm lóe ra lưỡi kiếm lóe sáng, mặc dù không dài bằng Thiên Cung kích, nhưng chiều dài nửa trượng chắc chắn được tính là cực dài trong số các thanh kiếm.

Tay cầm hai bảo linh bản mệnh, sức mạnh của Phương Vọng tăng mạnh.

Bây giờ hẳn đã có thể khiêu chiến Huyền Tâm cảnh rồi!

Gặp phải bất cứ ai hẳn đều không sợ!

“Công tử, hai bảo linh bản mệnh này của ngươi đúng là rất khí phái, nhưng mà ta cảm thấy ngươi thiếu một bộ đồ thích hợp. Ta biết một chỗ, bên trong giấu bảo y Đại Thánh để lại lúc còn sống, tên là Kim Lân Bạch Vũ Y, theo manh mối truyền thừa ta có được, Kim Lân Bạch Vũ Y ít nhất là pháp khí tuyệt phẩm!”

Tiểu Tử nói, giọng điệu khó che giấu vẻ kích động.

Cảnh Phương Vọng vung kiếm chém trời vừa rồi đã kích thích nó, nó cảm thấy dựa vào Phương Vọng, nó có thể xông pha những chỗ lúc trước không dám đi.

“Pháp khí tuyệt phẩm à?”

Phương Vọng nhếch mày. Pháp khí như vậy trong Thái Uyên môn ít nhất phải tốn hai vạn công hiến, hơn nữa còn chưa chắc có thể mua được. Pháp khí tuyệt phẩm có thể nói là có tiền cũng không mua được, mỗi một món xuất hiện đều sẽ dẫn tới sự tranh cướp của trưởng lão, đệ tử thân truyền các mạch.

“Ừ, ít nhất là vậy, cụ thể là phẩm cấp gì thì ta cũng không rõ.” Tiểu Tử gật đầu nói, một con rắn gật đầu, dáng vẻ rất

buồn cười. “Được, tìm chỗ nghỉ ngơi mấy ngày, rồi đi tìm Kim Lâm Bạch Vũ Y kìa!”

Phương Vọng nhìn bầu trời nói, Chu Tuyết vừa đi, lôi đình kia lại bắt đầu ngưng tụ, có thể đánh xuống bất cứ lúc nào.

Tiểu Tử lập tức bò lên vai của hắn, chân hắn giẫm Thanh Quân kiếm, nhanh chóng bay khỏi nơi này.

Bảy ngày sau.

Phương Vọng hạ xuống một tảng đá, Tiểu Tử nằm bò trên vai của hắn, nhìn chăm chăm phía trước, thè lưỡi răn nói: “Công tử, chính là trong ngôi chùa kia. Nhưng mà chỗ đó rất nhiều tà ma, người phải cẩn thận đấy.”

Không cần nó nhắc, Phương Vọng đã nhìn thấy bóng dáng của nữ tử áo trắng đứng trên tường của ngôi chùa phía xa rồi.

Cũng không biết nữ tử áo trắng ban đầu truy sát hắn có phải cũng là một trong số đó không.

Phương Vọng nhảy xuống khỏi tảng đá, đi bộ về phía trước, nhân tiện thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Rừng núi hoang vu ở đây đừng nói thiên tài địa bảo, ngay cả hoa cỏ đều rất thưa thớt.

Cả đường đi, Phương Vọng nhìn thấy vết máu, rõ ràng là bay xuống từ trên không trung, tất cả đều chỉ về phía ngôi chùa kia.

Lúc đến chỗ cách ngôi chùa chưa tới nửa dặm, hắn đột nhiên thấy một cánh tay rơi ngay tảng đá vụn bên cạnh.

Phương Vọng ngược nhìn về phía cổng ngôi chùa, thấy trước cổng treo hai thi thể, tóc tai bù xù, không nhìn rõ nam nữ.

Hắn giơ tay phải, Thiên Hồng kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, tay phải của hắn cầm kiếm, lưỡi kiếm phát sáng nhanh chóng ngưng tụ ra, Huyền Dương chân hỏa bắt đầu lượn lờ.

Huyền Dương chân hỏa có thể đả thương tà ma, dã quỷ, đây là sức mạnh để hắn dám xông vào nơi nào!

Thuận theo ánh mắt của hắn có thể thấy từng nữ tử áo trắng trên tường đã ngừng đầu, từng người đều hiện ra khuôn mặt trắng bệch, hai con mắt trống rỗng đều nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Tiểu Tử lập tức chui vào trong túi áo ngực của Phương Vọng, chỉ lộ ra đầu rắn.

Phương Vọng không so đo sự hèn nhát của nó, tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, hắn phát hiện thi thể treo trước cổng chùa lại là mặc áo bào của đệ tử thân truyền Thái Uyên môn, áo bào rách nát, không nhìn kỹ, rất khó phát hiện ra.

Tay áo phải của thi thể này bị xé rách, không thấy tay phải, chắc tay phải thấy trên đường lúc trước chính là tay của thi thể này.

Phương Vọng hí mắt, vừa đi vừa phân biệt mặt của thi thể kia.

Hắn từng gặp người này trong cửu mạch đấu pháp lúc trước, nhưng mà hai người không giao đấu, khiến cho hắn đã không nhớ được tên của người này nữa, dù sao trong thời gian này hắn đã ngồi ở Thiên Cung rất nhiều năm.

Lúc Phương Vọng đến cổng chùa, bảy nữ tử áo trắng trên tường cùng bay lên.

Ban ngày ban mặt, lệ quỷ bay lên trời, vẫn rất dọa người.

Phương Vọng giơ tay trái, cách không điểm một cái, kiếm khí bắn ra, chém túi trữ vật ở eo của thi thể xuống, cài lên đai lưng của mình.

Làm xong tất cả, hắn mới tung người nhảy lên trên cổng ngôi chùa, chuẩn bị nhảy qua tường, cưỡng chế xông vào trong. Bảy nữ tử áo trắng lập tức nhào về phía hắn, Phương Vọng giơ tay chém ngang một kiếm, ánh sáng trắng chọi hiện, kiếm khí Huyền Dương chân hỏa thiêu đốt càn quét, khí thế không thể đỡ được.

Một kiếm chém ra, mang theo kiếm khí Huyền Dương chân hỏa tốc độ cực nhanh, gần như nháy mắt đã xẹt qua bảy nữ tử áo trắng, khiến bóng dáng bọn họ chậm lại.

Phương Vọng lạnh lùng liếc nhìn, bảy nữ tử áo trắng lập tức lùi ra, rồi biến mất giữa không trung.

Không có ngăn cản, Phương Vọng thuận lợi vào trong ngôi chùa.

“Cứ chạy như vậy rồi?”

Tiểu Tử ở trong lòng Phương Vọng kích động kêu lên, nó đoán được Phương Vọng rất mạnh, không ngờ lại mạnh như vậy. Trong Đại Thánh Động Thiên, nó không sợ yêu thú, không sợ tu sĩ, chỉ sợ đám nữ quỷ áo trắng này.

Phương Vọng không để ý nó, nhắc chân tiến về phía trước, thần thức tản ra, cảnh giác xung quanh.

Khắp nơi trong ngôi chùa đều là dấu vết chiến đấu để lại, vết kiếm, vết máu, lá bùa cháy một nửa... vân vân, tất cả nhìn thấy mà giật mình.

Ánh mắt Phương Vọng đặt ở đại sảnh ngôi chùa phía trước, bên trong đen kịt, một đợt gió lạnh thổi ra từ bên trong, phả về phía mặt hắn, thổi bay tóc mai của hắn.

Hắn bước vào đại sảnh ngôi chùa không nhanh không chậm, tầm mắt dần trở nên rõ ràng, hắn thấy trên tường đại sảnh u ám có một cái động lớn, chiếm cả mặt tường.

“Bên trong có mùi máu tanh rất nồng.” Tiểu Tử thè lưỡi răn nói, không cần nó nói, Phương Vọng đã nghĩ thấy rồi.

Hắn trực tiếp bước vào cửa động, tiến về phía trước thuận theo lối đi trong động. Lưỡi kiếm phát sáng của Thiên Hồng kiếm chiếu sáng lối đi trong động, khắp nơi trên tường động đều có thể thấy dấu tay, thi thoảng còn sẽ giảm phải xương vỡ.

Chương 103: Trời không tuyệt đường người.

Chương 103: Trời không tuyệt đường người.

Rất khó tưởng tượng, lúc trước lối đi này đã trải qua chuyện gì.

Lối đi trong động uốn lượn hướng xuống, rõ ràng là thông đến lòng đất, Phương Vọng duy trì tốc độ bước đi, thần thức vẫn luôn duy trì ở trạng thái tản ra, thăm dò tình hình phía trước.

Cùng lúc đó.

Trong một không gian rộng rãi dưới lòng đất, Cố Ly, Diệp Tường, Yến Nhạc Phi và một nữ đệ tử của Huyền Hồng Kiếm tông đang tĩnh tọa dưới gốc cây. Ở đỉnh đầu bọn họ treo lơ lửng một cái ô giấy vàng, tự động xoay tròn, tản ra màn sáng nhạt bao phủ bốn người.

Phía trước có rất nhiều quỷ hồn du đãng, còn chỗ trung tâm của không gian dưới lòng đất này có một cây cổ thụ khổng lồ, thân cây thậm chí cần hai mươi người cùng ôm, trên cây là một con giao long màu đen chiếm giữ!

Đúng vậy, giao long!

Hai vuốt dài, trên trán còn có một sừng, trên người khoác váy toàn màu đen, nói ít cũng phải dài hai mươi trượng, kinh hãi đáng sợ.

Nữ đệ tử của Huyền Hồng Kiếm tông Từ Thiên Kiều mở mắt, cau mày nói: “Hứa Lăng đã ra ngoài nửa canh giờ rồi, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

Lời này vừa thốt ra, ba người Cố Ly đều mở mắt.

Sắc mặt Diệp Tường lạnh lùng hỏi: “Bảo linh của ngươi còn có thể kiên trì bao lâu?”

Từ Thiên Kiều trả lời: “Nhiều nhất còn kiên trì được hai ngày.” Cố Ly cau chặt mày, Yến Phi Nhạc thì nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đều tại Hứa Lăng, cứ muốn đến nơi này, nhiều tà ma như vậy, còn có một tồn tại Yêu Vương, chúng ta muốn chạy trốn cũng không được... Yến Phi Nhạc trầm giọng mắng.

Diệp Tường, Cố Ly không phản bác, bọn họ không hề tán thành, chỉ là lười tiêu hao cảm xúc bên trong.

“Chuyện tu hành vốn chính là đấu với trời, tai họa, nguy cơ luôn là khó tránh khỏi. Mặc dù theo đuổi trường sinh, nhưng chết trên đường cũng không oán trách không hối hận được.” Từ Thiên Kiều bình tĩnh nói.

Yến Phi Nhạc tức tới mức chỉ có thể nắm chặt nắm tay, không tiện phản bác nữ tử, sợ trông không có khí phách.

Từ Thiên Kiều đột nhiên cười nói: “Chúng ta vẫn còn hy vọng, đợi huynh trưởng ta đến, chắc chắn có thể giải cứu chúng ta.”

Nghe vậy, sắc mặt ba người Diệp Tường khác nhau. Cố Ly hơi hoảng hốt, nòng nghĩ đến một người khác. Diệp Tường cau

mày, trong mắt có vẻ không cam lòng lắm. Yên Phi Nhạc thì hiện ra vẻ khao khát.

Bốn người lại rơi vào trong im lặng. ...

Trong lối đi, Phương Vọng cầm Thiên Hồng kiếm đi về phía trước, có Tiểu Tử đi cùng, hắn không có cảm giác căng thẳng khi xông vào nơi chưa biết tới.

“Công tử, ta cảm nhận được một luồng yêu khí, rất mạnh, còn mạnh hơn con cóc chúng ta từng gặp lúc trước nhiều.”

Tiểu Tử ở trong lòng của Phương Vọng nói, giọng điệu cũng không căng thẳng.

Từ lúc ngã vào Đại Thánh Động Thiên, nó chưa từng thả lỏng như bây giờ, xông pha những bí cảnh này với Phương Vọng, nó rất có cảm giác an toàn. Đây cũng là ấn tượng Phương Vọng mang lại cho nó.

Mạnh mẽ bí hiểm!

Phương Vọng đột nhiên bắt được một khí tức, hơi quen thuộc, hình như từng gặp ở chỗ nào.

Hắn tăng nhanh bước chân đi về phía trước.

Chỗ sâu của lối đi, một bóng người run rẩy tiến lên, rõ ràng là Hứa Lăng.

Lúc này, Hứa Lăng tóc tai bù xù, quần áo rách nát, cả người toàn là máu, tay trái của hắn không thấy đâu, trên vai máu thịt lẫn lộn, giống như vừa bò ra từ trong địa ngục.

Hắn vừa thở dốc, vừa bước đi loạng choạng, tay phải nắm chuôi kiếm đang run rẩy, mồ hôi chảy dọc theo gương mặt, sau khi nhỏ xuống lại là nước máu.

“Chỉ có thể đến đây rồi sao...” Nội tâm Hứa Lăng tràn đầy không cam lòng, sợ dĩ hắn xông đến nơi này, chính là muốn

mạnh hơn, muốn rửa sạch nỗi nhục lúc trước.

Trước kia, hắn là thiên tài đệ nhất Thái Uyên môn, mãi đến khi hắn bị Lục Viễn Quân đánh bại, rớt khỏi thần đàn. Sau đó, chênh lệch của hắn và Lục Viễn Quân càng ngày càng lớn, bây giờ còn bị một đệ tử nhập môn ba năm đánh bại!

Trông hắn như không để ý, tâm thái rất tốt, trên thực tế trong lòng vô cùng bức rút.

Một cơn gió lạnh thổi tới từ phía sau, hắn không cần quay đầu cũng biết có tà ma đang tới gần.

Hắn đã không còn sức lực phản kháng, chỉ có thể dốc toàn lực tiến về phía trước.

Lối đi tối tăm, tầm nhìn của hắn cũng bắt đầu mơ hồ, tất cả trong mắt gần như đang xoay chuyển.

Hắn biết bản thân đã đến cực hạn, linh lực cạn kiệt, thể lực tiêu hao hết, hắn không còn hy vọng sống sót nữa.

Đúng lúc này!

Trong tâm mắt của hắn xuất hiện một đốm sáng màu trắng, càng ngày càng lớn trong bóng tối.

Hắn dừng bước chân, mặt hiện ra nụ cười khổ.

Trước sau đều có tà ma, không còn đường để chạy.

Đốm sáng màu trắng kia càng ngày càng lớn, đột nhiên xẹt qua bên tai hắn, khí thế ác liệt khiến cả người hắn bừng tỉnh, tâm nhìn nháy mắt rõ ràng.

Hắn vô thức nghiêng đầu nhìn, sau đó từng quỹ hồn phía sâu đều bị ánh sáng trắng kia đâm xuyên, liên tiếp tiêu tan, ánh sáng trắng kia cuối cùng đã dừng lại lơ lửng ở một góc rẽ của lối đi.

Đó là cái gì...

Hứa Lăng ngơ ngác nghĩ, có loại cảm giác đang nằm mơ.

“Hứa sư huynh, chỉ có một mình ngươi sao?”

Một giọng nói bay tới, làm Hứa Lăng kinh ngạc nghiêng đầu nhìn, thấy người đến, sắc mặt của hắn càng biến đổi kịch liệt hơn.

Phương Vọng bước ra từ bóng tối, thấy hắn lộ vẻ mặt đờ đẫn, cũng không trả lời, trong lòng không khỏi hơi xấu hổ.

Không lẽ hắn nhớ nhầm người rồi?

Người này không phải Hứa Lăng à?

Phương Vọng vẫn có ấn tượng về Hứa Lăng, hơn trăm năm ở Thiên Cung cũng chưa quên.

Hứa Lăng hít sâu, nói: “Cổ Ly, Diệp Tường, Yến Phi Nhạc ở bên trong... Bên trong quá nguy hiểm, khuyên người đừng vào. Bên trong ẩn giấu một Yêu Vương, cho dù là Huyền Tâm cảnh tầng năm cũng chưa chắc là đối thủ của nó...”

Dù sao Phương Vọng đã cứu hắn, hắn không hy vọng Phương Vọng mạo hiểm.

Hắn ghen ghét căm hận Phương Vọng đánh bại hắn, nhưng điều hắn muốn không phải Phương Vọng chết, mà là hắn đường đường chính chính đánh bại Phương Vọng, chứng minh bản thân!

Chương 104: Trời không tuyệt đường người. (2)

Chương 104: Trời không tuyệt đường người. (2)

Nghe thấy Cổ Ly cũng ở bên trong, Phương Vọng nhún mày, đi lướt qua Hứa Lăng, để lại một câu: “Hứa sư huynh ở đây dưỡng thương trước đi, để tránh bên ngoài lại có tà ma đến, còn tà ma phía sau, ta dọn dẹp giúp ngươi.”

Dứt lời Phương Vọng tăng nhanh bước chân.

Hứa Lăng quay người nhìn, đúng lúc thấy Phương Vọng nắm ánh sáng trắng kia. Đó hình như là một thanh kiếm...

Một thanh kiếm tỏa ra ánh sáng chói mắt.....

Phương Vọng xách Thiên Hồng kiếm sai bước tiến về phía trước, tất cả tà ma dọc đường đều không chống đỡ được một kiếm của hắn, Huyền Dương chân hỏa đúng thật là khắc tinh bẩm sinh của cô hồn dã quỷ.

“Công tử, người đi nhanh như vậy, không lẽ là muốn cứu người sao?” Tiểu Tử không nhịn được hỏi.

Phương Vọng trả lời: “Ta là sợ bảo bối bị người cướp mất.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng hắn biết rất rõ, thực lực của ba người Cố Ly chắc chắn không bằng Hứa Lăng, Hứa Lăng còn sắp chết rồi, huống hồ là ba người Cố Ly?

Bước chân của hắn càng ngày càng nhanh, tà ma giết trên dọc đường càng ngày càng nhiều, thẳng tiến không lùi, khí thế không thể ngăn chặn.

Trong không gian dưới lòng đất.

Dưới gốc cây, Cố Ly nhìn chằm chằm cửa động phía xa, yên lặng ngẩn người, không chỉ có nàng, người khác cũng bắt đầu nhìn về phía cửa động kia. Bởi vì cô hồn dã quỷ xung quanh giống như cảm nhận được cái gì, tất cả đều bay về phía cửa động kia.

Không lâu sau, trong cửa động kia truyền ra tiếng gào rống của tà ma, thể lương tới cực hạn.

“Có người đến rồi ư?” Diệp Tường cau mày hỏi.

Từ Thiên Kiều nở nụ cười, nói: “Trời không tuyệt đường người, hoặc là một đám đệ tử giết đến, hoặc là huynh trưởng ta...”

Bùm...

Cửa động phía xa đột nhiên nổ tung, kiếm khí cuồng bạo mang theo từng đả quỷ bị liệt diễm tiêu diệt, sóng gió nóng rực đập thẳng lên cây cỏ thụ khổng lồ, làm kinh động giao long màu đen chiếm giữ trên cây.

Giao long ngẩng đầu nhìn về phía chỗ cửa động.

Một bóng người bước ra từ trong bụi đất cuồn cuộn, không phải Phương Vọng, thì còn là ai?

Tay phải của hắn cầm nghiêng Thiên Hồng kiếm, lưỡi kiếm phát sáng chói mắt như vậy, áo bào của hắn bay kịch liệt, nơi ngực lộ ra một đầu rắn của thanh xà, nhìn về cùng một hướng với hắn, không ngừng thè lưỡi rắn.

“Phương Vọng?”

Cổ Ly ngạc nhiên vui mừng, nhỏ giọng hô lên. Diệp Tường, Yến Phi Nhạc hiện ra vẻ mặt bất ngờ.

Từ Thiên Kiều cau mày hỏi: “Phương Vọng? Chính là thiên tài đánh bại Hứa Lăng kia sao?”

Phương Vọng ngược mắt nhìn, bị giao long màu đen trên cây to làm cho kinh ngạc. Mặc dù nó chỉ có hai móng vuốt, nhưng thân hình, khí thế này chắc chắn là yêu vật mạnh nhất hắn từng thấy.

Tiểu Tử nói bằng một giọng điệu hâm mộ: “Nó sắp hóa thành rồng rồi.”

Phương Vọng cảm nhận yêu khí của đối phương, mặc dù kinh người, nhưng vẫn chưa đến mức khiến hắn thấy sợ.

Vừa đột phá đến Linh Đan cảnh, hắn cũng cần một trận chiến đấu để nghiệm chứng thực lực của bản thân.

Cùng lúc này, dưới gốc cây phía xa, Cố Ly muốn đứng dậy, nhưng bị Từ Thiên Kiều đè vai lại.

“Không được lỗ măng, linh lực của ta đã tiêu hao chín phần mười rồi, một khi gỡ bỏ trận pháp, muốn ẩn giấu lần nữa thì rất khó. Hắn có thể đơn thương độc mã giết đến nơi này, có lẽ thực lực không tệ, chúng ta xem thời cơ hành sự, tìm cơ hội cứu hắn” Từ Thiên Kiều trầm giọng nói, trong mắt nàng tràn đầy thất vọng.

Nàng không đợi được huynh trưởng của nàng. Nàng từng nghe nói sự tích của Phương Vọng, tên này quả thật thiên tư yêu nghiệt, thậm chí kinh nghiệm trưởng thành còn khoa trương hơn huynh trưởng nàng. Nhưng hắn mới tu hành hơn ba năm, đánh bại Hứa Lăng Linh Đan cảnh tầng chín chắc đã hết sức rồi, làm sao có thể đánh bại Yêu Vương này được?

Nàng là tu vi Huyền Tâm cảnh tầng một, đối mặt với Yêu Vương cũng suýt chết.

Nhớ đến quá trình thoát hiểm lúc trước, nàng vẫn còn thấy sợ. Bây giờ bọn họ bị vây ở đây, không ra ngoài được, chỉ có thể đợi cứu viện, trông nàng rất bình tĩnh, thực ra trong lòng rất hỗn loạn.

Nghe vậy, Cố Ly cảm thấy có lý, linh lực của nàng mới khôi phục một nửa, ra ngoài chưa chắc có thể giúp được Phương Vọng, không chừng còn sẽ làm liên lụy hắn.

Bỗng nhiên, nàng thấy Phương Vọng nhìn trái nhìn phải, giống như đang tìm cái gì.

Không lẽ là đang tìm nàng?

Tim Cố Ly đập mạnh, bản thân nàng cũng cảm thấy đang mơ mộng hão huyền, dù sao Phương Vọng cũng không biết nàng ở đây.

Nhưng nhớ đâu là như vậy...

Dù sao lúc trước Hứa Lăng đã cưỡng chế xông ra ngoài rồi.

Quả thật Phương Vọng đang tìm kiếm bóng dáng của Cố Ly, nhưng không tìm thấy, cũng may phía sau cây cổ thụ khổng lồ còn có mấy cửa động, có lẽ ba người Cố Ly trốn vào bên trong rồi.

Bỏ đi!

Giết ròng trước đi! Giao long cũng tính là rộng!

Đối với nam nhĩ sức sống dồi dào, khiêu chiến giao long vốn là một loại thành tựu!

Phương Vọng xách kiếm tiến lên phía trước, vạt áo phấp phới, mỗi một bước chân, một hình kiếm xuất hiện ở bên cạnh hắn.

“Phàm nhân, ngươi muốn đơn độc khiêu chiến với bốn vương sao?”

Trên cây cổ thụ, giao long màu đen hỏi, tiếng nói trầm thấp như sấm, mũi phì khí nóng rực lúc nói chuyện. Nó chống nửa thân trên dậy, cúi xuống nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng hỏi: “Kim Lân Bạch Vũ Y ở đâu? Nếu như nói ra, có lẽ ta có thể tha cho ngươi một con đường sống.”

Dứt lời, xung quanh hắn đã ngưng tụ ra chín hình kiếm, bước chân của hắn không dừng lại. “Kinh Hồng Thần Kiếm quyết... Không lẽ hắn chính là Bạch Y Kinh Hồng?”

Dưới ô giấy vàng, Từ Thiên Kiều cau mày hỏi.

Cố Ly không tiếp lời, Diệp Tường, Yến Phi Nhạc đều lộ vẻ xúc động.

Bạch Y Kinh Hồng thi triển ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng, khiến cho rất nhiều người đều cho rằng Bạch Y Kinh Hồng là

Dương Nguyên Tử, cho dù hắn không thừa nhận, thì cũng chỉ có hắn có khả năng này.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết là tuyệt học, tu sĩ còn ở cấp bậc đệ tử sao có thể luyện đến ba mươi sáu kiếm?

Thấy Phương Vọng thi triển ra Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, bọn họ đều cảm thấy hoang đường, còn thấy hoang đường hơn Hứa Lăng thất bại thảm hại dưới chân Phương Vọng.

Chương 105: Bạch Y Kinh Hồng chém rồng.

Chương 105: Bạch Y Kinh Hồng chém rồng.

“Tha cho bốn vương một con đường sống? Cuồng vọng! Thánh Y của Đại Thánh đâu phải thứ nguoi có thể dòm ngó! Muốn chết!”

Giao long màu đen tức giận nói, tiếng rồng lại có khí thế rồng ngâm.

Nó bỗng xông về phía Phương Vọng, cơ thể không lộ cuộn lên kinh phong, quỹ hần bốn phương tám hướng cùng xông về phía Phương Vọng, giống như thiên quân vạn mã lao nhanh đến, lại như sóng biển cuộn cuộn bao phủ về phía hắn.

Bốn người Cổ Ly vô cùng căng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Hứa Lăng đang ở trong lối đi dưỡng thương, lơ mơ nghe thấy tiếng kêu của giao long, hắn cảm thấy hắn sẽ không nghe nhầm. Bởi vì chủ nhân của âm thanh này từng mang lại tuyệt vọng cho hắn, cánh tay trái của hắn chính là bị gãy trong miêng của nó.

Hứa Lăng hít sâu, lặng lẽ cầu nguyện cho Phương Vọng, không hy vọng đối phương chết ở đây.

Đôi mắt với quỹ hồn bốn phương tám hướng giết tới, Phương Vọng không lùi còn tiến, hấn bước ra một bước, vung kiếm.

Lưỡi kiếm bạch quang của Thiên Hồng kiếm bắn ra cường quang chói lóa, trong cường quang đánh ra vô số kiếm khí, chém từng quỹ hồn thành hai nửa.

Bỗng nhiên, hấn tung người nhảy lên, quanh người tự dung ngưng tụ ra nhiều hình kiếm hơn, gần như trong nháy mắt đã đạt đến ba mươi sáu kiếm.

Khuôn mặt của bốn người Cổ Ly bị cường quang chiếu rọi, bọn họ đều hiện ra vẻ khiếp sợ.

Trong đồng tử của bọn họ, quỹ hồn đếm không xuể đang kêu rên, giãy giụa, còn giao long màu đen ở bên trên quỹ hồn thì tùy ý vặn vẹo cơ thể, cắn một bóng dáng áo trắng ở phía trước nó. Tay người kia cầm một thanh kiếm phát sáng, sau lưng lơ lửng ba mươi sáu bóng kiếm, giống như Kiếm Thần đấu với Yêu Long.

Cảnh này khắc sâu trong đầu của bọn họ.

Tay phải Phương Vọng cầm kiếm, đâm về phía trước, trong nháy mắt ba mươi sáu hình kiếm cùng lúc bắn ra theo Thiên Hồng kiếm, trực tiếp biến thành một kiếm khí còn to lớn hơn giao long màu đen.

Đồng tử của giao long màu đen chợt co rút lại, vô thức há miệng, phun ra liệt diễm màu đen đáng sợ.

Bùm... Hai sức mạnh khủng bố va chạm, cả không gian dưới lòng đất đều rung lắc, cát đá rơi xuống.

Kiếm khí của Kinh Hồng Thần Kiếm quyết giống như cuồng phong mưa bão tràn quét bốn phương tám hướng. Liệt diễm của giao long màu đen chỉ chặn được trong chốc lát,

kiếm khí của ba mươi sáu kiếm hợp nhất mạnh mẽ đánh tan liệt diễm, giết thẳng về phía giao long màu đen.

Lúc chột lóc rồi vụt tắt, giao long màu đen uốn éo cơ thể muốn trốn tránh, nhưng hoàn toàn không kịp.

Kiếm khí mạnh mẽ rơi trên yêu thân của giao long màu đen, ghim nó trên cây cổ thụ khổng lồ, ngay sau đó thân cây của cây cổ thụ khổng lồ cũng nứt ra, dâng lên bụi đất cuộn cuộn.

Ầm ầm ầm...

Kiếm khí tung hoành, cây cổ thụ khổng lồ bị chém thành hai nửa, yêu thân của giao long màu đen cũng bị chém đứt, máu tươi phun trào.

Trong cuồng phong, dáng người của Phương Vọng sừng sững không động đậy, giữ nguyên tư thế đâm kiếm, tay phải ở phía trước, nghiêng nửa người, quay lưng về phía bốn người Cổ Ly.

Một kiếm chém rỗng!

Cho dù Cổ Ly quen thân với phương Vọng cũng không khỏi trợn to đôi mắt xinh đẹp. Từ Thiên Kiều, Yến Phi Nhạc càng trợn mắt há hốc miệng hơn. Phản ứng của Diệp Tường khá tốt, nhưng ánh mắt cũng đã đờ đẫn.

Yêu Vương không thể chiến thắng ở trong mắt bọn họ đã bị mạnh mẽ chém giết như vậy rồi?

“Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng... Bạch Y Kinh Hồng...”

Yến Phi Nhạc lâm bầm, giọng nói cũng run rẩy.

Bóng dáng Phương Vọng từ từ hạ xuống, kiếm khí mạnh mẽ xua tan bụi đất xung quanh. Hắn thấy cây cổ thụ khổng lồ bị nứt sang hai bên, hai nửa thân của giao long màu đen đập trên mặt đất, máu tươi bắn tung tóe.

“Oa! Công tử, người lợi hại quá!”

Tiểu Tử giật mình tỉnh lại, vội vàng tâng bốc, kêu lên.

Nó vẫn luôn ở trong lòng Phương Vọng, lúc trước đối mặt với giao long màu đen, thân rắn của nó cứng đờ rồi, có loại cảm giác hoảng sợ như rắn vào miệng rồng.

Phương Vọng cầm Thiên Hồng kiếm, bước về phía trước.

Thiên Hồng kiếm dài nửa trượng chỉ có thể cầm ngang, bụi đất cuộn cuộn cũng không thể che lấp ánh sáng trắng của lưỡi kiếm.

Sắc mặt Phương Vọng không thay đổi, trong lòng thì đang cảm thán.

Chương 106: Bạch Y Kinh Hong chém rồng. (2)

,

Ài!

Ta mạnh quá rồi!

Đến giờ chưa có kẻ địch có thể ép hẳn thi triển Cửu Long Thần Biến quyết!

Phương Vọng đến trước phần đầu của giao long màu đen, trong mắt giao long màu đen đầy vẻ sợ hãi, nói vội vàng kêu lên: “Tha cho ta một mạng! Xin tiền bồi tha cho ta... Ta nói cho người biết chỗ giấu Kim Lân Bạch Vũ Y!”

Phập!

Thiên Hồng kiếm cảm thẳng lên đầu rồng, cả người giao long màu đen run lên, rồi không còn động đậy nữa.

Phương Vọng lười tốn nước bọt với nó, để tránh bị tên này đánh lén. “Đi móc yêu đan, yêu gân, mật rắn... của nó ra đi.”

Phương Vọng dặn dò, Tiểu Tử trong lòng xông vèo ra ngoài.

Hắn liếc mắt nhìn, những quỷ hồn còn sót lại kia vừa thấy ánh mắt của hắn, bị dọa tới mức lao nhao chạy trốn, nhanh chóng biến mất trong các cửa động. Cũng may không có quỷ hồn nào dám đến cửa động lúc Phương Vọng tới.

Phương Vọng bắt đầu đi vòng qua cây cổ thụ, muốn xem còn có thi thể của người khác không.

“Phương Vọng!”

Một tiếng nói quen thuộc vang lên, giọng điệu mang theo vẻ ngạc nhiên vui mừng, làm Phương Vọng giật mình nghiêng đầu nhìn. Chỉ thấy dưới gốc một cây to trước tường động bồng xuất hiện bốn bóng người, đỉnh đầu bọn họ lơ lửng một ô giấy vàng. Phương Vọng cau mày, lúc trước sao hắn không bắt được khí tức của bốn người này?

Cổ Ly sải bước đến trước mặt Phương Vọng, ánh mắt nhìn về phía hắn tràn đầy sùng bái.

Phương Vọng lạnh lùng hỏi: “Nơi này nguy hiểm như vậy, ngươi đến làm gì? Không sợ chết à!”

Hiếm khi nghe thấy Phương Vọng trách móc mình, Cổ Ly không tức giận, tâm trạng vẫn kích động, nàng dịu giọng hỏi: “Sao ngươi đến rồi?”

Ngươi là đến cứu ta sao?

Câu này giấu trong lòng nàng, không hỏi ra.

“Đương nhiên là đến tìm bảo bối” Phương Vọng né tránh ánh mắt nóng bỏng của nàng, trả lời.

“Ai dà, thì ra có mỹ nhân ở đây à, chẳng trách vừa nãy sau khi công tử nghe người kia nói mấy cái tên đã vội vã xông tới rồi!”

Chương 106: Bạch Y Kinh Hồng chém rồng. (2)

Trong yêu thi bên cạnh truyền ra tiếng kêu ngạc nhiên của Tiểu Tử, nó ngo đầu rắn ra, trên đầu toàn là máu thịt của giao long màu đen.

Mặc dù Cổ Ly ngạc nhiên về sự tồn tại của Tiểu Tử, nhưng lực chú ý đều bị lời nói của Tiểu Tử thu hút.

Quả nhiên là hắn đến vì nàng...

Ánh mắt nàng nhìn về phía Phương Vọng càng sáng hơn, ngẫm chứa tình ý như nước.

Lúc này, ba người Từ Thiên Kiều bước tới, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Vọng vô cùng phức tạp.

“Bạch Y Kinh Hồng quả nhiên lợi hại, không lẽ ngươi đã đạt đến Huyền Tâm cảnh tầng năm rồi?” Từ Thiên Kiều hỏi, trên mặt đầy vẻ khâm phục.

Yến Phi Nhạc nói theo: “Phương sư đệ, lợi hại nha, không ngờ ngươi chính là Bạch Y Kinh Hồng. Chẹp chẹp, mạch thứ ba giấu tài rồi, ta cảm thấy ngươi khiêu chiến Lục Viễn Quân chưa chắc không thể thắng.”

Diệp Tường không ho he, nhưng ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng lẫn lộn rất nhiều cảm xúc.

Phương Vọng không trả lời tu vi của bản thân, vẻ mặt hần bình tĩnh nói: “Mong các vị đừng nói ra ngoài chuyện ta là Bạch Y Kinh Hồng, ta không muốn bị Thanh Thiên Cốc đuổi giết.”

Chuyến đến nước này, hần chỉ có thể kết thân.

Không thể không nói, ô giấy vàng của Từ Thiên Kiều khiến hần mở rộng tâm mắt. Lúc trước hần thật sự không cảm nhận được chút dấu vết nào, phải biết rằng thần thức của hần đã mạnh hơn tu sĩ Linh Đan cảnh bình thường rất nhiều.

“Đó là tất nhiên, ngươi đã cứu mạng của bọn ta, ta nhất định sẽ không nói ra.” Từ Thiên Kiều nghiêm túc trả lời.

Yến Phi Nhạc, Diệp Tường cũng gật đầu.

Phương Vọng liếc về phía thi thể của giao long màu đen, nói: “Tà ma ở đây quá nhiều, các ngươi ra ngoài trước đi. Hứa Lăng sư huynh đang trị thương ở lối đi, các ngươi dẫn hần rời đi đi.”

Nghe vậy, Yến Phi Nhạc muốn nói lại thôi.

Từ Thiên Kiều lập tức chấp tay nói: “Vậy bọn ta không quấy rầy người nữa.”

Dứt lời, nàng chuyển ánh mắt nhìn Yến Phi Nhạc, Diệp Tường.

Diệp Tường lập tức chấp tay, rời đi với Từ Thiên Kiều, thấy vậy Yến Phi Nhạc chỉ đành từ bỏ.

Phương Vọng nhìn về phía Cố Ly, nói: “Tìm chỗ tu luyện cho tốt đi, đừng lại xông vào nơi nguy hiểm như vậy nữa, chuyện gì cũng phải lượng sức mà làm.”

Cố Ly gật đầu, khẽ nói: “Người tự cẩn thận.”

Mặc dù nàng muốn ở bên cạnh Phương Vọng, nhưng cũng sợ liên lụy hấn.

Phương Vọng thấy bọn họ bước vào lối đi lúc đến, sau đó mới thu ánh mắt về, hấn thềm thở phào nhẹ nhõm, cũng may Cố Ly không muốn ở lại.

Hấn cứu Cố Ly, chỉ là dựa trên quan hệ bạn bè, hơn nữa Cố Ly còn cho hấn Thiên Địa Bảo Lục, Thần Dưỡng Kiếm Khí, hấn cũng nên cứu nàng.

Còn về tình cảm sâu hơn, tạm thời hấn không nghĩ đến. Sống lại một kiếp, tiếp xúc được với tu tiên, tu tiên chắc chắn phải xếp vị trí đầu!

Cho dù nhất định phải thành thân...

Trong đầu Phương Vọng đột nhiên hiện ra khuôn mặt của Chu Tuyết, dọa hấn giật mình, vội vàng quăng tạp niệm ra.

Chu Tuyết là người sống lại, cũng sẽ không quá xem trọng tình yêu, hấn không thể nghĩ lung tung, đỡ cho bị quê trước mặt nàng.

Bọn họ là chiến hữu cùng tiến cùng lùi!

Phương Vọng tiếp tục đi về phía trước, kiểm tra khu vực này, để tránh bỏ sót thiên tài địa bảo.

Thái độ của hắn chính là nhìn thấy thì thu, chỉ cần có tác dụng, mặc kệ bây giờ hắn có cần hay không, đều thu hết!

Không gian dưới lòng đất rơi vào yên tĩnh, những cửa động kia thì thoảng sẽ có quý hồn ngọc đầu, nhưng vừa thấy Phương Vọng còn ở đây, tất cả đều rút đầu về, không dám tới gần.

Phương Vọng phát hiện một cây linh chi to trên cây cỏ thụ khổng lồ, màu đỏ như thịt, to bằng cả mặt người, thứ này vậy mà không có trong Thiên Địa Bảo Lục. Linh khí thiên địa hàm chứa bên trong vô cùng dày đặc, chẳng trách giao long màu đen lại chiếm giữ nơi này.

Qua khoảng hai canh giờ, cuối cùng Tiểu Tử đã thu thập xong bảo vật huyết nhục, không thể không nói, cả người giao long màu đen này toàn là bảo vật.

Phương Vọng thu hết bảo vật huyết nhục đầy đất vào trong túi trữ vật, cũng may túi trữ vật của hắn đủ to.

Tiểu Tử đã biến thành một con huyết xà, muốn nhảy lên vai của Phương Vọng, nhưng bị hắn từ chối.

“Đợi ra ngoài rửa sạch sẽ rồi lên vai của ta sau.” Lời của Phương Vọng khiến Tiểu Tử vô cùng tủi thân, nhưng cũng không dám phản bác.

Sau đó, Tiểu Tử bắt đầu ăn máu thịt của giao long màu đen.

Thể hình của hai bên chênh lệch không chỉ gấp trăm lần, nhưng Tiểu Tử ăn vô cùng nhanh, chưa đến nửa canh giờ đã chỉ còn lại một bộ hài cốt.

Phương Vọng nhìn chằm chằm Tiểu Tử trước mặt, phát hiện nó sắp dài một trượng, đã là một con rắn to.

Ừm, sau này không thể bò lên người hấn rồi.

Giống như cảm nhận được suy nghĩ của Phương Vọng, Tiểu Tử lập tức ợ, sau đó thân rắn thu lại, biến thành chỉ dài một mét. Nó còn lột da, thân rắn mới vô cùng mềm mại, trở nên sạch sẽ, bây giờ đã là màu xanh tím. Thì ra tên của nó không đặt sai.

“Công tử, bây giờ ta có thể lên chưa?” Tiểu Tử hỏi bằng giọng nũng nịu, chỉ nghe tiếng, giống như một nữ tử tuổi thanh xuân dịu dàng xinh đẹp đang làm nũng.

Phương Vọng vén cổ áo ngực của mình ra, để nó chui vào.

Làm xong tất cả, hấn tiếp tục lên đường, tìm kiếm Kim Lân Bạch Vũ Y.

Sau khi đột phá Linh Đan cảnh, linh lực của hấn vượt xa lúc trước, chiến đấu trước đó chỉ tiêu hao một phần ba linh lực của hấn.

Hấn vừa đi vừa dùng Linh Khí đan khôi phục linh lực.

Sở dĩ Tiểu Tử biết sự tồn tại của Kim Lân Bạch Vũ Y là thông qua một tranh treo tường, nó còn thấy bản đồ, cho nên bây giờ có thể chỉ đường cho Phương Vọng, bớt được rất nhiều phiền phức. “Người hiểu bao nhiêu về câu chuyện của vị Đại Thánh này?”

Phương Vọng bước vào trong lối đi, đột nhiên nổi hứng hỏi. Thiên Hồng kiểm chiếu sáng lối đi, thân thức của hấn đã tản ra.

Tiểu Tử nhìn chằm chằm phía trước, thè lưỡi rắn nói: “Đại Thánh tồn tại ở thời Thượng Cổ, cụ thể tên là gì, ta cũng không rõ, chỉ biết hấn đắc tội thần tiên trên trời, rước tai họa đến. Hấn còn có không ít động phủ giống như vậy, động thiên này chỉ là một trong số những động phủ của hấn.”

Chương 107: Cầm môn, hủy thiên diệt địa.

Chương 107: Cầm môn, hủy thiên diệt địa.

Một trong số những động phủ?

Khoa trương như vậy sao?

Phương Vọng càng tò mò Đại Thánh là cảnh giới nào, mạnh mẽ như vậy tại sao không phi thăng?

Lúc trước mỗi lần nghe Chu Tuyết nhắc tới phi thăng, nàng đều mập mờ cho qua, giống như phi thăng không tốt đẹp như vậy. Tu sĩ nhân gian muốn phi thăng, không phải đạt đến tu vi là được, còn phải có cơ duyên nhất định.

Phương Vọng không tin tà, hẳn tin sẽ có tồn tại tiên pháp, dù sao tiên là tồn tại không gì không làm được, có thể sẽ có một ngày, hẳn sẽ có được tiên pháp, lại dựa vào Thiên Cung tu luyện đến đại viên mãn, lập địa thành tiên ở nhân gian. Nếu như thành tiên ở nhân gian, lại không cần phi thăng, vậy không phải có thể ở lại nhân gian tiêu dao tự tại à?

Nghĩ đến đây, trái tim Phương Vọng trở nên nóng như lửa.

Con người luôn phải có mục tiêu cao xa!

Trong lối đi vang vọng tiếng nói của Tiểu Tử, âm thanh vui tươi, mỏng manh khiến lối đi u ám này không còn đáng sợ như vậy nữa. ...

Trong cửa đen như mực vang lên tiếng bước chân, Phương Vọng bước ra từ bên trong, Tiểu Tử trước ngực hẳn thò đầu ra nhìn.

Phía trước là một cánh cửa lớn màu vàng, dài ba trượng, cao năm trượng, bên trên khắc hai dị thú thần bí, giương nanh múa vuốt, giống như có thể nhảy ra từ trong cửa bất cứ lúc nào. Tiểu Tử lên tiếng: “Ế? Sao lại có cánh cửa, rất quen mắt, hoa văn này hình như từng thấy ở đâu rồi...”

Nghe vậy, Phương Vọng không khỏi xoa đầu rần của nó, rốt cuộc tên này từng chui vào bao nhiêu bí cảnh?

Tiểu Tử suy nghĩ chốc lát, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói:

“Ta nhớ ra rồi, cánh cửa này tên là cấm môn, nghe nói chỉ có dùng sức mạnh hủy thiên diệt địa mới có thể phá cánh cửa này ra, có được sự công nhận của Đại Thánh.”

Sức mạnh hủy thiên diệt địa?

Khoa trương như vậy?

Trong lòng Phương Vọng kinh ngạc, Huyền Tâm cảnh tầng năm không thể hủy thiên diệt địa, khí linh kia nếu đã cho người bước vào, thì chắc là hy vọng có người kế thừa truyền thừa của Đại Thánh. Nếu là như vậy, chắc sẽ không xuất hiện thử thách Huyền Tâm cảnh tầng năm hoàn toàn không thể lay động.

Đợi đã

Hủy thiên diệt địa...

Phương Vọng giống như nghĩ ra cái gì, mắt sáng lên.

Hắn chưa hành động, mà lại đi tới phía trước, bắt đầu tĩnh tọa nạp khí.

“Người trông xung quanh giúp ta, ta khôi phục linh lực trước đã.”

Phương Vọng dặn dò một câu rồi nhắm mắt lại, Tiểu Tử chui ngay ra ngoài, đến cửa động, đầu rần nhìn chăm chăm bóng tối. Cửa động giống như một ma thú vực sâu há to miệng máu, có thể cắn nuốt nó bất cứ lúc nào.

Cứ như vậy, mấy canh giờ nhanh chóng trôi qua, Phương Vọng chậm rãi đứng dậy. Tinh thần Tiểu Tử rung lên, phấn

khởi hỏi: “Công Tử, không lẽ ngươi muốn dùng kiếm pháp mạnh mẽ xông lên ư?”

Uy lực của ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng tạo cho nó sự chấn động cực lớn, khiến bây giờ nó nghĩ lại vẫn còn phẫn chấn.

Phương Vọng bước tới trước cấm môn màu vàng, hấn cấm Thiên Hồng kiếm xuống dưới đất, tay phải ngưng tụ ra Thiên Cung kích.

“Tiểu Tử, pháp thuật tiếp theo ta thi triển, ngươi đừng truyền ra ngoài, bất cứ ai cũng đừng truyền.”

Phương Vọng nghiêm mặt nói. Thấy hấn nghiêm túc như vậy, Tiểu Tử vội vàng gật đầu.

Chân phải của Phương Vọng từ từ nhích ra, một khí thể mạnh mẽ đột nhiên bộc phát, khí điểm mắt thường có thể thấy xoay quanh người, Tiểu Tử hoảng sợ lùi về phía sau.

Khí thể này còn mạnh hơn lúc Phương Vọng thi triển ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng!

Khí điểm quanh người nhanh chóng biến thành màu đen, bao phủ toàn thân Phương Vọng, ngưng tụ thành một con rồng màu đen. Con này trông càng có uy thế hơn giao long màu đen lúc trước, hai sừng rồng cong hướng lên trời, râu rồng bay bổng.

Tiểu Tử há to miệng rần, vẻ mặt trợn mắt há hốc miệng.

Phương Vọng một tay cầm Thiên Cung kích, khế quát, cánh tay phải bỗng đâm về phía trước, tiếng rồng ngâm nổ vang. Đầu rồng màu đen khổng lồ đột nhiên xông về phía cấm môn màu vàng. Trong quá trình lao tới, thân rồng của nó hiện ra các bộ phận, giống như xông ra từ trong không gian Dị Thứ Nguyên vậy.

Uỳnh! Cửu Long Thần Biến quyết bùng lên thần uy!

Cắm môn màu vàng bắt đầu chấn động, Hắc Long phát ra tiếng rống giận đỉnh tai nhức óc, đỉnh động rơi lả tả đá vụn.

Chưa đến thời gian ba nhịp thở, cắm môn màu vàng đã bắt đầu mở ra.

Phương Vọng ở đầu hang nhếch mày, rồi tiến lên một bước, cắm môn màu vàng ầm ầm mở ra. Hắc Long giống như phá lồng giam lao ra vậy, điên cuồng xông vào bên trong.

Phương Vọng lập tức thu kích, Hắc Long ngang ngược vô song tan thành mây khói, khói đen tản ra, một đại điện màu vàng đập vào trong mắt của hắn.

Đại điện rộng lớn, dựng hai hàng trụ to gỗ lim. Nhìn qua, ánh mắt Phương Vọng khóa chặt trung tâm đại điện, chỗ đó lơ lửng một bộ áo bào, xung quanh bao phủ long khí màu vàng, tỏa ra kim quang chói lóa. Sở dĩ đại điện này là màu vàng, chính là vì bộ áo bào này.

Áo này dùng màu trắng làm nền, hai đầu vai là Kim Long. Cánh tay, đai lưng, bắp chân và trên giày khảm từng vảy vàng tinh xảo. Tay áo rộng đón gió, vạt áo bay bổng giống như cánh trắng phấp phới, có thể thấy được hoa văn tinh tế tỉ mỉ, vừa có tiên khí, vừa chứa đựng một cảm giác áp bách khó nói.

“Kim Lâm Bạch Vũ Y!”

Tiểu Tử mừng rỡ kêu lên, vừa nhìn thấy bảo y lơ lửng bên trong đại điện, nó đã kích động rồi. Điều này chứng minh nó không dẫn đường sai.

Đừng nhìn nó tràn đầy tự tin suốt một đường, thật ra đáy lòng cũng sợ không tìm thấy Kim Lâm Bạch Vũ Y. Phương Vọng sát phạt quả đoán, trong lòng nó tràn ngập sợ hãi đối với Phương Vọng, bình thường chỉ có thể lấy lòng. Phương Vọng không trực tiếp tiến lên, mà thi triển Ngự Kiếm thuật, để Thiên

Hồng kiếm cắm trên mặt đất bay lên, bay vào bên trong đại điện, cấp tốc đi tới trước Kim Lâm Bạch Vũ Y, dùng lưỡi kiếm phát sáng nhẹ nhàng tiếp xúc.

Không có bất cứ động tĩnh gì.

Chương 108: Đấu Chiến Chân công đại viên mãn

Chương 108: Đấu Chiến Chân công đại viên mãn

Hắn để Thiên Hồng kiếm xoay tròn vòng quanh Kim Lâm Bạch Vũ Y, sau khi xoay tròn năm vòng lại phi hành vòng quanh đại điện. Giày vò nhiều lần như vậy trong thời gian một nén nhang, sau khi xác định không cơ quan, hắn mới dẫn theo Thiên Cung kích tiến lên.

“Công tử, ngươi thật là vững.”

Tiểu Tử lập tức tán thưởng, đối với lời nịnh nọt của nó, Phương Vọng đã thành thói quen.

Một đường đi tới trước Kim Lâm Bạch Vũ Y, Phương Vọng ngẩng đầu nhìn lại, Kim Lâm Bạch Vũ Y lơ lửng giữa không trung, long khí vàng kim quay quanh thân rất sống động, giống như long hồn.

Nhìn từng mảnh từng mảnh kim lân trên Kim Lâm Bạch Vũ Y, Phương Vọng đã thích ngay, thực chất áo bào thuần trắng cũng không phải chỉ là màu trắng, mà còn có một vài đường vân màu sáng. Trước ngực áo được khắc từng con phi cầm thân tuấn, nhìn lại từ khác nhau góc độ, lại hiện ra tư thái khác nhau, hơn nữa còn phải đứng gần mới có thể thấy rõ.

“Lấy thế nào nhỉ?”

Phương Vọng nhìn chằm chằm Kim Lâm Bạch Vũ Y, nhẹ giọng hỏi.

Tiểu Tử lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, hắn là trực tiếp lấy?”

Phương Vọng nghe xong, nâng lên Thiên Cung kích, dùng mũi kích chọc Kim Luân Bạch Vũ Y xuống, trong chốc lát, Kim Luân Bạch Vũ Y thu liễm ánh vàng, tất cả long khí vàng kim quanh mình đều biến mất, cả tòa đại điện cũng tối xuống.

Cứ như vậy, Kim Luân Bạch Vũ Y rơi vào trong tay Phương Vọng, hắn lập tức để áo này vào trong túi trữ vật, chuẩn bị tìm kiếm nơi khác luyện hóa cấm chế.

Pháp khí mạnh mẽ có cấm chế nhận chủ của mình, giống như mật mã vậy, nhất định phải luyện hóa mới có thể hoàn toàn nắm giữ, phát huy ra uy năng nên có của pháp khí.

Phương Vọng đang muốn xoay người rời đi, bỗng nhiên nhìn thấy trên một vách tường có chữ lóe ra ánh sáng nhàn nhạt, đây là chữ vừa mới hiện ra sau khi ánh vàng biến mất.

Hắn cất bước đi đến, tới trước vách tường, nhìn kỹ lại.

Tiểu Tử cũng nâng đầu rắn lên, đại điện lâm vào trong yên lặng.

Nhìn ba hàng chữ, Phương Vọng đã nhướn mày, thâm vui mừng trong lòng. Đây hình như là một bộ bí pháp, có quy luật phương pháp tu hành. Hắn kéo ra Tiểu Tử từ trong quần áo, dặn dò nói: “Người giúp ta trông chừng xung quanh.”

Tiểu Tử lấy lại tinh thần, lập tức nhảy lên trên đầu vai hắn, cảnh giác xung quanh.

Từng hàng văn tự ánh vào trong mắt Phương Vọng. Dần dần, hắn phảng phất nhìn thấy một bóng dáng đang luyện công, không phải luyện nội công, mà là các loại thân pháp, thậm chí còn có binh khí, pháp khí.

Phương Vọng đắm chìm trong đó, rõ ràng chỉ có mấy trăm chữ, lại làm cho hắn có loại cảm giác đang đọc một tác phẩm dài đồ sộ.

Hồi lâu.

Khi bóng dáng trong con mắt Phương Vọng dừng lại, ý thức của hắn chợt nổ vang, tâm mắt mơ hồ.

Lần nữa mở mắt, Phương Vọng đã đi tới trong Thiên Cung.

Hắn lộ ra nụ cười khổ, vừa rồi đắm chìm trong bí pháp, càng đạt đến tình trạng quên mình.

Bí pháp này cao thâm khó dò, hắn cảm giác mình phải đợi ở đây ít nhất hai trăm năm.

Hắn hít sâu một hơi, đứng tại chỗ, bắt đầu xem bí pháp lại vừa ghi nhớ. Dưới sự giúp đỡ của Thiên Cung, những chỗ hoang mang kia liên tiếp được cởi bỏ, càng ngày càng nhiều cảm ngộ phun lên trong lòng hắn.

Đấu Chiến Chân công!

Công này không phải nội công, cũng không phải công pháp tôi luyện thân thể, mà là phương pháp chiến đấu. Luyện tới đại thành, có thể luyện được Đấu Chiến Tâm, có thể nắm giữ bất cứ binh khí, pháp khí nào đến cảnh giới xuất thần nhập hóa, thậm chí có thể cưỡng ép sử dụng pháp khí chưa nhận chủ, ngoài ra, còn có thể miễn dịch công kích mê hoặc, huyền tượng tạo. thành từ pháp khí đối với thân xác, tâm linh... vân vân.

Đương nhiên, sức không chế cùng chống cự của Đấu Chiến Chân công đối với pháp khí còn quyết định bởi tu vi của bản thân, nếu như tu vi giữa địch và ta chênh lệch quá xa, Đấu Chiến Chân công cũng không thể đền bù chênh lệch.

Đấu Chiến Tâm có thể khiến cho chủ nhân tiến vào một loại trạng thái toàn thân tâm tập trung chiến đấu, không có chút tạp niệm nào. Chiến ý của nó thậm chí có thể chủ đạo cảm xúc khác, ví dụ như đối mặt kẻ địch mạnh không thể chiến thắng, có thể quên sợ hãi, buông xuống sự khiếp đảm.

Bí pháp rất bá đạo!

Phương Vọng càng thêm hiếu kì đối với vị Đại Thánh này. Thiên Cung Thánh Thể Chân công, Đấu Chiến Chân công, Cửu Long Thần Biến quyết, đều là đạo pháp vượt xa Tu Tiên giới Đại Tề!

Hắn bắt đầu tu luyện Đấu Chiến Chân công. Muốn nhập môn, phải nắm giữ các loại hình binh khí trước, mà trong Thiên Cung, có thể tùy ý sáng tạo ra binh khí, pháp khí.

Nhưng mà, hắn đánh giá thấp ngưỡng cửa nắm giữ Đấu Chiến Chân công.

Chỉ riêng binh giới ghi lại trên đó, hắn dùng ước chừng ba mươi năm mới hoàn toàn nắm giữ, sử dụng mỗi một loại binh khí đều có thể điều khiển như cánh tay, làm binh khí hóa thành một bộ phận thân thể của mình.

Kế tiếp là pháp khí, Phương Vọng tiếp tục tu hành.

Trong Thiên Cung không ăn không uống không ngủ, một ngày tương đương với hai ngày của phàm nhân trong hiện thực. Cũng may Đấu Chiến Chân công cần hoán đổi loại hình pháp khí khác nhau, khiến hắn còn có thể miễn cưỡng giữ lại cảm giác mới mẻ.

Cứ luôn tu luyện tới hơn trăm năm, hắn bắt đầu cảm thấy buồn tẻ.

Sau này, hắn lấy Thiên Cung kích để tu hành Đấu Chiến Chân công, ngăn chặn phiền muộn trong lòng.

Nhưng thời gian dùng cho việc tu hành Đấu Chiến Chân công vượt xa tưởng tượng của hắn.

Đợi đến lúc hắn tu luyện Đấu Chiến Chân công cảnh giới đại viên mãn, tâm hắn đã chết lặng, hai mắt vô thần. Hắn quay

đầu nhìn lại, chuông lớn giả tưởng bày ra trong Thiên Cung biểu hiện ra đã qua bốn trăm hai mươi sáu năm.

Đây là tuyệt học hắc tu luyện lâu nhất cho tới nay! Sự ngọt ngào hơn 400 năm thời gian khiến trong lòng hắc trăn ngập một luồng lệ khí khó tả, làm hắc muốn hủy diệt hết thảy.

Trong quá trình tu hành, hắc thường xuyên hoài nghi chính mình, vì sao phải cố gắng như vậy, vì sao phải truy cầu tuyệt học mạnh nhất làm gì. Chính như Chu Tuyết đã nói, với công pháp hắc nắm giữ trước mắt, an an ổn ổn tu luyện chưa hắc không thể đạt tới đỉnh điểm của Tu Tiên giới.

Chương 109: Đấu Chiến Chân công đại viên mãn (2)

Chương 109: Đấu Chiến Chân công đại viên mãn (2)

Nhưng mỗi lần nghĩ đến hắc cuộc sống bình thường kiếp trước và nguy hiểm diệt môn gặp phải một kiếp này, hắc lại đè nén được tâm tình tiêu cực, để cho mình căn răng tu luyện.

Chỉ là áp chế, tâm tình bị đè nén vẫn luôn tồn tại!

Phương Vọng thấy hoa mắt, một giây sau, hắc đã trở lại trong hiện thực.

Trong đại điện u ám, chữ ánh sáng đầy tường hiện lên trước mắt hắc. Hắc hít sâu một hơi, phảng phất như cách một thế hệ.

Thiên địa linh khí bàng bạc vọt tới từ bốn phương tám hướng, điên cuồng chui vào trong cơ thể hắc, nhấc lên áo bào của hắc, dọa Tiểu Tử kinh hãi nhảy ra. Tiểu Tử căng thẳng nhìn về phía Phương Vọng, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Công tử, người thế nào rồi?”

Phương Vọng không trả lời nó, mà yên lặng nhắm mắt lại.

Hắc đang ngưng kết Đấu Chiến Tâm!

Đấu Chiến Tâm, sau khi ngưng kết trong thân thể sẽ còn cải tạo thân xác của hắn, khiến thân xác của hắn phù hợp với Đấu Chiến Chân công.

Tiểu Tử thấy hắn không nói lời nào, không dám quấy nhiễu.

Chẳng biết tại sao, nó cảm thấy Phương Vọng rất tức giận, trên người hắn có một luồng lệ khí, khiến nó rất hoang mang.

Đại diện lâm vào trong yên tĩnh, cực kỳ ngọt ngào.

Một canh giờ sau.

Phương Vọng không còn hấp thu thiên địa linh khí nữa. Trái tim của hắn đã lột xác thành Đấu Chiến Tâm, thoát nhìn bề ngoài không có biến hóa gì, nhưng khi hắn mở mắt ra, ánh mắt kia lộ ra chiến ý cực hạn, vừa tùy tiện tự tin, lại vừa kiên định quyết tuyệt.

“Người ghi nhớ rồi sao?”

Phương Vọng mở miệng hỏi, giọng điệu bình tĩnh.

Tiểu Tử ngẩn người, vội vàng trả lời: “Bí pháp trên vách tường sao? Ghi nhớ rồi, nhưng không xem hiểu!”

“Vậy thì đi thôi.”

Phương Vọng xoay người, dẫn theo Thiên Cung kích đi về cánh cổng.

Hắn không có ý nghĩ phá hoại tường cung, mà để lại cơ duyên cho kẻ đến sau, cho dù có người đạt được, muốn luyện thành Đấu Chiến Tâm, thì khó khăn dường nào. Tiểu Tử vội vàng đuổi theo hắn, nhảy đến trên vai của hắn. Nó ngoẹo đầu, cẩn thận từng li từng tí nhìn gò má của hắn.

Nó luôn cảm thấy Phương Vọng như biến thành người khác, trong lòng nó không khỏi toát ra một ý nghĩ to gan.

Công tử sẽ không bị đoạt xá đấy chứ?

Trên đường trở về chợt có linh hồn cản đường, nhưng nhìn lên thấy là Phương Vọng, đều dồn dập tránh né, không dám tập kích hấn.

Một đường thông suốt.

Đợi đến khi Phương Vọng ra khỏi cánh cổng ngôi chùa, đứng rìa vách núi giữa sườn núi, giang hai cánh tay, hưởng thụ ánh nắng gột rửa.

Sau lưng hấn, trên cánh cổng ngôi chùa còn treo một cổ thi thể, lạnh lạnh kinh dị.

“Phù...” Phương Vọng thở dài ra một hơi, giờ khắc này, hấn mới có cảm giác mình còn sống.

“Công tử, còn muốn đi tìm kiếm truyền thừa khác không?”
Tiểu Tử thấp giọng hỏi.

Phương Vọng nghe xong, toàn thân khó chịu, trầm giọng nói: ‘Không cần, dừng ở đây đi, tìm một chỗ tu luyện!’

Hấn sợ mình lại bị giam bốn trăm năm, vậy thì rất khó chịu!

Hơn nữa, trước mắt thủ đoạn của hấn đã đủ rồi!

Đấu Chiến Chân công mặc dù là công pháp loại hình phụ trợ, nhưng tuyệt đối có thể làm cho thực lực của hấn tăng lên rất nhiều lần. Đây cũng chính là át chủ bài mới của hấn.

“Ta biết một chỗ linh khí dồi dào, chỉ có yêu thú, công tử đi không?” “Người chỉ đường đi.”

Tiểu Tử nghe xong, lập tức dùng đầu rắn chỉ về một phương hướng. Phương Vọng thả người vọt lên, trực tiếp hóa thành một luồng bạch hồng bay lượn đi!

Bạch Hồng Độn thuật!

Không cần phi kiếm, hắn có thể trực tiếp bay!

Dựa vào Đấu Chiến Chân công, thân xác của hắn đã tương đương với một pháp khí

Tiểu Tử suýt nữa bị tung bay ra ngoài, nó vội vàng chui vào trong lòng Phương Vọng, run lẩy bẩy trong quần áo.

“Chủ nhân, người thật nhanh...”

Dãy núi còn bao quanh một mảnh hồ lớn, mặt hồ tràn ngập hơi nước, nước xanh phản chiếu núi non, giống như tiên cảnh nhân gian.

Phương Vọng đi đến bên hồ đá tọa, cảm thụ được linh khí vùng này, khuôn mặt lộ ra nụ cười, hắn tán dương: “Không sai, đúng là nơi tu hành cực tốt.”

Tiểu Tử thở dài một hơi, trên đường đi Phương Vọng cũng không nói gì, thỉnh thoảng còn phát ra một luồng lệ khí, làm nó run sợ trong lòng.

“Người tùy tiện hành động đi, tiếp theo ta tu luyện ngay tại đây.”

Phương Vọng nói xong lời này, đã bắt đầu vận công nạp khí.

Hắn cần thông qua tu luyện nạp khí để Tĩnh tâm, không khí nơi này tươi mát, khắp nơi nhìn lại, đều có thể khiến cho tâm tình rộng rãi.

Tiểu Tử lập tức rời khỏi lồng ngực Phương Vọng, nó quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, thè lưỡi răn mấy lần, sau đó yên lặng rời đi.

Khoảng cách thời hạn nửa năm còn sớm, Phương Vọng đã thu hoạch đủ nhiều, tĩnh tâm ở đây cũng là lựa chọn tốt.

Nửa canh giờ sau, hắn mở to mắt, nhìn phong cảnh trên mặt hồ nạp khí.

Non nước dưới sương mù che đầy lộ ra vẻ thần bí, mê huyền, mặt hồ thỉnh thoảng nổi lên gợn sóng, thỉnh thoảng có cá nhảy vọt ra mặt hồ, hết thấy đều lộ ra vẻ tốt đẹp như vậy.

Sau khi ở Thiên Cung hơn bốn trăm năm, lại nhìn sơn thủy như thế, xem thế nào. cũng không ngán.

Cứ như vậy, mặt trời lặn, mặt trăng lên, ngày qua ngày.

Phương Vọng ngồi ở bên hồ, chưa từng đứng dậy, nhìn sương mù tan sương mù lên, nhìn mặt trời kia mọc lên ở phương đông, lặn ở phương tây, lệ khí trong lòng hắn đang tiêu tán.

Tiểu Tử cách mỗi mấy ngày trở về một lần, mỗi lần đều mang về các loại thiên tài địa bảo. Mặc dù Phương Vọng nghỉ ngơi, nhưng nó không dám dừng lại, nó cảm thấy chỉ có tích cực trả giá, Phương Vọng mới có thể không lạt lỏi.

Một tháng sau.

Tâm tình Phương Vọng khôi phục như lúc ban đầu, Tiểu Tử rõ ràng cảm giác được nụ cười của hắn nhiều lên, lúc này mới khiến nó bớt căng thẳng.

Một ngày này, Tiểu Tử vừa rời đi, Phương Vọng đã lấy ra Kim Luân Bạch Vũ Y, bắt đầu luyện hóa cấm chế nhận chủ bên trong.

Dựa vào Đấu Chiến Chân công, cảm giác của hắn đối với pháp khí vượt xa lúc trước, hắn nhanh chóng tìm tới cấm chế nhận chủ.

Chương 110: Nam Tru Thiên Vương, Tào Nhiêm.

Chương 110: Nam Tru Thiên Vương, Tào Nhiêm.

Cắm chế của Kim Lân Bạch Vũ Y cực kỳ phức tạp, độ khó nhận chủ rất cao. Trước đây, hẳn khả năng cần thời gian rất lâu mới có thể khống chế được, nhưng sau khi luyện thành Đấu Chiến Chân công đại viên mãn, hẳn luyện hóa rất thuận lợi.

Ba canh giờ sau.

Bảo vật có phẩm giai ít nhất là pháp khí tuyệt phẩm này nhận hẳn làm chủ. Hẳn đứng dậy, Kim Lân Bạch Vũ Y lơ lửng ở trước mặt trực tiếp dán lên người hẳn, ánh vàng lóe lên, bao phủ thân hình của hẳn.

Sau hai nhịp thở, ánh vàng tiêu tan, Phương Vọng đã mặc vào Kim Lân Bạch Vũ Y. Dưới ánh mặt trời, ánh vàng của kim lân trên áo bào lấp lánh, vạt áo và ống tay áo rộng lớn tung bay như lông vũ màu trắng, thân tuần đến cực hạn, quanh thân còn có long khí vàng kim mắt trần có thể thấy được vờn quanh, tựa như Tiên Quân hàng lâm nhân gian.

Phương Vọng chỉ cảm thấy người nhẹ như yến. Kim Lân Bạch Vũ Y có thể tự động hấp thu thiên địa linh khí, bên trong có cấm chế phòng hộ, lúc gặp công kích sẽ tự động phát động.

Mặc áo này vào, hẳn cảm giác trạng thái của mình tốt lắm, thậm chí có thể dẫn dắt Kim Lân Bạch Vũ Y dự trữ linh lực của hẳn.

Bảo bối tốt!

Phương Vọng càng thích nó hơn. Hẳn rất hiểu kì lực phòng ngự của Kim Lân Bạch Vũ Y thế nào, nhưng trong Đại Thánh Động Thiên, hẳn cũng không tiện đi thí nghiệm.

Tâm thần hẳn khé động, Kim Lân Bạch Vũ Y chui vào trong áo bào đệ tử Thái Uyên môn của hẳn, biến mất không thấy gì nữa. Hẳn có thể cảm giác được Kim Lân Bạch Vũ Y

hóa thành một tầng màng mỏng dán trên người mình, hắn có thể đem triệu hoán nó ra bất cứ lúc nào.

Quá tiện!

Thu hoạch được chí bảo như thế, tâm tình Phương Vọng tốt hơn nhiều rồi.

Hắn không tiếp tục nạp khí tu luyện nữa, mà đi đến trong rừng cây cách đó không xa gọt một cây nhánh cây, lại làm thành cần câu, dùng rễ cây cỏ làm dây câu.

Hắn chuẩn bị câu cá, thả lỏng mấy ngày.

Không lâu sau, hắn ngồi bên hồ bắt đầu câu cá.

Dưới tình huống không sử dụng linh lực, hắn ngồi trơ nửa ngày. Đợi đến lúc hoàng hôn, thật vất vả có cá mắc câu, đáng tiếc, hắn dùng sức quá mạnh, lúc kéo ra, trên lưỡi câu chỉ còn một cái miệng cá.

Mặc dù thất bại, nhưng Phương Vọng đã tìm được niềm vui thú.

Ba ngày sau, Tiểu Tử trở về, nhìn thấy hắn đang câu cá, càng thêm hoài nghi hắn bị đoạt xá.

“Cũng không biết là tà ma nào...”

Tiểu Tử sầu lo trong lòng mà nghĩ. Trúng Câu Hồn chú, nó chỉ có thể đi theo Phương Vọng, không có lựa chọn nào khác.

Trong khoảng thời gian này, Phương Vọng có thể cảm nhận được yêu khí của Tiểu Tử đang nhanh chóng tăng mạnh, đoán chừng là nuốt huyết nhục giao long màu đen dẫn đến. Hắn không vạch trần, mà Tiểu Tử cũng chưa hề nói đến việc này.

Lại nửa tháng trôi qua.

Thời gian yên bình rốt cuộc bị phá vỡ.

Lúc sáng sớm, trên mặt hồ bàng bạc, sương mù quay cuồng kịch liệt, gió mạnh rít gào mà đến, thổi lên tóc đen của Phương Vọng, áo bào tung bay. Tiểu Tử ghé vào một bên ngủ cũng bị bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, đầu rấn nho nhỏ lại thể hiện ra thần thái kinh hoàng.

“Người chính là Phương Vọng Thái Uyên môn? Thật đúng là để lão phu tìm lâu!”

Một âm thanh lạnh buốt vang vọng giữa dãy núi, quanh quẩn trên mặt hồ.

Sương mù giống như sóng biển bị rẽ ra, một bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt của Phương Vọng, Tiểu Tử. Đó là một nam tử trung niên mặc áo bào đen rộng lớn, áo bào đen in điểm văn huyết sắc. Hắn tóc tai bù xù, đeo hộ ngạch bằng đồng khảm nam một viên hạt châu hồng ngọc trên trán. Hắn có đôi mắt báo mày rậm, làn da hơi có vẻ đen nhánh, vẻ mặt kiệt ngạo nụ cười, trông như lệ quỷ hình người.

Phương Vọng chưa từng gặp người này, nhưng có thể cảm nhận được khí tức của đối phương rất mạnh, còn mạnh mẽ hơn giao long màu đen mình gặp phải trước đó một chút.

“Người là ai?”

Phương Vọng đứng dậy, mở miệng hỏi.

Hắn đã không nhớ ra nổi cảnh tượng lúc vào Đại Thánh Động Thiên, không biết có từng gặp người này hay chẳng, lại càng không biết người này đến từ giáo nào.

“Kim Tiêu giáo, Nam Tru Thiên Vương, Tào Nhiêm!”

Nam tử áo bào đen cười lạnh nói, hắn nhìn xuống Phương Vọng với vẻ mặt nghiền ngẫm.

“Nghe nói Thái Uyên môn xuất hiện một vị thiên tài thiên cổ tu hành ba năm đã có thể đánh bại Linh Đan cảnh tầng chín,

có người mua đầu của người, người không ngại lão phu đem nó đi chứ?”

Kim Tiêu giáo? Phương Vọng luôn cảm thấy hình như mình từng nghe nói. Hắn có thể xác định Kim Tiêu giáo cũng không phải là một trong chín đại giáo phái của Tu Tiên giới Đại Tề.

Mặc kệ Kim Tiêu giáo có lai lịch ra sao, Phương Vọng cũng sẽ không ngồi chờ chết!

Hắn nâng tay phải lên, chuôi kiếm Thiên Hồng kiếm bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn thuận thế nắm lấy, trên thân hiện ra ánh vàng, Kim Luân Bạch Vũ Y nổi lên.

Tào Nhiêm nhìn thấy hắn mặc đồ này, không khỏi nhú mày.

Tiểu Tử thì phấn khởi, nó không ngờ tới Phương Vọng đã nắm giữ bảo vật này, áo này ít nhất cũng là pháp khí tuyệt phẩm!

Cảm giác Tào Nhiêm mang đến cho nó hết sức nguy hiểm, làm nó vừa rồi cực kỳ căng thẳng, hiện tại nhìn thấy Phương Vọng triệu hồi ra Kim Luân Bạch Vũ Y, đáy lòng nó đột nhiên an tâm.

Phương Vọng bay lên, đi tới độ cao bằng Tào Nhiêm trên không trung, Thiên Hồng kiếm trong tay bắn ra lưỡi kiếm phát sáng, Tào Nhiêm thấy mà đồng tử co rút lại.

Tiểu tử này...

Không đơn giản!

Tào Nhiêm đã sống mấy trăm năm, liếc một cái đã nhìn ra chỗ bất phàm của Thiên Hồng kiếm và Kim Luân Bạch Vũ Y.

Bảo linh cao giai, pháp khí tuyệt phẩm!

Hắn còn phán đoán giữ gốc, không cách nào đánh giá được phẩm giai cụ thể của hai bảo bối này.

Tào Nhiêm không nói hai lời, nâng cánh tay phải lên, một cái đỉnh lớn bồng chốc xuất hiện trên đỉnh đầu hắn. Đây là một cái đỉnh ba chân màu đen to lớn, mặt ngoài có điêu khắc đồ văn thần bí. Đỉnh này vừa xuất hiện, từng đợt khí đen tuôn ra từ đó giống như một lũ tà ma xông ra.

Chương 111: Nam Tru Thiên Vương, Tào Nhiêm. (2)

Chương 111: Nam Tru Thiên Vương, Tào Nhiêm. (2)

“Lão phu dù vừa trải qua thượng nặng, cảnh giới rớt xuống, nhưng dù kém cũng có tu vi Huyền Tâm cảnh tầng năm. Tiểu tử, hôm nay để người kiến thức trời của Tu Tiên giới cao bao nhiêu, người chưa trưởng thành căn bản không tính là gì!”

Tào Nhiêm tức giận cười nói, tay phải bồng nhiên chụp về phía Phương Vọng, khí đen đại đỉnh tuôn ra huyền hóa thành một cái đầu hổ to lớn màu đen, gào thét lao thẳng hướng Phương Vọng.

Tốc độ cực nhanh!

Phương Vọng phản phát không kịp tránh né, bị đầu hổ khí đen đánh trúng chính diện, khí đen vỡ tan ra, bao phủ hắn.

Tào Nhiêm nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường. Đúng lúc này!

Khí đen cuộn cuộn bồng nhiên tách ra, một luồng kiếm khí tỏa sáng đánh tới, dọa Tào Nhiêm kinh hãi nhảy lên tránh né. Kiếm khí bay lượn, chém sương mù bàng bạc trên mặt hồ thành hai nửa, một đường tung hoành, đánh trúng ngọn núi xa xa. Vách núi nổ tung, đá vụn bay loạn, bụi đất tung bay, đỉnh núi suýt nữa bị gọt đi.

Tào Nhiêm quay đầu nhìn lại. Khí đen tiêu tán, thân hình Phương Vọng hiện lộ ra, từng luồng long khí vàng kim vờn quanh Kim Lâm Bạch Vũ Y. Hắn giơ ngang cánh tay phải, lưỡi kiếm phát sáng của Thiên Hồng kiếm vô cùng loá mắt. Giờ khắc này, khí thể của Phương Vọng đột nhiên biến đổi, ngay cả ánh mắt của hắn cũng thay đổi.

Đó là ánh mắt gì?

Tào Nhiêm bao nhiêu lần trở về từ cõi chết, trải qua không biết bao nhiêu hiểm cảnh, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ánh mắt như thế, tâm hắn không khỏi run lên.

“Tiểu tử này...”

Tào Nhiêm đưa tay bắt lấy một chân của đại đỉnh, điều động linh lực, áo bào đen kịch liệt tung bay.

Vừa rồi Phương Vọng cố ý tiếp chiêu, thăm dò lực phòng ngự của Kim Lâm Bạch Vũ Y một chút.

Kết quả công kích của Huyền Tâm cảnh tầng năm càng không có cách nào phá được phòng ngự của hắn.

Chỉ như vậy à?

Phương Vọng dứt khoát không diễn, trực tiếp thi triển Đấu Chiến Chân công. Giờ phút này, hắn chỉ có ý chí chiến đấu, trong mắt hắn, Tào Nhiêm đã là một người chết!

Từng hình kiếm bỗng xuất hiện quanh người hắn. Theo hình kiếm tăng nhiều, khí thể của hắn liên tiếp lên cao. Từng luồng long khí vàng kim lại phát ra tiếng long ngâm, mặt hồ phía dưới nổi lên từng vòng từng vòng gợn sóng, khí thể dọa người.

“Kinh Hồng Thần Kiếm quyết?”

Tào Nhiêm nhíu mày, trong lòng bất an nghĩ.

Hắn một tay giơ cao đại đỉnh, một tay nhanh chóng thi pháp, khí đen cuộn cuộn vờn quanh người hắn, hình thành uy thế vòi rồng, cũng cuốn nước hồ về phía không trung. Theo đường kính lớn nhất của lỗ xoáy khí đen vượt qua năm trượng, bên hồ tối sâu, phẳng phát sắp bước vào đêm tối.

Trên mặt hồ u ám, Phương Vọng trở thành tồn tại chói mắt nhất, Kim Lâm Bạch Vũ Y kịch liệt tung bay, ba mươi sáu kiếm đã ngưng tụ ra quanh người hắn.

Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng thêm Đẩu Chiến Chân công, khí thế của Phương Vọng đã đạt đến đỉnh phong. Đối mặt Tào Nhiêm Huyền Tâm cảnh tầng năm, hắn không hề rơi xuống thế yếu một chút nào, thậm chí còn mơ hồ áp chế Tào Nhiêm.

Tào Nhiêm cắn răng, gầm thét một tiếng, bỗng nhiên hướng miệng đỉnh về phía Phương Vọng, cơn lỗ khí đen cuồng bạo mang khí thế san phẳng núi phóng tới Phương Vọng, nước hồ bắn ra như mưa to, giống như sông trời đổ nghiêng xuống.

Gần như cùng một lúc, Phương Vọng cầm kiếm đâm tới. Ba mươi sáu hình kiếm cùng nhau giết ra, cấp tốc dung hợp thành một luồng kiếm khí khổng lồ, đâm thẳng tới lỗ xoáy khí đen che khuất bầu trời, ven đường còn làm bốc hơi mưa to đầy trời.

Ầm!

Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng cường thế đánh tan lỗ xoáy khí đen. Tào Nhiêm hai tay cầm đỉnh, dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, cơn lỗ đen bàng bạc phía trước bỗng nhiên tan ra. Một luồng kiếm khí khổng lồ vô cùng chói mắt đánh thẳng chính diện hắn.

Tào Nhiêm hoảng sợ nâng lên đại đỉnh ngăn cản, hắn chỉ cảm thấy một luồng lực lớn khó mà ngăn cản đụng vào bảo

linh bản mệnh của hắn.

“Vậy mà lợi hại như thế... Nếu như ta chỉ là Huyền Tâm cảnh tầng năm bình thường, chỉ sợ bảo linh bản mệnh sẽ lập tức vỡ vụn...”

Tào Nhiêm nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ. Hắn dốc hết toàn lực, vẫn bị ép tới lui lại như trước, hai cánh tay của hắn đều đang run rẩy.

Trên không trung mặt hồ, hắn lui nhanh đến mấy chục trượng, cho dù cái cổ nổi gân xanh, vẫn không ngăn được uy thế đáng sợ của ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng.

Bỗng nhiên!

Hắn cảm thấy lạnh cả người buốt sống lưng. Hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phương Vọng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng hắn, từ trên cao nhìn xuống hắn, trong tay còn giơ thanh kiếm phát ra ánh sáng trắng kia.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, trong mắt lóe ra tia sắc lạnh. Hắn chém xuống một kiếm, Tào Nhiêm lập tức né tránh, nhưng tiền hậu giáp kích, phản ứng của hắn vẫn chậm, kiếm khí chém tan áo bào của hắn, chặt nghiêng vào lồng ngực của hắn, máu tươi bắn ra.

Ầm!

Ở trong mắt Tiểu Tử, Phương Vọng một kiếm đã chém xuống Tào Nhiêm từ giữa không trung. Bịch một tiếng, Tào Nhiêm rơi vào trong hồ, mà máu tươi của hắn còn đang vẩy xuống giữa không trung.

Sau khi Tào Nhiêm rơi vào hồ, đại đỉnh của hắn đi vào trong hồ theo.

Phương Vọng đáp xuống, xâm nhập vào hồ, bọt nước bay lên. Tiểu Tử hồi hộp quan sát ở bên hồ. Vì không cách nào

thấy rõ tình huống dưới đáy hồ, nó không khỏi muốt mồ hôi vì Phương Vọng, nó không chất vấn thực lực của Phương Vọng, chỉ là sợ Tào Nhiêm giở trò.

Ba nhịp thở sau.

Mặt hồ chợt nổ tung, hai bóng dáng cấp tốc nhảy ra, trực tiếp nện lên đồng cỏ ở bên hồ, kéo ra một vết tích hình khe rãnh dài đến bảy trượng. Tiểu Tử quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phương Vọng giẫm lên Tào Nhiêm, tay phải cầm ngược Thiên Hồng kiếm, cắm vào ngực Tào Nhiêm. Hai tay Tào Nhiêm nắm lưỡi kiếm phát sáng, máu thịt be bét, tay run rẩy.

Phương Vọng chỉ dùng tay phải cầm ngược Thiên Hồng kiếm, hấn mặt không biểu cảm tăng lớn sức lực, thậm chí còn xoay chuôi kiếm.

Giờ phút này, chiến ý trong mắt của hấn rơi vào trong mặt Tào Nhiêm là sát ý lạnh như băng.

Chương 112: Bài học nhớ đời.

Chương 112: Bài học nhớ đời.

Tào Nhiêm không có sức đẩy Phương Vọng ra, linh lực tập trung trên hai bàn tay. Nếu không phải có linh lực tương trợ, bàn tay của hấn đã sớm bị Thiên Hồng kiếm cắt đi.

Thiên Hồng kiếm khuấy trộn lồng ngực của hấn, làm hấn cực kỳ đau đớn. Hấn chợt nhìn thấy sau lưng Phương Vọng bỗng ngưng tụ ra chín hình kiếm, bị dọa đến đồng tử phóng đại.

“Chờ một chút! Lão phu không phải kẻ địch của ngươi!”

Phương Vọng không để ý đến, chín hình kiếm sau lưng chợt bổ thẳng hướng Tào Nhiêm, lướt qua gương mặt Phương Vọng.

“Chu Tuyết!”

Tào Nhiêm vội vàng kêu lên. Lời còn chưa dứt, chín hình kiếm đã dừng lại, một hình kiếm trong đó cách hắc mặt không đến ba xăng-ti-mét.

Trong chớp nhoáng này, Tào Nhiêm cảm giác mình chết rồi.

Tia sắc lạnh trong mắt Phương Vọng tiêu tan, đôi mắt trong suốt trở lại. Nếu không phải hắc luyện thành Đẩu Chiến Tâm, ở khoảng cách như thế, hắc căn bản không kịp thu tay lại.

Đây chính là sự mạnh mẽ của Đẩu Chiến Tâm, dứt bỏ tạp niệm, chỉ còn lại chiến ý, không phải trạng thái cố chấp giống như nhập ma, mà là chiến ý dưới lý trí tuyệt đối, cho nên lúc nghe thấy hai chữ Chu Tuyết, hắc lập tức dừng tay.

Sau khi tiến vào trạng thái Đẩu Chiến Chân công, hắc cảm giác hết thấy đều chậm lại, loại cảm giác này rất vi diệu.

Phương Vọng không buông tay, nhìn xuống hắc, dùng ánh mắt hỏi thăm. Chín hình kiếm lơ lửng ở trước mặt hắc, luồng nhuệ khí kia làm mặt hắc đau nhức.

Tào Nhiêm hít sâu một hơi, căn răng nói: ‘Là Chu Tuyết đề ta thăm dò ngươi, sợ ngươi quá kiêu căng, muốn đề ta dạy dỗ ngươi một phen, cho ngươi một bài học nhớ đời...’

Kể đến việc này, hắc phiền muộn vô cùng.

Vốn cho rằng là chuyện bắt nạt hậu bối sáng khoái, không ngờ tới suýt nữa chết rồi...

Hắc rất muốn hỏi Chu Tuyết một chút, ngươi rốt cuộc muốn cho Phương Vọng một bài học nhớ đời, hay là cho lão phu một bài học nhớ đời?

Phương Vọng nhíu mày hỏi: “Ngươi không phải tới từ Kim Tiêu giáo sao?”

Tào Nhiêm giả vờ ho một tiếng, nói: “Việc đã đến nước này, cũng không gạt ngươi nữa. Hai năm trước, Chu Tuyết đã gia nhập Kim Tiêu giáo, còn giải cứu ta ra từ nơi phong ấn, cho nên ta nợ nàng một cái mạng. Việc này đừng truyền giương ra ngoài, nếu không sẽ ảnh hưởng hành động của nàng ở Thái Uyên môn.”

Sắc mặt Phương Vọng trở nên kỳ quái.

Chu Tuyết gia nhập Kim Tiêu giáo...

Chậc!

Thái Uyên môn từ Phó chương môn, cho tới tộc nhân của hắn, đều là nằm vùng sao?

Phương Vọng rút ra Thiên Hồng kiếm, chậm rãi lui lại. Tào Nhiêm đứng dậy theo, ngồi xếp bằng, bắt đầu vận công chữa thương, phần ngực hắn máu thịt be bét, máu tươi không ngăn được mà tuôn ra bên ngoài.

“Tiểu tử ngươi thật là lợi hại... Đây vẫn là lần đầu tiên lão phu nhìn thấy thiên tài như ngươi đấy. Phóng mắt khắp Tu Tiên giới bảy nước, đoán chừng chỉ có mấy vị thiên kiêu trong truyền thuyết kia có thể so được với ngươi...”

Tào Nhiêm cảm thán nói. Cảm giác sống sót sau tai nạn quá mẹ nó kích thích, trái tim của hắn bây giờ vẫn còn đang đập kịch liệt.

Phương Vọng cẩn thận nghĩ ngợi. Tào Nhiêm hẳn không lừa gạt mình, nếu là kẻ thù tìm tới hắn, không có khả năng bịa ra loại cơ này ở thời khắc sinh tử.

Huống chỉ hắn căn bản chưa từng quen biết với Kim Tiêu giáo.

“Có thể nói cho ta một chút tình huống của Kim Tiêu giáo sao? Vì sao Chu Tuyết lại gia nhập Kim Tiêu giáo?” Phương

Vọng mở miệng hỏi.

Tào Nhiêm nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Thật có lỗi, không thể nói, nàng không hi vọng người dính dáng đến Kim Tiêu giáo. Kim Tiêu giáo cũng không phải kẻ lương thiện, mà chuyện Kim Tiêu giáo toan tính mưu, sớm muộn gì sẽ trở thành kẻ địch của thiên hạ.”

Phương Vọng nghe xong, cũng không truy hỏi nữa, mà vút xuống một câu rồi xoay người rời đi:

“Dưỡng thương tốt thì đi đi thôi.”

Nhìn bóng lưng Phương Vọng, Tào Nhiêm muốn nói lại thôi.

Sao tiểu tử này không giống người trẻ tuổi chút nào, hẳn thật sự không đến hai mươi tuổi sao?

Tào Nhiêm không có dũng khí gọi lại Phương Vọng, lần đầu hẳn sinh ra sợ hãi đối với một hậu bối.

Được rồi, dưỡng thương, chuồn đi sớm một chút!

Trở lại bên hồ, Phương Vọng đã tọa nạp khí, Tiểu Tử lại gần theo, mắt rắn nhìn chăm chăm vào Tào Nhiêm, sợ Tào Nhiêm đánh lén.

Tiểu Tử không lên tiếng, cứ đợi ở bên cạnh Phương Vọng nhìn chăm chăm Tào Nhiêm.

Mãi cho đến chập tối, Tào Nhiêm cáo từ rời đi. Trên đường phi hành, hẳn còn đang chảy máu, vô cùng chật vật.

“Công tử, chúng ta cần đổi chỗ khác không?” Tiểu Tử nhẹ giọng hỏi.

Phương Vọng thưởng thức hoàng hôn, nói: “Không cần, phong cảnh nơi này rất đẹp.”

Huyền Tâm cảnh tăng năm cũng không phải là đối thủ của hắn. Hắn đã không cần phải chạy đi đâu nữa, tiếp theo cứ tu luyện cho tốt, chờ đợi thời hạn nửa năm kết thúc.

Gần nhất, hắn vẫn đang nghĩ, sau này có cần hành tẩu thiên hạ, tìm một chỗ tu luyện yên lặng, mở động phủ chân chính thuộc về mình hay không.

Động phủ ở Thái Uyên môn của hắn rốt cuộc vẫn thuộc về tông môn, mà theo hắn càng ngày càng mạnh, quý biết Lục Viễn Quân có thể chơi thủ đoạn gì hay không.

Quảng Cầu Tiên chính là tồn tại Ngưng Thần cảnh!

Hiện tại hắn rất mạnh, nhưng còn không có mạnh đến tình trạng coi nhẹ Thái Uyên môn.

Lý niệm của hắn là vĩnh viễn đến giầu một thủ đoạn, ít nhất không thể để cho người khác biết hắn rốt cuộc mạnh bao nhiêu.

Tiểu Tử nhìn một chút hắn, sau đó cùng nhìn về phía mặt hồ theo ánh mắt của hắn. Ánh chiều tà phản chiếu lên mặt hồ, sóng nước lấp lánh, bóng lưng một người một rắn dần dần tối xuống. ...

Phía trên sườn đồi, Chu Tuyết đón gió mà đứng, nàng đội mũ rộng vành, mạng che mặt che lại mặt mũi của nàng.

Tào Nhiêm đứng bên cạnh nàng, trên thân quần đầy vải trắng, vô cùng chật vật, gương mặt hơi đen lại có dấu hiệu tái nhợt.

Sau khi kể lại trận chiến đấu giữa mình và Phương Vọng một lần, hắn không nhận được ho khan.

“Vị tộc nhân này của ngươi quả thực chính là yêu nghiệt. Giờ thì hay rồi, vết thương cũ của lão phu chưa dưỡng tốt, lại thêm tổn thương mới. Trong hai mươi năm, không, năm mươi

năm tiếp theo, đừng có lại để ta làm việc giúp ngươi!” Tào Nhiễm u oán nói, trong giọng nói khó nén cảm xúc cảm khái.

Chương 113: Bài học nhớ đời. (2)

Chương 113: Bài học nhớ đời. (2)

Chu Tuyết yên lặng một lát, chợt nở nụ cười, nàng nói khẽ: “Hắn thật đúng là đều khiến ta mừng rỡ, lần này đúng là ta đã đánh giá thấp hắn. Tào Thiên Vương, ta sẽ đền bù cho ngươi, giúp thương tích của ngươi sớm ngày khôi phục.”

Nghe vậy, đôi mắt Tào Nhiễm sáng lên, hắn truy hỏi: “Thật chứ?”

“Ừm, sau khi chuyện Đại Thánh Động Thiên kết thúc, ta sẽ theo Ma quân đi biên cảnh phía bắc, đến lúc đó có thể hái đến một đóa Ngọc Cốt Băng Liên vạn năm cho ngươi.” Chu Tuyết hồi đáp.

Tào Nhiễm nghe xong, đột nhiên lộ ra nụ cười, nói: “Có giáo chủ xuất thủ, ta đương nhiên yên tâm, nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, giáo chủ rốt cuộc đi đâu vậy? Lập giáo phải ba năm, lúc nào mới có thể chọn đủ bốn vị trí Thiên Vương hộ pháp?” “Giáo chủ thần long kiến thủ bất kiến vĩ, nàng ở đâu, ta cũng không biết được, ta cũng đợi nàng ở đó.”

Chu Tuyết hồi đáp, giọng điệu bình tĩnh, nàng vẫn nhìn phương xa như cũ.

Phía dưới sườn đồi là một mảnh hoang nguyên, kéo dài vô tận, cuối trời thỉnh thoảng lấp lóe ánh sáng chói. Rút ngắn khoảng cách nhìn lại, thì ra là hai tên tu sĩ đang chiến đấu, những ánh sáng kia sinh ra từ pháp khí của bọn họ.

Tào Nhiễm thuận theo ánh mắt của nàng nhìn lại, tầm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Sau khi được chứng kiến thực lực của tiểu tử Phương Vọng kia, lại nhìn những thiên tài này, không gì

hơn thế này. Người thật sự không gạt ta, hấn mới nhập Thái Uyên môn chỉ có ba năm?”

Chu Tuyết nhẹ giọng cười nói: “Nếu người hoài nghi, thì cứ tin tưởng điều người tin tưởng đi.” Tào Nhiêm hừ lạnh một tiếng, nói: “Chỉ biết giả vờ cao thâm khó dò, không có ý nghĩa, lão phu đi đây.”

Dứt lời, hấn xoay người rời đi.

Chu Tuyết quay đầu nhìn về phía hấn, nói: “Trước khi đi, đừng quên chính sự của chúng ta.”

Tào Nhiêm khoát tay áo, sau đó hóa thành một cụm khí đen, cấp tốc bay về phía chân trời.

Chu Tuyết thì quay đầu, tiếp tục xem trận chiến.

Nửa năm trong Đại Thánh Động Thiên đối với phần lớn tu sĩ là dày vò, một ngày bằng một năm, nhưng đối với một vài tu sĩ thực lực mạnh mẽ, bọn họ còn cảm thấy thời gian quá ngắn, bọn họ còn chưa đi hết Đại Thánh Động Thiên.

Từ sau khi Tào Nhiêm rời đi, không còn tu sĩ lại đến quấy rầy Phương Vọng, thỉnh thoảng có yêu thú đi ngang qua. Không cần hấn xuất thủ, Tiểu Tử đã có thể giải quyết.

Yêu khí của Tiểu Tử cũng đang mạnh lên mỗi ngày, bây giờ khiến Phương Vọng có cảm giác nó đã không kém gì Hứa Lăng. Đây vẫn chỉ là phán đoán từ yêu khí. Đợi ở Đại Thánh Động Thiên nhiều năm như vậy, nó nhất định truyền thừa một vài tuyệt học.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.”

Phương Vọng đứng dậy, đuổi cái lưng mệt mỏi, hai ngày trước hấn đột phá tới Linh Đan cảnh tầng hai, cho nên mấy ngày nay hấn vẫn luôn không tu luyện, dẫn Tiểu Tử du ngoạn

bên hồ, chờ đợi khí linh của Đại Thánh Động Thiên đưa bọn họ ra ngoài.

Tiểu Tử ghé vào cổ áo ngực của hắn. Từ khi biết được khí linh sẽ đưa các tu sĩ rời đi, mấy ngày nay nó theo Phương Vọng như hình với bóng, cứ co lại trong lòng hắn, sợ không cẩn thận, Phương Vọng bị đưa ra ngoài, mà nó mà còn ở lại trong Đại Thánh Động Thiên.

“Công tử, còn bao lâu nữa?” Tiểu Tử vội vã cuống cuống mà hỏi, âm thanh yếu đuối làm cho người ta thương yêu.

Phương Vọng xoa đầu rắn của nó, nhẹ giọng cười nói: “Ta cũng không biết, đừng lo lắng, sẽ ra ngoài thôi.”

Tiểu Tử bị hắn đánh dấu Câu Hồn chú, đã thuộc về hắn, khí linh hắn là có thể đánh giá được điểm này.

Trong khoảng thời gian này, Tiểu Tử giúp hắn thu thập rất nhiều thiên tài địa bảo, hai cái túi trữ vật của hắn cũng bị nhồi đầy. Nó bỏ công như vậy, hắn đương nhiên phải xoa dịu nó.

“Đợi đến khi ra ngoài, ta sẽ cởi bỏ chú ngữ, thả ngươi tự do, bây giờ ngươi có thể ngấm lại sau này muốn đi đâu.” Phương Vọng vừa lắc eo hoạt động gân cốt, vừa nói.

Sau khi trở lại Thái Uyên môn, hắn dự định bế quan một hơi đến Linh Đan cảnh tầng chín. Khi đó, ý vào tuyệt học của mình, phóng mắt nhìn khắp Tu Tiên giới Đại Tề, chắc không có bao nhiêu người giết được hắn.

“Đi đâu à...”

Tiểu Tử trong lòng Phương Vọng tự lâm bầm, trong mắt rắn lại toát ra vẻ mờ mịt.

Trước kia nó chỉ muốn thoát đi ra ngoài, rất ít nghĩ đến vấn đề này. Nhất là sau khi gặp được Phương Vọng, nó nghĩ làm

thế nào để lấy lòng Phương Vọng đầy đầu, không không nghĩ đến việc khác.

Đúng vậy.

Nó nên đi đâu đây?

Nó đã ở Đại Thánh Động Thiên hơn ba trăm năm, ở bên ngoài, nó không có nhà. Không những ngược mắt không quen, hết thấy phía ngoài đều là không biết, nó nên đi nơi nào?

Phương Vọng cảm nhận được tâm tình sa sút của nó, ý thức được mình không an ủi tốt, thế là đề nghị: “Nếu như ngươi không biết nên đi chỗ nào, không bằng ở cùng ta một khoảng thời gian trước. Chỉ cần ngươi muốn rời đi, cứ nói với ta bất cứ lúc nào. Rời khỏi Đại Thánh Động Thiên rồi, ngươi cũng không giúp gì được cho ta, ta không có lý do vẫn cứ nhốt ngươi. Nếu muốn làm ngươi ẩn giấu bí mật, ta trực tiếp giết ngươi là được mà.”

Hắn cố gắng làm cho giọng điệu của mình bình thản hết sức, tránh dọa đến Tiểu Tử.

Tiểu Tử nghe xong cảm thấy có đạo lý. Một tháng trước, Phương Vọng đã không còn tìm kiếm truyền thừa nữa, nếu như thật sự muốn giết nó, hắn đã sớm có thể ra tay.

Càng nghĩ, Tiểu Tử càng nghĩ: “Vậy † a trước hết đi theo công tử đi, công tử phải thương tiếc ta đây.”

“Lời này của ngươi là nói với ai?”

Phương Vọng im lặng, đập đầu rần của nó một chút.

“Một trăm năm trước, một cặp nam nữ vào nhằm Đại Thánh Động Thiên. Sau khi bọn họ phát hiện không ra được, nữ tu sĩ đã nói chuyện với vị nam tu sĩ kia như vậy, từ nay về sau, nam tu sĩ kia vẫn chiều chuộng nàng, thậm chí lúc gặp

được tà ma, mà còn hi sinh chính mình, để đổi lấy nữ tu sĩ chạy thoát.” Tiểu Tử lập tức nói.

Phương Vọng tức giận nói: “Ta cũng sẽ không hi sinh chính mình đi cứu ngươi, nếu gặp được nguy hiểm, ta sẽ còn ném ngươi ra bên ngoài, tranh thủ thời gian cho ta”

Chương 114: Ma quân, Âm Dương Huyền Minh Chân công.

Chương 114: Ma quân, Âm Dương Huyền Minh Chân công.

“Công tử nói đùa, làm sao ngươi có thể gặp nguy hiểm được, ai dám trêu chọc ngươi, hoàn toàn chính là muốn chết!”

Lời này, Phương Vọng nghe đến thoải mái trong lòng, chỉ vì nó nói rất chân thành, phảng phất là lời từ đáy lòng.

Một người một yêu cứ tán gẫu giết thời gian như vậy.

Mãi cho đến giữa trưa, một luồng ánh sáng mạnh giáng xuống từ trên trời, làm Phương Vọng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại. Hắn căn bản không kịp tránh né, đã trực tiếp bị trù vào, tâm mất mớ hồ.

“Công tử!”

Bên tai vang lên tiếng kêu kinh ngạc của Tiểu Tử, Phương Vọng nghe mà đáy lòng trầm xuống, chẳng lẽ Tiểu Tử bị rơi xuống rồi?

Đáng tiếc, hiện tại hắn không thể động dậy, cũng không làm được gì.

Mấy nhịp thở sau, Phương Vọng cảm giác hai chân rơi xuống đất, khôi phục sự khống chế đối với thân thể, hắn vô ý thức sờ lồng ngực một cái.

“Công tử?”

Giọng nói của Tiểu Tử vang lên lần nữa, âm thanh nhất gan, dường như sợ đây là một giấc mộng.

“Ừm, chúng ta ra ngoài rồi.”

Phương Vọng trả lời một câu, sau đó cất bước tiến lên.

Sau năm bước, tầm mắt của hắn khôi phục, ánh vào hắn tâm mắt chính là Phó chủ môn, các trưởng lão của chín đại giáo phái.

Triệu Truyền Càn nhìn thấy hắn, rõ ràng thở dài một hơi, trên gương mặt luôn luôn nghiêm túc lại lộ ra nụ cười.

“Đi thôi, thất thần làm gì?”

Chu Tuyết đi tới từ phía sau, dùng bả vai va vào Phương Vọng một phát.

Phương Vọng lập tức đuổi theo bước chân của nàng. Về Tiểu Tử, nó co lại trong ngực hắn, sợ gặp người, hắn thậm chí có thể cảm giác được nó đang run lẩy bẩy.

Đệ tử các giáo tự đi về phía giáo phái của mình, cấp tốc phân ra chín trận doanh.

Thái Uyên môn chỉ có bảy tên đệ tử còn sống trở về, theo thứ tự là Phương Vọng, Chu Tuyết, Cố Ly, Lục Viễn Quân, Hứa Lăng, Diệp Tường, Yến Phi Nhạc.

Các giáo phái khác đều có thương vong, Thái Uyên môn còn khá tốt, Phương Vọng chú ý tới đệ tử Thanh Thiên cốc chỉ trở về ba người, bầu không khí bên kia vô cùng ngọt ngào.

Phó chủ môn Trần An Thế nhìn về phía Hứa Lăng. Hứa Lăng mất đi một tay so với lúc mới vừa đi vào tường như hai người, mặc dù chặt vật, nhưng ánh mắt của hắn càng thêm hung ác hơn trước kia.

“Chỉ chết hai người, coi như không tệ.” Trần An Thế mở miệng nói, lời nói này rất tàn khốc, nhưng đám người Phương Vọng cũng không phải là người đơn thuần, cho nên không cảm phần gì cả.

Trái lại, trưởng lão khác Thái Uyên môn còn bắt đầu an ủi bọn họ.

Lúc này.

Từ Cầu Mệnh, Từ Thiên Kiêu của Huyền Hồng Kiếm tông đi tới, dẫn tới đám người Thái Uyên môn quay đầu nhìn lại.

“Phương Vọng, đa tạ người cứu muội muội ta, ta thiếu người một ân tình, ngày sau nếu cần ta tương trợ, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của Huyền Hồng Kiếm tông, thì có thể viết thư cho ta bất cứ lúc nào.” Từ Cầu Mệnh nghiêm túc nói. Hắn nhìn như thiếu niên, nhưng khi trên mặt hắn không có nụ cười, một khí thế không giận tự uy phát ra, rất có cảm giác áp bách.

Phương Vọng khẽ gật đầu, khách sáo vài câu với Từ Cầu Mệnh, Từ Thiên Kiêu cũng bày tỏ lòng cảm kích.

Từ Cầu Mệnh cũng không ở lâu, đã dẫn theo Từ Thiên Kiêu rời đi.

Đợi đến sau khi bọn họ rời đi, Trần An Thế không hỏi nhiều, trực tiếp vung tay áo, chiếc thuyền gỗ chở bọn họ đi tới Đại Thánh Động Thiên kia xuất hiện giữa không trung, chúng đệ tử lập tức đi theo Trần An Thế nhảy lên thuyền gỗ.

Lúc chín đại giáo phái mới tới, bọn họ còn hàn huyên với nhau, nhưng đến khi Đại Thánh Động Thiên kết thúc, lại rất ít giao lưu với nhau. Khi Thái Uyên môn chuẩn bị rời đi, các giáo phái khác cũng giống như thế, phảng phất sắp xảy ra tai họa. Thuyền gỗ nhanh chóng phi hành trên không trung, Phương Vọng đứng bên mạn thuyền nhìn lại, bát đại giáo phái

khác rời đi theo phương hướng khác nhau, tốc độ đều rất nhanh.

“Trên đường về, tất cả mọi người phải giữ cảnh giác, không thể chủ quan.”

Giọng nói của Trần An Thế vang lên, điều này cũng giải thích vì sao chín đại giáo phái lại rời đi nhanh đến như vậy.

Lúc đi vào thì nói là không mang thù hận, đây chẳng qua là thoả thuận bên ngoài.

Giống như Thanh Thiên cốc, chỉ còn lại có ba tên đệ tử, sao có thể nuốt được cơn tức này?

“Phương sư đệ, người thu hoạch thế nào?”

Lục Viễn Quân đi tới bên cạnh Phương Vọng, cười hỏi. Nụ cười của hắn là nhiệt tình, tỏa nắng như vậy, rất dễ dàng khiến người ta có thiện cảm, buông xuống sự đề phòng.

Phương Vọng cười hồi đáp: “Tạm được.”

Lục Viễn Quân thấp giọng nói: “Không dối gạt sư đệ, sư huynh lấy được một trong tam đại chân công của Cực Hạo tông, Âm Dương Huyền Minh Chân công. Nếu sư đệ muốn học, về tông môn, người có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.”

Phương Vọng nghe xong, vội vàng nói: “Vậy sao được, thế này thì ngại lắm, đó là vật sư huynh mạo hiểm bỏ mình mới có được, ta cũng không thể hưởng thụ.”

“Phương sư đệ, thiên tư của người lợi hại như thế, thật ra ta chia sẻ tuyệt học với người, cũng là thay tông môn bồi dưỡng người. Chờ sau này ta làm chương môn, người chính là Phó chương môn, làm gì phải khách sáo.” Lục Viễn Quân cười nói. Âm thanh của hai người mặc dù rất thấp, nhưng người trên thuyền đều là tu sĩ, sao có thể không nghe được?

Các trưởng lão không nhìn về phía bọn họ, ngược lại các đệ tử không nhìn được quầng ánh mắt tới.

Nghe Lục Viễn Quân nói, lại cảm thụ được ánh mắt của các đệ tử khác, Phương Vọng mặt không đổi sắc, hần nhẹ giọng hồi đáp: “Lục sư huynh, mọi người ở đây đều là tương lai của Thái Uyên môn. Nếu người muốn dạy sư đệ ta, không bằng nói thẳng ra, để mọi người cùng nhau học một ít.”

Muốn chống chọi ta à?

Vậy cũng đừng trách ta làm người không xuống đài được!

Nếu Lục Viễn Quân thật sự muốn truyền thụ cho hần, thì hoàn toàn có thể dùng Truyền Âm thuật hỏi thăm, nhưng Lục Viễn Quân lại nói thẳng ra miệng. Một khi hần tiếp nhận, thì sẽ ngồi vững chuyện hần muốn nương nhờ vào Lục Viễn Quân, hiệu lực vì hần, đồng thời cũng đại biểu hần từ bỏ việc cạnh tranh chức chương môn.

Chương 115: Xảy ra chuyện lớn.

Chương 115: Xảy ra chuyện lớn.

Phương Vọng cảm thấy Lục Viễn Quân hơi gấp gáp, trước kia hần làm việc giọt nước không lọt, bây giờ mục đích lại quá rõ ràng.

Nghe vậy, sắc mặt Lục Viễn Quân hơi mất đương nhiên, nhưng chỉ trong một nháy mắt mà thôi, hần trầm ngâm nói: “Sư đệ nói có đạo lý. Đã như vậy, chờ ta trở về, ta sẽ viết ra Âm Dương Huyền Minh Chân công, sau đó nộp lên cho tông môn.”

“Không thể, Âm Dương Huyền Minh Chân công chính là một trong tam đại chân công của Cực Hạo tông, một khi truyền ra, nhất định sẽ rước lấy phiền phức ngập trời, công này không thể để vào trong Đạo Pháp các!”

Một âm thanh truyền đến, Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Trần An Thế đứng trước cửa lầu hai của lầu các đang nhìn xuống bọn họ.

Trần An Thế mặt không biểu cảm, nói: “Lục Viễn Quân, nếu người đã có lòng muốn truyền thụ cho đồng môn, không bằng truyền thụ ở trên thuyền này đi. Đệ tử khác ghi nhớ, phần ân tình này của Lục Viễn Quân, các người rất khó báo đáp, nhất định phải thủ khẩu như bình. Có thể có được chân công tuyệt học của Cực Hạo tông không thể nghi ngờ là tạo hóa vô cùng lớn.”

Nghe vậy, đám người Hứa Lăng, Diệp Tường dòn dập đứng dậy, chấp tay hành lễ với Lục Viễn Quân, cảm ơn hẳn truyền thụ.

Phương Vọng cũng ôm quyền, trong lòng hẳn lại kêu “Hay lắm” liên tục.

Tên nội ứng ma đạo Trần An Thế này lại là một trong những chỗ dựa của Lục Viễn Quân!

Hắn vừa nói ra lời này, chúng đệ tử xem như nợ Lục Viễn Quân một ân tình, không muốn học cũng không được. Lục Viễn Quân gật đầu nói: ‘Đã như vậy, vậy hiện tại ta truyền thụ pháp quyết cho các vị đồng môn luôn.’

Nói xong, hắn đưa cho Phương Vọng một ánh mắt, ra hiệu Phương Vọng cùng đi qua với hắn.

Các đệ tử tụ tập cùng một chỗ, đả tọa quanh Lục Viễn Quân. Phương Vọng ngồi bên cạnh Chu Tuyết, từ đầu đến cuối, Chu Tuyết cũng không truyền âm cho hắn.

Phương Vọng âm thầm hiếu kì, cũng không biết Lục Viễn Quân có cam lòng truyền thụ Âm Dương Huyền Minh Chân công hay không. Thiên Cung của hắn có thể kiểm trắc phương

pháp tu hành là thật hay không, chỉ khi là thật, ý thức của hân mới có thể trực tiếp tiến vào trong Thiên Cung.

Chờ chút!

Nếu là thật, thì chẳng phải hân lại phải bị giam trong Thiên Cung ít nhất hai trăm năm sao?

Đấu Chiến Chân công dùng bốn trăm hai mươi sáu năm mới luyện tới đại viên mãn. Âm Dương Huyền Minh Chân công có cấp bậc tương tự, thời gian dùng để tu luyện đoán chừng tương đương, vậy thì lại là bốn trăm năm.

Phương Vọng bắt đầu lo lắng, bỗng nhiên có loại cảm giác dờn tảng đá nện chân mình.

Hân càng nghĩ càng thấy Lục Viễn Quân khả năng truyền thụ đồ thật. Nếu là giả, thì thứ đó dùng để thiết kế hân, vậy bây giờ nên đối mặt đệ tử khác như thế nào?

Cho dù là giả đi chăng nữa, đoán chừng Lục Viễn Quân cũng không sợ bị chọc thủng, tuyệt học như thế không phải đạt được là có thể mạnh lên.

Lục Viễn Quân bắt đầu giảng giải Âm Dương Huyền Minh Chân công, chúng đệ tử nghiêm túc lắng nghe. Các trưởng lão mặc dù đang đề phòng tình huống ở từng phương hướng, nhưng tâm tư cũng ở trên người Lục Viễn Quân.

“Thiên địa âm dương, lấy linh nhập thể, hóa thành lưỡng thái, âm là thật, dương là giả, đảo chuyển tình di, từ thiện đến ác, từ mạnh mà yếu...”

Lục Viễn Quân giảng thuật khẩu quyết tâm pháp của Âm Dương Huyền Minh Chân công. Vừa mới bắt đầu nghe, Phương Vọng cảm thấy rất giống một chuyện, rất có thể là thật.

Trước đó khi lĩnh hội Đẩu Chiến Chân công, Cửu Long Thần Biến quyết, khẩu quyết cũng cao thâm khó dò. Đợi đến khi hần ghi nhớ toàn bộ nội dung, vẫn không cách nào hiểu được ngay lập tức.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Lục Viễn Quân nói trong thời gian một nén nhang. Đợi sau khi hần nói xong, tất cả mọi người nhú mày, trầm tư suy nghĩ. Phương Vọng cũng nhú mày, nhưng hần là giả vờ.

Hần cũng không tiến vào Thiên Cung. Điều này chứng minh Âm Dương Huyền Minh Chân công Lục Viễn Quân truyền thụ cho là giả, hoặc là không trọn vẹn, dù sao Lục Viễn Quân không có Thiên Cung, không cách nào phán đoán thật hay giả.

Lục Viễn Quân liếc nhìn một vòng, mở miệng nói: “Công này cao thâm đến cực hạn, ta đau khổ nghiên cứu một tháng, cũng chỉ mới kiến thức nửa vơi, còn chưa chân chính tu hành. Sau này các vị cùng nhau lĩnh hội, chúng ta có thể luận đạo với nhau, lấy thừa bù thiếu, cùng nhau tiến bộ.”

Lời nói này nói rất xinh đẹp, độ lượng rộng rãi.

Yến Phi Nhạc lập tức cười nói: “Đa tạ Lục sư huynh, tuyệt học đương nhiên không nắm giữ dễ dàng như vậy, có thể có được phương pháp tu hành đã là ân tình vô cùng lớn rồi.”

Diệp Tường, Cố Ly, Hứa Lăng gật đầu.

“Cuối cùng còn phải dựa vào Lục sư huynh chỉ điểm chúng ta, mong rằng sau này sư huynh vui lòng chỉ giáo.” Chu Tuyệt mỉm cười nói.

“Dễ nói dễ nói, thiên tư, ngộ tính của các ngươi chưa hẳn không bằng ta, chuyện sau này còn không nói chính xác được đâu.”

Lục Viễn Quân khiêm tốn cười nói, cảnh tượng vô cùng hài hòa. Triệu Truyền Càn cách đó không xa khẽ gật đầu, khoe miệng không tự giác hơi cong lên.

Các đệ tử đoàn kết như thế, lo gì Thái Uyên môn không thịnh vượng?

Trải qua việc này, mối quan hệ của chúng đệ tử càng thêm thân thiết, ít nhất mặt ngoài là như thế, bọn họ bắt đầu trò chuyện lên trải nghiệm riêng của mình. Khi Hứa Lăng kể đến mình được Phương Vọng cứu, Lục Viễn Quân lại thôi phồng Phương Vọng một hồi. Cũng may đám người Hứa Lăng không đề cập đến tình huống cụ thể trong không gian dưới đất kia.

Bầu không khí có hơi vi diệu. Hứa Lăng, Diệp Tường, Yên Phi Nhạc cảm kích Phương Vọng cứu bọn họ, Chu Tuyết là tộc nhân của Phương Vọng, Cố Ly là bạn tốt của Phương Vọng, cho nên bọn họ cũng đang phỏng đoán mối quan hệ giữa Phương Vọng và Lục Viễn Quân.

Bọn họ nhìn như cái gì cũng không rõ, trên thực tế trong lòng bọn họ rất rõ ràng. Lục Viễn Quân đang lôi kéo Phương Vọng, mà Phương Vọng rõ ràng không muốn cúi đầu trước Lục Viễn Quân, ít nhất không muốn trở thành thuộc hạ của Lục Viễn Quân, nếu không lúc trước Phương Vọng sẽ không đưa ra ý kiến để Lục Viễn Quân truyền thụ Âm Dương Huyền Minh Chân công cho bọn họ.

Chương 116: Xảy ra chuyện lớn. (2)

Chương 116: Xảy ra chuyện lớn. (2)

Trần An Thế nói thì dễ nghe, nhưng trên thực tế, Lục Viễn Quân cũng không muốn truyền thụ cho bọn họ. Điểm này, đám người Diệp Tường lòng như gương sáng.

Đương nhiên, cho dù động cơ khác nhau, bọn họ quả thực đã nhận ân tình của Lục Viễn Quân, cho nên thái độ mặt ngoài

đều phải làm đủ. ...

Sau khi rời khỏi Đại Thánh Động Thiên, pháp thuyền chở đám người Phương Vọng bay cực nhanh, không đến nửa ngày thời gian, bọn họ cũng đã đi tới dải đất trung †âm của vương triều Đại Tề, xem như trở lại địa vực của chính đạo, lúc này pháp thuyền mới giảm tốc độ.

Dọc theo con đường này, bọn họ không gặp phải sự tập kích của giáo phái khác.

Phương Vọng phỏng đoán việc này có liên quan đến Trần An Thế, dù sao tên này đến từ Xi Ma tông ma đạo, bây giờ đang ủng hộ Lục Viễn Quân ngoài sáng trong tối, đương nhiên sẽ không để cho giáo phái ma đạo đến đây tập kích.

Cứ như vậy, đoàn người Thái Uyên môn thuận lợi trở lại tông môn, lúc đó, trời mới vừa sáng.

Sau khi giải tán, Triệu Truyền Càn nhắc nhở Phương Vọng phải đi Sự Vụ đường đăng ký cho yêu sủng của hắn. Tiểu Tử mặc dù vẫn luôn trốn trong lòng hắn, nhưng những người khác phát hiện ra sự †ồn tại của nó, chỉ là không chỉ rõ ra.

Kết quả là, Phương Vọng bay về hướng chủ thành tông môn.

Giày vò gần nửa canh giờ, hắn mới trở lại trong động phủ của mình. Sau khi cửa đá của động phủ đóng lại, Tiểu Tử vèo một tiếng chui ra ngoài từ trong lòng hắn, đi dạo xung quanh động phủ.

Phương Vọng thở dài ra một hơi, nở nụ cười trên mặt, đối với đệ tử khác chỉ là nửa năm không trở về, đối với hắn, thì đó là sáu trăm năm!

Nhìn mỗi cọng cỏ mỗi đóa hoa trong động phủ, hắn có loại cảm giác như đang nằm mơ.

Hắn cất bước tiến lên, đặt hai cái túi trữ vật lên bàn, hắn thì ngồi tĩnh tọa trên giường lớn bạch ngọc.

Trong đầu hắn suy nghĩ đến thái độ của Trần An Thế và các trưởng lão khác đối với Lục Viễn Quân, khó trách Chu Tuyết để hắn dùng nóng vội. Sau lưng Lục Viễn Quân phức tạp hơn trong tưởng tượng của hắn.

Hắn phải làm chút gì đó, ít nhất phải tăng lên sức nặng của mình ở Thái Uyên môn.

Quảng Cầu Tiên lấy danh nghĩa vì tốt cho hắn mà ẩn giấu phẩm giai chân thực của bảo linh bản mệnh. Điều này cũng dẫn đến biểu hiện của hắn ở cửu mạch đấu pháp dù có tốt, nhưng cũng không thể rung chuyển địa vị của Lục Viễn Quân.

Luận phẩm giai bảo linh là nhận biết chủ yếu nhất của thế giới này.

Bảo linh phẩm giai càng cao, thì hạn mức cao nhất của con đường tu hành càng cao!

Tu luyện nửa năm trước đã rồi lại nói!

Phương Vọng nhắm mắt lại, bắt đầu luyện công. ...

Nửa năm sau, Phương Vọng đột phá tới Linh Đan cảnh tầng ba. Một ngày này, hắn đang sắp xếp lại thiên tài địa bảo trong động phủ, chuẩn bị quyên góp một đám cho tông môn, tăng lên độ cống hiến cho chính mình.

“Phương Vọng có ở đây không?”

Một âm thanh truyền đến từ ngoài động phủ, Phương Vọng dùng thần thức thò ra sơn môn mới phát hiện là Phương Hàn Vũ đến.

Hắn lập tức để Tiểu Tử đi mở cửa.

Sơn môn mở ra, Phương Hàn Vũ bịt mắt dặm chân bước vào, kết quả nhìn thấy một con rắn màu xanh tím bông bênh ở phía trước, dọa đến hấn lập tức năm chặt thanh kiếm bên hông.

“Yêu sủng ta nuôi đấy.”

Giọng nói của Phương Vọng bay tới, Phương Hàn Vũ nghe xong, lúc này mới buông tay.

Sau đó, Phương Hàn Vũ vòng qua Tiểu Tử, đi đến chỗ Phương Vọng, Tiểu Tử thì đóng lại sơn môn.

“Xảy ra chuyện lớn rồi.” Phương Hàn Vũ đi tới trước mặt Phương Vọng, trầm giọng nói.

Hấn liếc qua thiên tài địa bảo trên bàn, thờ ơ.

Phương Vọng cũng không nhắc mắt, hỏi: ‘Lớn cỡ nào?’

Phương Hàn Vũ hít sâu một hơi, nói: “Hoàng thất Đại Tề bị tàn sát, toàn bộ hoàng thân quốc thích bị diệt môn, ngay cả hai đứa con trai của thiên tử Triệu Chân cũng bị giết. Hiện tại Đại Tề rung chuyển bất an, chủng môn đã triệu tập trưởng lão các mạch bàn bạc việc này. Trước việc này, nhiều tòa thành trì có Quốc Công bị tàn sát, bao gồm cả Phương Quốc Công phủ chúng ta, bây giờ ngay cả hoàng thất cũng gặp phải kiếp nạn này. Người nói, có phải là Tu Tiên giới của vương triều khác muốn xâm lấn Đại Tề chúng ta hay không?”

“Ai ra tay? Người có tin tức không?”

Phương Vọng nhíu mày hỏi. Nghe nói Triệu Chân gặp phải kiếp nạn như thế, hấn cũng không có cảm giác thoải mái, mà theo bản năng cảm thấy không thích hợp lắm.

Phương Hàn Vũ lắc đầu, nói: “Chính bởi vì hoàn toàn không có manh mối, cho nên chỉ có thể là giáo phái tu tiên gây nên, mà bây giờ chín đại giáo phái đang trù tính thúc đẩy Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên, cần giang sơn xã tắc

ổn định, sao có thể đi làm chuyện như thế? Chỉ có thể là giáo phái tu tiên của vương triều khác gây nên.”

“Nếu thật sự muốn nói là nội bộ Đại Tề gây nên, còn có thể là Kim Tiêu giáo, lai lịch Kim Tiêu giáo rất bí ẩn, xuất quỷ nhập thần, chính tà khó phân biệt.”

Kim Tiêu giáo?

Phương Vọng đột nhiên cảm thấy có khả năng, không phải là Chu Tuyết xuất thủ đây chứ? Đúng rồi, trước đó Chu Tuyết từng nói, sau khi trở về sẽ giải quyết Triệu Chân.

Phương Vọng hỏi tiếp: “Triệu Chân thì sao?”

“Hắn không có việc gì, hắn vẫn luôn ở trong Thái Uyên môn, tránh thoát một kiếp, đoán chừng hiện tại không dễ chịu. Ai, khi còn bé chưa từng nghĩ đến Quốc Công phủ, hoàng thất sẽ gặp tai nạn này.” Phương Hàn Vũ thở dài nói.

Hắn rất đồng tình Triệu Chân, nếu không phải Phương Vọng che giấu thực lực, ngăn cơn sóng dữ trong đêm đó, Phương Quốc Công phủ đã không còn tồn tại, hắn cũng phải chết rồi.

Phương Vọng nghe xong, càng thấy không thích hợp.

Nếu thật là diệt giang sơn một triều, vì sao không giết thiên tử, không công thành đoạt đất? Hoàng thân quốc thích chết thì tính là gì?

Phương Hàn Vũ ngồi xuống, nói: “Mặc kệ thế nào, Thái Uyên môn nhất định sẽ nhúng tay, người cũng không cần quá lo lắng. Ta hỏi Chu Tuyết rồi, càng ngày càng nhiều con cháu Phương phủ đã tiến về Phương Cảnh tu luyện, mà nàng còn thuê hai tu sĩ Tổ Linh cảnh bảo vệ Phương phủ.”

Chương 117: Phẩm giai trong truyền thuyết.

Chương 117: Phẩm giai trong truyền thuyết.

Phương Vọng lườm hắn một cái, nói: “Ta không lo lắng, là ngươi vô cùng lo lắng chạy tới tìm ta.”

Phương Hàn Vũ cũng không xấu hổ, bắt đầu hỏi thăm những chuyện hắn trải qua trong Đại Thánh Động Thiên lúc trước.

Phương Vọng nói đơn giản một lần, chủ yếu là nói gặp những kẻ địch nào, hiểm cảnh nào, Phương Hàn Vũ nghe mà tâm trí mong ngóng.

Bản thân hắn cũng là tính cách yêu mạo hiểm, nếu không cũng sẽ không mất đi đôi mắt, suýt nữa bỏ mình. Chỉ là sau khi kinh lịch kiếp nạn lần đó, hắn ý thức được tầm quan trọng của tu vi, cho nên hắn vẫn đang cố gắng tu luyện, không tiếp tục tùy tiện trải qua nguy hiểm nữa. “Liên quan tới Đại Thánh Động Thiên, có rất nhiều tin tức được lưu truyền trong tông môn, hiện tại các mạch cũng tràn ngập chờ mong đối với ngươi. Diệp Tường, Yến Phi Nhạc, Hứa Lăng cũng tán dương thực lực của ngươi, nói bảo linh bản mệnh của ngươi tuyệt đối không phải Huyền Nguyên, nhất định là cao hơn bọn họ.” Phương Hàn Vũ cảm khái nói.

Phương Vọng không nghĩ tới ba người này biết làm người như thế, không phí công hấn cứu bọn họ.

Theo tu vi của hắn không ngừng tăng lên, hắn cũng nên nâng phẩm giai bảo linh bản mệnh một chút, ít nhất phải làm chín mạch của tông môn không cách nào coi nhẹ hắn, thậm chí phải mơ hồ vượt trên Lục Viễn Quân về mặt thiên tư.

Phương Vọng dặn dò: “Tuyệt Tâm Tà Mục của ngươi, mà còn có tuyệt học trên lưng ngươi cũng không đơn giản. Chỉ cần ngươi dốc lòng tu luyện, sớm muộn gì cũng có thể danh chấn thiên hạ, căn cứ theo sự hiểu biết của ta, những thiên tài kia của tông môn không hơn gì thế này. Ít nhất trong mắt ta, bọn họ không bằng ngươi, bao gồm cả Lục Viễn Quân.”

“Làm sao có thể, thiên tư của ta nào có khoa trương như vậy.”

“Người không tin ta, chẳng lẽ không tin con mắt của người à?”

Phương Hàn Vũ yên lặng, nhịp tim của hắn bắt đầu tăng tốc.

“Có lẽ là ta thật sự đánh giá thấp chính mình?”

Hắn không khỏi sờ đôi mắt của mình.

Phương Vọng nói sang chuyện khác, hỏi: “Gần đây người có chỗ hoang mang nào đối với tuyệt học trên lưng không?”

Hắn đã luyện Cửu Long Thần Biến quyết tới đại viên mãn, chỉ điểm Phương Hàn Vũ, dư xài.

Phương Hàn Vũ không do dự, mục đích hắn tới lần này chủ yếu chính là vì việc này. Hai huynh đệ bắt đầu giao lưu Cửu Long Thần Biến quyết.

Tiêu Tử ở bên cạnh yên tĩnh nghe, thỉnh thoảng phun ra lưỡi rắn.

Trong động phủ u tĩnh, vách động bờ đầy dây leo, bên cạnh là một thác nước nhỏ, nước chảy rơi vào trong hồ, bắn lên bọt nước, nhưng không có chút tiếng vang nào, khá kỳ dị.

Ở bên cạnh ao nhỏ, Lục Viễn Quân ngồi trước bàn đá, cánh tay phải ép trên bàn, sắc mặt của hắn vô cùng âm trầm. Thiên tử Đại Tê Triệu Chân thì ngồi đối diện hắn, sắc mặt bình tĩnh.

Lục Viễn Quân trầm giọng nói: “Nhất định phải làm đến mức độ như vậy sao? Những người đó đều là huyết mạch chí thân của người, còn có hai đứa con trai của người nữa!”

Triệu Chân mặt không đổi sắc, hỏi ngược lại: “Không làm như vậy, thì ta chờ chết sao? Một khi Phương Vọng biết được

sự thật, muốn giết ta, người sẽ vì ta, mà đối địch với hần sao?”

“Không đến loại trình độ đó, hần không phải còn sống sót sao. Phương phủ phần lớn chỉ chết gia đình thôi, thù hận của chúng ta không đến tình trạng không chết không thôi. Còn nữa, ta cũng không nhằm vào hần, ta sẽ đền bù cho hần, chữa trị tốt mối quan hệ, hóa giải thì hận, người cần gì phải gấp gáp?” Lục Viễn Quân lạnh giọng hỏi, ánh mắt không còn âm áp như ngày thường nữa, mà tràn đầy sát ý.

Triệu Chân tự giễu nói: ‘Hần sống sót, thì đó là bản lãnh của hần. Nếu người là hần, người có thể chịu được sao? Cũng thế, người không thể hiểu được tình nghĩa gia tộc của hần, dù sao người từ nhỏ đã là cô nhi.’

“Người đang khiêu khích ta?” Lục Viễn Quân hí mắt nói.

Triệu Chân hít sâu một hơi, nói: “Lục Viễn Quân, lặp lại một lần nữa, ta cũng không phải muốn hãm hại người. Trước đó người sai người nhiếp hồn, vốn đã có dấu vết rồi mặc dù không tra được đến trên đầu người, nhưng ta để tộc nhân của ta cũng bị rút hồn, thì chuyện dễ làm rồi. Ta cùng Phương phủ là đồng cảnh ngộ, cùng chung kẻ địch, Phương Vọng sẽ không khả năng hoài nghi đến trên đầu ta. Huống hồ, ta không làm phiền người, tự giải quyết chuyện này, người không phải là người được lợi nhất sao?”

“Hoang đường, chuyện âm ỉ lớn như thế, không những Thái Uyên môn muốn tra, bát đại giáo phái khác cũng sẽ tra. Người thật sự cho rằng sự thật sẽ không nổi lên mặt nước sao?” Lục Viễn Quân không kềm được cơn giận mà nói, thậm chí hần không nhìn được vổ mặt bàn, một cái dẫn đến mặt bàn đá sinh ra vết rách.

Triệu Chân nói với ánh mắt yếu ớt: “Tu tiên vốn nên chém đứt phàm căn, vừa có thể hóa giải kiếp nạn tiềm ẩn, lại có thể lục căn thanh tịnh, có gì mà không thể? Từ nay về sau, nhân

quả thể gian không liên quan gì đến ta, mà vì phòng ngừa giang sơn Đại Tề rung chuyển, ảnh hưởng chín đại giáo phái mở ra khí vận thiên địa, Thái Uyên môn sẽ càng coi trọng ta hơn, sợ ta xảy ra chuyện. Cho dù Phương Vọng tra được sự thật, cũng không dám đụng đến ta.”

Lục Viễn Quân lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, sát ý không cách nào ngăn chặn được.

Mặc cho Triệu Chân nói đến thiên hoa loạn trụ, Lục Viễn Quân biết đối phương cố ý gọi nước bắn vào mình. Ma tu tàn sát các thành là người của hắn, bây giờ ma tu tàn sát hoàng thất lại bị hoài nghi là người của hắn, ngày khác nếu lộ tẩy, tội lỗi của hắn chẳng phải càng lớn sao?

Rất hiển nhiên, Triệu Chân bắt mẫn hắn lấy lòng Phương Vọng.

Lục Viễn Quân giờ phút này thật có lòng muốn giết Triệu Chân. Hắn thấy, nhân quả thù hận giữa hắn và Phương Vọng cũng không đến tình trạng không chết không thôi. Tu Tiên giới truy cầu trường sinh, chỉ cần hắn có thể trợ giúp Phương Vọng trong việc tu hành, cho dù Phương Vọng biết được sự thật, cũng sẽ từ bỏ báo thù.

Có điều gì càng quan trọng hơn tu tiên theo đuổi trường sinh chứ?

Chương 118: Phẩm giai trong truyền thuyết. (2)

Chương 118: Phẩm giai trong truyền thuyết. (2)

Hắn nghĩ như vậy, mà Triệu Chân vừa lúc cũng nghĩ như vậy, cho nên vì trường sinh, Triệu Chân hi sinh huyết mạch chí thân của mình, chỉ là vị trí của hai người khác biệt thôi.

Lục Viễn Quân nhìn Triệu Chân, thấy hắn còn khí định thần nhàn rót cho mình một ly trà, Lục Viễn Quân đột nhiên

cảm giác nếu hần trưởng thành, nhất định có thể khuấy động phong vân thiên hạ.

“Được rồi, chuyện của ta, ngươi không cần lo lắng, ngươi chỉ cần khiến những đệ tử giúp ngươi làm việc biến mất là được. Tâm sự về Phương Vọng đi, ngươi nhiều lần mời hần, hần có lần nào đi mạch thứ nhất thăm ngươi không?”

Triệu Chân ngược mắt nhìn Lục Viễn Quân hỏi. Nhắc đến hai chữ “Phương Vọng”, giọng điệu của hần không có chút gọn sóng nào.

Lục Viễn Quân nhú mày.

Triệu Chân tự tiểu phi tiểu nói: “Có lẽ hần đã sớm biết được sự thật, tốc độ phát triển của hần sao có thể là Huyền Nguyên bảo linh? Ta nghe nói một năm Phương Vọng bái nhập Thái Uyên môn, bảo linh bản mệnh của đệ tử Thái Uyên môn các xuất hiện dị động vào cùng một ngày, sau đó phong chủ, trưởng lão các mạch đi tìm chương môn, chương môn lấy luyện chế pháp khí làm lý do qua loa, ngươi cảm thấy pháp khí gì có thể tạo thành dị động như thế?”

Nghe vậy, Lục Viễn Quân nhú chặt chân mày hơn, lạnh giọng hỏi: “Ngươi có ý gì?”

“Ngươi nói có một loại khả năng, Phương Vọng bảo linh phẩm giai siêu việt Địa Nguyên, đạt tới trong truyền thuyết Thiên Nguyên bảo linh phẩm giai hay không, các cấp độ bảo linh ở tạo nên thường có khác biệt biểu hiện, nhưng không ai biết Thiên Nguyên bảo linh sẽ tạo thành như thế nào dị tượng, bây giờ suy nghĩ một chút, Thiên Nguyên sao mà cao, quan sát chúng sinh, khiến chúng sinh bảo linh run rẩy, cũng thật hợp lý, ngươi cứ nói đi?” Triệu Chân dùng một loại bình tĩnh đến gần như không tình cảm giọng điệu kể rõ, chỉ là hần cảm chén trà tay tại run.

“Người không cần vội vã phủ nhận, người suy nghĩ kỹ một chút, Địa Nguyên bảo linh có thể làm được chuyện tu hành ba năm đã đánh bại Linh Đan cảnh tăng chín sao? Có lẽ là chưởng môn sợ để lộ tin tức, dẫn tới bát đại giáo phái vây công, cố ý che giấu phẩm giai chân thực của hắn thôi.”

Sắc mặt Lục Viễn Quân càng thêm âm trầm, bàn tay phải đặt lên bàn năm chặt thành quyền. Triệu Chân tiếp tục nói: “Với thiên phú của hắn, hai mươi năm, không, không chừng nhiều nhất mười năm là có thể vượt qua người. Nếu đợi thêm mười năm nữa, hắn trở thành người mạnh nhất Thái Uyên môn, khi đó nếu hắn biết được sự thật, người cảm thấy hắn nhất định sẽ khoan thứ cho người sao? Nếu hắn muốn giết người, thì ai có thể ngăn được?”

Lục Viễn Quân nghe mà ánh mắt lấp lóe, trong đầu hồi tưởng đến cảnh tượng giao lưu cùng Phương Vọng.

Phương Vọng mặc dù chào đón bằng khuôn mặt tươi cười, nhưng quả thực có ý xa lánh.

Ví dụ như nửa năm trước, hắn muốn lấy Âm Dương Huyền Minh Chân công lôi kéo Phương Vọng, cũng nói cho đệ tử khác, Phương Vọng là người hắn nhìn trúng, nhưng Phương Vọng dùng một loại phương thức khác uyển chuyển cự tuyệt. Trước đó hắn còn tưởng rằng là Phương Vọng sợ đệ tử khác nói xấu, bây giờ xem ra, Phương Vọng có thể là muốn làm hắn không xuống đài được.

Thật ra sớm vào lúc biết được Phương phủ bị người của hắn tàn sát, Lục Viễn Quân đã từng từng sinh ra sát tâm đối với Phương Vọng. Thế mà Phương Vọng đã bái nhập môn hạ của Dương Nguyên Tử, hắn không dám ra tay, chỉ có thể nghĩ đến hướng tốt, cố gắng lôi kéo, đền bù.

Vừa nghĩ tới Phương Vọng có thể vượt qua mình, nội tâm Lục Viễn Quân làm thế nào cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Phương Vọng đi theo Phương Hàn Vũ cùng ra khỏi động phủ. Hai người mỗi người đi một ngã, Phương Hàn Vũ về động phủ tu luyện, Phương Vọng thì bay đến chủ thành tông môn.

Hắn lấy ra một phần mười thu hoạch của mình trong Đại Thánh Động Thiên, quyên góp cho tông môn, để đổi lấy độ cống hiến.

Hắn đi tới Nhiệm Vụ đường, tìm tới Trương trưởng lão. Sau khi hắn lấy ra một nhóm thiên tài địa bảo, Trương trưởng lão bị sốc, thế này cũng quá nhiều.

Một mình Trương trưởng lão không bận hết nổi, thế là bèn gọi tới mấy tên đệ tử hỗ trợ tính toán.

Cuối cùng, Phương Vọng thu hoạch được bảy mươi chín vạn độ cống hiến, nhất cử giết vào top hai mươi trong bảng cống hiến của mạch thứ ba. Trương trưởng lão tán dương Phương Vọng có tầm nhìn lớn, hắn chắc chắn sẽ báo cáo việc này cho chủ mạch. Các đệ tử Nhiệm Vụ đường cũng nhìn về phía Phương Vọng bằng ánh mắt tràn ngập sùng bái.

Khách sáo hồi lâu, Phương Vọng mới rời khỏi Nhiệm Vụ đường.

Trở lại mạch thứ ba, Phương Vọng không trực tiếp về động phủ, mà đi tới đỉnh núi, bái phỏng sư phụ Dương Nguyên Tử, vừa lúc Dương Nguyên Tử cũng ở đó.

Sau khi vào Thanh Tâm điện, Phương Vọng khom lưng hành lễ, nói: “Sư phụ, đồ nhi đi Nhiệm Vụ đường hiến tặng một nhóm thiên tài địa bảo, vừa lúc gần đây có cảm ngộ mới với Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, muốn cho sư phụ nhìn xem, xem ta có đi đúng đường hay chẳng.”

Hắn lấy ra một bản sách vàng từ trong túi trữ vật, trong đó ghi lại cảm ngộ của hắn đối với chín kiếm cuối cùng của Kinh

Hồng Thần Kiếm quyết.

Cuốn sách này hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, trước kia là sợ kích thích đến Dương Nguyên Tử, bây giờ nghe nói thẩm án của hoàng thất Đại Tề, hắn cảm thấy mình cần thiết hành động, ít nhất phải lôi kéo mối quan hệ giữa mình và Dương Nguyên Tử. Dương Nguyên Tử nhú mày, không đưa tay đón lấy.

Phương Vọng nói tiếp: “Sư phụ, tuyệt học này vốn là ngài truyền thừa cho ta, ta phản hồi cho ngài là chuyện đương nhiên, †a cũng muốn ra sức vì mạch thứ ba, mà không phải ngồi mát ăn bát vàng.”

Quảng Cầu Tiên nói không sai, vị sư phụ này của hắn đúng là hẹp hòi, hoặc có thể nói, Dương Nguyên Tử quá kiêu ngạo.

Dương Nguyên Tử do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn tiếp nhận sách vàng Phương Vọng cho.

“Gần đây Đại Tề rung chuyển bất an, ngoài có giáo phái của vương triều khác xâm lấn, bên trong có Kim Tiêu giáo quấy phá, người cứ thành thành thật thật ở trong tông môn tu luyện đi, đừng đi ra ngoài. Về chuyện ra sức hay không, đừng quá có gánh nặng, người đã tranh thủ được thành tích tốt nhất trong mấy chục năm qua cho mạch thứ ba rồi. Chính thể tài nguyên của mạch thứ ba đã đề cao rất nhiều, đệ tử toàn mạch đều phải biết ơn người.” Dương Nguyên Tử ngữ trọng tâm trường nói.

Chương 119: Phong vân Tu Tiên giới.

Chương 119: Phong vân Tu Tiên giới.

Phương Vọng gật đầu, nói: “Đồ nhi nghe sư phụ, đồ nhi chuẩn bị bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày đạt tới Linh Đan cảnh tầng chín, lại đi xung kích Huyền Tâm cảnh.”

Dương Nguyên Tử nghe xong, cảm khái vạn phần, nói: “Thiên Nguyên bảo linh, quả thực vượt quá sức tưởng tượng. Người mới nhập môn bốn năm, đã bắt đầu nhìn ra xa Huyền Tâm cảnh rồi. Chờ người sự thật đột phá đến Huyền Tâm cảnh, ta sẽ phong người làm đại đệ tử của mạch thứ ba. Nếu sau này người muốn tranh vị trí đại đệ tử của Thái Uyên môn, ta cũng sẽ ủng hộ người.”

“Hừ, cũng nên là lúc mạch thứ ba chúng ta quật khởi, thiên tư của người mạnh hơn Lục Viễn Quân nhiều, thì nên đi tranh!”

Kể đến Lục Viễn Quân, giọng điệu của Dương Nguyên Tử tràn đầy trào phúng.

Phương Vọng thâm cảm khái trong lòng, ai có thể nghĩ tới Dương Nguyên Tử châm chọc khiêu khích Lục Viễn Quân có thể chết vì Lục Viễn Quân.

Hắn chợt rất hiếu kì câu chuyện xưa giữa Dương Nguyên Tử, Quảng Cầu Tiên và mẫu thân của Lục Viễn Quân, không biết là chuyện xưa thê mỹ như thế nào, hay có trích đoạn cầu huyết gì.

Hai sư đồ trò chuyện hồi lâu, Phương Vọng mới cáo từ.

Đi từ dưới đỉnh núi, đệ tử mạch thứ ba gặp phải ven đường nhìn thấy hắn, đầu nhiệt tình chào hỏi hắn. Bây giờ thanh danh của hắn trong Thái Uyên môn cực lớn, ngoài chiến tích trong cửu mạch đấu pháp của hắn, cũng bởi vì Diệp Tường, Hứa Lăng, Yên Phi Nhạc thường xuyên tán dương hắn trước mặt mọi người, khiến cho tên tuổi của hắn không lạnh xuống theo thời gian, mà trái lại càng xâm nhập thêm lòng người.

Sau khi trở lại động phủ, Phương Vọng đả tọa luyện công.

Tiểu Tử cũng tu luyện ở đó, Phương Vọng lấy ra một bộ phận bảo bối huyết nhục của giao long màu đen cho nó, làm

nó cực kỳ hưng phấn.

Dựa theo lời Tiểu Tử nói, cảnh giới yêu quái từ thấp đến cao có thể chia thành Tỉnh Quái, Linh Yêu, Đại Yêu, Yêu Vương, Đại Yêu Vương, vừa lúc đối ứng năm cảnh giới Dưỡng Khí, Tổ Linh, Linh Đan, Huyền Tâm, Ngưng Thần.

Trước mắt, Tiểu Tử đã đạt tới Đại Yêu đỉnh phong, nhờ có huyết nhục của con giao long màu đen kia, hiện tại nó muốn tăng cấp lên cảnh giới Yêu Vương.

Phương Vọng vừa nghĩ tới nó thành tựu Yêu Vương, trong lòng còn rất mong đợi. Trong Thái Uyên môn không có Yêu Vương, đại đa số yêu sủng đều là cảnh giới Linh Yêu, yêu sủng đạt tới cấp bậc Đại Yêu cũng ở trong tay trưởng lão, phong chủ.

Động phủ yên tĩnh, nhật nguyệt lưu chuyển ngoài động.

Từng năm trôi qua.

Đến đầu năm, con cháu Phương phủ cũng tới thăm viếng Phương Vọng, sau khi biết được Phương Vọng bế quan, mấy năm sau liền không tới quấy rầy nữa.

Thoáng chớp mắt.

Sáu năm trôi qua.

Càng về sau Linh Đan cảnh, độ khó tu hành càng cao, mặc dù có Huyền Dương Thần Kinh đại viên mãn, nhưng Phương Vọng cũng chỉ đạt tới Linh Đan cảnh tầng tám.

Mà Tiểu Tử, đã thành công bước vào cảnh giới Yêu Vương, chỉ là nó còn không thể hoá hình, khá ly kỳ, ngay cả chính nó cũng không rõ ràng nguyên do.

Phương Vọng lại không gấp gáp, không hoá hình rất tốt. Nếu nó hoá hình rồi, bị Chu Tuyết nhìn thấy, nhất định sẽ bị trêu chọc, hiện tại coi làm sủng vật mà nuôi rất tốt.

Chính vào lúc mùa thu, mạch thứ ba nhuộm sắc thu, lá rụng bay tán loạn.

Một bóng dáng hạ xuống trước sơn môn, ấy chính là Phương Hàn Vũ. Dáng người hấn thẳng tắp, tóc dài cuộn dưới tử quan, đôi mắt bị một miếng vải đen quấn quanh, hai sợi tóc dài rơi xuống theo góc ngoài của mắt. Gió nhẹ thổi qua, sợi tóc phiêu động, lộ rõ khí độ phóng khoáng của hấn.

“Phương Vọng.”

Phương Hàn Vũ mở miệng kêu. So với sáu năm trước, khí chất của hấn càng tốt hơn, phong thần tuấn đạt, lại lộ ra một luồng nhuệ khí không cách nào bỏ qua.

Sơn môn ầm ầm mở ra, Phương Hàn Vũ dậm chân bước vào.

“Khí tức không tệ lắm, đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng chín rồi?”

Tiểu Tử trêu chọc nói. Đối với lời này, Phương Hàn Vũ chỉ khẽ gật đầu, hấn đi thẳng tới trước mặt Phương Vọng.

Phương Vọng mở to mắt, dò xét hấn.

Sáu năm trước, Phương Hàn Vũ đã là Tổ Linh cảnh tầng ba, thời gian sáu năm bay vọt đến Tổ Linh cảnh tầng chín, cũng không chậm, mặc dù không thể so với Phương Vọng, nhưng tuyệt đối có thể được cho là thiên tài hàng đầu.

Không phải sao, Phương Hàn Vũ đã mặc áo bào của đệ tử thân truyền rồi.

Không thể không nói, Tuyệt Tâm Tà Mục quả thực rất lợi hại. Thanh Thiên cốc nghiên cứu nhiều năm như vậy cũng không thành công, có thể thấy được độ khó thành tựu Tuyệt Tâm Tà Mục cao đến mức nào. Nếu không phải có người sống

lại là Chu Tuyết ở đây, Phương Hàn Vũ sao có thể đạt được cơ duyên lớn đến vậy.

“Tổ Linh cảnh tầng chín, không khiến † a thất vọng, có người ở đây, ta có thể tu luyện càng yên tâm hơn, cần ta cho người thiên tài địa bảo ngưng kết linh đan không?” Phương Vọng hài lòng cười nói.

Phương Hàn Vũ ngồi trước bàn, vừa lắc đầu, vừa châm trà cho mình, nói: “Không cần, Chu Tuyết đã chuẩn bị tốt cho ta rồi.”

Lại là nàng.

Phương Vọng cảm khái trong lòng. Mẹ nó, người sống lại chính là khác biệt. Tu vi vẫn luôn tăng lên, còn có thể làm nội ứng, lại giúp người bên cạnh thu thập thiên tài địa bảo, hẳn không cách nào tưởng tượng sinh hoạt của Chu Tuyết bận rộn đến thế nào.

“Đám Tử Canh cũng có tiến bộ của riêng mình, hiện tại địa vị cấp bậc kém nhất cũng đã là đệ tử nội môn. Phương gia chúng ta cũng coi như có chút danh tiếng trong Thái Uyên môn, nhất là trước mặt người và Chu Tuyết, những thế gia ngàn năm kia cũng không sánh bằng.” Phương Hàn Vũ nhẹ giọng cười nói.

Phương Vọng nghe xong, tâm trạng cũng thật vui mừng. Nếu trên con đường † ruy cầu trường sinh này có thể có tộc nhân làm bạn, vậy dĩ nhiên là cực tốt.

Sau đó, Phương Hàn Vũ nói tiếp về chuyện phát sinh trong Thái Uyên môn những năm này.

Thảm án hoàng thất Đại Tê cuối cùng không bệnh mà chấm dứt, triều chính bây giờ do Thừa tướng mới độc tài, lui tới cùng Triệu Chân bằng thư từ, bàn luận đại sự giang sơn. Về Triệu Chân, hẳn vẫn luôn tu hành ở Thái Uyên môn, thiên tư

của hần không tẻ, chứng minh được chính mình trong tông môn. Bảo linh bản mệnh của hần chính là Huyền Nguyên bảo linh trung phẩm, đáng giá tông môn ra sức bồi dưỡng.

Chương 120: Phong vân Tu Tiên giới. (2)

Chương 120: Phong vân Tu Tiên giới. (2)

Nói về Triệu Chân rồi, Phương Hàn Vũ lại nhắc đến Tu Tiên giới.

“Những trong năm này, Kim Tiêu giáo quát tháo phong vân, tứ đại hộ pháp Thiên Vương trước sau tập kích Thanh Thiên cốc, Hoàng Ngục sơn, khiến hai đại Ma giáo tồn thất nặng nề. Bọn họ còn buông lời, muốn để Kim Tiêu giáo trở thành giáo phái duy nhất của Đại Tề.”

“Tứ đại hộ pháp Thiên Vương đều là đại tu sĩ có cấp bậc có thể sánh bằng Phó chủ môn. Một người mạnh nhất thậm chí lấy sức một mình xông vào Hoàng Ngục sơn, không ai có thể ngăn cản.”

Kể đến Kim Tiêu giáo, Phương Hàn Vũ lộ ra vẻ kính nể trên khuôn mặt.

Vì đối tượng Kim Tiêu giáo tập kích chính là giáo phái ma đạo, dẫn đến đệ tử Thái Uyên môn thuộc về chính đạo cũng không chán ghét bọn họ. Tu Tiên giới chính là giang hồ càng lớn hơn. Đại đa số tu tiên giả có lẽ rất xem trọng danh tiếng, bọn họ rất hiếu kì Kim Tiêu giáo có thể đi tới một bước nào.

Phương Vọng biết Chu Tuyết gia nhập Kim Tiêu giáo, hần cũng ôm chờ mong to lớn đối với Kim Tiêu giáo.

Giáo phái nào đáng để Tiên Tôn tái sinh Chu Tuyết gia nhập?

“Đúng rồi, ba năm trước đây, Lục Viễn Quân gặp phải giáo chủ Kim Tiêu giáo Ma quân tập kích, nghe nói chính hần bị

thượng nặng, đến nay vẫn còn chữa thương trong động phủ. Chưởng môn giận dữ, phong chủ mạch thứ nhất càng xuống núi tiến đến điều tra Kim Tiêu giáo.’ Phương Hàn Vũ nhắc đến việc này, cũng không giật mình.

Hắn cảm khái nói: ‘Lục Viễn Quân cũng thực xui xẻo, ra ngoài lịch luyện đầu có thể gặp được Ma quân, cũng may Ma quân không muốn giết hắn.’”

Tứ đại hộ pháp Thiên Vương của Kim Tiêu giáo đã mạnh như vậy, tu vi của Ma quân đương nhiên cao thâm khó dò, cho nên Lục Viễn Quân dù bị thương, nhưng càng nhiều người cảm thấy là Ma Quân cố ý hạ thủ lưu tình.

Phương Vọng nghe xong cũng nghĩ như vậy. Hắn thậm chí cảm thấy bên trong Kim Tiêu giáo khả năng có chỗ dựa của Lục Viễn Quân, nếu không vì sao Chu Tuyết lại gia nhập Kim Tiêu giáo?

Hai huynh đệ trò chuyện hồi lâu.

Trước khi đi, Phương Hàn Vũ báo cho. Phương Vọng biết, đợi đến sau khi hắn đột phá Linh Đan cảnh thì sẽ xuống núi, đi cày điền công hiến tông môn. Sở dĩ làm như vậy, một là điền công hiến tông môn có thể đổi lấy rất nhiều tài nguyên tu hành, hắn muốn trợ giúp Phương gia trở thành thế gia tu tiên. Hai là hắn cũng cảm thấy rất hứng thú đối với vị trí đại đệ tử của mạch thứ hai.

Sau khi Phương Vọng tiễn biệt hắn, trở lại trước giường lớn bạch ngọc, tiếp tục đả tọa.

Tiểu Tử lại gần, nói: “Công tử, sáu năm trước ngươi đã có thể đánh bại tu sĩ Huyền Tâm cảnh tầng năm, bây giờ quét ngang Huyền Tâm cảnh cũng không khó lắm chứ?”

“Khó mà nói, dù sao ta còn chưa từng giao đấu với Huyền Tâm cảnh tầng chín, chẳng lẽ ngươi biết được thực lực của

Huyền Tâm cảnh tăng chín? Trong mắt của ta, phân chia mạnh yếu không phải xem cảnh giới, mà là xem đối thủ là ai.”

Phương Vọng hồi đáp, trong lòng hắn cũng đang cân nhắc thực lực của mình.

Chớ nhìn hắn chỉ có hai mươi sáu tuổi, tu hành những tuyệt học kia lại đã tốn hơn một ngàn năm, trăm năm, thực lực của hắn đã không thể dùng cảnh giới để định nghĩa.

Thế nhưng mục tiêu hiện tại của hắn là đột phá Huyền Tâm cảnh.

Hắn đều đã đạt tới Linh Đan cảnh tầng tám, đương nhiên phải một hơi vọt tới Huyền Tâm cảnh, khi đó, đối mặt hết thảy kẻ địch mạnh, nguy hiểm, hắn cũng có lực lượng.

Sau này, hắn có thể tốn thời gian đi làm nhiệm vụ, làm cho độ cống hiến của mình vượt qua Lục Viễn Quân, lại đoạt vị trí đại đệ tử, trở thành người ứng cử cho chức chương môn.

Làm như vậy, ngoài báo thù, còn có thể mang đến càng nhiều lợi ích hơn cho gia tộc.

Cái gọi là tu tiên, ngoài tư chất, điều càng quan trọng hơn chính là phúc duyên, thế nào là phúc duyên? Tài nguyên chính là phúc duyên!

Tiểu Tử nịnh nọt nói: “Công tử nói đúng, với thiên tư của công tử, lại tu hành thêm trăm năm, quét ngang thế gian này thì có gì khó? Hiện tại quả thực không thể khinh địch.”

Sau khi rời khỏi Đại Thánh Động Thiên, nó biết được tuổi tác và thời gian tu hành của Phương Vọng, điều này khiến nó rất giật mình.

Lúc nó tu hành được mười năm, đừng nói đánh bại Yêu Vương, ngay cả Tinh Quái nó cũng không phải...

Nguyên nhân chính là như thế, hiện tại nó ôm chờ mong cực lớn đối với Phương Vọng.

Nó từng nhìn thấy rất nhiều kỳ văn thượng cổ ở trong những bí cảnh của Đại Thánh Động Thiên kia, biết rõ thành tiên rất khó, ngàn năm khó ra một người thành tiên. Người có thể thành tiên hoàn toàn là hạng người thiên tư tuyệt luân, phúc duyên ngập trời.

Thiên tư của Phương Vọng làm nó khiếp sợ, mà phúc duyên của hắn càng không cần nhiều lời, chỉ riêng thu hoạch trong Đại Thánh Động Thiên đã rất khoa trương.

Kim Lâm Bạch Vũ Y, yêu đan của Yêu Vương, mà còn có bức tường thần bí kia nữa, nó nghiêm trọng hoài nghi Phương Vọng đã học được truyền thừa thần bí trên tường.

Đùì như vậy, nó nhất định phải ôm chặt, ngày sau nếu Phương Vọng thành tiên, thì chẳng phải nó có thể gà chó lên trời rồi sao?

Phương Vọng lấy ra yêu đan của giao long màu đen từ trong túi trữ vật, đưa cho Tiểu Tử, nói: “Viên yêu đan này, ta tạm thời không dùng được, chờ sau này khi ta muốn dùng, giết Yêu Vương cũng không khó, không bằng cho ngươi. Trong lúc ta tu luyện, ngươi cũng phải nỗ lực mạnh lên, tiếp qua mấy năm, ngươi và ta hoành hành thiên hạ, cố gắng trở thành truyền thuyết sống ở thế gian.”

“Đa tạ công tử, sau này ta nhất định xông pha khói lửa vì công tử!”

Tiểu Tử cực kỳ kích động, dùng đuôi rắn cuộn lấy yêu đan, nó liếm yêu đan hai ngụm, lộ ra một biểu cảm mê say.

“Tranh thủ hóa rồng đi, sau này ta chính là Thần Long Tiên Quân.”

“Thần Long Tiên Quân? Nghe thật là khí phách, ta nhất định cố gắng tu luyện, sau này để công tử cười ta.”

“Là cười rồ, không phải ‘cười’ rồ!”

“Có khác nhau ở chỗ nào sao?”

Một người một răn trò chuyện, mặc sức tưởng tượng tương lai.

Chương 121: Thiên Nguyên kinh thiên hạ.

Chương 121: Thiên Nguyên kinh thiên hạ.

Chu Tuyết làm Phương Vọng tạm thời buông xuống thù hận, chuyên tâm tu luyện, Phương Vọng nghe lời. Bây giờ xem ra Chu Tuyết là đúng, ưu thế lớn nhất của hắn chính là tốc độ tu hành, chỉ cần tiếp tục mạnh lên, đừng nói báo thù, sau này Thái Uyên môn mặc hãnn định đoạt cũng không khó.

Chỉ cần đủ mạnh mẽ, Lục Viễn Quân, Triệu Chân là chính hay là tà, đều do hắn định đoạt!...

Thời gian qua mau, Phương Vọng chân không bước ra khỏi nhà vẫn luôn bế quan. Ngày ấy sau khi rời đi, Phương Hàn Vũ rút cuộc không tới thăm hắn nữa, con cháu Phương phủ khác cũng không dám quấy rầy.

Lại gần hai năm qua đi. Tu vi của Phương Vọng rốt cục đạt tới Linh Đan cảnh tầng chín, độ khó tu hành tầng cuối cùng của Linh Đan cảnh vượt xa trước đó, cũng may Huyền Dương Thần Kinh của hắn chính là tuyệt học thượng thừa.

Huyền Tâm cảnh khác với Linh Đan cảnh, không cần dựa vào vật ngoài thân, chủ yếu là cảm ngộ tự nhiên thiên địa, làm cho tâm mình ngưng kết thành Huyền Tâm. Thế nào là Huyền Tâm, ấy chính là cảm ngộ tâm huyền diệu của đạo pháp.

Huyền Tâm cảnh chính là cảnh giới hạn nhất của Tu Tiên giới Đại Tê. Còn về Ngưng Thần cảnh cao hơn, đó vốn là là

tồn tại lông phượng sừng lân, rất khó gặp được.

Đột phá Huyền Tâm cảnh, chú trọng ngộ tính và duyên phận.

Một ngày này, Phương Vọng khó được đi ra khỏi động phủ, hẳn đi đến bên vách núi, thưởng thức phong cảnh tráng lệ của Thái Uyên môn.

Tiểu Tử thì thuận theo bả vai của hắn, chui vào lồng ngực của hắn, lộ ra một cái đầu rắn tới.

Tám năm tu hành làm Tiểu Tử đã triệt để biến thành một con rắn tím, vẩy rắn tràn ra tia sắc lạnh dị dạng dưới ánh mặt trời.

Hiện giờ đang vào mùa hạ, mặt trời chói chang treo cao, ngọn núi của mười mạch Thái Uyên môn không bị sương mù che đậy, tất cả đều lộ ra thân núi, cao vút trong mây, hùng vĩ tráng lệ, vừa nhìn thấy, đã làm cho tâm thần người ta thanh thản.

Mười mạch sơn phong còn quần quanh chủ thành tông môn, giống như một đôi tay nâng lên chủ thành tông môn. Phương Vọng nhìn lại từ xa, có thể nhìn thấy bóng dáng đệ tử các mạch ngự kiếm phi hành, còn có từng dãy bạch hạc thành đàn lướt qua. “Có thể cứ luôn tu luyện thể này, cũng rất tốt.”

Phương Vọng chợt cảm khái nói. Rời xa thế tục, tạm thời quên mất thù hận, dốc lòng tu luyện, đây không phải chính là sinh hoạt tu tiên trong tưởng tượng của hắn sao?

Tiểu Tử quay đầu, ngược nhìn Phương Vọng, hỏi: “Công tử, ngươi không muốn làm Thần Long Tiên Quân rồi?”

Đối với nó, ở lâu một chỗ, nó đã cảm thấy không có ý nghĩa. Có thể là ba trăm năm ở Đại Thánh Động Thiên đã tạo nên loại tâm tính này của nó, làm nó muốn thoát đi hoàn cảnh ở lâu.

“Đương nhiên không phải, chỉ là một câu cảm thán mà thôi.” Phương Vọng cười khẽ một tiếng.

Đời trước, hắn còn chưa đi hết thế giới, sống qua ngày rất bình thường. Một đời này, từ nhỏ hắn đã quyết định muốn bước chân khắp thiên sơn vạn thủy. Vì mục tiêu này, hắn lặng lẽ tập võ, chính là vì tránh cho triển lộ thiên phú, khiến Phương gia đặt quá nhiều kỳ vọng vào hắn, trói buộc hắn. Bây giờ tu tiên, ý nghĩ du lịch thiên hạ của hắn vẫn không thay đổi như cũ.

Đợi đến khi trợ giúp Phương gia hoàn toàn bước lên con đường tu tiên, kẻ thù cũng bị loại trừ sạch sẽ, hắn muốn đi nhìn ngắm thiên hạ bên ngoài Đại Tề.

Đúng lúc này.

Phương Vọng nghe thấy tiếng sơn môn mở ra ầm ầm truyền đến từ sau lưng. Hắn liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Cố Ly đi ra từ trong động phủ, nàng đi thẳng đến bên cạnh Phương Vọng, mở miệng hỏi: “Người kết thúc bế quan rồi à?”

“Ra ngoài hít thở không khí, nhiều năm không thấy, Cố cô nương tu hành thế nào rồi?” Phương Vọng cười hỏi.

Cố Ly rõ ràng tu luyện một loại pháp môn liễm khí cao thâm nào đó, Phương Vọng vậy mà không nhìn thấu tu vi của nàng.

Không hổ là Cố gia Bắc Lạc.

Cố Ly nhìn hắn, ánh mắt vi diệu, nói khẽ: “Vẫn được, nhưng nhất định không thể sánh bằng người... Phương Vọng, bảo linh bản mệnh của người thật là phẩm giai Thiên Nguyên sao?”

Phẩm giai Thiên Nguyên?

Phương Vọng bị nàng nói cho bất ngờ không kịp chuẩn bị, hấn ra vẻ kinh ngạc nói: “Làm sao có thể, vì sao ngươi lại hỏi như vậy?”

Hắn là hai năm này đã xảy ra chuyện gì?

Phương Vọng lập tức nghĩ đến Quảng Cầu Tiên. Có lẽ Quảng Cầu Tiên quá tin tưởng Phó chương môn Trần An Thế, lộ ra phẩm giai bảo linh của hắn rồi? “Hiện tại toàn bộ Tu Tiên giới Đại Tà đều đang lưu truyền việc này, nói Thái Uyên môn xuất hiện một vị thiên tài tuyệt thế có được Thiên Nguyên bảo linh, tên là Phương Vọng.” Cổ Ly hỏi đáp, ánh mắt nàng nhìn về phía Phương Vọng trở nên cực nóng.

Nàng muốn nghe Phương Vọng chính miệng thừa nhận.

Phương Vọng lộ ra nét mặt dờ khóc dờ cười, bất đắc dĩ hỏi: ‘Ai nói vậy? Sao ta không biết bảo linh của ta là Thiên Nguyên bảo linh?’

Cổ Ly chăm chú nhìn hắn, nói: ‘Không biết là ai truyền ra, tin tức này đã lưu truyền một năm rồi. Tháng trước, Thái thượng trưởng lão của Thiên Xu giáo Phù Huyền Cơ tuyên bố, hắn trải qua thôi diễn thiên cơ, xác định Thái Uyên môn quả thực sinh ra một vị thiên mệnh chỉ tài vượt qua cả Địa Nguyên bảo linh...’

Thiên Xu giáo, một trong chín đại giáo phái, thuộc về chính đạo, mối quan hệ với Thái Uyên môn không tính là quá tốt, nhưng cũng không kém.

Nghe tới đây, Phương Vọng nhìn như điềm tĩnh, trong lòng lại ngơ ngác.

Phẩm giai bảo linh của đã truyền khắp thiên hạ rồi ư?

Mặc dù lúc trước hắn muốn nhắc lên phẩm giai bảo linh một chút, nhưng cũng không nghĩ tới trực tiếp bại lộ phẩm giai Thiên Nguyên.

Trước đó Chu Tuyết đã từng nói, kiếp trước Thái Uyên môn vì xuất hiện mấy vị thiên tài Địa Nguyên bảo linh, mà dẫn đến gặp phải ma đạo xâm lấn sau này, suýt nữa hủy diệt. Chính là sau khi sống qua kiếp nạn này, Thái Uyên môn mới lột xác, cuối cùng trở thành tông môn mạnh nhất Đại Tề.

Hiện tại bảo linh Thiên Nguyên của hắn bị bại lộ, có thể thúc đẩy một kiếp này đến trước hay không?

Chương 122: Thiên Nguyên kinh thiên hạ. (2)

Chương 122: Thiên Nguyên kinh thiên hạ. (2)

“Người không biết, Thiên Nguyên bảo linh của người dẫn lên động tĩnh lớn dường nào đâu. Ngay cả phụ thân ta cũng viết thư cho ta, nói nhất định phải qua lại thân thiết với người...” Cố Ly cảm thán. Nói xong lời cuối cùng, chẳng biết tại sao, lỗ tai của nàng đỏ ửng.

“Oa, công tử, bảo linh của người là phẩm giai Thiên Nguyên à!”

Tiểu Tử thò đầu ra từ trong lòng Phương Vọng, hưng phấn hỏi.

Phương Vọng đưa tay ấn đầu rắn về, tiếp tục hỏi: “Sự phụ nói thế nào? Chương môn lại có thái độ gì, sẽ không phải tin đây chứ?”

Cố Ly hồi đáp: “Sự phụ căn dặn chúng ta, không được quấy nhiễu người, cũng không cho phép đệ tử mạch khác tới thăm hỏi người, sợ ảnh hưởng đến việc tu luyện của người. Còn về chương môn, ta không rõ ràng thái độ của hắn, nhưng phong chủ chín mạch đều bị chương môn triệu kiến, cụ thể nói chuyện gì thì các đệ tử thân truyền cũng không biết. Nếu không phải chính người đi ra, ta cũng sẽ không quấy rầy người.”

Nàng nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt tràn ngập ngạc nhiên.

Thiên Nguyên bảo linh!

Thiên Nguyên bảo linh còn sống đây!

Khi nàng biết được việc này, phản ứng đầu tiên là không thể tin được, sau đó là bừng tỉnh đại ngộ, rồi lại khôi phục tự tin.

Khó trách làm thế nào nàng cũng không sánh bằng Phương Vọng, thì ra là do phẩm giai bảo linh chênh lệch quá xa.

Không so sánh với Phương Vọng, nàng vẫn là thiên tài trăm năm khó gặp.

Phương Vọng im lặng.

Trong đầu hắn hiện ra rất nhiều hậu quả, nhưng khi hắn nghĩ tới tu vi của mình, rồi nghĩ tới Chu Tuyết tồn tại, hắn lại tràn ngập lực lượng.

Tiếp theo chỉ cần đột phá Huyền Tâm cảnh, cho dù là Ngưng Thần cảnh ra tay với hắn, hắn chưa hẳn không có thực lực giết ngược lại!

“Việc đã đến nước này... Ta chỉ có thể ngả bài, bảo linh của ta đúng là Thiên Nguyên bảo linh, lúc đầu muốn lấy phẩm giai Huyền Nguyên bảo linh ở chung cùng các người, không ngờ tới...”

Phương Vọng hít sâu một hơi, khuôn mặt lộ ra nét ưu sầu mà nói, rất có phong phạm ở nơi cao khó tránh khỏi lạnh lẽo.

Mặc dù Cố Ly cảm thấy hắn rất quái lạ, nhưng không so đo, nàng nói với vẻ mặt phân chấn: “Hiện tại danh tiếng của người đã vượt qua Lục Viên Quân, trên dưới tông môn đều nhận định người là thiên tài đệ nhất Thái Uyên môn, thậm chí

có người còn nói cần phải bồi dưỡng người thành chương môn đời tiếp theo!”

“Mạch thứ ba vì người mà trở nên náo nhiệt, mỗi ngày đều có đệ tử mạch khác đến tìm hiểu tin tức của người, sau này người đi chủ thành tông môn, khả năng rất khó thoát thân.”

Cổ Ly nói đến chỗ này, giọng điệu tràn ngập ý vị trêu chọc.

Phương Vọng cười nói: “VẬY ta chỉ có thể ít đi chủ thành tông môn.”

Sau đó, hắn nói sang chuyện khác, hỏi thăm sự thay đổi của Thái Uyên môn trong hai năm này.

Cổ Ly đứng sóng vai cùng hắn, cùng nhau ngắm phong cảnh phía xa, nàng bắt đầu kể đến chuyện mình hiểu rõ. Một năm trước còn tốt, Thái Uyên môn không xảy ra chuyện lớn gì. Cho đến tận khi tin tức Thiên Nguyên bảo linh truyền ra, Thái Uyên môn liền trở nên náo nhiệt, mỗi tháng đều có tu sĩ của các giáo phái, thế gia đến đây thăm hỏi. Thái Uyên môn cũng bởi vậy mà đặc biệt thu không ít đệ tử, tất cả những đệ tử này đều lựa chọn gia nhập mạch thứ ba.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu thổi phồng sự tích tu hành của Phương Vọng, thổi phồng hắn đến vô cùng kỳ diệu.

Nếu như nói, Thái Uyên môn trước đó là quần tinh óng ánh, vậy bây giờ Phương Vọng che giấu ánh sáng của tất cả mọi người, bao gồm cả Lục Viễn Quân. Từ khi Lục Viễn Quân bị Ma Quân đánh trọng thương, đã dưỡng thương mấy năm, vẫn luôn không xuất đầu lộ diện, dẫn đến đại bộ phận đệ tử bình thường rất khó nghĩ đến hắn. Phương Vọng vừa nghe, vừa suy tư.

Danh tiếng quá nổi cũng không tốt!

Tiếp theo nhất định phải nắm chặt thời gian đột phá Huyền Tâm cảnh, sau khi đột phá lại đi thăm dò ý của chương môn!

Hai người trò chuyện nửa canh giờ, Phương Vọng tìm cơ hội bứt ra, trở lại trong động phủ tu luyện.

Cổ Ly nhìn sơn môn của hắn, trong lòng tràn ngập cảm khái.

“Thì ra Thiên Nguyên bảo linh thật tôn tại... Cũng không biết hiện tại hắn mạnh cỡ nào...”

Chủ thành tông môn, Nhiệm Vụ đường, đại đường lâu một.

Phương Hàn Vũ bịt mắt dậm chân bước vào, hắn vừa tiến đến đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

“Lại là hắn, nhanh như vậy đã trở lại rồi?” “Hắn chính là Phương Hàn Vũ đi, đường huynh của Phương Vọng, độ công hiến của hắn tăng thật nhanh.”

“Nhiệm vụ hắn nhận đều là nhiệm vụ giết địch, độ khó cũng rất cao.”

“Nghe nói tháng trước, hắn chém giết hai tên đệ tử thân truyền của Xi Ma tông, mà còn là tình huống một đánh hai.”

“Chắc chắn, hắn cũng lợi hại như thế, thì Phương Vọng phải mạnh dường nào? Phương gia Nam Khâu xem ra là sắp quật khởi rồi.”

Phương Hàn Vũ không để ý đến tiếng nghị luận xung quanh, hắn đi một đường đến lầu bốn, đến thăm Trương trưởng lão.

Trương trưởng lão nhìn thấy hắn đi vào trong nhà, gương mặt không khỏi lộ ra nụ cười, mở miệng nói: “Hiệu suất của ngươi cũng quá cao rồi, bình quân một tháng hoàn thành hai lần nhiệm vụ, mà mục tiêu đều là Linh Đan cảnh tầng một, tầng hai.”

Phương Hàn Vũ tới trước bàn, đưa tay xuất ra một cái đầu được bọc kín từ trong túi trữ vật, hắn khiêm tốn nói: “Ta chỉ

hết sức mà thôi, công hiến của ta mà còn rất ít”

Trương trưởng lão vừa kiểm tra thăm tra đối chiếu, vừa cảm khái nói: “Gần nhất uy danh của ngươi quá nổi, cẩn thận bị Ma đạo để mắt tới.”

Phương Hàn Vũ gật đầu nói: “Trưởng lão, ngươi yên tâm, ta đi ra ngoài làm việc đều thay hình đổi dạng, sẽ không bị để mắt tới.”

“Đối với trong tông môn, ngươi cũng phải cẩn thận, trên đời này không tông môn giáo phái nào không lọt gió, hiểu chưa?”

Trương trưởng lão ý vị thâm trường nói.

Phương Hàn Vũ nghe xong, mày nhăn lại, hắn bắt đầu xem chỉ tiết mỗi lần nhiệm vụ xuất hành.

Rất nhanh, Trương trưởng lão giúp hắn ghi vào độ công hiến một lần nữa, hắn cáo từ rời đi.

Lúc đi tới cửa, hắn nhìn thấy một người, không khỏi dừng bước lại. Người đến chính là Chu Tuyết.

Chương 123: Đột phá Huyền Tâm cảnh.

Chương 123: Đột phá Huyền Tâm cảnh.

Chu Tuyết mặc một bộ áo đỏ, đeo hai cái túi trữ vật bên hông, tư thế hiên ngang, trang dung tinh xảo. Theo tu vi tăng trưởng, nàng càng ngày càng mỹ lệ đến rung động lòng người.

“Lâu rồi không gặp!”

Chu Tuyết nhướn mày cười nói với Phương Hàn Vũ, sau đó không đợi hắn nói tiếp đã đi sát qua vai.

“Trương trưởng lão, ta cũng tới giao nhiệm vụ, lần này đừng bị dọa nữa đấy.”

Nghe thấy Chu Tuyết nói, Phương Hàn Vũ không nhìn được quay đầu nhìn lại, nhưng cũng chỉ liếc mắt nhìn, lúc hấn rời khỏi căn phòng này, còn thuận thế đóng cửa lại.

Đi trong hành lang, trong lòng Phương Hàn Vũ tràn ngập hiếu kì.

Hấn hiếu kì Chu Tuyết mạnh bao nhiêu, càng hiếu kỳ tu vi bây giờ của Phương Vọng.

Chu Tuyết giống như hấn, thường xuyên đi ra ngoài lịch luyện, tất nhiên chậm trễ tu hành, ít nhất không bằng Phương Vọng.

Vừa nghĩ tới Phương Vọng bế quan gần mười năm, Phương Hàn Vũ thật sự bội phục.

Không phải ai cũng có thể đả tọa lâu như vậy, nhất là người trẻ tuổi giống như bọn họ, rất khó chịu được nhàm chán, luôn luôn dễ dàng hướng tới thế giới dưới núi.

Trong động phủ.

Phương Vọng ngồi tĩnh tọa trên giường lớn bạch ngọc, hai tay của hấn vận công, chín quả cầu lửa lơ lửng sau đầu, hình thành một vòng tròn, khiến không gian quanh mình vặn vẹo.

Tiểu Tử ghé vào trong ao nước nhỏ cách đó không xa, thò đầu qua nhìn Phương Vọng.

Nó âm thầm kinh hãi, rất hiếu kì Phương Vọng đang tu luyện công pháp gì, ngọn lửa này quá ngang ngược!

Nó chưa từng nhìn thấy công pháp liệt diễm tương tự trong Đại Thánh Động Thiên.

Giờ phút này, Phương Vọng đang đột phá Huyền Tâm cảnh.

Lúc này đã cách cuộc trò chuyện với Cổ Ly lần trước một năm rưỡi, hắn đã sắp tròn ba mươi tuổi.

Ba mươi tuổi đã có thể thành tựu Huyền Tâm cảnh, tuyệt đối là biểu hiện tư chất mạnh nhất của Thái Uyên môn. Yêu vật muốn tu luyện tới cảnh giới Yêu Vương đối ứng với Huyền Tâm cảnh, không đến hai trăm năm là gần như không có khả năng.

Không biết có phải vì nguyên nhân Đấu Chiến Tâm hay không, quá trình Phương Vọng ngưng kết Huyền Tâm không gặp chút trở ngại nào, hắn vừa vận công, vừa cảm thụ khí tức đương nhiên trong động phủ.

Huyền Tâm, cảm ngộ thiên địa tự nhiên, có thể lắng nghe âm thanh của vạn vật thiên địa, ví dụ như động vật không thể nói tiếng người, thậm chí có thể cảm thụ được cảm xúc của thực vật.

Theo một ý nghĩa nào đó mà nói, đạt tới Huyền Tâm cảnh mới là chính thức đạp lên con đường tu tiên, ba cảnh giới phía trước chỉ là chế tạo nền tảng tu tiên mà thôi.

Dần dần, trái tim Phương Vọng bắt đầu sinh sôi linh lực, chảy qua gân cốt bách hải, bản chất linh lực của hắn cũng đang tăng lên.

Quá trình này rất mỹ diệu, nói không rõ ra được, khiến người muốn ngừng mà không được.

Mãi cho đến mấy ngày sau.

Phương Vọng rốt cục đột phá thành công, chính thức đạt tới Huyền Tâm cảnh †ầng một, linh lực tăng lên gấp bội, liên đới lấy thần thức cũng tăng cường không ít, khiến tâm trạng của hắn rất vui vẻ.

Hắn nội thị, chú ý tới không gian bảo linh lại xuất hiện một cái lỗ khảm màu đen, điều này chứng minh hắn có thể tạo nên

bảo linh bản mệnh thứ ba.

Nhưng động phủ của hắc không có linh thạch Thiên đạo, dẫn đến hắc không cách nào ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh được.

Hắc không đứng dậy ngay lập tức, mà lựa chọn tiếp tục củng cố tu vi. Dùng trọn bảy ngày, linh lực của hắc không còn tự chủ tăng trưởng, có ý nghĩa đột phá hoàn toàn kết thúc.

Hắc không đứng dậy, hoạt động gân cốt, thân thể trở nên càng nhẹ nhàng hơn trước kia.

Hoạt động xong, hắc không bắt đầu chỉnh lý y phục, đeo túi trữ vật. Tiểu Tử thấy hắc không muốn ra cửa, lập tức đi theo, nó đã sớm ghen hông rồi.

Phương Vọng không dám thả nó ra ngoài, sợ nó gây chuyện, cũng sợ nó gặp được phiền phức.

Đi ra sơn môn động phủ, ánh nắng rải xuống, chiếu rọi trên người hắc không, làm hắc không cảm thấy thân thanh khí爽.

Hắc không đã đạt tới Huyền Tâm cảnh, khi lại đổi mặt thể giới này, tâm tính của hắc không đã khác xưa. Dựa vào một thân tuyệt học đại viên mãn, lại thêm bảo linh bản mệnh, pháp khí, cho dù Lục Viễn Quân cấu kết với Quảng Cầu Tiên, muốn giết hắc không, hắc không chạy trốn thì không ai ngăn cản được.

“Công tử, tiếp theo đi chỗ nào?”

Tiểu Tử mở miệng hỏi, giọng điệu tràn ngập chờ mong.

Phương Vọng vốn muốn đi tìm Quảng Cầu Tiên, thăm dò thái độ của hắc không, nghĩ lại, quyết định đi tìm Chu Tuyết trước.

Nhiều năm không thấy nàng, hắc không còn khá nhớ nàng.

Phương Vọng không trả lời, lúc này thao túng kiếm phi hành, bay đi về phía mạch thứ nhất.

Bé quan gần mười năm, mặc dù tên tuổi Phương Vọng trong tông môn cực lớn, nhưng người ghi nhớ khuôn mặt hắn đã ít lại càng thêm ít, cho nên suốt một đường bay đi, đệ tử dọc đường cũng không nhận ra hắn ngay lập tức, sở dĩ hướng ánh mắt về hắn, chỉ đơn thuần là cảm thấy người này thật tuấn tú.

Đi tới mạch thứ nhất, Phương Vọng tìm hiểu một hồi lâu mới biết vị trí động phủ của Chu Tuyết. Bây giờ Chu Tuyết cũng rất nổi danh, được cho là tồn tại nổi danh top năm trong thế hệ đệ tử mới, chỉ có Phương Vọng, Lục Viễn Quân, Diệp Tường có thể vững vàng vượt qua nàng.

Trước sơn môn, Phương Vọng mở miệng nói: “Chu Tuyết, có ở đây không?”

Đáy lòng hắn không chắc lắm. Trong ấn tượng của hắn, phần lớn thời gian, Chu Tuyết đều xông xáo ở bên ngoài, cũng không biết hiện tại nàng có trong động phủ không.

Mấy nhịp thở sau, không có người trả lời, Phương Vọng đột nhiên hơi thất vọng, đang muốn xoay người rời đi, sơn môn bỗng nhiên mở ra.

“Vào đi.” Cửa hang u ám, không thấy rõ tình huống bên trong, âm thanh lãnh đạm của Chu Tuyết bay ra từ đó. Phương Vọng thâm vui mừng trong lòng, lập tức đi vào trong động phủ.

Hắn vừa mới đi vào, sơn môn đã tự động đóng lại. Một luồng hương thơm chui vào trong mũi Phương Vọng, hắn chú ý tới vách động bờ đầy các loại dây đẳng, nở hoa màu tím đậm. Hắn cất bước tiến lên, mỗi đi ba bước là có thể nhìn thấy trận pháp lá bùa, hoặc được dán trên vách động, hoặc được dán trên dây đẳng.

Chương 124: Đột phá Huyền Tâm cảnh. (2)

Chương 124: Đột phá Huyền Tâm cảnh. (2)

Một đường đi tới trong động phủ, Phương Vọng nhìn thấy Chu Tuyết. Nàng đã tọa trong ao nước, toàn thân ướt sũng, lộ ra dáng người có lồi có lõm, cũng may áo đỏ không lộ.

Trong động phủ của đệ tử thân truyền đều có ao nước như vậy, kích cỡ khác nhau, nhưng đều là linh khí biến thành.

Phương Vọng đi tới bên cạnh ao, nhìn xem mái tóc của nàng dính trên mặt, làn da trắng nõn như tuyết, tóc dài tùy ý buộc sau ót. Khỏi phải nói, nhìn như vậy, nàng còn rất có hương vị nữ nhân.

“Sao ngươi không đổi một bộ quần áo gấp ta?”

Phương Vọng không nhịn được hỏi.

Chu Tuyết nhắm mắt lại, nói: “Ngoại trừ ngươi, người khác không vào được, mà ngươi thì cần khách sáo làm gì. Thế nào, động phủ sát vách có Cố cô nương ở, trong lòng có xà yêu cái, còn chưa đủ sao? Nhớ thương ta rồi?”

“Nói vậy, làm sao có thể!”

Phương Vọng trợn trắng mắt, tức giận nói, hấn vội vàng nói sang chuyện khác, hỏi: “Phẩm giai bảo linh của ta bại lộ rồi, ngươi nói sẽ là ai truyền đi?”

Lúc này Chu Tuyết mới mở to mắt, lông mi thật dài còn vương giọt nước nâng lên, lộ ra một đôi mắt tươi đẹp động lòng người. Ánh mắt nàng rơi trên người Phương Vọng, nàng không trả lời ngay, mà đánh giá hắn.

Phương Vọng nghiêng mắt đi, lồng ngực bỗng nhiên khẽ động, Tiểu Tử chui ra ngoài, kêu lên: “Là ngươi, nữ nhân xấu! Nói ai là xà yêu cái đấy!”

“Chẳng lẽ ngươi là đực à?” “Đương nhiên không phải, nhưng ý trong lời nói của ngươi vừa nghe đã không thích

hợp.”

“Xem ra ngươi vẫn có chút thông minh.”

Chu Tuyết bắt đầu đấu võ mồm với Tiểu Tử. Đáng tiếc, Tiểu Tử không đấu lại nàng, mấy câu đã thua trận.

Ào ào -

Chu Tuyết đứng dậy, hơi nước bốc lên trên thân, quần áo được sấy khô với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, ngay cả tóc dài ướt sũng cũng như thế. Tóc đen phát phối, hồng y tung bay, rất có tiên khí.

Nàng chân trần đi ra ao, đi tới trước mặt Phương Vọng, hai người cách xa nhau không đến nửa mét, trong hai tròng mắt của nàng khởi động sát khí màu đen, trông hơi quỷ dị. “Huyền Tâm cảnh, ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng. Ngươi tiến bộ nhanh như vậy, trái lại ta có thể truyền cho ngươi một thuật pháp, ngươi muốn học không?”

Chu Tuyết hài lòng cười một tiếng, nhìn chằm chằm vào Phương Vọng hỏi.

Phương Vọng vui mừng trong lòng, sắc mặt cố giả vờ trấn định, bình tĩnh nói: “Ngươi muốn dạy, ta đương nhiên nguyện học, nhưng ngươi phải truyền mấy thứ lợi hại ấy, pháp thuật quá phổ thông, không có trợ giúp lớn với ta.”

Huyền Dương Thần Kinh, Đấu Chiến Chân công, Cửu Long Thần Biến quyết, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, ai được một thứ trong đó đều đủ để tiêu ngạo cùng thế hệ, mà hắn đã tu luyện bọn chúng đến đại viên mãn, tầm mắt của hắn đã lên cao.

Ngoài ra, hắn còn nắm giữ Bạch Hồng Độn thuật, Thần Dưỡng Kiếm Khí, Hộ Thể Thần Cương, Đại Thiên Dẫn Lôi thuật, Vô Túc Tự Nhiên công.

Trước mắt, hắn không thiếu pháp thuật chiến đấu, ngược lại còn cảm thấy hứng thú đối với một số loại pháp thuật của hồng.

Ví dụ như phong ấn, nhiếp hồn, thôi diễn... vân vân.

Chu Tuyết nghe thấy hắn nói, ý cười trên mặt càng sâu. Nàng đi đến chiếc giường cách đó không xa, âm thanh nhẹ nhàng truyền đến: “Tới đây.”

Phương Vọng theo sau, bắt đầu chờ mong vị Tiên Tôn này sẽ truyền thụ pháp thuật như thế nào cho hắn.

Chu Tuyết đã tọa trên giường, ra hiệu Phương Vọng ngồi trước mặt nàng, Phương Vọng cũng không lộ e sợ, đi lên giường theo.

Tiểu Tử nhô đầu ra từ trong lòng hắn, phun lưỡi rắn, mắt rắn nhìn chăm chăm Chu Tuyết.

Chu Tuyết bỗng nhiên vung tay áo về phía nó, sau đó cổ nó nghiêng đi, trực tiếp mất ý thức, lưỡi rắn còn thè ra ngoài miệng, sau đó nó đã bị Chu Tuyết kéo ra tới.

Phương Vọng không ngăn cản, hắn biết Chu Tuyết có lời muốn nói.

“Nói về vấn đề ban đầu của ngươi trước đi, ta điều tra rồi, tin tức truyền đi từ một vị đệ tử nào đó của mạch thứ ba. Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử cũng không kịp chuẩn bị, nếu như ta không đoán sai, hoặc là Triệu Chân gây nên, hoặc là Lục Viễn Quân gây nên.”

Chu Tuyết nhẹ nói, ánh mắt bình tĩnh như nước sâu.

Phương Vọng nghe xong, cũng không quá ngoài ý muốn, lúc trước hắn đã cảm thấy tiếng gió này giống như là nâng lên để giết. Lục Viễn Quân, Triệu Chân có thể không biết Phương

Vọng đã biết được chân tướng đêm diệt môn, nhưng chính bọn họ không có khả năng quên đi.

Huống hồ, bọn họ ngồi nhìn thanh danh Phương Vọng nhất phi trùng thiên, nhưng không có bất cứ hành động nào, bản thân chuyện này không hợp lý.

“Triệu Chân vẫn luôn không rời đi Thái Uyên môn, rõ ràng là đang kiêng kị điều gì. Về Lục Viễn Quân, lúc hắn giao thủ cùng Ma Quân, ta ở ngay bên cạnh. Thế nhân đều cho rằng Ma Quân hạ thủ lưu tình, thật ra lại không biết là Lục Viễn Quân dựa vào bản lĩnh của mình chạy thoát. Món quý khí kia của hắn đã vượt qua pháp khí tuyệt phẩm, đạt tới phẩm giai pháp bảo. Ngưng Thần cảnh muốn tru sát hắn, rất khó.”

Nói đến đây, ánh mắt Chu Tuyết trở nên lạnh buốt.

Mạnh như vậy sao? Phương Vọng nhú mày, vừa nghĩ tới món quý khí kia hấp thu hồn phách mấy trăm vạn bách tính, hắn lại thoải mái.

Chu Tuyết chuyển hướng, nói: “Nhưng ngươi đừng lo lắng, mặc dù hắn chạy thoát, nhưng người cũng bị thương nặng, đoán chừng còn phải lại dưỡng thương mấy năm”

Phương Vọng lắc đầu, nói: “Ta đương nhiên không lo lắng, thực sự không được, chờ ta đột phá Ngưng Thần cảnh sẽ giải quyết hắn, ta chỉ sợ thanh danh của ta mang đến phiền phức cho Phương phủ.”

“Không đâu, thiên tư của ngươi sẽ chỉ chứng minh huyết mạch Phương gia không phải tầm thường, giáo phái khác đều sẽ lôi kéo Phương gia. Ta đã sắp xếp con cháu Phương gia gia nhập bát đại giáo phái khác, như vậy, ít nhất chín đại giáo phái sẽ không đối phó Phương gia, nhiều lắm là một vài thế gia vọng tộc không quen nhìn thôi.”

Lời của Chu Tuyết làm Phương Vọng cảm thấy có đạo lý.

Đối với tông môn, thế gia sẽ không tạo thành uy hiếp đối với bọn họ, dù sao hệ thống khác biệt, mà thế gia có thể cung cấp lương tài vì bọn họ.

“Nói đi thì nói lại, sao Triệu Chân, Lục Viễn Quân biết được ta là Thiên Nguyên bảo linh?”

Phương Vọng hoang mang nói.

Chương 125: Truyền thuật biến hóa?

Chương 125: Truyền thuật biến hóa?

Chu Tuyết khẽ cười nói: “Khả năng chỉ là muốn để người dẫn lửa thiêu thân, tốc độ phát triển của người vốn đã khoa trương, nói người là Thiên Nguyên bảo linh, chắc chắn có người tin, lại thật không biết, hấn chó ngáp phải ruồi. Đương nhiên, dùng Thiên Nguyên bảo linh để hình dung bảo linh của người có lẽ còn bảo thủ.”

Phương Vọng nhướn mày, hỏi: “Có ý gì? Trên Thiên Nguyên còn có phẩm giai cao hơn sao?”

Chu Tuyết không trả lời mà hỏi lại: “Được rồi, người tìm ta mà còn có chuyện khác muốn hỏi sao?”

Phương Vọng bĩu môi, chỉ có thể nói ngược lại: “Ta chuẩn bị tạo bảo linh thứ ba, người nói ta nên tạo bảo linh ở Thái Uyên môn, hay nên ra ngoài tìm nơi khác?” Ở Thái Uyên môn, không chỉ chủ mạch có linh thạch Thiên đạo, nhưng cho dù lựa chọn nơi nào, đều sẽ dẫn tới sự chú ý của tông môn, cho nên hấn rất do dự.

Chu Tuyết nâng tay phải lên, mở ra túi trữ vật trên bàn, một mảnh thanh ngọc bay ra, rơi vào trong tay Phương Vọng. Đó rõ ràng là một mảnh Dẫn Lộ ngọc.

“Đây là nơi tổ linh ta sớm chọn kỹ vì người, người đến đó tổ linh, tốt nhất là mai danh ẩn tích. Tổ linh thành công trong

đó, người sẽ thu hoạch được một niềm vui bất ngờ.”

Chu Tuyết ý vị thâm trường nói.

Thấy Chu Tuyết không hề kinh hãi chút nào về hắc muốn tạo bảo linh thứ ba, trong lòng hắc thầm thất vọng.

Một đợt này không làm màu thành công rồi.

Phương Vọng tiếp nhận Dẫn Lộ ngọc, để vào trong túi trữ vật của mình, trêu chọc nói: “Thần thần bí bí, sẽ không lại là một kịch bản giống như Nam Tru Thiên Vương Tào Nhiễm đấy chứ?”

Chu Tuyết nghe đến tên Tào Nhiễm, không nhịn được trừng hắc một cái, khẽ nói: “Khi đó ta đúng là xem nhẹ người, nhưng lần này không phải do người của ta. Chỗ kia có cao nhân ở, làm việc nhất định phải cẩn thận, chỉ cần thành công, sẽ mang tới chỗ tốt người không tưởng tượng nổi đâu.”

Phương Vọng không khỏi sinh ra hứng thú đối với người có thể bị Chu Tuyết xưng là cao nhân, .

“Được rồi, nên truyền pháp, nói một chút đi, người muốn truyền cho ta cái gì.”

Phương Vọng không kịp chờ đợi mà hỏi.

Chu Tuyết nâng tay phải lên, dựng thẳng ba ngón tay, nói: “Ta có ba loại thuật biến hóa, có thể khiến người tìm đường sống trong chỗ cết, hoặc chui vào nội địa kẻ địch. Một là Ma Tước thuật, có thể để người hóa thân thành chim sẻ, nhưng tiêu hao rất nhiều linh lực, tốc độ cũng không coi là nhanh, chỉ có thể nói dễ dàng nhất ẩn nấp. Hai là Bạch Hạc thuật, có thể để người hóa thân thành bạch hạc, tiêu hao ít, tốc độ phi hành nhanh.”

“Ba là Hắc Ưng thuật, có thể để người hóa thân thành hắc ưng, tiêu hao tính là trung đẳng trong ba thuật, tốc độ là nhanh

nhất.”

Thuật biến hóa!

Đôi mắt Phương Vọng đột nhiên sáng lên, hấn hỏi: “Ta đều học, không được sao?”

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Thuật này đã có sự kì diệu của thân thông, nhân gian không được có thân thông. Mỗi một loại thuật biến hóa đều sẽ in dấu ấn ký khác biệt trên Huyền Tâm của người, bài xích lẫn nhau.”

Phương Vọng nghe xong, lâm vào do dự.

Nếu là thuật biến hóa, thật ra chỉ cần bình thường ẩn giấu thật tốt, thời khắc then chốt biến thân, kẻ địch rất khó phát hiện, hình thể biến thân lại không quan trọng như vậy.

Vậy thì chọn loại nhanh nhất!

Đợi đến khi cảnh giới càng cao, đôi mắt kẻ địch có thần thức càng mạnh, chim sẻ lại nhỏ, cũng khó thoát sự đuổi bắt của thần thức, nếu suy nghĩ từ góc độ sẽ bị phát hiện, đương nhiên là càng nhanh càng tốt.

“Ta học Hắc Ứng thuật.”

Phương Vọng nói nghiêm túc.

Chu Tuyết cũng không nói nhảm, lập tức truyền thụ pháp quyết Hắc Ứng thuật.

Phương Vọng thở dài trong lòng. Mẹ nó, vừa bế quan mười năm, lại phải bắt đầu.

Nhưng tuyệt học đến miệng, sao hấn có thể từ chối được?

Thuật biến hóa chú trọng vận khí vào huyết đạo, thông qua kích hoạt huyết đạo khác biệt, thực hiện thân xác biến hóa, đồng thời còn phải cảm ngộ thiên địa tự nhiên, dung hợp cùng

thiên địa, khiến cho thân xác sau khi biến hóa không bị thiên địa bài xích.

Đội Chu Tuyết nói xong, Phương Vọng không thể tránh né tiến vào Thiên Cung.

Chu Tuyết hoàn toàn giống như trước đây, sau khi nói xong thì nhìn chăm chăm Phương Vọng, muốn nhìn xem hắn có phản ứng gì.

Ánh mắt Phương Vọng trải qua thất thân ngắn ngủi, chỉ thấy hắn hít sâu một hơi, cảm thán: “Thuật biến hóa quả nhiên cao thâm khó dò.” Chu Tuyết nhếch miệng lên, nói: “Luyện tới tiểu thành cần một hai chục năm, đại thành cần năm mươi năm. Chờ đến khi ngươi đạt tới cảnh giới đỉnh cao, không cần bấm pháp quyết, tâm thần khê động, là có thể biến thành hắc ưng, ngay cả khí tức cũng giống như hắc ưng bình thường.”

“Đúng vậy, ta cảm nhận được độ khó của nó.”

Phương Vọng thở dài nói. Mẹ nó, một thuật biến hóa mà lại luyện chín mươi bốn năm.

Cũng may Hắc Ưng thuật đại viên mãn có thể lập tức biến thành hắc ưng, không cần chuẩn bị, sau khi biến thân cũng sẽ không lộ ra chút linh lực nào.

Hắn không lộ ra mình đã nắm giữ được Hắc Ưng thuật, dù sao cũng phải chừa lại chút át chủ bài.

Sau đó, Phương Vọng hỏi thăm trải nghiệm những năm này của nàng. Chu Tuyết chọn một vài lịch luyện mà nói. Nàng lại còn rời đi vương triều Đại Tề, đi biên cảnh phía bắc, làm Phương Vọng cảm khái, nàng thật có thể chạy.

Một canh giờ sau, Phương Vọng đi ra động phủ của Chu Tuyết, đợi đến sau khi sơn môn đóng lại, hắn bay đi về phía chủ mạch.

Tiểu Tử trong lòng còn chưa tỉnh lại, Phương Vọng thì đang sắp xếp suy nghĩ.

Tu hành Hắc Ung thuật chín mươi bốn năm, dẫn đến hắc phải chuẩn bị tìm từ khi đối mặt Quảng Cầu Tiên một lần nữa.

Một đường đi tới đỉnh núi chủ mạch, hắc hạ xuống trước Thủy Uyên điện.

Đệ tử quét dọn trên quảng trường phía dưới chỉ nhìn ngắc đầu nhìn hắc một cái, cũng không suy nghĩ nhiều. Chỉ có một người hình như nghĩ đến điều gì, một lần nữa ngắc đầu nhìn lại, tròng to mắt, mừng rỡ kêu lên: “Phương Vọng sư huynh!” Lời này vừa thốt ra, đệ tử đang quét khác ào ào ngắc đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chương 126: Truyền thuật biến hóa? (2)

Chương 126: Truyền thuật biến hóa? (2)

Quét dọn trong này cũng không phải thật sự vì quét dọn, dù sao tu tiên giả nắm giữ pháp thuật, những người quét dọn này thường thường đều đã làm sai chuyện, tĩnh tâm thông qua quét rác. Người có thể tới nơi đây, kém cỏi nhất cũng là cấp bậc đệ tử trì kiếm.

Phương Vọng liếc qua, cảm thấy người nọ hơi quen mắt, nhưng không kịp nghĩ nhiều, hắc nhìn thấy cánh cổng Thủy Uyên điện mở ra, lập tức bước vào.

Tên đệ tử nhận ra thân phận của Phương Vọng đặc ý cười nói: “Nhìn thấy chưa, vừa rồi Phương sư huynh nhìn ta một chút. Ta nói với các ngươi, Phương Vọng sư huynh trong tông môn rất cô độc, đệ tử có thể nói chuyện được với hắc đã ít càng thêm ít, vừa lúc Chu Bác ta chính là một trong số đó, các ngươi muốn biết ham mê không muốn người biết của Phương Vọng sư huynh không?”

Đệ tử xung quanh đồn dập nhìn về phía hấn, mặc dù không tin, nhưng vẫn muốn nghe hấn nói linh tinh.

Một bên khác.

Phương Vọng đi vào trong Thủy Uyên điện, một đường đi đến trước mặt Quảng Cầu Tiên.

Quảng Cầu Tiên ngồi trên bồ đoàn, mỉm cười nhìn Phương Vọng, đợi Phương Vọng hành lễ xong, hấn chủ động mở miệng hỏi: “Những năm này tu hành thế nào?”

Phương Vọng gật đầu nói: “Rất tốt, đa tạ chương môn và sư phụ săn sóc, mới có thể làm cho đệ tử yên tâm tu luyện.”

“Bây giờ là cảnh giới gì rồi?”

“Huyền Tâm cảnh.” “Ừm, không... Cái gì? Huyền Tâm cảnh!”

Quảng Cầu Tiên vốn đang cười, chợt mở to mắt, giọng điệu kinh ngạc.

Thực lực của Phương Vọng vốn cũng không thể dùng cảnh giới để cân nhắc, cho nên thổ lộ cảnh giới chân thực cũng không có gì, còn có thể dùng đó để đổi lấy càng nhiều sự công nhận của Quảng Cầu Tiên.

Phương Vọng gật đầu, Quảng Cầu Tiên thấy thế, cố gắng bình ổn tâm tình, cảm khái nói: “Tốt! Tốt! Tốt!”

“Phương Vọng, ngươi thật sự vượt quá dự liệu của ta, ta vốn tưởng rằng ngươi có thể thành tựu Huyền Tâm cảnh ở tuổi bốn mươi đã rất đáng gờm, dù sao ngươi mười sáu tuổi mới bắt đầu tu tiên, không ngờ tới... Hiện tại tính ra, ngươi cũng mới ba mươi tuổi phải không?”

Quảng Cầu Tiên càng nhìn Phương Vọng, ánh mắt lại càng hài lòng. Phương Vọng cười nói: ‘Đa tạ chương môn ưu ái,

truyền pháp thuật cho ta, cung cấp linh khí cho ta, ta mới có ngày hôm nay.”

Quảng Cầu Tiên cười nói: “Nên làm mà thôi, vừa lúc, ta có một chuyện phải nói cho ngươi, ngươi có biết phẩm giai bảo linh của ngươi đã bại lộ rồi hay không?”

Đối mặt lời hỏi thăm của Quảng Cầu Tiên, Phương Vọng ra vẻ cười khở, nói: “Chưởng môn, ta đến chính vì chuyện này. Ngài, ta và sư phụ ta không có khả năng lan truyền việc này, rốt cuộc là ai truyền đi, cũng không thể là Chu Hành Thế chứ?”

Nghe vậy, nụ cười của Quảng Cầu Tiên ngưng đọng, sắc mặt của hắn trở nên âm trầm, nói: “Việc này quả thực có vấn đề, ta cũng phái người điều tra, nói là một vị đệ tử của mạch thứ ba truyền. Đệ tử kia bị ma tu đuổi bắt, ép hỏi tình báo của Thái Uyên môn, thế là nói ra phẩm giai bảo linh của ngươi. Hắn nhận định tốc độ phát triển của ngươi tuyệt đối không phải Huyền Nguyên bảo linh, có lẽ thật sự là đánh bậy đánh bạ đi. Đệ tử kia đã bỏ mình, không có chứng cứ, mấu chốt là chuyện này dẫn tới Phù Huyền Cơ của Thiên Xu giáo thôi diễn.”

“Lão già bắt tử kia, thôi diễn thiên cơ quả thực rất có khuôn khổ, hắn mới mở miệng, việc này xem như đã định luận. Bây giờ các giáo phái cũng phái người đến, những thiên tài kia càng muốn luận đạo cùng ngươi.”

Nói đến đây, Quảng Cầu Tiên thở dài một tiếng.

Phương Vọng thấy nét mặt hắn không giống giả vờ, lời nói phù hợp với Chu Tuyết, xem ra Lục Viễn Quân còn chưa nói chuyện Phương phủ cho Quảng Cầu Tiên.

Cũng thế, một khi nói ra, chuyện quý khí liền không giấu được. Bình luận về Quảng Cầu Tiên vô cùng tốt, cho dù sẽ bảo

vệ Lục Viễn Quân hết mức, nhưng cũng không đến nỗi cổ vũ tà phong.

Phương Vọng vẫn cứ quyết định không thử dò xét Quảng Cầu Tiên. Hiện tại hắn muốn đề cao địa vị của mình trong lòng Quảng Cầu Tiên, bao gồm cả địa vị trong Thái Uyên môn. Đợi ngày nào đó khi hắn ngã bài cùng Lục Viễn Quân, Triệu Chân, quyết liệt, Thái Uyên môn và Quảng Cầu Tiên không thể không đứng về phía hắn.

Dù sao ngày đó cũng sẽ không quá Xa.

Cho đến ngày nay, thù hận của Phương Vọng đối với Lục Viễn Quân, Triệu Chân đã không cấp bách như vậy. Dù sao hắn ở trong Thiên Cung nhiều năm như vậy, thù hận lớn hơn nữa cũng sẽ nhạt đi. Đương nhiên, đợi hắn đủ mạnh mẽ rồi, hắn cũng sẽ thuận tay bóp chết hai người này, để tránh lưu lại tai họa ngầm cho gia tộc. “Nói chuyện chính đi, chuyện Thiên Nguyên bảo linh đã truyền ra, Thái Uyên môn chúng ta đã không cách nào phủ nhận nữa. Bắt đầu từ năm trước đã lần lượt có thiên tài đến thăm Thái Uyên môn, muốn luận bàn cùng người. Bọn họ đến nay mà còn ở trong Thái Uyên môn, có một số là tự muốn đến, có một số là tông môn phái đi, thăm dò thực lực của người, nếu không, người ra tay đi?”

Quảng Cầu Tiên dùng một loại giọng điệu thử hỏi, dù sao chuyện này, hắn hồ thẹn trong lòng. Hắn cảm thấy mình không bảo vệ tốt Phương Vọng, nếu như Phương Vọng không muốn ra mặt, hắn sẽ cắn răng từ chối.

“Đầu nghe chuông môn sai khiến.”

Phương Vọng không do dự, trực tiếp đáp ứng việc này.

Làm tông môn vẻ vang chẳng phải có thể tăng lên địa vị của hắn trong tông môn sao?

Đương nhiên, làm như vậy cũng có thể rước lấy đổ kị, nhưng bất cứ chuyện nào cũng có lợi có hại, chỉ cần lợi nhiều hơn hại là được.

Huống hồ, hấn ghen nhiều năm như vậy, cũng muốn trút ra một chút.

Quảng Cầu Tiên lộ ra nụ cười, nói: “Có mười ba vị thiên tài, phân biệt đến từ sáu đại giáo phái, năm thế gia, mà còn có hai vị xem như tán tu, nhưng sư phụ của bọn họ đều là cao nhân đương thời, dù nhân văn đã hạc, mà uy danh lại lan xa, ngay cả Thái Uyên môn đều phải nể tình.”

Phương Vọng nghĩ ngợi, nói: “Chương môn kia chọn ngày đi, càng nhanh càng tốt, để bọn họ cùng đến.”

“Cùng đến ư?”

“Ừm, giải quyết trong một lần luôn, nếu là thiên tài, dù sao tu vi không đến mức đạt tới Ngưng Thần cảnh chứ?”

Chương 127: Thiên tài tụ tập, tuyệt thế giáng lâm.

Chương 127: Thiên tài tụ tập, tuyệt thế giáng lâm.

“Làm sao có thể, Ngưng Thần cảnh chính là đỉnh điểm của Tu Tiên giới Đại Tề, một vài chương môn bên trong chín đại giáo phái cũng không đạt tới Ngưng Thần cảnh.”

Quảng Cầu Tiên lắc đầu, nhìn Phương Vọng, trong lòng hấn đột nhiên cảm thấy hoang đường.

Sao hấn cảm thấy Phương Vọng lại còn bình tĩnh hơn cả hấn. Trái lại, hấn giống như hậu bối, trên tâm tính không bằng Phương Vọng.

Thế nhưng, Phương Vọng rốt cuộc là trấn định, hay là cuồng vọng, còn phải nhìn kết quả đấu pháp.

“Được, đã như vậy, thì quyết định ở sau bảy ngày đi, vào lúc giữa trưa, luận cao thấp trên đài đấu pháp của chủ thành tông môn. Nếu người thắng toàn bộ bọn họ, thêm năm mươi vạn công hiến tông môn cho người, còn có tuyệt học trấn mạch, người có thể tùy ý chọn một truyền thừa, thế nào?”

Quảng Cầu Tiên nhìn chằm chằm Phương Vọng, ánh mắt sáng rực, nói.

Phương Vọng cười nói: ‘Đa tạ chương môn!’

Quảng Cầu Tiên vuốt râu cười to, sau đó căn dặn một phen, mới thả Phương Vọng rời đi.

Sau khi rời khỏi chủ mạch, Phương Vọng cũng không trở về mạch thứ ba, mà đi thăm các tộc nhân khác của mình ở Thái Uyên môn.

Nhóm tộc nhân được Chu Tuyết chọn trúng này từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên với Phương Vọng, mối quan hệ đã rất tốt, lại không đi gặp bọn họ một chút, Phương Vọng sợ mình quên.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Ngày thứ hai đến, một tin tức điên cuồng truyền ra trong Thái Uyên môn!

Phương Vọng bế quan mười năm đã xuất quan, chuẩn bị tiếp nhận khiêu chiến đến từ thiên tài của các giáo phái, thế gia khác!

Chín mạch chấn động. Từ sau khi chuyện Thiên Nguyên bảo linh truyền ra, đệ tử các mạch cũng tràn ngập hiếu kỳ, chờ mong và chất vấn đối với Phương Vọng, bây giờ nghe nói Phương Vọng muốn xuất chiến, bọn họ sao có thể không kích động cho được?

Chập tối.

Trên ngọn núi của mạch thứ năm, trong một động phủ.

Phương Vọng đang uống rượu cùng đường huynh Phương Tử Canh của mình. Hai huynh đệ trò chuyện vui vẻ, phần lớn là đang nói chuyện lý thú khi còn bé ở Phương phủ.

Phương Tử Canh đã đạt tới Tổ Linh cảnh tầng hai, mặc dù thanh danh không lên cao giống như Phương Hàn Vũ, nhưng tốc độ tăng trưởng tu vi cũng coi như đứng hàng trung thượng trong con cháu Phương gia.

Tướng mạo hắn khá phổ thông, thuộc về kiểu không đáng chú ý trong đám người, ngày thường rất khiêm tốn, không kết lương duyên rộng rãi, cho nên đối với việc Phương Vọng đến chơi, hắn thật vui mừng, nụ cười vẫn luôn treo trên mặt.

Phương Hàn Vũ đánh giá hắn cực cao, nói hắn là người tu hành khắc khổ nhất trong đám con cháu Phương gia, mặc dù không xuống núi lịch lãm, nhưng thông thường hoặc là đang chấp hành nhiệm vụ hái, nuôi trồng của tông môn, hoặc là cứ ở trong động phủ.

“Phương Vọng cal”

Ngoài sơn môn truyền đến một giọng nữ, đó chính là Phương Hinh nhỏ tuổi nhất.

Phương Tử Canh lập tức tiến đến mở cửa, động phủ của đệ tử nội môn rất nhỏ, hắn đi mấy bước đã đến trước sơn môn.

Trước khi gặp Phương Tử Canh, Phương Vọng đến thăm Phương Hinh trước, cho nên Phương Hinh biết được Phương Vọng ở trong động phủ của Phương Tử Canh.

Phương Hinh đã hai mươi chín tuổi không còn non nớt như năm đó nữa, nhưng vẫn hoạt bát như cũ. Nàng vô cùng lo lắng đi tới trước mặt Phương Vọng, hỏi: “Phương Vọng ca, ngươi muốn đấu pháp cùng những thiên tài kia? Hơn nữa còn muốn tiến hành xa luân chiến trong vòng một ngày sao?” Phương Tử

Canh đi theo sau, nghe nói việc này, không khỏi rung động, trong mắt lộ ra vẻ sầu lo.

Phương Vọng lắc chén rượu, cười nói: “Ừm, bọn họ chờ ta lâu như vậy, dù sao cũng phải đổi mặt, ta ngại phiền phức, giải quyết trong một ngày là được.”

“Người cũng đừng chủ quan, ta nghe nói vị đệ tử của Kiếm Thánh Đại Tề kia đã sớm đột phá Huyền Tâm cảnh ở mười năm trước.”

Phương Tử Canh ngồi xuống, nhắc nhở.

Mặc dù hẳn không cách nào lý giải thế giới thiên tài của Phương Vọng, nhưng vẫn không nhịn được muốn nhắc nhở.

Phương Vọng cười nói: “Yên tâm, ta tự có phân tặc, đến lúc đó cứ nhìn ta thắng đi.”

Phương Hinh lộ vẻ mặt sùng bái nhìn chăm chăm Phương Vọng, nói: “Phương Vọng ca, người chiến thắng những thiên tài kia, sẽ trở thành đại đệ tử của Thái Uyên môn sao?”

Từ khi Thiên Nguyên bảo linh của Phương Vọng bại lộ, đại đa số đệ tử đều cho rằng hẳn sẽ trở thành đại đệ tử đời tiếp theo.

Tu Tiên giới, thiên phú trên hết, thiên phú như vậy đương nhiên có thể đi bồi dưỡng theo dải ngộ của đại đệ tử.

Phương Vọng lắc đầu nói: “Nào có dễ dàng như vậy, nhưng ngược lại là có thể gần một bước.”

Ba người bắt đầu trò chuyện về vị trí đại đệ tử. Vị trí đại đệ tử của Thái Uyên môn vẫn luôn trống. Đại đệ tử đời trước chết trong tay ma tu Xi Ma tông, sau này Quảng Cầu Tiên một mực không lập đại đệ tử. Trong âm thầm, đệ tử các mạch đều cho rằng vị trí đại đệ tử được giữ lại cho Lục Viễn Quân.

Theo Phương Vọng quật khởi, vị trí đại đệ tử của tông môn trở nên tràn ngập thấp thỏm, mọi người chỉ thích xem người mới khiêu chiến thiên tài đệ nhất cử, chính như Lục Viễn Quân năm đó khiêu chiến Hứa Lăng, hiện tại, rất nhiều đệ tử cũng đang hiếu kì chương môn cuối cùng sẽ chọn ai.

Trong sáu ngày còn lại, Phương Vọng vẫn không về động phủ, lưu luyện trong các động phủ của con cháu Phương phủ. Tiểu Tử đã sớm tỉnh lại, nhưng vẫn cứ trốn trong lòng Phương Vọng. Cho đến ngày thứ ba, Phương Vọng cưỡng ép lôi nó ra ngoài, giới thiệu cho tộc nhân, sau này, Tiểu Tử mở ra thiên tính, thường xuyên tham dự cuộc đối thoại giữa Phương Vọng và các tộc nhân.

Mãi cho đến ngày thứ bảy, khi bầu trời vừa sáng lên, chủ thành tông môn đã kín người hết chỗ.

Bên ngoài đài đấu pháp đã bị một vòng tiếp một vòng đệ tử vây lại, ai cũng muốn thấy phong thái của Thiên Nguyên bảo linh một lần.

Trong cửu mạch đấu pháp mười năm trước, biểu hiện của Phương Vọng mặc dù khoa trương, nhưng gần như đều là miêu sát, cho nên không thể hiện ra hấn rớt cuộc mạnh cỡ nào, như hôm nay mới tụ tập, các đệ tử cũng muốn nhìn một chút cực hạn của Phương Vọng ở đâu.

Chương 128: Thiên tài tụ tập, tuyệt thế giáng lâm. (2)

Chương 128: Thiên tài tụ tập, tuyệt thế giáng lâm. (2)

Đệ tử mạch thứ ba lấy Phương Vọng làm vinh quang, đấu pháp còn chưa bắt đầu, bọn họ đã tuyên dương ưu thế của Phương Vọng khắp chốn, thậm chí còn có người nói Bạch Y Kinh Hồng chính là Phương Vọng. Đương nhiên, danh tiếng Bạch Y Kinh Hồng đã nhạt đi ở Tu Tiên giới, lần này trong số các thiên tài đến đây khiêu chiến Phương Vọng có một nửa

người có chiến tích càng mạnh hơn, tên tuổi càng lớn hơn Bạch Y Kinh Hồng.

Những tu sĩ đến Thái Uyên môn làm khách cũng chạy đến, trong chủ thành tông môn, tiếng người huyên náo.

Các loại truyền ngôn liên quan tới Phương Vọng và các thiên tài lưu truyền trong chủ thành.

Nếu chỉ bàn về phẩm giai của bảo linh bản mệnh, tất cả những thiên tài kia đều là Huyền Nguyên bảo linh tuyệt phẩm, chênh lệch cực lớn với Phương Vọng, nhưng những thiên tài này còn lớn tuổi hơn cả Lục Viễn Quân, càng tinh thông tuyệt học, chiến tích buu hãn, dứt bỏ vàng sáng thiên tài này, bọn họ đã là cường giả của Tu Tiên giới Đại Tề.

Một trận chiến này, trong mắt các tu sĩ các phương là cuộc tranh phong giữa hai thế hệ người.

Lục Viễn Quân lấy phẩm giai Địa Nguyên bảo linh đánh sâu vào bố cục của Tu Tiên giới Đại Tề. Bây giờ Thiên Nguyên bảo linh hoành không xuất thế, bát đại giáo phái, thế tộc các phương muốn nói không sợ, đó là chuyện không có khả năng. Lần thăm dò này cũng không chỉ là náo nhiệt bên trong Thái Uyên môn, mà ắt sẽ truyền khắp Tu Tiên giới.

Mãi cho đến khi gần giữa trưa, Quảng Cầu Tiên dẫn theo phong chủ chín mạch, mười mấy tên trưởng lão giáng lâm, trong đó có Triệu Truyền Càn, Trưởng trưởng của Nhiệm Vụ đường lão, Tham Thụy chân nhân.

Phó chủ môn Trần An Thế thì không đến.

Tám trưởng lão phân tán xung quanh đấu pháp đài, bắt đầu lập trận.

Những thiên tài như Lục Viễn Quân, Hứa Lăng, Diệp Tường, Yên Phi Nhạc, Cố Ly cũng tới, bọn họ đứng chung một chỗ, bàn luận về trận đấu pháp hôm nay.

Rất nhanh, Chu Tuyết cũng tới.

Trong Thái Uyên môn, thiên tài cũng có vòng có tầng, Lục Viễn Quân mặc dù đối xử hiền lành với mọi người, nhưng chênh lệch bảo linh phẩm giai là thực sự tồn tại, phẩm giai bảo linh không đủ, căn bản không dám tham gia cuộc nói chuyện phẩm giữa bọn họ. Thiên tử Đại Tê Triệu Chân đi tới trong một đám đệ tử mạch thứ ba vây quanh, nhìn ra được, hẳn rất có uy vọng ở mạch thứ ba.

Lại một lát sau, đám thiên tài đến đây khiêu chiến Phương Vọng lần lượt đến.

Khi mỗi một vị trong bọn họ đến, đều có thể dẫn đến các đệ tử xem trận chiến xung quanh bàn luận, sự tích liên quan đến bọn họ cũng được truyền miệng theo đó.

“Đó là Liễu Quân của Huyền Hồng Kiếm tông, thiên tài gần với Từ Cầu Mệnh, bốn năm trước bước vào Huyền Tâm cảnh.”

“Những thiên tài tuyệt đỉnh đương thời này thật sự là khí vũ hiên ngang!”

“Thiên tài tuyệt đỉnh? Trò cười, trước mặt Thiên Nguyên bảo linh, bọn họ tính là thứ gì!”

“Đệ tử Kiếm Thánh Tùng Kinh Uyên, truyền thuyết, kiếm ý của hắn đã đạt đến trình độ tuyệt vời.”

“Phương Vọng sư huynh đâu, khi nào mới hiện thân, liên tiếp khiêu chiến mười ba vị thiên tài mạnh mẽ, thật không biết hắn sẽ có biểu hiện như thế nào.”

Khi các đệ tử bàn luận đám thiên tài ùn ùn kéo đến, Chu Tuyết và đám con cháu Phương phủ tụ tập cùng một chỗ, duy chỉ có Phương Hàn Vũ không ở đây.

Phương Tử Canh mở miệng cảm khái nói: “Tu hành mười bốn năm, thanh thể cũng đã vượt trên những thiên tài tu hành vài chục năm kia, đây chính là lực uy hiếp của Thiên Nguyên bảo linh sao?”

Con cháu khác của Phương phủ cũng rất kích động, có loại cảm giác cùng chung vinh quang.

Chu Tuyết lại rất bình tĩnh, ánh mắt nhìn đài đấu pháp, không biết đang suy nghĩ gì. Đúng lúc này, các đệ tử xa xa vang lên tiếng kinh hô.

“Phương Vọng đến rồi!”

Chu Bác kích động kêu lên, tay phải còn chỉ hướng Phương Vọng.

Tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng dáng bay tới từ phương hướng mạch thứ ba, chính là Phương Vọng. Hắn không giã phi kiếm, áo bào đệ tử màu trắng tung bay trong không trung, khí thể của hắn không mạnh, chỉ bay lượn qua từ trên không chủ thành, khí chất xuất trần, khiến người ta rất dễ đặt ánh mắt lên người hắn.

Tu hành hơn hai nghìn năm ở Thiên Cung, trên người Phương Vọng đã có một loại khí chất già nua, nhưng loại khí chất già nua này kết hợp với bề ngoài trẻ tuổi, tuần dật của hắn, trái lại còn sinh ra một sức hấp dẫn đặc biệt khác.

Triệu Chân nhìn bóng dáng Phương Vọng, cảm khái nói: ‘Có người vừa ra trận, người đã biết nhân vật chính trong truyện là ai’

Đệ tử mạch thứ ba xung quanh cũng phụ họa theo. Bây giờ Phương Vọng là niềm kiêu ngạo của toàn bộ mạch thứ ba, người chỉ cần tán dương Phương Vọng, là có thể thu hoạch được tình hữu nghị của đệ tử mạch thứ ba. Lời ấy của Triệu Chân làm hắn càng được các đệ tử quanh mình yêu quý hơn.

Lục Viễn Quân cũng nhìn về phía Phương Vọng, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong, và nụ cười thưởng thức.

“Mười năm không thấy, cũng không biết Phương Vọng hiện tại mạnh dường nào.”

Yến Phi Nhạc cảm khái nói.

Bóng dáng Phương Vọng chém giết giao long màu đen trong Đại Thánh Động Thiên ngày ấy, đến nay vẫn như in trong đầu hắn, phảng phất xảy ra ở hôm qua.

Cố Ly mang khăn che mặt, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Phương Vọng, trong mắt chỉ có chờ mong, vì nàng tin tưởng Phương Vọng có thể thắng.

Phương Vọng xuyên qua lỗ hồng của trận pháp đài đấu pháp, nhẹ nhàng rơi vào trên đài đấu pháp. Giờ khắc này, hắn được vạn chúng chú mục, ánh mắt nóng bỏng quăng tới từ bốn phương tám hướng. Sắc mặt hắn bình tĩnh, dáng người thẳng tắp, tay phải nhẹ nhàng khoác lên chuôi Thanh Quân kiếm bên hông, Tiểu Tử vẫn ở trong lòng hắn như cũ, chỉ là không dám thò đầu ra.

Tu sĩ đấu pháp là có thể mang yêu sủng, thực lực tổng hợp của tu sĩ xưa nay không chỉ quyết định bởi tu vi.

“Phương Vọng thật sự có khí độ tốt.”

Phương Mạc cảm khái nói. Nhiều tu sĩ nhìn chăm chăm như vậy, Phương Vọng mặt không đổi sắc. Người như vậy lại là tộc nhân của hắn, bây giờ suy nghĩ một chút, hắn có một loại cảm giác không chân thật.

Sắc mặt Chu Tuyết vẫn như cũ bình thản, ngược lại, nàng không phát biểu ý kiến.

Chương 129: Hào quang vạn trượng, thần long hiện thế.
Tham Thụ chân nhân đứng bên

Chương 129: Hào quang vạn trượng, thần long hiện thế.
Tham Thụy chân nhân đứng bên

ngoài đài đấu pháp, đưa tay thi pháp, mười hai tấm gương vàng bay vút lên từ trong chủ thành tông môn, cấp tốc phóng đại, lơ lửng trên bầu trời chủ thành. Bên trong đó phản chiếu đài đấu pháp, cho dù ở một góc nào của chủ thành đều có thể nhìn thấy bóng người Phương Vọng.

“Hắn chính là Phương Vọng sao? Thật tuần túi”

“Mười năm trôi qua, Phương Vọng sư huynh càng có phong thái.”

“Khó có thể tưởng tượng hắn mới tu hành mười sáu năm, hắn vừa đứng ở đó, ta đã cảm thấy hắn thắng rồi.”

“Đây chẳng qua là ám chỉ tâm lý Thiên Nguyên bảo linh đem đến cho các người, các người cũng cảm thấy Thiên Nguyên bảo linh thì nên thắng.”

“Thiên Nguyên bảo linh có mạnh hơn nữa, nhưng thay phiên đối chiến mười ba vị thiên tài hạng nhất đương thời cũng rất khó giành thắng lợi toàn bộ chứ?”

Các nơi trong chủ thành quanh quẩn tiếng bàn luận của các tu sĩ, tuyệt đại đa số đề tử cho rằng Phương Vọng tất nhiên là mạnh nhất, nhưng đối thủ quá nhiều, muốn thắng được toàn bộ thì chưa chắc. Đây cũng không phải là cửu mạch đấu pháp, đối thủ bây giờ của hắn đều là thiên tài số một số hai của các phương giáo phái.

Quảng Cầu Tiên thả người nhảy lên, rơi vào trên đài đấu pháp, gương mặt hắn tràn đầy nụ cười âm áp, vuốt râu cười nói: “Hôm nay là ngày đệ tử Thái Uyên môn luận đạo cùng thiên tài các phương Tu Tiên giới, chỉ luận đạo, không thương tổn hòa khí. Thắng bại cuối cùng cũng có phân, nhưng tiên

đạo trường sinh không có điểm cuối, cho dù thắng bại thế nào, mong hai bên đều có thể cùng triển vọng trường sinh đại đạo.”

Lời nói này thông qua mười hai tấm gương vàng vang vọng toàn thành, khiến đệ tử chín mạch, tu sĩ các phương tán thưởng không thôi. Quả nhiên là chương môn, ngay cả nói chuyện cũng có tầm nhìn lớn.

Bên rìa đài đấu pháp, mười ba vị thiên tài chuẩn bị khiêu chiến Phương Vọng đang cười nói chuyện.

Liễu Quân của Huyền Hồng Kiếm tông mặc một bộ áo lam, phong độ nhẹ nhàng, tay cầm quạt xếp, hắn cười nhìn các vị thiên tài, mở miệng nói: “Các vị đạo hữu, không bằng để ta lên trước, thử sâu cạn của hắn một chút đi.”

Lời này vừa vang lên, tu sĩ thiên tài đến từ Xích Dương giáo hừ lạnh nói: “Dựa vào cái gì là ngươi lên trước?”

Những thiên tài khác phụ họa theo, cũng muốn mình được lên trước. Một là bọn họ đã hiểu thời gian Phương Vọng tu hành, hai là bọn họ tràn ngập tự tin đối với chính mình, cũng muốn đường đường chính chính đánh bại Phương Vọng.

Đúng lúc này, một giọng nói bay tới:

“Các vị, các ngươi đừng tranh nữa, cùng lên đi.”

Nghe vậy, nụ cười của mười ba vị thiên tài ngưng đọng, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Phương Vọng.

Nụ cười của Quảng Cầu Tiên cũng cứng đờ, hắn dùng ánh mắt hỏi thăm Phương Vọng đang nói thật đấy à?

Ngày ấy Phương Vọng nói muốn cùng giải quyết những thiên tài này, làm Quảng Cầu Tiên tưởng lầm là xa luân chiến giống như cửu mạch đấu pháp, nào biết tiểu tử này lại muốn một mình đấu những thiên tài này.

Mười hai tấm gương vàng nhắm ngay Phương Vọng, dẫn đến hẳn cho dù nói nhẹ giọng, cũng có thể rõ ràng truyền đến các nơi toàn thành, huống chỉ hẳn cũng không nhỏ giọng, âm thanh lại còn rất to.

Toàn thành yên tĩnh, ngay cả các đệ tử Thái Uyên môn cũng chấn động vì đó.

Nụ cười của Lục Viễn Quân đã biến mất, hẳn nhú chặt lông mày.

Trái lại, Triệu Chân vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười như cũ, nhưng hai tay trong tay áo hẳn đã nắm thật chặt.

“Hừ, các hạ không khỏi quá điên cuồng ngang ngược rồi?”

Đệ tử độc truyền của Kiếm Thánh Đại Tê Tùng Kinh Uyên giương mắt lạnh lão nhìn Phương Vọng, lạnh giọng nói. Hai tay hẳn ôm kiếm, người mặc áo vải, đầu đội mũ rộng vành, khuôn mặt tang thương, hai mắt như hùng sư, vừa lạnh lùng, lại lộ ra một luồng bá khí.

Chương 130: Hào quang vạn trượng, thần long hiện thế. (2)

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Các vị cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội giao đấu cùng ta chứ, cùng lên đi, tiết kiệm thời gian, hưởng hờ, một đánh một, các ngươi thật sự không có cơ hội.”

Ngông cuồng!

Đây là cảm nhận đầu tiên của tất cả mọi người khi nghe thấy lời nói này.

Chu Tuyết nhếch miệng lên, lần đầu tiên lộ ra nụ cười trên mặt.

Thấy Phương Vọng có lực lượng như thế, Quảng Cầu Tiên chỉ có thể lựa chọn tin tưởng hắn, thế là mở miệng nói: “Đã như vậy, thì các ngươi cùng lên đài đi.”

Ngay cả hắn cũng nói như vậy, mười ba vị thiên tài đương nhiên không tiện cự tuyệt. Bọn họ dồn dập nhảy lên đài đấu pháp, nhanh chóng đứng thành hàng, vây quanh Phương Vọng. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Vọng không đồng nhất, có người phẫn nộ, có người khinh thường, có người ghen ghét, cũng có người lộ vẻ mặt trêu tức.

Liễu Quân giắt quạt xếp trong tay vào đai lưng, hắn đưa tay lấy ra một thanh đại cung, cười khẩy nói: “Phương Vọng, còn chưa lấy ra Thiên Nguyên bảo linh, để chúng ta mở rộng tầm

mất một chút. Ta rất hiếu kì, Thiên Nguyên bảo linh rốt cuộc là thế nào, có thể làm người coi trời bằng vung như thế”

Tùng Kinh Uyên không nói hai lời, rút ra trường kiếm, lưỡi kiếm rộng bằng bốn ngón tay, hiện màu ngân lam, bốc lên hàn khí, vừa nhìn đã biết phẩm giai bất phàm.

Những thiên tài khác đều tự lấy ra pháp khí của mình, cũng có người trực tiếp lấy ra bảo linh bản mệnh. Phương Vọng nâng tay phải lên, Thiên Cung kích ngưng tụ thành trong tay hắn. Lần này, hắn không ẩn giấu uy thế chân chính của Thiên Cung kích nữa, một luồng khí thể ngang ngược bùng nổ, quét ngang bát phương, nhắc lên kinh phong.

Ong -

Thiên Cung kích truyền ra tiếng long ngâm, vang vọng toàn thành, khiến ánh mắt của tất cả tu sĩ đều hội tụ trên thân nó.

Trường kích thật là khí phách!

Mặc dù rất nhiều đệ tử đã từng gặp Thiên Cung kích trong cửu mạch đấu pháp mười năm trước, nhưng nhìn thấy một lần nữa, lại vẫn bị kinh diễm.

Giờ khắc này, bảo linh bản mệnh của mười ba vị thiên tài bắt đầu run rẩy, những thiên tài không lấy ra bảo linh bản mệnh kinh hãi phát hiện bảo linh bản mệnh của mình mất không chế mà hiện hình.

Chương 130: Hào quang vạn trượng, thần long hiện thế. (2)

Các đệ tử xung quanh đài đấu pháp cũng thay đổi sắc mặt, bọn họ cảm nhận được bảo linh bản mệnh của mình bỗng chốc bất an. Cũng may, đài đấu pháp có trận pháp ngăn cách, không để bảo linh bản mệnh của bọn họ mất không chế. “Dị tượng năm đó không phải là vì hắn tạo nên Thiên Nguyên bảo linh đấy chứ?” Có người không nhịn được hoảng sợ nói. Mười sáu

năm trước, bảo linh bản mệnh của đệ tử toàn tông mất không chế bay ra bên ngoài thân thể, run rẩy bất an, sao bọn họ có thể quên nổi chuyện này? Lục Viễn Quân lộ sắc mặt nghiêm nghị, sắc mặt của hắn thoạt nhìn không khác nét mặt của các đệ tử xung quanh, nhưng sát ý trong lòng hắn đã bành trướng. Hắn cảm nhận được mối uy hiếp đến từ Phương Vọng, mà còn rất mãnh liệt!

Hắn nghĩ tới Triệu Chân, nếu như Phương Vọng vượt qua hắn, lại biết chân tướng năm đó, thì thật sự có thể bỏ qua cho hắn sao?

Mặc dù chỉ tiếp xúc với Phương Vọng mấy lần, nhưng hắn phát hiện Phương Vọng khác với đại đa số tu sĩ, sẽ không vì lợi ích mà nóng lòng quy hàng. Có lẽ đây chính là thiên tài, không cần dựa vào người khác.

Phương Vọng một tay cầm kích, áo bào bay phát phới, khí thế như hồng, hắn bề ngễ thiên tài xung quanh, mở miệng nói: “Các vị, sao không xưng tên ra, trận chiến ngày hôm nay cũng coi như lần giao thiệp đầu tiên, hi vọng có thể không đánh nhau thì không quen biết, cùng đi con đường trường sinh.”

Hắn muốn tranh, thì phải tranh đến quang minh chính đại! Nhưng hắn cũng không hi vọng vì cuồng mà kết thù.

Nghe vậy, sắc mặt mười ba vị thiên tài hòa hoãn. Bọn họ có thể hiểu được sự ngông cuồng của Phương Vọng. Nếu bọn họ có Thiên Nguyên bảo linh, nhất định còn cuồng hơn, nhưng Phương Vọng hiện tại chủ động lấy lòng, bọn họ sao có thể cự tuyệt?

Chớ nhìn bọn họ phẫn nộ, thật ra bọn họ cũng rõ ràng, Phương Vọng có được Thiên Nguyên bảo linh sớm muộn gì cũng sẽ trở thành truyền thuyết bọn họ không thể với tới.

“Xích Dương giáo, Đường Khôn!”

“Xi Ma tông, Lý Lập Sinh!”

“Đệ tử Kiếm Thánh, Tùng Kinh Uyên!”

“Thái Thanh môn, Lục Tâm Phong!”

“Thiên Xu giáo, Mạc Bắc!”

Từng người từng người thiên tài tự báo tên gọi. Đợi đến khi tất cả mọi người nói xong, Phương Vọng lại bay lên, một tay cầm kích, hất bay lên giữa không trung.

Mười ba tên thiên tài vô ý thức giương mắt nhìn về phía hắn.

“Mười năm trước, ta tập được một tuyệt học ở Đại Thánh Động Thiên, bây giờ miễn cưỡng nhập môn, vừa lúc biểu hiện ra với các vị.”

Phương Vọng nhìn xuống bọn họ, nói bằng giọng điệu bình tĩnh. Lời vừa vang lên, từng sợi khí kinh xuất hiện quanh người hắn, nhanh chóng lượn vòng, ngưng tụ ngưng thực, rồi ngưng thành một cái đầu rồng to lớn.

Cửu Long Thần Biến quyết, Khí Long!

Quảng Cầu Tiên ngẩng đầu nhìn lại, chau mày, hắn cũng hiểu kì Phương Vọng tập được tuyệt học gì.

Trước mắt bao người, Khí Long quanh thân Phương Vọng cấp tốc ngưng thực, ngay cả râu rồng, mắt rồng cũng trở nên sinh động như thật, giống như long hồn phụ thể.

Hình Long!

Ngay sau đó, Hình Long bắn ra ánh sáng trắng, lột xác thành Bạch Long!

Thấy cảnh này, Quảng Cầu Tiên, phong chủ chín mạch chợt thay đổi sắc mặt, hình như nghĩ đến điều gì, mặt lộ vẻ vẻ

không thể tin nổi.

Phương Vọng thả người vọt lên một lần nữa. Đầu rồng ban đầu, theo hấn bay lên, đầu rồng cũng bay lên, thân long kéo dài ra phía dưới, giống như một con thần long từ vũ trụ song song “xuyên qua không gian” mà đến. Đợi tới khi hấn bay cao tới trăm trượng trên không, một con Bạch Long thần tuấn dài đến hai mươi trượng đứng ngạo nghễ giữa không trung, quan sát đài đấu pháp. Cửu Long Thần Biến quyết!

Bạch Long chiếm cứ trên không trung, Phương Vọng ở trong đầu rồng giống như Long Thần, ánh mắt hờ hững nhìn xuống mười ba vị thiên tài phía dưới.

Đây là hấn lần đầu tiên thi triển Cửu Long Thần Biến quyết trước mặt mọi người. Trước kia không dùng là sợ hoài bích có tội, bây giờ hấn đã có lực lượng nhất định, mặc dù không dám xưng là vô địch, nhưng thích hợp biểu hiện ra sự mạnh mẽ của mình, có thể tránh khỏi càng nhiều phiền phức.

Nếu Thiên Nguyên bảo linh của hấn đã bại lộ, vậy hấn muốn nói cho thế nhân, hấn đã trưởng thành!

Ai dám dùng Phương gia đi mưu hại hấn, phải ước lượng mình có đủ tư cách hay không trước đã!

Tất cả mọi người bị Cửu Long Thần Biến quyết rung động, Bạch Long do Phương Vọng biến thành cũng không chỉ rung động trên thị giác, mà còn có một luồng khí thể mạnh mẽ, cho dù cách trận pháp, cũng có thể làm cho các đệ tử bên ngoài cảm nhận được.

Mười ba vị thiên tài phía dưới lại càng như vậy, tất cả đều như gặp kẻ địch lớn, một số người thậm chí bắt đầu đổ mồ hôi trán.

“Cùng tiến lên, chúng ta liên thủ, chưa chắc sẽ thua hấn, tuyệt học càng mạnh mẽ thì tiêu hao càng nhiều linh lực!”

Liễu Quân của Huyền Hồng Kiếm tông trầm giọng nói. Hắn lập tức kéo cung, kéo một phát căng tròn, linh lực hội tụ thành một mũi tên, chỉ Phương Vọng trên không trung phía xa.

Những thiên tài khác dồn dập khởi động bảo linh bản mệnh, thi triển pháp thuật mạnh nhất của mỗi người.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, hắn bỗng nhiên phủ phục xuống phóng đi, long ngâm không trung, Bạch Long dài hai mươi trượng đáp xuống, mang khí thế giống như trời sập!

Thật nhanh!

Đồng tử Tùng Kinh Uyên co rụt, hắn âm thầm kinh hãi. Phản ứng của hắn là nhanh nhất trong đám người, thân hình hắn xê dịch khỏi chỗ cũ, nhanh chóng thi triển kiếm chiêu, giống như vạch ra năm phân thân, cùng nhau nhấc kiếm chỉ lên trời mà chém, kiếm ý ngút trời.

Liễu Quân nghiêng người, nửa người trên chỉ lên trời, nổi giận bắn cung, mũi tên linh lực biến thành hóa thành một luồng ánh sáng chói, mãnh liệt như tạt lôi.

Tuyệt học của những thiên tài khác cũng có thanh thế to lớn, chủ thành tông môn rung động vì đó.

Bạch Long giận mà xông xuống, dùng tư thái cường thế tuyệt đối xé nát tất cả công kích. Lúc sắp rơi xuống đất, nó bỗng nhiên thay đổi phương hướng bản thẳng đến Liễu Quân.

Chương 131: Không đỡ nổi một đòn, truyền thừa kiếm trận.

Chương 131: Không đỡ nổi một đòn, truyền thừa kiếm trận.

Tốc độ của Bạch Long thực sự quá nhanh, Liễu Quân vừa định tránh, đã bị đâm đến hộc máu ngã bay ra ngoài, nện lên màn sáng trận pháp, rồi chậm rãi rơi xuống.

Hắn còn chưa rơi xuống đất, những thiên tài khác đã liên tiếp bị đánh bay ra khỏi đài đấu pháp!

Bạch Long thẳng tiến không lùi, thể không thể đỡ. Bị nó đụng vào, linh lực tán loạn, nhẹ thì khí huyết chấn động, nặng thì đứt gân xương vỡ.

Không đến thời gian ba nhịp thở, đã có mười người ngã bay ra đài đấu pháp, nhanh đến nỗi người xem trận chiến toàn thành cũng không kịp nói chuyện. Tất cả đều chăm chú nhìn mười hai tấm gương vàng trên trời Bạch Long trong gương mạnh mẽ như vậy, giống như Thần thú giáng lâm từ trên trời, tàn sát bừa bãi tại nhân gian.

Phương Vọng đứng trong đài rồng, ánh mắt của hắn khóa chặt Tùng Kinh Uyên, người khiến hắn cảm thấy mạnh nhất.

Tùng Kinh Uyên nhanh chóng lùi về phía sau, tay phải thi triển kiếm chiêu. Từng thanh từng thanh phi kiếm bay ra từ túi trữ vật của hắn, nhanh chóng biến hóa kiếm trận, dẫn động linh khí thiên địa tụ tập.

Đôi mắt Bạch Long đột kích, hắn bỗng nhiên cầm kiếm trong tay ném ra, mười mấy thanh phi kiếm lấy thế kiếm trận theo sát phía sau, phong lôi làm bạn, kiếm ý sắc bén.

Àm—

Bảo kiếm của hắn trực tiếp bị đánh bay, từng thanh từng thanh phi kiếm càng vỡ nát, kiếm ý bị tách rời ra, nhấc lên gió mạnh, rung chuyển màn sáng trận pháp. Hai mắt Tùng Kinh Uyên trừng lớn, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Kiếm trận hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo lại không chịu được một đòn như thế?

Không đợi hắn suy nghĩ nhiều, Bạch Long đụng vào hắn, trực tiếp làm hắn mất ý thức, thân thể bay ra ngoài như một ngôi sao chổi.

Phương Vọng vì đối phó hấn, cố ý tăng tốc, cũng may thành công giải quyết.

Tiếp theo chỉ còn lại có hai người!

Phương Vọng lập tức quay đầu, hai người kia lại bị dọa đến bay thẳng ra đài đấu pháp, không dám ứng chiến.

Phương Vọng cũng dừng lại theo, hai chân rơi xuống đất. Bạch Long quần lấy hấn, hóa thành sóng khí tiêu tán theo. Tiếng long ngâm vang lên lần nữa, vang vọng không dứt.

Toàn bộ quá trình không đến thời gian sáu nhịp thở!

Tất cả người xem trận chiến đều có cảm thụ giống nhau.

Tôi khô lập hủ, không ai bì nổi!

Hai bên hoàn toàn không phải đối thủ cùng một cấp bậc!

Cho dù lấy ít địch nhiều, Phương Vọng cũng thể hiện ra sự cường thế vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ.

Tất cả mọi người ôm chờ mong cực lớn đối với Thiên Nguyên bảo linh, nhưng không nghĩ tới hướng đi của trận chiến đấu này lại khoa trương như thế.

Sau khi trải qua sự yên lặng ngắn ngủi, chủ thành tông môn nhắc lên tiếng hoan hô động trời, âm thanh xôn xao.

“Ông trời của ta, đó là pháp thuật gì, quá mạnh đi?”

“Thật mạnh... Những thiên tài uy danh lan xa kia liên thủ cũng không địch nổi hấn một hiệp!”

“Đây chính là Thiên Nguyên bảo linh sao, quá khoa trương, ngoài tu vi, hấn lại vẫn có thể luyện tuyệt học giống như vậy!”

“Tại sao ta cảm thấy hấn đã thoát ly phạm trù thiên tài, cảm giác trưởng lão cũng chưa hấn là đối thủ của hấn.”

“Trải qua trận này, danh xưng thiên tài đệ nhất Đại Tề xem như không còn tranh luận nữa rồi.”

Khi các đệ tử và tu sĩ các phương đang khiếp sợ mà bàn luận, ánh mắt phong chủ, các trưởng lão chín mạch nhìn về phía Phương Vọng cực kì phức tạp.

Bọn họ cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Đối mặt Phương Vọng vừa rồi, bọn họ đúng là không có lực lượng nói chắc thắng, một vài trưởng lão càng cảm thấy mình không bằng Phương Vọng. Triệu Truyền Càn nhìn Phương Vọng, ánh mắt phức tạp.

Mười bốn năm trước, hắn dẫn theo Phương Vọng lên núi, khi đó còn tiếc hận vì Phương Vọng lựa chọn gia nhập mạch thứ ba, nhưng mười bốn năm sau, Phương Vọng lại trưởng thành đến loại tình trạng này.

Tham Thụy chân nhân thì không ngừng cười to, nói khoác với trưởng lão xung quanh rằng năm đó lần đầu tiên thấy Phương Vọng đã cảm thấy kẻ này sớm muộn sẽ nhất phi trùng thiên, chỉ là không nghĩ tới một ngày này đến nhanh như vậy.

Truyền nhân Kiếm Thánh Tùng Kinh Uyên nằm trên mặt đất, hắn chật vật muốn bò dậy, lại căn bản không làm được. Cũng may trưởng lão Thái Uyên môn kịp thời chạy đến, dìu hắn đỡ tọa, chữa thương cho hắn.

Tùng Kinh Uyên miễn cưỡng mở mắt ra, trong tầm mắt của hắn, bóng dáng đứng trên đài đấu pháp kia vô cùng mơ hồ, có vẻ xa không thể chạm tới.

Tu hành tám mươi năm, hắn chưa từng thất bại như vậy.

Lúc trước nghe nói Lục Viễn Quân tạo nên Địa Nguyên bảo linh trung phẩm, phản ứng của hắn là khinh thường, hắn vẫn tin tưởng kiếm ý của mình như cũ, nhưng hôm nay...

Tâm hấn lâm vào mê mang trước nay chưa từng có.

Kiểm ý mạnh hơn nữa, có thể đền bù chênh lệch giữa phẩm giai bảo linh bản mệnh sao?

Lục Viễn Quân đứng trong một đám thiên tài Thái Uyên môn, nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt phức tạp. Đệ tử xung quanh cũng hưng phấn bàn luận về trận chiến đấu vừa rồi, hấn lại không cách nào giữ được sự bình tĩnh, vì thực lực Phương Vọng biểu hiện ra ngoài vừa rồi quả thực quá đáng sợ. Dưới tình huống không sử dụng món chí bảo kia, hấn cũng không có niềm tin tuyệt đối ứng phó được.

Nơi xa, Triệu Chân liếc nhìn Lục Viễn Quân, nhìn thấy nét mặt của Lục Viễn Quân, ánh mắt hấn lạnh lẽo, hấn yên lặng xoay người rời đi.

Chu Tuyết nhìn Phương Vọng hăng hái, cười khẽ một tiếng, cũng xoay người rời đi.

Quảng Cầu Tiên đứng trên đài đấu pháp, thấy các trưởng lão nhóm đã bắt đầu chữa thương cho những thiên tài kia, hấn xoay người nói với Phương Vọng: “Phương Vọng, đi theo ta đi.”

Hấn nhìn như bình tĩnh, trong lòng thì cực kỳ khiếp sợ.

Phương Vọng quá mạnh!

Hấn sợ cây cao chịu gió lớn! Lấy ít địch nhiều, cường thế đánh bại nhiều thiên tài như vậy, bát đại giáo phái há có thể yên tâm được?

Hấn phải ngẫm lại cách đối phó.

Phương Vọng thu Thiên Cung kích vào. trong không gian bảo linh, sau đó đi theo bước chân Quảng Cầu Tiên, đi xuống đài đấu pháp. Quảng Cầu Tiên còn gọi Trương trưởng lão của Nhiệm Vụ đường.

Trên đường đi, các đệ tử cũng đang hô to tên Phương Vọng.

Chương 132: Không đỡ nổi một đòn, truyền thừa kiếm trận. (2)

Chương 132: Không đỡ nổi một đòn, truyền thừa kiếm trận. (2)

Phương Vọng thầm cảm khái trong lòng. Những đệ tử này thật sự là không có khí độ trầm ổn của tu tiên giả, hắn chỉ hóa thân Bạch Long đã có thể làm bọn họ điên cuồng như vậy, vậy nếu hắn hóa thân Hắc Long thì sao đây?

Ven đường, Trương trưởng lão nức nở tán dương Phương Vọng, nịnh nọt đến nỗi Phương Vọng cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Quảng Cầu Tiên dẫn đường ở phía trước, không quay đầu lại, cũng không nói chen vào.

Ba người nhanh chóng đi tới bên trong Nhiệm Vụ đường, đến trong Trương Lão các ở lầu bốn, Quảng Cầu Tiên mở miệng nói: “Ghi chép tám mươi vạn công hiến cho hắn!” Phương Vọng nhướn mày, điểm này đã tăng thêm ba mươi vạn so với những gì đã nói trước đó.

Hắn vội vàng lấy ra lệnh bài đệ tử của mình cho Trương trưởng lão.

Trương trưởng lão lập tức làm theo, hắn cười khà khà nói: “Đừng nói tám mươi vạn, ta cảm thấy một trăm vạn cũng ngại ít, danh vọng một trận chiến này đánh ra được khó mà tính toán.”

Quảng Cầu Tiên trừng hắn một cái, nói: “Ngươi là chương môn, hay ta là chương môn?”

Trương trưởng lão thổi râu trừng mắt, không nói thêm lời nào nữa.

Xem ra mối quan hệ của hai người này rõ ràng rất thân thiết, mà không có quan hệ giai cấp trên dưới quá sâu.

Phương Vọng nhớ kỹ đã từng nghe ai nói, Trương trưởng lão còn là sư huynh của chương môn, đại nạn đến gần, không còn nhiều năm để sống nữa.

Rất nhanh, Trương trưởng lão đã giao lệnh bài đệ tử cho Phương Vọng. Tiếp đó Quảng Cầu Tiên xoay người, làm Phương Vọng đuổi theo.

Trương trưởng lão ngồi xuống, nhìn bóng lưng Phương Vọng, cảm khái nói: “Gần đất xa trời còn có thể nhìn thấy Thiên Nguyên bảo linh, quả nhiên là ông trời chăm sóc ta...”

Sau khi rời khỏi Nhiệm Vụ đường, Quảng Cầu Tiên dẫn theo Phương Vọng trở lại chủ mạch. Hai người tới bên trong Thủy Uyên điện, đứng đối mặt nhau, Quảng Cầu Tiên hỏi thăm Phương Vọng muốn học gì.

Phương Vọng không chút do dự, trực tiếp lựa chọn truyền thừa trấn mạch của mạch thứ ba, Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận!

Kiểm trận này chính là tuyệt học cao thâm nhất của chín mạch, đến nay đã không còn người kế thừa y bát, bao gồm cả Dương Nguyên Tử cũng không học được. Điều này chứng minh Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận còn mạnh hơn cả Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Quảng Cầu Tiên nhìn hẩn thật sâu, sau đó nâng tay phải lên, bên trong hành lang truyền ra tiếng gió. Không qua bao lâu, một mảnh ngọc giản bay vào trong lòng bàn tay hẩn, hẩn thuận thế đưa cho Phương Vọng.

“Đây là ngọc giản truyền thừa của Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, ta nhiều lắm có thể cho ngươi mười năm, mười năm sau nhất định phải hoàn trả.”

Quảng Cầu Tiên nghiêm túc nói.

Phương Vọng gật đầu, vội vàng nói: “Không cần dùng lâu như vậy, ta chỉ cần ghi nhớ phương pháp tu hành, thì sẽ sớm đưa về.”

Quảng Cầu Tiên gật đầu, nói: “Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận do chương môn đời thứ hai sáng tạo. Vị chương môn kia từng đi thiên địa rộng lớn hơn bên ngoài mảnh đất Đại Tề này tìm tiên văn đạo, sau khi trở về, lấy Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận quét ngang mảnh Tu Tiên giới này. Đáng tiếc, không ai có thể kế thừa y bát của hắn, người chính là Thiên Nguyên bảo linh, lại có ngộ tính rất mạnh đối với kiếm đạo, hi vọng có thể nhìn thấy nó hiện thế một lần nữa trong tay ngươi.”

Phương Vọng lập tức đáp ứng, Quảng Cầu Tiên cũng không nhiều lời, vung tay áo ra hiệu hắn có thể lui ra.

Phương Vọng thu ngọc giản vào túi trữ vật, sau đó hành lễ cáo từ.

Sau khi rời đi Thủy Uyên điện, hắn đang muốn bay trở về mạch thứ ba, bỗng nhiên nhìn thấy một người đi đến trên núi, hắn lập tức nghênh đón.

“Lục sư huynh, lâu rồi không gặp.” Phương Vọng cười chào hỏi.

Lục Viễn Quân nhìn thấy hắn, nét mặt có một nháy mắt mất tự nhiên, nhưng rất nhanh đã khôi phục thành thái độ nhiệt tình ngày xưa, cười nói: “Phương sư đệ, biểu hiện của ngươi thật sự rất lợi hại, sư huynh ta cảm giác mình đã không phải là đối thủ của ngươi rồi.”

“Lục sư huynh khách sáo, muốn đuổi theo ngươi, ta còn phải tu luyện thêm. Đúng rồi, sư huynh lên đây cần làm chuyện gì sao?”

Phương Vọng lắc đầu bật cười nói.

Hai người thoát nhìn có khá thân mật, không có dấu hiệu là kẻ thù một chút nào.

Lục Viễn Quân cười hồi đáp: “Một vài tình báo liên quan tới giáo phái khác, ta đến báo cáo với chương môn.”

“Vậy sư huynh mau đi đi.”

Phương Vọng vội vàng nhường đường, Lục Viễn Quân cười gật đầu, hai người gặp thoáng qua.

Hai người đi ngược lại. Phương Vọng thả người vọt lên, hóa thành một luồng bạch hồng bay về phía mạch thứ ba, sắc mặt của hắn dần lạnh xuống, nụ cười không còn tồn tại.

Lục Viễn Quân đi về hướng cánh cổng Thủy Uyên điện cùng mất đi nụ cười trên mặt, nét mặt vô cùng âm trầm.

Trong lòng hai người đang suy nghĩ gì, chỉ có chính bọn họ rõ ràng.

Chủ thành tông môn vẫn ở trong sự ồn ào, mặc dù Phương Vọng à mười ba vị thiên tài đấu pháp trong thời gian ngắn ngủi, nhưng sự chấn động tạo thành sẽ ảnh hưởng lâu dài.

Tốc độ của Phương Vọng rất nhanh. Hảnh cấp tốc đi tới mạch thứ ba, rồi hạ xuống trước động phủ của mình. Tiểu Tử thò đầu từ trong lòng hắn, hỏi: “Công tử, ngươi và người nọ có thù à?”

Phương Vọng vừa lấy ra lệnh bài đệ tử mở sơn môn, vừa hồi đáp: “Quả thực có thù.”

Theo sơn môn mở ra, hắn cũng đi vào trong động phủ.

Tiểu Tử nhảy ra từ trong ngực hắn, thuận thế đóng lại sơn môn, sau đó đi theo Phương Vọng, hỏi: “Công tử, ngươi không tiện xử lý hắn, vậy thì để ta đi, ta chỉ cần cần hắn một phát, sẽ làm cho hắn sống không bằng chết.”

“Không cần, giết hắn không khó, chỉ là quan hệ sau lưng của hắn rất phức tạp, đợi thêm mấy năm đi, có lẽ hiện tại hắn đã rất dày vò rồi.”

Phương Vọng hồi đáp.

Năng lực quan sát của hắn cực kỳ nhạy cảm. Hắn rõ ràng cảm giác được lần chạm mặt này, Lục Viễn Quân rất căng thẳng, chỉ cố giả vờ bình tĩnh mà thôi.

Có lẽ Lục Viễn Quân còn đang cầu nguyện hắn đừng biết sự thật.

Phương Vọng đi tới trước giường lớn bạch ngọc ngồi xuống. Hắn lấy ra ngọc giản Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, lâm vào do dự.

Chương 133: Kiếm trận đại viên mãn, Kiếm Thiên trạch.

Chương 133: Kiếm trận đại viên mãn, Kiếm Thiên trạch.

Có nên học luôn bây giờ không?

Rất có thể sẽ phải đi vào tiêu hao thời gian hai trăm năm.

Nhưng nếu để đó không học, thì nên học khi nào?

Phương Vọng vừa nổi danh tiếng lớn, sau này có lẽ không có bao nhiêu người dám gây phiền toái cho hắn, nhưng người dám đi gây phiền toái cho hắn, tất nhiên là ở gần tại Huyền Tâm cảnh năm tầng trở lên.

Được rồi!

Học đi!

Phương Vọng cắn răng, quyết định hung ác với chính mình một chút. Hắn lập tức bắt đầu dùng thần thức dò xét ngọc giản. Tiểu Tử thấy hắn bắt đầu tu hành thì không quấy rầy hắn nữa, mà đi đến bên cạnh ao. Nó nhìn hình bóng mình phản chiếu trên mặt nước, bắt đầu giả tưởng đây là một con rồng.

Sau gần nửa canh giờ.

Ánh mắt Phương Vọng chợt tan rã, ý thức của hắn trực tiếp tiến vào trong Thiên cung.

Đứng trong Thiên Cung đại điện, Phương Vọng cố gắng bình ổn tâm tính.

Trong quá trình xem Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, hắn đã biết được kiếm trận này càng cao thâm khó lường hơn Kinh Hồng Thần Kiếm quyết. Nói cách khác, thời gian hắn tu luyện sẽ rất lâu.

“Luyện đi, ta lại muốn xem xem kiếm trận quét ngang Tu Tiên giới Đại Tê mạnh cỡ nào!”

Phương Vọng lẩm bẩm, động viên cho chính mình.

Tâm thần hắn khẽ động, từng thanh từng thanh phi kiếm bỗng xuất hiện xung quanh hắn. Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận có cần kiếm để tạo thành kiếm trận, luyện tới đại thành, cần có bảy mươi hai thanh trận kiếm, phẩm giai của kiếm càng cao thì uy lực càng mạnh.

Hắn vốn tưởng rằng mình luyện thành Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, Thần Dưỡng Kiếm Khí, lại tu luyện Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận sẽ không quá gian nan, không ngờ tới chỉ nhập môn thôi cũng sắp làm hắn sụp đổ.

Dùng chừng bốn mươi năm, hắn mới miễn cưỡng nhập môn, kiếm trận này còn cần tiến hành tinh luyện thần thức, còn phải cảm ngộ linh khí thuộc tính lô, cao thâm đến cực hạn.

Lấy thương lôi ngưng kết kiếm ý kiếm trận, hóa thành cửu thiên Kiếm Vực, trấn sát hết thầy kẻ địch mạnh!

Sau khi nhập môn, Phương Vọng đã không còn cảm thấy buồn tẻ, hứng thú đối với Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận đã càng lớn hơn.

Hắn cảm thấy Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận có uy năng không kém gì Cửu Long Thần Biến quyết. Nói một cách chuẩn xác, đây là hai loại pháp thuật có loại hình khác nhau. Cửu Long Thần Biến quyết thích hợp phá hoại, giết ra khỏi vòng vây, mà Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận thích hợp quần sát, thương lôi đối với một ít yêu vật, tà ma đặc thù, công pháp có tác dụng khắc chế trời sinh.

Năm tháng trong Thiên Cung trôi đi.

Đợi đến lúc Phương Vọng luyện Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận tới đại viên mãn, quay đầu nhìn lại, tổng cộng tốn ba trăm bốn mươi hai năm.

Nếu Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận do bảy mươi hai người tu luyện, sẽ làm ít công to. Để có thể tu luyện kiếm trận này, cảm giác đối với thuộc tính lôi, yêu cầu đối với ngộ tính kiếm đạo là cực cao, ít nhất Thái Uyên môn không tìm đủ bảy mươi hai người phù hợp tư cách được.

Ý thức của Phương Vọng trở lại trong hiện thực, ánh mắt của hắn trong suốt trở lại, giờ phút này, hắn còn duy trì tư thế cầm ngọc giản trong tay.

Hắn ném ngọc giản vào trong túi trữ vật, đứng dậy, mở miệng nói: “Tiểu Tử, chuẩn bị xuống núi!”

Tiểu Tử đang tu luyện mở ra mắt rắn, kinh ngạc hỏi: “Nhanh như vậy sao? Công tử, người vừa mới trải qua đại chiến, không cần nghỉ ngơi sao? Mà còn có Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận kia nữa, người không nghiên cứu sao?”

“Có đi hay không? Không đi, thì ta đi!”

Phương Vọng đeo lên hai cái túi trữ vật trên bàn, sau đó cầm lấy Thanh Quân kiếm, đi đến sơn môn.

Tiểu Tử vội vàng đuổi theo hắn, sợ bị hắn bỏ lại.

“Công tử, sao ngươi lại chột muốn xuống núi?”

“Đề nén đến sợ.”

“Đề nén? Sao lại đề nén rồi? Cần ta giúp ngươi phóng thích sao?”

“Ngươi hiểu cái gì, mà ngươi lại giúp ta phóng thích thế nào, để ta đánh ngươi một chút xả ra sao?”

“A? Cũng không phải không được, chỉ cần công tử vui...”

Bên trong Thủy Uyên điện, Quảng Cầu Tiên đã tọa trên bồ đoàn, sắc mặt vô cùng khó coi. Dương Nguyên Tử đứng ở một bên, vẻ mặt tức giận.

“Hồ đồ! Hồ đồ! Ta đã sớm nói rồi, để ngươi đừng dung túng hắn, ngươi xem hắn đi, giống hệt cha hắn, tấm lòng căn bản không phải lòng người!”

Dương Nguyên Tử trầm giọng mắng, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng đè nén cơn giận.

Quảng Cầu Tiên trừng hắn, mắng: “Ta dung túng hắn ư? Năm hắn bảy tuổi, ta nghe ngươi, để Trần An Thế dẫn hắn du lịch thiên hạ, cho đến khi hai mươi tuổi mới trở về. Ngươi cũng biết những năm kia, hắn chịu bao nhiêu đau khổ, có lẽ chính vì trải nghiệm những năm đó mới khiến cho tâm hắn lệch lạc!”

Dương Nguyên Tử hung ác nói: “Ta mặc kệ, Phương Vọng là đồ đệ ta, cũng là hi vọng của Thái Uyên môn. Bất kể thế nào, ta cũng không cho phép Lục Viễn Quân uy hiếp đến hắn.

Nếu Lục Viễn Quân đã làm sai, vậy thì trừng trị hắn, chúng ta nhất định phải tiến hành đền bù cho Phương Vọng. Ta đề nghị trực tiếp để Phương Vọng trở thành đại đệ tử của Thái Uyên môn! Bản thân hắn cũng có tư cách này!”

Quảng Cầu Tiên nhíu mày, thở dài nói: “Lục Viễn Quân đương nhiên phải bị trừng trị, nếu không thì sẽ thật có lỗi với những oan hồn chết oan kia, nhưng việc này thật có thể giấu cả một đời sao? Chúng ta có cần sớm giao lưu với Phương Vọng, giải tỏa việc này hay không?”

“Thù diệt môn, thì giải tỏa thế nào được?”

“Vậy làm sao bây giờ, trăm năm sau, Phương Vọng ắt sẽ trở thành người mạnh nhất Tu Tiên giới Đại Tề, khi đó, ngươi và ta còn có thể khống chế được hắn sao?”

“Vì sao lại muốn khống chế hắn? Đồ nhi của ta tính tình rộng rãi, làm người thiện lương, chưa từng ý mạnh hiếp yếu. Về thù hận giữa hắn và Lục Viễn Quân, biện pháp tốt nhất chính là để Lục Viễn Quân biến mất, đưa tiền hắn đi!” Dương Nguyên Tử dùng giọng điệu không cho phép phản bác nói. Hắn dừng một chút, chân thành nói: ‘Sur huynh, không thể lại dung túng hắn nữa. Chúng ta mắc nợ mẫu thân hắn, nhưng đó là đối với mẫu thân hắn, nghiệt tử như hắn, miễn là còn sống thì đã đủ rồi!’”

Chương 134: Kiếm trận đại viên mãn, Kiếm Thiên trạch.
(2) Quảng Cầu Tiên yên lặng.

Chương 134: Kiếm trận đại viên mãn, Kiếm Thiên trạch.
(2) Quảng Cầu Tiên yên lặng.

Lúc này, giọng nói của một đệ tử truyền đến từ ngoài cửa lớn Thủy Uyên điện: “Bẩm báo chương môn, Phương Vọng không ở trong động phủ, đệ tử điều tra qua, phát hiện lệnh bài

đệ tử của hắn đã rời khỏi Thái Uyên môn, hắn hắn là xuống núi.”

Nghe vậy, biểu cảm của Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử lập tức biến đổi.

“Được rồi, ngươi trở về tu luyện đi.”

Quảng Cầu Tiên lên tiếng, đệ tử ngoài cửa lập tức cáo lui.

Thủy Uyên điện có cấm chế đặc thù, có thể ngăn cách nhìn trộm, cho nên hai người không lo lắng sẽ bị nghe thấy cuộc đối thoại.

Quảng Cầu Tiên nói với nét mặt kỳ quái: “Cách lúc hắn lấy được Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận mới trôi qua hai canh giờ, thiên tài giáo phái khác cũng còn chưa đi, hắn lại xuống núi, không phải là mang theo tuyệt học đi trốn đây chứ?”

Dương Nguyên Tử lườm hắn một cái, tức giận nói: “Thế nào, chẳng lẽ ngươi hoài nghi hắn là gian tế ma đạo sao? Ngươi cam lòng dùng Thiên Nguyên bảo linh đi làm nội ứng à? Nếu hắn thật là gian tế, sao không leo đến vị trí Phó chương môn, thậm chí ngồi vào chỗ của ngươi đi. Vì một môn tuyệt học không luyện được mà chạy, ngươi cảm thấy có khả năng đó sao? Huống hồ Phương gia cũng không chỉ có hắn ở trong Thái Uyên môn, thật không biết vì sao sư phụ lại chọn ngươi làm chương môn!”

“Ta nói đùa một chút thôi, ngươi gấp cái gì chứ? Lại còn công kích ta.”

Quảng Cầu Tiên bị chọc tức đến quá sức. Dương Nguyên Tử hừ một tiếng, nói: “Gọi Lục Viễn Quân tới đây, ta muốn đích thân thẩm vấn hắn!”

Quảng Cầu Tiên do dự một chút, rồi vẫn gật đầu đồng ý. ...

Trong biển mây mênh mang, một con hắc ung hùng vĩ đáp xuống. Phía chân trời là hoàng hôn, ánh hoàng hôn chiếu rọi chân trời, non nước phía dưới dần dần tối lại, có một phen ý cảnh thê mỹ đặc biệt.

“Công tử, ngươi còn có thể nhanh hơn nữa được sao?”

Tiểu Tử ghé vào trên đầu hắc ung, hiếu kì hỏi.

Hắc ung lập tức bay đi hướng xuống đất, rơi thẳng vào bên cạnh một con sông lớn giữa dãy núi. Ngay khi rơi xuống đất, nó biến trở về hình dáng người, mặc một bộ áo trắng, đầu đội mũ rộng vành, tay cầm bảo kiếm, giống như kiếm khách giang hồ phong trần mệt mỏi. Tiểu Tử bị Phương Vọng vút trên mặt đất. Bất chợt, Phương Vọng đi tới bên sông đã tọa.

Tiểu Tử vội vàng leo đến bên cạnh Phương Vọng, làm nũng nói: “Công tử, chúng ta muốn đi chỗ nào vậy. Đã ra ngoài đã nửa tháng, ngươi cứ bay mãi, ta đều sợ ngươi tẩu hỏa nhập ma.”

Phương Vọng vừa nạp khí, vừa hồi đáp: “Sắp đến rồi, nhiều nhất còn có hai trăm dặm nữa.”

Xuống núi đã nửa tháng, vì thư giãn phiên muộn đã đè nén ba trăm bốn mươi hai năm ở Thiên Cung, hắc hóa thành hắc ung, du lịch giang sơn Đại Tề, đi ngang qua mấy chục toà thành trì, thỉnh thoảng sẽ còn thuận tay giải cứu bách tính bị sơn tặc bắt nạt.

Mà bây giờ, hắc cách nơi tổ linh Chu Tuyết đề cử đã không đến hai trăm dặm.

Tiểu Tử thấy hắc không quá muốn nói chuyện, chỉ có thể coi như thôi.

Phương Vọng bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mặt trời dần dần hạ xuống.

Lúc trời sắp tối, một tiếng xé gió truyền đến, dọa đến Tiểu Tử ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử trung niên mặc cẩm y màu lam đạp kiếm mà đến, dáng người hấn cường tráng, công một thanh đại kiếm, khuôn mặt anh tuấn, sợi râu bên miệng càng lộ ra mị lực nam nhi.

Hắn rơi vào ven sông cách Phương Vọng năm trượng, cười hỏi: “Vị tiểu ca này, ngươi cũng muốn đi Kiếm Thiên trạch sao?”

Phương Vọng mở to mắt, liếc nhìn hắn, hỏi ngược lại: “Ngươi cũng vậy ư?”

Hắn chưa từng nghe nói đến Kiếm Thiên trạch gì cả, nhưng tu vi của đối phương không thấp, lại đáp xuống gần đây, đoán chừng nơi muốn đi là cùng một nơi với hắn.

“Đương nhiên rồi, Kiếm Thánh thật vất vả mới hiện thân, ta sao có thể bỏ lỡ. Nghe nói hắn muốn chờ đợi người có duyên ở Kiếm Thiên trạch, ta cảm thấy ta khả năng chính là người có duyên kia.”

Nam tử trung niên cười nói, có vẻ hơi ngả ngớn, rất giống một lãng tử.

Nam tử trung niên nói tiếp: “Đúng rồi, ngươi nghe nói chưa, đệ tử đệ truyền của Kiếm Thánh Tùng Kinh Uyên bị thiên tài đệ nhất Thái Uyên môn Phương Vọng đánh bại, nghe nói Tùng Kinh Uyên bởi vậy mà từ bỏ luyện kiếm. Chắc chắn, nếu Kiếm Thánh biết được việc này, không biết có cảm tưởng gì đây.”

“Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Phương Vọng quả thực lợi hại. Thiên Nguyên bảo linh đó, ông trời ơi, truyền thuyết biến thành sự thật. Tiểu ca, ngươi thuộc môn phái nào vậy, nếu không đổi sang Thái Uyên môn đi. Thái Uyên môn chắc chắn

sẽ quật khởi, nữ nhi của ta ở ngay trong Thái Uyên môn, có mối quan hệ vô cùng tốt với Phương Vọng.”

“Ồ? Xin hỏi con gái của người họ gì tên gì, ở mạch thứ mấy?”

Phương Vọng nhìn nam tử trung niên, cười hỏi. Xuống núi nửa tháng, mặc dù ngắm xem hết phong cảnh, nhưng hắn càng ngày càng ít giao lưu với người khác, cho nên hắn lập tức đồng ý tâm sự cùng đối phương.

Nam tử trung niên đã tọa ngay tại chỗ, lấy ra một cái hồ lô rượu từ trong túi trữ vật, vừa xoay mở, vừa cười nói: “Chuyện này thì không thể nói cho người, tiểu ca, người đi Kiếm Thiên trạch cần làm chuyện gì?”

Phương Vọng không che giấu, hỏi đáp: “Đi tố linh.”

“Tố linh? Kiếm Thiên trạch có nơi tố linh ư? Sao ta cũng không biết được, Kiếm Thánh ở chỗ này, không chừng thật sự có. Tiểu ca người cũng thật lớn gan, còn chưa tố linh, đã dám đến nơi này, trên đường đi gặp được không ít gian nan hiểm trở phải không?”

Nam tử trung niên cảm khái nói.

Dưới sự giúp đỡ của Vô Túc Tự Nhiên công, nam tử trung niên không cách nào xem thấu khí tức của Phương Vọng.

Trong mười năm bế quan, Tiểu Tử cũng học được một loại pháp thuật liễm tức nào đó. Pháp thuật này được nó phát hiện trong Đại Thánh Động Thiên, trước kia ở Đại Thánh Động Thiên, nó cần phát ra yêu khí, xua đuổi yêu vật khác, cho nên chỉ thô sơ giản lược đề cập tới pháp thuật này, không nghiên cứu. Bây giờ luyện thành pháp thuật liễm tức, nó thoát nhìn như một con rắn bình thường, chỉ là màu sắc sắc sỡ thôi.

Chương 135: Chỉ chờ mong Phương Vọng Thái Uyên môn.

Chương 135: Chỉ chờ mong Phương Vọng Thái Uyên môn.

“Đúng vậy, quả thực gian nan.”

Phương Vọng ra vẻ thỗn thức nói.

“Gặp nhau chính là duyên, cho dù người đến vì tổ linh, người hản cũng là kiếm ㅈu, ta tên Cố Thiên Hùng, người thì sao?”

Nam tử trung niên cười nói.

Hản cảm thấy Phương Vọng cho dù không tổ linh cũng có thể đi đến nơi này, tất nhiên sẽ không đơn giản, không chừng là kỳ tài, tóm lại có thể kết bạn là chuyện tốt.

Phương Vọng hỏi đáp: “Tại hạ Chu Du.”

“Chu Du? Tên rất hay, nếu người có thể ㅈạo nên Địa Nguyên bảo linh, thì sẽ nhất phi trùng thiên, sau này không chừng ta còn phải dựa vào người.” Cố Thiên Hùng cười ha hả nói.

Chẳng biết tại sao, Phương Vọng luôn cảm thấy hình như đã từng nghe qua cái ㅈên Cố Thiên Hùng này.

Họ Cố, nữ nhi thân thiết với hản...

Sẽ không phải có quan hệ với Cố Ly đấy chứ?

Cũng thế, Cố gia chính là thế gia kiếm đạo, truy đuổi Kiếm Thánh mà đến cũng bình thường.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Không biết huynh đài có quan hệ gì với Cố gia Lạc Bắc?”

Cố Thiên Hùng nghe xong, nâng cằm lên, đắc ý cười nói: “Không ngờ tới người mà còn nghe nói đến Cố gia Lạc Bắc, không sai, ta đến từ Cố gia Lạc Bắc.”

“Thì ra là thế, khó trách khí vũ hiên ngang, tinh thần phấn chấn.”

“Ha ha, tiểu ca thật biết nói chuyện.” Phương Vọng nịnh một câu làm quan hệ của hai người thêm gần. Cố Thiên Hùng rất hay nói, bắt đầu kể đến truyền thuyết về Kiếm Thiên trạch và Kiếm Thánh.

Kiếm Thiên trạch sinh ra không biết bao nhiêu năm, ở phía nam Đại Tề, giấu ở chỗ sâu trong thập vạn đại sơn. Truyền thuyết, trước đây thật lâu, trời phá, thiên hà trút xuống, tiên thần cổ xưa Bồ Thiên, mà Kiếm Thiên trạch chính là nơi được hình thành từ nước trên trời còn sót lại, bởi vì nhìn lại từ đỉnh núi xung quanh, hồ này giống như kiếm, cho nên được xưng là Kiếm Thiên trạch.

Kiếm Thánh đã trường thọ tới hơn sáu trăm tuổi. Ngay từ ba trăm năm trước, hắn chính là đại tu sĩ đệ nhất thiên hạ mảnh Tu Tiên giới này, sau này, hắn đi một đường hướng nam, đi xa ra biển, muốn tìm kiếm phương pháp trường sinh, thời điểm trở lại là ba mươi năm trước. Hắn trở về từng mang đến chấn động cho Tu Tiên giới Đại Tề, chín đại giáo phái cũng phái người lôi kéo hắn, nhưng hắn ở tại Kiếm Thiên trạch, không muốn rời núi. Dần dà, Tu Tiên giới đã lãng quên sự tồn tại của Kiếm Thánh.

“Có người nói Kiếm Thánh sắp tới đại nạn, hắn muốn tọa hóa ở Kiếm Thiên trạch, cho nên ta mới chạy đến. Cho dù không chiếm được kiếm của hắn, có thể thấy phong thái Kiếm Thánh, cũng là một chuyện may lớn của nhân sinh.”

Cố Thiên Hùng nói với vẻ mặt mong chờ.

Phương Vọng nghĩ đến Chu Tuyết.

Có lẽ hắn tổ linh thành công ở Kiếm Thiên trạch, có thể đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh?

Chỗ tốt vượt qua sức tưởng tượng rốt cuộc là gì? Phương Vọng càng cảm thấy hứng thú hơn đối với Kiếm Thiên trạch.

Hai người tiếp tục trò chuyện. Đợi đến khi trăng sáng treo cao, Cố Thiên Hùng vẫn không cảm thấy mệt mỏi, Phương Vọng vì đè nén hơn ba trăm năm, cũng tràn đầy phấn khởi.

Một cuộc trò chuyện này diễn ra suốt đêm.

Mãi cho đến hừng đông, khi ánh nắng màu lửa đỏ chiếu sáng dãy núi, Cố Thiên Hùng cảm khái từ đáy lòng: “Tiểu huynh đệ Chu Du, người thật có thể trò chuyện. Ta còn cho rằng ta là người nói nhiều rồi, quả nhiên là hận gặp nhau quá muộn. Người không biết đâu, nữ nhi bảo bối kia của ta ghét nghe ta lắm nhai nhất.”

Phương Vọng nghe xong, càng ngày càng cảm thấy nữ nhi của hắn chính là Cố Ly.

Cố Ly ngoài lúc đối mặt Phương Vọng, ngày thường rất cao lãnh, trong đám người, đa phần là nhân vật lắng nghe. Nhớ ngày đó lúc nhập môn, nàng vẫn rất hăng hái, không biết lúc ấy là giả vờ, hay sau này đổi tính.

“Đi thôi, Cố đại ca, nên đi Kiếm Thiên trạch rồi.”

Phương Vọng đứng dậy cười nói, Tiểu Tử chui vào trong lòng hắn.

Khi đối mặt người xa lạ, Tiểu Tử sẽ giữ yên lặng, cho nên Cố Thiên Hùng mặc dù đã sớm phát hiện nó, nhưng cũng không ý thức được đây là một con Yêu Vương.

Hai người lập tức thao túng kiếm phi hành, Cố Thiên Hùng bay không nhanh, hình như sợ Phương Vọng không theo kịp.

“Tiểu huynh đệ Chu Du, ta thấy ngươi nuôi rắn, không biết ngươi biết chơi rắn hay không.”

“Chơi rắn? Chơi thế nào?” Phương Vọng kinh ngạc hỏi, hắn rõ ràng cảm giác được thân rắn của Tiểu Tử trong lòng trở nên cứng đờ.

Cổ Thiên Hùng cười to nói: “Ha ha, xem ra ngày thường tiểu huynh đệ Chu Du chỉ lo tu luyện. Lão ca phải khuyên bảo người, người không thể vẫn cứ khổ tu, dù sao cũng phải tìm một chút niềm vui thú. Ta quen biết một kỳ nhân, việc yêu nhất là nuôi rắn, mỗi khi tu hành được bảy ngày, đều phải chơi rắn hai ngày...”

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt nói, trước đó Phương Vọng thật sự cảm thấy hứng thú, nghe đến phía sau, hắn đã cạn lời.

Lão thất phu này không đứng đắn!

Quá mẹ nó cợt nhả!

Phương Vọng thầm xem thường Cổ Thiên Hùng trong lòng, nhưng mặt ngoài vẫn không ngại học hỏi kẻ dưới, để tránh làm hắn mất mặt. Tiểu Tử càng nghe, thân rắn càng run mạnh hơn, không biết là tức giận hay là sợ hãi.

Một canh giờ sau.

Bọn họ rút cục đi tới gần Kiếm Thiên trạch. Phương Vọng đứng trên phi kiếm, đưa mắt nhìn ra xa. Phía trước núi cao liên miên, thành hai hàng, ở giữa là khu rừng rậm rạp, sương mù vây quanh, mà phía cuối rừng rậm là một mảnh hồ nước to lớn, bộ phận bị núi cao che lấp lộ ra mặt nước màu xanh dương, giống như tiên cảnh nhân gian.

Phương Vọng nhìn lại từ xa đã bị Kiếm Thiên trạch hấp dẫn. Phong cảnh thật đẹp, hơn nữa linh khí nơi này cũng rất nồng nặc, chỉ là bốn phương tám hướng rất nhiều yêu khí.

Cổ Thiên Hùng không còn trò chuyện chơi rắn, mà căn dặn Phương Vọng đến Kiếm Thiên trạch không cần đi lại lung tung.

Phương Vọng dở khóc dở cười, hai người chỉ ở chung một đêm, Cổ Thiên Hùng đúng là coi hắn làm huynh đệ.

Chương 136: Chỉ chờ mong Phương Vọng Thái Uyên môn.
(2)

Chương 136: Chỉ chờ mong Phương Vọng Thái Uyên môn.
(2)

Hai người bắt đầu tăng tốc độ. Không qua bao lâu, bọn họ lướt qua giữa hai ngọn núi, đi tới phía trước Kiếm Thiên trạch. Kiếm Thiên trạch dù bốn bề toàn núi, trên thực tế rất bao la, ít thì cũng rộng ngàn trượng. Mặt hồ xanh thẳm giống như đại dương, trên mặt hồ còn hiện ra sương mù nhàn nhạt.

Phương Vọng chú ý tới có một vài bóng dáng đứng trên mặt hồ, nhắm mắt lại, lắng lắng cảm ngộ.

Hai người hạ xuống bên hồ, Cổ Thiên Hùng nhìn xung quanh, rõ ràng đang tìm xem ai là Kiếm Thánh.

Phương Vọng cũng quan sát ở đó, ánh mắt của hắn bị một ông lão tóc trắng hấp dẫn. Ông lão kia mặc áo vải màu trắng ngắn gọn, chân trần đứng trên mặt hồ, dưới chân xuất hiện vòng xoáy, hình thành từng vòng từng vòng gợn sóng, tuần hoàn không thôi.

Đúng lúc này, một nam đồng đập sóng mà đến, thoát nhìn chỉ có bảy tám tuổi, người nhẹ như yến. Hắn bước nhanh đi tới trước mặt hai người Phương Vọng.

“Các người vì sao mà đến?”

Nam đồng mở miệng hỏi, âm thanh lại trung khí vô cùng, giống như một đại hán tráng niên, hai người Phương Vọng nghe thấy thì nheo mắt.

Cổ Thiên Hùng chấp tay hành lễ, nói: “Tại hạ là Cổ Thiên Hùng của Cổ gia Lạc Bắc, tới vì truyền thừa của Kiếm Thánh.”

Nam đồng gật đầu, sau đó nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng thì nói: “Ta tới tổ linh, xin hỏi chỗ này có nơi tổ linh không?”

Nam đồng nghe xong, lộ biểu cảm kỳ quái, rồi nói: “Người chờ trước đã.”

Hắn lại nhìn về phía Cổ Thiên Hùng, nói: “Người đi theo ta.”

Dứt lời, hắn xoay người đạp sóng mà đi, Cổ Thiên Hùng chớp chớp mắt với Phương Vọng, sau đó lập tức đuổi theo kịp, thao túng kiếm lướt qua mặt hồ.

Đợi bọn họ đi xa, Tiểu Tử ngẩng đầu, phun lưỡi rắn, tử thân nói: “Công tử, người cũng đừng nghe hắn, nhỡ răng của ta.”

Phương Vọng tức giận nói: “Ta không thích chơi rắn, nghĩ gì thế.”

“Thật sao, vậy mà còn rất...”

Tiểu Tử bữu môi trách móc, lời nói chỉ đến một nửa, nhưng tâm tư của Phương Vọng không trên người nó, cho nên không hỏi tới.

Qua một hồi lâu.

Phía cuối mặt hồ, sương trắng mênh mông tách ra, một nam tử áo vàng hai tay thả lỏng sau thắt lưng, lướt sóng mà đến. Khí kinh quanh người hắn hình thành một thanh kiếm mà mắt trần có thể thấy, phong mang tất lộ.

Người chưa đến, kiếm khí đã cán quét đến trên bờ hồ, thổi áo trắng của Phương Vọng tung bay rung động.

Hắn cấp tốc đi tới trước mặt Phương Vọng, đánh giá Phương Vọng, hỏi: “Người đến để tổ linh sao?”

“Không sai, mong huynh đài chỉ điểm, nơi đây có thể tổ linh không?”

Phương Vọng ôm quyền nói, mặc dù người trước mắt này rất yếu, nhưng hắn mới đến, vẫn nên khiêm tốn một chút.

Nam tử áo vàng gật đầu nói: “Quả thực là có, nhưng tổ linh ở Kiếm Thiên trạch có độ khó cực cao. Chỉ có tư chất Huyền Nguyên bảo linh trung phẩm trở lên mới có thể tạo thành công ở đây, nếu người thất bại, không có nghĩa là tư chất người thật kém, nhưng nếu người thất bại sẽ lưu lại tai hoạ ngầm đối với lần tổ linh tiếp theo của người, xin suy nghĩ kỹ càng.”

Còn có ngưỡng cửa cơ à?

Xem thường bảo linh đệ giai?

Phương Vọng thầm chế nhạo trong lòng, mặt ngoài thì mỉm cười nói: “Ta sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, mong huynh đài dẫn ta đi.”

“Đi theo ta.”

Nam tử áo vàng hạ xuống đất, xoay người đi dọc theo bên hồ, Phương Vọng theo sát phía sau.

“Những năm gần đây có người đến vì kiếm pháp, có người đến vì kiếm của Kiếm Thánh, nhưng đến vì tổ linh, người lại là người đầu tiên, dù sao muốn tổ linh, gia nhập chín đại giáo phái càng ổn thỏa. Không phải người nghe nói truyền thuyết của Phương Vọng Thái Uyên môn, cho nên muốn thử xem mình liệu có thể thức tỉnh bảo linh bản mệnh phẩm cấp cao đấy chứ?”

Nam tử áo vàng đi ở phía trước, mở miệng hỏi.

Phương Vọng hồi đáp: “Ta không thuộc về chín đại giáo phái, ngẫu nhiên được đến cao nhân chỉ điểm, nói tổ linh ở nơi này có cơ duyên.”

Nam tử áo vàng không quay đầu lại, hần khẽ cười nói: “Quả thực có cơ duyên, nếu ngươi tạo nên bảo linh bản mệnh có thể làm Kiếm Thánh hài lòng, Kiếm Thánh sẽ ban thưởng đại cơ duyên cho ngươi.”

Phương Vọng nghe hần câu nào cũng nhắc đến Kiếm Thánh, rất tò mò về quan hệ của hần và Kiếm Thánh.

“Ta và những người trên mặt hồ kia đều là kiếm tu, chiêm ngưỡng Kiếm Thánh uy danh mà đến. Thế mà Kiếm Thánh không còn thu đồ đệ nữa, chúng ta chỉ có thể dốc sức phục vụ vì hần. Làm kiếm thị mà có thể làm kiếm thị cho Kiếm Thánh, cùng hần ngộ kiếm, cũng là quang vinh lớn lao đối với kiếm tu chúng ta.”

Giọng điệu của nam tử áo vàng rốt cục có dao động.

“Nhưng ngươi đừng ôm chờ mong quá lớn, ta nghe nó Kiếm Thánh nhắc đến, cho dù là Địa Nguyên bảo linh, cũng chưa chắc vào được mắt của hần. Lão nhân gia hần hiện tại chỉ chờ mong Phương Vọng Thái Uyên môn đến đây.”

Nam tử áo vàng cảm khái nói.

“Cũng không biết kia Phương Vọng rốt cuộc là thiên tài thế nào, Thiên Nguyên bảo. linh, không thể tưởng tượng, không thể tưởng tượng nổi!”

Kiếm Thánh chờ mong ta ư?

Phương Vọng thâm kinh ngạc, hần đang do dự có nên trực tiếp ngả bài hay không, nhưng hần lại nghĩ tới Chu Tuyết. Chu Tuyết để hần mai danh ẩn tích, tất nhiên có nguyên nhân của nàng.

Trên con đường sau đó, nam tử áo vàng nói không ngừng. Ngay từ đầu Phương Vọng còn tưởng rằng đối phương cố ý chỉ điểm mình, nghe đến phía sau mới biết được đối phương đang cầu nhàu.

Một nén nhang sau.

Dưới sự dẫn đường của nam tử áo vàng, Phương Vọng đi tới một tòa lầu các bên hồ. Khu vực nước hồ trước lầu các mọc đầy hoa sen dày đặc, hơi nước tràn ngập, như ẩn như hiện, càng nổi bật bầu không khí tiên cảnh.

“Mảnh hồ này có linh mạch Thiên đạo thiên nhiên, chôn giấu ở chỗ sâu dưới lòng đất, là Kiếm Thánh dùng kiếm trận dẫn đến trên mặt đất. Người tổ linh ở đây đi, muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu.”

Vứt xuống lời nói này, nam tử áo vàng đã xoay người rời đi.

Phương Vọng chấp tay hành lễ với hắc hủ, sau đó đi đến trên sàn gỗ bên hồ. Sàn gỗ trước lầu các đơn sơ, ngay phía trước có một cây cầu gãy, giống như một thanh kiếm đâm vào mảnh hồ hoa sen.

Chương 137: Bảo linh bản mệnh thứ ba.

Chương 137: Bảo linh bản mệnh thứ ba.

Phương Vọng không tiến vào trong lầu các, mà đi đến trên cầu gãy, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt.

Sương mù tràn ngập, mờ lung duy mỹ, không cách nào che đậy dáng núi cao hùng vĩ ở bờ bên kia. Từng đoá từng đoá hoa sen bị gió trên hồ thổi qua, hơi lay động, thỉnh thoảng có cá đỏ nhảy ra mặt hồ, như muốn tránh thoát vận mệnh, nhảy lên thành rồng.

Tiểu Tử chui ra từ trong lòng Phương Vọng, bò đi về phía lầu các phía sau. Phương Vọng không ngăn cản, mà đả tọa ngay tại chỗ.

Hắn đã dùng thần thức dò xét lầu các phía sau, bên trong không có người, cũng không chuột sâu, trong phương viên

mấy dặm xa ngút ngàn không có người ở. Hẳn cách đám kiếm thị của Kiếm Thánh rất xa, trong này lại rất yên tĩnh, không người quấy rầy.

Thưởng thức phong cảnh của Kiếm Thiên trạch, Phương Vọng chợt thích nơi này. Nơi này không có quy củ, cũng không có tranh đấu, đúng là nơi tu hành tốt. Có lẽ đây cũng là nguyên nhân nhiều kiếm tu cam nguyện làm kiếm thị như vậy.

Sau nửa canh giờ, Phương Vọng mới nhắm mắt luyện công.

Muốn tổ linh, đầu tiên hẳn phải cảm ứng được linh mạch Thiên đạo dưới đáy hồ.

Theo hẳn nhắm mắt, mặt trời lặn mặt trăng lên, ngày ngày trôi qua, sương mù trên hồ nhanh chóng phun trào, biển mây trên trời quay cuồng kịch liệt, nhân thể này phảng phất bị ấn nút tăng tốc...

Thoáng chớp mắt. Một tháng thoáng cái đã trôi qua.

Buổi chiều một ngày này, Tiểu Tử đang ghé vào trên một đóa hoa sen phơi nắng, nó chợt cảm nhận được điều gì, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lại. Nó nhìn thấy thiên địa linh khí tuôn về phía Phương Vọng, hình thành gió lốc mà mắt trần có thể thấy được, vây quanh thân hắn.

“Thật sự muốn tổ linh à?”

Tiểu Tử âm thầm kinh hãi. Trước đó nó còn tưởng rằng Phương Vọng lừa gạt Cổ Thiên Hùng, dù sao Phương Vọng đã cầm hai bảo linh bản mệnh trong tay.

Không ngờ tới...

Ba bảo linh bản mệnh...

Tiểu Tử nghĩ đến truyền thuyết nào đó mình từng nhìn thấy trong Đại Thánh Động Thiên, trong mắt lộ ra vẻ ước ao.

Phương Vọng trải qua một tháng thời gian, rốt cục cảm nhận được linh mạch Thiên đạo. Không gian bảo linh của hắn bắt đầu run rẩy, hắn rốt cuộc tìm được cảm giác tổ linh.

Hắn muốn tổ linh bây giờ!

Tùng sợi Huyền Dương chân hỏa tràn ra bên ngoài thân hắn, xoay quanh thân thể hắn, dừng mãnh lao tới phía đỉnh đầu của hắn, ngưng tụ cùng một chỗ.

Một bên khác.

Ngoài mấy chục dặm bên hồ, Cổ Thiên Hùng và mấy kiếm tu đi theo một nam đồng đi trên hành lang, một người trong đó rõ ràng là Phương Hàn Vũ.

Phương Hàn Vũ dùng khăn đen che mắt, đi ở phía sau cùng đội ngũ.

Cổ Thiên Hùng hoàn toàn như trước đây, đầy nhiệt tình, trò chuyện vô cùng thoải mái với kiếm tu đi cùng.

Phương Hàn Vũ thường thức phong cảnh mặt hồ bên cạnh, yên lặng không nói. Đi qua chỗ rẽ hành lang, phía trước truyền đến giọng nói của một nữ tử: “Tùng đại ca, nên ra luyện kiếm rồi, ngươi chán chương đến khi nào nữa? Mặc dù Kiếm Thánh tiền bối không nói gì, nhưng hắn vẫn luôn không triệu kiến ngươi, đã rất bất mãn với ngươi rồi.”

Đám người Cổ Thiên Hùng ngậm miệng, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một nữ tử áo vải đứng trước cửa một phòng ốc, tóc dài buộc thành một cái đuôi ngựa, đeo hai thanh kiếm bên hông, khí khái hào hùng vô cùng. Giờ phút này nàng đang đứng trước cửa, nhíu chặt lông mày.

Nhìn thấy đám người Cổ Thiên Hùng đi tới, nàng đi lên phía trước hai bước, nhường đường cho bọn họ.

Nam đồng khẽ gật đầu với nàng, rồi đi ngang qua.

Đám người đi qua từ trước cửa, còn chưa đi xa đã nghe thấy âm thanh trào phúng truyền ra từ trong gian phòng kia: “Luyện kiếm ư? Để làm gì? Cái gọi là ngộ tính kiếm đạo, kiếm đạo chỉ tâm trước mặt phẩm giai bảo linh, căn bản không tính là gì. Ông trời đã sớm định ra quy tắc cho chúng ta rồi...”

Tùng Kinh Uyên!

Đệ tử độc truyền của Kiếm Thánh!

Nghe thấy lời hắt, đám người không lên tiếng, tiếp tục đi tới.

Đi thẳng hơn trăm bước, một kiếm tu mới cảm khái nói: “Năm đó Tùng Kinh Uyên theo Kiếm Thánh trở lại Đại Tề, dựa vào. kiếm trong tay, quét ngang đệ tử cùng cảnh giới của chín đại giáo phái, hăng hái cỡ nào, bây giờ lại ngã đến... Ail”

Một kiếm tu khác nói theo: “Hết cách rồi, Thiên Nguyên bảo linh đó, Lục Viễn Quân kia dựa vào Địa Nguyên bảo linh trung phẩm đã có thể danh chấn Tu Tiên giới Đại Tề, thậm chí có thể chiến đấu vượt cảnh giới. So sánh như thế, căn bản không có cách tưởng tượng Thiên Nguyên bảo. linh mạnh dường nào.”

Một kiếm tu khác cảm khái phát biểu tiếp. Thiên Nguyên bảo linh đã truyền khắp Tu Tiên giới Đại Tề. Hai năm này, cái tên Phương Vọng đã đạt tới tình trạng khiến tu tiên giả cảm thấy như sấm bên tai.

Phương Hàn Vũ đi ở phía sau, đã tập mãi thành thói quen. Nhất là mấy tháng gần đây, sự tích Phương Vọng đánh bại mười ba vị đương thời thiên tài hạng nhất bằng một chiêu truyền đi xôn xao, sự tích thành danh của những thiên tài kia cũng bị người ta móc ra một lần nữa. Càng hiểu rõ sự mạnh mẽ, truyền kỳ của những thiên tài kia, càng có thể cảm thấy Phương Vọng thật không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ như thế, Cửu Long Thần Biến quyết cũng bởi vậy mà truyền ra. Mười năm trước, bí cảnh Cực Hạo tông hiện thế, giáo phái các phương vì Cửu Long Thần Biến quyết, Thiên Cương Thánh Thể Chân công, tranh đến đầu rơi máu chảy, cuối cùng chỉ có thể cùng nhau đào móc Đại Thánh Động Thiên. Không ngờ tới, Cửu Long Thần Biến quyết đã bị người lấy được, còn bị thiên tài tuyệt thế Thiên Nguyên bảo linh đạt được. Có người nói thẳng đây là thần công đang lựa chọn người truyền thừa của mình.

Tu tiên giả dù nghịch thiên mà đi, truy đuổi trường sinh, nhưng theo thời gian tu hành càng dài, bọn họ càng tin số mệnh.

Trong số mệnh có thì cuối cùng sẽ có, trong số mệnh không có thì chớ cưỡng cầu.

Phương Hàn Vũ nghe đến truyền thuyết của Phương Vọng, cũng không cảm thấy kiêu ngạo, trong lòng hắn chỉ có vô hạn ý chí chiến đấu. Hắn phải cố gắng đuổi kịp Phương Vọng, kẻ vai chiến đấu với Phương Vọng.

Cổ Thiên Hùng lại bắt đầu nói khoác nữ nhi của mình và Phương Vọng có quan hệ vô cùng tốt, đương nhiên, kiếm tu khác căn bản không tin.

Chương 138: Bảo linh bản mệnh thứ ba. (2)

Chương 138: Bảo linh bản mệnh thứ ba. (2)

Lại đi trong chốc lát, nam đồng rốt cục dừng bước lại trước một cửa phòng, hắn xoay người khom lưng hành lễ trước cửa phòng.

“Kiếm Thánh, những người này đã thông qua vòng khảo nghiệm thứ nhất.”

Nam đồng nói khẽ, kiếm thị của Kiếm Thiên trạch đều là gọi thẳng danh hiệu Kiếm Thánh, nghe nói đây là ý của Kiếm

Thánh.

Cạch—

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra, gió mạnh rít gào thổi ra, thổi đến áo bào nam đồng đen cuồng bay ra sau, làm đám kiếm tu kinh ngạc, dồn dập khom lưng hành lễ.

Cổ Thiên Hùng khom người, giương mắt nhìn lại. Chỉ thấy một bóng dáng áo trắng bước chân ra từ trong nhà, quanh người hắt còn quần từng bóng kiếm nhỏ bé, lít nha lít nhít. Mỗi đi một bước, đều lưu lại tàn ảnh sau lưng, giống như linh hồn xuất khiếu, Cổ Thiên Hùng thấy mà trợn cả mắt.

Kiểm Thánh!

Tóc hắt trắng phơ, cuộn dưới mũ miện bạch ngọc, khí sắc khuôn mặt hồng nhuận, tinh khí thần tràn trề, nhất là hai mắt sáng ngời có thần, như có hai người tí hon vùng kiếm trong đồng tử, ánh kiếm bốn phía.

“Dẫn bọn họ đi Dưỡng Kiếm trì tiếp nhận tẩy lễ đi.”

Kiểm Thánh vút xuống lời nói này rồi hóa thành một trận gió bay đi, nháy mắt đã tan biến trong sương mù trên mặt hồ. Đám kiếm tu quay đầu nhìn lại, chỉ có thể nhìn thấy từng tàn ảnh còn sót lại của Kiếm Thánh trên mặt hồ, đó là do kiếm khí biến thành.

“Đây chính là Kiếm Thánh sao? Không biết cảnh giới của hắt là gì.”

Phương Hàn Vũ thâm kinh hãi.

Cho dù ở Thái Uyên môn, hắt cũng chưa từng gặp cao nhân như thế.

Cho dù là cường môn Quảng Cầu Tiên, hắt cũng cảm thấy chưa hắt có thể sánh bằng Kiếm Thánh.

“Các vị đi theo ta đi.”

Nam đồng mở miệng nói, sau đó tiếp tục đi thẳng về phía trước. Đám kiếm tu âm thầm tiếc nuối, không ngờ bọn họ vẫn chưa thể trực tiếp gặp mặt Kiếm Thánh.

Ở cầu gỗ trên mặt hồ, Phương Vọng ngồi đó, thân thể của hắn đã lơ lửng trên không, hắn sợ đốt cháy cầu gỗ, cho nên làm mình lơ lửng.

Nắm giữ Đấu Chiến Tâm, hắn có thể hóa thân thể của mình thành pháp khí, lại dùng Ngự Kiếm thuật bay lên không. Đối với hắn, thủ đoạn như vậy vô cùng nhẹ nhõm.

Huyền Dương chân hỏa cuộn cuộn ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn, hình thành một viên hỏa cầu. Từng đợt sóng nhiệt thỉnh thoảng khuếch tán, rung chuyển lâu các, thổi tan sương mù trên mặt hồ.

Tiêu Tử chăm chú nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Nó không để ý tới phía cuối mặt hồ sau lưng nó có người đang đến gần. Trong sương mù bàng bạc, một bóng dáng chậm rãi đi ra, ấy chính là Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh đạp sóng mà đến, kiếm khí quanh thân đã biến mất, khí tức cả người hư vô, hợp nhất với tự nhiên. Ánh mắt của hắn khóa chặt trên người Phương Vọng, đôi lông mày bạc nhú chặt.

“Lửa này hình như đã từng gặp ở đâu...” Kiếm Thánh yên lặng nghĩ. Nghĩ ngợi mấy nhịp thở, đồng tử của hắn không khỏi phóng đại.

“Chẳng lẽ là Huyền Dương chân hỏa? Không đúng, với tu vi của hắn, sao có thể từng đi loại cấm địa kia được...”

Đôi mắt Kiếm Thánh nhìn chăm chăm Phương Vọng, nhìn xem bảo linh trên đỉnh đầu Phương Vọng, trong mắt của hắn toát ra vẻ chờ mong.

Giờ phút này, ý thức Phương Vọng đang nội thị không gian bảo linh.

Bảo linh bản mệnh thứ ba đang hình thành!

Liên quan tới bảo linh bản mệnh thứ ba, Phương Vọng đã sớm có tưởng tượng, hắn không muốn lại sáng tạo trường binh, đoản binh, hắn muốn sáng tạo bảo linh bản mệnh loại hình phụ trợ.

Tốt nhất là bảo linh bản mệnh chứa lực lượng phong ấn, Phương Vọng một mực nhắm vào hướng phong ấn trong tưởng tượng của mình.

Nhưng điều khiến hắn thất vọng là hắn thất bại, có lẽ là bởi vì thành tựu trên thuật phong ấn của hắn không sâu. Sáng tạo bảo linh bản mệnh tuy dựa vào tưởng tượng, thế nhưng phải căn cứ vào kiến thức của mình, không thể trống rỗng tưởng tượng ra lực lượng không liên quan, mà Câu Hồn chú không tính là thuật phong thuần túy ấn.

Nếu tạm thời không cách nào tạo nên bảo linh loại hình phong ấn, vậy thì đổi một loại.

Hắn không thể không tạo bảo linh bản mệnh thứ tư mình đã sớm thiết tưởng trước.

Hắn muốn tạo nên một cái quạt xếp!

Một cái quạt xếp có sức gió đáng sợ, giống như quạt Ba Tiêu trong Tây Du Ký, đương nhiên, để hắn sáng tạo quạt Ba Tiêu ngay hiện tại là không thể nào.

Sức gió này không chỉ nhằm vào vật thể tồn tại trên thế gian, mà còn bao gồm cả hồn thể, hắn muốn quạt xếp này uy

năng có phá ma nhiếp hồn!

Sở dĩ có tướng tượng như vậy, là hấn chuẩn bị cho Lục Viễn Quân, cũng là chuẩn bị vì Thanh Thiên cốc, lấy quạt trừ độc sương mù, tòi khô lập hủ.

Huyền Dương chân hỏa vốn có khắc chế năng lực hồn thể, cho nên suy nghĩ của hấn là có thể thực hiện.

Dần dần, hỏa cầu trên đỉnh đầu hấn bắt đầu biến hóa, dần dần ngưng tụ thành một cái quạt xếp.

Thiên địa linh khí điên cuồng tuôn về đỉnh đầu của hấn, hình thành gió lớn, thổi đến từ bốn phương tám hướng, thanh thế ạo lớn. Lôi vân cuộn cuộn bay đến từ chân trời, vọt tới hướng Kiếm Thiên trạch, khiến mảnh thiên địa này dần dần rơi vào mờ tối.

Nhìn bảo linh bản mệnh dần dần hiện hình trên đỉnh đầu Phương Vọng, đáy mắt Kiếm Thánh hiện lên vẻ thất vọng.

Không phải kiếm, đáng tiếc!

Nhưng Kiếm Thánh nghĩ đại nạn sắp tới của mình, ánh mắt lại ảm đạm xuống, hấn đã không còn lựa chọn nào khác.

Hấn đứng trên mặt hồ, lẳng lặng nhìn Phương Vọng.

Theo bảo linh bản mệnh càng ngày càng ngưng thực, khí thế nó phát ra cũng dần dần mạnh lên, dẫn tới mây đen bao phủ trên trời cấp tốc lột xác thành lôi vân, từng đợt tiếng sấm vang lên.

Phương xa, những kiếm tu cảm ngộ kiếm đạo trên mặt hồ đều ngẩng đầu lên, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ hoang mang. Tiểu Tử ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy sắc trời lại thay đổi, trong đôi mắt rần của nó toát ra vẻ lo lắng. Nó sợ động tĩnh quá lớn, rước lấy phiền phức.

Đúng lúc này, nó cảm nhận được một luồng uy áp khó có thể tưởng tượng đánh tới từ phía sau, nó quay đầu nhìn lại, mắt rần trùng lớn.

Chương 139: Càn Khôn phiến, truyền thừa của Kiếm Thánh

Chương 139: Càn Khôn phiến, truyền thừa của Kiếm Thánh

. Chỉ thấy Kiếm Thánh nâng tay phải lên, sương mù sau lưng dâng lên từng bóng kiếm. Đưa mắt nhìn lại, mảnh hồ này bị bóng kiếm đêm không hết vây quanh, hình thành kiếm trận. Bóng kiếm bắn ra kiếm khí, hình thành màn sáng kiếm khí, ngăn cách vùng này. “Không cần phải lo lắng, ta lược trận thay hăn.” Giọng nói của Kiếm Thánh truyền đến, Tiểu Tử nghe xong, đột nhiên thở dài một hơi. Chờ chút! Hăn đang đối thoại cùng ta à? Tiểu Tử bị dọa đến toàn thân xiết chặt, càng thêm kiêng dè Kiếm Thánh. Phương Vọng nghe thấy lời Kiếm Thánh, hăn cũng an tâm, nếu như đối phương có ác ý, thì không cần phải chờ đợi thêm nữa.

Cùng lúc đó, đám kiếm thị, kiếm tu phương xa nhìn thấy kiếm trận phóng lên tận trời kia, tất cả đều bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là Kiếm Thánh làm nên.

Kiếm Thiên trạch bao la dường nào, nhưng lúc kiếm trận của Kiếm Thánh dâng lên, phảng phất một ngọn núi kiếm khí to lớn, không hề nhỏ hơn những đỉnh núi xung quanh, khí thế càng rộng lớn hơn.

Kiếm khí như thế đủ để cho tất cả kiếm tu tận mắt thấy hình ảnh này đều mê Say.

Có Kiếm Thánh lược trận, quá trình tạo bảo linh sau đó của Phương Vọng đương nhiên thuận lợi.

Theo thời gian trôi qua, quạt xếp trên đỉnh đầu hần dần ngưng thực. Đây là một cái quạt màu đen, trên quạt từng đường vân liệt điểm. Những đường vân liệt điểm này có thể dự trữ Huyền Dương chân hỏa, dùng để nhằm vào quỷ khí.

Thiên địa linh khí sôi trào mãnh liệt, từng tia sét lấp lánh trên trời, chậm chạp không đánh xuống, giống như ông trời đang biểu đạt sự bất mãn.

Kiểm Thánh nhìn bảo linh của Phương Vọng, phun ra hai chữ: “Địa Nguyên!”

Bản thân hần cũng là Địa Nguyên bảo linh, cho nên rất rõ ràng đặc thù của phẩm giai Địa Nguyên, nhưng hần chú ý tới bảo linh này còn đang hấp thu thiên địa linh khí. Việc này có ý nghĩa phẩm cấp của nó còn chưa đáp nặn đến cực hạn.

Như thế cũng không khiến Kiểm Thánh cảm thấy kỳ lạ. Hần thiết trận ở đây, chỉ có bảo linh vượt qua Huyền Nguyên mới có thể tạo thành công. Phương Vọng có thể dẫn đến thiên tượng, chứng minh đó tuyệt đối không phải Địa Nguyên phổ thông. Đây là một ván cờ hần thiết lập, đối với các kiểm thị của mình, hần còn cố ý kéo thấp ngưỡng cửa một chút, sợ dọa đi người có duyên.

Đáy lòng Kiểm Thánh sinh ra cảm xúc chờ mong.

Hi vọng kẻ này có thể tạo nên ra bảo linh vượt qua phẩm giai Địa Nguyên.

Giống như Phương Vọng Thái Uyên môn vậy!

Vừa nghĩ tới Phương Vọng, Kiểm Thánh không khỏi thờ dài, đáng tiếc thiên tài như vậy đã báii nhập Thái Uyên môn. Thái Uyên môn tất nhiên sẽ không để hần đi.

Có tông môn thì có ràng buộc, không thích hợp tiêu chuẩn tuyển người của hần.

Bất chợt!

Sắc mặt Kiếm Thánh khẽ biến, hần cảm nhận được bảo linh của mình đang run rẩy. Điều này khiến ánh mắt hần bắn ra thần thái.

Thật là...

Phương Vọng đắm chìm toàn thân và tâm trong tổ linh, đã quên mất hết thấy của thế giới bên ngoài.

Không biết trôi qua bao lâu.

Phương Vọng bỗng nhiên mở mắt, đứng dậy. Huyền Dương chân hỏa trên đỉnh đầu khuếch tán ra, âm thâm mang sóng nhiệt càn quét bát phương, rung chuyển kiếm trận.

Hần đứng dậy, đưa tay tóm về phía đỉnh đầu, tay cầm cán quạt, một chiếc quạt xếp màu đen có đồ văn liệt diễm xuất hiện trong tay hần.

Hần định thần nhìn lại. Nhìn thấy kiếm trận của Kiếm Thánh, tâm thần hần khẽ động, bỗng nhiên tay cầm màu đen quạt xếp vung đi về màn sáng kiếm khí xa xa. Âm—

Hần một tay múa quạt, mặt hồ phía trước trực tiếp nổ tung, mặt trần có thể thấy sóng gió đáng sợ xen lẫn bọt nước mãnh liệt, nhấc lên con sóng cao gần mười trượng và chạm chính diện vào màn sáng kiếm trận. Toàn bộ kiếm trận rung động vì đó.

Kiếm Thánh nhưn mảy, ánh mắt ngưng lại, hai ngón tay phải chỉ về hướng mặt hồ. Trong chốc lát, kiếm trận vốn run rẩy lại vững như Thái Sơn, cho đến khi triệt tiêu sóng biển.

Phương Vọng phun ra một ngụm trọc khí, thâm kêu đáng tiếc.

Hần xoay người nhìn về phía Kiếm Thánh, chấp tay hành lễ, nói: “Vãn bối Chu Du bái tạ tiền bối Kiếm Thánh lược trận,

vừa rồi chỉ là tâm tình kích động, không nhin được muốn thi triển một phen, mong rằng tiền bối chớ trách.” Nếu một đòn của hấn phá được kiếm trận, thì cũng không sao, đối phương cũng không dám nói thêm gì.

Thất bại rồi, thì chỉ có thể nói lễ phép.

Đương nhiên, hấn quả thực không có ý mạo phạm, chỉ muốn thử xem mình bảo linh bản mệnh thứ ba mạnh đến mức nào.

“Không sao, có thể may mắn tận mắt thấy Thiên Nguyên sinh ra, quả thật vinh hạnh của ta. Không ngờ tới mảnh đất này có thể sinh ra hai vị Thiên Nguyên cùng một thời kì. Xem ra người nọ không lừa dối ta, nơi này quả thật có thể hoàn thành tâm nguyện của ta. Chỉ tiếc, bảo linh của ngươi không phải là kiếm, nếu không ta còn muốn đem truyền thừa của ta cho ngươi.”

Kiểm Thánh vượt râu cảm khái nói. Phương Vọng nghe xong, trong lòng càng thêm hiếu kì Kiếm Thánh muốn cho hấn thứ gì.

Hấn rất muốn lấy ra Thiên Hồng kiếm, nhưng không thể tùy tiện hành động, nhờ đâu Kiếm Thánh muốn đoạt xác thì sao?

Nói thật, hấn cũng không cảm thấy quá hứng thú đối với truyền thừa của Kiếm Thánh. Hiện tại tuyệt học dùng để chiến đấu của hấn cũng không ít, cũng không muốn tiến vào Thiên Cung uất ức mấy trăm năm nữa.

Phương Vọng linh cơ khẽ động, mở miệng nói: “Tiền bối, ta có thể tạo nên bảo. linh này đều nhờ có ngài, không bằng ngài đến ban tên, thì thế nào?”

Kiểm Thánh nghe xong, có hơi chần chờ, nhưng nghĩ đến thời gian của mình không còn nhiều, hấn lộ ra nụ cười, trầm

ngâm nói: “Thế nó như lửa, động như lôi đình, động một chút là chuyên cần khôn, không bằng gọi là Cần Khôn phiên đi.”

Cần Khôn phiên?

Phương Vọng cảm thấy cái tên này không tệ, vội vàng bái tạ Kiếm Thánh. Kiếm Thánh vung tay áo, giải trừ kiếm trận, màn sáng kiếm khí tan rã, kiếm khí như sương mù dày đặc đầy trời tiêu tán, cực kỳ tráng lệ.

Sau đó, Kiếm Thánh đi về phía Phương Vọng.

Tiểu Tử lập tức đi tới trước mặt Phương Vọng, leo lên dọc theo chân của hắn, chui vào trong lòng hắn.

Chương 140: Cần Khôn phiên, truyền thừa của Kiếm Thánh. (2)

Chương 140: Cần Khôn phiên, truyền thừa của Kiếm Thánh. (2)

Kiếm Thánh đáp xuống trên cầu gỗ, đi qua Phương Vọng trước mặt, vút xuống một câu: “Tiếp tục tu luyện đi, một năm sau, ta có đồ vật giao cho ngươi.”

Phương Vọng nhìn hắn đi vào trong lầu các phía sau sau đó đóng cửa phòng.

Một năm?

Sẽ không giở trò gì đấy chứ?

Suy nghĩ kỹ một chút, nhìn từ uy lực của kiếm trận vừa rồi, Phương Vọng hiện tại tuyệt đối không phải đối thủ của Kiếm Thánh. Nếu Kiếm Thánh muốn hại hắn, làm gì đợi thêm một năm?

Cho dù có nguyên nhân đặc thù cần chờ một năm, để phòng bất trắc, hiện tại không nên trực tiếp trấn áp hắn sao?

Phương Vọng càng nghĩ, quyết định chờ một năm, vừa lúc tu luyện ở nơi đây.

Phong cảnh nơi này không sai, rất thích hợp tu luyện.

Phương Vọng xoay người sang chỗ khác, vuốt vuốt Càn Khôn phiến trong tay, càng xem càng thích.

Hàn giang cô ảnh, bạch y hắc phiến* đón gió mà đến, hoa sen dưới cầu ngã trái ngã phải, lại lộ ra một loại vẻ đẹp lộng lẫy, cảnh này như một bức tranh xinh đẹp.

(* bóng dáng cô độc trên sông lạnh, áo trắng quạt đen)

bóng dáng cô độc trên sông lạnh, áo trắng quạt đen)...

Sau khi tạo nên Càn Khôn phiến, thực lực của Phương Vọng tăng nhiều. Tiếp đó, hắn cũng không đi dạo xung quanh, mà đã tọa tu luyện trên cầu gỗ.

Huyền Tâm cảnh còn chưa đủ!

Hắn nhất định phải sớm ngày đạt tới Ngưng Thần cảnh, thứ nhất là có lòng tin đối mặt hết thảy nguy cơ của Tu Tiên giới Đại Tề, thứ hai là tiến đến lấy được truyền thừa Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Ừm, cho đến ngày nay, hắn còn bận khoản Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Thoáng chớp mắt.

Nửa năm trôi qua.

Dùng chừng nửa năm, Phương Vọng mới đột phá tới Huyền Tâm cảnh tầng hai. Chính hắn cảm thấy rất chậm, nhưng nghĩ đến rất nhiều người cố gắng cả đời cũng chỉ có thể kẹt ở Huyền Tâm cảnh tầng một, hắn lại thoải mái.

Sau khi đột phá, hắn tiếp tục ngồi trên đầu cầu tu luyện, mắt mở to, nhìn về phía mặt hồ.

Trong nửa năm này, hắn vẫn đang tu luyện, mà Kiếm Thánh tiến vào lầu các phía sau rồi cũng không ra nữa. Hắn không cách nào cảm nhận được khí tức của Kiếm Thánh trong lầu các, cho nên cũng không phán đoán được Kiếm Thánh còn ở đây chẳng, nhưng lại không tiện quấy rầy bừa.

Mấy ngày gần đây, Phương Vọng cảm thấy rất hứng thú đối với sự biến hóa trên mặt hồ. Hắn luôn cảm thấy Kiếm Thánh sắp xếp hắn tu luyện trong này là có dụng ý đặc thù. Sương mù của mảnh hồ này mỗi ngày đều đang biến hóa, chẳng biết tại sao lúc sương mù phun trào, hắn cảm giác mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang luyện kiếm, nhưng mỗi khi hắn nghĩ tới điểm này, lại nhìn về phía sương mù trên mặt hồ, thì không cách nào nhìn thấy bóng người kia nữa.

“Sao ngươi lại ở đây?”

Một âm thanh quen thuộc truyền đến, Phương Vọng liếc mắt nhìn lấy, chỉ thấy Phương Hàn Vũ đập kiếm mà đến, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Phương Vọng thầm thở dài một hơi, may mắn tiểu tử này không gọi thẳng tên thật của hắn.

Đây chính là Phương Hàn Vũ, tâm tư kín đáo. Hắn nhìn thấy Phương Vọng, đã biết Phương Vọng đổi tên đến đây, dù sao rất nhiều người trong Kiếm Thiên trạch bàn luận về hắn, nhất là Tùng Kinh Uyên vẫn còn đang chán chường.

Phương Vọng vẫy vẫy tay với hắn, hắn lập tức bay tới, rơi xuống bên cạnh Phương Vọng.

“Ta tu luyện trong này, ngươi thì sao?”

Phương Vọng cười hỏi.

Phương Hàn Vũ hồi đáp: “Đương nhiên là hướng về phía truyền thừa của Kiếm Thánh mà đến. Đáng tiếc, ta đến hơn nửa năm, chỉ thấy được lão nhân gia hắn một lần. Nếu không

người cũng đi thử một chút, người nhất định có thể thành công, bàn về thiên phú kiếm đạo, ta cảm thấy không ai có thể sánh bằng người.”

Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng, đương thời ai có thể đạt tới trình độ như thế?

Bịchl

Phía sau truyền đến một tiếng vang, tiếp theo có một trận gió thổi tới, hai người Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kiếm Thánh đứng sau lưng bọn họ.

Kiếm Thánh nhìn chằm chằm Phương Vọng, ánh mắt sáng rực mà hỏi: “Chu Du, người cũng đúng kiếm tu?”

Chu Du?

Đây không phải là cái tên trong Tam Quốc Diễn Nghĩa sao?

Phương Hàn Vũ âm thầm kinh ngạc. Khi còn bé Phương Vọng đã thích kể Tam Quốc Diễn Nghĩa cho hắn nghe, lớn lên, hắn mới phát hiện trên đời căn bản không có Tam quốc. Sự lãng mạn của Thục Hán, khí khái của Tào Ngụy rõ ràng là Phương Vọng bịa ra.

Hắn kinh ngạc không phải vì Phương Vọng đổi tên, mà là vì sao lại đổi sang tên của trận doanh Đông Ngô, Phương Vọng không phải không thích Đông Ngô sao?

Tại sao không gọi là Gia Cát Lượng hắn thích đi?

Đúng rồi, sau này ta cũng dùng tên trong Tam quốc hành tẩu giang hồ, còn có thể hình thành ám hiệu với Phương Vọng.

Đối mặt với ánh mắt cực nóng của Kiếm Thánh, Phương Vọng kiên trì, nói: “Ừm, có liên quan đến, nhưng ta không phải là kiếm tu thuần túy.”

Kiểm Thánh nheo mắt lại, nói: “Dùng kiếm pháp mạnh nhất của người luận bàn cùng ta, nếu làm ta hài lòng, ta sẽ ban truyền thừa của mình cho người.”

Phương Vọng nhú mày.

Một khi hấn sử dụng Kinh Hồng Thần Kiếm quyết hoặc Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, rất dễ dàng bại lộ thân phận.

Một đệ tử Thái Uyên môn tạo nên Thiên Nguyên bảo linh...

“Nếu người biểu hiện được tốt, truyền thừa của ta không những cho người, cũng cho cả hấn nữa.”

Kiểm Thánh mở miệng nói một lần nữa, hấn dùng ánh mắt liếc nhìn Phương Hàn Vũ.

Phương Hàn Vũ không kích động, mà lâm vào trong im lặng.

Hấn không rõ ràng Phương Vọng đang do dự điều gì, nhưng hấn sợ mình chế tạo phiền phức cho Phương Vọng.

Trước khi hấn đáp xuống đất, đã cố ý dùng thần thức quét lâu các một chút, rõ ràng không có người...

Nói cách khác, người này chính là Kiếm Thánh! Ngoài Kiếm Thánh, ai có thể cao thâm khó dò như vậy?

Thế nhưng... Vì sao Phương Vọng lại mâu thuẫn truyền thừa của Kiếm Thánh?

“Được, nếu tiền bối đã nói như thế, vậy vẫn bối chỉ có thể bêu xấu.”

Phương Vọng chấp tay nói, không vì mình, vì Phương Hàn Vũ, hấn cũng phải kiên trì lên.

Cùng lắm thì lại ghen mấy trăm năm!

Kiểm Thánh nghe xong, lộ ra nụ cười. Phương Hàn Vũ cũng cảm nhận được Phương Vọng là vì mình, hẳn chỉ có thể nắm thật chặt chuỗi kiếm của mình.

Chương 141: Thiên Địa kiếm ý đại viên mãn.

Chương 141: Thiên Địa kiếm ý đại viên mãn.

Phương Vọng đứng dậy, mặt hướng về mặt hồ, Tiểu Tử toát ra từ đáy hồ, thò đầu nhìn về phía hắn.

Chỉ thấy ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, một luồng kiếm khí bỗng nhiên bắn ra, lấy tốc độ cực nhanh xuyên thủng sương mù phía cuối mặt hồ, ngay sau đó, núi cao phương xa truyền đến tiếng nổ thật to.

Thật nhanh!

Phương Hàn Vũ chấn động, Tuyệt Tâm Tà Mục của hắn chỉ có thể miễn cưỡng đuổi theo luồng kiếm khí vừa rồi.

Mấu chốt nhất chính là luồng kiếm khí này đã phát ra như thế nào?

Hắn căn bản không nhìn thấy linh lực tuôn ra từ trong thân thể Phương Vọng, hẳn là kiếm khí thật sự bắn ra từ trong mắt Phương Vọng?

Kiểm Thánh hí mắt, phun ra bốn chữ: “Thần Dưỡng Kiếm Khí!”

Phương Vọng nháy mắt một cái, hai mắt khôi phục bình thường, không còn lạnh lùng như vậy. Hắn quay đầu hỏi Kiếm Thánh: “Đây là kiếm quyết ta dùng được nhất, có thể khiến ngài hài lòng hay không?”

“Người có quan hệ gì với Cổ gia Lạc Bắc?”

“Có một người bạn tốt đến từ Cổ gia, thấy ta có chút tư chất, cho nên truyền cho ta kiếm quyết này.”

Phương Vọng thành thật trả lời. Thần Dưỡng Kiếm Khí của hắn chính là đại viên mãn, nuôi mười năm, uy lực của nó đã tương đương với trình độ phân lớn người Cổ gia nuôi mấy chục năm, thậm chí gần trăm năm.

Kiểm Thánh cười cười, xoay người nói: “Các người đi theo ta.”

Phương Vọng và Phương Hàn Vũ liếc nhau, lập tức đi theo sau.

Tiểu Tử cũng vội vàng nhảy ra từ trong hồ nước, rơi vào trên đầu vai Phương Vọng.

Một đường đi vào trong lầu các, Kiếm Thánh vung tay áo, cửa phòng tự động đóng lại.

Trong hành lang, Kiếm Thánh đã tọa trên một cái bồ đoàn, ra hiệu hai người Phương Vọng ngồi tĩnh tọa trước mặt.

“Sáu tuổi ta đã báỉ cao nhân trên núi tập kiếm, mười bảy tuổi xuống núi hành tẩu giang hồ, hai mươi tuổi tung hoành thiên hạ, vô địch một thế hệ, nhưng mà, lúc hai mươi một tuổi ta gặp được một kiếm tu, ta thảm bại trong tay hắn, mới biết thế nào là kiếm đạo chân chính, kiếm đạo trong giang hồ phàm nhân chỉ có hình, không có ý.” Kiếm Thánh chậm rãi mở miệng nói, hắn kể đến chuyện cũ, ánh mắt trở nên trôi nổi.

Phương Vọng nghe nói như thế, trực tiếp cộng minh.

Mẹ nó, lúc mười sáu tuổi hắn cũng cho là mình vô địch, còn chưa kịp đánh ra uy danh, trên trời rơi xuống tu tiên giả, suýt nữa nghèo luôn.

Nếu không phải Chu Tuyết là Tiên Tôn tái sinh, hiện tại hắn rất có thể đã gần mười bốn tuổi.

“Từ đó về sau, ta bắt đầu truy cầu tiên đạo, cũng may thiên mệnh không phụ ta, để ta tạo nên Địa Nguyên bảo linh, ta

dùng ba trăm năm thời gian, tung hoành mảnh Tu Tiên giới này. Sau đó ta xuôi nam đi hải ngoại, tìm kiếm tiên duyên cao hơn, chuyển đi này, mới biết sơn ngoại hữu sơn, thiên ngoại hữu thiên.”

Kiểm Thánh nói đến chỗ này, thần thức không thôi.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên thân hai người Phương Vọng một lần nữa, nói: “Con đường tu tiên dài đằng dặc, kiếm đạo chỉ là một trong ba ngàn đại đạo, quá nhiều người truy cầu kiếm đạo thuần túy, vì trong lòng bọn họ chỉ có tranh cường hiếu thắng. Kiếm đạo chân chính, hắn là lấy vạn vật làm kiếm, vào năm ta năm trăm tuổi, ta đã lãng quên tất cả kiếm pháp ta năm giữ suốt đời, sáng tạo kiếm đạo chân chính thuộc về ta.”

“Thiên Địa kiếm ý, lấy ý của thiên địa vạn vật làm kiếm ý.”

“Hiện tại, các ngươi có thể làm ra lựa chọn, một người được Thiên Địa kiếm ý, một người được kiếm khí ta ngưng kết suốt đời. Ta sẽ ngưng kết kiếm khí này thành bảo linh bản mệnh của các ngươi, để các ngươi trở thành nhiều bảo linh bản mệnh, mà lại phẩm giai sẽ vượt qua Địa Nguyên bảo linh hạ phẩm của ta.” Kiếm Thánh nói với giọng điệu bình thản, phảng phất đang nói một chuyện nhỏ.

Phương Hàn Vũ không nhịn được hỏi: “Có thể truyền toàn bộ cho hắn hay không? Ta không muốn truyền thừa.”

Kiểm Thánh liếc mắt nhìn hắn, hỏi: “Vì sao?”

“Nhận lấy thì ngại, ngộ tính kiếm đạo của ta so với hắn, kém xa đâu chỉ vạn dặm, hơn nữa ta cũng không muốn chia cắt cơ duyên của hắn.”

Phương Hàn Vũ nghiêm túc nói.

Phương Vọng không nhịn được nói: “Để ngươi chọn, ngươi còn có tư cách từ chối à? Đừng quá đề cao bản thân, Kiếm Thánh tiền bối có thể truyền cho ngươi, ngươi vụng

trộm vui đi, chuyện này người không có lựa chọn nào khác đâu!”

Dứt lời, hắn nhìn về phía Kiếm Thánh, nói: “Ta chọn Thiên Địa kiếm ý đi.” Hắn đã có ba bảo linh bản mệnh, không cần thêm nữa. Hơn nữa, hắn nghiêm trọng hoài nghi Thiên Cung sẽ ngăn cản bảo linh bản mệnh ngoại lai hình thành, đến nay hắn vẫn còn nhớ rõ quá trình sáng tạo nên Thiên Cung kích.

Mặt khác, Phương Hàn Vũ chẳng qua là Huyền Nguyên bảo linh, nếu có thể thu hoạch được bảo linh bản mệnh mạnh hơn, đó chính là tạo hóa sửa đổi thiên mệnh.

Một đời này, đã sống lâu như vậy, Phương Vọng không có nhiều bạn bè, ngoài Cố Ly, cũng chỉ có quan hệ tốt với các tộc nhân, có thể kéo một phát thì đương nhiên phải kéo.

“Thế nhưng...”

Phương Hàn Vũ nóng vội.

“Được rồi, Thiên Địa kiếm ý và bảo linh kiếm khí không thể cùng tồn tại, thân xác của các người không thể tiếp nhận cùng lúc, chỉ có thể chọn một, mà thời gian của ta không nhiều, đợi không được lâu như vậy.”

Kiếm Thánh cắt ngang tranh chấp của hai người, bình tĩnh nói, nhưng trong mắt của hắn tràn đầy vẻ vui mừng.

Phương Vọng không nhịn được hỏi: “Ngài cứ tin tưởng hai người chúng ta như vậy sao?”

Kiếm Thánh hồi đáp: “Ta có thể nhìn thấu kiếm tâm thông qua kiếm khí. Kiếm tâm của người thuần túy, không quá tham lam, cũng không nhiều tạp niệm, mà kiếm khí của hắn dù sát tính cực nặng, nhưng hắn có thể suy nghĩ vì người, cũng chứng minh hắn trọng tình trọng nghĩa. Ta đã đợi ba mươi năm rồi, không đợi được nữa, có lẽ các người không phải là

người truyền thừa tốt nhất, nhưng ta cũng không có lựa chọn khác.”

“Đồ nhi bất thành khí kia của ta đã tan kiếm tâm, không có tư cách truyền thừa Thiên Địa kiếm ý của ta. Tâm trí của hần yếu ớt như thế, xem phẩm giai bảo linh như thiên mệnh, được bảo linh phẩm giai cao hơn, sau này sợ là sẽ ý thế hiệp người.”

Chương 142: Thiên Địa kiếm ý đại viên mãn. (2)

Chương 142: Thiên Địa kiếm ý đại viên mãn. (2)

Nghe tới đây, Phương Vọng hơi hồ thẹn.

Nếu hần không hoành không xuất thế, Tùng Kinh Uyên có thể đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh hay không?

Nhưng việc đã đến nước này, hần cũng không thể giả mồm.

“Bắt đầu đi.”

Kiếm Thánh bỗng nhiên đưa tay, ngón trỏ tay phải điểm về phía Phương Vọng, đôi đồng tử của Phương Vọng lập tức ngưng lại, bên trong thoáng hiện từng bóng dáng luyện kiếm.

Giờ khắc này, Phương Vọng nghĩ đến bóng dáng luyện kiếm thân bí mình nhìn thấy trên mặt hồ trong khoảng thời gian này, thì ra đó chính là Thiên Địa kiếm ý. Như thế xem ra, Kiếm Thánh đã sớm nghĩ kỹ truyền thụ Thiên Địa kiếm ý cho hần, vừa rồi chỉ là thăm dò sao?

Phương Vọng chỉ thoáng hiện suy nghĩ này, rất nhanh đã đắm chìm trong truyền thừa của Kiếm Thánh.

Vô số kiếm chiêu tràn vào trong mắt Phương Vọng, lại in vào trong đầu hần, làm hần không cách nào quên mất, loại cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Rất bị động, rất khó chịu, lại có loại †ung tăng nhảy nhót khó hiểu.

Không bao lâu sau.

Kiểm Thánh thu tay lại, hấn dùng một loại ánh mắt thấp thỏm, mong chờ nhìn về phía Phương Vọng hoảng hốt, hỏi: “Cảm thụ thế nào?”

Phương Hàn Vũ cũng khẩn trương, nhìn về phía Phương Vọng.

Ánh mắt Phương Vọng dần dần sáng trong trở lại, cả người hấn phảng phất già nua thêm mười tuổi, cả người lộ ra vẻ già nua, hấn thở dài một tiếng: “Rất không tệ...”

Đệt!

Phương Vọng đánh giá thấp Thiên Địa kiếm ý, vậy mà tổn mất bốn trăm linh sáu năm, gần với Đấu Chiến Chân công.

“Sau này, người có thể không cần học tập kiếm pháp khác, chuyên tâm nghiên cứu của ta kiếm đạo là đủ. Với tư chất Thiên Nguyên bảo linh của người, mười năm hấn là có thể luyện thành, năm mươi năm là có thể điều động ý thiên địa vạn vật, trăm năm hấn là có thể vượt qua ta.”

Kiểm Thánh vuốt râu cười nói.

Phương Vọng bình tĩnh gật đầu.

“Được rồi, người ra ngoài đi, tiếp theo †a nên truyền cho hấn kiếm khí, cần thời gian một tháng, trong một tháng này, đừng quấy nhiễu ta.” Kiểm Thánh dặn dò.

Phương Vọng hít sâu một hơi, đứng dậy, sau đó vỗ vỗ bả vai Phương Hàn Vũ, đi ra lầu các.

Có được Thiên Địa kiếm ý, hấn đã có thể tin tưởng Kiểm Thánh!

Cửa phòng đóng lại, Phương Vọng đi đến trên cầu gỗ. Tiểu Tử thò đầu ra từ trong lòng hấn, nó cảm thấy Phương Vọng lại

có loại cảm giác bị đoạt xá. May mà trước đó cũng từng xuất hiện loại tình huống này, cho nên nó không hỏi thăm.

Kiểm Thánh nhìn Phương Hàn Vũ, nói: “Thật ra ta có thể cảm nhận được người có một trái tim chân thành đối với kiếm, Chu Du không thể so được với người, trên kiếm đạo, tương lai người chưa hẳn...”

Cùng lúc đó, bên ngoài lầu các.

Phương Vọng đi đến phía cuối cầu gỗ, chậm rãi giang hai cánh tay, nổi giận gầm lên một tiếng.

Giọng nói của hắn vang vọng trên không Kiếm Thiên trạch, truyền đi cực xa, quanh quẩn không dứt.

Ngoài mười dặm, Cổ Thiên Hùng đứng trên mặt hồ ngộ kiếm mở mắt, mắng: “Ở đâu ra ranh con ma rống quỷ kêu!”

Không chỉ là hắn, rất nhiều kiếm tu cũng đang nhú mày.

Trong lầu các.

Sắc mặt Kiếm Thánh kịch biến, hắn hình như cảm nhận được điều gì, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Phương Hàn Vũ vội vàng nói: “Tiền bối, ngài nói tiếp, đừng để ý đến hắn, con người hắn luôn luôn rất nghịch ngợm, từ nhỏ đã như vậy rồi.”

Kiểm Thánh hít sâu một hơi, nói: “Tương lai người chớ có lòng muốn so sánh với hắn, chuyên chú vào kiếm đạo của mình, đó mới là chính đạo!”

Đôi mắt Phương Hàn Vũ bị vải che đây, nhưng nét mặt của hắn vẫn có vẻ hơi kinh ngạc.

Hắn rất muốn hỏi, trước đó ngài thật Sự có ý này sao?...

“Không được! Ta phải đi dạo!”

Phương Vọng buông xuống hai tay, trầm giọng nói, rống một tiếng mặc dù dễ chịu nhiều, nhưng hiện tại hẳn thực sự không muốn tu luyện.

Tiểu Tử nói theo: “Công tử hình như rất phiền muộn, muốn chơi ta hay không?”

Phương Vọng kéo nó ra từ trong lòng, ném vào hồ, sau đó xoay người rời đi.

Hắn đi xuống sàn gỗ, tiến lên dọc theo bên hồ.

Hắn nhớ kỹ mình quen biết một người trước khi Kiếm Thiên trạch, người ta tên là gì nhỉ? Hắn không nhớ rõ, nhưng nghĩ ngợi, nếu gặp được, đối phương nhất định sẽ nhận ra hắn. Ấn tượng của hắn đối với người kia cũng rất tốt, hẳn là một người thú vị.

“Công tử , chờ ta một chút!”

Tiểu Tử nhanh chóng bơi trên mặt hồ....

Thái Uyên môn, mạch thứ nhất, trong một động phủ.

Lục Viễn Quân và Triệu Chân ngồi đối diện nhau trước bàn đá, Triệu Chân rót trà cho Lục Viễn Quân, sau đó mở miệng nói: “Tiểu tử kia đã rời đi hơn nửa năm, người tra được hắn ở đâu sao?”

Lục Viễn Quân hồi đáp: “Ta thông qua pháp bảo tổng khu của tông môn nhìn phương hướng lệnh bài đệ tử của hắn, ở phía nam, rất xa, đoán chừng ở trong mảnh thập vạn đại sơn kia, cụ thể ở đâu, thì không biết được.” Triệu Chân hít sâu một hơi, nói: “Khoảng thời gian này, ta lôi kéo con cháu Phương phủ, thành lập mối quan hệ không tệ.”

Lục Viễn Quân như cười như không nhìn hắn, hỏi: “Thế nào? Hiện tại không sợ hắn biết được rồi?”

“Thiên Nguyên bảo linh vừa xuất hiện, tông môn nhất định sẽ bảo vệ hần thật chặt. Ngươi và ta cũng không thể so được với hần, tội gì tranh cùng hần. Đợi Đại Tà biến thành vương triều tu tiên, ta sẽ rời khỏi Đại Tề, tìm kiếm tiên duyên của mình, sau này không còn trở về nữa.”

Triệu Chân bình tĩnh nói.

Lục Viễn Quân nghe xong, không khỏi nở nụ cười, rồi sắc mặt của hần âm u xuống, lạnh giọng nói: “Đi? Ngươi muốn đi đâu? Nếu ta giết ngươi, thì hần căn bản không tra được trên người ta, không phải sao?” Triệu Chân không bối rối, mặt không đổi sắc, nói: “Ta chỉ là nhân chứng thôi, quỷ khí kia của ngươi hấp thu nhiều hồn phách như vậy, một khi hiện thế, hần tất nhiên có thể nghĩ đến sự thật. Khi đó, ngươi vẫn không chạy khỏi một kiếp này, giết ta không có ý nghĩa gì. Rời khỏi Thái Uyên môn, rời khỏi Đại Tề, đối với ngươi và ta, mới là đường sống tốt nhất. Trời đất bao la, nơi nào mà không dung thân được?”

Chương 143: Đại Yêu Vương đột kích.

Chương 143: Đại Yêu Vương đột kích.

“Rời đi? Lão thất phu Dương Nguyên Tử kia cũng nói như vậy với ta! Dựa vào cái gì mà ta phải rời đi?”

Lục Viễn Quân trầm giọng nói, nhắc đến Dương Nguyên Tử, sát ý trong mắt hần đã không thể ngăn chặn.

Triệu Chân thở dài nói: “Ngươi xem đi, ngay cả tông môn cũng đứng về phía Phương Vọng, ngươi và ta chỉ có thể tránh, mặc dù uất ức, nhưng không thể làm gì. Đây đều là kết quả cho sự lựa chọn, ít nhất ngươi đã luyện thành quỷ khí, mà ta, ít nhất đã đạp lên tiên đồ, bây giờ lui một bước, thì có thể nào đâu?”

“Làm Thiên tử nhiều năm như vậy, ta biết rõ một điều, khi quyền thế của người không bằng người, người chỉ có thể nhẫn nhịn, thậm chí lui bước, cười đến cuối cùng mới là quan trọng.”

Kể đến việc này, trong lòng hắn có thể nói là ngũ vị tạp trần.

Hắn phỏng đoán Phương Vọng là Thiên Nguyên bảo linh, không ngờ tới là thật. Hơn nữa, thực lực Phương Vọng bày ra đã có thể quét ngang Huyền Tâm cảnh, có ý nghĩa Phương Vọng này đã thực hiện tiềm lực của mình, hắn không thể tính toán nữa.

Mặt khác, trong lòng hắn còn có một chút may mắn, Phương Vọng đã mạnh mẽ như thế, nhưng không ra tay giết hắn, điều này có phải chứng minh Phương Vọng không biết hay không?

Nếu là như thế, hắn làm gì phải đi chọc đến Phương Vọng?

“Không được! Tuyệt đối không được! Dựa vào cái gì mà ta phải nhượng bộ! Thiên Nguyên bảo linh thì nhất định mạnh hơn ta sao? Ta có chí bảo, chưa hắn không thể bắt được hắn! Nếu ta cắn nuốt hồn phách của hắn, thiên tư của hắn chỉ có thể làm việc cho ta!”

Lục Viễn Quân gằm nhẹ nói, giọng điệu cuồng loạn. Giờ phút này hắn không còn hình tượng âm áp, tỏa nắng như bình thường nữa, mà mặt mũi tràn đầy oán độc, thù hận và tham lam.

Triệu Chân nhíu mày, phát hiện ra tình trạng của Lục Viễn Quân không thích hợp.

Lục Viễn Quân bỗng nhiên nhìn về phía hắn, cười lạnh nói: “Nếu không phải người tính toán ta, sao ta có thể bại lộ sớm

như vậy? Hiện tại Thái Uyên môn không chứa được ta, đã như vậy, thì người theo ta lật đổ Thái Uyên môn đi!”

Triệu Chân đứng dậy, trầm giọng nói: “Người điên rồi sao? Hiện giờ thiên hạ thái bình, chín đại giáo phái bắt tay giảng hòa, lấy sức của một mình người sao có thể lật đổ Thái Uyên môn?” Từng sợi quỷ khí màu đen phát tán ra bên ngoài thân thể Lục Viễn Quân, một bóng dáng đáng sợ ngưng tụ sau lưng hắn, hắn lộ ra nụ cười dữ tợn, nói: “Người cho rằng người hiểu rất rõ ta sao? Hôm nay ta gọi người tới, chính là muốn chấm dứt một đời không biết tự lượng sức mình của người, người chẳng qua là một con chó được ta chăm sóc, lại dám tính toán ta, mà còn khuyên ta trốn? Buồn cười!”

Sắc mặt Triệu Chân tái mét. Hắn quay phắt lại, muốn chạy trốn, nhưng vừa mới xoay người, hắn đã không thể động dậy, chỉ thấy từng sợi quỷ khí giống như xúc tu cuốn lấy tứ chi và phân eo của hắn, làm hắn không thể động dậy.

“Cầu Thiên tử, người có biết vì sao chí bảo kia của ta muốn hút hồn không? Ta muốn để người nhìn ta lật đổ Thái Uyên môn, giết chết Phương Vọng, ta muốn khiến người vạn kiếp bất phục, nhìn ta truy đuổi trường sinh!” Giọng nói của Lục Viễn Quân vang lên bên tai Triệu Chân. Triệu Chân trừng to mắt, hắn đã có thể cảm nhận được hơi thở của Lục Viễn Quân.

Hắn liếc mắt nhìn, tuyệt vọng phát hiện Lục Viễn Quân đã đứng ngay sau lưng hắn.....

Vào lúc giữa trưa, thời tiết mát mẻ.

Phương Vọng ngồi trên một tảng đá lớn bên hồ câu cá, hắn buồn bực ngán ngẫm hô: “Cố đại ca, đừng luyện nữa, tới làm nhảm một hồi đi!”

Nghe vậy, Cố Thiên Hùng đứng trên mặt hồ, trán nổi gân xanh lên, hắn nhắm mắt lại, không vui quát: “Người tổ linh

xong thì xéo đi nhanh lên, đừng chậm trễ lão tử luyện kiếm!”

Loại trạng thái này đã liên tiếp một tháng. Cố Thiên Hùng vô cùng hối hận, một tháng trước hắn không nên lên tiếng chào hỏi, nên để tiểu tử này đi dạo lung tung. Phương Vọng ngáp một cái, nói: ‘Lúc nào cũng có thể luyện kiếm, nhưng người không thể một mực tu luyện, phải tìm một chút việc vui, đây là lời một người băng hữu của ta nói, nhưng ta đã quên là ai nói rồi.’

Cố Thiên Hùng siết chặt hai nắm đấm, thầm mắng tiểu tử này nói kháy ta đây.

Hắn thật sự không biết, Phương Vọng đã quên thật.

Phương Vọng vừa câu cá, vừa cảm khái trong lòng.

Không biết là lời lẽ chí lý ai nói, thật đúng như vậy, hắn đã khổ tu ở Thiên Cung bốn trăm năm, suýt nữa thì điên, trong một tháng này hoàn toàn không tu luyện, du lịch Kiếm Thiên trạch, tâm cảnh tăng lên không ít.

Hai chữ, thoải mái!

Thế nhưng trạng thái như vậy sẽ không tiếp tục quá lâu, qua ba ngày nữa, hắn sẽ phải tiếp tục tu luyện.

Tu vi là căn cơ của tu tiên giả, có thể dành thời gian thả lỏng, nhưng tuyệt đối không thể từ bỏ tu luyện.

Đúng lúc này, một trận gió lớn thổi đến từ phía đông, thổi tan sương mù trên mặt hồ, dọa từng người từng người kiếm tu quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một loạt tu sĩ bay đến từ phía trên, bọn họ không giã xuống phi kiếm, mà là bay vút qua. Xiêm y của bọn họ tinh xảo hoa lệ, khí chất phi phàm, thoạt nhìn cũng không phải là người bình thường.

Có tất cả mười tám người, nam nữ đều có, trong đó bốn người khiêng một cỗ kiệu, làm người ta hiếu kì người trong

kiệu có thân phận gì.

“Chắc chắc, một loạt Linh Đan cảnh còn nâng kiệu cho người, đệ tử nhà nào có mặt mũi như thế?”

Phương Vọng âm thầm nghĩ tới, Tiểu Tử bỗng nhiên xông ra từ trong hồ, chui vào. trong lòng hấn, sau đó thò đầu ra, thấp giọng nói: “Công tử, có yêu khí, yêu khí rất đáng sợ, rất có khả năng là Đại Yêu Vương.”

Đại Yêu Vương ư?

Tồn tại có thể so với Ngưng Thần cảnh?

Phương Vọng nheo mắt lại, nhìn chăm chăm vào cổ kiệu kia.

Đám người kia cấp tốc bay đến phía đối diện hồ. Trong đó, bốn người nhẹ nhàng buông cổ kiệu xuống. Phương Vọng có thị lực siêu quân, xuyên qua mặt hồ bao. la, nhìn thấy một nam tử yêu dị mặc áo đen đi ra từ trong kiệu.

Chương 144: Đại Yêu Vương đột kích. (2)

Chương 144: Đại Yêu Vương đột kích. (2)

Nam tử yêu dị hình như cảm nhận được ánh mắt của Phương Vọng, sau đó liếc mắt qua, Phương Vọng lập tức thu hồi ánh mắt, không muốn gây phiền toái.

Cổ Thiên Hùng đi đến bên cạnh Phương Vọng, thầm nói: “Tiểu tử, cẩn thận một chút, cách cái tên kia xa một chút, ta cảm giác không thích hợp.”

Phương Vọng nói: “Quả thực không thích hợp, nhưng người phải cẩn thận chính là ngươi, đừng luôn luôn can thiệp vào.”

Chỉ riêng tháng này, Cổ Thiên Hùng đã cãi lộn với kiếm tu khác mấy lần rồi, mỗi lần đều là ra mặt giúp người khác.

Cách mỗi mấy ngày, đều có kiếm tu đến để truy cầu truyền thừa của Kiếm Thánh. Nhiều người, ngư long hỗn tạp, khó tránh khỏi có va chạm, Cổ Thiên Hùng không quen nhìn những kiếm tu lấy cảnh giới đè người kia, cho nên thường xuyên ra mặt.

Phương Vọng hoài nghi Cổ gia sở dĩ bị diệt, cũng là vì Cổ Thiên Hùng gây chuyện.

Hiện tại tính ra, cách lúc Cổ gia bị diệt môn đã không đến sáu năm.

Chu Tuyết không nói thời gian cụ thể.

Cổ Thiên Hùng hừ một tiếng, nói theo: “Ta nghi ngờ bọn họ là yêu tộc. Phía nam Đại Tề rất nhiều yêu vật, nhất là ngoài biển, yêu vật càng nhiều vô số kể. Thường xuyên có Yêu Vương hoá hình lên bờ, đến trên lục địa tìm kiếm tiên duyên, Kiếm Thánh là trở về từ ngoài biển, không chừng những yêu vật kia cũng là như thế.”

Phương Vọng chú ý tới, nam tử yêu dị dẫn theo mười tám tên thuộc hạ đi dọc theo bên hồ. Hắn cũng không lo lắng những yêu vật này gây phiền toái cho Kiếm Thánh.

Ngày ấy, hắn dùng Càn Khôn phiến rung chuyển kiếm trận của Kiếm Thánh, đã biết Kiếm Thánh kinh khủng đến mức nào, nam tử yêu dị tuyệt đối không thể so sánh.

Nam tử yêu dị kia mặc dù cho Phương Vọng cảm giác rất nguy hiểm, nhưng còn chưa tới tình trạng nhìn mà phát khiếp, ít nhất còn lâu mới có thể đánh đồng với cảm giác Kiếm Thánh mang đến cho hắn.

Cứ như vậy, Phương Vọng và Cổ Thiên Hùng câu được câu không tán gẫu.

Kiếm tu khác trên hồ cũng ở đó bàn luận về đám người đến thần bí kia.

Chập tối ngày đó, đám người đến thần bí kia đã trở lại bên hồ phía đối diện Phương Vọng, rồi tự đả tọa tu luyện, cũng không giao lưu với kiếm tu khác.

Ba ngày sau. Phương Vọng trở lại trên cầu gỗ lúc tổ linh mà tu luyện. Cánh cửa lầu các vẫn đóng như cũ. Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Phương Hàn Vũ, quá trình truyền thừa còn đang tiếp tục.

Sau khi bắt đầu tu luyện, thời gian bắt đầu tăng tốc trôi qua đối với Phương Vọng.

Ngày ngày trôi đi.

Cứ như vậy, lại qua một tháng.

“Vào đi.”

Giọng nói của Kiếm Thánh truyền vào trong tai Phương Vọng. Điều làm hắn kỳ quái là Kiếm Thánh lại dùng Truyền Âm thuật, âm thanh vô cùng mỗi mội.

Hắn lập tức đứng dậy đi đến, Tiểu Tử vẫn cứ ở trong lòng hắn, rất sợ nam tử yêu dị hư hư thực thực là Đại Yêu Vương kia.

Tiến vào đại sảnh lầu các, Phương Vọng thuận tay đóng cửa lại.

Hắn nhìn thấy Phương Hàn Vũ nằm thẳng dưới đất, mặt lộ vẻ đau đớn, quanh thân có khí kinh thần bí đang chấn động.

“Không cần phải lo lắng, hắn đã thành công truyền thừa kiếm khí của ta, hiện tại đang tổ linh, nhiều nhất hai ngày là có thể thành công.”

Kiếm Thánh ngồi, nói khẽ. Giờ phút này hắn già đi rất nhiều, ngay cả lưng cũng cong lại, thân thể cũng gầy đi một vòng thật lớn.

Phương Vọng tiến lên một bước, quan tâm hỏi: “Tiền bối, ngài vẫn khỏe chứ?”

Kiểm Thánh giương mắt nhìn về phía hắn, yếu ớt nói: “Kiếm khí và kiếm ý rời đi thân thể của ta, cũng rút đi tinh khí thần của ta, ta nhiều nhất còn có bảy ngày có thể sống.”

Nghe vậy, Phương Vọng biến sắc, nhíu mày hỏi: “Tiền bối, có biện pháp nào có thể kéo dài tính mạng vì người không?” “Kéo dài tính mạng ư? Ha ha... Ta là đã tới thiên mệnh, không có thuốc nào cứu được. Người có tấm lòng này đã đủ rồi, tiếp theo đồ vật ta đưa cho người, mới là mục đích chân chính ta thiết lập trận tổ linh ở chỗ này.”

Kiểm Thánh vừa nói, vừa run rẩy nâng tay phải lên, một mảnh hồng ngọc từ bay ra trong tay áo hắn, bay về phía Phương Vọng.

Phương Vọng vô ý thức tiếp nhận ngọc này, phát hiện phía trên có khắc ba chữ.

Hoàng Kiếm Quân!

Cầm ngọc này, hắn cảm nhận được bên trong nó ẩn chứa linh lực và cấm chế mạnh mẽ, làm hắn đặc biệt cẩn thận.

“Ta rốt cuộc tìm được người thừa kế, tiếp nhận lệnh này, người chính là Hoàng Kiếm Quân, đợi người siêu việt Ngung Thần cảnh, là có thể cầm lệnh này tiến về ngoài biển. Nó sẽ chỉ dẫn người đến mục đích, nơi đó có tiên duyên mà Đại Tê không có. Tư chất của ta không tốt, đạt được tiên duyên này quá muộn, nhưng người thì khác...”

Kiểm Thánh hữu khí vô lực nói, hắn chợt cười to: “Ha ha ha, Thiên Nguyên bảo. linh... Thiên nhi, cuối cùng vẫn là ta thắng... Người thừa kế của ta tất nhiên mạnh hơn người, thậm chí có thể kiếm chỉ vị trí hai mươi bốn chân nhân...”

Bởi vì cười quá dùng sức, hắn không nhận được ho khan.

Phương Vọng nghe xong, cảm giác mình gặp chuyện lớn rồi.

Đây chính là niềm vui bất ngờ mà Chu Tuyết nói?

Tiên duyên ngoài biển?

Còn phải vượt qua Ngưng Thần cảnh mới có thể đi được?

Đợi Kiếm Thánh không còn ho khan nữa, Phương Vọng mới hỏi: “Tiền bối, lệnh này rốt cuộc có lai lịch gì?”

“Tiền bối ư? Gọi ta sư phụ đi.”

Kiếm Thánh thấp giọng nói, dùng một loại ánh mắt mong chờ nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng thấy thế, lập tức nửa quỳ xuống, ôm quyền nói: ‘Sư phụ, đa tạ ngài ban thưởng truyền thừa cho hai người chúng tại’

Kiếm Thánh lộ ra nụ cười, hắc cười nói: “Tốt! Rất tốt! Kiếm Thánh ta rốt cục có người kế tục!”

“Đồ nhi ngoan, liên quan tới việc này, ngươi đừng hỏi nữa. Chờ ngươi vượt qua Ngưng Thần cảnh, dùng thần thức thăm dò lệnh này, ngươi sẽ biết được hết thảy. Nhưng hiện tại đang có phiền phức, một vị Đại Yêu Vương đến từ ngoài biển truy tìm đến, hắc đến chính là vì lệnh Hoàng Kiếm Quân này.” Kiếm Thánh thu lại nụ cười, nói với sắc mặt nghiêm túc.

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Đại Yêu Vương kia là kẻ tử thù của ngài sao?”

Chương 145: Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh.

Chương 145: Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh.

Kiếm Thánh hít sâu một hơi, nói: “Ta biết tu vi của ngươi không thấp, ít nhất sẽ không phải Tổ Linh cảnh, điều này chứng minh ngươi là có hai bảo linh bản mệnh, nhưng ngươi

không thể đối địch với hắn. Đại Yêu Vương tương đương với Ngung Thần cảnh, tuyệt đối không phải kẻ người có thể trêu chọc bây giờ. Đợi Dư Hàn tỉnh lại, người dẫn hắn rời đi đi.”

Dư Hàn, tên giả Phương Hàn Vũ dùng.

“Tương đương với Ngung Thần cảnh tầng mấy?”

Phương Vọng mở miệng hỏi, giọng điệu lộ ra vẻ mong đợi.

Nghẹn quá lâu, hắn muốn phóng thích một chút!

Vừa lúc đối phương là kẻ thù của sư phụ mới, giết đối phương không đuổi lý!

Kiểm Thánh cau mày nói: “Tương đương với Ngung Thần cảnh tầng bốn, tầng năm. Đồ nhi, không thể lỗ mãng, mặc dù người đã nắm giữ Thiên Địa kiếm ý, nhưng chính bởi vì tư chất, ngộ tính của người không thể tưởng tượng nổi như thế, người càng phải làm việc cẩn thận. Chỉ cần người sống sót, độ cao người đạt tới sau này không phải người bây giờ có thể tưởng tượng được.”

Nói xong lời cuối cùng, vì cảm xúc quá kích động, hắn không nhịn được lại ho khan lần nữa.

Phương Vọng chỉ có thể coi như thôi, nói: “Vâng, sư phụ, ta nghe ngài, ngài đừng nóng vội.”

Thời khắc này Kiểm Thánh đã sắp đến mức đèn cạn dầu, hắn cũng không thể làm trái.

“Đại Yêu Vương kia bị ta chấn nhiếp, trong thời gian ngắn không dám mạnh mẽ ra tay, hai ngày sau, người lại đi vào, dẫn Dư Hàn rời đi... Ta muốn nghỉ ngơi.”

Nói xong, Kiểm Thánh chậm rãi nhắm mắt lại, lưng hắn còng xuống, cả người như thể co lại, lộ rõ sự tang thương, thê lương.

Phương Vọng thu Kiếm Quân lệnh vào trong túi trữ vật, sau đó hành lễ với Kiếm Thánh, xoay người rời đi.

Sau khi rời đi lâu các, hắn đóng cửa phòng lại.

Vừa đi xuống thang, hắn bỗng nhiên nhìn thấy trên mặt hồ có một bóng dáng đang đứng, rõ ràng là vị nam tử yêu dị kia. Hắn mặc một bộ đồ đen tung bay theo gió hồ, tóc dài cũng giống như thế, cho dù là giữa ban ngày, cũng lộ ra vẻ kinh dị đáng sợ.

Nam tử yêu dị mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Phương Vọng. Phương Vọng không e ngại chút nào, cất bước tiến lên, đi thẳng tới đầu cầu, sau đó đả tọa, đối mặt nam tử yêu dị.

Phương Vọng lấy ra Càn Khôn phiến, nhẹ nhàng huy động, sau đó thưởng thức phong cảnh mặt hồ, cũng không tu luyện.

Tiểu Tử hình như cảm nhận được thái độ của Phương Vọng, chui ra từ trong lòng hắn, quần quanh trên vai hắn, đầu rắn không ngừng phun lưỡi rắn về phía nam tử yêu dị.

Thấy Phương Vọng không sợ hãi như thế, nam tử yêu dị nhíu mày.

Nhìn một lúc lâu, nam tử yêu dị yên lặng lui về sau, tan biến trong sương mù bàng bạc.

“Công tử, ngươi bây giờ cũng thật lợi hại, ngay cả Đại Yêu Vương đều có thể dọa lùi.”

Tiểu Tử dùng giọng điệu sùng bái nói. Phương Vọng bình tĩnh nói: “Hắn không phải sợ ta, mà là sợ sự phụ ta.”

Thời gian tu hành Thiên Địa kiếm ý đã chứng minh kiếm đạo của Kiếm Thánh mạnh mẽ dường nào, gần với Đấu Chiến Chân công, chứng tỏ nếu bàn về riêng kiếm đạo, Kiếm Thánh đã có thể sánh bằng trình độ đạo pháp của Đại Thánh.

Đương nhiên, Phương Vọng cũng không hiểu rõ Đại Thánh, nhưng so sánh như vậy đã đủ để hấn kính nể Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh tuyệt đối là người mạnh nhất đương thời hấn từng gặp.

Chín đại giáo phái thống trị Tu Tiên giới Đại Tề vẫn tồn tại rất nhiều tu sĩ mạnh mẽ, mà thiên hạ bên ngoài Tu Tiên giới Đại Tề càng rộng lớn khôn cùng, Phương Vọng nghĩ đến đây, cảm xúc không khỏi bành trướng.

Nếu có thể đứng sừng sững trên đỉnh nhân gian, sẽ thấy phong thái thế nào? Phương Vọng vừa nghĩ, vừa cảm thụ kiếm ý của vạn vật Kiếm Thiên trạch.

Từ sau khi luyện Thiên Địa kiếm ý thành đại viên mãn, thế giới của hấn đã hoàn toàn khác biệt. Vạn sự vạn vật cũng có ý chí của mình, thậm chí có thể hình thành Thiên Địa kiếm ý cho hấn sử dụng, ngay cả tảng đá bên hồ cũng là như thế.

Tiểu Tử nằm sấp trên vai hấn, mơ hồ cảm nhận được điều gì, rồi bình tĩnh lại theo....

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh.

Lúc tới gần giữa trưa.

Phương Vọng bỗng nhiên cảm nhận được chút gì, đứng dậy, xoay người nhìn về phía lầu các sau lưng mình.

Tiểu Tử ghé vào trên đầu vai hấn cũng mở mắt, thàn nói: “Kiếm khí thật mạnh ...”

Phương Vọng lộ ra nụ cười. Có được kiếm khí của Kiếm Phương Hàn Vũ không chỉ có được bảo linh bản mệnh phẩm giai cao hơn, tu vi ắt sẽ tăng vọt, chân chính thoát thai hoá cốt.

Chỉ kiếm khí triển lộ ra trước mắt, mặc dù kém xa Kiếm Thánh, nhưng cảm giác đối phó tu sĩ dưới Huyền Tâm cảnh cũng không khó.

Đáy lòng Phương Vọng an tâm, Phương Hàn Vũ trưởng thành, thì Phương gia lại càng có bảo đảm. Ngày thường hẳn vội vàng tu luyện, Chu Tuyết cũng có chuyện của mình, dù sao cũng phải có người bảo vệ Phương gia.

Àm!

Kiếm khí trong lầu các bỗng nhiên tăng vọt, mái hiên bị xông ra, một bóng dáng bay lên, cột kiếm khí xông thẳng lên trời.

Phương Vọng trấn định nhìn lại. Bóng dáng Phương Hàn Vũ lơ lửng trong cột kiếm khí, hẳn dừng ở trên không cao trăm trượng, một thanh kiếm lơ lửng trên đỉnh đầu. Đó là một thanh kiếm cực kỳ phổ thông, tạo hình cũng không tinh xảo, kiếm khí kinh động thiên địa chính là phát ra từ thanh kiếm này.

Núi cao xung quanh Kiếm Thiên trạch vì đó mà rung động, mặt hồ nổi lên sóng to gió lớn, đủ để thấy kiếm khí của Kiếm Thánh kinh khủng đến mức nào.

Vải trên mặt Phương Hàn Vũ đã không cánh mà bay, một đôi mắt xanh huyết đồng mở to, giống như quỷ thân phụ thể, cả người phát ra sát khí khó tả.

Phương Vọng hơi nhướn mày, xem ra sự tra tấn của Thanh Thiên cốc trước đó có ảnh hưởng rất lớn đối với Phương Hàn Vũ, đến nay còn chưa tiêu tan, luồng sát tính kia đã khắc sâu vào trong xương hể.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức mạnh mẽ chạy đến từ bốn phương tám hướng, chỉ thấy nam tử yêu dị và các thuộc hạ của hắn dẫn đầu chạy đến, sau đó là các kiếm thị của Kiếm Thánh, ngay cả Cổ Thiên Hùng cũng đập sóng mà tới.

Chương 146: Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh. (2)

Chương 146: Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh. (2)

Bây giờ kiếm tu ở lại Kiếm Thiên trạch ít cũng có năm sáu trăm người, kém cỏi nhất cũng là Tổ Linh cảnh, Huyền Tâm cảnh càng có hai ba mươi vị. Tất cả đều là tu sĩ thành danh.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ chạy đến, tất cả bọn họ đều ngược nhìn Phương Hàn Vũ, nét mặt không đồng nhất, cũng không tùy tiện hành động.

“Người nọ là ai?”

“Kiếm khí thật mạnh, đó là bảo linh gì vậy?”

“Không đúng, đây không phải kiếm khí của Kiếm Thánh sao?”

“Vì sao kiếm khí Kiếm Thánh lại ở trên người hắn?”

“Chẳng lẽ hắn đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh rồi? Ta nhớ được hắn, lúc trước hắn tham dự khảo nghiệm truyền thừa...”

Các tu sĩ bàn luận âm ỉ. Sau khi có người suy đoán Phương Hàn Vũ đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh, các tu sĩ đột nhiên nóng vội, ánh mắt một số người nhìn về phía Phương Hàn Vũ không có ý tốt.

Giờ phút này, Phương Hàn Vũ lơ lửng giữa không trung. Dù hắn mở to mắt, nhưng rõ ràng còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thiên địa linh khí dừng mãi lao về phía hắn, tập trung giữa hắn và kiếm.

Cổ Thiên Hùng đi tới bên cạnh Phương Vọng, hiếu kì hỏi: “Huynh đệ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Phương Vọng đang muốn trả lời, một tiếng kêu kinh ngạc truyền đến, nghe âm thanh này, rõ ràng có chút cảm giác

nghiến răng.

“Phương Vọng!” Hai chữ Phương Vọng phảng phất có một loại ma lực nào đó, tất cả tu sĩ vô ý thức nhìn về phía kẻ nói chuyện, chỉ thấy Tùng Kinh Uyên đứng bên hồ, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn về phía Phương Vọng.

Theo ánh mắt của Tùng Kinh Uyên, tất cả mọi người lại nhìn về phía Phương Vọng.

Cổ Thiên Hùng nhú mày, giương giọng quát: ‘Lão tử cũng không phải Phương Vọng!’”

Vừa mới dứt lời, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, con mắt trừng lớn.

Phương Vọng thở dài một hơi, xem ra là không giấu được.

Không giấu được thì thôi vậy!

Đại trượng phu làm việc, vốn nên đường đường chính chính, trước kia là hắn quá yếu, hiện tại hắn cũng không e ngại!

Phương Vọng gạt đầu về phía Tùng Kinh Uyên, để bày tỏ lễ phép, sau đó một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Hàn Vũ trên không trung.

Chỉ thấy Phương Hàn Vũ chậm rãi nâng tay phải lên, nắm chặt thanh kiếm trên đỉnh đầu.

“Đó rất có thể là thần kiếm của Kiếm Thánh, không thể để cho hắn cầm tới!”

Có người hoảng sợ nói, trong thời gian ngắn làm cho lực chú ý của tất cả mọi người chuyển dời đến trên người Phương Hàn Vũ một lần nữa.

Lúc này có người bay lên không, ngự kiếm đi thẳng đến Phương Hàn Vũ.

Có người dẫn đầu, đột nhiên có càng nhiều tu sĩ tiến lên, quét mắt qua, ít cũng có năm mươi tên tu sĩ.

Àm!

Một luồng khí thể ngang ngược tuyệt luân bỗng nhiên bùng nổ, cầu gỗ dưới chân Phương Vọng lập tức vỡ vụn, Cổ Thiên Hùng bị kinh hãi đến, lão đảo một cái, suýt nữa ngã vào trong hồ.

Tất cả các tu sĩ đang tiến lên đều dừng lại, bọn họ nhìn kiếm trong tay, kiếm dưới chân mình, mặt lộ vẻ hoảng sợ, không thể tin được.

Bất chợt, bọn họ ào ào quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, ngay cả nam tử yêu dị trên mặt hồ cũng nhíu mày nhìn về phía Phương Vọng.

Chỉ thấy kiếm ý đáng sợ xoay quanh thân Phương Vọng, khiến không gian cũng vì đó mà dao động. Kiếm ý của hắn đã bao trùm Kiếm Thiên trạch trong một ý niệm, rõ ràng không nhìn thấy kiếm khí, nhưng tất cả mọi người cảm giác bốn phương tám hướng đều là kiếm khí, hơi động dậy sẽ có thể thịt nát xương tan. Loại cảm giác này làm bọn họ rùng mình.

“Thiên Địa kiếm ý!” Nam tử yêu dị nhìn chằm chằm Phương Vọng, gấn từng chữ một.

Ánh mắt Phương Vọng vẫn luôn rơi trên người Phương Hàn Vũ, hắn chậm rãi mở miệng nói: “Đừng hành động thiếu suy nghĩ, hắn là huynh đệ của ta, ai dám động đến hắn, chết.”

Dưới kiếm ý của thiên địa vạn vật thêm vào, giọng nói của hắn vang vọng trên Kiếm Thiên trạch, quanh quẩn không dứt, khiến cho mọi người kinh hãi không thôi.

Đây là kiếm ý gì?

Ngoài nam tử yêu dị, bao gồm cả những kiếm thị kia, không người chân chính được chứng kiến kiếm ý của Kiếm Thánh, cho nên giờ phút này tất cả đều mang lòng sợ hãi.

Một người chần nhiep mấy trăm tên kiếm tul Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh!

Trong lầu các.

Kiếm Thánh chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt vẫn đục toát ra ý cười, lâm bảm nói: “Thiên Địa kiếm ý đại thành ... Không, hấn đã vượt qua ta... Song Thiên Nguyên bảo linh... Ngộ tính kiếm đạo khó có thể tưởng tượng, thì ra trên đời thật sự có người thiên mệnh... Quả thật là may mắn của ta...”

Hấn dứt quăng nói xong, cuối cùng, đầu của hấn bỗng nhiên gục xuống, hai tay tự nhiên buông xuống.

Cổ Thiên Hùng sững sờ nhìn Phương Vọng, có loại cảm giác như trong cảnh mơ.

Tiểu huynh đệ Chu Du của hấn chính là Phương Vọng đại danh鼎鼎鼎鼎?

Chính là thiên tài mà nữ nhi của hấn thường xuyên nhắc đến trong thư sao?

Phương Vọng cảm nhận được ánh mắt của hấn, quay đầu nhìn về phía hấn, mỉm cười, nói: “Cổ đại ca chớ hoảng sợ, nguoi bất động, ta sẽ không giết nguoi.”

Rõ ràng không có sát ý, lại vô cùng âm áp, nhưng vẫn khiến Cổ Thiên Hùng nổi da gà, sinh lòng sợ hãi.

“Ha ha, không nghĩ tới Kiếm Thánh có truyền nhân rồi.”

Giọng nói của nam tử yêu dị truyền đến, giọng điệu rét lạnh.

Chỉ thấy hắc dậm chân đi về phía Phương Vọng, yêu khí màu đen khuếch tán ra, cuồn cuộn kịch liệt, như đang chống cự Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng.

Theo yêu khí của hắc bùng nổ, đại đa số kiếm tu cũng chấn động vì đó.

Yêu khí thật đáng sợ!

Kẻ này chính là yêu vật!

Tùng Kinh Uyên không chú ý tới nam tử yêu dị, ánh mắt của hắc ngơ ngác nhìn Phương Vọng. Giờ phút này, đầu óc của hắc trống rỗng.

Dáng người Phương Vọng trong mắt hắc dần dần trùng hợp với sự phụ hắc.

“Vì sao... Sao hắc có thể học được...”

Tùng Kinh Uyên tuyệt vọng nghĩ như vậy trong lòng, đến cả đồ kị hắc cũng không thể sinh ra, vì chênh lệch quá lớn.

Phương Vọng xoay người, đối mặt nam tử yêu dị đi tới từ mặt hồ. Mười tám người sau lưng nam tử yêu dị kia cũng phát ra yêu khí, gương mặt chúng yêu ma hóa theo, từng kẻ dữ tợn đáng sợ.

Yêu khí quỷ dị như sương đen nhanh chóng tràn ngập toàn bộ mặt hồ, rề ra sương mù do linh khí biến thành.

Chương 147: Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh. (3)

Chương 147: Kiếm ý ra, thiên địa tĩnh. (3)

Phương Vọng tay phải cầm Càn Khôn phiến, hơi lay động, rất có khí chất của Chu Du tay cầm quạt lông, khăn buộc đầu. Đối mặt với Đại Yêu Vương, hắc không sợ chút nào, trong mắt còn toát ra vẻ chờ mong.

“Công tử, diệt hắc!”

Tiểu Tử ở trên đầu vai Phương Vọng không nhìn được kêu lên, âm thanh nũng nịu làm Cố Thiên Hùng búng tỉnh, hần kinh ngạc nhìn Tiểu Tử.

Đây vậy mà là nữ yêu!

Cố Thiên Hùng nghĩ đến lời mình nói với Phương Vọng, mặt mo đột nhiên đỏ bừng.

Phương Vọng không để ý đến Tiểu Tử, cũng không để ý vì sao Cố Thiên Hùng đỏ mặt, trong mắt hần chỉ có nam tử yêu dị. Giờ phút này, hần đang suy nghĩ một sự kiện.

Giết Đại Yêu Vương thế nào?

Nếu nơi này đã là Kiếm Thiên trạch, xung quanh tất cả đều là người sùng bái Kiếm Thánh, vậy không ngại dùng truyền thừa của Kiếm Thánh giết chết Đại Yêu Vương!

Nghĩ xong, ánh mắt Phương Vọng trở nên sắc bén, hần đạp bước trên không tiến lên, ánh mắt mọi người cũng rơi vào trên người hần và nam tử yêu dị. Có ít người muốn nhân cơ hội này đánh lén Phương Hàn Vũ, nhưng Thiên Địa kiếm ý không chỗ không ở làm bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bọn họ hiện tại chỉ có thể kỳ vọng nam tử yêu dị có thể kiềm chế Phương Vọng.

Bọn họ không ý thức được, theo Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng xuất hiện, trong mắt bọn họ, Phương Vọng đã không phải là thiên tài đơn giản, mà là cường giả cái thể trưởng thành.

Ánh mắt nam tử yêu dị ngưng lại, thân xác hóa thành yêu vụ nổ tan ra. Yêu vụ quay cuồng kịch liệt, mang đến gió mạnh cán quét về phía Phương Vọng, mặt hồ nhấc lên sóng to gió lớn, tường nước trước yêu vụ cao chừng mười trượng, thanh thể to lớn.

Cổ Thiên Hùng đứng sau lưng Phương Vọng, giẫm lên phi kiếm, hai chân cũng đang run nhè nhẹ.

Hắn có thể trực diện cảm nhận được uy áp của Đại Yêu Vương. Hắn chỉ là tu sĩ Huyền Tâm cảnh, bình sinh chưa từng giao thủ với Ngưng Thần cảnh. Đối mặt Đại Yêu Vương, hắn có thể không hoảng hốt được sao?

Nhưng mà, khi tâm mắt hắn rơi vào trên bóng lưng Phương Vọng, lòng hắn đột nhiên bình tĩnh lại. Đối mặt sóng to gió lớn Đại Yêu Vương nhấc lên, khóe miệng Phương Vọng cong lên, tay phải cầm Càn Khôn phiến, vung về phía trước.

Chính như Kiếm Thánh nói, thế nó như lửa, động như lôi đình, phát một cái động càn khôn!

Càn Khôn phiến vung lên, biển lửa kinh khủng chột dựng lên, thậm chí còn không lồ hơn sóng biển nam tử yêu dị dấy lên.

Àm—

Hai luồng lực lượng mạnh mẽ va chạm vào nhau, hóa thành sương mù nóng bỏng tỏa ra.

Một giây sau, nam tử yêu dị bỗng nhiên xông ra từ trong sương mù nóng bỏng, tay phải của hắn nâng lên từ bên hông, một thanh cốt kiếm bỗng nhiên xuất hiện. Hắn xách kiếm đến chém giết, mục tiêu chỉ thẳng Phương Vọng. Phương Vọng lộ ra nụ cười khinh miệt, chân phải của hắn chuyển hướng sang bên cạnh, trong chốc lát, thiên địa vạn vật phảng phất đứng im, gợn sóng trên mặt hồ ngưng lại, tốc độ sóng gió vô cùng chậm chạp, nét mặt mấy trăm tên tu sĩ cũng đình trệ theo.

Duy chỉ có nam tử yêu dị còn đang tiến lên!

Chỉ là đôi mắt của hắn bỗng nhiên co rút lại, tốc độ vung kiếm của hắn giảm bớt trên phạm vi lớn.

Đôi mắt của hắn phản chiếu bóng dáng Phương Vọng, đứng ở trong biển lửa hùng hực, nụ cười hắn là không ai bì nổi như vậy, phảng phất đang nhìn một con bò sát có thể tiện tay bóp chết.

Khi thiên địa đứng im, từng bóng kiếm ngưng tụ mà thành, trên hồ, trên trời, trên vách núi đá, trên lầu các, ngay cả xung quanh Phương Hàn Vũ cũng xuất hiện bóng kiếm. Tuyệt Tâm Tà Mục của hắn sinh ra biến hóa, có thần thái, ý thức của hắn vào thời khắc này đã tỉnh lại.

Hắn nhìn thấy gì?

Thật nhiều kiếm!

Kiếm khí?

Không đúng!

Đây là kiếm ý!

Giữa không trung, ánh mắt của Phương Hàn Vũ dờ xuống, nhìn thấy Phương Vọng đứng bên hồ, phía trước hắn yêu khí cuộn cuộn che đầy nửa bên hồ, trước yêu vụ đó có một bóng dáng đang chạy về phía Phương Vọng.

Yêu khí thật đáng sợ!

Phương Hàn Vũ chỉ nhìn lần đầu tiên, đã biết hắn kế thừa kiếm khí của Kiếm Thánh tuyệt đối không phải đối thủ của con yêu này. Nhưng hắn cũng không lo lắng vì Phương Vọng, bất tri bất giác, trong lòng hắn, Phương Vọng đã là người đáng giá tin tưởng nhất.

Giữa thiên địa tràn đầy Thiên Địa kiếm ý, lít nha lít nhít, ngàn vạn, lơ lửng khắp nơi, hùng vĩ dường nào!

Gần như cùng một lúc, tất cả kiếm ý biến thành bóng kiếm chỉ hướng nam tử yêu dị.

Nam tử yêu dị còn đang tiến lên, yêu khí đáng sợ còn đang khuếch tán, nhưng trước mặt Phương Vọng tốc độ của hắn lại có vẻ cực kỳ chậm chạp.

Tay phải Phương Vọng bỗng nhiên thu quặt lại. Bộp một tiếng, ngàn vạn Thiên Địa kiếm ý cùng động, động như sét đánh, bay thẳng đến nam tử yêu dị.

Mấy trăm tên tu sĩ đều bị Thiên Địa kiếm ý lướt qua, còn là lướt qua từ đỉnh đầu. Tất cả đều cảm nhận được một luồng kiếm ý an lành lại mạnh mẽ cực kỳ.

Đó là Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thánh, thiên nhân hợp nhất, đạo pháp tự nhiên!

Àm!

Ngàn vạn kiếm ý đánh giết nam tử yêu dị, mặt hồ nổ tung, bọt nước nhấc lên cao mấy chục trượng, kiếm khí đáng sợ nhấc lên sóng lớn, càn quét bát phương.

Thiên địa khôi phục bình thường!

Phương Vọng cũng không có năng lực ngừng lại thời gian, vừa rồi hắn chỉ dùng Thiên Địa kiếm ý áp chế Kiếm Thiên trạch, hình thành ảo giác thời gian ngừng lại.

Nhưng mà, Đại Yêu Vương cũng không dễ giết như vậy!

Sóng lớn bị va nát, nam tử yêu dị máu me khắp người nhảy vọt đến đỉnh đầu Phương Vọng, tốc độ nhanh chóng giống như thuần di. Hắn giơ cao cốt kiếm, giận dữ chém xuống.

Hết thấy phát sinh quá nhanh, mắt rắn của Tiểu Tử còn không kịp trùng lớn.

Phụt!

Một luồng kiếm khí bỗng nhiên bắn ra từ trong mắt Phương Vọng, xuyên thủng mi tâm của nam tử yêu dị, tiếp

theo thân thể của hắn ngã về sau, gương mặt hắn lộ ra vẻ sợ hãi.

Thần Dưỡng Kiếm Khí!

Ánh mắt Phương Vọng hiện lên tia lạnh lẽo, sát ý còn chưa ngừng.

Thần Dưỡng Kiếm Khí quay đầu, xông thẳng đến nam tử yêu dị lần nữa.

Vụt! Vụt! Vụt ...

Chương 148: Thiên Địa kiếm ý chém Yêu Vương, danh chấn thiên hạ mới bắt đầu.

Chương 148: Thiên Địa kiếm ý chém Yêu Vương, danh chấn thiên hạ mới bắt đầu.

Thần Dưỡng Kiếm Khí nhanh như chớp giạt, một đi một về đâm xuyên nam tử yêu dị. Máu tươi vẩy ra, thân xác nam tử yêu dị lác lư kịch liệt giữa không trung, không có chút sức chống cự nào.

Không đến thời gian một nhịp thở, Thần Dưỡng Kiếm Khí dừng lại, nam tử yêu dị thủng trăm ngàn lỗ rơi vào trong hồ, mặt hồ nổi lên máu lênh láng, máu tươi màu đỏ thẫm khuếch tán trên mặt hồ.

“Thứ đó là...”

Cổ Thiên Hùng trừng to mắt, gương mặt của hắn lại đỏ bừng, lần này là vì kích động.

Hắn không nhìn lầm, vừa rồi chính là Thần Dưỡng Kiếm Khí của Cổ gia bọn họ! Chính là hắn để Cổ Ly tặng Thần Dưỡng Kiếm Khí cho Phương Vọng, nhưng không ngờ tới Phương Vọng đã luyện Thần Dưỡng Kiếm Khí đến loại trình độ này. Cho dù là phụ thân hắn, chỉ e cũng không so được.

Thần Dưỡng Kiếm Khí trở lại trong mắt Phương Vọng. Hắn liếc mắt nhìn đám thuộc hạ của nam tử yêu dị phương xa, những yêu vật kia đã bị dọa đến vỡ mật. Cảm nhận được ánh mắt của hắn, tất cả chúng đều xoay người chạy trốn.

Keng -

Thanh Quân kiểm bên hông Phương Vọng bỗng nhiên ra khỏi vỏ, bắn thẳng hướng mười tám con yêu quái kia.

Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Tiểu Tử trên đầu vai hắn cũng lao ra như mũi tên, nhanh đến mức ánh mắt Cổ Thiên Hùng cũng không theo kịp. Thật nhanh!

Con rắn này mạnh hơn hắn!

Phương Vọng xoay người, nhướn mày với Phương Hàn Vũ giữa không trung, ném đi một ánh mắt, ý là ta trâu bò sao?

Phương Hàn Vũ hiểu ý, lắc đầu bày tỏ ta không sao.

Trên trán Phương Vọng toát ra một dấu chấm hỏi?

Thế này mà còn không mạnh?

Tiếp theo Thiên Địa kiếm ý tiêu tán, Kiếm Thiên trạch chỉ có âm thanh bọt nước. Tất cả tu sĩ đều ghen hòng nhìn trân trối nhìn Phương Vọng, hồi lâu cũng không bình tĩnh lại được.

Nam đồng, nam tử áo vàng dẫn đường cho Phương Vọng lúc trước càng nghĩ mà sợ, bắt đầu hồi tưởng ngay lúc đó thái độ của mình ngạo mạn hay chẳng, có thể đắc tội Phương Vọng không. Phương Vọng nói với Cổ Thiên Hùng: “Cổ đại ca, giúp ta nhìn xem yêu thi, ta đi vào một chút.”

Nói xong, hắn đi đến phía lầu các.

Cổ Thiên Hùng lấy lại tinh thần đến, quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, muốn nói lại thôi.

Hắn có quá nhiều lời muốn hỏi.

Cùng lúc đó, Phương Hàn Vũ từ trên trời giáng xuống, bảo linh trên đỉnh đầu dung nhập vào trong cơ thể hắn, biến mất không thấy gì nữa.

Hắn đáp xuống trước mặt Phương Vọng, Phương Vọng lại cho hắn một ánh mắt, ra hiệu hắn đuổi theo, cũng may lần này hắn xem hiểu.

Hai huynh đệ đi vào trong lầu các, khi Phương Hàn Vũ nhìn thấy Kiếm Thánh rũ đầu, biến sắc.

Phương Vọng đi đến trước mặt Kiếm Thánh, kéo lên vạt áo quỳ xuống, dập đầu ba lần trước Kiếm Thánh, Phương Hàn Vũ vội vàng làm theo.

“Sư phụ, mặc dù thời gian ở chung rất ngắn, nhưng ta sẽ phát dương quang đại Thiên Địa kiếm ý của ngươi, Tu Tiên giới sẽ không lãng quên danh hào của ngươi.”

Phương Vọng nói khẽ, trong lòng của hắn có lẽ cảm thấy đáng tiếc, không kiến thức được tư thái mạnh nhất của sư phụ.

Phương Hàn Vũ không nói gì, nhưng nhìn từ biểu lộ căng thẳng của hắn, trong lòng hắn cũng tràn ngập áy náy. Hắn đột nhiên cảm thấy mình bây giờ có lực lượng mạnh mẽ là mắc nợ.

Sau đó, Phương Vọng đứng dậy, để Phương Hàn Vũ cũng lên thi thể của Kiếm Thánh.

Phương Hàn Vũ lập tức làm theo. Vừa đụng phải Kiếm Thánh, tay phải Kiếm Thánh bỗng nhiên bắt tay hắn lại, bàn chỉ to lớn trên ngón cái chuyển dời đến ngón cái tay phải của Phương Hàn Vũ. Sau đó, tay phải của Kiếm Thánh rũ xuống.

Phương Hàn Vũ bị hù dọa, không thể không kiểm tra Kiếm Thánh một lần nữa, cho là Kiếm Thánh còn sống.

Vào đêm.

Bên hồ Kiếm Thiên trạch, ánh lửa chập chờn.

Mấy trăm tên kiếm tu tụ tập ở đây. Tùng Kinh Uyên, Phương Vọng, Phương Hàn Vũ đứng ở trước nhất, nhìn thi thể Kiếm Thánh bị hoả táng.

Phương Vọng không nhịn được hỏi: “Thật muốn đốt sao, giữ lại thi thể và hồn phách, sau này không chừng có thể phục sinh.”

Tùng Kinh Uyên lắc đầu nói: “Đây là lời nhắn nhủ khi còn sống của sư phụ. So với phục sinh, hẳn càng sợ thi thể của mình trở thành tai họa. Sư phụ ta cả đời làm việc quang minh lỗi lạc, chưa từng làm một chuyện ác nào, cũng chưa từng phiền phức người khác, sau khi chết cũng không hi vọng tạo thành tai họa cho người ta.”

Phương Vọng yên lặng.

Tu sĩ khác mặc dù đáng tiếc, nhưng cũng thương cảm vì cái chết của Kiếm Thánh. Dù sao người có thể tới nơi này, phần lớn đều nghe nói về truyền thuyết của Kiếm Thánh, mà khi tới đây, Kiếm Thánh không có quy củ, còn có thể che chở bọn họ tu luyện, đáng giá bọn họ kính trọng.

Một đêm này, ba người Phương Vọng gác đêm cho Kiếm Thánh.

Ngày kế tiếp, sau khi trời sáng, lần lượt có tu sĩ rời đi, cũng có tu sĩ muốn ở lại.

Tùng Kinh Uyên nhìn về phía Phương Vọng, cắn răng nói: “Sau này Kiếm Thiên trạch thuộc về ngươi, ta không xứng là đệ tử của hắn, ta sẽ tự rời đi.”

Nói xong, hắn xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng bị Phương Vọng đè lại bả vai, hắn kinh ngạc nhìn về phía

Phương Vọng.

“Sur huynh, bây giờ chúng ta cũng coi như đồng môn, làm gì phải khách sáo. Sur phụ nhất định hi vọng người phân chân lên, Kiếm Thiên trạch có lẽ do người chương quản thôi. Tiếp theo ta sẽ tu luyện ở Kiếm Thiên trạch mấy năm, người và ta có thể giao lưu kiếm đạo.”

Phương Vọng nói một cách nghiêm túc.

Tùng Kinh Uyên cười khỏ nói: “Ta nào có tư cách giao lưu cùng người?”

Phương Vọng thở dài một tiếng, dùng giọng điệu chỉ tiếc rên sất không thành thép nói: “Sur huynh, con người người chính là kiến thức thiên cận!”

Bị Phương Vọng mắng, con giận Tùng Kinh Uyên bùng lên.

“Người chớ so sánh cùng ta, trên đời này ai có thể so cùng ta được? Người tìm nhằm mục tiêu rồi, mà ta làm đệ nhất thiên hạ, người theo đuổi thứ hai thiên hạ thì có mất mặt đâu?”

Phương Vọng ngữ trọng tâm trường nói.

Tùng Kinh Uyên yên lặng, gương mặt hơi co rúm.

Phương Hàn Vũ gật đầu, nói: “Đúng đây, sư phụ trước lúc lâm chung cũng nói với ta như vậy. Chớ so với hắn, người suy nghĩ một chút, trước khi gặp được hắn, người có từng thất bại sao?”

Chương 149: Thiên Địa kiếm ý chém Yêu Vương, danh chấn thiên hạ mới bắt đầu. (2)

Chương 149: Thiên Địa kiếm ý chém Yêu Vương, danh chấn thiên hạ mới bắt đầu. (2)

Phương Vọng cười cười, vút xuống một câu rồi xoay người rời đi: “Sur huynh, sau đó ta sẽ truyền Thiên Địa kiếm ý cho ngươi, chạy rồi thì không có cơ hội đâu.”

Nghe vậy, gương mặt Tùng Kinh Uyên lộ ra vẻ chờ mong. Hắn đã sớm muốn học Thiên Địa kiếm ý, nhưng Kiếm Thánh cho rằng hắn không có tư cách.

Phương Vọng đi về phía Cổ Thiên Hùng.

Cổ Thiên Hùng đứng bên hồ, nhìn hắn đi tới, không khỏi nhếch miệng cười nói: “Có được truyền thừa của Kiếm Thánh, kiếm chém Đại Yêu Vương, Phương Vọng, ↑ên tuổi của ngươi sẽ càng thêm vang dội. Từ nay về sau, ngươi không còn là thiên tài đệ nhất của Đại Tề nữa, ngươi đã là một trong những tu sĩ mạnh nhất Tu Tiên giới Đại Tề rồi!”

Mấy trăm tên tu sĩ đều nhìn thấy, việc này căn bản không giấu được, mà Phương Vọng cũng không muốn trốn.

Ai không muốn đạt được uy danh chấn thiên hạ chứ?

Nhìn Phương Vọng trước mắt, trong lòng Cổ Thiên Hùng có quá nhiều cảm khái. Cho dù đã qua một ngày một đêm, rung động trong lòng hắn vẫn chưa tiêu tán.

Lần đầu tiên nhìn thấy cái tên Phương Vọng này, là ở trong thư nữ nhi Cổ Ly gửi cho hắn.

Trong thư, Cổ Ly công bố bại trong tay một thiếu niên tên là Phương Vọng, hắn chỉ mới có tu vi Dưỡng Khí cảnh tầng bảy, dùng một kiếm đã đánh bại nàng.

Khi đó, Cổ Thiên Hùng thật phần nộ. Hắn gửi gắm kỳ vọng vào Cổ Ly, cũng không hi vọng nữ nhi bảo bối của mình vừa vào Thái Uyên môn đã bị đả kích đến mất đi lòng tin, thế là trong thư hắn khích lệ nữ nhi, để nàng sau khi tổ linh lại đi khiêu chiến Phương Vọng.

Phong thư thứ hai rất nhanh đã truyền đến Cố gia. Sau khi Cố Thiên Hùng đọc xong thư, yên lặng hồi lâu, nữ nhi của hắn lại bại, bại một lần là ngẫu nhiên, lại bại đủ để chứng minh chênh lệch trên thiên phú. Nữ nhi của hắn chính là Địa Nguyên bảo linh, vậy mà bại bởi thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình hai lần. Việc này khiến hắn bắt đầu nhìn thẳng vào Phương Vọng lần đầu tiên, thậm chí chờ mong Phương Vọng.

Trong khoảng thời gian sau đó, mỗi lần viết thư trở về, trong thư của Cố Ly đều có hai chữ Phương Vọng.

Cố Thiên Hùng cuối cùng quyết định đầu tư vào Phương Vọng, hắn để Cố Ly truyền Thần Dưỡng Kiếm Khí cho Phương Vọng.

Thần Dưỡng Kiếm Khí, chính là tuyệt học phân phối tiêu chuẩn của Cố gia. Người có thiên phú càng mạnh, Thần Dưỡng Kiếm Khí của hắn lại càng mạnh. Hắn có lòng tin làm Phương Vọng sau khi mạnh mẽ rồi vẫn sử dụng Thần Dưỡng Kiếm Khí. khi đó, Phương Vọng hành tẩu thiên hạ, chính là bạt lửa tiếng tăm cho Cố gia.

Sự thật như hắn dự đoán. Hôm qua lúc giết chết Đại Yêu Vương, Thần Dưỡng Kiếm Khí Phương Vọng thi triển làm hắn giật mình như gặp thiên nhân.

Mắt bắn ra kiếm khí

Đây là thành tựu đường nào!

Cố Thiên Hùng hồi tưởng lại tâm tình của mình khi biết được bảo linh của Phương Vọng chính là Thiên Nguyên bảo linh. Khi đó, hắn đã rời khỏi Cố gia, nghe thấy tin tức này, phản ứng đầu tiên của hắn là không tin, nhiều nhất là Địa Nguyên bảo linh tuyệt phẩm.

Cho đến sau này...

Phương Vọng cường thế đánh bại mười ba thiên tài hàng đầu đương thời!

Đến tận đây, Thiên Nguyên bảo linh thành sự thật!

Giờ khắc này, Cố Thiên Hùng có cảm tưởng giống như nữ nhi của hắn. Phương Vọng đứng ở trước mặt hắn không hề lộ bất cứ khí thế nào, lại có vẻ tỏa sáng vạn trượng.

Hắn phảng phất nhìn thấy những nhân vật thần thoại trong truyền thuyết thời viễn cổ sống dậy trước mắt mình.

Ngày khác, Phương Vọng chắc chắn trở thành tu sĩ mạnh mẽ nhất Đại Tề, mà uy danh của hắn tuyệt đối sẽ không chỉ dừng ở Đại Tề! Cố Thiên Hùng nhìn Phương Vọng, ánh mắt cực nóng, không nhịn được nói: “Phương Vọng, không bằng ta gả nữ nhi cho ngươi nhé?”

Phương Vọng nghe xong, vội vàng nói: “Như vậy sao được!”

“Không được!”

Âm thanh của Phương Hàn Vũ truyền đến. Chỉ thấy hắn bước nhanh đi tới trước mặt Phương Vọng, trừng đôi Tuyệt Tâm Tà Mục đáng sợ, chăm chú nhìn Cố Thiên Hùng.

Cố Thiên Hùng bị ánh mắt của hắn nhìn mà sợ hãi trong lòng, nhưng vẫn rất khó chịu hỏi: “Vì sao không được? Nữ nhi của ta có tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, bảo linh bản mệnh càng là phẩm giai Địa Nguyên. Phóng mắt khắp Đại Tề, ngoài nàng, không có nữ tử thứ hai xứng với Phương Vọng!”

Phương Hàn Vũ lạnh mặt nói: “Phương Vọng có hôn ước rồi!”

“Cái gì?”

Phương Vọng và Cố Thiên Hùng trầm miệng một lời kêu lên, hai huynh đệ liếc nhau, sau đó lại nhìn về phía Phương

Hàn Vũ.

“Vị hôn thê của hần là Chu Tuyết, cũng là thiên tài xếp hạng trước năm của Thái Uyên môn, hơn nữa còn được Phương gia chúng ta nuôi lớn!”

Phương Hàn Vũ nghiêm túc nói.

Phương Vọng lộ vẻ mặt hoang mang, Phương Hàn Vũ vội vàng kéo hần rời đi.

Cố Thiên Hùng nóng nảy. Hần không tiện theo sau, chỉ có thể hô: “Phương Vọng, không làm được chính thê, làm thiếp cũng được mà. Nữ nhi của ta xinh đẹp dường nào, ngươi không biết không?”

Phương Vọng nghe nói như thế, quả thực động lòng, nhưng Phương Hàn Vũ cứ kéo hần đi.

“Cho dù ngươi chướng mắt, mua bán không làm thì thân nghĩa vẫn còn. Những lời khốn nạn ta nói với ngươi, ngươi cũng đừng nói với nữ nhi của ta đấy!”

Nghe thấy lời này của Cố Thiên Hùng, Phương Vọng im lặng.

Khó trách hần nhiệt tình như vậy!

Thì ra là sợ lộ tẩy!

Phương Vọng đi theo Phương Hàn Vũ đi vào trong lầu các nơi Kiếm Thánh tọa hóa, mà Tiểu Tử không ở trên người hần, còn đang nuốt huyết nhục Đại Yêu Vương ở bên hồ. Nó chính là Yêu Vương, tu sĩ khác không làm gì được nó, huống chỉ còn phải nể mặt Phương Vọng.

Phương Hàn Vũ nhìn về phía Phương Vọng, thấp giọng nói: “Đây là ý của gia gia và các vị thúc bá, tứ thúc cũng đồng ý, Chu Tuyết quả thực giúp Phương gia rất nhiều, nhưng nàng

chung quy là nữ tử, nếu như nàng gả cho những người khác, khi đó Phương phủ lại nên ở chung với nàng thế nào?”

Phương Vọng cau mày nói: “Chuyện này không được đâu. Chuyện tình cảm nên chú trọng người tình ta nguyện, chúng ta không cách nào quyết định thay Chu Tuyết.”

Cho dù muốn làm, cũng không có năng lực kia

Chương 150: Suy nghĩ của Cố Thiên Hùng, Thiên Nguyên Kiếm Thánh.

Chương 150: Suy nghĩ của Cố Thiên Hùng, Thiên Nguyên Kiếm Thánh.

“Đương nhiên không phải cưỡng cầu, nhưng nếu người chủ động một chút, chưa hẳn đã không được. Chu Tuyết rõ ràng để ý người nhất, các người cũng qua lại với nhau thân thiết nhất. Còn nữa, càng là nữ tử xuất chúng thì càng hướng tới nhân vật anh hùng. Với thiên tư Thiên Nguyên bảo linh của người, nói thật, thiên hạ này, ngoại trừ người, ta không cách nào tưởng tượng † trong mắt nàng còn có thể chứa được nam nhân khác.”

Phương Hàn Vũ nói một cách nghiêm túc.

Thiên hạ này quả thực khả năng không có...

Nhưng trên trời thì không nhất định... Phương Vọng chế nhạo trong lòng, hẳn cũng là nam nhi huyết khí phương cương, sao có thể không động lòng, chỉ là hẳn rõ ràng thứ mình muốn.

Hẳn và Chu Tuyết cũng không thể vì tình cảm mà dừng bước, mà Cố Ly chính là nữ nhi của gia chủ Cố gia, sao có thể cùng hẳn lưu lạc thiên nhai được?

Cho dù nàng đồng ý, Phương Vọng cũng lo lắng cho mình không bảo vệ nàng tốt được.

“Sau này lại xem đi!”

Phương Vọng khoát tay nói, sau đó xoay người đi ra lầu các.

Phương Hàn Vũ nhìn bóng lưng Phương Vọng, khẽ thở dài một cái.

Hắn không phải thở dài vì Phương Vọng, mà là vì Chu Tuyết.

Trong mắt hắn, Phương Vọng càng thêm tỏa sáng vạn trượng hơn Chu Tuyết, mà Chu Tuyết đối xử tốt với Phương Vọng, những tộc nhân như bọn họ nhìn vào trong mắt, cho nên hắn tưởng rằng Phương Vọng không thích Chu Tuyết.

Không được!

Vì báo đáp ân tình của Chu Tuyết, hắn nhất định phải thay Chu Tuyết bảo vệ cẩn thận Phương Vọng, không được để Phương Vọng động lòng vì những nữ tử khác.

Phương Hàn Vũ đột nhiên cảm thấy trách nhiệm của mình rất nặng nề.

Hắn lại thích loại cảm giác yên lặng trả giá này.....

Nhật nguyệt lưu chuyển, từ sau khi Kiếm Thánh tọa hóa, một tháng thời gian đã nhanh chóng trôi qua, Kiếm Thiên trạch rời xa thế tục trở nên càng yên tĩnh hơn.

Bên hồ, Phương Vọng ngồi trên một cây cầu, Tiểu Tử ghé vào đầu vai hắn, ở trước mặt bọn họ, Tùng Kinh Uyên đi tới đi lui.

“Bàng Thường Thanh kia là người phương nào? Đây chính là Thôn Hồn đao, hung danh hiển hách. Thấy sư phụ ta không ứng chiến, hắn trực tiếp nóng nảy, giận mà rút đao, bỏ về phía sư đồ chúng ta, nhưng mà, sư phụ ta đến cả lông mày cũng không hề nhú một lần, dùng Thiên Địa kiếm ý, cuốn lên sóng

lớn biển cả, ngọn sóng gần như che khuất cả bầu trời, Bàng Thường Thanh trực tiếp bị dọa sợ”

Tùng Kinh Uyên kể trầm bổng du dương, nói xong lời cuối cùng, còn trừng mắt, Tiểu Tử nghe được mà kêu lên liên tục.

Phương Vọng cũng nghe đến say sưa ngon lành.

Thời gian hần và Kiếm Thánh quen biết quá ngắn, thậm chí còn không ở chung nhiều, cho nên hần cảm thấy rất hứng thú đối với sự tích Tùng Kinh Uyên kể. Trong một tháng này, mỗi khi Phương Vọng tu luyện được sáu ngày, tìm Tùng Kinh Uyên hiểu rõ để trải nghiệm ngoài biển của Kiếm Thánh.

Tùng Kinh Uyên cũng tới từ ngoài biển, là cô nhi Kiếm Thánh nhặt được, nói là đệ tử độc truyền, nhưng trên thực tế, hần vẫn luôn không được Kiếm Thánh công nhận. Đây cũng là nguyên nhân vì sao sau khi hần bại trong tay Phương Vọng đã bị đả kích rất nặng, vì hần biết mình không có khả năng đạt được truyền thừa của sư phụ.

“Được rồi, hôm nay kể đến đây thôi, Phương Vọng, nên truyền Thiên Địa kiếm ý cho ta rồi.”

Tùng Kinh Uyên dừng lại, nghiêm túc nói.

Phương Vọng vỗ vỗ sàn nhà bên cạnh, ra hiệu Tùng Kinh Uyên ngồi xuống, Tùng Kinh Uyên lập tức ngồi tĩnh tọa ở bên cạnh hần. “Nhìn sương mù trên mặt hồ này, cẩn thận cảm thụ, cho dù ngươi thấy gì cũng không cần nói, lẳng lặng trải nghiệm.”

Phương Vọng nhìn xem mặt hồ, ung dung nói.

Bên trong Kiếm Thiên trạch ẩn chứa Thiên Địa kiếm ý mạnh mẽ, đây cũng là nguyên nhân Kiếm Thánh để các kiếm tu ngộ kiếm trên mặt hồ, chỉ là đám kiếm tu kia không tìm được vị trí thích hợp nhất, mà nơi này chính là vị trí thích hợp nhất.

Nghe vậy, Tùng Kinh Uyên nửa tin nửa ngờ.

Tiểu Tử cũng nhìn về phía sương mù trên mặt hồ theo, gần đây, nó cũng cảm thấy khá hứng thú với kiếm đạo.

Điều đáng nhắc tới là, Đại Yêu Vương và mười tám vị yêu chúng của hắn cũng chết rồi, tất cả đều bị Tiểu Tử nuốt. Khẩu vị của tên này là thật lớn, ăn nhiều như vậy cũng không thấy béo, nhưng yêu khí của nó đúng là tăng trưởng.

Cổ Thiên Hùng liên tục kêu kỳ lạ, giữa yêu thú quả thực tồn tại tình huống nuốt lẫn nhau, nhưng rất khó biến yêu lực của đối phương thành của mình, nhiều nhất là tăng cường khí huyết thôi.

Mà Tiểu Tử đã mạnh mẽ đến tình trạng có thể đánh bại vị tu sĩ Huyền Tâm cảnh Cổ Thiên Hùng này.

Nói mới nhớ, vẫn là Cổ Thiên Hùng chủ động khiêu chiến Tiểu Tử, bị bại đến rồi tỉnh rồi mù. Ngũ Thánh kiếm pháp của hắn cạo gió cho Tiểu Tử, chỉ bóc xuống vài miếng vảy rắn, không tạo thành tổn thương chút nào.

Theo Phương Vọng, Ngũ Thánh kiếm pháp của Cổ Thiên Hùng thanh thế to lớn, rất dọa người, nhưng kém xa Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, chứ đừng nói đến đánh đồng với Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, Thiên Địa kiếm ý. Thứ lợi hại nhất Cổ gia có lẽ là Thần Dưỡng Kiếm Khí, đáng tiếc, Thần Dưỡng Kiếm Khí cần thời gian đi bồi dưỡng.

Phương Vọng hững hờ nhìn về phía mặt hồ, bất chợt, ánh mắt của hắn ngưng lại.

Chỉ thấy bên phía đối diện hồ xa xa có một bóng dáng áo đỏ như ẩn như hiện trong sương mù.

Phương Vọng lập tức đứng dậy, thả người nhảy lên, lướt qua giống như chim nhạn. Tùng Kinh Uyên hiếu kỳ nhìn về phía hắn, Tiểu Tử cũng giống như thế.

“Đáng ghét, nữ nhân xấu kia đến rồi!”

Tiểu Tử thấp giọng mắng, giọng điệu u oán.

Phương Vọng nhanh chóng bay đến phía đối diện hồ, rơi vào trước bóng dáng áo đỏ kia, hấn lộ ra nụ cười, hỏi: “Sao ngươi lại tới rồi?” Chu Tuyết ngẩng đầu, lộ ra gương mặt tỉnh xảo mà lạnh lùng của nàng dưới mũ rộng vành. Khóe miệng nàng hơi cong, lộ ra nụ cười động lòng người, nàng nhẹ giọng cười nói: “Nghe nói ngươi kiếm chém Đại Yêu Vương, thật uy phong, không phải sao. Đi ngang qua nơi đây, nhất định phải nhìn xem Phương Vọng trong truyền thuyết có phong thái ra sao.”

Phương Vọng nghe xong, cổ ý nhú mày hỏi: “Thế nào? Truyền đi nhanh như vậy sao?”

Chương 151: Suy nghĩ của Cổ Thiên Hùng, Thiên Nguyên Kiếm Thánh.

Chương 151: Suy nghĩ của Cổ Thiên Hùng, Thiên Nguyên Kiếm Thánh.

Thế nhưng khóe miệng của hắn căn bản không dề xuống được.

“Đúng thế, lấy được truyền thừa của Kiếm Thánh, lại mang Thiên Nguyên bảo linh trên người, hiện tại đã có người xưng ngươi là Thiên Nguyên Kiếm Thánh.”

Chu Tuyết cười nói, đôi mắt đẹp quan sát Phương Vọng, ý cười trong mắt càng ngày càng nồng đậm.

Nàng nhẹ nhàng đẩy bả vai Phương Vọng, hỏi: “Lấy được Kiếm Quân lệnh chưa?”

Phương Vọng gật đầu nói: ‘Lấy được, vật này rốt cuộc có lai lịch gì?’

Chu Tuyết liếc nhìn mặt hồ, ý vị thâm trường nói: “Đây chính là bảo bối tốt, chờ đến khi người đi ra ngoài, sẽ nhất hô bách ứng, như cá gặp nước. Thật ra ở trong vận mệnh ban đầu, là ta tới nơi đây tìm kiếm tiên duyên, nhưng lại không đạt được sự công nhận của Kiếm Thánh. Trước lúc lâm chung, Kiếm Thánh truyền Kiếm Quân lệnh cho đệ tử của hắn, Tùng Kinh Uyên. Từ sau lúc đó, Tùng Kinh Uyên rời khỏi Đại Tề, trở lại ngoài biển, đáng tiếc, hắn không có thực lực, bị người tập kích, Hoàng Kiếm Quân lệnh rơi vào trong tay người này.”

Thảm như vậy sao?

Phương Vọng nghe tới phía trước, còn hơi hồ thẹn. Hắn cảm thấy mình đoạt cơ duyên của Tùng Kinh Uyên, nhưng nghe đến sau, mới biết được là hắn cứu Tùng Kinh Uyên một mạng.

“Nghe nói người đã bái Kiếm Thánh làm sư phụ, ta không tưởng được chuyện như thế. Ta vốn tưởng rằng hắn sẽ chỉ ban Kiếm Quân lệnh cho người.” Chu Tuyết nhìn chằm chằm Phương Vọng nói, giọng điệu mang sự cảm khái.

Tiểu tử này luôn luôn có thể mang đến niềm vui bất ngờ cho nàng.

Phương Vọng gật đầu nói: “Mặc dù ở chung không lâu, nhưng Thiên Địa kiếm ý của hắn quả thực mạnh mẽ, hơn nữa còn truyền kiếm khí cho Hàn Vũ, chúng ta cũng nên xưng hắn một tiếng sư phụ.”

Chu Tuyết khẽ cười nói: “Ta đương nhiên sẽ hiểu sự mạnh mẽ của Thiên Địa kiếm ý. Hắn có thanh danh cực lớn ở phía nam ngoài biển, phải hơn xa trong tưởng tượng của người.”

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Hắn mạnh mẽ như vậy, vì sao mà còn có yêu vật dám đuổi theo?”

“Sở dĩ Kiếm Thánh là Kiếm Thánh, ngoài mệnh mẽ ra, hắn còn không sát sinh, †u hành sáu trăm năm, chưa từng giết qua một người một yêu. Đây cũng là nguyên nhân ta dám yên tâm để người đến. Đại tu sĩ giống Kiếm Thánh, nhân gian cũng không thấy nhiều, để người mai danh ẩn tích, chỉ bởi vì Kiếm Thiên trạch quá nhiều tu sĩ, sợ rước lấy phiền phức, ảnh hưởng đến việc tổ linh của người. Dù sao Kiếm Thánh không còn nhiều thời gian, bất cứ lúc nào cũng có thể tọa hóa.”

Chu Tuyết khiến trong đầu Phương Vọng lại hiện ra khuôn mặt Kiếm Thánh một lần nữa.

Vị sư phụ này vậy mà chưa bao giờ giết người...

Phương Vọng càng thêm cảm thấy hứng thú đối với quá khứ của Kiếm Thánh.

“Đúng, phụ thân Cổ Ly, Cổ Thiên Hùng, người có từng kết bạn với hắn không?”

Chu Tuyết hỏi sang chuyện khác.

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Kết bạn, hắn là chuyện này cũng ở trong tính toán của người?”

Chu Tuyết cười nói: “Cổ Thiên Hùng yêu thích kết bạn. Nếu người đến Kiếm Thiên trạch, rất có thể sẽ kết bạn cùng hắn, nhưng hắn thích bênh vực kẻ yếu, Cổ gia sở dĩ hủy diệt, chính là bởi vì đắc tội Đại Yêu Vương kia, khiến Đại Yêu Vương không vui, cuối cùng Cổ gia bị diệt. Người cùng Cổ Ly có mối quan hệ không tệ, Cổ gia lại chủ động lôi kéo người, vậy thì cứu đi, tránh cho nhân sinh để lại tiếc nuối.”

Nói đến hai chữ “Tiếc nuối”, ánh mắt của nàng trở nên tang thương, hình như nghĩ đến một vài chuyện cũ.

Phương Vọng âm thầm may mắn. May mắn Chu Tuyết là tộc nhân của hắn, nếu là kẻ địch, thì càng thêm đáng sợ, dự báo tương lai thực sự quá đáng sợ, căn bản không phòng được.

“Kiếm Thiên trạch không tệ, phát triển nơi này, chế tạo thành chỗ ở thứ hai của Phương gia đi. Đúng rồi, các kiếm thi của Kiếm Thánh nếu muốn đi theo ngươi, thì có thể nhận lấy, ngại phiền phức, có thể để Hàn Vũ đến quản lý.”

Chu Tuyết nói xong lời này, xoay người đi dọc theo bên hồ.

Phương Vọng vội vàng hỏi: “Ngươi đi đâu?”

Chu Tuyết cũng không quay đầu lại nói: “Bàn giao vài câu với Hàn Vũ, sau đó tiếp tục xuôi nam, đi tìm một bảo bối.”

Lần này, Phương Vọng không tiếp tục hỏi có thể dẫn hắn đi hay không, nếu Chu Tuyết thật sự muốn dẫn hắn đi, sẽ tự mở miệng.

“Nàng không yên lòng ta, nên cố ý đến xác định ta không sao ư?”

Phương Vọng nhìn bóng lưng Chu Tuyết, yên lặng nghĩ.

Nhưng một giây sau, hắn vội vàng dứt bỏ ý niệm này.

Quá tự tin rồi!

Đây không phải chính là ảo giác của nhân sinh sao?

Phương Vọng xoay người, đi đến phía đối diện hồ.

Hắn dự định tu hành một khoảng thời gian ở Kiếm Thiên trạch, thuận tiện chỉ điểm Phương Hàn Vũ, Tùng Kinh Uyên.

Tùng Kinh Uyên từ nhỏ đã là cô nhi, Kiếm Thánh vừa chết, hắn không biết đi con đường nào. Phương Hàn Vũ mời hắn gia nhập Phương gia, hắn do dự một hồi rồi vẫn đồng ý, chủ yếu là muốn đi theo Phương Vọng, mà đối với Phương gia, có thể tăng thêm một cao thủ Huyền Tâm cảnh, đương nhiên là chuyện tốt.

Phương Vọng trở lại đầu cầu kia, tiếp tục tu luyện. Tùng Kinh Uyên và Tiểu Tử ngồi hai bên hắn, nhìn mặt hồ ngộ

kiếm. Sau nửa canh giờ, Phương Hàn Vũ tìm tới Phương Vọng, nói Chu Tuyết đã rời đi, lần sau gặp nhau đoán chừng là ở Thái Uyên môn.

Phương Vọng chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì.

Phương Hàn Vũ thấy thế, thầm thở dài trong lòng.

Nữ hữu tình, lang vô ý!

Hắn thấy, lần này Chu Tuyết đến, rõ ràng là rất quan tâm Phương Vọng, tình ý đã không cần nói rõ.

Mà sao Phương Vọng cứ giả vờ ngây ngốc, không biết trong lòng hắn rốt cuộc ẩn giấu ai.

Phương Hàn Vũ nhìn bóng lưng Phương Vọng, xuất thần một lúc mới rời đi.

Hắn tuy được truyền thừa kiếm khí của Kiếm Thánh, nhưng trình độ kiếm đạo của hắn còn chưa đủ mạnh, gần đây vẫn đang luận bàn, giao lưu với các kiếm thị khác.

Đám kiếm thị đi theo Kiếm Thánh mà đến, Kiếm Thánh dù chết, nhưng sau khi kiến thức Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng, trong lòng bọn họ Phương Vọng đã là Kiếm Thánh mới, bọn họ sẵn lòng tiếp tục đi theo. Vì Phương Vọng, cho nên thái độ của bọn họ đối với Phương Hàn Vũ cũng rất nhiệt tình.

Chương 152: Lời thiên hạ, Kiếm tông khiêu chiến.

Chương 152: Lời thiên hạ, Kiếm tông khiêu chiến.

Chu Tuyết đến chỉ là một việc nhỏ xen giữa.

Ngoài kiếm thị, mà còn có gần trăm tên kiếm tu không rời đi, bao gồm cả Cổ Thiên Hùng. Bọn họ cũng cảm thấy rất hứng thú với Phương Vọng, muốn nhìn xem Phương Vọng tu luyện thế nào. Phương Vọng cũng không bạc đãi bọn họ, thỉnh thoảng sẽ triệu tập tất cả mọi người, giảng Thiên Địa kiếm ý

cho bọn họ, về chuyện có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, đều do tạo hóa cá nhân, mà tấm lòng của hắn cũng làm cho các kiếm tu càng thêm kính nể hắn.

Tám tháng sau, Phương Vọng đột phá tới Huyền Tâm cảnh tầng ba.

Hiện tại các kiếm thị của Kiếm Thiên trạch đã tâm phục khẩu phục với Phương Hàn Vũ. Dựa vào bảo linh bản mệnh Kiếm Thánh ban tặng, ngộ tính đối với kiếm pháp của hắn cực cao. Hắn dùng thời gian nửa năm, tập được mấy bộ kiếm pháp tinh diệu, bây giờ có thể tự nhiên nắm giữ kiếm khí của Kiếm Thánh, quét ngang phần lớn tu sĩ Huyền Tâm cảnh cũng không thành vấn đề.

Chương 153: Lời thiên hạ, Kiếm tông khiêu chiến. (2)

,

Dưới sự dẫn đường Phương Vọng, Tùng Kinh Uyên cũng dần dần bắt được sự tồn tại của Thiên Địa kiếm ý, chỉ là muốn lĩnh ngộ triệt để Thiên Địa kiếm ý vẫn rất khó với hắn, nhưng ít ra hắn có hi vọng, không còn chán chường nữa.

Trong lòng hắn thậm chí sinh ra một ý nghĩ hoang đường.

Đó chính là thành tựu về Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng còn cao hơn cả sư phụ hắn, Kiếm Thánh!

Đi theo Kiếm Thánh nhiều năm như vậy, hắn đều không thể tìm thấy đường ra, nhưng đi theo Phương Vọng tu hành hơn nửa năm, hắn đã có thể có một chút cảm ứng...

Một ngày này.

Phương Vọng mở to mắt, nhìn mặt hồ, đuổi cái lưng mệt mỏi.

Tiểu Tử nhảy ra từ dưới đáy hồ, nói: “Công tử, gần đây tu sĩ đến Kiếm Thiên trạch càng ngày càng nhiều, cảm giác muốn xảy ra chuyện.”

Phương Vọng vốn định rời khỏi Kiếm Thiên trạch nghe xong, không khỏi nhướn mày, mở miệng nói: “Thật sao? Vậy người đi hỏi Hàn Vũ một chút đi.”

Tiểu Tử lập tức chui vào đáy hồ, biến mất không thấy gì nữa.

Phương Vọng cũng không sợ, sau khi đánh bại Đại Yêu Vương, niềm tin của hắn tăng vọt, cho dù có đối mặt Ngung Thần cảnh, hắn cũng có lực lượng.

Lần này trở về, liền nên đối mặt với Lục Viễn Quân, Triệu Chân! Tên tuổi Thiên Nguyên Kiếm Thánh đã đủ để Thái Uyên môn coi trọng hắn. Hắn tin tưởng giữa hắn và Lục Viễn Quân, trên dưới Thái Uyên môn tất nhiên sẽ chọn hắn. Dù Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử có không đồng ý, cũng không có cách nào.

Tuy nhiên không biết vương triều Đại Tề còn bao lâu mới có thể chuyển biến thành vương triều tu tiên.

Phương Vọng vẫn luôn không chú ý đến việc này, không biết tiến độ của nó.

Một canh giờ sau, Tiểu Tử rốt cục trở về, còn có Cố Thiên Hùng đến theo nó, chỉ thấy mặt mũi Cố Thiên Hùng tràn đầy vẻ lo lắng.

Phương Vọng đứng trên đầu cầu, nhẹ nhàng phe phẩy quạt, trong lòng dù hoang mang, nhưng cũng không sốt ruột, chờ bọn họ đi tới trước mặt mình.

“Đại sự không ổn, đại trưởng lão Huyền Hồng Kiếm tông Khổng Tích tuyên bố muốn tới Kiếm Thiên trạch khiêu chiến Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thánh!”

Cố Thiên Hùng trầm giọng nói.

Đại trưởng lão?

Phương Vọng nhướn mày, hỏi: “Khổng Tích rất mạnh sao?”

Cố Thiên Hùng hít sâu một hơi, hồi đáp: “Hắn dù không phải tông chủ, nhưng hắn thu hoạch được danh Kiếm tông. Bàn về kiếm đạo, người có thể sánh vai với hắn trong thiên hạ

Đại Tề, không quá ba người! Ngay vào một trăm ba mươi năm trước, Khổng Tích đã bước vào Huyền Tâm cảnh tầng chín. Thời tuổi trẻ, hắn từng muốn bá Kiến Thánh làm sư phụ, bị cự tuyệt, đoán chừng trong lòng vẫn luôn ghi hận, nghe nói người đạt được truyền thừa của Kiến Thánh, thế là buông lời, một năm sau sẽ đến Kiến Thiên trạch khiêu chiến người, kiếm khách trong thiên hạ đều có thể đến xem trận chiến. Tính toán thời gian, đã có năm tháng, đợi thêm bảy tháng, hắn sẽ đến.”

“Lão thất phu này thật ác độc, buông lời thiên hạ, nếu người không ứng chiến, người trong thiên hạ nhất định chê cười người, nhưng hắn là bối phận gì, ý già hiếp nhỏ, vô liêm sỉ!”

Cổ Thiên Hùng rất tức giận, bất tri bất giác, hắn đã xem Phương Vọng như người một nhà.

Không làm nhạc phụ, thì làm huynh đệ cũng được mà

Tiểu Tử lại không quan tâm, hét lên: “Sợ cái gì? Khổng Tích kia có mạnh hơn, thì có thể lợi hại bằng Đại Yêu Vương sao? Công tử nhà ta nên tranh cao thấp cùng cường giả hàng đầu Đại Tề.”

Phương Vọng không ngờ tới sau khi mình chém giết Đại Yêu Vương, mà còn không người dám tới gây phiền phức cho mình. “Đã như vậy, thì cứ tới đi.”

Phương Vọng bình tĩnh nói, trong lòng lại khá chờ mong.

Cho tới nay, hắn còn chưa chân chính dùng hết sức mình đâu.

Huống chi, đối phương đã kêu gọi thiên hạ, nếu hắn trốn, người trong thiên hạ nhìn hắn thế nào, Thái Uyên môn nhìn hắn thế nào đây?

Biết rõ là dương mưu, Phương Vọng cũng đồng ý tiếp!

Hết thủy lực lượng bắt nguồn từ tu vi và bản lĩnh của hần!

“Thế nhưng là...”

Cổ Thiên Hùng nhíu mày, muốn khuyên, cũng không biết khuyên thế nào, vì hần cũng không rõ ràng Phương Vọng rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Lúc này, Tùng Kinh Uyên từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Phương Vọng, mặt không cảm xúc: “Người không phải muốn làm đệ nhất thiên hạ sao, vậy thì phải nghênh chiến. Sư phụ tu hành sáu trăm năm, sở dĩ làm Kiếm Thánh, không phải hần chưa từng bại, mà là cho dù đối mặt khiêu chiến thế nào, hần cũng sẽ không tránh né.”

Phương Vọng nhướn mày, Tiểu Tùng này đang kích hần à.

“Mà còn có bảy tháng, vậy thì chờ đi.”

Phương Vọng lắc đầu nói, trong lòng của hần chợt nhớ tới một chuyện khác.

Lục Viễn Quân, Triệu Chân sẽ không chạy rồi đây chứ?

Mặc dù hần không có trở về, nhưng tin tức hần đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh, chém giết Đại Yêu Vương tất nhiên sẽ truyền đi xôn xao ở Tu Tiên giới Đại Tề, nếu không đại trưởng lão của Huyền Hồng Kiếm tông cũng sẽ không nóng vội như vậy. Nếu hai người Lục Viễn Quân trốn, thì coi như bọn họ đủ quả quyết, sau này lại từ từ truy sát.

Nếu không trốn, thì chỉ có thể nói mệnh nên xong rồi.

Phương Vọng nghĩ như vậy, sau đó nâng lên vạt áo, dả tọa, tiếp tục tu luyện một lần nữa.

Chương 153: Lời thiên hạ, Kiếm tông khiêu chiến. (2)

Cổ Thiên Hùng thấy không khuyên nổi, chỉ có thể bỏ qua. Hần nhìn về phía Tùng Kinh Uyên, nhướn mày nói: “Tùng

Kinh Uyên, tìm một chỗ luyện chút chứ?”

Tiểu tử này không thành thật, cũng dám kích con rể hần. Hần nhất định phải rèn luyện cho kỹ một phen, nếu không sau này chắc sẽ mang đến phiền phức cho con rể!

Vì hạnh phúc của nữ nhi, Cổ Thiên Hùng cảm thấy mình cần phải xuất thủ.

“Đi thôi.”

Tùng Kinh Uyên đáp, hần cũng cần một trận luận bàn để tạo tự tin.

Kết quả là, hai người đập sóng mà đi, Tiểu Tử cũng vội vàng đi theo, muốn tham gia náo nhiệt. ... Trong một tòa đại điện sáng ngời, một thiếu niên mặc áo đen đi tới, chính là thiên tài đệ nhất của Huyền Hồng Kiếm tông, Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh đi một đường tới trước bậc thang, hần nhíu mày nhìn về phía bóng dáng tĩnh tọa trên bậc thang.

“Sur thúc, lấy thân phận của ngài đi khiêu chiến Phương Vọng, không ổn đâu!”

Muội muội của Từ Cầu Mệnh, Từ Thiên Kiều đã được Phương Vọng cứu, cho nên hần nợ Phương Vọng một ân tình, hần nhất định phải tới.

Kiếm tông Không Tích, thể cốt gầy gò, mặc áo bào màu đen rộng lớn, mái tóc dài xen kẽ trắng đen tùy ý rối tung, trên trán của hần in hình xăm một thanh kiếm màu đỏ, khiến cho gương mặt vốn uy nghiêm của hần thoát nhìn càng có cảm giác áp bách.

Không Tích mở to mắt, nhìn xuống Từ Cầu Mệnh trên điện, nói: “Đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh, chém giết Đại Yêu Vương, hần đã không phải là thiên tài, mà là kiếm

khách danh chấn thiên hạ. Bồn tọa khiêu chiến hấn, có gì không ổn?”

“Chớ trách bồn tọa nói chuyện không nề tình. Nếu như bồn tọa không xuất thủ, Phương Vọng nhất phi trùng thiên, sau này cả đời người cũng chỉ dưới bóng ma của hấn, Huyền Hồng Kiếm tông cũng sẽ thấp hơn Thái Uyên môn một đầu, chịu đựng Thái Uyên môn ức hiếp!”

“Thiên Nguyên bảo linh của hấn rất ghê gớm, nhưng Tiên đạo thật sự là do phẩm cấp bảo linh làm chủ sao? Từ xưa đến nay, người thành tiên lẽ nào đều là Thiên Nguyên bảo linh ư? Ta thấy chưa chắc đâu!”

Từ Cầu Mệnh bình tĩnh nói, không hề bị Không Tích chọc giận.

Không Tích mỉm cười, chỉ là hiện rõ vẻ trào phúng, hấn hừ nói: “Người vẫn còn trẻ, hoàn toàn không rõ phẩm cấp bảo linh có ý nghĩa gì, đây chính là thiên mệnh. Quả thật trên đời này có cơ duyên, có tiên duyên, thậm chí ở mức độ nào đó, cơ duyên càng quan trọng hơn. Nhưng đó chỉ là đối với người không thể trường sinh, cơ duyên chỉ có thể khiến bọn họ sống tốt hơn trong tuổi thọ có hạn. Nhưng mà tu tiên không theo đuổi trường sinh, vậy thì có ý nghĩa gì?”

“Địa Nguyên bảo linh không thể trường sinh, Thiên Nguyên có thể trường sinh hay không, bồn tọa không rõ, nhưng chính vì không rõ nên bồn tọa nhất định phải ra tay. Nếu như Phương Vọng trường sinh, lại trở thành chưởng môn Thái Uyên môn, người cảm thấy sau này có còn Huyền Hồng Kiếm tông, có còn cử đại giáo phái không?”

Sắc mặt Từ Cầu Mệnh hơi thay đổi, đặt vào lập trường của Huyền Hồng Kiếm tông, quả thật làm như vậy không có gì đáng trách.

Chỉ là...

Từ Cầu Mệnh căn răng nói: “Xin sư thúc cho ta một cơ hội, ta nhất định sẽ chứng minh bản thân không yếu hơn Phương Vọng!”

Hắn sinh ra đã kiêu ngạo, mặc dù sự quật khởi của Phương Vọng đã làm chấn chấn động, nhưng hắn càng mong đợi và có động lực nhiều hơn. Không nhắc đến ơn cứu mạng của Từ Thiên Kiêu, hắn cũng hy vọng có thể so tài một cách quang minh chính đại với đối thủ như vậy.

Khổng Tích nhắm mắt nói: “Chuyện này chỉ có bốn tọa có thể làm được, cũng không thể để sư phụ người làm, lui xuống đi, ý ta đã quyết.”

Từ Cầu Mệnh cau chặt lông mày, giãy giữa một lát, cuối cùng vẫn rời đi.

Hắn quyết định trực tiếp đi tìm sư phụ hắn, để sư phụ hắn định đoạt...

Từ sau khi biết Kiếm tông Khổng Tích muốn đến khiêu chiến với mình, Phương Vọng phát hiện mỗi ngày đều có tu sĩ đến.

Cũng may tu sĩ có thể đến Kiếm Thiên trạch yếu nhất cũng là Tổ Linh cảnh, tu sĩ như vậy đã tích cốc, sẽ không làm ô nhiễm Kiếm Thiên trạch của hắn.

Đúng vậy, hắn đã coi Kiếm Thiên trạch là đồ của mình, người khác cũng nghĩ như vậy, Tùng Kinh Uyên và các kiếm thị đều chỉ phục Phương Vọng.

Bất tri bất giác, trong lòng bọn họ, Phương Vọng đã vượt qua Kiếm Thánh, bởi vì Phương Vọng có thể trực tiếp truyền thụ Thiên Địa kiếm ý cho bọn họ, điểm này hắn hào phóng hơn Kiếm Thánh.

Nhưng lại không biết, không phải Kiếm Thanh không truyền, mà Kiếm Thánh đã bao trùm Thiên Địa kiếm ý ở mặt hồ, mặc cho bọn họ lĩnh hội, chỉ là ngộ tính của bọn họ không đủ.

Còn trình độ Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng đã đạt đến đại viên mãn, vượt qua sự hiểu biết về Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thánh, hẳn truyền thụ Thiên Địa kiếm ý, có thể khiến người khác cảm ngộ nhiều hơn.

Từng ngày trôi qua.

Tu sĩ đến Kiếm Thiên trạch càng ngày càng nhiều. Đứng ở ven hồ nhìn qua, dọc đường tràn đầy bóng dáng tu sĩ. Các kiếm thi vạch ra phạm vi ba dặm xung quanh ở chỗ của Phương Vọng, không cho phép tu sĩ khác đến gần.

Tổng cộng có một trăm hai mươi ba kiếm thi, tu vi yếu nhất cũng đạt đến Tổ Linh cảnh tầng sáu, mạnh nhất thì có Huyền Tâm cảnh tầng bốn, những người này tụ tập lại chính là một thế lực rất mạnh, đủ để ổn định cục diện.

Bình thường do Phương Hàn Vũ, Tùng Kinh Uyên thống lĩnh kiếm thi, quản lý tình hình của Kiếm Thiên trạch, Phương Vọng rất ung dung, mỗi ngày đều tu luyện, thi thoảng đi câu cá.

Thời gian bốn tháng chớp mắt đã trôi qua.

Tu sĩ đến Kiếm Thiên trạch đã hơn hàng nghìn, các giáo phái lớn đều có, thậm chí ngay cả Lý gia cũng đến.

Lý gia có Lý Hồng Sương, Lý Hồng Cương, gia chủ đã đích thân đến thăm hỏi Phương Vọng, chủ động tạ tội.

Thì ra thân phận Bạch Y Kinh Hồng đã không giấu được nữa, chủ yếu là danh tiếng của Phương Vọng quá lớn, ngay cả đệ tử nội môn trong Thái Uyên môn đều điên cuồng thăm dò

tình báo của hắn, tin tức lan truyền nhanh chóng, Lý gia không hề phần nộ, chỉ có sợ hãi.

Chương 154: Chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề, giai thoại thiên cổ.

Chương 154: Chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề, giai thoại thiên cổ.

Gia chủ Lý gia Lý Thanh Phong đứng ở phía sau Phương Vọng, chân thành xin lỗi, tư thái rất thấp.

Phương Vọng không quay đầu nói: “Nếu Lý gia đã đuổi Lý Hồng Sương ra khỏi gia phủ từ lâu, vậy tất nhiên không liên quan đến Lý gia. Còn về Lý Hồng Cương, nói thật, ta rất kính nể hắn, không hề tức giận, ra mặt vì con trai mình là điều nên làm. Các hạ yên tâm, ta và Lý gia không có thù.”

Lý Thanh Phong thở phào nhẹ nhõm. Tu vi của hắn là Huyền Tâm cảnh tầng hai, nhưng nhìn bóng lưng của Phương Vọng, hắn lại cảm nhận được áp lực rất lớn, ngay cả con rắn tím quấn trên cọc gỗ bên cạnh cũng khiến hắn không rét mà run.

Trong mắt hắn, Phương Vọng không chỉ là thiên tài Thiên Nguyên, hắn còn có thể sánh ngang cường giả cái thế Ngung Thần cảnh!

“Phương công tử, đây là chút tâm ý của Lý gia chuyển giao cho Phương gia, Lý gia nguyện qua lại thân thiết với Phương gia.”

Lý Thanh Phong nghiêm túc nói, hai tay dâng lên một túi trữ vật.

Phương Vọng giơ tay, túi trữ vật tự động bay vào trong tay hắn, động tác này khiến Lý Thanh Phong thâm kinh ngạc trong lòng.

Hắn hoàn toàn không cảm nhận được linh lực của Phương Vọng.

“Ta thay mặt Phương gia cảm ơn người, người dẫn người ở lại đi, đúng lúc xem trận chiến của ta và Kiếm tông.”

Phương Vọng nhận lấy túi trữ vật, khẽ nói. Lý Thanh Phong lập tức hành lễ, sau đó quay người rời đi.

Việc xen giữa như vậy không chỉ có Lý gia. Thiên Nguyên bảo linh cộng thêm thực lực chém giết Đại Yêu Vương khiến rất nhiều thế gia, giáo phái sau khi nghe tin đã đến đây, muốn tạo mối quan hệ thân thiết với Phương Vọng và Phương gia.

Còn trận chiến với Kiếm tông, mặc dù bọn họ không thể phán đoán ai thắng ai thua, nhưng tạo quan hệ tốt với Phương Vọng trước là chuyện tốt.

Bọn họ đều không cảm thấy Phương Vọng sẽ chết, cho dù thua thảm hại, chắc cũng có người mạnh ra mặt. Hắc hắc là Thiên Nguyên bảo linh đấy, không ai biết hắn có thể đạt đến độ cao nào, nhưng có một lời nói đã đồn khắp Tu Tiên giới.

Phương Vọng là chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề

Chỉ cần Phương Vọng sống sót, thì Ngưng Thần cảnh sẽ không còn là đỉnh điểm của Tu Tiên giới Đại Tề nữa!

Đương nhiên, đây đều là lời tu sĩ tầng dưới cùng nói, giáo phái lớn càng lo hắn sẽ lật đổ vận mệnh của Tu Tiên giới hơn.

Cuộc chiến với Kiếm tông ngày càng đến gần, thế gia đến thăm hỏi Phương Vọng càng ngày càng nhiều, trong cửu đại giáo phái có hai giáo phái chính đạo đã đến, thậm chí còn cho hắn tình báo của Không Tích.

Không Tích đã đạt đến Ngưng Thần cảnh, hơn nữa không phải vừa đột phát!

Phương Vọng không hề ngạc nhiên về điều này, dù sao lúc trước hắn giết chết Đại Yêu Vương, bây giờ người dám đến tất nhiên đều là Ngung Thần cảnh. ...

Cách trận chiến với Kiếm tông vẫn còn một tháng, Kiếm Thiên trạch đã trở nên rất náo nhiệt, trên mặt hồ chỗ nào cũng có thể bóng dáng ngộ kiếm, ven hồ thì đầy bóng dáng của các thể lực khắp nơi tụ tập.

Hôm đó, Phương Hàn Vũ dẫn người bước tới.

Phương Vọng giống như cảm nhận được điều gì, vội vàng mở mắt ra, đứng dậy.

Chỉ thấy gia gia Phương Mãnh, phụ thân của hắn và một đám tộc nhân bước tới, tổng cộng có hơn hai mươi người.

“Vọng Nhi!”

Thấy Phương Vọng, Phương Mãnh vui vẻ gọi.

Phương Vọng lập tức lách mình đến trước mặt bọn họ, cười hỏi: “Gia gia, phụ thân, sao các người đến rồi?”

Phương Mãnh vuốt râu nói: “Tôn nhi ta đại chiến Kiếm tông, sao ta có thể không đến?”

“Đúng vậy, bây giờ tin tức đã truyền khắp thiên hạ, Phương gia chúng ta bước vào Tu Tiên giới nhiều năm, tất nhiên có thể biết được tin tức. Tiểu tử thôi, rời nhà gần mười sáu năm rồi, người vẫn cứ không về nhà, cánh cứng rồi.”

Phương Dân nói theo, hắn trợn mắt, đáng vẻ tức giận. Nhưng còn chưa đợi Phương Vọng trả lời, Phương Mãnh đã hừ lạnh, hỏi: “Người hiểu cái gì, tôn nhi của ta theo đuổi trường sinh, sao có thể bị người trì hoãn được?”

Phương Dân xấu hổ cười, chỉ có thể gật đầu nói phải.

Tộc nhân khác đều chào hỏi Phương Vọng, rất nhiều gương mặt xa lạ đối với Phương Vọng, chủ yếu là hắc đã quên, cho nên chỉ có thể cười gật đầu.

Thấy Phương Vọng danh tiếng chấn động Tu Tiên giới vẫn vô cùng lễ phép, áp lực của mọi người lập tức giảm đi.

“Phụ thân ngươi đã kế thừa chức vị Quốc công của ta, sau này ngươi chính là thế tử. Đương nhiên thân phận này không quan trọng đối với ngươi, chỉ nói cho ngươi biết thôi. Triều đình cũng rất nhiệt tình với Phương gia, chắc là Thái Uyên môn ra tay rồi.”

Phương Mãnh cười nói.

Nhiều năm không gặp, cơ thể của hắc đã khỏe mạnh hơn nhiều, trong người còn có dao động linh lực.

Phương Vọng ngạc nhiên hỏi: “Sao không để đại bá làm Quốc công?”

Một nhi tử của đại bá Phương Thế cười nói: “Phụ thân ta đang bận tu tiên, để ngũ thúc làm Quốc công, ngược lại làm phiền ngũ thúc rồi.”

Phương Dân lắc đầu nói: “Tư chất ta bình thường, Chu Tuyết nể mặt ngươi nên đã cho ta rất nhiều tài nguyên tu hành, đáng tiếc, ta vẫn không bằng các bá bá của ngươi, cần gì cường cầu chứ.” Nghe đến đây, Phương Vọng không biết nên nói gì.

Hắc có thể nói thiên phú hắc tuyệt vời, phụ thân chắc chắn cũng không kém sao?

Hắc là dựa vào Thiên Cung...

“Được rồi, chào hỏi tạm tạm rồi, tôn nhĩ ngoan, ngươi tiếp tục tu luyện, đợi đại chiến kết thúc, gia gia có lời muốn nói riêng với ngươi.”

Phương Mạnh nhìn Phương Vọng, cười ha ha nói. Dứt lời, hắn không đợi Phương Vọng trả lời, đã thúc giục các con cháu rời đi.

Phương Hàn Vũ nói: “Để ta sắp xếp cho bọn họ.”

Phương Vọng nhìn bóng lưng của bọn họ, trong lòng âm ập.

Đối với người Phương gia, chỉ là gần mười sáu năm chưa gặp, đối với Phương Vọng thì đã là hai nghìn năm không gặp. “Có bọn họ ở bên cạnh, bề quan thêm năm trăm năm thì có là gì?”

Phương Vọng hăng hái nghĩ trong lòng, hắn đã có suy nghĩ càng kiên quyết hơn đối với trận đại chiến tiếp theo.

Hắn phải mạnh mẽ đánh bại Không Tích!

Không hề nề tình!

Hắn muốn nói cho toàn thiên hạ biết Phương Vọng hắn mạnh cỡ nào, sau này muốn trêu chọc Phương gia, phải cân nhắc bản thân có đủ tư cách đắc tội hắn hay không trước đấy...

Chương 155: Chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề, giai thoại thiên cổ. (2)

Chương 155: Chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề, giai thoại thiên cổ. (2)

Mặt trời nắng gắt chiếu xuống từ trên cao, Kiếm Thiên trạch bốn mùa như xuân vẫn là phong cảnh đẹp như tranh.

Trước một lầu các, Cổ Ly đứng trên hành lang, ngăn người nhìn mặt hồ. Nàng mặc áo bào đệ tử của Thái Uyên môn, mặt mang lụa mỏng, mặc dù chỉ để lộ một đôi mắt, nhưng vẫn rất xinh đẹp động lòng người.

Cổ Thiên Hùng đi ra từ trong phòng, nói: “Đừng lo lắng, người chưa từng thấy cảnh tượng tiểu tử kia thi triển Thiên Địa kiếm ý thôi, ta nói người nghe, nếu Không Tích tận mắt thấy, chắc chắn không dám khiêu chiến hần.”

Cổ Ly không nhìn về phía hần, chỉ bình tĩnh nhìn mặt hồ, nói: “Ta không lo hần sẽ thua, ta chỉ tò mò tại sao người không để ta gặp hần, ta hoàn toàn không làm trễ bao nhiêu thời gian của hần.”

Trên mặt Cổ Thiên Hùng lóe qua vẻ xấu hổ, cố ra vẻ nghiêm túc, hỏi: “Nữ nhi, bây giờ hần cần tĩnh tâm, người hiểu không? Sự xuất hiện của người sẽ tạo áp lực cho hần, cho dù không có áp lực, cũng sẽ có tạp niệm, dù sao trong lòng hần có người.”

“Thật sao?”

Cổ Ly nghiêng đầu nhìn về phía hần, ánh mắt mang vẻ mong đợi, thấp thỏm.

Cổ Thiên Hùng mặt dày, nói: “Đương nhiên, lúc trước bọn ta đều giấu giếm thân phận, xưng huynh gọi đệ. Hần từng nói với †a, hần thích sư muội ở động phủ bên cạnh, khổ nỗi bọn họ đều là kỳ tài ngút trời, hần không hy vọng xác định tình cảm sớm quá, để tránh ảnh hưởng đạo tâm. Nữ nhi, ta cảm thấy hần nói đúng, các người còn trẻ, có rất nhiều thời gian chung sống, có thể không chế tình cảm mới có thể theo đuổi đại đạo trường sinh.”

Cổ Ly cau mày hỏi: “Sao lúc trước người không nói?”

Cổ Thiên Hùng thở dài, nói: “Ai bảo người không ngồi yên được như vậy, nữ nhi, †a không thể không phê bình người, điểm này người kém xa Phương Vọng rồi. Người có thể có chút tiền đồ không, Phương Vọng hần là Thiên Nguyên bảo linh, nhưng người là Địa Nguyên bảo linh, kém đến nỗi nào

đâu? Dốc lòng tu luyện, đuổi kịp bước chân của hấn, thì mới có thể trở thành giai thoại thiên cổ!”

Qua sự khuyên can của Cố Thiên Hùng, Cố Ly mới hạ quyết tâm không đi quấy rầy Phương Vọng, nàng quay người đi vào trong lầu các, chuẩn bị tu luyện.

Cố Thiên Hùng thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ nguy hiểm quá.

Cái khó ló cái khôn này của hấn đúng là ý nghĩ thiên tài.

Ừm!

Chính là như vậy, sau này phải khuyên nữ nhi cố gắng tu luyện, không thể để nàng tiếp xúc với Phương Vọng.

“Nữ nhi ngoan, chuyện theo đuổi phu quân, vi phụ giúp người, người tạm thời đừng tiếp xúc với hấn, dù sao Phương Vọng cũng không có suy nghĩ gì với người, đỡ cho người đau lòng.”

Cố Thiên Hùng nghĩ như vậy, trong lòng không còn sót lại chút áy náy nào, thay vào đó là cảm động.

Người làm phụ thân có thể làm tới mức này như hấn, thật sự không tìm được người thứ hai!

Cố Thiên Hùng quay người rời đi, hấn chuẩn bị đi tìm Phương Vọng nói chuyện.

Chuyện cưới thê nạp thiếp có thể tạm thời không nhắc đến, nhưng có vài đảm bảo thì vẫn phải đòi!

Ở bên khác.

Phương Vọng ngồi trên cầu, vươn vai, hấn thở dài: “Cũng không biết Kiếm tông kia khi nào mới đến, tính thời gian chắc cũng sắp đến rồi nhỉ?”

Tiểu Tử nằm bò bên cạnh hắn, nhìn mặt hồ rộng lớn, trả lời: ‘Ai biết được, có lẽ Sợ rồi.’

Nếu như nhìn kỹ, trong mắt rắn của nó lờ mờ có một bóng dáng đang luyện kiếm, động tác rất nhanh, rất khó nhìn rõ.

Phương Vọng nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Tử, giờ tay xoa đầu rắn của nó.

Mấy tháng gần đây, Tiểu Tử rất an phận, trở nên không giống nó lắm.

Phương Vọng biết nguyên nhân, bởi vì nó đang đắm chìm trong ngộ kiếm, chỉ là chuyện này khiến hắn cảm thấy hoang đường. Một con rắn có ngộ tính kiếm đạo còn cao hơn cả Tùng Kinh Uyên?

Không hổ là xà yêu có thể sống sót trong Đại Thánh Động Thiên.

Lúc này, Tùng Kinh Uyên bước lên cầu gỗ, đi thẳng tới sau lưng Phương Vọng mới dừng lại, hắn nói: “Thần Kiếm của sư phụ vẫn chưa tìm thấy.”

Kiểm Thánh truyền thụ Thiên Địa kiếm ý cho Phương Vọng, kiếm khí thì tạo nên bảo linh cho Phương Hàn Vũ. Hắn thậm chí còn đưa nhẫn trữ vật của mình cho Phương Hàn Vũ, nhưng trong chiếc nhẫn kia không hề có Thần Kiếm.

Trước khi Kiếm Thánh tọa hóa, đa số kiếm tu đều đến vì kiếm của Kiếm Thánh.

Nghe đồn kiếm của Kiếm Thánh là tồn tại vượt qua pháp khí tuyệt phẩm, chứa đựng sức mạnh kiếm đạo tối cao, khiến kiếm khách thiên hạ đổ xô vào. “Không tìm thấy thì thôi, chắc sư phụ có tính toán của mình, nếu như chúng ta có duyên, thì tự nhiên nó sẽ xuất hiện trước mặt chúng ta.”

Phương Vọng lại nhìn rất thoáng. Hắn có ba bảo linh bản mệnh, không quá khát vọng đối với kiếm của Kiếm Thánh.

“Ừ, đây là bảy mươi một pháp kiếm thượng phẩm ngươi cần.”

Tùng Kinh Uyên gật đầu, sau đó ném túi trữ vật vào trong lòng Phương Vọng.

Phương Vọng nhướn mày hỏi: “Nhanh như vậy sao?”

Tùng Kinh Uyên nói: ‘Đa số đều là các thế lực tặng, Phương Hàn Vũ thu xếp ra, dù sao ngươi cũng Kiếm Thánh mới thăng cấp, bảo bối tặng cho ngươi chắc chắn phải là tặng kiếm. Bản thân ta cũng góp hai cây, cộng thêm mười mấy thanh do mấy kiếm thị ra ngoài mua.’ Giá cả của pháp khí thượng phẩm không hề thấp.

Phương Vọng chuẩn bị móc thiên tài địa bảo trong túi trữ vật của mình ra, Tùng Kinh Uyên đã quay người, bỏ lại một câu:

“Ngươi là chủ nhân của Kiếm Thiên trạch, lại là sư đệ của ta, coi như quà gặp mặt ta tặng cho ngươi. Các kiếm thị cũng cảm ơn ngươi truyền thụ kiếm ý, cho nên ngươi không cần móc túi trữ vật ra.”

Phương Vọng nghiêng đầu nhìn, Tùng Kinh Uyên bước lên trước năm bước, tung người nhảy lên, đập kiếm bay về phía núi Cao xa Xa.

Hắn không nhịn được cười, sư huynh này ngoài lạnh trong nóng nha.

Hắn nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Tử, có thấy không? Đây chính là lợi ích của thế lực, khi nào ngươi ra ngoài tự lập làm vương, thu thập thiên tài địa bảo cho công tử ta đây?” “Thôi bỏ đi, ta không có năng lực như vậy, vẫn là ở lại bên cạnh công tử tốt hơn, nếu như công tử buồn chán, cũng có thể chơi ta.”

Chương 156: Chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề, giai thoại thiên cổ. (3)

Chương 156: Chí bảo của Tu Tiên giới Đại Tề, giai thoại thiên cổ. (3)

Tiểu Tử thuận miệng trả lời, Phương Vọng nghe mà khóe môi co giật.

Đều tại Cổ Thiên Hùng!

Cái tên già mà không đứng đắn kia!

Phương Vọng không nói chuyện nữa, cầm túi trữ vật của Tùng Kinh Uyên, lần lượt lấy pháp kiếm ra, bắt đầu luyện hóa cấm chế.

Không lâu sau, Cổ Thiên Hùng đã đến, ra sức lái nhai hy vọng Phương Vọng có thể đảm bảo đừng nói cho Cổ Ly biết lời khốn nạn lúc trước hai người từng nói. Phương Vọng đồng ý, nào biết Cổ Thiên Hùng chê hắn đồng ý quá nhanh, sợ có bẫy, cứ bắt viết ra làm bằng chứng, giày vò mãi một lúc mới rời đi.

Đợi Cổ Thiên Hùng rời đi, Phương Vọng không khỏi cảm thán hỏi: “Tiểu Tử, người nói xem có phải hắn bị ngốc không? Viết ra làm bằng chứng không phải chính là tạo ra chứng cứ phạm tội cho mình rồi à?”

Cổ Thiên Hùng vốn có thể thề thốt phủ nhận, bây giờ cầm chứng cứ trong tay, hôm nào đó đánh rơi thì tiêu đời rồi.

“Hắn vẫn luôn ngốc nghếch.”

Tiểu Tử thuận miệng đáp. ...

Ước hẹn một năm đã đến, Kiếm Thiên trạch trở nên vô cùng náo nhiệt, ven hồ toàn là bóng người, các giáo phái lớn đều có, người của Thái Uyên môn cũng đến, người dẫn đầu còn là Tham Thụy chân nhân, Triệu Truyền Càn.

“Triệu trưởng lão, không phải Kiếm tông kia không dám đến đây chứ?”

Chu Bác hỏi, ánh mắt nhìn về phía Triệu Truyền Càn tĩnh tọa ở trên cùng. Máy trăm người xung quanh đều là đệ tử Thái Uyên môn, hơn nữa thực lực đều không yếu, kém nhất cũng là đệ tử phân mạch.

Đệ tử khác lao nhao bàn tán, đều cảm thấy Kiếm tông sợ rồi.

Đa số mọi người đều không hiểu Kiếm tông Khổng Tích, nhưng bọn họ lại coi Phương Vọng như truyền kỳ.

Tu hành bốn năm, thành danh qua một trận cửu mạch đấu pháp, sau này để lộ bảo linh bản mệnh của mình là Thiên Nguyên bảo linh, lại càn quét mười ba thiên tài hàng đầu. Tiếp nữa, Phương Vọng đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh, chém giết Đại Yêu Vương, được xưng là Thiên Nguyên Kiếm Thánh. Các loại sự tích ấy đều đủ khiến đệ tử Thái Uyên môn tự hào.

Bây giờ, bọn họ hành tẩu thiên hạ, gặp tu sĩ biết bọn họ đến từ Thái Uyên môn đều sẽ kinh ngạc cảm thán sự mạnh mẽ của Phương Vọng, khiến bọn họ cũng thấy vẻ vang. “Các người hiểu cái gì, ai cũng có thể sợ, chỉ có Khổng Tích sẽ không sợ, lão tiểu tử kia chắc sẽ mang sát ý mà đến!”

Tham Thụy chân nhân hừ lạnh nói. Nhắc đến Khổng Tích, hẳn không khỏi chửi rủa, rất rõ ràng, hai người có khúc mắc.

Triệu Truyền Càn mở mắt, bình tĩnh nói: “Danh hiệu Kiếm tông không thể xem thường, cho dù cường môn đối đầu với hẳn cũng chưa chắc có thể thắng.”

Chương môn!

Các đệ tử lập tức bình tĩnh lại, bọn họ cho rằng thực lực của Phương Vọng mạnh mẽ, nhưng nếu so với cường môn,

thì khó tránh phải thấp hơn một bậc. Dù sao bọn họ đều là đệ tử Thái Uyên môn, tất nhiên cho rằng chương môn Quảng Cầu Tiên là mạnh nhất trong tông môn.

Phương Vọng tu hành mười sáu năm đã có thể từ người phạm vượt qua Quảng Cầu Tiên? Vậy thì cũng...

Chu Bác thích thời phòng Phương Vọng nhất cũng không khỏi trở nên im lặng.

Tham Thụy chân nhân đang định nói chuyện, đột nhiên quay đầu, cau mày nhìn về một hướng. Triệu Truyền Càn cũng như vậy, ánh mắt trở nên sắc bén.

Giờ phút này, tất cả tu sĩ Huyền Tâm cảnh ở ven hồ Kiếm Thiên trạch đều ngẩng đầu, cùng nhìn về cùng một hướng.

Đó là một ngọn núi cao hùng vĩ, mặt trời đúng lúc dừng ở trên đỉnh núi. Thuận theo ánh mắt của bọn họ, chỉ thấy trên đỉnh núi có một bóng dáng, quay lưng về phía mặt trời, áo đen bay phấp phật.

Kiếm tông!

Cùng lúc này, Phương Vọng tĩnh tọa ở trên đầu cầu từ từ đứng dậy, tay phải của hắn nhẹ nhàng vung Càn Khôn phiến, nhìn Không Tích ở phía xa. Tiểu Tử nhìn về phía đó, vừa phun lưỡi rắn, vừa nói: “Công tử, hắn rất mạnh, cảm giác còn lợi hại hơn Đại Yêu Vương lúc trước, chẳng trách dám đến khiêu chiến người.”

Mặt hồ nổi gió, sương mù bốc lên, áo trắng của Phương Vọng cũng bay theo gió, tóc mai bên tai bay lên, trong mắt hắn tràn đầy vẻ mong đợi.

Trận chiến khiến thiên hạ đều chú ý, sao hắn có thể không mong đợi?

Thời niên thiếu, có ai không hướng tới vang danh thiên hạ, trở thành nhân vật anh hùng người người hướng đến?

Tu tiên mười sáu năm, Phương Vọng đã có sự tự tin của bản thân, trận chiến này còn có người nhà đến xem, hẳn nhất định phải thể hiện tư thái mạnh nhất của bản thân.

“Thiên Nguyên Kiếm Thánh Phương Vọng, bốn tọa đến rồi!” Tiếng nói của Không Tích đột nhiên vang lên, âm thanh như sấm rền nổ vang ra, làm mấy nghìn tu sĩ giật mình đứng dậy. Những người ở trong lầu các cũng lần lượt đi ra.

Tiếng nói của hắn vang vọng trên bầu trời Kiếm Thiên trạch, mãi vẫn chưa dứt.

Phương Hàn Vũ, Tùng Kinh Uyên và các kiếm thị ào ào đến phía sau Phương Vọng. Ánh mắt của bọn họ nhìn về phía xa, mặc dù không thấy rõ bóng dáng của Không Tích, nhưng bọn họ có thể cảm nhận được kiếm khí mạnh mẽ kia.

“Bốn tọa tám tuổi bái vào Huyền Hồng Kiếm tông, hai mươi tuổi tổ linh, chỉ tạo ra Huyền Nguyên bảo linh trung phẩm, hai mươi lăm tuổi hành tẩu thiên hạ, may mắn được gặp Kiếm Thánh. Kiếm đạo của Kiếm Thánh khiến tâm trí bốn tọa hướng về. Đáng tiếc, Kiếm Thánh nói tư chất của bốn tọa không được, không đủ bái vào môn hạ của hắn.”

Tiếng nói của Không Tích lại vang lên, hắn vậy mà bắt đầu kể chuyện xưa rồi.

Lời này khiến không ít kiếm thị lộ vẻ xúc động, bởi vì bọn họ cũng có trải nghiệm tương tự. Bọn họ đều muốn bái Kiếm Thánh làm sư phụ, đáng tiếc đều bị từ chối.

“Phẩm cấp bảo linh giống như thiên mệnh đã định, câu này đã vây khốn bốn tọa, khiến bốn tọa từng mất phương hướng. Nhưng sau đó bốn tọa nghĩ thông suốt rồi, tu tiên vốn chính là việc nghịch thiên, nếu đã nghịch thiên, vậy tại sao phải tin

thiên mệnh. Thế là bốn tọa chuyên tâm vấn kiếm, một lần ngộ đã ngộ hai trăm năm, nhưng lúc bốn tọa muốn chứng minh bản thân với Kiếm Thánh, thì lại phát hiện Kiếm Thanh xuôi nam ra biển từ lâu!”

Nghịch thiên!

Chương 157: Người được trời xanh chiếu cố, cuộc tranh đấu số mệnh.

Chương 157: Người được trời xanh chiếu cố, cuộc tranh đấu số mệnh.

Lời này đã tác động đến tâm tư của đa số kiếm tu trong Kiếm Thiên trạch, khiến bọn họ có sự đồng cảm.

Phương Vọng thờ ơ, thờ dài trong lòng.

Thủ đoạn rất tốt!

Lời này vừa ra sẽ không còn ai nói Không Tích là y già lần nhỏ nữa, ngược lại còn cảm động lây, thậm chí có thể sẽ ủng hộ hẳn.

“Sau khi Kiếm Thánh rời đi, bốn tọa tung hoành thiên hạ, khiêu chiến với tất cả đại tu sĩ kiếm đạo trên vùng đất này, cuối cùng đánh ra danh hiệu Kiếm tông, nhưng như vậy thì thế nào?”

“Không đánh bại Kiếm Thánh, Kiếm tông chỉ là một trò cười!”

“Đáng tiếc, ông trời không cho ta toại nguyện, bốn tọa kết thúc bế quan, khó khăn lắm mới đợi được Kiếm Thánh trở về, kết quả lại biết tin Kiếm Thánh tọa hóa!”

“Ha ha ha ha! Kiếm Thánh tọa hóa rồi! Hơn nữa trước khi chết còn chọn một thiên tài Thiên Nguyên bảo linh làm người thừa kế Trào phúng tới mức nào, Kiếm Thánh hẳn đã thành

công, ít nhất hẳn đã chứng minh với bốn tọa, hẳn quả thật có thể tìm được người có thiên tư mạnh hơn bốn tọa!”

“Thiên Nguyên bảo linh, từ xưa tới nay, trên mảnh đất này chỉ từng lưu truyền truyền thuyết về Thiên Nguyên bảo linh, nhưng chưa ai từng thấy!”

“Phương Vọng, ngươi là người được trời xanh chiếu cố, ngươi sinh ra đã nên có tất cả, thiên tư mạnh nhất, sư phụ mạnh nhất, mọi thứ tốt nhất. Nhưng đánh bại Kiếm Thánh là mục tiêu theo đuổi cả đời của bốn tọa”

“Trận chiến hôm nay, ngươi hãy thay Kiếm Thánh và thiên tư mạnh nhất hẳn theo đuổi để chiến đấu một trận với bốn tọa! Bỏ qua Huyền Hồng Kiếm tông, Thái Uyên môn, không có ân oán, chỉ có cuộc tranh đấu số mệnh!”

Không Tích cười to, tiếng cười vang vọng trên bầu trời Kiếm Thiên trạch, lời tâm huyết của hẳn đã làm cảm động hầu hết quần chúng.

Giờ phút này, bọn họ giống như nhìn thấy một tu sĩ bình thường sắp đi đến đường cùng, rút kiếm với số mệnh của mình.

Bọn họ không khỏi so sánh bản thân với Phương Vọng, những quần chúng như bọn họ lại tính là gì?

Ít nhất Kiếm tông dám khiêu chiến, còn bọn họ chỉ có thể đến xem náo nhiệt, hoặc là lấy lòng Phương Vọng! Tiếng nói của Kiếm tông Không Tích vang vọng trên bầu Kiếm Thiên trạch, tất cả kiếm sĩ sau khi nghe thấy đều cảm động.

Cố Thiên Hùng, Cố Ly đứng cạnh hành lang, ngược lên nhìn bóng dáng của Không Tích ở phía xa. Cố Ly khẽ cắn môi, nhỏ giọng hỏi: “Đúng là vô sỉ, muốn đánh thì đánh, nói những lời dối trá này thì có tác dụng gì?”

Ánh mắt Cổ Thiên Hùng phức tạp, thở dài nói: “Hắn đang bào chữa cho Huyền Hồng Kiếm tông và bản thân, nhưng điều này chưa chắc không phải lời tâm huyết của hắn.”

Nỗi khổ phẩm cấp bảo linh, đây là điều hầu hết tu sĩ đều từng gặp, cho dù bản thân mình là thiên tư đệ nhất hiện giờ, nhưng sau này sẽ có phẩm cấp cao hơn nhảy ra.

Lúc ngược lên nhìn người khác đã tin số mệnh, lúc bị người khác vượt qua lại không cam lòng bị số mệnh trói buộc, ngày càng lún sâu vào đau khổ.

Các đệ tử Phương gia thì tức giận bất bình.

“Nói hươu nói vượn, nếu như số mệnh của Phương Vọng tốt thật, vậy sao chúng ta còn suýt nữa bị diệt môn?”

“Đúng đấy, nếu không có Phương Vọng, chúng ta đã chết từ lâu rồi.”

“Lão thất phu này tà thuyết mê hoặc quần chúng, không chịu nổi thua mài”

“Phương Vọng đang làm gì, mau chóng đánh bại hắn, nói chuyện bằng thực lực!”

Phương Mạnh, Phương Dần không lên tiếng, ánh mắt của bọn họ nhìn chằm chằm bóng dáng của Kiếm tông, trong lòng vô cùng cảm thán.

Đối với bọn họ, không biết Không Tích cao hơn bọn họ bao nhiêu thế hệ, nhân vật như vậy lại bị hậu bối của bọn họ kích thích đến mức này, xem ra bọn họ đánh giá thấp sự xung kích của Thiên Nguyên bảo linh đối với Tu Tiên giới rồi.

Trên đỉnh núi cao, Không Tích tung người nhảy lên, nhanh chóng bay đến trên bầu trời ở trung tâm Kiếm Thiên trạch. Kiếm khí kinh khủng bộc phát từ trong người hắn, khiến áo

đen của hắc bay càng kịch liệt hơn, giống như một ngọn lửa đen cháy phừng phừng trên trời cao.

Chỉ thấy sau lưng hắc dâng lên từng pháp kiếm, có đến hai mươi thanh, xoay quanh thành hình tròn, kiếm khí cuộn cuộn trào ra từ trong thân kiếm, tạo thành khí kinh mắt thường có thể thấy được, không ngừng mở rộng, vô cùng tráng lệ.

Kiểm tu ở các nơi của Kiếm Thiên trạch đều có thể nhìn thấy kiếm khí của hắc, cảm nhận kiếm thể đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Khí thể vượt qua Huyền Tâm cảnh hoàn toàn bùng nổ

Giờ phút này, Kiếm tông Khổng Tích không giấu tài, hắc muốn nghênh chiến Phương Vọng bằng tư thái mạnh nhất.

“Phương Vọng, cẩn thận!”

Phương Hàn Vũ nhìn Phương Vọng ở phía trước, dặn dò. Cho dù nhận được kiếm khí của Kiếm Thánh, hắc vẫn cảm nhận được áp lực khi đối mặt với Kiếm tông, hắc chắc chắn không phải đối thủ của Kiếm tông.

Tùng Kinh Uyên lại càng khỏi phải nói, ánh mắt của hắc đặt trên người Phương Vọng, trong mắt đầy vẻ mong đợi.

Hắc hy vọng Phương Vọng có thể thắng hơn bất cứ ai, chỉ cần Phương Vọng mãi mãi không thất bại, vậy thì chuyện hắc thua Phương Vọng sẽ chẳng có gì lạ. Hơn nữa đây là trận chiến đầu tiên sau khi Phương Vọng kế thừa danh hiệu Kiếm Thánh, quyết không thể thua!

Phương Vọng tung người nhảy lên, giống như mũi tên bắn lên trời, hắc bay đến độ cao ngang với Khổng Tích, áo trắng pháp phối, tay cầm chiết phiến màu đen, vô cùng phong độ.

Hai người vừa hay là một đen một trắng!

Ánh mắt của mấy nghìn tu sĩ tập trung trên người của bọn họ, không có ai hô to, toàn bộ đều nín thở ngưng thần chờ đợi đại chiến chạm vào là nổ.

Khổng Tích đánh giá Phương Vọng, cảm thán nói: “Đúng thật là anh hùng xuất thiếu niên, nếu như người ra đời sớm hơn năm trăm năm, Kiếm Thánh cũng phải đứng dưới bóng của người.”

Phương Vọng khẽ phẩy Càn Khôn phiến, bình tĩnh nói: “Cùng thời đại với ta không nên bi ai, mà là may mắn. Anh hùng lớp lớp xuất hiện mới là thịnh thế, còn thịnh thế luôn có người trở thành mục tiêu của anh hùng thiên hạ. Tới đây, để ta cảm nhận danh hiệu Kiếm tông nào.”

Chương 158: Người được trời xanh chiếu cố, cuộc tranh đấu số mệnh. (2)

Chương 158: Người được trời xanh chiếu cố, cuộc tranh đấu số mệnh. (2)

Tiếng nói của hắn kèm theo Thiên Địa kiếm ý truyền khắp các góc ngách Kiếm Thiên trạch, hắn lười giải thích khi đối mặt với kẻ sách công tâm xúi giục của Khổng Tích, trực tiếp thể hiện ra sự tự tin của chính mình.

Hắn chính là muốn quật khởi với thế không thể ngăn chặn, khiến bất cứ ai cũng không sinh ra nỗi lòng chống lại hắn!

Dứt lời Phương Vọng vung mạnh quạt, từng bảo kiếm bay ra khỏi túi trữ vật, ngay cả Thanh Quân kiếm ở bên hông cũng nhanh chóng ra khỏi vỏ.

Tổng cộng bảy mươi hai pháp kiếm thượng phẩm, phân tán xung quanh Phương Vọng, hết vòng này đến vòng khác, trận thế còn lớn hơn Khổng Tích.

“Lẽ nào là...

Tham Thụy chân quân kích động, mặt già đỏ bừng, miệng lưỡi đều run lên.

Triệu Truyền Càn hình như nghĩ đến cái gì, đồng tử không khỏi phóng đại.

Các đệ tử khác nhìn chăm chăm hai bóng dáng trên trời cao, chỉ sợ bỏ lỡ điều gì.

Khổng Tích nhìn trận thế của Phương Vọng, lông mày cau chặt, hần trầm giọng nói: “Vậy hãy để bọn tọa lĩnh giáo tuyệt học của Kiếm Thánh!”

Khóe miệng Phương Vọng hơi cong, vừa phát quát vừa cười nói: “Kiếm đạo của Kiếm Thánh chưa từng sát sinh, ta không muốn vấy bẩn danh tiếng của sư phụ ta, cho nên ta dùng tuyệt học của Thái Uyên môn, kiếm trận này tên là Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận!” Tiếng nói tràn đầy tự tin của hần vang khắp Kiếm Thiên trạch, không ít tu sĩ xúc động, đệ tử Thái Uyên môn càng trở nên phấn chấn.

Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận là tuyệt học mạnh mẽ nhất, khó học nhất của Thái Uyên môn, Phương Vọng lại nắm bắt được rồi?

“Quả nhiên! Quả nhiên! Ha ha hai”

Tham Thụy chân nhân đứng dậy, cất tiếng cười to. Hần vừa đứng dậy, mấy trăm đệ tử Thái Uyên môn cũng đứng dậy theo. Không chỉ có bọn họ, những tu sĩ từng nghe thấy cái tên Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận đều nhao nhao đứng dậy, hoặc tiến lên một bước, tất cả đều ngược nhìn Phương Vọng.

Nghe vậy, Khổng Tích giận tím mặt: “Không sát sinh? Nực cười! Năm đó Kiếm Thánh cũng sỉ nhục bọn tọa như vậy! Vậy để bọn tọa ép ngươi thì triển tuyệt học của Kiếm Thánh!”

Àm!

Kiểm ý của hắc bùng nổ, mười hai pháp kiếm ngân vang, ánh sáng màu xanh hiện ra, hai ngón tay phải Không Tích làm kiếm, đâm về phía Phương Vọng. Mười hai pháp kiếm cùng bắn ra kiếm khí màu xanh, trong nháy mắt bầu trời biến thành màu xanh, ánh sáng màu xanh chiếu lên mặt tất cả mọi người, chiếu sáng nét mặt của bọn họ.

Kiểm khí màu xanh mênh mông giống như thiên hà vắt ngang trời cao, giết về phía Phương Vọng với thế không thể đỡ.

Sắc mặt Phương Vọng không thay đổi, tay phải cầm ngược Càn Khôn phiên, đột nhiên nhắc quạt vung lên.

Càn Khôn phiên bắn ra Huyền Dương chân hỏa vô cùng vô tận, dâng lên hỏa phong khiếp người, đối đầu nhấn chìm kiếm khí của Không Tích. Không Tích tung người nhảy lên, tránh khỏi biển lửa, hỏa phong bá đạo đập thẳng lên núi cao ở đối diện, trực tiếp đốt cháy ngọn núi. Núi cao chấn động, cát bụi bay lên, vụn đá bắn tứ tung.

Không Tích liếc nhìn phía sau, thâm kinh ngạc, sau đó quay đầu nhìn về phía Phương Vọng. Hắc ngạc nhiên phát hiện Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận đã khởi động, hàng ngàn hàng vạn thương lô đan xen xung quanh Phương Vọng, bảy mươi hai pháp kiếm thượng phẩm tạo thành ba vòng kiếm, đang tụ tập uy thế kinh khủng.

Phương Vọng nhìn Không Tích từ xa, ánh mắt bỗng thay đổi, một cảm giác áp bức khó nói bộc phát từ trên người hắc.

Đấu Chiến Chân công!

Lúc này, hắc đã tiến vào trạng thái chiến đấu chuyên tâm tuyệt đối, ngưng kết Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận với tốc độ nhanh nhất, linh lực cuộn cuộn nổi liền với bảy mươi hai pháp kiếm thượng phẩm.

Khi ánh mắt hắn khóa chặt Không Tích, nháy mắt Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận đã bùng lên!

Ầm! Ầm! Ầm...

Từng luồng kiếm khí khổng lồ xen lẫn thương lôi bắn về phía Không Tích, thanh thể to lớn, ánh kiếm chớp lóe khắp trời đất.

Không Tích cắn răng, không lùi mà còn tiến, tay phải của hắn tóm về phía sau, nắm lấy một thanh kiếm, nhanh chóng vung kiếm, hàng nghìn hàng vạn kiếm khí bộc phát. Mười một pháp kiếm sau lưng hắn cùng vung lên, giống như có người vô hình đang vung kiếm, kiếm chiêu ác liệt, kiếm khí giống như cuồng phong mưa bão thổi quét.

Tiếng ầm ầm vang vọng trời đất!

Không Tích đắm tan kiếm khí thương lôi đầu tiên, nhưng thương lôi quán quanh người hắn khiến cả người hắn tê liệt, sắc mặt thay đổi.

“Sao có thể!?”

Trong lòng Không Tích hoảng hốt, gương mặt hiện vẻ sợ hãi.

Thương lôi trực tiếp đánh tan hai phần mười linh lực của hắn!

Hắn lập tức quay người bỏ chạy, nhưng kiếm khí thương lôi đếm không xuể lại vẽ ra đường cong trên trời, đuổi giết hắn.

Không Tích quay người, vừa bay về phía sau, vừa nhanh chóng vung kiếm, mười một pháp kiếm cũng như vậy. Hắn dốc hết sức thi triển kiếm pháp mạnh nhất của mình, kiếm khí từng tung hoành Tu Tiên giới Đại Tê rơi trên kiếm khí thương lôi, hoàn toàn không thể đánh tan nó.

Tất cả tu sĩ trợn to mắt, bọn họ đều đang chấn động. Vừa giao thủ, Kiếm tông đã bị đè xuống mà đánh?

Ánh mắt của bọn họ nhìn chăm chăm Không Tích, tốc độ lùi về phía sau của Không Tích vô cùng nhanh, khiến cho bọn họ phải quay đầu theo.

Ầm! Ầm! Ầm...

Trên bầu trời Kiếm Thiên trạch bùng lên tiếng nổ vang liên tiếp, tốc độ của kiếm khí thương lôi thật sự quá nhanh, Không Tích bay vút qua hơn nửa Kiếm Thiên trạch nhưng vẫn bị kiếm khí thương lôi đuổi kịp.

Tất cả kiếm khí thương lôi đột nhiên tụ tập lại, tạo thành một bóng kiếm đan xen lôi điện khổng lồ, dài tận mười trượng, giống như một thiên kiếm. Nó bay vọt lên, lại lao xuống với tốc độ vượt xa lúc trước, kiếm chỉ thẳng vào Không Tích.

Linh lực của Không Tích đã cạn kiệt, hoàn toàn không kịp né tránh. Dưới ánh mắt chăm chú của hàng nghìn tu sĩ, cự kiếm mang theo thiên uy kia từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ đâm trúng Không Tích, ép cho Không Tích rơi xuống, rơi vào trong rừng cây xung quanh Kiếm Thiên trạch.

Rầm!

Tiếng nổ đĩnh tai nhức óc vang lên, cuồng phong bỗng đánh úp lại, ép các tu sĩ dồn dập vận công ngăn chặn. Trong mắt bọn họ, rừng cây kia dâng lên sóng bụi khổng lồ, sấm sét vang dội, thậm chí có cây bị đánh bay, sức phá hoại kinh người.

Chương 159: Người có phục không?

Chương 159: Người có phục không?

Kiếm tông chết rồi ư?

Đây là suy nghĩ của tất cả người quan sát trận chiến, đôi thành bọn họ gặp thể công như vậy, thì chắc chắn sẽ chết không cần nghĩ ngợi

Kiểm Thiên trạch rơi vào yên tĩnh, chỉ có tiếng sét xung quanh Phương Vọng vẫn đang vang dội. Lúc này hắc ngạo nghễ đứng trên trời cao, Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận vây quanh, khiến cho hắc giống như Lô Quân trên trời giáng lâm nhân gian.

Lôi quang lấp lóe, dáng người Phương Vọng như ngọn núi, vẻ mặt lạnh lùng.

Ngày càng nhiều tu sĩ chuyển ánh mắt lên người hắc, bảy mươi hai pháp kiếm thượng phẩm giống như thần thị vây quanh người hắc. Cảnh tượng này kích thích các tu sĩ sâu sắc, suốt đời bọn họ sẽ khó quên cảnh này.

Ánh mắt Cố Ly nhìn Phương Vọng đầy tia sáng kỳ dị, vẻ mặt của Cố Thiên Hùng mờ ảo. Đây là lần thứ hai hắc thấy Phương Vọng ra tay, nhưng vẫn là chấn động.

Hắc không hiểu sao trên đời lại có nhân vật như vậy!

Thiên Địa kiếm ý, Thân Dưỡng Kiếm Khí đã bị hắc luyện đến đại thành, bây giờ ngay cả Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận khó học nhất của Thái Uyên môn hắc cũng có thể dễ dàng thi triển!

Hắc mới tu hành mười sáu năm đấy!

Phương Vọng giơ tay trái lên, chỉ về phía trước, tay phải tạo thành trảo, cách không tóm một cái, một thân hình đột nhiên bay ra từ trong sóng bụi cuộn cuộn xa xa, chính là Không Tích.

Lúc này, cả người Không Tích cháy đen, máu tươi đầm đìa, ngực cắm một pháp kiếm của chính hắc, chuôi kiếm quay về phía Phương Vọng.

Sự xuất hiện của hắn lại thu hút ánh mắt của tất cả mọi người lần nữa.

Hàng nghìn tu sĩ nhìn hắn bay về phía Phương Vọng, chuôi kiếm trên ngực hắn rơi vào tay của Phương Vọng. Phương Vọng cầm kiếm chọc Khổng Tích, tứ chỉ của Khổng Tích tất nhiên đều rũ xuống, cơ thể run rẩy, không còn sự oai phong lúc trước nữa.

Kiểm tông thảm bại!

Người chứng kiến trận chiến này chỉ có một cảm nhận.

Khổng Tích hoàn toàn không phải đối thủ của Phương Vọng!

Nếu không phải biết thân phận của Khổng Tích và Phương Vọng, thì bọn họ còn tưởng rằng Phương Vọng dùng cảnh giới cao nghiền áp Khổng Tích cảnh giới thấp.

Phương Vọng hơi hất cằm, liếc nhìn Khổng Tích, trong mắt phát ra ánh sáng lạnh, hắn khẽ hỏi: “Người có phục không?”

Bốn chữ này theo Thiên Địa kiếm ý vang vọng trong Kiếm Thiên trạch, giống như từng tiếng sấm, quanh quẩn không ngừng.

Người có phục không?

Bốn chữ này giống như búa nặng đập trong lòng hàng nghìn tu sĩ. Bọn họ đã quên mất lời xúi giục của Khổng Tích, trong lòng chỉ còn sự sùng bái, phấn chấn vô tận.

Trận chiến này, chắc chắn là trận chiến mạnh nhất đa số người từng thấy trong đời, mặc dù ngắn ngủi, nhưng đủ khiến bọn họ cả đời khó quên.

Ngay cả Phương gia cũng như vậy, bọn họ cảm thấy Phương Vọng mạnh mẽ tới mức khiến bọn họ xa lạ, nhưng mà

bọn họ không bài xích loại xa lạ này, chỉ sẽ tự hào vì hấn.

Phương Dần nhìn bóng dáng của nhĩ † ử, cảm xúc trong lòng càng sâu hơn.

Ông trời ơi!

Sao hấn sinh ra được đứa con như vậy?

Nếu không phải trông Phương Vọng trông cực giống hấn, thì hấn cũng hoài nghi nhân sinh.

Phương Hàn Vũ, Tùng Kinh Uyên và các kiếm thi đều bị cảm xúc làm choáng ngợp. Giờ phút này, Phương Vọng chính là Kiếm Thánh trong mắt bọn họ.

Nhất là Tùng Kinh Uyên, hấn xông pha với Kiếm Thánh nhiều năm. Trong mắt hấn, tư thái của Phương Vọng lúc này hoàn toàn chính là Kiếm Thánh, đúng là giống y như đúc. Lúc này, chỉ có một người không vui vẻ nổi.

Đó chính là Kiếm tông Khổng Tích.

Khổng Tích đã là nỗ mạnh hết đà, ngay cả tầm nhìn cũng trở nên mờ lung. Hấn không thấy rõ vẻ mặt của Phương Vọng, nhưng hấn nghe thấy lời chất vấn của Phương Vọng.

“Ta sắp chết rồi sao...”

Trong lòng Khổng Tích tràn đầy sợ hãi, đã không nghĩ được đến chuyện khác, hấn chưa từng tới gần cái chết giống như hôm nay.

Lúc trước hấn tìm được đường sống trong chỗ chết, ít nhất là dựa vào thực lực của bản thân giết ra ngoài, trong lòng có niềm tin. Trận chiến bây giờ, niềm tin của hấn đã bị đánh nát triệt để, giờ phút này, tông môn, danh dự, đồ ky... vân vân, tất cả đều bị hấn vứt ra sau đầu. Tu tiên mấy trăm năm, khó khăn lắm mới đạt đến đỉnh cao của Tu Tiên giới Đại Tề, lẽ nào thật sự phải dừng bước ở đây ư?

Trong lòng Không Tích sinh ra sự sợ hãi không thể ngăn chặn, hắn không muốn chết!

“Phục...”

Không Tích khó khăn trả lời, Phương Vọng cố ý dùng Thiên Địa kiếm ý phóng đại giọng nói của hắn. Tất cả tu sĩ đều nghe thấy lời nói của hắn, cho dù chỉ một chữ, nhưng cũng đủ khiến tất cả tu sĩ phấn khởi.

Àm!

Kiểm Thiên trạch hoàn toàn chấn động!

“Mạnh quá! Đây chính là Thiên Nguyên Kiếm Thánh sao?”

“Chưa từng thấy phong thái của Kiếm Thánh, nhưng ta cảm thấy Phương Vọng đã là Kiếm Thánh chân chính.” “Ta cảm thấy Phương Vọng đã thủ hạ lưu tình!”

“Quả thật, thật sự muốn chiến đấu sinh tử, thì Kiếm tông đã chết rồi. Nói ra, Kiếm tông ý già lẫn nhỏ, vốn không đủ tiêu chuẩn, trước khi đánh còn nói những lời công tâm kia, Phương Vọng có thể để hắn sống sót, đã đủ rộng lượng, rồi có phong thái của Tông Sư. Kiếm tông so với Kiếm Thánh, cao thấp đã rõ!”

“Kiếm tông cái gì, cũng chỉ có vậy, tám trăm năm Đại Tê sau này đều phải là họ Phương!”

Tu sĩ các phe bàn tán xôn xao. Bọn họ không thù không oán với Phương Vọng, có thể chứng kiến nhân vật thiên kiêu như vậy quật khởi, tất nhiên thấy mà vui mừng.

Sau khi trận chiến này kết thúc, Phương Vọng chắc chắn sẽ trở thành một đại tu sĩ đỉnh phong của Tu Tiên giới Đại Tê, đủ để rung chuyển phong vân thiên hạ. Quan trọng nhất là hắn còn rất trẻ!

Nghe Không Tích nói, Phương Vọng mỉm cười, quay người bay về phía ven hồ, từng pháp kiếm thương phẩm liên tiếp chui vào trong túi trữ vật của hắn. Đỉnh núi cao phía xa vẫn đang bốc cháy, tượng trưng cho trận chiến này quả thật đã từng xảy ra.

Phương Vọng vốn muốn giết Kiếm tông, nhưng vừa nghĩ đến Thái Uyên môn, Huyền Hồng Kiếm tông là tông môn chính đạo có quan hệ tốt, sau lưng hắn còn có Phương gia, nên đã để lại người sống. Hơn nữa Kiếm tông sống mới có thể chứng minh sự mạnh mẽ của hắn.

Chương 160: Người có phục không? (2)

Chương 160: Người có phục không? (2)

Giết người chỉ mang lại sự sợ hãi hoặc thù hận thôi.

Phương Vọng đáp xuống đầu cầu, Tùng Kinh Uyên lập tức để các kiếm thị dẫn Không Tích đi chữa thương.

Tiểu Tử nhảy lên vai của Phương Vọng, hừ hỏi: “Công tử, tại sao không trực tiếp giết chết hắn?”

Phương Hàn Vũ gật đầu, mảnh vải không thể che giấu sát khí của Tuyệt Tâm Tà Mục.

Tùng Kinh Uyên lại nói: “Giết hắn dễ như trở bàn tay, nhưng cần gì phải vậy. Qua trận chiến này, kiếm tâm của hắn coi như sụp đổ rồi, không thể tạo ra uy hiếp. Sau này các giáo phái lớn thấy hắn, thì sẽ nhớ đến hắn từng bại trong tay Phương Vọng, đây mới là đá kê chân tốt nhất.”

“Sở dĩ sư phụ ta có thể trở thành Kiếm Thánh, chính là vì người hắn đánh bại đều còn sống, người người ca tụng sự mạnh mẽ của hắn, nên mới có uy danh ngày nay. Các ngươi lại nghĩ đến chương môn của Huyền Hồng Kiếm tông, Thái Uyên môn xem, bọn họ rất mạnh mẽ, người bọn họ giết rất nhiều, nhưng bọn họ có thể so sánh với Kiếm Thánh không?”

Lời này khiến Phương Hàn Vũ và các kiếm thị như có điều suy nghĩ.

Phương Vọng cười, Tùng sư huynh này đúng là thú vị.

“Ta không giết hấn, chỉ là vì hấn tuân thủ quy củ, nói một năm là một năm, cũng không bày kế mai phục. Điều này không có nghĩa là ta không giết người, ta là truyền nhân Kiếm Thánh, nhưng ta sẽ không trở thành Kiếm Thánh như hấn. Dùng giết để cản giết, mới là chính đạo của ta.” Phương Vọng cười nói.

Người hấn từng giết không ít, hấn không hề có tình kết không sát sinh, không giết Kiếm tông chỉ là vì nghĩ cho đại cục.

Nghe vậy, Tùng Kinh Uyên hơi cau mày, muốn nói gì đó nhưng lại cảm thấy Phương Vọng nói có lý. Có lúc quả thật giết chóc là cần thiết, hấn từng thấy không ít người được Kiếm Thánh tha cho quay trở lại, không biết tốt xấu.

Đúng lúc này, một đám tu sĩ bay tới, chính là đệ tử của Huyền Hồng Kiếm tông, một người trong đó rõ ràng chính là Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh không còn mặt mũi gặp Phương Vọng, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào hấn, Phương Vọng cũng không nhìn hấn, chủ yếu là Phương Vọng đã quên hấn rồi.

Đám tu sĩ này đón lấy Kiếm tông đang hấp hối từ trong tay kiếm thị. Kiếm tông cả mặt toàn máu khó khăn ngẩng đầu, hấn nhìn về phía Từ Cầu Mệnh, run giọng nói: “Đời này kiếp này... Không thể tranh với hấn... Không thể...”

Đôi mắt hấn chảy ra hai hàng nước mắt, sau đó đã ngắt xiu.

Tâm thần Từ Cầu Mệnh chấn động. Hấn tận mắt thấy đại chiến vừa rồi, hấn cảm thấy mình hoàn toàn không phải đối thủ của Phương Vọng. Bây giờ nghe thấy sư thúc trước giờ

luôn kiêu ngạo, chuyên quyền độc đoán nói ra lời như vậy, khiến hắn càng chấn động kịch liệt hơn.

Từ lúc hắn bước lên con đường tu tiên, hắn chính là thiên tài được mọi người chú ý, cả Huyền Hồng Kiếm tông đều tăng bốc hắn. Cho dù Lục Viễn Quân đột nhiên xuất hiện, Huyền Hồng Kiếm tông vẫn tràn đầy lòng tin với hắn, hắn cũng không chịu thua kém, chưa từng khiến người ta thất vọng. Bây giờ...

Một thiên tài tên Phương Vọng đã xông vào thế giới của hắn với tư thái ngang ngược. Từ lúc Thiên Nguyên bảo linh truyền ra, bên cạnh hắn toàn là tiếng thán phục Phương Vọng. Mặc dù không có ai so sánh hắn với Phương Vọng ngay trước mặt hắn, nhưng hắn biết, không có ai đánh đồng hắn với Phương Vọng, hai người không phải thiên tài cùng một cấp bậc. Chính vì vậy, thực ra trong lòng hắn không phục, hắn muốn cố gắng tu luyện, đường đường chính chính đánh bại Phương Vọng.

Nhưng thấy tình trạng thê thảm của Không Tích, lại nghĩ đến lời của hắn, trái tim của Từ Cầu Mệnh rơi vào trong sự mộng lung trước giờ chưa từng có.

Cả Thiên Kiếm trạch đều rơi vào trong tiếng xôn xao. Mọi người của Phương phủ, các đệ tử của Thái Uyên môn nhanh chóng đến nơi đây, Phương Vọng bị bao vây. “Cũng may người không giết Không Tích, nếu như giết, thì Thái Uyên môn và Huyền Hồng Kiếm tông sẽ có ngăn cách rồi.”

Triệu Truyền Càn khen ngợi nói.

Tham Thụy chân nhân khinh thường hỏi: “Giết thì giết, Huyền Hồng Kiếm tông hắn dám nói cái gì? Là bọn họ kiếm chuyện!”

Chu Bác hưng phấn nói: “Phương sư huynh lợi hại, cách đề nhất thiên hạ không còn xa rồi!”

Phương Dân nhìn nhi tử được đồng môn ủng hộ, vẻ mặt tự hào tươi cười.

Cùng lúc này, đã có tu sĩ bắt đầu rời đi, bọn họ cũng là thám tử, muốn mang kết cục của trận chiến này trở về sớm nhất, thế nhưng lúc rời đi, mỗi người đều có biểu cảm rất phức tạp.

Chứng kiến trận chiến này, bọn họ biết Phương Vọng đã không thể ngăn cản. Không cần Thái Uyên môn bảo vệ, hắn đã là một trong số đại tu sĩ không thể trêu chọc nhất Đại Tê!

Trên hành lang, ven hồ.

Cổ Thiên Hùng cảm thán nói: “Nữ nhi, tu luyện cho tốt đi, không mong ngươi đuổi kịp hắn, ít nhất so được với nữ tử khác của Tu Tiên giới, đỡ cho không xứng với hắn. Nếu ngươi có thể trở thành nữ tu sĩ mạnh nhất Tu Tiên giới, cho dù không thể bằng hắn, nhưng cũng chỉ có người có thể xứng với hắn.”

Sau trận chiến này, hắn thật sự cảm thấy nữ nhi của mình không xứng với Phương Vọng.

Đừng nói nữ nhi của hắn, chắc Thái Uyên môn cũng không giữ được Phương Vọng!

Nhân vật như vậy chắc chắn sẽ không bị trói buộc ở Tu Tiên giới Đại Tê! Cổ Ly gật đầu. Mặc dù nàng không nói lời nào, nhưng nhìn ánh mắt của nàng có thể thấy trong lòng nàng không hề bình tĩnh.

Mãi đến đêm khuya, Kiếm Thiên trạch mới yên tĩnh trở lại như ngày thường.

Trong một lầu các.

Phương Vọng ngồi đối diện gia gia Phương Mãnh, cùng nhau thưởng thức trà. Phương Mãnh nhìn tôn nhi của hắn, càng nhìn càng thấy tự hào, cảm thán trong lòng càng khó nói thành lời.

Từ sau khi các nhi tử trưởng thành, Phương Mãnh luôn buồn rầu, hắn cảm thấy các con khó kế thừa đại nghiệp, còn đời cháu lại còn trẻ, đây chính là nguyên nhân hắn không chịu buông bỏ vị trí Quốc công.

Hắn đâu ngờ tới Phương gia lại xuất hiện một nhân vật như Phương Vọng!

Đừng nói chống đỡ Phương phủ, ngay cả Hoàng quyền cũng không tính là gì ở trước mặt Phương Vọng!

Chương 161: Đời này kiếp này, không thể tranh với hắn!

Chương 161: Đời này kiếp này, không thể tranh với hắn!

Vừa nghĩ đến sau này Phương gia có thể sẽ có tiên nhân, trái tim Phương Mãnh sắp bay lên trời rồi.

Phương Vọng hỏi: “Gia gia, ngươi muốn nói chuyện gì với ta?”

Phương Mãnh lấy lại tinh thần, cười nói: “Có hai chuyện, một là hôn sự của ngươi và Chu Tuyết, mặc dù tạm thời các ngươi không muốn thành thân, nhưng lời của phụ mẫu, ước hẹn hôn sự có thể tạm thời quyết định trước.”

Phương Vọng vội vàng nói: “Gia gia, sau này ta không thể ở Phương gia mãi, ta không muốn thành gia, chí hướng của ta là du lịch thiên hạ. Đương nhiên, ta sẽ không quên nhà, sẽ bớt thời gian trở về, chuyện nói dối tông đường thì giao cho tộc nhân khác đi.” Phương Mãnh trợn mắt nhìn hắn, hỏi: “Ai nói muốn trói buộc ngươi? Ai dám trói buộc ngươi, ta là người đầu tiên không đồng ý, sau này ngươi làm gì, ta đều ủng hộ ngươi. Nhưng sau lưng Chu Tuyết rõ ràng có cao nhân,

Phương gia có thể có hôm nay là may nhờ có nàng, nhưng dù sao nàng cũng là nữ tử, người không ra tay, vậy có thể đảm bảo cả đời nàng không gả ư? Nếu như nàng gả rồi, người có thể đảm bảo trái tim của nàng còn thuộc về Phương gia không? Cho dù Phương gia không nên trời buộc nàng, thời gian lâu rồi dù sao cũng sẽ trở thành người xa lạ.”

“Tất nhiên ta sẽ không gò ép chuyện này, nhưng hy vọng người có thể cố gắng, ít nhất có tỏ thái độ để Chu Tuyết biết người có tâm ý này. Nếu như nàng không chịu, ta sẽ không gò ép nàng, nàng mãi mãi là ân nhân của Phương gia. Tứ bá của người từng viết thư hỏi nàng, nàng nói đều xem ý của người. Hàn Vũ cũng nói với ta rồi, Chu Tuyết chắc chắn thích người, chỉ có tiểu tử người môn vệ quá cao, người thanh cao!”

“Nghe gia gia, nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp rất bình thường. Nhưng vị trí chính thê không thể hoàn toàn dựa vào bản thân thích, cảm giác chỉ là nhất thời, thích hợp mới quan trọng hơn. Chu Tuyết chính là thê hiền tốt nhất của người!”

Phương Vọng há miệng, trong lòng rất hoang mang.

Chu Tuyết thật sự thích hẳn sao?

Nhưng trông không giống nha!

Hay lắm!

Đây là đang đùa đấy!

Ném vấn đề nan giải lên người hẳn.

Phương Vọng lập tức nói: ‘Nếu đã như vậy, ta cũng đồng ý, ta sẽ tìm cơ hội bày tỏ thái độ với nàng, nếu nàng từ chối, thì không thể trách ta rồi. Phương gia chúng ta làm việc quang minh lỗi lạc, cũng không thể bắt nạt nàng, nàng không muốn không thể bắt ép.’”

Phương Mãnh vuốt râu, cười nói: “Đó là tất nhiên.”

“Gia gia, chuyện thứ hai thì sao?”

Sau khi nghe thấy gia gia đồng ý, Phương Vọng lập tức chuyển đề tài, hỏi.

Phương Mãnh ngừng cười, hỏi: “Liên quan tới chuyện vương triều Đại Tê chuyển thành vương triều tu tiên, người có tham gia không? Hoặc người có biết gì không?”

Nghe vậy, Phương Vọng lắc đầu nói: “Bình thường ta bận tu luyện, không nghe ngóng những chuyện này, gia gia muốn biết gì?”

“Những năm này, bầu không khí trên triều đình rất tệ nhị, luôn có đại thần biến mất, tốc độ thay đổi thần tử còn nhanh hơn tất cả nữ tử trong Hoàng thành sinh con. Lần này đến tìm người, là vì ta phát hiện một số thành trì không náo nhiệt bằng lúc trước, bách tính ai ai cũng cảm thấy bất an. Ta đã nghe ngóng, nghe nói nha môn các nơi cưỡng chế bách tính đi đào linh mạch, đi rồi sẽ bắt vô âm tín. Ta và Cao Tổ cùng khởi nghĩa, rồi lại cùng nhau chinh chiến thiên hạ, mặc dù Đại Tê có người từng muốn hại chúng ta, nhưng thiên hạ Đại Tê có một phần tâm lực của gia gia người, nên ta không hy vọng có người hủy hoại nó.”

“Hơn nữa, Phương phủ là Quốc công phủ, các người sinh ra đã được hưởng phú quý, vốn chính là lấy từ dân.”

Phương Mãnh nghiêm túc nói, hẳn nói rất thận trọng, cũng đang xem xét biểu cảm của Phương Vọng.

Quan niệm của con người sẽ thay đổi theo lập trường, hẳn lo Phương Vọng hoàn toàn biến thành quan niệm của tu tiên giả, chỉ cần tốt cho Tu Tiên giới, thì sẽ mặc kệ sống chết của chúng sinh.

Nghe xong, Phương Vọng do dự nói: “Thế này đi, đợi sau khi ta về Thái Uyên môn, ta nghe ngóng với sư phụ ta, nếu hắn nói không nói ra được nguyên do, thì ta tìm chương môn.”

Nghe vậy, đáy lòng Phương Mãnh thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn mỉm cười, giờ tay vỗ mạnh lên vai Phương Vọng.

“Tôn nhi ngoan, trường sinh hư ảo mờ mịt, con người sống cả đời quan trọng nhất là làm người thế nào, nếu như có thể trường sinh thành tiên, vậy thì phải nghĩ làm tiên thế nào.”

Phương Mãnh nói lời thăm thía.

Tiên thế nào?

Tiên tùy ý làm bừa, thích làm gì thì làm!

Phương Vọng lặng lẽ nghĩ trong lòng, nhưng không dám nói ra, hắn không ngốc, hắn hiểu ý của gia gia.

Đại nghĩa gia quốc đối với người như Phương Mãnh cao hơn tất cả.

Sau đó, Phương Mãnh không nói những điều này nữa, bắt đầu nói chuyện Phương Cảnh với Phương Vọng.

Mười sáu năm trôi qua, Phương gia đã xuất hiện mấy trăm tu sĩ, mặc dù đa số đều đang ở Dưỡng Khí cảnh, nhưng đủ để đảm bảo an toàn cho Phương gia rồi.

Nhớ năm đó, một tu sĩ Dưỡng Khí cảnh đã suýt nữa khiến Phương phủ diệt môn, bây giờ nghĩ lại, hai ông cháu đều vô cùng thôn thức.

Đêm này, bọn họ đã nói chuyện rất lâu...

Giữa trưa hôm sau, Phương Vọng tĩnh tọa ở đầu cầu, vận công nạp khí.

Trận chiến với Kiếm tông Không Tích mặc dù đánh rất thoải mái, nhưng linh lực lại tiêu hao cực lớn. Cửu Thiên

Thương Lô Kiếm trận quá tốn linh lực, chỉ đối phó với Không Tích thôi đã tiêu hao một nửa linh lực của hắn. Hắn nhất định phải nắm bắt thời gian khôi phục linh lực, để linh lực của bản thân duy trì ở trạng thái dồi dào.

Tiểu Tử nằm bò ở bên trái của hắn, tiếp tục ngộ kiếm.

Náo nhiệt lớn đến đâu cuối cùng cũng sẽ tan, các thế lực đã rời đi hơn nửa, bao gồm cả người Phương gia cũng đã đi từ lúc sáng sớm, người ở lại cũng chuẩn bị rời đi.

Phương Vọng chuẩn bị sau khi khôi phục linh lực sẽ về Thái Uyên môn. Đã lâu không trở về, cũng nên trở về rồi. Trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn sẽ về với tiếng tăm vang lừng, nghĩ thôi đã thấy hăng hái.

Chương 162: Đời này kiếp này, không thể tranh với hắn!
(2)

Chương 162: Đời này kiếp này, không thể tranh với hắn!
(2)

Đúng lúc này, Phương Vọng hình như cảm nhận được điều gì, mở mắt ra, tay phải lật lên, lấy lệnh bài đệ tử của mình ra, bên trong vang lên tiếng của Quảng Cầu Tiên:

“Giáo nguy! Mau trở về!”

Giọng điệu của Quảng Cầu Tiên vô cùng nặng nề, đây là lần đầu tiên Phương Vọng nghe thấy hắn nói chuyện bằng giọng điệu như vậy.

Phương Vọng cau chặt mày, Quảng Cầu Tiên là triệu tập hắn, hay là triệu tập toàn bộ đệ tử?

Rất nhanh, một bóng dáng lướt qua như gió xanh, dừng ở phía sau hắn, chính là Phương Hàn Vũ.

“Phương Vọng, ngươi có nghe thấy lời của chương môn không?” Phương Hàn Vũ nhỏ giọng hỏi.

Phương Vọng đứng dậy nhìn về phía hắn, hỏi: “Giáo nguy, mau trở về?”

Phương Hàn Vũ gật đầu, rồi nói: “Xem ra đây là kêu gọi toàn bộ đệ tử, có vẻ Thái Uyên môn xảy ra chuyện lớn rồi, chúng ta phải trở về, đám Phương Hình còn đang ở trong Thái Uyên môn.”

Phương Vọng do dự. Hắn vừa trải qua một trận đại chiến, còn chưa khôi phục linh lực, lúc này trở về thì không ổn thỏa.

€ó thể khiến Quảng Cầu Tiên kêu gọi tất cả đệ tử ở bên ngoài...

Không lẽ...

Bỗng nhiên, Phương Vọng nhớ đến lời Chu Tuyết từng nói, vì Thái Uyên môn xuất hiện mấy thiên tài Địa Nguyên bảo linh, nên bị các giáo phái ma đạo bao vây tấn công. Bây giờ Thái Uyên môn sinh ra Thiên Nguyên bảo linh, liệu có đầy kiếp nạn này tới sớm không?

Đợi đã

Nếu là ma đạo xâm phạm, bọn họ chọn lúc này, có phải là vì vừa biết được chuyện hắn và Kiếm tông đại chiến không?

Hôm qua sau khi đại chiến kết thúc đã có không ít người lập tức rời đi, rõ ràng là thám tử.

Lúc trước Phương Vọng từng chém giết Đại Yêu Vương, tương đương với một Ngưng Thần cảnh. Nếu như có thể nhân lúc hắn vừa kết thúc đại chiến, phát động xâm phạm Thái Uyên môn, thì tất nhiên tỉ lệ thành công sẽ cao hơn.

Diệt Thái Uyên môn trước, rồi lại vây giết hoặc hàng phục thiên tài Thiên Nguyên bảo linh như hắn?

Trong đầu Phương Vọng chợt lóe qua đủ loại suy nghĩ. Lúc này, từng bóng dáng ở trên mặt hồ đập kiếm bay lướt qua,

chính là các đệ tử của Thái Uyên môn.

Triệu Truyền Càn dẫn đầu đến trước mặt Phương Vọng, nhanh chóng nói: “Thái Uyên môn gặp nạn, chúng ta trở về trước. Phương Vọng, hai các người ở lại Kiếm Thiên trạch đi!”

Dứt lời, hắn trực tiếp ngự kiếm rời đi, người khác đi ngay theo sau hắn.

Tham Thụy chân nhân trước giờ đều cợt nhả lúc này cũng nghiêm túc, mặc dù các đệ tử khác nhìn về phía Phương Vọng, nhưng lại không dám nói chuyện.

Phương Vọng thấy Cố Ly ở trong số đó, nàng mang vải che mặt không nhìn Phương Vọng, ánh mắt lạnh lùng như thường ngày.

Một nhóm mấy trăm người ngự kiếm đi về phía bắc, nhanh chóng lướt qua ngọn núi, biến mất không thấy còn tăm hơi.

Phương Vọng cau chặt mày. Rất rõ ràng Triệu Truyền Càn đang truyền lời cho hắn, bọn họ đã có suy nghĩ giống nhau.

Kiếp nạn của Thái Uyên môn chắc chắn có liên quan tới đại chiến này của Phương Vọng.

Phương Hàn Vũ trầm giọng nói: “Người ở lại, ta trở về, ta không thể nhìn các tộc nhân gặp nạn!”

Phương Vọng hít sâu, nói: “Đợi ta một ngày, thế nào?”

“Nhưng mà...”

“Một mình người có thể xoay chuyển càn khôn sao? Thái Uyên môn còn chưa yếu tới mức dễ dàng bị tiêu diệt! Thái Uyên môn có hộ giáo đại trận đấy!”

Phương Vọng trầm giọng nói. Nghe vậy, Phương Hàn Vũ cảm thấy có lý, thế là gật đầu đồng ý.

Sau đó, Phương Vọng lại ngồi xuống, vừa vận công nạp khí, vừa lấy Linh Khí đan trong túi trữ vật ra ăn vào, tăng nhanh tốc độ khôi phục linh khí.

Phương Hàn Vũ đi tìm Tùng Kinh Uyên, nói cho hắn biết chuyện này.

Tùng Kinh Uyên muốn nói lại thôi. Hắn rất muốn giữ Phương Vọng ở lại, sống chết của Thái Uyên môn liên quan gì tới hắn?

Nhưng nếu Phương Vọng vứt bỏ Thái Uyên môn, có phải sau này hắn có thể sẽ vứt bỏ Kiếm Thiên trạch không?

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Một ngày trôi qua, Kiếm Thiên trạch đã hoàn toàn chìm trong yên tĩnh, yên tĩnh tới mức đáng sợ.

Gần đến chính Ngọ, Phương Vọng đứng dậy, Phương Hàn Vũ đã đợi từ lâu lập tức xông đến.

“Chúng ta đi thôi.”

Phương Vọng nói, mặc dù linh lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng có bảy thành là đủ ứng phó rồi.

Tiểu Tử chui ngay vào trong lòng của Phương Vọng.

Phương Hàn Vũ gật đầu, hai huynh đệ cùng nhảy lên, phi kiếm đáp ở dưới chân bọn họ, chờ bọn họ bay về phía Bắc.

Tùng Kinh Uyên và một đám kiếm thị đưa mắt tiễn hai huynh đệ bọn họ rời đi.

Cổ Thiên Hùng ở bên cạnh bước tới, cười nói: “Tùng tiểu tử, lão phu cũng nên đi rồi, lần sau lại so tài.”

Tùng Kinh Uyên quay người nhìn về phía hắn, ôm quyền hành lễ.

So tài của hai người kết thúc với thắng lợi của Tùng Kinh Uyên. May nhờ có Cố Thiên Hùng, Tùng Kinh Uyên đã lấy lại lòng tin. Bình thường Cố Thiên Hùng hải hước dí dỏm, Tùng Kinh Uyên đã coi hần là bạn từ lâu.

Cố Thiên Hùng quay người, đi về một hướng khác, để lại một câu:

“Lần sau gặp lại cũng không biết Phương Vọng có thể trưởng thành tới mức độ nào. Tùng tiểu tử, ngươi phải cố gắng, đừng để sau này ngay cả tư cách đi theo hần cũng không có.”

Tùng Kinh Uyên không tức giận, ngược lại còn mỉm cười.

...

Trên dãy núi, Phương Vọng, Phương Hàn Vũ ngự kiếm phi hành, tốc độ của bọn họ rất nhanh, một canh giờ đã bay được chín trăm dặm, đây còn chưa phải toàn tốc độ của bọn họ, dù sao đường còn rất xa.

Trên đường, hai người đều không giao lưu, mỗi người một tâm sự.

Đột nhiên, Tiểu Tử chui ra khỏi lòng của Phương Vọng, Phương Vọng giống như cảm nhận được điều gì, híp mắt lại, ngay sau đó hần đã dừng lại.

Phương Hàn Vũ dừng lại theo, ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Ánh mắt Phương Vọng sâu xa, nói: “Hàn Vũ, trở về, vòng hướng khác về Thái Uyên môn.”

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ cau chặt mày, truy hỏi: “Tại sao?”

“Đồ ngốc! Phía trước có kẻ địch! Hơn nữa số lượng rất nhiều, có người mai phục chúng ta! Ngươi ở lại chỉ có làm cản trở!”

Tiểu Tử kêu lên, giọng điệu vô cùng căng thẳng.

Mai phục?

Phương Hàn Vũ chột nghiêng đầu nhìn, phía trước rừng núi nhấp nhô, núi cao chạy dài, mênh mông vô bờ, không thấy bóng người.

Chương 163: Giáo nguy, mau trở về!

Chương 163: Giáo nguy, mau trở về!

Tất nhiên hắn sẽ không nghĩ ngờ phán đoán của Phương Vọng, hắn quay đầu, cắn răng nói: “Ta phải ở lại với ngươi!”

Phương Vọng hít sâu, nói: “Thế trận lớn như vậy chắc chắn là để mai phục ta, ngươi mau về đi, nghe lời ta, nghĩ đến đám Phương Hinh. Hơn nữa cho dù một mình đánh không lại, cũng dễ chạy trốn, cũng không thể đợi đến lúc đó còn phải chăm sóc ngươi!”

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ không khỏi cắn răng, hắn cũng không lè mà, lập tức ngự kiếm đi về phía lúc đến.

Đợi lúc không còn thấy bóng dáng của hắn, Tiểu Tử không nhịn được hỏi: “Công tử, chúng ta phải làm sao? Trốn sao?”

Phương Vọng nhìn chằm chằm phía trước, nói: “Không thể trốn, nếu trốn, thì bọn họ sẽ truy tìm, như vậy Phương Hàn Vũ sẽ có nguy hiểm. Hơn nữa các tộc nhân của ta cũng tiến về phía trước theo hướng này.”

Nửa canh giờ trước, hắn và Phương Hàn Vũ có thấy bóng dáng của người Phương gia, bọn họ đi bộ về phía trước, cách nơi này bốn trăm dặm.

Phương Vọng tiếp tục đạp kiếm tiến lên, chỉ là tốc độ không nhanh như lúc trước.

Mặc dù Tiểu Tử sợ, nhưng vẫn đến trên vai của Phương Vọng, cảnh giác nhìn xung quanh.

Đi được khoảng mười dặm, một tiếng cười lạnh lùng vang lên:

“Thiên Nguyên Kiếm Thánh Phương Vọng, ngươi có biết nợ máu phải trả bằng máu không?”

Ánh mắt Phương Vọng khóa chặt đỉnh núi của một ngọn núi cao cách mấy dặm ở phía trước, chỗ đó có mấy trăm tu sĩ đang đứng, dẫn đầu là một nam tử huyết bào, đầu đội mũ xương khô, một con bò cạp đỏ nằm bò trên lông ngực để hở, hung dữ đáng sợ.

Không chỉ một ngọn núi, núi cao khác ở phía trước cũng lần lượt xuất hiện bóng dáng của tu sĩ khác, ngay cả khu rừng hai bên trái phải của hắn cũng nhảy ra từng bóng người.

Thanh Thiên cốc!

Phương Vọng nhận ra thân phận của bọn họ.

Cũng đúng, có thể phái ra nhiều người đến mai phục hắn như vậy, ngoài Thanh Thiên cốc ra còn có thể là ai?

Phương Vọng chậm rãi đáp xuống trên sườn núi bên dưới.

Hắn giơ tay phải lên, lấy Thiên Cung kích ra, khẽ hỏi: “Tiếp theo là một trận chiến, ngươi chuẩn bị xong chưa?”

Trong cảm nhận thần thức của hắn, kẻ địch ở bốn phương tám hướng nói ít cũng đến một vạn, đây chưa chắc đã là toàn bộ kẻ địch.

Để mai phục hắn, Thanh Thiên cốc đúng thật là chuyện bé xé ra to!

Trong rừng núi ở bốn phương tám hướng, tu sĩ Thanh Thiên cốc nhảy ra từ càng ngày càng nhiều, độc vụ dày đặc

dâng lên giữa rừng núi. Chỗ đi qua, hoa cỏ cây cối đều khô héo với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Phương Vọng đứng trên sườn núi, đưa mắt nhìn, hắn đã hoàn toàn bị bao vây.

Hắn không lập tức ra tay, chính là đợi Thanh Thiên cốc đến bao vây, tránh cho Thanh Thiên cốc đuổi theo Phương Hàn Vũ. Độc trùng đêm không xuể bay tới từ trên trời, che khuất mặt trời, sông núi mặt đất dần dần chìm vào u ám.

“Dù là núi đao biển lửa, ta cũng phải ở cùng công tử. Công tử yên tâm, ta ở Đại Thánh Động Thiên nhiều năm như vậy, tốt xấu gì cũng đã học được không ít bản lĩnh!”

Tiểu Tử bò trên vai của Phương Vọng, lải nhải nói, mặc dù giọng điệu yếu ớt, nhưng nó đã tản ra yêu khí của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Từng khí tức mạnh mẽ bùng lên, ngay cả trong rừng cây sau lưng Phương Vọng cũng có rất nhiều độc trùng lo lớn bò ra, bọ cánh cứng, nhện, bọ cạp, bướm bướm, kiến, rắn, ... vân vân, con gì cũng có.

Một bóng dáng bước ra từ trong độc vụ cuộn cuộn, cúi nhìn Phương Vọng đang quay lưng về phía hắn. Người này mặc đại bào màu đỏ, thân hình vạm vỡ, tóc dài đen trắng đan xen bên dưới một con rết màu đen, hai sợi râu dài của con rết phấp phới như cánh phượng, xung quanh hắn quần quanh độc khí mạnh mẽ nhất.

“Phương Vọng, người giết đồ nhi Lý Hồng Sương của ta, người nhận hay là không nhận?”

Nam tử mặc bào đỏ lạnh lùng hỏi, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam.

Phương Vọng hơi nghiêng đầu, khước mắt nhìn về phía hắn, hỏi: “Người là người nào của Thanh Thiên cốc?”

“Cốc chủ Thanh Thiên cốc, Bàng Thôn Thiên!”

Nam tử bào đồ trả lời, giọng điệu khó nén sát cơ.

Phương Vọng trào phúng cười nói: “Không ngờ đường đường cốc chủ Thanh Thiên cốc lại ra quân ồ ạt như vậy để giết một hậu bối như ta!”

Bàng Thôn Thiên giơ tay phải lên, độc vụ màu máu tuôn ra từ trong lòng bàn tay, từng trường tiên giống như xúc tu hiện ra, sắc mặt hần lạnh băng, nói: “Muôn trách thì trách người có Thiên Nguyên bảo linh, nếu như người muốn sống, ngược lại vẫn còn một cơ hội.”

“Quý xuống, xin ta tha cho người. Sau khi ta đoạt xác người, ta sẽ tìm một thân xác mới cho người, sau này dốc sức cho Thanh Thiên cốc, người thấy thế nào?”

Nghe xong, Phương Vọng chợt cười 1o.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ Thanh Thiên cốc đến gần, tất cả đều là tu vi Huyền Tâm cảnh, có đến hai trăm, ba trăm người. Đệ tử Thanh Thiên cốc dưới Huyền Tâm cảnh thì bố trận ở phía xa, vẻ mặt từng người đều nghiêm trọng.

Mặc dù nhân số của bọn họ đông đảo, nhưng đối mặt với Phương Vọng, bọn họ lại không dám thiếu cảnh giác. Bọn họ tin Thanh Thiên cốc có thể xử lý được Phương Vọng, nhưng Phương Vọng có thể giết chết Đại Yêu Vương, đánh bại Kiếm tông, chắc chắn hẳn sẽ khiến bọn họ phải trả cái giá nặng nề. Bọn họ không ai muốn chết.

“Nếu đã không chịu, vậy thì đợi ta rút gân của người, lấy máu của người, đợi người vô cùng suy yếu, rồi cưỡng chế đoạt xác của người!”

Bàng Thôn Thiên lạnh lùng nói, dứt lời, hần chợt quát roi về phía Phương Vọng.

Kình phong xé rách linh khí trời đất, phát ra tiếng chói tai.

Phương Vọng không lùi còn tiến, nhắc Thiên Cung kích giết về phía Bàn Thôn Thiên.

Đại chiến vô cùng căng thẳng!

Các đại tu sĩ của Thanh Thiên cốc lần lượt lấy ra bảo linh bản mệnh của mình, từng người tăng tốc xông về phía Phương Vọng.

Đối mặt với trường tiên của Bàn Thôn Thiên, Phương Vọng chạy nhanh tám bước, rồi đột nhiên ném Thiên Cung kích ra.

Ầm!

Thiên Cung kích bộc phát ra sức mạnh kinh khủng, mạnh mẽ đánh gãy trường tiên, tư thái không thể ngăn chặn giết về phía Bàn Thôn Thiên.

Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Còn có thêm Đấu Chiến Chân công!

Chương 164: Giáo nguy, mau trở về! (2)

Chương 164: Giáo nguy, mau trở về! (2)

Lúc giã chân, Phương Vọng đã thúc giục Đấu Chiến Chân công, lúc này hắn đã vứt bỏ tạp niệm, hắn phải dốc hết sức giết chết ma tu Thanh Thiên cốc!

Đúng vậy, hắn không muốn chạy trốn!

Sắc mặt Bàn Thôn Thiên thay đổi, đối mặt với Thiên Cung kích đang lao nhanh đến, hai tay hắn giơ lên, ngưng tụ ra lông phòng hộ linh lực theo bản năng.

Thế nhưng, Thiên Cung kích mạnh mẽ đâm trúng hắn, trực tiếp đánh tan lông phòng hộ linh lực, chém đứt hai cánh tay

của hắn, đâm vào ngực hắn, máu tươi bắn tung tóe, đè hắn rơi về phía rừng cây phía sau.

Phương Vọng gần như dừng lại cùng một lúc, quay người đi chém giết, tay phải rút ra Thanh Quân kiếm.

Lấy ít địch nhiều, hắn không muốn trực tiếp tiêu hao linh lực, quyết định dùng cách đơn giản nhất giết chết kẻ mạnh mẽ.

“Giết!”

Thấy Bàng Thôn Thiên bỗng chốc bị đánh thương, mặc dù sắc mặt của các đại tu sĩ của Thanh Thiên cốc đều thay đổi kịch liệt, nhưng vẫn nhao nhao thi triển ra tuyệt học của mình, bao vây tấn công Phương Vọng.

Pháp thuật đếm không xuể nhấn chìm Phương Vọng từ bốn phương tám hướng, Phương Vọng chạy đến bên vách núi, tung người nhảy lên. Lúc này, hai mắt của hắn lạnh băng như vậy, ánh mắt kiên định, chỉ có kẻ địch.

Tiểu Tử bò trên vai của Phương Vọng há miệng răn ra, cảnh tượng dừng lại, một người một rắn nghênh chiến ma tu đầy trời, trên mặt bọn họ không hề có sợ hãi. Trong rừng cây, Phương Dân đi ở giữa đội ngũ, lông mày hắn nhíu chặt, bỗng dừng thấy bồn chồn.

Phương Mãnh đi ở bên cạnh chú ý tới sắc mặt của hắn, phê bình: “Sao vậy? Thế này đã mệt rồi ư? Bình thường bảo ngươi tu luyện nhiều vào, ngươi không nghe!”

Phương Dân cười khở, nói: “Tu hành không có thành quả, đâu thể tĩnh tâm lại, hơn nữa không phải ta mệt, ta cứ cảm thấy có chuyện lớn xảy ra.”

“Hừ, ra về thần bí.”

Phương Mãnh lắc đầu nói, tiếp tục đi về phía trước.

Đúng lúc này, đệ tử Phương gia ở phía trước lục tục dừng lại, tất cả đều ngửa đầu lên, Phương Dân và Phương Mạnh cũng ngẩng đầu lên nhìn. Rừng cây ở đây thưa thớt, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy, bọn họ thấy bầu trời bắt đầu u ám, giống như lời vân sắp thời quét đến, vô cùng áp lực. Nhưng bọn họ không hề nghe thấy tiếng sấm.

Phương Mạnh suy nghĩ chốc lát, nói: “Được rồi, dừng lại đi, kết trận ở gần đây, chuẩn bị nghỉ ngơi.”

Đệ tử Phương gia không có ý kiến, chỉ là lúc bọn họ đang làm việc đều không nhìn được ngẩng đầu nhìn về phía chân trời.

Dị tượng kia thật sự rất đáng sợ, khiến người ta hoảng hốt bất an.

Phương Dân đứng yên tại chỗ, nhìn về phía chân trời, trong lòng càng bất an.

Không biết tại sao, hắn lại nghĩ đến Phương Vọng.

“Chắc không phải đâu, tiểu tử kia lợi hại như vậy, sao có thể xảy ra chuyện?”

Phương Dân trầm nghĩ, cố gắng an ủi bản thân, chủ yếu là bản thân hắn cũng không làm được gì.

Giờ phút này, hắn bỗng thấy hơi hối hận, có phải hắn cũng nên cố gắng tu luyện, cho dù thiên tư không tốt, có thể trở nên mạnh hơn chút thì được một chút không?...

Mây đen cuộn cuộn, giữa trời đất bị vô số độc vụ vô biên bao phủ, nhìn ra xa, rừng cây khắp nơi đã khô héo, khắp nơi toàn là máu tươi, thi thể.

Ma tu, độc trùng đêm không xuể đang xuyên qua trong độc vụ, các loại pháp thuật oanh tạc bề mặt đất, vụn đá bay tứ tung, độc vụ cuộn cuộn.

Nhìn kỹ, phương hướng bọn họ đối mặt có một bóng dáng màu vàng đang chớp lóe thần tốc!

Uỳnh!

Núi rừng nổ tung, một cự mãng giống giao long màu tím to lớn như dãy núi xuất hiện, có một bóng dáng màu vàng lấp lánh đứng trên đỉnh đầu nó, rõ ràng chính là Phương Vọng. Phương Vọng ngưng tụ ra Kim Luân Bạch Vũ Y, quanh người quần quanh từng long khí màu vàng, tay phải của hắn nắm lấy Thiên Cung kích, khí phách lẫm liệt, giống như thần tướng trên trời hạ phàm.

Trên Kim Luân Bạch Vũ Y dính vết máu loang lổ, lúc này cả người Tiểu Tử cũng đầy vết thương, nhưng khí thế của bọn họ ngày càng cuồng bạo.

“Vạn Độc trận! Mau lên Vạn Độc trận!”

Một lão tu sĩ của Thanh Thiên cốc đứng trên đầu của một con cự kiến, khàn giọng hô lên, vừa dứt lời, một tiếng xé gió truyền ra từ trong độc vụ u ám phía trước, hàn quang lóe qua, Thanh Quân kiếm trực tiếp đánh nát đầu của hắn.

Xác cũ chưa lạnh, lại thêm xác mới!

Tiểu Tử nghiền áp cả đường đi, trong miệng phun ra kiếm khí, đánh giết ma tu Thanh Thiên cốc ở dọc đường. Nơi đi ngang qua, đất cát bụi mù, huyết nhục tung tóe, tiếng kêu thảm không ngừng lọt vào tai.

Phương Vọng tung người nhảy lên, dáng vẻ như hùng ưng, hai tay nắm Thiên Cung kích đâm mạnh xuống. Một ma tu trung niên đối diện hắn nâng đao ngăn chặn, kết quả bị đánh tới hai cánh tay tê dại, vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn sợ hãi ngược mắt nhìn, đúng lúc chạm vào ánh mắt lạnh băng của Phương Vọng.

Không có bất cứ lời độc ác nào, Phương Vọng chợt dùng sức, trực tiếp chém nửa thân thể của hắn, huyết nhục bắn tung tóe, nam tử trung niên kêu đau khổ, thảm thiết.

“Chặn hắn lại!”

Bàng Thôn Thiên gào rống, cả mặt hắn toàn là máu, hai cánh tay do vô số tiểu huyết trùng tạt thành, tay phải nắm trường tiên, tay trái cầm một lá cờ to. Lúc nói, hắn nhanh chóng gom góp, độc vụ màu máu dâng trào giống như gió lốc giết về phía Phương Vọng.

Phương Vọng đáp xuống đất, trực tiếp xông về phía hắn, quyết chí tiến lên.

Hắn vừa lao nhanh vừa khua Thiên Cung kích, đánh tan pháp thuật bốn phương tám hướng giết tới. Chín quả cầu lửa lơ lửng phía sau đầu hắn, ép độc vụ xung quanh không thể đến gần người hắn. Hắn xông lên, trực tiếp xé ra một khe nứt trong biển độc vụ giữa núi rừng.

Thấy Phương Vọng giết đến, Bàng Thôn Thiên không kịp kinh hồn bạt vía, hắn lập tức vùng trường tiên, đập xuống dưới đất, mặt đất vỡ vụn, từng liệt điểm màu máu dâng trào, lan về phía Phương Vọng.

Huyền Dương Thần Kinh hộ thể, Phương Vọng làm lơ tất cả hỏa điểm, cưỡng chế xuyên qua, Bàng Thôn Thiên nhìn thấy, sợ hãi đến cực điểm. “Tên này...”

Trong lòng Bàng Thôn Thiên tràn đầy sợ hãi, hắn nắm giữ lực lượng nửa giáo của Thanh Thiên cốc, vậy mà không thể trấn giết được Phương Vọng.

Chương 165: Một người một rắn đánh một giáo!

Chương 165: Một người một rắn đánh một giáo!

Sao có thể!

Lẽ nào trận chiến với Kiếm tông không hề khiến Phương Vọng tiêu hao chút nào ư?

Thiên Nguyên bảo linh có mạnh hơn nữa, thì linh lực cũng nên có giới hạn chút

Bàng Thôn Thiên nghĩ đến điều này, ánh mắt ác độc, hắn đã không còn đường lui, nhất định phải giết chết Phương Vọng.

Hắn rống giận, huyết nhục trong cơ thể bùng nổ, biến thành vô số huyết trùng giết về phía Phương Vọng với xu thế che trời lấp đất.

Phương Vọng tung người nhảy lên, kinh khí xung quanh đột nhiên ngưng tụ thành một con rồng màu xanh, hắn biến thành Thanh Long đôi đầu giết về phía huyết trùng mệnh mông.

Biển huyết trùng trực tiếp bị xé ra, ánh mắt Phương Vọng tụ lại, tay phải nắm Thiên Cung kích đâm về phía trước.

Phụt!

Lưỡi kích đâm xuyên ngực của Bàng Thôn Thiên, thì ra Bàng Thôn Thiên không hề hóa thân thành đám côn trùng, chỉ là ẩn núp bên trong.

“Gừ...”

Bàng Thôn Thiên trợn to mắt, cả mặt hắn toàn máu giống như lệ quỷ.

Cánh tay phải của Phương Vọng chột rung, Thiên Cung kích trực tiếp chém xuống đầu của hắn. Huyết trùng vô tận muốn tới gần hắn, nhưng đều bị chín quả cầu lửa sau đầu hắn đốt thành tro.

Ngay sau đó, Phương Vọng tóm lấy đầu của Bàng Thôn Thiên, nhảy ra từ trong cuồng phong huyết trùng, tay trái của

hắn lấy ra một sợi vải trong túi trữ vật, nhanh chóng bọc đầu Bàn Thôn Thiên lại, sau đó đặt vào trong túi trữ vật.

Tiếp đó hắn quay người, tay cầm Thiên Cung kích xông về phía Tiểu Tử.

Cuồng phong huyết trùng tan ra, thi thể của Bàn Thôn Thiên cũng rơi xuống, không có đầu.

“Cốc chủ chết rồi, giết! Nhất định phải trả thù cho cốc chủ!”

Một nam tử gây khô tức giận quát, rõ ràng thân phận của hắn không thấp, chân giẫm lên một con cóc như ngọn núi nhỏ, độc kỳ vây quanh người, đang ngưng tụ trận pháp.

Hễ là các tu sĩ Thanh Thiên cốc nghe thấy lời này, không ai không đỏ mắt. Đại chiến đến lúc này, bọn họ đã quên sợ hãi, trong mắt chỉ có Phương Vọng, Tiểu Tử.

Nhất định phải giết chết Phương Vọng, nếu không tai họa khó lường!

Đùng đoàng!

Mặt đất chấn động, độc vụ ở chân trời tuôn trào, ngưng tụ thành màn trời màu đỏ thẫm bay lên, một cảm giác áp bức khó tả tràn ngập khắp trời đất.

Thiên địa chấn động, biển khói độc mênh mông kéo dài hơn mười dặm cũng vì thế mà quay cuồng. Màn trời sẫm màu đang ngưng tụ ở biên giới biển khói độc mênh mông, bay lên. Liếc mắt nhìn lướt qua, ngoài bầu trời ra thì không còn bất cứ lỗ hổng nào nữa.

Phương Vọng nhanh chóng đi lên đỉnh đầu Tiểu Tử, ma tu Thanh Thiên cốc xung quanh sôi nổi dừng tay, kéo dài khoảng cách.

“Công tử, trận pháp này không đơn giản đâu!”

Tiểu Tử nói với vẻ căng thẳng, trong giọng nói yếu ớt lại xuất hiện sự sợ hãi và sầu lo.

Phương Vọng nhìn chằm chằm phía xa với khuôn mặt vô cảm, nói: “Đại trận do hơn vạn tu sĩ tập kết đương nhiên không đơn giản. Dù đối mặt với tu sĩ Ngưng Thân cảnh, đại trận này vẫn có thể nhẹ nhàng trấn áp.”

Đại chiến đã bắt đầu một khoảng thời gian, số người hấn giết ít thì cũng hơn một nghìn, linh lực tiêu hao hơn nửa, nhưng số lượng ma tu Thanh Thiên cốc vẫn còn rất nhiều. Đưa mắt nhìn qua, các phương hướng đều có bóng dáng của ma tu.

Dù Bàn Thôn Thiên đã chết, Thanh Thiên cốc cũng không từ bỏ.

Xem ra, chỗ dựa chân chính của bọn họ là Vạn Độc trận này!

Trước kia Phương Vọng đã từng nghe nói đến Vạn Độc trận của Thanh Thiên cốc. Đây là đại trận đứng đầu Thanh Thiên cốc, cũng chính là nguyên nhân vì sao bọn họ không có đại tu sĩ Ngưng Thân cảnh vẫn có thể trở thành một trong chín đại giáo phái.

Vạn Độc trận vừa xuất hiện, thiên địa khốc thét, vạn vật thối rữa!

“Xem ra phải ra tay thật rồi. Phương Vọng lắm bả.”

Lý do hấn vẫn luôn không thi triển pháp thuật có phạm vi sát thương lớn là vì quá nhiều kẻ địch, còn đều là tu sĩ linh hoạt, phân tán ở các phương hướng tiến hành tấn công tầm xa, nếu sử dụng đại pháp thuật thì hấn rất dễ bị tiêu hao đến chết.

Đương nhiên, nếu hấn muốn chạy trốn thì Thanh Thiên cốc cũng không ngăn cản được!

Nhưng bây giờ, hấn chiến đấu vì người Phương gia phía sau, cũng là vì Thái Uyên môn!

Rất có thể Thái Uyên môn đang bị ma đạo bao vây tấn công, nếu hấn có thể giết xuyên qua, làm Thanh Thiên cốc sợ hãi, tất nhiên áp lực của Thái Uyên môn sẽ giảm xuống.

Kiếp trước, dưới tình huống không có hấn và Chu Tuyết, Thái Uyên môn vẫn có thể hoá hiểm thành an. Bây giờ thiếu Thanh Thiên cốc, chắc là cũng có thể chịu đựng được.

Còn về con cháu Phương gia ở Thái Uyên môn, tuy hấn lo lắng cho bọn họ, nhưng nội tâm vẫn còn một tia kỳ vọng.

Bởi vì hấn còn có thể dựa vào một người!

“Vạn Độc trận đã khởi động, mọi người thêm linh lực vào, lập tức trấn sát yêu nghiệt này!”

Nam tử gây gò chân đạp thiềm thử tức giận rít gào, độc kỳ quanh thân hấn toả ra linh lực rồi bùng lên, lôi vân trên không trung Vạn Độc trận kịch liệt cuộn cuộn, từng tia ánh sáng xanh xuyên thủng đám mây rơi xuống.

Hơn vạn ma tu làm theo, noi theo. Cùng lúc đó, ngoài Vạn Độc trận vẫn có tu sĩ Thanh Thiên cốc bay tới. Bọn họ sôi nổi đi vào ngoài trận, nâng tay lên, thêm linh lực của bản thân vào Vạn Độc trận, khắp đồi núi đều là bóng dáng ma tu.

Âm âm âm!

Biển mây rẽ ra, một phù văn ánh xanh khổng lồ, đường kính vượt qua mười dặm xuất hiện trên không trung Vạn Độc trận. Phương Vọng ngẩng đầu lên nhìn lại không thể nhận ra đây là phù văn gì. Nó giống như văn tự phức tạp, lại giống như hình vẽ nào đó. Nó đang ngưng tụ linh khí của thiên địa. Một luồng uy áp kinh khủng buông xuống ép thân rắn khổng lồ của Tiểu Tử cong lại.

“Công tử, ta sắp không chịu đựng nổi nữa rồi!” Tiểu Tử cắn răng hô, thân rắn run rẩy.

Cảnh tượng này làm đám ma tu của Thanh Thiên cốc vô cùng phấn chấn, những tên trưởng lão kia càng kêu gọi, ủng hộ sĩ khí.

“Hắn sắp không chống đỡ được Vạn Độc trận nữa rồi, chúng ta phải báo thù cho cốc chủ!”

“Dù thiên phú của hắn yêu nghiệt hơn đi nữa cũng chỉ mới tu hành mười sáu năm, lại mạnh hơn nữa cũng có giới hạn thôi!”

Chương 166: Một người một rắn đánh một giáo! (2)

Chương 166: Một người một rắn đánh một giáo! (2)

“Ha ha ha, Thiên Nguyên bảo linh sẽ chết trong tay chúng ta, tin này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm các đại giáo phải sợ hãi!”

“Không thể không nói hắn thật sự rất mạnh, nếu không phải các trưởng lão kéo dài thời gian, chúng ta không ngưng tụ ra Vạn Độc trận thì đúng là không làm gì được hắn”

“Dù sao thực lực của hắn cũng có thể so với Ngưng Thần cảnh, nói một cách không hề khoa trương, hắn đã là tồn tại nằm trong top năm Tu Tiên giới Đại Tề.”

Khuôn mặt của mỗi một ma tu ở đây đều đỏ đầy mồ hôi, bọn họ dùng hết toàn lực tăng cường Vạn Độc trận, trên mặt ai ai cũng tràn ngập sự phấn khởi, chờ mong, khinh thường. Phương Vọng càng mạnh thì cảm giác thành tựu mang đến khi giết hắn càng lớn.

Phương Vọng không hề sợ hãi khi đối mặt với Vạn Độc trận giống như thiên uy này. Hắn nhìn phù văn ánh xanh không lồ trên bầu trời, Kim Lân Bạch Vũ Y tung bay theo gió,

từng sợi long khí màu vàng kim giống như ngọn lửa vĩnh viễn không bao giờ tắt, toả ra ánh sáng thuộc về chúng nó trên chiến trường sơn dã tối tăm, không có cách nào che giấu.

“Tiểu Tử, không phải ngươi khát vọng hoá rồng à?”

Phương Vọng nhìn lên bầu trời rồi nhẹ giọng tự nhủ.

Tiểu Tử mở to đôi mắt rần, hỏi: “Công tử, ngươi có ý gì? Ngươi có thể làm ta hoá rồng ư?”

Nó nhớ rõ lúc trước Phương Vọng đã phá vỡ pháp thuật trên cấm môn, chẳng lẽ lần này lại muốn tái hiện?

Vừa dứt lời, nó đã cảm nhận được một luồng linh lực cực nóng bao trùm thân rần của mình, đây đúng là linh lực của Phương Vọng.

Mắt rần của Tiểu Tử sáng lên, giây phút này, nó cảm thấy mình và Phương Vọng đã hợp hai thành một.

Phương Vọng đứng trên đỉnh đầu Tiểu Tử, thúc giục Cửu Long Thần Biến quyết. Linh lực của hắn tràn ra bên ngoài cơ thể, hoá thành long khí bao trùm thân rần khổng lồ của Tiểu Tử, long khí bắt đầu ngưng tụ thành hình rồng.

Khí Long!

Hình Long!

Bạch Long!

Khi Tiểu Tử lột xác thành Bạch Long, một tiếng rồng ngâm vang vọng thiên địa, khói độc cuộn cuộn đã không thể che đậy bóng dáng của Bạch Long nữa.

Ánh mắt của tất cả ma tu đều nhìn chăm chăm Bạch Long, trong thiên địa tối tăm, thân hình của Bạch Long vô cùng thần tuấn, khí phách.

“Đó là gì thế?”

“Long... Chân long trong truyền thuyết?”

“Sao lại thế này? Sao con xà yêu đó lại hoá thành rồng?”

“Không đúng, chắc đây là loại yêu thuật nào đó, mọi người hãy cẩn thận!”

“Còn muốn hấp hối giã giũa? Đại trận do nhiều người chúng ta lập như vậy không thể bị bọn họ phá vỡ được!”

Đám ma tu Thanh Thiên cốc liên tục bàn tán, ma tu cảnh giới cao sôi nổi kêu gọi, trấn an đám thuộc hạ bất an.

Sau khi hoá thành Bạch Long, áp lực trên người Tiểu Tử giảm mạnh, nó nâng thân hình khổng lồ lên.

Nhưng Phương Vọng lại cảm thấy chưa đủ

Thân rồng của Tiểu Tử bắt đầu biến sắc, từ màu trắng biến thành màu xanh, lại từ màu xanh biến thành màu vàng. Mỗi lần biến sắc, thân rồng lại tăng trưởng. Trong mắt tất cả ma tu, Tiểu Tử đang dần dần biến to, cảnh tượng đồ sộ đến cực điểm.

Khi Tiểu Tử phóng đại, đám ma tu bắt đầu sợ hãi, bất an trong lòng, nhưng bọn họ chỉ có thể cắn chặt răng, tăng lượng linh lực phát ra.

Màu vàng biến thành màu tím, màu tím biến thành màu đỏ, màu đỏ biến thành màu vàng!

Kim Long cao trăm trượng ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng rùng rợn kinh thiên động địa, chấn động lòng người.

Ông già gầy gò vội vàng hét lên: “Trận sát!”

Một nghìn ma tu chính khổng chế Vạn Độc trận sôi nổi bấm pháp quyết, thủ thế đều nhịp, phù văn ánh xanh trên bầu trời run rẩy kịch liệt, trận uy kinh khủng bùng nổ, khói độc mênh mông trào ra, bao phủ phù văn ánh xanh, phù văn ánh xanh cũng đánh xuống.

Phù văn đánh xuống giống như trời sụp!

Mặt đất rung động, thân hình của tất cả ma tu bày trận đều đang run rẩy, bọn họ cắn chặt răng, nhìn chăm chăm Kim Long trong trận.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, ánh mắt dừng lại, Tiểu Tử chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể ngăn cản đang nâng mình lên cao.

Rống!

Kim Long lên không, trong chớp mắt khi nhảy lên, Kim Long lột xác thành Hắc Long!

Tầng cao nhất của Cửu Long Thần Biên quyết!

Sau khi Kim Long lột xác thành Hắc Long, long uy càng mạnh mẽ hơn, một luồng khí thể làm hơn vạn đệ tử Thanh Thiên cốc khiếp sợ ập tới trước mặt bọn họ

Đây là khí tức huỷ diệt cực hạn!

Tốc độ của Hắc Long đột nhiên tăng lên, tư thái cuồng bạo, ngang ngược xông lên tận trời đâm vỡ phù văn ánh xanh. Chỉ trong phút chốc, một luồng sáng mạnh đã lóe lên giữa toàn bộ thiên địa, làm tất cả ma tu phải nhắm mắt lại.

Ngay cả người Phương gia đã nghỉ ngơi trong khu rừng phía xa cũng bị cảm thấy chói mắt.

Phương Hàn Vũ đang ngự kiếm bay như cảm nhận được điều gì đó bèn quay đầu lại nhìn, một luồng ánh sáng mạnh quét tới, tóc mai của hắn cũng bị thổi bay phấp phới.

Cũng may, luồng ánh sáng mạnh này chỉ chợt loé qua.

“Phương Vọng... Người nhất định phải sống sót đó!”

Phương Hàn Vũ cắn răng, nếu là một chọi một thì hắn vô cùng tin tưởng Phương Vọng, cho rằng không có bất cứ ai có

thể ngăn cản Phương Vọng. Nhưng đối mặt với quá nhiều kẻ địch, hắn cũng phải vuốt mồ hôi.....

Hắc Long bay lên bầu trời mạnh mẽ đánh nát phù vân ánh xanh khổng lồ, Vạn Độc trận lập tức bị phá!

Bá đạo không gì sánh được!

Sau khi tắt cả ma tu Thanh Thiên cốc bị ánh sáng mạnh làm cho chói mắt, vừa mở mắt ra, Vạn Độc trận bị phá, lực cản trả kinh khủng làm cho bọn họ hộc máu, bay ngược ra ngoài, một vài tu sĩ cảnh giới thấp như Tổ Linh cảnh chết ngay tại chỗ.

Khói độc cuộn cuộn thổi quét thiên địa như sóng biển, thế không thể đỡ, cuốn đi cây cối ven đường.

Ông già gầy gò cũng bị thương, phải dùng độc kỳ xung quanh mình ngăn cản lực đánh vào. Khuôn mặt của hắn tràn đầy vẻ sợ hãi, tuyệt vọng. Nhìn theo ánh mắt hắn, lôi vân trên bầu trời đã bị chọc thủng ra một cái lỗ to, một cái đầu Hắc Long khổng lồ vươn ra. Trước mặt cái đầu rồng này, bất cứ kẻ nào cũng sẽ cảm nhận được sự nhỏ bé của mình.

Chương 167: Lập Vạn Độc trận! Hắc Long phá trận!

Chương 167: Lập Vạn Độc trận! Hắc Long phá trận!

“Xong rồi...”

Cả người ông già gầy gò run rẩy, run giọng nói, mặt cắt không còn một giọt máu.

Giây phút này, ngay cả độc trùng được nuôi trong Thanh Thiên cốc cũng cảm thấy sợ hãi. Đây là bản năng, không có cách nào không chế.

Nơi xa, một nam tu sĩ nằm trên mặt đất, cánh tay run lẩy bẩy chống người dậy, tuyệt vọng nhìn Hắc Long phía chân

trời, giọng nói run rẩy: “Vạn Độc trận... Vạn Độc trận... Bị phá...”

“Chạy nhanh!”

Ở hướng khác truyền đến tiếng hét khàn cả giọng của một ma tu. Tiếng hét này lập tức phá vỡ sự yên lặng trong thiên địa, sĩ khí của Thanh Thiên cốc lập tức tan rã, ma tu còn sống dồn dập bỏ chạy, thoát khỏi nơi này, hoảng hốt chạy bừa. Những trưởng lão đó cũng mất hết can đảm, không dám kêu gọi nữa, bọn họ còn chạy nhanh hơn cả đệ tử.

Cốc chủ chết, bọn họ không sợ, bởi vì bọn họ còn có Vạn Độc trận!

Vạn Độc trận bị phá vỡ, bọn họ thật sự không còn tự tin nữa!

Phương Vọng quay đầu nhìn chăm chú, hần chú ý thấy có một đám ma tu chạy trốn theo đường đi về phía Phương gia bèn lập tức làm Tiểu Tử đuổi giết.

Hắn Long tan biến, long khí tan đi như gió, lộ ra thân hình của Tiểu Tử. Thân hình của nó vốn đã rất to, nhưng sau khi Hắc Long biến mất, nó như lập tức thu nhỏ lại, thân rắn vốn rất to có vẻ cũng chỉ thế mà thôi.

“Công tử! Quá mạnh! Vừa rồi ta thật sự hoá rồng đó!”

Tiểu Tử nói với vẻ hưng phấn, Phương Vọng đứng trên đầu nó miễn cưỡng nở nụ cười.

Hoá thành Hắc Long hoàn toàn tiêu hao hết tất cả linh lực của hắn, nhưng trận chiến vẫn chưa kết thúc, hắn còn có thể chiến đấu bằng sức lực của thân thể.

Hắn đứng ngạo nghễ trên đầu rắn, tay phải cầm Thiên Cung kích, tay trái móc Linh Khí đan từ trong túi trữ vật ra dùng.

Mọi thù Thanh Thiên cóc từng tàn sát đệ tử Thái Uyên môn, tra tấn Phương Hàn Vũ còn chưa chấm dứt, bây giờ lại vây giết hần, mọi thù này đã là thù không đội trời chung!

Trong mắt Phương Vọng đầy ngập sát ý!

Dù linh lực đã hao hết, Đấu Chiến Tâm của hần vẫn đang thiêu đốt. Tốc độ của Tiểu Tử rất nhanh, nó nhanh chóng bay vút theo hướng Thiên Cung kích chỉ, không ngừng phun ra kiếm khí bắn chết ma tu ven đường.

Cảm giác không bị bao vây tấn công làm nó cực kỳ hưng phấn!

Ma tu Thanh Thiên cóc đã mất hết can đảm, không một ai dám đánh trả, chỉ có thể cắm cổ cắm đầu chạy trốn, hễ là tu sĩ bị đuổi giết đều khó thoát khỏi cái chết.

Hoàng hôn dần buông xuống.

Trên sườn núi, Phương Vọng chậm rãi bước tới, Kim Lân Bạch Vũ Y dính đầy máu, ngay cả khuôn mặt hần cũng có vết máu. Tiểu Tử ghé vào đầu vai hần, cả người đầm đìa máu tươi.

Hần đi tới một tảng đá lớn ngồi xuống, ánh chiều tà khi mặt trời lặn chiếu xuống người hần làm một nửa khuôn mặt tối lại. Dãy núi nằm giữa hần và mặt trời đâu đâu cũng là thi thể khổng lồ của độc trùng, từng thi thể của ma tu Thanh Thiên cóc nhìn thấy mà ghê người.

Mệt!

Mệt xưa nay chưa từng cói!

Phương Vọng cất Thiên Cung kích vào không gian bảo linh rồi thở ra một hơi, bây giờ hần không muốn làm gì cả, thậm chí còn không muốn nạp khí, chỉ muốn ngẩn người một lát.

Trước trận chiến này, hần vẫn luôn khát vọng có cơ hội được đánh một trận hết sức mình. Trận chiến lần này đúng là

đã dùng hết sức mình, nhưng kẻ địch quá nhiều, hao hết linh lực, sức lực của hắn. Sau khi dùng Hắc Long phá vỡ Vạn Độc trận, hắn đi cả trăm dặm để giết người. Những tên ma tu đó không dám đấu với hắn, nhưng trong quá trình chạy trốn lại điên cuồng thả độc trùng, tranh thủ thời gian cho mình.

Phương Vọng không biết mình đã giết bao nhiêu con độc trùng, cũng may Kim Lâm Bạch Vũ Y có thể chống đỡ nọc độc.

Đấu Chiến Tâm tồn tại càng có thể làm hắn tiến vào trạng thái chiến đấu hoàn hảo nhất, không có độc trùng, pháp thuật nào có thể đánh lên được hắn.

Nhìn lại trận chiến này, hắn nhận ra điểm thiếu sót của mình. Sức chiến đấu của hắn có thể quét ngang phần lớn tu sĩ Ngưng Thần cảnh, nhưng hắn vẫn chỉ là Huyền Tâm cảnh, linh lực có hạn, chưa đủ để một người diệt một giáo.

Nhưng trong trận chiến này, một mình hắn đã giết chết mấy nghìn ma tu, làm Thanh Thiên cốc nguyên khí đại thương. Trong khoảng thời gian rất dài trong tương lai, Thanh Thiên cốc hẳn là không dám ngoi đầu. Nếu có kẻ thù nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, có lẽ Thanh Thiên cốc còn sẽ bị huỷ diệt. Chỉ riêng tu sĩ Huyền Tâm cảnh thôi, hắn đã giết ít nhất hơn trăm người, đối với bất cứ một giáo phái nào, đây đều là tổn thất cực kỳ nặng nề.

“Phải nhanh chóng đột phá Ngưng Thần cảnh mới được. Đến lúc đó, đối mặt với loại tình huống này, dùng Thiên Địa kiếm ý là có thể quét sạch.”

Phương Vọng âm thầm cảm thán. Thiên Địa kiếm ý tiêu hao rất nhiều linh lực, ma tu Thanh Thiên cốc phân tán rộng, lại có vô số độc trùng, nếu hắn dùng Thiên Địa kiếm ý chiến đấu, kẻ địch chưa chết được một phần năm thì linh lực của hắn đã hao hết rồi. Bởi vì ma tu Thanh Thiên cốc tham gia chiến

đầu không phải tu sĩ Dưỡng Khí cảnh. Trận chiến này, ma tu Thanh Thiên cốc đều vận dụng tinh nhuệ. Bây giờ nhớ lại những pháp thuật hoa hoè loè loẹt đó, hắn đều cảm thấy mới lạ.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng không rên một tiếng như đã chết. Nó cũng cực kỳ mệt, trước khi phá trận, cả người nó đã tràn đầy vết thương, sau khi phá trận, vì quá hưng phấn nên yêu lực tiêu hao càng nhanh.

Phương Vọng hơi ngẩng đầu nhìn hoàng hôn phía xa, suy nghĩ rơi vào khoảng không.

Mãi đến khi bóng đêm phủ xuống, hắn mới khôi phục một chút sức lực, bắt đầu đả toạ nạp khí, đồng thời dùng Linh Khí đan.

Tiểu Tử há miệng bắt đầu cắn nuốt tinh hoa nhật nguyệt, bóng đêm yên lặng, một người một yêu đều không có tâm trạng nói chuyện.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, Phương Vọng còn đang nạp khí nhưng vết máu trên người đã rửa sạch sẽ, cũng nhờ có Tiểu Tử, nó nắm giữ pháp thuật thuộc tính Thủy, miệng rắn phun nước rửa sạch giúp hắn.

Chương 168: Lập Vạn Độc trận! Hắc Long phá trận! (2)

Chương 168: Lập Vạn Độc trận! Hắc Long phá trận! (2)

Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được điều gì đó bèn giao tay lấy lệnh bài đệ tử ra.

“Nguy cơ

Âm thanh của Triệu Truyền Càn truyền ra từ giữa lệnh bài, giọng điệu mệt mỏi.

Phương Vọng thở phào nhẹ nhõm, không hổ là giáo phái mạnh nhất trong tương lai, chỉ mất hai ngày đã đánh lùi kẻ

địch. Nhưng nghe giọng điệu của Triệu Truyền Càn thì tình hình chiến đấu rất thảm thiết.

Tuy Phương Vọng lo lắng cho người Phương gia, nhưng nếu thật sự có người chết, hắn trở về cũng không thể làm người chết sống lại, nếu còn sống thì Thái Uyên môn sẽ tự chăm sóc cho bọn họ. Nội tâm hắn kiên định lại, tạm thời không cần vội vàng trở lại giáo phái.

Hắn đứng dậy rồi nói: “Tiểu Tử, nên đi thu thập chiến lợi phẩm rồi.”

Tiểu Tử thức dậy, nó đang mơ mơ màng màng, đột nhiên sững sốt rồi mừng rỡ nói: “Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất, công tử, chúng ta đi nhanh thôi!”

Phương Vọng nở nụ cười, đi xuống chân núi.

Nhìn về phía trước theo hướng hắn đi, rừng núi khô héo, thi thể của những con độc trùng đó làm tăng bầu không khí kinh dị cho khu rừng vốn thê lương. Chân trời còn sót lại khối độc tối tăm, thật lâu khó có thể tan đi, mọi thứ đều nói lên trận chiến tối qua thảm thiết cỡ nào.

Phương Vọng và Tiểu Tử cứ thế bắt đầu sưu tầm túi trữ vật ven đường. Túi trữ vật của ma tu Thanh Thiên cóc đều giấu độc làm bọn họ thu thập rất mất thời gian, cũng may bọn họ không sợ độc, Phương Vọng có Huyền Dương chân hỏa, còn bản thân Tiểu Tử chính là rắn độc.

Hai ngày sau, thi thể ma tu Thanh Thiên cóc bọn họ nhìn thấy đã bắt đầu hư thối, máu thịt của những thi thể này cất giấu độc tính, khó có thể tưởng tượng được đám người đó tiến hành tu luyện thế nào.

Điều đáng nhắc tới là, một vài tán tu bọn họ gặp ven đường cũng lành nghề này.

“Thằng nhãi này, đứng lại, dám một mình tới nhặt xác, không sợ chết à? Báo tên coil”

Bốn gã tán tu đứng phía trước Phương Vọng, người đi đầu cầm đao trầm giọng quát, bọn họ cũng rất cẩn thận, không lập tức ra tay.

Phương Vọng cười và nói: “Đây đều là chiến lợi phẩm của ta, còn các ngươi, dám đến cướp đồ của ta, tìm chết đúng không?” Tiểu Tử lộ đầu ra từ sau lưng Phương Vọng, phun lưỡi rắn nói: “Công tử nhà ta là đệ tử thân truyền của Thái Uyên môn, †truyền nhân Kiếm Thánh, mọi người đều gọi hắn là Thiên Nguyên Kiếm Thánh, các ngươi có nghe nói tới chưa?”

Bốn gã tán tu nghe vậy khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, sôi nổi lùi về phía sau.

“Hắn là Phương Vọng?”

“Kiếm Thiên trạch cách nơi này không quá xa, đúng là có thể là hắn...”

“Có khi nào hắn đang dọa chúng ta không?”

“Ngươi muốn cược? Ta không theo đâu!”

Bốn người thì thầm vài câu, rất nhanh sau đó đã có người rút lui. Ba người còn lại cũng không dám ở lại, thậm chí còn có người khom lưng hành lễ với Phương Vọng, sợ hắn trách tội. Phương Vọng buồn cười, cũng không đuổi giết bọn họ. Nhiều thi thể như vậy đương nhiên sẽ bị người ta nhặt của hồi, hắn chỉ cần túi trữ vật trước mặt hắn không bị người khác nhặt đi là được.

Bên kia.

Người Phương gia cũng nhìn thấy thi thể của ma tu Thanh Thiên cốc, nhìn thi thể độc trùng trải rộng khu rừng phía trước,

nét mặt của ai cũng hiện lên vẻ sợ hãi, bất an.

Nhìn ra xa, núi rừng phía trước khô héo, hình thành một con đường thẳng tắp kéo dài tới hai đầu thiên địa, vô cùng kinh khủng, rất khó tưởng tượng vài ngày trước rốt cuộc nơi này đã xảy ra trận chiến thế nào.

“Đi đường vòng thôi.”

Phương Mạnh lên tiếng, tuy sẽ rất vất vả nhưng không có ai phản đối, mọi người đều không muốn tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Phương Dần không khỏi lo lắng cho Phương Vọng. Tuy Phương Vọng hẳn là đang ở trong Kiếm Thiên trạch, nhưng hẳn rất sợ đối phương cũng bị cuốn vào trong trận chiến không biết này.

Vì không để bọn họ lo lắng nên khi đi ngang qua bọn họ, Phương Vọng và Tiểu Tử đã cố ý tránh đi, không để bọn họ phát hiện ra...

Trong Thủy Uyên điện, ngọn núi chính của Thái Uyên môn, phong chủ của chín mạch đều ở đây, còn có rất nhiều trưởng lão và đệ tử thân truyền.

Quảng Cầu Tiên đã tọa trên đệm hương bồ, sắc mặt tái nhợt, cả người có vẻ rất suy yếu.

Đại đệ tử các mạch đang báo cáo số người thương vong, mọi người ở đây nghe thấy, khuôn mặt đều rất tệ.

Chu Tuyết yên lặng đứng phía sau phong chủ mạch thứ nhất lắng nghe. Khi đại đệ tử chín mạch báo cáo xong, một vị trưởng lão lên tiếng: “Xi Ma tông, Hoàng Ngục sơn, Cổ Ma sơn liên thủ bao vây tấn công chúng ta, mỗi thù này không thể không báo!”

Lời nói này vừa vang lên, những trưởng lão khác sôi nổi lên tiếng: “Đúng vậy, ước định hoà bình chó má gì đó, không được, chúng ta cần phải trả thù ba giáo phái ma đạo này!”

“Gần hai vạn đệ tử đã chết, đây chắc chắn là lần thương vong lớn nhất của Thái Uyên môn trong ba trăm năm gần đây!”

“May mà Thanh Thiên cốc không tới, nếu không thì chưa chắc chúng ta đã chống đỡ được.”

“Ta đề nghị viết thư cho Thái Thanh môn, Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo, Xích Dương giáo, tuyên chiến với ma đạo!”

Đệ tử thân truyền của các mạch cũng tức giận, trong mắt ai cũng hiện lên sát ý, tức giận khó có thể kiềm chế.

Phó chương môn Trần An Thế nhíu mày lại, nói: “Được rồi, muốn báo thù cũng phải nghỉ ngơi một thời gian!”

Các trưởng lão nghe vậy lập tức yên tĩnh lại, có thể thấy được hấn rất có uy tín.

Trần An Thế bước lên phía trước một bước, nhìn chằm chằm Quảng Cầu Tiên rồi nói: “Chương môn, người đã bị thương nặng, chắc là phải dưỡng thương một thời gian, mà ta cũng phải đi ra ngoài giám sát việc long mạch. Chúng ta nên chọn ra đại đệ tử chủ mạch, thống lĩnh công việc toàn giáo, ổn định tình thế.”

“Ta đề nghị để Lục Viễn Quân đảm nhiệm vị trí đại đệ tử Thái Uyên môn, công hiến, tư lịch của hấn đều đủ. Trong kiếp nạn lần này, một mình hấn đã ngăn cản tông chủ Xi Ma tông, công lao không thể không kể đến, có ai phản đối không?”

Chương 169: Vị trí đại đệ tử chủ mạch.

Chương 169: Vị trí đại đệ tử chủ mạch.

Vừa dứt lời, hấn lập tức xoay người nhìn về phía mọi người trong điện.

Bầu không khí trong đại điện trở nên vi diệu.

Dương Nguyên Tử lập tức đứng ra nói: “Đồ đệ Phương Vọng của ta có được truyền thừa Kiếm Thánh, chém giết Đại Yêu Vương, đánh bại Kiếm tông Không Tích, danh chấn Tu Tiên giới Đại Tê. Hắn lên làm đại đệ tử mới đúng!”

Lập tức có không ít trưởng lão đồng tình, tuy nhân duyên của Lục Viễn Quân tốt, nhưng phe phái trong Thái Uyên môn rắc rối phức tạp, hắn không thể làm ai cũng thích mình được.

Nghe thấy lời nói của Dương Nguyên Tử, Lục Viễn Quân vẫn thờ ơ, bình thản ung dung đứng phía sau phong chủ mạch thứ nhất.

Trần An Thế nhìn về phía Dương Nguyên Tử rồi trầm giọng nói: “Đúng là thiên phú và danh vọng của Phương Vọng đều cực cao, thậm chí không đệ tử nào có thể sánh bằng. Nhưng công hiến của hắn với Thái Uyên môn quá ít, không đủ để làm mọi người tin phục, chẳng lẽ chương môn Thái Uyên môn cũng phải chọn theo thiên phú sao? Vậy các đệ tử trả giá cho Thái Uyên môn có ý nghĩa gì nữa?”

Lời này làm các trưởng lão ủng hộ Lục Viễn Quân đồng tình.

Thậm chí còn có người mỉa mai: “Không chừng kiếp nạn này là do hắn quá nổi bật rước lấy, nếu chúng ta biết giáo phái ma đạo ra đời một vị Thiên Nguyên bảo linh, chúng ta có thể không hành động chắc?”

Lời nói này nói trúng tâm khảm của hầu hết người trong đây.

Kiếp nạn này tới quá đột nhiên, hầu hết đệ tử hy sinh đều chết trong nửa canh giờ đầu tiên. Ngoài Thiên Nguyên bảo linh của Phương Vọng, còn chuyện gì đáng để ma đạo làm như thế chứ?

“Buồn cười, Phương Vọng chưa từng nói cho người khác biết phẩm giai bảo linh của mình, rõ ràng là trưởng bối chúng ta không bảo vệ được hần, bại lộ phẩm giai bảo linh của hần, đưa hần lên đầu sóng ngọn gió, sao bây giờ lại trách hần? Chẳng lẽ sau này Thái Uyên môn không thể ra đời thiên tài tuyệt thế nữa à? Lời nói này của người làm giáo phái khác, làm cả Tu Tiên giới nghĩ Thái Uyên môn chúng ta như thế nào?”

Dương Nguyên Tử cứng rắn nói, làm vị trưởng lão đó ghen lời không trả lời được.

Lục Viễn Quân híp mắt, ánh mắt nhìn về phía Dương Nguyên Tử lộ ra lạnh lẽo. Một vị trưởng lão khác nhíu mày, nói: “Nhưng đúng là điểm cống hiến của hần rất thấp, khó có thể làm mọi người tin phục!”

Nhắc tới cống hiến tông môn, các trưởng lão ủng hộ Lục Viễn Quân lại có chuyện để nói.

Trong đại điện lại không ngừng vang lên tiếng tranh luận, vô cùng âm ỉ.

Quảng Cầu Tiên nhíu mày lại, chậm chạp không chịu lên tiếng.

Lúc này, Trương trưởng lão của Nhiệm Vụ đường như cảm ứng được điều gì đó, hần vươn tay lấy một miếng ngọc giản từ trong túi trữ vật ra, dùng thần thức đọc, ngay sau đó, nét mặt của hần đã hoàn toàn thay đổi.

Trần An Thế nhìn chằm chằm Dương Nguyên Tử, hừ lạnh rồi nói: “Dương sư đệ, chuyện vị trí đại đệ tử liên quan đến Thái Uyên môn, mong người hãy đối xử công bằng!” Dương Nguyên Tử cũng không sợ hần, đang định lên tiếng thì Trương trưởng lão bỗng lớn tiếng nói: “Chư vị, Thanh Thiên cốc dẫn gần hai vạn đệ tử bao vây diệt trừ Phương Vọng!”

Hắn vừa dứt lời, đại diện lập tức trở nên yên tĩnh.

Quảng Cầu Tiên đứng bật dậy, kéo đến miệng vết thương, hắn cắn răng hỏi: “Ở đâu? Tình huống thế nào?”

Trong Thủy Uyên điện, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người Trương trưởng lão, Chu Tuyết cũng nhú chặt hàng lông mày xinh đẹp.

Thân hình Trương trưởng lão run run, bàn tay nắm ngọc giản như không thể tin vào tình báo mình nhận được.

Dương Nguyên Tử gấp gấp nói: “Người nói đi! Run run cái gì?”

Lục Viễn Quân nhìn chăm chăm Trương trưởng lão, trong mắt khó nén vẻ chờ mong.

Trương trưởng lão hít sâu một hơi, cắn răng nói trước mặt bao người: “Cốc chủ Bàng Thôn Thiên của Thanh Thiên cốc bố trí mai phục ở Thập Vạn Đại sơn, tinh nhuệ của Thanh Thiên cốc đều ra trận, đệ tử yếu nhất cũng là Tổ Linh cảnh, tổng cộng hai vạn người, càng thiết lập Vạn Độc trận!”

Vạn Độc trận!

Ba chữ này làm nét mặt mọi người ở đây đều thay đổi, Quảng Cầu Tiên phun ra một ngụm máu tươi, cả người vô lực ngã ngòai trên đệm hương bồ.

“Thanh Thiên cốc! Đáng chết!”

Trần An Thế cắn răng mắng.

Dương Nguyên Tử như bị sét đánh, cả người đại ra đứng sững lại, vẻ mặt của ba đệ tử thân truyền mạch thứ ba cũng thay đổi, đại đệ tử Lý Ngu run rẩy cả người.

Lục Viễn Quân cố gắng đè lại sự mừng rỡ trong nội tâm, nhưng khoé miệng hắn không nhịn được cong lên, cũng may

lúc này không có ai chú ý đến hắn.

Chu Tuyết nheo mắt lại, trong mắt tràn đầy lạnh lẽo.

“Đợi đã! Chưởng môn, người đừng vội! Ta còn chưa nói xong! Phương Vọng không chết!”

Trương trưởng lão thấy Quảng Cầu Tiên học máu bèn vội vàng hô, thu hút ánh mắt của mọi người thêm lần nữa.

Dương Nguyên Tử lập tức bước tới trước mặt hắn, nắm lấy cổ áo hắn tức giận mắng: “Mẹ nó, người có thể nói xong trong một lần được không?”

Trương trưởng lão tủi thân nói: “Tin tức này quá chấn động, vừa rồi ta cũng chưa lấy lại tinh thần, Phương Vọng không sao, bên có chuyện chính là Thanh Thiên cốc!”

Mọi người chưa kịp hỏi thì hắn đã vội vàng báo cáo: “Hai vạn tinh nhuệ Thanh Thiên cốc bao vây tấn công một mình Phương Vọng, nào biết trong tay Phương Vọng có một vị Yêu Vương. Một người một yêu chống đỡ Thanh Thiên cốc vây công, cốc chủ Bằng Thôn Thiên của Thanh Thiên cốc bị Phương Vọng chém đầu trên chiến trường. Dù bố trí Vạn Độc trận cũng bị Phương Vọng mạnh mẽ phá tan, Phương Vọng hư thực thi triển Cửu Long Thần Biến quyết, hơn nữa còn là cấp bậc Hắc Long chưa từng nghe thấy!”

“Thanh Thiên cốc bị Phương Vọng tàn sát hơn năm nghìn người, thương vong cụ thể còn chưa rõ lắm, cuối cùng Thanh Thiên cốc tan tác, chạy trốn tứ tán!”

“Tin tức này đã bắt đầu lan truyền trong Tu Tiên giới Đại Tề, tình báo trong tay ta là do một vị đệ tử thân truyền ép hỏi từ trong miệng ma tu Thanh Thiên cốc!”

Hắn nói liền một hơi, toàn bộ Thủy Uyên diện rơi vào yên lặng, vẻ mặt của mọi người đều đại ra, ngay cả Quảng Cầu Tiên cũng không khỏi há to miệng.

Chương 170: Vị trí đại đệ tử chủ mạch. (2)

Chương 170: Vị trí đại đệ tử chủ mạch. (2)

Nét mặt của Chu Tuyết trở lại như thường, khoé miệng cong lên.

Lục Viễn Quân như bị sét đánh, cả người sững sờ.

Trần An Thế lúc trước cực lực ủng hộ Lục Viễn Quân cũng sững sốt, hoài nghi mình đã nghe nhầm.

“Thật không?”

Dương Nguyên Tử nắm lấy bả vai Trương trưởng lão run giọng hỏi, khuôn mặt vì kích động mà đỏ lên.

Trương trưởng lão cũng phấn khích, hắn đưa ngọc giản trong tay cho Dương Nguyên Tử rồi nói: “Thiên chân vạn xác, không tin thì tự người đọc đi!”

Dương Nguyên Tử lập tức đưa thần thức vào trong ngọc giản. “Ha ha ha ha.”

Quảng Cầu Tiên bỗng cất tiếng cười to, bởi vì cười quá kích động nên làm vết thương bùng nổ, hắn không khỏi ho khan, vội vàng đỡ toạ vận công.

Sau khi xem xong ngọc giản, Dương Nguyên Tử cũng cười ha ha. Những trưởng lão khác nhao nhao xông tới cướp ngọc giản trong tay hắn, liên tục đọc tình báo bên trong.

“Là thật!”

“Hắn đã mạnh đến mức này rồi ư?”

“Thiên Nguyên bảo linh chưa từng xuất hiện, chúng ta không thể cân nhắc hắn theo lẽ thường được.”

“Khó trách Thanh Thiên cốc không tới, hoá ra là bị hắn giữ chân.”

“Đâu chỉ là giữ chân, nhiều trưởng lão bị giết chết như vậy, ngay cả cốc chủ đều đã chết, Thanh Thiên cốc xong đời rồi!” Các trưởng lão phấn khích thảo luận, các đệ tử thân truyền cũng vô cùng phấn khởi, thấp giọng giao lưu với nhau. Chỉ có các đệ tử có mối quan hệ tốt với Lục Viễn Quân lo lắng nhìn về phía hắn.

Lục Viễn Quân không thể không nở nụ cười vui mừng. Tiếc rằng, lần này dù là ai cũng nhìn ra được nụ cười của hắn rất miễn cưỡng.

Hết cách rồi, lực ảnh hưởng của chuyện này quá lớn!

Nếu Phương Vọng thoát khỏi bao vây cũng đủ làm người ta khiếp sợ rồi.

Nhưng hắn lại giết xuyên Thanh Thiên cốc!

Quá không thể tưởng tượng nổi!

Chẳng lẽ hắn đã mạnh mẽ tới mức một người chống lại một giáo rồi sao?

Triệu Truyền Càn nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, trầm giọng nói: ‘Chương môn, vị trí đại đệ tử còn phải bàn bạc thêm!’”

Nghe vậy lập tức có không ít trưởng lão hòa theo. Lần này, Dương Nguyên Tử không lên tiếng, hắn đứng một bên đang chìm trong sự vui mừng, thật lâu khó có thể tự kiềm chế.

Trần An Thế muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Giết xuyên Thanh Thiên cốc tuyệt đối là một công hiến to lớn!

Quảng Cầu Tiên hít sâu một hơi rồi nói: “Vị trí đại đệ tử chờ Phương Vọng trở về rồi bàn luận thêm, trong lúc ta dưỡng thương, công việc toàn giáo sẽ do trưởng lão Triệu Truyền Càn quản lý.”

Không có ai phản đối, hầu hết trưởng lão đều lộ ra vẻ vui mừng, Thái Uyên môn có tu sĩ mạnh như vậy, sau này chắc chắn sẽ bay lên!

Nét mặt Lục Viễn Quân bình tĩnh, không ai có thể nhìn thấu nội tâm hắn đang nghĩ gì.

Rầm ị.

Trong núi sâu, Phương Vọng đang đả tọa bên hồ nhỏ nạp khí tu luyện. Một bên hồ nhỏ là thác nước cao khoảng năm trượng, bọt nước văng khắp nơi.

Phía bên khác, trên bãi cỏ cách Phương Vọng không xa chông chất đầy túi trữ vật. Lúc này, Tiểu Tử đang... Kiểm tra, mỗi lần mở một túi trữ vật là lại có độc trùng bay ra, sau đó bị nó nuốt chửng, làm người cảm thấy ghê rợn.

Đã sáu ngày trôi qua từ sau trận chiến với Thanh Thiên cốc, Phương Vọng định đợi linh lực khôi phục đến dư thừa mới quay về Thái Uyên môn, đề phòng trên đường về gặp phải giáo phái ma đạo bao vây hãm.

“Xuất hiện đi, các hạ còn muốn âm thầm trốn bao lâu nữa?” Phương Vọng bỗng lên tiếng, hắn chậm rãi mở mắt, ánh mắt nhìn về phía rừng cây đối diện hồ nhỏ.

Tiểu Tử nghe vậy căng thẳng nâng đầu rần lên nhìn về phía đối diện hồ.

Rừng cây đối diện không có tiếng động, khoảng năm nhịp thở sau, Tiểu Tử đang định lên tiếng thì một giọng nói vang lên: ‘Ày da, bị công tử phát hiện ra rồi. Công tử từng giận, nô gia không liên quan gì đến Thanh Thiên cốc, lý do ta theo dõi người là Vì quan tâm người mà thôi.’

Giọng nói này vô cùng quyến rũ, kích thích lòng người, làm người ta suy nghĩ miên man.

Chỉ thấy một nữ tử thướt tha mặc váy áo màu xanh đi ra từ trong rừng cây, hai chân để trần, trong lúc bước đi, cặp đùi trắng nõn đến sáng lên lộ ra từ giữa vạt áo. Cổ áo của nàng rất thấp, lộ ra rãnh sâu, nụ cười mỹ diễm, tóc dài búi lên, cầm ba chiếc trâm nam châu báu.

Mới nhìn qua, Phương Vọng còn tưởng người này chạy ra từ thanh lâu, nhưng đối phương lại mang đến cho hắn một cảm giác rất nguy hiểm.

Không kém gì Kiếm tông Khổng Tích!

Phương Vọng nheo mắt hỏi: “Người là ai?”

Trắng thật...

Nữ tử váy áo màu xanh che miệng cười, nói: “Tên của nô gia là Đồ Thái Y, không biết công tử đã từng nghe nói đến chưa?”

Phương Vọng nhìn chằm chằm nàng, tay phải ngưng tụ Càn Khôn phiến, hắn đứng dậy rồi nói: “Chưa từng nghe nói tới, nếu là kẻ địch, vậy thì xông lên đi.”

“Ôi chao, công tử vội vàng thật đó, nô gia đã nói nô gia đến vì quan tâm ngươi mà. Đúng rồi, nô gia đã quên nói tên giáo phái. Nô gia đến từ Kim Tiêu giáo, là Đông Thí Thiên Vương của Kim Tiêu giáo, chắc công tử đã nghe nói đến cái tên này rồi chứ?”

Nữ tử váy áo màu xanh nói với vẻ ngượng ngùng, còn nháy mắt với Phương Vọng nữa chứ.

Phương Vọng suýt nữa nổi da gà, nữ nhân này đúng là làm ra vẻ, làm hắn không nhìn được muốn vung quạt.

Hắn cố nén xúc động ra tay, hỏi: “Kim Tiêu giáo? Vì sao ngươi lại đến đây? Có liên quan đến Chu Tuyết đúng không?”

“Quả nhiên công tử là người thông minh, từ khi Kiếm tông ước chiến với ngươi, Chu Tuyết không yên tâm nên đã cầu nô gia âm thầm bảo vệ ngươi cho đến khi ngươi quay về Thái Uyên môn. Trận chiến giữa ngươi và Kiếm tông làm nô gia rung động, nam nhi giống ngươi là kiểu người nô gia thích nhất...” Nói đến đây, Đồ Thái Y còn khẽ liếm môi.

Quả nhiên là Chu Tuyết!

Nội tâm Phương Vọng âm áp, nữ nhân này. nghĩ một đằng nói một nẻo y như hắn.

Đồ Thái Y cảm thán: “Thấy công tử bị Thanh Thiên cốc bao vây tấn công, nô gia cũng rất lo lắng, không ngờ công tử lại mạnh như thế, cùng xà yêu giết xuyên Thanh Thiên cốc, làm nô gia bội phục.”

Chương 171: Đồ đệ của Ma Quân

Chương 171: Đồ đệ của Ma Quân

“Công tử, nô gia thấy ngươi đang khôi phục linh lực, hay là để nô gia giúp ngươi nhé? Nô gia có một bộ công pháp hai người tu luyện có thể làm tu vi của công tử tăng vọt.”

Nàng nói rồi nhìn chằm chằm Phương Vọng với ánh mắt sáng quắc.

Phương Vọng cũng không hoàn toàn tin tưởng nàng, hắn lập tức từ chối: “Không cần, ta không thích nữ nhân!”

Đồ Thái Y nghe vậy ngẩn người.

Tiểu Tử quay đầu nhìn về phía hắn, mắt rấn sáng ngời.

“Rốt cuộc Chu Tuyết có thân phận gì ở Kim Tiêu giáo, lại có thể mời một Thiên Vương như ngươi tới bảo vệ ta?”

Phương Vọng không khỏi hỏi. Đồ Thái Y vuốt tóc, nói: “Nàng ấy à, nàng chính là đồ đệ bảo bối của Ma Quân. Không

thể không nói nàng có vài phần kiến thức, giúp đỡ ta không ít, ta nợ nàng một mạng.”

Giọng điệu của nàng đã thay đổi, rất là lạnh lùng, khác với trạng thái ngả ngớn lúc trước, như hai người khác nhau.

Đồ đệ của Ma Quân ư?

Không biết vì sao trong lòng Phương Vọng lại cảm thấy khó chịu.

“Xin hỏi Ma Quân là nam hay nữ?”

Phương Vọng nhìn chăm chăm Đồ Thái Y, hỏi.

Đồ Thái Y nghe vậy không khỏi che miệng cười khẽ.

“Là nam thì thế nào, nếu Ma Quân muốn cưới nàng, ngươi sẽ thế nào?”

Đồ Thái Y lạnh lùng cười rồi hỏi. Phương Vọng bình tĩnh nói: “Ta không thế nào, chỉ muốn nghe sự thật, ngươi hà tất phải chọc giận ta?”

Đồ Thái Y không khỏi lắc đầu, cảm thán: “Ngươi và Chu Tuyết giống nhau, rõ ràng rất trẻ, nhưng lại rất già đời, không lừa được ngươi. Thôi, ta nói thật cho ngươi biết, Ma Quân là nữ, ngươi yên tâm rồi chứ gì?”

Phương Vọng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng nét mặt vẫn bình tĩnh: “Dù là nam cũng chẳng sao cả.”

Đồ Thái Y ném cho hắn một ánh mắt xem thường, nàng nói: “Chắc, đúng là nam nhân.”

Phương Vọng chưa kịp nói tiếp thì nàng đã nghiêm túc nói: “Không đùa ngươi nữa, đi thôi, gần đây có một phúc địa có thể làm ngươi khôi phục linh lực nhanh hơn. Khôi phục sớm chút, đưa ngươi về Thái Uyên môn sớm chút, bốn toạ cũng có thể

rời khỏi sớm chút, ở lại đây với một thằng nhóc như người đúng là nhàm chán.”

Phương Vọng cạn lời.

Sao thái độ của nữ nhân này lại xoay ngược lại rồi?

“Thật không?”

Phương Vọng cẩn thận hỏi.

“Tin hay không thì tùy!”

Đồ Thái Y nói rồi xoay người, lắc vòng eo thon nhỏ rời đi.

Phương Vọng lập tức giơ tay hút tất cả túi trữ vật bên cạnh tới vây quanh người hắn, bay qua hồ nhỏ với hắn.

Tiểu Tử vội vàng đuổi theo, nó ghé vào trên vai Phương Vọng, thấp giọng nói: “Công tử cẩn thận, người này rất nguy hiểm, ta luôn cảm thấy nàng không có ý tốt.”

Phương Vọng nhẹ giọng nói: “Đi xem thử, nếu nàng không có ý tốt còn đi theo chúng ta, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay.”

Hắn không dùng truyền âm thuật mà cố ý nói cho Đồ Thái Y nghe.

Đồ Thái Y đi đằng trước không quay đầu lại, giống như không nghe thấy.

Đồ Thái Y không lừa Phương Vọng, đúng là trong rừng núi này cất giấu một nơi phúc địa. Phúc địa này ở trong khe núi, lối vào khe núi và sơn thể xung quanh rõ ràng bị thiết kế trận pháp làm linh khí nơi này không bị tiết ra ngoài, làm người ta không cảm nhận được điểm đặc biệt của linh khí nơi đây.

Linh khí trong phúc địa không chỉ cao gấp mười lần bên ngoài. Sau khi đi vào khe núi, Phương Vọng bắt đầu đả tọa nạp khí, Tiểu Tử thì tiếp tục kiểm tra túi trữ vật, thỉnh thoảng mắt hắn lại nhìn về phía Đồ Thái Y phía xa.

Bên trong khe núi là một khu đất bằng phẳng, hoa cỏ thanh tú, cây cối không nhiều nhưng đều rất cao. Đồ Thái Y nằm trên một cành cây đại thụ chợp mắt, vì năm nghiêng nên nàng hoàn toàn lộ ra phần đùi, vừa lúc còn đối diện với Phương Vọng.

Phương Vọng không đắm chìm vào việc tu luyện, thần thức nhìn chăm chăm nàng, không phải hấn suy nghĩ lung tung mà là hấn vẫn cảnh giác với người này.

Nhoáng cái, năm ngày đã trôi qua.

Linh lực của Phương Vọng đã hoàn toàn đạt tới mức dư thừa, trong khoảng thời gian này, Đồ Thái Y còn không hề cử động, Phương Vọng đều nghi ngờ không biết có phải linh hồn của nàng đã rời khỏi cơ thể rồi không.

Tiểu Tử không biết ngày đêm sửa sang lại, cuối cùng kiểm tra xong, tập trung tất cả những thứ Phương Vọng dùng được vào mười hai cái túi trữ vật. Phương Vọng đeo tất cả những cái túi trữ vật này lên đai lưng rồi nhìn về phía Đồ Thái Y. “Được rồi, nên lên đường thôi.”

Đồ Thái Y nghe vậy lập tức mở mắt ra, sau đó ngồi dậy, đuổi người, Phương Vọng thu mất lại.

Nữ nhân này bấy hấn!

Hấn tuyệt đối sẽ không mắc mưu!

“Công tử cũng nhanh thật, xem ra công pháp người tu hành không đơn giản.”

Đồ Thái Y nhảy xuống đất, nàng vừa đi về phía Phương Vọng vừa nói với vẻ đầy hứng thú.

Phương Vọng không đáp mà thả người nhảy lên, ngự kiếm bay đi.

Hắn nhanh chóng bay ra khỏi khe núi, quay đầu lại nhìn, thấy Đồ Thái Y chân trần đạp lên hai vòng vàng nhanh chóng bay tới.

“Phong Hoả luân ư? Thú vị.”

Phương Vọng nhướng mày nghĩ, sau đó thu lại ánh mắt, nhìn về phía chân trời. Tiểu Tử thì đối diện với Đồ Thái Y, thời khắc giám sát nàng.

Trong một thành trì phồn hoa, tu sĩ nổi liền không dứt đi trên phố, cửa hàng hai bên đường buôn bán pháp khí, thiên tài địa bảo, yêu sủng, đồ dùng... vân vân.

Trong một nhà trọ.

Các tu sĩ vừa uống rượu vừa nhìn về phía một thư sinh trung niên ngay chính giữa đại sảnh.

“Vạn Độc trận khởi động, thiên địa quỷ khóc sói gào, mây gió biến sắc, vô cùng đáng sợ. Thân ở trong đó như rơi vào mười tám tầng địa ngục, Thiên Nguyên Kiếm Thánh Phương Vọng ngạo nghễ đứng trên đầu xà yêu, không hề sợ hãi. Hơn vạn ma tu Thanh Thiên cốc nghĩ thế nào cũng không ngờ, nhiều người như vậy liên thủ lập nên Vạn Độc trận lại không ngăn cản được Phương Vọng!” Giọng điệu của thư sinh trung niên dâng trào, rất biết cách kích động cảm xúc của người nghe.

Các tu sĩ xung quanh nghe như si như say, trong mắt tràn đầy vẻ mong chờ.

Ai mà không hướng tới chiến tích truyền kỳ một người đánh lùi một giáo cơ chứ?

Chương 172: Đồ đệ của Ma Quân (2)

Chương 172: Đồ đệ của Ma Quân (2)

Có người cảm thán: “Giết Đại Yêu Vương, đánh bại Kiếm tông, lại giết xuyên Thanh Thiên cốc, Phương Vọng có thể được xem như đệ nhất thiên hạ hiện giờ chứ?”

Người này vừa dứt lời, lập tức đã có không ít tu sĩ hòa theo, tầm mắt của bọn họ không cao, mà Phương Vọng đã là người mạnh nhất, khí phách nhất bọn họ từng nghe nói đến.

“Mấy năm nay Thanh Thiên cốc bị tấn công nhiều lần, thực lực đã không xứng với chín đại giáo phái từ lâu. Hơn nữa bọn họ còn là độc phái, đánh bại Thanh Thiên cốc không thể xưng là đệ nhất thiên hạ được. Thứ đồ chơi như độc chỉ có thể phát huy hiệu quả ở cảnh giới thấp. Tu sĩ cảnh giới cao, chỉ dựa vào nội công là có thể chống đỡ độc được rồi. Năm đó, Dương Nguyên Tử của Thái Uyên môn có thể giết vào giết ra, mấy năm trước tu sĩ của Kim Tiêu giáo cũng làm được, chỉ là Thiên Nguyên bảo linh của Phương Vọng đã khuếch đại chiến tích này mà thôi.”

Một giọng nói không thích hợp vọng tới từ trong góc, giọng điệu mang sự châm chọc, không biết là đang mỉa mai Thanh Thiên cốc hay khinh thường Phương Vọng.

“Chắc, giọng điệu của ngươi lớn như vậy, thế ngươi thử xông vào Thanh Thiên cốc xem nào!”

Một nam tử vỗ bàn đứng lên tức giận quát, người này rõ ràng là Cố Thiên Hùng.

Cố Thiên Hùng đang uống rượu, nghe thư sinh khen ngợi huynh đệ của mình, trong lòng vô cùng thoải mái, kết quả lại có người dám khinh thường Phương Vọng.

Hắn không thể nhẫn nhịn được! Cố Thiên Hùng nhìn chằm chằm tên tu sĩ lên tiếng trào phúng, người nọ mặc đồ đen, đầu đội mũ, vành nón che đi khuôn mặt.

Đối mặt với phép khích tướng của Cố Thiên Hùng, tu sĩ mặc đồ đen uống một chén rượu, lạnh lùng nói: “Thanh Thiên cốc? Đúng lúc ta có một món nợ muốn tính với bọn họ, để ta lập tức tới tìm bọn họ!”

Tu sĩ mặc đồ đen nói rồi trực tiếp đứng dậy rời đi.

“Đợi đã, có phải ngươi nên để lại tên không?”

Cố Thiên Hùng vội vàng hô, hắn còn tưởng đối phương có ý bào chữa cho mình, muốn trốn đi.

Tu sĩ mặc đồ đen không quay đầu lại, chỉ để lại một câu: “Tiêu Cường, Kim Tiêu giáo!”

Ba chữ Kim Tiêu giáo làm nét mặt của mọi người trong nhà trọ hoàn toàn thay đổi, tất cả đều im như ve sầu mùa đông, ngay cả Cố Thiên Hùng cũng không dám mở miệng nói nữa.

Tuy Kim Tiêu giáo không phải một trong chín đại giáo phái, thời gian xuất hiện cũng mới mười mấy năm, nhưng chiến tích của bọn họ thật sự quá đáng sợ, bị chín giáo phái lớn xem là tai hoạ ngầm của Tu Tiên giới Đại Tề.

Sau khi Cường Tiêu rời đi, các tu sĩ trong nhà trọ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Các vị khách quan tiếp tục ăn uống nào, tú tài, còn không tiếp tục kể sự tích truyền kỳ của Thiên Nguyên Kiếm Thánh đi!”

Chưởng quầy vội vàng hô.

Hắn mở nhà trọ ở đây hơn trăm năm rồi, có sóng to gió lớn gì chưa thấy qua đâu? Thụ sinh trung niên nghe vậy lập tức kể tiếp.

Cố Thiên Hùng có hơi mất mặt, cứng đầu nói: “Đúng vậy, kể tiếp đi, Phương Vọng là huynh đệ của ta, ta muốn nghe

xem chuyện người kể có giống những gì ta nghe được không?”

Các tu sĩ chỉ xem thường hắn, không tin lời hắn nói, nhưng cũng không có người dám mỉa mai hắn.

Cổ Thiên Hùng tự cảm thấy không thú vị, chỉ có thể ngượng ngùng ngồi xuống.

Hắn bắt đầu uống rượu giải sầu.

Một lúc lâu sau.

Một thiếu niên mặc áo vào, nhìn qua chỉ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi đi tới trước bàn hắn, muốn nói lại thôi.

Cổ Thiên Hùng liếc nhìn người này rồi tức giận nói: “Chuyện gì?”

Thiếu niên áo vải lấy hết can đảm, ngồi xuống bên phải Cổ Thiên Hùng, thấp giọng hỏi: “Tiền bối, Phương Vọng là huynh đệ của người thật sao?”

Cổ Thiên Hùng lườm thiếu niên này một cái rồi nói: “Đương nhiên rồi, lão tử không nói dối!”

Thiếu niên áo vải hít sâu một hơi, nói: “Tiền bối, có thể đi nơi khác nói chuyện không, ta có việc muốn nhờ người, tất nhiên sẽ không làm người có hại.”

Cổ Thiên Hùng nghe vậy bèn nhìn thiếu niên với vẻ mặt nghi ngờ.

“Chuyện này liên quan đến Phương Vọng?”

“Đúng vậy.”

“Được, đi thôi!”

Dưới bầu trời xanh, dãy núi phập phồng giống như từng con thanh long nằm trên mặt đất, nguy nga hùng vĩ.

Phương Vọng ngự kiếm phi hành chậm rãi giảm tốc độ, hần quay đầu nhìn về phía sau rồi nói: “Đằng trước chính là Thái Uyên môn, cảm ơn người đã đưa tiễn.”

Đồ Thái Y giữ khoảng cách mười trượng với hần, nghe vậy, nàng khẽ mỉm cười và nói: “Không cần khách sáo, vậy bổn toạ đưa người tới đây thôi.”

Nàng nói rồi dừng lại, lơ lửng đứng trong không trung, nhìn theo Phương Vọng rời đi.

Phương Vọng gật đầu, tiếp tục tăng tốc bay về phía Thái Uyên môn.

Tiểu Tử nói thầm: “Công tử, nàng thật sự không có ác ý sao?”

“Ai mà biết được, ít nhất trước mắt, đúng là nàng có ý tốt.”

Phương Vọng nhẹ giọng trả lời.

Trên biển mây phía chân trời đã xuất hiện ngọn núi của mười mạch Thái Uyên môn. Nó giống như hai bàn tay khổng lồ đâm vào tận trời, lại như hải thị thận lâu*, như ảo như thật.

(thải thị thận lâu: ảo ảnh, một hiện tượng tự nhiên được hình thành do khúc xạ và phản xạ toàn phần của ánh sáng)

(*hải thị thận lâu: ảo ảnh, một hiện tượng tự nhiên được hình thành do khúc xạ và phản xạ toàn phần của ánh sáng)

Cuối cùng đã trở về!

Phương Vọng âm thầm cảm thán, đã hơn bốn trăm năm hần không trở về Thái Uyên môn, đương nhiên sẽ nhung nhớ.

Tiểu Tử nằm trên vai hần vẫn luôn nhìn Đồ Thái Y phía sau, mãi cho đến khi nàng biến mất trong tầm mắt của nó, nó vẫn không quay đầu lại.

Chưa vào Thái Uyên môn, nó sẽ không yên tâm.

Nửa nén hương sau.

Phương Vọng tiến vào Thái Uyên môn, hai đệ tử lúc trước kiểm tra lệnh bài đệ tử của hắn nhìn thấy hắn thì vô cùng kích động, nhưng lại không dám quấy rầy hắn nên không làm mất nhiều thời gian.

Tiến vào cánh cửa Thái Uyên môn, hắn lấy đầu lập ra đội, hơi cúi đầu xuống, cố gắng không làm người khác nhìn thấy mặt mình.

Nhưng dù như thế, trên đường hắn bay thẳng tới mạch thứ nhất vẫn sẽ nghe thấy đệ tử ven đường nói đến hắn và Thanh Thiên cốc.

“Chậc, tin tức của Tu Tiên giới lan truyền nhanh thật.”

Tiểu Tử nằm trong lòng ngực Phương Vọng cảm thán. Vừa tới gần Thái Uyên môn, nó đã trốn vào trong lòng ngực Phương Vọng.

Chương 173: Danh tiếng của Phương Vọng, hôn ước.

Chương 173: Danh tiếng của Phương Vọng, hôn ước.

Khuôn mặt Phương Vọng bình tĩnh, nhưng trong lòng đã âm thầm sung sướng.

Đương nhiên hắn không muốn giấu giếm chiến tích trâu bò như vậy rồi.

Còn về việc có gây thù chuốc oán hay không thì hắn không lo lắng, dù không có việc này, Thiên Nguyên bảo linh của hắn đã làm hắn đặt mình lên đầu sóng ngọn gió rồi.

Phương Vọng nhanh chóng đi tới trước động phủ của Chu Tuyết, hắn vừa hạ xuống đất, sơn môn động phủ đã mở ra.

Hắn nhướng mày rồi nhấc chân bước vào.

“Công tử, sao vừa về ngươi đã tìm nàng rồi, không phải ngươi không thích nữ nhân à?” Tiểu Tử ghen tị.

Phương Vọng trực tiếp ấn đầu rắn của nó vào, lưỡi phải trả lời.

Sơn môn đóng lại, động phủ rơi vào trong bóng tối.

Hắn đi thẳng tới trước mặt Chu Tuyết, nhìn thấy nàng đang dựa toạ trong ao nhỏ, khí đen quỷ dị vờn quanh người.

Ý?

Hình như là quỷ khí

Phương Vọng nhíu mày, hỏi: “Ngươi bị thương à?”

Chu Tuyết không mở mắt ra, nói: “Vết thương nhỏ, không đáng ngại.”

“Sao lại bị thương?”

“Bị quỷ khí của Lục Viễn Quân làm bị thương.”

“Cái gì?”

Phương Vọng nghe vậy, hàng lông mày nhíu chặt hơn, trong mắt tràn ra sát khí.

Chu Tuyết mở mắt ra, nhìn thấy nét mặt của hắn, nàng không khỏi bật cười rồi nói: ‘Lục Viễn Quân đi theo Trần An Thế rồi khỏi Thái Uyên môn, ta bèn theo Ma Quân đuổi giết bọn họ. Không ngờ trong quỷ khí của Lục Viễn Quân lại có thêm ba con quỷ thần, ngay cả Dương Nguyên Tử cũng ra tới cứu hắn. Ma Quan cảm thấy rất hứng thú với quỷ khí của Lục Viễn Quân nên cố ý để Lục Viễn Quân, Trần An Thế chạy thoát, muốn đuổi theo điều tra lai lịch của quỷ khí này. Ta cũng không khuyên được Ma Quân, cũng may Ma Quân đã làm bọn họ bị thương nặng.’

Phương Vọng nhướn mày, không ngờ Lục Viễn Quân khó giết như vậy, ngay cả sư phụ của hắn cũng ra tay bảo vệ.

Chắc chắn, còn có Ma Quân đó nữa, vậy mà lại mạnh như thế... Trần An Thế chính là phó chương môn của Thái Uyên môn, cộng thêm sư phụ hắn, vậy mà suýt nữa chết trong tay Ma Quân ư?

Chu Tuyết nói tiếp: “Lần này Lục Viễn Quân đi, chắc là sẽ không trở về nữa. Chờ đến khi Ma Quân có được quý khí của hắn, chắc chắn hắn sẽ phải chết. Người có thể yên tâm ngồi trên vị trí đại đệ tử, buông bỏ thù hận. Ta sẽ làm sáng tỏ chân tướng, làm Thái Uyên môn hoàn toàn từ bỏ Lục Viễn Quân.”

Phương Vọng nghe vậy thì rất hoang mang, ví dụ như, chẳng lẽ Ma Quân canh giữ ở gần Thái Uyên môn à?

Nhưng hắn vẫn kiềm chế, ngược lại hỏi: “Tộc nhân khác không sao chứ?”

Chu Tuyết đáp: “Có ba người bị thương nặng, nghỉ dưỡng mấy năm là được, không ai chết đã rất may mắn rồi.”

Phương Vọng thở phào nhẹ nhõm, hắn nhìn về phía Chu Tuyết, nghiêm túc nói: “Cảm ơn!”

Hắn đoán, Chu Tuyết trở về kịp thời nên mới có thể giữ được tính mạng của sáu người con cháu khác của Phương gia.

“Người đi thăm sư phụ của người đi. Thứ nhất, người vừa trở về, xuất phát từ lễ tiết thầy trò, nên thăm hắn. Thứ hai, hắn bị thương nặng, hắn là phải tu dưỡng hai mươi năm”

Chu Tuyết nhắm mắt lại rồi nói.

Ma Quân ra tay tàn nhẫn như vậy ư?

Phương Vọng nhíu mày, hắn lập tức xoay người rời đi, vừa đi được ba bước, hắn như nhớ ra việc gì đó bèn quay đầu lại

hỏi: “Đúng rồi, gia gia muốn thúc đẩy hôn ước giữa ngươi và ta, Tứ bá nói ngươi nghe ta, là thật à?”

Đối mặt với câu hỏi của Phương Vọng, Chu Tuyết không mở mắt, chỉ bình tĩnh trả lời: “Ta chỉ không muốn bọn họ làm phiền thêm mà thôi. Dù ta nói cả đời không lấy chồng, chắc bọn họ cũng sẽ không yên tâm, không bằng lập hôn ước trước. Dù sao ngươi và ta đều bận tu luyện, tăng thân phận này không ảnh hưởng gì. Đương nhiên, nếu ngươi bận tâm vị sự muội nào đó thì có thể từ chối.”

Phương Vọng suy nghĩ rồi nói: “Ta cũng sợ phiền, không muốn thành thân sinh con, chỉ muốn tu hành. Thế này đi, ngươi và ta định hôn ước trước, đôi phó cho qua đã.”

“Ừm”

Chu Tuyết lên tiếng, thấy nàng không muốn nói nữa, Phương Vọng cũng không quấy rầy, xoay người rời đi.

Sau khi rời khỏi động phủ, Phương Vọng bay về phía đỉnh núi của mạch thứ ba.

“Công tử, không phải lúc trước Đồ Thái Y nói Chu Tuyết là đồ đệ của Ma Quân sao? Nào có sư phụ nghe theo sắp xếp của đồ đệ, không có bấy chứ?”

Tiểu Tử cuộn tròn trong lòng ngực Phương Vọng, dùng Truyền Âm thuật hỏi.

Phương Vọng dùng Truyền Âm thuật trả lời nói: ‘Ai biết được, ngươi cứ xem như không nghe thấy chuyện này đi.’

Ma Quân?

Khá thú vị rồi đây.

Cẩn thận tính lại, thời gian Kim Tiêu giáo xuất hiện gần bằng với thời gian hẩn tu hành.

Đúng lúc Ma Quân lại là nữ...

Người sống lại cần gì bái sư?

Gia nhập Thái Uyên môn là vì tài nguyên, gia nhập Kim Tiêu giáo là vì gì đây?

Hơn nữa, Chu Tuyết còn có thể điều động hai vị Thiên Vương hộ pháp là Tào Nhiêm và Đồ Thái Y, địa vị của nàng không đơn giản là đồ đệ của Ma Quân. Ma Quân tha cho Lục Viễn Quân là vì ma khí, nhưng vì sao lại tha cho Dương Nguyên Tử?

Lúc trước trong lòng Phương Vọng đã có một suy đoán to gan, nhưng hắn không hỏi thẳng. Có một số việc, nhìn thấu mà không nói toạc, có Kim Tiêu giáo tồn tại, Phương gia cũng có thể an toàn hơn.

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, Phương Vọng tin tưởng Chu Tuyết. Con người, nếu không tin một ai thì thật là đáng buồn, chứng minh mình không có năng lực phán đoán. Lùi một vạn bước, nếu Chu Tuyết muốn tính kế thì cần gì mất công như vậy, nàng có rất nhiều cách không chế hắn.

Đương nhiên, Phương Vọng vẫn luôn cẩn thận. Hắn có thể tin tưởng người khác, nhưng người hắn tin tưởng nhất chắc chắn phải là chính mình.

Cố gắng tu luyện, làm mình giữ nguyên tốc độ trưởng thành, vĩnh viễn giữ lại át chủ bài, đây mới là tự tin để hắn ứng đối với mọi nguy cơ

Rất nhanh sau đó, Phương Vọng đã bay đến đỉnh núi của mạch thứ ba. Hắn dừng trước Thanh Tâm điện, khom lưng hành lễ rồi nói: “Đồ nhi tới bái kiến sư phụ!”

Cũng may dưới quảng trường Thanh Tâm điện không có đệ tử quét tước, đỡ đi một ít phiền phức.

Chương 174: Danh tiếng của

Chương 174: Danh tiếng của

Phương Vọng, hôn ước. (2)

Lần này trở về, hắn có thể cảm nhận được Thái Uyên môn vẫn đang chìm trong đau xót, các mạch đều trở nên quạnh quẽ, hiu quạnh hơn trước.

Đại môn Thanh Tâm điện mở ra.

Phương Vọng lập tức bước vào. Vừa vào đã nhìn thấy bóng dáng đang đả tọa của Dương Nguyên Tử, sắc mặt của đôi phương tái nhợt, môi rất khô, đã không còn vẻ tinh thần ngày xưa.

Nhìn thấy Phương Vọng về, Dương Nguyên Tử nở nụ cười rồi nói: “Đồ nhĩ, cuối cùng ngươi cũng đã về, ngươi đúng là làm vi sư nở mày nở mặt!”

Dương Nguyên Tử thật sự vui mừng khi nhìn thấy Phương Vọng.

Hắn bắt đầu không ngừng khen ngợi biểu hiện của Phương Vọng, Phương Vọng chỉ có thể khiêm tốn đáp.

Một lúc lâu sau, Phương Vọng mới tìm được cơ hội dò hỏi: “ Sư phụ, ngươi bị thương à?”

Dương Nguyên Tử gật đầu rồi nói: “Bị ỉu sĩ ma đạo làm bị thương, không chết được, ngươi không cần lo lắng. Về kiếp nạn Thái Uyên môn gặp phải, ngươi đừng để trong lòng, kế tiếp cứ an tâm tu luyện. Dựa vào tư chất của ngươi, không khó lên đến Ngưng Thần cảnh. Chờ ngươi bước vào Ngưng Thần cảnh, Tu Tiên giới Đại Tê này sẽ do ngươi quyết định, không cần cố kỵ gì nữa.”

Giọng điệu của hắn mệt mỏi, nụ cười cũng trở nên miễn cưỡng.

Phương Vọng thấy hắc cố ý giấu giếm chuyện Lục Viễn Quân bèn biết hắc muốn giữ lại tính mạng cho người này.

Quý khí vừa xuất hiện, những việc Lục Viễn Quân làm đương nhiên không giấu được nữa, thậm chí có thể Dương Nguyên Tử đã biết suýt nữa thuộc hạ của Lục Viễn Quân đã diệt cả nhà Phương Vọng.

Nghĩ đến điểm này, đương nhiên trong lòng Phương Vọng không thoải mái. Nhưng Dương Nguyên Tử là sư phụ của hắc, hắc không thể trách móc đối phương.

Hai thầy trò tiếp tục nói chuyện, trên cơ bản là Dương Nguyên Tử dẫn dò hắc, lời trong lời ngoài đều đang dạy hắc làm thế nào để trở thành đại đệ tử của Thái Uyên môn, có điều không còn nhiệt tình như trước thôi.

“Đúng rồi sư phụ, người biết bao nhiêu về chuyện Đại Tề chuyển thành vương triều †u tiên, chuyện này muốn thế nào mới có thể thành công? Cần phải làm bá tánh đi đào linh mạch ư?”

Phương Vọng hỏi.

Chương 175: Âm Dương Huyền Minh Chân công, tiên duyên xuất hiện.

,

Hắn không quên chuyện của gia gia. Dương Nguyên Tử trả lời: “Ta biết không nhiều lắm, đúng là vương triều Đại Tề chiêu mộ bá tánh đào linh mạch, chín đại giáo phái thì đang bố trí trận pháp, cần mất rất nhiều năm. Một khi thành công, linh khí trên mảnh đất Đại Tề sẽ tăng vọt, chắc chắn sau này số lượng tu sĩ sẽ tăng theo cấp số nhân, có lẽ Ngưng Thần cảnh không còn là đỉnh Tu Tiên giới Đại Tề nữa.”

Hắn hơi dừng lại, sau đó thăm thía nói: “Quá trình dài và gian nan, đề cập đến các giai tầng phức tạp, luôn có một mặt tối, người đồng lứa khổ, thành tựu thiên thu vạn đại cũng đáng giá.”

Lời nói này làm Phương Vọng cảm thấy chói tai.

Nghe qua thì có vẻ rất có lý, nhưng bá tánh chỉ sống được một lần, cái gọi là chuyển thế thật ra đã là người khác.

Phương Vọng cũng là người tu tiên, hắn không có tư cách chỉ trích Dương Nguyên Tử, hắn càng không có quyền lay động việc này.

“Người trở về tu luyện đi, không cần tới thăm chương môn nữa, vết thương của hắn nặng hơn ta, cũng không biết còn được bao nhiêu năm nữa.”

Dương Nguyên Tử vung tay áo nói, sau đó nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thương.

Phương Vọng hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

Mấy phút sau, cánh cổng Thanh Tâm điện đóng lại.

Dương Nguyên Tử khẽ nhíu mày, hai tay vội vàng vận công. Chỉ thấy bóng dáng phía sau hắt lại phân ra một bóng người khác, giống như lệ quỷ đang giằng giụa, thân hình dữ tợn, kinh khủng.

Trước khi quay về động phủ, Phương Vọng đi tìm Phương Hàn Vũ, đúng lúc đối phương cũng ở động phủ. Phương Hàn Vũ cũng bị thương và đang dưỡng thương, Phương Vọng nói tin tức mình tìm hiểu được cho hắn nghe, làm hắn có rảnh thì viết thư cho gia gia.

Phương Hàn Vũ đồng ý, sau đó dặn hắn gần đây đi ra ngoài ít thôi.

Danh tiếng của Phương Vọng đang quá nổi bật, hắn lo lắng Phương Vọng gặp phải sự bao vây diệt trừ đáng sợ hơn.

Phương Vọng đồng ý, sau đó đứng dậy quay về động phủ.

Trở lại động phủ, Phương Vọng mới thở dài một hơi.

“Cuối cùng đã về rồi!”

Phương Vọng cảm thán. Bắt đầu từ khi tập Thiên Địa kiếm ý đến hôm nay, những chuyện trải qua còn xuất sắc hơn những chuyện trước kia rất nhiều, nhưng cũng làm hắn cảm thấy mệt mỏi. Tiếp theo, hắn định chăm chỉ tu luyện, tranh thủ sớm ngày lên đến Ngưng Thần cảnh, lại ngưng tụ bảo linh bản mệnh thứ tư!

Đồ Thái Y và ma tu Thanh Thiên cốc đã nhìn thấy Cửu Long Thần Biến quyết của hắn, hắn bức thiết yêu cầu lực lượng mạnh hơn, như vậy hắn mới có thể cảm thấy kiên định.

Chờ sau khi đột phá Ngưng Thần cảnh, Phương Vọng sẽ phải đi tìm Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Muốn có được Thiên Cương Thánh Thể Chân công, đầu tiên phải luyện thành Cửu Long Thần Biến quyết. Điều này chứng tỏ Thiên Cương Thánh Thể Chân công cao cấp hơn Cửu Long Thần Biến quyết. Thế nên dù nhiều năm trôi qua như vậy, Phương Vọng vẫn luôn nhớ thương nó.

Hắn ném tất cả túi trữ vật bên hông lên trên bàn, sau đó cởi quần áo đi về phía ao nhỏ chuẩn bị tắm rửa. Tuy pháp thuật hệ thủy của Tiểu Tử làm cả người hắn sạch sẽ, nhưng không tắm rửa, trong lòng hắn luôn cảm thấy chưa đã lắm.

Tiểu Tử nằm trên giường bạch ngọc nhìn Phương Vọng, phun lưỡi rắn, không biết đang nghĩ gì.....

Tin Phương Vọng giết xuyên Thanh Thiên cốc truyền khắp Tu Tiên giới Đại Tà, vì thế mà danh tiếng của Thái Uyên môn vừa bị ma đạo xâm lấn cũng trở nên vang dội. Chuyện này tương đương với dùng thực lực một giáo đánh lùi toàn bộ ma đạo!

Tuy Thái Uyên môn tổn thất nặng nề, nhưng lại đạt được uy vọng lớn hơn nữa, càng ngày càng có nhiều thế gia tu tiên tới thăm hỏi, hoặc tặng tài nguyên, hoặc đưa con cháu trong gia tộc vào.

Chỉ trong một năm ngắn ngủi, Thái Uyên môn đã bỏ khuyết số lượng đệ tử tổn thất, ngay cả các đại giáo chính đạo cũng bắt đầu phái người tới thăm hỏi Thái Uyên môn, muốn thành lập quan hệ hợp tác khăng khít hơn.

Xuân đi thu tới.

Thời gian ba năm trôi qua.

Chương 175: Âm Dương Huyền Minh Chân công, tiên duyên xuất hiện.

Danh tiếng của Phương Vọng vẫn lưu truyền trong Tu Tiên giới Đại Tề, hắn đã trở thành thiên tài trẻ tuổi đứng đầu được theo. đuổi. Hắn cũng hoàn toàn kế thừa danh hiệu Kiếm Thánh, tu sĩ thế hệ trước không dám khinh thường hắn. Khi các đại giáo phái giảng đạo truyền pháp đều sẽ nhắc tới hắn, công bố vì Phương Vọng mà Tu Tiên giới Đại Tề sẽ nghênh đón sự thay đổi xưa nay chưa từng có.

Dần dần, tên tuổi của Phương Vọng bắt đầu lan truyền tới Tu Tiên giới các vương triều xung quanh.

Xung quanh Đại Tề có sáu vương triều là Ngụy, Sở, Hồng, Triệu, Hàn, Bắc Cảnh. Bảy vương triều không ngừng tranh đấu, xâm lược lẫn nhau kéo dài hơn một nghìn năm. Nếu nhìn từ góc độ Tu Tiên giới, có thể biết diện tích lãnh địa của bảy vương triều liên quan đến cuộc đấu tranh giữa Tu Tiên giới của các vương triều.

Ngày hôm nay, một giọng nói vọng tới từ ngoài động phủ: “Phương Vọng, người đang ở đâu? Ta dẫn một người tới, muốn gặp người.”

Phương Vọng mở mắt, thần thức dò ra, suy nghĩ một lát, nhớ tới thân phận của đối phương.

Phương Tử Canh!

Một vị đường huynh ở Thái Uyên môn của hắn.

Bên cạnh Phương Tử Canh là một thanh niên, người này mặc quần áo đệ tử Thái Uyên môn nhưng Phương Vọng hoàn toàn không biết đến người này.

“Vào đi.”

Phương Vọng lên tiếng, sau đó dùng linh lực điều khiển cơ quan sơn môn.

Sơn môn mở ra.

Phương Tử Canh và thanh niên cất bước vào, Tiểu Tử chui ra đằng sau Phương Vọng trốn đi.

Hai người đi tới trước mặt hắn, thanh niên ôm quyền hành lễ, nói: “Tại hạ Triệu Khải, bái kiến Kiếm Thánh!”

Phương Vọng híp mắt hỏi: “Ngươi họ Triệu?”

Nhìn kỹ, vậy mà Triệu Khải lại có vài phần giống thiên tử Đại Tề là Triệu Chân.

Triệu Khải bỗng nâng vạt áo, quỳ xuống trước mặt Phương Vọng. Hắn lấy ra một miếng ngọc giản từ trong túi trữ vật, sau đó nâng lên, cắn răng nói: “Đây là một trong tam đại chân công của Cực Hạo tông, Âm Dương Huyền Minh Chân công, là Triệu Chân lệnh cho ta chuyển giao cho ngươi, cầu tạ tội!” Phương Vọng nhìn về phía Phương Tử Canh, đôi phương gật đầu rồi nói: “Phụ thân hắn do tiên đế và cung nữ sinh ra, lúc nhỏ bị ném tới nhân gian, tính ra phụ thân hắn vẫn là đại ca của Triệu Chân. Vừa sinh hắn không lâu, phụ thân mẫu thân hắn đã bị giết hại, chỉ hắn còn sống. Hắn được bá tánh nhận nuôi, mãi đến bảy năm trước, có một kẻ thần bí đưa một cái túi cho Triệu Khải, làm hắn biết chân tướng, Âm Dương Huyền Minh Chân công ở ngay trong túi.”

Phương Vọng nghe vậy bèn nhìn về phía Triệu Khải.

Triệu Khải cắn răng nói: ‘Là Triệu Chân giết phụ mẫu của ta, muốn mình không còn vương bận gì nữa. Nhưng cuối cùng hắn giữ lại mạng của ta, bởi vì hắn sợ bị Lục Viễn Quân tính kế, nên để lại huyết mạch cuối cùng cho hoàng thất Đại Tề. Triệu Chân nói cho ta biết, nếu hắn không tới tìm ta trong vòng năm năm, chứng minh hắn đã chết, bảo ta tìm được ngươi, giao Âm Dương Huyền Minh Chân công cho ngươi!’

“Hắn nói cho ta biết chân tướng, hắn muốn theo đuổi tiên đạo, nhưng giáo phái Ƨu tiên không muốn có hoàng đế trường

sinh xuất hiện. Đúng lúc này, Lục Viễn Quân †ìm đến hắc, muốn tàn sát bá tánh, tẩm bổ quý khí. Vì tu tiên, hắc phân ra một vài thành trì có Quốc Công phủ hắc cho rằng có uy hiếp, làm Lục Viễn Quân nhiếp hồn, hắc lại chế tạo thành biểu hiện giả dối vì tranh giành quyền lực.”

“Triệu Chân đáng chết, ta cũng hận hắc. Nhưng bây giờ hắc đã chết, giang sơn Đại Tề rung chuyển, bá tánh rơi vào nước sôi lửa bỏng. Ta chỉ có thể tìm được người, Triệu Chân từng nói, cao tăng Thái Uyên môn đều hướng về Lục Viễn Quân. Muốn đối kháng với Lục Viễn Quân, ta chỉ có thể †ìm người!”

“Bộ Âm Dương Huyền Minh Chân công này là thật, là Lục Viễn Quân truyền cho hắc. Lúc trước, Âm Dương Huyền Minh Chân công Lục Viễn Quân truyền thụ cho người chỉ là nửa bộ. Chỉ dựa vào nửa bộ thì không thể luyện thành, còn công pháp trong ngọc giản này là bản hoàn chỉnh, có cả âm dương! Hơn nữa Lục Viễn Quân từng nói, nếu gom đủ tam đại chân công của Cực Hạo tông thì có lẽ có thể đạt được tiên duyên!”

Nghe Triệu Khải nói xong, trong lòng Phương Vọng rất là cảm khái.

Triệu Chân thật sự tàn nhẫn!

Hắc tính cả khả năng mình sẽ chết, đây là muốn Phương Vọng báo thù cho hắc. Quan trọng là Phương Vọng không thể từ chối, bởi vì giết Lục Viễn Quân cũng là mong muốn của hắc.

Phương Vọng nhìn chằm chằm Triệu Khải, hắc hỏi: “Tuy Lục Viễn Quân là căn nguyên của mọi chuyện, nhưng người muốn diệt Phương gia ta chính là hoàng quyền. Sao người biết ta không muốn giết người rồi mới đi giết Lục Viễn Quân?”

Triệu Khải ngẩng đầu lên nói: “Bởi vì ta từng hỏi thăm ngươi là người thế nào. Từ khi ngươi bắt đầu tu tiên, ngươi giết đều là kẻ ác. Ngươi lại lấy được truyền thừa Kiếm Thánh, rõ ràng Kiếm tông muốn diệt trừ ngươi, nhưng ngươi lại dùng danh không sát sinh của Kiếm Thánh tha cho hắn, điều này chứng tỏ ngươi tôn sư. Ở Kiếm Thiên trạch, ngươi dạy dỗ nhiều kiếm khách như vậy, không hề giữ lại truyền thừa Kiếm Thánh, chứng tỏ ngươi có lòng dạ rộng rãi.”

“Người tôn sư, đại nghĩa như ngươi, sao có thể không phân rõ ân oán. Đương nhiên, nếu ngươi bắt buộc phải giết ta, vậy thì cứ giết. Ngươi là hy vọng duy nhất của ta. Nếu ngươi không giúp đỡ ta, ta tồn tại cũng không có ý nghĩa gì.” Phương Vọng hí mắt hỏi: “Ngươi hỏi thăm ai?”

“Cổ Thiên Hùng, huynh đệ của ngươi!”

Phương Vọng đột nhiên cạn lời, ở bên ngoài Cổ Thiên Hùng thối phòng hắn như vậy à?

Nhưng đúng là hắn không muốn giết Triệu Khải. Nói đến cùng, đối phương cũng là người bị hại, hơn nữa gia gia Phương Mạnh của hắn vẫn nhớ thương tình nghĩa với Tê Cao Tổ.

Phương Vọng nhận lấy ngọc giản trong tay Triệu Khải rồi bình tĩnh hỏi: “Ngươi muốn ta giúp ngươi làm gì? Chắc là không chỉ giết Lục Viễn Quân đúng không?”

Chương 176: Âm Dương Huyền Minh Chân công, tiên duyên xuất hiện. (2)

Chương 176: Âm Dương Huyền Minh Chân công, tiên duyên xuất hiện. (2)

Khuôn mặt Triệu Khải lộ ra vẻ vui mừng, hắn nắm chặt hai tay và nói: “Bây giờ triều đình Đại Tê đang rơi vào trong tay thừa tướng. Tuy hắn là thừa tướng, nhưng đã là thiên tử. Hắn

dùng người không khách quan, thủ đoạn tàn bạo, ngày nào trong triều cũng đối đại thần. Ta đã điều tra, vị thừa tướng này chính là con nối dõi của một vị trưởng lão Xi Ma tông. Hắn ép chiêu mộ bá tánh đào linh mạch, không xem bá tánh là người. Hễ là người đi đào linh mạch, không một ai sống sót trở về. Nếu cứ thế, chắc chắn thiên hạ sẽ đại loạn. Có lẽ rất nhiều năm sau, Đại Tề sẽ thật sự biến thành vương triều tu tiên, nhưng vương triều tu tiên đó tuyệt đối không phải Đại Tề!” “Kiếm Thánh, người sinh ra trong Phương Quốc Công phủ, lão Phương quốc công và Cao Tổ quen nhau từ thời nghèo khó, cùng nhau chinh chiến gần hai mươi năm mới thành lập được vương triều Đại Tề. Thiên hạ Đại Tề có một phần tâm huyết của Phương gia, người thật sự có thể đứng nhìn Đại Tề tan rã sao? Mong tiền bối giúp ta đăng cơ, người chính là thiên tài đứng đầu Thái Uyên môn, nếu người tiến cử, Thái Uyên môn chỉ có thể ủng hộ, chưa chắc Lục Viễn Quân đã có thể đè được người!”

“Nếu ta đăng cơ, chắc chắn sẽ đè bẹp Phương Quốc Công phủ, lập Phương Quốc công làm thừa tướng!”

Triệu Khải nói rồi đột nhiên đập đầu, trán dán trên mặt đất, không chịu nâng lên.

Phương Vọng nhìn chằm chằm hắn rồi nói: “Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên là xu thế tất yếu, sao một mình ta có thể thay đổi đại thế được đây?” Triệu Khải trầm giọng nói: “Không phải ta muốn tiền bối thay đổi đại thế, mà hy vọng làm chậm quá trình này. Nếu kéo dài quá trình này, sao có thể chết nhiều bá tánh như vậy? Chính đại giáo phải chỉ vì cái trước mắt mới để người Xi Ma tông làm thừa tướng, bọn họ thì giả vờ không biết, chỉ muốn ngồi hưởng thành quả.”

Phương Vọng nghĩ đến gia gia của mình, nghĩ đến bạn tốt bá tánh mình kết giao ở thành Nam Khâu trước khi tu tiên, lại

nghĩ đến bản thân mình trong kiếp trước.

Đủ mọi chuyện nhanh chóng hiện lên trước mắt hắn.

Lý trí nói cho hắn biết tu tiên nên ích kỷ, hắn muốn trường sinh, trăm nghìn năm sau, nhân gian không biết đã thay đổi bao nhiêu đời.

Tiên phạm khác biệt chưa bao giờ là một câu nói hư ảo.

Nhưng hắn lại nhớ tới lời gia gia nói. “Tôn nhi ngoan của ta, trường sinh hư vô mờ mịt, người sống cả đời, điều quan trọng nhất là làm người thế nào. Nếu có thể trường sinh thành tiên, vậy thì phải suy nghĩ xem nên trở thành một vị tiên như thế nào.”

Phương Vọng thở dài một tiếng. Thật ra chuyện này không khó, hắn không phải mạo hiểm sinh tử, hắn chỉ cần quạt gió thêm củi, chống lưng cho Triệu Khải là được.

“Thôi, ngươi trở về đi, chờ tin của ta. Việc này không vội được, dù sao chương môn cũng đang dưỡng thương.” Phương Vọng lên tiếng.

Triệu Khải nghe vậy mừng rỡ, vội vàng bái tạ Phương Vọng rồi đứng dậy rời đi.

Phương Tử Canh cũng xoay người định đi, lại bị Phương Vọng gọi lại.

Triệu Khải quay đầu lại, nói với vẻ do dự: “Tiền bối, Phương sư huynh không có quan hệ gì với ta, là ta chủ động tìm tới hắn, thái độ của hắn là đầu nghe người.”

Phương Vọng khẽ gật đầu, Triệu Khải thấy vậy chỉ có thể rời đi.

Sau khi hắn rời đi, sơn môn đóng cửa.

Phương Tử Canh căng thẳng hỏi: “Phương Vọng, ngươi sẽ không trách ta dẫn hấn đến đây chứ?”

Tuy hai bọn họ là đường huynh đệ, nhưng mấy năm nay uy danh của Phương Vọng quá cao, trong lòng hấn cũng có một chút sợ hãi. Trong trận chiến với Thanh Thiên cốc, Phương Vọng giết ít nhất năm nghìn người, đây là chiến tích tu sĩ trong thiên hạ không có cách nào bỏ qua.

“Ngươi nghĩ gì thế? Chúng ta là huynh đệ, tỏ vẻ xa lạ như vậy làm gì? Ta giữ ngươi lại là để chờ ta xem xong Âm Dương Huyền Minh Chân công này, nếu nó là thật, ngươi cầm đi tu luyện đi. Hàn Vũ từng nói, ngươi là người tu luyện chăm chỉ nhất trong số bọn họ, nhưng thiên tư có hạn. Âm Dương Huyền Minh Chân công này là thân công đương thời, chắc chắn có thể đền bù khuyết điểm thiên tư” Phương Vọng tức giận nói.

“Thật ư? Như vậy không tốt lắm đâu...”

Phương Tử Canh vô cùng mừng rỡ, nhưng lại rất chân chờ.

Phương Vọng cười và nói: “Người trong nhà không nói lời hai nhà.”

Hấn nói rồi cầm ngọc giản, dùng thần thức đọc.

Phương Tử Canh hít sâu một hơi, hấn đi tới bên cạnh bàn đá ngồi xuống ngơ ngác nhìn Phương Vọng, trong lòng nảy lên muôn vàn cảm xúc.

Phương Vọng toả sáng như thế, muốn nói hấn hoàn toàn không hâm mộ là không thể nào.

Tu tiên nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều đang thay đổi, con cháu Phương phủ bọn họ cũng đang thay đổi. Bây giờ nhìn lại, dường như chỉ có Phương Vọng không thay đổi.

Hắn vẫn rộng rãi, hào sảng như vậy. Từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn luôn như thế, luôn có thể làm trưởng bối yêu thích và được người cùng thế hệ sùng bái.

Phương Tử Canh nhìn Phương Vọng, trong lòng cảm thán.

Cùng lúc đó hắn cũng hạ quyết tâm, sau này nhất định phải báo đáp Phương Vọng, dù phải lấy mạng đổi mạng.

Mười chín năm trước, nếu không phải Phương Vọng ra tay thì đêm đó hắn đã bị giết theo Phương phủ rồi, hắn vốn nợ Phương Vọng một mạng.

Phương Vọng không biết Phương Tử Canh đang nghĩ gì. Lúc này, hắn đang tập trung đọc Âm Dương Huyền Minh Chân công. Có Tiểu Tử, hắn cũng không sợ đối phương đánh lên hắn.

Một lúc lâu sau.

Ánh mắt Phương Vọng thay đổi, Phương Tử Canh đang nhìn chằm chằm hắn không khỏi căng thẳng, hỏi: “Sao thế? Công pháp này có vấn đề à?”

Phương Vọng nhắm mắt lại, thở ra một hơi dài, sau đó mở mắt ra, nhìn về phía Phương Tử Canh và nói: ‘Công pháp không có vấn đề gì, cho người đây, chăm chỉ tu luyện. Nếu luyện thành, thế gian này chắc chắn có uy danh của Phương Tử Canh ngươi.’”

Ngọc giản bay vào trong tay Phương Tử Canh, hắn hơi ngạc nhiên nhìn Phương Vọng.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy Phương Vọng đột nhiên thay đổi, cụ thể thay đổi như thế nào thì hắn lại không nói được. “Đúng rồi, ngươi nói cho ta biết, gần đây Tu Tiên giới có chuyện lớn gì không?”

Chương 177: Chân công đại viên mãn, âm dương đạo!

Chương 177: Chân công đại viên mãn, âm dương đạo!

Phương Vọng hỏi, Tiểu Tử bò lên đầu vai hắn.

Tiểu Tử nhìn sườn mặt của Phương Vọng, thâm nói trạng thái kỳ quái này lại xuất hiện rồi!

Phương Tử Canh lấy lại tinh thần, hắn nói: “Muốn nói chuyện lớn nhất trong ba năm qua thì hắn là Thanh Thiên cốc bị diệt trừ. Tiêu Cuồng của Kim Tiêu giáo một mình xông vào Thanh Thiên cốc, tàn sát khắp nơi, cốc chủ mới lên trực tiếp bị hắn chém giết. Một năm sau, tứ đại Thiên Vương hộ pháp của Kim Tiêu giáo đều xuất hiện, điên cuồng trả thù, đuổi giết Thanh Thiên cốc. Bây giờ, Tu Tiên giới đã không còn đệ tử Thanh Thiên cốc, ít nhất bên ngoài là không có. Cũng vì thế mà Kim Tiêu giáo thay thế Thanh Thiên cốc, trở thành một trong chín đại giáo phái.”

Ánh mắt Phương Vọng hơi thay đổi, nghĩ đến khả năng nào đó, nội tâm hắn nảy lên một niềm vui không tên.

“Ngoài chuyện này ra, một tu sĩ tên Lữ Trường Ca đến từ vương triều Đại Ngụy đang khiêu chiến cao thủ đứng đầu các đại giáo phái. Chương môn của Hoàng Ngục sơn, Cổ Ma sơn, Xích Dương giáo đã lần lượt thất bại trong tay hắn. Không ai biết tiếp theo hắn sẽ đi đến đâu.”

Nói đến đây, trong mắt Phương Tử Canh tràn đầy vẻ hướng tới.

Bao giờ hắn mới có thể có thể cuộc sống tiêu sái, khí phách như vậy đây?

Tuy hắn khiêm tốn, thật thà, nhưng cũng có một trái tim muốn vang danh khắp thiên hạ.

Phương Vọng chăm chú lắng nghe, còn về Lữ Trường Ca, hắn hoàn toàn không quan tâm.

Bể quan ba năm, hắn đã lên tới Huyền Tâm cảnh tầng năm. So với ba năm trước, thực lực của hắn không biết đã mạnh hơn bao nhiêu.

Phương Tử Canh vẫn luôn nói, nói khoảng một canh giờ, Phương Vọng mới thả hắn đi.

Cho đến khi sơn môn đóng cửa, Tiểu Tử vội vàng hỏi: “Công tử, Âm Dương Huyền Minh Chân công mạnh không?”

Phương Vọng nở nụ cười rồi nói: “Mạnh, mạnh phi thường.”

Âm Dương Huyền Minh Chân công làm hắn tốn khoảng ba trăm tám mươi năm năm thời gian, đây còn là trên cơ sở có Cửu Long Thần Biến quyết, Đấu Chiến Chân công. Lúc vừa luyện, hắn không cảm thấy khó khăn, rất nhiều điểm giống với Đấu Chiến Chân công, nhưng thời gian tu luyện càng dài thì càng cảm nhận được sự mạnh mẽ của công pháp này.

Đây là một môn tuyệt học phức tạp đề cập đến âm dương đạo, quỷ đạo!

Pháp môn có thể nhiếp hồn đoạt phách, mượn xác hoàn hồn, nhìn thấu âm dương!

Trong đó, chiêu mạnh nhất là Huyền Minh Ấn. Nếu đánh Huyền Minh Ấn lên trên người kẻ địch thì ấn này sẽ khắc lên hồn phách của kẻ đó. Một khi in lên, dù hai bên cách nhau thiên nhai, người thi ấn vẫn có thể thông qua Huyền Minh Ấn không ngừng cắn nuốt hồn phách của người trúng ấn. Bộ phận hồn phách bị hấp thu sẽ dần dần biến thành quỷ binh của người thi ấn.

Quỷ binh càng mạnh thì hồn phách của người trúng ấn càng yếu. Đến khi quỷ binh đại thành, người trúng ấn mất đi hồn phách, chỉ còn lại thể xác, chết cực kỳ đau đớn.

Phương Vọng đã luyện Âm Dương Huyền Minh Chân công đến đại viên mãn. Đối mặt với kẻ địch có tu vi không bằng mình, hắn có thể trực tiếp rút hồn phách của người này ra chỉ bằng một chữ, sau đó chuyển hoá thành quỷ binh để mình sử dụng!

Không chỉ có thế, thậm chí hắn còn có thể làm gián đoạn quá trình chuyển hoá hồn phách thành quỷ binh, thậm chí có thể ban cho người trúng ấn lực lượng thông qua Huyền Minh Ấn.

Quá trình này có thể vượt qua khoảng cách không gian!

Vô cùng ảo diệu!

Nói một cách không hề khoa trương, Âm Dương Huyền Minh Chân công là công pháp tinh diệu nhất hắn nắm giữ. Sự mạnh mẽ của nó không nằm ở lực phá hoại, lực sát thương. Nó vừa có lực sát thương trí mạng, vừa có thể giúp hắn bước vào âm dương đạo, quỷ đạo. Đúng là vì Âm Dương Huyền Minh Chân công vô cùng khổng lồ, phức tạp, làm cho ba trăm tám mươi năm của Phương Vọng không hề buồn tẻ, mỗi một ngày đều có phát hiện, thể hội mới, làm không biết mệt.

Đương nhiên, Huyền Minh Ấn không phải vô địch. Nếu cảnh giới chênh lệch quá lớn thì hắn cũng không thể thâm thấu pháp lực của kẻ địch, không chế hồn phách của người đó.

Đấu Chiến Chân công giúp hắn nắm giữ pháp khí, binh khí; Âm Dương Huyền Minh Chân công giúp hắn nắm giữ âm dương đạo, vậy Thiên Cương Thánh Thể Chân công thì sao?

Giây phút này, khát vọng của hắn với Thiên Cương Thánh Thể Chân công đạt tới đỉnh điểm, hắn còn nhớ rõ lời nói của Triệu Khải.

Gom đủ tam đại chân công có cơ hội đạt được tiên duyên.

Tiên duyên sẽ thế nào?

Trong lòng Phương Vọng tràn ngập tự tin và chờ mong, hẳn xem như đã bước lên một con đường hoàn toàn khác với Chu Tuyết. Chu Tuyết từng nói, kiếp trước nàng cũng không có được tam đại chân công của Cực Hạo tông.

Đi con đường khác nhau mới có thể sánh vai, thậm chí vượt qua

Ngoại trừ Huyền Minh ấn, Âm Dương Huyền Minh Chân công còn bao hàm pháp thuật khác, thậm chí có thuật đoạt xác, chủng loại phong phú. Không khoa trương chút nào khi nói Âm Dương Huyền Minh Chân công như là một bản bách khoa toàn thư về âm dương đạo.

Bây giờ Phương Vọng còn có thể nhìn trộm dương khí của sinh linh, dương khí ít nhiều có thể hiện ra tuổi thọ của sinh linh ấy. Ví dụ như Tiểu Tử.

Dương khí của Tiểu Tử tượng trưng cho nó còn có thể sống thêm tám trăm năm.

Dương khí của yêu và người khác nhau, rất khó nhìn thấy, bị âm khí nồng đậm mà lạnh buốt bao trùm, nhưng đối với Phương Vọng có Âm Dương Huyền Minh Chân công đại viên mãn, dương khí của yêu vẫn dễ phân rõ như cũ.

Dương khí của người càng nóng bỏng hơn, cho nên yêu thích cắn nuốt dương khí của người, tiếp theo khiến âm dương của mình hòa hợp, càng dễ hơn truy cầu thiên đạo. Nếu tu vi của yêu chưa đủ, mà đối mặt với dương khí người quá nóng rực, yêu sẽ phải gánh chịu dương khí của người phản phệ.

Phương Vọng đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài đi dạo, Tiểu Tử lập tức đi theo sau.

Sau khi rời khỏi động phủ, Phương Vọng đi thăm hỏi Chu Tuyết đầu tiên. Đáng tiếc, Chu Tuyết không ở đó. Hẳn lại đi

thăm hỏi Phương Hàn Vũ, cái tên này cũng không ở đây, hắn chỉ có thể đi tìm tộc nhân khác.

Chương 178: Chân công đại viên mãn, âm dương đạo! (2)

Chương 178: Chân công đại viên mãn, âm dương đạo! (2)

Ngoại trừ Phương Tử Canh, còn có hai vị tộc nhân ở đây, Phương Vọng nhìn dương khí của bọn họ, tuổi thọ cũng ở khoảng hai trăm năm.

Tuổi thọ dương khí biểu tượng ra cũng không phải cố định, chỉ là phản hồi trạng thái thân thể hiện tại, tu vi tăng lên và có một vài thiên tài địa bảo là có thể tăng lên dương khí.

Cứ như vậy, du lịch ở bên ngoài mấy ngày, Phương Vọng mới dẫn theo Tiểu Tử về động phủ.

Tới trước sơn môn, Phương Vọng vẫn cảm thấy hình như là lạ ở chỗ nào, ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía sơn môn động phủ bên cạnh.

Đã một thời gian dài Cô Ly không đến tìm hắn.

Như vậy cũng tốt, thiên tài như nàng nên tập trung vào tu luyện.

Phương Vọng lắc đầu cười một tiếng, sau đó đi vào trong động phủ của mình tu luyện.

Huyền Tâm cảnh tầng năm chưa đủ, sớm ngày đạt tới Ngưng Thần cảnh, sau đó đi lấy Thiên Cương Thánh Thể Chân công, lúc đó hắn mới có thể trở thành người đứng đầu thiên hạ tu tiên giới Đại Tê chân chính!

Cùng lúc đó.

Cô Ly ngồi xuống trong động phủ của mình, nàng mở to mắt, khẽ cắn môi, rồi nàng hít sâu một hơi, tiếp tục tu luyện.

Từ khi từ biệt ở Kiếm Thiên trạch, mỗi lần nghe thấy tiếng động ở động phủ sát vách, nàng đều cố nén không đi ra.

Nàng cảm giác mình sắp thành công.

Chỉ có tạm thời từ bỏ Vọng tưởng niệm đối với Phương, nàng mới có thể có cơ hội đuổi kịp bước chân của Phương Vọng!...

Trong động phủ mờ tối, Lục Viễn Quân ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, dưới thân phủ kín cỏ khô. Theo hắc vận công, ba linh hồn màu đen ngưng tụ ra phía sau hắc, không thấy rõ cụ thể khuôn mặt.

Ở trước mặt hắc, một hồ lô màu đen lơ lửng, một sợi quý khí tràn ra từ đó, ngưng tụ thành thân hình Triệu Chân.

Triệu Chân lẳng lẳng nhìn Lục Viễn Quân, nét mặt bình tĩnh.

Một lát sau.

Lục Viễn Quân đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt lập tức tái nhợt, hai tay đều đang run rẩy.

Triệu Chân cảm thán: “Ma Quân thật là lợi hại, cũng không biết thoát ra từ chỗ nào, xem ra, sau này Kim Tiêu giáo sẽ chủ đạo phong vân tu tiên giới.”

Lục Viễn Quân lau đi vết máu bên khóe miệng, lạnh giọng nói: “Ta sớm muộn gì cũng sẽ giết sạch Kim Tiêu giáo, luyện chế Ma Quân thành quỷ binh.”

Triệu Chân cười một tiếng, không nói tiếp, chỉ là nụ cười của hắc lại âm lãnh như vậy.

Lục Viễn Quân ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Chân, hỏi: ‘Âm Dương Huyền Minh Chân công của ngươi tu luyện đến đâu rồi?’

Nghe vậy, Triệu Chân bắt đắc dĩ cười một tiếng, nói: “Công này cao thâm khó dò, ta không học được.”

Sắc mặt Lục Viễn Quân âm tình biến đổi, không biết đang suy nghĩ gì.

“Người không phải đã luyện thành rồi sao, đã đang hấp thu hồn phách của chương môn, Dương Nguyên Tử.”

Triệu Chân mở miệng hỏi. Lục Viễn Quân hít sâu một hơi, nói: “Ta chỉ luyện thành sơ bộ thôi, mà còn không cách nào nắm giữ hoàn toàn. Âm Dương Huyền Minh Chân công bác đại tinh thâm, rất nhiều chỗ ta cũng còn chưa tìm hiểu thấu đáo. Huyền Minh ấn này cũng là như thế, miễn cưỡng đánh vào trên người hai bọn họ, không biết cần bao nhiêu năm, mới có thể hoàn toàn chuyển biến hồn phách của bọn họ thành quỷ binh của ta.”

Triệu Chân giễu cợt nói: “Vậy người còn không mau trốn đi, cẩn thận bị Kim Tiêu giáo tìm thấy. Hơn nữa, quỷ khí của người đã bị chương môn, phó chương môn, Dương Nguyên Tử nhìn thấy, không chừng rồi sẽ lưu truyền vào trong tai Phương Vọng. Đợi thêm mười năm, Phương Vọng nhất định sẽ tung hoành Đại Tề vô địch thủ, lúc đó với tính cách của hắn, hắn tất nhiên sẽ truy sát người.”

Lục Viễn Quân nói bằng âm thanh lạnh lùng: “Trốn? Trốn đi chỗ nào? Huống hồ ta chưa chắc sẽ thua. Nếu như ta luyện chế Phương Vọng thành quỷ binh, Thiên Nguyên bảo linh của hắn, kiếm pháp của hắn cũng sẽ làm việc cho ta!”

“Chắc chắc, đã tâm đủ lớn, chẳng qua nếu người thật sự thành công, quả thực coi như nghịch thiên cải mệnh, đáng giá đánh cược một lần.”

Triệu Chân cảm thán.

Lục Viễn Quân tự tin nói: “Ta tu hành quý đạo từ nhỏ. Âm Dương Huyền Minh Chân công dù khó hơn nữa, chỉ cần cho ta thời gian, ta tất nhiên có thể nắm giữ, cứ khiến Phương Vọng sống sót trước đi. Về Kim Tiêu giáo, ngay cả Ma Quân cũng không giữ được ta, không đáng để lo.”

Triệu Chân cười một tiếng, không cần nhiều lời nữa.

Lục Viễn Quân tiếp tục luyện công, tu luyện Âm Dương Huyền Minh Chân công. Động phủ lâm vào yên tĩnh, Triệu Chân trôi bồng bềnh trên hồ lô màu đen, ánh mắt yếu ớt, không biết suy nghĩ chuyện gì. ...

Năm tháng dằng dặc.

Từ khi Triệu Khải rời đi, Phương Vọng lại bế quan hai năm, tu vi của hắn đạt tới Huyền Tâm cảnh tầng sáu, đã cách Huyền Tâm cảnh tầng bảy rất gần.

Một ngày này, lệnh bài đệ tử của hắn truyền đến dao động linh lực, hắn mở to mắt, hút lệnh bài đệ tử trên bàn vào trong tay. Đúng lúc này, âm thanh mỗi một của Quảng Cầu Tiên truyền ra từ trong lệnh bài:

“Phương Vọng, lập tức đến Thủy Uyên điện.”

Phương Vọng nghe xong, lập tức đứng dậy. Lần này, hắn không mang theo Tiểu Tử, để Tiểu Tử ở trong động phủ tu luyện cho tốt.

Không bao lâu sau, hắn nhanh chóng đi vào trước Thủy Uyên điện của chủ mạch.

Vừa đáp đất, cánh cổng đã mở ra, hắn cất bước đi vào trong điện.

Hắn chú ý tới rất nhiều trưởng lão đứng trong điện, phong chủ của chín mạch cũng ở đó, trong đó bao gồm Dương Nguyên Tử.

Luyện được Âm Dương Huyền Minh Chân công, Phương Vọng đã quen xem xét dương khí của bọn họ, xem bọn họ còn thừa lại bao nhiêu năm tuổi thọ.

Một trăm hai mươi năm!

Mười năm!

Ba năm!

Tám mươi bảy năm!

Một trăm linh một năm!

Vừa quét tới, sinh tử thiên mệnh đều ở trong mắt Phương Vọng. Chợt, đồng tử của hắn co rút lại, ánh mắt rơi trên người một nữ tử.

Đồ Thái Y!

Nàng lại mặc áo bào trưởng lão của Thái Uyên môn, tư thái trang nghiêm, không còn sự yếu mị trước đó nữa. Sắc mặt nàng thanh lãnh, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng vô cùng lạnh lùng.

Quảng Cầu Tiên ngồi trên bờ đoàn, nhìn thấy ánh mắt của Phương Vọng, hắn không khỏi cười giới thiệu nói: “Vị này là phó chủ môn tân nhiệm, Sài Y, nàng chính là đại tu sĩ Ngưng Thần cảnh.”

Chương 179: Trộm nhìn dương khí dò xét sinh tử, thăng lên đại đệ tử.

Chương 179: Trộm nhìn dương khí dò xét sinh tử, thăng lên đại đệ tử.

Phương Vọng nghe xong, lập tức chấp tay hành lễ với Đồ Thái Y.

Thái Y, Sài Y...

Phó chương môn tiền nhiệm là gian tế ma đạo, bây giờ bị gian tế của Kim Tiêu giáo thay thế?

Phương Vọng không vạch trần, mà tò mò hỏi: “Trần sư bá đâu rồi?”

Nghe vậy, sắc mặt tất cả mọi người trên điện rất vi diệu, Quảng Cầu Tiên thở dài một tiếng, nói: “Trần An Thế đã nương nhờ vào Xi Ma tông, phản bội Thái Uyên môn, sau này gặp lại chính là kẻ địch, Sài sư muội chính là đệ tử mà chương môn tiền nhiệm thu ở Bắc Cảnh, đáng giá tin tưởng.”

Đồ Thái Y mặt không đổi sắc, bày ra một bộ mặt người sống chớ gần. Giả vờ cũng thật giống!

Phương Vọng hỏi tiếp: ‘Không biết chương môn gọi ta tới cần làm chuyện gì?’

Hắn vừa hỏi một câu này, ngoại trừ Sài Y, tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười.

Mặc dù Thái Uyên môn liên tiếp gặp phải biến cố lớn, nhưng nhìn thấy Phương Vọng, tất cả mọi người đều mang lòng hy vọng.

Triệu Truyền Càn cười nói: “Phương Vọng, kể từ hôm nay, ngươi chính là đại đệ tử của Thái Uyên môn, quản lý sự vụ của chủ mạch cùng đại đệ tử các mạch.”

Phương Vọng nghe xong, không khỏi nhướn mày, ánh mắt của hắn nhìn về phía Quảng Cầu Tiên.

Quảng Cầu Tiên vuốt râu, cười gật đầu. Trưởng lão, phong chủ khác đều mở miệng tán dương Phương Vọng.

“Bàn về tu vi, bàn về chiến công, ngươi đã đủ để đảm nhiệm vị trí đại đệ tử.”

“Phương Vọng, tương lai của Thái Uyên môn phải nhìn xem ngươi đó.”

“Ha ha ha, Phương Vọng, chờ người đột phá Ngung Thần cảnh, chúc mừng môn nên tặng cho người, đúng không, sư huynh?”

“Phương Vọng đảm nhiệm đại đệ tử, nhất định có thể thu hút nhiều thiên tài gia nhập Thái Uyên môn hơn nữa, ta ủng hộ.”

Phương Vọng ra vẻ thụ sủng nhược kinh, bứt rứt nhìn về phía các vị trưởng lão. Đồ Thái Y thì mặt không biểu cảm, nhưng đáy mắt nàng vẫn lướt qua một vết ý cười khiến người ta khó mà phát hiện.

“Đây là lệnh bài đệ tử mới của người, có thể thông qua nó kêu gọi tất cả mọi người trên dưới Thái Uyên môn, độ cống hiến của người đã đi nhập vào trong lệnh này, bao gồm chiến công người đánh lui Thanh Thiên Cốc, chém giết Bàng Thôn Thiên.”

Quảng Cầu Tiên đưa tay, một mảnh thanh ngọc viền vàng bay về phía Phương Vọng.

Phương Vọng vừa đưa tay tiếp xúc, cầm lệnh bài đại đệ tử, tâm trạng hẳn có vài phần cảm thán.

Cuối cùng đã tranh được rồi!

Nhập môn hai mươi một năm, thăng lên vị trí đại đệ tử. Tốc độ như vậy, phóng mắt nhìn lịch sử của Thái Uyên môn cũng không biết có thể xếp thứ mấy.

“Đồ nhi, sau này thân làm đại đệ tử của Thái Uyên môn, nhất định phải làm gương tốt, chớ đi vào lạc lối.”

Dương Nguyên Tử ngữ trọng tâm trường nói. Nhìn Phương Vọng, ánh mắt hẳn tràn ngập vui mừng và kiêu ngạo.

Phương Vọng đột nhiên nhướn lông mày. Hắn nhìn thấy một chút manh mối trên người Dương Nguyên Tử, chẳng qua

hắn cũng không nói ra ngay hiện tại, hắn khẽ gật đầu với Dương Nguyên Tử, sau đó liếc nhìn các vị trưởng lão, phong chủ, lại nhìn về phía Quảng Cầu Tiên.

“Chương môn, các vị sư thúc sư bá, ta có một chuyện muốn nhờ, xem như chuyện đầu tiên ta làm sau khi trở thành đại đệ tử.”

Phương Vọng trầm ngâm nói, giọng điệu trịnh trọng.

Tham Thụy chân nhân không nhịn được cười nói: “Người sẽ không muốn đề điểm tộc nhân của người đấy chứ?”

Phong chủ, các trưởng lão đều lộ ra nụ cười, ngược lại không trào phúng, dù sao đây là tình cảm thương có của con người.

Quảng Cầu Tiên vô cùng thưởng thức Phương Vọng. Ít nhất Phương Vọng không bó tay bó chân, đại đệ tử nên có quyết đoán của mình, có thể thay đổi Thái Uyên môn, có thể làm việc, mà không phải chỉ ngồi hưởng thụ đãi ngộ trên vị trí này.

Phương Vọng lắc đầu, nói: “Triệu Chân mất tích nhiều năm, cũng đã chết rồi. Đại Tề không thể một ngày không có vua, ta quen biết một vị hậu duệ hoàng thất, ta muốn tiến cử hắn trở thành Thiên tử Đại Tề. Phương gia ta tốt xấu là Quốc Công phủ, có một phần trách nhiệm đối với thiên hạ này, bây giờ giang sơn nhìn như vững chắc, nhưng bách tính thân ở trong nước sôi lửa bỏng, cần có một vị Thiên tử đến quản lý thiên hạ. Người này vừa lúc đã bá nhập Thái Uyên môn, hắn có cách chứng minh huyết mạch của mình.”

Hắn vừa nói ra lời này, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn về phía hắn, không ngờ rằng hắn lại đưa yêu cầu như vậy.

Dương Nguyên Tử khẽ nhíu mày, nghĩ tới câu hỏi của Phương Vọng ngày đó, hắn lại là không nói gì thêm. “Đại Tề

quả thực không thể một ngày không có vua, Thái Uyên môn thân làm giáo phái chính đạo, vốn có chức trách bảo vệ muôn dân thiên hạ, ta đồng ý. Sai sư muội, việc này do người đến sắp đặt, được chứ?”

Quảng Cầu Tiên trầm ngâm nói. Hắn thậm chí không đi phán đoán người nọ có phải là hoàng thất Đại Tề hay không, hắn thấy, điều này cũng không quan trọng.

Hắn muốn phóng ra một tín hiệu, đó chính là vô điều kiện ủng hộ Phương Vọng!

Đồ Thái Y khẽ gật đầu, nói: “Được, đến lúc đó ta đích thân dẫn hắn tiến về Hoàng thành, lập hắn làm Thiên tử, lại sắp đặt một nhóm đệ tử phụ tá hắn.”

Dễ như thế ư?

Phương Vọng nhìn Quảng Cầu Tiên, trong lòng cảm thán vạn phần.

Hắn phát hiện mình đánh giá thấp quyền lực và quyền nói chuyện của đại đệ tử. Người có thể trở thành đại đệ tử, trên cơ bản chính là chương môn đời tiếp theo, thái độ của Quảng Cầu Tiên rõ ràng là giúp hắn dựng nên uy vọng.

Ở trong mắt Phương Vọng, biểu hiện dương khí của Quảng Cầu Tiên không đủ ba mươi năm tuổi thọ, không những như thế, hắn chịu tổn thương giống như Dương Nguyên Tử.

Các trưởng lão, phong chủ bắt đầu tán thành Phương Vọng có đại nghĩa, đồng thời thảo luận về thiên hạ Đại Tề. Bọn họ cũng nghe nói dân gian khó khăn, thế nhưng thừa tướng trong triều là người của Xi Ma tông.

Đổi lại trước kia, bọn họ có thể mà làm bộ không nhìn thấy vì sự thái bình của tu tiên giới, bây giờ Thái Uyên môn và Xi Ma tông đã đến tình trạng không chết không ngừng, bọn họ

đương nhiên ủng hộ quyết định của Phương Vọng, bọn họ hy vọng Xi Ma tông trả giá đắt.

Chương 180: Trộm nhìn dương khí dò xét sinh tử, thăng lên đại đệ tử. (2)

Chương 180: Trộm nhìn dương khí dò xét sinh tử, thăng lên đại đệ tử. (2)

“Được rồi, người có thể trở về tu luyện, sau này có chỗ không hiểu, đều có thể hỏi các vị trưởng bối.”

Quảng Cầu Tiên mở miệng nói một lần nữa.

Trưởng lão, phong chủ đều gật đầu. Đối mặt Phương Vọng, nét mặt của bọn họ cũng vô cùng âm áp.

Phương Vọng cũng không hành lễ cáo lui, mà chỉ nói: “Chưởng môn, sư phụ, ta có việc muốn nói riêng với các người.”

Quảng Cầu Tiên nhướn mày, lập tức vung tay áo. Những người khác cáo lui theo, Phương Vọng không sĩ diện, hành lễ tiễn biệt bọn họ.

Đợi đến khi cổng chính của Thủy Uyên điện đóng lại, chỉ còn lại có ba người bọn họ, Quảng Cầu Tiên cười hỏi: “Phương Vọng, có chuyện gì muốn nói với hai người chúng ta?”

Phương Vọng mở miệng nói chuyện với nét mặt bình tĩnh. Sắc mặt Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử tái mét, tiếp đó nét mặt của hai người cũng trở nên khó coi, âm trầm như sắp chảy ra nước. ...

Nửa canh giờ sau.

Phương Vọng đi ra Thủy Uyên điện, hắc lộ thần bí nụ cười trên mặt, nói thầm: “Lục Viễn Quân, xem xem người có thể kềm nén hay không!”

Hắn không giúp Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử xóa đi Huyền Minh ấn triệt để, chỉ cắt đứt ảnh hưởng của Huyền Minh ấn, vì cho dù trực tiếp giải trừ Huyền Minh ấn, vết thương của hai người Quảng Cầu Tiên cũng sẽ không hoàn toàn khôi phục, hồn phách vẫn không trọn vẹn, nhưng cắt đứt, với trình độ của Lục Viễn Quân đối với Âm Dương Huyền Minh Chân công, không chừng lại hoài nghi là công lực của mình chưa đủ.

Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử cũng không hiểu biết về Huyền Minh ấn trong bọn họ, đều tưởng rằng linh lực của Ma Quân quá ác độc. Phương Vọng sợ bọn họ tiết lộ tin tức cho Lục Viễn Quân, cho nên không nói ra đây là hành vi của Lục Viễn Quân.

Bây giờ, Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử không cần bị Huyền Minh ấn tàn phá nữa, nhưng Lục Viễn Quân cũng không biết việc này.

Phương Vọng muốn cược một phen, hấn cược Lục Viễn Quân sẽ lại quay về.

Huyền Minh ấn có thể biến người thành quỷ binh của mình, có lẽ Lục Viễn Quân lại nhớ thương hắn.

Hắn suy bụng ta ra bụng người. Dưới tình huống không Thiên Cung, được Âm Dương Huyền Minh Chân công, hắn cũng sẽ muốn biến kẻ địch mạnh mẽ thành quỷ binh.

Chẳng qua Âm Dương Huyền Minh Chân công không thể hấp thu quỷ binh vô cùng vô tận. Tu luyện tới cấp độ khác nhau, số lượng quỷ binh nắm giữ sẽ khác nhau, nhiều nhất có thể đồng thời nắm giữ mười tám quỷ binh. Hơn nữa, nếu muốn quỷ binh trưởng thành, còn phải nuôi nấng bằng linh lực, đối với Phương Vọng, quỷ binh không có tác dụng nhiều.

Bản thân mình mạnh mẽ mới là quan trọng nhất!

Phương Vọng về đến động phủ, hấn ngồi tĩnh tọa trên giường lớn bạch ngọc, dò thần thức vào trong lệnh bài đại đệ tử.

Trong chốc lát, thần trí của hấn đi vào trong một cảnh tượng hư ảo, ở đây lại có thể cúi nhìn tất cả Thái Uyên môn. Chính mạch, chủ mạch, chủ thành tông môn đều có, bên trong lóe lên lít nha lít nhít điểm sáng, mà ở bên ngoài bản đồ Thái Uyên môn, bốn phương tám hướng đều có điểm sáng, chỉ là vô cùng thưa thớt, khoảng cách cũng khác nhau.

Lúc Phương Vọng tập trung chú ý ở một điểm sáng nhỏ, thông tin thân phận của điểm sáng này sẽ hiện ra trong đầu hấn.

Hay lắm!

Thứ này lại còn thần kỳ hơn cả internet ở Trái Đất, đã có cảm giác của thế giới giả tưởng.

Chỉ cần Phương Vọng bao trùm thần thức lên tất cả điểm sáng, là có thể truyền lời đến tất cả lệnh bài đệ tử, hấn cũng có thể truyền lời riêng cho một người.

Ngay cả lệnh bài của Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử, Đồ Thái Y cũng ở trong đó. Đồ tốt!

Sau này hấn còn có thể thông qua lệnh bài đại đệ tử đi tìm kiếm tung tích của đám người Phương Hàn Vũ.

Phương Vọng chú ý tới, có một điểm sáng cách Thái Uyên môn cực xa, hấn tập trung chú ý qua đó, nên thông tin thân phận của điểm sáng hiển hiện trong đầu hấn.

Mạch thứ nhất, đệ tử thân truyền, Chu Tuyết.

Phương Vọng im lặng, nàng này thật có thể chạy.

Hấn tìm tòi một phen, không tìm được lệnh bài đệ tử của Lục Viễn Quân, xem ra đúng là đã phản bội chạy trốn.

Chợt, hắn tìm kiếm lệnh bài đệ tử của Triệu Khải, truyền âm cho hắn, khiến hắn tiến về chủ mạch tìm kiếm phó chương môn Sài Y, Sài Y sẽ sắp xếp cho hắn đăng cơ. Không đến thời gian nửa nén hương, Triệu Khải đã xuất hiện bên ngoài động phủ của Phương Vọng. Hắn do dự một chút, mới mở miệng: “Kiếm Thánh tiền bối, ngài ở đây sao?”

Phương Vọng mở ra sơn môn động phủ, khiến hắn đi vào.

Triệu Khải bước nhanh đi vào, quỳ gối trước người Phương Vọng, nặng nề dập đầu ba lần.

“Kiếm Thánh tiền bối, ta nhất định sẽ không quên đại ân của ngài. Sau khi ta đăng cơ, nhất định sẽ để con cháu vĩnh viễn đời xử tử tể, trọng dụng Phương gia, tuyệt đối không khiến Phương gia chịu uất ức.”

Nghe thấy Triệu Khải bảo đảm, Phương Vọng chỉ cười nhạt một tiếng, hắn nói khẽ: “Người đi làm đi, có phiền phức thì nói với ta, nhưng người nhớ lấy, nếu người không thể làm một hoàng đế có lợi cho bách tính, ta có thể lập người, cũng có thể phế bỏ người bằng một câu. Hy vọng người xứng đáng với khát vọng người nói lúc trước.”

Triệu Khải đưa tay xin thề: “Nếu như Triệu Khải ta thẹn với bách tính, vậy thì để †a tuổi già bất hạnh, vận rủi quán thân, đoạn tử tuyệt tôn!”

Phương Vọng gật đầu, nói: “Đi thôi, phó chương môn sẽ sắp xếp tốt tất cả.”

Triệu Khải gật đầu, đứng dậy hành lễ cáo lui.

Lần này đến đây, chính là vì hắn muốn †ỏ thái độ và cảm ơn.

Phương Vọng nhìn như nghiêm khắc, trong lòng vẫn rất hài lòng. Mặc kệ thế nào, Triệu Khải biết được chuyện đăng cơ, có

thể nghĩ đến thăm hỏi hần trước tiên, điềm này vô cùng không tệ.

Àm! Sơn môn đóng lại Phương Vọng không khỏi nghĩ đến Đồ Thái Y.

Hắn rất hiếu kì nàng này rốt cục ngồi lên phó chức chương môn thế nào. Xem ra trong những năm hần bế quan này, Đồ Thái Y đã nỗ lực không ít.

Đợi Chu Tuyết quay về, hắn phải hỏi Chu Tuyết một chút, xem xem Đồ Thái Y có đáng tin tưởng hay không.

Phương Vọng không nhiều nghĩ nữa, tiếp tục tu luyện.

Đột phá Huyền Tâm cảnh tầng bảy trước rồi lại nói!

Chương 181: Cử thế vô song, Huyền Tâm cảnh tầng chín. Ngày đó, tin tức Phương Vọng trở

Chương 181: Cử thế vô song, Huyền Tâm cảnh tầng chín. Ngày đó, tin tức Phương Vọng trở

thành đại đệ tử Thái Uyên môn nhanh chóng truyền khắp Thái Uyên môn. Chín mạch và chủ thành tông môn đều dán thông cáo về việc này.

Đối với việc Phương Vọng trở thành đại đệ tử, dường như các đệ tử cũng tán đồng, thậm chí cảm thấy kích động. Có đại đệ tử như vậy dẫn đầu, mỗi một người đều sinh ra mong đợi cao hơn đối với tương lai.

Trong vòng nửa tháng sau đó.

Tin tức Phương Vọng trở thành đại đệ tử của Thái Uyên môn truyền khắp Tu tiên giới Đại Tề.....

Huyền Hồng Kiếm tông, biển mây vờn quanh, có một đỉnh núi đâm thủng tầng mây. Trên đỉnh núi dựng đứng, dưới một

gốc cây già, Từ Cầu Mệnh ngồi trước cây, vuốt ve kiểm gỗ trong tay.

Một bóng dáng vòng qua mây mù, đi đến trước mặt hắn, đúng là muội muội của hắn, Từ Thiên Kiêu.

“Ca, Phương Vọng trở thành đại đệ tử của Thái Uyên môn rồi!”

Từ Thiên Kiêu hưng phấn nói. Nàng đã từng được Phương Vọng cứu, luôn luôn rất hiếu kì với Phương Vọng. Từ sau chuyện Thiên Nguyên bảo linh của Phương Vọng truyền khắp thiên hạ, nàng càng chú ý tới Phương Vọng hơn.

Nghe vậy, Từ Cầu Mệnh dừng tay lại, hắn ngẩng đầu cười nói: “Hắn trở thành đại đệ tử có gì mà ly kỳ, đây không phải chuyện đương nhiên sao?”

Từ Thiên Kiêu cảm thán: “Nhưng hắn mới ba mươi bảy tuổi, nhìn chung cửu đại giáo phái, từ xưa đến nay, không có người nào trẻ tuổi như thế đã ngồi bên lên vị trí đại đệ tử.”

Từ Cầu Mệnh nghe xong, ánh mắt trở nên phức tạp.

Sau khi Phương Vọng hoành không xuất thế, tất cả thiên tài thiên hạ Đại Tê đều ảm đạm phai mờ. Bây giờ trên đời chỉ có hai loại thiên tài, một loại là Phương Vọng, một loại là những thiên tài khác, Từ Cầu Mệnh hắn chính là những thiên tài khác.

Mặt ngoài Từ Cầu Mệnh không nói gì thêm, nhưng trong lòng luôn luôn đè nén một luồng sức lực, hắn muốn chứng minh mình không kém gì Phương Vọng!

Từ Thiên Kiêu nói thao thao bất tuyệt, trong lời nói tràn đầy tò mò, sùng bái đối với Phương Vọng. Từ Cầu Mệnh mặc dù không vui vẻ lắm, nhưng hắn rất khó tức giận khi đối mặt muội muội, chỉ có thể miễn cưỡng vui cười phụ họa.

“Đúng rồi, Lữ Trường Ca đã đưa thư khiêu chiến Huyền Hồng Kiếm tông, nửa năm sau sẽ tới khiêu chiến chúng ta. Hẳn rõ ràng để Thái Uyên môn đến sau cùng, đây là miệt thị đối với Huyền Hồng Kiếm tông chúng ta.”

Từ Thiên Kiêu kể đến một chuyện khác, trên mặt lộ ra vẻ oán giận.

Đối với Phương Vọng, nàng sùng bái, nhưng đối với Thái Uyên môn, nàng cũng không phục. Dưới cái nhìn của nàng, thiên tài tuyệt thế như Phương Vọng nên đi vào Huyền Hồng Kiếm tông, vừa lúc Phương Vọng đạt được truyền thừa của Kiếm Thánh, nói rõ hẳn là một kiếm tu.

Trên thực tế, Huyền Hồng Kiếm tông quả thực cũng định mời chào, thế nhưng Phương Vọng bế quan lâu dài, bọn họ căn bản không tiếp xúc được. ...

Sau khi trở thành đại đệ tử, Phương Vọng vẫn bế quan như cũ, vô cùng khiêm tốn, mà Thái Uyên môn cũng không điều động nhiệm vụ cho hắn, cũng hy vọng hắn có thể an tâm tu luyện.

Đệ tử các mạch cũng cảm thán nghị lực của Phương Vọng, thiên tư cử thế vô song, mà còn nỗ lực tu luyện như thế, căn bản không cho người ta cơ hội vượt qua.

Cứ như vậy, lại là bốn năm thời gian.

Phương Vọng cuối cùng đột phá tới Huyền Tâm cảnh tầng chín!

Huyền Tâm cảnh tầng chín bốn mươi một tuổi, hẳn rất muốn hỏi một chút người trong thiên hạ, còn có ai được như vậy?

Từ sau khi Phương Vọng thăng lên đại đệ tử, thiên địa linh khí trong động phủ của hắn đã phóng đại, xem ra là tông môn tăng lên tài nguyên đổ vào hắn.

Sau khi đột phá, hấn lại dùng thời gian bảy ngày củng cố vi. Đợi đến khi tu vi ổn định, hấn lập tức xông ra động phủ, đứng bên vách núi hô to một tiếng.

Đệ tử đi ngang qua từ xa bị giật mình, chẳng qua quay đầu nhìn thấy là Phương Vọng, cũng không dám quấy rầy.

Àm ầm—

Son môn của động phủ bên cạnh mở ra, Cổ Ly đi ra từ trong đó. Nàng không mang mạng che mặt, lộ ra khuôn mặt tươi cười tinh xảo mà thanh lãnh, nàng đi đến bên cạnh Phương Vọng, hỏi: “Nghẹn lâu quá à?”

Phương Vọng nhoen miệng cười với nàng, nói: “Cổ cô nương chê cười, ta có quấy rầy người tu luyện không?”

Cổ Ly nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Năm trước, ta vừa đột phá Linh Đan cảnh †âng tám, bây giờ không cần tu hành quá chuyên chú, cho nên người không quấy rầy đến ta, vừa lúc ta cũng muốn ra ngoài xem””

“Linh Đan cảnh tầng tám, không tệ không tệ.” Phương Vọng tán thưởng.

Cổ Ly theo dõi hấn, hỏi: “Người thì sao, bây giờ là cảnh giới gì?”

Phương Vọng khiêm tốn nói: “Vẫn ở Huyền Tâm cảnh.”

Cổ Ly nghe xong, thở dài nói: “Xem ra người và ta không thể so tài ở lúc Linh Đan cảnh tầng chín, bây giờ nghĩ lại, lúc đầu ta thực sự là ngây thơ.”

“Nếu người muốn so tài cũng được.”

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói.

Khi đó người dùng cảnh giới cao đánh †a, cũng cho ta thử một chút thôi.

Cổ Ly ném cho hắn một cái liếc mắt, nói: “Người còn muốn tiếp tục bế quan sao?”

Phương Vọng gật đầu, nói: “Đó là đương nhiên, ta sợ ra ngoài lại bị giáo phái ma đạo vây công.” Cổ Ly chợt cảm thấy hắn nói chuyện thật đáng giận, khiến nàng đều không nhịn được muốn động thủ, chẳng qua nghĩ đến chính mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể nhịn.

“Nói chuyện với ta một chút đi, gần đây tu tiên giới đã xảy ra chuyện gì.”

Phương Vọng nhìn ra vẻ u oán trong mắt nàng, lập tức nói sang chuyện khác.

Đối mặt thỉnh cầu của Phương Vọng, Cổ Ly không từ chối, nàng vừa hay muốn nói chuyện nhiều với Phương Vọng.

“VẬY trước tiên nói về Lữ Trường Ca đến từ Đại Ngụy một chút đi. Ba năm trước đây, hắn khiêu chiến Huyền Hồng Kiếm tông, bại, lại còn bị Huyền Hồng Kiếm tông cầm tù.”

Cổ Ly kể đến việc này, giọng điệu mang ý cảm thán.

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Dù sao Huyền Hồng Kiếm tông được cho giáo phái mạnh nhất, dù sao cũng không thể để một mình Lữ Trường Ca quét ngang Tu tiên giới Đại Tề chứ.”

Chương 182: Cử thế vô song, Huyền Tâm cảnh tầng chín.
(2)

Chương 182: Cử thế vô song, Huyền Tâm cảnh tầng chín.
(2)

Tu tiên giới Đại Ngụy thật sự mạnh như vậy, thì chẳng phải đã sớm xâm lấn, cướp đoạt linh mạch rồi sao?

Những năm đầu kiến quốc, Đại Tề đã từng khai chiến với Đại Ngụy, gia gia hắn, Phương Mãnh từng tham dự, đại phá

quân Ngụy, mở rộng bản đồ giang sơn thêm năm trăm dặm.

Vương triều tranh phong, chúng tỏ tu tiên giới cũng tranh phong ở đó. Đại Ngụy bại, vậy đã nói rõ Tu tiên giới Đại Ngụy bại.

Mặc dù phàm nhân không biết tu tiên giả tồn tại, nhưng tu tiên giả sẽ chủ đạo chiến tranh thế gian, bọn họ không trực tiếp hiện thân, mà sử dụng pháp thuật.

Ví dụ như, năm đó khi Tề Cao Tổ suýt nữa bị chư hầu vây quét, bốn bề thọ địch, có thiên thạch rơi xuống từ trên trời, trực tiếp đập chết mười vạn quân địch, quân địch còn lại trực tiếp bị dọa vỡ mật, chạy tán loạn.

Sau khi Phương Vọng nhập Thái Uyên môn mới biết được trận đại chiến ghi danh sử sách, bởi vì có Huyền Hồng Kiếm tông xuất thủ, bọn họ đưa cự thạch lên trên biển mây, giả thành thiên tai.

“Người đánh bại Lữ Trường Ca không phải tông chủ Huyền Hồng Kiếm tông, mà là Từ Cầu Mệnh, hơn nữa còn dùng tu vi Huyền Tâm cảnh đánh bại Ngưng Thần cảnh, bây giờ khắp nơi tu tiên giới đều đang bàn luận về hắn, nói hắn là thiên tài đứng thứ hai thiên hạ.”

Nói đến đây, Cố Ly không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, trong lòng cảm thán vạn phần.

Chiến tích này phi thường dường nào, mà vẫn không rung chuyển được địa vị của Phương Vọng.

Phương Vọng cũng không kinh ngạc. Chu Tuyết đã nói ngay từ đầu, Từ Cầu Mệnh là tu sĩ đứng đầu Đại Tề trong tương lai. Hơn nữa, hắn còn có thể rời khỏi Đại Tề, đi đến đỉnh cao toàn bộ thiên hạ.

Trước khi phi thăng, Chu Tuyết đều chưa hắn là đối thủ của hắn, đáng tiếc, số hắn không tốt, không đạt được cơ duyên phi

thăng.

“Lại nói chuyện thứ hai, đó chính là Xi Ma tông gặp Kim Tiêu giáo tập kích, nguyên khí đại thương. Kim Tiêu giáo thực sự rất mạnh mẽ, từ khi xuất thế đến nay, chưa từng bại trận, mà cao thủ càng ngày càng nhiều. Tên tuổi của Tiêu Cuồng đều đã vượt qua tứ đại hộ pháp Thiên Vương, thật không biết Ma Quân từ đâu đưa tới nhiều đại tu sĩ như vậy.”

Cổ Ly sợ hãi thán phục.

Phương Vọng còn chưa từng gặp Tiêu Cuồng, nhưng đã không chỉ một lần nghe thấy cái tên này.

Đồ Thái Y là Ngưng Thần cảnh, vị Tiêu Cuồng này vô cùng có khả năng cũng là Ngưng Thần cảnh.

Chắc chắn, số lượng Ngưng Thần cảnh của Kim Tiêu giáo không phải còn nhiều hơn cửu đại giáo phái cộng lại đấy chứ?

Tất nhiên, đây chỉ là về ngoài, giống như Kiếm tông Không Tích, trước khi khiêu chiến Phương Vọng, chưa bao giờ nói cho người trong thiên hạ biết, hẳn đã lên đến Ngưng Thần cảnh.

Cổ Ly nói tiếp chuyện của tu tiên giới, Phương Vọng nghe nghiêm túc, thỉnh thoảng cảm thán theo, giống như những người quý đạo phong vân kia là người hẳn không thể với tới.

Cùng lúc đó. Trong Thủy Uyên điện, Quảng Cầu Tiên, Dương Nguyên Tử cũng đang trò chuyện.

Dương Nguyên Tử cảm thán nói: ‘Vị Sài sư muội này đúng là lợi hại, vừa giúp Triệu Khải củng cố triều cương, thậm chí giúp đỡ Triệu Khải ngăn được nanh vuốt của giáo phái khác.’

Quảng Cầu Tiên vuốt râu cười nói: ‘Đó là đương nhiên, sự phụ chúng ta không thu đồ ở bên ngoài, có thể thu nàng, thì nàng đương nhiên không phải tầm thường. Nàng đã luyện

thành tuyệt học của sư phụ, đạt tới trình độ mà người và ta cũng không dám nghĩ tới.”

“Nghĩ lúc trước, nàng muốn làm phó chưởng môn, ta còn suýt nữa ra tay với nàng, may mắn nàng nể mặt ta, không làm cho ta khó xử, mà là lựa chọn thông qua làm nhiệm vụ để chứng minh khả năng của mình.” Dương Nguyên Tử kể đến việc này, sắc mặt phức tạp.

Quảng Cầu Tiên đắc ý cười nói: “Nếu không phải nàng cương quyết đối ngoại, Thái Uyên môn há có thể tăng thêm nhiều linh mạch như vậy? Còn có những thế gia vọng tộc kia, há có thể cam tâm tình nguyện cống hiến tài nguyên mấy lần.”

Dương Nguyên Tử khẽ nói: “Lời tuy như thế, người vẫn phải cẩn thận với nàng một chút, dù sao Trần An Thế chính là vết xe đổ.”

Nhắc tới Trần An Thế, nụ cười của Quảng Cầu Tiên biến mất, Trần An Thế phản bội là nỗi đau lớn nhất trong lòng của hắn.

Hắn thậm chí cảm thấy áy náy đối với Lục Viễn Quân, cho rằng năm đó nếu không khiến Trần An Thế dẫn tuổi nhỏ Lục Viễn Quân ra ngoài lịch luyện, Lục Viễn Quân cũng sẽ không trở thành như ngày hôm nay. Cho nên dù Lục Viễn Quân phản bội chạy trốn, hắn cũng không nỡ truy nã Lục Viễn Quân.

“Tâm sự về Kim Tiêu giáo đi, người và ta dưỡng thương nhiều năm, cũng nên nhìn thẳng vào mối uy hiếp Kim Tiêu giáo. Kim Tiêu giáo tập kích Xi Ma tông, lại thêm Thanh Thiên Cốc trước đó, bọn họ đã bày ra thực lực không sợ cửu đại giáo phái.”

Dương Nguyên Tử cau mày nói, hắn nghĩ tới Ma Quân, trong mắt tràn đầy vẻ kiên đề.

Quảng Cầu Tiên cũng nhú mày, hấn trầm giọng nói: “Thực lực của Ma Quân sâu không lường được. Trước khi ma đạo xâm lấn Thái Uyên môn, ta đã từng luận bàn với nàng, lúc đó ta cảm giác nàng có thể giết ịa, nhưng cố ý không giết, xem ra là muốn ngồi xem chúng ta và ma đạo tàn sát lẫn nhau.”

Dương Nguyên Tử nhướn mày, hỏi: “Người đã trúng tà nguyên rửa giống như ta chính vào lúc đó à?”

“Đoán chừng như thế.”

“Sao người không nói với ta, ta còn cho rằng người đi hộ tống Lục Viễn Quân, trên đường gặp Ma Quân tập kích.”

“Ta nói với người thế nào, nói ta không địch lại Ma Quân à? Vậy thì mất mặt cỡ nào, huống hồ, nàng chỉ thăm dò ta một phen đã rời đi.”

“Ha ha, người thật thích giữ gìn mặt mũi của mình.”

Bị Dương Nguyên Tử châm chọc khiêu khích, Quảng Cầu Tiên hừ lạnh một tiếng, nói: ‘Không sao cả, Phương Vọng đã trưởng thành rồi, chờ hấn đột phá Ngưng Thần cảnh, Ma Quân chưa chắc là đối thủ của hấn!’”

Kể đến Phương Vọng, hấn lại đắc ý. Trong lúc hấn làm chủ môn, Thái Uyên môn có thể xuất hiện thiên kiêu như Phương Vọng, cho dù hấn chết, cũng có thể kiêu ngạo đối mặt với các đời chủ môn Thái Uyên môn ở dưới đất!

Chương 183: Thứ hai thiên hạ, kiến thức của Tiểu Tử.

Chương 183: Thứ hai thiên hạ, kiến thức của Tiểu Tử.

“Đồ nhi ta nhất định vô địch thiên hạ, nhưng nếu Lục Viễn Quân lại quay về, bọn họ đánh nhau, người không thể lại bao che cho Lục Viễn Quân nữa! Thăng ranh con đó lại đánh ta một chưởng vào lúc ta giúp hấn, thật là một thứ chẳng ra gì!”

Dương Nguyên Tử kể đến Lục Viễn Quân, hắn đã tức đến thở hắt hắt, chửi rủa không dừng lại được.

Quảng Cầu Tiên cười khô, thở dài nói: “Chúng ta đã hết sức bảo vệ hắn sống sót rồi. Nếu hắn lại quay về, chết trong tay Phương Vọng thì đó chính là số mệnh của hắn. Chẳng qua người nói, Phương Vọng có biết được sự thật không?”

Dương Nguyên Tử bình tĩnh nói: “Nói nhảm, nếu không biết, với tính tình của Phương Vọng, vì sao phải tranh vị trí đại đệ tử?”

Quảng Cầu Tiên yên lặng, hỏi theo: “Hắn sẽ ghi hận chúng ta sao?”

Dương Nguyên Tử lắc đầu nói: “Trong lòng hắn nghĩ như thế nào, ta không rõ ràng, ít nhất mặt ngoài vẫn tôn trọng chúng ta như cũ. Dù sao người không thể khiến ngay cả khúc mắc trong lòng, hắn cũng không có chứ? Hắn cũng là người. Việc này cứ như vậy đi, dù sao người và ta không còn sống được bao nhiêu năm, cho dù bị hắn oán trách lại thế nào, chỉ cần không giận chó đánh mèo Thái Uyên môn là được. Cũng may, thái độ hắn đối xử với đồng môn vô cùng tốt, cũng không ý mạnh hiếp yếu.”

Quảng Cầu Tiên nghe xong, cảm thấy có lý, nhưng vẫn không nhịn được thở dài.

“Su đệ, người nói sau khi chúng ta chết, nhìn thấy nàng, nàng sẽ trách móc chúng ta sao?” “Nàng dựa vào cái gì mà trách móc chúng ta? Năm đó nàng quả thực đã cứu tính mạng của chúng ta, nhưng chúng ta cũng trả ân tình rồi. Chính nàng đáng đời, cứ muốn gả cho cái tên kia, xem ra dòng giống của tên kia cũng không phải đồ tốt gì”

Dương Nguyên Tử cắn răng mắng, nhưng trong mắt của hắn tràn đầy vẻ bi thương.

Quảng Cầu Tiên chân thành nói: “Su đệ, đừng nghĩ đến nàng nữa. Đều do sư huynh năm đó không bảo vệ tốt cho ngươi, lần đầu tiên dẫn ngươi xuống núi lịch luyện, thì đã gặp ma đạo vây công. Nếu không phải nàng ra tay, ngươi và ta đều phải chết, cũng chính vì ngươi lần đầu xuống núi, còn chưa kịp kiến thức hồng trần cuộn cuộn, đã động tâm với nàng, đều là lỗi của sư huynh.”

Dương Nguyên Tử khẽ nói: ‘Nói bậy bạ gì đó, làm sao ta có thể có thể động lòng với nàng!’”

Quảng Cầu Tiên muốn nói lại thôi, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

“Tiếp tục trò chuyện về Kim Tiêu giáo đi, ta đề nghị liên hợp giáo phái chính đạo, đặt thành nhận thức chung, cùng hưởng tình báo về Kim Tiêu giáo, nếu có thể, liên thủ diệt trừ Kim Tiêu giáo!”

Dương Nguyên Tử nói sang chuyện khác. Kể đến Kim Tiêu giáo, trên mặt của hắn lộ ra vẻ hung ác.

Quảng Cầu Tiên cũng bắt đầu suy †U....

Trò chuyện với Cố Ly chừng một canh giờ, hai người mới nói lời từ biệt.

Về đến trong động phủ, Phương Vọng ngồi trên giường lớn bạch ngọc, vẻ mặt vẫn còn dư vị.

Anh hùng thiên hạ tranh phong không ngừng, hắn cũng thật muốn giả làm...

Khụ khụ, hắn cũng rất muốn giành vinh quang vì Thái Uyên môn!

Đáng tiếc, hắn phải nhận nhin, đột phá Ngưng Thần cảnh trước rồi lại nói.

“Công tử, người có biểu cảm gì vậy, sẽ không nhớ thương nàng đây chứ?”

Tiểu Tử gục xuống bàn, nhìn nét mặt của Phương Vọng, không nhìn được hỏi.

Phương Vọng trừng nó một chút, tức giận nói: “Ta nhớ thương ai, liên quan gì đến người?”

Tiểu Tử phun lưỡi rắn, hỏi: “Công tử, nếu không ta học chút thuật biến hóa, biến thành Cố Ly, thỏa mãn người? Người muốn làm gì với ta đều được.”

Phương Vọng nghe xong, suýt nữa chấn vỡ giường lớn bạch ngọc. Hắn nhìn chằm chằm Tiểu Tử, mắng: “Cái đầu nhỏ này của người, cả ngày suy nghĩ gì vậy, học được từ chỗ nào? Cũng không thấy người ra ngoài mài”

“Đương nhiên là học được trong Đại Thánh Động Thiên, cũng là tu sĩ Nhân tộc các người tự làm mẫu cho ta, nữ tu thích biến hóa các loại dáng vẻ lấy lòng nam tu. Nam tu kia mỗi lần đều khen nàng thật tuyệt, lẽ nào công tử không thích kiểu này?”

Tiểu Tử hỏi rất nghiêm túc.

“Hồ ngôn loạn ngữ! Thích thì thế nào, không thích thì thế nào? Người chỉ là một con rắn, xin người chỉnh ngay ngắn thái độ của mình, nếu không cẩn thận ta thu dọn người đây!”

Phương Vọng quát lớn.

Không thể để con rắn này nói tiếp!

Làm cả người miên man bất định!

Kiều diễm chính là kiêu diễm, chỉ muốn hủy đạo tâm của ta!

Phương Vọng đưa tay vung lên, cách không ném Tiểu Tử vào trong ao nhỏ phía sau, sau đó hần bắt đầu ngồi xuống tu luyện.

Tiểu Tử ngoi đầu lên từ trong ao, đầu rắn ướt sũng nhìn chăm chăm vào bóng lưng Phương Vọng, càng không ngừng thè lưỡi rắn, không biết suy nghĩ điều gì.....

Trong hang động mờ tối.

Lục Viễn Quân đang vận công mở to mắt, chau mày, tự lầm bầm: “Sao lại không thể thành công, rốt cuộc xuất hiện vấn đề ở chỗ nào?”

Triệu Chân trôi bồng bềnh trên hồ lô đen hỏi: “Chẳng lẽ là ngươi căn bản không luyện thành đây chứ?”

“Có khả năng, nhưng nếu là như thế, trước đó sao có thể hấp thu hồn phách của bọn họ?”

Lục Viễn Quân trầm mồi không có cách giải. Triệu Chân buông tay nói: “Rất bình thường mà, hấp thu càng nhiều, quý binh càng mạnh, trình độ của ngươi còn cần đề cao. Quên đi, đừng nhớ thương Phương Vọng nữa, chờ ngươi triệt để luyện thành Âm Dương Huyền Minh Chân công, ta nghỉ ngơi Phương Vọng đều sắp rời khỏi Đại Tề rồi.”

“Bảo linh của hần chính là Thiên Nguyên bảo linh đấy, không ai biết được tốc độ tu hành của hần nhanh đến mức nào. Cam chịu số phận đi, ngươi không bằng hần đâu.”

Vừa dứt lời, Lục Viễn Quân ngẩng đầu nhìn, lạnh lùng chăm chăm vào Triệu Chân, dọa Triệu Chân sợ tới mức vội vàng cầm miệng.

Lục Viễn Quân hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lấp lóe, nói: “Đúng vậy, không thể đợi thêm nữa, càng chờ thêm thì càng phiền phức.” Ngưng Thần cảnh, chính là cảnh giới ngưng tụ

nguyên thần, cũng là tăng một cảnh giới người tu hành thành lập mối liên hệ càng sâu với linh hồn của mình.

Nguyên thần sinh ra, có thể khiến cho người tu hành tiếp xúc đến thiên địa linh hồn mà phàm nhân không tiếp xúc được, nhìn trộm được yêu ma quỷ quái và trạng thái Cửu U mắt thường không nhìn thấy được trong nhân thể, cũng có thể giúp đỡ người tu hành truy tìm càng nhiều thiên cơ hơn.

Chương 184: Thứ hai thiên hạ, kiến thức của Tiểu Tử. (2)
Phương Vọng thông qua Huyền

Chương 184: Thứ hai thiên hạ, kiến thức của Tiểu Tử. (2)
Phương Vọng thông qua Huyền

Dương Thần Kinh đã hiểu rõ được tầm quan trọng của nguyên thần, nhưng Ngung Thần cảnh còn chưa đủ để khiến nguyên thần xuất khiếu.

Nếu có nguyên thần, có thể luyện phân thân, đoạt xá cũng càng dễ dàng hơn.

Trong quá trình tu hành, Phương Vọng tưởng tượng về nguyên thần, trong đầu có rất nhiều suy đoán.

Ví dụ như, nếu Ngung Thần cảnh dựa vào nguyên thần luôn luôn đoạt xá, có thể đi đến một con đường trường sinh khác hay không?

Dựa theo Chu Tuyết và tình huống tu tiên giới hẳn hiểu rõ trước mắt, trên đời này không có người trường sinh. Trong động phủ, linh khí mãnh liệt địa chui vào trong thân thể Phương Vọng, hình thành vòng xoáy quanh người hắn.

Đột phá Ngung Thần cảnh cũng không cần vật ngoài thân. Cảnh giới trước Huyền Tâm cảnh đều là để chồng chất cơ sở, cần có vật ngoài thân, sau này đột phá thì dựa vào ngộ tính và thiên tư. Tất nhiên, có lẽ cảnh giới càng cao hơn cũng cần muốn vật ngoài thân để đột phá thiên mệnh.

Dù sao người, tóm lại là có cực hạn của mình.

Hắn có Thiên Cung, cực hạn lại ở đâu?

Phương Vọng nghĩ đi nghĩ lại, tâm tư lại bay tới trên tiên duyên mà Triệu Khải nói tới.

Có lẽ ôm chặt đùi Chu Tuyết, có thể được cơ duyên phi thăng, nhưng cứ làm như vậy, dần dà, Chu Tuyết cũng rất khó tôn trọng hắn. Ít nhất trong đáy lòng, Phương Vọng mắc nợ nàng. Có Thiên Cung, hắn nhất định phải đi một con đường thuộc về mình.

Nhân gian không thể thành tiên, hắn không tin tà, muốn thử xem!

Ngày ngày trôi qua.

Tu vi của Phương Vọng luôn tăng trưởng, tới gần Ngưng Thần cảnh.

Cho dù trở thành đại đệ tử, vẫn chưa có người quấy rầy hắn, khiến hắn có thể an tâm tu luyện.

Tiểu Tử cũng tu luyện ở đó, dù sao Phương Vọng không để nó ra ngoài một mình, nó chỉ có thể tu luyện.

Không biết trôi qua bao lâu.

Phương Vọng cuối cùng cảm nhận được thời cơ đột phá, hắn mở to mắt, mở miệng hỏi: “Tiểu Tử, bao nhiêu năm trôi qua rồi.”

Không giống trước đó, trước đó nạp khí tu luyện, suy nghĩ của hắn không bước vào ngộ đạo trạng thái, có thể giữ cảm giác đối với thế giới bên ngoài.

Tiểu Tử nằm ở trong ao, hồi đáp: “Sắp đến hai năm rồi.”

Phương Vọng nghe xong, nói thầm thật nhanh.

Khi hấn bắt đầu đắm chìm trong tâm pháp Ngưng Thần cảnh, thời gian trôi qua nhanh chóng, khiến hấn cảm giác chỉ là mấy ngày thôi.

Cũng may cuối cùng hấn đã sờ đến thời cơ đột phá. Vừa nghĩ tới sắp đột phá Ngưng Thần cảnh, tâm trạng của hấn đột nhiên bắt đầu kích động.

Phương Vọng tiếp tục vận công, chuẩn bị đột phá.

Bên kia.

Chủ mạch, trên quảng trường trước Thủy Uyên điện. Đệ tử chín mạch đứng thành chín hàng, mỗi mạch có hai mươi người. Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh, Diệp Tường, Chu Hành Thế, Cổ Ly, Chu Bác cũng ở trong đó.

Triệu Truyền Càn đứng trước mặt tất cả mọi người, nét mặt nghiêm túc, nói: “Nhiệm vụ lần này nguy cơ trùng trùng, dù cho là Huyền Tâm cảnh, cũng có nguy hiểm sinh tử, nhưng việc này can hệ trọng đại, thậm chí có thể quyết định an nguy tương lai của Tu tiên giới Đại Tề, bất cứ kẻ nào đều không được chủ quan, đã hiểu sao?”

Nghe vậy, một trăm tám mươi đệ tử cùng kêu đáp: “Đã hiểu!”

Có người chờ mong, có người hồi hộp.

Phương Tử Canh chính là người hồi hộp, hấn đứng cuối mạch thứ năm, vẫn luôn bình ổn tâm trạng.

Đại đệ tử mạch thứ ba Lý Ngu mở miệng hỏi: “Giáo phái nào sẽ trợ giúp chúng ta?”

Triệu Truyền Càn nhìn về phía hấn, bình tĩnh nói: “Đến lúc đó lại nói.”

Lý Ngu tự biết mình lỗ lòi, không còn dám hỏi.

Sau đó, Triệu Truyền Càn thả người nhảy vọt lên, một thanh phi kiếm xuất hiện dưới chân hắn, đệ tử khác lập tức ngự kiếm đi theo, trùng trùng điệp điệp, khá là hùng vĩ.

Các đệ tử ven đường nhìn thấy một màn này đều tò mò, không biết bọn họ muốn đi làm gì.

Địa vị của Triệu Truyền Càn trong Thái Uyên môn cực cao, phần lớn đệ tử sau lưng đều là đệ tử thân truyền, như Diệp Tường, Phương Hàn Vũ, Cố Ly, càng có uy danh hơn. Đội hình như vậy của bọn họ rõ ràng là muốn làm chuyện lớn.

Trong Thủy Uyên điện. Quảng Cầu Tiên ngồi xuống trên bồ đoàn, phong chủ chín mạch đứng phía dưới.

Dương Nguyên Tử mở miệng nói: “Bọn họ đã xuất phát, khi nào cho đồ nhi của ta biết?”

Phong chủ khác nghe xong, đều nhìn về phía Quảng Cầu Tiên, trong mắt tràn ngập chờ mong. Đệ tử phái ra ngoài đều là tinh nhuệ trong các mạch, mỗi một người chết đi đều làm bọn họ đau lòng. Nếu Phương Vọng có thể ra tay, thì tỉ lệ tử vong đương nhiên sẽ hạ xuống.

Trong lòng bọn họ, Phương Vọng đã sớm là người đệ nhất Thái Uyên môn, thậm chí bọn họ cảm thấy Quảng Cầu Tiên cũng chưa hẳn là đối thủ của Phương Vọng.

Phải biết Phương Vọng đã nhiều năm không ra tay, thực lực của hắn tất nhiên đã vượt xa lúc trước.

Quảng Cầu Tiên trầm ngâm nói: “Chờ một chút đi, vừa lúc cho đệ tử khác cơ hội lịch luyện. Những thiên tài có Địa Nguyên bảo linh kia cũng nên trưởng thành lên. Thử nghĩ một chút, nếu không có Phương Vọng, bọn họ sẽ giống như Lục Viễn Quân, khi đạt tới Huyền Tâm cảnh, nên triển lộ phong mang rồi.”

Một phong chủ cau mày nói: ‘Mặc dù Xi Ma tông bị Kim Tiêu giáo tập kích, nguyên khí đại thương, nhưng bọn họ chung quy là quý tông đệ nhất Đại Tề, chỗ đó lại là địa giới của bọn họ, ta cuối cùng vẫn cảm thấy có tính toán.’”

Hắn, đạt được sự tán đồng phong chủ khác. Bọn họ mở miệng theo, hy vọng Quảng Cầu Tiên không nên khinh thường.

“Không cần phải lo lắng, lần này còn có Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo cùng nhau hành động, sẽ làm cho Xi Ma tông hôi phi yện diệt!”

Quảng Cầu Tiên vung tay áo nói, hắn hiếm khi khí phách như thế.

Vì Trần An Thế, hắn hận Xi Ma tông nhất.

Phong chủ mạch thứ hai tiến lên một bước, hỏi: “Tam giáo liên thủ, vậy chí bảo cuối cùng thuộc về bên nào?”

Quảng Cầu Tiên nheo mắt lại, nói: “Đương nhiên là người có năng lực thì chiếm được, ta và hai giáo khác đã thương lượng rồi, liên thủ hủy diệt Xi Ma tông trước, rồi lại bàn chí bảo thuộc về ai. Cho dù không chiếm được chí bảo, cũng có thể lấy được tài nguyên của Xi Ma tông, hay địa giới của Xi Ma tông. Tóm lại, tam giáo cũng sẽ không chịu thiệt thòi.”

Chương 185: Đột phá Ngưng Thần cảnh, thần thoại đương thời.

Chương 185: Đột phá Ngưng Thần cảnh, thần thoại đương thời.

Nghe được đến đây, các phong chủ đã không còn hoang mang.

Quảng Cầu Tiên tiếp tục phân bổ nhiệm vụ, mọi người...

Một tháng sau.

Sơn môn động phủ của Phương Vọng hơi rung động. Tiếng động dần dần mở rộng, đến cuối cùng, cả ngọn núi của mạch thứ ba đều run rẩy vì đó, dọa những đệ tử trong động phủ ào ào bay ra đến. Trên mạch thứ hai bên cạnh, mạch thứ tư bên, cũng có rất nhiều đệ tử chú ý tới tiếng động ở mạch thứ ba.

Dương Nguyên Tử từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước sơn môn của Phương Vọng. Hắc lơ lửng ở giữa không trung, mặt lộ vẻ kinh ngạc, ánh mắt phức tạp. Các trưởng lão của mạch thứ ba liên tiếp đến, cũng nhìn về phía động phủ của Phương Vọng.

“Động tĩnh này, là hắc đang đột phá sao?”

“Năm đó chương môn đột phá Ngưng Thần cảnh, cũng có tiếng động như thế, hắc là...”

“.. Ngưng Thần cảnh, hắc mới bao nhiêu tuổi? Đây năm mươi rồi sao?”

“Không, hắc mới bốn mươi ba tuổi, không thể tin được, từ xưa đến nay, có Ngưng Thần cảnh bốn mươi ba tuổi không?”

“Khí tức thật là mạnh, cảm giác cảm chế trong động phủ sắp không áp chế được hắc nữa rồi.”

Theo tiếng động ở mạch thứ ba càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều người chạy đến, ngay cả chương môn Quảng Cầu Tiên, phó chương môn Sài Y cũng tới.

Thiên địa linh khí trong Thái Uyên môn điên cuồng tuôn về động phủ của Phương Vọng, thanh thế hùng vĩ.

Các đệ tử thân truyền quan sát sau lưng các trưởng lão, bàn luận âm ỉ, rồi sau đó là đệ tử các cấp. Tất cả bọn họ đều lơ lửng giữa không trung, số người càng ngày càng nhiều.

Quảng Cầu Tiên vượt râu, cảm thán nói: ‘Đúng là muốn đột phá Ngưng Thần cảnh, xem ra ta cũng nên thoái vị rồi.’”

Hắn đã sớm biết Phương Vọng nhất định có thể thành tựu Ngưng Thần cảnh, mặc dù không kinh ngạc, nhưng tâm trạng vẫn có chút ngũ vị tạp trần.

Tất cả trưởng lão đều như thế, so với Phương Vọng, bọn họ thật quá bình thường.

Phó chương môn Sài Y không lên tiếng, ánh mắt nhìn về phía sơn môn động phủ ẩn chứa ý vị sâu xa.

Rất nhanh, thông tin Phương Vọng sắp chứng đạo Ngưng Thần cảnh truyền ra, người nghe không khỏi cảm thấy phấn chấn.

Ngưng Thần cảnh đó!

Đó chính là cảnh giới trong truyền thuyết, cảnh giới tuyệt đại đa số đệ tử cũng không tiếp xúc được, mà cảnh giới của Quảng Cầu Tiên, Sài Y cũng không truyền đến trong đệ tử tầng dưới chót, cho nên chuyện Phương Vọng đột phá càng có vẻ rung động.

Không đến năm mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới tối cao trong nhận thức của bọn họ, quả thực là sống thành thần thoại trong mắt bọn họ.

Theo thời gian trôi qua, tiếng động ở mạch thứ ba càng lúc càng lớn. Tám mạch khác, chủ mạch, chủ thành đều có thể cảm nhận được, âm thanh đất rung núi chuyển càng định tại nhức óc hơn.

Con cháu Phương phủ ở lại Thái Uyên môn cũng tới. Bọn họ tụ tập cùng một chỗ, các đệ tử biết bọn họ ào ào tụ đến, chúc mừng Phương gia bọn họ.

Đương kim thiên hạ Đại Tề, không một thế gia nào có đại tu sĩ Ngưng Thần cảnh, ít nhất bề ngoài là không có!

Cùng lúc đó.

Trong động phủ.

Phương Vọng đang đột phá. Huyền Dương Thần Kinh ngưng tụ ra chín viên hỏa cầu lơ lửng sau đầu hắn. Một bóng sáng nổi lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, giống hắc như đúc, đúng là nguyên thần của hắn, cũng duy trì tư thái đã tọa giống vậy.

Tiểu Tử ghé vào bên cạnh ao, nhìn Phương Vọng, trong mắt rần rần đầy vẻ hâm mộ. Nó cũng muốn mạnh mẽ như vậy!

Phương Vọng không ngừng biến hóa thủ thế, vận chuyển công pháp, linh lực liên tiếp tăng cao.

Một lát sau.

Phương Vọng chợt mở ra hai mắt, nguyên thần trên đỉnh đầu lập tức thu vào trong cơ thể hắn. Một luồng lực trùng kích mạnh mẽ bùng nổ từ trong thân thể hắn, quét qua cả ngọn núi, quét ngang bốn phương tám hướng ngoài núi, hình thành sóng xung kích mà mắt thường có thể thấy được.

Quảng Cầu Tiên lập tức thi pháp, dùng linh lực của mình hình thành vách ngăn to lớn, ngăn cản luồng lực trùng kích này, khiến các đệ tử sau lưng tránh khỏi bị đánh vào.

Mạch thứ hai, mạch thứ tư và những ngọn núi có độ cao bằng động phủ của Phương Vọng đều bị xung kích. Cũng may lực trùng kích này cũng không phá hủy hai ngọn núi, chỉ làm cho ngọn núi chấn động.

Gió lốc linh khí xoay quanh mạch thứ ba bỗng nhiên tiêu tán, rung động ở mạch thứ ba cũng biến mất theo, thiên địa khôi phục yên tĩnh.

Tất cả khôi phục sự bình tĩnh, nhưng tất cả mọi người có thể cảm nhận được một uy thế lớn lao đến từ mạch thứ ba!

“Đã thành công rồi, không hổ là Thiên Nguyên bảo linh, thực sự là thuận lợi.”

Quảng Cầu Tiên cảm thán. Nhớ năm đó, hắn đột phá Ngưng Thần cảnh, suýt nữa thì thất bại, một khi thất bại, sẽ thân tử đạo tiêu.

Hắn luôn luôn cảm thụ được khí tức của Phương Vọng tăng lên, vô cùng thông thuận. Điều này khiến hắn thật sự cảm nhận được chênh lệch về thiên tư giữa mình và Phương Vọng. Trong động phủ.

Phương Vọng cảm thụ được linh lực Ngưng Thần cảnh, gương mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Nếu gặp lại trận thế Thanh Thiên Cốc vây quét hắn lúc trước, hắn thật có lòng tin giết sạch Thanh Thiên Cốc. Cảnh giới tăng lên không chỉ khiến linh lực tăng nhiều, mà chất lượng linh lực cũng tăng lên.

Hắn cuối cùng đã đạt tới Ngưng Thần cảnh!

Không chỉ như thế, hắn còn có thể lại tạo nên một bảo linh bản mệnh!

Thoải mái!

Phương Vọng có thể cảm nhận được đám người tập nập bên ngoài, nhưng hắn cũng không hề để ý, tiếp tục củng cố tu vi.

Quảng Cầu Tiên cảm nhận được Phương Vọng đột phá thành công, lập tức biến mất trên không trung, chỉ để lại một câu: “Làm các đệ tử rời khỏi đi, đừng quấy rầy Phương Vọng củng cố tu vi.”

Nghe vậy, phong chủ và các trưởng lão chín mạch lập tức dẫn dò đệ tử tan đi.

Dùng thời gian bảy ngày, Phương Vọng vững chắc tu vi xong, hắn bắt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra ngoài. Tiểu Tử thấy vậy, đột nhiên hưng phấn lên.

“Công tử, ngài chuẩn bị đi đâu?”

Tiểu Tử hỏi.

Phương Vọng thuận miệng nói: “Đi Kiếm Thiên trạch.”

Chương 186: Đột phá Ngưng Thần cảnh, thân thoai đương thời. (2)

Chương 186: Đột phá Ngưng Thần cảnh, thân thoai đương thời. (2)

Chuyện hắn có thể tạo nên nhiều bảo. linh bản mệnh, hắn định tiếp tục giấu giếm đi. Hiện tại người trong thiên hạ đều cho. rằng hắn là kiếm tu, đây là chuyện tốt.

Chỉ có kẻ địch sắp chết đi mới có cơ hội kiến thức được toàn bộ bảo linh của hắn!

Tiểu Tử nghe xong. Chỉ cần rời khỏi Thái Uyên môn, nó cũng vui vẻ rồi, nó lập tức đi lên đầu vai Phương Vọng.

Sau khi thu thập xong, Phương Vọng treo ba cái túi trữ vật trên eo, lại phối hợp Thanh Quân kiếm, sau đó đi ra khỏi sơn môn động phủ.

Thanh Quân kiếm có thể để vào túi trữ vật, nhưng hắn cảm thấy treo ở bên hông đẹp trai hơn. Hắn tiến đến thăm hỏi Quảng Cầu Tiên đầu tiên, báo cho biết mình phải đi ra ngoài một chuyến.

“Ta không hỏi ngươi đi đâu vậy, chẳng qua có một chuyện cần ngươi ra tay.”

Quảng Cầu Tiên cười ha hả nói, nhìn Phương Vọng, trong mắt hắn tràn ngập chờ mong.

Phương Vọng cười nói: “Chương môn mời nói, bé quan nhiều năm như vậy, ta cũng nên hiển thần thông chút.”

Quảng Cầu Tiên nhẹ gật đầu, nói: “Một năm trước, chúng ta biết Xi Ma tông đạt được một chỉ bảo, là chỉ bảo ngàn năm chưa từng xuất hiện của Tu tiên giới Đại Tề. Chẳng qua Xi Ma tông hình như gặp được phiền phức, không cách nào khiến bảo vật này nhận chủ, cho nên bọn họ triệu tập giáo chúng, chuẩn bị tiến hành một hồi đại tế tự, hiến tế trăm vạn sinh linh, thức tỉnh linh của chỉ bảo.” “Ta và Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo đã thương lượng, chuẩn bị mượn cơ hội này trực tiếp diệt trừ Xi Ma tông. Tính toán thời gian, đoán chừng Xi Ma tông sắp bắt đầu cúng tế. Về thời gian cụ thể, người ta sắp xếp cũng không tìm hiểu rõ, người có lệnh bài đại đệ tử, người dựa theo danh sách này tìm kiếm nơi phần lớn người tập trung.”

Nói xong, Quảng Cầu Tiên đưa tay vung lên, một tờ giấy vàng bay vào trong tay Phương Vọng.

Phương Vọng cúi mắt xem xét, mặt không đổi sắc.

Nhưng hắn đã bắt được ba cái tên.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh, Cố Ly!

Phương Vọng lập tức thu giấy vàng vào trong túi trữ vật, sau đó hành lễ với Quảng Cầu Tiên, xoay người rời đi. Quảng Cầu Tiên nhìn bóng lưng Phương Vọng, quý thần xui khiến hỏi một câu: “Nếu gặp được Lục Viễn Quân, người sẽ làm thế nào?”

Phương Vọng dừng bước lại, cũng không quay đầu lại nói: “Phản đồ tông môn, đương nhiên là giết.”

Quảng Cầu Tiên khẽ nhú mày, thở dài một tiếng, nói: “Đi thôi, nhớ kỹ, người là đại đệ tử Thái Uyên môn, sau này sẽ là chương môn của Thái Uyên môn.”

Phương Vọng quay đầu, cười nói với Quảng Cầu Tiên: “Chưởng môn, ta định sẽ không làm Thái Uyên môn mất mặt.”

Dứt lời, hắn cất bước rời khỏi Thủy Uyên điện.

Ánh mắt Quảng Cầu Tiên trôi nổi, hình như nhớ đến chuyện cũ, trong mắt lộ ra vẻ đau buồn. ...

Sau khi rời khỏi chủ mạch, Phương Vọng trực tiếp bay về phía chủ thành tông môn. Dọc đường, hắn đội mũ rộng vành, hơi cúi đầu, khiến người ta không nhìn thấy mặt mũi của hắn.

Một đường đi vào Đạo Pháp các, hắn lộ ra thân phận đại đệ tử của mình, sai người dẫn hắn tiến về tầng cao nhất, hắn muốn tu hành pháp thuật phong ấn.

Tầng lầu các cao nhất chỉ có số ít mấy người đang đi lại, đều là trưởng lão, phong chủ. Bọn họ nhìn thấy Phương Vọng đi tới, đều mỉm cười gật đầu với hắn, không ai lên tiếng, Phương Vọng cũng cười gật đầu đáp lại.

Đại đệ tử có thể tu hành tất cả công pháp của Thái Uyên môn, vì trở thành đại đệ tử, đầu tiên phải có cống hiến không nhỏ.

Tùng cái từng cái giá sách dựng thẳng ở đây, trước mỗi tủ sách đều treo tấm bảng gỗ, bên trên ghi chú loại hình đạo pháp. Phương Vọng đi thẳng tới trước tủ sách đạo pháp phong ấn, ở đây trưng bày từng miếng ngọc giản. Bên cạnh ngọc giản có bày một tờ giấy vàng, trên đó giới thiệu về đạo pháp trong ngọc giản.

Hai canh giờ sau.

Phương Vọng đi ra Đạo Pháp các. Hắn khẽ ngẩng đầu, ánh mắt trời chiếu sáng trên mặt của hắn, sắc mặt của hắn lại tang thương như vậy.

Hắn trực tiếp phóng người vọt lên, hóa thành một luồng sáng trắng chạy ra ngoài Thái Uyên môn.

“Công tử, người xem nhiều đạo pháp như vậy, có thể nhớ kỹ toàn bộ sao?”

Tiểu Tử nhô đầu ra từ trong lòng Phương Vọng, ngược nhìn hắn, thận trọng hỏi.

Lại tới, loại trạng thái ma quái này!

Ánh mắt Phương Vọng trống rỗng, nhìn phía chân trời, nhạt giọng nói: “Có thể.”

Há lại chỉ là có thể nhớ kỹ!

Mẹ nó, ông đây đã tu luyện toàn bộ tới đại viên mãn!

Ròng rã năm trăm hai mươi năm!

Phương Vọng cũng cảm thấy chính mình hung ác. Hết cách rồi, việc quan hệ đến chế tạo bảo linh bản mệnh thứ tư, hắn nhất định phải hung ác với mình mình một chút.

Đạo pháp phong ấn của Thái Uyên môn không nhiều, cũng không tinh diệu bằng đạo pháp phong ấn của Thiên Xu giáo, nhưng đã đủ khiến Phương Vọng thành lập trình độ cực cao về mặt đạo pháp phong ấn.

Năm trăm hai mươi năm còn không phải thời gian dùng cho một bộ đạo pháp, mà là ròng rã bảy bộ, một bộ cao thâm nhất tốn một trăm linh sáu năm của hắn. Phương Vọng vừa rời khỏi Thái Uyên môn, vừa sửa sang lại suy nghĩ.

“Đúng rồi, trước khi ta bước vào Đạo Pháp các, ta chuẩn bị làm chuyện gì?”

Phương Vọng đột nhiên hỏi.

Tiểu Tử trừng lớn mắt rắn, vội vàng trả lời: “Đi Kiếm Thiên trạch.”

“Ngoài ra thì sao?”

“Chương môn để người đi Xi Ma tông.”

Phương Vọng lập tức nhớ ra, hần hài lòng nói: “Trí nhớ không tệ, ta chỉ khảo nghiệm một chút người, cứ giữ vững như vậy.”

“Công tử, giờ mới được bao lâu, ta làm sao có thể quên được...”

“Ta sợ người không nghe, chúng ta bây giờ sống nương tựa lẫn nhau, chuyện của ta chính là chuyện của người, hiểu sao? Người muốn nhìn chúng ta như một chĩnh thể.” Phương Vọng nghiêm túc nói. Vừa dứt lời, kết quả Tiểu Tử đột nhiên kích động, vô thức bắt đầu dò xét, lưỡi rắn đều sắp đụng phải môi Phương Vọng, dọa hần sợ đến mức vội vàng nhét nó về.

Con rắn thối này, lại muốn dĩ hạ phạm thượng!

“Công tử, người yên tâm, sau này ta nhất định chuyên tâm!”

Tiểu Tử hưng phấn nói, giọng nữ nũng nịu khiến người ta miên man bất định.

Chương 187: Lực lượng của một người sao có thể đạt tới loại trình độ này?

Chương 187: Lực lượng của một người sao có thể đạt tới loại trình độ này?

Phương Vọng không nói tiếp nữa.

Lòng của hần đã tê dại, cần thời gian hoãn lại.

Rất nhanh, hần đã rời đi Thái Uyên môn, hần khiến Tiểu Tử biến lớn, chở mình bay.

Tiểu Tử nắm giữ một loại pháp thuật phi hành, cũng là truyền thừa đến từ Đại Thánh Động Thiên.

Ngồi trên đầu rắn, Phương Vọng dò thân thức vào trong lệnh bài đại đệ tử, tìm kiếm vị trí của Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh, Cổ Ly. Điểm sáng của bọn họ tập trung vào một chỗ, xung quanh còn có trên trăm tên đệ tử, ở phía tây nam.

Phương Vọng có một ý kiến trong lòng, hần lập tức truyền âm cho lệnh bài đệ tử của Phương Hàn Vũ: “Nếu cần ta tương trợ, thì đi một vòng lớn.”

Sau đó thân trí của hần chăm chăm vào điểm sáng của Phương Hàn Vũ.

Lệnh bài đệ tử bình thường không cách nào truyền âm cho tông môn và lệnh bài cao cấp hơn, chỉ có thể tiếp thu mệnh lệnh.

Một lát sau, Phương Hàn Vũ động, quỹ đạo hành động đúng là một vòng tròn.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, rồi truyền âm tiếp: “Qua mấy ngày ta sẽ tìm đến các ngươi.”

Dứt lời, hần để lệnh bài đại đệ tử vào trong túi trữ vật.

Lôi vân cuộn cuộn, núi hoang liên miên, từng bầy quạ đen thỉnh thoảng lướt qua đỉnh núi. Trong một mảnh núi rừng, đệ tử Thái Uyên môn tụ tập ở đây, mỗi người ngồi một chỗ, bầu trời trên đỉnh đầu bọn họ lơ lửng mười hai lá cờ lớn, hình thành trận pháp, ngăn cách khí tức và thân hình của bọn họ.

Phương Hàn Vũ về đến bên cạnh Phương Tử Canh, mặt mang nụ cười.

Phương Tử Canh mở mắt nhìn về phía hần, hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?”

Phương Hàn Vũ ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi đáp: “Đại đệ tử truyền tin tức cho ta, nói mấy ngày nữa hần sẽ đến.”

Đại đệ tử?

Phương Tử Canh ngẩn người, chợt lấy lại tinh thần đến gần, ánh mắt hần sáng lên, thấp giọng hỏi: “Phương Vọng?”

“Ừm.”

Phương Hàn Vũ nhẹ nhàng gật đầu, mặc dù mang vải che mắt, nhưng hần rõ ràng rất vui vẻ. Phương Tử Canh thở ra một hơi, như trút được gánh nặng.

Đi vào đây đã hơn nửa tháng, Phương Tử Canh luôn luôn nơm nớp lo sợ, bởi vì trong đội ngũ tu vi của hần ở vào tầng dưới chót. Nếu thật gặp cảnh bị Xi Ma tông vây quét, hần là người nguy hiểm nhất.

Phương Tử Canh ngẩng đầu nhìn nhìn lại, nói thầm: “Cũng không biết còn bao lâu nữa mới có thể hành động.”

Phương Hàn Vũ bắt đầu vận công, bình tĩnh nói: “Chờ xem, việc này không thể nóng vội, tam giáo phải cùng nhau hành động”

Cùng lúc đó.

Trong một sơn động ngoài mấy trăm dặm.

Lục Viễn Quân đã tọa trên giường đá, bên hông treo hồ lô đen, linh hồn Triệu Chân bay ra từ đó, lơ lửng trên đầu vai Lục Viễn Quân.

Giờ phút này, bọn họ đang nhíu mày nhìn người trước mắt.

Phó chương môn trước kia của Thái Uyên môn, Trần An Thết

“Phương Vọng còn chưa xuất quan?”

Lục Viễn Quân trầm giọng hỏi, sắc mặt khó coi.

Giờ cũng đã qua bao nhiêu năm!

Vậy tiêu tử kia sao có thể nào kiềm nén được?

Trần An Thế lộ sắc mặt phức tạp, buồn bã nói: “Theo tin tức người của ta truyền đến, Phương Vọng đã đột phá Ngung Thần cảnh, đang lúc bế quan củng cố tu vi, có xuất quan hay không còn chưa nhất định.”

Ngung Thần cảnh!

Sắc mặt Lục Viễn Quân càng thêm khó coi.

Triệu Chân cảm thán: “Hắn mới bao nhiêu tuổi? Hình như bốn mươi ba tuổi đi, tuổi tác như vậy mà đã đạt tới Ngung Thần cảnh, thật là đáng sợ. Nhiều nhất năm mươi năm, hắn sẽ vượt qua Ngung Thần cảnh, lúc đó, một mình hắn cũng đủ để quét ngang Tu tiên giới Đại Tề chứ?”

Trần An Thế gật đầu, nói: “Quả thực rất có thể, chẳng qua Tu tiên giới Đại Tề cũng không có công pháp tu luyện tới cảnh giới cao hơn. Hắn muốn truy cầu cảnh giới cao hơn, chỉ có thể rời khỏi Tu tiên giới Đại Tề”

Không phải tất cả công pháp đều có thể luôn đột phá tiếp. Mỗi một bộ công pháp đều có cực hạn nó có thể đạt tới. Công pháp tu vi cao thâm nhất của cửu đại giáo phái chỉ có thể đạt tới Ngung Thần cảnh, hơn nữa pháp môn quá ít, cho nên dẫn đến số lượng Ngung Thần cảnh không nhiều. Người có thể đạt tới đều là kỳ tài ngút trời.

“Nếu hắn rời khỏi Tu tiên giới Đại Tề, lần sau gặp lại, chỉ e hắn đã là chân tiên nhân gian.”

Triệu Chân thở dài nói.

“Vì sao chúng ta lại gặp được thiên tài như vậy? Trời xanh thực sự là thích trêu chọc chúng ta. Nếu không có Phương Vọng, ta tiếp tục tu tiên theo đuổi trường sinh, Lục Viễn Quân cũng có thể thuận lợi trở thành chương môn Thái Uyên môn, sau này thậm chí trở thành người đứng đầu của Tu tiên giới Đại Tề, mà Trần tiên bối cũng có thể trở về báo cáo kết quả

nhệm, tất cả đều vui vẻ. Đáng tiếc, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện biến số Phương Vọng này, lực lượng của một người sao có thể đạt tới loại trình độ này? Hầy! Ông trời bất công!”

Triệu Chân khiến Lục Viễn Quân, Trần An Thế đều xúc động. Đúng vậy!

Nếu không có Phương Vọng, tất cả dự án của bọn họ đều thuận lợi!

Trần An Thế thở dài một hơi, nói: “Còn có Kim Tiêu giáo nữa, không biết Ma Quân toát ra từ chỗ nào, giải cứu rất nhiều người vốn nên chết đi, hình thành một thế lực không thể khinh thường, xem ra đã có lực lượng bên ngoài Đại Tê xâm nhập Đại Tê, không biết bọn họ muốn làm gì.”

Lục Viễn Quân lạnh giọng nói: “Mặc kệ thế nào, nhất định phải chờ Phương Vọng ra đây. Hắn không ra, vậy thì muốn tìm cách ép hắn ra đây, chắc hẳn người của Thái Uyên môn đã đến gần đây, nghĩ cách bắt bọn họ lại.”

Trần An Thế hí mắt hỏi: “Nếu không giết mấy người Phương gia, hẳn tất nhiên sẽ nôn nóng!”

“Không được, vậy sẽ chọc giận hắn, với tu vi của hắn, nếu mất đi lý trí, rất khó tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì. Nếu như hắn tạm thời không áp lực, ngược lại sẽ chủ quan.”

Lục Viễn Quân lắc đầu nói.

Từ Thái Uyên môn đến Kiếm Thiên trạch, dưới tốc độ cao nhất của Tiêu Tử, chỉ cần thời gian nửa ngày.

Chương 188: Lực lượng của một người sao có thể đạt tới loại trình độ này? (2)

Chương 188: Lực lượng của một người sao có thể đạt tới loại trình độ này? (2)

Tùng Kinh Uyên và đám kiếm thị vẫn còn ở Kiếm Thiên trạch. Ngoại trừ bọn họ, còn có một vài tu sĩ đến đây thăm hỏi, cũng muốn chiêm ngưỡng nơi Kiếm Thánh Phương Vọng đã từng ngộ kiếm, nếu có thể gặp được Phương Vọng, còn muốn tiện thể thỉnh giáo. Dù sao tin tức Phương Vọng truyền thụ Thiên Địa kiếm ý cho người khác đã truyền ra, khiến uy danh của hắn nhiều thêm phạm phạm rộng rãi của tông sư.

Phương Vọng đáp xuống trên đầu cầu mình tổ linh trước đó, dặn dò Tùng Kinh Uyên sau lưng: “Ta chuẩn bị ngộ kiếm, đừng để người khác tới quấy rầy ta.”

Tùng Kinh Uyên gật đầu, lập tức dặn dò kiếm thị khác tan đi, cũng hạ lệnh không cho phép bất cứ kẻ nào tới gần phạm vi năm dặm xung quanh đây.

Hắn có rất nhiều lời muốn nói với Phương Vọng, nhưng nhìn thấy Phương Vọng hình như rất gấp gáp, hắn chỉ có thể kềm nén tâm trạng.

Nhiều năm không gặp, hắn rất hiếu kì tu vi bây giờ của Phương Vọng là gì.

Năm đó khi hắn biết được chuyện một mình Phương Vọng giết xuyên Thanh Thiên Cốc, đã vô cùng kinh ngạc. Kiếm Thánh từng tán dương Vạn Độc trận của Thanh Thiên Cốc, nói là trận pháp đứng thứ hai Tu tiên giới Đại Tê. Số người bày trận càng nhiều, thì uy năng càng mạnh, trên vạn người bày trận, có thể chém cả Ngưng Thần.

Nhiều năm trước, Phương Vọng đã chém tan Vạn Độc trận vạn người bày ra, bây giờ chẳng phải là có thể quét ngang Ngưng Thần cảnh sao?

Còn có thuật Hắc Long thần bí nữa, chuyện này khiến Tùng Kinh Uyên âm thầm khó chịu.

Vị sư đệ này sao không dùng tuyệt học của sư phụ!

Đường đường Kiếm Thánh giết địch lại không sử dụng kiếm!

Lẽ nào lại như vậy!

Tất nhiên, trong trận chiến ấy, Phương Vọng không sử dụng kiếm trái lại càng tôn hấn lên hơn nữa, khiến người ta cảm thấy hấn giết xuyên Thanh Thiên Cốc vô cùng thoải mái, thậm chí không rút kiếm.

Chính bởi vì Phương Vọng, cho dù Thái Uyên môn từng bị ma đạo tập kích, chết hai vạn đệ tử, các đại giáo phái vẫn không dám khinh thường Thái Uyên môn, thậm chí thái độ đối với Thái Uyên môn còn tốt hơn trước kia.

Phương Vọng cũng không biết Tùng Kinh Uyên đang suy nghĩ gì, hấn ngồi trên đầu cầu, bắt đầu cảm thụ khí tức của linh thạch Thiên đạo dưới đáy hồ.

Lần này, thuận lợi hơn trước đó, không đến năm ngày thời gian, Phương Vọng đã tìm được cảm giác tổ linh.

Phải biết rằng Kiếm Thánh lập trận pháp ở tổ linh đây là nhằm vào Địa Nguyên bảo linh và bảo linh phẩm giai cao hơn, cho nên thời gian cảm ứng vượt xa linh thạch Thiên đạo tầm thường.

Thiên địa linh khí bắt đầu dũng mãnh lao tới đỉnh đầu của hấn, ngay cả mặt hồ cũng nổi gợn sóng.

Phương Vọng mở mắt ra, ngưng kết Thiên Địa kiếm ý, trong chốc lát, trên mặt hồ xuất hiện từng bóng kiếm, hình thành một vòng tròn lớn, vây quanh hấn và lâu các sau lưng. Kiếm khí bốn phía, lít nha lít nhít, hình thành một màn trời to lớn, phóng lên tận trời, rung chuyển mây xanh.

Cách Thiên Địa kiếm ý, Tùng Kinh Uyên và đám kiếm thi đã không nhìn thấy hấn làm gì ở đây.

Sau khi có nguyên thần, lực chú ý của Phương Vọng có thể phân tán, nhất tâm lưỡng dụng không khó. Hơn nữa, đây đã là lần tổ linh thứ tư của hắn, có thể nói là quen việc dễ làm.

Bảo linh bản mệnh thứ tư, hắn muốn bảo linh loại hình phong ấn!

Hơn nữa là tiến hành phong ấn trong chiến đấu, làm cho kẻ địch đánh mất lực hành động, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng cùng bị phong ấn, chờ hắn đi giết!

Thiết nghĩ vô cùng ngang ngược, có thể thực hiện hay không, còn phải dựa vào sáng tạo thực tế

Có Kim Lân Bạch Vũ Y ở đây, hắn liền đầy bảo linh bản mệnh loại hình phòng ngự lùi ra sau, chờ sau này Kim Lân Bạch Vũ Y không theo kịp bước tiến của hắn, thì lại sáng tạo bảo linh phòng ngự. Bảo linh bản mệnh và pháp khí có tác dụng giống nhau, nhưng bảo linh bản mệnh đặc biệt ở chỗ tu sĩ có thể sử dụng càng thuận buồm xuôi gió, hơn nữa rất khó bị tước đoạt. Nếu bị kẻ địch cướp đoạt, chỉ cần tâm thần khẽ động, bảo linh bản mệnh đã tiêu tán, đây là điểm pháp khí không làm được.

Có nhiều bảo linh bản mệnh như vậy tồn tại, Phương Vọng không cần đi tranh đoạt những thứ được gọi là chí bảo.

Mỗi ngày Tu tiên giới đều có tu sĩ vì tranh đoạt pháp khí mà bỏ mình, chỉ vì tuyệt đại đa số người chỉ có thể có một bảo linh bản mệnh. Hơn nữa, bọn họ rất khó đột phá tầng một đại cảnh giới, cho nên thu thập pháp khí, đã thành chuyện bọn họ phải tranh giành.

Phương Vọng bắt đầu nội thị, thần thức ở trong bảo linh trong không gian.

Hắn không ngừng rót vào suy nghĩ của mình.

Phong ấn thực ra cũng được nghĩ thành không chế, không thể là loại tiếp xúc mục tiêu mới có thể phong ấn được, như thế thì hạn chế quá lớn.

Phương Vọng vẫn còn nhớ đến bảo linh bản mệnh Chu Tuyết hiện ra, thanh mộc cầm mà gãy một tiếng, đôi thủ trực tiếp mất hồn mất vía kia.

Chẳng qua hắn không thích đàn, mặc dù nam nhi đánh đàn cũng rất nho nhã, nhưng hắn thích đi con đường khí phách hơn.

Chuông!

Một cái chuông lớn, tiếng chuông vừa vang, trời hồn phách người ta, khiến người ta lập tức hoảng hốt, thậm chí hồn phi phách tán!

Ngoại trừ tiếng chuông, chuông này nhất định phải kiên cố, tốt nhất thêm chút hiệu quả phòng ngự, hắn có thể thêm Hộ Thể Thần Cương của mình vào trong đó.

Ngoài ra, chuông này còn có thể bắt người, nếu ụp lên, nhất định làm cho kẻ địch chấp cánh khó thoát.

Phẩm giai bảo linh bản mệnh của hắn cao như thế, hiệu quả đương nhiên không thể quá đơn nhất.

Tốc độ thiên địa linh khí ập đến đỉnh đầu hắn càng lúc càng nhanh, một tia Huyền Dương chân hỏa cũng tuôn ra theo. Đây là linh lực của hắn, dùng linh lực tạo nên thân bảo linh.

Bên kia, tu sĩ đợi ở Kiếm Thiên trạch nhìn thấy màn trời kiếm khí do Thiên Địa kiếm ý hình thành, bọn họ đều bắt đầu kích động.

“Là Kiếm Thánh quay về ư?”

“Kiếm khí như thế, kiếm ý mênh mông như vậy, chỉ có thể là Phương Vọng!” “Ta biết ngay mà, Phương Vọng sẽ không

quên Kiếm Thiên trạch.”

Chương 189: Bảo linh bản mệnh thứ tư!

Chương 189: Bảo linh bản mệnh thứ tư!

“Nói nhảm, trải qua Kiếm Thánh đời trước xây dựng nhiều năm, linh khí của Kiếm Thiên trạch đã không kém gì động phủ của đại giáo phái, hơn nữa ở đây khắp nơi là kiếm ý của Kiếm Thánh.”

“Đừng nói nhảm, cẩn thận cảm thụ, có thể nhìn thấy kiếm ý như thế, cũng là một hồi cơ duyên.”

Càng ngày càng nhiều kiếm tu bay tới các đỉnh núi xung quanh Kiếm Thiên trạch, mặt hướng về màn trời kiếm khí, cẩn thận cảm thụ. ...

Trong núi rừng.

Ánh nắng sáng sớm chiếu xuống, xuyên thấu qua lá cây chiếu vào trong rừng, các đệ tử Thái Uyên môn cũng đang yên tĩnh đả tọa. Một người tu sĩ nhanh chóng lướt đến từ chỗ sâu trong rừng cây, hấn mặc áo bào. của Thái Uyên môn, nhanh chóng đi vào bên cạnh Triệu Truyền Càn, thấp giọng thì thầm.

Đợi hấn nói xong, Triệu Truyền Càn đứng dậy, liếc nhìn các đệ tử, mở miệng nói: “Các vị, chuẩn bị hành động.”

Nghe vậy, các đệ tử đứng dậy, mỗi một người đều đã chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Những thiên tài giống như Diệp Tường, Phương Hàn Vũ, vẻ mặt đều kích động, bọn họ cũng muốn dương danh lập vạn, cho dù so ra kém Phương Vọng, cũng muốn giết ra một phen uy danh thuộc về chính mình.

Từ khi Phương Vọng hoành không xuất thế, tu tiên giới nhắc tới Thái Uyên môn là sẽ nghĩ đến Phương Vọng, dẫn đến đệ tử khác ảm đạm phai mờ.

Đổi lại là năm mươi năm trước, Địa Nguyên bảo linh đã đủ để làm cho cả Tu tiên giới Đại Tê ghé mắt, bây giờ hình như cũng chỉ như thế.

Triệu Truyền Càn xoay người, đi về một phương hướng. Các đệ tử lập tức đi theo, các trưởng lão ở rìa đội ngũ thì thao túng trận pháp, đi theo đám bọn họ cùng tới nơi.

Bên kia.

Hướng đông, cách ba trăm dặm, tu sĩ Huyền Hồng Kiếm tông cũng chuẩn bị hành động. Số lượng của bọn họ còn nhiều hơn cả Thái Uyên môn, vượt qua hai trăm số lượng, đều là tinh nhuệ.

Từ Cầu Mệnh, Từ Thiên Kiêu đi trong đội ngũ. Nhiều năm không thấy, Từ Cầu Mệnh càng có vẻ hăng hái, một bóng kiếm nổi lơ lửng sau đầu hắn, như hình với bóng, giống như kiếm linh.

“Ca, người nói Thái Uyên môn có phái Phương Vọng đến không?” Từ Thiên Kiêu tò mò hỏi, trên mặt tràn ngập vẻ chờ mong.

Từ Cầu Mệnh liếc nàng một chút, bình tĩnh nói: “Người không phải nói Phương Vọng và vị cô nương tên Cố Ly kia có mối quan hệ không tầm thường sao, vì sao còn muốn nhớ thương hắn?”

Từ Thiên Kiêu che miệng cười nói: “Ta chỉ sùng bái hắn thôi, huống chỉ tu tiên giới lại không phải một chồng một vợ, cho dù kết thành đạo侶, cũng có thể chia tay. Trước mặt trường sinh, không ai có thể vĩnh viễn làm bạn người đó, tận hưởng lạc thú trước mắt là được.”

Từ Cầu Mệnh trợn trắng mắt, không muốn trò chuyện cùng nàng nữa.

Từ Thiên Kiêu dùng cánh tay đung đung Từ Cầu Mệnh, ném đi một ánh mắt về phía trước, nàng thấp giọng nói: “Người nói Lữ Trường Ca là thật lòng muốn giúp chúng ta sao, có thể nào...” Từ Cầu Mệnh nhìn về phía trước, nói: “Hắn vừa lúc có thù với Xi Ma tông. Trước đó hắn khiêu chiến Xi Ma tông, mặc dù thắng, nhưng gặp phải Xi Ma tông vây công, suýt nữa bỏ mình. Hơn nữa ta cảm giác được hắn thật lòng muốn gia nhập Huyền Hồng Kiếm tông. Đợi đến khi Huyền Hồng Kiếm tông không có ai thắng được hắn nữa, hắn lại rời khỏi. Hắn chính là kiếm sĩ.”

“Kiếm sĩ, trên đời này có người càng kiếm sĩ hơn người sao?”

Từ Thiên Kiêu chớp mắt nói.

“Từ Cầu Mệnh từ chối cho ý kiến.”

Lúc này, một nam tu sĩ đi qua, cười nói: “Từ sư đệ, Cổ Kiếm Tâm của Thiên Xu giáo cũng tới, đến lúc đó người chờ để cho hắn đoạt danh tiếng.”

Từ Cầu Mệnh nghe xong, hơi nhướn mày, nói: “Sao hắn chịu xuất quan? Không phải là hướng về Phương Vọng đấy chứ?” Nam tu sĩ cười nói: “Đó là đương nhiên. Xi Ma tông từng tập kích Thái Uyên môn, có cơ hội như thế, Thái Uyên môn chắc chắn sẽ phái ra Phương Vọng. Lúc Cổ Kiếm Tâm còn trẻ tuổi cũng là thiên tài đệ nhất Tu tiên giới Đại Tê. Ta có một người bạn tốt ở Thiên Xu giáo, hắn nói Cổ Kiếm Tâm đã sớm buông lời muốn phân cao thấp với Phương Vọng.”

Từ Cầu Mệnh nói với ánh mắt sâu kín: “Hắn là hắn đã đột phá thiên mệnh của mình?”

Nam tu sĩ nhún vai, hồi đáp: “Vậy thì cũng không biết.”

Trong mắt Từ Cầu Mệnh lộ ra chiến ý, bóng kiếm sau lưng càng bắt đầu lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo nhiều hơn.

“Sau khi chuyện này kết thúc, nhất định phải thu dọn hẩn. Năm đó hẩn ỷ lớn hiếp nhỏ, bắt nạt ca ca ta, bây giờ ca ca ta đã trưởng thành rồi, sẽ làm cho hẩn mất mặt!”

Từ Thiên Kiều cắn răng nói. Kể đến Cổ Kiếm Tâm, nàng hận đến nghiến răng.

Từ Cầu Mệnh không nói tiếp, chỉ là kiếm ý của hẩn đã phóng thích, làm nam tu sĩ lui lại. Tu sĩ Huyền Hồng Kiếm tông xung quanh ào ào quay đầu nhìn về phía hẩn. ...

Kiếm Thiên trạch, trên đầu cầu.

Tiểu Tử lui được xa xa. Nhìn chuông lớn trên đỉnh đầu Phương Vọng, nó có loại cảm giác đầu óc choáng váng, không biết là trời đất quay cuồng, hay là chính mình đang thần hồn điên đảo.

Theo chuông lớn càng ngày càng ngưng thực, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chuông. Tiếng chuông không lớn lắm, bị Thiên Địa kiếm ý ngăn cách, nhưng chỉ khổ Tiểu Tử ở trong trận.

Giờ phút này, Phương Vọng đã ngưng tụ ra chân thân của chuông lớn. Đây là một cái chuông cổ màu vàng óng to lớn, trên đỉnh có ba cái đầu kỳ lân, miệng hướng ra ngoài, đi xuống dưới là từng vòng từng vòng đường vân tinh tế. Ở hai bên chuông lớn đều có ba con Kim Long, thân long gắn liền thân chuông, đầu rồng dâng trào hướng lên trên, thân hình giãn ra, hiển lộ rõ sự bá khí của chân long.

Dưới đáy chuông lớn có in hoa văn gợn sóng, phía trên ấn khắc chín vàng hạo nhật, rộng lớn minh mông, lộ ra rõ ràng khí tức thần thoại!

Phương Vọng từ từ mở mắt, ngẩng đầu nhìn lại, bảo linh bản mệnh này đã sắp tạo thành công.

Hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của bảo linh này. Dù sao lần tổ linh này, hắn đã tốn thời gian năm trăm hai mươi năm để chuẩn bị, thế ắt càng mạnh mẽ hơn Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến.

Chương 190: Bảo linh bản mệnh thứ tư! (2)

Chương 190: Bảo linh bản mệnh thứ tư! (2)

Về Thiên Cung kích, thì không nhất định.

Phương Vọng luôn cảm giác Thiên Cung kích còn ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ hơn, chờ hắn đi đào móc. Dù sao đây là bảo linh Thiên Cung tự sáng tạo.

“Cứ gọi là Luân Hồi chung đi.”

Phương Vọng tự lẩm bẩm, đặt tên cho chuông này.

Vì tạo nên chuông này, hắn còn rót vào một chút lý giải về Âm Dương Huyền Minh Chân công, khiến cho nó có lực âm dương. Ngoại trừ phong ấn, không hồn, chuông này còn có thể bắn ngược phong ấn, không chế.

Vừa định ra tên của Luân Hồi chung, chuông lớn trên đỉnh đầu bắn ra Phương Vọng lực trùng kích mạnh mẽ, Tiểu Tử lập tức điều động yêu lực, ổn định thân hình.

Đại trận kiếm khí của Thiên Địa kiếm ý bị rung chuyển, cũng may đây chỉ là dao động tổ linh, cũng không phải là toàn bộ lực lượng của Luân Hồi chung.

Phương Vọng lại một lần nữa nhắm mắt, cố gắng tiếp nối quá trình tổ linh, khiến Luân Hồi chung càng mạnh hơn.

Nửa ngày sau.

Thiên Địa kiếm ý tiêu tán, Tùng Kinh Uyên lập tức đi vào sau lưng Phương Vọng, thấy hắn đứng ở đầu cầu, hoạt động gân cốt, thoát nhìn không khác gì lúc đến.

Luân Hồi chung đã bị Phương Vọng thu vào trong không gian bảo linh.

“Phương Vọng, bây giờ ngươi là tu vi gì”

Tùng Kinh Uyên hỏi.

Phương Vọng cũng không quay đầu lại, nhẹ giọng cười nói: “Ngưng Thần cảnh †âng một.”

Quả nhiên!

Mặc dù Tùng Kinh Uyên đã sớm ngờ tới, nhưng nghe thấy Phương Vọng đích thân thừa nhận, đáy lòng hắn vẫn run lên vì đó.

Phương Vọng xoay người lại, nói: “Ta còn có việc, trước khi đi, ngươi có nhu cầu gì không?”

Tùng Kinh Uyên suy nghĩ một lúc, khẽ lắc đầu.

Phương Vọng cười một tiếng, sau đó xoay người đối mặt mặt hồ, tay phải vung tay áo. Một luồng kiếm khí giết ra, lấy tốc độ cực nhanh bay lượn qua bao la mặt hồ, đánh trúng vào núi cao đối diện.

Ầm ầm -

Bụi đất tung bay, ngọn núi run rẩy dữ dội. Tùng Kinh Uyên hoang mang nhìn lại, không rõ Phương Vọng đang làm gì.

Theo bụi đất tiêu tán, trên vách núi đá đối diện xuất hiện một vết nứt dài đến mười trượng. Đó là một cái vết kiếm, cách thật xa nhìn lại, cũng có thể cảm nhận được khí tức bén nhọn vết kiếm đó phát ra.

Đó là...

Tùng Kinh Uyên nheo mắt lại, tâm thần chấn động.

Phương Vọng đưa tay đánh một chiêu, rồi nhét Tiểu Tử vào trong lòng, thả người nhảy lên, hóa thành một luồng sáng

trăng lướt về phía chân trời.

Tùng Kinh Uyên chăm chú nhìn vết kiếm trên vách núi phương xa, trong hai mắt của hắn hiện ra một bóng dáng, chính là bóng dáng Phương Vọng, đang nhanh chóng vung kiếm, kiếm chiêu biến ảo khó lường. Càng ngày càng nhiều kiếm thi, kiếm ẩu chạy đến, quan sát đánh giá vết kiếm kia.

Bên kia.

Tiểu Tử đã biến lớn, Phương Vọng đứng trên đỉnh đầu nó, nắm lệnh bài đại đệ tử trong tay, dùng thân thức dò xét vị trí của đám người Phương Hàn Vũ.

Tiểu Tử bay đi về phương hướng Phương Vọng chỉ.

Phương Vọng chú ý tới nhóm này đệ tử không sát lại dày đặc như trước đó, hơn nữa còn ít đi hai ba mươi người.

Xem ra đã đánh nhau rồi!

Ánh mắt Phương Vọng lấp lóe.

Xi Ma tông, chí bảo, hiến tế...

Hắn luôn cảm thấy trận chiến này lại liên quan đến Lục Viễn Quân.

“Lục Viễn Quân, hy vọng ngươi thật sự ở đó.”

Phương Vọng yên lặng nghĩ trong lòng.

Nhân quả này nên chấm dứt rồi.

Không nhờ cái gai này, Phương Vọng làm sao tiêu điều tự tại được?...

Cuộn cuộn lôi vân bao trùm mảnh đất mấy trăm dặm, mây đen tiếp cận, thiên địa lâm vào sự ngột ngạt.

Phía trên hoang nguyên, một cột khí màu máu kết nối trời và đất, phía dưới là một toà tế đàn to lớn chế tạo thành từ đá

xanh. Xung quanh chất đồng thi thể đếm không hết, có người có yêu, cũng có thú, thi thể thành núi, huyết hải khô cạn, dị thường đáng sợ.

Nhìn lại từ xa xa, bốn phương tám hướng đều có bóng dáng tu sĩ chiến đấu.

Xi Ma tông phái ra chừng hơn vạn tu sĩ, tất cả đều thống nhất mặc áo bào đỏ của tông môn. Bọn họ vây công tu sĩ Thái Uyên môn, Thiên Xu giáo, Huyền Hồng Kiếm tông ở các nơi.

Chiến trường liên miên hơn trăm dặm, khắp nơi là cảnh tượng hoang tàn vì bị pháp thuật đánh nổ, nhìn thấy mà giết mình.

Phương Hàn Vũ tóc tai bù xù cầm song kiếm trong tay chiến đấu, một mình chiến mười mấy tên ma tu. Các loại pháp thuật truy kích hấn, hấn nhanh chóng tránh né, dáng người như quỷ mị, Tuyệt Tâm Tà Mục vạch ra hai sợi tơ máu trong thiên địa mờ tối.

Bất chợt!

Phương Hàn Vũ thả người vọt lên, linh lực bao trùm toàn thân, hóa thành một con Khí Long, bay xoắn ốc mà lên, xông phá trận pháp. Tiếp đó hấn cởi bỏ Cửu Long Thần Biến quyết, đâm tới một kiếm, kiếm khí của Kiếm Thánh khiến cho hấn hóa thành một luồng ánh đỏ bay đến, thế không thể đỡ.

Tại một phương hướng khác, mấy người Từ Cầu Mệnh, Lữ Trường Ca, Diệp Tường, Triệu Truyền Càn cũng bày ra thực lực lấy một địch nhiều.

Nhất là Từ Cầu Mệnh, một mình hấn bị năm trăm tên ma tu vây công, mà không rơi vào thế yếu!

Chỉ thấy Từ Cầu Mệnh dùng ngón tay phải làm kiếm, tay trái gác sau thắt lưng, tay phải nhanh chóng vung lên. Từng luồng kiếm khí ngang ngược giết ra từ trong bóng kiếm sau

đầu hấn, đánh tới theo phương hướng hấn chỉ, thanh thế to lớn. Ma tu Xi Ma tông căn bản không ngăn cản được, chỉ có thể tránh né, nhưng dù như thế, trong thời gian mỗi nhịp thở đều có người bị thương, thậm chí bỏ mình.

Âm âm.

Ở mặt phía bắc tế đàn, mặt đất nhấc lên sóng bụi cuộn cuộn, rất có thể cuộn lên cả trời. Một bóng dáng bay ra từ đó, đúng là trưởng lão truyền thừa của Thái Uyên môn, Triệu Truyền Càn. Hấn vết thương chẳng chịt, tay cầm một cái thước dài bằng bạch ngọc, thân thước lượn quanh khí điểm, phát ra uy thế lớn lao.

Trần An Thế cao cao tại thượng chân đạp một cái hồ lô, tay cầm một thanh trường đao, nhìn xuống Triệu Truyền Càn, nói: “Tiểu sư đệ, làm gì phải giằng giụa, chỉ cần ngươi cúi đầu trước ta, sư huynh có thể giữ lại một mạng cho ngươi.”

Triệu Truyền Càn mặt không biểu cảm, tay phải nhấc thước, hai ngón tay trái bôi lên thân thước, máu tươi vẩy ra. Tiếp đó hấn vung thước chém tới, từng luồng kiếm khí lướt qua huyết châu, đột nhiên lộ xác thành kiếm khí màu máu đánh tới, lướt ngang trời cao, xoắn nát sóng bụi dọc đường.

Chương 191: Kiếm ý của Phương Vọng, trận chiến tế tự.

Chương 191: Kiếm ý của Phương Vọng, trận chiến tế tự.

Trần An Thế nhanh chóng vung đao, đao khí hình thành vòng bảo hộ to lớn quanh thân, ngăn lại công kích của Triệu Truyền Càn đối diện.

Hai vị đại tu sĩ cao tăng Huyền Tâm cảnh dốc sức giao chiến, thanh thế lớn biết bao, nhưng bọn họ cũng không phải là nơi kịch liệt nhất trên chiến trường.

Giờ phút này, gần ba mươi trưởng lão của Thái Uyên môn, Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo đang vây công một

người. Người nọ toàn thân mặc áo đen, tay phải cầm kiếm, tay trái nâng hồ lô đen, bóng dáng ba quỷ thần ngưng tụ sau lưng hắn, không thấy rõ chân dung, toàn thân đen nhánh, kinh dị đáng sợ.

Ba con quỷ thần đều cao tới mấy trượng, gương nanh múa vuốt, vung chém ra từng luồng ma lực giống như bút mực màu đen, tàn sát bừa bãi bốn phương tám hướng, khiến các trưởng lão căn bản không cách nào tới gần người mặc áo choàng đen.

Người mặc áo choàng đen mang mặt nạ trên mặt, ngay cả con mắt cũng không lộ ra, chỉ là hắc thỉnh thoảng sẽ nhìn trái nhìn phải, hình như đang tìm gì đó.

“Phương Vọng sẽ không tới chứ, hắc vừa đột phá Ngưng Thần cảnh, đoán chừng đang bận tu hành pháp thuật mới.”

Giọng nói của Triệu Chân vang lên trong lòng người mặc áo choàng đen.

Người áo đen này chính là Lục Viễn Quân!

Nghe nói như thế, trái tim Lục Viễn Quân chìm xuống mức thấp nhất.

Àm!

Một tiếng sấm kinh thiên truyền đến từ đằng xa, làm tất cả mọi người khiếp sợ quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy yêu khí cuộn cuộn giống như vòi rồng cuốn theo tất cả, trong cơn gió yêu khí kinh hãi mơ hồ có thể nhìn thấy thân thể vặn vẹo của một con yêu mãnh khổng lồ, cho dù xa cuối chân trời, cũng cho người ta cảm giác áp bách khó mà nói thành lời.

Các người còn đang chờ gì nữa, nhanh chóng giết sạch bọn họ đi!”

Một âm thanh lạnh buốt truyền đến, giọng điệu tràn ngập thiếu kiên nhẫn.

Nghe vậy, tông chủ Xi Ma tông đang suất lĩnh các đệ tử thân truyền vây công Từ Cầu Mệnh lập tức cao giọng hô: “Tất cả đều dừng đợi thêm nữa, giết hết bọn họ!”

Vừa dứt lời, không ít tu sĩ Xi Ma tông dồn dập thi triển tuyệt học mình nắm giữ!

Trần An Thế đang chiến đấu cùng Triệu Truyền Càn nhú mảy, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Lục Viễn Quân, khẽ thở dài một tiếng.

Nghe thấy lời nói của tông chủ Xi Ma tông, các tu sĩ Thái Uyên môn, Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo đều căng thẳng trong lòng.

Vẫn có người không tin tã, ví dụ như Từ Cầu Mệnh, hắn xoay người bay thẳng đến tể đàn, nhịp chân nhanh như gió tãp, bóng kiếm sau đầu nhanh chóng huy động, xoắn nát ma tu dọc đường.

Àm!

Một bóng dáng từ trên trời giáng xuống, nện lên bên ngoài tể đàn, ngăn cản Từ Cầu Mệnh lại. Bụi đất tung bay, khí thế kinh khủng làm Từ Cầu Mệnh kinh ngạc, lập tức dừng lại.

Bụi đất bị một luồng khí kinh mạnh mẽ xoắn nát, một bóng dáng áo trắng xuất hiện ở phía trước.

Đây là một nam tử tóc trắng, khuôn mặt thoát nhìn chừng ba mươi tuổi, tóc dài cuộn lại dưới ngân quan, thân hình cao lớn, tay phải cầm một thanh kiếm gỗ, mặt không thay đổi chằm chằm vào Từ Cầu Mệnh.

Tóc trắng áo trắng lại rõ ràng như vậy trong thiên địa u ám này.

Từ Cầu Mệnh như gặp đại địch, hắn nhú mảy hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Các người không phải người của Xi Ma tông!”

Nam tử tóc trắng theo dõi hần bằng vẻ mặt lạnh lùng, nói: “Trời sinh kiếm tâm, ngươi là người kẻ tặc không tề, chỉ cần ngươi chịu quỳ xuống, ta có thể dẫn ngươi đi tìm kiếm tiên duyên cao hơn.”

Từ Cầu Mệnh nghe xong, ánh mắt lập tức bắn ra sát ý, hần đánh thẳng đến nam tử tóc trắng.

Bên kia.

Cổ Ly và đệ tử mạch thứ ba sóng vai chiến đấu, mười hai người bọn họ đã lâm vào vòng vây, không chỗ để trốn.

“Đại sư huynh! Lễ nào giáo phái không điều động trợ giúp đến sao? Chỉ những người chúng ta đối kháng tất cả Xi Ma tông, khó tránh khỏi hơi trò đùa?”

Chu Bác gấp gấp hỏi, đầu hần phát lộn xộn, trên mặt có vết máu loang lổ, lúc thi triển pháp thuật không kịp thở, hiển nhiên đã sắp đạt tới cực hạn.

Lý Ngu cắn răng nói: “Tin tưởng chương môn, hần nhất định có đối sách!”

Vừa dứt lời, một luồng kiếm ý ngang ngược kiên quyết đánh tới từ chân trời, làm bọn họ kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một luồng kiếm khí đánh tới từ chân trời với thế không thể đỡ, lướt qua trên không chiến trường, giống như cực quang xẹt qua bầu trời u ám, cường thế đánh thẳng yêu mạng đáng sợ bị yêu khí vây quanh. Không đến thời gian ba nhịp thở, kiếm khí bay lượn hơn mười dặm, cường thế quét sạch yêu khí của yêu mạng đáng sợ, khiến thân mạng lộ ra.

Đây là một con hắc mãng mọc ra điểm lấm tấm màu đỏ to lớn, thân mãng ít nhất cần tám người ôm hết, chiều cao mấy chục trượng, trên đầu nó còn có một cái bướu nhô lên. Có một bóng dáng đứng sau nó, hần giơ tay phải, hai ngón điểm hướng về phía trước, cường ép ngăn cản kiếm khí đi tiếp.

Người này mặc áo tím, tư thái bá khí, khuôn mặt uy nghiêm, tóc dài tùy ý rối tung, một đôi mắt báo lộ ra hơi lạnh thấu xương, tay phải của hắn vừa chuyển, kiếm khí mạnh mẽ phía trước lập tức tiêu tan.

“Xin hỏi các hạ đến từ phương địa giới nào, vì sao muốn nhúng tay vào chuyện Tu tiên giới Đại Tề ta!”

Một âm thanh già nua vang lên, giọng điệu lạnh lùng.

Nghe lời như thế, các tu sĩ Huyền Hồng Kiếm tông đột nhiên kích động, một đệ tử càng hô to hơn: “Thái thượng trưởng lão đến rồi!”

Nam tử áo tím híp mắt nhìn về phía chân trời, hừ lạnh nói: “Lai lịch của bọn tọa còn không phải những hạng người man di như các ngươi có thể dò xét. Nếu đã đến rồi, vậy thì cùng làm tể phạm đi!”

Vừa dứt lời, yêu mãng dưới chân hắn bùng nổ yêu khí màu đen một lần nữa, bao phủ bóng dáng nam tử áo tím, sau đó hóa thành một cơn gió đen càn quét đến.

Phía trên dãy núi, Tiểu Tử vận vẹo thân rắn tiến lên, nó nâng đầu rắn, một lúc hướng trái, một lúc hướng phải.

“Yêu khí thật nồng nặc.”

Tiểu Tử thầm nói, Phương Vọng đứng ở trên đỉnh đầu nó cũng cảm nhận được. Không chỉ là yêu khí, còn có ma khí, quỷ khí

Xem ra chiến đấu phía trước vô cùng kịch liệt.

Chương 192: Kiếm ý của Phương Vọng, trận chiến tể tự.
(2) Phương Vọng cầm lấy lệnh bài đại đệ

Chương 192: Kiếm ý của Phương Vọng, trận chiến tể tự.
(2) Phương Vọng cầm lấy lệnh bài đại đệ

tử, thân thức dò vào trong đó, phát hiện đám đệ tử chấp hành nhiệm vụ của Thái

Uyên môn chỉ còn lại có hơn tám mươi

người, mà ở phương hướng khác, đang có

rất nhiều điểm sáng tới gần, coi số lượng ít nhất cũng có hơn vạn. Đã có một nhóm điểm sáng gia nhập chiến trường rồi.

Tốc độ di chuyển thật nhanh!

Phương Vọng bị viện trợ của Thái Uyên môn làm kinh ngạc, tốc độ này đương nhiên không so được với hắn, nhưng số lượng như thế mà còn có thể cùng bay nhanh như vậy, không phải là pháp khí mạnh mẽ nào đó đấy chứ?

“Tiểu Tử, tăng thêm tốc độ, đừng để ta làm anh hùng lên sân cuối cùng.” Phương Vọng thúc giục, ánh mắt của hắn nhìn thẳng phía trước, mây đen cuộn cuộn phía chân trời, giống như bão tố sắp xảy ra.

Tiểu Tử nghe xong, lập tức tăng tốc.

Tiểu Tử chính là Yêu Vương, phi hành hết sức nhanh đến vô cùng.

Thông qua lệnh bài đại đệ tử, Phương Vọng có thể tính ra khoảng cách tới chỗ cần đến, dựa theo tốc độ của Tiểu Tử, hắn là sẽ không quá lâu.

Có thể làm cho Thái Uyên môn tiếp viện nhiều đệ tử như vậy, chứng tỏ quy mô một trận chiến này cực lớn. Lại tính cả Thiên Xu giáo, Huyền Hồng Kiếm tông, Xi Ma tông, tất nhiên là vượt xa trận chiến ở Thanh Thiên Cốc kia, cho nên Phương Vọng không tiến đến trước tiên. Hắn nhất định phải cố gắng bảo tồn linh lực.

Ánh mắt Phương Vọng trở nên thâm thúy, ánh mắt giống như đã vượt sông xuyên núi, nhìn thấy mảnh chiến trường chính ma giao phong kia.

Àm!

Một viên hỏa cầu thật lớn từ trên trời giáng xuống, Phương Tử Canh bị nổ bay ra ngoài. Sau khi hạ xuống, hắn lăn liên tiếp mấy vòng mới dừng lại được. Hắn nhanh chóng bò dậy, xoa xoa đầu máu trên mặt, rồi ngẩng đầu nhìn lại, một bóng dáng bay ra từ trong biển lửa.

“Không ngờ rằng ngươi vẫn rất ngoan cường.”

Đây là tu sĩ tướng mạo thường thường của Xi Ma tông, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Tử Canh tràn ngập sát ý.

Tu vi của Phương Tử Canh còn chưa đạt tới Linh Đan cảnh, hắn tự biết mình chắc chắn không phải địch thủ của đối phương, nhưng phóng mắt nhìn lại, đệ tử tam đại giáo phái cũng gặp phải vậy công, tình thế nghiêm trọng. Trong điện quang hỏa thạch, Phương Tử Canh lập tức lấy ra một mảnh cổ ngọc từ trong túi trữ vật. Hắn cắn nát ngón tay, ấn máu tươi lên cổ ngọc, trong chốc lát, cổ ngọc bắn ra hào quang óng ánh, làm ma tu sắp ra tay kinh ngạc, không dám khinh thường.

Cùng lúc đó.

Cổ Ly, Phương Hàn Vũ, Diệp Tường, Chu Hành Thế, Lý Ngu, ... vân vân, những đệ tử Thái Uyên môn từng gặp gỡ Phương Vọng cũng hỗn chiến ở đó, ai nấy đều đã bị thương, tình huống không lạc quan.

“Chịu đựng, trợ giúp đến rồi!”

Lý Ngu cao giọng hô, rồi quay thân tránh né, một phi tiêu độc bay sát qua trước mặt hắn, hắn nhắc kiếm chém tới. Một luồng kiếm khí đánh tới từ dưới lên, đánh lui ma tu trên không trung.

Ở chân trời phía đông, mấy trăm tên đệ tử Thái Uyên môn đạp kiếm mà đến. Người dẫn đầu là Tham Thụy chân nhân, hần giơ cao một ngọn cờ lớn, hình thành kinh khí mắt thường có thể thấy được bao trùm các đệ tử, khiến cho tốc độ phi hành của các đệ tử cực nhanh, giống như một thanh kiếm sắc bén cường thế giết vào chiến trường.

“Công kích!”

Tham Thụy chân nhân quát, đệ tử Thái Uyên môn phía sau đều bấm pháp quyết, thi triển pháp thuật, oanh tạc ma tu dọc đường, mà mục tiêu của Tham Thụy chân nhân là tế đàn ở phương xa.

Không chỉ là chi viện của Thái Uyên môn đến, chi viện của Thiên Xu giáo, Huyền Hồng Kiếm tông cũng lần lượt chạy đến, nhưng phần lớn đều bị ma tu Xi Ma tông ngăn cản ở bên ngoài.

Hiện nay, Xi Ma tông đã đưa vào quá ba vạn ma tu, không có người nào là Dưỡng Khí cảnh, số lượng còn đang tăng lên. Trung tâm chiến trường, trên tế đài cột khí màu máu đang không ngừng hấp thu thi thể huyết nhục, núi thây xung quanh vì đó mà lắc lư. Từng cỗ thi thể bị gió mạnh cuốn vào trong cột khí màu máu, giống như vòi rồng màu máu.

Trên vùng đất trống hoang vu phía đông, Từ Cầu Mệnh quỳ một chân trên đất, máu tươi làm bết dính tóc mai của hắn thành từng đoạn từng đoạn. Hắn há mồm thở dốc, bóng kiếm sau lưng trở nên yếu ớt, có thể có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Nam tử tóc trắng đứng ngoài mười trượng, mặt không cảm xúc: “Năng lực của ngươi nếu chỉ có như thế, vậy thì vẫn cúi đầu đi, sau này ngươi sẽ hiểu đây là một hồi cơ duyên.”

Từ Cầu Mệnh run run rẩy rẩy đứng dậy.

Bịch!

Bên cạnh truyền đến một tiếng vang, Từ Cầu Mệnh liếc mắt nhìn, đồng tử bỗng nhiên co rút lại. Chỉ thấy một ông lão máu me khắp người nằm trên mặt đất, tứ chi rõ ràng bị gãy, thê thảm đến cực hạn.

“Thái thượng trưởng lão...”

Từ Cầu Mệnh ngẩng đầu nhìn lại theo. Con hắc mãng to lớn trên bầu trời đang lượn vòng, chấm đỏ trên thân mãng giống như từng con mắt, có vẻ vô cùng đáng sợ trong thiên địa mờ tối.

“Bọn họ rốt cuộc có lai lịch gì...”

Trong đầu Từ Cầu Mệnh lại một lần sinh ra tuyệt vọng.

Nam tử tóc trắng kia đã thể hiện ra thực lực gần như vô địch, mà nam tử áo tím đứng trên đỉnh đầu hắc mãng rõ ràng càng mạnh hơn.

Hai người này tuyệt đối đến từ bên ngoài Đại Tê!

“Nếu hãn không chịu thần phục người, không bằng đưa hồn phách của hãn cho chúng ta đi!”

Âm thanh của Trần An Thế truyền đến, chỉ gặp hãn xách Triệu Truyền Càn đã mất ý thức bay tới.

Nam tử tóc trắng liếc mắt nhìn hãn, không lên tiếng.

Phía trên, nam tử áo tím đứng trên đỉnh đầu hắc mãng, đôi mắt chăm chú nhìn cột khí màu máu.

Nhìn kỹ lại, cột khí màu máu giống như ngọn lửa nóng bỏng cháy hùng hực, kết nối trời và đất. Bên trong cột khí mờ hồ có thể thấy một bóng người bàng đại cuộn mình, giống như một con cự yêu sắp thai nghén ra.

“Đáng tiếc, tu sĩ nơi này quá yếu.”

Nam tử áo tím tự lẩm bẩm, giọng điệu tràn ngập tiếc hận.

Bất chợt, hắn hình như cảm nhận được gì, quay phắt lại nhìn, hai mắt nheo lại đến, nhìn về phía cuối thiên địa.

Chương 193: Nên đại khai sát giới rồi!

Chương 193: Nên đại khai sát giới rồi!

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, ngoài trăm dặm, một con tử xà đang nhanh chóng bay tới.

Phương Vọng quan sát chiến trường bao la phía trước, phía trên hoang nguyên khôn cùng, khắp nơi là bóng dáng của tu sĩ đang chiến đấu, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Đuổi kịp rồi!

Phương Vọng không hy vọng kịp thời đuổi tới ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc. Điều đó có ý nghĩa cục diện đã đến tình trạng sắp sập bàn, cũng có ý nghĩa đã rất nhiều người hi sinh.

Bây giờ vẫn có rất nhiều đồng môn đang ra sức chém giết, nói rõ còn chưa tới thời điểm thật sự tuyệt vọng.

Phương Vọng nâng tay phải lên, ngưng tụ ra Thiên Cung kích, ánh mắt nhanh chóng bắt được bóng dáng đệ tử Thái Uyên môn.

“Nên đại khai sát giới!”

Phương Vọng dứt lời, Tiểu Tử tăng tốc, làm hắn áo trắng tung bay theo gió càng thêm kịch liệt.

Hắn chú ý tới phía trước có vài chục tên ma tu đang vây công mười hai đệ tử Thái Uyên môn, đệ tử Thái Uyên môn đau khổ chèo chống, không ngừng tăng thêm vết thương mới.

Phương Vọng ném mạnh Thiên Cung kích.

Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Thiên Cung kích đánh tới với cực kỳ tốc độ khủng khiếp, đám ma tu hình như phát hiện được gì, vô thức quay đầu nhìn

lại.

Phụt! Lồng ngực một ma tu trực tiếp bị Thiên Cung kích xuyên thủng, máu tươi vẩy ra, thân thể của hắn vỡ thành hai mảnh!

Vị ma tu kế tiếp thậm chí không kịp thấy rõ Thiên Cung kích thì đã đi theo gót đồng môn, bị Thiên Cung kích cường thế chém ngang lưng.

Quá nhanh!

Đám ma tu liên tiếp bị giết chết, chỉ có số ít ma tu đã đạt tới Linh Đan cảnh tầng năm trở lên mới miễn cưỡng thấy rõ. Bọn họ sợ tới mức lập tức nhảy lên tránh né, nhưng tốc độ của bọn họ há có thể theo kịp Thiên Cung kích được.

Một ma tu Linh Đan cảnh cầm bảo linh bản mệnh trong tay, đây là một cái gương đồng, mặt gương bắn ra ánh sáng mạnh, hình thành vòng bảo vệ cứng rắn, bảo vệ thân xác của hắn.

Ầm! Cả người lẫn gương của ma tu Linh Đan cảnh kia trực tiếp bị Thiên Cung kích đánh thành sương máu.

Ngang ngược!

Tàn nhẫn!

Mười hai tên đệ tử Thái Uyên môn đều nhìn ngơ ngác, ánh mắt của bọn họ vô thức nhìn về phương hướng Thiên Cung kích đánh tới.

“Là Phương Vọng! Đại sư huynh đến rồi!”

Một đệ tử mừng rỡ như điên kêu lên, những người khác cũng phấn chấn theo, tất cả đều nhận ra thân phận của Phương Vọng.

Tiểu Tử trực tiếp lướt qua đỉnh đầu bọn họ. Phương Vọng nâng tay phải lên, Thiên Cung kích bay trở về trong tay hắn. Từng cỗ thi thể rách nát từ trên trời giáng xuống, máu vẩy mặt đất, một màn này khiến mười hai tên đệ tử Thái Uyên môn thấy mà trợn cả mắt.

Mười mấy tên ma tu mạnh mẽ làm bọn họ cảm thấy tuyệt vọng cứ bị Phương Vọng giải quyết như vậy?

Thiên Cung kích vừa ra, không đến năm nhịp thở, tất cả ma tu vây quanh bọn họ đều bỏ mình. Trong đó có một số người phản ứng cực nhanh, nhưng vẫn bị giết chết trong quá trình chạy trốn.

Tu vi chênh lệch quá lớn, đám ma tu căn bản không ngăn cản được!

Phương Vọng xách Thiên Cung kích, chỉ về cột khí màu máu phía xa, mở miệng nói: “Bay đến chỗ đó đi.”

Tiểu Tử lập tức tăng tốc, thân rắn khổng lồ vạn vẹo giống như một con Tử Long ngao du chân trời.

Sự xuất hiện của bọn họ rất nhanh đã hấp dẫn sự chú ý của đám ma tu Xi Ma tông, lúc này có một ma tu Huyền Tâm cảnh đánh tới, tay nàng cầm một khăn dài, vung ra mà đánh. Linh lực hóa thành từng cột sấm sét màu trắng dọc theo khăn dài xông ra, lập tức khuếch tán, mấy trăm cột sấm sét giống như thiên la địa võng nhào về phía Phương Vọng.

Phương Vọng căn bản không nhìn nàng, buông tay phải ra, Thiên Cung kích bùng nổ với tốc độ kinh khủng mà mắt thường không cách nào bắt giữ được đánh tới, kinh phong dấy lên làm áo trắng của Phương Vọng tung bay rung động.

Thiên Cung kích hóa thành một tia sáng sắc lạnh, cường thế xé nát sấm sét dọc đường.

Nữ ma tu trùng lớn đôi mắt, hai tay thi pháp theo ý thức, nhưng Thiên Cung kích thật sự quá nhanh!

Ầm!

Sương máu nổ tung, Thiên Cung kích trôi nổi bay lên, vạch ra một đường vòng cung hoàn mỹ trên không trung rồi lại rơi vào trong tay Phương Vọng một lần nữa.

“Công tử, bây giờ ngài giết Huyền Tâm cảnh hoàn toàn như giết gà giết chó! Quá dễ dàng!”

Tiểu Tử phấn chấn nói, giọng điệu tràn ngập sùng bái, Phương Vọng nghe thấy, nhếch miệng lên.

Ngoại trừ áp chế tu vi thuần túy, hắn còn sử dụng Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Trong lúc Huyền Tâm cảnh, nếu hắn ra tay hết sức, có thể miểu sát Ngưng Thần cảnh, bây giờ đạt tới Ngưng Thần cảnh, đối mặt Huyền Tâm cảnh, đương nhiên là nhất kích tất sát!

Thân thể Tiểu Tử rất không lồ, lại thêm biểu hiện chiến đấu của Phương Vọng vô cùng khoa trương, dẫn tới càng ngày càng nhiều người hướng ánh mắt tới. “Là Phương Vọng sư huynh!”

“Thiên Nguyên Kiếm Thánh đến rồi!”

“Ha ha ha, ta biết chương môn sẽ khiến đại sư huynh đến đây mà, Xi Ma tông chết chắc rồi!”

“Gì, người nọ chính là Phương Vọng của Thái Uyên môn các ngươi à?”

“Không sai, chính là hắn, hắn thậm chí không cần rút kiếm, hắn có thực lực thay đổi càn khôn!”

Các đệ tử Thái Uyên môn hưng phấn la lên, khiến các đệ tử Thiên Xu giáo, Huyền Hồng Kiếm tông gần đó cũng biết được

thân phận của Phương Vọng.

Các đệ tử hai giáo khác biết được Phương Vọng đến, cũng rất phấn chấn. Cho dù không thuộc về cùng một giáo phái, nhưng bọn họ cũng tràn ngập sùng bái, kính ngưỡng với Phương Vọng, vì Phương Vọng đại biểu cho thế hệ trẻ tuổi, đại biểu cho thiên tư mạnh nhất Tu tiên giới Đại Tề.

Tiểu Tử mau chóng đuổi theo, những nơi đi qua, sĩ khí ba giáo phái chính đạo tăng vọt.

Phương Vọng lại không nghĩ tới thanh danh của mình đạt tới loại trình độ này. Đệ tử Thái Uyên môn phấn chấn thì cũng thôi đi, các đệ tử Thiên Xu giáo, Huyền Hồng Kiếm tông cũng như được tiêm máu gà theo, làm hấn cảm thán trong lòng chính mình thật lợi hại.

Đám người Cổ Ly, Lý Ngu đang chiến đấu phát giác ra điều gì, dùng khước mắt liếc đến. Lúc bọn họ nhìn thấy Phương Vọng trên đỉnh đầu Tiểu Tử, tất cả đều lộ vẻ mặt vui mừng khôn xiết.

Chương 194: Nên đại khai sát giới rồi! (2)

Chương 194: Nên đại khai sát giới rồi! (2)

Phương Vọng cũng nhìn thấy bóng dáng đám người Cổ Ly, Lý Ngu ở phía trước. Ánh mắt hấn ngưng tụ, xung quanh các đệ tử mạch thứ ba đột nhiên xuất hiện từng bóng kiếm, đó là Thiên Địa kiếm ý biến thành, vừa hiện hình đã chỉ thẳng hướng từng tên ma tu.

Xoet! Phụt! Phụt...

Huyết nhục văng tung tóe!

Những ma tu vây quanh đám người Cổ Ly liên tiếp bị Thiên Địa kiếm ý xuyên thủng thân thể, căn bản không kịp trốn!

Khi Tiểu Tử lướt qua trên đầu đám người Cố Ly, Cố Ly mơ hồ nhìn thấy Phương Vọng chớp chớp mắt với mình. Còn chưa chờ nàng phản ứng, Phương Vọng đã đáp Tiểu Tử bay về phía trung tâm chiến trường.

“Ha ha ha, Phương Vọng sư huynh đến rồi, lần này có trò hay để xem rồi!”

Chu Bác hưng phấn nói, vì quá kích động, động đến vết thương trong thân thể, máu tươi điên cuồng tuôn ra từ miệng, nhưng gương mặt hắn vẫn treo nụ cười như cũ.

Khi tin tức Phương Vọng đến bắt đầu truyền ra, hắn đang đón gió mà đứng, ánh mắt khóa chặt cột khí màu máu phương xa, hắn có thể nhìn thấy bóng dáng đáng sợ trong cột khí màu máu.

“Vậy nó rốt cuộc là gì?”

Phương Vọng thầm kinh ngạc trong lòng. Cột khí màu máu làm hắn bất an, nếu như bên trong là quỷ khí của Lục Viễn Quân, thì có hơi mạnh ngoại hạng.

Từng tên từng tên ma tu Xi Ma tông đánh tới, muốn ngăn cản hắn, còn chưa chờ hắn ra tay, Tiểu Tử mở miệng răn, phun ra kiếm khí mênh mông, thanh thế to lớn, cường thế diệt sạch pháp thuật của đám ma tu, làm cho bọn họ hoảng hốt tránh né.

Theo Phương Vọng giết vào chiến trường, càng ngày càng nhiều đại tu sĩ chú ý đến hắn tồn tại.

Bao gồm người xung quanh tế đàn.

Từ Cầu Mệnh nhìn bóng dáng Phương Vọng và Tiểu Tử, hắn nhếch miệng lên, quay đầu nhìn về phía nam tử tóc trắng, nói: “Hy vọng tiếp theo người không cần xin tha.”

Nam tử tóc trắng hơi nhướn mày. Có thể khiến cho Từ Cầu Mệnh coi trọng như thế, xem ra thực lực của người đến không

đơn giản.

Nam tử áo tím đứng trên đầu hắc mãng to lớn nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, sự tham lam trong mắt hắn đang tăng lên, không biết hắn suy nghĩ gì. Phương Hàn Vũ đang chiến đấu ngẩng đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng to lớn của Tiểu Tử lướt qua trên đầu, khuôn mặt hắn lộ ra nụ cười.

“Người cuối cùng đã đến.”

Phương Hàn Vũ tự lâm bảm, thân hình đột nhiên tăng lên tốc độ.

Nhìn thấy Phương Vọng đến, niềm tin của hắn tăng nhiều. Hắn quyết định không giữ sức nữa, vì một khi Phương Vọng đánh tan nhân vật thủ lĩnh của Xi Ma tông, trận đại chiến này rồi sẽ kết thúc.

Ngoài mấy dặm.

Phương Tử Canh cầm cổ ngọc trong tay, không ngừng nhảy nhảy lên, tránh né công kích đánh tới từ bốn phương tám hướng. Giờ phút này hắn chỉ có thể bặt tâm bản thân mình.

Đúng lúc này, từng cỗ thi thể từ trên trời giáng xuống, Phương Tử Canh vừa ổn định thân hình vô thức ngẩng đầu nhìn lại, nhìn thấy thân hình khổng lồ của Tiểu Tử, còn có bóng lưng Phương Vọng.

Phương Vọng nâng lên tay trái, vậy phương thiên họa kích bá khí vạch phá khoảng không, lại lần nữa bay trở về trong tay hắn.

Phương Tử Canh trừng mắt nhìn, sau khi xác định mình không nhìn lầm, hắn thở dài ra một hơi.

Nhìn bóng lưng Phương Vọng, Phương Tử Canh đầy mắt hâm mộ. Dù cho là trời đất tối tăm, trong chiến trường giống như địa ngục này, Phương Vọng vừa hiện thân, đã đem lại vô

tận hy vọng cho người ta, bóng lưng của hắn đáng tin cậy như vậy.

“Không biết năm nào tháng nào, ta mới có thể có phong thái như thế...”

Phương Tử Canh thở dài trong lòng. Hắn lập tức xoay người, tiến đến trợ giúp đệ tử Thái Uyên môn khác. Một đường giết địch, chỉ dựa vào đại kích trong tay, ánh mắt Phương Vọng chưa từng chệch hướng qua cột khí màu máu.

Tiểu Tử không ngừng phun kiếm khí, bắn giết không biết bao nhiêu ma tu ven đường. Càng đi vào trong, ma tu dám giết đến bọn họ càng ít.

Rất nhanh.

Phương Vọng đã cách núi thây xung quanh tể đàn không đến ba dặm khoảng cách, ánh mắt của hắn bị nam tử tóc trắng phía trước Từ Cầu Mệnh thu hút.

Người này rất mạnh!

Đây là ấn tượng đầu tiên nam tử tóc trắng mang đến cho Phương Vọng.

Nam tử tóc trắng bay lên, bay tới khoảng không cao trăm trượng. Hắn cầm kiếm gỗ trong tay, đạp bước trên không đi về phía Phương Vọng. Một luồng kiếm ý mạnh mẽ bùng nổ từ trong thân thể hắn, kinh động thiên địa. Tu sĩ trong vòng phương viên trăm dặm đều quay đầu nhìn lại.

Triệu Truyền Càn nằm rạp trên mặt đất, chỉ có một hơi gian nan ngẩng đầu. Hắn mở mắt nhìn lại, nhìn thấy nam tử tóc trắng đi về phía chân trời, chân trời có một con xà yêu đang chậm rãi biến lớn, trên đầu rắn hình như có một bóng dáng.

Mấy nhịp thở sau đó, Triệu Truyền Càn mới thấy rõ bóng dáng kia.

Là hấn...

Trên mặt Triệu Truyền Càn lộ ra một nụ cười.

Phương Vọng đột phá Ngưng Thần cảnh mạnh đến mức nào?

Hấn rất chờ mong, cũng rất có lòng tin.

Tiểu Tử đã chậm dần tốc độ, chăm chăm vào nam tử tóc trắng, như gặp đại địch.

Thiên Cung kích trong tay Phương Vọng chậm rãi biến mất, tay phải của hấn sờ về phía túi trữ vật bên hông, giả vờ lấy ra một thanh kiếm từ đó, vung đi về hướng tay phải, kiếm cách bản ra lưỡi kiếm ánh sáng màu trắng.

Thiên Hồng kiếm!

Nam tử tóc trắng nhìn thấy Thiên Hồng kiếm, ánh mắt khẽ biến. Kiếm ý của hấn phóng đại, hình thành kiếm khí mất thường có thể thấy được quanh thân, bùng nổ như lũ quét, xông phá lôi vân trên trời, cực kỳ hùng vĩ.

Sau lưng Phương Vọng hiện ra từng thanh từng thanh bóng kiếm, trong khoảnh khắc đã đạt tới số lượng ba mươi sáu.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, ba mươi sáu kiếm!

Kiếm khách đối với kiếm khách, không cần nhiều lời. Ánh mắt của hai người chạm nhau đã hiểu rõ giữa hai bên chỉ có thể có một người sống sót.

Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng vừa ra, khí thế của Phương Vọng vượt xa Ngưng Thần cảnh, đạt tới trình độ làm nam tử áo tím chấn động.

Trần An Thế nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập kiêng dè và ghen ghét.

Tốc độ phát triển của tiểu tử này thật sự là quá khoa trương!

Chương 195: Một kiếm khai thiên, vô lực chống đỡ.

Chương 195: Một kiếm khai thiên, vô lực chống đỡ.

“Cũng may ta sớm mời đến đại tu sĩ của Thiết Thiên Thánh giáo, nếu không thật sự có thể bị một mình hắn thay đổi càn khôn.”

Trần An Thế âm thầm nghĩ mà sợ. Ánh mắt của hắn ý thức tìm bóng dáng của Lục Viễn Quân, lại phát hiện Lục Viễn Quân sớm đã không thấy đâu.

Giữa thiên địa u ám, ngàn vạn ánh mắt rơi vào trên người Phương Vọng và nam tử tóc trắng.

Chém giết còn đang tiếp tục, nhưng cho dù là tam giáo chính đạo hay Xi Ma tông, cũng từng nghe nói uy danh của Phương Vọng, biết rõ biểu hiện của Phương Vọng sẽ quyết định thắng bại của trận chiến này. Phương Vọng, chính là tồn tại chói mắt nhất, cường thế nhất trong trăm năm gần đây!

Đây về một ngàn năm trước, cũng rất khó tìm được người sánh vai cùng Phương Vọng!

Đúng lúc này!

Nam tử tóc trắng xuất thủ trước. Ánh mắt hắn ngưng tụ, bóng kiếm của chính hắn hóa thành mưa to gió lớn càn quét đến phía Phương Vọng. Từng luồng kiếm khí, bóng kiếm tuôn ra từ trong cơ thể hắn, bao trùm không gian phía trước, để lại tàn ảnh, giống như một bức tranh do kiếm khí vẽ ra đang mở ra.

Mở ra trước mặt Phương Vọng!

Phương Vọng giơ Thiên Hồng kiếm lên trong tay, chỉ nam tử tóc trắng phía xa, tay phải vừa chuyển, ba mươi sáu kiếm

Kinh Hồng bỗng nhiên bùng nổ! Ba mươi sáu kiếm lướt qua từ quanh người hắn, nhanh chóng hợp nhất, hình thành một kiếm khí to lớn.

Toàn thân Tiểu Tử run rẩy, nó chỉ cảm thấy được lạnh cả người, như đang ở hàn cung.

Àm.

Hai luồng kiếm ý mạnh mẽ va chạm vào nhau, kiếm khí tiến hành tranh đấu mắt thường khó phân biệt. Tiếng nổ vang đinh tai nhức óc dẫn tới vô số tu sĩ quay đầu nhìn lại.

Theo ánh mắt của bọn họ nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh cột khí màu máu xuất hiện hai luồng kiếm ý giống như dòng lũ, giống như màn trời nằm ngang giữa không trung. Theo kiếm khí to lớn kia đi tới, bọn họ mơ hồ nhìn được bóng dáng của Phương Vọng, nam tử tóc trắng. Tàn ảnh của bọn họ như có hàng trăm hàng ngàn phân thân đang vùng kiếm giao chiến. Rung động, mênh mông!

Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng biến thành kiếm khí to lớn thẳng tiến không lùi, cưỡng ép xé tan bức tranh kiếm khí của nam tử tóc trắng, ngay tiếp theo tàn ảnh vùng kiếm của hắn cũng nhanh chóng tiêu vong.

Đồng tử nam tử tóc trắng bỗng nhiên phóng đại. Hắn lập tức biến mất ở phía xa, một giây sau rơi vào bên cạnh Từ Cầu Mệnh, hai chân trượt ra sau nửa trượng, đủ để thấy vừa rồi hắn nóng vội dường nào.

Hắn vừa lui lần này, kiếm ý lập tức hóa giải. Kinh Hồng kiếm khí xẹt ngang qua, ngay tiếp theo lôi vân trên trời cũng bị chém ra, ánh nắng chiếu nghiêng xuống. Kinh phong sót lại sau khi kiếm khí lướt qua còn chưa tan đi, ánh sáng lạnh trong đó lăm lăm, như có vô số mảnh vỡ lưỡi kiếm.

Trường hồng kiếm khí này và cột khí màu máu giao thoa, giống như phân chia thiên địa làm bốn khu vực.

Một màn này làm hai đạo chính ma đều là ghen hòng nhìn trần trời, hải hùng khiếp vía.

Một kiếm của Phương Vọng đã có uy thế như thế ư?

Tham Thụy chân nhân vừa thao túng kim kính trong tay, vừa liú lười không nói nên lời nói: “Thằng nhóc này... Kiếm Thánh ngày xưa chỉ e cũng không có năng lực như vậy đi?”

Không có ai trả lời hắn.

Một kiếm của Phương Vọng đã làm cho cả chiến trường trở nên yên tĩnh, một kiếm này thật sự quá bá đạo!

Nhìn từ đằng xa đi, Phương Vọng giống như chém trời làm hai nửa, cả đời bọn họ chưa từng gặp được kiếm khí mạnh như vậy.

Tu sĩ hai đạo chính ma đang giao chiến dồn dập kéo dài khoảng cách, sau đó tất cả đều nhìn về phía trung tâm chiến trường.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiêu Tử, hắn hơi nâng lên cằm, kiếm chỉ nam tử tóc trắng, ánh mắt bề ngỗ, nói khể: “Kiếm của ngươi chỉ là loại trình độ này thôi sao?”

Dưới sự tăng phúc của Thiên Địa kiếm ý, giọng nói của hắn như sấm sét trên chín tầng trời, vang vọng khắp cả chiến trường, thật lâu không tan.

Hắn cũng không phải chỉ vì biểu hiện thực lực, mà làm như vậy có thể tăng lên sĩ khí của tam giáo chính đạo, đồng thời chấn nhiếp ma đạo, giảm bớt thương vong.

Nam tử tóc trắng nhú mày, tay cầm kiếm gỗ run nhè nhẹ.

Từ Cầu Mệnh cách đó không xa không nhìn được cười to, thoải mái đến cực hạn. Nam tử tóc trắng không nói hai lời, thả người vọt lên, rút kiếm chỉ thẳng hướng Phương Vọng.

Ánh mắt Phương Vọng biến đổi. Hắn cũng vọt lên, giống như đại bàng giương cánh, khí thế của hắn đột nhiên biến đổi.

Đấu Chiến Chân công!

Thoáng chốc, trong lòng Phương Vọng chỉ có chiến ý, tốc độ của hắn đột nhiên tăng lên, lao xuống nam tử tóc trắng.

Hai người chạm vào nhau giữa không trung. Bọn họ nhanh chóng vung kiếm, lưỡi kiếm cực nhanh, sinh ra tàn tượng làm cho người ta hoa mắt. Kiếm khí khắp nơi, rơi rụng bát phương thiên địa, làm cho Từ Cầu Mệnh cũng không thể không né tránh.

Thân hình của hai người tốc độ cực nhanh, dùng kiếm pháp thuần túy tiến hành chiến đấu, kiếm ý đang chống lại nhau, kiếm khí đang rơi rụng! Tốc độ chiến đấu của bọn họ thật sự quá nhanh, ánh kiếm lạnh lẽo, làm cho người ta không cách nào thấy rõ chiêu thức của bọn họ.

Ầm!

Hai người đáp xuống đất, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn. Phương Vọng run kiếm đánh tới, nam tử tóc trắng nhấc kiếm cản lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Kiếm thật nhanh... Kiếm ý thật bá đạo... Vì sao nơi đây lại có kiếm tu cỡ này?”

Nam tử tóc trắng sợ hãi nghĩ trong lòng. Hắn đã dùng hết toàn lực, nhưng mỗi một kiếm của Phương Vọng đều quá xảo trá, chiêu chiêu đánh tới chỗ sơ hở trong kiếm pháp của hắn, dẫn đến hắn gần cạn vô cùng miễn cưỡng. Bây giờ trên người hắn đã có nhiều chỗ tổn thương, chỉ là tốc độ của bọn họ quá nhanh, khiến người xem trận chiến không phát hiện ra hắn đã

bị thương. Hai người giao đấu không đến bốn nhịp thở, trên người nam tử tóc trắng đã có quá hai mươi vết thương kiếm!

Tiền hành tác chiến cận thân với Phương Vọng có Đấu Chiến Tâm, là sai lầm lớn nhất của hắn!

Tất nhiên, so đấu kiếm khí, hắn đã thua rồi!

Chương 196: Một kiếm khai thiên, vô lực chống đỡ. (2)

Chương 196: Một kiếm khai thiên, vô lực chống đỡ. (2)

Trong thời gian rất ngắn, số lần song kiếm tấn công nhau đã vượt qua năm trăm lần. Nam tử tóc trắng ý thức được mình tuyệt đối không phải đối thủ của Phương Vọng, trong lòng hắn nảy mầm thoái ý.

Nhưng Phương Vọng mở ra Đấu Chiến Chân công sao có thể khiến hắn lui lại được?

Ngay khi nam tử tóc trắng di chuyển nhảy ra, Phương Vọng trở tay cầm kiếm, một bước đạp đến trước mặt hắn. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Phương Vọng làm trái tim hắn run lên vì đó.

Ánh mắt lạnh quái

Nam tử tóc trắng đã luyện kiếm năm trăm năm, đây là lần đầu tiên gặp được ánh mắt như thế. Phụt!

Nam tử tóc trắng bị Phương Vọng chém bay bằng một kiếm, máu tươi vẩy ra. Còn chưa chờ hắn rơi xuống đất, Phương Vọng đã đánh tới gần sát một lần nữa.

Lần này, nam tử tóc trắng hoàn toàn không còn chút sức chống đỡ nào, chiêu thức lộn xộn, mỗi khi cản được một kiếm, thì phải thêm hai vết thương kiếm mới.

Một màn này rơi vào trong mắt không ít tu sĩ, hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Chiến đấu nghiêng về một bên!

Vị nam tử tóc trắng thần bí này hoàn toàn không phải là đối thủ của Phương Vọng, quả thực không hề có sức chống đỡ!

Nhưng rất nhiều người trong bọn họ đều đã thấy nam tử tóc trắng đánh bại Từ Cầu Mệnh thế nào.

Lúc đó, Từ Cầu Mệnh giống như nam tử tóc trắng bây giờ, cũng không hề có sức chống đỡ...

Từ Cầu Mệnh vừa tránh né kiếm khí, vừa quan sát trận chiến. Tâm trạng hắn rất phấn chấn, giờ khắc này, hắn sinh ra một loại tâm trạng khó nói lên lời đối với Phương Vọng.

Nam tử áo tím đứng trên đỉnh đầu hắc mãng, nhìn xuống Phương Vọng và nam tử tóc trắng đại chiến, ý cười trên mặt hắn càng ngày càng nồng đậm.

“Chủ nhân, còn chưa xuất thủ sao, cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ chết.”

Hắc mãng phát ra tiếng người, vô cùng khỏe khoắn.

Nam tử áo tím khẽ cười nói: “Không sao, hắn tốt xấu vừa bước vào Độ Hư cảnh, đối thủ của hắn chẳng qua là Ngưng Thần cảnh thôi.”

“Gì? Hắn mới Ngưng Thần cảnh ư?”

Giọng điệu hắc mãng lộ vẻ giật mình, nó hiển nhiên là nhìn nhầm.

Nam tử áo tím không còn lên tiếng nữa, tiếp tục xem trận chiến.

Cột khí màu máu bên cạnh hắn tùy ý lớn mạnh, bóng dáng thần bí bên trong hình như đang lặn lẽ duỗi ra thân thể.

Phương Vọng nhanh chóng vung kiếm, giết đến nam tử tóc trắng không ngừng học máu. Trong lòng nam tử tóc trắng vừa

sợ vừa giận, hấn mạnh bùng nổ linh lực, dùng khí thể mạnh nhất ép lui Phương Vọng.

Một giây sau, nam tử tóc trắng bỗng cúi đầu, khuôn mặt trở nên dữ tợn, không còn bình tĩnh thông dong như lúc trước nữa. Hấn nâng tay trái lên, từng sợi khí đen ngưng tụ thành một thanh kiếm màu đen bản rộng trong tay.

“Ngươi là cảnh giới gì?”

Nam tử tóc trắng cắn răng hỏi, lửa giận trong mắt gần như muốn phun ra ngoài.

Phương Vọng lơ lửng giữa không trung, nhìn xuống hấn, nói: “Đương nhiên là Ngưng Thần cảnh, chẳng lẽ ngươi không phải sao?”

Lời này vừa nói ra, sát ý trong mắt nam tử tóc trắng tăng vọt.

Hấn nổi giận gầm lên một tiếng, vung lên kiếm bản rộng màu đen giận dữ chém đến. Một luồng kiếm khí to lớn bị chém ra, giống như một cây bút mực rơi trên bức họa thiên địa, dài đến trăm trượng, như trăng khuyết quét tới.

Phương Vọng buông lỏng tay phải, Thiên Hồng kiếm bản thẳng đến, cường thể diệt sạch luồng kiếm khí màu đen này!

Thực ra hấn đã đoán được nam tử tóc trắng vượt qua Ngưng Thần cảnh, dù sao cảm giác nam tử tóc trắng mang cho hấn vượt xa Ngưng Thần cảnh. Sở dĩ so đấu kiếm pháp, là vì hấn muốn thăm dò lực lượng của cảnh giới cao hơn.

Dù sao còn có một người đang quan sát!

Nam tử thần bí đứng trên đầu cự mãng màu đen còn mạnh mẽ hơn nam tử tóc trắng!

Đáng tiếc!

Nam tử tóc trắng khiến hấn cảm thấy thất vọng.

Lực lượng của cảnh giới cao hơn, không gì hơn thế này!

Đã như vậy, thì đi chết đi!

Phương Vọng đuổi theo Thiên Hồng kiếm bay lượn mà đến, lòng bàn tay đẩy chuôi kiếm. Một người một kiếm vạch phá khoảng không, làm nam tử tóc trắng khiếp sợ vội vàng né tránh.

Nhưng cho dù hấn vọt đến nơi nào, Phương Vọng và Thiên Hồng kiếm vẫn ở trước mặt hấn, càng ngày càng gần.

Trong mắt người ngoài, thân hình của hai người đồng thời biến mất, đồng thời xuất hiện, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi!

Đáng chết!

Nam tử tóc trắng giận mắng một tiếng trong lòng. Hấn bỗng làm song kiếm giao nhau kề nhau, một thân linh lực bành trướng tuôn ra từ hai tay, hóa thành ngàn vạn kiếm khí, muốn xoắn nát Phương Vọng.

“Loè loẹt!”

Phương Vọng hừ lạnh một tiếng, tốc độ đột nhiên tăng lên.

Một tia sắc lạnh bỗng nhiên kéo dài. Một giây sau, tốc độ của nam tử tóc trắng giảm mạnh, Phương Vọng đã đi vào phía sau hấn, tay phải cầm Thiên Hồng kiếm.

Hai người đồng thời rơi xuống đất, trượt một đường về phía trước, bụi đất tung bay.

Đợi đến khi bọn họ dừng lại đến, Thiên Hồng kiếm trong tay Phương Vọng đã quấn quanh huyết khí, đó là máu của nam tử tóc trắng, đang bị kiếm khí làm bốc hơi.

Nam tử tóc trắng sau lưng hắn run rẩy toàn thân, run run rẩy rẩy đi về phía trước mấy bước, cái đầu đột nhiên bắn lên, tiếp theo cơ thể bịch một tiếng ngã xuống đất.

Thấy cảnh này, Từ Câu Mệnh lâm vào hoảng hốt.

Nam tử tóc trắng hắn cảm thấy không thể chiến thắng cứ bị Phương Vọng giết như vậy?

Phương Vọng chợt xoay người, đôi mắt nhìn chằm chằm vào thi thể của nam tử tóc trắng, chỉ thấy một luồng sáng trắng lướt đi, lao đi phía chân trời.

Nguyên thần!

Muốn chạy trốn à? Phương Vọng lập tức coi thân xác như pháp khí, thi triển Ngự Kiếm thuật, dùng tốc độ nhanh hơn đuổi theo, tay trái của hắn đồng thời sờ về phía túi trữ vật bên hông, lấy ra Luân Hồi chung.

Đây đều là thuật che mắt, khiến người ta lầm cho rằng bảo linh bản mệnh của hắn là pháp khí

Bảo linh bản mệnh một khi ngưng kết thành công, quả thực trông không khác gì pháp khí.

Keng!

Luân Hồi chung vừa vang lên, tốc độ phi hành của luồng sáng trắng bỗng nhiên hạ xuống. Phương Vọng nhanh chóng bay đi, dùng Luân Hồi chung thu lại luồng sáng trắng. Sau đó hắn xoay người, lấy cực nhanh tốc độ bay trở lại trước thi thể của nam tử tóc trắng.

Chương 197: Độ Hư cảnh, Thiết Thiên Thánh giáo.

Table Of Contents

Chương 197: Độ Hư cảnh, Thiết Thiên Thánh giáo.

Hắn chụp Luân Hồi chung trên mặt đất, chuông lớn còn lớn hơn cả người hắn!

Hắn bắt đầu dùng Thiên Hồng kiếm đi lật thi thể của nam tử tóc trắng.

Thiên địa khôi phục yên tĩnh, chợt có tiếng sấm vang lên.

Tu sĩ ở từng phương hướng còn chưa lấy lại tinh thần, trận chiến đấu đã kết thúc.

Triệu Truyền Càn ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, trước mặt có một ngọn cờ lớn hình thành vòng bảo vệ, bảo vệ hắn, mặt đất xung quanh hắn tràn ngập vết kiếm lít nha lít nhít, đó là do kiếm khí để lại lúc trước.

“Thực lực của bọn họ chỉ sợ đã vượt qua một trận chiến giữa Kiếm Thánh và người đệ nhất Đại Tề đánh ba trăm năm trước...”

Tâm trạng Triệu Truyền Càn thật phức tạp. Hắn đã cố gắng đánh giá cao Phương Vọng, nhưng kết quả nói cho hắn biết, hắn còn đánh giá thấp.

Cảm thụ của Từ Cầu Mệnh cũng giống như thế, sau vui mừng khôn xiết là vô tận mê man.

Sắc mặt Trần An Thế cực kỳ âm trầm, bàn tay trong tay áo nắm chặt, trong mắt hấn tràn đầy vẻ không thể tin được.

Làm sao Phương Vọng có thể có thể mạnh mẽ đến trình độ như vậy?

Cho dù là tiên nhân chuyển thế, cũng không thể thái quá như vậy chứ!

Hấn cảm giác Phương Vọng chính là kiếp trong mệnh của hấn và Lục Quân, nhất định ngăn cản bọn họ. Cho dù hấn bố trí cái bẫy thế nào, mời đến tồn tại mạnh cỡ nào, Phương Vọng đều có thể dùng tư thái cường hoành xé nát hy vọng của hấn.

“Hậu bối, ta còn đang ở đây đâu, người gấp gấp thu hết chiến lợi phẩm như vậy, chỉ e không tốt đâu!”

Một tiếng cười trêu tức truyền đến, đúng là âm thanh của nam tử áo tím.

Phương Vọng dùng lưỡi kiếm gảy lên một ban chỉ, muốn ném vào trong túi trữ vật, lại không được, xem ra đồ chơi này chính là nhẫn trữ vật.

Pháp khí không gian không thể chứa pháp khí không gian, bằng không túi trữ vật chồng túi trữ vật, quả thực vô địch.

Phương Vọng giắt ban chỉ lên thắt lưng, sau đó xoay người nhìn về phía hắc mãng khổng lồ như ngọn núi phía xa. Hôi chung cũng bay lên, đáp trên đầu rắn cùng hấn. Tiểu Tử chở hấn bay đi về phía hắc mãng to lớn, trên đường phi hành, hình thể Tiểu Tử không ngừng biến lớn.

Ít nhất trên mặt mũi, nó không thể để công tử của nó yếu hơn người tai

“Giết! Giết! Giết hết những kẻ ma đạo này! Phương Vọng lại dẫn đầu chúng ta thắng lợi!”

Tham Thụy chân nhân cao giọng kêu lên, thổi lên kèn lệnh chiến tranh một lần nữa.

Các đệ tử Thái Uyên môn gần đó sôi nổi khởi xướng tiến công, từng người nhiệt huyết dâng trào, cũng nhiễm sang đệ tử Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo. Theo nơi đây khai chiến, chiến trường ở những phương hướng khác cũng lại lần nữa tập trung vào đại chiến.

Phương Vọng chân đạp Tiểu Tử bay đi về phía cự mãng màu đen bên cạnh cột khí màu máu.

Tiểu Tử yêu dị mà thần tuấn, hắc mãng bá khí mà tà ác, hai con cự yêu giằng co vẫn dẫn động trái tim của rất nhiều tu sĩ. Những tu sĩ không chiến đấu kia vừa dưỡng thương, vừa chăm chú nhìn hai yêu.

Cho dù ai cũng nhìn ra được đến, đại chiến giữa Phương Vọng và nam tử áo tím sẽ quyết định thắng bại của trận chiến này.

Lúc này.

Lần lượt từng bóng dáng bay tới, nhanh chóng đi vào xung quanh cự mãng màu đen, chính tông chủ và các vị trưởng lão của Xi Ma tông, chừng hai mươi sáu người, từng người khí thế bất phàm.

“Tiền bối, không thể khinh thường, kẻ này chính là Thiên Nguyên bảo linh, lại được truyền thừa của Kiếm Thánh! Trước đó không lâu càng chứng đạo Ngưng Thần cảnh, hẳn có thiên tư chiến đấu vượt cảnh giới!”

Tông chủ Xi Ma tông trầm giọng nói, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập kiêng dè.

Sở dĩ Thanh Thiên Cốc bị diệt, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì bị Phương Vọng giết xuyên, cho Kim Tiêu giáo cơ hội.

Cùng là giáo phái ma đạo, Xi Ma tông đương nhiên có cảm giác thò tử hồ bì, cho nên bọn họ hận Phương Vọng không thể chết sớm một chút.

Trong những năm này, Xi Ma tông cũng điều động nhiều người điều tra manh mối về Phương Vọng, thậm chí đuổi bắt tu sĩ Phương gia, muốn dùng đó để áp chế Phương Vọng, nhưng luôn có thể lực thần bí quấy nhiễu, làm bọn họ thất bại nhiều lần. Nam tử áo tím nhìn Phương Vọng, đầy khuôn mặt là kiết ngạo nụ cười, hắn nói: “Thiên Nguyên bảo linh? Quả nhiên, khí tức của thanh kích kia không để ta nhìn lầm, hắn quả thực rất mạnh, dùng tu vi Ngưng Thần cảnh giết chết đại tu sĩ Độ Hư cảnh. Khó lường, thiên tài như vậy mà tiếp tục trưởng thành, khó có thể tưởng tượng hạn mức cao nhất hắn trưởng thành đến.”

“Ngươi tên là gì?”

Phương Vọng còn chưa trả lời, tông chủ Xi Ma tông vội vàng nói: “Hắn tên Phương Vọng!”

Nam tử áo tím liếc xéo hắn một chút, dọa hắn sợ tới mức vội vàng cầm miệng, không còn dám nhiều lời.

“Hừ!”

Nam tử áo tím lại lần nữa nhìn về phía Phương Vọng tới gần, nói: “Phương Vọng, gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo ta, ta lại giúp ngươi kiến thức đến thiên địa cao hơn, đạt tới cảnh giới ngươi dù nghĩ cũng không dám nghĩ đến!”

Phương Vọng cười khẽ hỏi: “Nếu ta cúi đầu, thì ngươi có thể buông tha Thái Uyên môn, Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo, giúp ta giết hết Xi Ma tông không?”

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt mọi người Xi Ma tông tái mét.

Nam tử áo tím vẫn giữ nụ cười, nói: “Khó mà làm được, người nơi này, ngoại trừ người, Xi Ma tông đều phải chết, dù sao Xi Ma tông làm việc vì Thiết Thiên Thánh giáo ta, có công lao, bảo bối trong đó không thể tiết lộ ra ngoài.”

Khi đang nói chuyện, hắn đưa tay chỉ về bóng dáng thần bí trong cột khí màu máu.

Phương Vọng cười một tiếng, ánh mắt lạnh xuống theo.

Ngay khi Phương Vọng đi ngang qua núi thây, một bóng đen bay ra từ đó, giống như mũi tên, đánh thẳng đến Phương Vọng từ phía sau, nhanh đến mức tất cả mọi người Xi Ma tông không kịp phản ứng.

Ầm!

Hộ Thể Thần Cương của Phương Vọng bùng nổ, ngăn trở người mặc áo choàng đen sau lưng.

Người mặc áo choàng đen chụp tay phải về phía sau lưng Phương Vọng, nhưng bị Hộ Thể Thần Cương cản trở, căn bản không cách nào chạm đến Phương Vọng.

Chương 198: Độ Hư cảnh, Thiết Thiên Thánh giáo. (2)

Chương 198: Độ Hư cảnh, Thiết Thiên Thánh giáo. (2)

Phương Vọng hơi nghiêng đầu, dùng khước mắt liếc đi, dọa người mặc áo choàng đen sợ đến nhanh chóng lui lại, kéo ra khoảng cách trăm trượng.

“Dừng lại.”

Phương Vọng nói khẽ, Tiểu Tử lập tức dừng lại.

Âm Dương Huyền Minh Chân công!

Lục Viễn Quân!

Phương Vọng rất tỉnh táo với Huyền Minh ấn, vừa rồi một chương Lục Viễn Quân đánh về phía hắn chính là Huyền

Minh ấn.

Rất tốt!

Cuối cùng cũng bắt được người!

“Thiên đường có lối người không đi, Địa Ngục không cửa người lại xông vào, xem ra là tham lam đang kéo người rơi xuống vực sâu.”

Phương Vọng liếc xéo Lục Viễn Quân, nói bằng âm thanh lạnh lùng.

Lục Viễn Quân âm thầm kinh hãi, vì sao Huyền Minh ấn của hắn không thành công?

Vừa rồi pháp thuật bảo vệ Phương Vọng là gì?

Lẽ nào là...

Hộ Thể Thần Cương?

Làm sao có thể được!

Vì sao Hộ Thể Thần Cương lại có lực phòng ngự mạnh như thế?

Lục Viễn Quân thầm khó hiểu trong lòng. Hắn cũng từng tu hành Hộ Thể Thần Cương của Thái Uyên môn, nhưng ngay từ lúc hắn bước vào Huyền Tâm cảnh, hắn đã từ bỏ thuật này, tiêu hao lớn không nói, lực phòng ngự cũng không mạnh như vậy.

Trần An Thế đi vào sau lưng nam tử áo tím, ôm quyền nói: “Tiền bối, Phương Vọng không thu được, hắn có quan hệ với Kim Tiêu giáo!”

Nghe thấy ba chữ Kim Tiêu giáo, ánh mắt nam tử áo tím thay đổi.

“Tiền bối, giúp đỡ nhi ta thu lại hồn phách của hắn đi, nói như vậy, thiên tư của Phương Vọng vẫn có thể có tác dụng với

chúng ta! Đồ nhi ta vì khôi phục Thánh bảo, đã bỏ ra tất cả!”

Trần An Thế nhanh chóng nói, giọng điệu nghiêm túc.

Nghe vậy, nam tử áo tím khẽ gật đầu. Lúc này, âm thanh của Phương Vọng truyền đến: “A? Thánh bảo? Rất mạnh sao? Có thể cho ta xem một chút không?”

Nghe thấy lời của Phương Vọng, nam tử áo tím cười nhìn trông hẩn, nói: “Hậu bối, có nhiều thứ không phải người muốn nhìn là có thể nhìn.”

Hẩn nâng tay phải lên, ngưng tụ ra một toà tháp nhỏ màu đen trong lòng bàn tay, nhanh chóng biến lớn, tổng cộng tầng chín, mỗi tầng một có bốn pho tượng khác nhau đang đứng, rất sống động, khiến người ta nhìn một lần, đã có loại cảm giác mê huyền.

Lục Viễn Quân cũng lấy ra hồ lô màu đen. Ba con quỷ thần nổi lên, áo đen của hẩn tung bay, giống như lệ quỷ trên không, cùng nam tử áo tím vây quanh trước sau Phương Vọng.

Đúng lúc này!

Một luồng khí tức mạnh mẽ lướt đến từ chân trời bốn phương tám hướng, có mấy luồng khí tức làm Phương Vọng cảm thấy quen thuộc, hẩn là mấy vị phong chủ của Thái Uyên môn.

Lại có chỉ viện đến.

Giống như trong chuyện xưa, luôn luôn khoan thai tới chậm.

Nhưng bây giờ là sân nhà của Phương Vọng, không ai có thể che giấu uy phong của hẩn!

Phương Vọng chậm rãi xoay người, Kim Lân Bạch Vũ Y hiện lên ngoài thân, từng con kim long màu vàng giận dữ vờn quanh người hẩn, tiếng long ngâm liên tiếp vang lên. Bảo vật

này vừa xuất hiện, ánh mắt của nam tử áo tím khẽ biến, mọi người Xi Ma tông càng tái mét cả mặt.

Áo này vừa nhìn đã thấy phi phạm!

Ít nhất là pháp khí tuyệt phẩm!

Phương Vọng lặng lẽ nhìn về phía Lục Viễn Quân, hần lạnh giọng nói: “Chấm dứt nhân quả đi, hôm nay, cho dù là Thiên Vương lão tử đến đây, ngươi cũng phải chết!”

Nghe vậy, đáy lòng Lục Viễn Quân cuồng loạn.

“Hắn nhất định nhận ra thân phận của ngươi!”

Âm thanh của Triệu Chân vang lên bên tai Lục Viễn Quân, giọng điệu điên cuồng.

Lục Viễn Quân nghe xong, lập tức gờ xuống mặt nạ, hiển lộ ra khuôn mặt anh tuấn của mình. Hắn nhìn Phương Vọng, hít sâu một hơi, nói: “Không ngờ rằng ngươi và ta lại đi đến một bước này.”

Trước đó, bọn họ ăn nhau, trà chuyện với nhau, đều tiên đón bảna khuôn mặt tươi cười, bây giờ trong mắt nhau đều là sát ý.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, hỏi: “Thật sự không ngờ sao?”

Hắn bước ra một bước, đạp bước trên không về phía Lục Viễn Quân, Luân Hồi chung bỗng bành sau lưng hắn, đi sát phía sau.

Lục Viễn Quân thúc đẩy Âm Dương Huyền Minh Chân công, khí đen nhè nhẹ vờn quanh thân, khí thể của hắn liên tiếp cao thẳng.

Hắn lại đã đạt tới Ngưng Thần cảnh!

Thế nhưng khoe miệng của hắn bắt đầu rướm máu, rõ ràng là thân thể có thương tích.

Lục Viễn Quân đang muốn trả lời, Phương Vọng chợt bay thẳng đến hắn.

Âm -

Tiếng nổ vang ma quái truyền đến từ sau lưng Phương Vọng, làm thân hình hắn chậm lại. Trong điện quang hỏa thạch, Luân Hồi chung chợt run lên, một tiếng chuông càng to hơn vang lên, che giấu tiếng nổ ma quái ở phía, kinh thiên động địa.

Theo tiếng chuông vang lên, tốc độ của Phương Vọng bỗng nhiên tăng lên.

Nam tử áo tím ở xa phía sau nhú mào, ánh mắt khóa chặt Luân Hồi chung, ánh mắt ẩn chứa kinh dị.

Nhìn thấy Phương Vọng đánh tới, Lục Viễn Quân cũng không né tránh, lập tức nhắc chuông vung đi, linh lực bành trướng lấy thế dòi núi lấp biển đánh thẳng hướng Phương Vọng.

Chợt!

Phương Vọng ngưng tụ ra Khí Long quanh thân, hóa thành một con trường long trạng thái khí cường thế rẽ ra linh lực của hắn. Thấy cảnh này, Lục Viễn Quân thu chuông, một lần nữa đẩy chuông ra, trong lòng bàn tay của hắn hiện ra phù văn ma quái.

Tay phải Phương Vọng thu kiếm, tay trái hóa chuông đánh tới.

Hai người nhanh chóng va chạm vào nhau, song chuông tấn công nhau.

Lục Viễn Quân lộ ra mừng rỡ như điên nụ cười trên mặt, nụ cười của hắn dần trở nên dữ tợn, nhưng một giây sau, nét mặt của hắn lại trở nên hoảng sợ, thậm chí lộ ra vẻ không dám tin.

“Không thể nào... Người...” của hắn giống như đã dính lên bàn tay trái của Phương Vọng, không thể động đậy.

Ba con quỷ thần phía sau hắn như gặp được thiên địch, ôm đầu khóc thét, căn bản không dám tấn công Phương Vọng.

Âm Dương Huyền Minh Chân công!

Phương Vọng cảm nhận được phía sau có lực lượng mạnh mẽ đột kích, tay trái của hắn đẩy mạnh về phía trước.

Âm!

Thân xác của Lục Viễn Quân bị đánh nổ, hóa thành sương máu. Gần như ngay lập tức, Phương Vọng xoay người đâm tới một kiếm, Thiên Địa kiếm ý bỗng nhiên bùng nổ, hình thành một luồng kiếm khí lóng lánh sáng chói đánh tới.

Chương 199: Không đỡ nổi một đòn, tư thái vô địch!

Chương 199: Không đỡ nổi một đòn, tư thái vô địch!

Một móng vuốt sắc to lớn màu đen chụp về phía Phương Vọng, giống như một toà núi cao, thế không thể đỡ.

Hai luồng linh lực chạm vào nhau, Thiên Địa kiếm ý cường thế xuyên thủng vuốt sắc màu đen, nhưng kinh phong mạnh mẽ vẫn đẩy lui Phương Vọng. Người xuất thủ chính là nam tử áo tím, tay trái hắn còn đang đối với Phương Vọng, ánh mắt của hắn kinh ngạc, hiển nhiên không ngờ rằng Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng mạnh mẽ như thế, vượt xa kiếm khí Phương Vọng thể hiện ra khi đối chiến với nam tử tóc trắng lúc trước.

Hắn lùi lại, đồng thời Phương Vọng đưa tay đánh một chiêu, thu hồ lô màu đen của Lục Viễn Quân vào trong lòng bàn tay. Hắn nhanh chóng đánh mấy pháp thuật phong ấn vào hồ lô màu đen, sau đó ném vào trong túi trữ vật.

“Ngươi dám!”

Một tiếng rống giận dữ khàn cả giọng truyền đến, chỉ thấy Trần An Thế bay thẳng đến Phương Vọng như bị điên.

Phương Vọng âm thầm kỳ lạ, Lục Viễn Quân và hắn có quan hệ gì, sao hắn có thể liều như thế?

Hắn chú ý tới bên cạnh có một luồng sáng trắng muốn thoát khỏi, lập tức dùng Luân Hồi chung thu lại.

Sau đó, hắn buông lỏng Thiên Hồng kiếm, bắt lấy Luân Hồi chung. Luân Hồi chung hư không biến mất, giống như bị hắn thu vào trong túi trữ vật. Động tác liên tiếp này cực nhanh, Trần An Thế thậm chí còn chưa vọt tới trước mặt hắn.

Nhìn Trần An Thế đột kích, tay phải Phương Vọng sờ vào túi trữ vật, khoát tay, Thiên Cung kích đã xuất hiện trong tay hắn. Tay trái của hắn tóm về bên phải dưới, thuận tay cầm Thiên Hồng kiếm, hai thanh bảo linh bản mệnh giao thoa mở ra.

Một tay trường kích, một tay trường kiếm phát sáng!

Kim Lân Bạch Vũ Y bay phát phối, kinh phong mạnh mẽ thổi ngược tóc dài của hắn, trên khuôn mặt hắn tràn đầy nụ cười khinh miệt.

Tiểu Tử và cự mãng màu đen cùng nhau bay lên trời, giống như hai con giao long giận dữ chiến đấu trên không trung, cực kỳ tráng lệ, dẫn tới rất nhiều tu sĩ phương xa ngẩng đầu nhìn lại.

Trần An Thế vung đao chém về phía Phương Vọng. Một đao kia ẩn chứa lửa giận cực hạn, linh lực giận dữ hóa thành đao, lôi hỏa xen lẫn, giống như thiên nộ.

Phương Vọng mạnh mẽ phóng về phía đao khí lôi hỏa, trong chốc lát, hắn đã trực tiếp biến thành một con Hắc Long to lớn, ngang ngược chém ra đao khí lôi hỏa, đối diện với Trần An Thế.

Theo Phương Vọng xông về phía trước, thân long kéo dài mà ra. Chân long vừa xuất hiện, Tiểu Tử, cự mãng màu đen ở phía xa lập tức có vẻ chỉ đến như thế.

Trần An Thế quá sợ hãi, nhắc đao ngăn cản, kết quả tại bị Hắc Long lập tức đụng vào, đao của hắn trực tiếp bị đụng tan.

Bảo linh bản mệnh, không đỡ nổi một đòn!

Trần An Thế càng mất ý thức.

Hắc Long đè ép hắn phóng đi về phía cột khí màu máu, tiếng long ngâm kinh thiên động địa. Hắc Long kéo dài long thân dài trăm trượng, vẫy rồng cũng ngưng tụ ra đến, lóe ra tia sắc lạnh.

Cửu Long Thần Biến quyết đại viên mãn!

Có lẽ dùng lực lượng của Thiên Cung kích để chống đỡ, giờ khắc này, Phương Vọng dốc hết sức thi triển Cửu Long Thần Biến quyết. Hắc Long ẩn chứa lực lượng hủy diệt cực hạn ép tới thân xác Trần An Thế nổ tung, sương máu nở rộ trước đầu rồng, sau đó bị tan ra.

Sắc mặt nam tử áo tím tái mét. Hắn lập tức ném ra hắc tháp trong tay, hắc tháp nhanh chóng bay tới trước cột khí màu máu, nhanh chóng biến lớn, cao chừng hai trăm trượng, giống như một ngọn núi cản trước Hắc Long.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng tụ, mở ra Đấu Chiến Chân công!

Đấu Chiến Chân công thêm Cửu Long Thần Biến quyết, tốc độ của Hắc Long tăng vọt, thân long xen lẫn lôi điện màu tím.

Ầm!

Hắc tháp trực tiếp bị đụng bay, sắc mặt nam tử áo tím đột biến. Hắn không kịp nghĩ nhiều, dùng thân xác chắn trước cột khí màu máu, song chưởng đẩy về phía trước, linh lực bùng nổ, bao phủ Hắc Long giống như đại dương mênh mông.

Đúng lúc này, nam tử áo tím cảm nhận được lực lượng của Hắc Long!

Không tốt!

Nam tử áo tím bản năng tránh đi sang bên cạnh, cánh tay trái không kịp đuổi theo thân xác, bị tàn nhẫn xé rách tiếp.

Hắc Iona không ai hì nổi đũa vào e©at† khí màu máu. Thea †ienna vana kinh thiên động địa, cột khí màu máu bị đụng tan, gió màu máu đáng sợ nổ tung, núi cây xung quanh bị tách rời ra, đám không hết thi thể cuốn bay về phía chân trời, gió mạnh quét sạch mây trăm dặm, cắt ngang toàn bộ chiến trường. Vô số tu sĩ quay đầu nhìn lại, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng rung động Hắc Long lướt qua tế đàn.

Long...

Chân long?

Tất cả tu sĩ cho rằng mình bị hoa mắt, ngay cả Tiểu Tử, cự mãng màu đen cũng bị dọa dừng lại.

Hắc Long điều động thân long, không chút kiêng kỵ xoay quanh trên không tế đàn, triển lộ thân thể bá khí của chính mình, tiếng long ngâm vang vọng không dừng lại.

Sau xoay quanh mấy vòng, Hắc Long đáp xuống, thân long như tiêu tan, bóng dáng Phương Vọng lộ ra, một tay nhắc kích, một tay cầm kiếm, giống như thần tướng từ trên trời hạ phàm.

Hắn đáp xuống trên tế đàn, ánh mắt nhìn về phía một bóng dáng khác trên tế đài.

Đó là một hồn thể không phân rõ nam nữ, quỳ trên mặt đất, như có gông xiềng vô hình cuốn lấy nó. Nó ra sức giãy dụa, cho dù không có bất cứ tiếng vang gì, cũng có thể cảm nhận được nó đang thét gào, lạnh lạnh kinh dị.

Phương Vọng nhíu mày, đây là vật gì?

“Cửu Long Thần Biến quyết... Người lại luyện Cửu Long Thần Biến quyết tới trình độ như vậy...”

Một âm thanh lạnh buốt truyền đến, giọng điệu khó mà che giấu tức giận.

Chỉ thấy nam tử áo tím cắt tay đạp bước trên không đi tới từ xa. Toà hắc tháp kia đã rơi vào trong tay phải của hắn một lần nữa, cửa sổ các tầng của hắc tháp mở ra, quỷ khí cuộn cuộn tràn ra, bao trùm bầu trời. Từng con ác quỷ đáng sợ ngưng tụ ra từ trong quỷ vụ, tất cả đều gào thét về phía Phương Vọng, nhìn một lượt, căn bản đếm không hết có bao nhiêu lệ quỷ.

“Hủy Thánh bảo của giáo ta... Ngăn Thánh Linh phục sinh... Người đáng chết... Người phải chết!”

Khuôn mặt nam tử áo tím vô cùng dữ tợn, mặt mũi tràn đầy phần nộ, hắn cắn chặt hàm răng, thân thể đều đang run rẩy.

Chương 200: Không đỡ nổi một đòn, tư thái vô địch! (2)

Chương 200: Không đỡ nổi một đòn, tư thái vô địch! (2)

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng Phương Vọng lại ẩn giấu lực lượng như thế

Quan trọng nhất là dự án hấn làm nền gần trăm năm bị hủy, sau khi hấn về giáo phải bàn giao thế nào?

Lúc này, hồn thể trên tế đàn đột nhiên tiêu tán, một mảnh cổ ngọc ó vàng rơi trên mặt đất.

Phương Vọng đang muốn đưa tay đi lấy, nam tử áo tím chột gằm thét một tiếng, vô cùng vô tận lệ quỷ như thiên quân vạn mã đánh tới, quỷ vụ đáng sợ trực tiếp bao phủ tất cả tế đàn.

Quỷ vụ còn đang khuếch tán!

Không đến thời gian ba nhịp thở, quỷ vụ đã bao trùm mảnh đất năm dặm xung quanh. Từng cỗ thi thể bị quỷ vụ cắn nuốt, dọa các tu sĩ Xi Ma tông dồn dập thoái lui.

Từ Cầu Mệnh nâng thái thượng trưởng lão rút lui, Triệu Truyền Càn cũng đang trốn, không dám bị quỷ vụ nuốt chửng.

Ở trong quỷ vụ kia, Phương Vọng bước vào trạng thái Đấu Chiến Chân công đang chiến đấu, lệ quỷ điên cuồng đánh tới từ bốn phương tám hướng đều bị hấn thoải mái diệt sạch. Huyền Dương Thần Kinh khởi động, chín viên hỏa cầu lơ lửng sau ót, lưỡi kích của Thiên Cung kích và lưỡi kiếm phát sáng của Thiên Hồng kiếm đều đốt lên Huyền Dương chân hỏa. Hai binh khí cùng múa, những nơi đi qua, quỷ vụ tiêu tán, không một con lệ quỷ có thể thương tổn được hấn.

Giờ khắc này Phương Vọng thể hiện ra tư thái vô địch, không thể ngăn cản!

Nam tử áo tím đột nhiên giết ra từ trong quỷ vụ, Phương Vọng xoay người, ném đi một kích.

Thiên Cung kích bùng nổ khí thể mạnh mẽ, lấy cực nhanh tốc độ ép về nam tử áo tím.

Tay phải nam tử áo tím lượn lờ nhìn khí đen. Hắn dùng linh lực của mình ngăn cản lưỡi kích Thiên Cung kích, nhưng lực lượng của Thiên Cung kích vượt qua dự đoán của hắn.

“Làm sao có thể... Vì sao Ngung Thần cảnh lại có lực lượng như thế... Kích này rốt cuộc là phẩm giai gì?”

Nam tử áo tím bỗng trợn to hai mắt, trong lòng rỗng giập. Hắn không cách nào đỡ được sự thông dono lúc trước Trana đàn tử của hắn Phương Vọng giết ra từ trong bóng tối, tay phải cầm Thiên Cung kích, muốn dùng kích đâm xuyên hắn.

Phương Vọng không biết nam tử áo tím đang suy nghĩ gì, hắn cũng không ngại Thiết Thiên Thánh giáo thần bí, hắn chỉ muốn giết chết nam tử áo tím.

Cố kỵ sự mạnh mẽ của kẻ địch mà hạ thủ lưu tình sẽ không đòi lấy cơ hội sống, mà chỉ vạn kiếp bất phục!

Hắn nắm Thiên Cung kích trong tay, điều động linh lực toàn thân. Giờ khắc này hắn đồng thời thúc giục Huyền Dương Thần Kinh, Đấu Chiến Chân công, Âm Dương Huyền Minh Chân công, khí thể đạt tới cực hạn, đè ép nam tử áo tím xé rách đám quỷ mệnh mông, một đường hoành hành mấy trăm bước.

Lưỡi kích cách nam tử áo tím lồng ngực không đến tám centimet, ở giữa còn kẹp lấy tay phải của hắn.

Nam tử áo tím chột trợn to hai mắt, trong mắt tràn đầy tơ máu, hắn dùng hết sức mình, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản.

Đêm không hết lệ quỷ lao về phía Phương Vọng như tre già măng mọc, nhưng chúng nó vừa đến gần thì đã bị Huyền Dương chân hỏa thiêu đến hồn phi phách tán.

Đúng lúc này!

Có thứ gì đột nhiên xông ra từ bên cạnh quỷ vụ, há cái miệng to như chậu máu nuốt về phía Phương Vọng. Đó rõ ràng là con hắc mãng to lớn kia.

Trong điện quang hỏa thạch, Phương Vọng lại thi triển Cửu Long Thần Biến quyết lần nữa, hóa thân Hắc Long. Hắc mãng to lớn cắn phải đầu Hắc Long, răng nanh trong miệng lập tức gãy từng khúc, máu tươi vẩy ra. Nó kêu rên một tiếng, lập tức lùi về trong quỷ vụ.

Đôi mắt Hắc Long, cánh tay phải của nam tử áo tím lập tức bị gãy, lồng ngực tức bị đâm đến sục đổ, máu tươi không ngăn được mà phun ra từ trong miệng.

Ầm!

Hắc Long xông ra quỷ vụ che khuất bầu trời, dọa tu sĩ phương hướng này khẽ run rẩy toàn thân.

Bọn họ trấn định nhìn lại, Hắc Long dừng bước, hóa thành từng sợi khí đen tiêu tán. Dáng người Phương Vọng hiện ra từ đó. Kim Lân Bạch Vũ Y dính đầy vết máu loang lổ, từng con kim long giận dữ vờn quanh thân, lại thêm chín viên hỏa cầu sau đầu hắn, trông hắn giống như thiên thần trên quên.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích trong tay, liếc nhìn phía trước.

Chỉ thấy một khe rãnh thật dài xuất hiện trên mặt đất phía trước, dài đến trăm trượng, cứ kéo dài đến trước một tảng đá khổng lồ. Mặt dưới tảng đá lớn vỡ vụn, nam tử áo tím nằm trong khe đá, máu me khắp người, hai chân càng máu thịt be bét hơn, vô cùng thê thảm.

Quỷ vụ sau lưng Phương Vọng quay cuồng kịch liệt, hắc mãng khổng lồ bay ra từ đó. Nó mình đầy thương tích, từng luồng kiếm khí như mưa to trút nước rơi trên thân nó. Đúng lúc này Tiểu Tử xông ra, chính là nó đang phun kiếm khí.

Cho dù sau lưng có hai con cự yêu đang chiến đấu, Phương Vọng cũng không quay đầu lại.

Hắn buông lỏng tay trái, Thiên Hồng kiếm bắn mạnh ra, giống như một đạo luồng sáng trắng, trong nháy mắt đã cắm trên trán nam tử áo tím, mặt ngoài nham thạch sau đầu hắn bắn đầy huyết hoa.

Chết!

Phương Vọng không phớt lờ, nam tử tóc trắng kia đều có thể độn nguyên thần chạy trốn, huống chỉ là nam tử áo tím?

Hắn nhanh chóng giết tới trước thi thể của nam tử áo tím, nâng tay trái lên, lấy ra Luân Hồi chung, chuẩn bị bọc lên thi thể của nam tử áo tím.

Bỗng nhiên!

Thi thể của nam tử áo tím nổ tung, làm Phương Vọng kinh ngạc dùng Hộ Thể Thần Cương ngăn cản xương máu bắn ra.

Bình tĩnh nhìn lại, hắn căn bản không nhìn thấy nguyên thần của nam tử áo tím.

“Phương Vọng Thái Uyên môn, thù này không đội trời chung, ngày sau Thiết Thiên Thánh giáo ta nhất định sẽ san bằng Tu tiên giới Đại Tả!”

Giọng nói oán độc của nam tử áo tím vang lên, quanh quẩn trong thiên địa, khiến người nghe sợ hãi.

Phương Vọng quay phắt sang nhìn lòng đất, theo mặt đất nhìn về phía cuối thiên địa.

Thật nhanh!

Nguyên thần tên này lại độn địa!

Tốc độ như vậy, cho dù là Phương Vọng cũng không đuổi kịp.

Chương 201: Đệ nhất thiên hạ, Ma Quân hiện thân.

Chương 201: Đệ nhất thiên hạ, Ma Quân hiện thân.

Phương Vọng âm thầm nghĩ: “Trái lại, là ta khinh thường cường giả trong thiên hạ.”

Hắn chỉ tán thưởng thủ đoạn chạy trốn của nam tử áo tím khó lường, cũng không tiếc nuôi, hắn đã dốc hết toàn lực giết chết nam tử áo tím rồi.

Thân xác mất rồi, nam tử áo tím ít nhất phải dùng trăm năm mới có thể khôi phục thực lực đỉnh cao. Hơn nữa, hắn nhất định phải tìm thấy thân thể để đoạt xác trong vòng bảy ngày, nếu không nguyên thân rồi sẽ bị lực lượng thiên địa bài xích thành oan hồn, lại không thể đoạt xá nữa.

Đây là tình hình cụ thể tỉ mỉ về đoạt xá Phương Vọng hiểu rõ được từ trong Âm Dương Huyền Minh Chân công.

Về Thiết Thiên Thánh giáo, sau này hãy nói!

Phương Vọng liếc nhìn trên đất, phát hiện không có một cái túi trữ vật, nhẫn trữ vật, tên kia thật là lòng dạ ác độc, trực tiếp nỗ luôn tài sản của mình.

Tiếp theo nên đối phó Xi Ma tông!

Phương Vọng hít sâu một hơi, xoay người sang chỗ khác, Thiên Hồng kiếm bay về phía bên hông hắn, chợt biến mất. ...

Dưới hoàng hôn, dãy núi liên miên.

Trong một ngọn núi, một luồng sáng trắng toát ra từ lòng đất, rơi trước một khối nham thạch, hiện ra hồn thể của nam tử áo tím.

Cho dù đã là trạng thái linh hồn, trên mặt hắn cũng đầy vẻ mệt mỏi.

Nghĩ tới Phương Vọng, khuôn mặt hắn hiện ra vẻ giận dữ, trong mắt đầy ngập sát ý.

“Ghe tởm... Không ngờ rằng ta lại té ngã ở đất man di như thế này...”

Nam tử áo tím lộ ra vẻ hối tiếc, hắn không nên nghe Trần An Thế, đích thân đến đây lược trận.

Thánh Linh tuy quan trọng, nhưng có thể quan trọng bằng tính mạng của mình sao?

Chớ nhìn hắn buông lời hung ác, bây giờ hắn đang cân nhắc có nên về Thiết Thiên Thánh giáo hay không.

Hắn làm mất Thánh Linh Hồn Ngọc, sau khi trở về phải bàn giao thế nào?

Hắn càng nghĩ càng bức mình, chỉ có thể nỗ lực không tới nghĩ những Việc cấp bách là tìm được một bộ thân thể thích hợp để đoạt xác, tu vi không thể yếu, nếu không hắn lại phải trùng tu mấy trăm năm.

Hắn vừa mới chuẩn bị hành động, đột nhiên phát hiện ra điều gì, quay phắt lại, nhìn về phía đỉnh núi.

Mặt trời lặn vừa lúc rơi trên đỉnh núi, chỉ thấy một bóng dáng thần bí đứng trên đỉnh núi nhìn xuống hắn, dọa hắn run sợ trong lòng.

Làm sao có thể!

Ai có thể đuổi theo độn thuật của hắn được?

“Ngươi là kẻ nào?”

Nam tử áo tím trầm giọng hỏi, trong lòng cực kỳ căng thẳng.

Thi triển độn thuật trong thời gian dài, dẫn đến linh lực của hắn đã thiếu hụt, không bao nhiêu sức để chiến đấu.

“Kim Tiêu giáo, Ma Quân.”

Một giọng nữ lạnh băng rơi xuống từ đỉnh núi. Nam tử áo tím nghe thấy, sắc mặt tái mét, lập tức xoay người chạy trốn.

“Thân làm một trong thất thập nhị quân của Thiết Thiên Thánh giáo, Tả Dụ, ngươi có bao giờ nghĩ tới sẽ có ngày chật vật như hôm nay không?”

Giọng nói của Ma Quân như bùa đòi mạng, kéo trái tim nam tử áo tím vào trong vực sâu tuyệt vọng.

Màn đêm giáng lâm.

Phương Vọng và các đệ tử Thái Uyên môn ngồi tĩnh tọa cùng một chỗ. Tiểu Tử nằm sấp trên chân hắc, giống như cá ướp muối, lắc lư đầu rắn.

Các đệ tử khác mặc dù đang ngồi dưỡng thương, nhưng phần lớn người đều không nhìn được nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt tràn ngập kính sợ, hướng tới.

Xi Ma tông kẻ thì chết, kẻ thì trốn. Một trận chiến này, chính đạo có thể nói là đại hoạch toàn thắng, tam đại giáo phái không dốc toàn bộ lực lượng, chỉ điều động bộ phận lực lượng, đã thành công tiêu diệt Xi Ma tông, mạnh mẽ biết bao!

Mà trong một trận chiến này, Phương Vọng có công lớn!

Chỉ cần là tu sĩ tam giáo tham gia chiến đấu đều cho rằng Phương Vọng đã là người đứng đầu Tu tiên giới Đại Tề đương thời.

Ngay cả Phương Hàn Vũ, Cố Ly, Phương Tử Canh cũng không nhìn được nhìn Phương Vọng thêm vài lần. Phương Vọng không chỉ thắng, mà còn thể hiện ra tư thái ngang ngược. Nhìn chung, tất cả kẻ địch, không ai cường thế, khiến người ta sinh ra mơ mộng đối với tu vi của hắn.

Đúng lúc này, một bóng dáng từ trên trời giáng xuống.

Đó chính là phó chương môn Sài Y, nàng đáp xuống trong doanh địa Thái Uyên môn, đưa mắt nhìn lại, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Nhìn thấy nàng đến, mấy trưởng lão đóng giữ ở đây lập tức nghênh đón, báo cáo tình huống.

Tu sĩ tham chiến của Thái Uyên môn cũng không phải ở đây hết, còn có một nhóm người quét dọn chiến trường bên ngoài, mục tiêu quan trọng nhất chính là tìm kiếm chỉ bảo thần bí của Xi Ma tông.

Sài Y nghe một lúc, không nhìn được hướng ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt kinh ngạc giống như bị biểu hiện của Phương Vọng làm cho khiếp sợ.

Phương Vọng cũng không hề để ý ánh mắt quắc tới từ bốn phương tám hướng, hấn đang khôi phục linh lực.

Một trận chiến này kết thúc, linh lực của hấn chỉ còn lại không tới một phần mười, chủ yếu là lúc đánh nam tử áo tím, phá hoại cột khí màu máu tiêu hao phần lớn linh lực.

Phương Vọng thu hoạch không ít chiến lợi phẩm trong chiến đấu, cho nên bây giờ hấn không đi quét dọn chiến trường, dù sao cũng phải để lại chút ngon ngọt cho tông môn, nếu không một trận chiến này đánh vô ích.

Bây giờ, tâm tư của hấn đã bay tới Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Đợi linh lực khôi phục, hấn không định về Thái Uyên môn, mà sẽ trực tiếp khởi hành đi tìm kiếm Thiên Cương Thánh Thể Chân công, sớm ngày tập kết tam đại chân công, xem có thể có hiệu quả kỳ diệu gì.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Sau nửa canh giờ, một âm thanh truyền vào Phương Vọng trong tai: “Đến đây.”

Chu Tuyết!

Phương Vọng lập tức mở mắt, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Chu Tuyết đứng ở bên ngoài, phía đông doanh địa nhìn hấn, nàng vẫn mặc một bộ áo đỏ như cũ.

Phương Vọng đặt Tiểu Tử dưới đất, một mình đứng dậy đi về phía Chu Tuyết.

Hắn đứng dậy, tất cả mọi người nhìn về phía hắn. Khi thấy hắn đi về phía Chu Tuyết, phần lớn mọi người đều thu hồi ánh mắt, Chu Tuyết cũng là nàng và Phương Vọng.

Chương 202: Đệ nhất thiên hạ, Ma Quân hiện thân. (2)

Chương 202: Đệ nhất thiên hạ, Ma Quân hiện thân. (2)

Ánh mắt Cố Ly hơi tối sầm lại, nàng nhắm mắt lại, chuyên tâm nạp khí. Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh lại không có nhiều ý nghĩ. Trong

đám con cháu Phương phủ, Phương Vọng và Chu Tuyết thân thiết nhất, hai người đã lập hôn ước rồi, nói chuyện riêng cũng bình thường.

Chu Tuyết xoay người, đi đến phương xa, Phương Vọng bước nhanh đuổi theo.

Sau khi rời xa doanh địa, Chu Tuyết vẫn chưa mở miệng.

Trong lòng Phương Vọng hơi bối rối, sao nàng không hỏi biểu hiện của ta một chút?

Làm màu trước mặt người khác, còn lâu mới hăng hái bằng làm màu trước mặt Chu Tuyết.

Sau thời gian một nén nhang, Chu Tuyết dừng lại. Nàng nâng tay phải lên, một chiếc la bàn xuất hiện trong tay, rồi một

vòng khí kinh mắt thường có thể thấy được sinh ra, khuếch tán.

Bảo bối này không đơn giản!

Ít nhất là pháp khí tuyệt phẩm!

Lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy la bàn thì đã phán đoán được.

“Được rồi, bây giờ không ai có thể nhìn trộm chúng ta giao lưu, muốn nói gì thì cứ nói đi.”

Chu Tuyết nhìn về phía Phương Vọng, tươi cười đầy mặt, dùng giọng điệu mang chút trêu chọc cười nói.

Phương Vọng nhướn mày, nói: “Người tìm ta, không phải là người nói sao?”

Chu Tuyết tiến lên một bước, đi vào trước mặt hắn. Hai người cách xa nhau không đến ba mươi centimet, mặt đối mặt, khoảng cách như thế khiến trái tim Phương Vọng lỡ nhịp.

“Ta xem dọc theo con đường này người đã sớm muốn khoe khoang, không phải sao?”

Chu Tuyết như cười như không mà hỏi.

Phương Vọng ra vẻ trấn định, bình tĩnh hỏi ngược lại: “Có cái gì phải khoe khoang? Ta khi nào từng thua chứ.”

“Ta lại không nói người muốn khoe khoang gì, sao nhắc tới thắng thua rồi?” “Khụ khụ, nói một chút về Thiết Thiên Thánh giáo đi. Xi Ma tông mời hai vị đại tu sĩ của Thiết Thiên Thánh giáo đến đây, ta chung quy vẫn chưa đủ mạnh, khiến một người trong đó chạy trốn, hắn buông lời hung ác, nói muốn huyết tẩy Tu tiên giới Đại Tà.”

Nói đến đây, Phương Vọng thở dài một hơi.

Chu Tuyết nhìn hắn, trong lòng cảm thán vạn phần.

Tiêu tử này thật có thể làm màu.

Chu Tuyết mở miệng trấn an: “Yên tâm đi, Thiết Thiên Thánh giáo sẽ không đến.”

“Vì sao?”

“Thiết Thiên Thánh giáo ở phía bắc, địa vực của bọn họ cách Đại Tề cách mười mấy vương triều. Dựa theo thời gian mà tính, bọn họ đang bận nội đấu, mà người chạy trốn nọ chỉ cần không thể quay về, tin tức không đến truyền trong Thiết Thiên Thánh giáo được.”

“Nhưng hắn chạy trốn rồi.”

“Yên tâm đi, hắn không trốn thoát được, Kim Tiêu giáo sẽ đuổi giết hắn.”

Thấy Chu Tuyết chắc chắn như thế, mặc dù Phương Vọng không tin lắm, nhưng cũng không tranh cãi.

Không tin thì thế nào, hắn không còn cách nào khác.

Phương Vọng tò mò hỏi: “Thiết Thiên Thánh giáo mạnh cỡ nào? Kiếp trước ngươi có gặp được không?”

“Kiếp trước ta đương nhiên gặp được Thiết Thiên Thánh giáo, hơn nữa ta còn là người của Thiết Thiên Thánh giáo.”

Chu Tuyết cười tủm tỉm nói. Đang khi nói chuyện, nàng lui lại hai bước, xắn tay áo ngồi xuống.

Phương Vọng ngồi xuống theo, hỏi: “Ngươi cũng gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo? Ngươi không phải nói Lục Viễn Quân trở thành đỉnh cao của Tu tiên giới Đại Tề sao, điều này chẳng phải đại biểu cho Tu tiên giới Đại Tề không bị Thiết Thiên Thánh giáo hủy diệt?”

Chu Tuyết hồi đáp: “Đó là đương nhiên, không có ngươi và ta, Thiết Thiên Thánh giáo sẽ không muốn hủy diệt Tu tiên

giới Đại Tề, dự án của Lục Viễn Quân và Trần An Thế sẽ thành công. Hiện tại xem ra, bọn họ vẫn luôn âm thầm ra sức phục vụ vì Thiết Thiên Thánh giáo. Kiếp trước bọn họ thành công, dưới sự duy trì của Thiết Thiên Thánh giáo, Lục Viễn Quân đã trở thành tu sĩ đệ nhất Đại Tề.” một đường công chiếm giang sơn bốn mươi chín triều, trở thành giáo phái tu tiên mạnh mẽ nhất trên mảnh đại lục này. Đại Tề cũng lệ thuộc Thiết Thiên Thánh giáo, chẳng qua vì Lục Viễn Quân chủ động quy hàng, Đại Tề không gặp cảnh tàn sát.”

Phương Vọng cau mày nói: “Nói cách khác, là ta khiến Thiết Thiên Thánh giáo xuất hiện sớm, làm Tu tiên giới Đại Tề có thể nghênh đón tai hoạ ngập đầu sao?”

Chu Tuyết trấn an: “Không thể nghĩ như vậy, là Lục Viễn Quân thiết lập ván cờ để người vào, tin tức chí bảo của Xi Ma tông là do người của bọn họ truyền đi, mà Lục Viễn Quân cũng ở đó, chứng tỏ Lục Viễn Quân muốn giết người.”

“Về phần cái gọi là tai hoạ ngập đầu, cho dù xảy ra, chỉ là người chết khác nhau thôi. Kiếp trước Đại Tề vì chuyển biến vương triều tu tiên, đã chết không biết bao nhiêu bách tính phạm nhân, bây giờ Thiết Thiên Thánh giáo cho dù xuôi nam, cũng chỉ nhằm vào tu tiên giới thôi. Nhìn theo số người tử vong, một đời này không thể đuổi kịp đời trước được. Kiếp trước Đại Tề từng thấy nằm khắp đồng, toàn bộ mặt đất tỉnh mịch, bách tính mười không còn một.”

“Trước kia ta tưởng rằng là do cửu đại giáo phái tranh đấu dẫn đến, bây giờ xem ra, là Trần An Thế, Xi Ma tông đang thu thập hồn phách vì Thiết Thiên Thánh giáo.”

Kể đến việc này, Chu Tuyết vì đó mà thôn thức.

Nàng nghiêm túc nói: “Thiết Thiên Thánh giáo rất mạnh, tuyệt đối không thể chủ động trêu chọc Thiết Thiên Thánh giáo, nhưng bọn họ cũng chỉ mạnh trên mảnh đại lục này thôi.

Hoàng Tụ Kiếm Quân lệnh trong tay người thuộc về thể lực càng mạnh mẽ hơn, chờ người đạt tới Độ Hư cảnh là có thể xuôi nam, đi ra ngoài biển tìm kiếm cơ duyên.”

Độ Hư cảnh!

Phương Vọng hỏi: “Vì sao người nhất định muốn ta ra ngoài biển?”

Chu Tuyết nhìn về phía hắn, nói: “Người có thể cảm thấy thiên phú của mình rất mạnh, nhưng độ khó tu hành cảnh giới sau này cực cao, không phải người bây giờ có thể tưởng tượng. Xuôi nam có thể tiến về động phủ có linh khí thêm dư thừa tu luyện. Hoàng Tụ Kiếm Quân lệnh trong tay người có thể làm cho người đạt được động phủ có linh khí vượt xa, gấp mười động phủ của Thái Uyên môn, đây vẫn chỉ là một chỗ tốt trong đó thôi.”

Gấp mười!

Phirng Vonda hơi đông lòng. “Thánh Linh Hồn Ngọc có ở trong tay người không?”

Chu Tuyết chột hỏi.

Phương Vọng gật đầu, rồi lấy ra mảnh cổ ngọc ố vàng. Đây là thứ trước đó hắn đoạt được trên tế đàn. Thái Uyên môn, Thiên Xu giáo, Huyền Hồng Kiếm tông cũng đang tìm nó, nhưng hắn không lấy ra.

Chương 203: Tiểu thần thông, Cầm Thiên chương đại viên mãn.

Chương 203: Tiểu thần thông, Cầm Thiên chương đại viên mãn.

Hắn trực tiếp ném Thánh Linh Hồn Ngọc cho Chu Tuyết.

Chu Tuyết đón lấy bằng một tay, cảm thán: “Thứ này là bảo bối tốt đấy, loại hồn ngọc này có rất nhiều mảnh, mỗi

mảnh cũng đều cần dự trữ hồn lực khổng lồ, chỉ cần hồn lực đầy đủ, là có thể phục sinh Thánh Linh.”

Phương Vọng tò mò hỏi: “Thánh Linh là gì? Rất mạnh sao?”

Hắn nhớ tới hồn thể thần bí mình nhìn thấy trên tế đàn, bóng dáng đáng sợ kia, chỉ nghĩ đã khiến người ta bất an.

Chu Tuyết hồi đáp: “Đó là quỷ ở thời kỳ Thượng Cổ, mỗi một con quỷ đều có khả năng khác nhau. Kiếp trước, Thiết Thiên Thánh giáo từng phục sinh một Thánh Linh. Đáng tiếc, bọn họ không cách nào khống chế được Thánh Linh, cuối cùng đem lại kiếp nạn ngập trời cho mảnh đại lục này, Thiết Thiên Thánh giáo cũng bởi vậy mà diệt vong. Sau đó, ta đã ra ngoài biển tìm kiếm tiên duyên.”

Phương Vọng nhíu mày, hỏi: “Vậy sinh linh trên mảnh đại lục này chẳng phải sẽ diệt sạch sao?”

“Đương nhiên là không, Thánh Linh cuối cùng bị một vị chí cường giả nhân gian hàng phục, vị chí cường giả kia sau này còn cùng ta phi thăng. Trước khi ta chết, thành tựu của hắn vẫn là điều ta cần phải ngưỡng vọng.”

Kể đến chuyện cũ, giọng điệu Chu Tuyết trở nên cảm thán.

“Khởi Thánh Linh Hồn Ngọc này cho ta được chứ?”

Chu Tuyết chăm chăm vào Phương Vọng hỏi.

Phương Vọng gật đầu nói: “Ngươi cầm đi là được, vốn chính là lấy giúp ngươi.”

Chu Tuyết nhướn mày, hỏi: “Thật à?”

Phương Vọng cười một tiếng, gật đầu một lần nữa.

Hắn vốn muốn nói ngươi tốt xấu là vị hôn thê của ta, tặng bảo vật cho ngươi, thì có làm sao?

Nhưng lời đến khoe miệng, hấn lại không nói nên câu. Chẳng biết tại sao, hấn luôn luôn rất khó đùa giỡn Chu Tuyết.

Chu Tuyết nhìn hấn một cái thật sâu. Nàng thu Thánh Linh Hồn Ngọc vào trong túi trữ vật, sau đó cười nói: “Muốn học gì, nói đi.”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Lần này thì thôi, không học.” cần thiết phải tự tìm khổ.

Thiên Cương Thánh Thể Chân công ít nhất cũng phải giam hấn hai trăm năm, mà trước đó không lâu hấn mới vượt qua năm trăm năm trong Thái Uyên môn, không thể học nữa.

Chu Tuyết nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, như muốn nhìn thấu hấn.

“Người không muốn học, thì ta càng muốn dạy.”

“Ừm? Vì sao?”

“Ta vui lòng. Nghe cho kỹ, đây là tiểu thần thông, có tên là Cầm Thiên chương!”

Chu Tuyết cười một tiếng, trực tiếp bắt đầu truyền thụ pháp môn.

Phương Vọng nghe xong, thầm kêu rên trong lòng. Hấn rất muốn đứng dậy rời khỏi, nhưng thân thể không muốn động.

Hầy!

Vậy thì theo đi!

Phương Vọng bắt đầu nghe giảng nghiêm túc.

Cầm Thiên chương, là một loại tiểu thần thông tương tự phong ấn. Chỉ cần là sinh linh bị hấn bắt vào trong tay, sẽ không thể động đậy, thậm chí ngay cả nguyên thần cũng không thể trốn thoát được. Hơn nữa, tiểu thần thông này còn có thể bắt được vật khổng lồ, nên mới có tên là Cầm Thiên.

Hai nén nhang sau, Chu Tuyết giảng giải xong.

Nàng chú ý tới ánh mắt Phương Vọng thay đổi.

Phương Vọng cũng chú ý tới ánh mắt của nàng, hần lập tức nhắm mắt, ra vẻ phải cẩn thận trải nghiệm, thực chất là hần đang bình ổn tâm trạng.

“Tiểu thần thông này thật không đơn giản, nếu ngươi có thể luyện thành, sau này giết địch càng thêm dễ dàng. Luyện tới đại thành, chờ ngươi theo ta phi thăng thành tiên, bắt lấy một phương thiên địa cũng chỉ là chuyện nhỏ.”

Chu Tuyết nhẹ giọng cười nói, đáng tiếc, Phương Vọng không trả lời nàng.

Nàng cũng không vội, quan sát tỉ mỉ Phương Vọng.

Càng xem Phương Vọng, trong nội tâm nàng càng thưởng thức. Trong lòng nàng, Phương Vọng dần dần trùng hợp với hình ảnh những người thiên mệnh ở kiếp trước.

“Thật chờ mong tương lai của ngươi, không biết ngươi tranh phong nào.”

Chu Tuyết trầm nghĩ như thế trong lòng.

Trong lòng Phương Vọng đang nhắm mắt lại là sụp đổ, không hề vui mừng.

Cho dù đã có kinh nghiệm tu luyện pháp thuật phong ấn năm trăm năm, nhưng tu hành Cầm Thiên chương vẫn tốn hai trăm tám mươi năm của hần.

Tu hành thuật phong ấn thật rất chán, Cầm Thiên chương không chiêu thức, trong hai trăm tám mươi năm này, hần vẫn luôn đả tọa.

Hồi lâu.

Phương Vọng mở to mắt, thở ra một hơi, nói: “Không hổ là tiểu thần thông, khó lường.”

Chu Tuyết hỏi: “Người cảm thấy người cần bao nhiêu năm có thể luyện đến đại thành?”

“Tranh thủ không đến trăm năm đi.”

Phương Vọng chân chừ nói.

Hắn nỗ lực khiến chính mình thoát nhìn không khác gì hai trăm tám mươi năm trước, thậm chí hắn còn miễn cưỡng tươi cười.

Chu Tuyết cho là hắn cảm thấy gian nan, cho nên nét mặt mới mất đương nhiên như thế, thế là nàng trấn an: “Năm tháng người tu hành còn rất dài, không cần phải gấp gáp tu luyện, sau này rút một bộ phận thời gian tu luyện là được.”

Chương 204: Tiểu thần thông, Cầm Thiên chương đại viên mãn. (2)

Phương Vọng gật đầu.

Sau đó Chu Tuyết nói tiếp về Thiết Thiên Thánh giáo, Phương Vọng nghe rất nghiêm túc, nghe nàng kể chuyện, ngược lại có thể khiến cho tâm trạng của hắn chuyển biến tốt đẹp. ...

Giữa trưa ngày kế tiếp, Phương Vọng tìm được Triệu Truyền Càn, nói mình chuẩn bị ra ngoài một khoảng thời gian.

Triệu Truyền Càn cũng không lo lắng cho hắn, trực tiếp đồng ý.

Sau đó, Phương Vọng liền dẫn Tiểu Tử rời khỏi, hắn thậm chí không đi chào hỏi đám người Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ.

Hắn thi triển Ngự Kiếm thuật phi hành. Những nơi đi qua, đệ tử tam giáo đều hướng ánh mắt nóng bỏng về phía hắn.

Đại chiến hôm qua ắt sẽ danh chấn Tu tiên giới Đại Tề, Phương Vọng yên lặng nhiều năm lại một lần nữa trở thành truyền kỳ tu sĩ thiên hạ Đại Tề Một đường phi nhanh.

Sau khi rời xa chiến trường, Phương Vọng nâng hai tay lên, hét dài một tiếng.

Sảng khoái!

Hắn nhần nhin một đêm rồi!

Thật là khó chịu!

Tiểu Tử trong lòng hấn cũng nhô đầu ra, phát ra tiếng kêu theo. Tiếng kêu của nó đương nhiên không phải âm thanh của rắn, mà là tiếng thét của nữ tử.

Nói thật, vô cùng làm màu, rõ ràng là thét chói tai.

“Công tử, tiếp theo đi chỗ nào?”

Tiểu Tử hưng phấn hỏi, nó đã sớm muốn xông xáo khắp nơi, mà không phải luôn giấu ở một chỗ tu luyện.

Chương 204: Tiểu thần thông, Cầm Thiên chương đại viên mãn. (2)

Phương Vọng hồi đáp: “Tìm một chỗ tu luyện mấy ngày trước đã, đợi linh lực khôi phục, chúng ta lại đi tìm Thiên Cương Thánh Thể Chân công, dọc đường du sơn ngoạn thủy.”

“Thiên Cương Thánh Thể Chân công? Công tử muốn tập hợp đủ tam đại chân công rồi!”

Tiểu Tử sợ hãi than, vô cùng cổ vũ.

Phương Vọng xoa đầu rắn của nó, không cần phải nhiều lời nữa.

Phi hành một đường mấy trăm dặm, Phương Vọng đáp xuống trong một mảnh núi rừng, ngồi tĩnh tọa bên cạnh dòng suối nhỏ. Con suối nhỏ này uốn lượn, vòng qua toàn bộ sơn lâm, rồi chảy vào sông lớn.

Cây cối cao lớn thẳng tắp, ánh nắng chiếu vào, hình thành từng chùm sáng mà mắt thường có thể thấy được. Sương mù nhàn nhạt phun trào giữa khu rừng, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nai con lướt qua.

Phương Vọng vận công nạp khí.

Trong thời gian sau này, không ai tới quấy rầy hắn, giai đoạn hiện tại cũng không thể có người đến ám sát hắn, hắn đã đủ mạnh mẽ rồi.

Mấy ngày sau, linh lực của Phương Vọng đã đạt tới giai đoạn dồi dào.

Hắn ngưng tụ ra Luân Hồi chung. Hai nguyên thần trong Luân Hồi chung đã tan thành mây khói. Phương Vọng vốn không muốn hỏi, cho nên bỏ mặc nguyên thần của Lục Viễn Quân, nam tử tóc trắng bị trấn áp diệt sạch.

Tiếp theo, hắn lấy ra hồ lô màu đen của Lục Viễn Quân.

Quỷ khí này hấp thu mấy trăm vạn hồn phách, âm khí âm u, cho dù bị hắn đánh vào phong ấn, vẫn có quỷ khí tràn ra, bên trong có một luồng ma lực đang cuộn trào, hình như muốn xông ra ngoài.

Phương Vọng lấy ra Luân Hồi chung, chính là vì chuẩn bị trấn áp quỷ khí này.

Hắn đặt hồ lô màu đen ở trước mặt, rồi mở ra phong ấn.

Trong chốc lát, miệng hồ lô tuôn ra quỷ khí, nhanh chóng ngưng tụ thành một bóng người.

Đó rõ ràng là Triệu Chân!

Triệu Chân nhìn thấy Phương Vọng, vội vàng giơ tay lên nói: “Phương Vọng rất hứng thú theo dõi hắn, không ngờ rằng hắn lại bị Lục Viễn Quân luyện chế thành khí linh của quỷ khí.

Thấy Phương Vọng không định động thủ, Triệu Chân cười khổ nói: “Ta đã là khí linh, lại không thể siêu thoát, chuyển sinh được nữa. Ta thậm chí đã không tính là hồn phách con người. Người không cần phải diệt ta, dù sao ta đã chết rồi,

nhân quả khi còn sống cũng nên chấm dứt, không bằng giữ lại ma thể này của ta, sau này ta sẽ hết sức phục vụ vì người.”

“Ta đã triệt để hòa làm một thể với Thôn Hồn hồ lô, có thể khống chế lực lượng của nó, có thể giúp người luyện hóa cấm chế của nó.”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Ta đối với quỷ khí không có hứng thú, càng không muốn nuôi quỷ.”

Khi đang nói chuyện, hắn chậm rãi nâng phải lên tay.

Triệu Chân nóng vội, trực tiếp quỳ xuống, liều mạng đập đầu với Phương Vọng, không còn chút phong phạm Thiên tử nào.

Nhìn Triệu Chân không ngừng đập đầu cho chính mình, Phương Vọng chợt cảm thấy thực ra hắn cũng là người đáng thương, chỉ là quả hôm nay là hắn nên được.

Cho dù nói thế nào, Âm Dương Huyền Minh Chân công là Triệu Chân cho hắn.

Lục Viễn Quân đến chết đều không hiểu vì sao Phương Vọng có thể hóa giải Huyền Minh ấn của hắn.

Ánh mắt Phương Vọng lấp lóe, tâm tư như điện.

“Công tử, nếu người không nhìn trúng quỷ khí này, không bằng cho ta đi, ta thường xuyên liên hệ với quỷ quái trong Đại Thánh Động Thiên.”

Tiểu Tử đến góp lời.

Phương Vọng suy nghĩ một lúc, nói: “Cần ta giúp người sao?”

“Không cần, có hắn tương trợ là đủ rồi, chắc hắn cũng không dám làm loạn.”

Tiểu Tử leo đến trước Thôn Hồn hồ lô, phun lưỡi rắn nói.

Triệu Chân ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Tử, nét mặt kinh ngạc.

Một con yêu xà cũng muốn quý khí ư?

Hắn không dám chắc chắn, vội vàng nói: “Ta nhất định sẽ không làm loạn!”

Chỉ cần sống sót là được, hắn đã bất chấp ai làm chủ nhân của hắn.

Phương Vọng gật đầu, sau đó nhìn Tiểu Tử luyện hóa quý khí thể nào. Chỉ thấy Tiểu Tử chăm chú nhìn Thôn Hồn hồ lô, hai mắt bắn ra ánh tím. Phương Vọng rõ ràng cảm giác được một thần thức không kém dò vào trong Thôn Hồn hồ lô.

Nghĩ đến hắc mãng to lớn của nam tử áo tím không những giúp đỡ Tiểu Tử tăng cường khí huyết, ngay cả thần thức cũng tăng cường không ít.

Không sai, con hắc mãng to lớn kia chết rồi, cuối cùng bị Tiểu Tử nuốt. Vì hắc mãng là do Phương Vọng giết chết, tam đại giáo phái cũng không dám ngăn cản, chỉ có thể nhìn Tiểu Tử phung phí của trời.

Triệu Chân chui về trong Thôn Hồn hồ lô, núi rừng yên tĩnh trở lại.

Trong lòng Phương Vọng hơi lo lắng, thế là hắn dùng thần thức của mình chăm chăm vào Thôn Hồn hồ lô, để tương trợ Tiểu Tử bất cứ lúc nào.

Nhưng mà, hướng đi của sự việc hoàn toàn khác với dự đoán của hắn, Tiểu Tử biểu hiện cực kỳ ngang ngược, thậm chí chọc cho Triệu Chân đau khổ kêu rên trong Thôn Hồn hồ lô.

Đây là ra oai phủ đầu à?

Phương Vọng không thể không xem kỹ Tiểu Tử một lần nữa.

Tư thái của tên này ở trước mặt hắn không phải là giả vờ đấy chứ?

Một canh giờ sau.

Một con tử xà khổng lồ giống như giao long rời núi bay tới khoảng không, Phương Vọng ngồi trên đầu rắn, hồn phách Triệu Chân lơ lửng bên cạnh.

Thôn Hồn hồ lô treo trên lưng Tiểu Tử, có vẻ bỏ túi.

“Bảo bối kia tất nhiên là bất phàm, nếu không cũng sẽ không bị Lục Viễn Quân để lại trong mộ của mẫu thân hắn, có thể liên quan đến truyền thừa của Cực Hạo tông.”

Triệu Chân nói một cách nghiêm túc.

Phương Vọng vốn định trực tiếp đi tìm Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhưng nghe Triệu Chân nói Lục Viễn Quân ẩn giấu một đồ vật, thế là hắn có hứng thú.

Có thể món đồ kia có trợ giúp đối với việc tìm kiếm Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Sau khi Thôn Hồn hồ lô bị Tiểu Tử luyện hóa cấm chế, linh hồn Triệu Chân đã bị Tiểu Tử nắm giữ trong tay, một ý niệm trong đầu nó có thể làm Triệu Chân tan thành mây khói. Vì bảo toàn chính mình, Triệu Chân bèn khai ra một bí mật của Lục Viễn Quân.

Chương 205: Triệu Chân kinh ngạc, Tiểu Tử muốn hóa hình.

Chương 205: Triệu Chân kinh ngạc, Tiểu Tử muốn hóa hình.

Theo Lục Viễn Quân nói, bảo bối này được đặt cùng Âm Dương Huyền Minh Chân công, chỉ là Lục Viễn Quân không nghiên cứu ra được, chỉ có thể tạm thời gác lại.

“Lại nói, sao chuyện gì Lục Viễn Quân cũng nói với người?”

Tiểu Tử không nhịn được hỏi.

Triệu Chân trôi bồng bềnh bên cạnh Phương Vọng, thở dài nói: “Sau khi hấn luyện chế ta thành quỷ binh mới thổ lộ lời thật với ta. Hấn bị đè nén quá nhiều chuyện, cần phải phát tiết, mà ta không giống những quỷ binh khác, có ý thức của mình, cho nên hấn muốn nghe xem cái nhìn của ta.”

“Nói mới nhớ, hấn cũng là một người thật đáng buồn, sở dĩ hấn thu thập hồn phách cho Thiết Thiên Thánh giáo, không phải ham đạo pháp cao thâm hơn, mà là muốn mượn lực lượng của Thánh Linh, phục sinh mẹ mình.”

Phương Vọng nghe đến đây, nghĩ đến Chu Tuyết. Mỗi một vị Thánh Linh đều có khả năng khác biệt, hấn là Thánh Linh Hồn Ngọc trong tay Chu Tuyết có bản lĩnh phục sinh?

Khó trách Chu Tuyết muốn.

“Đã như vậy, thì vì sao hấn muốn thiết lập ván cờ cho công tử nhà ta, không nên ần ần vì mẹ mình, cao chạy xa bay sao?”

Tiểu Tử kinh ngạc hỏi.

Triệu Chân buông tay nói: “Nơi vương triều khác sao có thể cho phép hấn đồ sát khắp nơi. Nếu hấn đến đó, sớm muộn gì cũng sống cuộc sống lưu lạc như chuột chạy qua đường, bị tu tiên giới truy sát. Hơn nữa, hấn kinh doanh ở Đại Tề nhiều năm như vậy, khiến hấn từ bỏ tất cả những gì mình nắm giữ, sao hấn có thể cam tâm, quan trọng nhất là hấn mơ ước Thiên Nguyên bảo linh của chủ nhân.”

Mặc dù bị quản chế bởi Tiểu Tử, nhưng hắn vẫn tôn xưng Phương Vọng là chủ nhân, bởi vì hắn nhìn ra được đến Tiểu Tử nghe Phương Vọng, mà không phải loại quan hệ giả vờ nghe theo.

Phương Vọng mới vừa nhận nhin hai trăm tám mươi năm ở Thiên Cung, bây giờ nghe Triệu Chân kể lại chuyện xưa của Lục Viễn Quân, nghe say sưa ngon lành.

Dọc đường sau này, Triệu Chân vừa chỉ đường, vừa lột sạch nội tình của Lục Viễn Quân. Tiểu Tử thỉnh thoảng hỏi, mà Phương Vọng một mực lắng nghe. rất ít mở miệng.... Buổi chiều ngày kế tiếp.

Tiểu Tử chở Phương Vọng đi vào trong một mảnh băng thiên tuyết địa. Nơi này là phương bắc Đại Tề, lại đi thêm tám trăm dặm về hướng bắc thì chính là Bắc Cảnh. Bắc Cảnh cũng là một phương vương triều, cách mỗi trăm năm sẽ xuôi nam tiến đánh Đại Tề, được cho là kẻ địch truyền kiếp của Đại Tề. Từ xưa đến nay, chiến tích tốt nhất của Đại Tề khi đối mặt Bắc Cảnh là đuổi đại quân Bắc Cảnh ra, chưa bao giờ thật sự giết vào Bắc Cảnh. Một là do khí hậu, hai là do đường xá xa xôi.

Dưới sự chỉ dẫn của Triệu Chân, Tiểu Tử đáp xuống trên một ngọn núi tuyết, Phương Vọng rơi xuống đất, Tiểu Tử thu nhỏ thân hình, Thôn Hồn hồ lô dán trên lưng nó trở nên khá lớn.

Một con tử xà cống hồ lô vẫn rất đáng yêu, khiến Phương Vọng không nhịn được dùng mũi chân đi dẫm hồ lô của nó, bị nó hờn dỗi một hồi.

Triệu Chân trôi lơ lửng trên không trung, thâm cảm thán trong lòng: “Thì ra Phương Vọng thích khẩu vị này, khó trách ngày bình thường rất ít xuất đầu lộ diện, chắc là luôn ở trong động phủ...”

Thân làm Thiên tử, có niềm vui thú gì Triệu Chân chưa từng hưởng thụ, nhưng Phương Vọng vẫn làm hấn mở rộng tầm mắt.

Thiên Nguyên bảo linh thật không giống bình thường.

Rất nhanh.

Triệu Chân dừng lại, chỉ vào vách núi bị tuyết trắng mênh mang bao trùm phía trước, nói: “Chính là trong này, chẳng qua sơn môn có cấm chế, cho nên không hiện ra.”

Ánh mắt Phương Vọng ngưng tụ, một luồng kiếm khí giết ra.

Thần Dưỡng Kiếm Khí!

Âm!

Sương mù tuyết bay lên, đá vụn loạn xạ, một cửa hang hiện ra trước mặt Phương Vọng, Triệu Chân, Tiểu Tử.

Triệu Chân nhìn kiếm khí kia về lại trong mắt Phương Vọng, ánh mắt của hấn cũng đại ra.

Đây là kiếm pháp gì?

Truyền thừa của Kiếm Thánh ư?

Triệu Chân không thể hiểu được. Hấn chợt cảm thấy Lục Viễn Quân thật bi ai, không hiểu rõ kẻ địch của mình rốt cuộc mạnh dường nào, ngu xuẩn biết bao.

Tiểu Tử dẫn đầu nhón vào cửa hang. Tiếp theo Triệu Chân cũng trôi qua đó, Phương Vọng thì nhân nhã dạo bước ở phía sau.

Tuyết bay đầy trời phát phối, bóng dáng của hấn trông nhỏ bé như vậy trong băng thiên tuyết địa mênh mông.

Sau khi vào hang động.

Vòng qua một con đường uốn lượn thật dài, bọn họ đi vào một căn phòng đá. Căn phòng rộng rãi, ở trung tâm trung bày một quan tài bằng, vách động xung quanh được khảm nạm ngọn đèn, ánh nến lay động, có thiên địa linh khí tràn vào trong ngọn đèn, hóa thành dầu.

Phương Vọng đi vào trên quan tài bằng, chỉ thấy nắp quan tài trong suốt, một nữ tử nằm bên trong.

Nữ tử thật xinh đẹp!

Chỉ nhìn lần đầu tiên, Phương Vọng đã bị kinh diễm. Gương mặt này tuyệt đối là khuôn mặt đẹp nhất hắn từng gặp. Nàng mặc váy dài trắng, hai tay dán trước bụng dưới, trang dung trên mặt tĩnh xảo, đầu đội hà quan, dung nhan tuyệt mỹ lại lộ ra một khí chất thánh khiết. Da trắng như tuyết, lông mi thật dài cho người ta một loại ảo giác như có thể mở mắt bất cứ lúc nào.

Thoạt nhìn, rất khó cùng tin nàng này đã chết mấy chục năm rồi, nàng phẳng phất như đang ngủ, chỉ là không chịu tỉnh lại.

“Chắc chắc, khó trách sư phụ, chương môn nhớ mãi không quên.”

Phương Vọng thâm cảm thán trong lòng, rồi hắn nhìn về phía Triệu Chân.

Triệu Chân chỉ vào mặt đất dưới thân, nói: “Lục Viễn Quân chôn giấu bảo bối kia ở nơi này.”

Không cần Phương Vọng sai khiến, Tiểu Tử đã bắt đầu đào đất.

Không đến năm nhịp thở, một mảnh phiến đá rơi vào tay Phương Vọng.

Phiến đá này có vẻ ngoài là hình thoi sáu cạnh, nặng chừng hai mươi cân, mặt ngoài khắc đồ án trông thật cổ quái, có người, có yêu ma, như ghi lại sự kiện nào đó ở thời kỳ Thượng Cổ.

Hắn dùng thần thức thăm dò vào trong đó, kết quả bị một luồng lực lượng mạnh mẽ bắn ngược.

Hửm?

Phương Vọng chính là Ngưng Thần cảnh, lại có vật thần thức của hắn không cách nào xông phá, xem ra khối đá này quả thực không đơn giản.

Sau khi đùa nahich một lúc Phương Vong thúc thủ vô sách thế là ném phiến đá vào trong túi trữ vật, sau đó nhìn về phía Tiểu Tử.

Chương 206: Triệu Chân kinh ngạc, Tiểu Tử muốn hóa hình. (2)

Chương 206: Triệu Chân kinh ngạc, Tiểu Tử muốn hóa hình. (2)

Chỉ thấy Tiểu Tử nằm sấp trên quan tài bằng, nhìn chăm chăm vào mẫu thân Lục Viễn Quân.

Phương Vọng mở miệng nói: “Đừng xem, chết mấy chục năm rồi, người không phải còn muốn ăn chứ? Nếu như vậy, ta thật sẽ ghét bỏ người.”

Tiểu Tử xoay người, nhìn Phương Vọng, hỏi: “Công tử, sau này nếu ta hóa hình, hóa thành dáng vẻ này của nàng, được hay không?”

“Người không thể tự tưởng tượng được sao?”

Phương Vọng cau mày nói, cảm thấy tư tưởng của Tiểu Tử hơi nguy hiểm.

Tiểu Tử chớp chớp rần mắt, nói: “Yêu quái hóa hình, đều bắt chước mặt người.”

“Đi thôi, đừng suy nghĩ nữa.”

Phương Vọng xoay người rời đi, Tiểu Tử lập tức đuổi theo.

Triệu Chân bị Thôn Hồn hồ lô dắt theo không nhìn được quay đầu nhìn lại, ánh mắt rơi vào trên quan tài bằng kia.

Trong căn phòng rộng rãi mà u tĩnh, quan tài bằng có vẻ cô độc, tịch liêu như vậy.

Lục Viễn Quân, Trần An Thế vừa chết, sau này e là không ai có thể giúp nàng phục sinh.

Triệu Chân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Phương Vọng.

Từ nay về sau, hắn muốn đi theo nam nhân này.

Hắn chợt sinh ra tò mò đối với tương lai của Phương Vọng.

Sau khi đi ra hang động, Phương Vọng xoay người vung tay áo, chồng chất tuyết trắng ở cửa hang, lại thi triển pháp thuật phong ấn, ngăn cách khí tức ở bên trong.

Tiểu Tử hỏi: “Làm gì đâu, nàng chính là mẫu thân của Lục Viễn Quân, bây giờ không ai giúp nàng phục sinh, nàng sớm muộn gì cũng hư thôi.”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Dễ như trở bàn tay thôi, thù hận giữa ta và Lục Viễn Quân không liên quan đến mẫu thân hắn.”

Dứt lời, hắn xoay người sang chỗ khác, Tiểu Tử lập tức biến lớn, cúi đầu rần. Phương Vọng đáp trên đầu rần, trực tiếp ngồi xuống, sau đó lấy ra bản đồ từ trong túi trữ vật.

Tám bản đồ này rất xa xưa, rất nhiều địa danh đã đổi tên, Phương Vọng khiến Triệu Chân giúp đỡ nhìn xem.

Triệu Chân từ nhỏ ở trong hoàng thất, hiểu rất rõ đối với văn hóa cổ. Sau khi suy nghĩ một phen, hắn chỉ một phương hướng, Tiểu Tử lập tức bay đi.

“Mục đích đến này chắc là ở ngoài Đại Tề, ở trong ranh giới Đại Ngụy, không biết chủ nhân muốn đi tìm gì?”

Triệu Chân tò mò hỏi.

Bây giờ Phương Vọng cách chức chương môn của Thái Uyên môn chỉ thiếu chút nữa, hắn muốn gì, Thái Uyên môn tất nhiên sẽ thỏa mãn, làm gì mà phải đi xa đến vương triều khác?

“Đi tìm Thiên Cương Thánh Thể Chân công.”

Phương Vọng khẽ cười một tiếng, hồi đáp.

Triệu Chân chấn động, nói: “Người muốn thu thập tam đại chân công của Cực Hạo tông? Việc này cũng không dễ dàng như vậy, không nói đến còn có một chân công, không biết tung tích, cho dù tìm được, tiên duyên hư vô mờ mịt.”

Phương Vọng nhìn bản đồ, nói: “Ta đã luyện được Âm Dương Huyền Minh Chân công, Đấu Chiến Chân công, chỉ thiếu Thiên Cương Thánh Thể Chân công. Bản đồ này không giả được, tập hợp đủ trước rồi lại nói. Còn về tiên duyên, có thể đạt được là chuyện tốt, nếu không chiếm được, ta cũng không tổn thất gì.”

Đấu Chiến Chân công?

Triệu Chân sửng sốt, trong lòng liên tục kêu ông trời bất công...

Hắn đã từng nghe nói Phương Vọng nắm giữ Cửu Long Thần Biến quyết của Cực Hạo tông, hiện tại hắn rất hiếu kỳ Phương Vọng rốt cuộc thu được bao nhiêu truyền thừa trong Đại Thánh Động Thiên?

Đại Ngụy ở phía tây Đại Tề, Đại Thánh Động Thiên chính là nơi kẹp giữa hai triều.

Sau khi rời khỏi Đại Tề, Phương Vọng bắt đầu ngự kiếm phi hành, không muốn khiến Tiểu Tử quá rêu rao. Vì thế, Phương Vọng còn đổi một bộ áo đen, đầu đội mũ rộng vành, thay đổi phong cách ngày xưa.

Tiểu Tử nằm sấp trên vai hắn, công hồ lô màu đen, ngược lại vô cùng hợp với hắn. nhìn thấy tình huống thế giới bên ngoài.

“Công tử, nếu không lại về Đại Thánh Động Thiên đi dạo đi?”

Tiểu Tử cười hỏi.

Phương Vọng mắt nhìn phía trước, nói: “Đừng quên khí linh tồn tại.”

Đại Thánh Động Thiên có khí linh. Phương Vọng không thể quên được cảm giác mình bị truyền tống ra ngoài, mặc dù lúc đó tu vi thấp, nhưng khí linh có thể khiến cho hắn không thể động đậy, đủ để thấy sự mạnh mẽ của khí linh.

Cho tới nay đã có trên vạn năm, trong quá khứ tất nhiên có đại tu sĩ đến đây, nhưng Đại Thánh Động Thiên vẫn tồn tại như cũ, đủ để chứng minh khí linh mạnh mẽ cỡ nào.

Một đường đi tới, non xanh nước biếc dần dần bị rừng núi hoang vắng thay thế, đưa mắt nhìn lại, đầy rẫy hoang vu.

Thỉnh thoảng có thể thấy vết chân người, nhưng dường như đều là sơn tặc, đào phạm hai triều thích trốn vào đây nhất, chẳng qua nơi này cũng rất nhiều yêu vật.

Phương Vọng thỉnh thoảng cảm nhận được yêu khí, mạnh nhất đã đạt tới cảnh giới Đại Yêu, tương đương với Linh Đan cảnh.

Hắn không dừng lại, nhanh chóng bay đi về phía Đại Ngụy.

Cách Đại Ngụy càng gần, Phương Vọng gặp càng nhiều tu sĩ, phần lớn đều có vẻ mặt vội vàng, chỉ nhìn thoáng qua nhau, không dám tới gần.

Phương Vọng cũng không sợ. Tu tiên giới Đại Ngụy không thể nào mạnh hơn xa Tu tiên giới Đại Tề được, với thực lực của hắn, không nói quét ngang Đại Ngụy, nhưng muốn chạy trốn, thì không ai cản được.

Thoáng chớp mắt.

Hai ngày thời gian trôi qua.

Dưới sự chỉ dẫn của Triệu Chân và bản đồ, Phương Vọng cuối cùng cũng đi tới nơi cần đến.

Hắn đứng trên đỉnh núi, đưa mắt nhìn lại. Phía trước núi cao san sát, cuối đường chân trời là một mảnh cao nguyên. Một thác nước to lớn chảy thẳng xuống dưới, cao chừng mấy trăm trượng, thanh thế to lớn, hình thành hơi nước hùng vĩ ở cuối sơn lâm.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy thác nước hùng vĩ như thế, cách hơn mười dặm đều có thể nghe được tiếng nổ.

Triệu Chân toát ra, nói: “Chắc hẳn đây là kỳ cảnh đệ nhất Đại Ngụy, Trục Thiên Bộc Bể. Bên trên kết nối eon sânag lớn nhất Đại Nauv: Vi aiand. Có lời truyền rằng vài ngàn năm trước, Trục Thiên Bộc Bể căn bản không tồn tại, là một loại lực lượng siêu phàm cất cao quá nửa cương thổ của Đại Ngụy lên mấy trăm trượng.”

Hắn cũng mới trông thấy Trục Thiên Bộc Bể lần đầu tiên trong cuộc đời, thấy rồi nhìn mà than thở.

Thế nào là lực lượng trời xanh?

Chính là đây!

Chương 207: Trụy Thiên Bộc Bô, danh tiếng truyền đến Đại Ngụy.

Chương 207: Trụy Thiên Bộc Bô, danh tiếng truyền đến Đại Ngụy.

Tiêu Tử hỏi tiếp: “Vậy truyền thừa ở đâu?”

Phương Vọng cầm lấy bản đồ, cẩn thận so sánh. Trên bản đồ quả thực có Vị giang, mà truyền thừa thì ở khúc rẽ ngoặt của Vị, khúc rẽ ngoặt này có thể chính là Trụy Thiên Bộc Bô hay không?

“Đi xem trước một chút đi, phía trước Trụy Thiên Bộc Bô có thành thị, còn có thể tìm hiểu một phen.”

Phương Vọng nói khẽ, sau đó lại lần nữa ngưng kiếm phi hành.

Ngự kiếm phi hành là thuật phi hành cấp thấp nhất, có vẻ không khoe khoang như vậy.

Triệu Chân chui về trong Thôn Hồn hồ lô, sợ bị người nhìn thấy.

Nửa canh giờ sau.

Trong một nhà trọ, Phương Vọng ngồi bên bộ cửa sổ lầu hai, tiểu nhị ngồi đối diện, đang kể về thịnh sự Trụy Thiên Bộc Bô cho hắn nghe.

“Bí cảnh Trụy Thiên hai mươi năm mở ra một lần, cách lần mở ra tiếp theo còn có hai năm. Khách quan, người có thể cảm nhận được linh khí nơi này cực kỳ dồi dào, người hoàn toàn có thể đi thành Trụy Thiên trên Trụy Thiên Bộc Bô tu luyện hai năm. Mặc dù thành Trụy Thiên thành lập không đến trăm năm, nhưng người đứng đầu toàn thành này có tu vi Ngưng Thần cảnh, phóng mắt khắp Tu tiên giới Đại Ngụy, cũng là tu vi số

một số hai. Tu luyện trong đó, cho dù người có kẻ thù đuổi theo, cũng không cần lo lắng.”

Tiểu nhị nói thao thao bất tuyệt, vô cùng nhiệt tình.

Phương Vọng nhìn Trụy Thiên Bộc Bốc bao la hùng vĩ ngoài cửa sổ phương xa, cảm thấy truyền thừa Thiên Cương Thánh Thể Chân công được giấu trong Trụy Thiên Bộc Bốc.

“Kể đến thành chủ thành Trụy Thiên, bí cảnh Trụy Thiên này chính là do hắn phát hiện. Năm đó, hắn rèn luyện thể phách dưới thác nước, trong lúc vô tình tiến vào bên trong. Theo hắn nói. bên trong giống như một thế giới khác, hắn chỉ tìm kiếm một tháng đã bị đuổi ra đây, sau đó hắn chuyển gia tộc đến đây, thành lập thành Trụy Thiên, dùng thời gian trăm năm tổng kết ra quy luật mở ra của bí cảnh Trụy Thiên.”

“Theo bí cảnh lần lượt mở ra, thành tựu không ít đại tu sĩ, tên tuổi bí cảnh Trụy Thiên mới truyền ra. Đến lúc đó, đại tu sĩ, thiên tài của các đại giáo phái, các đại gia tộc Đại Ngụy đều sẽ đến, mỗi một lần vào bí cảnh đều có thể thành tựu uy danh cường giả cái thế. không biết hai năm sau ai sẽ vang danh thiên hạ.”

Nói đến đây, trên mặt tiểu nhị lộ ra vẻ mong ngóng.

Hắn cũng muốn đi tranh phong, nhưng bản thân hắn vô cùng bình thường.

“Đúng rồi, bí cảnh Trụy Thiên lần này có thể dẫn tới tu sĩ, vương triều khác không biết Kiếm Thánh Phương Vọng của Đại Tể có đến hay không. Chắc chắn, Đại Tể lại sinh ra Thiên Nguyên bảo linh, thực sự là không thể tưởng tượng nổi. Khách quan, người nói đi, Thiên Nguyên bảo linh thật sự lợi hại như vậy sao, nghe nói Phương Vọng không đến năm mươi tuổi, đã có thể chém Ngưng Thần cảnh.”

Tiểu nhị chợt dẫn

Tiểu Tử nhô đầu ra từ trong lòng Phương Vọng, dọa tiểu nhị sợ tới mức khẽ run rẩy, nhưng thật sự không tránh đi. Người tu tiên thích nuôi chút ít đồ chơi loạn thất bát tao, hắn đã tập mãi thành thói quen, chỉ là Tiểu Tử xuất hiện quá bất ngờ thôi.

Phương Vọng thuận miệng hỏi đáp: “Làm sao ta biết được, Thiên Nguyên bảo linh há là vật nguoi và ta có thể tưởng tượng được?”

Trong lòng hắn lại mừng thầm.

Thanh danh của hắn đã truyền đi rộng như thế.

Phương Vọng lại hàn huyên một lúc với tiểu nhị, rồi mới dùng linh thạch đuổi đi.

Hắn không chờ lâu, uống hết rượu rồi đứng dậy rời đi, chuẩn bị đi đến thành Trụy Thiên.

Thành Trụy Thiên ở trên Trụy Thiên Bộc Bó, hắn muốn xem thành Trụy Thiên có chỗ tu luyện tốt nào không, nếu có, vậy hắn sẽ ở đây hai năm.

Phương Vọng ngự kiếm phi hành, bay lên theo Trụy Thiên Bộc Bó. Vừa bay, hắn vừa dùng thần thức dò xét tình huống trong thác nước.

Quả nhiên, bên trong có cấm chế mạnh mẽ, khiến hắn có loại cảm giác đối mặt Đại Thánh Động Thiên.

Như vậy xem ra, bí cảnh Trụy Thiên có thể cũng được Cực Hạo tông để lại, cho nên bên trong có giấu Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Phương Vọng vừa nghĩ, vừa phóng qua đỉnh thác nước. Hắn vừa liếc nhìn thì đã thấy một toà thành khổng lồ, ở bên vách núi, ngang qua hai bên bờ Vị giang. Lầu các san sát, tháp cao như núi, đếm không hết tu sĩ ra ra vào vào, các loại yêu

cầm quanh quẩn trên không trung, trên sông còn có người chèo thuyền du ngoạn. cảm giác phi thăng.

Không biết là Tu tiên giới Đại Ngự đã vượt qua Tu tiên giới Đại Tề, hay là nơi Phương Vọng từng đi qua quá ít.

Hắn lập tức bay đến phía thành trì, sau đó du lịch trong thành.

Một canh giờ sau.

Phương Vọng đi trên cầu thang xoắn ốc, bên cạnh không có cửa sổ, chỉ có cửa xép, có thể trực tiếp cúi nhìn xem toàn thành, giờ phút này hắn đang đi trong một toà tháp tu hành.

Thì ra từng tòa tháp cao của thành Trụy Thiên đều là chỗ tu hành, bên trong có động phủ tạm thời. Hơn nữa, trình độ linh khí của động phủ khác nhau. Trong tay Phương Vọng có nhẫn trữ vật của nam tử tóc trắng, trước đó đã phá giải cấm chế, linh thạch, Linh Khí đan bên trong căn bản đếm không xuể, đủ cho hắn tiêu xài.

Phương Vọng có người dẫn đường ở phía trước, dẫn hắn tiến về tầng cao nhất, hưởng thụ động phủ quy cách cao nhất trong thành này.

Một đường đi vào tầng đỉnh tháp, ở đây có ba gian động phủ, người dẫn đường ngừng lại ở cửa một gian động phủ trong cùng, lấy ra một mảnh ngọc bài ấn vào lỗ khảm bên cạnh cửa chính, cánh cổng động phủ mở ra. Sau đó hắn cung kính đưa ngọc bài cho Phương Vọng.

“Khách quan có bất cứ nhu cầu nào, có thể dùng ngọc bài liên hệ ta.”

Tư thái của người dẫn đường rất thấp, khiến Phương Vọng có loại cảm giác về đến khách sạn hiện đại ở kiếp trước.

Tất nhiên, ở khách sạn chưa chắc đã có phục vụ chu đáo như vậy.

Phương Vọng tiếp nhận ngọc bài, sau đó đi vào trong động phủ, thuận thế đóng cửa phòng lại.

Căn động phủ này được trang trí hoa lệ, có giường có bàn, cũng có bồ đoàn, thậm chí còn có ao nước bốc lên khí nóng, vô cùng rộng rãi, khiến người ta hai mắt tỏa sáng.

Chương 208: Truy Thiên Bộc Bô, danh tiếng truyền đến Đại Ngụy. (2)

Chương 208: Truy Thiên Bộc Bô, danh tiếng truyền đến Đại Ngụy. (2)

Tiểu Tử lập tức chui ra, vút Thôn Hồn hồ lô trên mặt đất, nó thì chui vào trong ao ngâm tắm.

Triệu Chân bay ra từ trong hồ lô, cảm thán: “Không ngờ rằng Tu tiên giới Đại Ngụy đã chạy tới một bước này, cũng may Đại Tề chúng ta đã chuẩn bị chuyển biến thành vương triều tu tiên.”

Phương Vọng lại không cảm thán nhiều như vậy, hắn đuổi cái lưng mệt mỏi, nói: “Tu luyện một năm trước đã, chờ ta đột phá một tiểu cảnh giới, lại dẫn các người ra ngoài đi dạo.”

Tiểu Tử, Triệu Chân đương nhiên không dám có ý kiến.

Trong lòng Triệu Chân tò mò, vì sao phải tu luyện một năm?

Sau khi đạt tới Ngưng Thần cảnh, tu luyện một năm có thể có thành quả gì?

Thời gian một năm nhanh chóng trôi qua.

Trong động phủ, Phương Vọng đột phá Ngưng Thần cảnh tầng hai, khí tức tăng vọt, làm cái bàn rung động, mà Triệu

Chân thì kinh ngạc.

Đây chính là Ngưng Thần cảnh đó.

Vừa đột phá Ngưng Thần cảnh, chỉ dùng một năm đã đột phá một tiểu cảnh giới rồi?

Cứ tính như vậy, cho dù sau này càng khó đột phá, Phương Vọng cũng có thể vượt qua Ngưng Thần cảnh trong hai mươi năm...

Phương Vọng không để ý tới nét mặt của Triệu Chân, hắn chuyên tâm củng cố tu vi.

Mấy ngày sau đó, hắn lấy ra lệnh bài đại đệ tử, muốn quan tâm xem các tộc nhân có mạnh khỏe hay không.

Kết quả thần thức dò vào trong đó, hắn phát hiện gần đây lại có mười mấy điểm sáng, chuyện này có ý nghĩa là có hơn mười vị đệ tử đi vào thành Trụ Thiên.

Nửa năm trước, chương môn thông qua lệnh bài đại đệ tử quan tâm hắn, sau khi biết được an nguy của hắn, chắc hắn sẽ không phái người tới tìm hắn, có lẽ là tin tức bí cảnh Trụ Thiên đã truyền đến trong tu tiên giới Đại Tả? người quen hay không.

Chỉ có cái tên Diệp Tường nhìn quen mắt, Phương Vọng suy nghĩ một lát mới nhớ đến, là người năm đó cùng tiến vào Đại Thánh Động Thiên. Nói mới nhớ, Diệp Tường còn nợ hắn ân cứu mạng.

Nếu đã không quen, Phương Vọng lười đi tìm bọn họ, nếu bọn họ gặp phiền phức, hắn lại có thể ra tay.

Phương Vọng đứng dậy, nói: “Đi thôi, ra ngoài đi dạo, xem phong thổ Đại Ngụy.”

Tiểu Tử lập tức nhảy đến trước Thôn Hồn hồ lô, công lên hồ lô, cưỡng ép thu hồi Triệu Chân.

Phương Vọng đội mũ rộng vành, thu thập đơn giản một phen rồi đi ra động phủ.

Hắn đã sớm giao linh thạch cho hai năm, nửa đường ra ngoài cũng sẽ không bị những người khác thay thế.

Sau khi rời khỏi động phủ, Phương Vọng vừa đóng cửa lại, đã nhìn thấy cửa phòng bên cạnh mở ra. Chỉ thấy một nam tử khoác áo xanh đi ra, hắn mặc áo trong màu trắng, khuôn mặt không tính là tuấn lãng lắm, nhưng hai đầu lông mày lộ ra một loại nhuệ khí, có vẻ rất khó dây vào.

Nam tử áo xanh chú ý tới Phương Vọng, hắn lập tức mở miệng nói: “Huynh đệ, trông không quen mặt, tại hạ Hồ Phá Tà, xin hỏi tên huynh đệ là gì?”

Phương Vọng hồi đáp: “Tại hạ Phương Vọng.”

“Hửm? Phương Vọng?”

Hồ Phá Tà rõ ràng từng nghe nói đến thanh danh của Phương Vọng, hắn không khỏi hỏi: “Chính là Phương Vọng của Thái Uyên môn Tu tiên giới Đại Tề đó sao?”

Phương Vọng cười hỏi: “Người cảm thấy ta sẽ là hắn sao?”

Hồ Phá Tà buồn cười, cười nói: “Cũng đúng, người ta chính là Thiên Nguyên bảo linh, lại vừa diệt một phương giáo phái, không có thời gian tới đây.”

Diệt một phương giáo phái?

Xi Ma tông ư?

Tin tức này truyền đi thế nào vậy?

Phương Vọng chế nhạo trong lòng, tin đồn thất thiệt là lưỡi dao, giết người không thấy máu. phải không? Có thể sớm vào ở động phủ như thế này, xem ra lai lịch của Phương Vọng

huynh đệ không đơn giản, hẳn là đến từ Phương gia Đại Ngụy?”

Hồ Phá Tà tò mò hỏi.

Phương Vọng gật đầu, nói: “Đây là lần đầu tiên ta tới tham gia bí cảnh Truy Thiên, trước đó đều đang bế quan tu luyện, bây giờ chuẩn bị ra ngoài đi dạo, xem có thể thăm dò được tình báo nào hữu dụng hay không.”

Hắn nhìn ra tu vi của Hồ Phá Tà.

Huyền Tâm cảnh tăng ba!

Không đơn giản!

Xem ra cũng là nhân vật thiên tài.

“Vậy à, thế thì Phương huynh đệ giống như ta, ta tự tu luyện lên, vẫn luôn tu luyện ở trong gia tộc. Đã như vậy, không bằng người và ta cùng nhau đi dạo, sau này vào bí cảnh Truy Thiên, nếu gặp được, còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Hồ Phá Tà nhiệt tình cười nói.

Phương Vọng ra vẻ khó xử nói: “Thực không dám giấu giếm, ngoại trừ dò xét tình báo, tại hạ còn có một việc tư muốn làm.”

Nghe vậy, Hồ Phá Tà chỉ có thể tiếc hận, nhưng không cưỡng cầu, hai người lại hàn huyên vài câu rồi cùng nhau bay ra ngoài từ cửa xép ở hành lang.

Phương Vọng nhanh chóng đáp xuống trên một lối đi, dạo bước đi tới.

Thành Truy Thiên chiếm diện tích mấy chục dặm, đường đi rất nhiều. Ở đây có tu sĩ, cũng có phạm nhân, dù cho là phạm nhân, cũng là phạm nhân muốn truy cầu tiên đạo.

Nhìn từ điểm này, Đại Ngụy quả thực có thể đã vượt qua Đại Tề, tập tục tu tiên càng thêm nồng đậm.

Phương Vọng đi vào trong biển người. Tiểu Tử nằm sấp trên vai của hắn, ngược lại không thu hút bao nhiêu ánh mắt ven đường, dù sao nuôi rắn không tính là kỳ lạ quý hiếm gì. Hắn thấy có người toàn thân bò đầy bộ cạp, còn có người dắt một con sư tử hai đầu, yêu sủng thiên kỳ bách quái đều có.

Cùng lúc đó.

Trong một tòa lầu các bên sông, một nhóm tu sĩ trẻ tuổi tụ tập ở đây, Diệp Tường, Từ Cầu Mệnh cũng ở trong đó.

Từ Cầu Mệnh noi trước bàn uống trà ánh mắt nhìn về phía mô-đen chiếc thuyền con trên mặt sông. Vị giang bao la, dòng nước chảy xiết, thuyền gỗ trên sông lớn quả thật là nhỏ bé, giống như có thể bị nước sông cuốn trôi bất cứ lúc nào, nhưng thuyền kia cũng không lướt nhanh theo dòng nước, mà cứ dừng ở chỗ đó.

Diệp Tường ngồi ở một bên. Người ngồi trước bàn tổng cộng có năm vị, đều là đệ tử thiên tài của đại giáo phái, tu vi của tất cả đều trên Huyền Tâm cảnh, mà đệ tử khác hoặc đã tọa ngay tại chỗ, hoặc đứng trước bệ cửa sổ thưởng thức phong cảnh.

Chợt, có một người mở miệng hỏi: “Các người nói, Phương Vọng sẽ đến sao? Hắn đã biến mất hơn một năm, chuyện gì đáng giá hắn biến mất lâu như vậy?”

Chương 209: Thịnh sự bảy triều, thiên tài tụ tập.

Chương 209: Thịnh sự bảy triều, thiên tài tụ tập.

Nghe vậy, mọi người nhìn về phía Diệp Tường, dù sao Diệp Tường đến từ Thái Uyên môn, hắn rõ ràng nhất.

Diệp Tường hồi đáp: “Ai mà biết được đâu, chẳng qua các người hy vọng hấn đến, hay không đến?”

Vấn đề này ngược lại khiến mọi người im lặng.

Từ Cầu Mệnh mở miệng nói: “Đương nhiên là hy vọng hấn đến. Đừng quên sở dĩ chúng ta đến, không chỉ là vì cơ duyên của mình, cũng là vì tìm hiểu tình huống của Đại Ngụy. Nếu có thể có người lực áp quần hùng Đại Ngụy, há không làm rạng rỡ cho Đại Tề sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy có lý, sôi nổi phụ họa.

“Nếu Phương Vọng tới, ai có thể cản được?”

“Ha ha ha, vừa nói như vậy, ta lại rất mong đợi.”

“Thực ra Phương Vọng không tới, Từ Cầu Mệnh cũng có tư cách này, đừng quên chính Lữ Trường Ca là đại tu sĩ đứng hàng đầu Tu tiên giới Đại Ngụy.”

“Đúng vậy, Huyền Tâm cảnh đánh bại đại tu sĩ Ngưng Thần cảnh, Đại Ngụy có nhân vật như vậy sao?”

“Như thế xem ra, chúng ta quả thực phải tranh một hơi.”

Các tu sĩ bắt đầu bàn luận, thậm chí bắt đầu nghĩ đến lúc tranh phong cùng Đại Ngụy tu sĩ ra sao.

Đúng lúc này, một nam tu sĩ nhảy lên lầu các, gấp giọng nói: “Tình huống có biến, ngay cả giáo phái của Sở vương triều cũng tới, bọn họ thậm chí còn đi gặp mặt thành chủ, không biết cần gì.”

Sở vương triều!

Sắc mặt của mọi người trầm xuống.

Sở được cho là vương triều số một số hai trong bảy triều, tập tục tu tiên vượt xa Đại Tề, Đại Ngụy. Ngay vài lúc trăm

năm trước, Sở đã chuyển biến thành vương triều tu tiên.

Nếu Sở vương triều cũng tham dự tranh đoạt cơ duyên bí cảnh lần này, đương nhiên là áp lực rất lớn đối với bọn họ.

Diệp Tường nhíu mày hỏi: “Kỳ lạ, Đại Tể chúng ta đến rồi, Đại Sở cũng tới, các người nói phía sau chuyện này không có âm mưu gì đấy chứ?”

Từ Cầu Mệnh gật đầu nói: “Quả thực là có khả năng, Đại Ngụy cố ý gian bí cảnh Trụy Thiên mở ra còn có một năm, có thể còn có tu sĩ của vương triều khác đến đây nữa.”

Vương triều khác!

Sắc mặt của mọi người càng thêm nghiêm nghị.

Từ Thiên Kiêu đứng ở rìa ban công không nhận được trêu chọc nói: “Đến lúc đó, sẽ không phải là tu sĩ bảy triều đều tới chứ, như vậy thì quả nhiên là thịnh sự trăm năm khó gặp.”

Tiếp theo, nàng nhìn về phía Diệp Tường, nói: “Diệp Tường, nếu không người viết thư cho Thái Uyên môn, khiến Thái Uyên môn phái Phương Vọng đến đi, dù sao còn có thời gian một năm.”

Những người khác cảm thấy có đạo lý, đều khuyên bảo Diệp Tường.

Diệp Tường do dự một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, quyết định cầu viện Thái Uyên môn. ...

Vào đêm, Phương Vọng về đến động phủ của mình. Khi hần chuẩn bị đóng cửa, Tiểu Tử đột nhiên nói: “Công tử, nếu không người cứ bỏ mặc ta đi dạo ở bên ngoài đi, có Triệu Chân đi cùng ta rồi, lại thêm tu vi của ta, tất nhiên sẽ không xảy ra chuyện, còn có thể giúp người tìm hiểu tình huống, người cứ an tâm tu luyện đi.”

Nghe vậy, Phương Vọng nhíu mày.

“Công tử, hôm nay ngươi cũng nhìn thấy rồi, có không ít yêu vật ghé qua trong thành, bên cạnh cũng không có chủ làm bạn, trong thành lại thường xuyên có tu sĩ tuần tra, ta sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Tiểu Tử làm nũng nói.

Phương Vọng suy nghĩ một lúc, cũng nên rèn luyện Tiểu Tử. Dù sao từ sau khi ra khỏi Đại Thánh Động Thiên, Tiểu Tử còn chưa từng hành động đơn độc, dần dà, đây cũng không phải là chuyện tốt.

“Vậy thì đi đi, mọi thứ hỏi Triệu Chân nhiều một chút.”

Phương Vọng gật đầu nói.

Tiểu Tử lập tức bái tạ, sau đó vèo một tiếng, đã nhảy xuống từ cửa sổ, biến mất không thấy.

Phương Vọng đóng cửa phòng, sau đó trở về trên giường thả toa tu luyện.

Còn có thời gian một năm, không biết có thể hay không lại đột phá một tiểu cảnh giới không.

Bên kia. trong Thôn Hồn hồ lô, đi theo sau nó. Hắc tò mò hỏi: “Nhìn xem điệu bộ này của ngươi, rõ ràng là có chỗ muốn đi, ngươi muốn đi đâu vậy?”

Đi theo một con rắn, hắc chưa hề chờ mong, chỉ hy vọng con rắn này ít giày vò hắc.

“Đi Hạnh Hoa lâu.”

“Ừm? Đó chính là thanh lâu, ngươi đi làm gì?”

“Tò mò, không được sao?”

Nét mặt Triệu Chân trở nên kỳ quái. Hắc đột nhiên nghĩ đến cảnh Phương Vọng trêu đùa Tiểu Tử, hắc chợt đoán được

một khả năng, hình tượng của Phương Vọng trong lòng hẳn hoàn toàn sụp đổ.

“Người chính là Thiên tử, lẽ nào năm đó chưa từng cải trang đi thanh lâu sao?”

“Tất nhiên là không!”

“Ừm? Nói thật, nếu không ta khiến người sống không bằng chết!”

“Được được được... Đi rồi, đi rồi...”

“Thế thì còn tạm được, đến lúc đó giới thiệu cho ta nhiều một chút.”

Tiểu Tử thoả mãn cười một tiếng, Triệu Chân thì gần như sụp đổ.

Trước khi hắn bị Lục Viễn Quân giết chết, chưa từng nghĩ tới mình sẽ bị một con rắn uy hiếp, hơn nữa còn phải cùng rắn đi dạo thanh lâu.

Rắn đực thì cũng thôi đi, rắn tính bản dâm, thích chui vào thanh lâu, cũng có thể hiểu được.

Nhưng con này là rắn cái!

Tên Phương Vọng rốt cục đã nuôi nó thế nào?...

Đợi Tiểu Tử quay về, đã là bảy ngày sau, nó dò thăm được không ít tình báo.

“Công tử, Lương Tầm Thu Đại Sở nghe nói là Địa Nguyên bảo linh tuyệt phẩm, là thiên tài tuyệt thế ngàn năm khó gặp của Đại Sở, vừa tròn một trăm tuổi, đã thành tựu Ngưng Thần cảnh, hiện trong thành đều là truyền thuyết liên quan tới hắn, cũng có nhắc tới người, nói nếu người đến, thì có trò hay để xem.”

Tiểu Tử nói thao thao bất tuyệt, Phương Vọng vừa nạt khí, vừa lắng nghe.

Triệu Chân trôi bồng bềnh sau lưng Tiểu Tử, thỉnh thoảng bổ sung, nữaai trừ Lừa Tằm Thị bon hồ mà còn nhắc tới nhân vật nhana vân khác.

Phương Vọng biết được Từ Cầu Mệnh cũng tới, ngược lại sinh ra chờ mong với chuyện lần này.

Chu Tuyết cũng có nói, Từ Cầu Mệnh sẽ trở thành chí cường giả nhân gian, đã chứng tỏ Từ Cầu Mệnh sẽ xông ra uy danh trong bí cảnh Trụy Thiên lần này.

Chương 210: Thịnh sự bảy triều, thiên tài tụ tập. (2)

Chương 210: Thịnh sự bảy triều, thiên tài tụ tập. (2)

Cũng không biết Chu Tuyết có đến đây hay không, động tĩnh của bí cảnh Trụy Thiên càng lúc càng lớn, sao không nghe Chu Tuyết từng đề cập trước đó?

Là hiệu ứng cánh bướm, có lẽ kiếp trước Chu Tuyết cũng chưa từng tham gia?

Phương Vọng nghe từng cái tên lợi hại, trong lòng không hề lo lắng.

Không ai có thể ngăn cản hắn đạt được Thiên Cương Thánh Thể Chân công!

Đối thủ càng nhiều, hắn càng hưng phấn.

Huống hồ, những tu sĩ kia chỉ là đến tìm bảo vật, cũng không biết trong bí cảnh Trụy Thiên có Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Tiểu Tử và Triệu Chân nói trọn hai canh giờ, vẫn chưa đủ đã mà kết thúc.

Sau khi nghe xong, Phương Vọng liền nhắm mắt lại.

Triệu Chân nhìn Phương Vọng, muốn nói lại thôi. Hắn chợt cảm nhận được ánh mắt của Tiểu Tử, sợ tới mức chui về trong Thôn Hồn hồ lô. ...

Ngày ngày trôi qua, Phương Vọng chân không bước ra khỏi nhà, tiếp tục tự bế quan.

Theo thời gian trôi qua, ngày bí cảnh Trụy Thiên mở ra càng ngày càng gần. Trên Vị giang thường xuyên xuất hiện bóng dáng tu sĩ đấu pháp, theo tu sĩ của vương triều khác đến, tập tục này càng ngày càng nghiêm trọng.

Ngay cả Từ Cầu Mệnh cũng tham dự trong đó, xông ra uy danh thuộc về mình.

Từ Cầu Mệnh xuất chiến bốn lần, chưa từng bại trận, hắn thậm chí không bị thương, danh tiếng của hắn bắt đầu lưu truyền khắp Đại Ngụy.

Nhật nguyệt luân chuyển.

Cách thời gian bí cảnh Trụy Thiên mở ra chỉ còn lại không tới ba ngày.

Một ngày này, Tiểu Tử ra ngoài quay về, hơn nữa còn dẫn về đến hai người, Phương Vọng mở cửa phòng, đứng dậy tiếp đón.

“Phương Vọng!”

Phương Hàn Vũ có phần kích động, Phương Tử Canh bên cạnh cũng vô cùng hưng phấn. Khi bọn họ gặp được Tiểu Tử thì vô cùng vui mừng, tại nơi lạ lẫm này có thể có hi vọng, trong lòng bọn họ yên tâm rất nhiều.

“Sao các ngươi lại tới đây?”

Phương Vọng tò mò hỏi.

Phương Hàn Vũ cười nói: “Là Chu Tuyết để chúng ta tới, nói trong bí cảnh Truy Thiên có cơ duyên lớn, nhưng không nói với chúng ta người cũng ở đó.”

Phương Vọng nhướn mày, nói: “Nói như vậy, Chu Tuyết vẫn có lòng tin đối với các người, không tệ lắm, Tử Canh bây giờ lợi hại rồi!”

Phương Hàn Vũ nghe được lời trước, nụ cười tràn đầy mặt mũi, nhưng vừa nghe đến nửa câu nói sau, nụ cười của hắn động lại.

Phương Tử Canh hơi đỏ mặt, vội vàng khoát tay nói: “Ta lợi hại chỗ nào, chỉ là trong tay có một dị bảo, Chu Tuyết nói bảo bối này không đơn giản, có thể đem lại hy vọng nghịch thiên cải mệnh cho ta.”

Phương Vọng gật đầu, cũng không hỏi hắn dị bảo là gì, mà hỏi: “Vậy công pháp tu luyện đến thế nào rồi?”

Phương Tử Canh lúng túng nói: “Tư chất ta ngu dốt, đến nay vẫn hết cách, nếu không người truyền công này cho những người khác đi?”

Phương Hàn Vũ nói theo: “Ta cũng không học, chỉ mỗi Cửu Long Thần Biến quyết đã đủ cho ta tu luyện rất nhiều năm rồi.”

Từ sau khi Cửu Long Thần Biến quyết của Phương Vọng danh chấn Đại Tà, hắn cũng hiểu biết truyền thừa trên lưng mình là gì.

Cho dù chỉ nắm giữ đến trình độ Khí Long, Cửu Long Thần Biến quyết vẫn là thủ đoạn mạnh nhất của hắn. Ngoài ra, hắn rất hiếu kì Hắc Long là cấp độ gì, còn cách Khí Long của hắn bao nhiêu tầng cảnh giới?

Phương Vọng cùng Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh ngồi xuống trò chuyện. Nhiều năm không gặp, có thể nhìn

thấy tộc nhân ở đất lại, tâm trạng Phương Vọng trở nên rất không tệ, hòa tan cảm xúc bức bối vì không đột phá được đến Ngưng Thần cảnh tầng ba của hắn.

Nếu lại cho hắn hai tháng, tất nhiên có thể đột phá đến Ngưng Thần cảnh tầng ba, đáng tiếc, bí cảnh Trụy Thiên sắp mở ra.

Phương Hàn Vũ bắt đầu thuật lại thái độ của Thái Uyên môn đối với bí cảnh Trụy Thiên.

Thì ra từ sau trận đại chiến cùng Xi Ma tông kia, tu tiên giới Đại Tề sinh ra kiêng dè đối với Thiết Thiên Thánh giáo và tu sĩ thế giới bên ngoài. Thực lực của nam tử tóc trắng cùng nam tử áo tím mạnh mẽ đến dường quét ngang tu tiên giới Đại Tề. Kết quả là, các đại giáo phái bàn bạc, điều động đệ tử đi ra ngoài lịch luyện, đúng lúc gặp tin tức bí cảnh Trụy Thiên truyền vào bên trong Đại Tề, các đại giáo phái bèn để mắt tới bí cảnh Trụy Thiên.

Một là tranh đoạt cơ duyên, hai là thăm dò thực lực của tu tiên giới Đại Tề so với vương triều khác thì như thế nào.

Hai người Phương Hàn Vũ đã tới hơn một tháng. Căn cứ lời của bọn họ, thiên tài bảy triều tụ tập ở đây, thành Trụy Thiên nghênh đón náo nhiệt trước nay chưa từng có. Vì củng cố sự an toàn của thành Trụy Thiên, các đại giáo phái và gia tộc của tu tiên giới Đại Ngụy đều đến, không chút nào khoa trương, thành Trụy Thiên bây giờ hội tụ bảy phần mười lực lượng của tu tiên giới Đại Ngụy.

“Thành chủ Thành Trụy Thiên Hồ Phá Ma bản tiếng, đến lúc đó hắn cũng sẽ tham dự bí cảnh Trụy Thiên. Chuyện này có ý nghĩ đại tu sĩ bảy triều cũng có thể tham dự.”

Phương Tử Canh rầu rĩ nói.

Tranh đoạt cơ duyên cùng đại tu sĩ, hắn luôn cảm thấy rất nguy hiểm, thế nhưng Chu Tuyệt nhất định muốn hắn tới.

Phương Hàn Vũ cũng không sợ, nói: “Nghe nói bí cảnh Truy Thiên kia còn bao la hơn cả Đại Thánh Động Thiên, chúng ta không tranh phong cùng đại tu sĩ là được.”

Tiểu Tử lại gần, hiếu kì hỏi: “Mục tiêu của đại tu sĩ bảy triệu là gì, có tin tức truyền ra không?”

Phương Hàn Vũ trầm ngâm một lát, nói: “Đại Sở triệu thật giống như muốn đi tìm một pháp bảo siêu việt pháp khí tuyệt phẩm, ngoài ra, ta không nghe thấy tin tức khác.”

Phương Vọng cũng không để ý, hắn trêu chọc nói: “Vào bí cảnh Truy Thiên, ta sẽ hành động đơn độc, các người cũng đừng chết trong bí cảnh, mọi thứ phải cẩn thận, lượng sức mà làm.”

Phương Hàn Vũ gật đầu nói: “Yên tâm đi, ta và Tử Canh cũng không một mực bế quan giống như người. Chúng ta thường xuyên ra ngoài xông xáo, nhất là Tử Canh, bản lĩnh sống sót của hắn hơn xa ta.”

Nghe vậy, Phương Tử Canh co quắp cười một tiếng, rất không quen được người khác khen ngợi.

Chương 211: Vào bí cảnh, quy củ sinh tử.

Chương 211: Vào bí cảnh, quy củ sinh tử.

Ba huynh đệ tiếp tục trò chuyện.

Sau hai canh giờ, Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh cáo từ rồi đi, Phương Vọng vốn định giữ bọn họ, nhưng bọn họ không muốn quấy rầy Phương Vọng tu luyện.

Sau khi vừa phòng đóng lại, Triệu Chân xuất hiện từ bên trong Thôn Hồn hồ lô, nói với sắc mặt nghiêm túc: “Người tên Phương Tử Canh kia, có một luồng hồn lực rất mạnh trên thân,

có lẽ dĩ bảo hần nói là một quý khí còn mạnh hơn cả Thôn Hồn hồ lô.”

Phương Vọng một lần nữa đã tọa trên giường, nhẹ giọng cười nói: “Đây không phải là chuyện tốt sao, chứng tỏ tộc nhân của ta cũng có cơ duyên.”

Đối với Phương Tử Canh, hần vẫn luôn ôm lòng chờ mong.

Phương Tử Canh là con cháu Phương gia chịu khó cố gắng nhất, làm người giản dị, khiêm tốn, tộc nhân như vậy có thể mạnh lên, Phương Vọng rất yên tâm.

Phương gia muốn trở thành thế gia tu tiên mạnh mẽ chân chính thì không thể chỉ dựa vào một mình hần được.

Triệu Chân không khỏi coi trọng liếc mắt một cái, có lẽ đây chính là lực lượng của Thiên Nguyên bảo linh đi, không sợ bị người bên cạnh vượt mặt.

Sau đó, Phương Vọng nhắm mắt, chờ đợi bí cảnh Trụy Thiên mở ra. ...

Hai ngày sau, thành Trụy Thiên vang lên tiếng gõ trống đình tai nhức óc, giống như trống trận. Âm thanh đánh thẳng vào lòng người, khiến tất cả người đang tu luyện hay ngủ cũng mở to mắt.

Phương Vọng cũng giống như thế, hần bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Tiểu Tử đã bắt đầu phấn khởi, hỏi: “Công tử, sau khi tiến vào bí cảnh, ngươi sẽ mai danh ẩn tích sao?”

“Làm sao có thể, đại trượng phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, huống chi thịnh sự như thế, ta phải xông pha giành vinh quanh vì Đại Tề.”

Phương Vọng thuận miệng hồi đáp.

Bạch Y Kinh Hồng cũng không phải chính hấn đặt, trước kia mang mặt nạ, chỉ vì thực lực nhỏ yếu.

Bây giờ mạnh mẽ rồi, mà còn bó tay bó chân, thì một đời này cho dù chứng đạo trường sinh, lại có ý nghĩa gì?

Triêu Chân cảm thán: “Ta bắt đầu chờ mona naƯi quét naanada † eỠ bảy triều.”

Hấn đã từng là Thiên tử Đại Tề, nghe nói Phương Vọng muốn giành vinh quang vì Đại Tề, hấn đương nhiên vui vẻ.

Rất nhanh, Phương Vọng đi ra khỏi động phủ.

Vừa ra cửa, hấn đã nhìn thấy hàng xóm sát vách Hồ Phá Tà.

Thành chủ tên là Hồ Phá Ma, vị Hồ Phá Tà này không là huynh đệ của hấn đây chứ?

Khó trách có thể ở lại động phủ cao cấp như vậy.

“Phương huynh, cùng đi chứ?”

Hồ Phá Tà cười hỏi.

Lần này Phương Vọng không từ chối, vừa lúc có Hồ Phá Tà dẫn đường.

Lúc này, cửa phòng một gian động phủ khác mở ra, một thiếu nữ áo vàng đi tới. Dáng người nàng tiểu xảo, tóc dài tết thành hai bím tóc rơi xuống trước vai, khuôn mặt hoạt bát đáng yêu, nàng duỗi cái lưng mệt mỏi, cổ tay trắng như tuyết, mỗi bên đều đeo một cái vòng ngọc màu đỏ.

“Dương cô nương, cùng đi không?”

Hồ Phá Tà cười hỏi.

Thiếu nữ áo vàng liếc mắt nhìn hấn, nhẹ gật đầu, sau đó nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Ta gọi Dương Cẩm Nhi, người tên gì?”

“Phương Vọng.”

Phương Vọng đáp.

Hắn nhìn không thấu tu vi của Dương Cẩm Nhi, xem ra đối phương nắm giữ một loại pháp thuật ẩn giấu khí tức nào đó, ít nhất Dương Cẩm Nhi không làm hắn cảm giác nguy hiểm.

“Nha”

Dương Cẩm Nhi trả lời một câu, sau đó đóng cửa, thúc giục Hồ Phá Tà dẫn đường.

Hồ Phá Tà chợt cười một tiếng, cũng không biết đang vui điều gì.

Sau đó, Phương Vọng theo hai người bọn họ rời khỏi tháp tu luyện, tiến về bờ sông.

Hai bên bờ Vị giang người đông nghìn nghịt, thật là náo nhiệt. Đây là lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy nhiều tu sĩ tụ tập cùng một chỗ như vậy, còn hùng vĩ hơn cả trận đối chiến với Thanh Thiên Cốc, Xi Ma tông trước đó. Đại Ngụy đều tới rồi sao?”

Hồ Phá Tà cười nói: “Thăm dò bí cảnh lần này quả thực khác biệt ngày xưa, theo tu sĩ sáu triều khác đến, Đại Ngụy không thể không coi trọng hơn nữa.”

Dương Cẩm Nhi trêu chọc nói: “Không sợ vương triều khác hiển uy phong sao?”

“Cho dù thế nào, trải qua thanh thế này, bí cảnh Trụy Thiên xem như nổi danh rồi, đây là chuyện tốt đối với toàn bộ Đại Ngụy.”

Hồ Phá Tà hồi đáp.

Phương Vọng không tham dự cuộc nói chuyện của bọn họ, đội mũ rộng vành, ánh mắt của hắn quét qua, rất nhanh đã tìm

được đoàn người Thái Uyên môn.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh cũng ở trong đó, Phương Vọng cũng không để bọn họ chính che giấu mình đến, cho nên hiện tại các đệ tử Thái Uyên môn đều đang nhìn xung quanh, rõ ràng là tìm hắn.

Không bao lâu sau, Hồ Phá Tà, Dương Cẩm Nhi nói tới nhân vật thiên tài tham dự bí cảnh Truy Thiên lần này.

Hai cái tên Lương Tâm Thu, Từ Cầu Mệnh được nhắc đến nhiều lần, Dương Cẩm Nhi dường như không hiểu rõ đối với nhân vật phong vân bảy triều, vẫn luôn truy hỏi.

Hồ Phá Tà không đề cập đến Phương Vọng. Chỉ bằng điểm này, Phương Vọng biết đối phương đã tin tưởng hắn chính là Phương Vọng Đại Tề, dù sao tu sĩ xung quanh cũng đang trò chuyện, hai chữ Phương Vọng không ít bị nhắc đến.

Từ Cầu Mệnh biểu hiện càng mạnh, thì tôn lên Phương Vọng càng khó lường.

Từ Cầu Mệnh là công nhận thiên tài đứng thứ hai Đại Tề, ngay cả bản thân hắn cũng nói mình hoàn toàn không sánh bằng Phương Vọng.

Thanh danh của Phương Vọng ở thành Truy Thiên, có một phần công lao rất lớn của Từ Cầu Mệnh.

“Phương Vọng? Người bọn họ nói không phải là người đấy chứ?”

Dương Cẩm Nhi bỗng nhiên nhìn về phía Phương Vọng hỏi, đôi mắt của nàng rất to, trong veo như nước, lúc mở to càng có vẻ linh động.

Phương Vọng cười cười, không nói tiếp.

Dương Cẩm Nhi không nói thêm gì nữa, chỉ là tròn mắt xoay quanh, không biết đang suy nghĩ gì. Hồ Phá Tà nhìn về

phía Phương Vọng, cười hỏi: “Sau khi vào bí cảnh, Phương huynh dự định thế nào?”

Phương Vọng cười nói: “Tự tại quen rồi, ta định hành động đơn độc. Nếu đúng lúc gặp Hồ huynh đệ gặp được phiền phức, ta sẽ ra tay, cũng coi như cảm ơn người dẫn đường.”

Chương 212: Vào bí cảnh, quy củ sinh tử. (2)

Chương 212: Vào bí cảnh, quy củ sinh tử. (2)

Hồ Phá Tà cũng không có cảm giác bị xem nhẹ, hắn khoát tay cười nói: “Chuyện một cái nhắc tay mà thôi, không cần phải nói, nhưng có thể được câu nói này của Phương huynh, trong lòng ta càng yên tâm. Nếu chỉ so cùng thiên tài các triều, ta đương nhiên không sợ, nhưng hôm nay ngay cả đại tu sĩ thế hệ trước cũng tham dự, bí cảnh Trụy Thiên lần này e là rất phiền phức.”

Phương Vọng gật đầu, thuận miệng trả lời một câu.

Hắn đã không kịp chờ đợi.

Thanh danh gì, cơ duyên gì, cũng không sánh nổi Thiên Cương Thánh Thể Chân công!

Thời gian nhớ thương càng lâu, Phương Vọng càng chờ mong hiệu quả của tam đại chân công khi tập hợp đủ.

Thời gian tiếp tục chuyển dời.

Hồ Phá Tà và Dương Cẩm Nhi tiếp tục trò chuyện câu được câu không, hào hứng nói chuyện của hai người càng ngày càng thấp, rõ ràng cũng chờ mong bí cảnh Trụy Thiên giống như Phương Vọng.

Tiếng trống thần bí vang vọng không dứt, liên tiếp ở hai bên sông.

Sau gần nửa canh giờ, từng bóng dáng lần lượt bay tới từ phương hướng phủ thành chủ, chừng hơn mười người. Người cầm đầu kia vô cùng khí thế, trong cảm giác của Phương Vọng, hẳn là tu vi Ngưng Thần cảnh tầng bốn, tầng năm, là tồn tại mạnh mẽ nhất trong nhóm người này.

Nghe người xung quanh bàn luận, Phương Vọng biết được thân phận của người kia.

Thành chủ Hồ Phá Ma!

Hồ Phá Ma vừa hiện thân, Hồ Phá Tà bên cạnh Phương Vọng không nói thêm gì nữa, ánh mắt hắn nhìn về phía Hồ Phá Ma vô cùng khó chịu.

Hồ Phá Ma ngừng lại trên bầu trời Vị giang, tu sĩ sau lưng tản ra, đứng ở phía sau giống như đội ngũ.

“Các vị đạo hữu tới từ bảy triều, cách bí cảnh Trụy Thiên mở ra chỉ còn thời gian một nén nhang, tại hạ là thành chủ thành Trụy Thiên, Hồ Phá Ma, chủ trì bí cảnh Trụy Thiên lần này.”

Hồ Phá Ma mở miệng nói, âm thanh to giống như sấm nổ, rất khí phách.

“Bởi vì lần thăm dò bí cảnh này là lần đầu tiên mở ra với sáu triều khác, đề phòng tình hữu nghị bảy triều bị phá hư, ta tự tiện chủ trương, lập mấy điểm quy củ.”

Nghe nói hắn muốn lập quy củ, tuyệt đại đa số tu sĩ đều lộ ra vẻ khinh thường.

Trò hề này nhìn lắm thành quen, chỉ nói thật dễ nghe, nhìn như vì mục đích lớn lao, trên thực tế là vì thoát khỏi phiền phức. Hồ Phá Ma lập quy củ trước, nếu có người chết rồi, thì không liên quan đến thành Trụy Thiên của hắn.

Sau đó, hắn hoàn toàn có thể nói thương vong quá lớn, thành Trụ Thiên không quản được.

Phương Vọng nghe, quy củ không khác mấy so với khi thăm dò Đại Thánh Động Thiên lúc trước.

Tổng kết chính là, cho dù bên trong bí cảnh phát sinh chuyện gì, đều không được mang thù hận ra ngoài, tranh đoạt cơ duyên toàn bằng thực lực.

Sau khi nói xong quy củ, Hồ Phá Ma lại bắt đầu giới thiệu về bí cảnh Trụ Thiên.

Thời gian một nén nhang trôi qua rất nhanh.

Chỉ thấy nước sông cuối sườn đồi nổi lên ánh hào quang bảy màu, Hồ Phá Ma cao giọng nói: “Các vị, theo ta vào bí cảnh.”

Gần mười vạn tu sĩ lập tức bay lên, vô cùng hùng vĩ. Các tu sĩ tự động đi theo sau lưng đám người Hồ Phá Ma, bay về phía Trụ Thiên Bộc Bó.

Bay xuống theo hướng sườn đồi, chỉ thấy trung đoạn Trụ Thiên Bộc Bó xuất hiện ánh hào quang bảy màu, óng ánh chói mắt.

Hồ Phá Ma dẫn đầu chui vào trong thác nước, tu sĩ khác theo sát phía sau như cá diếc sang sông.

Phương Vọng phi hành trong biển người. Hắn nhìn xuống mà đi, có thể cảm nhận được linh khí bàng bạc truyền ra từ bên trong bí cảnh Trụ Thiên.

Linh khí càng thuần hơn nhiều so với hắn linh khí hấp thu ở tháp tu luyện hay Thái Uyên môn. Cảm thụ từ xa, liền làm hắn mừng rỡ, không chỉ là hắn, tu sĩ khác đồng dạng có như thế cảm thụ, cho nên từng cái bắt đầu gia tăng tốc độ.

Phương Vọng theo các tu sĩ chui vào trong thác nước. Tiểu Tử trong lòng hấn run lẩy bẩy, không biết là sợ hãi hay hưng phấn.

Xuyên qua thác nước, một luồng ánh sáng mạnh chiếu rọi trong mắt hấn, cảm giác đã lâu không gặp xuất hiện một lần nữa. Toàn thân hấn ra.

Sau ba nhịp thở, Phương Vọng khôi phục giác quan, hấn lập tức mở to mắt, ánh vào hấn tầm mắt chính là một mảnh trời xanh, bốn phương tám hướng đều là bóng dáng tu sĩ.

Điểm khác với Đại Thánh Động Thiên chính là sau khi bọn họ đi vào cũng không phân tán, mà vẫn tập trung ở một chỗ như cũ.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy không trung phía sau lơ lửng một mảnh ánh hào quang bảy màu, giống như cửa hang. Từng người từng người tu sĩ bay ra từ đó, liên tục không ngừng.

Hấn chỉ liếc mắt nhìn, lập tức đạp kiếm bay về phương xa.

Trong nháy mắt, hấn đã biến mất ở phía cuối thiên địa.

Bí cảnh Trụy Thiên là một mảnh thiên địa độc lập, non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, vạn vật đều có, mà còn có mặt trời chói chang treo ở trên trời.

Phương Vọng vừa ngự kiếm phi hành, vừa lấy ra bản đồ.

Tiểu Tử leo lên bờ vai Phương Vọng, Triệu Chân cũng xuất hiện từ trong Thôn Hồn hồ lô. Tiến vào bí cảnh Trụy Thiên, hấn cũng không cần ẩn giấu linh hồn, dù sao lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm.

Phương Vọng nói thầm: “Bản đồ này chỉ ghi chép vị trí của Trụy Thiên Bộc Bó, nhưng bí cảnh Trụy Thiên lớn như thế, lại nên đi nơi nào tìm đây?”

Triệu Chân cúi người, xem xét bản đồ theo.

Tiểu Tử cũng ngoẹo đầu.

“Tấm bản đồ này tất nhiên còn có huyền cơ, hẳn là không những chỉ dẫn chúng ta tới bí cảnh Trụy Thiên, đi dạo nhiều, có lẽ có thể phát hiện điều gì.”

Triệu Chân trầm ngâm nói.

Phương Vọng cũng nghĩ như vậy, hẳn liếc Tiểu Tử một cái.

Tiểu Tử hiểu ý, cấp tốc nhảy ra, thân rắn biến lớn, phi kiếm dưới chân Phương Vọng chui vào trong túi trữ vật, hẳn thuận thế đáp trên đầu rắn, ngồi xếp bằng xuống, quan sát hình dạng mặt đất sông núi dọc đường.

Âm -

Một đợt tiếng nổ vang truyền đến, Phương Vọng liếc mắt nhìn lại. Đỉnh núi ngoài mười dặm bên trái bị chém đứt, bụi đất cuồn cuộn, chỉ thấy hai tên kiếm tu đang vây công một tu sĩ.

Chương 213: Vượt qua Đại Thánh, Kiếm Tôn Đại Sở.

Chương 213: Vượt qua Đại Thánh, Kiếm Tôn Đại Sở.

Được lắm, vừa vào đã đánh, chẳng lẽ là có thù?

Phương Vọng chỉ liếc mắt nhìn, không phải đệ tử Thái Uyên môn, hẳn cũng sẽ không nhúng tay.

Tiểu Tử tăng tốc đi tới. Thân rắn dài gần mười trượng khí phách biết bao, nó còn phát ra yêu khí cuồn cuộn, xoay quanh thân rắn, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ không dễ chọc.

Dựa theo thân hình của Tiểu Tử, tu sĩ gặp phải ven đường cũng tránh không kịp, không ai dám trêu chọc Phương Vọng.

Thoáng chớp mắt, hai canh giờ đã trôi qua.

Bí cảnh Trụy Thiên rất lớn, phẳng phát vô biên vô hạn, sông nước tung hoành, dãy núi chập trùng, chỉ là rừng cây khá thưa thớt.

“Ta hiểu rồi!”

Triệu Chân bỗng nhiên vỗ tay kêu lên, rồi bắt đầu hưng phấn.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía hắn, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Triệu Chân chỉ vào bản đồ nói: “Đây đã là bản đồ phía ngoài, cũng là bản đồ bên trong. Hình dạng mặt đất của bí cảnh Trụy Thiên giống như bên ngoài, chỉ là dòng sông, rừng cây khác với bên ngoài. Từ nhỏ ta đã nhìn bản cát và bản đồ giang sơn, rất tinh tường hình dạng mặt đất của giang sơn Đại Tề, giờ phút này hình dạng mặt đất xung quanh chúng ta cực kì tương tự biên giới Đại Tề.”

Phương Vọng nghe xong, không khỏi nhìn về phương xa, trải qua Triệu Chân vừa nói như vậy, quả thật có hơi giống.

Đương nhiên, trên thực tế hắn cũng không nhớ kỹ địa mạo của mảnh đất này. Đại Tề lớn như vậy, nơi hắn đi qua không tính là nhiều, thỉnh thoảng còn bị giam mấy trăm năm ở Thiên Cung, làm sao hắn có thể nhớ rõ được, trừ khi có thành trì.

Triệu Chân bắt đầu chỉ đường, Tiểu Tử lập tức chuyển phương hướng.

Phương Vọng bắt đầu cảm thấy may mắn vì không diệt đi Triệu Chân, không thể không nói, vị Thiên tử Đại Tề này thật đúng là có tác dụng.

Theo Tiểu Tử tiến lên một đường, Triệu Chân càng ngày càng xác định giả thuyết của mình là đúng.

“Như thế, xem ra bí cảnh Trụ Thiên cũng được Đại Thánh sáng tạo vạn năm trước. Thật sự là khó lường, hoàn mỹ chế phục hình dạng mặt đất phía ngoài, mà lại đều bao la, mạnh mẽ như thế, khó trách chỉ có Tiên Thần mới có thể hủy diệt hấn và thể lực của hấn.”

Triệu Chân cảm thán.

Hắn đột nhiên cảm thấy hiện tại cũng rất tốt, với thiên phú của bản thân hấn, có thể đi tới một bước nào?

Đi theo Phương Vọng, hấn tất nhiên có thể kiến thức được kỳ cảnh trong thiên hạ, đi nhìn trộm lĩnh vực người phạm không thể tiến vào.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, nói: “Như vậy lại rất bớt việc.”

Bí cảnh Trụ Thiên bao la vô cùng, nếu thật sự mù quáng tìm kiếm Thiên Cương Thánh Thể Chân công, không thể nghĩ ngờ là mò kim đáy biển.

“Đại Thánh đương nhiên lợi hại. Căn cứ truyền thuyết ta nhìn thấy ở Đại Thánh Động Thiên, Đại Thánh đã từng thống nhất mảnh đất này, người suy nghĩ một chút, trên mảnh đất này có bao nhiêu vương triều...”

Tiểu Tử há miệng nói, kể đến truyền thuyết về Đại Thánh, thì nó biết rất nhiều.

Triệu Chân nghiêm túc nghe, hấn cũng muốn hiểu rõ hơn về vị Đại Thánh thượng cổ kia.

Cực Hạo tông chính vì đạt được một phần truyền thừa của Đại Thánh thượng cổ, cho nên tam đại chân công của Cực Hạo tông rất có thể được truyền lại từ Đại Thánh thượng cổ.

Có lẽ cái gọi là tiên duyên, chính là truyền thừa chân chính của Đại Thánh.

Vừa nghĩ tới truyền thuyết Đại Thánh chống lại thần tiên trên trời, trái tim Phương Vọng đã trở nên nóng bỏng.

Hắn muốn trở thành vị Đại Thánh kế tiếp của nhân gian!

Không, hắn muốn vượt qua Đại Thánh!

Dọc đường sau này, âm thanh của Tiểu Tử cùng Triệu Chân chưa từng ngừng lại. Phương Vọng yên lặng lắng nghe, có bọn họ làm bạn, cũng không cô đơn. ...

Hoàng hôn đến.

Phương Vọng rút cục đi tới mục đích. Phía dưới là một dòng sông lớn, khá tương tự Vị giang, mà phía trước có một mảnh hồ lớn, giống như chỗ hai dòng sông tụ hợp. Nơi này hoàn toàn ăn khớp với mục đích trên bản đồ.

Phương Vọng lộ vẻ mặt tươi cười, trong mắt tràn ngập chờ mong. Tiểu Tử cấp tốc rơi vào bên hồ, rồi nói: “Triệu Chân, ngươi đi xuống xem một chút, dù sao ngươi là linh hồn, không sợ nước.”

“A? Nhưng nơi này là bí cảnh, nhờ đâu có trận pháp, cấm chế, ta chẳng phải là hồn phi phách tán?”

Triệu Chân sợ hãi nói.

Ở chung lâu như vậy, hắn cho rằng mình đã rất quen với Tiểu Tử.

Không nghĩ tới con xà yêu kia nhẫn tâm như thế!

Quả thực còn ngoan độc hơn cả tâm đế vương mài!

Tiểu Tử khẽ nói: “Ngươi không đi xuống cũng sẽ hồn phi phách tán.”

Sắc mặt Triệu Chân lập tức khó coi, hắn chỉ có thể run run rẩy rẩy lướt tới mặt hồ.

“Chờ một chút.”

Phương Vọng gọi lại Triệu Chân, sau đó vung tay áo, một thanh phi kiếm nhảy ra, chui vào trong hồ nước.

Triệu Chân thở dài một hơi, cảm kích nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng dùng Ngự Kiếm thuật đại viên mãn thao túng phi kiếm. Hồ này lại sâu đến ba trăm trượng, trong hồ còn có rất nhiều loài cá bơi lội, trái lại không có Yêu vật mạnh mẽ.

Phi kiếm nhanh chóng xuyên qua trong hồ, không gặp phải bất cứ sự ngăn trở nào, càng không đụng phải cấm chế.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Phương Vọng thu hồi phi kiếm, lưỡi kiếm không dị thường, chứng minh nước hồ không có vấn đề.

Phương Vọng nhíu mày, bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

“Chắc là có liên quan đến canh giờ?”

Triệu Chân bỗng nhiên nói.

Phương Vọng nghe xong, lấy ra bản đồ một lần nữa, chú ý tới phía trên bản đồ có mặt trời, vừa lúc đối diện mặt hồ.

“Vậy thì chờ ngày mai xem một chút đi.”

Phương Vọng nói khẽ.

Mới đến, không vội nửa ngày này.

Triệu Chân lắc đầu nói: “Chỉ sợ ngày mai không được, hôm nay ta vẫn luôn quan sát hạo nhật trên trời, phát hiện tuy có phân chia ngày đêm, nhưng ánh sáng mặt trời chậm rãi biến mất, mà không phải mặt trời lặn ở phía tây.” hiện quả thực như thế, hôm nay lúc đi đường, mặt trời vẫn đang ở hướng kia. Phương Vọng nhíu mày, nếu thật sự là như thế, thì phải đợi

bao lâu? “Dù sao đều là đờ, ta xuống dưới xem một lần, nói không chừng có phát hiện.”

Chương 214: Vượt qua Đại Thánh, Kiếm Tôn Đại Sở. (2)

Chương 214: Vượt qua Đại Thánh, Kiếm Tôn Đại Sở. (2)

Tiểu Tử mở miệng nói, rồi liền chui vào đáy hồ. Triệu Chân không kịp phản ứng, đã bị Thôn Hồn hồ lô kéo vào đáy hồ.

Phương Vọng ngồi bên hồ, cẩn thận nghiên cứu bản đồ.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, lấy ra phiến đá thần bí mình đoạt được. Đồ chơi này bị Lục Viễn Quân giấu đi, lại cùng được phát hiện với Âm Dương Huyền Minh Chân công, tất nhiên có liên quan đến tam đại chân công.

Hồi lâu.

Tiểu Tử lao ra từ trong hồ, rơi vào trước người Phương Vọng, miệng nó ngậm một con cá, nuốt chửng. Thân rắn đột nhiên nhô lên một mảnh, trông hơi buồn cười.

“Đáy hồ quả thực không có gì cả.”

Tiểu Tử bất đắc dĩ nói.

Phương Vọng đáp: “Vậy thì chờ một chút.”

Bí cảnh Trụ Thiên nhiều cơ duyên vô số kể, nhưng hắn chỉ để ý Thiên Cương Thánh Thể Chân công, hắn chờ được.

Cứ như vậy, một người một yêu một ma qua đêm ở bên hồ.

Hôm sau trời vừa sáng, ngày mới sáng, Phương Vọng đã chú ý tới mặt trời trên không mặt hồ thoáng xê dịch một chút, nhưng khoảng cách vẫn rất xa.

Thấy thế, hắn lập tức bắt đầu vận công tu luyện.

Triệu Chân ngồi ở bên cạnh, trước mặt bày ra bản đồ cùng phiên đá, hấn sờ cảm, cẩn thận phỏng đoán.

Tới gần lúc giữa trưa, mặt trời vẫn cách phía trên mặt hồ rất xa, cũng không có bất cứ cái tượng gì phát sinh.

Nhưng bờ hồ đối diện lại xuất hiện một người. Người nọ khoác áo bào trắng, bên trong mặc áo đen, tóc hoa râm, nhưng tướng mạo thoát nhìn mới bốn mươi tuổi, khí độ bất phàm. Hấn chỉ nhìn Phương Vọng một chút đã ngồi tĩnh tọa ở bên hồ chờ đợi.

Phương Vọng nheo mắt lại, chẳng lẽ người nọ cũng để mắt tới Thiên Cương Thánh Thể Chân công sao?

Nếu không có bản đồ, người bình thường đi ngang qua nơi đây, sẽ không dừng lại, bởi vì nơi này không có bất cứ trận pháp, cấm chế nào cả. tới hấn.

Thú vị.

Phương Vọng cười, tiếp tục luyện công.

Một canh giờ sau, lại có người đến, đó là một nữ tử áo đen đội mũ rộng vành, trên mặt còn đeo mạng che mặt, chỉ lộ ra cặp mắt. Nàng không tới gần Phương Vọng và nam tử áo bào trắng, ba người cách nhau rất xa, nhưng cũng lựa chọn ngồi tĩnh tọa bên hồ.

“Không nghĩ tới Lam Tâm tiên tử Đại Hàn cũng tới, xin hỏi tiên tử tìm vật gì?”

Nam tử áo bào trắng đối diện mở miệng hỏi, giọng điệu bình tĩnh, âm thanh quanh quẩn trên không mặt hồ.

Nữ tử áo đen được xưng là Lam Tâm tiên tử nhắm mắt lại, hồi đáp: “Không cần hỏi nhiều, có thể tụ tập ở đây, chắc hẳn đều tới vì cùng một vật.”

Nghe vậy, nam tử áo bào trắng cười cười, sau đó nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Vị tiểu huynh đệ này lại có lai lịch ra sao, trông không quen mặt, tại hạ đến từ Đại Sở, tên là Tiêu Thần.”

Phương Vọng mở mắt, hồi đáp: “Ta tên là Phương Vọng, đến từ Đại Tà.”

Tiêu Thần nghe xong, không khỏi nheo mắt lại, vị Lam Tâm tiên tử kia mở to mắt, nhìn về phía Phương Vọng.

“Chính là vị Phương Vọng có được Thiên Nguyên bảo linh kia sao?”

Tiêu Thần hỏi.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Không sai, không biết các hạ là có biết Tiêu Kiếm hay không?”

Tiêu Kiếm, chính là nam tử tóc trắng của Thiết Thiên Thánh giáo trước đó. Phương Vọng lấy được nhẫn trữ vật của hắn, nhìn thấy một phong thư trong nhẫn trữ vật, lộ ra tên của nam tử tóc trắng. Phong thư này, hắn viết cho Tiêu gia Đại Sở, chỉ là chưa kịp gửi ra ngoài.

Đối với Tiêu Kiếm và nam tử áo tím, Phương Vọng vẫn ghi nhớ trong lòng, luôn cảm thấy nhân quả chưa giải.

Tiêu Thần nghe xong, vuốt râu cười nói: “Đó là gia phụ, hắn đã từng là Kiếm Tôn Đại Sở, nhưng hai trăm năm trước hắn đã thoái ẩn, sau này du lịch thiên hạ. Bây giờ danh hiệu Kiếm Tôn do ta kế thừa. Từ khi hắn rời đi, ta đã không còn gặp được hắn nữa, xin hỏi Phương tiểu huynh đệ quen biết gia phụ từ đâu? Hắn gần đây vẫn khỏe chứ?” Phương Vọng rất muốn nói hắn đã chết rồi, nhưng vẫn nhịn xuống.

“Gặp mặt một lần mà thôi, phong thái của hắn làm ta thấy mà khó quên, kiếm ý tự phát, kiếm khí phi phạm, quả nhiên là kỳ nhân thế gian.”

Phương Vọng cảm thán.

Tiêu Thần nghe xong, nụ cười càng sâu hơn, hần cười nói: “Gia phụ quả thực khó lường, có lẽ hần đã chạm đến cảnh giới phía trên Ngung Thần cảnh, không biết đời này ta có thể đuổi kịp hần hay không. Nói mới nhớ, ta trái lại còn ao ước Phương tiểu huynh đệ ngươi, người người mang Thiên Nguyên bảo linh, Ngung Thần cảnh tuyệt đối không phải cực hạn của ngươi.”

Phương Vọng khiêm tốn đáp lại.

Dù sao không có chuyện gì làm, tâm sự với người này cũng không tệ.

Đương nhiên, trò chuyện không phải vì kết giao, ba người bọn họ tụ tập ở đây, tất nhiên có một trận đại chiến bùng nổ, mà lại rất có thể là trận chiến sinh tử.

Phương Vọng đã coi như Tiêu Thần chết rồi.

Trên thực tế, Tiêu Thần cũng coi như Phương Vọng đã chết rồi.

Tiêu Thần vừa hàn huyên, vừa tính toán trong lòng.

Là trực tiếp giết tên này, hay đoạt xá?

Thiên Nguyên bảo linh đó!

Thân thể như vậy, rất khó gặp được.

Lam Tâm tiên tử nhìn Phương Vọng một hồi rồi nhắm mắt lại. Không bao lâu sau, mảnh này hồ nước lâm vào yên lặng.

Tiểu Tử ghé vào trên đùi Phương Vọng, nhìn Tiêu Thần, không ngừng phun lưỡi rắn, không biết suy nghĩ gì.

Cứ như vậy, lại là một ngày một đêm trôi qua.

Mặt trời đã cách khoảng không trên mặt hồ gần thêm một chút, hơn nữa biên độ rõ ràng lớn hơn hôm qua.

Đây là chuyện tốt!

Dù sao bí cảnh Truy Thiên chỉ mở ra một tháng thời gian, Phương Vọng cũng không muốn đợi đến khi kết thúc, mặt trời còn chưa tới khoảng không ngay trên mặt hồ.

Trong những ngày về sau, không có người thứ tư đến.

Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử từ khi sau khi ngồi xuống liền không đứng dậy nữa. Bất rõ ràng. han ho c©ñnda đang đợi mặt trời trên trời. Sau sáu ngày, mặt trời đã cách khoảng không ngay trên mặt hồ không xa, mà buổi chiều một ngày này lại có người thứ tư tới.

Thiên tài đệ nhất Đại Sở, Lương Tầm Thu!

Địa Nguyên bảo linh tuyệt phẩm!

Chương 215: Trận tranh đấu có một không hai, coi trời bằng vung.

Chương 215: Trận tranh đấu có một không hai, coi trời bằng vung.

Hắn mặc cảm y tinh xảo, tay cầm quạt xếp, phong độ nhẹ nhàng, thoát nhìn không đến ba mươi tuổi. Hắn lựa chọn ngồi xuống bên bờ hồ đối diện Lam Tâm tiên tử. Lúc này, bốn người vừa lúc hình thành thế bốn góc.

Tiêu Thần và Lương Tầm Thu rất quen. Hai người trò chuyện rất quen thuộc, hắn thậm chí còn giới thiệu Phương Vọng cho Lương Tầm Thu.

Biết được thân phận của Phương Vọng, Lương Tầm Thu liền liên tiếp nhìn về phía Phương Vọng, nhưng Phương Vọng không quá muốn đáp lời, cho nên hai người chỉ lên tiếng chào hỏi.

Tiêu Thần và Lương Tầm Thu trò chuyện trong chốc lát, rồi mỗi người tự bắt đầu tu luyện.

Tiểu Tử truyền âm hỏi: “Chủ nhân, hai người bọn họ có thể liên thủ hay không?”

Phương Vọng truyền âm hồi đáp: “Nếu liên thủ, vì sao cách xa như vậy, cho dù liên thủ, cũng không làm nên chuyện gì, bọn họ tốt nhất là đừng cản đường của ta.”

Tiểu Tử nghe xong, không khỏi nhìn về phía Lương Tâm Thu phương xa, trong mắt rần toát ra biểu cảm trên tức nhân tính hóa.

Thời gian lại qua một ngày.

Phương Vọng nhìn lên bầu trời, xem chừng đợi thêm hai ngày là có thể chờ được mặt trời treo cao trên không mặt hồ.

Lúc này, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một lũ khí tức nhanh chóng chạy đến Một khí tức trong đó làm hắn quen thuộc, hắn liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy mười mấy tên tu sĩ tu tiên giới Đại Tề bay tới từ chân trời, Phương Hàn Vũ ở ngay trong số đó.

Mười mấy tên tu sĩ này đều ngự kiếm phi hành, đợi đến lúc bọn họ cách hồ nước gần hơn, mới chú ý tới bốn người bên hồ.

“Người nọ là Phương Vọng?”

Chu Bác vui mừng khôn xiết nói. Hắn đưa tay chỉ về hướng Phương Vọng. Cho dù Phương Vọng mặc áo đen toàn thân, đội mũ rộng vành, hắn vẫn liếc cái đã nhận ra.

Lời này vừa nói ra, những người khác đều nhìn lại.

“Giống như thật là hắn!”

“Ba người khác là ai?” “Bọn họ đang làm gì vậy? Sao cảm thấy không thích hợp.”

“Không rõ ràng, cảm giác ba người khác không dễ chọc đâu.”

“Vị kia không phải thiên tài đệ nhất Đại Sở Lương Tầm Thu sao, nghe nói hắn đã đạt tới Ngưng Thần cảnh, hắn là bốn người bọn họ ở đây là muốn cướp thứ gì?”

Các tu sĩ Đại Tề bàn luận âm ỉ. Bọn họ tuy có hiếu kỳ, cũng không dám tùy tiện tới gần.

Phương Hàn Vũ mở miệng nói: “Chúng ta vẫn đừng dò xét nữa, trực tiếp đi thôi. Nói thật, những người chúng ta chưa hẳn có thể giúp được Phương Vọng.”

Lời này vừa nói ra, đám người yên lặng một lát, đều cảm thấy có đạo lý.

Mặc dù Phương Hàn Vũ hơi đả thương người, nhưng sự thật chính là tu vi của bọn họ gộp lại cũng không phải là đối thủ của Ngưng Thần cảnh.

Cuối cùng, bọn họ lựa chọn đi vòng qua hồ nước, bay về phía chân trời.

Phương Hàn Vũ quay đầu, nhìn Phương Vọng một cái thật sâu.

Phương Vọng không nhìn về phía Phương Hàn Vũ, tiếp tục đả tọa luyện công.

Các tu sĩ Đại Tề bắt đầu bàn luận Phương Vọng và Lương Tầm Thu ai mạnh. Lương Tầm Thu đã từng biểu hiện thực lực trong thành Truy Thiên, cực kỳ mạnh mẽ, mà hắn còn lớn hơn Phương Vọng năm mươi tuổi.

Trong thời gian sau đó, lần lượt có tu sĩ đi ngang qua, vừa thấy được tư thế của bốn người Phương Vọng, tất cả thấy không dám tới gần.

Lúc thành chủ thành Truy Thiên Hồ Phá Ma dẫn Hồ Phá Tà đi ngang qua nơi đây, cũng bị hấp dẫn ánh mắt.

“Phương Vọng...”

Hồ Phá Tà híp mắt nhìn lại, tự làm bầm.

Hồ Phá Ma nhướn mày nói: “Ồ? Người nọ chính là thiên tài Thiên Nguyên của Đại Tề sao?”

Hồ Phá Tà gật đầu, nói: “Chính là hấn, ngoài Lương Tâm Thu, hai người khác là ai?”

Hồ Phá Ma cảm thán: “Hai người kia cũng rất bất phàm. Một vị là Kiếm Tôn Đại Sở Tiêu Thần, một vị là Lam Tâm tiên tử của Đại Hàn, giáo chủ một giáo. Hai người này cũng khó gặp địch thủ trong Ngưng Thần cảnh. Chậc chậc” bên ngoài này đờ đay yem ra tiến then sẽ có một trận lona † ranh hổ đấu.”

Nghe vậy, đôi mắt Hồ Phá Tà sáng lên. Thân phận của bốn người này nghe giống như cường giả cái thế, ngày thường một đôi một cũng rất khó nhìn thấy, bây giờ lại có bốn người giăng co.

“Đi thôi, đừng quấy rầy bọn họ.”

Hồ Phá Ma thu hồi ánh mắt.

Hồ Phá Tà cau mày nói: “Nếu không ở lại nhìn xem?”

Hồ Phá Ma cũng không quay đầu trả lời: “Người biết bọn họ muốn chờ bao lâu không, hay là ngươi còn muốn cướp đi chỉ bảo bọn họ muốn từ trong tay bọn họ?”

Hồ Phá Tà nghe xong, cảm thấy có đạo lý, chỉ có thể rời đi theo.

Thế nhưng thỉnh thoảng hấn vẫn quay đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ tiếc nuối.

Cứ như vậy, chuyện bốn người Phương Vọng, Lương Tâm Thu, Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử giăng co ở bí cảnh Truy Thiên truyền ra, nhưng không ai đến đây xem kịch, vì các tu sĩ đều phải cố gắng vì cơ duyên của chính mình.

Hai ngày thời gian trôi qua rất nhanh.

Giờ Ty, cách giữa trưa còn hơn nửa canh giờ.

Bốn người Phương Vọng đều mở to mắt, nhìn mặt trời trên trời chậm rãi xê dịch, nó cách khoảng không ngay trên mặt hồ đã rất gần.

Dần dần, bốn người liên tiếp đứng dậy.

Khi mặt trời vừa lúc dừng ngay trên mặt hồ, thiên địa phảng phất ngưng lại, vạn vật tịch liêu. Bốn người Phương Vọng nhìn thấy mặt trời xuất hiện một luồng ánh sáng dựng thẳng, rơi thẳng xuống trên mặt hồ. Ngay sau đó, nước hồ thuận ánh nắng này cuốn lên, hình thành một bậc thang dài thẽ lỏng, giống như đường lên trời.

Mặt trời bắt đầu xuất hiện màu đậm, rồi hiện ra tinh tượng, phảng phất bầu trời vỡ ra một lỗ thủng lớn, bên ngoài chính là vũ trụ.

Bốn người lập tức vọt lên, cấp tốc bay lên trời, liên tiếp xâm nhập vào trong hạo nhật.

Phương Vọng chỉ cảm thấy trời đất trước mắt quay cuồng, vũ trụ ngôi sao đang xoay tròn với tốc độ cao, hắn không thể không giảm tốc độ. Rất nhanh, tầm mắt đã khôi phục bình thường.

Ở phía trước hắn có đảo nổi to lớn, mặt ngoài không có thực vật, chỉ có c©ỂỂ thành in nên †Ỉ nham thạch. Hắn lập tức bay về phía đảo nổi, Tiêu Thần, Lương Tầm Thu, Lam Tâm tiên tử cũng giống như thế. Bốn người vẫn duy trì một khoảng cách với nhau.

Chương 216: Trận tranh đấu có một không hai, coi trời bằng vung. (2)

Chương 216: Trận tranh đấu có một không hai, coi trời bằng vung. (2)

Đợi đến khi bọn họ lên đảo, Tiêu Thần bỗng nhiên tăng tốc, sau đó xoay người, căn phía trước ba người Phương Vọng.

Tiêu Thần nâng tay phải lên, ngưng tụ bảo linh bản mệnh. Đó là một thanh ngân kiếm tỏa ra hàn khí, cho dù cách xa nhau trăm trượng cũng có thể cảm nhận được hàn ý của nó.

“Ba vị, nếu tất cả mọi người đều đến vì Thiên Cương Thánh Thể Chân công, không bằng phân thắng thua trước đi, bên thắng đi tìm kiếm cơ duyên, người thua đổi cơ duyên khác đi!”

Tiêu Thần mặt không biểu cảm nói, so với hẩn nhiệt tình trước đó tưởng như hai người.

Lương Tầm Thu lắc quạt cười nói: “Ta đương nhiên không có ý kiến, chỉ sợ người thua mà không nhận.”

Khói thuốc súng giữa hai người lập tức dâng lên, bắt đầu tranh phong tương đối.

Hai người dù cũng đến từ Đại Sở, lại giương cung bạt kiếm như thế, cũng thật thú vị.

Toàn thân Lam Tâm tiên tử phát ra ma khí, giống như sương đen vờn quanh thân. Nàng lơ lửng giữa bầu trời sao giống như tà ma thiên ngoại giáng lâm, giọng nói của nàng vang lên theo: “Quân tử ước hẹn? Các người đang nói giỡn sao, chúng ta cũng đã chuẩn bị hồi lâu. Nếu muốn tranh, thì phải quyết tâm liều mạng!”

Nghe vậy, Tiêu Thần, Lương Tầm Thu quay đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt ẩn chứa sát ý.

Phương Vọng nâng tay phải lên, Thiên Hồng kiếm ngưng tụ trong tay. Tiểu Tử vọt lên từ trên bả vai hẩn, dần dần biến

lớn, giống như một con Tử Long chiếm cứ quanh người hắn.

“Ba vị, đừng tranh nữa, ta cho các người một cơ hội cuối cùng, hoặc là chết, hoặc là hiện tại lui ra ngoài.”

Phương Vọng lạnh giọng nói với sắc mặt lạnh lùng, dẫn tới ba người cùng nhau nhìn về phía hắn, đều không nghĩ tới hắn lại cuồng vọng như thế.

Tiêu Thần châm chọc nói: “Thiên Nguyên bảo linh thật sự là khó lường, coi trời bằng vung sẽ chỉ hại người thôi.” chính là chết trong tay ta, người cảm thấy ta không có năng lực coi trời bằng vung sao?”

Sắc mặt Tiêu Thần biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Phương Vọng nâng lên Thiên Hồng kiếm, kiếm khí xuất phát, ba mươi sáu bóng kiếm ngưng tụ ra quanh thân hắn.

Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng!

Khí thế mạnh mẽ của hắn khiến Lương Tầm Thu, Lam Tâm tiên tử nhú mày.

Lam Tâm tiên tử xuất thủ trước, đánh ra một chưởng, ma khí cuộn cuộn hóa thành một hắc trảo to lớn đánh về phía Phương Vọng.

Lương Tầm Thu thì vọt thẳng hướng Phương Vọng, thân như quỷ mị, nhanh như kinh hồng.

Phương Vọng phẩy kiếm, Kim Lân Bạch Vũ Y hiện lên trên thân. Hắn không vung kiếm, mà phóng tới Lương Tầm Thu, ba mươi sáu bóng kiếm như hình với bóng.

Đối diện Phương Vọng, Lương Tầm Thu cảm nhận được một cảm giác áp bách khó tả. Hắn bỗng nhiên múa quạt, mấy trăm thanh đao gió giết ra, thanh thế to lớn.

Ba mươi sáu bóng kiếm chọt giết đến, lấy tốc độ cực nhanh chém sạch đao gió bay thẳng đến Phương Vọng, bao gồm cả hắc trảo to lớn của Lam Tâm tiên tử cũng bị xoắn nát.

Không đến hai nhịp thờ, Phương Vọng đã giết tới trước mặt Lương Tâm Thu.

Lương Tâm Thu chống lại ánh mắt của Phương Vọng, hấn âm thầm kinh hãi.

Đây là ánh mắt gì?

Ánh mắt Phương Vọng vô cùng sắc bén, phảng phất ẩn giấu hai thanh kiếm, hấn đã mở ra Đấu Chiến Tâm.

Khi ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng mang cuồng phong mưa rào đến công kích Lương Tâm Thu, Lương Tâm Thu vừa lui lại, vừa múa quạt ngăn cản. Pháp lực của hấn vô cùng mạnh mẽ, có thể đánh tan kiếm khí của Phương Vọng.

Nhưng mà, ánh mắt Phương Vọng chọt ngưng lại. Hấn rút cục nhắc kiếm đâm đến, tất cả bóng kiếm phía trước cấp tốc ngưng tụ cùng một chỗ, lấy tốc độ không thể tưởng tượng đâm thẳng Lương Tâm Thu.

Ầm! Kiếm khí xuyên thủng Lương Tâm Thu, hấn trừng to mắt, toàn thân run rẩy, máu tươi không thể nén nổi mà tuôn ra từ trong miệng, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, hình như không thể tin được hết thấy mọi chuyện phát sinh trước mắt.

Phương Vọng thuận thế trở tay cầm kiếm, đâm tới phía sau. Ba mươi sáu kiếm Kinh Hồng thoáng hiện rồi ngưng tụ, đi theo lưỡi kiếm của Thiên Hồng kiếm đâm về sau. Bọn chúng hóa thành kiếm khí, thuận theo lưỡi kiếm kéo dài mà tới.

Phụt -

Lưỡi kiếm phát sáng kéo dài mười trượng, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Tiêu Thần rút kiếm đánh tới. Máu tươi bắn ra, mà hắn vẫn còn duy trì tư thế rút kiếm.

Tiêu Thần nhìn lưỡi kiếm phát sáng xuyên thấu lồng ngực mình, hai mắt hắn bỗng trợn lên, ánh mắt vừa sợ vừa giận.

Kiếm thật nhanh!

Kiếm khí thật bá đạo!

Tiêu Thần lần đầu tiên nhìn thấy kiếm pháp như thế, hắn bỗng nhiên lui lại, tay trái điểm tới huyệt đạo ở lồng ngực, muốn cầm máu.

Lương Tâm Thu kia vẫn chưa chết, nhưng hắn cũng bị dọa đến.

Vừa mới giao đấu, hắn đã bị đánh trọng thương, đủ để chứng minh chênh lệch tu vi giữa hắn và Phương Vọng.

Mặc dù hãi hùng khiếp vía, nhưng Lương Tâm Thu cũng không hề từ bỏ, chỉ thấy lồng ngực máu thịt be bét của hắn bắt đầu tự lành.

Phương Vọng lần đầu tiên nhìn thấy tốc độ tự lành như thế, có lẽ là tên này không phải người?

“Công tử, khí tức của hắn không thích hợp!”

Tiểu Tử trầm giọng nói, giọng điệu nghiêm nghị, nó đi tới sau lưng Phương Vọng, đối mặt với Lam Tâm tiên tử đang tới gần.

Phương Vọng nói, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ: “Phí công giã giũa thôi!”

Hắn thu Thiên Hồng kiếm vào trong không gian bảo linh, rồi ngưng tụ ra Thiên Cung kích, giờ khắc này, hắn muốn làm thật!...

Mặt trời đỏ treo cao, một gốc đại thụ thanh thiên cao vút trong mây đứng thẳng giữa dãy núi. Đường kính thân cây vượt qua trăm trượng, nhánh cây hùng tráng, lá cây dày đặc, mỗi một phiến lá cây cũng lớn như một căn phòng vậy. Từng sợi dây mây rơi xuống, phần đuôi đều là cái bọc màu người còn đang hơi rung động.

Hồ Phá Ma, Hồ Phá Tà đứng trên đỉnh núi, đôi mắt nhìn chăm chăm đại thụ cao tận trời phương xa.

Không chỉ là bọn họ, mà còn có mấy trăm tên tu sĩ phân tán ở từng phương hướng. Bọn họ cũng để mắt tới yêu thụ khổng lồ phía trước, bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được yêu thụ khổng lồ phát ra linh khí bàng bạc. Rất rõ ràng, trên cây có ẩn giấu bảo bối.

Chương 217: Sống chết có số, người mạnh nhất thiên hạ này.

Chương 217: Sống chết có số, người mạnh nhất thiên hạ này.

Phương Tử Canh cũng ở trong số đó, hẩn hành động đơn độc, đứng một mình phía sau nham thạch, cẩn thận từng li từng tí quan sát phương xa.

Hồ Phá Tà mở miệng nói: “Đại ca, người nói Phương Vọng, Lương Tầm Thu, Đại Sở Kiếm Tôn, mà còn có vị kia Lam Tâm tiên tử, bốn người bọn họ ai có thể thắng?”

Trong đầu hẩn tràn đầy suy nghĩ về chuyện này, không phải là hẩn quan tâm Phương Vọng, hẩn thuần túy chỉ là tò mò.

Hẩn cũng có một trái tim muốn danh chấn thiên hạ. Uy danh của Phương Vọng làm hẩn ao ước, hẩn rất hiếu kỳ Phương Vọng đối mặt những đại tu sĩ thành danh đã lâu kia sẽ có biểu hiện như thế nào.

Hồ Phá Ma nhìn chăm chăm phương xa, không chút suy nghĩ nói: “Kiếm Tôn Đại Sở Tiêu Thần, kiếm của hắc đã nhập đạo, trong kiếm tu bảy triều, chỉ có Kiếm Thánh Đại Tề ngày xưa có thể chống lại với hắc, nhưng Kiếm Thánh đã chết rồi, trong mắt ta, phần thắng của hắc là lớn nhất.”

“Tiếp theo là Lương Tâm Thu, người này có huyết mạch đặc thù, thân như yêu thú man hoang, khí huyết như dung nham, chưa hắc không có phần thắng.”

“Lam Tâm tiên tử tuy là một nữ giới, nhưng nàng là giáo chủ ma giáo đệ nhất Đại Hàn, thực lực thâm sâu khó dò.”

“Về phần Phương Vọng, mặc dù trẻ tuổi, nhưng hắc đã lấy sức một mình đánh tan hai Ma giáo của tu tiên giới Đại Tề, ta cũng không nhìn thấu hắc.”

Sau khi nghe xong, Hồ Phá Ma không nhịn được trợn mắt, tức giận nói: “Đại ca, người có thể nói chút gì hữu dụng không?”

Hồ Phá Ma cười ha hả nói: “Ta không phải đã nói rồi sao, ta coi trọng Tiêu Thần nhất.”

Lúc này, phía trước truyền đến âm thanh vù vù quỷ dị, như bày ong, lại như tiếng gió, hấp dẫn ánh mắt của tất cả tu sĩ, huynh đệ Hồ Phá Ma cũng hướng ánh mắt đến đó.

Chỉ thấy yêu thú khổng lồ bắt đầu lay động, những cái bọc màu xanh ở phần đuôi dây mây dài kia mở ra, từng cỗ thi thể rơi xuống như mưa, có người có yêu. Nửa người trên của đại đa số thi thể chỉ còn lại hài cốt, lạnh lạnh kinh dị. Trong lá cây phía trên yêu thú xuất hiện từng điểm sáng, rồi có sương mù màu đỏ tràn ra, có vẻ vô cùng ảo mộng.

“Được rồi, nên hành động, quả này chính là một trong những thiên tài địa bảo tốt nhất trong bí cảnh Trục Thiên. Hai

mười năm trước ta tới, cũng không gặp được quả này kết ra, số người cũng may.”

Hồ Phá Ma nhẹ giọng cười nói, hần kéo lực chú ý của Hồ Phá Tà về hiện thực.

Vừa dứt lời, phương xa đã có tu sĩ bắt đầu hành động, ngự kiếm bay về phía yêu thụ khổng lồ.

Dưới ngôi sao vũ trụ, đảo nổi cuộn cuộn bụi đất, bao phủ một góc thành cổ.

Lương Tâm Thu máu me khắp người nằm trong đồng đồ nát, tứ chi vụn vẹo đến khoa trương, tóc tai bù xù, thở hỗn hển.

Hần chật vật ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người đi tới từ trong bụi đất cuộn cuộn. Đó chính là Phương Vọng.

Tay trái Phương Vọng bóp cổ Lam Tâm tiên tử, giơ lên cao cao, tay phải cầm Thiên Cung kích, thân thể Tiêu Thần treo trên lưỡi kích.

“Phương Vọng... Người... Không được chết yên lành...”

Tiêu Thần chật vật ngẩng đầu, toàn thân run rẩy, miệng chảy ra bọt máu.

Tiêu Tử ghé vào trên vai Phương Vọng khinh miệt cười nói: “Lúc trước không phải người rất phách lối sao?”

Lam Tâm tiên tử bị Phương Vọng bóp cổ miễn cưỡng vui cười, nói: “Chết sống có số, thua chính là chết, Tiêu Thần, đừng quá uất ức...”

Răng rắc!

Phương Vọng bẻ gãy cổ Lam Tâm tiên tử, ném thi thể nàng sang một bên.

Chợt, hần huy động Thiên Cung kích, ném Tiêu Thần xuống đất.

Hắn nhìn xuống Tiêu Thần. Dưới ánh mắt oán độc, phần hận của Tiêu Thần, Phương Vọng nâng tay trái lên, cướp đoạt túi trữ vật của Tiêu Thần trước, lại ngưng tụ ra Huyền Dương chân hỏa trong lòng bàn tay, vung lên phía trước.

Huyền Dương chân hỏa rơi trên người Tiêu Thần, Tiêu Thần điên cuồng chửi mắng. Đáng tiếc hắn đã không còn sức lực chạy trốn, chỉ có thể bị thiêu chết.

Ouá trình này rất nhanh. eau ba nhin thả. Tiêu Thần không có tiến động. Năm nhịp thở sau, tro cốt của hắn đã tiêu tán theo gió.

Phương Vọng nhìn về phía Lương Tâm Thu, nói: “Có di ngôn gì không?”

Lương Tâm Thu gian nan cười nói: “Thiên Nguyên bảo linh... Quả thật là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Khi ta lần đầu tiên nghe nói về sự tích của ngươi, ta khinh thường... Ta dù sao cũng là Địa Nguyên bảo linh tuyệt phẩm... Lại có huyết mạch Yêu Hoàng... Ta không có khả năng thua ngươi... Không nghĩ tới ta thua... Thua triệt để...”

“Phương Vọng, động thủ đi, chết trong tay ngươi... Ta không oán không hối, vì ngươi đã định trước sẽ trở thành người mạnh nhất thiên hạ này...”

Sau khi dứt quãng nói xong, Lương Tâm Thu gục đầu xuống.

Phương Vọng ném ra Thiên Cung kích, chém đầu Lương Tâm Thu xuống, Lương Tâm Thu triệt để cạn kiệt sinh cơ.

Ngưng Thần cảnh tuy có nguyên thần, nhưng còn không cách nào làm được nguyên thần xuất khiếu, thân xác chết chính là chết rồi.

Nhưng Phương Vọng không dùng Huyền Dương chân hỏa, cho nên Lương Tâm Thu, Lam Tâm tiên tử có lẽ có cơ hội đi

vào luân hồi. Về phần Tiêu Thần, quá phách lối, miệng lại không tha người, Phương Vọng liền làm hấn hồn phi phách tán.

“Đi nhặt túi trữ vật của bọn họ đi.”

Phương Vọng dặn dò, Tiểu Tử lập tức hành động.

Ngay sau đó, Phương Vọng đã tọa tại chỗ, bắt đầu khôi phục linh lực. Mặc dù giết chết ba người Tiêu Thần chỉ cần hao tổn một phần mười linh lực của hấn, nhưng hấn vẫn muốn dùng trạng thái tốt nhất để đối mặt khiêu chiến tiếp theo.

Muốn có được Thiên Cương Thánh Thể Chân công, tất nhiên không đơn giản như vậy.

Rất nhanh, Tiểu Tử cấp túi trữ vật, nhẫn trữ vật của Lam Tâm tiên tử, Lương Tâm Thu đến trước mặt Phương Vọng.

Triệu Chân xuất hiện từ trong Thôn Hồn hồ lô, cảm thán nói: “Địa Nguyên bảo linh tuyệt phẩm, lại là Ngưng Thần cảnh, vốn nên là một thể hệ nhân kiệt, đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi.”

Hấn quá hiểu tâm tình của Lương Tâm Thu.

Làm đối thủ của Phương Vọng, thật sự sẽ hoài nghi nhân sinh.

Chỉ có trở thành đối thủ của Phương Vọng, mới biết thiên tư của hấn

Chương 218: Sống chết có số, người mạnh nhất thiên hạ này. (2)

Chương 218: Sống chết có số, người mạnh nhất thiên hạ này. (2)

“Khó trách, tranh đoạt cơ duyên vốn chính là phúc họa tương y, chết trên con đường tu hành cũng bình thường.”

Tiểu Tử trái lại không nghĩ quá nhiều. Nó đã sớm nhìn lắm thành quen chuyện sinh tử. So với những trò hề mà tu sĩ chết trong Đại Thánh Động Thiên làm ra, Lương Tâm Thu lại rất có cốt khí.

Triệu Chân lắc đầu bật cười, không còn nói nhiều về đề tài này nữa. Hắn bay lên, bắt đầu quan sát tòa thành cổ này.

Một canh giờ sau.

Phương Vọng đứng dậy, hắn treo ba cái túi trữ vật bên hông, lại nhét nhẫn trữ vật của Lam Tâm tiên tử vào trong lòng. Sau đó, hắn mai táng thi thể của Lương Tâm Thu và Lam Tâm tiên tử.

Làm xong hết thấy, Phương Vọng cất bước đi vào bên trong thành cổ.

Tiểu Tử phi hành ở bên cạnh, Triệu Chân bỗng bênh phía trên mở miệng nói: “Phía trước có một tòa cung điện khổng lồ, đoán chừng là kiến trúc mầu chốt của thành này.”

Phương Vọng gật đầu, dạo bước tiến lên.

Hắn cũng không nóng nảy, thuận tiện thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Tòa thành cổ này vô cùng điêu hiu. Ngoài khu vực trước đó bởi vì chiến đấu mà sụp đổ, kiến trúc đường đi được bảo tồn hoàn hảo khác cũng lộ ra vẻ hoang vu, trên một vài vách tường còn có dấu bàn tay, trông hơi quỷ dị.

Phảng phất nơi này thật sự từng có người ở, sau đó bị vứt bỏ.

Sau thời gian một nén nhang, Phương Vọng dừng bước lại. Hắn đã đi tới thành trung ương, phía trước là một tòa cung điện bằng đá to lớn, chỉ riêng cánh cổng của nó đã cao mười trượng, trên cửa được điêu khắc hai con hung thú trông giống

như sư tử, thoạt nhìn không có gì đặc thù, nhưng lúc đi tới trước cửa, hắn cảm nhận được một cảm giác áp bách khó tả.

Phía sau cửa có nguy hiểm!

Tiểu Tử cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Vào không?”

Nó cũng có cảm giác rợn cả tóc gáy, cho nên rất căng thẳng.

Triệu Chân bỗng bèn ở phía sau, thưởng thức con hung thú trên cửa đá, không biết đang suy nghĩ gì. tay phải buông lỏng, Thiên Cung kích bắn ra khí thể khủng bố, đụng vào cửa đá với thể không thể đỡ.

Ầm ầm!

Mặt đất khẽ run, Thiên Cung kích cắm trên cửa đá, vậy mà không xuyên thủng được cửa đá.

“Cứng như vậy sao?”

Tiểu Tử kinh ngạc nói.

Phương Vọng hình như nghĩ đến điều, lông mày nhíu lại, thu hồi Thiên Cung kích, rồi bỗng nhiên phóng tới cửa đá.

Trong chốc lát, hắn thi triển Cửu Long Thần Biến quyết, ngưng tụ ra một cái đầu Hắc Long khổng lồ, chính diện đụng vào cửa đá.

Lại là một tiếng vang thật lớn!

Cửa đá vỡ vụn, Phương Vọng cường thể xâm nhập trong cung điện. Một cơn gió mạnh xen lẫn mùi máu tươi đập vào mặt, làm cho hắn không dám tùy tiện giải trừ Cửu Long Thần Biến quyết.

Tiểu Tử bên ngoài cung điện lập tức tránh thoát, chỉ thấy một trận sóng gió huyết khí tuôn ra từ trong cửa lớn, thanh thế to lớn, đáng sợ dị thường.

Đợi sau khi sóng gió ngừng lại, Phương Vọng mới giải trừ Cửu Long Thần Biến quyết.

Ánh vào hắc tầm mắt chính là một con đường lớn rộng rãi u ám, phía cuối đen nhánh, sâu không thấy đáy. Hai bên có từng cây cột lớn đứng thẳng, trên mỗi một cây cột lớn cũng được điêu khắc rồng đủ loại kiểu dáng, có con đầu lớn thân nhỏ, có con mọc ra bát trảo, còn có còn mọc ra hai đầu, thiên kì bách quái.

Tiểu Tử đi tới sau lưng Phương Vọng, nó cũng bị hình rồng trên trụ đá hấp dẫn ánh mắt.

“Oa, công tử, người nói trong này có cơ duyên hóa rồng hay không? Trước đó ở trong một bí cảnh của Đại Thánh Động Thiên, ta nhìn thấy qua một ghi chép, nói Đại Thánh từng nuôi rồng, nhưng thế gian nào có chân long.”

Tiểu Tử phẫn khởi nói.

Phương Vọng thuận miệng nói tiếp: “Vào xem thì biết.”

Hắn dẫn theo Thiên Cung kích tiến lên, hắn bản năng cảm nhận được nguy hiểm, cho nên không thu hồi Thiên Cung kích. Theo hắn cất bước tiến lên, Kim Lân Bạch Vũ Y cùng nổi lên, từng dòng long khí kim sắc vờn quanh Triệu Chân tung bay ở phía sau, nhìn xung quanh, không nói một lời.

Phương Vọng xách kích tiến lên, Tiểu Tử đi dạo xung quanh, hiếu kì đồ văn hình rồng trên mỗi một cây trụ đá, Triệu Chân cũng bị dắt bay đi khắp nơi.

Có một yêu một ma này ở đây, xua tan đi bầu không khí kinh dị trên con đường lớn u ám này.

Một đường tiến lên.

Con đường lớn bên trong cung điện này phẳng phát vĩnh viễn không có tận cùng, Phương Vọng không tăng tốc, giống

như đang tản bộ.

Sau khi tiến lên hơn mười dặm về, vẫn không đi đến cuối cùng, Phương Vọng đã biết được trong này có trận pháp. Hắn cẩn thận lưu ý, cột đá rồng dọc đường hình như đúng là biến hóa, có nghĩa là hắn không phải đi dạo tại chỗ cũ.

Phương Vọng dừng bước lại.

Hắn nâng lên Thiên Cung kích, chuẩn bị lấy lực phá pháp.

“Chờ một chút, ta phát hiện trên những trụ đá rồng này, thật ra là từng kiểu chữ, tổ hợp lại với nhau, chính là phiến đá trong tay ngươi kia.”

Triệu Chân bỗng nhiên nói.

Nghe vậy, Phương Vọng lập tức lấy ra phiến đá thần bí.

Bên trên phiến đá là các loại đồ văn, có người có yêu, cũng có rất nhiều kiểu chữ kỳ quái xem không hiểu.

Triệu Chân lại gần, nói: “Ngươi nhìn kỹ, trừ kiểu chữ, tư thế của những người và yêu này kỳ thật cũng là chữ.”

Phương Vọng trực tiếp đưa phiến đá cho Triệu Chân, nói: “Ngươi đến nghiên cứu đi.”

Triệu Chân vội vàng dùng ma lực nâng phiến đá, sau đó bay về phía cột đá bên cạnh, bắt đầu so sánh cẩn thận.

Phương Vọng nhìn con đường lớn phía trước, trong lòng tràn ngập cảm thán.

Trước đó nhắc nhở đạt được ở Đại Thánh Động Thiên là nhất định phải nắm giữ Cửu Long Thần Biến quyết, và tu vi đến đạt tới Ngưng Thần cảnh. Sự thật quả thực như thế, hắn dựa vào Cửu Long Thần Biến quyết mới xâm nhập vào trong cung điện được.

Nhưng nếu không có phiến đá của Lục Viễn Quân, thì cho dù tiến đến, vẫn có rất nhiều cửa ải khó. hơn cả Đấu Chiến Chân công, Âm Dương Huyền Minh Chân công nhỉ?

Chương 219: Lão tổ khai tông, Sơn Hà Trấn Thiên quyền.

Chương 219: Lão tổ khai tông, Sơn Hà Trấn Thiên quyền.

Đương nhiên, độ khó để thu hoạch càng lớn, nói rõ Thiên Cương Thánh Thể Chân công càng mạnh.

Triệu Chân cầm phiến đá, lơ lửng trước một cây cột đá, trầm tư suy nghĩ.

Tiểu Tử nhìn xem hình rồng trên trụ đá ngẩn người. Đó là một chân long tứ trảo dài nhỏ, thân hình có thể dùng khôi ngô tuấn tú để hình dung.

Phương Vọng nhìn dáng vẻ kia của nó, là biết nó lại đang làm nằm mơ ban ngày.

Một lần chờ đợi này chính là hai canh giờ.

Tiểu Tử không nhịn được hỏi: “Thiên tử, ngươi còn mất bao lâu nữa?”

Triệu Chân nhíu mày, thấp giọng nói: “Quái... Thật là quái...”

“Sao lại quái rồi?”

Tiểu Tử trừng mắt hỏi.

Triệu Chân ngẩng đầu nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Ta cảm giác chân dung trên phiến đá này thay đổi, hình như chúng ta xuất hiện trên phiến đá.”

Nghe vậy, Phương Vọng lập tức đưa tay, cách không vẫy tay.

Phiến đá rơi vào trong tay hắn, hắn nhìn kỹ lại, phía trên vẫn có các loại ký tự kỳ quái như cũ, nhưng ở giữa chỉ còn lại

hai bóng người, mà còn có một con xà yêu.

Thật đúng là thay đổi!

Phương Vọng nhíu mày, hỏi: “Lúc nào thay đổi?”

Triệu Chân bay qua, nói: “Ta cũng không rõ ràng, phiến đá này nhìn lâu dễ mê muội, thậm chí vừa rồi ta còn quên ta đang suy nghĩ gì.”

Hồn thể của hắn run nhè nhẹ, hắn ngẩng đầu nhìn về phía xung quanh, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Phương Vọng chăm chú nhìn phiến đá, không biết sự biến hóa của phiến đá này đại biểu cho hàm nghĩa gì.

Tiểu Tử đi tới trên bờ vai Phương Vọng, nhìn về phiến đá theo.

Một lát sau, Tiểu Tử ngạc nhiên nghĩ ngờ nói: “Công tử, người phát hiện không, ký tự ở ngoài rìa càng ngày càng nhiều, hình như đang đến gần chúng ta ở chính giữa.”

Phi/Znd Vonda nohe yand. nhìn kỹ lại nhất hiện quả thực như thế, Thế này thì ngay cả hắn cũng bị dọa.

Hắn chính là Ngưng Thần cảnh, thần thức mạnh mẽ dường nào, cẩn thận nhìn chăm chăm phiến đá một khoảng thời gian, vậy mà không phát hiện nó đang thay đổi.

“Hắn là điều này biểu thị nguy hiểm đang đến gần chúng ta? Chúng ta đã ở trong bẫy?”

Triệu Chân cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Phương Vọng không khỏi giương mắt nhìn lại. Không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hắn đột nhiên cảm thấy những con rồng trên trụ đá kia phảng phất đang nhìn chăm chăm hắn.

Loại cảm giác này vô cùng quỷ dị!

“Tiểu Tử, dán chặt bờ vai của ta, đợi lát nữa đừng tụt lại phía sau.”

Phương Vọng trầm giọng nói, thân rắn của Tiểu Tử lập tức giữ chặt bờ vai của hắn. Nó căng thẳng liếc nhìn bốn phương tám hướng, sợ có yêu ma quỷ quái gì xông tới.

Triệu Chân cũng tới gần Phương Vọng, cho dù hắn là linh hồn, cũng vô cùng sợ hãi với tình cảnh hiện tại.

Con đường lớn rộng rãi mà u ám này lâm vào yên tĩnh, một cảm giác bất an mãnh liệt tuôn về phía Phương Vọng, làm tay phải cầm Thiên Cung kích của hắn cũng nắm chặt.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Dần dần, tầm mắt Phương Vọng bắt đầu mơ hồ. Hắn có loại cảm giác mê man. Từ sau khi bước vào con đường tu tiên, hắn chưa từng trải nghiệm cảm giác này, giống như phát sốt.

Trong thoáng chốc, hắn nhìn thấy trên hai hàng trụ đá phía trước có đồ vật xuất hiện, là những long văn kia.

Con rồng khắc trên cột đá sống dậy rồi!

Phương Vọng lập tức mở ra Đấu Chiến Tâm. Trong chốc lát, giác quan của hắn khôi phục sự tỉnh táo, tầm mắt trở nên rõ ràng, mà những thạch long chui từ trong trụ đá ra ngoài kia đúng là thật. Hắn đã bị bày rồng vây quanh.

Thạch long bốn phương tám hướng giương nanh múa vuốt tới gần Phương Vọng, trong im lặng lộ ra cảm giác áp bách lớn lao.

Trong mắt Phương Vọng lóe lên tia sắc lạnh. Hắn chột ném Thiên Cung kích trong tay ra ngoài, rồi đuổi theo. Hắn nâng tay phải lên, lòng bàn tay cách lưỡi đao ở đuôi Thiên Cung kích không đến mười centimet, phẳng Một người một kích,

hóa thành một tia sáng lạnh, đánh nát từng con thạch long dọc đường.

Tiếng nổ vang quanh quần trong con đường lớn u ám!

Bỗng nhiên!

Tia sáng lạnh do Phương Vọng biến thành toát ra từng sợi hắc khí, cấp tốc ngưng tụ thành một con Hắc Long khổng lồ, khiến con đường lớn u ám này cũng có vẻ nhỏ bé.

Triệu Chân lơ lửng sau lưng Phương Vọng, nhìn Phương Vọng biến thành Hắc Long, hấn lâm vào khiếp sợ.

Cửu Long Thần Biến quyết trong truyền thuyết!

Hắn đã từng xem một vài ghi chép của Cực Hạo tông. Đại tu sĩ của Cực Hạo tông có thể hóa rồng, chém núi phá thành, dễ như trở bàn tay, nhưng những con rồng trong ghi chép kia đều là Thanh Long, Bạch Long, chưa từng đề cập đến Hắc Long.

Trước đó Triệu Chân từng thấy Phương Vọng hóa thành Hắc Long, nhưng hấn lần đầu tiên ở bên trong Hắc Long.

Cảm giác thật là mạnh!

Cho dù hấn không thể thúc đẩy con Hắc Long này, nhưng hấn cũng có thể cảm nhận được rõ ràng sức mạnh mang tính hủy diệt của Hắc Long.

Phương Vọng không chút kiêng kỵ xông về phía trước, hấn không ngừng tăng lên linh lực.

Giờ khắc này, hấn đã không lo được mình có phải ở trong huyền cảnh hay không.

Hấn muốn cưỡng ép phá trận!

Phi nhanh một đường hơn trăm dặm, khi linh lực của Phương Vọng tiêu hao quá nửa, phía trước chợt có đồ vật gì bị

hắn đâm nát. Sau đó hắn cảm giác hai chân đạp phải cái gì, bước chân lão đảo, hắn vội vàng ổn định thân hình.

Hắc Long tiêu tán, hắn phảng phất chột đứng vào một thế giới khác, thấy hoa mắt. Lúc mở mắt lần nữa, hắn phát hiện mình đi tới trên đường phố của thành cổ.

Cuối con đường phía trước có một pho tượng đá đứng thẳng. Đó là một nam tử thân hình khôi ngô, cao chừng năm trượng. Tay phải hắn giơ lên, không quá đỉnh đầu, tay nâng một cái đỉnh lớn, vạt áo dừng lại ở trạng thái đang tung bay, có vẻ vô cùng khí phách.

Phương Vọng nheo mắt lại, lan ra thần thức. Hắn đang không xác định mình có còn ở trong huyễn cảnh hay không.

Tiểu Tử nâng đầu rắn lên, vui mừng nói: “Công tử, chúng ta xông ra rồi, lòng ta đột nhiên thật an tâm.”

Cảm giác đối với nguy hiểm của nó bén nhạy dị thường, sự bất an, sợ hãi lúc trước đã tan thành mây khói, nó rất tin tưởng cảm giác của mình.

Chương 220: Lão tổ khai tông, Sơn Hà Trấn Thiên quyền.
(2)

Chương 220: Lão tổ khai tông, Sơn Hà Trấn Thiên quyền.
(2)

Phương Vọng hít sâu một hơi, cất bước tiến lên.

Triệu Chân và Tiểu Tử cảnh giác nhìn ra xung quanh, sợ lại toát ra thứ gì.

Rất nhanh, Phương Vọng đi tới trước tượng đá. Hắn phát hiện mặt ngoài cái đỉnh lớn kia có một lỗ khảm, hắn lập tức lấy ra phiến đá, cẩn thận so sánh, phát hiện vừa lúc phù hợp.

Hắn lập tức nhảy vọt lên, đặt phiến đá vào trong lỗ khảm của cái đỉnh lớn.

Trong chốc lát, tượng đá run rẩy dữ dội, làm Phương Vọng kinh ngạc lui lại.

Hai mắt tượng đá rơi xuống lớp vỏ đá, hai luồng sáng mạnh bắn ra. Ngay sau đó, một hồn thể hiện ra, trôi bồng bềnh trước tượng đá.

Đây là một ông lão tóc trắng, khuôn mặt hiền lành, râu dài đến ngực, hạc phát đồng nhan. Hắn vuốt râu cười, hai mắt híp thành khe hở, không nhìn thấy con mắt đâu.

“Đã gần ba ngàn năm rồi, rốt cục lại có hậu bối đặt chân tới nơi đây, tiếp nhận thử thách của bản đạo.”

Ông lão tóc trắng cười ha hả nói, giọng điệu ôn hòa, không phát ra một chút uy áp nào.

Phương Vọng âm thầm thở dài một hơi, hắn cảm Thiên Cung kích ở bên cạnh, hai tay ôm quyền hành lễ, nói: “Văn bối Phương Vọng, bái kiến tiên bối, xin hỏi tiên bối, trong tay ngài có truyền thừa Thiên Cương Thánh Thể Chân công không?”

“Thiên Cương Thánh Thể Chân công? Tiểu tử được lắm, ngươi lại rất trực tiếp. Thiên Cương Thánh Thể Chân công chính là công pháp bệ hạ sáng tạo ra căn cứ Thiên Cương Thánh thể, có thể làm cho phàm nhân lột xác thành Thiên Cương Thánh thể trong truyền thuyết. Cố gắng và cái giá cần phải trả trong đó, ngươi tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi. Đối với người không đủ thiên tư, nghị lực, trái lại còn là một con đường lạc lối.”

Ông lão tóc trắng nói một cách nghiêm túc, đôi mắt vẫn không mở ra.

Bệ hạ?

Hắn là chính là Đại Thánh thượng cô?

Phương Vọng đáp lại: “Vãn bối đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi.” Ông lão tóc trắng không khỏi cười to, cười trong chốc lát, hắc mới nói: “Chỉ có chuẩn bị là không đủ, ngươi phải chứng minh với bản đạo.”

“Chứng minh thế nào?”

Phương Vọng hỏi, hắc đã không kịp chờ đợi muốn có được Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Ông lão tóc trắng nâng tay phải lên, vung ngón tay về phía giữa không trung. Từng chữ phát sáng hiện lên giữa không trung, hắc vừa viết, vừa nói: “Đây là Sơn Hà Trấn Thiên quyền bệ hạ sáng tạo ra, cương mãnh ngang ngược, luyện tới tiểu thành, có thể san bằng núi, đánh gãy sông. Nếu luyện tới đại thành, tu vi lại đủ mạnh mẽ, có thể xé trời bằng một quyền!”

Xé trời bằng một quyền?

Tâm thần Phương Vọng phấn chấn, hắc không hoài nghi ông lão tóc trắng chút nào, vì Đại Thánh thượng cổ quả thực từng khiêu chiến tiên thần trên trời, chứng tỏ hắc có thực lực uy hiếp đến thượng giới.

Hắc bắt đầu nghiêm túc nhìn từng nhóm chữ phát sáng kia. Triệu Chân, Tiểu Tử cũng nhìn không chuyển mắt.

“Ba ngàn năm trước, có một vị hậu bối tên là Chúc Trường Sinh đi đến trước mặt ta, hắc dùng ước chừng hai trăm năm mới luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền. Cũng bởi vậy, hắc đạt được Thiên Cương Thánh Thể Chân công, không biết hắc có để lại uy danh trên thế gian đương thời hay không?”

Ông lão tóc trắng cười hỏi.

Phương Vọng chưa từng nghe nói đến cái tên Chúc Trường Sinh danh tự, không nói tiếp.

Tiểu Tử lại kêu lên: “Ta biết hấn, hấn là lão tổ khai tông của Cực Hạo tông, truyền thuyết, hấn phi thăng rồi!”

Nụ cười của ông lão tóc trắng ngưng kết, nhưng rất nhanh lại tươi cười trở lại, hấn cảm thán nói: “Phi thăng? Tiên thần có thật sự tồn tại hay không, phàm nhân làm sao biết được, tu tiên phi thăng càng khó phân biệt thật hay giả.”

Nói xong, hấn lập tức nói sang chuyện khác, nói: “Chúc Trường Sinh dùng hai trăm năm luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Phương Vọng, bản đạo muốn xem người cần bao nhiêu năm.”

Phương Vọng chuyên tâm nhìn phương pháp tu hành, vẫn không đáp lại.

Trái lại Tiểu Ti? trà chuyên cùng ông lão tác quái. nó tò mò hỏi: “Tiền bối, Thiên Cương Thánh Thể Chân công chính là công pháp tạo nên Thiên Cương Thánh thể, vậy người có từng gặp được người sinh ra đã là Thiên Cương Thánh thể không?”

“Đương nhiên gặp rồi, đệ hạ tu hành năm ngàn năm, tung hoành trong nhân thế, trừ thua người thượng giới, hấn chỉ từng bại một lần, đó chính là người có Thiên Cương Thánh thể tiên thiên!”

Ông lão tóc trắng vừa viết chữ trên không, vừa cảm thán nói.

Tiểu Tử trừng lớn mắt rắn, kêu lên: “Đại Thánh không phải tồn tại vô địch nhân gian sao?”

“Quả thực như thế, nhưng đệ hạ thực sự từng thua Thiên Cương Thánh thể. Đáng tiếc, vị Thiên Cương Thánh thể kia chết yếu, không thể quyết đấu với Thiên Cương Thánh thể ở thời điểm đỉnh cao nhất đã thành tiếc nuối của đệ hạ. Vì thế, hấn cố ý sáng tạo ra Thiên Cương Thánh Thể Chân công.”

Ông lão tóc trắng vuốt râu cảm thán nói.

Tiểu Tử truy hỏi: “Vì sao Thiên Cương Thánh thể chết yếu? Cũng bị tiên thần thượng giới giết chết sao?”

Ông lão tóc trắng lắc đầu, nói: “Hắn chết tại Độ Hư cảnh, khi đó hắn đã có thể chiến đấu vượt cảnh giới, đặc tội quá nhiều kẻ địch, bị đại giáo phái các phương liên thủ, cuối cùng trồn vào trong một cấm địa viễn cổ, từ đây, không còn ra nữa. Điều này có nghĩa là hắn chết trong cấm địa, nhân gian không thể có người trường sinh.”

Tiểu Tử nghe xong, không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt hơi lo lắng.

Nó chợt lo lắng Phương Vọng cũng đi theo gót Thiên Cương Thánh thể.

Triệu Chân không lên tiếng, nghiêm túc đọc phương pháp tu hành Sơn Hà Trần Thiên quyền giống như Phương Vọng.

Hắn dù là ma thể, nhưng hắn vẫn đang tu luyện, nhờ đâu ngày nào có thể tu thành Quỷ Tiên thì?

Tâm tư Triệu Chân kín đáo, cũng rất lớn gan. Đổi lại là Lục Viễn Quân làm chủ nhân hắn, hắn đương nhiên không dám nghĩ, nhưng nếu chủ nhân là Phương Vọng, hắn cảm thấy chưa hẳn không có khả năng.

Trên đời này nếu thật có tiên nhân, thì tư chất Thiên Nguyên bảo linh có hi vọng thành tựu cảnh giới tiên thần nhất.

Qua một hồi lâu, ông lão tóc trắng rút cục viết xong, mấy ngàn chữ lu loát lơ lửng aif#a không †truna ánh sáng của nó khiến nauròi hoa mắt mê mẩn.

Chương 221: Quyền động sơn hà, nhân gian ba ngàn năm sau.

Chương 221: Quyền động sơn hà, nhân gian ba ngàn năm sau.

Phương Vọng ngược nhìn phương pháp tu hành Sơn Hà Trấn Thiên quyền. Mấy ngàn chữ, hắn chỉ cần nhìn một lần là có thể ghi nhớ. Khi hắn sắp nhìn đến một hàng chữ cuối cùng, hắn hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc.

Tiêu Tử quan tâm hỏi: “Công tử, người thế nào rồi?”

Ông lão tóc trắng nhìn về phía hắn, mỉm cười hỏi: “Quyền này quả thực rất khó, nhưng nếu không thể bình tĩnh lại để tu luyện, là không thể nào luyện thành Thiên Cương Thánh Thể Chân công.”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Cũng không khó.”

Không khó?

Ông lão tóc trắng ngẩn người, sau đó cất tiếng cười to.

Phương Vọng không để ý tới hắn, nhìn về phía một hàng chữ cuối cùng.

Đợi đến khi hắn nhìn thấy một chữ cuối cùng, thế giới trước mắt vỡ vụn, cảm giác choáng váng quen thuộc truyền đến. Ngay sau đó, hắn cảm giác hai chân rơi xuống đất, hắn mở to mắt, phát hiện đã đi tới trong Thiên Cung.

Nhìn đại diện rộng rãi vàng son lộng lẫy, tâm thần hắn khê động, để đại diện biến thành cảnh núi sông. Hắn phảng phất lập tức rơi vào giữa dãy núi. Một con sông lớn uốn lượn chảy dọc từ giữa dãy núi, từ trên cao nhìn lại, giống như một con trường long, tráng lệ đến cực hạn.

Phương Vọng lộ ra nụ cười vừa lòng thỏa ý, cảnh tráng lệ như thế mới thích hợp luyện quyền.

Hắn đi đến trước vách núi, đón mặt trời nơi chân trời luyện quyền.

Quyền chiêu của Sơn Hà Trần Thiên quyền chỉ có mấy chiêu đơn giản, giống như đại đa số pháp thuật khác, chủ yếu là tu luyện phương pháp vận khí, kích hoạt một ít huyết đạo.

Phương Vọng đứng trung bình tấn, bắt đầu đánh ra từng quyền từng quyền một. Vừa đánh quyền, hắn vừa hồi ức phương pháp tu hành để tiến hành vận khí.

Ngày đầu tiên, hắn đối diện mặt trời chói chang đánh một vạn quyền.

Mỗi một ngày sau này cũng duy trì số lượng vạn quyền.

Mười năm sau. mỗi ngày hắn đánh ra hai vạn quyền. cứ tiếp tục tiết tấu như vậy năm năm, lại sau này, số quyền hắn đánh ra mỗi ngày tăng lên tới ba vạn!

Ngày qua ngày vun vun quyền, ở trong Thiên Cung, ý thức của hắn cũng không phải vĩnh viễn không mỏi mệt. Thân thể của hắn cũng sẽ đau nhức, nhưng sau khi hắn quen thuộc, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng thân xác của mình tăng lên.

Đợi đến khi hắn luyện Sơn Hà Trần Thiên quyền tới tiểu thành, thì một quyền có thể đánh nổ đỉnh núi ngoài mấy trăm trượng từ xa, lực phá hoại kinh người.

Nhưng chỗ tinh diệu chân chính của Sơn Hà Trần Thiên quyền không phải ở chỗ cương mãnh, mà là lý giải đối với không gian.

Một quyền xé trời, đánh vỡ không gian!

Phương Vọng lâm vào đạo tu hành trước kia chưa từng nghiên cứu, hắn quét sạch tâm tình buồn tẻ, bắt đầu phấn chấn tu hành quyền này.

Lần tập luyện này, trăm năm trôi qua!

Phương Vọng luyện Sơn Hà Trấn Thiên quyền tới đại thành, nhưng Thiên Cung cũng không thả hấn ra ngoài. Điều này nghĩa là Sơn Hà Trấn Thiên quyền còn có chỗ trống để tu luyện.

Hấn chỉ có thể tiếp tục tham ngộ.

Đợi hấn triệt để luyện Sơn Hà Trấn Thiên quyền tới đại viên mãn, bỗng nhiên thu tay, đã dùng hết ba trăm ba mươi năm!

Sơn Hà Trấn Thiên quyền đại viên mãn, một quyền có thể đánh tan không gian của tiểu thiên địa, chỉ cần tu vi của hấn đủ mạnh mẽ, xé trời tuyệt không phải không có khả năng.

Vị Chúc Trường Sinh kia dùng hai trăm năm luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền, chưa chắc là cảnh giới đại viên mãn, không chừng chỉ là luyện thành thôi!

Phải biết Phương Vọng có thể luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền, mà còn mượn dùng áo nghĩa của Đấu Chiến Tâm, làm thân xác mình hóa thành thần binh.

Ở trên đời này, tuyệt học càng cao thâm, cũng không phải một mục tu luyện là nhất định có thể luyện thành. Điểm bá đạo nhất của Thiên Cung chính là bất cứ tuyệt học gì, nhất định có thể giúp Phương Vọng luyện tới đại viên mãn!

Cứ như vậy, tâm mắt Phương Vọng trở nên mơ hồ, ngay sau đó, hấn trở lại trong hiện thực. hước nhất trên đời.

Tiểu Tử nhìn chăm chăm Phương Vọng, chợt phát hiện ánh mắt của hấn lại thay đổi.

Trong lòng nó đột nhiên phấn chấn. Mỗi lần công tử tu luyện, đều sẽ xuất hiện loại biến hóa trạng thái quý dị này, điều này đại biểu công tử đã nắm giữ Sơn Hà Trấn Thiên quyền.

Điểm này, nó chưa từng nói với bất cứ kẻ nào, bởi vì chính nó cũng vô cùng hoang mang.

Thiên tài mà, luôn luôn khiến phàm linh khó có thể lý giải được.

Triệu Chân không suy nghĩ nhiều, hắn còn đang nhìn những chữ phát sáng giữa không trung.

Dau khi cười xong, ông lão tóc trắng nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Người nói không khó, vậy người cần bao lâu thời gian để luyện thành?”

Phương Vọng nâng tay phải lên, ánh mắt nhìn về phía tay phải. Chỉ thấy hắn tay phải nắm thành quyền, trong chốc lát, linh khí trong thành cổ bành trướng, điên cuồng vọt tới hắn, tập trung trên hữu quyền của hắn.

Kình phong mạnh mẽ khiến Triệu Chân cũng không nhìn được nhìn về phía hắn.

Tóc đen Phương Vọng cũng tung bay theo, ông lão tóc trắng trừng to mắt, mồm miệng cũng đang rung động.

“Chẳng lẽ... Không có khả năng!”

Ông lão tóc trắng không nhìn được hoảng sợ nói, không cách nào giữ được sự thong dong lúc trước.

Triệu Chân nghe xong, dùng ánh mắt quỷ dị nhìn về phía Phương Vọng.

Chẳng lẽ...

Triệu Chân chợt hiểu ra vì sao Huyền Minh ấn của Lục Viễn Quân thất bại.

Tám chín phần mười, Phương Vọng đã luyện thành Âm Dương Huyền Minh Chân công...

Âm âm -

Theo Phương Vọng bắt đầu ngưng tụ Sơn Hà Trấn Thiên quyền, toàn bộ thành cổ rung động theo, phảng phất động đất đột kích, khiến Tiểu Tử, Triệu Chân cũng khản trương lên.

Phương Vọng chỉ nắm tay, đã có uy thế như vậy rồi! tượng nổi.

Ông lão tóc trắng vội vàng hô: “Dừng tay! Nhanh dừng tay!”

Phương Vọng nghe xong, lập tức buông ra hữu quyền, linh khí bành trướng quanh thân tiêu tan, khí thế bá đạo tuyệt luân kia cũng tiêu tan, thành cổ cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Ông lão tóc trắng thở dài một hơi, hẩn nhìn về phía Phương Vọng với ánh mắt phức tạp, hỏi: “Trước kia ngươi có từng học qua Sơn Hà Trấn Thiên quyền chưa?”

Chương 222: Quyền động sơn hà, nhân gian ba ngàn năm sau. (2)

Chương 222: Quyền động sơn hà, nhân gian ba ngàn năm sau. (2)

Phương Vọng lắc đầu nói: “Không, hưởng hồ, cho dù trước kia học rồi, tóm lại ta đã nắm giữ, chẳng lẽ không thể tính là vượt qua thử thách sao?”

Ông lão tóc trắng nghe thấy mà trong lòng ngũ vị tạp trần.

Chưa từng học, sao có thể lập tức luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền?

Ông lão tóc trắng luôn cảm thấy Phương Vọng không lừa gạt mình, mà phản ứng của con xà yêu và linh hồn kia cũng không giống giả vờ.

Hắn càng nghĩ càng cảm giác khó chịu, hắn còn chưa tự tay đi dạy, Phương Vọng đã học được bằng văn tự rồi...

Chuyện này con mẹ nó không có thiên lý!

Thiên tài của nhân gian ba ngàn năm sau đều là loại thiên tư này sao?

Nếu thật sự là thiên tài vừa học đã biết...

Ông lão tóc trắng hình như nghĩ đến cái gì, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng thay đổi.

“Uy, lão già, ngươi sẽ không phải muốn lật lọng đấy chứ?”

Tiểu Tử không nhịn được mở miệng nói, giọng điệu không tốt lắm.

Ông lão tóc trắng lộ ra nụ cười mỉm, nói: “Sao có thể lật lọng, các ngươi đi theo ta.”

Nói xong, hắn xoay người sang chỗ khác, rồi bức tượng đá kia rung động, dưới đáy nó lại xuất hiện một khe hở, rồi nó chìm xuống.

Theo tượng đá chìm vào lòng đất, một cái cửa hang xuất hiện, ông lão tóc trắng trực tiếp bay vào.

Phương Vọng lập tức đuổi kịp, Tiểu Tử, Triệu Chân theo sát phía sau, dưới cửa hang xuất hiện một cầu thang, thông đến lòng đất u ám.

Một người một yêu một ma đi xuống dưới theo bậc thang.

“Từ khi bộ hạ vẫn lạc, thời gian vạn năm trôi qua, người và yêu đến đây tìm cơ duyên cũng không ít, nhưng chỉ có ba vị luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền. Ngươi, Chúc Trường Sinh, cùng một yêu ma cái thế, yêu ma kia còn là vì tổ tiên từng là yêu tướng của bộ hạ, ta mới ban thưởng phương pháp tu hành cho hắn.”

Ông lão tóc trắng tung bay ở phía trước nói, phảng phất đang kể ra chuyện cũ. Tiểu Tử hiếu kì hỏi: “Yêu ma kia tên là

gì?”

“Khí Thiên, không biết bây giờ có xông ra uy danh không?”

“Chưa từng nghe nói.”

“Cũng thế, cho tới nay đã có năm ngàn năm, sống hay chết cũng khó mà nói.”

Cứ như vậy, giọng nói của Tiểu Tử và ông lão tóc trắng quanh quẩn trong đường ngầm, Phương Vọng và Triệu Chân chỉ nghe mà không nói.

Xuyên qua đường hầm uốn lượn, cuối cùng, bọn họ đi tới bên trong một tòa cung điện dưới đất.

Vừa đi vào cổng, Phương Vọng đã thấy vách tường bốn phía và bầu trời, mặt đất tràn đầy văn tự.

“Nơi này chính là nơi ghi chép Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhưng bắt đầu xem từ đâu, bản đạo cũng không biết, có lẽ đây là thử thách bệ hạ bày ra.”

Ông lão tóc trắng vuốt râu nói.

Tiểu Tử không nhịn được chế nhạo nói: “Tại sao lại có thử thách nữa, nếu không muốn để người học, làm gì phải để lại đầu mối?”

Ông lão tóc trắng trừng nó một cái, tức giận nói: “Bản thân điều này cũng là quá trình tu hành, trực tiếp cho các người luyện, các người cũng không luyện được như thường.”

Phương Vọng không chất vấn, hẩn cật bước đi đến trung ương đại điện, đưa mắt nhìn lại.

Khắp nơi đều là văn tự, lít nha lít nhít, ít thì có mấy chục vạn chữ, mà lại không có đầu mối, không biết bắt đầu từ đâu, kết thúc từ chỗ nào.

Phương Vọng cũng không nóng vội, mà nghiêm túc xem xét.

Triệu Chân hiểu học cũng bắt đầu quan sát.

“Khí Thiên có thể học, ta cũng muốn thử một chút!”

Tiểu Tử khẽ nói, rồi leo đến trên vai Phương Vọng, bắt đầu nhìn xung quanh.

Ông lão tóc trắng vuốt râu cười nói: “Khí Thiên có học được hay không, bản đạo cũng không biết, chỉ có Chúc Trường Sinh là học được ở đây rồi mới rời đi.”

Tiểu Tử hỏi: “Chúc Trường Sinh tốn bao nhiêu năm?”

“Tám trăm năm.”

“^4i đi tám trăm năm2 Sao hấn không chế†2” Người nói lời này chính là Triệu Chân, hấn vẫn luôn rất cố chấp đối với trường sinh.

Hấn là Chúc Trường Sinh đã được trường sinh?

Tiểu Tử thì nói: “Ta nhớ tới, sau khi lão tổ Cực Hạo tông mở tông môn, không đến hai trăm năm đã nhường vị trí, không phải là đại nạn đã tới đấy chứ? Chậc chậc, điều này lại có ý nghĩa gì đâu, quá nửa nhân sinh cũng tiêu hết.”

Triệu Chân chân thành nói: “Không luyện, chưa hấn có thể có thời gian hai trăm năm tiêu sái, huống chỉ hấn chỉ là nhường vị trí, chưa chắc đã bỏ mình.”

Phương Vọng mở ra Đấu Chiến Tâm, hết sức chuyên chú xem phương pháp tu hành của Thiên Cương Thánh Thể Chân công, không nghe ông lão tóc trắng, Tiểu Tử, Triệu Chân nói chuyện.

Trò chuyện về Chúc Trường Sinh phương pháp tu hành, Tiểu Tử, Triệu Chân bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu Thiên

Cương Thánh Thể Chân công.

Ông lão tóc trắng nhìn Phương Vọng, vừa vuốt râu, vừa tiếp tục mỉm cười, không biết suy nghĩ gì.

Thời gian ngày lại ngày trôi qua.

Sau bảy ngày.

Phương Vọng vẫn không có đầu mối, công pháp này quá hỗn loạn, hắn ném thử rất nhiều trình tự ký ức, cũng thất bại.

Tiểu Tử gần như sụp đổ, kêu lên: “Không có một chút nhắc nhở, thế này thì luyện làm sao được, cho bắt đầu luyện lên rồi, ta còn sợ tẩu hỏa nhập ma!”

Triệu Chân nhắm mắt lại, cố gắng để lòng mình yên tĩnh lại.

Ông lão tóc trắng ngồi tĩnh tọa ở cửa cung điện, hắn cũng nhắm mắt lại, không để ý lời phàn nàn của Tiểu Tử.

Tiểu Tử bay đến trước mặt hắn, hỏi: “Lão đầu, Chúc Trường Sinh dùng bao nhiêu năm, mới bắt đầu chân chính tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công?”

Ông lão tóc trắng mắt cũng không mở ra, nói: “Hắn là có một trăm năm.”

“Cái gì! Một trăm năm!”

Tiểu Tử kinh sợ kêu lên, rồi nó quay đầu, nói: “Công tử, thời gian không nhiều, bí cảnh Trụy Thiên chỉ mở trong thời gian một tháng.”

Ông lão tóc trắng cười ha hả nói: ““hêna ean. ở chỗ này các nauri eếế không bị đuổi ra ngoài.” “Thế nếu công tử nhà ta học được trong vòng mười năm, vậy chẳng lẽ còn phải đợi thêm mười năm, bí cảnh Trụy Thiên mới có thể mở ra sao?” “Ừm, người phân tích rất có đạo lý.” Tiểu Tử suýt nữa tức

chết, một lần nữa nhìn về phía Phương Vọng. Phương Vọng bình tĩnh hồi đáp: “Không sao, bí cảnh này không vây khốn được ta, một quyền của ta có thể đánh xuyên không gian bí cảnh.”

Chương 223: Thiên Cương Thánh Thể Chân công, thành!

Chương 223: Thiên Cương Thánh Thể Chân công, thành!

Khuôn mặt ông lão tóc trắng co rúm, hắt mở to mắt, dùng ánh mắt sâu kín nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Đừng xúc động, cùng lắm thì đến lúc đó ta thả các ngươi ra ngoài...”

Chương 224: Thiên Cương Thánh Thể Chân công, thành! (2)

,

Tiểu Tử trừng lớn mắt rắn, kinh ngạc hỏi: “Người có năng lực này?”

“Đương nhiên, ta chính là khí linh của bí cảnh Trục Thiên! Ta muốn mở thì mở, nghĩ đóng thì đóng!”

“Chắc chắc...”

Tiểu Tử rõ ràng chỉ là một con rắn chưa hóa hình, nhưng ánh mắt của nó lại làm cho ông lão tóc trắng cảm thấy mình bị xem thường.

Tiểu Tử chợt nhớ tới điều gì, hiếu kì hỏi: “Người có quen biết khí linh của Đại Thánh Động Thiên không?”

Ông lão tóc trắng lộ ra nụ cười, nói: “Đó là điều đương nhiên, chúng ta từng là đồng liêu.”

“Có ý gì?”

“Chúng ta đều là trọng thần tu tiên dưới trướng bệ hạ, trước khi bệ hạ vẫn lạc, đã dung nhập hồn phách chúng ta vào trong bảo linh bản mệnh của hắn, đổi lấy chúng ta trường sinh bất tử. Về chuyện vì sao muốn chúng ta trường sinh bất tử, thì không thể báo cho các người biết.”

Ông lão tóc trắng khiến Tiểu Tử cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả Triệu Chân cũng nhìn về phía hắn.

Triệu Chân hiểu kì hỏi: “Đại Thánh có bao nhiêu bảo linh bản mệnh?”

Ông lão tóc trắng đưa tay, dựng thẳng bốn ngón tay, nói: “Chừng chín cái, có thể nói là vang dội cổ kim, đương kim nhân gian chắc là còn chưa sinh ra thiên tài chín mệnh bảo linh chứ?”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Tử, Triệu Chân không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Tiểu Tử biết Phương Vọng có bốn bảo linh bản mệnh, cho nên nó rất kiêu ngạo, cảm thấy mình theo đúng người.

Triệu Chân thì thật hiểu kì, một đường này xông đến, pháp khí Phương Vọng thì triển hình như khá giống bảo linh bản mệnh...

Ông lão tóc trắng thấy thế, cũng nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng không để ý tới bọn họ, tiếp tục nghiên cứu Thiên Cương Thánh Thể Chân công. Hắn muốn thử lỗi từng lần một, có Thiên Cung ở đây, sớm muộn cũng có thể phát hiện ra phương pháp tu hành chính xác!

Cứ như vậy, thời gian tiếp tục trôi qua.

Cung điện dưới đất không có nhật nguyệt, khiến người rất dễ dàng xem nhẹ thời gian.

“Bí cảnh Trụ Thiên nên kết thúc rồi, đuổi những người phạm tục kia ra trước đã.”

Ông lão tóc trắng mở miệng nói, rồi búng tay một cái.

Cung điện dưới đất không có bất cứ sự thay đổi nào, Phương Vọng, Tiểu Tử, Triệu Chân cũng không cảm giác được bí cảnh Trụ Thiên biến hóa.

“Chớ suy nghĩ lung tung, ta nhất định phải luyện thành, nếu không thì không đi ra!”

Phương Vọng hít sâu một hơi, nói khẽ, ánh mắt trở nên kiên định.

Tiểu Tử nghe xong, vội vàng nói: “Không có việc gì, công tử, người từ từ xem, chúng ta không vội.”

Nó đã từ bỏ Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhìn chữ trên vách tường, nó cũng cảm thấy choáng đầu hoa mắt.

Không nhìn được, không nhìn nổi!

Nó quyết định ra ngoài đi dạo, còn muốn làm ông lão tóc trắng dẫn đường.

Khó được có người làm bạn, mặc dù là một con yêu, ông lão tóc trắng cũng cảm thấy thú vị, thế là hần dẫn theo Tiểu Tử rời đi.

Triệu Chân lấy lại tinh thần đến, lập tức thao túng Thôn Hồn hồ lô đuổi theo.

Thiên Cương Thánh Thể Chân công quá khó, hần cũng từ bỏ.

Cho dù tìm hiểu thấu đáo, hần chỉ là linh hồn, cũng không luyện được công pháp này.

Cứ như vậy, đại diện lâm vào yên tĩnh, Phương Vọng tiếp tục nghiên cứu. Tu hành Sơn Hà Trấn Thiên quyền tốn hơn ba trăm năm của hần, hiện tại tâm hần cứng như bàn thạch, trong thời gian ngắn không lấy được thành tựu, cũng sẽ không làm hần bực bội.

Cứ như vậy, mỗi ngày Phương Vọng có thể ghi lại nhiều loại trình tự, phải biết đây chính là mấy chục vạn chữ, mỗi một loại trình tự cũng không đơn giản là đôi mấy dòng chữ.

Vừa ghi nhớ, hấn vừa quên đi, dần dần, hấn tiến vào một loại cảm giác Mới đầu, hấn tưởng là hiệu quả Đấu Chiến Tâm mang tới.

Nhưng đến sau này, trong lúc bất tri bất giác, hấn đã đóng lại Đấu Chiến Tâm, nhưng loại cảm giác huyền diệu này vẫn còn tại...

Thành Trụ Thiên, náo nhiệt phi thường.

Cách bí cảnh Trụ Thiên đóng lại đã qua sáu ngày, vẫn có rất nhiều tu sĩ ở lại thành Trụ Thiên, tìm hiểu tin tức.

Trong đó quyết chiến giữa bốn người Phương Vọng, Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử, Lương Tâm Thu được bàn luận rộng rãi, các tu sĩ cũng rất hiếu kì trong bọn họ rốt cuộc ai thắng ai thua, nhưng mà bốn người này không thấy tăm hơi, làm các tu sĩ không cách nào đạt được đáp án của việc vui.

Ngoài ra, mà còn có rất nhiều đại tu sĩ quyết đấu lưu truyền ra, mà trong thế hệ trẻ tuổi, người có tên tuổi lớn nhất chính là Từ Cầu Mệnh.

Hấn vậy mà đột phá Ngung Thần cảnh trong chiến đấu, hơn nữa còn là dưới tình huống một mình chống lại đại tu sĩ Ngung Thần cảnh. Sau khi đột phá, hấn càng cường thế giết chết hai vị đại tu sĩ Ngung Thần cảnh kia, khoa trương dường nào. Dù sao các tu sĩ trong thành Trụ Thiên chưa từng nghe thấy.

Kiểm sách bằng Thiên Nguyên!

Đây là đánh giá của tu sĩ của bảy triều đối với Từ Cầu Mệnh. Ngoài Đại Tề ra, sáu triều khác không được chứng kiến thực lực của Phương Vọng, mà tu sĩ Đại Tề lại chưa từng gặp Phương Vọng và Từ Cầu Mệnh quyết đấu, cho nên đều cho rằng Từ Cầu Mệnh vượt qua phẩm giai bảo linh, dùng kiếm đạo đạt tới tư chất đỉnh cao hiện nay.

Trên một lầu các bên bờ sông, đệ tử Thái Uyên môn tụ tập ở đây.

Một đệ tử nói với Diệp Tường: “Không tìm được Phương Vọng, cũng không có ai nhìn thấy Phương Vọng đi ra từ trong bí cảnh Trụy Thiên.”

Tất cả mọi người đều đi ra từ trong Trụy Thiên Bộc Bó, rất dễ dàng tìm được người muốn tìm, nhưng Phương Vọng tu vi trác tuyệt, có khả năng ra trước bọn họ, nhanh chóng rời đi, cho nên bọn họ tìm hiểu tin tức khắp nơi.

Yến Phi Nhạc cau mày nói: “Hắn không phải chưa hề đi ra đây chứ?”

Phương Hàn Vũ lắc đầu nói: “Không có khả năng, chúng ta đều bị cưỡng chế trục xuất, Phương Vọng hẳn là sớm rời đi. Hắn tất nhiên có thu hoạch, cho nên muốn tu luyện sớm một chút, không bị người quấy rầy.”

Chương 224: Thiên Cương Thánh Thể Chân công, thành!
(2)

Một nữ đệ tử râu tĩ nói: “Đối thủ của hắn là Lương Tâm Thu, Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử, nghe nói ba người kia cũng không thấy bóng dáng, sẽ không xảy ra chuyện đấy chứ?”

Đôi mày như kiếm của Phương Hàn Vũ nhú chặt lại.

Chu Bác cười nói: “Này này này, các người đang nói gì đấy, đây chính là Phương Vọng sư huynh, hắn làm sao có thể xảy ra chuyện được? Cho dù hắn chưa hề đi ra, tất nhiên là gặp được cơ duyên lớn, Thanh Thiên Cốc vây công Phương sư huynh cũng tan tác, mà còn có một trận chiến Xi Ma tông trước đó nữa. Hai vị tu sĩ kia đánh cho Từ Cầu Mệnh thành dạng chó gì, kết quả thì, bị Phương sư huynh nhẹ nhõm giết chết!”

“Ai cũng có khả năng chết, duy chỉ có Phương sư huynh là không. Theo ta thấy, nếu ai có thể thành tiên trên đời này, Phương sư huynh có hi vọng nhất!”

Nghe thấy hắn nói, chúng đệ tử cẩn thận hồi tưởng, cảm thấy có đạo lý.

Bọn họ đã sống lâu như vậy, cho dù đi tới thành Trụy Thiên, cũng chưa từng gặp qua thiên tài thứ hai giống như Phương Vọng.

Xem kinh nghiệm trưởng thành của Phương Vọng, chúng đệ tử càng nghĩ càng phấn khởi, rất nhanh đã không còn lo lắng, mà bắt đầu chờ mong Phương Vọng sẽ đạt được cơ duyên như thế nào.

Phương Hàn Vũ tự giấu cười một tiếng.

Ta đang lo lắng gì chứ?

Vậy mà không có lòng tin bằng đệ tử mạch thứ ba đối với Phương Vọng.

Cùng lúc đó, thế lực của ba người Lương Tầm Thu, Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử bắt đầu lo lắng, bọn họ có thể xác định bốn người này quả thực không hề rời đi bí cảnh Trụy Thiên!

Chẳng lẽ là đồng quy vu tận rồi?

Chuyện này khiến ba phương thế lực hoảng loạn lên. Lương Tầm Thu là thiên tài đệ nhất Đại Sở, mà Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử càng là chủ腦 giáo của thế lực riêng mình, bọn họ há có thể không hoảng hốt sao?...

Cung điện dưới đất không biết năm tháng.

Đội ông lão tóc trắng, Tiểu Tử, Triệu Chân trở về, Phương Vọng còn Ông lão tóc trắng cười cười, ngồi ở cửa ra vào, trầm nghĩ: “Tiểu tử thú, xem ngươi cần bao nhiêu năm mới có thể luyện thành Thiên Cương Thánh Thể Chân công.”

Trước đó quyền của Phương Vọng đã chứng minh thiên tư của hắn. Hiện tại ông lão tóc trắng rất hiếu kì Phương Vọng cần bao nhiêu năm mới có thể tìm được pháp môn, lại cần bao nhiêu năm mới có thể triệt để luyện thành.

Phương Vọng đã hoàn toàn quên mình. Trong mắt hắn, văn tự trên vách tường đang tung bay, không ngừng điều chỉnh vị trí.

Tiểu Tử nằm rạp trên mặt đất, phun lưỡi rắn, nói: “Đã gần nửa năm đi, xem ra còn phải đợi rất lâu.”

Ngược lại, Triệu Chân nhìn rất thoáng, cười nói: “Dù sao ta là linh hồn, đã chết rồi, ngươi lại là yêu, tuổi thọ dài, vừa lúc ngươi có thể tu luyện nhiều.”

Hắn rất chờ mong Phương Vọng có thể luyện thành Thiên Cương Thánh Thể Chân công, cho dù là dùng mấy trăm năm.

Chỉ cần Phương Vọng có thể luyện thành, sau này thành tựu kém nhất cũng giống Chúc Trường Sinh!

Phương Vọng không nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, hắn đã che đậy thánh giác.

Nửa năm trôi qua, tốc độ ghi nhớ của hắn đã tăng lên rất nhiều. Đến bây giờ, trong vòng một canh giờ hắn đã có thể hoán đổi ít nhất mười loại trình tự ký ức. Từ nơi sâu xa, hình như hắn tìm ra một loại quy luật nào đó, giống như xoay rubic. Hắn đã đắm chìm trong đó, chờ mong thời khắc giải được câu trả lời chính xác.

Cứ như vậy, thời gian tiếp tục trôi qua, càng lúc càng nhanh.

Đại khái lại qua ba tháng.

Phương Vọng chợt ngồi thẳng người, mấy chục vạn chữ trong mắt hắn sắp xếp xong một lần nữa. Ngay sau đó chúng

phát ra ánh vàng, chiếu rọi trong mắt hắn.

Tầm mắt trở nên trời đất quay cuồng, hắn vô ý thức chớp mắt, lúc mở mắt lần nữa đã đi đến trong Thiên Cung!

Tâm thần hắn khê động, hoàn cảnh trong Thiên Cung biến hóa theo, biến thành hoàn cảnh phủ đệ Phương phủ, lúc này hắn mới xác định mình thật sự đã tiến vào Thiên Cung.

Hắn đứng dậy, duỗi cái lưng mệt mỏi. hệ.

Hắn xem lại Thiên Cương Thánh Thể Chân công trong đầu một lần nữa, trên mặt dần dần lộ ra nụ cười.

Thiên Cương Thánh Thể Chân công khát vọng nhiều năm cuối cùng cũng đến tay rồi!

Đây chính là cơ duyên mà kiếp trước Chu Tuyết cũng không đạt được!

Nhìn từ biểu hiện của Ma Quân Kim Tiêu giáo, thực lực của Chu Tuyết thâm sâu khó dò. Mặc dù hai người có hôn ước, nhưng trong lòng Phương Vọng vẫn là có tâm cạnh tranh.

Hắn cũng muốn bảo vệ Chu Tuyết, mà không phải cứ luôn được nàng chăm sóc!

Đứng trong Thiên Cung, Phương Vọng cũng không bắt đầu tu luyện ngay lập tức, mà đi lại bốn phía, để mình tỉnh táo một chút.

Hơn nửa năm trước, hắn quá tập trung chú ý, dẫn đến hiện tại hắn cần thả lỏng một khoảng thời gian.

Ở trong Thiên Cung không bao giờ thiếu thời gian.

Phương Vọng tưởng tượng sự mạnh mẽ của Thiên Cương Thánh thể, chuyển hóa thành động lực tu hành.

Mấy canh giờ sau, hắn bắt đầu đả tọa tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công. Thiên địa linh khí cuộn cuộn

tràn vào trong cơ thể hắn, hắn xem phương pháp vận công chính xác của Thiên Cương Thánh Thể Chân công trong đầu.

Thiên Cương, ngưng tụ huyết vị giống như ba mươi sáu Thiên Cương Tinh trên thân thể, lấy huyết vị Thiên Cương hấp thu thiên địa linh khí, lại rèn luyện thân thể, không chỉ có thể tạo nên thân thể càng thêm mạnh mẽ, còn có thể sinh ra lực lượng mạnh hơn có hiệu quả trong chiến đấu.

Quá trình này vô cùng gian nan, huyết vị thân thể người là cố định, tái tạo ba mươi sáu huyết vị rất dễ dàng phá hoại cân bằng, thân thể cũng rất khó chịu đựng, cho nên có cần thời gian dài dằng dặc để thử làm, để củng cố.

Phương Vọng đã chuẩn bị tốt tâm lý, Thiên Cương Thánh Thể Chân công tất nhiên sẽ đổi mới kỷ lục bế quan số năm một lần trong Thiên Cung!

Nhưng, hắn vẫn đánh giá thấp độ khó của Thiên Cương Thánh Thể Chân công.

Chỉ huyết vị Thiên Cương thứ nhất đã tốn thời gian ba mươi năm của hắn. Điều này khiến hắn ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc!

Chương 225: Thiên Cương đại viên mãn, thân thể hoàn mỹ.

Chương 225: Thiên Cương đại viên mãn, thân thể hoàn mỹ.

Hắn muốn tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công đến đại viên mãn, có lẽ ngay cả Đại Thánh thượng cổ sáng tạo này công cũng không đạt tới cảnh giới đại viên mãn.

Đại viên mãn, chính là trạng thái hoàn mỹ nhất của công pháp. Chỉ có những người kia nghiên cứu một đạo cả đời mới có thể đạt tới cảnh giới đại viên mãn trên một loại tuyệt học nào đó.

Phương Vọng không ngừng luyện thành cảnh giới đại viên mãn trên các tuyệt học loại hình khác biệt. Điều này sẽ khiến hần duy trì lực áp chế đối với người cùng cảnh giới, và lực sát thương vượt cảnh giới.

Cảnh giới càng cao, thì độ khó vượt cảnh giới giết địch càng lớn, thậm chí độ khó giết địch trong cùng cảnh giới cũng sẽ lớn hơn. Vì thế, các tu sĩ phải tu hành pháp thuật khác biệt.

Có Thiên Cung trong tay, Phương Vọng tương đương làm trước việc nên làm ở một giai đoạn nào đó trong tương lai.

Sau khi luyện thành huyết vị thứ nhất Thiên Cương, rồi tiếp tục luyện, độ khó sẽ không lớn như vậy, như thế làm Phương Vọng thở dài một hơi.

Cứ như vậy, mỗi năm nhanh chóng trôi qua.

Dưới hoàn cảnh Phương phủ, Phương Vọng giữ được tâm cảnh rất tốt, hiện tại hần đã bế quan trăm năm, không đủ làm hần tâm phiền khí loạn.

Thời gian cực nhanh.

Năm trăm năm thời gian trôi qua, Phương Vọng luyện thành hai mươi lăm huyết vị Thiên Cương, cho dù hần có thể cảm nhận được rõ ràng thân xác đã biến đổi về chất, nhưng hần vẫn không khống chế nổi nổi lòng.

Vẫn luôn làm một chuyện, thực sự là quá buồn tẻ!

Mới đầu, hần còn có thể luyện Thiên Cung kích một chút, luyện kiếm một chút khi giải trí, nhưng đến hiện tại, bất cứ chuyện gì, hần cũng không làm sao có hứng thú nổi.

Thiên Cung đáng ghét không thể biến một người ra tâm sự cùng hần sao?

Phương Vọng hít sâu một hơi, chỉ có thể mở ra Đấu Chiến Tâm, tiếp tục tiến hành tu luyện khô khan.

Đấu Chiến Tâm có thể làm cho hấn từ bỏ tập niệm, nhưng trạng thái như vậy tiêu hao linh lực rất lớn, không thích hợp mở ra quanh năm suốt Thoáng chớp mắt.

Lại là ba trăm năm trôi qua, Phương Vọng luyện thành ba mươi sáu huyết vị Thiên Cương, thành tựu Thiên Cương Thánh thể, lực lượng thân xác tăng vọt, khí huyết như hung thú ngang ngược, nhưng hấn cũng không vì vậy mà rời khỏi Thiên Cung được.

Hấn chỉ luyện thành, còn chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ!

Cũng đến một bước này, Phương Vọng cảm thấy nhanh, tâm chết lặng rốt cục có dao động, hấn bắt đầu chờ mong Thiên Cương Thánh thể đại viên mãn.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thời gian Thiên Cương Thánh thể đại thành cần để đến đại viên mãn lại lần nữa khiến Phương Vọng thất vọng.

Chờ hấn triệt để tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công đại viên mãn. Hấn quay đầu nhìn lại, phát hiện từ khi bước vào Thiên Cung đã qua chín trăm sáu mươi năm!

Cả đời phàm nhân chỉ có thể sống mấy chục năm, rất ít vượt qua trăm tuổi. Ngưng Thần cảnh có thể sống quá năm trăm tuổi, đã tính là trường thọ, mà tu sĩ Ngưng Thần cảnh cần nạp khí, cần làm việc, cần thận tính toán thời gian tu hành cả đời, cộng lại rất khó vượt qua ba trăm năm.

Nói cách khác, tu sĩ Ngưng Thần cảnh không thể luyện thành Thiên Cương Thánh Thể Chân công!

Phương Vọng không kịp cảm thán độ khó phàm nhân truy cầu tu tiên, ý thức của hấn đã dần dần trở lại trong hiện thực.

Đại diện yên tĩnh.

Ông lão tóc trắng ngồi, Tiểu Tử, Triệu Chân thì đang tu luyện.

Sau khi Phương Vọng mở mắt nhìn thấy bọn họ, lại lần nữa nhắm mắt lại, song quyền hất đặt trên chân không khỏi siết chặt.

Âm âm.

Toàn bộ cung điện dưới đất bỗng nhiên run rẩy dữ dội, một luồng khí thể kinh khủng bao phủ Tiểu Tử, Triệu Chân, ông lão tóc trắng.

Ông lão tóc trắng mở mắt nhìn về phía Phương Vọng, bèn vội vàng hỏi: “Người thế nào rồi? Chớ làm loạn!”

Hắn còn tưởng rằng Phương Vọng bởi vì không tìm được phương pháp tu hành mà muốn nổi giận.

Tiểu Tử chậm rãi nói: “Công tử, hủy cung điện này đi, đây ới là truền thiZa ới chứ không nhả ới ý làm khá đã nười ta eol!” Dù sao nó đã từ bỏ Thiên Cương Thánh Thể Chân công!

“Không nên vọng động! Đây thật sự không phải là làm khó dễ, Thiên Cương Thánh Thể Chân công vốn rất khó học được, bệ hạ đặt cửa ải khó khăn này, tất nhiên có thâm ý!”

Ông lão tóc trắng nóng nảy nói.

Phương Vọng chậm rãi buông ra song quyền, hắn nhắm mắt lại nói: “Quả thực có thâm ý, ba mươi sáu Thiên Cương tinh vốn có thể biến hóa, nhưng lại duy trì quy luật nhất định.”

Nghe vậy, ông lão tóc trắng kinh ngạc nhìn về phía Phương Vọng.

Lời nói này...

Chỉ thấy Phương Vọng chậm rãi đứng dậy, đi đến cổng lớn cung điện.

Tiểu Tử vội vàng nhảy đến trên bả vai hắn, hiếu kì hỏi: “Công tử, chúng ta muốn đi sao?”

“Khó được tới một lần, đi dạo ở bên trong đi.”

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói, Tiểu Tử gặp trạng thái này của hắn bộ, mắt hắn không khỏi mở lớn.

Chẳng lẽ...

Triệu Chân bay qua, hắn cũng phát hiện ra sự dị thường của Phương Vọng.

Bề ngoài, Phương Vọng thoát nhìn không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng chính là khí chất hoàn toàn khác biệt, có loại tang thương không nói nên lời. Khí chất như vậy, Triệu Chân chỉ từng nhìn thấy trên người Quảng Cầu Tiên, thậm chí ngay cả Quảng Cầu Tiên cũng không sánh bằng.

Thoạt nhìn, Phương Vọng mang cho người ta một loại khí chất rất già nua.

Loại dáng vẻ già nua kia là điều lớp da trẻ tuổi không che giấu được.

Phương Vọng đi thoáng qua ông lão tóc trắng, từng bước một đi đến bậc thang phía dưới, ông lão tóc trắng vội vàng đuổi theo.

“Hậu bối, ngươi quên quyết tâm của ngươi rồi? Lúc này mới bao lâu, không đến một năm, ngươi đã muốn từ bỏ rồi?”

Ông lão tóc trắng trợn mắt nói, giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Phương Vọng cũng không quay đầu lại nói: “Chưa quên.”

“Vậy vì sao rời đi?”

“13 Yond mà thôi ” “Học... Cái gì? Học xong á?”

Ông lão tóc trắng lập tức vọt đến trước mặt Phương Vọng, mở to hai mắt, chăm chú nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, ánh mắt chết lặng rơi ở trên người hắn, nhìn đến tim hắn run lên.

Loại ánh mắt này...

Chương 226: Thiên Cương đại viên mãn, thân thể hoàn mỹ.
(2)

Chương 226: Thiên Cương đại viên mãn, thân thể hoàn mỹ.
(2)

Hắn chỉ từng nhìn thấy trên người những lão quái vật đã sống mấy ngàn năm kia...

Hắn vội vàng nhường đường, không dám chặn đường.

Phương Vọng tiếp tục đi tới, ông lão tóc trắng đi theo bên cạnh, truy hỏi: “Thật sự học xong rồi à?”

Tiểu Tử kích động đến thân rần run rẩy, Triệu Chân không thể tin được nhìn về phía Phương Vọng.

Son Hà Trấn Thiên quyền thì cũng thôi, khả năng Phương Vọng trước đó đã từng học loại tương tự rồi suy ra, nhưng Thiên Cương Thánh Thể Chân công thì không giống nhau. Triệu Chân có thể nhất định Phương Vọng hoàn toàn không biết, nếu không cũng sẽ không đến tìm truyền thừa từ nơi thật xa. Hơn nữa, văn tự ghi chép bên trong cung điện dưới đất kia phức tạp biết bao?

Phương Vọng không nói gì, trực tiếp kích hoạt ba mươi sáu huyết vị Thiên Cương trên thân thể mình.

Trong chốc lát, một khí thể cực kỳ bá đạo bắn ra quanh người hắn, linh khí trong thiên địa thuận con đường đó tràn

vào trong cơ thể hắn, toàn bộ không gian dưới đất lại rung động một lần nữa.

Ông lão tóc trắng trừng to mắt, chỉ thấy trong mắt hắn, quanh thân Phương Vọng tràn ra khí điểm màu trắng, làm áo đen tung bay theo.

“Khí tức này... Sẽ không sai... Không có khả năng... Sao có thể...”

Mồm miệng Ông lão tóc trắng cũng đang run rẩy. Không cần nhìn phản ứng của hắn, Tiểu Tử, Triệu Chân đã bị hù dọa.

Khí thể của Thiên Cương Thánh thể mạnh mẽ dường nào khiến yêu vật bất an, khiến tà ma sợ hãi.

Mấu chốt nhất chính là theo Phương Vọng hấp thu càng ngày càng nhiều thiên địa linh khí, khí thể của hắn còn đang tăng lên!

Không gian dưới đất bắt đầu sụp đổ, lúc này mới khiến cho ông lão tóc trắng vội vàng kêu lên: “Được được được rồi! Bàn đạo tin người, mau dừng lại!”

Phương Vọng cũng không để ý tới, mà hóa thành một luồng sáng trắng xông lên.

Ầm một tiếng! Phương Vọng xông tan đường đi thành cổ, bay tới trên bầu trời. Khí thể mạnh mẽ khiến cả tòa thành cổ bắt đầu sụp đổ, đường đi sinh ra từng khe hở, một vài kiến trúc liên tiếp sập, bụi đất tung bay.

Ông lão tóc trắng, Tiểu Tử, Triệu Chân bay ra ngoài theo, bọn họ ngược nhìn Phương Vọng, nét mặt không đồng nhất.

Phương Vọng lắc lắc cổ, hắn nâng lên hữu quyền, vung quyền đánh về tỉnh không vũ trụ phía trên.

Thiên địa linh khí theo năm đám của hắn phóng đi, hình thành một luồng sóng khí mất trần có thể thấy được, cường thế

xuyên thủng tinh không, hiện ra một lỗ thủng to lớn, bên ngoài là trời xanh mây trắng.

Phương Vọng lập tức bay ra ngoài, Tiểu Tử, Triệu Chân, ông lão tóc trắng vội vàng đuổi theo.

“Công tử nhà ngươi điên rồi sao?”

Ông lão tóc trắng tức hỏn hển nói.

Tiểu Tử cả giận nói: “Còn không phải bệ hạ nhà ngươi thiết trí khảo hạch gì, đòi lại ngươi, ngươi không điên sao?”

Ông lão tóc trắng tức giận đến quá sức, mắng: “Còn không đến một năm! Tâm tính này cũng quá kém cỏi!”

“Kém cỏi? Cẩn thận năm đắđm của công tử nhà ta rơi vào trên thân con lừa già nhà ngươi đấy, xem hỏn thể của ngươi có thể gánh vác được hay không?”

Ông lão tóc trắng phát hiện ở phương diện đắđu võ mỏm, mình không đắđu lại một con yêu xà.

Lẽ nào lại như vậy!

Một bên khác, Phương Vọng trở lại bên trong bí cảnh Trự Thiên, hắđ rơi vào trên một đắđnh núi, giận dữ hét một tiếng.

HẠ —”

Tiếng gào thét của hắđ vang vọng toàn bộ bí cảnh Trự Thiên, kinh động yêu thú, linh hỏn các nơi.

Thét dài hồi lâu, Phương Vọng mới cảm thấy sắđ khoái!

Nghẹn lâu, hắđ cần phải phát tiết một phen!

Hắđ dùng khoeé mắt liếc đi, ông lão tóc trắng và Tiểu Tử, Triệu Chân đã đi tới giữa không trung cách đó không xa.

“Bên trong bí cảnh này hắđ là sẽ vượt qua tồn tại Ngưng Thần cảnh đi! Phương Vọng mở miệng nói, giọng điệu lạnh

buốt. Hắn không phải có lòng thù địch gì đối với ông lão tóc trắng, chỉ là ngồi chờ ra chín trăm sáu mươi, khiến trong lòng của hắn tràn ngập lệ khí, muốn phát tiết một phen.

Đề phòng lan đến gần bọn họ, Phương Vọng đã cực kỳ gắng sức kiềm chế cảm xúc rồi.

Ông lão tóc trắng vốn định khuyên nhủ, nhưng vừa đối đầu ánh mắt của Phương Vọng, hắn vội vàng nói: “Đương nhiên là có, bí cảnh Truy Thiên bên trong có một đại quân quân hồn ngày xưa của bộ hạ, tướng quân của nó chính là tu vi Độ Hư cảnh chín tầng, bản đạo gọi hắn ra đây.”

Vừa dứt lời, miệng ông lão tóc trắng khẽ nhúc nhích, hình như đang niệm chú.

Không bao lâu sau, đại địa lay động, một luồng khí thể mạnh mẽ cuốn tới từ phía bên cạnh, ngay sau đó tiếng la giết từ nhỏ đến lớn vang lên, phảng phất thiên quân vạn mã đang lao nhanh tới.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết”

Giữa thiên địa vang vọng tiếng vạn người nổi giận cùng hò hét kêu lên, rung động lòng người. Tiểu Tử, Triệu Chân bị dọa đến vội vàng tới gần Phương Vọng.

Phương Vọng đứng ngạo nghễ trên đỉnh núi, quan sát quý quân đánh tới từ phía cuối chân trời.

Nhìn một lượt, mỗi một vị quý binh đều tỏa ra khí tức mạnh mẽ, yếu nhất cũng có Linh Đan cảnh, số lượng chừng hơn vạn, thậm chí không thiếu tồn tại Huyền Tâm cảnh, Ngưng Thần cảnh, tướng quân dẫn đầu càng có khí thể vượt qua Ngưng Thần cảnh.

Nhánh quỷ quân này duy trì hình tượng trước người, từng kẻ khoác giáp trụ màu đen, tướng quân dẫn đầu còn có hai cánh phượng trên mũ giáp, áo choàng sau lưng phát phới như liệt diễm, quỷ khí của hắn tràn ngập mấy trăm trượng, kèm theo tiếng la giết động trời, thanh thế bức người.

Cách thật xa nhìn lại, Tiểu Tử, Triệu Chân cũng bị nhánh quỷ quân này dọa đến. Nhất là khí thế của tướng quân kia, còn đáng sợ hơn cả hai vị đại tu sĩ của Thiết Thiên Thánh giáo bọn họ gặp phải trước đó!

“Lão đầu, ngươi đang đùa à?”

Tiểu Tử không nhìn được nhìn về phía ông lão tóc trắng, cảm thấy lão già này không cá lòng tét. Ông lão tóc trắng nói của sắc mặt nghiêm túc: “Hồn thể của bọn họ đã khóa lại với bí cảnh, cho dù bị người đánh diệt, cho bọn họ thời gian, bọn họ sẽ có thể khôi phục, ngươi có thể tùy tâm phát tiết.”

Hắn xem như nhìn ra rồi, Phương Vọng kìm nén một dòng lệ khí trong lòng, muốn phát tiết.

Chương 227: Phương Vọng so đấu cùng Đại Thánh.

Chương 227: Phương Vọng so đấu cùng Đại Thánh.

Có lẽ là xung kích Thiên Cương Thánh Thể Chân công mang tới quá lớn, khiến cho khí huyết không thông suốt, tích tụ trong lòng sâu hơn.

Phương Vọng không trả lời, nhưng hắn đã nắm tay.

Linh khí giữa thiên địa bành trướng, tuôn về song quyền của hắn, khí diễm màu trắng trên người hắn càng thêm bàng bạc, nhất là song quyền, giống như nắm lấy hai ngọn lửa hùng, áo đen tung bay kịch liệt. Hắn chậm rãi bay lên, phía dưới chân núi bắt đầu vỡ nát, đêm không hết đá vụn âm thầm mang bụi đất cuộn cuộn rơi xuống.

Phương Vọng kích hoạt ba mươi sáu tinh huyết Thiên Cương, khí huyết sôi trào, sức mạnh vô cùng vô tận hiện lên trong thân thể, đồng thời hắn có thể cảm nhận được thân thể đang hấp thu thiên địa linh khí.

Hắn dù luyện thành Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhưng thân thể hắn còn chưa chân chính chuyển biến thành Thiên Cương Thánh thể.

Đúng là như thế, hắn mới cần một trận đại chiến!

Trong chiến đấu, hấp thu thiên địa linh khí, rèn luyện thể phách, để bản thân thực sự trở thành Thiên Cương Thánh thể!

Quỷ Tướng phương xa chú ý tới khí thế của Phương Vọng, lông mày dưới mũ giáp liệt không khỏi nhăn lại. Hắn lập tức đưa tay, ngưng tụ ra một thanh đại đao.

“Thiên Cương Thánh Thể Chân công à... Cũng không biết người so với Chúc Trường Sinh năm đó, thì ai mạnh ai yếu.”

Quỷ Tướng tự lẩm bẩm, hắn xách đao tăng tốc phóng đi, khí thế như hồng.

Phương Vọng không lấy ra bảo linh bản mệnh, thứ hắn muốn là một trận chiến đấu khảo nghiệm thân thể!

Thái Uyên môn, chủ mạch, Thủy Uyên điện.

Phong chủ, trưởng lão chín mạch cùng một vài đệ tử thân truyền tụ tập ở đây, Chu Tuyết, Diệp Tường, Lý Ngu cũng ở trong số đó.

Quảng Cầu Tiên đã tọa trên bồ đoàn, hắn chậm rãi thở ra một hơi, nói: “Đối với Hạo Khí tông yêu cầu, các người thấy thế nào?”

Triệu Truyền Càn mở miệng nói trước tiên: “Bọn họ đang bỏ đá xuống giếng, mà lại hướng về phía Phương Vọng mà đến. Không nói đến bảo linh bản mệnh của Phương Vọng đại

biểu cho điều gì, Đại Sở tổn thất Lương Tầm Thu, Tiêu Thần trong bí cảnh Truy Thiên, cũng đủ để khiến bọn họ Phương Vọng đổi lấy tài nguyên của vương triều tu tiên, tuyệt đối không thể đáp ứng!”

Dương Nguyên Tử khẽ nói: “Nói là muốn để Phương Vọng đi tu hành đạo pháp cao hơn, thuận tiện kết duyên, nhưng nếu Phương Vọng đi, có nguy hiểm, chúng ta có thể làm sao? Vượt qua Đại Ngụy, đi chinh phạt Hạo Khí tông ư? Không thực tế!”

Các trưởng lão khác sôi nổi mở miệng, đều có cách nhìn giống nhau.

“Phương Vọng chính là đại đệ tử của chúng ta, chương môn đời tiếp theo, há có thể đi Đại Sở được?”

“Ta nói một câu ích kỷ, nếu như Đại Sở là thật tâm thật lòng, Phương Vọng đi, thì có chỗ tốt gì đối với Thái Uyên môn? Điều chúng ta muốn không phải là Phương Vọng nợ chúng ta một ân tình, mà là để Phương Vọng dẫn dắt Thái Uyên môn đi đến đỉnh cao trước nay chưa từng có, thậm chí là vượt qua Hạo Khí tông.”

“Hừ, giáo phái khác của Đại Tề ước gì chúng ta giao ra Phương Vọng, cho nên trước đó mới ngậm miệng không nói, chúng ta cũng không thể để bọn họ được như ý nguyện.”

“Phương Vọng đi Đại Sở, nếu Lương Tầm Thu, Tiêu Thần thật sự chết rồi, thì Phương Vọng gặp phiền phức lớn. Hạo Khí tông có quan hệ chặt chẽ cùng hoàng thất Đại Sở, đặc biệt có danh xưng tông môn giám quốc, Lương Tầm Thu còn vừa lúc là đệ tử của Hạo Khí tông.”

“Sợ cái gì, Hạo Khí tông mạnh hơn, có thể vượt qua vạn dặm đến diệt Thái Uyên môn ta sao?”

Nghe đông đảo trưởng lão nghị luận, sắc mặt Chu Tuyết bình tĩnh, như thể không quen Phương Vọng.

Đệ tử thân truyền khác thì lộ ra sắc mặt tức giận, bọn họ cũng cảm thấy Đại Sở đang ức hiếp bọn họ.

Quảng Cầu Tiên chậm rãi mở miệng nói: “Các vị nói có lý, nhưng vấn đề là nên từ chối Hạo Khí tông thế nào? Từ sau khi Xi Ma tông hủy diệt, người cung cấp linh thạch thức tỉnh long mạch vì Đại Tề đã mất tích, các giáo phái khác của Đại Tề tất nhiên sẽ tạo áp lực lên Thái Uyên môn. Dù sao chuyện Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên không thể gián đoạn, trừ bị nhiều năm như vậy, mắt thấy đã sắp thành công rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều yên lặng.

Ngoài có Hạo Khí tông tạo áp lực, trong có giáo phái khác bất mãn, việc này quả thực khó làm.

Một khi từ chối, Thái Uyên môn rất có thể sẽ đối mặt với sự vây công vượt qua Ngưng Thần cảnh đến đây.

Dương Nguyên Tử luôn luôn bao che cho con cũng yên lặng.

Sắc mặt sứ giả Hạo Khí tông khi đối mặt sáu đại giáo phái Đại Tề rõ mòn một trước mắt, cao ngạo biết bao, phảng phất yêu cầu đệ tử của Thái Uyên môn, là vinh quang của Thái Uyên môn.

Quảng Cầu Tiên nhìn thấy bọn họ không lời nào để nói, vẻ sầu lo trong mắt càng sâu.

Vốn tưởng rằng ở tuổi già có thể được đệ tử thiên tài như Phương Vọng, là quang vinh lớn nhất của hắn, thật không nghĩ đến hắn còn chưa thoái vị, đã có thể sắp mất đi Phương Vọng.

Một khi hắn chuyển giao Phương Vọng cho Hạo Khí tông, vậy hắn có thể từ chức môn có công tích nhất từ trước tới nay biến thành chức môn không có cốt khí nhất từ trước tới nay, ngăn chặn Thái Uyên môn bay cao!

Nhưng ngẫm lại, Quảng Cầu Tiên đã cảm thấy lòng buồn bực đến sợ.

Đúng lúc này, Chu Tuyết đứng ra, nói: “Huyền Hồng Kiếm tông, Thiên Xu giáo, Thái Thanh môn, Xích Dương giáo, Hoàng Ngục sơn, Cổ Ma sơn dù tạo áp lực với chúng ta, nhưng chúng ta cũng không phải hoàn toàn tứ cố vô thân. Còn có một giáo phái bị bọn họ bài xích, mà giáo phái này tuy bị mang tiếng xấu, nhưng chưa bao giờ trở mặt với Thái Uyên môn.”

Nghe vậy, Tham Thụy chân nhân nhìn về phía Chu Tuyết, híp mắt hỏi: “Người đang nói đến Kim Tiêu giáo ư?”

Chu Tuyết nói: “Không sai, thực lực Kim Tiêu giáo thâm sâu khó dò, ta không hiểu rõ Kim Tiêu giáo, nhưng ta muốn bảo vệ Phương Vọng, vì kế hoạch hiện nay, chỉ có thể liên hợp với Kim Tiêu giáo.”

Chương 228: Phương Vọng so đấu cùng Đại Thánh.

Chương 228: Phương Vọng so đấu cùng Đại Thánh.

Tham Thụy chân nhân truy vấn: “Kim Tiêu giáo làm sao có thể đáp ứng được? Hơn nữa, chúng ta phải ai đi tiếp xúc với Kim Tiêu giáo đây?”

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Những chuyện này nên do các vị sư bá, sư thúc đi cân nhắc.”

Tham Thụy chân nhân không khỏi nhìn về phía Quảng Cầu Tiên.

Quảng Cầu Tiên nhú mày, bắt đầu suy tư.

Dương Nguyên Tử bỗng nhiên nói: “Ta cảm thấy nàng nói rất có đạo lý, mà quan hệ giữa nàng và Phương Vọng, chúng ta đều biết. Nàng đưa ra liên hợp Kim Tiêu giáo, đương nhiên không phải có ý khác. Trên thực tế, ngoài con đường đó ra,

chúng ta quả thực không có đường khác, trừ phi các người thật sự định đưa Phương Vọng ra ngoài.”

Không ít trưởng lão gật đầu, nhưng cũng có một nhóm người khác cảm thấy không ổn.

Kim Tiêu giáo dù không trở mặt với Thái Uyên môn, nhưng phong cách làm việc rõ ràng là Ma giáo, mà cấu kết cùng Ma giáo, cho dù Thái Uyên môn gắng gượng qua một kiếp này, sau này cũng không thể tẩy đi chỗ bẩn đó.

“Cho dù Kim Tiêu giáo rất mạnh, thậm chí mạnh đến có thể mức chống lại Hạo Khí tông, vậy đến lúc đó chúng ta lại nên chống lại Kim Tiêu giáo như thế nào? Nếu như Kim Tiêu giáo muốn nhất thống Đại Tề, chúng ta nên ứng đối như thế nào?”

Phong chủ mạch thứ hai trầm giọng nói, sắc mặt nghiêm túc.

Diệp Tường chợt đứng ra, nói: “Các vị sư bá, sư thúc, chúng ta xem nhẹ một điểm. Điểm quan trọng nhất, đó chính là tốc độ phát triển của Phương Vọng. Nếu có thể mượn Kim Tiêu giáo vượt qua một kiếp này, các người cảm thấy Phương Vọng cần bao nhiêu năm để vượt qua Ngưng Thần cảnh, thực lực của hắn sau khi vượt qua Ngưng Thần cảnh sẽ thế nào?”

“Người cần phải đi ra chính là hạng người thiên tư bình thường như chúng ta, thiên tư của Phương Vọng, lại thêm truyền thừa Cực Hạo tông hắn đạt được, hắn căn bản không cần ra ngoài. Chỉ cần cho hắn thời gian, thì sợ gì Hạo Khí tông, thì sợ gì Kim Tiêu giáo?”

Lời nói này của hắn làm cho các đệ tử thân truyền đồng ý, bọn họ rõ ràng hơn các sư trưởng thiên tư của Phương Vọng đáng sợ đến mức nào.

Bọn họ có thể đi đến một bước đệ tử thân truyền này, bản thân đã là thiên tài trăm năm khó ra của mỗi một gia tộc, nhưng trước mặt Phương Vọng, bọn họ thật sự cảm thấy mình rất bình thường.

Quảng Cầu Tiên nghe các đệ tử người một lời ta một câu, nổi lòng phun trào.

Đúng vậy!

Bọn họ còn có thể tin tưởng Phương Vọng!

Đúng lúc này, một trưởng lão bước nhanh đi tới, hắn đi đến trước mặt mọi người, gấp gáp nói với Quảng Cầu Tiên: “Thái Thượng trưởng lão của Hạo Khí tông đến, hắn tự xưng là dẫn theo đồ nhi nhà mình du lịch thiên hạ, muốn làm khách ở Thái Uyên môn!”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người chấn động, ngay cả Chu Tuyết, ánh mắt cũng sinh ra biến hóa.

Quảng Cầu Tiên không kinh hoảng, trái lại còn tức giận, hắn cắn răng nói: “Được! Được lắm! Rất được!”...

Bí cảnh Trụ Thiên.

Phương Vọng trần trụi nửa người trên, đả tọa bên hồ. Linh khí cuộn cuộn hình thành vòng xoáy trên người hắn, giúp thân thể hắn lột xác. Ba mươi sáu tinh huyết Thiên Cương như ẩn như hiện trên người hắn, vô cùng huyền bí.

Ông lão tóc trắng, Tiểu Tử, Triệu Chân đứng ở đằng xa. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập phức tạp, phía cuối đường chân trời sau lưng bọn họ vẫn tung bay bụi đất, từng ngọn núi lớn bị đánh sập, giống như cảnh tượng bừa bộn sau khi động đất, mênh mông mà ngột ngạt.

“Thiên Cương Thánh thể... Mà lại Thiên Cương Thánh thể càng hoàn mỹ hơn Chúc Trường Sinh... Không đúng, hắn

thậm chí...”

Ông lão tóc trắng tự lảm bảm, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Cho dù đại chiến kinh thế lúc trước đã kết thúc một khoảng thời gian, tâm tình của hắn vẫn không cách nào bình ổn.

Tiêu Tử quay đầu nhìn về phía hắn, hỏi: “Thậm chí cái gì? Hắn là công tử nhà ta đã vượt qua Đại Thánh rồi?”

Nó dùng giọng điệu trêu chọc, nào biết ông lão tóc trắng lại yên lặng.

Triệu Chân thầm kinh ngạc trong lòng. Đại Thánh mạnh mẽ dường nào, mà còn nắm giữ chín bảo linh bản mệnh, vô cùng có khả năng cũng là Thiên Nguyên bảo linh, sao lại bị Phương Vọng vượt qua được?

Chẳng lẽ...

Trên Thiên Nauvên còn cá nhảm oai? Triệu Chân chính bị suy đoán này dọa đến. Hắn thấy, dù cho dùng Thiên Nguyên bảo linh đi miêu tả thiên tư của Phương Vọng cũng có vẻ không đủ sức nặng.

Điểm khoa trương nhất của Phương Vọng không phải tốc độ tăng tu vi, mà là tốc độ lĩnh ngộ phương pháp tu hành quá không hợp thói thường.

Ông lão tóc trắng hít sâu một hơi, nói: “Hắn đương nhiên không vượt qua bệ hạ được, nhưng vượt qua trạng thái lần đầu bệ hạ luyện thành Thiên Cương Thánh thể, mà hắn... Càng thêm mạnh mẽ hơn bệ hạ lúc ở Ngưng Thần cảnh...”

Hắn còn cất giấu nửa câu.

Lúc bệ hạ ở Ngưng Thần cảnh, nếu gặp gỡ Phương Vọng, chỉ e...

“Có lẽ, nên cho hấn món đồ kia.”

Ông lão tóc trắng yếu ớt nói.

Tiểu Tử hiếu kì hỏi: “Thứ gì?”

Ông lão tóc trắng gằn từng chữ một: “Món đồ kia có thể mang đến một cơ duyên cho hấn, một cơ duyên có thể làm hấn ở thành tiên nhân gian, trường sinh bất tử!”

Tiên duyên trường sinh!

Hai mắt Tiểu Tử, Triệu Chân đều tỏa sáng. Bọn họ đều đi theo Phương Vọng, nếu Phương Vọng có thể thành tiên, bọn họ đương nhiên có thể được lợi, cho nên bọn họ không chút do dự, chỉ có kích động và chờ mong.

Tiểu Tử truy vấn cụ thể là cơ duyên ra sao, ông lão tóc trắng chỉ cười mà không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Vọng phía xa.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, ngày đêm thay đổi.

Ngày ngày trôi qua.

Thoáng chớp mắt, lại là nửa năm trôi qua.

Thân thể Phương Vọng rốt cục chuyển biến thành Thiên Cương Thánh thể, đồng thời tu vi bước vào Ngưng Thần cảnh tầng ba.

Sau này, hấn vẫn có thể rèn luyện thể phách, để khí huyết, lực lượng của Thiên Cương Thánh thể càng mạnh.

Nhưng hấn không định tiếp tục tu luyện ở đây, hấn rời đi Thái Uyên môn đã ba năm, cũng nên trở về rồi.

Phương Vọng đứng dậy, lấy ra một bộ áo đen từ trong túi trữ vật mặc vào. Thân hình của hấn không thay đổi quá nhiều, nhưng nếu quan sát cẩn thận, có thể rõ ràng cảm giác được thể cốt của hấn trở nên càng cứng rắn, lượng rất mạnh.

Chương 229: Thái Thương Tiên Phủ, đệ tử độc truyền của Hàng Long Đại Thánh.

Chương 229: Thái Thương Tiên Phủ, đệ tử độc truyền của Hàng Long Đại Thánh.

Đợi hẩn mặc áo bào xong, ông lão tóc trắng, Tiểu Tử, Triệu Chân đi tới.

Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Vọng cũng cực kỳ nóng bỏng.

Phương Vọng chấp tay hành lễ với ông lão tóc trắng, nói: “Đa tạ tiên bối chỉ điểm, khoảng thời gian trước vô lễ với tiên bối, mong rằng tiên bối khoan dung tha thứ.”

Ông lão tóc trắng không ngờ tới Phương Vọng biết nói xin lỗi, trong lòng không khỏi đổi mới cái nhìn đối với hẩn, thế là mở miệng nói: “Không sao, dù sao Thiên Cương Thánh thể chính là Thánh thể nhân gian, nó tạo thành ảnh hưởng đối với người, bản đạo có thể hiểu được. Trước khi người rời đi, bản đạo chuẩn bị thưởng cho người một cơ duyên.”

Đến rồi!

Cho dù đến bí cảnh Trụy Thiên, hẩn vượt qua hơn một nghìn hai trăm năm, hẩn vẫn không quên chuyện tập hợp đủ tam đại chân công có thể đạt được tiên duyên trường sinh.

Chỉ thấy ông lão tóc trắng nâng tay phải lên, cách không vậy, bầu trời phía trên bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng, bên trong lộ ra cảnh tượng vũ trụ ngôi sao. Ngay sau đó, một cái hộp gỗ thật dài bay ra. Theo hẩn phát tay, cái hộp gỗ này liền rơi vào trong tay Phương Vọng.

“Đây là?”

Phương Vọng nhíu mày hỏi, trong lòng hẩn hơi hồi hộp một chút.

Không lại là bản đồ gì đây chứ!

Ông lão tóc trắng vuốt râu cười nói: “Trong này có chìa khoá của Thái Thương Tiên Phủ. Thái Thương Tiên Phủ cách mỗi vạn năm sẽ hiện lên nhân gian một lần, xem chừng còn khoảng ngàn năm nữa. Có chìa khoá này, nó có thể chỉ dẫn người tìm tới Thái Thương Tiên Phủ. Bệ hạ cố gắng cả đời cũng vì Thái Thương Tiên Phủ, cho nên mới sáng lập ra tam đại chân công. Đáng tiếc, hắn chưa thể thành công, bệ hạ làm bản đồ để lại chìa khoá này cho người có thiên tư vượt qua hắn, để cầu mang đến tiên nhân cho nhân gian.”

“Chúc Trường Sinh dù tập được Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhưng so với bệ hạ, thì kém hơn không ít. Mặt khác, trước khi chết, bệ hạ từng đưa ra một khái niệm, tam đại chân công có thể dung hợp thành một bộ thần công, nhưng hắn không thành công. Nếu người có thể thành công, hi vọng đến lúc đó người có thể mang về cảm ngộ của người, chia sẻ cho Phương Vọng nghe xong, còn có thời gian ngàn năm, thế thì không vội. Về thỉnh cầu của ông lão tóc trắng, hắn lại không có ý kiến.

“Đó là đương nhiên, tam đại chân công vốn do Đại Thánh sáng tạo, Đại Thánh cũng coi như sư phụ của ta, ta cũng nên báo đáp Đại Thánh.”

Phương Vọng chân thành tha thiết nói.

Mặc dù có thành phần chính hắn cố gắng, nhưng truyền thừa của Đại Thánh quả thực giúp được hắn không ít. Chuyện này khiến hắn rất kính trọng Đại Thánh.

“Sư phụ à?”

Ông lão tóc trắng ngẩn người, chột cười to.

Phương Vọng kinh ngạc nhìn về phía hắn, Tiểu Tử, Triệu Chân cũng giống như thế.

Ông lão tóc trắng nhìn về phía Phương Vọng, cười nói: “Đã như vậy, vậy người báỉ bệ hạ là sư phụ, thì thế nào?”

Phương Vọng nghe xong, chân chừ nói: “Chuyện này không được đâu, mà Đại Thánh đã không còn, việc này hơi mạo phạm hử...”

“Bệ hạ trước khi chết, vốn có ý nghĩ này rồi. Cứ như vậy đi, từ nay về sau, người chính là đệ tử độc truyền của Hàng Long Đại Thánh, đây chính là chứng minh thân phận của người.”

Ông lão tóc trắng vừa nói, vừa phát tay về phía Phương Vọng, một chiếc nhẫn màu vàng óng rơi vào trong tay hử.

Nhẫn này khảm nạm một mảnh hồng ngọc, xung quanh là hai con Kim Long tỉ mỉ, giống như song long hí châu. Loáng thoáng, Phương Vọng nhìn thấy bên trong hồng ngọc hình như có một loại chất lỏng nào đó đang lưu động.

“Đây là nhẫn Long Ngọc, tượng trưng cho bệ hạ, đồng thời, đây cũng là một pháp bảo trữ vật Huyền phẩm, thiên hạ có duy nhất một phần này. Ngày sau, nếu người gặp được con cháu của bệ hạ, bằng nhẫn này, bọn họ tất nhiên không dám thất lễ với người, thậm chí còn có thể giúp người.”

Ông lão tóc trắng cười ha hả nói.

Phương Vọng nghe xong, đột nhiên vui mừng khôn xiết, lập tức báỉ tạ ông lão tóc trắng.

Pháp bảo Huyền phẩm?

Có lẽ trên pháp khí tuyệt phẩm là pháp bảo Hoàng Phẩm, pháp bảo Huyền phẩm?

Ông lão tóc trắng nói thea: ““Bần đạo chuẩn bị tiến các nai ra naoài. không nên chống cự.”

Phương Vọng lập tức để hộp gỗ vào trong túi trữ vật, lại đeo nhẫn Long Ngọc trên ngón trỏ tay phải. Tiểu Tử leo đến trên vai Phương Vọng, Triệu Chân chui vào trong Thôn Hồn hồ lô.

Ông lão tóc trắng hiểu ý cười một tiếng, cảm thấy tổ hợp của bọn họ có hơi buồn cười.

Hắn cũng không nói thêm gì, ánh mắt ngưng lại. Phương Vọng rõ ràng cảm giác được một luồng lực lượng mạnh mẽ đột kích. Đổi lại là hắn trước đó, không có chút sức chống cự nào, nhưng sau khi luyện thành Thiên Cương Thánh thể, Phương Vọng lại cảm giác mình có thể tránh thoát.

Trong chốc lát, Phương Vọng và Tiểu Tử biến mất không còn tăm hơi.

Ông lão tóc trắng đứng bên hồ, vuốt râu nhìn chân trời, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ cảm thán.

“Nhân gian sinh ra thiên kiêu như thế, sau này e là sẽ rất đặc sắc, trăm chờ mong lần gặp nhau tiếp theo cùng ngươi.”

Ông lão tóc trắng tự lẩm bầm.

Hắn xoay người sang chỗ khác, vung tay phải lên. Trong chốc lát, mặt đất toát ra từng hồn thể, Lương Tâm Thu, Lam Tâm tiên tử bị Phương Vọng giết chết cũng ở trong số đó. Phần lớn hồn phách sau khi xuất hiện, đều lộ vẻ mặt mê mang, không rõ chuyện gì xảy ra.

Ông lão tóc trắng nhìn bọn họ, mặt mũi hiện lạnh thay đổi, hai mắt mở ra, ánh mắt lạnh lùng, lại có loại khí chất kiệt ngạo. ...

Đợi sau khi Phương Vọng cảm giác hai chân chạm đất, hắn lập tức mở to mắt, lại phát hiện cũng không xuất hiện ở bên trong Trụ Thiên Bộc Bồ, mà lại ở bên bờ sông Vị giang. Đưa

mắt nhìn lại, thuận theo hai đầu con sông, căn bản không nhìn thấy cái bóng của Trụy Thiên Bộc Bồ đâu.

Triệu Chân xuất hiện, cũng chú ý tới điểm này, hắn không khỏi cảm thán nói: “Xem ra bí cảnh Trụy Thiên cũng không phải chỉ tồn tại trong Trụy Thiên Bộc Bồ, chỉ là cửa vào ở đó mà thôi.”

Phương Vọng ngồi xuống đất, bắt đầu luyện hóa nhãn Long Ngọc.

Chương 230: Thái Thương Tiên Phủ, đệ tử độc truyền của Hàng Long Đại Thánh. (2)

Chương 230: Thái Thương Tiên Phủ, đệ tử độc truyền của Hàng Long Đại Thánh. (2)

Tiêu Tử thì chui vào trong nước, bắt đầu ăn cá.

Triệu Chân lơ lửng giữa không trung, nhìn Phương Vọng, trong mắt hắn tràn đầy vẻ chờ mong.

Một năm nay, Phương Vọng đạt được tạo hóa quá lớn.

Hắn rất chờ mong biểu hiện tiếp theo của Phương Vọng.

Bảy triệu ư?

Thiết Thiên Thánh giáo ư?

Tuyệt đối không chỉ ở đây, Phương Vọng tất nhiên có thể tung hoành mảnh đại lục này, tiến về thiên địa càng rộng lớn hơn. Đi theo Phương Vọng, hắn nhất định có thể nhìn thấy phong cảnh phàm nhân không kiến thức được.

Cầm chế của pháp bảo Huyền phẩm vượt xa pháp khí tuyệt phẩm, cũng may Phương Vọng có Đấu Chiến Tâm.

Chín ngày sau, hắn đã triệt để luyện hóa nhãn Long Ngọc, hóa thành pháp bảo chỉ thuộc về mình, thần trí của hắn đi vào đó tìm kiếm, rồi chấn động.

Không gian thật lớn!

Cảm giác chứa đựng toàn bộ Thái Uyên môn đều được, hoàn toàn có thể coi như một phương tiểu thiên địa, chỉ là bên trong không có linh khí, không thể cất giữ vật sống.

Sau này ngược lại có thể nghiên cứu thật kỹ một phen.

Phương Vọng đeo lên nhẫn Long Ngọc một lần nữa. Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, nhẫn lóe này ra tia sáng kỳ dị, làm hắn càng nhìn càng thích.

Hắn đứng dậy, nói: “Đi thôi, nên trở về rồi.”

Sau khi về Thái Uyên môn, thì nên cố gắng tu luyện, xung kích cảnh giới càng cao hơn.

Ngoài ra, hắn còn phải dành thời gian về Phương Cảnh nhìn xem.

Nhân sinh trăm năm, thoáng cái đã qua. Tư chất tu tiên phụ mẫu hắn bình thường, điều này có ý nghĩa bọn họ rất khó sống qua hai trăm tuổi. Mặc dù bọn họ đợi ở Phương phủ không cô đơn, nhưng làm nhi tử, hắn cũng phải trở về thăm.

Tiểu Tử lập tức biến lớn, yêu khí vờn quanh thân rắn, lại hiện ra hình Phương Vọng nhưn mây, xem ra Tiểu Tử cũng học được gì đó trong bí cảnh Trụy Thiên, đoán chừng có liên quan đến ông lão tóc trắng.

Hắn không hỏi nhiều, trực tiếp nhảy vọt lên trên đầu rắn, ngồi rắn mà đi.

“Công tử, bây giờ ngươi quét ngang tu tiên giới Đại Tê không khó nhỉ?”

Tiểu Tử cười hỏi.

Phương Vọng cười cười, không có trả lời.

Triệu Chân thì nghiêm túc phân tích: “Quý Vương Độ Hư cảnh tăng chín lần theo quý quân của hần bị chủ nhân nhẹ nhõm trấn áp tiêu diệt, đừng nói là tu tiên giới Đại Tề, e là tu tiên giới bảy triều cũng không ai có thể ngăn cản được chủ nhân.”

“Lời này của người nói rất...”

Phương Vọng lắc đầu.

Rất có trình độ!

Triệu Chân cho là Phương Vọng đánh giá thấp lực lượng của mình, thế là nghiêm mặt nói: “Chủ nhân, căn cứ theo hiểu biết của ta, trong bảy triều, ngoài hai nước Sở, Triệu, thực lực của năm triều khác cách nhau không xa, mà nếu Sở, Triệu là có thực lực quét ngang năm triều, thì đã sớm ra tay rồi.”

Phương Vọng khẽ cười nói: “Đừng nghĩ, ta lại không cần quét ngang bảy triều, chém chém giết giết có ý gì? Tu tiên chú trọng tu tâm.”

“Chủ nhân nói rất có lý.”

Triệu Chân đáp, trong lòng lại không nhận được chế nhạo.

Người người giết có ít sao?

Đầu sắp trở thành đồ tể rồi!

Tiểu Tử vừa phi hành, vừa tìm hiểu thực lực hai triều Sở, Triệu với Triệu Chân. Triệu Chân dù chưa từng đi, nhưng đi theo Lục Viễn Quân, ít nhiều cũng hiểu rõ chút.

Thái Uyên môn, chủ mạch, trong một tòa đình viện giữa sườn núi.

Một nam tử áo trắng ngồi tĩnh tọa dưới tàng cây, hần từ từ mở mắt, quay đầu nhìn về một ông lão áo xám trên mái hiên.

“Sur phụ, Phương Vọng kia sẽ không chết trong bí cảnh Trụy Thiên đây chứ? Chúng ta còn phải đợi bao lâu?”

Nam tử áo trắng mở miệng hỏi, trên khuôn mặt tuấn lãng tràn đầy vẻ không kiên nhẫn. Ông lão áo xám cười ha hả nói: “Đây chính là Thiên Nguyên bảo linh, lại có quét ngang thực lực Ngưng Thần cảnh, làm sao có thể chết ở bí cảnh Trụy Thiên. Tiêu Thần, Lương Tâm Thu cũng giống như thế, đoán chừng là bị cơ duyên vây khốn, không cần suy nghĩ nhiều.”

“Bị vây khốn trong bí cảnh Trụy Thiên, thì chẳng phải còn phải đợi thêm mười chín năm nữa, hắn mới có thể đi ra ngoài sao?”

Nam tử áo trắng nhíu chặt chân mày hơn, cảm thấy sư phụ già rồi hồ đồ.

Ông lão áo xám mở to mắt, cười nói: “Bí cảnh Trụy Thiên nói là mỗi hai mươi năm mới mở ra, trên thực tế cũng không phải như thế. Bên trong tồn tại linh vật, có thể không chế bí cảnh Trụy Thiên. Sáu mươi năm trước, vì sư từng mai danh ẩn tích, xông xáo bí cảnh Trụy Thiên, kết quả vào nhầm một cấm địa, bị nhốt năm năm. Sau này lúc được thả ra, lại không ở bên trong Trụy Thiên Bộc Bồ nữa.”

Nam tử áo trắng nhướn mày, hỏi: “Sư phụ, vì sao lúc ấy không dẫn ta đi?”

Ông lão áo xám giả khụ một tiếng, nói sang chuyện khác, nói: “Ngắm lại đi, nếu Phương Vọng trở về, ngươi có muốn khiêu chiến hắn hay không, vì sư đề nghị là ngươi nhin một chút, để vi sư xuất thủ.”

Nam tử áo trắng khẽ nói: “Hắn là Ngưng Thần cảnh, ta cũng vậy. Hắn từng chém giết đại tu sĩ Ngưng Thần cảnh, ta cũng giống như thế, ta há có thể sợ hắn? Trước hết để ta thử thực lực của hắn một chút, nếu có thể đánh bại ta, thì phá lệ

thu làm đệ tử nội tông của Hạo Khí tông, ta không có bất cứ ý kiến gì.”

Từ Đại Ngụy về Thái Uyên môn, Tiểu Tử chỉ cần thời gian không đến hai ngày.

Phương Vọng đứng trên đầu rắn, nhìn mười mạch núi của Thái Uyên môn từ xa, khuôn mặt hắc lộ ra nụ cười.

Từ xa nhìn lại, Thái Uyên môn trong mây mù giống như tiên môn nhân gian, mênh mông mà mờ mịt.

Đối với Tiểu Tử, Triệu Chân, tuy đã nhiều năm chưa về, nhưng cũng không có bao nhiêu cảm thán, hắc đã chui về Thôn Hồn hồ lô, không muốn gặp người.

Phương Vọng khác với bọn họ, hắc chừng ngàn năm chưa về, gặp lại Thái Uyên môn, trong lòng không khỏi nổi lên gợn sóng.

Phương Vọng hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười.

Hắc không để Tiểu Tử thu nhỏ, mà trực tiếp lấy tư thái khí phái như Khi hắc đi tới trước sơn môn, đệ tử trấn thủ lúc đầu bị Tiểu Tử yêu khí dọa đến, nhưng sau khi bọn họ thấy rõ ràng khuôn mặt Phương Vọng, sôi nổi kêu lên kinh ngạc.

“Là Phương sư huynh!”

“Thật à, Phương sư huynh, ngài rốt cục trở về rồi!”

Chương 231: Để bọn họ sống, hay để bọn họ chết?

Chương 231: Để bọn họ sống, hay để bọn họ chết?

“Quá được rồi, Phương sư huynh, hiện tại Thái Uyên môn đang cần ngài đấy!”

“Đúng đấy, Hạo Khí tông thực sự khinh người quá đáng, vậy mà ăn vạ không chịu đi!”

Phương Vọng thấy bọn họ nói một chút đã bắt đầu tức giận, không khỏi hiếu kỳ hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Mấy đệ tử trần thủ bắt đầu lao nhao kể đến chuyện Hạo Khí tông.

Phương Vọng nghe một hồi lâu, mới nghe hiểu được.

Được lắm, Hạo Khí tông đến từ Đại Sở muốn cưỡng ép mời hấn đi tu luyện đạo pháp?

Hơn nữa, Hạo Khí tông còn phái người đến đây, ý lại Thái Uyên môn không đi?

Ánh mắt Phương Vọng lập tức lạnh xuống.

Mặc kệ Hạo Khí tông có muốn bồi dưỡng hấn hay không, thái độ như thế, không khỏi quá ngang ngược. Hơn nữa bọn họ có từng cân nhắc thái độ của hấn sao?

“Không sao, hôm nay ắt sẽ để bọn họ biến đi.”

Phương Vọng bình tĩnh nói. Nói xong, hấn đã đáp Tiểu Tử bay về trong Thái Uyên môn.

Trên đường đi, Tiểu Tử vượt qua mười trượng, yêu vụ quần thân, phảng phất rồng từ trên mây, vô cùng hùng vĩ, dẫn tới đệ tử lui tới ven đường ào ào quay đầu nhìn lại, không biết còn tưởng rằng có yêu ma đột kích, nhất là Phương Vọng còn ăn mặc áo đen.

Cũng may rất nhanh đã có người nhận ra Phương Vọng tới.

“Là Phương Vọng đại sư huynh!”

Có người hoảng sợ nói, đột nhiên dẫn đến tiếng kêu kinh ngạc liên tiếp.

Danh vọng của Phương Vọng thực sự quá cao, bây giờ ở trong Thái Uyên môn, không ai có thể sánh bằng hấn, thậm chí ngay cả chương môn cũng không được. Các đệ tử cũng lấy

Phương Vọng làm mục tiêu, tự hào vì được làm đồng môn của Phương Vọng.

Càng ngày càng nhiều đệ tử ngự kiếm bay tới, bọn họ chỉ dám đứng nhìn từ xa, không dám tới gần. Thủ Sơn nói rất tức giận, nhưng chuyện còn phải hỏi Quảng Cầu Tiên một chút, để tránh có thành phần thêm mắm thêm muối trong đó.

Tin tức cấp tốc truyền ra, chín mạch núi non đều có đệ tử bay ra, muốn thấy phong thái bây giờ của Phương Vọng một lần.

Cứ như vậy, Phương Vọng đạp lên yêu xà bay về phía chủ mạch, trùng trùng điệp điệp đệ tử đi theo sau, không biết còn tưởng rằng hắn muốn làm chuyện lớn gì.

Chủ mạch, trong một đình viện.

Nam tử áo trắng mở to mắt, hơi nhướn mày, nói: “Yêu khí thật nồng đậm, sắp tiếp cận Đại Yêu Vương rồi.”

Ông lão áo xám cũng mở mắt. Hắn đã tọa trên mái hiên, nhìn lại từ xa, có thể nhìn thấy phong thái chân đạp yêu xà của Phương Vọng.

Thính lực của hắn hơn người, rất nhanh đã nghe thấy các đệ tử phía sau Phương Vọng kêu lên tên của hắn.

“Phương Vọng.”

Ông lão áo xám nói khẽ. Cái tên này vừa vang lên, nam tử áo trắng dưới cây lập tức đứng dậy. Ánh mắt của hắn nhìn về phía phương hướng Phương Vọng bay tới, trong mắt tràn ngập chiến ý.

Không đợi sư phụ mở miệng, nam tử áo trắng đã lập tức bay về phía Phương Vọng.

Cùng lúc đó, phong chủ, trưởng lão, đệ tử thân truyền các mạch dồn dập xuất quan, đều bị yêu khí của Tiểu Tử kinh

động. Bọn họ vừa xuất quan, đã thấy có đệ tử lướt qua từ trước động phủ của bọn họ, đồng thời còn đang hò hét tên Phương Vọng.

Phương Vọng trở về!

Cho dù là phong chủ, trưởng lão nghe nói tin tức này, cũng bắt đầu kích động.

“Phương Vọng, ta chính là đệ tử nội tông của Hạo Khí tông Đại Sở, Hứa Quang, nghe nói người có tư chất Thiên Nguyên bảo linh, hôm nay để cho ta xem, người có tư cách được Hạo Khí tông mời chào hay không!”

Nam tử áo trắng cản trước mặt Phương Vọng, nói bằng âm thanh lạnh lùng. Hắn nâng tay phải lên, một thanh trường kiếm ngưng tụ ra trong tay của hắn.

Tiểu Tử dừng lại, nó có thể cảm nhận được đối phương rất mạnh, ít nhất nó tuyệt không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Tiểu Tử rất có tâm nhãn, mặc dù dừng lại, nhưng nó ngẩng đầu Phương Vọng hơi nâng cằm lên, nói: “Sư phụ nhà người đâu?”

Hứa Quang nhắc kiếm, kiếm chỉ thẳng Phương Vọng, nói: “Không cần gia sư xuất thủ, trước hết để cho ta đến hiểu biết năng lực của người đã!”

“Dừng tay!”

Một tiếng hét to truyền đến, chỉ thấy Dương Nguyên Tử nhanh chóng bay tới, mặt mũi hắn tràn đầy phẫn nộ, các trưởng lão mạch thứ ba sau lưng hắn cũng giống như thế.

Mấy người Quảng Cầu Tiên, Triệu Truyền Càn, Tham Thụy chân nhân cũng đến, ngay cả Phó chương môn Sài Y cũng tới.

“Làm càn, ở trong Thái Uyên môn ta, người cũng dám rút kiếm!”

Dương Nguyên Tử cản phía trước Tiểu Tử, giận dữ chỉ Hứa Quang, quát mắng.

Trong chốc lát, các đệ tử chạy tới từ bốn phương tám hướng cũng chửi rửa theo. Nhiều người thành thế, bọn họ đã sớm khó chịu với Hứa Quang, trước kia không dám mắng, hiện tại đương nhiên phải ra sức mà mắng.

“Chỉ bằng hần? Tên tuổi gì, cũng dám khiêu chiến đại sư huynh của chúng ta?”

“Đã sớm nghe nói có tu sĩ Đại Sở yỷ lại Thái Uyên môn không đi, muốn cưỡng ép Phương sư huynh, thì ra là thật.”

“Đây không phải đánh mặt Thái Uyên môn chúng ta sao? Vậy mà rút kiếm trong Thái Uyên môn, đáng ghét đến cực hạn!”

“Phương sư huynh, đánh chết hần đi!”

“Ha ha, con chó con mèo gì mà cũng dám xuất hiện.”

Hứa Quang nghe thấy những tu sĩ cảnh giới thấp kia chửi rửa, sắc mặt càng trở nên khó coi. Ngay khi hần sắp bùng nổ, một âm thanh ôn hòa truyền đến:

“Quang Nhi, không được vô lễ!”

Chỉ thấy ông lão áo xám bay tới, hần đi tới bên cạnh Hứa Quang, đưa tay hành lễ với Quảng Cầu Tiên, cười nói: “Đồ nhĩ này của ta hơi ngang bướng, Quảng đạo hữu không nên tức giận, chúng ta đương nhiên không thể rút kiếm bên trong Thái Uyên môn.”

Nói xong, không chờ Quảng Cầu Tiên trả lời, hần nhìn về phía Phương Vọng, cười nói: “Phương Vọng, ta chính là Thái Thượng trưởng lão của Hạo Khí tông, Nhai Đạo nhân, ta muốn

mời người đến Hạo Khí tông tu hành. Với thiên tư của người, lại được Hạo Khí tông tương trợ, tất nhiên sẽ đạt tới Độ “Đại Sở đã sớm triệt để chuyển biến thành vương triều tu tiên trăm năm trước, đồng thời còn khai thác thiên địa rộng lớn khác mà sáu triều không cách nào tưởng tượng được. Tu tiên giới rất lớn, làm gì phải cuộn mình ở nơi man di như Đại Tề này?”

Chương 232: Để bọn họ sống, hay để bọn họ chết? ()

Chương 232: Để bọn họ sống, hay để bọn họ chết? ()

Lời nói này hoàn toàn không nể mặt Thái Uyên môn. Sắc mặt của tất cả tu sĩ cấp cao cực kỳ âm u, hai mắt như muốn phun lửa. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì giờ phút này, Nhai Đạo nhân đã thịt nát xương tan.

Nhai Đạo nhân không nhìn ánh mắt của người xung quanh, mỉm cười nhìn Phương Vọng, hần càng xem càng hài lòng.

Phương Vọng hơi ngửa đầu, bề nghệ Nhai Đạo nhân, nói: “Chính là người muốn mang đi ta?”

Nhai Đạo nhân cười nói: “Là mời, thật lòng thật ý mời người đi Hạo Khí tông tu hành, chúng ta...”

Hắn còn chưa nói xong, sắc mặt đã cứng lại.

Ầm ầm -

Toàn bộ mười mạch núi non của Thái Uyên môn vì đó mà rung động, linh khí trong thiên địa điên cuồng dâng lên Phương Vọng, tất cả mọi người ngó ra nhìn về phía Phương Vọng.

Chỉ thấy Phương Vọng nâng tay phải lên, nắm thành quả đấm, khí diễm màu trắng ngưng tụ trên nắm đấm, hấp thu linh khí bát phương thiên địa. Một khí thể kinh khủng từ khó có thể tưởng tượng bùng nổ trong cơ thể hắn, khiến tất cả mọi người trong Thái Uyên môn như muốn ngừng thở, ngực nặng trĩu.

Mà Nhai Đạo nhân, Hứa Quang đôi mắt hấn càng cảm thấy kinh dị, một cảm giác áp bách làm bọn họ gần như ngạt thở bao phủ bọn họ. Tự bọn họ cảm giác chỉ cần nói tiếp, thì sẽ chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.

“Làm sao có thể... Đây là khí thể gì...”

Nhai Đạo nhân Độ Hư cảnh run rẩy toàn thân, hai mắt vẫn đục trừng lớn, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh.

Càng đừng nói đến Hứa Quang, sắc mặt hấn trắng bệch, đã không còn kiêu ngạo trước đó, trong mắt chỉ có vô tận sợ hãi.

Trong con mắt của bọn họ, tư thái cao cao tại thượng không ai bì nổi của Phương Vọng, hữu quyền nâng lên kia của Phương Vọng phảng phất cầm lấy vận mệnh của bọn họ.

Bên phía Thái Uyên môn cũng khiếp sợ, mặc dù Phương Vọng cố ý tập trung khí thể, nhưng vẫn còn mang đến cảm giác áp bách cho bọn họ.

Một vài cao tăng của Thái Uyên môn như Quảng Cầu Tiên, Triệu Truyền Càn, Dương Nguyên Tử, Tham Thụy chân nhân... Tất cả đều không Ra ngoài ba năm, Phương Vọng lại trưởng thành đến loại tình trạng này?

Trong hàng đệ tử thân truyền, Diệp Tường nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ hướng tới.

Hắn biết mình đời này không có khả năng đuổi kịp Phương Vọng, nhưng dù cho như thế, hắn cũng muốn cố hết khả năng mạnh lên, dù cho có một chút phong thái của Phương Vọng cũng được rồi.

“Chưởng môn, người nói để bọn họ sống, hay để bọn họ chết?”

Phương Vọng giữ tư thế nắm tay, uy áp của Sơn Hà Trấn Thiên quyền bao phủ Thái Uyên môn, khiến bầu trời tụ tập lôi

vân cuộn cuộn.

Dường như trời xanh cũng cảm nhận được cảm xúc của Phương Vọng, phần nộ theo!

Quảng Cầu Tiên lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Đương nhiên không thể chết, bọn họ tuy vô lễ, nhưng tội không đáng chết.”

Phương Vọng chăm chú nhìn Nhai Đạo nhân, nói: “Xin lỗi Thái Uyên môn đi.”

Sát cơ đáng sợ khóa chặt Nhai Đạo nhân, làm hắn sắp không thở nổi, hắn chỉ có thể cắn răng nói: “Thật xin lỗi...”

“Lớn tiếng một chút.”

“Bần đạo xin lỗi Thái Uyên môn!”

Nhai Đạo nhân cắn răng hô, hắn không cảm nhận được nhục nhã và phần nộ, trong lòng chỉ có vô tận sợ hãi.

Phương Vọng liếc Hứa Quang một chút, dọa Hứa Quang vội vàng nói xin lỗi theo, không có chút phong phạm thiên tài nào.

“Trong vòng mười nhịp thở, rời đi Thái Uyên môn.”

Phương Vọng buông lỏng quyền, chậm rãi nói. Nghe vậy, Nhai Đạo nhân vội vàng ôm quyền hành lễ với hắn, sau đó kéo Hứa Quang nhanh chóng bay đi, muốn bao nhiêu chặt vật có bấy nhiêu chặt vật.

Cùng lúc đó, khí thế kinh khủng khiến Thái Uyên môn rung động không còn sót lại chút gì, làm cho tất cả mọi người thở dài một hơi, chậm rãi tinh thần. Ánh mắt bọn họ nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập sùng bái.

“Tiểu tử này sao lại mạnh mẽ như thế...”

Sài Y nhìn Phương Vọng, trong đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ sợ hãi.

Vị nội ứng Kim Tiêu giáo này hơi sợ của Thái Uyên môn, mà còn biết được nàng đến từ Kim Tiêu giáo.

Thiên địa yên lặng, tất cả mọi người còn đắm chìm trong sự mạnh mẽ của Phương Vọng.

Sắc mặt Dương Nguyên Tử đỏ bừng, cảm xúc kích động, nhưng ngàn vạn ngôn ngữ lại kẹt trong cổ họng nói không nên lời.

“Các vị sư bá, sư thúc, đi Thủy Uyên điện nói chuyện chứ?”

Phương Vọng lộ ra nụ cười, cười hỏi, so với lúc trước tưởng như hai người. Hẳn sợ hù dọa những sư trưởng này.

Nghe vậy, Quảng Cầu Tiên vội vàng nói: “Đúng, đi Thủy Uyên điện, đi!”

Hắn dẫn đầu xoay người, bay đi về hướng Thủy Uyên điện.

Phương Vọng thả người nhảy lên, để lại một câu nói rồi bay về phía đỉnh núi chủ mạch: “Tiểu Tử, chính ngươi tùy tiện đi dạo đi, không được hù dọa đệ tử.”

Tiểu Tử lập tức thu nhỏ, một thân yêu khí tiêu tán, sau đó bay về phía Phương Tử Canh trong đám người, muốn Phương Tử Canh dẫn nó đi dạo.

Nhìn thấy Tiểu Tử đánh tới, đệ tử xung quanh Phương Tử Canh ào ào tản ra. Ngay sau đó, toàn bộ Thái Uyên môn vang lên tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Nắm đấm của Phương Vọng nhấc lên khí thế kinh động toàn bộ Thái Uyên môn, dẫn đến những đệ tử không nhìn thấy Phương Vọng hiện thân dồn dập đi ra động phủ, hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

Rất nhanh, tin tức liên quan tới nắm đấm của Phương Vọng dọa Thái Thượng trưởng lão và đệ tử của Hạo Khí tông cúi đầu xin lỗi nhanh chóng truyền ra.

Tất cả mọi người cảm nhận được uy thế của Sơn Hà Trấn Thiên quyền, cho nên sẽ không đi chất vấn, những người không tận mắt nhìn thấy thì bắt đầu tùy ý tự tưởng tượng thêm vào.

Một bên khác.

Phương Vọng đi theo các cao tăng của Thái Uyên môn tới bên trong Thủy Uyên điện. Tất cả mọi người vây quanh hắn, tiếng khen ngợi không ngừng, khiến trong điện vẫn luôn ồn ào.

Quảng Cầu Tiên không cản lại, hắn cũng cần thời gian để bình ổn tâm tình.

Thật ra trước khi Phương Vọng trở về, hắn đã từng ảo tưởng sau khi Phương Vọng trở về có thể mạnh đến mức nào. Nhưng vạn vạn không ngờ tới...

Chương 233: Chúc chương môn.

Chương 233: Chúc chương môn.

Nhai Đạo nhân chính là tồn tại phía trên Ngưng Thần cảnh, Phương Vọng chỉ nắm tay, đã khiến cho hắn cúi đầu. Thực lực như vậy...

Quảng Cầu Tiên nhìn Phương Vọng, trong lòng đã vui mừng khôn xiết, lại cảm thấy cô đơn.

Hạo Khí tông làm hắn sắp không thở nổi hoàn toàn không tính là chuyện khi ở trước mặt Phương Vọng, vừa so sánh như vậy, lộ ra hắn kém cỏi dường nào.

Phương Vọng hàn huyên một hồi lâu với các cao tăng của Thái Uyên môn, mới tìm đúng cơ hội, đi đến trước mặt Quảng

Cầu Tiên, hỏi thăm: “Phiên phúc Hạo Khí tông mang tới có lớn không?”

Chỉ dọa lùì Nhai Đạo nhân, Hứa Quang, chuyện tất nhiên sẽ không kết thúc. Nhưng Quảng Cầu Tiên mới là chương môn, hấn không để Phương Vọng giết, Phương Vọng đương nhiên không thể giết.

Quảng Cầu Tiên thở dài một tiếng, sau đó đưa cho Triệu Truyền Càn một ánh mắt. Triệu Truyền Càn tiến lên một bước, nói ra khốn cảnh ở vị trí của Thái Uyên môn.

Phương Vọng càng nghe, mày càng nhíu chặt lại.

Hạo Khí tông và các giáo phái khác của Đại Tề cùng nhau uy hiếp Thái Uyên môn?

Trái lại, Phương Vọng không tức giận với các giáo phái khác. Đổi lại hấn là giáo phái khác, nhất định càng để ý chuyện Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên. Nhưng hấn không nghĩ tới bên trong kế hoạch này liên quan đến linh thạch đặc thù nào đó. Khó trách trước kia Đại Tề không chuyển biến thành vương triều tu tiên, Lục Viễn Quân có thể thúc đẩy việc này, chắc hấn có liên quan đến Thiết Thiên Thánh giáo.

Hấn vừa chết, giáo đồ Thiết Thiên Thánh giáo phụ trách cung cấp linh thạch này đương nhiên là trốn.

Phương Vọng lại nghĩ tới một chuyện khác, giáo đồ chạy trốn kia có thể truyền tin tức về Thiết Thiên Thánh giáo hay không, từ đó chọc cho Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam hay không?

Việc này phải thương lượng cùng Chu Tuyết một phen.

“Bây giờ chúng ta đã lấy được liên lạc với Kim Tiêu giáo. Kim Tiêu giáo đồng ý hợp tác cùng Thái Uyên môn. Nếu Hạo Khí tông đột kích, Kim Tiêu giáo sẽ cùng tiến thoái với Thái

Uyên môn, mà Thái Uyên môn sẽ ủng hộ Kim Tiêu giáo trở thành một trong chín đại giáo phái. Vì thế, Kim Tiêu giáo sẽ điều động một số đệ tử vào Thái Uyên môn, giao lưu lẫn nhau, phát ra tín hiệu với tu tiên giới Đại Tà.”

Triệu Truyền Càn nghiêm túc nói.

Hợp tác cùng Kim Tiêu giáo, hẳn lại không cảm thấy không ổn. Trái lại, hẳn rất kính nể sự thẳng thắn của Kim Tiêu giáo.

Dám ủng hộ Thái Uyên môn vào lúc mấu chốt này, đây cũng không phải quyết đoán bình thường, đồng thời cũng chứng tỏ thực lực của Kim Tiêu giáo đáng sợ hơn xa những gì bọn họ nhìn thấy.

Trước khi Phương Vọng trở về, Triệu Truyền Càn quả thực từng kiêng dè Kim Tiêu giáo, nhưng bây giờ, hẳn không sợ hãi chút nào.

Không chỉ là hẳn, phong chủ, trưởng lão khác đều có tâm thái như thế.

Phương Vọng mở miệng nói: “Tiếp theo ta sẽ tu luyện trong giáo phái, cho đến khi đột phá mới thôi. Cho dù là Hạo Khí tông, hay giáo phái khác, ai dám đến xâm chiếm, ta đều sẽ làm cho bọn họ mang tiếc nuối đi Địa Phủ sám hối.”

Lời nói này khiến mọi người nghe được vô cùng dễ chịu.

Đổi lại là trước kia, bọn họ khả năng trách cứ Phương Vọng lệ khí quá nặng, nhưng một năm nay, Hạo Khí tông thực sự đã ức hiếp bọn họ quá đáng.

“Vậy là tốt rồi, Phương Vọng, chờ người kết thúc bế quan, ta sẽ truyền chức trưởng môn cho người, thế nào?”

Quảng Cầu Tiên cười ha hả mà hỏi, những người khác cũng không hề thay đổi sắc mặt, trái lại còn mong đợi nhìn về

phía Phương Vọng.

Phương Vọng chần chừ nói: “Khởi bẩm chương môn, ta phát hiện ta không thích hợp làm chương môn, thậm chí hơi thẹn với vị trí đại đệ tử. Những năm này, ta vẫn luôn suy nghĩ vấn đề đó, các người bồi dưỡng một vị chương môn Thái Uyên môn khác đi, ta muốn dành thời gian cho việc tu hành. Đương nhiên, ta vĩnh viễn thuộc về Thái Uyên môn, ai dám nhằm vào Thái Uyên môn, đó chính là đắc tội Phương Vọng ta!”

Căn nguyên hấn tranh vị trí đại đệ tử là vì đấu với Lục Viễn Quân, hấn đương nhiên không thể nói thẳng ra việc này.

“Chuyện này...”

Quảng Cầu Tiên nhú mày, cảm thấy hơi khó xử.

Dương Nguyên Tử đứng ra, hoà giải nói: “Trước hết cứ để Phương Vọng xuống dưới nghỉ ngơi đã, về chuyện chương môn đời tiếp theo, bàn lại sau.” ra, Thái Uyên môn đã không còn tác dụng gì đối với Phương Vọng, làm gì phải dùng vị trí chương môn trói buộc hấn?

Quảng Cầu Tiên gật đầu nói: “Phương Vọng, người đi xuống dưới nghỉ ngơi đi, nếu cần người xuất thủ, ta cũng sẽ không khách khí. Người không cần phải lo lắng những chuyện này.”

Phương Vọng gật đầu, lập tức hành lễ với những cao tăng khác, sau đó xoay người rời đi.

Đợi Phương Vọng rời đi Thủy Uyên điện, chúng phong chủ, trưởng lão cảm thán vạn phần, đều cảm thấy trời xanh thiên vị Thái Uyên môn.

Triệu Truyền Càn mở miệng nói: “Chương môn, cho dù Phương Vọng không muốn làm chương môn, muốn chọn, tốt nhất là chọn trúng từ con cháu Phương phủ khác. Vừa lúc,

Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ, còn có một vị đệ tử tên Phương Tử Canh biểu hiện không tồi, đáng giá bồi dưỡng.”

Phong chủ mạch thứ hai cau mày nói: “Làm như vậy, sau này Thái Uyên môn chẳng phải là họ Phương sao?”

Tham Thụy chân nhân bình tĩnh nói: “Ta cảm thấy Triệu sư đệ nói có lý, cho dù họ Phương, cũng tốt hơn Thái Uyên môn vắng vẻ. Nếu không người ở thế hệ này của chúng ta chết hết rồi, Thái Uyên môn lấy gì giữ lại Phương Vọng được? Hơn nữa, trước kia cũng không phải chưa từng xuất hiện tình huống thế gia liên tục giữ chức chương môn Thái Uyên môn, chỉ cần Thái Uyên môn có thể cường thịnh, tự có thế hệ sau phá vỡ độc quyền của thế gia.”

Lời nói này dẫn tới những người khác liên tục gật đầu.

Thái Uyên môn quả thực không thể tách khỏi Phương Vọng.

Quảng Cầu Tiên cũng lâm vào trầm tư.

Một bên khác.

Phương Vọng đi về mạch thứ nhất, muốn đến thăm Chu Tuyết, kết quả Chu Tuyết không ở đây.

Lại đi tìm Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh, hai người này cũng không tại, hẳn chỉ có thể đến thăm tộc nhân khác.

Chương 234: Chức chương môn. (2)

Chương 234: Chức chương môn. (2)

Theo chênh lệch giữa hãn và tộc nhân khác càng lúc càng lớn, những tộc nhân kia khi đối mặt hãn càng ngày càng nhút nhát. Ngay cả Phương Hình trước kia hoạt bát nhất cũng như thế, chuyện này khiến hãn hơi bất đắc dĩ, nhưng hãn cũng có thể hiểu được. Đây đều là tình cảm bình thường của con người.

Chuyện này cũng dẫn đến Phương Vọng đã trở lại trong động phủ ngay ngày đó.

Hắn ngồi trên giường lớn bạch ngọc, nhìn động phủ quen thuộc mà xa lạ. Hắn luôn cảm giác hình như mình quên chuyện gì, nhưng lại không nhớ ra.

Hắn lắc đầu bật cười, không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu ngồi xếp bằng luyện công.

Hạo Khí tông xuất hiện, và uy hiếp tiềm ẩn của Thiết Thiên Thánh giáo, đây đều là động lực thúc đẩy Phương Vọng cố gắng tu luyện.

Hắn phải luôn duy trì bước chân mạnh lên. Chỉ cần tốc độ hắn mạnh lên vượt qua dự đoán của kẻ địch, thì hắn có thể luôn đứng ở thế bất bại.

Sau khi luyện thành Thiên Cương Thánh Thể Chân công, thực lực của hắn tăng vọt. Đừng nói Ngưng Thần cảnh, dù cho là Độ Hư cảnh, hắn cũng có nắm chắc quét ngang, hắn nhất định phải có yêu cầu cao hơn đối với chính mình.

Quét ngang cùng cảnh giới, không thể chỉ là đơn đấu, và lấy ít địch nhiều, mà là trong cùng cảnh giới, cho dù có bao nhiêu người đến, cũng không đánh lại hắn. Đây mới thực sự là vô địch cùng cảnh giới!

Ừm!

Cứ đặt mục tiêu như vậy!

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu chuyên tâm luyện công.

Mấy ngày sau, Tiểu Tử mới dẫn theo Triệu Chân trở về. Hiện tại danh hiệu Tiểu Tử đã truyền khắp Thái Uyên môn. Vì nó là yêu sủng của Phương Vọng, dẫn đến các đệ tử rất có

thiện cảm đối với nó, không hề phản đối chút nào, nó xem như chính thức dung nhập vào trong Thái Uyên môn.

Cùng lúc đó, tin tức liên quan tới chuyện Phương Vọng trở về, dùng nắm đấm dọa lùi Thái Thượng trưởng lão của Hạo Khí tông điên cuồng truyền khắp tu tiên giới Đại Tề.

Không đến thời gian một tháng, trong tu tiên giới Đại Tề, chỉ cần là nơi có tu sĩ đều đang bàn luận về việc này. Huyền Hồng Kiếm tông.

Trong một tòa đại điện rộng rãi, mười mấy tên kiếm tu tụ tập ở đây, kén cỏi nhất cũng là đệ tử thân truyền, sắc mặt của bọn họ đều rất nghiêm nghị.

Tông chủ Tiết Văn Trần ngồi trên ghế đầu, mặt không biểu cảm, chờ đợi đám người trên điện nghị luận.

Kiểm tông Khổng Tích đứng ra, đối mặt Tiết Văn Trần, trầm giọng nói: “Tông chủ, ta vẫn nói câu kia, tuyệt đối không thể đối địch với Thái Uyên môn, nhất định phải đứng cùng một trận doanh với Thái Uyên môn. Lui một bước mà nói, cho dù nghe theo Hạo Khí tông, Đại Sở thực sự sẽ giúp Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên sao?”

Từ sau khi trận chiến ở Kiếm Thiên trạch, Khổng Tích biến thành người ủng hộ kiên định của Phương Vọng. Hắn nhận định Phương Vọng sẽ trở thành nhân vật thủ lĩnh của tu tiên giới Đại Tề, điều này cũng làm cho hắn gặp phải rất nhiều chỉ trích trong Huyền Hồng Kiếm tông.

Từ Cầu Mệnh mở miệng nói theo: “Ít nhất Phương Vọng đã không sợ Hạo Khí tông. Thực lực như vậy, chúng ta nhất định phải kiên trì, nếu không Thanh Thiên Cốc, Xi Ma tông rất có thể là kết cục của chúng ta.”

Hắn cũng tôn sùng Phương Vọng. Sau một trận chiến Xi Ma tông, hắn đã không sinh ra nổi một chút lòng so sánh nào

cùng Phương Vọng, chỉ muốn cố gắng đuổi theo.

Sau khi hắn nói xong, những người khác đồn dập mở miệng, có người ủng hộ, có người phản đối.

Không ít người cảm thấy xu thế của Phương Vọng quá mạnh, cây cao đón gió lớn, Phương Vọng tất nhiên sẽ rước lấy phiền toái lớn, buộc chung một chỗ với hắn thực sự rất nguy hiểm.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là Phương Vọng trưởng thành sẽ uy hiếp đến Huyền Hồng Kiếm tông.

Tông chủ Tiết Văn Trần mặt không biểu cảm, không nói gì.

Thật lâu.

Đợi sau khi tất cả mọi người nói mệt mỏi, mới trở nên yên tĩnh, tất cả đều nhìn về phía Tiết Văn Trần.

Tiết Văn Trần chậm rãi mở miệng nói: “Đã như vậy, thì tâm sự chuyện làm thế nào để vẫn hồi Thái Uyên môn đi.”

Lời này vừa nói ra, không ít người thở dài một hơi, cũng có gần một nửa người bắt đầu kích động khuyên can. tiên giới Đại Tể sớm muộn gì cũng bị Thái Uyên môn thống nhất, sau này sẽ không có Huyền Hồng Kiếm tông.

Tiết Văn Trần trầm giọng nói: “Ý ta đã quyết, các ngươi suy nghĩ cho kỹ. Đừng nói sau này, nếu như Phương Vọng hiện tại giết đến cửa, các ngươi có nguyện thề sống chết ngăn cản hắn không?”

Im lặng!

Tất cả mọi người ngậm miệng lại, những người phản bác kia ai nấy đều mặt đỏ tới mang tai, không dám nói nữa.

Tu tiên giả, phần lớn lấy sinh tử của mình làm chủ, lợi ích của tông môn rất khó xếp trên vị trí hàng đầu. Sở dĩ bọn họ

phản đối, cũng chỉ là suy nghĩ vì lợi ích.

“Tông chủ, ta bằng lòng tiến về Thái Uyên môn, chủ động cầu hoà!”

Từ Cầu Mệnh đứng ra nói, ánh mắt mọi người cũng rơi trên người hắn.

Ánh mắt Tiết Văn Trần trở nên êm dịu, hắn than nhẹ một tiếng, nói: “Cầu Mệnh, khó xử cho ngươi rồi.”

Từ Cầu Mệnh dù sao cũng là thiên chi kiêu tử, bây giờ càng danh chấn bảy triều, để hắn đại biểu Huyền Hồng Kiếm tông đi cầu hòa, việc này truyền ra, thanh danh của hắn cũng sẽ giảm đi không ít.

Từ Cầu Mệnh bình tĩnh nói: “Cũng không khó xử, ta tin tưởng Phương Vọng cũng không phải là người ngang ngược không nói đạo lý. Nhìn chung tất cả ghi chép xuất thủ của Phương Vọng, gần như đều là người khác chọc đến hắn. Hắn ở trong Thái Uyên môn cũng vô cùng khiêm tốn. Hắn tất nhiên sẽ hi vọng tu tiên giới Đại Tề có thể tiếp tục thái bình.”

Phương Vọng cũng không biết giáo phái khác bởi vì hắn mà dấy lên cãi lộn nội bộ. Trên thực tế, hắn đã không để giáo phái khác của Đại Tề vào mắt.

Từ sau khi báo thù, tâm Phương Vọng đã hoàn toàn chuyển biến thành tâm tu tiên.

Hắn muốn trường sinh, muốn thành tiên, muốn làm cho người nhà ở khi còn sống an ổn hết mức.

Theo hắn bắt đầu bế quan, thời gian tăng tốc trôi qua.

Chương 235: Cơ Như Thiên, một tờ hôn ước.

Chương 235: Cơ Như Thiên, một tờ hôn ước.

Nửa năm sau, Thái Uyên môn trở nên vô cùng náo nhiệt. Các đại giáo phái đều phái người tới thăm, ra vẻ bầu không khí vui vẻ hòa thuận. Cuối cùng, các đại giáo phái bàn bạc, tổ chức một lần cửu đại giáo phái Đại Tề đấu pháp tại Thái Uyên môn, tăng tiến tình hữu nghị. Chín đại giáo phái đều sẽ lấy ra tài nguyên ban thưởng cho đệ tử chiến thắng.

Xi Ma tông, Thanh Thiên Cốc đã bị xoá tên, Kim Tiêu giáo và một giáo phái từ rất nhiều thế gia cùng nhau sáng lập trở thành hai trong chín đại giáo phái.

Chín đại giáo phái đấu pháp định ở ba năm sau. Theo các đại giáo phái nóng bỏng báỉ phỏng Thái Uyên môn, Thái Uyên môn mơ hồ có tư thế của giáo phái tu tiên đệ nhất Đại Tề.

Trên dưới Thái Uyên môn càng thêm kính trọng đối với Phương Vọng, vì tất cả mọi người biết hết thấy điều đó đều là Phương Vọng mang tới.

Một ngày này.

Có người tới thăm Phương Vọng, chính là Chu Tuyết.

Tiểu Tử tiến đến mở cửa, nghênh đón Chu Tuyết vào động phủ.

“Nữ nhân xấu, lâu rồi không gặp!”

Tiểu Tử chào hỏi.

Chu Tuyết cười với nó, cũng không nói tiếp, trực tiếp đi đến chỗ Phương Vọng.

Thấy Chu Tuyết đi tới, Phương Vọng đứng dậy, đi đến trước bàn ngồi xuống. Hắn nhìn về phía Chu Tuyết. Nàng vẫn thích mặc váy áo màu đỏ như vậy, chỉ là áo đỏ bây giờ càng thêm khí phái, vạt áo sau lưng giống như lông đuôi tung bay. Mái tóc dài của nàng cuộn vào một chỗ, phía trên cài trâm vàng ngọc và phôi sức hồng ngọc, làm nàng vừa có phong tình

động lòng người của nữ tử, cũng có cảm giác áp bách của cường giả.

Hơn ngàn năm không thấy, Phương Vọng cảm thấy Chu Tuyết trở nên đẹp hơn không ít, có loại hương vị nói không nên lời, càng làm cho người cảm thấy kinh diễm.

Chu Tuyết mở miệng nói: “Xà yêu, ngươi đi ra ngoài trước đi, mang cả hồ lô của ngươi nữa.”

Nghe vậy, Tiểu Tử ngẩn người, tức giận nói: “Sao ngươi vừa đến đã đuổi ta đi rồi?”

Chu Tuyết nhìn về phía Phương Vọng, Phương Vọng lập tức nói: “Ra Tiểu Tử đột nhiên uể oải, buông lỏng đầu rắn đi tới trước Thôn Hồn hồ lô, dùng yêu lực hút lại Thôn Hồn hồ lô, sau đó dẫn theo nó rời đi.

Âm âm -

Sau khi Tiểu Tử rời đi, sơn môn đóng lại một lần nữa.

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Sao ngươi biết hồ lô kia thuộc về nó?”

Chu Tuyết đưa tay, lấy ra một bầu rượu và hai cái chén ngọc, vừa rót rượu, nàng vừa nói: “Trên quỹ khí kia có yêu lực của nó, mặc dù rất mỏng manh, nhưng khó thoát cảm giác của ta.”

Nàng đẩy một cái chén ngọc đến trước mặt Phương Vọng, cười nói: “Ném thử đi, rượu này là ta mang về từ bên ngoài đây.”

Phương Vọng lập tức bung lên chén ngọc, bắt đầu nhắm nháp.

“Ngươi không sợ ta hạ độc à?”

Chu Tuyết hỏi với vẻ mặt trêu tức.

Phương Vọng vừa phẩm vị rượu ngon, vừa hỏi đáp: “Ngươi là người ta tin tưởng nhất, nếu đối với ngươi mà cũng đề phòng, vậy ta còn có thể tin tưởng được ai?”

Sợ ư?

Lão tử chính là Thiên Cương Thánh thể!

Phương Vọng đắc ý mà nghĩ trong lòng, sau đó cảm thấy rượu này thật mỹ vị. Rượu vào cổ họng, khí huyết thông suốt, thân thanh khí爽, ngay cả linh lực cũng tăng trưởng một chút, tương đương với mấy ngày tích lũy.

Chu Tuyết nghe thấy lời Phương Vọng nói, cảm thán: “Vốn tưởng rằng ngươi ra ngoài lịch luyện, sẽ có nhận thức sâu hơn với người lòng chứ. Trước kia, ta cũng bởi vì dễ dàng dễ tin người này mà bị thiệt thòi.”

Nàng luôn cảm thấy Phương Vọng thay đổi rất nhiều, không chỉ là khí tức, khí chất cả người cũng thay đổi.

“Đó là bởi vì kiếp trước ngươi chỉ có thể dựa vào chính mình, một đời này có ta, có Phương gia, ngươi có thể tin tưởng ta, giống như ta tin tưởng ngươi vậy.”

Phương Vọng cười nói, rồi tán thưởng rượu ngon này.

“Chắc chắc, rượu ngon đó, ngươi đạt được từ nơi nào? Rượu này có thể tăng tiến tu vi à?”

Chu Tuyết còn đang đắm chìm trong lời nói của Phương Vọng, nghe thấy hắn hỏi thăm, không khỏi đáp lại: “Rượu này sinh ra ở hải ngoại, tên là bảo. Tác dụng chủ yếu của rượu này không phải tu luyện, mà là dưỡng thương và suy yếu tâm ma, nếu thật sự dùng nó tu luyện, thì chính là phung phí của trời.”

Rồi nàng đẩy nắp bầu rượu bên cạnh, giao cho Phương Vọng.

“Nhớ lấy, mỗi lần uống, một chén là đủ, đừng uống nhiều.”

Chu Tuyết nhắc nhở.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, cũng không từ chối.

Chu Tuyết dò xét Phương Vọng một lần nữa, tán dương: “Khí huyết thật mạnh, vượt xa Ngưng Thần cảnh, xem ra ngươi đã đạt được cơ duyên khó lường ở trong bí cảnh Trụy Thiên.”

Phương Vọng hồi đáp: “Vẫn được, được truyền thừa khác của Đại Thánh, ta có một chiêu Sơn Hà Trấn Thiên quyền, muốn học không, ta dạy cho ngươi.”

Chu Tuyết nghe xong, đôi lông mày nhú lại, nói: “Sơn Hà Trấn Thiên quyền, đây chính là quyền pháp khó lường, cũng có huyền diệu của thần thông. Có một vị phi thăng giả phát dương quang đại quyền pháp này ở Thượng giới, không nghĩ tới ngươi lại có cơ duyên như thế. Một đời này đã phát sinh thay đổi rất lớn so với kiếp trước, vài người và chuyện nên xuất hiện, cũng chưa từng xuất hiện, không biết sẽ có ảnh hưởng như thế nào đối với sau này.”

Phương Vọng hỏi: “Người nào chưa từng xuất hiện?”

Chu Tuyết cười nói: “Trước đó lúc đi Đại Thánh Động Thiên, ta không phải từng nói, có một vị thiên tài tuyệt đại có được Thiên Nguyên bảo linh có thể sẽ xuất hiện, nhưng hắn lại không xuất hiện. Không những như thế, hắn vốn nên hiển uy danh trong bí cảnh Trụy Thiên, nhưng bí cảnh Trụy Thiên lần này cũng chưa thấy thanh danh của hắn.”

Phương Vọng đã không nhớ rõ lời này, hắn hiếu kì hỏi: “Người nọ tên là gì?”

Chu Tuyết không che giấu, nói: “Cơ Như Thiên, cũng là một trong những phi thăng giả sau này. Cơ gia của hắn là thế gia truyền thừa trên vạn năm trên mảnh đại lục này. Từ khi hắn

trưởng thành, hắn đã rời khỏi Cơ gia, một mình tìm kiếm tiên duyên.”

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Hắn rất lợi hại phải không?”

Chu Tuyết cười nói: “Đương nhiên lợi hại, chẳng qua hiện nay ngươi chưa hẳn kém hắn. Hắn không chỉ đơn giản là có được Thiên Nguyên bảo linh, mà hắn còn có khí vận tận trời. Nói thực ra, kiếp trước, ta căn bản không rõ ràng hắn mạnh đến mức nào, không tiếp xúc sâu với hắn. Chuyện người khác.”

Chương 236: Cơ Như Thiên, một tờ hôn ước. (2)

Chương 236: Cơ Như Thiên, một tờ hôn ước. (2)

“Trước khi phi thăng, hắn và Từ Cầu Mệnh ai mạnh hơn?”

Phương Vọng truy hỏi.

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Bọn họ chưa từng giao đấu. Đừng lấy Từ Cầu Mệnh hiện tại đi cân nhắc, Từ Cầu Mệnh chân chính nhất phi trùng thiên là sau khi rời khỏi Đại Tề. Lờ tán dương của bảy triều đối với Từ Cầu Mệnh bây giờ còn ít đi rất nhiều. Hắn không chỉ là kiếm bằng Thiên Nguyên, mà là kiếm thắng cả Thiên Nguyên. Thiên địa rất lớn, không phải tất cả cường giả đi đến đỉnh cao đều sẽ tiến hành một trận quyết chiến, bọn họ khả năng không có chút giao tiếp nào với nhau.”

Phương Vọng nghe tới đây, chính đột nhiên cảm thấy mình hơi kiêu.

Không thể khinh thường!

Hắn có cơ duyên, thì người khác không có sao?

“Nhưng tiểu tử ngươi nắm giữ Huyền Dương Thần Kinh, Cửu Long Thần Biến quyết, Sơn Hà Trấn Thiên quyền, sau này cho dù không đại cơ duyên, cũng đủ để đứng ngạo nghễ nhân gian.”

Chu Tuyết cười tủm tỉm nói.

Phương Vọng không nói ra toàn bộ tuyệt học mình nắm giữ. Hắn vốn định truyền thụ Sơn Hà Trấn Thiên quyền cho Chu Tuyết, nào biết Chu Tuyết chướng mắt.

Thế là, hắn lùi lại mà cầu việc khác, nói ra Âm Dương Huyền Minh Chân công, nhưng vẫn bị Chu Tuyết từ chối.

“Ta có con đường mình muốn đi, truyền thừa của Đại Thánh thì tính là gì, còn không lọt nổi mắt xanh của ta.”

Khi Chu Tuyết nói ra lời nói này, hơi kiệt ngạo, rốt cục có vận vị của ma tu.

Phương Vọng cũng không miễn cưỡng, sau đó nhắc đến Hạo Khí tông.

“Không sao, Kim Tiêu giáo đã đi tìm linh thạch long mạch. Một khi tìm được, dự án vương triều tu tiên vẫn sẽ đưa lên hành trình. Đến lúc đó giáo phái khác sẽ không có ý kiến với ngươi và Thái Uyên môn. Về Hạo Khí tông, theo ta thấy, cho dù không có Kim Tiêu giáo, e cũng không phải là đối thủ của ngươi, ngươi cứ yên tâm tu luyện đi.”

Chu Tuyết ý vị sâu xa nói.

Phương Vọng có loại cảm giác bị nhìn thấu. Nghĩ lại cũng bình thường, dù sao Chu Tuyết cũng từng phi thăng, nhân vật thiên kiều của Thượng giới tất nhiên hơn xa nhân gian. Có lẽ sự trưởng thành của hắn ở nhân gian rất khoa trương, nhưng đặt tới Thượng giới thì không tính là gì.

Cũng không biết hắn bây giờ so với Chu Tuyết, thì ai mạnh hơn?

Chu Tuyết cảm nhận được ánh mắt của hắn, không khỏi đặt cánh tay phải lên bàn, một tay chống cằm, dùng ánh mắt ngả

ngón nhìn hắn, cười hỏi: “Người không phải đang nghĩ người so sánh với ta, thì ai mạnh hơn đây chứ?”

Phương Vọng giả vờ khụ một tiếng, nói: “Tốt xấu ta cũng là trượng phu của người, đương nhiên có chút lòng háo thắng, hi vọng mạnh hơn người, như vậy mới có thể bảo vệ người.”

“Ha ha, trượng phu? Đây chẳng qua là một tờ hôn ước thôi, gia gia cùng các thúc bá không còn, thì tờ giấy này cũng vô dụng.”

Chu Tuyết rõ ràng là đang từ chối, nhưng ánh mắt của nàng lại làm cho Phương Vọng có cảm giác là nàng đang khiêu khích.

Phương Vọng còn muốn nói tiếp, nhưng Chu Tuyết lại nói sang chuyện khác, trò chuyện đến tình hình gần đây của Phương gia, suy nghĩ của Phương Vọng cũng thay đổi theo.

Mấy canh giờ sau.

Sơn môn động phủ mở, Phương Vọng tiễn Chu Tuyết rời đi.

Hắn đứng trước sơn môn, nhìn bóng lưng Chu Tuyết rời đi, yên lặng xuất thần.

Hoàng hôn đã giáng lâm.

Lúc này, sơn môn của động phủ bên cạnh mở, Phương Vọng liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy Cổ Ly đi tới, nàng đổi áo bào gấp rút lên đường, còn đội cả mũ rộng vành.

Đối mặt ánh mắt của Phương Vọng, nàng chỉ khẽ gật đầu, không nói thêm gì, trực tiếp ngự kiếm rời đi.

Phương Vọng lấy lại tinh thần đến, không khỏi cười cười.

Nhân gian cuồn cuộn hồng trần, tu tiên giả cũng chính đang theo đuổi cơ duyên, đang đấu tranh cùng vận mệnh của

chính mình. Hắn cũng phải cố gắng tu luyện vì mục tiêu của mình.

Đại Sở vương triều, Hạo Khí tông.

Tông môn này ở giữa dãy núi, mỗi một ngọn núi còn có khí lưu hùng vĩ quần quanh, khuấy động phong vân. Trong một tòa đại điện, các trưởng lão của Hạo Khí tông đứng thành hai hàng, giống như thần tử vào triều.

Nhaai Đạo nhân Hứa Ouando đứng trên điện Nhai Đạo nhân lê vẻ mặt xấu hổ, Hứa Quang cúi đầu, nắm chặt hai tay.

“Nói cách khác, các người thậm chí không thăm dò ra được Phương Vọng mạnh bao nhiêu, đã bị dọa lùi rồi?”

Phía trên bậc cao, một bóng dáng đưa lưng về phía bọn họ nói như thế. Bóng dáng này mặc áo thúc thân, dáng người thẳng tắp, đầu đội ngọc quan hướng lên trời, nhìn bóng lưng, giống như Tiên Quân giáng lâm nhân gian.

Hắn chậm rãi xoay người lại, mặt mũi của hắn cực kì trẻ tuổi, thoát nhìn như mới hơn hai mươi tuổi, ngũ quan tuần lã, tay trái đặt sau thắt lưng.

Hắn cao cao tại thượng nhìn xuống Nhai Đạo nhân, Nhai Đạo nhân xấu hổ không thôi, cúi đầu xuống.

Những người khác trên điện nhìn nhau, nhưng không người mở miệng, không khí ngột ngạt.

“Chỉ là năm đám đã dọa lùi được người, uy thế như thế, xem ra là Sơn Hà Trấn Thiên quyền, hắn quả nhiên được người kia công nhận.”

Nam tử áo vàng nhẹ giọng cười nói.

Nhai Đạo nhân nghe xong, hiếu kì hỏi: “Cơ... Tông chủ, Sơn Hà Trấn Thiên quyền là tuyệt học thế nào?”

Nam tử áo vàng nâng tay phải lên, chậm rãi nắm lại. Trong chốc lát, cả tòa cung điện rung động, một uy áp đáng sợ bao phủ tất cả mọi người.

Nhai Đạo nhân thay đổi sắc mặt, hoảng sợ kêu lên: “Ngươi... Cũng biết ư?”

Hứa Quang cũng ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch, hắn thậm chí không nhìn được lui lại.

“Sơn Hà Trần Thiên quyền là một loại quyền pháp có thể xé trời. Quyền pháp này cao thâm khó dò, ta chỉ luyện được tiểu thành thôi, nhưng uy thế này so với Phương Vọng, thì thế nào?”

Nam tử áo vàng nhìn xuống Nhai Đạo nhân, cười khẽ hỏi.

Hắn buông lòng hữu quyền, tất cả mọi người trên điện thờ dài một hơi.

Vừa rồi uy thế nam tử áo vàng phát ra lúc nắm tay thực sự đáng sợ, tu vi của bọn họ đã đủ cao, nhưng vẫn có loại xúc động muốn quỳ lạy.

Trán Nhai Đạo nhân tràn đầy mồ hôi lớn như hạt đậu, hắn hồi đáp: “Ta không cách nào so sánh, chỉ có thể nói đều là lực lượng ta không theo kịp.”

Chương 237: Cái gọi là tiên duyên, tượng Phương Vọng.

Chương 237: Cái gọi là tiên duyên, tượng Phương Vọng.

Nam tử áo vàng liếc nhìn tất cả mọi người trên điện, nói: “Các ngươi đã từng hỏi, ta làm tông chủ Hạo Khí tông, thì có thể mang đến cái gì cho Hạo Khí tông? Bộ tuyệt học này thì thế nào?”

Lời này vừa được nói ra, đôi mắt của tất cả mọi người đều sáng lên, lập tức có trưởng lão chấp tay cảm ơn nam tử áo vàng.

Những người khác lấy lại tinh thần, cũng chấp tay cảm ơn nam tử áo vàng.

Nam tử áo vàng lại một lần nữa nhìn về phía Nhai Đạo nhân, nói: “Sur đồ các người thất bại, ta sẽ không so đo, nhưng quyết không cho phép lần sau lại xuất hiện loại tình huống này. Chuyện không có nắm chắc cũng không cần gánh vác, hiểu chưa?”

Nhai Đạo nhân, Hứa Quang thở dài một hơi, vội vàng cảm tạ tông chủ.

Một nữ tử bên trái mở miệng hỏi: “Tông chủ, vậy chuyện về Phương Vọng, tiếp theo nên xử lý thế nào?”

Nam tử áo vàng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía đám người, nói: “Nhìn từ tình huống hẩn hồi báo, Phương Vọng đã không phải là người Hạo Khí tông có thể nhúng chàm, từ bỏ đi.”

“Nhưng Lương Tâm Thu rất có thể chết trong tay Phương Vọng... Nhiều tu sĩ nhìn thấy Lương Tâm Thu và Phương Vọng, Tiêu Thần, Lam Tâm tiên tử giằng co như vậy, bây giờ chỉ có Phương Vọng sống sót...”

Một ông lão chân chừ nói. Một lần bí cảnh Trụ Thiên, Đại Sở tổn thất thiên tài đệ nhất, một đại tu sĩ trụ cột quốc gia, bây giờ tu tiên giới không ngừng chỉ trích, áp lực phô thiên cái địa tuôn về Hạo Khí tông. Làm tông môn phò quốc, nếu Hạo Khí tông không làm chút gì, thì phục chúng thế nào được?

Nam tử áo vàng không quay đầu lại, chậm chậm nói: “Hạo Khí tông không xuất thủ, tự nhiên sẽ có người xuất thủ. Nếu như Đại Tề hủy diệt, trên đời không có Thái Uyên môn, Phương Vọng nên đi nơi nào?”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ tông chủ nói phương thế lực nào.

Thế nhưng ngay cả Nhai Đạo nhân cũng không mang người trở lại được, bọn họ cũng không dám đi. ...

Đại hội cửu giáo đấu pháp do Thái Uyên môn tổ chức cử hành đúng hạn, Thái Uyên môn nghênh đón náo nhiệt trước nay chưa từng có. Thiên tài của toàn bộ tu tiên giới Đại Tề tụ tập ở đây, Từ Cầu Mệnh Huyền Hồng Kiếm tông đích thân dẫn đội đến.

Phương Vọng cũng không có mặt trong đại hội lần này. Đối với chuyện này, các đại giáo phái không có bất kỳ ý kiến gì, cao tăng các giáo vốn sợ hãi đối mặt với Phương Vọng, ngược lại, các đệ tử phía dưới rất thất vọng.

Cho dù thất vọng, cũng không có người dám cưỡng cầu.

Phương Vọng không ra mặt, ngược lại để thiên tài các giáo đều hiển thân thông. Đại hội lần này tiến hành rất thuận lợi, các giáo đều có đệ tử lấy được thành tích tốt, cũng coi như viên mãn.

Một ngày này, Phương Hàn Vũ dẫn theo con cháu Phương gia tới thăm Phương Vọng, vì làm sinh động bầu không khí, Phương Hàn Vũ kể về đại hội cửu giáo đấu pháp.

Phương Vọng nghe say sưa ngon lành, con cháu Phương phủ khác cũng thỉnh thoảng nói chen vào, không hề có quấy như lúc một mình đối mặt Phương Vọng.

Cái tên bọn họ nhắc đến nhiều nhất chính là Từ Cầu Mệnh, Diệp Tường.

Từ sau khi bí cảnh Truy Thiên kết thúc, Từ Cầu Mệnh thành tựu Ngưng Thần cảnh, mặc dù không tham gia đấu pháp lần này, nhưng hắn bày ra kiếm trận của mình trước các đại giáo phái, để thế hệ trẻ tuổi liên thủ phá trận. Đây chính là một trong những khảo hạch của đại hội đấu pháp, hắn xuất thủ để

thể hệ trẻ tuổi biết chênh lệch giữa mình và thiên tài đứng thứ hai Đại Tề.

Từ Câu Mệnh đã từng chính miệng thừa nhận mình kém xa Phương Vọng. Đại đa số người trong thể hệ trẻ tuổi cũng chưa từng thấy Phương Vọng xuất thủ, đúng là như thế, Phương Vọng càng có sắc thái thần thoại trong đầu của bọn họ.

“Hàn Vũ ca cũng bày ra danh tiếng, cảm giác hấn chưa hấn yếu hơn Diệp Tường bao nhiêu.”

Phương Mạc cảm thán nói.

Phương Tử Tinh gật đầu nói: “Không sai, Cửu Long Thần Biến quyết của Hàn Vũ ca, chưa gặp được địch thủ.”

Từ sau khi Phương Vọng thi triển Cửu Long Thần Biến quyết, thần công này đã lan truyền ra. Đối với chuyện Phương Hàn Vũ cũng biết thần công này, không ai ngạc nhiên cả, dù sao hấn và Phương Vọng là huynh đệ, cũng rất ít có người dám gây phiền phức cho hấn, coi như đến gây sự, cũng bị hấn giết.

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ khiêm tốn nói: “Diệp Tường có được Địa kém xa lắm.”

Phương Vọng cười cười, hấn cảm thấy Phương Hàn Vũ đang giả vờ.

Phương Hàn Vũ đã đột phá đến Huyền Tâm cảnh. Dựa vào Tuyệt Tâm Tà Mục, Kiếm Thánh kiếm khí, hấn chưa hấn yếu hơn Diệp Tường.

Hơn nữa, Phương Hàn Vũ còn nắm giữ kiếm linh vượt qua Địa Nguyên bảo linh bình thường, đó là bảo linh bản mệnh Kiếm Thánh tạo nên vì hấn. Trước đó Chu Tuyết đã từng nói, theo trình độ khổng chế kiếm khí Kiếm Thánh của Phương Hàn Vũ càng ngày càng mạnh, phẩm giai bảo linh bản mệnh

của hắn sẽ còn tăng lên. Đạt tới Thiên Nguyên phẩm giai, không tính là việc khó.

Truyền thừa thần công của Cực Hạo tông, truyền thừa kiếm khí của Kiếm Thánh, lại thêm Tuyệt Tâm Tà Mục, Phương Hàn Vũ đã sớm nghịch thiên cải mệnh, có tư cách tranh phong với thiên tài hàng đầu thế gian, chỉ là hắn bị Phương Vọng che lấp danh tiếng mà thôi.

Nhắc đến hắn, thế nhân rất dễ dàng nghĩ đến Phương Vọng, so với Phương Vọng, hắn đương nhiên có vẻ bình thường.

“Phương Vọng ca, bây giờ ngươi là cảnh giới gì? Ngung Thần cảnh có phải rất khó đột phá hay không!”

Phương Hình hiếu kì hỏi.

Về Thái Uyên môn đã ba năm, Phương Vọng chỉ đột phá tăng một tiểu cảnh giới, đạt tới Ngung Thần cảnh tăng bốn, tốc độ như vậy làm hắn cảm thấy rất chậm. Thế là hắn cảm thán: “Quả thực rất khó đột phá, cảnh giới trước đó còn lâu mới có thể so sánh được.”

Phương Hàn Vũ nghe xong lời này, đã biết tốc độ tu hành của Phương Vọng tuyệt đối không chậm, chỉ là hắn lười chỉ ra.

Phương Hàn Vũ nói sang chuyện khác, nói: “Đúng rồi, Tử Canh xuôi nam ra biển, nói là muốn đi tìm kiếm tiên duyên, không biết năm nào tháng nào hắn mới có thể trở về.”

Ra biển?

Phương Vọng hỏi: “Hắn nói với người trong nhà rồi sao?”

Chương 238: Cái gọi là tiên duyên, tượng Phương Vọng.
(2)

Chương 238: Cái gọi là tiên duyên, tượng Phương Vọng.
(2)

Phương Hàn Vũ gật đầu, nói: “Trên dưới Phương phủ đều rất ủng hộ hấn.”

Phương Hình cười nói: “Hiện tại gia gia coi hấn làm thiên tài thứ tư bồi dưỡng, vô cùng coi trọng.”

“Hơn nữa Chu Tuyết cũng xem trọng hấn.”

Phương Hàn Vũ bổ sung thêm một câu.

Chu Tuyết có địa vị cực cao ở trong lòng người Phương phủ, nhất là con cháu đến đây tu tiên, bọn họ đều được qua Chu Tuyết chăm sóc.

“Vậy thì đi thôi, không chừng chờ hấn đến khi trở về, hấn đã là đại tu Sĩ áp đảo Đại Tề rồi.”

Phương Vọng cười nói.

Sau đó, Phương Hàn Vũ lại trò chuyện về tu tiên giới Đại Tề. Nói tóm lại, tu tiên giới Đại Tề lại khôi phục thái bình, chín giáo phái ở chung hòa thuận, không gặp được tranh chấp lớn.

Thiên tử Triệu Khải cũng rất có thủ đoạn, làm bách tính đến đào long mạch có thể có hi vọng. Bách tính đến đào quặng, chậm nhất mười năm là có thể trở về nhà, nếu biểu hiện tốt, còn có thể trở về sớm, đồng thời còn được triều đình ban thưởng. Sau khi các loại chính lệnh lợi dân ban bố, bách tính không kêu khổ nữa, thậm chí còn muốn xin đi đào long mạch.

Triều đình sở dĩ có tiền, chính là Thái Uyên môn dẫn đầu, ép các phương thế gia quyên tiền, mới có thể hôm nay.

Các triều đại thay đổi, chỉ cần cương thổ không rút lại trên phạm vi lớn, nếu bách tính, triều đình không có tiền, thì dĩ nhiên là bị thế gia vợ vét của cải.

Nói xong lời cuối cùng, Phương Hàn Vũ tán dương Triệu Khải hiểu chuyện.

Triệu Khải phái người phát dương tên Phương Vọng ở dân gian, thậm chí lập miếu thờ, tượng thần vì Phương Vọng, xưng hắn là tiên nhân cứu vớt Đại Tà.

Phương Vọng lại xuất thân từ Phương Quốc Công phủ, tầng thân phận này càng làm bách tính dễ dàng tiếp nhận.

Phương Vọng dở khóc dở cười, không nghĩ tới Triệu Khải lại còn làm trò này. Cứ như vậy, mãi cho đến khi hoàng hôn giáng lâm, Phương Hàn Vũ mới dẫn theo tộc nhân rời đi.

Tiểu Tử leo đến trên mặt bàn, nói: “Công tử, sát khí của Phương Hàn Vũ càng ngày càng nặng, ngươi không lo lắng sao?”

Phương Vọng nói với sắc mặt bình tĩnh: “Chính hắn nhất định rõ ràng, cho dù ta lo lắng, thì có ích lợi gì?”

Đấu Chiến Chân công chỉ có thể tạm thời vứt bỏ cảm xúc, không thể chân chính tĩnh tâm, mà Phương Hàn Vũ chỉ luyện Cửu Long Thần Biến quyết đều cần thời gian dài dằng dặc, làm sao có thời giờ đi luyện Đấu Chiến Chân công phức tạp hơn được.

Triệu Chân bay ra từ Thôn Hồn hồ lô, cười nói: “Ta lại cảm thấy hắn có thể giết ra một con đường thuộc về mình, trên người hắn có một loại tàn nhẫn.”

Phương Vọng mặc kệ bọn họ, nhắm mắt lại một lần nữa.

Tiếp tục tu luyện!

Ở gần năm ngàn năm trong Thiên Cung, thời gian khó chịu như vậy đều qua rồi, bế quan mười năm trong hiện thực căn bản không tính là gì đối với hắn.

Mặc dù thực lực của hắn đã rất mạnh, nhưng hiện nay đại tu sĩ Độ Hư cảnh lần lượt xuất hiện trước mắt hắn, hắn nhất định phải tăng lên tu vi của mình, không thể tụt lùi.

Xuân đi thu đến, thời gian mười năm cấp tốc trôi qua.

Tu vi của Phương Vọng đạt tới Ngung Thần cảnh tầng sáu, trong mười năm này không người quấy rầy hắn. Cho đến một ngày này, hắn chợt mở to mắt.

Không chỉ là hắn, Tiểu Tử và Triệu Chân cũng bị bùng tỉnh, sôi nổi ngẩng đầu lên.

Ngọn núi mạch thứ ba ở hơi rung động, tựa như động đất, nhưng rất nhỏ, quan trọng nhất chính là linh khí trong động phủ bắt đầu tăng lên.

“Hắn là...”

Triệu Chân bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, mặt lộ vẻ vui mừng, hưng phấn.

Phương Vọng lập tức đứng dậy, đi ra động phủ.

Hắn đi tới trước vách núi nhìn thẳng, chỉ thấy linh khí ở ngọn núi khác cũng tăng trưởng bàng bạc, mặt ngoài ngọn núi xuất hiện sương mù linh khí dùng mắt trần cũng có thể thấy được, từ dưới lên trên. Nói một cách chuẩn xác là mặt đất đang tràn ra linh khí, linh khí trong thiên địa đang nhanh chóng tăng trưởng!

Trong mơ hồ, Phương Vọng có thể cảm nhận được lòng đất có một luồng uy áp khó mà nói rõ, giống như thiên uy.

“Quả nhiên, Đại Tề rốt cục trở thành vương triều tu tiên rồi!”

Triệu Chân hưng phấn nói.

Đệ tử ngọn núi khác sôi nổi xuất quan, có người ngạc nhiên nghĩ ngờ, có người sợ hãi, có người phấn khởi, tin tức cấp tốc được truyền ra tới.

“Đại Tề chuyển tiên thành công rồi!”

Một đệ tử ngự kiếm phi hành, cao giọng hô, đệ tử giống như hắc không hề ít, phi hành qua lại giữa những ngọn núi, báo cho biết tin tức này.

Lúc này, sơn môn động phủ của Cố Ly động, Triệu Chân lập tức chui vào trong Thôn Hồn hồ lô, không bị phát hiện.

Cố Ly đi ra từ trong động phủ, đi thẳng đến bên cạnh Phương Vọng, nhìn cảnh tượng hùng vĩ của thiên địa, nàng cảm thán: “Dự án mấy chục năm rốt cục thành công rồi.”

Phương Vọng nhìn về phía nàng, phát hiện nàng cũng đã đạt tới tu vi Huyền Tâm cảnh tầng một, mặc dù không bằng Phương Hàn Vũ, nhưng tốc độ tu luyện tuyệt đối được cho là nhanh.

“Đây đều là việc vui đối với tất cả mọi người.”

Phương Vọng nói khẽ.

Cố Ly quay đầu nhìn về phía hắc, đôi mắt sáng tỏ trong suốt trên khăn che mặt, nhìn chăm chăm hắc, nói khẽ: “Ta chuẩn bị rời đi.”

Phương Vọng hỏi: “Đi đâu?”

Cố Ly hồi đáp: “Xuôi nam ra biển, kế hoạch ban đầu là sau khi đạt tới Huyền Tâm cảnh rồi lên bắc tìm kiếm tiên duyên, nhưng phương bắc xuất hiện Thiết Thiên Thánh giáo. Giáo này làm việc ngang ngược, có thể thấy được từ việc làm đối với Đại Tề, phụ thân bèn an bài ta xuôi nam, đi ra biển tìm kiếm tiên duyên.”

Phương Vọng gật đầu nói: “Đây là chuyện tốt, chúc ngươi vạn sự thuận lợi.”

Thiên địa linh khí của Đại Tề cho dù tăng trưởng, cũng chỉ để tu hành trở nên dễ dàng hơn thôi, nhưng không có đạo pháp cao siêu hơn, thì làm sao tranh đấu cảnh giới cao hơn được?

Ngưng Thần cảnh đã là trời của Đại Tề! thất vọng, nàng nhẹ giọng hỏi: “Khi nào ngươi ra ngoài tìm kiếm tiên duyên, sẽ xuôi nam sao?”

Chương 239: Trường Sinh các ngoài biển, Ngưng Thần cảnh tăng chín.

Chương 239: Trường Sinh các ngoài biển, Ngưng Thần cảnh tăng chín.

Phương Vọng còn nhớ rõ lời nhắc nhở của Kiếm Thánh, trong tay hắn có một Hoàng Tụ Kiếm Quân lệnh, Chu Tuyết cũng để hắn sau này xuôi nam, chính hắn cũng muốn đi xem thiên địa càng rộng lớn hơn.

“Chẳng biết lúc nào, nhưng ta sẽ đi.”

Phương Vọng trả lời như vậy.

Cố Ly nhìn hắn, muốn nói lại thôi.

Phương Vọng nghĩ ngợi, rồi nói: “Nữ tử mỹ mạo giống như ngươi, nam nhi nào không thích, nhưng ta lại khác. Trong lòng ta càng để ý tiên đạo, xem ra Cố cô nương cũng như thế, ngươi muốn ở cùng với ta mấy trăm năm, hay là cùng nhau trường sinh?”

Ý của hắn chắc là đã đủ rõ ràng, mà lại không tổn thương người ta.

Phương Vọng bấm like cho chính mình trong lòng.

Hắn không nhìn thấu tâm tư của Chu Tuyết, nhưng có thể nhìn thấu ý nghĩ của Cố Ly, nha đầu này căn bản không giấu được tình ý.

Nhưng hắn không cảm thấy Cố Ly đối với mình nhất định là yêu, có lẽ sau khi bị hắn đánh bại, nàng sinh ra sùng bái, mà hắn cũng không hi vọng Cố Ly đặt tình tình yêu yêu ở vị trí quan trọng nhất.

Người tu tiên nên lấy tu tiên theo đuổi trường sinh làm mục tiêu lớn nhất.

“Ai muốn cùng trường sinh với ngươi?”

Cổ Ly khẽ nói, giọng điệu lại hơi có cảm giác xấu hổ giận dữ.

Không đợi Phương Vọng giải thích, nàng nhìn chằm chằm Phương Vọng, nói: “Sau này ta có thể viết thư cho ngươi sao, lần này từ biệt, e là trăm năm khó gặp lại.”

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Vùng ngoài biển có thể gửi thư đến Thái Uyên môn sao?”

Cổ Ly hồi đáp: “Cổ gia ta đã ra biển từ rất sớm, có việc làm ăn qua lại ở ngoài biển, chỉ cần ta đưa thư cho thuộc hạ Cổ gia, bọn họ tự có thể đưa tới, có điều thư của ngươi, khả năng không đến được trong tay của ta.”

Vậy là tốt rồi, ta cũng không muốn viết thư.

Phương Vọng nghĩ như vậy trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn tán thưởng: “Cổ đại ca của ta kinh doanh không tệ lắm.” Cổ Ly mở to đôi mắt đẹp.

Phương Vọng cười nói: “Đại ca Cổ Thiên Hùng của ta, là hãn chủ động muốn kết làm huynh đệ cùng ta.”

“Thật chứ? Phụ thân ta không giống người không đứng đắn như thế mà.”

“Khụ khụ, ngươi hiểu cái gì, chúng ta là tri kỷ.”

Phương Vọng rất muốn nói phụ thân ngươi rất thú vị, nhưng hãn nhịn xuống.

Cổ Ly chớp chớp mắt, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, mang tai lại đỏ lên, nàng bỏ xuống một câu rồi rời đi: “Có duyên thì gặp lại trên biển, chờ ta viết thư cho ngươi.”

Nàng như chạy trốn về động phủ, cấp tốc đóng lại sơn môn.

Phương Vọng nhìn về phía Tiểu Tử trên bờ vai, hỏi: “Nàng thế nào vậy?”

Tiểu Tử phun lưỡi rắn, nói: “Dùng cách nói của Yêu giới chúng ta, nàng muốn sinh con.”

“Ừm?”

Phương Vọng trực tiếp giật Tiểu Tử xuống, rồi vút xuống vách núi.

Phương Tử Canh, Cố Ly rời đi là một ảnh thu nhỏ hiện tượng của Đại Tề, thiên tài trưởng thành của chín đại giáo phái bắt đầu lần lượt xuôi nam, ra ngoài tìm kiếm tiên duyên. Tu tiên giới Đại Tề cũng không vì vậy mà quanh quế, trái lại theo Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên, trở nên càng có sinh khí.

Chín đại giáo phái cùng nhau thay đổi quy củ, chiêu thu đệ tử không còn tính theo thời hạn, bất cứ thời gian nào, chỉ cần triển lộ tư chất tu tiên, đều có thể bá nhập giáo phái.

Ngoài ra, Hoàng thành Đại Tề cũng tràn vào càng ngày càng nhiều tu tiên giả. Nghe nói Thiên tử, triều thần cũng bắt đầu nạp khí tu tiên. Đối với bách tính, tu tiên vốn là tồn tại hư vô mờ mịt, nhưng bây giờ chuyện tu tiên ngang ngược xâm nhập vào sinh hoạt của bọn họ, càng ngày càng nhiều tu tiên giả nhập thế, hiện ra pháp thuật, khiến Đại Tề nghênh đón thời khắc phong vân biến ảo trước nay chưa từng có.

Phương Vọng tiếp tục bế quan. Mỗi khi bế quan năm năm, hẳn đều sẽ ra ngoài mấy ngày, đi Phương phủ và Phương Cảnh, thăm hỏi người nhà.

Phương Dân thừa dịp Phương Vọng không ở, lại sinh ra một trai một gái. Lúc Phương Vọng trở về nhìn thấy đệ đệ

muội muội, hai tiểu gia hỏa đã xem như lại giải quyết xong một tâm sự. Có đệ đệ muội muội ở đây, cũng không sợ không người chăm sóc cho phụ mẫu trước lúc lâm chung. Hắn còn tặng cho đệ đệ muội muội mỗi người một pháp khí, xem như lễ gặp mặt.

Hắn sớm muộn gì cũng sẽ phải du lịch thiên hạ.

Hơn mười năm đi qua, con cháu Phương gia đã phân bố ở chín đại giáo phái, Phương phủ cũng di chuyển đến Hoàng thành, trở thành Quốc Công phủ có quyền thế lớn nhất dưới chân thiên tử. Việc này từng gây nên rung chuyển trên triều đình, nhưng bị Triệu Khải dốc hết sức đè xuống, hắn thậm chí nhiều lần đích thân đến thăm Phương phủ.

Thoáng chớp mắt, cách lúc Cố Ly xuôi nam đã trôi qua mười hai năm.

Một năm này, tu vi của Phương Vọng đạt tới Ngưng Thần cảnh tầng tám, cách Ngưng Thần cảnh tầng chín cũng không xa.

Không ai biết được tu vi cụ thể của hắn, nhưng tu tiên giới đều biết Kiếm Thánh Phương Vọng đang bế quan, đợi đến lúc hắn xuất quan, bầu trời của tu tiên giới Đại Tề sẽ trở nên cao hơn.

Một ngày này, ngoài động phủ truyền đến âm thanh một đệ tử:

“Phương sư huynh, có thư của ngài.”

Sự Vụ đường Thái Uyên môn có chuyên môn thu thư cơ cấu. Chỉ khi xác định người nhận thư ở trong Thái Uyên môn, bọn họ mới có thể điều động đệ tử tới cửa đưa thư, bình thường đều sẽ tạm thời lưu giữ ở Sự Vụ đường. Mặt khác, hỗ trợ đưa thư cũng là nhiệm vụ để đệ tử kiếm điểm công hiến.

Phương Vọng cho Tiểu Tử một ánh mắt, Tiểu Tử lập tức chạy tới.

Theo sơn môn mở ra, đệ tử kia hét lên một tiếng, hiển nhiên là đệ tử mới, chưa từng thấy Tiểu Tử.

Sơn môn đóng lại, Tiểu Tử ngậm thư đi tới trước mặt Phương Vọng.

“Sẽ không phải là vị Cố cô nương kia đấy chứ? Chỉ có nàng từng nói muốn viết thư cho người.”

Tiểu Tử ghen ghét.

Phương Vọng tiếp nhận thư, mở ra giấy da bên ngoài, lấy ra giấy viết thư bên trong, chừng bảy trang.

Mở đầu trang thứ nhất chính là “Phương sư huynh, gần đây khỏe không”.

Quả nhiên là Cố Ly.

Chương 240: Trường Sinh các ngoài biển, Ngưng Thần cảnh tầng chín. (2)

Chương 240: Trường Sinh các ngoài biển, Ngưng Thần cảnh tầng chín. (2)

Khó được có người viết thư cho Phương Vọng, hắn vẫn cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, cũng muốn xem Cố Ly viết gì.

Cố Ly kể lại trong thư những gì nàng trải nghiệm sau khi ra biển.

Nàng và con cháu Cố gia phiêu bạt trên biển chừng ba năm, mới tới một mảnh quần đảo, người ở trên đảo đều là tu tiên giả. Hai trang giấy viết thư trước đều kể lại hết thấy nàng chứng kiến trên biển, Thiên Hà xông đến tận mây xanh, yêu ma còn to lớn hơn cả núi, thuyền quỷ phiêu đảng trong buổi

tôi, ... vân vân, khiến Phương Vọng cũng sinh ra nồng đậm hứng thú.

Dựa theo Cố Ly nói, thế lực tu tiên lớn nhất nàng tiếp xúc trên biển tên là Trường Sinh các, nghe nói bên trong Trường Sinh các có chùng trên trăm tu giáo phái tiên, Thương Lan thư viện nàng gia nhập chính là một trong số đó.

Một Hoàng Tụ Thân sử của Trường Sinh các đến thư viện của bọn họ, lại làm cho các trưởng lão đang bế quan của thư viện bọn họ sôi nổi xuất quan, Cố Ly nhắc đến viện trưởng của bọn họ có tu vi Ngưng Thần cảnh tầng chín.

Hoàng Tụ Thân sử?

Phương Vọng nhìn thấy chỗ này, không khỏi nghĩ đến Hoàng Tụ Kiếm Quân lệnh của mình.

Hắn là lệnh này cũng tới từ Trường Sinh các?

Chỉ là không biết Hoàng Tụ Kiếm Quân và Hoàng Tụ Thân sử, ai có địa vị cao hơn.

Lại xem đến sau đó, gần như đều là kiến thức tu hành thường ngày, Cố Ly hết thấy thuận lợi, cũng không gặp được phiền phức, đoán chừng cho dù có, nàng cũng sẽ không nhắc đến trong thư.

Một đoạn nội dung sau cùng bức thư là:

“Biển cả mênh mông, giáo phái san sát, thiên tài nhiều như sao ngoài vũ trụ, nếu sư huynh đến đây, thế như mặt trời giáng lâm, khiến đàn tinh cũng ảm đạm.”

Phương Vọng cười cười, hắn gấp lại giấy viết thư, thu vào trong phong thư, vốn định thiêu hủy, nhưng nghĩ rồi, hắn lại thu thư vào trong nhẫn Long Ngọc.

Tiểu Tử biết chữ, ghé vào trên bờ vai Phương Vọng xem hết cả phong chúng ta đi?”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Chờ một chút đi, không vội.”

Còn chưa đạt tới Độ Hư cảnh, hắn cũng không nôn nóng.

Hoàn cảnh tu tiên trên biển tất nhiên càng hung hiểm hơn Đại Tề. Nếu hắn muốn đi, ít nhất phải có được thực lực quét ngang tầng cảnh giới cao hơn Độ Hư cảnh.

Triệu Chân bay qua, cảm thán nói: “Chủ nhân có thiên tư cao như thế, mà còn cẩn thận như vậy, ngày nào đó nhất định có thể trường sinh.”

“Lại tới nịnh nọt rồi, nhanh đi tu luyện đi!”

Tiểu Tử trùng lớn mắt rần rần.

Triệu Chân khó thở, nhưng vẫn thành thành thật thật rút về.

Sau khi trở về từ bí cảnh Truy Thiên, Tiểu Tử không biết tập được một pháp quyết từ chỗ nào, có thể làm cho Triệu Chân tu luyện. Nó thông qua hấp thu ma lực của Triệu Chân mà mạnh lên, điều này cũng dẫn đến yêu khí của nó dính vào quỷ khí.

Cứ như vậy, Triệu Chân trở thành máy tu luyện của Tiểu Tử, mỗi ngày đều đang vất vả tu luyện.

Trái lại, Phương Vọng còn nói giúp thay cho Triệu Chân. Nếu không phải Tiểu Tử mở miệng, hèn phách Triệu Chân đã bị hắn bóp tan, mà hắn có thể cảm nhận được Triệu Chân cũng đang mạnh lên, nói rõ Tiểu Tử vẫn để lại không gian cho Triệu Chân mạnh lên.

Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Hiện tại hắn chỉ có một mục tiêu, đó chính là đột phá Độ Hư cảnh!...

Nhật nguyệt lưu chuyển.

Đệ tử đi ra ngoài lịch luyện đều có câu chuyện phấn khích của mình, mà Phương Vọng một mực đợi trong động phủ không biết thế sự, chỉ biết tu luyện.

Ba năm sau, Phương Vọng rốt cục đạt tới Ngưng Thần cảnh tầng chín, mà năm nay hắn đã bảy mươi bốn tuổi!

Ngưng Thần cảnh tầng chín bảy mươi bốn tuổi, Phương Vọng rất muốn thử hỏi người trong thiên hạ, còn có ai được như vậy?

Một ngày này, hắn đang muốn tiếp tục xung kích Đệ Hư cảnh, lệnh bài đại đệ tử của hắn lại truyền ra dao động thần thức, hắn lập tức lấy ra.

“Phương Vọng, đến đây một chuyến.”

Giọng nói của Quảng Cầu Tiên truyền ra, âm thanh hết sức yếu ớt. Phương Vọng yên lặng thu lệnh bài đại đệ tử vào trong nhẫn Long Ngọc, hắn đứng dậy, đi đến sơn môn.

Tiểu Tử nghe thấy là Quảng Cầu Tiên, cho nên không cùng đi theo.

Không bao lâu sau.

Phương Vọng đã đi vào Thủy Uyên điện, trong điện yên tĩnh, ngay cả tiếng bước chân của hắn cũng không có.

Hắn đi thẳng tới trước bậc thang, nhìn Quảng Cầu Tiên đang tĩnh tọa.

Mười tám năm không thấy, Quảng Cầu Tiên tưởng như hai người, cả người gầy gò không ít, lưng còng, râu dài che mặt, một dáng vẻ gần đất xa trời.

“Bái kiến chương môn.”

Phương Vọng hành lễ nói, ánh mắt nhìn về phía Quảng Cầu Tiên cũng không hề thay đổi.

Quảng Cầu Tiên giương mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt vẫn đục, không còn thần thái năm đó nữa. Hắn hữu khí vô lực mà hỏi: “Phương Vọng, bây giờ là cảnh giới gì rồi?”

Phương Vọng do dự một chút, nói: “Ngưng Thần cảnh tầng chín.”

Quảng Cầu Tiên sắp tới đại nạn, Phương Vọng muốn làm cho hắn vui vẻ một chút.

Năm đó ma đạo xâm lấn, tạo thành thương tích không thể nghịch chuyển cho Quảng Cầu Tiên, lại thêm số tuổi của hắn vốn đã lớn, không có lực xoay chuyển trời đất.

“Ngưng Thần cảnh tầng chín... Tốt... Tốt... Ta đã qua bốn trăm tuổi, sau khi đột phá Ngưng Thần cảnh, dừng ở tầng thứ ba, không cách nào tiến bộ nữa... Quả nhiên, người đều có mệnh, Ngưng Thần cảnh tầng ba là mệnh của ta, mà mệnh của ngươi, cũng còn chưa biết...”

Quảng Cầu Tiên dùng giọng điệu cảm thán, vui vẻ, mừng rỡ nói, người sắp chết, đã không có nhiều tiếc nuối như vậy.

Hắn nâng tay phải lên, ba tấm bảng gỗ bay ra từ trong tay áo, Phương Vọng lập tức tiếp được, phát hiện bên trên là ba cái tên.

Hai người họ Phương, một người họ Chu.

“Chọn một vị chủ ngữ môn đời sau đi... Có lẽ tu vi của bọn họ còn chưa đủ, nhưng Thái Uyên môn sẽ hết sức bồi dưỡng.”

Quảng Cầu Tiên nhẹ giọng cười nói.

Phương Vọng do dự nói: “Chủ ngữ môn, thật ra không cần như thế...” chắc, chỉ xem ngươi có thừa nhận sự bồi dưỡng của Thái Uyên môn đối với ngươi không mà thôi.”

Phương Vọng hít sâu một hơi, giơ lên một tấm bảng gỗ, nói: “Vậy thì chọn nàng đi.”

Chương 241: Thần bắt bảy triều, kẻ địch số mệnh.

Chương 241: Thần bắt bảy triều, kẻ địch số mệnh.

Sau khi trở về từ Thủy Uyên điện, Phương Vọng lại bắt đầu bế quan.

Biết được Quảng Cầu Tiên đã không còn bao nhiêu năm để sống, hắn cũng không quá bi thương, vì quan hệ của hai người không thân thiết như vậy. Huống chỉ chính hắn đều là người đã từng chết một lần, hắn chỉ có thể thầm mong ước Quảng Cầu Tiên tái sinh tới Địa Cầu hưởng phúc trong lòng.

Nhưng mà, vừa tu luyện nửa năm, đã có người tới thăm hắn.

Chu Tuyết!

Tiêu Tử sau khi mở cửa cho Chu Tuyết, hoàn toàn bị đuổi đi ra như trước đây, chỉ có thể chửi rủa Chu Tuyết ở ngoài cửa, còn không dám lớn tiếng.

Chu Tuyết ngồi trước bàn, cười hỏi: “Nghe nói ngươi tự chọn ta làm chương môn? Phương đại sư huynh, thật sự là rất uy phong.”

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Thế nào? Ngươi không muốn à?”

Hắn nghĩ đến Kim Tiêu giáo, mới giao chức chương môn cho Chu Tuyết.

“Cũng không phải không thể, cho ta trước đi, ta chọn lựa ra một vị từ trong con cháu Phương phủ, trọng điểm bồi dưỡng thành chương môn. Có ta và Đồ Thái Y ở, chức chương môn đời tiếp theo chúng ta muốn là ai thì quyết định người đó.”

Chu Tuyết cười tủm tỉm nói.

Đồ Thái Y, Phó chương môn Sài Y...

Phương Vọng đã từng nghe Phương Hàn Vũ nói, Sài Y nhiều lần lập công cực khổ, địa vị nước lên thuyền lên, các đường chủ thành tông môn đều có đệ tử nàng cất nhắc, quyền nói chuyện của nàng cực cao.

Đương nhiên, ở trong Thái Uyên môn, về quyền nói chuyện này, bây giờ không ai có thể vượt qua Phương Vọng.

Nếu hiện tại Phương Vọng muốn làm chương môn, trên dưới Thái Uyên môn không người dám phản bác.

“Cho dù chọn ai, người cũng không thể phụ lòng đệ tử Thái Uyên môn.”

Phương Vọng nhắc nhở.

Chu Tuyết vốn định trêu ghẹo hấn, nhưng nhìn thấy ánh mắt hấn rất chân thành. không khỏi ách đầu đần na. “Người đặc biệt trở về, chỉ vì chuyện này?”

Phương Vọng hỏi sang chuyện khác.

Chu Tuyết lườm hấn một cái, nói: “Đây cũng không phải là việc nhỏ, đương nhiên, còn có một chuyện khác, kiếp nạn của người có thể sắp đến rồi.”

Kiếp nạn?

Phương Vọng nheo mắt lại, không rõ Chu Tuyết đang nói gì.

Chu Tuyết nói: “Từ sau khi Hạo Khí tông tới rồi về, ta liền để người tiến về Đại Sở điều tra Hạo Khí tông, phát hiện tông chủ Hạo Khí tông đã thay đổi. Tu tiên giới Đại Sở đầy ngập tiếng mắng đối với Hạo Khí tông, cho rằng Hạo Khí tông làm mất đi cốt khí của Đại Sở, không dám báo thù cho Kiếm Tôn, Lương Tầm Thu. Nhiều năm sau đó, Hạo Khí tông quả thực không hành động, nhưng ta không yên lòng, tiếp tục sai người điều tra.”

“Năm ngoái ta nhận được một tin tình báo, Hạo Khí tông có người lên phía bắc, truyền ra tin tức người có được Thiên Nguyên bảo linh. Hiện tại đại lục phía bắc đều phải biết một vương triều tên là Tề ở phương nam sinh ra một vị Thiên Nguyên bảo linh.”

Phương Vọng nghe tới đây, cảm thấy hơi trò đùa, hẳn không khỏi hỏi: “Chỉ như vậy sao?”

Chu Tuyết lắc đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói: “Nếu như ta không đoán sai, Hạo Khí tông đến mời người nọ rời núi. Ở kiếp trước, trước khi Thiết Thiên Thánh giáo thống nhất đại lục, có một đại tu sĩ tự xưng là tiên nhân xuôi nam, bắt cóc Thiên tử bảy triều, tìm kiếm Thiên Nguyên bảo linh. Khi đó, hẳn hẳn là hướng về phía Cơ Như Thiên, bây giờ Cơ Như Thiên không hiển uy danh, chỉ sợ người nọ sẽ tìm đến người.”

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Tự xưng tiên nhân, thì phải mạnh cỡ nào?”

Chu Tuyết hồi đáp: “Ta cũng không biết, vì khi đó tu vi của ta còn thấp, chờ đến khi ta gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo, người nọ đã sớm biến mất. Trong năm tháng sau đó, ta không tìm hiểu về hắn, dù sao hắn không có chút nhân quả nào với ta. Nếu không phải cử động lần này của Hạo Khí tông, ta khả năng cũng không nhớ nổi người nọ.”

Phương Vọng lâm vào suy tư.

Tiên nhân?

Thú vị!

“Nếu Cơ Như Thiên sống đến cuối cùng, mà người nọ thì không, phải chăng đã chứng tỏ người nọ đã chết trong tay Cơ Như Thiên rồi?” Chu Tuyết gật đầu nói: “Quả thực có khả năng này.”

Phương Vọng lại nghĩ tới một điểm, nói: “Cơ Như Thiên không hiện thế, người nói, có một loại khả năng, hắn cũng tái sinh rồi hay không? Dù sao người và ta cũng chỉ làm việc bên trong Đại Tề, không đến mức ảnh hưởng đến số mệnh của hắn.”

Chu Tuyết tức giận nói: “Làm sao có thể. Trước khi ta chết, Cơ Như Thiên kia loá mắt biết bao ở Thượng giới. Theo ta suy đoán, khả năng có liên quan đến Cơ gia. Cơ gia có biết người thiên mệnh, kiếp trước, lúc ta tu hành được bảy trăm năm, đã từng tiếp xúc một vị con cháu Cơ gia. Nàng nói Cơ gia bọn họ ngoài có Cơ Như Thiên, mà còn có một người nữa, có thể nhìn trộm thiên mệnh. Nếu số trời có biến, thì Cơ gia lùi. Đây chính là nguyên nhân Cơ gia truyền thừa vạn năm. Có điều người họ không phi thăng, cho nên sau này ta cũng không để việc này trong lòng. Cho dù kiếp trước hay kiếp này, ta cùng Cơ Như Thiên cũng không cùng xuất hiện, đương nhiên sẽ không thấp thỏm hắn và sự tích Cơ gia.”

Phương Vọng nghe xong cảm thấy chuyện này rất nhảm, hắn không nhịn được hỏi: “Ta và Cơ Như Thiên căn bản chưa từng gặp mặt, chúng ta cũng không thể là kẻ địch số mệnh chứ?”

Chu Tuyết xoa cằm, hình như nhớ tới điều gì, tự lẩm bẩm: “Vừa nói như vậy, ngược lại là có khả năng. Ta nhớ Cơ Như Thiên tầm tuổi như ngươi, có lời đồn, lúc Cơ Như Thiên sinh ra, từng gây dẫn đến thiên địa dị tượng, toàn bộ đại lục rung động, sau đó mưa to liên tiếp ròng rã bảy ngày, các triều đại đều có tai hoạ phát sinh, Đại Tề chúng ta cũng là như thế. Sau này bị người nói ra là thiên địa dị tượng do Thiên Nguyên sinh ra. Lúc ấy, ta còn bồng rỗi, chỉ là Thiên Nguyên mà cũng có thể...”

Lời sau đó, nàng không nói tiếp nữa.

Chỉ là Thiên Nguyên ư?

Phương Vọng đang muốn chất vấn, ngay sau đó, hắc bổng nhiên nghĩ đến khi còn bé quả thực có một đoạn thời kì này.

Lúc hắc vừa ra đời đã có ký ức. Âm thanh đầu tiên hắc nghe được chính là tiếng sấm, sau đó càng có mưa to bão ngày. Sở dĩ hắc nhớ rõ, là bởi vì trong phủ có người nói hắc có thể là yêu nghiệt chuyển thế, nhưng cuối cùng bị gia gia hắc giận dữ mắng, nghiêm lệnh không được truyền tà thuyết này. Sau đó, chuyện này đã bị người ta quên lãng.

Chương 242: Thần bắt bảy triệu, kẻ địch số mệnh. (2)

Chương 242: Thần bắt bảy triệu, kẻ địch số mệnh. (2)

Nếu chuyện Chu Tuyết nói không sai, vậy thời gian hắc và Cơ Như Thiên ra đời không xê xích nhiều, thậm chí có thể là sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm.

Sinh ra cùng một ngày, đã coi là thiên mệnh, cũng là có thể hợp lý.

Phương Vọng đột nhiên nghĩ đến điều gì, ánh mắt thay đổi, nói: “Nếu như Cơ gia có người biết thiên mệnh, mà Cơ Như Thiên lại biết được thiên mệnh, hắc không đến hai mươi tuổi đã xuôi nam, đi tới Đại Tề, có khả năng là tới tìm ta hay không? Chính vì ta chết rồi, hắc mới thuận thế tìm kiếm cơ duyên ở Đại Thánh Động Thiên.”

“Người suy nghĩ một chút, Cơ gia cách Đại Tề xa xôi biết bao, hắc có lý do gì đến Đại Tề? Truyền thừa Đại Thánh Động Thiên thật sự quan trọng như vậy sao? Mà hắc còn đến đây một mình nữa.”

Chu Tuyết nghe xong, cũng im lặng theo.

Phương Vọng nói đến đây, chợt cảm nhận được lực lượng của số mệnh.

Trong lòng hấn, cái tên Cơ Như Thiên này đã thay đổi.

Hồi lâu.

Chu Tuyết phá vỡ sự yên lặng, nói: “Ta sẽ điều tra Cơ gia, tiếp theo ta không có khả năng chờ cái tên tự xưng là tiên nhân kia đến, người tự giải quyết cho tốt. Mỗi người đều có kiếp của mình, nếu như tiên nhân kia thật sự chết trong tay Cơ Như Thiên, vậy một đời này cũng nên chết trong tay người.”

Dứt lời, nàng trực tiếp đứng dậy.

“Người đi đâu?”

Phương Vọng vội vàng gọi nàng lại.

Chu Tuyết cũng không quay đầu nói: “Sắp xếp chút chuyện, rồi lên bắc đi Thiết Thiên Thánh giáo xem sao.”

Nàng bước nhanh rời đi, trước sơn môn đóng lại, Tiểu Tử xông vào.

“Công tử, các người cãi nhau rồi?”

Tiểu Tử hiếu kì hỏi, giọng điệu khó nén mừng rỡ.

Phương Vọng không để ý đến nó, mà đang nghĩ đến chuyện Cơ Như Thiên.

Sau khi trải qua cuộc giao lưu với Chu Tuyết, hấn có thể xác định Cơ Thiên Nguyên đối đầu với Thiên Nguyên?

Tranh đấu số mệnh?

Phương Vọng không cảm thấy e ngại, trái lại tràn ngập ý chí chiến đấu.

Kiếp trước ta chết sớm, uy danh mệnh số nhường cho người, nếu như một thế này, người muốn tới chọc ta, vậy ta sẽ sống càng loá mắt hơn người!...

Sau khi Chu Tuyết rời đi, Phương Vọng tiếp tục tu luyện. Ngay vào lúc cuối năm, Quảng Cầu Tiên thọ hết chết già, hưởng thọ bốn trăm bốn mươi lăm tuổi, toàn giáo phúng viếng.

Thái Uyên môn là giáo phái tu tiên, không nhiều quy củ túc trực bên linh cữu như vậy. Đệ tử thân truyền chín mạch cùng đến trước mộ phần của Quảng Cầu Tiên thắp hương, Phương Vọng cũng đi.

Trước khi đi, Phó chương môn Sài Y tìm tới Phương Vọng, nói Chu Tuyết có việc không ở, để hắn ở tạm Thủy Uyên điện, thay mặt thực hiện trách nhiệm chương môn, lần này Phương Vọng lại đáp ứng.

Sở dĩ đáp ứng, là bởi vì hắn sắp đột phá, sau khi đột phá hắn phải tạo nên bảo linh bản mệnh thứ năm!

Thủy Uyên điện có linh thạch Thiên đạo!

Ngày đó, Phương Vọng liền chuyển tới Thủy Uyên điện, tin tức này truyền ra trong Thái Uyên môn, các đệ tử dù cảm thán thiên mệnh khó nghịch chuyển, nhưng càng nhiều hơn là phần chấn. Thế hệ trước rời đi, bây giờ có Phương Vọng dẫn dắt bọn họ, Thái Uyên môn tất nhiên đi đến cường thịnh.

Chuyển vào trong Thủy Uyên điện, Tiểu Tử cả ngày chui loạn, Thủy Uyên điện lớn hơn xa so với những gì nhìn thấy từ bên ngoài, mà còn nối liền đến bên trong ngọn núi, trong đó thậm chí có giấu một ít bí tịch, phòng tối.

Cuối năm trôi qua, một năm mới đến, tuyết trắng mênh mang bao trùm Thái Uyên môn.

Năm mới vừa qua hai tháng, Phó chương môn Sài Y đã dẫn phong chủ và đông đảo trưởng lão chín mạch đến Thủy Uyên điện, Phương Vọng không thể không để bọn họ đi vào.

Đả tọa trên bồ đoàn, cúi nhìn cao tăng Thái Uyên môn, không thể không nói, còn rất có cảm giác.

Phương Vọng cảm thán trong lòng, thấy có trưởng lão muốn hành lễ, vội vàng nói: “Các vị sư trưởng không nhai làm lễ. ta chỉ tam thi hành eâng việc của chương môn, cũng không phải là chương môn thật.”

Nghe vậy, tất cả mọi người lộ ra nụ cười, Phương Vọng chú ý tới nét mặt hoảng hốt của Dương Nguyên Tử, xem ra Quảng Cầu Tiên chết gây ra kích thích rất lớn cho hắn.

Triệu Truyền Càn tiến lên một bước, nói: “Thiên tử Triệu Khải cầu cứu Thái Uyên môn, công bố có người truyền tin uy hiếp hắn, nói Thiên tử ba nước Sở, Triệu, Ngụy đã bị bắt, rất nhanh sẽ đến phiên hắn.”

Phương Vọng nghe xong, không khỏi nheo mắt lại.

Đây không phải chính là kiếp Chu Tuyết nói tới sao?

Sài Y nói theo: “Từ sau một trận chiến Xi Ma tông, ta đều xếp vào đệ tử ở các nơi trong bảy triều. Bọn họ truyền đến tình báo, Thiên tử ba triều kia quả thật bị bắt, là bị một tu sĩ thần bí tự xưng là tiên thần bắt. Về chuyện vì sao bắt Thiên tử, tạm thời không rõ ràng nguyên do.”

“Có một điểm có thể xác định, tu sĩ kia cao thâm khó dò, không ai có thể ngăn cản.”

Trên đại điện, các cao tăng Thái Uyên môn bất tri bất giác đứng thành hai đội, phân biệt lấy Sài Y, Triệu Truyền Càn làm chủ.

Phương Vọng trầm ngâm nói: “Đón Thiên tử vào Thái Uyên môn thì thế nào?”

Sài Y nói: “Không cần, Huyền Hồng Kiếm tông cũng biết được việc này, đã điều động Từ Cầu Mệnh tiến đến bảo vệ

Thiên tử. Vì Thiên tử coi ngươi làm đầu, cho nên Huyền Hồng Kiếm tông đang bày tỏ thiện ý với chúng ta. Từ Cầu Mệnh đã đạt tới Ngưng Thần cảnh, có hắc ở đó, vừa lúc thăm dò thực lực của tu sĩ thần bí kia.”

Phương Vọng hiểu kì hỏi: “Hắc không xuôi nam tìm kiếm tiên duyên sao?”

Xuôi nam ra biển là phong trào hai mươi năm gần đây, cũng không chỉ có đệ tử Thái Uyên môn xuôi nam.

Triệu Truyền Càn nói tiếp: “Hắc đang ngộ kiếm đạo, công bố nếu không nhập đạo, thề không rời đi Đại T.”

Nhập đạo?

Thú vị.

Phương Vọng cũng không cảm thấy Từ Cầu Mệnh đang nói khoác lác, trái lại cảm thấy Từ Cầu Mệnh nhất định sẽ thành công.

Xem ra Từ Cầu Mệnh giống như hắc, cho dù xuôi nam, cũng phải có thực lực tung hoành đại dương mệnh mông. Nếu không đi rồi mà chết trên “Ngoài việc này, mà còn có chuyện khác sao?”

Chương 243: Chân Tiên nhân gian, Tiêu Dao Tiên.

Chương 243: Chân Tiên nhân gian, Tiêu Dao Tiên.

Phương Vọng tiếp tục hỏi, trong lòng của hắc chỉ có một việc, đó chính là đột phá Độ Hư cảnh, cho nên hắc muốn tranh thủ thời gian kết thúc cuộc nghị sự này.

Quả nhiên, ta không thích hợp làm chuông môn.

Phương Vọng cảm thán trong lòng, càng thêm kiên định lòng muốn ra ngoài.

Sài Y bắt đầu kể đến chuyện khác, vấn đề liên quan tới quyền sở hữu long mạch. Đại Tề đã kích hoạt bốn mươi chín long mạch, linh khí xung quanh long mạch nồng nặc nhất, các đại giáo phái cũng muốn tranh, nhưng không thể cứng rắn tranh, mà là lấy lý phân chia.

Sau khi nàng nói xong, Triệu Truyền Càn nói ra ý kiến theo.

Phong chủ, trưởng lão khác cũng sẽ đưa ra ý kiến, cuối cùng lại do Phương Vọng gõ nhịp quyết định.

Nói trắng ra, chương môn chính là dùng để làm quyết định, cũng dùng để cống nôi, gánh trách nhiệm. Chuyện thành công, đó chính là công lao của chương môn, mà việc thất bại, cũng là khuyết điểm của chương môn. Phương Vọng lại cảm thấy rất công bằng.

Sau khi giầy vò hơn một canh giờ, đám người mới rời đi.

Cánh cổng đóng lại, Phương Vọng thở dài một hơi, tiếp tục luyện công.

Tu vi của hắn sắp đạt tới bình cảnh, rất nhanh có thể đột phá, bên trong Huyền Dương Thần Kinh có ghi chép pháp môn đột phá Độ Hư cảnh.

Đến cảnh giới này, đột phá là cần phải độ kiếp.

Rất nhiều đại tu sĩ đều chết trong độ kiếp, cho nên vì độ kiếp, phải chuẩn bị sách lược vẹn toàn. Phương Vọng thì không lo lắng, thân thể của hắn mạnh mẽ dường nào, lại thêm rất nhiều tuyệt học đại viên mãn, muốn chết cũng khó. ...

Hoàng thành Đại Tề, ở vào trung tâm giang sơn, phạm vi ngàn dặm xung quanh chính là vùng bình nguyên, núi quanh Hoàng thành không cao lắm, nhưng phong cảnh tú lệ.

Trong hoàng cung.

Từ Cầu Mệnh ngồi tĩnh tọa trên mái hiên hoàng điện, quần thần đang đi đến hoàng điện phía dưới sôi nổi ngẩng đầu nhìn về phía hắn.

“Hắn chính là Từ Cầu Mệnh của Huyền Hồng Kiếm tông sao? Khí chất này thật là tiên nhân.”

“Nghe nói, hắn là đại tu sĩ số một số hai của tu tiên giới Đại Tề.”

“Không biết Kiếm Thánh Phương Vọng lại có phong độ thế nào.”

“Từ tiên nhân đã là đại tu sĩ danh chấn bảy triều, có hắn ở đây, tất nhiên không ai có thể tổn thương bệ hạ.”

“Không biết rốt cuộc là chuyện gì mới dẫn tới bệ hạ triệu hắn đến hộ giá.”

Từ Cầu Mệnh đã tới đây mấy ngày. Mỗi ngày vào triều, quần thần đều có thể nhìn thấy hắn, tên của hắn đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của Hoàng thành.

Phụ thân của Phương Vọng, Phương Dần đi trong đám người, cũng nhìn Từ Cầu Mệnh một chút.

Đợi quần thần vào điện, Từ Cầu Mệnh từ từ mở mắt, nhìn lại từ thị giác của hắn, có thể cúi xem Hoàng thành.

“Sắp tới rồi sao?”

Từ Cầu Mệnh tự lẩm bầm, kiếm ý của hắn sinh ra một chút tâm tình bất an, điều này đại biểu nguy hiểm sắp đến.

Đối thủ càng mạnh, hắn càng không hoảng hốt, trái lại còn tràn ngập chờ mong.

Từ sau bí cảnh Truy Thiên, kiếm ý của hắn tăng vọt, nhất phi trùng thiên. Ngoài lúc đối mặt Phương Vọng, hắn cảm thấy mình sẽ không thất bại, đối mặt vị tồn tại thần bí tự xưng

là tiên nhân kia, hắn đã không kịp chờ đợi muốn cùng chiến đấu.

Nhìn lại theo ánh mắt của hắn, chân trời xuất hiện lõi vân cuộn cuộn, ngọt ngào đến cực hạn. ...

Thái Uyên môn, Thủy Uyên điện.

Phương Vọng đứng dậy, đi ra Thủy Uyên điện, Tiểu Tử thấy thế, vội vàng cống Thôn Hồn hồ lô đi theo.

Sau khi đi ra đại điện, hắn nhìn xung quanh, cuối cùng quyết định độ kiếp trên quảng trường trồng trái bên dưới.

Tuyết lớn đầy trời, thiên địa mênh mông, dãy núi ẩn trong sương mù tuyết, giống như từng tòa sơn thần, thần bí mà uy nghiêm. Tuyết trắng mênh mang chồng chất trên quảng trường, không thấy đá xanh.

Hắn đi đến trung ương quảng trường, bắt đầu dả tọa.

Tiểu Tử trôi lơ lửng trên không trung, hồi hộp mà mong đợi hỏi: “Công Triệu Chân xuất hiện từ trong hồ lô, nói với về mặt hưng phấn: “Độ kiếp, đây chính là tình tiết trong thần thoại mới xuất hiện, điều này nói rõ chủ nhân đã thoát ly phạm thai.”

Phương Vọng nhắm mắt lại, nói: “Không sai, đến lúc đó các người trốn xa một chút, thiên uy lòng lộng, cẩn thận trừ yêu tru ma.”

Hắn lập tức bắt đầu vận chuyển Huyền Dương Thần Kinh.

Thiên địa linh khí tuôn về phía hắn. Gió lốc mắt trần có thể thấy hình thành quanh người hắn, dần dần lớn mạnh, cuộn lên tuyết đọng xung quanh, tựa như bão tuyết.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Đại khái qua hai canh giờ, linh khí trong thiên địa hội tụ trên quảng trường, dẫn đến biển mây trên trời quay cuồng kịch liệt, tích súc thiên uy.

Tu sĩ cao tăng của chín mạch núi non và chủ mạch dồn dập xuất quan, chạy đến từ bốn phương tám hướng trong tuyết lớn mênh mông. Khi bọn họ nhìn thấy bóng dáng Phương Vọng, tất cả đều sửng sốt.

“Phương Vọng đang làm gì?”

“Không phải là tu luyện một loại pháp thuật nào đó đấy chứ?”

“Chẳng lẽ là Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận?”

“Không thích hợp, hắn đang hấp thu thiên địa linh khí, loại cảm giác này hơi giống tổ linh, nhưng uy thế càng mạnh hơn.”

Các tu sĩ Thái Uyên môn bàn luận ầm ĩ, hiếu kì Phương Vọng đang làm gì.

Chương 244: Chân Tiên nhân gian, Tiêu Dao Tiên. (2)

,

Phó chương môn Sài Y, trưởng lão truyền thừa Triệu Truyền Càn, Tham Thụy chân nhân và các cao tăng khác đều tới, nhìn thấy Phương Vọng, bọn họ cũng rất kinh ngạc.

“Hắn muốn độ kiếp đột phá!”

Sài Y nhíu chặt đôi mi thanh tú, gần từng chữ một.

Độ kiếp đột phá?

Đám người sững sốt, một trưởng lão cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Đột phá làm gì mà phải độ kiếp?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn đã hối hận, vì hắn ý thức được Phương Vọng đang đột phá cảnh giới cao mà hắn không cách nào hiểu rõ.

Tham Thụy chân nhân cảm thán nói: “Ngưng Thần cảnh lại hướng lên trên... Thật là tiên mệnh.”

Bao nhiêu tu sĩ, cố gắng cả đời cũng không đạt đến Ngưng Thần Vọng lại khác. Từ khi hắn bước vào con đường tu tiên, hình như không đụng phải bình cảnh, một đường thông thuận, không ngừng khiêu chiến cực hạn, phá vỡ nhận tri của thể nhân đối với hắn.

“Các vị, bày trận đi, tránh kiếp nạn này tác động đến chín mạch.”

Chương 244: Chân Tiên nhân gian, Tiêu Dao Tiên. (2)

Triệu Truyền Càn mở miệng nói, hấn xụ mặt, hoàn toàn nghiêm khắc như trước đây.

Nghe vậy, chúng tu sĩ đều tiêu tán, trở lại các mạch triệu tập đệ tử thân truyền.

Không đến thời gian một nén nhang, toàn bộ đệ tử của Thái Uyên môn cũng nghe nói Phương Vọng muốn độ kiếp đột phá.

Độ kiếp!

Từ khi Thái Uyên môn sáng lập đến nay, còn chưa từng có người độ kiếp.

Càng ngày càng nhiều đệ tử đi ra động phủ, đập kiếm đến đây quan sát, Thái Uyên môn trong trời đông giá rét trở nên náo nhiệt.

Cùng lúc đó.

Trên không hoàng thành, mùa nơi này khác với Thái Uyên môn, nhiệt độ không khí ẩm áp, nhưng lúc này cũng lôi vân cuộn cuộn.

Giờ phút này, bách tính, quan lại quyền quý toàn thành đều đang ngược nhìn lên trời, có người đứng trên đường đi, có người đẩy cửa sổ ra, nhô ra nửa người trên, ngay cả binh sĩ trên tường thành cũng ngửa đầu.

Trên bầu trời có hai bóng dáng đang giằng co, một người trong đó chính là Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh dáng người thẳng tắp, một bóng kiếm phát ra ánh bạc lơ lửng sau lưng hấn, tựa như kiếm linh. Kiếm khí đáng sợ hấn tràn ra từ trong cơ thể, như khí diễm dũng mãnh lao tới, xuyên thủng lôi vân. Đường kính lỗ thủng ở tầng mây kia đã vượt qua mười trượng, giống như trời bị rách.

Kiểm ý của Từ Cầu Mệnh như hồng, khí phách hiên ngang, nhưng khí thế của hấn cũng không áp chế được đối thủ.

“Kiếm ý không tệ, đáng tiếc, phẩm giai bảo linh bản mệnh kém một chút, xem ra ngươi không phải Phương Vọng.”

Kẻ nói chuyện là một ông lão mặc đạo bào cũ nát, thân hình hằn gầy gò, xương gò má nhô ra, lông mi trắng hỗn loạn, hai mắt như mắt hổ, dùng ánh mắt tràn ngập tính xâm lược dò xét Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng hấn âm thầm kinh ngạc.

Khí tức thật cao thâm!

Từ Cầu Mệnh chi/a bao điờ ấ ng thấy loal naurời nàv cảm điác âng lão đạo bào giống như đại dương mệnh mông sâu không thấy đáy, nhìn không thấu, đoán không được, chỉ có một loại khí tức tĩnh mịch khó tả phát ra, phảng phất tượng trưng cho tử vong.

“Tại hạ Từ Cầu Mệnh của Huyền Hồng Kiếm tông, các hạ có dám xưng tên ra?”

Từ Cầu Mệnh lạnh giọng hỏi.

Ông lão đạo bào nhếch miệng cười to, cười đến kiệt ngạo bất tuần, cười đến hung hăng ngang ngược, hấn khinh miệt nhìn Từ Cầu Mệnh, nói: “Danh hào của ta? Ta chính là Chân Tiên sống trong nhân thế, ngươi có thể xưng ta là Tiêu Dao Tiên!”

Lời vừa dứt, Tiêu Dao Tiên chợt đưa tay. Một con rắn độc màu đỏ đậm bỗng nhiên bay ra từ trong tay áo, xông thẳng đến Từ Cầu Mệnh.

Ánh mắt Từ Cầu Mệnh ngưng lại. Hấn không lùi mà tiến tới, đối diện thẳng Tiêu Dao Tiên, trong chốc lát, kiếm linh phía sau hấn chợt biến mất.

Một ánh kiếm lấp lánh giữa thiên địa, khiến người toàn thành nhắm mắt.

Ầm!

Tiếng nổ đỉnh tai nhưc óc vang lên, cuồng phong tàn sát bừa bãi giữa thiên địa, từng luồng kiếm khí bắn ra từ trên cao, quét ngang chân trời.

Từ Cầu Mệnh giết tới trước mặt Tiêu Dao Tiên, hai tay lấy ngón tay làm kiếm, từng luồng kiếm khí sắc bén giết đến, nhưng bị Tiêu Dao Tiên nhẹ nhõm tránh né.

Đối mặt với kiếm khí của Từ Cầu Mệnh, Tiêu Dao Tiên nhanh chóng tránh né. Rõ ràng động tác của Từ Cầu Mệnh thoát nhìn càng nhanh, thậm chí khiến người không cách nào bắt giữ bằng mắt thường, mà tất cả mọi người trong hoàng thành đều có thể thấy rõ thân hình của Tiêu Dao Tiên.

“Ha ha ha ha! Bé con, dám giao đấu cùng Chân Tiên, sẽ chết rất thảm đấy!”

Tiêu Dao Tiên làm càn cười to, rồi điểm ra một ngón tay, nhanh như sét đánh, trực tiếp điểm lên vai phải Từ Cầu Mệnh.

Sắc mặt Từ Cầu Mệnh lập tức ngưng kết. Một luồng lực lượng khó có thể tưởng tượng xuyên thủng bờ vai của hắn, kèm theo lấy một tiếng nổ kinh thiên động địa trên không trung. Thân hình của hắn bỗng nhiên rơi xuống phía sau, tựa như sao băng từ trên trời đập xuống, đi vào trong hoàng cung.

Ầm! Tiêu Dao Tiên vẫn giữ tư thế chỉ điểm, một vệt kinh khí đang khuếch tán trước mặt hắn, nụ cười của hắn là không

“Ngưng Thần cảnh nho nhỏ, cũng dám lỗ mãng trước mặt bản tiên!”

Tiêu Dao Tiên nói lời khinh thường, nhưng vừa dứt lời, ánh mắt của hắn đã thay đổi.

Mặt đất hơi rung động, dẫn đến người toàn thành đều có thể cảm nhận được, nhất là trong hoàng cung, rung động càng thêm kịch liệt, từng khối đá vụn, gỗ gãy bay lên.

Chỉ thấy một bóng dáng chậm rãi bay ra từ trong bụi đất cuộn cuộn kia, chính là Từ Cầu Mệnh!

Vai phải Từ Cầu Mệnh xuất hiện một lỗ máu lớn, nhưng cũng không làm xương cốt trong thân thể của hắn uốn lượn, giờ phút này hắn đang nắm chặt kiếm linh.

Một luồng kiếm ý khó tả bao phủ toàn bộ Hoàng thành, cho dù là tu sĩ, hay hào khách giang hồ, hay là tướng sĩ, chỉ cần là người có kiếm, kiếm của bọn họ đều đang rung lên, phảng phất đang cung nghênh quân chủ kiếm đạo giáng lâm.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu nắm chặt chuôi kiếm, sợ kiếm của mình bay ra ngoài.

Tiêu Dao Tiên neho mắt lại, tâm tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Ngưng Thần cảnh nho nhỏ lại ngộ ra kiếm ý như thế, xem ra tiểu tử ngươi có ngộ tính kiếm đạo vượt qua giới hạn của bảo linh. Cũng được, quả nhiên là trời không phụ ta!”

Từ Cầu Mệnh nhắc kiếm chỉ về Tiêu Dao Tiên phía xa, giờ phút này hắn tóc tai bù xù, tóc đen tùy ý bay loạn, càng lộ vẻ khí phách. ...

Thái Uyên môn, chủ mạch.

Phương Vọng vẫn duy trì tư thế tĩnh tọa như cũ. Giờ phút này hắn bay lên giữa không trung, lôi vân trên trời đã xuất hiện hiện tượng sấm sét giao thoa lôi, thiên uy lồng lộng, khiến thiên địa đè nén.

Chủ mạch đã bị một quang trận to lớn vây quanh, tất cả đệ tử Thái Uyên môn đều quan sát ở ngoài trận, có người kích động, có người sợ hãi, cũng có người chờ mong.

Phương Vọng bỗng nhiên mở mắt, một cột sét tựa như măng xà to lớn đánh xuống, thế như kinh hồng, vừa muốn bổ trúng hấn đã tản ra.

Hộ Thể Thần Cương!

Chương 245: Đột phá Độ Hư cảnh!

Chương 245: Đột phá Độ Hư cảnh!

Sau khi chống đỡ được cột thiên lôi thứ nhất, Phương Vọng hiện ra vẻ không hài lòng.

Chỉ vậy thôi à?

Không đau không ngứa!

Thậm chí hấn còn chưa nghiêm túc, thậm chí chưa dùng trạng thái mạnh nhất của Thiên Cương Thánh Thể.

Tuy hấn không hài lòng, nhưng tu sĩ khác của Thái Uyên môn ở ngoài trận lại đều sợ hết hồn hết vía. Nếu đổi lại là bọn họ, thì chắc bọn họ đều không kịp phản ứng với cột thiên lôi vừa rồi kia.

Sắc mặt của nhóm Sài Y, Triệu Truyền Càn, Dương Nguyên Tử rất nặng nề, không phải bọn họ bị độ kiếp hù dọa, chỉ là sợ hãi thực lực của Phương Vọng, đây là một loại bản năng, không liên quan đến quan hệ thân sơ.

Sau khi cột thiên lôi đầu tiên đánh xuống, lôi kiếp đã chính thức bắt đầu, lôi điện rơi trên người hấn trực tiếp tan thành mây khói, không thể làm lung lay bóng dáng của hấn. Lôi điện đánh xuống càng ngày càng nhiều, thanh thể lại không ngừng tăng lên, vang vọng trong Thái Uyên môn, đỉnh tai nhức óc.

Đệ tử ngoài trận bắt đầu kinh ngạc bàn tán, nhưng bọn họ có nhiều người hơn nữa, thì tiếng nói vẫn không thể lấn át tiếng sấm.

Tiểu Tử cũng ở ngoài trận, nó nhìn mà cảm xúc dạt dào.

Nếu như có một ngày nó muốn hóa rồng, thì nó cũng phải độ kiếp như vậy, để trời đất tuyên bố sự lột xác của nó!

Độ kiếp vẫn tiếp tục!

Sau thời gian một nén nhang, thiên uy đến một giai đoạn khác, sắc mặt của các tu sĩ lập trận đều trắng bệch, bọn họ cảm thấy trận pháp có thể bị phá vỡ bất cứ lúc nào.

Tuyết trắng xóa trong trận đã tan ra từ lâu, so với ngoài trận thì giống như hai mùa, tốc độ tuyết rơi ở ngoài trận không bằng lúc trước, thậm chí ngay cả sương tuyết cũng trở nên lơ thơ.

Càng ngày càng nhiều đệ tử chạy tới xem Phương Vọng độ kiếp, cảnh này ngày hôm nay sẽ khắc sâu trong lòng bọn họ, cả đời khó quên.

Từ nay về sau, độ kiếp sẽ trở thành một tiêu chuẩn đánh giá đại tu sĩ của đệ tử Thái Uyên môn.

Tiêu chuẩn này sẽ càng ngày càng cao theo thời gian. Phương Vọng đắm chìm trong luyện công, đạo pháp của Huyền Dương Thần Kinh hiện lên trong đầu hắn.

Độ Hư cảnh là cảnh giới tôi luyện nguyên thần!

Người đạt đến Độ Hư cảnh, ngoài tu vi tăng vọt ra, nguyên thần cũng có thể rút ra, cho dù thân xác của tu sĩ đã chết, còn nguyên thần thì vẫn có thể sống.

Phải biết rằng dưới Độ Hư cảnh, hầu hết tu sĩ đều chưa ngăn được thủ đoạn nguyên thần chạy trốn, Phương Vọng là kẻ lạc loài, người có thể so với hắn trong Ngưng Thần cảnh vô cùng ít ỏi.

Nguyên thần xuất khiếu, còn có thể dò xét âm vật lêu lổng ở nhân gian, cái gọi là âm vật không phải chỉ quỷ hồn, tà ma,

còn có rất nhiều thứ không nhìn thấy, thuộc về âm gian.

Lôi kiếp càng ngày càng mạnh, Phương Vọng ở trong trạng thái cảm ngộ, ý thức khởi động Thiên Cương Thánh Thể. Một khí thể bá đạo vọt lên trời, lại khiến lôi vân trên trời bị xua tan, đại trận Thái Uyên môn dao động kịch liệt, có thể phá tan bất cứ lúc nào.

“Người đâu mau đến đây!”

Một trưởng lão đỏ mặt tức giận quát lên, cổ của hắn nổi gân xanh, vô cùng dữ tợn.

Không chỉ có hắn, phong chủ các mạch lao nhao kêu gọi đệ tử mạch phong của mình vào trận, chỉ cần trút linh lực vào người bọn họ là được.

Chưa đến năm nhịp thở đã có hơn vạn đệ tử gia nhập đội ngũ, khiến cho màn sáng trận pháp nhanh chóng ổn định trở lại.

Tất cả người vào trận đều có thể cảm nhận được khí thể đáng sợ trong trận, sắc mặt bọn họ thay đổi mãnh liệt, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

“Rốt cuộc đại sư huynh là cảnh giới gì? Khí thể này nghịch thiên quá rồi!”

“Chỉ là khí thể đã có cảm giác áp bức như vậy, khó có thể tưởng tượng nếu như trở thành đối thủ của Phương sư huynh thì sẽ đáng sợ cỡ nào...”

“Sao không gọi Phương chương môn... Trời ơi, ta đứng ở cuối cùng cũng cảm thấy sắp không chống đỡ nổi rồi!”

“Người đâu mau đến đi, chút người này hoàn toàn không đủ!”

Sau tiếng kêu kinh ngạc của từng đệ tử, lại có càng nhiều đệ tử vào trận pháp, thoát nhìn giống như Thái Uyên môn

đang bày trận trấn áp Phương Vọng. dần sau đầu hấn ngưng tụ ra từng quả hỏa cầu, đó là Huyền Dương chân hỏa biến ra. Ngoài cơ thể hấn thì tràn ra từng sợi khí diễm màu trắng nóng rực, khiến cả người hấn trông giống như sẽ mọc cánh thành tiên bất cứ lúc nào.

Phương Vọng đã tiến vào trạng thái quên mình, hấn biết lôi kiếp đã không thể tạo ra uy hiếp đối với hấn, bây giờ hấn chỉ cần chuyên tâm tu luyện nguyên thần của mình.

Đợi giây phút nguyên thần xuất khiếu, hấn mới tính là đột phá thành công!...

Hoàng thành Đại Tề, thành trì phồn hoa ngày xưa tràn ngập khói thuốc súng, từng lầu các sụp đổ, bụi đất cuộn cuộn. Tiếng khóc của trẻ con, nữ nhân, tiếng hò hét của nam nhân vang vọng ở từng góc ngách.

Lượng lớn binh sĩ đang tiến hành cứu viện trong thành, cũng có rất nhiều người không bị thương nhìn lên bầu trời, trên mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng và sợ hãi.

Lôi vân trên trời bị xé thành vô số mảnh nhỏ, lò mờ có thể thấy dấu vết kiếm khí lướt qua, trong Hoàng cung còn có vết kiếm đáng sợ trên bức tường từ nam đến bắc, khó có thể tưởng tượng lúc trước đã xảy ra trận chiến đấu kinh khủng thế nào.

Trên trời cao.

Tay phải của Tiêu Dao Tiên bóp cổ Từ Cầu Mệnh, mặt hấn nở nụ cười tàn nhẫn, còn hai tay Từ Cầu Mệnh rũ xuống, áo bào rách nát, cả người đầy máu, hai mũi chân vẫn đang nhỏ máu.

Từ Cầu Mệnh sắp mất ý thức, nhưng hấn vẫn khó khăn giơ tay phải lên, hai ngón tay chỉ về phía ngực của Tiêu Dao Tiên, giống như đang dùng kiếm đâm Tiêu Dao Tiên.

“Ngộ tính kiếm đạo của ngươi rất tốt, có tư cách trở thành tể phẩm, để ngươi sống thêm mấy ngày.”

Tiêu Dao Tiên lạnh lùng cười nói, hắn cũng nhìn xuống phía dưới, đột nhiên biến mất giữa không trung.

Chưa đến mười nhịp thở, hắn đã lại bay đến trời cao, lúc này tay trái của hắn còn xách theo một người khác, chính là Triệu Khải, mà Triệu Khải đã bất tỉnh rồi.

Chương 246: Đột phá Độ Hư cảnh! (2)

Chương 246: Đột phá Độ Hư cảnh! (2)

“Nói cho Phương Vọng Thái Uyên môn biết, bốn tiên đợi hắn ở Thiên Đỉnh sơn Bắc Cảnh, hắn chỉ có thời gian một năm. Nếu một năm sau hắn không đến, không chỉ có Thiên tử bảy triệu sẽ chết, bốn tiên còn tàn sát Đại Tề. Đến lúc đó nhất định sẽ khiến giang sơn này máu chảy thành sông, trăm vạn xác người!”

Tiếng nói của Tiêu Dao Tiên vang vọng trên bầu trời Hoàng thành, hắn xách Triệu Khải và Từ Cậ Mệnh bay về phía Bắc.

Trong một phủ đệ của Hoàng thành.

Người Phương gia tụ tập ở đây, một thiếu niên nhìn về phía Phương Mãnh, căng thẳng hỏi: “Gia gia, ca ta sẽ đi ứng chiến sao?”

Hắn là đệ đệ ruột của Phương Vọng, Phương Tầm.

Phương Mãnh trầm giọng nói với sắc mặt u ám: “Hắn sẽ đi, hơn nữa hắn còn sẽ chính tay giết chết tên tặc nhân kia!”

Bốn phương tám hướng truyền tới tiếng kêu gào, báo hiệu kiếp nạn này đáng sợ tới mức nào. Phương phủ có rất nhiều tu sĩ, dựa vào trận pháp bảo vệ cả Phương phủ, nhưng những bách tính kia thì chỉ có thể gặp tai ương.

Phương Mạnh là quốc công khai triều, tất nhiên thấy mà vô cùng đau đớn. Hắn chỉ là người phàm, mặc dù cũng đang tu tiên, nhưng hắn bó tay chịu trói khi đối mặt với Tiêu Dao Tiên, thậm chí còn không có cả bản lĩnh lên trời.

Người khác của Phương phủ đều rơi vào trong im lặng, không khí bị đè nén.

Trong lòng bọn họ đều sinh ra một suy nghĩ.

Phương Vọng đôi đầu với Tiêu Dao Tiên vừa rồi, thật sự có phần thắng sao?

Bọn họ đã chứng kiến bản lĩnh của Tiêu Dao Tiên, trong lòng thật sự cảm thấy Tiêu Dao Tiên là tiên nhân, chỉ là tiên nhân này không giống tiên nhân trong thần thoại, là kẻ tà ác, tàn nhẫn như vậy.

Thái Uyên môn, lôi vân dần dần tiêu tan.

Màn sáng trận pháp bao quanh chủ mạch dần dần tản ra, hàng vạn tu sĩ lơ lửng trong không trung, còn có đệ tử tu vi yếu đã hạ xuống các mạch phong, vừa vận công, vừa thở dốc, ánh mắt bọn họ đều không khỏi nhìn về phía chủ phong. Bạch Vũ Y trên người hắn bay theo gió, từng luồng long khí màu vàng vây quanh người, cộng thêm một vòng hỏa cầu sau đầu hắn, trông giống như chân tiên hạ phàm.

Dù là cao tầng hay các đệ tử của Thái Uyên môn, trong lòng đều vẫn còn sợ hãi.

Khi Phương Vọng độ kiếp đến thời khắc then chốt nhất, thiên uy kia vô cùng đáng sợ, ép Thái Uyên môn phải điều động hơn mười vạn đệ tử cung cấp linh lực, mới miễn cưỡng bảo vệ trận pháp không bị phá vỡ.

Nếu như lôi kiếp còn duy trì một thời gian, thì rất có thể bọn họ không kiên trì được, thậm chí ngay cả Thái Uyên môn cũng sẽ bị san thành đất bằng.

Thiên uy kia thực sự quá đáng sợ, khiến bọn họ có cảm giác như chống lại ông trời.

Điều khiến bọn họ kinh ngạc nhất là biểu hiện của Phương Vọng.

Từ đầu đến cuối, Phương Vọng đều không bị thương, đầu tóc của hắn cũng không bù xù, giống như người độ kiếp không phải hắn.

Ánh mắt các đệ tử nhìn về phía Phương Vọng tràn đầy sùng bái, ánh mắt cao tăng nhìn về phía Phương Vọng tràn đầy kỳ vọng.

Bọn họ đều biết sau lần độ kiếp này, Thái Uyên môn sẽ trở thành giáo phái mạnh nhất Đại Tề, không phải một trong số giáo phái mạnh nhất nữa!

Cho dù là Kim Tiêu giáo thâm sâu khó lường kia cũng không thể là đối thủ của Phương Vọng.

Ngay cả phó chương môn Sài Y cũng nghĩ như vậy.

Nàng nhìn Phương Vọng từ xa, trong lòng không ngừng so sánh Phương Vọng với Ma Quân.

Nàng đột nhiên không có lòng tin đối với Ma Quân.

Tên này thật sự quá mạnh!

Sài Y nhớ đến lần đầu nàng gặp Phương Vọng, giống như cách mấy đời, giờ mới qua bao nhiêu năm, Phương Vọng đã mạnh tới mức độ này rồi...

Lúc này, Phương Vọng đang cúi xuống nhìn cả Thái Uyên môn, chỉ là hắn không nhìn bằng mắt thường, mà dùng trạng thái nguyên thần.

Hắn đứng trên trời cao, thậm chí có thể thấy được thân xác của mình ở bên dưới.

Một loại cảm giác kỳ diệu chưa từng có dâng lên trong lòng hắn. Giờ phút này hắn có loại cảm giác có cái gì đó được tự do. Cảm giác như thân xác chính là công cụ vậy.

Nhưng rất nhanh hắn đã trấn áp loại suy nghĩ này, hắn không những cần tu luyện hồn phách, còn phải tu luyện thân xác, tu đủ cả hồn thể mới có thể bước đến tiên đạo chân chính.

Phương Vọng thấy rất nhiều hồn phách du dương trong Thái Uyên môn, có hồn phách của người, có hồn phách của yêu. Những hồn phách này không phải quỷ hồn, mà là hồn thể tu sĩ Ngung Thần cảnh đều không nhìn thấy. Bọn họ trông như vẫn đang ở nhân gian, trên thực tế đã rơi vào âm gian, chỉ là chiếu đến dương gian.

Âm dương cách biệt!

Phương Vọng thấy trên lưng chừng núi của chủ mạch có một hồn phách đang nhìn hắn.

Quảng Cầu Tiên!

Quảng Cầu Tiên đứng trước mộ của mình, vuốt râu mỉm cười, ánh mắt nhìn Phương Vọng đầy vẻ vui và yên tâm.

Phương Vọng nhìn hắn, trong lòng đột nhiên có cảm giác hoài niệm.

Còn hoài niệm cái gì thì đến cả hắn cũng không nói rõ ra được.

Sau đó, Phương Vọng trở lại thân xác, nguyên thần quy vị. Hắn không chế lại thân xác, có cảm giác chân thực, khiến hắn bỗng dưng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù trạng thái nguyên thần xuất khiếu rất tự do, nhưng quá trôi nổi, giống như sẽ bị năng lượng không biết tới kéo đi bất cứ lúc nào.

Phương Vọng đứng dậy, bay về phía Thủy Uyên điện, nhanh chóng vào điện.

“Tất cả mọi người không được đến gần Thủy Uyên điện, đừng quấy rầy chương môn cũng cố tu vi!”

Tiếng nói của Triệu Truyền Càn vang vọng khắp Thái Uyên môn, phá vỡ sự yên tĩnh, khiến Thái Uyên môn rơi vào trong tiếng xôn xao. Tất cả mọi người đều kinh ngạc cảm thán về việc độ kiếp lúc trước.

Về đến Thủy Uyên điện, Phương Vọng bắt đầu tĩnh tọa vận công, điều giải linh lực.

Hắn hoàn toàn bước vào Độ Hư cảnh!

Linh lực cũng đang lột xác!

Khí tức của hắn không ngừng tăng vọt, khiến Thủy Uyên điện chấn động. Hồn hồ lô, hắn khẽ cảm thán nói: “Khí thể như vậy, ai trở thành kẻ địch của chủ nhân, đều là bi ai.” Thậm chí hắn cảm thấy Phương Vọng đã vô địch thiên hạ rồi.

Chương 247: Đột phá Độ Hư cảnh! (3)

Chương 247: Đột phá Độ Hư cảnh! (3)

Có lẽ tu vi của Phương Vọng không phải đỉnh điểm của nhân gian, nhưng khí thể quân lâm thiên hạ, không ai bì nổi kia chắc chắn là người đệ nhất nhân gian!

Phương Vọng nghe thấy lời Triệu Chân nói, nhưng hắn lại thờ ơ. Thiên hạ này lớn cỡ nào, người may mắn lại nhiều cỡ nào, hưởng hơ còn có sự tồn tại của thượng giới, cho nên theo hắn thấy, Độ Hư cảnh vẫn không tính là gì.

Huyền Dương Thần Kinh ghi chép cách đột phá các tầng cảnh giới, chỉ là không xác định tên của cảnh giới. Phương Vọng đoán có thể cách này truyền thừa từ xa xưa, không ăn

khớp với thời đại bây giờ, nhưng theo cách đột phá phía sau, thì hẳn còn cách rất xa điểm cuối tu luyện.

Hơn nữa điểm cuối của Huyền Dương Thần Kinh có phải là điểm cuối của nhân gian hay không cũng chưa xác định.

Cứ như vậy, từng ngày trôi qua.

Thời gian một tháng trôi qua, Phương Vọng mới cũng cố xong tu vi.

Hắn lấy lệnh bài đại đệ tử của mình ra, truyền gọi các cao tăng của Thái Uyên môn. Mấy ngày trước thường có người đến trước Thủy Uyên điện lượn lờ, nhưng lại từ bỏ việc quấy rầy hắn, điều này khiến hắn nhận ra được các cao tăng có chuyện tìm hắn.

Mọi người lục tục đi vào trong Thủy Uyên điện, dồn dập hành lễ với Phương Vọng.

“Triệu Khải bị bắt rồi, Từ Cầu Mệnh thảm bại trong tay Tiêu Dao Tiên, cũng bị bắt, không rõ sống chết. Tiêu Dao Tiên nói hạn cho người trong vòng một năm đến Thiên Đỉnh sơn Bắc Cảnh tìm hắn, nếu không hắn sẽ tàn sát giang sơn Đại Tề.”

Triệu Truyền Càn nhanh chóng nói, giọng điệu nặng nề.

Tiêu Dao Tiên?

Danh hiệu rất làm màu!

Phương Vọng hỏi: “Tại sao hắn không trực tiếp tìm ta?”

Triệu Truyền Càn lắc đầu, Sài Y tiếp lời: “Ta đã trao đổi với giáo phái khác, chuẩn bị liên thủ đến Thiên Đỉnh sơn, vây quét Tiêu Dao lão ma.”

Tiêu Dao lão ma?

Đúng là biết đặt tên.

PhiZZngd Vona eứ† nữa bắt cvòoi. nhưng hấn đã nhìn vuổng. Phương Nguyên Tử cau mày, nói: “Rất rõ ràng, Tiêu Dao Tiên đang tính toán điều gì đó. Thời gian một năm này trông có vẻ ngông cuồng, có thể hấn cũng đang chuẩn bị cái gì. Theo ta được biết, Thiên Đỉnh sơn là ngọn núi cao nhất trong bảy triều, là nơi gần trời nhất. Nơi đó vô cùng lạnh lẽo, chọn nơi như vậy chắc chắn không phải nhất thời nổi hứng.”

Phong chủ, trưởng lão khác bắt đầu suy đoán.

“Không lẽ là đang chuẩn bị trận pháp?”

“Có khả năng, trận pháp đó có liên quan tới hàn băng?”

“Nếu Phương Vọng không đi, chẳng phải kế hoạch của hấn sẽ thất bại à?m”

“Dù sao chương môn chúng ta đã là tu sĩ đệ nhất Đại Tề, lại có Thiên Nguyên bảo linh, sao có thể sợ chiến? Hấn chính là ăn chắc điếm này.”

“Không sao. Thời gian một năm này, hấn có thể chuẩn bị, chúng ta lại không thể sao?”

Nghe bọn họ thảo luận, Phương Vọng lại đang nghĩ kiếp trước Tiêu Dao Tiên nhắm vào Cơ Như Thiên thế nào.

Cơ Như Thiên không liên quan tới Đại Tề, tất nhiên Tiêu Dao Tiên sẽ không lấy Đại Tề ra để uy hiếp.

Nhưng tại sao kiếp trước Tiêu Dao Tiên cũng bắt Thiên tử bảy triều?

Thiên tử...

Phương Vọng cứ cảm thấy Thiên tử, Thiên Nguyên bảo linh có ý nghĩa đặc biệt nào đó đối với Tiêu Dao Tiên.

“Nếu hấn đã nói một năm, vậy thì đợi nửa năm trước đi, vừa hay để các người điều tra một phen. Hấn dám tự xưng là

Tiêu Dao Tiên, chứng tỏ hấn rất kiêu ngạo, chắc chắn sẽ để lại sự tích ở triều khác.”

Phương Vọng nói.

Mặc dù hấn không sợ Tiêu Dao Tiên, nhưng hấn cũng muốn đợi thêm, đắp nặn bảo linh bản mệnh trước rồi nói sau!

Các cao tăng không có ý kiến, sau đó bọn họ lại nói chút chuyện trong giáo. Thái Uyên môn hơn hai mươi vạn đệ tử, có hơn một nửa đều ở bên ngoài, còn một phần thì ở cố định lâu dài gần các linh mạch, hoặc là trông coi thiên tài đại bảo linh khu của Thái Uyên môn. Tất cả sự việc đều sẽ tụ tập đến chủ mạch.

Lại một canh giờ trôi qua.

Sau khi tiễn bọn họ đi, Phương Vọng trực tiếp lấy ra lệnh bài đại đệ tử, dùng thần thức t† truyền âm cho Chu Tuyết: “Mau trở về nanna để chiêu mộ môn mới, ta không chịu nổi được nữa rồi.”

Ở một bên khác.

Trong một cung điện đồ nát, Chu Tuyết nằm dựa trên ghế dài, một tay chống đầu, một tay cầm lệnh bài đệ tử của Thái Uyên môn. Nàng mặc trường y đỏ đen đan xen, tóc dài buộc nghiêm trang, trang điểm xinh đẹp, vừa quyến rũ lại vừa uy nghiêm.

Nghe lời nói truyền ra từ trong lệnh bài đệ tử, khóe miệng Chu Tuyết cong lên, sau đó lệnh bài trong tay đột nhiên biến mất, một chiếc nhẫn trên tay phải của nàng cũng lóe sáng.

Chu Tuyết nhắm mắt lại, bắt đầu chợp mắt, chỉ là tay phải của nàng đang gõ nhẹ lên chân của mình.

Qua một lúc sau.

Một nữ tử mặc áo đen sải bước đi vào trong điện, nửa quỳ trước mặt nàng, trầm giọng nói: “Đã giết sạch toàn bộ, không một người sống.”

Chu Tuyết trở mình, đứng dậy, vỗ vai của nữ tử áo đen, rồi đi ra ngoài điện, nữ tử áo đen vội vàng đứng lên, đi theo sau nàng. ...

Thiên Đỉnh sơn, Bắc Cảnh.

Núi tuyết vạn dặm nhấp nhô liên miên. Bầu trời ở đây mờ tối, gió tuyết lạnh lẽo tùy ý thổi qua. Những ngọn núi gập ghềnh kia giống như từng thanh lợi kiếm dựng đứng giữa trời đất, vô cùng sắc bén.

Giữa đỉnh các dãy núi có một vách đá dốc đứng, giống như bị mũi kiếm san bằng, trên vách đá có xây một bệ đá hình tròn, xung quanh bệ đá có tám lồng sắt, trên lồng sắt dán rất nhiều lá bùa.

Từ Cầu Mệnh, Triệu Khải cũng ở bên trong. Thiên chỉ kiêu tử của Huyền Hồng Kiếm tông, Chân Long Thiên tử của Đại Tà, lúc này bọn họ đều là tù nhân, hình tượng chật vật.

Thiên tử vương triều khác cũng gần như vậy, đều đang trọng thương, rõ ràng đã từng bị hành hạ.

Từ Cầu Mệnh đang tĩnh tọa luyện công, chỉ là lông mày hấn khóa chặt.

“Từ Cầu Mệnh, ngươi nói xem rốt cuộc hắn đang làm gì?”

Tiếng nói của Triệu Khải ở bên cạnh truyền tới, nghe vậy Từ Cầu Mệnh mở mắt ra, nhìn về phía xa.

Chỉ thấy trên một đỉnh núi bên cạnh vách đá, Tiêu Dao Tiên đang giữ nguyên một tư thế quý dị, ngồi trên đỉnh núi giống như con sói, một tay dán lên trên núi đá, một tay khác

nắm thành móng vuốt, hướng về phía bầu trời tối tăm với cái đầu của hắn.

Chương 248: Bảo linh bản mệnh thứ năm

Chương 248: Bảo linh bản mệnh thứ năm

“Hắn không phải yêu quái chứ?”

Thiên tử Đại Ngụy không khỏi lẩm bẩm, giọng điệu khó giấu sự sợ hãi.

Thiên tử Đại Sở ở một bên khác của bệ đá hù lạnh: “Hắn quả thật là đang hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, người lại đi tu yêu đạo, đúng là không theo lẽ thường.”

Thiên tử Bắc Cảnh lo lắng hỏi: “Rốt cuộc hắn muốn làm gì ở nơi lạnh khủng khiếp này? Trầm lo hắn làm chuyện thương thiên hại lý.”

Thiên tử các triều sôi nổi lên tiếng, tiếng nói của bọn họ không tính là nhỏ, sợ bị gió tuyết che lấp, nhưng cho dù là như vậy thì cũng không làm quấy rầy đến Tiêu Dao Tiên.

Từ Cầu Mệnh nhìn Tiêu Dao Tiên ở phía xa, trong đôi mắt chết lặng tràn đầy không cam lòng.

Từ sau trận chiến ở Xi Ma tông, hắn tin chắc bản thân sẽ không thất bại nữa, cho dù thua cũng chỉ có thể thua Phương Vọng, nhưng không ngờ hiện thực đã cho hắn bài học nặng nề.

“Lẽ nào ta thật sự rất tầm thường... Ta không phải người sinh ra đã phi phạm kia...”

“Phụ thân, ta thật sự có thiên mệnh sao?”

Từ Cầu Mệnh nghĩ như vậy, hai tay không khỏi nắm chặt thành nắm đấm.

Bỗng nhiên hắn nghĩ đến Phương Vọng.

Cũng không biết Phương Vọng đối mặt với thất bại thế nào.

Không đúng, hắn đã từng thất bại sao?...

Tin tức Phương Vọng độ kiếp nhanh chóng lan khắp tu tiên giới Đại Tà. Ba chữ Độ Hư cảnh càng là lần đầu tiên mạnh mẽ chen vào trong nhận thức của tu sĩ Đại Tề.

Danh hiệu tu sĩ đệ nhất Đại Tề hoàn toàn rơi trên đầu Phương Vọng.

Trong Thái Uyên môn lại xảy ra một chuyện lớn, đó chính là từ sau khi Phương Vọng độ kiếp thành công, chưa đến hai ngày, chủ mạch lại bùng lên một khí thế kinh khủng. Không ai biết Phương Vọng đang làm gì, nhưng khí thế như vậy khiến trên dưới Thái Uyên môn càng có lòng tin hơn với tương lai của giáo phái.

Trong Thủy Uyên điện. vẫn ngăn nắp, bên trên là tượng bốn Kỳ Lân triền đầu. Ngọc tỷ này không quá lớn, một tay đã có thể cầm được.

Tiểu Tử ghé tới, quan sát tỉ mỉ, Triệu Chân lơ lửng trong không trung, ánh mắt nhìn ngọc tỷ viên vàng tràn đầy tò mò.

“Ngọc tỷ này tên là gì?”

Tiểu Tử tò mò hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Lục Hợp Bát Hoang tỷ.”

Tiểu Tử khó hiểu: “Lục Hợp Bát Hoang?”

“Lục Hợp Bát Hoang rất lớn, ngọc tỷ này của ta cũng có thể che lấp không gian rất lớn.”

Phương Vọng ý vị sâu xa nói, hắn càng nhìn Lục Hợp Bát Hoang tỷ càng thấy thích, ngọc tỷ này là bảo linh bản mệnh thứ năm của hắn.

Triệu Chân cũng hỏi: “Chủ nhân, bảo bối này có uy năng gì?”

Phương Vọng cau mày, nói: “Đợi lúc đối phó với Tiêu Dao Tiên, thì các ngươi có thể nhìn thấy.”

Nghe vậy, Triệu Chân nở nụ cười, nói: “Vậy ta mặc niệm cho Tiêu Dao Tiên trước, có thể hấn phải chịu sự trấn áp thảm nhất trên đời.”

Phương Vọng lật tay phải, Lục Hợp Bát Hoang tử đã biến mất khỏi tay.

Bỗng nhiên, hấn đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Bây giờ Phương gia đã có hơn ba mươi người là đệ tử của Thái Uyên môn, có một số đệ tử đã là bối phận đời cháu của Phương gia, nhưng mà Phương Vọng sẽ không đi tìm bọn họ, hấn chỉ tìm bảy đệ tử bá vào Thái Uyên môn lúc ban đầu.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh, Phương Tử Tinh, Phương Mặc, Phương Hình, Phương Thần, Phương Lâm.

Trong bảy người này, Phương Hàn Vũ làm ăn tốt nhất, tu vi cao nhất, tiếp theo là Phương Tử Canh. Tuy năm người khác bình thường, nhưng dựa vào danh vọng của ba người Phương Vọng, nên tất cả đều đã thăng cấp lên cấp bậc đệ tử trì kiếm, cho dù sau này khó tu hành lên cảnh giới cao, nhưng ít nhất vẫn có thể trợ giúp Phương gia.

Lần này ngược lại khiến Phương Vọng rất vui mừng, các tộc nhân đối mặt với hấn không còn mất tự nhiên như vậy nữa.

Sở dĩ không mất tự nhiên chủ yếu là các tộc nhân tràn đầy tò mò với hấn.

Đều là người cùng thế hệ, bọn họ rất tò mò rốt cuộc bây giờ Phương tốt để tiếp nhận khiêu chiến của Tiêu Dao Tiên chưa. ...

Ba tháng sau.

Cuối cùng Chu Tuyết cũng trở về rồi, Phương Vọng vẫn ở trong Thủy Uyên điện, không vội hành động. Đây cũng là ý của các cao tăng Thái Uyên môn, bọn họ muốn điều tra trước.

Trong Thủy Uyên điện.

Chu Tuyết đứng trên điện, đánh giá Phương Vọng, cười nói: “Rất có khí thế của chương môn, hay là người cứ ngồi vậy tiếp đi.”

Phương Vọng trợn trắng mắt, nói: “Ta không muốn, người mau chóng tìm người thay thế ta đi.”

Chu Tuyết cười, chuyển đề tài hỏi: “Tiêu Dao Tiên kia chắc là tu vi Kim Thân cảnh, đã chuẩn bị tốt để đối phó với hấn chưa?”

“Kim Thân cảnh?”

“Ừ, trên Hư Độ cảnh chính là Kim Thân cảnh. Ta từng điều tra, Tiêu Dao Tiên là phản đồ của Thiết Thiên Thánh giáo, thay tên đổi họ, tự xưng Tiêu Dao Tiên. Chắc là hấn muốn tế thiên đổi mệnh, có được long khí của Thiên tử và Thiên Nguyên bảo linh của người, đắp nặn bảo linh vượt qua Thiên Nguyên. Sở dĩ cần một năm chắc là đang lập Khốn Long Hoán Thiên trận, đó là một trong ba đại Thánh trận của Thiết Thiên Thánh giáo”

Lúc nói những tình báo này, trên mặt Chu Tuyết mỉm cười như có như không.

Phương Vọng cau mày, hỏi: “Người biết trận này à?”

Chu Tuyết cười nhưng không nói.

Phương Vọng hừ nói: “Muốn đoạt mệnh của ta, mơ tưởng hảo huyền, ta khiến cho hấn hối hận.”

Chu Tuyết Cười nói: “Chuyện này đã truyền khắp thiên hạ bảy triều, đã có tu sĩ đến Thiên Đỉnh sơn. Nếu đã như vậy, thì ta không đi với người nữa. Đến lúc đó người một mình đối mặt với kiếp của người, chứng minh thiên mệnh của người mạnh cỡ nào với người thiên hạ đi.”

Phương Vọng nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Ta sẽ xách đầu của hắc treo trên cổng thành của Hoàng thành Đại tề, lấy điều này để cảnh cáo các triều các giáo trong thiên hạ.”

Sau khi nói chuyện với Chu Tuyết nửa canh giờ, Phương Vọng đã dẫn theo Tiểu Tử dọn về động phủ ở mạch thứ ba, nhường Thủy Uyên điện cho Chu Tuyết.

Sau khi về đến động phủ, Phương Vọng lấy Hoàng tỳ Kiếm Quân lệnh mạnh cản trở, hắc ngang ngược phá vỡ.

Chương 249: Trường Sinh các, bảy mươi hai binh quân

Chương 249: Trường Sinh các, bảy mươi hai binh quân

“Hắc không phải yêu quái chứ?”

Thiên tử Đại Ngụy không khỏi lẩm bẩm, giọng điệu khó giấu sự sợ hãi.

Thiên tử Đại Sở ở một bên khác của bệ đá hù lạnh: “Hắc quả thật là đang hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, người lại đi tu yêu đạo, đúng là không theo lẽ thường.”

Thiên tử Bắc Cảnh lo lắng hỏi: “Rốt cuộc hắc muốn làm gì ở nơi lạnh khủng khiếp này? Trầm lo hắc làm chuyện thương thiên hại lý.”

Thiên tử các triều sôi nổi lên tiếng, tiếng nói của bọn họ không tính là nhỏ, sợ bị gió tuyết che lấp, nhưng cho dù là như vậy thì cũng không làm quấy rầy đến Tiêu Dao Tiên.

Từ Cầu Mệnh nhìn Tiêu Dao Tiên ở phía xa, trong đôi mắt chết lặng tràn đầy không cam lòng.

Từ sau trận chiến ở Xi Ma tông, hần tin chắc bản thân sẽ không thất bại nữa, cho dù thua cũng chỉ có thể thua Phương Vọng, nhưng không ngờ hiện thực đã cho hần bài học nặng nề.

“Lẽ nào ta thật sự rất tầm thường... Ta không phải người sinh ra đã phi phạm kia...”

“Phụ thân, ta thật sự có thiên mệnh sao?”

Từ Cầu Mệnh nghĩ như vậy, hai tay không khỏi nắm chặt thành nắm đấm.

Bỗng nhiên hần nghĩ đến Phương Vọng.

Cũng không biết Phương Vọng đối mặt với thất bại thế nào.

Không đúng, hần đã từng thất bại sao?...

Tin tức Phương Vọng độ kiếp nhanh chóng lan khắp tu tiên giới Đại Tề. Ba chữ Độ Hư cảnh càng là lần đầu tiên mạnh mẽ chen vào trong nhận thức của tu sĩ Đại Tề.

Danh hiệu tu sĩ đệ nhất Đại Tề hoàn toàn rơi trên đầu Phương Vọng.

Trong Thái Uyên môn lại xảy ra một chuyện lớn, đó chính là từ sau khi Phương Vọng độ kiếp thành công, chưa đến hai ngày, chủ mạch lại bùng lên một khí thế kinh khủng. Không ai biết Phương Vọng đang làm gì, nhưng khí thế như vậy khiến trên dưới Thái Uyên môn càng có lòng tin hơn với tương lai của giáo phái.

Trong Thủy Uyên điện. vẫn ngăn nắp, bên trên là tượng bốn Kỳ Lân triền đầu. Ngọc tỷ này không quá lớn, một tay đã có thể cầm được.

Tiểu Tử ghé tới, quan sát tỉ mỉ, Triệu Chân lơ lửng trong không trung, ánh mắt nhìn ngọc tỷ viền vàng tràn đầy tò mò.

“Ngọc tử này tên là gì?”

Tiêu Tử tò mò hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Lục Hợp Bát Hoang tử.”

Tiêu Tử khó hiểu: “Lục Hợp Bát Hoang?”

“Lục Hợp Bát Hoang rất lớn, ngọc tử này của ta cũng có thể che lấp không gian rất lớn.”

Phương Vọng ý vị sâu xa nói, hắn càng nhìn Lục Hợp Bát Hoang tử càng thấy thích, ngọc tử này là bảo linh bản mệnh thứ năm của hắn.

Triệu Chân cũng hỏi: “Chủ nhân, bảo bối này có uy năng gì?”

Phương Vọng cau mày, nói: “Đợi lúc đối phó với Tiêu Dao Tiên, thì các ngươi có thể nhìn thấy.”

Nghe vậy, Triệu Chân nở nụ cười, nói: “Vậy ta mặc niệm cho Tiêu Dao Tiên trước, có thể hắn phải chịu sự trấn áp thảm nhất trên đời.”

Phương Vọng lật tay phải, Lục Hợp Bát Hoang tử đã biến mất khỏi tay.

Bỗng nhiên, hắn đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Bây giờ Phương gia đã có hơn ba mươi người là đệ tử của Thái Uyên môn, có một số đệ tử đã là bồi phận đời cháu của Phương gia, nhưng mà Phương Vọng sẽ không đi tìm bọn họ, hắn chỉ tìm bảy đệ tử bái vào Thái Uyên môn lúc ban đầu.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh, Phương Tử Tinh, Phương Mặc, Phương Hình, Phương Thần, Phương Lâm.

Trong bảy người này, Phương Hàn Vũ làm ăn tốt nhất, tu vi cao nhất, tiếp theo là Phương Tử Canh. Tuy năm người khác bình thường, nhưng dựa vào danh vọng của ba người Phương

Vọng, nên tất cả đều đã thăng cấp lên cấp bậc đệ tử trì kiếm, cho dù sau này khó tu hành lên cảnh giới cao, nhưng ít nhất vẫn có thể trợ giúp Phương gia.

Lần này ngược lại khiến Phương Vọng rất vui mừng, các tộc nhân đổi mặt với hắn không còn mất tự nhiên như vậy nữa.

Sở dĩ không mất tự nhiên chủ yếu là các tộc nhân tràn đầy tò mò với hắn.

Đều là người cùng thế hệ, bọn họ rất tò mò rốt cuộc bây giờ Phương tốt để tiếp nhận khiêu chiến của Tiêu Dao Tiên chưa. ...

Ba tháng sau.

Cuối cùng Chu Tuyết cũng trở về rồi, Phương Vọng vẫn ở trong Thủy Uyên điện, không vội hành động. Đây cũng là ý của các cao tăng Thái Uyên môn, bọn họ muốn điều tra trước.

Trong Thủy Uyên điện.

Chu Tuyết đứng trên điện, đánh giá Phương Vọng, cười nói: “Rất có khí thế của cường môn, hay là ngươi cứ ngồi vậy tiếp đi.”

Phương Vọng trợn trắng mắt, nói: “Ta không muốn, ngươi mau chóng tìm người thay thế ta đi.”

Chu Tuyết cười, chuyển đề tài hỏi: “Tiêu Dao Tiên kia chắc là tu vi Kim Thân cảnh, đã chuẩn bị tốt để đối phó với hắn chưa?”

“Kim Thân cảnh?”

“Ừ, trên Hư Độ cảnh chính là Kim Thân cảnh. Ta từng điều tra, Tiêu Dao Tiên là phản đồ của Thiết Thiên Thánh giáo, thay tên đổi họ, tự xưng Tiêu Dao Tiên. Chắc là hắn muốn tế thiên đổi mệnh, có được long khí của Thiên tử và Thiên Nguyên bảo linh của người, đắp nặn bảo linh vượt qua Thiên

Nguyên. Sở dĩ cần một năm chắc là đang lập Khố Long Hoán Thiên trận, đó là một trong ba đại Thánh trận của Thiết Thiên Thánh giáo”

Lúc nói những tình báo này, trên mặt Chu Tuyết mỉm cười như có như không.

Phương Vọng cau mày, hỏi: “Người biết trận này à?”

Chu Tuyết cười nhưng không nói.

Phương Vọng hừ nói: “Muốn đoạt mệnh của ta, mơ tưởng hảo huyền, ta khiến cho hấn hồi hận.”

Chu Tuyết Cười nói: “Chuyện này đã truyền khắp thiên hạ bảy triều, đã có tu sĩ đến Thiên Đỉnh sơn. Nếu đã như vậy, thì ta không đi với người nữa. Đến lúc đó người một mình đối mặt với kiếp của người, chứng minh thiên mệnh của người mạnh cỡ nào với người thiên hạ đi.”

Phương Vọng nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Ta sẽ xách đầu của hấn treo trên cổng thành của Hoàng thành Đại tề, lấy điều này để cảnh cáo các triều các giáo trong thiên hạ.”

Sau khi nói chuyện với Chu Tuyết nửa canh giờ, Phương Vọng đã dẫn theo Tiểu Tử dọn về động phủ ở mạch thứ ba, nhường Thủy Uyên điện cho Chu Tuyết.

Sau khi về đến động phủ, Phương Vọng lấy Hoàng tự Kiếm Quân lệnh mạnh cản trở, hấn ngang ngược phá vỡ.

Chương 250: Trường Sinh các, bảy mươi hai binh quân. (2)

Chương 250: Trường Sinh các, bảy mươi hai binh quân. (2)

Cả đường đi, đệ tử khác đều liên tiếp nhìn về phía Phương Vọng, bao gồm cả Diệp Tường đã trưởng thành, bởi vì bọn họ đều biết trận chiến ở Thiên Đỉnh sơn là quyết chiến của Phương Vọng và Tiêu Dao lão ma, tác dụng của bọn họ chỉ là phối hợp tác chiến.

Tiêu Dao lão ma kia là tồn tại dễ dàng đánh bại Từ Cầu Mệnh!

Đương nhiên, bọn họ tràn đầy niềm tin đối với Phương Vọng, chỉ là tò mò trận chiến này sẽ là tình hình chiến đấu to lớn thế nào.

“Khi nào người xuôi nam?”

Phương Hàn Vũ đột nhiên hỏi.

Phương Vọng liếc nhìn hắn, hỏi: “Sao vậy? Người muốn đi cùng ta à?”

Phương Hàn Vũ hừ nói: “Tất nhiên không phải, chỉ là tò mò thôi.”

“Không lâu nữa.”

Phương Vọng trả lời.

Linh khí của đại lục này đã không thỏa mãn được hắn nữa, cho dù đánh thức long mạch, nhưng linh khí kia chỉ thích hợp cho tu sĩ cảnh giới thấp.

Đợi đến vùng biển, hắn chuẩn bị tìm một hòn đảo, khai thác động phủ thuộc về mình, giống như những đại năng từ xưa đến nay vậy. Có lẽ sẽ có một ngày sau khi hắn rời đi, động phủ của hắn sẽ trở thành bí cảnh xông pha của hậu nhân, giống như Đại Thánh Động Thiên, bí cảnh Trụy Thiên.

Hai huynh đệ bắt đầu nói chuyện câu được câu không, Phương Hàn Vũ cũng muốn đi xuôi nam tìm kiếm cơ duyên, cuối cùng hai huynh đệ quyết định đi cùng nhau, cũng có người chăm sóc lẫn nhau. ...

Thiên Đỉnh sơn, Bắc Cảnh, cuồng phong bão tuyết thổi bừa bãi, từng tu sĩ tĩnh tọa trên một sườn núi, bọn họ kết trận pháp, ngăn cách khỏi gió tuyết.

Bọn họ đến từ Hạo Khí tông Đại Sở. Nhai Đạo nhân, Hứa Quang tĩnh tọa trước đồng lửa, Dương Cẩm Nhi ban đầu từng giao lưu với Phương Vọng ở thành Trụy Thiên cũng ở nơi này.

“Khi nào chúng ta hành động? Còn cứu Thiên tử không?”

Dương Cẩm Nhi lên tiếng hỏi, nàng vẫn mặc áo vàng, trang điểm càng tinh tế hơn nhiều năm trước, bên cạnh còn có một con Bạch Hồ nằm bò. phải đối thủ của Tiêu Dao Tiên, không thể nóng vội, đợi lúc Phương Vọng và Tiêu Dao Tiên giao thủ, chúng ta hành động sau.”

Dương Cẩm Nhi chẹp miệng nói kỳ quái: “Các người đúng là tràn đầy lòng tin đối với Phương Vọng, xem ra Phương Vọng quả thật đã dọa vỡ mật của các người rồi.”

Nghe vậy, Hứa Quang không khỏi tức giận nhìn nàng, nàng không hề khách sáo trừng mắt nhìn lại, khiến Hứa Quang chỉ có thể nhẫn nhịn.

Dương Cẩm Nhi thở dài, nhún vai nói: “Ban đầu ở thành Trụy Thiên nên kết giao thật tốt với Phương Vọng, đáng tiếc rồi. Bây giờ hắn đã là tu sĩ đệ nhất Đại Tề, cho dù ta nịnh bợ hắn, chắc hắn cũng không nhìn trúng.”

Lúc đầu, nàng và Phương Vọng, Hồ Phá Tà cùng tu luyện ở một tầng tháp tu luyện, lúc đó mặc dù nàng có hứng thú với Phương Vọng, nhưng lại không tỏ ra quá nhiệt tình.

Nào biết mới qua được mấy năm, Phương Vọng đã từ thiên tài đệ nhất bảy triệu lắc mình thành đại tu sĩ đệ nhất bảy triệu rồi.

Nhai Đạo nhân không để ý Dương Cẩm Nhi, hắn tĩnh tọa ở vùng ven trận pháp, nhìn về phía xa.

Độ cao so với mặt biển ở đây rất cao. Bầu trời mờ mịt, ngọn núi phía xa giống như từng yêu ma như ẩn như hiện.

Nhai Đạo nhân có thể cảm nhận được một khí tức vô cùng ngọt ngào.

Hắn thâm thấy kinh ngạc trong lòng, rốt cuộc Tiêu Dao Tiên kia là cảnh giới gì?

Nhai Đạo nhân là tu vi Độ Hư cảnh tầng ba, lúc này hắn không thể phán đoán Phương Vọng và Tiêu Dao Tiên ai mạnh ai yếu, bởi vì đều vượt qua hắn.

“Cư Như Thiên, rốt cuộc người có lai lịch gì, làm thế nào mà người dụ ra được lão quái vật như Tiêu Dao Tiên này?”

Nhai Đạo nhân thâm nghĩ, vừa nghĩ đến Cư Như Thiên, trong lòng hắn lại bất an.

Hắn luôn cảm thấy Cư Như Thiên sẽ không đối xử tử tế với Hạo Khí tông, nhưng Hạo Khí tông hoàn toàn không làm gì được Cư Như Thiên, còn Cư Như Thiên lại tỏ ra có ý tốt, khiến những trưởng lão yếu đuối kia đều cúi đầu xưng thần.

Lúc này, không chỉ có Hạo Khí tông, ở vùng ven Thiên Đỉnh sơn còn có hơn hai mươi thế lực giáo phái, đa số đều là đến cứu Thiên tử vương triều của mình. Đương nhiên đối với bọn họ, Thiên tử không phải cứ nhất định phải cứu, chỉ là làm ra vẻ, nhân tiện điều tra ý đồ của Tiêu Dao Tiên, Tất cả giáo phái đều đang đợi một người!

Kiểm Thánh Đại Tề, Phương Vọng!

Khu vực trung tâm, Thiên Đỉnh sơn.

Trên vách núi, Tiêu Dao Tiên tĩnh tọa trên bệ đá, trên đỉnh đầu hắn treo lơ lửng tám mươi một lá cờ lớn, mỗi lá cờ đều in hình vẽ dị thú khác nhau, phấp phới theo gió, bay lên phần phật.

Thiên tử Đại Sở trong lòng giam không khỏi hỏi: “Bốn phương tám hướng có nhiều khí tức của tu sĩ như vậy, tại sao

ngươi để mặc không quản?”

Hơn một trăm năm trước, Đại Sở đã chuyển thành vương triều tu tiên, cho nên tu vi của Thiên tử Đại Sở cũng là cao nhất trong số các Thiên tử. Hắn có thể cảm nhận được khí tức của một số tu sĩ, thi thoảng đến gần, sau đó lại nhanh chóng chuồn đi.

Tiêu Dao Tiên không mở mắt, khinh thường cười nói: “Bọn họ đã muốn xem náo nhiệt, vậy thì đến đi, đợi bọn tiên bắt được Phương Vọng làm tể phẩm, khi đó bọn họ cũng sẽ là tể phẩm.”

Thiên tử Bắc Cảnh trào phúng hỏi: “Tự xưng tiên nhân, còn muốn tể thiên?”

“Người phạm chính là người phạm, bọn tiên không rảnh giải thích với ngươi, dù sao các ngươi đã định trước là phải chết, nghĩ xem còn có tiếc nuối gì không, kiếp sau đừng phạm phải nữa.”

Tiêu Dao Tiên hừ nói, giọng điệu khinh thường.

Từ Cầu Mệnh đột nhiên nói: “Ngươi để mặc Phương Vọng một năm, ngươi sẽ hối hận. Thiên Nguyên bảo linh chỉ là cách nhìn của thế nhân đối với hắn, thiên tư của hắn tuyệt đối không phải Thiên Nguyên bảo linh có thể định nghĩa.”

Nghe Từ Cầu Mệnh nói, Tiêu Dao Tiên không khỏi phì cười, hắn mở mắt nhìn về phía Từ Cầu Mệnh, nói: “Phương Vọng kia là cảnh giới gì?”

Sắc mặt Từ Cầu Mệnh không thay đổi, trả lời: “Ngung Thần cảnh, nhưng thực lực của hắn không thể nào đánh giá bằng cảnh giới.”

Chương 251: Cuồng, cuồng đệ nhất thiên hạ.

Chương 251: Cuồng, cuồng đệ nhất thiên hạ.

“Nghe bọn họ nói, không phải người cũng có thực lực chiến đấu vượt cảnh giới à, người có biết tại sao người lại thất bại trong tay ta không?”

Tiêu Dao Tiên khinh thường hỏi.

Từ Cầu Mệnh cau mày.

Tiêu Dao Tiên nở nụ cười bướng bỉnh dữ tợn, nói: “Nể tình các người là tế phẩm, nên cho các người mở mang kiến thức, trên Ngưng Thần cảnh là Độ Hư cảnh, trên Độ Hư cảnh chính là Kim Thân cảnh. Còn ta, không phải mới nhập Kim Thân cảnh, mà ta đã đạt đến Kim Thân cảnh tầng bốn, còn bảo linh bản mệnh của ta tuy không phải Thiên Nguyên, nhưng cũng là Địa Nguyên bảo linh tuyệt phẩm. Người cảm thấy Phương Vọng có thể vượt hai đại cảnh giới để giết ta sao?”

Vừa dứt lời, Từ Cầu Mệnh và thiên tử bảy triều đều thay đổi sắc mặt.

Cho dù là Từ Cầu Mệnh, Triệu Khải tràn đầy lòng tin với Phương Vọng, thì lúc này cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Tiêu Dao Tiên giơ hai tay lên, nhìn tám mươi một lá cờ trên trời, hắc cười điên cuồng, nói: “Không chỉ như vậy, ta còn bày ra Khốn Long Hoán Thiên trận, chỉ cần Phương Vọng bước vào trong trận, thì hắc mọt cánh cũng khó thoát. Bây giờ ta rất tò mò, Phương Vọng có nở buông bỏ cái gọi là khí cốt nghĩa hiệp hay không.”

Trên vách đá rơi vào sự yên tĩnh, không còn ai tiếp lời.

Ba chữ Kim Thân cảnh vang vọng trong lòng mọi người, giống như sấm rền trên chín tầng mây, khiến bọn họ hoảng hốt, thậm chí không còn nghe rõ lời nói sau đó của Tiêu Dao Tiên. ...

Trên núi băng liền nhau ở Bắc Cảnh, năm nghìn tu sĩ Thái Uyên môn tí gào bay tới giống như gió mạnh.

Đến nơi này, sắc trời từ từ tối dần.

Sài Y quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Phương Vọng, Thiên Đỉnh sơn cách chúng ta chưa đến năm trăm dặm.”

Tất cả mọi người cùng nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Phương Vọng vỗ vai Phương Hàn Vũ ở bên cạnh, sau đó tung người nhảy lên, chân giẫm phi kiếm bay lên trên cùng.

Hắn không nói bất cứ câu nào, trực tiếp tăng tốc bay về phía chân trời, chớp mắt đã biến mất trong gió tuyết đầy trời. “Các người nói đại sư huynh Phương Vọng có thể thắng không?”

“Nói cái gì thế, chắc chắn có thể thắng, không chừng lúc chúng ta đến nơi, đầu của Tiêu Dao Tiên đã bị chém xuống rồi.”

“Bình tĩnh thật, đây chính là khí phách của người đệ nhất bảy triều.”

“Tiêu Dao Tiên cái gì, đó là Tiêu Dao lão ma!”

Các đệ tử Thái Uyên môn bàn tán xôn xao, mặc dù các trưởng lão không nói chuyện, nhưng trong mắt bọn họ cũng hiện ra vẻ mong đợi.

Ở bên khác, Phương Vọng bay nhanh trong gió lạnh, gió tuyết thổi bay mái tóc đen của hắn, Tiểu Tử chui ra khỏi lòng hắn, bò lên trên vai hắn, cũng nhìn về phía trước.

“Công tử, mấy chiêu có thể tiêu diệt kẻ địch?”

Tiểu Tử hưng phấn hỏi, nó hoàn toàn không để Tiêu Dao Tiên ở trong mắt.

Bởi vì theo nó thấy, Tiêu Dao Tiên không mạnh như bề ngoài. Về việc đánh bại Từ Cầu Mệnh, Từ Cầu Mệnh có thể so sánh với công tử nhà nó à?

Phương Vọng bình tĩnh nói, sắc mặt lạnh nhạt: “Dốc hết sức thôi.”

Hắn thúc giục Đấu Chiến Tâm tăng tốc, đồng thời hắn có thể cảm nhận được khí tức trận pháp một cách nhạy bén.

Bởi vì Chu Tuyết đã tiết lộ trước về sự tồn tại của Khốn Long Hoán Thiên trận, cho nên Phương Vọng không dám lơ là, hắn trực tiếp dùng Đấu Chiến Chân công, cảm nhận được sự tồn tại của Khốn Long Hoán Thiên trận.

Đúng như dự đoán, có thật!

Nó ở ngay phía trước, phạm vi rất lớn, còn ẩn chứa một thiên uy khiến người ta khiếp sợ.

Sở dĩ nói là thiên uy, vì Phương Vọng liên tưởng đến thiên lôi lúc độ kiếp, uy áp của hai thứ này rất giống.

Bay thẳng một mạch.

Lúc đến gần phạm vi Khốn Long Hoán Thiên trận, Phương Vọng lấy Lục Hợp Bát Hoang tử ra, giơ tay ném ra. Lục Hợp Bát Hoang tử bay lên cao, nhanh chóng biến mất trong bóng tối phía trước.

Tiểu Tử chớp mắt, nhưng không hỏi nhiều, vì nó ý thức được kẻ địch có thể đang ở ngay phía trước, bây giờ không thể để lộ ý đồ của công tử.

Phương Vọng chậm rãi nói: “Kêu gọi đầu hàng giúp ta đi.”

Nghe vậy, Tiểu Tử lập tức vươn đầu rắn lên: “Tiêu Dao lão ma! Công tử nhà ta, Kiếm Thánh Đại Tề, chương môn Thái Uyên môn Phương Vọng đã đến, tà ma nhà ngươi chuẩn bị chịu chết đi!”

Mặc dù giọng nó là giọng nữ, nhưng qua sự tăng cường của yêu lực, giọng nói vang dội dưới vòm trời u ám, truyền ra phía xa, thậm chí khiến một số núi băng khẽ rung, dẫn đến tuyết lở.

Giọng nói truyền ra, những tu sĩ giáo phái đang ẩn núp kia đều bừng tỉnh.

Ở chỗ Hạo Khí tông, Hứa Quang đứng phất dậy, kích động nói: “Phương Vọng đến rồi!”

Một giây sau, hần tự biết thất lễ, nên vội ngậm miệng, vô thức nhìn về phía người khác, lại phát hiện người khác cũng đều đứng dậy, ai cũng trở nên căng thẳng.

Từ sau bí cảnh Trụy Thiên kết thúc, tên của Phương Vọng đã vô cùng vang dội.

Rất nhiều tu sĩ đều cho rằng Tiêu Thần, Lương Tâm Thu, Lam Tâm tiên tử chết trong tay Phương Vọng, chính vì vậy, lực uy hiếp của Phương Vọng rất lớn. Cộng thêm Nhai Đạo nhân đến ép mời Phương Vọng, lại thất bại trở về, khiến uy danh của Phương Vọng mang theo chút sắc thái khủng bố.

Dương Cẩm Nhi trở nên hưng phấn, vung quyền nói: “Chúng ta đi xem kịch thôi!”

Nhai Đạo nhân trầm giọng nói: “Không được, nguy hiểm quá rồi!”

Dứt lời, Dương Cẩm Nhi đã nhảy lên lưng Bạch Hổ. Sau một tiếng hổ gầm, Bạch Hổ tung người nhảy lên, xông khỏi trận pháp, bốn móng vuốt đập gió, chạy về phía Thiên Đỉnh sơn.

Tu sĩ của giáo phái khác cũng đứng dậy, một số người có tu vi thâm sâu cũng không nhịn được, đi quan sát trận chiến.

Mặc kệ thế nào, Phương Vọng đại diện cho chính đạo, chỉ cần Phương Vọng có thể kiểm chế Tiêu Dao Tiên, thì những

người đứng xem như bọn họ sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Trên vách đá, Tiêu Dao Tiên chợt mở mắt, hần lập tức đứng dậy, hai tay chợt vỗ, tám mươi lá cờ trên đỉnh đầu nhanh chóng bay lên không trung, biến mất trong bóng tối.

Làm xong tất cả, hần mới nở nụ cười u ám.

Chương 252: Cuồng, cuồng đệ nhất thiên hạ. (2)

Chương 252: Cuồng, cuồng đệ nhất thiên hạ. (2)

Từ Cầu Mệnh cau chặt mày, muốn nhắc nhở Phương Vọng, nhưng linh lực của hần đã bị rút sạch sẽ, tiếng nói hoàn toàn không truyền ra xa được.

Thiên tử bảy triệu biết Tiêu Dao Tiên muốn làm gì, nhao nhao chửi rủa.

“Lão ma! Người không được chết yên ổn đâu!”

“Phương Vọng! Cẩn thận hần bày trận!”

“Người đang làm, trời đang nhìn. Lão ma, hôm nay người chắc chắn sẽ phải chết!”

“Cầu tạp chủng, trăm chơi con mẹ ngươi!”

Tiêu Dao Tiên làm lơ lời mắng chửi của bọn họ, hần bay lên cao, áo bào pháp phối, mặt nở nụ cười điên cuồng.

“Phương Vọng! Đến đây! Để bốn tiên xem sự lợi hại của Thiên Nguyên bảo linh!”

Tiêu Dao Tiên cười suông sã, tiếng nói còn to hơn cả Tiểu Tử, khiến mọi người Thái Uyên môn cách bốn trăm dặm cũng nghe thấy.

Nghe thấy lời nói của Tiêu Dao Tiên, Triệu Truyền Càn thúc giục trận pháp tăng tốc.

Từ Cầu Mệnh run rẩy đứng dậy, quay người nhìn về phía xa, trong mắt hiện vẻ mong đợi.

Chuyện đến nước này, hắn chỉ có thể tin tưởng Phương Vọng.

“Phương Vọng, ngươi là người cùng thể hệ duy nhất ta bội phục trong kiếp này, ngươi nhất định phải thắng... Ta không cho phép ngươi thất bại...”

Từ Cầu Mệnh cắn răng nghĩ. Nếu như Phương Vọng thất bại, thì hắn sẽ tự sát ngay lập tức, không cho Tiêu Dao Tiên có cơ hội hiển té hắn.

Bỗng nhiên, hắn thấy trong bóng tối phía xa xuất hiện một ánh sáng vàng, ngày càng sáng tỏ, khiến đồng tử của hắn từ từ phóng đại.

Phương Vọng đến rồi!

Phương Vọng giẫm phi kiếm, ngưng tụ ra Kim Lân Bạch Vũ Y. Từng luồng long khí màu vàng vây quanh người, khiến hắn trở thành tồn tại chói mắt trong trời đất u ám.

Tiêu Tử nhanh chóng phóng to, thuận thế rơi xuống dưới chân Phương Vọng, phi kiếm của Phương Vọng thì bay vào trong nhấn Long Ngọc.

Chân hắn giẫm lên đầu rắn màu tím trông giống rồng, cộng thêm Kim Lân Bạch Vũ Y trên người, lúc này khí thế của Phương Vọng hoàn toàn hiện ra, chẳng coi ai ra gì!

Phương Vọng chưa lấy bảo linh bản mệnh ra, hai sợi tóc dài trước trán giống như râu rồng bay phấp phới, toát lên gương mặt tuần tú trẻ tuổi của hắn. Ánh mắt của hắn lạnh lùng nghiêm nghị, ngay cả ở trong đêm tối, hai ánh sáng lạnh trong mắt hắn vẫn sáng lấp lánh.

Đó là tượng trưng của Đấu Chiến Chân công!

Tiểu Tử bay vọt lên, để Phương Vọng cúi xuống nhìn Tiêu Dao Tiên trên vách đá từ trên cao.

Khoảng cách của hai bên nhanh chóng kéo gần hơn, rất nhanh khoảng cách còn chưa tới hai trăm trượng, Tiểu Tử đã dừng lại.

Phương Vọng liếc nhìn Tiêu Dao Tiên, hỏi: “Chính là người muốn khiêu chiến với ta sao?”

Giọng điệu lạnh nhạt, lại có một loại khí thế vô cùng cuồng vọng.

Thiên tử bảy triệu nhìn Phương Vọng, tinh thần chấn động. Dù biết rõ Tiêu Dao tiên là tồn tại Kim Thân cảnh, lúc này bọn họ cũng không khỏi sinh ra mong đợi đối với Phương Vọng.

Có một loại người, chỉ cần hấn xuất hiện sẽ có thể khiến người ta yên tâm!

Phương Vọng đã có khí phách như vậy!

Hắn có thể khiến Thiên tử bảy triệu đang ở trong tuyệt cảnh quên đi tuyệt vọng.

“Khiêu chiến? Bồn tiên là muốn ăn người!”

Tiêu Dao Tiên nhếch miệng cười nói, dáng vẻ hung ác, dữ tợn đến cực điểm.

“Phương Vọng tiên bối, hắn là Kim Thân cảnh trên Độ Hư cảnh, hơn nữa còn là Kim Thân cảnh tầng bốn!”

Triệu Khải vội vàng hô lên.

Trong Thôn Hồn hồ lô sau lưng Tiểu Tử hiện ra một bóng dáng, chính là Triệu Chân, hắn bay ra ngoài, nhìn về phía Triệu Khải.

Vừa thấy hắn, sắc mặt Triệu Khải đã thay đổi, trong mắt vừa có hận, vừa có sợ.

Mặt Phương Vọng không có cảm xúc, lạnh lùng nói: “Kim Thân cảnh tầng bốn, rất mạnh sao?”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều xúc động, ngay cả sắc mặt của Tiêu Dao Tiên cũng trở nên mất tự nhiên. Trong chớp mắt, một khí thể vô cùng kinh khủng bùng lên, nghiên áp vô số núi băng. Lấy hấn làm trung tâm, núi băng ở bốn phương tám hướng bắt đầu chấn động kịch liệt, núi băng càng gần hấn càng chấn động mạnh hơn.

Một số núi băng sắc bén thậm chí đã sụp đổ, biến thành vô số vụn băng, dâng lên sương tuyết cuộn cuộn.

Những tu sĩ từ bốn phương tám hướng chạy đến kia bị dọa tới mức ào ào dừng lại, trên mặt ai cũng hiện ra vẻ hoảng sợ.

“Đây là khí thể gì?”

“Là Phương Vọng, hay là Tiêu Dao Tiên?”

“Không rõ...”

“Rất đáng sợ, tu vi Ngưng Thần cảnh tầng hai của ta cũng bị chấn nhiếp khiến linh lực đình trệ, không thể điều động...”

Dương Cẩm Nhi cũng dừng lại, nàng tròn to đôi mắt xinh đẹp, miệng nhỏ hơi há ra.

Nàng thầm thấy kinh ngạc: “Khí thể này... Sợ rằng những lão già trong tộc kia cũng khó có thể đạt đến... Là khí tức của Phương Vọng! Không ngờ hấn đã mạnh đến mức độ này rồi...”

Các tu sĩ của Thái Uyên môn đang nhanh chóng đi về phía trước cũng cảm nhận được khí thể của Phương Vọng.

Bọn họ quá quen thuộc!

Ban đầu lúc Phương Vọng thúc ép Nhai Đạo nhân, Hứa Quang đã từng thi triển khí thể như vậy, chỉ là uy áp bây giờ

đã vượt xa lúc đó.

Phương Hàn Vũ cũng xúc động. Là huynh đệ thân nhất của Phương Vọng, hắn cũng không biết rốt cuộc Phương Vọng mạnh tới mức độ này...

Cùng lúc này.

Tiêu Dao Tiên có áp lực lớn nhất, giờ phút này nụ cười của hắn đã trở nên miễn cưỡng. Hắn nhìn chằm chằm Phương Vọng, lạnh lùng hỏi: “Đây là tuyệt học gì?”

Lúc này, Phương Vọng không những đang ngưng tụ Sơn Hà Trấn Thiên quyền, còn khởi động Thiên Cương Thánh Thể, quanh người lượn lờ khí diễm màu trắng, đan xen với long khí màu vàng, giống như Thần Quân trên trời hạ phàm.

Hắn cúi xuống nhìn Tiêu Dao Tiên với sắc mặt lạnh nhạt, nói: “Đây là tuyệt học độc môn của gia sư Hàng Long Đại Thánh, Sơn Hà Trấn Thiên quyền. Nếu ngươi có thể chống đỡ được một quyền này của ta, thì ta cho Cuồng!”

Từ Cầu Mệnh, Thiên tử bảy triệu vốn tưởng rằng Tiêu Dao Tiên đã cuồng vọng đến cực hạn rồi, nhưng nghe Phương Vọng nói, bọn họ mới biết thế nào là cuồng.

Sự ngông cuồng của Phương Vọng không phải trào phúng, mà là sự tự tin tuyệt đối với thực lực của mình!

Chương 253: Sức mạnh của trời, sự tuyệt vọng của Tiêu Dao Tiên.

Chương 253: Sức mạnh của trời, sự tuyệt vọng của Tiêu Dao Tiên.

“Quý xuống xin tha?”

Nghe Phương Vọng nói, vẻ mặt Tiêu Dao Tiên vô cùng khó coi. Hắn ngưng tụ ra một la bàn đồng thau trong tay phải, từng khối xanh tràn ra từ la bàn, ngưng tụ thành từng ảo ảnh

yêu ma đầu sói thân người. Bọn nó gào rống, giương nanh múa vuốt về phía bốn phương tám hướng, muốn thoát khỏi trói buộc của la bàn.

Nhìn Phương Vọng ở tít trên cao, cảm nhận được khí thế vô cùng bá đạo kia, trong mắt Tiêu Dao Tiên tràn đầy đồ kỵ, giận dữ.

“Phương Vọng, quả thật ngươi rất mạnh, nhưng ngươi thật sự cho rằng bản thân thắng chắc rồi sao?”

Tiêu Dao Tiên lạnh lùng hỏi, tay trái bắt đầu bấm pháp quyết.

Phương Vọng liếc nhìn hắn, hỏi: “Không phải à?”

Sở dĩ không ra tay không phải Phương Vọng quá ngông cuồng, hắn chỉ là muốn để Tiêu Dao Tiên thi triển ra thực lực mạnh nhất, hắn muốn nghiền giết Tiêu Dao Tiên với tư thế vô cùng ngang ngược dưới ánh nhìn chăm chú của các giáo phái bảy triều.

Nếu như vậy, tương lai Phương Vọng rời đi, giáo phái khác muốn đối phó với Thái Uyên môn cũng phải cân nhắc xem bản thân có thể gánh vác nổi lửa giận của Phương Vọng hay không.

Tiêu Dao Tiên không trả lời nữa, tay trái của hắn không ngừng thi pháp. Chấn động giữa trời đất càng mãnh liệt hơn, ngoài Sơn Hà Trấn Thiên quyền ra, một khí thế giống thiên uy khác giáng xuống.

Chỉ thấy chân trời tối tăm bên phía Phương Vọng xuất hiện từng tia sáng, tổng cộng tám mươi một tia, bao vây lấy Thiên Đỉnh sơn. Những ánh sáng này nhanh chóng hấp thụ linh khí trời đất, sau đó biến thành cực quang màu xanh, nối liền với nhau tạo thành một màn trời màu xanh bao vây lấy vùng đất trăm dặm xung quanh.

Những tu sĩ bảy triều muốn xem náo nhiệt đều lùi về phía sau, chỉ sợ bị cuốn vào trong trận pháp.

Dương Cẩm Nhi cười trên lưng Bạch Hổ, nàng chăm chú nhìn qua, ánh mắt nghiêm trọng, từ từ phun ra năm chữ: “Khốn Long Hoán Thiên trận!”

Sau khi Khốn Long Hoán Thiên trận rơi xuống, Tiêu Dao Tiên lại nở nụ cười điên cuồng lần nữa. Từ Cầu Mệnh và Thiên tử bảy triều lần đầu tiên cảm nhận được uy thế của trận này. sắc mặt đều thay đổi. “Phương Vọng, người có biết trận này có lai lịch gì không?”

Tiêu Dao Tiên đắc ý cười hỏi, trong nụ cười điên cuồng không thể che giấu vẻ tham lam.

Phương Vọng cúi xuống nhìn hắn, hỏi: “Khốn Long Hoán Thiên trận, chỉ vậy thôi à?”

Nghe vậy, nụ cười của Tiêu Dao Tiên nháy mắt đông cứng.

Tay phải Phương Vọng nắm quyền, tay trái giơ lên kéo về phía bầu trời cao, tiếng nói của hắn vang lên: “Chỉ dựa vào người cũng muốn hoán thiên, tiếp theo hãy xem sức mạnh đại diện cho trời đi!”

Một cảm giác áp bức khủng bố kinh hồn động phách thay thế uy áp của Khốn Long Hoán Thiên trận, tất cả mọi người vô thức ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy vòm trời tối tăm xuất hiện từng hoa văn màu vàng, nhanh chóng sáng lên, tạo ra từng văn tự, văn tự màu vàng xuất hiện ở bầu trời u ám, chiếu sáng cả Thiên Đỉnh sơn u ám.

Cho dù là mọi người Thái Uyên môn cách hơn ba trăm dặm cũng có thể nhìn thấy.

Phương Hàn Vũ ngẩng đầu nhìn, trong miệng nhỏ giọng lầm bầm: “Đạo có thể nói, không phải đạo thường, tên có thể gọi, không phải tên thường...”

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, giống như đang nhìn thần tích.

Phạm vi bao phủ của chữ ánh sáng trên trời đạt đến chu vi mấy trăm dặm, ánh sáng màu vàng của văn tự khác vẫn đang không ngừng tăng mạnh. Những văn tự này giống như đang rơi xuống.

Tiêu Dao Tiên trợn to mắt, run giọng hỏi: “Đây là tuyệt học gì?”

Phương Vọng hất cằm, khẽ hừ nói: “Tuyệt học? Đây là bảo linh bản mệnh của ta, không phải ngươi muốn Thiên Nguyên bảo linh à? Hôm nay sẽ cho ngươi xem thứ ngươi ham muốn cao không thể chạm đến mức nào!”

Ánh mắt Tiểu Tử cũng nhìn về phía trên, mắt rần rần đầy chấn động, hưng phấn.

Triệu Chân thì cảm thấy không thể tin nổi.

Lục Hợp Bát Hoang tử nhỏ bé kia lại có thần thông như vậy?

Sau khi từng chữ ánh sáng to lớn rơi xuống, Khốn Long Hoán Thiên trận bị xung kích, trên trời dâng lên từng vầng sáng màu xanh, linh khí trời đất trong trận cuộn cuộn mãnh liệt, gió tuyết, vụn băng bay tứ tung. Đám lông giam, vách đá chấn động giống như núi lở.

Núi băng mấy trăm dặm trong trận sụp đổ liên tiếp, trời đất nổ vang, giống như tận thế đã đến, bốn phương tám hướng bốc lên sương tuyết giống như liệt diễm cháy bùng bùng.

Sắc mặt Tiêu Dao Tiên thay đổi, hắn rõ ràng cảm nhận được áp lực đáng sợ mà Khôn Long Hoán Thiên trận gặp phải.

“Làm sao có thể...”

Tiêu Dao Tiên thầm run sợ trong lòng. Hắn lập tức giết về phía Phương Vọng, la bàn đồng thau nắm trong tay phải đột nhiên quay về phía Phương Vọng.

Từng yêu ma đầu sói thân người trên la bàn gào rống, xông ra ngoài, thân thể từng con trở nên to lớn, còn khổng lồ hơn cả Tiểu Tử, khí thế kinh người.

Ánh mắt Phương Vọng tụ lại, đột nhiên nhảy ra từ trên đầu Tiểu Tử, lướt qua trời cao giống như một tia sáng màu vàng. Yêu ma đầu sói dọc đường nổ tung liên tiếp, chớp mắt, Phương Vọng đã giết đến trước mặt Tiêu Dao Tiên.

Nhanh quá!

Đồng tử của Tiêu Dao Tiên phóng đại, hắn vô thức vùng quyền đánh về phía Phương Vọng.

Quyền phải của Phương Vọng nhanh hơn, trực tiếp đánh xuyên ngực Tiêu Dao tiên. Quyền thể khủng bố đánh thẳng tới, đánh nát từng núi băng dọc đường, cuồng phong thổi bay tất cả lông sắt trên vách đá.

Bùm một tiếng!

Màn sáng màu xanh ở chân trời bị cường chế đánh tan, cộng thêm Lục Hợp Bát Hoang tử mạnh mẽ nghiền áp, Khôn Long Hoán Thiên trận bị phá nát.

Sau khi đại trận bị đánh nổ, lực xung kích nó sinh ra đẩy lên linh khí giữa trời đất, càn quét tám hướng. Giáo phái bảy triều nhao nhao kết trận ngăn chặn sóng gió. Những tu sĩ ở trên không trung cũng như vậy, hoặc là lấy bảo linh bản mệnh ra để ngăn chặn.

Một tảng băng to lớn cao đến hai mươi trượng đập thẳng về phía Dương Cẩm Nhi, Bạch Hồ lập tức giơ vuốt, đánh vỡ nó.

Chương 254: Sức mạnh của trời, sự tuyệt vọng của Tiêu Dao Tiên. (2)

Chương 254: Sức mạnh của trời, sự tuyệt vọng của Tiêu Dao Tiên. (2)

Gió mạnh gào thét khiến khuôn mặt nhỏ của Dương Cẩm Nhi hoàn toàn hiện ra. Nàng nắm chặt lấy Bạch Hồ, ánh mắt nhìn từng chữ vàng to lớn trên bầu trời phía xa.

Chữ vàng hạ xuống, dần dần bên viền đã xuất hiện đường nét.

“Đó là...”

Dương Cẩm Nhi hiện ra biểu cảm như thấy quỷ. Không chỉ có nàng, hẳn là tu sĩ thấy cảnh này thì không có ai không hít ngược khí lạnh, nghi ngờ đôi mắt của mình.

Ngay cả năm nghìn tu sĩ của Thái Uyên môn cũng như vậy, trong đó bao gồm cả phó trưởng môn Sài Y, Phương Hàn Vũ.

Bọn họ đã thấy cái gì?

Một ngọc tỷ to lớn dài rộng đến mấy trăm dặm lơ lửng trên trời, khiến ánh mắt của bọn họ không thể ước chừng rốt cuộc ngọc tỷ này to cỡ nào. Ở trước mặt ngọc tỷ, tất cả ngọn núi cao trong núi băng vạn dặm đều chỉ có vậy.

Giống như ngoài bầu trời có bàn tay thần tiên vĩ đại cầm thần ấn đè xuống nhân gian, biển mây trên trời đều bị tản ra. Sương tuyết cuộn cuộn vây quanh ngọc tỷ to lớn, tạo thành luồng khí xoáy đồ sộ đến cực hạn. Mạnh như Ngung Thần cảnh cũng không thể không dốc hết sức ngăn chặn.

Tiêu Tử thúc giục yêu lực hộ thể, để tránh bị gió mạnh cuốn đi.

Triệu Chân thì bay lên lưng nó, nhìn bóng lưng của Phương Vọng.

Chỉ thấy Phương Vọng từ từ giơ tay phải, nâng Tiêu Dao Tiên lên không trung.

Vẫn tự màu vàng ở đáy Lục Hợp Bát Hoang tỷ chiếu xuống vạn tia sáng vàng, trong đó có một tia chiếu rọi thân thể của Tiêu Dao Tiên.

Tiêu Dao Tiên hộc máu, máu tươi suýt bắn lên cánh tay của Phương Vọng, nhưng đã bị Huyền Dương chân hỏa thiêu rụi, không để lại chút dấu vết nào.

Ánh sáng vàng chiếu lên mặt Phương Vọng, vẽ mặt hấn lạnh lùng nghiêm túc như vậy.

Mặt Tiêu Dao Tiên hiện vẻ đau khổ, ánh mắt hấn nhìn về phía Phương Vọng tràn đầy sợ hãi. Hấn run giọng hỏi: “Rốt cuộc ngươi có lai lịch gì...”

Hấn là Kim Thân cảnh, thân xác mạnh mẽ cỡ nào, nhưng lại bị một quyền của người ta đánh xuyên!

Hấn tung hoành ở đại lục này lâu như vậy, chưa từng gặp năm đám kinh khủng như vậy.

Tiêu Dao Tiên có thể cảm nhận được Phương Vọng không chỉ dùng Sơn Hà Trấn Thiên quyền, sức mạnh thân xác của chính hấn đã vô cùng đáng sợ.

Vùng đất man di như Đại Tề sao có thể sinh ra tồn tại mạnh mẽ như vậy?

Cho dù là Thiên Nguyên bảo linh cũng phải có giới hạn!

Phương Vọng nhìn hấn chăm chăm, hỏi: “Ngay cả lai lịch của ta, ngươi còn chưa rõ đã dám khiêu chiến ta? Chuẩn bị chịu chết chưa?”

Tiêu Dao Tiên lập tức kinh hoàng. Hắn muốn nguyên thần xuất khiếu, nhưng chợt phát hiện nguyên thần của bản thân hoàn toàn không thể thoát khỏi thân xác.

Là ánh sáng vàng!

Ánh sáng này lại có hiệu quả áp chế nguyên thần, hơn nữa còn mạnh tới vô lý!

Tiêu Dao Tiên hoàn toàn luống cuống, hắn vội vàng nói: “Phương Vọng! Ta sai rồi! Ta...”

Phụt!

Tay trái của Phương Vọng làm dao chém thẳng xuống đầu của Tiêu Dao Tiên, ngay sau đó, cánh tay phải của hắn bùng lên Huyền Dương chân hỏa, thiêu đốt thân xác của Tiêu Dao Tiên.

Ánh mắt hắn ngưng lại, trên cổ tay phải của Tiêu Dao Tiên bay ra một vòng tay, rơi vào dây lưng của hắn.

Phương Vọng quay người, đáp xuống núi tuyết đồ nát bên dưới. Hắn ném thi thể của Tiêu Dao Tiên qua một bên, mặc kệ thi thể bị thiêu đốt. Ánh sáng vàng của Lục Hợp Bát Hoang tử vẫn chiếu rọi Tiêu Dao Tiên, khiến nguyên thần của Tiêu Dao Tiên chỉ có thể chịu đựng đau khổ, hoàn toàn không thoát ra được.

Phương Vọng xách đầu của Tiêu Dao Tiên đến trước lồng giam của Triệu Khải, kéo cửa lồng ra, sau đó giơ tay cách không kéo cửa lồng của Từ Cầu Mệnh ở phía xa. Lá bùa trên lồng giam hoàn toàn không chống đỡ được sức mạnh mạnh mẽ của hắn.

“Đa tạ tiên bối cứu giúp!”

Triệu Khải vô cùng kích động, quỳ thẳng xuống trước mặt Phương Tiểu Tử đáp xuống, Triệu Chân hừ nói: “Tiểu tử thôi,

người đúng là không có phong độ của Thiên tử chút nào!”

Triệu Khải ngẩng đầu, nhìn về phía Triệu Chân, im lặng không nói, chỉ là trong ánh mắt tràn đầy thù hận.

Tiểu Tử không nhịn được, hỏi: “Lúc người quỳ trước mặt công tử nhà ta có phong độ của Thiên tử không?”

Triệu Chân lập tức xấu hổ, chỉ có thể quay đầu đi.

Phương Vọng nói: “Tiểu Tử, đi cứu các Thiên tử khác với Triệu Khải đi.”

Nghe vậy, Triệu Khải lập tức nhìn Phương Vọng với ánh mắt cảm kích.

Hắn biết Phương Vọng đang chống lưng cho hắn, khiến Thiên tử khác nợ hắn một ân tình.

Hắn cũng không cố chấp, lập tức đứng dậy sai bước rời đi, Tiểu Tử đi theo phía sau.

Phương Vọng quay người, nhìn Tiêu Dao Tiên bị Huyền Dương chân hỏa thiêu đốt, thàn nói: “Kim Thân cảnh? Đúng thật là Kim Thân, không ngờ khó thiêu như vậy!”

Huyền Dương chân hỏa của hắn không phải lửa phàm!

Lúc này, Từ Cầu Mệnh bước tới bên cạnh hắn, sắc mặt phức tạp, hắn khom lưng hành lễ với Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn về phía hắn, cười hỏi: “Từ huynh, cần gì phải như vậy?”

Từ Cầu Mệnh ngẩng đầu, nói: “Người từng cứu muội muội của ta, lại từng cứu ta hai lần, kiếp này không gì báo đáp, sau này có bất cứ chuyện gì cần tới ta thì cứ việc lên tiếng, cho dù bất ta chịu chết, Từ Cầu Mệnh ta tuyệt đối cũng không cau mày!”

Hắn nói vô cùng nghiêm túc, khiến Phương Vọng không tiện giữ nụ cười.

Phương Vọng thấy ánh mắt hắn âm trầm, thế là nghiêm mặt nói: “Từ huynh, ta tin lời của ngươi, cũng hy vọng ngươi đừng nản lòng. Nhìn khắp thiên hạ này, người duy nhất có thể được ta cho là đối thủ chỉ có ngươi. Lần này thất bại không phải tư chất ngươi không được, chỉ là ngươi gặp phải kẻ địch mạnh, với cảnh giới bây giờ của ngươi không thể đánh bại.”

Nghe vậy, trong lòng Từ Cầu Mệnh cảm động, nhưng hắn cũng rất tỉnh táo, cười khỏ nói: “Không phải ngươi cũng là Ngưng Thần cảnh à?”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Ta đã đột phá đến Độ Hư cảnh rồi. Nếu như Từ huynh cũng đạt đến Độ Hư cảnh, vậy giết Tiêu Dao Tiên sẽ dễ như trở Độ Hư cảnh?”

Chương 255: Sức mạnh của trời, sự tuyệt vọng của Tiêu Dao Tiên. (3)

Chương 255: Sức mạnh của trời, sự tuyệt vọng của Tiêu Dao Tiên. (3)

Trong lòng Từ Cầu Mệnh được an ủi không ít, cháy lại tự tin, đương nhiên hắn biết rõ bản thân chắc chắn không thể nào là đối thủ của Phương Vọng.

“Phương Vọng, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ tu hành, ngươi vĩnh viễn là mục tiêu theo đuổi của ta. Mặc kệ thế nào, ngươi chính là ân nhân cứu mạng của ta, sau này ta mặc cho ngươi sai bảo!”

Từ Cầu Mệnh nghiêm túc nói. Hắn nói rất lớn tiếng, giống như muốn để Thiên tử bảy triều chứng kiến quyết tâm của hắn.

Phương Vọng không lập tức thu hồi Lục Hợp Bát Hoang tử, mà để nó treo cao, chân nhiếp giáo phái bảy triều.

Hắn xoay người nhìn về phía Tiêu Dao Tiên thân xác, bị Huyền Dương chân hỏa thiêu đốt, thân xác hắn rốt cục bắt đầu bị hỏa táng.

“Đó chính là Thiên Nguyên bảo linh của người sao, người là song bảo linh bản mệnh?”

Từ Cầu Mệnh ngược nhìn bầu trời, không nhin được hỏi.

Lục Hợp Bát Hoang tử vĩ ngân thực sự là quá rung động, cho dù nhìn bao nhiêu mắt, Từ Cầu Mệnh đều cảm thấy kinh diễm.

Hắn chưa từng thấy bảo linh không lồ như thế!

Phương Vọng cười nói: “Không sai.”

Hắn nhiều bảo linh, bại lộ hai cái cũng không có gì, vừa lúc gia tăng lực chấn nhiếp của hắn.

Từ Cầu Mệnh yên lặng.

Song Thiên Nguyên bảo linh bản mệnh?

Một lát sau, Tiểu Tử dẫn theo Thiên tử bảy triều bay tới. Sau khi hạ xuống, bọn họ nhìn thi thể Tiêu Dao Tiên còn đang thiêu đốt, tất cả đều yên lặng không nói gì, chủ yếu là bọn họ không biết nên nói cái gì.

Một trận chiến này hoàn toàn phá vỡ sự tưởng tượng của bọn họ, Tiêu Dao Tiên đối với bọn họ đã là tương đương với tồn tại tiên thần trên lục địa, nhưng chính là tồn tại mạnh mẽ như thế đã bị Phương Vọng đâm chết bằng một quyền.

Bọn họ từng ảo tưởng Phương Vọng sẽ thắng, chỉ là không nghĩ tới hắn thắng nhẹ nhõm như thế. nhận, hai người này hoàn toàn không phải là đối thủ cùng một cấp bậc!

Lúc này, đám người Thái Uyên môn chạy đến, đằng sau còn có giáo phái khác đi theo.

Triệu Truyền Càn đáp xuống bên cạnh Phương Vọng, đang muốn hỏi thăm thì ánh mắt nhìn về phía đồ vật đang bị thiêu đốt cách đó không xa, hần như cảm nhận được điều gì, không khỏi hỏi: “Tiêu Dao Tiên đâu?”

Phương Vọng hồi đáp: “Như người nhìn thấy đây.”

Triệu Truyền Càn chấn động, những người khác ào ào nhìn về phía đám lửa kia, bọn họ đều là tu sĩ, đương nhiên nghe thấy lời Phương Vọng.

“Đó chính là Tiêu Dao lão ma ư?”

“Chắc chắc, người nhìn đồ vật Phương sư huynh xách trong tay kia.”

“Phương sư huynh quả nhiên lợi hại, chỉ là đồ chơi trên trời kia là gì vậy?”

“Ta đã sớm nói, Tiêu Dao lão ma tuyệt đối không phải là đối thủ của Phương sư huynh.”

“Lần đại chiến này, chúng ta dù chưa tham dự, nhưng tận mắt thấy trận thế vừa rồi, chuyển đi này thật không tệ.”

Các đệ tử Thái Uyên môn bàn luận âm ỉ, ánh mắt cũng không nhịn được nhìn lên Lục Hợp Bát Hoang tử trên bầu trời.

Càng ngày càng nhiều giáo phái đến, đón đi Thiên tử của mình. Nhân vật lãnh tụ của những giáo phái kia sôi nổi đi tới trước mặt Phương Vọng hành lễ. Phương Vọng đáp lại không nhiệt tình, chỉ đồng loạt gật đầu. Giáo phái các phương cũng không tức giận, trái lại còn rất kích động.

Hạo Khí tông cũng tới, chỉ là Nhai Đạo nhân không dám tới gần. Khi Phương Vọng quét ánh mắt về phía hắn, hắn vội vàng cách không hành lễ.

Đợi đến khi thân xác của Tiêu Dao Tiên bị thiêu hủy triệt để, Phương Vọng ném đầu người cho Triệu Khải, nói: “Treo

trên tường của Hoàng thành, đề cảnh cáo thiên hạ.”

Triệu Khải vội vàng đón lấy.

Phương Vọng không đợi hắn mở miệng, đã nhìn về phía Triệu Truyền Càn, nói: “Ta về trước đây.”

Nhiều giáo phái tụ tập ở đây như vậy, đoán chừng trong chốc lát không tan đi được, hắn muốn đi trước một bước.

Triệu Truyền Càn gật đầu, không có ý kiến.

Phương Vọng phóng người vọt lên, đáp lên trên đầu răn của Tiểu Tử. che khuất bầu trời kia cấp tốc thu nhỏ, rơi vào trong tay hắn, không ít tu sĩ nhìn thấy một cảnh này đều đại ra.

Chẳng lẽ đây chính là Thiên Nguyên bảo linh của Phương Vọng ư?

Tiểu Tử vội vã đi, cấp tốc tan biến trong gió tuyết.

Huyền Hồng Kiếm tông một trưởng lão cảm thán nói: “Ta đột nhiên cảm thấy Kiếm Thánh không đủ để hình dung sự mạnh mẽ của hắn, hắn đã vượt qua Kiếm Thánh ngày xưa.”

Lời này vừa nói ra, được đến rất nhiều tu sĩ tán đồng.

Mặc dù bọn họ không tận mắt nhìn thấy Tiêu Dao Tiên chết thế nào, nhưng bọn họ lại nhìn thấy rất rõ ràng cảnh tượng Lục Hợp Bát Hoang tị phá trận.

Thế hệ trẻ tuổi nhìn phương hướng Phương Vọng rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ sùng kính, bao gồm cả Từ Cầu Mệnh, Phương Hàn Vũ, Diệp Tường. Ngay cả Hứa Quang từng trước đó bị Phương Vọng nhục nhã, cũng lộ ra biểu cảm tương tự.

Hứa Quang quả thực từng hận Phương Vọng, nhưng cuộc chiến hôm nay, làm hắn hoàn toàn không dám hận, trong lòng của hắn chỉ có vô hạn kính nể. ...

Sáng sớm ngày kế tiếp.

Phương Vọng trở lại trong động phủ ở Thái Uyên môn, hấn đả tọa trên giường lớn bạch ngọc, lấy ra vòng tay của Tiêu Dao Tiên, bắt đầu luyện hóa này vòng tay.

Một canh giờ sau, cấm chế của vòng tay này bị Phương Vọng phá giải, bên trong ẩn giấu vô số linh thạch, Linh Khí đan, thiên tài địa bảo và vật liệu luyện khí... vân vân.

Tỷ phú!

Phương Vọng một hơi đồ tất cả đồ vật bên trong vào trong nhẫn Long Ngọc, sau đó phá hủy vòng tay này.

Hắn sợ còn có người đứng sau lưng Tiêu Dao Tiên, cho nên giải quyết sạch sẽ vi diệu.

Tiểu Tử nằm sấp trên bàn, hiếu kì hỏi: “Công tử, tiếp theo có phải nên xuôi nam rồi hay không?”

Phương Vọng bẻ cổ, nói: “Chờ Hàn Vũ một chút đi, không vội một lát này.”

Đạt tới Độ Hư cảnh tầng một, hấn quả thực nên tiến về ngoài nước, truy cầu cảnh giới càng cao hơn. Tiểu Tử không hỏi thăm nữa, leo đến trong ao bắt đầu tu luyện.

Chương 256: Danh tiếng Thiên Thánh, hiệu lệnh của Hoàng tị Kiếm Quân.

Chương 256: Danh tiếng Thiên Thánh, hiệu lệnh của Hoàng tị Kiếm Quân.

Sau khi tận mắt thấy một trận chiến hôm qua, cảm xúc của nó bành trướng, nên muốn khổ tu một phen.

Mãi cho đến bảy ngày sau, năm ngàn tu sĩ của Thái Uyên môn mới trở về, đồng thời mang về tin tức Tiêu Dao Tiên bị Phương Vọng giết chết, dẫn tới toàn bộ giáo phái chấn động.

Phương Hàn Vũ trở về đến thăm Phương Vọng, bảo hẳn biết chút chuyện muốn làm, để Phương Vọng chờ hẳn nửa năm. Phương Vọng đương nhiên không có ý kiến.

Trong cuộc sống sau này, tin tức Phương Vọng chính tay đâm Tiêu Dao Tiên truyền khắp thiên hạ bảy triều.

Tiêu Dao Tiên bắt cóc Thiên tử bảy triều, dẫn đến danh tiếng của hắn truyền khắp thiên hạ, trong khoảng thời gian ngắn bị nâng lên thành đại ma đầu đệ nhất thiên hạ, mà bây giờ, tên tuổi của Tiêu Dao Tiên trở thành tảng đá đặt chân cho Phương Vọng.

Các giáo bảy triều cũng tuyên bố Phương Vọng chính là tu sĩ hàng đầu bảy triều, Tiêu Dao Tiên là bị Phương Vọng giết chết chỉ bằng một chiêu!

Các Thiên tử tận mắt nhìn thấy một quyền của Phương Vọng đánh xuyên thân xác Tiêu Dao Tiên, làm Tiêu Dao Tiên lập tức mất đi sức chiến đấu, cho nên theo bọn họ nghĩ, Phương Vọng đã giết chết Tiêu Dao Tiên bằng một chiêu.

Các Thiên tử cực hận Tiêu Dao Tiên, cố gắng gièm pha Tiêu Dao Tiên, trái lại khiến cho danh tiếng của Phương Vọng truyền đi vô cùng thần kỳ.

Danh tiếng của Lục Hợp Bát Hoang tử cũng truyền ra khắp bảy triều. Lúc ấy Phương Vọng cố ý tiết lộ cho mọi người ở đây. Kết quả đúng như hắn dự đoán, cái tên của Thiên Nguyên bảo linh thứ nhất từ trước tới nay của bảy triều truyền ra, trở thành truyền thuyết trong tu tiên giới bảy triều.

Phương Vọng rút cục dùng tên tuổi thuộc về mình.

Thiên Thánh!

Mang đến ngọc tử trên trời, trấn sát tà ma, đúc thành thánh danh!...

Vương triều Đại Sở, Hạo Khí tông.

Trên đại điện, hơn trăm tên tu sĩ tụ tập ở đây, Nhai Đạo nhân, Hứa Quang, Dương Cẩm Nhi cũng ở trong đó.

Dương Cẩm Nhi nhìn nam tử áo vàng trên bậc thang phía trước, trong Hứa Quang đang thuật lại trận đại chiến giữa Phương Vọng và Tiêu Dao Tiên. Mặc dù quá trình chiến đấu rất nhanh, nhưng Hứa Quang cố ý miêu tả sự mạnh mẽ của Lục Hợp Bát Hoang tử, tất cả mọi người ở đây nghe được đều chấn động.

Nam tử áo vàng đặt tay phải trước bụng, tay trái chấp sau lưng, từ đầu đến cuối, nét mặt của hắn rất bình tĩnh.

Sau khi nói xong, Hứa Quang trầm giọng nói: “Tông chủ, quyết không thể chọc đến Phương Vọng, cử động lần này sẽ mang đến nguy hiểm hủy diệt cho Hạo Khí tông!”

Nhai Đạo nhân và những trưởng lão, các đệ tử từng đi Thiên Đỉnh sơn đều gật đầu đồng ý. Hồi tưởng lại tình hình chiến đấu lúc đó, đến nay bọn họ vẫn mang lòng sợ hãi.

Chỉ khi đích thân cảm nhận khí thế của Phương Vọng và Lục Hợp Bát Hoang tử, mới biết Phương Vọng kinh khủng đến mức nào.

Dù sao bọn họ không dám đối địch với Phương Vọng, nếu tông chủ ép buộc, bọn họ thà rằng rời tông.

Nam tử áo vàng nhìn thấy nét mặt của tất cả mọi người trên điện, hắn chậm rãi mở miệng nói: “Giết chết Kim Thân cảnh tầng bốn, Phương Vọng quả thực rất mạnh mẽ, không thể chọc đến. Từ nay về sau, không được đi tìm hiểu tin tức của Phương Vọng và Thái Uyên môn nữa, Hạo Khí tông cố gắng qua lại thân thiết với Thái Uyên môn.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều thở dài một hơi, dồn dập đáp ứng.

Lúc này, một ông lão tiến lên một bước, hỏi: “Xin hỏi tông chủ, người có quen biết Tiêu Dao Tiên không?”

Đại diện lập tức yên tĩnh.

Trước đó nam tử áo vàng từng nói, sẽ có người hủy diệt Đại Tề và Thái Uyên môn, kết quả Tiêu Dao Tiên ngang trời xuất thế. Đây không có khả năng là chuyện trùng hợp.

Hạo Khí tông chính là tông môn chính đạo của Đại Sở, còn là tông môn phụ quốc. Thiên tử bị bắt cóc, làm Hạo Khí tông hổ thẹn, việc này cũng làm cho bọn họ uất ức.

Bọn họ vốn có lòng bất mãn đối với vị tông chủ nhậm chức không lâu này, giờ phút này đã có người không nhin được nữa.

Nam tử áo vàng không chút sợ hãi, mỉm cười hỏi: “Ta nói không biết, các người tin không?”

ÔÊno lão chất vấn hấn trăm aiond nói: “Hạo Khí tôêno chính là danh tông chính đạo, chúng ta có thể làm chút thủ đoạn vì tranh đấu giữa các vương triều, nhưng quyết không thể làm ra chuyện vi phạm đại nghĩa, tổn thương Đại Sở!”

Có người dẫn đầu, càng ngày càng nhiều người đứng ra khiển trách nam tử áo vàng.

Nam tử áo vàng nói khẽ, mặt không đổi sắc: “Các vị quên sao, sở dĩ muốn đối phó Phương Vọng, là bởi vì các người hoài nghi Lương Tầm Thu chết trong tay Phương Vọng.”

Một trưởng lão nghiêm mặt nói: “Cho dù như thế, cũng không thể cấu kết với tà ma ngoại đạo!”

Lời nói này làm đám người lúc đầu chột dạ lại trở nên nghĩa chính ngôn từ.

Nam tử áo vàng vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ là tay trái hấn chấp sau lưng đã nắm thành quả đấm.

Đúng lúc này.

Một trận gió mạnh càn quét vào trong đại điện, cả kinh tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một ông lão áo trắng tóc trắng bỗng đâu xuất hiện trên đại điện.

Thân hình hần cao lớn, tay cầm phát trần, râu dài đến bụng, một hình ảnh tiên phong đạo cốt.

“Bái kiến sư tổ!”

Nhai Đạo nhân vội vàng quỳ xuống. Hần vừa quỳ, tất cả những người khác đều quỳ xuống.

Phải biết rằng Nhai Đạo nhân chính là Thái Thượng trưởng lão, người có thể được Thái Thượng trưởng lão xưng là tổ sư lại nên có bối phận gì?

Ông lão áo bào trắng không nhìn hậu bối xung quanh, ánh mắt rơi vào trên người nam tử áo vàng, nói: “Người chính là Cơ Như Thiên?”

Nam tử áo vàng hí mắt nói: “Không ngờ tới Hạo Khí tông còn ẩn giấu nhân vật như ngươi, vì sao trước đó không thấy?”

Ông lão áo bào trắng nâng tay trái lên, một mảnh lệnh bài xuất hiện trong lòng bàn tay, bên trên khắc hai chữ.

Trường Sinh!

Ông lão áo bào trắng mở miệng nói: “Phụng hiệu lệnh của Hoàng tự Kiếm Quân Trường Sinh các, Hạo Khí tông phụ trách điều tra tung tích của Cơ Như Thiên. Hậu bối, ngươi đắc tội Trường Sinh các, lại gia nhập Hạo Khí tông, rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Chương 257: Danh tiếng Thiên Thánh, hiệu lệnh của Hoàng tự Kiếm Quân. (2)

Chương 257: Danh tiếng Thiên Thánh, hiệu lệnh của Hoàng tặc Kiếm Quân. (2)

Cơ Như Thiên nhướn mày hỏi: “Trường Sinh các? Hạo Khí tông có quan hệ gì với Trường Sinh các trên biển?”

Tu sĩ khác của Hạo Khí tông cũng rất nghi ngờ. Bọn họ căn bản chưa từng nghe nói đến cái tên Trường Sinh các. Dù sao xuôi nam ra biển là phong trào những năm gần đây, mà người đi ra rất ít trở về.

Ông lão áo bào trắng hồi đáp: “Sở dĩ Hạo Khí tông có thể thành lập, chính là vì được Trường Sinh các nâng đỡ. Tầng quan hệ này chỉ có tông chủ các đời sau khi từ chức mới có thể biết được.”

“Nếu Hoàng tặc Kiếm Quân muốn điều tra người, vậy ta dứt khoát bắt giữ người, vừa lúc phòng ngừa người dẫn Hạo Khí tông đi lạc lối.”

Cơ Như Thiên cười, hắn đưa tay vuốt vuốt mi tâm, bất đắc dĩ nói: “Trường Sinh các, Hoàng tặc Kiếm Quân, nghe đã thấy phiền phức, được rồi, dù sao ta chỉ muốn lợi dụng các người nhất thời mà thôi.”

Nụ cười của hắn biến mất theo, sắc mặt lạnh lùng, hắn nhìn xuống ông lão áo bào trắng từ trên cao, nói: “Lão già, người cảm thấy người có năng lực bắt giữ ta sao? Người cho rằng người đang đối mặt với ai?”

Trong động phủ, Phương Vọng buông xuống Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh, trong mắt có vẻ chờ mong.

Không biết Hạo Khí tông có thể điều tra được một chút hành tung của Cơ Như Thiên hay không.

Tiêu Dao Tiên vốn nên nhắm vào Cơ Như Thiên, kết quả bây giờ Cơ Như Thiên mất tích, Phương Vọng luôn cảm thấy phải làm chút gì đó. Hắn không làm cho Thái Uyên môn đi

điều tra, sợ gây phiền toái cho Thái Uyên môn. Vừa hay Hạo Khí tông chính là một trong những thế lực phụ thuộc Trường Sinh các, để Hạo Khí tông đi điều tra là tốt nhất.

Dựa vào Hoàng tự Kiếm Quân lệnh, Phương Vọng có thể trực tiếp đối thoại với người cầm lệnh của Hạo Khí tông.

Không thể không nói, chỉ riêng điểm giao lưu bằng lệnh bài này, Trường Sinh các đã bỏ xa Thái Uyên môn đến mười con phố. Lệnh bài đại đệ tử của Phương Vọng cũng có thể truyền lệnh cho các đệ tử, nhưng lệnh bài của các đệ tử không thể truyền tin tức về. Trên mặt phát triển pháp khí, Thái Uyên môn đã tụt lùi hơn Trường Sinh các rất xa.

Nhưng chuyện này cũng bình thường. Cùng một thế giới, trình độ phát triển tất nhiên có khoảng cách, giống như trình độ khoa học kỹ thuật Phương Vọng thu Hoàng tự Kiếm Quân lệnh vào nhẫn Long Ngọc, rồi đứng dậy, hoạt động gân cốt.

Tính toán thời gian, thời hạn nửa năm cũng sắp đến rồi.

Phương Vọng bắt đầu chờ mong trải nghiệm xuôi nam.

Trước tiên tìm đến động phủ của Kiếm Thánh, rồi lại tìm một hải đảo, mở ra đạo trường thuộc về mình, một lòng tu tiên, rời xa thế tục, ngấm lại đã thấy hăng hái rồi.

Đúng lúc này.

Có tiếng bước chân của đệ tử đáp xuống đất trước sơn môn động phủ, ngay sau đó một giọng nói truyền đến: “Phương Vọng sư huynh, có thư của ngài.”

Phương Vọng lập tức cho Tiểu Tử một ánh mắt, Tiểu Tử vèo một cái bay ra ngoài.

Sơn môn vừa mở khép lại, lần này, đệ tử đưa tin không bị nó doanh đến.

Tiểu Tử ngâm phong thư đi tới trước mặt Phương Vọng, sau khi nhận lấy, Phương Vọng ngồi xuống, bắt đầu mở thư.

Mở ra đọc, lại là thư Cố Ly viết, Phương Vọng hiếu kì lần này nàng sẽ kể lại chuyện gì, thế là bắt đầu nghiêm túc đọc.

Tiểu Tử leo đến trên vai hắn, cùng đọc thư.

Khác với lúc trước, lần này Cố Ly nhắc đến rất nhiều người quen cũ trong tu tiên giới Đại Tề trong thư, chủ yếu là kể lại tình hình gần đây của tu Sĩ Đại Tề sau khi xuôi.

Nàng còn nhắc đến cả Phương Tử Canh.

Phương Tử Canh vậy mà xông ra uy danh thuộc về mình ở trên biển, Cố Ly nghe nói Phương Tử Canh bá một thân sự của Trường Sinh các làm sư phụ, vận mệnh xem như đã hoàn toàn thay đổi.

Cả phong thư mặc dù cũng giới thiệu về những gì người bên ngoài trải qua, nhưng Phương Vọng có thể cảm nhận được tâm ý của Cố Ly. Cố Ly đang hi vọng hắn xuôi nam sớm một chút.

“Chắc chắc, tên hũ nút Phương Tử Canh kia cũng có thể hiển uy phong rồi sao? Xem ra độ khó của việc sinh tồn trên biển cũng không cao nha.”

Tiểu Tử trêu chọc nói.

Phương Vọng xếp lại thư, thuận miệng nói: “Cũng đừng xem nhẹ hắn, trước khi ra biển hắn đã trải aua không ít nauv ©Ø sinh † mỗi lần đầu cá thể sống sót, nhìn như là hắn may mắn, nhưng thực ra là cố gắng của hắn.”

Hắn rất thương thức tính bền dẻo trên người Phương Tử Canh, quả nhiên là một lòng cảm rĩ trên việc tu tiên, không cầu danh tiếng, chỉ cầu tu lợi ích tiên.

“Từ Cầu Mệnh cũng muốn ra biển, đến lúc đó xem hắn có thể đuổi theo bước chân của công tử hay không. Ở Đại Tề, hắn là người đứng thứ hai trong thiên hạ, nếu đến trên biển, công tử ngơoi trở thành đệ nhất trên biển, mà hắn yên lặng vô danh, mà công tử lại an ủi hắn, đoán chừng chính hắn cũng không tin.”

Tiểu Tử cười hì hì nói, hình như rất muốn nhìn thấy Từ Cầu Mệnh kinh ngạc.

Phương Vọng cười cười, nói thầm Từ Cầu Mệnh chính là tồn tại sẽ đạp đến đỉnh điểm của nhân gian.

Thật ra Từ Cầu Mệnh rất mạnh, chỉ là bị Phương Vọng che lấp ánh sáng, lại thêm liên tiếp gặp được kẻ địch mạnh vượt qua mình hai tầng đại cảnh giới.

Người khác có thể sẽ cười Từ Cầu Mệnh, nhưng Phương Vọng rất coi trọng, cũng rất chờ mong Từ Cầu Mệnh.

Vị Từ huynh đệ này không phải không được, chỉ là vẫn luôn đánh trận cấp cao mà thôi.

Sau đó, Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử đi ra động phủ. Hắn chuẩn bị tiêu hết tông môn công hiến, sau đó tặng cho các tộc nhân một vài thứ. Dù sao lần sau trở về, quý biết là năm nào tháng nào.

Thoáng chớp mắt, mười ngày sau.

Phương Hàn Vũ rốt cục đến tìm đến Phương Vọng, công bố có thể lên đường.

“Đúng rồi, Chu Tuyết đã dọn xong các cao tầng. Các trưởng lão cũng không có ý kiến, chỉ hi vọng chúng ta đi lặng lẽ, không thể để cho tin tức ngơoi rời khỏi Thái Uyên môn lan truyền ra ngoài, sau này giả vờ là ngơoi đang bế quan.”

Phương Hàn Vũ đứng trước mặt Phương Vọng nghiêm túc nói.

Chương 258: Người không thể chọc đến, Hạo Khí tông nội loạn.

Chương 258: Người không thể chọc đến, Hạo Khí tông nội loạn.

Phương Vọng cũng nghĩ như vậy, đương nhiên không có ý kiến, nhưng hắn còn muốn gặp Chu Tuyết một lần.

Phương Hàn Vũ hình như xem thấu ý nghĩ của hắn, nói: “Vài ngày trước đó Chu Tuyết lại rời đi Thái Uyên môn. Trước khi đi, nàng để ta nhắc nhở ngươi, đến trên biển, nếu gặp được một người tên là Dương Độc, nhất định không thể tới xã giao, cách càng xa càng tốt.”

Dương Độc ư?

Phương Vọng nhướn mày, trong lòng hoang mang, trước đó tại sao hắn không nghe thấy Chu Tuyết từng đề cập đến?

Hắn âm thầm ghi nhớ cái tên này, nói: “Đi thôi, về Phương gia ở một tháng trước, rồi lại xuôi nam.”

Phương Hàn Vũ không có ý kiến, hai huynh đệ lập tức lên đường. ...

Hai tháng sau, hai người Phương Vọng tới Kiếm Thiên trạch.

Theo danh Thiên Thánh Đại Tề truyền ra, thanh danh của Kiếm Thiên trạch càng thêm vang dội. Số lượng tu sĩ ở tạm trong này đã vượt xa trước đó, Tùng Kinh Uyên còn tuyển thêm càng nhiều kiếm thị.

Hai người Phương Vọng đội mũ rộng vành, trực tiếp tìm tới Tùng Kinh Uyên, không bại lộ hành tung.

Ba người gặp nhau trong một gian lâu các.

Tùng Kinh Uyên cảm thán nói: “Nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi đã đạt đến Độ Hư cảnh, còn trở thành tu sĩ đệ nhất bảy triều, khó lường đấy. Nghe nói Tiêu Dao Tiên kia có tu vi Kim Thân cảnh tầng bốn, tu vi như vậy đặt tới trên biển cũng là cường giả tung hoành một phương, ngươi hẳn thật sự không sống nổi qua một chiêu trong tay?”

Phương Vọng còn chưa trả lời, Tiểu Tử trên vai hắn đã đắc ý cười nói: “Đó là đương nhiên, lúc ấy công tử nhà ta đánh một quyền xuyên qua kim thân của hắn, hắn trực tiếp tuyệt vọng!”

“Một quyền ư?”

Tùng Kinh Uyên nhíu mày, không nhịn được hỏi: “Phương Vọng, sao ngươi không sử dụng kiếm, ngươi chính là truyền nhân của Kiếm Thánh đó, sao cứ thích dùng trường binh hoặc quyền cước trong chiến đấu vậy? Quá không ra gì!”

Tiểu Tử trừng mắt nhìn một cái, nói: “Kiếm Thánh rất đáng gờm sao? Công Hàng Long Đại Thánh không, Đại Thánh Động Thiên, bí cảnh Truy Thiên đều là động phủ còn để lại của Hàng Long Đại Thánh!”

Nghe vậy, Tùng Kinh Uyên chấn động, ngay cả Phương Hàn Vũ cũng kinh ngạc nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng giả vờ ho một tiếng, nói: “Đều là hư danh, cho dù là Kiếm Thánh, hay Hàng Long Đại Thánh, đều là sư phụ ta, đều được ta tôn kính. Trong lòng ta, bọn họ không phân chia cao thấp, sở dĩ ta không sử dụng kiếm, là bởi vì đối thủ quá yếu, không đáng cho ta dùng kiếm.”

Lời nói này làm Tùng Kinh Uyên dễ chịu không ít.

Tùng Kinh Uyên cười khỏ nói: “Ta dù đã lĩnh hội được Thiên Địa kiếm ý, nhưng cũng chỉ là da lông. Ngươi còn chưa

qua trăm tuổi, lại có thể nắm giữ nhiều tuyệt học như vậy, sao chênh lệch giữa người với người lại lớn như thế?”

Phương Hàn Vũ khẽ cười nói: “Sur huynh, chớ so cùng hần. Ngay cả Cửu Long Thần Biến quyết, ta còn đang nghiên cứu đâu, mà hần đã tu luyện Cửu Long Thần Biến quyết tới cảnh giới Hắc Long.”

Hai người nhìn nhau, bỗng nhiên cũng dễ chịu không ít.

Đúng vậy.

Không so cùng Phương Vọng, bọn họ vẫn là nhân trung long phượng.

“Đúng, các người có nghe nói đến chuyện của Hạo Khí tông không?”

Tùng Kinh Uyên hỏi sang chuyện khác.

Theo Đại Tề chuyển biến thành vương triều tu tiên, tu sĩ bảy triều càng lui tới chặt chẽ hơn, chuyện phong vân của sáu triều khác cũng sẽ truyền vào Đại Tề, bên trong Kiếm Thiên trạch có không ít tu sĩ đến từ sáu triều khác.

“Hạo Khí tông thế nào rồi?”

Phương Hàn Vũ hiểu kì hỏi.

Tùng Kinh Uyên tám tắc lấy làm kỳ lạ nói: “Hạo Khí tông nội loạn. Toàn tông vây công tông chủ của bọn họ, dẫn đến Hạo Khí tông bị thương nặng nguyên khí, thương vong vô số, mà tông chủ của bọn họ còn bỏ trốn mất dạng, tông chủ của bọn họ hình như tên là Cơ Như Thiên, thực lực của người này thâm sâu khó dò.”

Ánh mắt của Phương Vọng trở nên kỳ quái.

Cơ Như Thiên vậy mà trốn trong Hạo Khí tông, còn là tông chủ?

Phương Vọng không khỏi cảm thán trong lòng, Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh dùnăd tất như vậ eao2 Hắ chỉ tùy tiện dặn dò một câu, thậm chí không hạ mệnh lệnh chết, vậy mà làm Hạo Khí tông trực tiếp ruồg bỏ tông chủ của bọn họ.

Trường Sinh các, đáng sợ như vậy!

“Hiện tại Hạo Khí tông xem như xấu mặt, trở thành trò cười của bảy triều, nhưng Cơ Như Thiên kia rốt cuộc là người thế nào, cũng khiến người ta hiếu kì. Nghe nói hắ gia nhập Hạo Khí tông không lâu đã trở thành tông chủ. Đây cũng là một trong những nguyên nhân nội loạn, trước kia chưa từng nghe nói đến cái tên này.”

Tùng Kinh Uyên nói xong, bung lên một chén trà nóng, bắt đầu thưởng thức trà.

Tiểu Tử đã tận mắt thấy Phương Vọng dùng Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh sai khiến Hạo Khí tông, giờ phút này nó chỉ phun lưỡi rắn, không nói một lời.

Phương Vọng hỏi: “Cơ Như Thiên kia có bị thương không?”

Tùng Kinh Uyên lắc đầu nói: “Vậy thì ta cũng không biết, nhưng đối mặt sự vây quét của toàn bộ Hạo Khí tông, không có khả năng không bị thương đi.”

Đây chính là tồn tại phi thăng, đến Thượng giới đều có thể quét tháo phong vân, Phương Vọng thật sự không cảm thấy Hạo Khí tông có thể thương tổn được Cơ Như Thiên.

Mặc kệ thế nào, việc này ầm ĩ lớn như thế, Chu Tuyết tất nhiên biết được, hắ là trước đó Chu Tuyết rời đi Thái Uyên môn, chính là vì truy tra Cơ Như Thiên?

Phương Vọng cũng không lo lắng cho Chu Tuyết. Có ưu thế sống lại, hắ không cảm thấy một đời này Cơ Như Thiên

còn có thể thắng hơn Chu Tuyết, nhất là ở trăm năm tu tiên trước.

“Lần này đến đây, chủ yếu là từ biệt, chúng ta chuẩn bị xuôi nam xông xáo.”

Phương Vọng bắt đầu nói đến chuyện chính.

Tùng Kinh Uyên nghe xong, bèn vội vàng hỏi: “Cần ta cùng đi không? Ta sinh ra ở ngoài biển, ta rất quen thuộc.”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Không cần, người tiếp tục lĩnh hội Thiên Địa kiếm ý trong này đi, chúng ta lại không phải một đi không trở lại. Chuyện chúng ta xuôi nam cũng đừng truyền đi, nếu Phương gia gặp được nguy hiểm, mong rằng người có thể tương trợ.”

Chương 259: Người không thể chọc đến, Hạo Khí tông nội loạn. (2)

Chương 259: Người không thể chọc đến, Hạo Khí tông nội loạn. (2)

Tùng Kinh Uyên lập tức đáp: “Yên tâm đi, ta đã gia nhập Phương gia, đương nhiên sẽ ra sức. Hiện tại Kiếm Thiên trạch đã có không ít con cháu Phương gia đang luyện kiếm.”

Phương Vọng nâng chén, lấy trà thay rượu, kính Tùng Kinh Uyên.

Tùng Kinh Uyên vội vàng nhắc chén.

Nửa canh giờ sau, Phương Vọng và Phương Hàn Vũ bay ra Kiếm Thiên trạch. Hai người người mặc áo đen, đội mũ rộng vành, một người bịt mắt, một người đeo mặt nạ hồ ly. Bọn họ ngự kiếm phi hành với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã tan biến ở chân trời.

Ven đường, Phương Vọng lấy ra lệnh bài đại đệ tử, dò thần thức vào trong đó, tìm điểm sáng của Cố Ly.

Đáng tiếc, không tìm được.

Có loại cảm giác thoát ly phạm vi tín hiệu.

Phương Vọng vốn muốn để Cố Ly đừng viết thư nữa, hiện tại xem ra, chỉ có thể thôi. Dù sao Thái Uyên môn sẽ giúp hắn đảm bảo thư tín, nói hay không cũng không quan trọng.

“Phương Vọng, so ai nhanh không?”

Phương Hàn Vũ chợt nói.

Phương Vọng nghe xong, cười hỏi: “Người nói thật đấy à?”

Phương Hàn Vũ khẽ nói: “Đương nhiên, trước đó Chu Tuyệt truyền thụ ta một chiêu Bạch Hồng Độn thuật, ta đã luyện thành, người chưa chắc nhanh bằng ta.”

Bạch Hồng Độn thuật?

Phương Vọng cười, lập tức gạt đầu.

Phương Hàn Vũ nháy mắt hóa thành một luồng bạch hồng, tăng tốc đi tới.

Phương Vọng theo sát phía sau.

Phương Hàn Vũ đoạt bay trước thềm hồi hộp trong lòng, cũng không biết Bạch Hồng Độn thuật có thể rút ngắn chênh lệch về tốc độ giữa hắn và Phương Vọng hay không.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, một luồng bạch hồng chợt vượt qua hắn, trong nháy mắt đã tan biến ở chân trời. Khu vực ven biển phía nam Đại Tề vẫn luôn là khu không người, tuy bị chia làm giang sơn Đại Tề, nhưng đây chẳng qua là nơi vương triều khác không cách nào có được, cho nên Hoàng đế khai triều Đại Tề dứt khoát tính luôn vào bản đồ giang sơn.

Năm đó Tề Cao Tổ từng điều động một nhánh quân đội xuôi nam, cuối cùng nhìn thấy hải dương, nhưng vừa đi một

lần, tướng sĩ thương vong gần một nửa, vì trên đường đi gặp phải quá nhiều tinh quái, tà ma. Việc này một mực bị xem như cấm kỵ, không truyền ra trên triều đình.

Hoàng thất không hi vọng người phía dưới biết được trên đời thật sự có chuyện tu tiên, như vậy sẽ ảnh hưởng thiên uy của hoàng quyền. Thần thoại có thể có, nhưng chỉ có thể là hư vô mờ mịt, quyết không thể khiến người ta cảm thấy là tồn tại chân thật.

Phương Vọng nghe Triệu Chân nhắc tới những chuyện này, không khỏi cảm thán tầm quan trọng của nhận thức đối với con người.

Nhận thức có hạn, dẫn đến lúc còn trẻ hấn cho rằng Đại Tề chính là trung tâm của toàn bộ thiên hạ, thật ra không biết Đại Tề rất nhỏ.

Vào hoàng hôn một ngày này, Phương Vọng, Phương Hàn Vũ đi tới bờ biển. Phương Hàn Vũ lấy ra một con thuyền, chừng dài năm trượng, trên thuyền còn có một tòa lầu nhỏ hai tầng. Theo Phương Hàn Vũ giới thiệu, đây là một con thuyền pháp khí Thượng phẩm.

Từ sau khi bảy triều xuất hiện phong trào xuôi nam tìm kiếm tiên duyên, pháp khí này bắt đầu thừa thải, mà giá cả lại rất cao, thậm chí còn đắt hơn cả pháp khí phi hành đồng cấp.

Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử đạp lên pháp thuyền, hấn một mình đi tới lầu hai bắt đầu đả tọa luyện công.

Tiểu Tử triệu hoán Triệu Chân ra, để Triệu Chân hỗ trợ cầm lái. Sau khi Phương Hàn Vũ dạy bảo đơn giản, Triệu Chân đã biết. Theo pháp thuyền ra khơi, Phương Hàn Vũ đả tọa trên boong thuyền bắt đầu luyện công.

Triệu Chân không có chút cảm giác bị nô dịch nào, trái lại, hấn cảm thấy điều khiến thuyền này còn rất thú vị.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, hải dương yên tĩnh, thậm chí ngay cả tiếng sóng cũng không có.

Phương Vọng đi ra lâu các, đứng trên ban công thưởng thức ánh trăng trên biển, trăng sáng cao cao kia thoát nhìn càng không lồ hơn trên đất bằng, phảng phất lúc nào cũng có thể rơi xuống.

“Trên biển sinh minh nguyệt, thiên nhai chung khắc này.”

Phương Vọng không nhịn được cảm thán một tiếng. Phương Hàn Vũ, Phương Hàn Vũ không khỏi hỏi: “Đúng rồi, kinh văn dưới đáy Lục Hợp Bát Hoang tử có ý nghĩa gì? Chẳng lẽ là một loại tuyệt học nào đó?”

Phương Vọng duỗi cái lưng mệt mỏi, cười nói: “Không có gì, cổ lộng huyền hư mà thôi.”

Chữ khắc dưới đáy Lục Hợp Bát Hoang tử chính là Đạo Đức Kinh của Lão Tử. Lúc hắn tạo nên Lục Hợp Bát Hoang tử đã từng nghĩ muốn khiến tử này trở nên to lớn, tốt nhất là che khuất bầu trời. Một khi phóng đại, dưới đáy sẽ lộ ra, nếu có chữ viết cao sâu khó dò, vậy thì càng có vẻ phong cách.

Sự thật quả là như thế. Qua một trận chiến Thiên Đỉnh sơn, tu sĩ các giáo cũng ghi lại một đoạn văn tự của Đạo Đức Kinh, thậm chí còn có người bắt đầu nghiên cứu, cũng cảm thấy những văn tự này có thể là một loại tuyệt học, pháp môn phong ấn nào đó.

“Đợi đến sau khi tìm được động phủ của sư phụ, người chuẩn bị làm gì?”

Phương Vọng hỏi.

Phương Hàn Vũ hồi đáp: “Thiên tư của ta không bằng người, đương nhiên không thể tìm nơi khổ tu giống như người, ta phải ra ngoài tìm cơ duyên thuộc về mình. Ta chuẩn bị đi con đường kiếm tu. Nghe Tùng sư huynh từng nói, có một

mảnh hải vực mà tập tục kiếm đạo rất phồn thịnh, ta chuẩn bị đi xông xáo.”

Phương Vọng đương nhiên sẽ không khuyên can. Mỗi người đều có con đường của chính mình. Giống như hắn, cho dù bên cạnh có người sống lại là Chu Tuyết này, hắn vẫn muốn xông ra một con đường thuộc về mình.

Phương Hàn Vũ cũng có một trái tim cường giả, thậm chí muốn phân cao thấp với Phương Vọng.

Hai huynh đệ tiếp tục tán gẫu. Khó được có ánh trăng như vậy làm cảnh, hai người thỉnh thoảng trò chuyện về thời thơ ấu, lại thêm Tiểu Tử thỉnh thoảng xen vào, dẫn đến hoan thanh tiếu ngữ trên thuyền chưa từng ngừng lại.

Đêm dần dần sâu.

Pháp thuyền ngày đi nghìn dặm, không tính là nhanh, nhưng cũng không phải chậm. Chủ yếu là bọn người Phương Vọng lần đầu tiên đi tới trên biển, nên đi rất cẩn thận.

Mấy ngày trước rất an ổn, không gặp được yêu vật mạnh mẽ, cũng không đụng phải tu sĩ khác.

Chương 260: Yêu vật hoành hành, thân phận chân thực của Tiểu Tử.

Chương 260: Yêu vật hoành hành, thân phận chân thực của Tiểu Tử.

Biển cả mênh mông phẳng phất chỉ còn lại chiếc thuyền này của bọn họ, thậm chí ngay cả hòn đảo cũng không nhìn thấy một cái.

Ngày thứ mười ra biển.

“Mau nhìn kia!”

Tiểu Tử hoảng sợ nói, dẫn tới Phương Vọng, Phương Hàn Vũ mở mắt nhìn lại. Triệu Chân trừng to mắt, không dám tin vào hai mắt của mình.

Chỉ thấy cuối mặt biển phía đông xuất hiện một con quái vật khổng lồ, giống như núi non đang đi tới trước. Nhìn kỹ lại, đúng là một con voi lông đen, chỉ riêng thân thể lộ ra mặt biển đã cao tới năm trăm trượng. Hai cái vòi vừa dài vừa cong ít nhất cũng dài đến ba trăm trượng, cực kì khoa trương.

Mấu chốt nhất chính là tứ chi của con voi này cũng ở trong nước biển, không lộ ra.

“Đây là yêu vật cảnh giới gì?”

Triệu Chân không nhịn được hỏi.

Tiểu Tử hồi đáp: “Không rõ ràng, nhưng tuyệt đối là yêu quái mạnh nhất ta từng thấy.”

Vừa dứt lời, một thần thức mạnh mẽ quét ngang đến, khiến Phương Hàn Vũ bỗng đứng dậy, sợ yêu vật kia tấn công.

Phương Vọng cũng đi ra lầu các, ngóng nhìn yêu vật khổng lồ phía xa.

Con yêu tượng lông đen kia liếc bọn họ một cái, cũng không có hành động gì. Chỉ là cái nhìn này đã mang đến áp lực rất lớn cho Phương Hàn Vũ, Tiểu Tử, Triệu Chân.

Cũng may, phương hướng yêu tượng lông đen đi khác với bọn họ, không bao lâu sau, nó đã biến mất ở phía cuối bờ biển.

Tiểu Tử thở dài một hơi.

Phương Hàn Vũ cảm thán nói: “Trên biển này thật đủ nguy hiểm, cũng may tính công kích của những yêu vật này không bằng trên lục địa.”

Triệu Chân giễu cợt một tiếng, nói: “Vây cũng không nhất định, chỉ bởi vì chỗ chúng ta có tồn tại mạnh hơn, người cho rằng nó vừa rồi là đang nhìn chúng ta sao? Không, là đang nhìn chủ nhân đây.”

Lời này vừa nói ra, Phương Hàn Vũ, Tiểu Tử không khỏi quay đầu nhìn lờ.

Phương Vọng lập tức đóng lại huyết đạo Thiên Cương, khí huyết khôi phục bình thường. Hắn bình tĩnh nói: “Yêu vật kia rất mạnh, chỉ e còn mạnh hơn Tiêu Dao Tiên một chút. Chúng ta xui xẻo thôi. Yêu vật như vậy hẳn là không thấy nhiều, nếu không những tu sĩ xuôi nam kia chẳng phải là sẽ chết chín phần mười sao.”

Phương Hàn Vũ cảm thấy có đạo lý, trong lòng hắn càng thêm hiếu kỳ về thực lực của Phương Vọng.

Nhìn như vậy, lúc Phương Vọng đối phó Tiêu Dao Tiên cũng không hề dùng hết sức.

Yêu vật đáng sợ như vậy lại bị Phương Vọng dọa lui...

Pháp thuyền tiếp tục tiến lên, một mực đi về phía phương hướng Phương Vọng chỉ. Thông qua Hoàng tỵ Kiếm Quân lệnh, Phương Vọng dự đoán còn phải đi tiếp một tháng.

Nhưng mà, trên con đường sau đó, thỉnh thoảng có yêu vật xuất hiện, mà phổ biến cũng không yếu. Vì kiêng dè khí tức của Phương Vọng, những yêu vật kia nhìn trong chốc lát rồi rút lui.

Bảy ngày sau.

Một con yêu cầm gương cánh trăm trượng lướt qua từ trên cao, thân nó như thân cá, hai cánh như ưng, đuôi như đuôi sư tử. Lúc nó vỗ cánh, gió mạnh bùng bùng.

Thấy thế, Phương Hàn Vũ ngồi không yên, lập tức kêu gọi Phương Vọng.

Phương Vọng đi tới trên boong tàu, áo đen tung bay theo gió biển, ánh mắt của hắn nhìn về phương xa. Hắn có thể cảm nhận được yêu khí ở bốn phương tám hướng càng ngày càng nặng.

Điều này nói rõ yêu vật gặp phải lúc trước có thể là linh giác, rất yêu vật đang vây quanh bọn họ dưới đáy biển.

“Hắn là trên thuyền có đồ vật hấp dẫn chúng nó?”

Triệu Chân suy đoán.

Điều Phương Vọng đầu tiên nghĩ đến là, chẳng lẽ khí huyết của Thiên Cương Thánh thể quá mạnh mẽ?

Không đúng, càng mạnh mẽ, những yêu vật nhỏ yếu kia càng không dám tới gần chứ.

Phương Vọng chợt nhìn về phía Tiểu Tử.

PhiZZng Hàn VŨ Triệu Chân không khỏi nhìn theo ánh mắt hắn: Tiểu Tử đang nằm sấp trên lan can, mắt rần nháy nháy, lộ ra vô tội.

“Công tử, ngươi có ý tứ gì vậy, ngươi sẽ không cảm thấy là ta đang hấp dẫn bọn chúng đấy chứ?”

Tiểu Tử tủi thân nói.

Phương Vọng không trả lời, chỉ nhìn chăm chăm Tiểu Tử.

Cho tới nay, hắn đều cảm thấy Tiểu Tử không phải là vật phàm. Nhóc này không sợ độc, không sợ tà ma, có thể nuốt huyết nhục của yêu vật mà nhanh chóng mạnh lên, mà còn nắm giữ không ít pháp thuật của Đại Thánh Động Thiên.

Hơn nữa, cái tên này chậm chạp không thể hoá hình...

Thấy thế nào, Tiểu Tử cũng không giống như xà yêu phổ thông...

Tiểu Tử bị ánh mắt của Phương Vọng nhìn sợ hãi, lập tức nhảy đến trên bờ vai Phương Vọng, dùng đầu rấn cọ mặt Phương Vọng, làm nũng nói: “Công tử, thật sự không phải ta, ta cũng không rõ ràng sao lại có nhiều yêu vật tới gần như vậy...”

Phương Vọng bắt lấy nó, nhắc nó tới mình trước mặt, hỏi: “Ngươi xác định là ngươi không cẩn thận rơi vào Đại Thánh Động Thiên sao? Mà còn có những tà ma kia, vì sao chỉ bắt lại ngươi, không giết ngươi?”

Tiểu Tử trừng lớn mắt rấn, nói thầm: “Chắc chắn mà... Hẳn là vậy... Hình như là chuyện như thế...”

Nó càng nói càng không chắc.

Phương Vọng không nhịn được trợn mắt, Phương Hàn Vũ, Triệu Chân cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Chẳng lẽ nhiều yêu vật như vậy tới gần, thật sự là nhắm đến Tiểu Tử?

Nói mới nhớ, bọn họ cũng cảm thấy con xà yêu kia không đúng lắm. Bọn họ chưa từng gặp xà yêu như vậy. Không nói thực lực cao sâu khó dò, dưới tình huống chưa hoá hình, tính cách lại quá hoạt bát, cứ như thể người đoạt thân rắn vậy.

Đối mặt ánh nhìn chăm chú của Phương Vọng, Tiểu Tử bắt đầu nói: “Được rồi, ta thừa nhận ta căn bản không nhớ rõ chuyện trước khi tu luyện. Ta chỉ gặp quá nhiều yêu quái, tu sĩ vào nhằm Đại Thánh Động Thiên, mới cho là ta cũng không cẩn thận rơi vào...”

“Vậy mà ngươi còn chém như thật vậy hả?”

Phương Vọng hừ lạnh nói.

Tiểu Tử tủi thân nói: “Không chém thật một chút, ta sợ người giết ta. Càng † naurØi xuống †av thật ác đêc. mêc kiêmc lúc trước kia cắmc vàn đến hiệnc tại mà ta vẫn thấy đau đêu...”

Phương Vọng im lặng.

Tiểu Tử vội vàng nói: “Công tử, ta thật sự không rõ ràng vì sao bọn chúng nhìn chằm chằm vào ta, chính ta cũng không rõ lai lịch của mình... Người đừng nóng giận!”

Chương 261: Yêu vật hoành hành, thân phận chân thực của Tiểu Tử. (2)

Chương 261: Yêu vật hoành hành, thân phận chân thực của Tiểu Tử. (2)

Ở chung nhiều năm như vậy, chung quy là có tình cảm, Phương Vọng đương nhiên sẽ không thật sự tức giận, nhưng hắn rất hiếu kỳ về lai lịch chân thực của Tiểu Tử.

Nói mới nhớ, bên trong bí cảnh Truy Thiên, Phương Vọng từng gặp khí linh, nhưng lúc ở trong Đại Thánh Động Thiên lại không gặp được.

Suy nghĩ kỹ một chút, ngoài vật sống hắn mang ra, cũng không nghe nói tu sĩ khác có mang ra yêu vật từ bên trong.

Hắn là...

Ánh mắt Phương Vọng nhìn về phía Tiểu Tử thay đổi, Tiểu Tử bị nhìn mà run lẩy bẩy.

“Công tử, đừng giết ta, Tiểu Tử nhất định sẽ ngoan, sau này ta không lừa người nữa...”

Giọng nói của Tiểu Tử còn ẩn chứa tiếng khóc nức nở.

Triệu Chân luôn luôn bị Tiểu Tử lấn ép lộ ra nét mặt cười trên nỗi đau của người khác.

Phương Vọng buông nó ra, nói: “Vậy người cẩn thận hồi ức một chút, nhìn xem có thể nhớ ra cái gì tới hay không.”

Phương Hàn Vũ đi đến một bên thuyền, nhìn về phương xa, nói: “Phương Vọng, cứ theo đà này, chúng ta sớm muộn gì sẽ lâm vào cảnh khó khăn.”

Phương Vọng cũng không sợ, hần bình tĩnh nói: “Xông xáo trên biển tất nhiên sẽ cần càng nhiều tài nguyên hơn, vừa hay giết những yêu vật này lấy đan, thuận tiện tôi luyện sức chiến đấu. Hàn Vũ, không phải người sợ đây chứ?”

“Sợ? Làm sao có thể!”

Phương Hàn Vũ trực tiếp chính lấy kiếm ra, bày một tư thế chiến ý dâng trào.

Triệu Chân hỏi: “Có xuất thủ sớm hay không?”

Phương Vọng hồi đáp: “Với trận thế như vậy, phía sau những yêu vật này tất nhiên sẽ có thủ lĩnh, so với lãng phí linh lực, không bằng chờ nó xuất hiện, đến lúc đó giết nó, cảnh khó khăn này đương nhiên sẽ giải trừ.”

Đêm khuya, nước thủy triều lên xuống, pháp thuyền có cấm chế đặc thù. dẫn đến người trên thuyền không cảm giác được xóc nảy một chút nào.

Phương Vọng không đợi trong lâu các, mà ngồi trên boong thuyền nạp khí tu luyện.

Linh khí trên biển quả thực nồng đậm hơn trên lục địa, cho dù Đại Tề mở ra long mạch cũng không sánh bằng, khó trách nhiều tu sĩ muốn xuôi nam như vậy.

Nhưng trên biển cũng càng thêm nguy hiểm, trước đó Cổ Ly đã đề cập tới trong thư, lúc bọn họ ra biển cho dù người đông thế mạnh, cũng sẽ có thương vong.

Phương Vọng càng ngày càng chờ mong mở đạo trường trên biển.

Chiếm lấy một hòn đảo linh khí dư thừa, dốc lòng tu tiên, thỉnh thoảng thu đồ đệ, cũng thật thú vị.

Âm!

Mặt biển phương xa bỗng nhiên nổ tung, một con cá lớn thần bí nhảy ra mặt biển, rồi chui vào trong nước biển, biến mất không thấy gì nữa.

Sóng biển đập trùng không chừng, phương xa dần dần xuất hiện sương mù, khiến bóng đêm càng thêm đáng sợ.

Phương Vọng liếc một cái là có thể nhìn ra, mảnh sương mù kia là sương mù yêu khí.

Đại chiến càng ngày càng gần!

Phương Hàn Vũ đi tới, nói: “Ta dùng thần thức quét một vòng, nhưng ta phát hiện số lượng yêu vật đã vượt qua mười vạn, ngươi thấy bao nhiêu?”

Phương Vọng phun ra một con số: “Ba mươi vạn.”

Nghe vậy, mí mắt Phương Hàn Vũ nhảy điên cuồng.

Nhiều yêu vật như vậy...

Hơn nữa bọn chúng còn chưa định tấn công, rõ ràng còn phải đợi thêm nữa.

“Chờ đợi thêm nữa, đến lúc đó cho dù ngươi đi giết Yêu Vương, chúng ta cũng không phòng thủ được...”

Phương Hàn Vũ lo lắng nói.

Phương Vọng nhìn phương xa, nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ dùng bảo linh che chở các ngươi.”

Phương Hàn Vũ nghe xong, đột nhiên yên tâm.

Dhĩa sau Tiểu Từ Triều Chân cñna thờ dài mét hơi bon ho lo lắng nhất vấn đề này.

Phương Vọng chợt nhìn về phía một phương hướng, nói khẽ: “Có người.”

Phương Hàn Vũ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía cuối mặt biển xuất hiện một luồng ánh sáng, như ẩn như hiện, yêu vụ nơi đó cuộn cuộn, nước biển mãnh liệt, hình như có chiến đấu phát sinh.

“Mang bọn họ tới đi, dù sao cũng bị hại bởi vì chúng ta, đừng nhắc đến chuyện Tiểu Từ.”

Phương Vọng mở miệng nói.

Phương Hàn Vũ đã là Huyền Tâm cảnh lập tức thả người vọt lên, hóa thành một luồng bạch hồng mau chóng đuổi theo.

Phương Vọng nhìn chăm chăm, phòng ngừa có yêu vật mạnh mẽ tập kích Phương Hàn Vũ.

Rất nhanh, chiến đấu bùng nổ, từng đợt tiếng gào thét vang lên từ đằng xa, khiến đại dương trong màn đêm tăng thêm sắc thái sợ hãi.

Sau khoảng thời gian một nén nhang, một đội tàu lái tới, hết thảy có chín con thuyền, con thuyền lớn nhất phải lớn hơn pháp thuyền dưới chân Phương Vọng gấp năm lần.

Phương Hàn Vũ trở lại trên thuyền, nói: “Ta để bọn họ đi theo sau chúng ta.”

Phương Vọng nhẹ nhàng gật đầu, thần trí của hắn đã bắt được trong đội tàu kia có ba tu sĩ Ngưng Thần cảnh. Tu sĩ khác có tu vi cao thấp không đều, lại còn có phạm nhân, số người vượt qua hai trăm.

Đội ngũ kiểu này đã đủ để ra biển, thế mà bọn họ hơi xui xẻo, đụng vào đám người Phương Vọng, dính vận rủi.

Phương Vọng mặc dù từng giết không ít người, nhưng hắn không thích vô duyên vô cớ liên lụy đến người vô tội.

“Tiếp tục đi tới đi, đoán chừng, ngày mai sẽ bùng nổ đại chiến.”

Phương Vọng vút xuống lời nói này rồi xoay người trở lại trung ương boong tàu đã tọa.

Cùng lúc đó, trên một con thuyền lớn nhất phía sau.

Trong hành lang, hơn mười người tụ tập ở đây.

Người dẫn đầu là một nam tử trung niên mặt mũi đầy râu quai nón. Hắn mặc áo bào đen, sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói: “Thật sự là xui xẻo, lại gặp được yêu triều như thế. Ta lui tới mấy trăm lần ở vùng biển này, đây vẫn là lần đầu ăn được loại tình huống này hiên † ai chỉ cá thể cầu nauvên cao nhân phía sau người nọ đủ mạnh.”

Sắc mặt của những người khác cũng rất khó coi.

Một thiếu niên mặc áo lam hôi hộp hỏi: “Phụ thân, chúng ta thật sự có thể vượt qua kiếp nạn này sao?”

Nam tử râu quai nón hồi đáp: “Dọc theo con đường này, chúng ta nhiều lần gặp phải yêu thú tập kích, nhưng đến nơi này, những con yêu thú kia lại không dám tới gần. Điều này nói rõ vị tu sĩ tên Gia Cát Lượng kia không khoe khoang khoác lác, trên thuyền của hắn có đại tu sĩ.”

Chương 262: Tư chất Thiên Nguyên, đại vương Yêu cung.

Chương 262: Tư chất Thiên Nguyên, đại vương Yêu cung.

Hắn giương mắt nhìn về phía đám người, nói: “Trong khoảng thời gian này, làm cho tất cả mọi người giữ vững cảnh giác. Mặt khác, các ngươi phái người đưa một chút rượu có thể khôi phục linh lực cho đám người Gia Cát Lượng. Mặc kệ thế nào, bọn họ có ân với chúng ta.”

Nghe vậy, đám người lập tức đáp ứng.

Nam tử râu quai nón phát tay, đám người liền lui ra, rất nhanh chỉ còn lại cha con bọn họ ở trong hành lang.

“Phụ thân, ta đã sớm nói rồi, ta không muốn tu tiên... Người nhất định muốn ta đi Thương Lan thư viện gì đó...”

Thiếu niên mặc áo lam nói với vẻ mặt cầu xin.

Nam tử râu quai nón trừng hấn một cái, trầm giọng nói: “Doãn Nhi, lão tổ trong nhà cũng thôi diễn ra người có tư chất Thiên Nguyên, người há có thể không tu tiên? Hơn nữa, cho dù phụ thân đồng ý, Sở gia chúng ta cũng không đồng ý.”

Sở Doãn cắn răng nói: “Ta không muốn tu tiên, tu tiên thì có gì tốt, nương hận nhất là tu tiên. Nàng thường xuyên nói nếu phụ thân người cũng là phạm nhân thì tốt rồi, nhưng vậy một nhà chúng ta có thể trông nom nhau cả đời...”

Nam tử râu quai nón tên là Sở Tung, nghe lời của con, sắc mặt hấn rất khó coi.

Sở Tung rất nhiều con trai, Sở Doãn chỉ là đứa con trai hấn để lại trong một lần lên bờ, thật ra quan hệ phụ tử cũng không thân thiết như vậy. Nếu không phải gia tộc coi trọng Sở Doãn, hấn há có thể nhẹ nhàng an ủi như vậy?

Sở Tung nhìn nhĩ tử mặt mũi tràn đầy nhất gan, sầu lo này, trong lòng tràn đầy đố kỵ.

Dựa vào cái gì tiểu tử này có thể có được tư chất Thiên Nguyên?

Sở Tung càng xem tiểu tử này, càng cảm thấy hấn chính không giống con của mình, nhưng lão tổ sẽ không thôi diễn sai.

“Xuống dưới nghỉ ngơi đi.”

Sở Tung mở miệng nói, giọng điệu hơi nặng nề.

Sở Doãn muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cụp đầu rời đi, hẳn thậm chí quên cả hành lễ. Sở Tung nhìn bóng lưng của hắn, không khỏi lắc đầu. Nghe tiếng thú gào liên tiếp ngoài cửa sổ, hắn lại bắt đầu sầu lo.

Cũng không biết kiếp nạn này có thể vượt qua an ổn hay không.

Mặt trời mới lên, ánh nắng xẹt qua mặt biển, bóng dáng từng con yêu thú hiển hiện trên mặt biển, có cá có thú, thiên kì bách quái, yêu khí vây quanh, khiến cho bóng dáng của bọn chúng như ẩn như hiện.

Tất cả yêu thú đều hướng về cùng một phương hướng.

Ngẩng đầu nhìn lại, trên trời có hơn ngàn yêu cầm xoay quanh, thỉnh thoảng phát ra tiếng hét, vô cùng ngọt ngào.

Sở Tung đạp kiếm bay tới bên cạnh pháp thuyền của đám người Phương Vọng, ánh mắt của hắn bị Triệu Chân hấp dẫn, nhưng chỉ liếc mắt nhìn. Hắn ôm quyền nói với Phương Hàn Vũ đã tọa trên boong thuyền: “Gia Cát huynh đệ, yêu thú nhiều như vậy, ngươi xem, cần thương lượng sách lược tác chiến hay không?”

Phương Hàn Vũ liếc Phương Vọng bên cạnh một chút, thấy hắn thờ ơ, thế là liếc xéo Sở Tung, nói: “Các ngươi yên tâm đợi trên thuyền, đừng làm gì cả chính là sách lược tốt nhất, chúng ta sẽ dẫn các ngươi giết ra khỏi vòng vây.”

Nghe vậy, Sở Tung nhú mày, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Phương Vọng. Hắn không nhìn thấu Phương Vọng, trong lòng tò mò tu vi của Phương Vọng.

“Được thôi, nếu có cần, cứ gọi chúng ta bất cứ lúc nào.”

Sở Tung bỏ xuống lời nói này rồi trở về.

Sau khi hấn trở lại trên thuyền, một đám tu sĩ Sở gia lập tức vây quanh, hỏi thăm tình huống. Sở Tung thuật lại nguyên văn lời nói của Phương Hàn Vũ, mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Bọn họ có thể muốn lợi dụng chúng ta làm mồi nhử hay không?”

Một nữ tử cẩn thận từng li từng tí mà hỏi.

Sở Tung nói, ánh mắt lấp lóe: “Lại xem đi, chắc sẽ không. Nếu là như vậy, tối hôm qua đã không nên giúp chúng ta, bọn họ trực tiếp thừa cơ chạy trốn là được, nhưng chúng ta vẫn phải để ý một chút.”

Đám người cảm thấy có đạo lý, bất an trong lòng giảm xuống.

Thời gian tiếp tục chuyển dời.

Mặt trời treo cao, nhưng bị yêu khí che đậy, đại dương u ám, mùi phân kiềm chế.

Ti aần lúc aifa trưa. Phương Vọng bỗng nhiên mở mắt, nói khẽ: “Đến rồi!”

Ầm!

Mặt biển phía trước rớt cuộc truyền đến một tiếng vang kinh thiên, phảng phất có con quái vật khổng lồ nào đó chọt xông ra mặt biển.

Phương Hàn Vũ, Tiểu Tử, Triệu Chân định thần nhìn lại. Đằng sau vô số yêu thú phương xa xuất hiện hai con giao long, kéo một cỗ kiệu chế tạo từ bạch ngọc, lao nhanh trên trời.

Hai con giao long kia ít nhất cũng phải dài mười trượng, mọc ra hai vuốt, không có sừng, nhưng cái đuôi mọc lông, tùy ý thét dài trên không trung, vang vọng không dứt.

Đội tàu Sở gia phía sau cũng bị kinh động, từng người từng người tu sĩ lập tức bay lên không, nhìn ra phía xa. Khi bọn họ nhìn thấy hai con giao long kia, tất cả đều bị dọa.

“Đó là cái gì?”

“Không tốt, không phải là thế lực Yêu cung dưới đáy biển đấy chứ?”

“Yêu cung? Thế lực yêu tộc sinh tồn ở đáy biển trong truyền thuyết ư? Không thể nào, đây không phải là giả sao?”

“Có thể điều động nhiều yêu vật như vậy, tuyệt đối không phải chuyện Yêu Vương bình thường có thể làm được, mà còn dùng giao kéo kiệu, quả thực phù hợp đại vương Yêu cung trong truyền thuyết.”

“Chuyện gì xảy ra, chúng ta không giấu chí bảo mà, đáng giá hưng sư động chúng như vậy sao?”

Tu sĩ Sở gia thấp thỏm lo âu, bọn họ đã cảm nhận được một yêu khí cực mạnh, ẩn giấu trong cỗ kiệu bạch ngọc kia.

Sắc mặt Sở Tung cũng hết sức khó coi, Sở Doãn trên thuyền càng run lẩy bẩy.

Chỉ thấy hai con giao long phía chân trời sau khi xoay quanh mấy vòng, chậm rãi dừng lại, mặt hướng về đám người Phương Vọng.

Cỗ kiệu bạch ngọc chậm rãi lên cao, giao long không cách nào che đậy được nó. Chỉ thấy rèm xóc lên, một nam tử yêu dị mọc sừng ra trên đầu đi ra. Hắn khoác giáp lưới màu bạc, khoác áo choàng màu đen, làn da trắng nõn đến kinh dị, khuôn mặt tuấn lãng bởi vì yêu khí giữa hai đầu lông mày mà có vẻ dữ tợn, đáng sợ.

“Không ngờ tới lại thật sự có khí tức Chân Long.”

Chương 263: Tư chất Thiên Nguyên, đại vương Yêu cung.
(2)

Chương 263: Tư chất Thiên Nguyên, đại vương Yêu cung.
(2)

Nam tử yêu dị tự lắm bầm, đang khi nói chuyện, hắn còn liếm môi một cái, mặt lộ vẻ tham lam.

Hắn thả người vọt lên, đạp không đi về pháp thuyền của Phương Vọng.

Phương Vọng không nói hai lời, cũng bay lên không trung.

Tất cả mọi người Sở gia đều có thể nhìn thấy hắn, bao gồm cả Sở Doãn đang ở trên thuyền.

Phương Vọng mặc một bộ đồ đen, tóc dài tùy ý buộc sau đầu, bên hông đeo một thanh bảo kiếm, chỉ nhìn bóng lưng đã cho người ta một loại cảm giác kiếm tu tuyệt thế.

Chẳng biết tại sao, Phương Vọng vừa hiện thân, áp lực của tu sĩ Sở gia giảm mạnh, yêu uy bao phủ bọn họ bị triệt tiêu quá nửa.

Sở Doãn nhìn bóng lưng Phương Vọng, tim đập nhanh hơn.

Trước kia hắn rất phản cảm tu tiên, vì nương hắn đã chết trong tay một tu tiên giả, lại thêm hắn phản đối Sở gia, cho nên hắn cảm thấy tu tiên giả không có mấy người tốt.

Không biết vì sao, bóng lưng Phương Vọng làm trong lòng hắn lần đầu tiên sinh ra chờ mong.

Hắn chờ mong Phương Vọng có thể thắng, chờ mong trở thành người như Phương Vọng.

Bốn phương tám hướng tràn đầy yêu quái, ngay cả trên trời cũng có đếm không hết yêu cầm xoay quanh. Tuyệt cảnh như

thế, người nọ dám một mình đứng ra!

Sở Doãn ngơ ngác nhìn bóng lưng Phương Vọng.

Nam tử yêu di không dừng bước lại. Hắn vừa đi về phía Phương Vọng, vừa đưa tay, một thanh đại đao xuất hiện trong tay hắn, yêu khí vờn quanh, lưỡi đao hiện ra tia sắc lạnh.

“Tu sĩ Nhân tộc, ngươi muốn phản kháng bản vương sao?”

Nam tử yêu di hơi nâng cằm lên, bề ngỗ Phương Vọng.

Phương Vọng nâng tay trái lên, ngưng tụ ra Lục Hợp Bát Hoang tử, hắn nhìn nam tử yêu di, mặt không biểu cảm, nói: “Đồ bò sát, ngươi muốn chết sao?” Nam tử yêu di cất tiếng cười to, phảng phất nghe thấy trò cười buồn cười nhất trên đời, một luồng khí thể cực kì ngang ngược bao phủ vùng biển này.

Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt lạnh lùng, tràn ngập sát ý, lạnh giọng nói: “Tu sĩ Nhân tộc, ghi nhớ danh hiệu của bản vương, bản vương chính là một trong bảy mươi hai đại vương của Yêu cung, Hắc Thiên đại vương, nói cho bản vương tên của ngươi!”

Mặc dù hắn tức giận, nhưng có thể cảm nhận được Phương Vọng rất mạnh.

Phương Vọng hồi đáp: “Nếu ngươi nhất định phải khẳng định tìm chết, thì xin ngươi ghi nhớ, người giết ngươi chính là Phương Vọng!”

Hắn chậm rãi nâng tay phải lên, dần dần nắm thành quyền. Trong chốc lát, một khí thể còn ngang ngược hơn cả Hắc Thiên đại vương bùng nổ, khiến đại dương nhấc lên kinh đào hải lãng.

Tất cả tu sĩ Sở gia đều khiếp sợ nhìn Phương Vọng, bọn họ xông pha trên đại dương này lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên cảm nhận được khí thể đáng sợ như vậy.

Sở Tung càng hiểu kì tu vi của Phương Vọng, hấn phỏng đoán căn thân Phương Vọng ít nhất vượt qua hấn hai đại cảnh giới.

“Phương Vọng... Hình như từng nghe nói ở đâu rồi...”

Một người tu sĩ tự lẫm bẫm, không ai trả lời hấn, tất cả đều đang chăm chú nhìn Phương Vọng và Hắc Thiên đại vương giằng co.

Phương Vọng ném Lục Hợp Bát Hoang tử trong tay trái về sau, sau đó đạp bước trên không đi về phía Hắc Thiên đại vương.

Cảm thụ được uy thế ngang ngược của Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Hắc Thiên đại vương vừa sợ vừa giận, hấn lập tức giơ lên đại đao, quát âm lên: “Các con, xé nát con môi, kẻ này giao cho bản vương đối phó!”

Tiếng gầm cuộn cuộn, tất cả mấy chục vạn yêu thú bốn phương tám hướng đầu rít gào, rồi phóng tới đội tàu.

Hắc Thiên đại vương thả người vọt lên, hai con giao long sau lưng hấn tránh thoát dây thừng của cổ kiệu bạch ngọc, lập tức phóng tới chỗ hấn, cấp tốc hóa thành hai cái khăn đen, vờn quanh hai vai hấn, làm khí thế của hấn tăng vọt.

Hắc Thiên đại vương giơ cao đại đao, giận dữ bổ về phía Phương Vọng.

Đao còn chưa rơi xuống, đại dương phía dưới Phương Vọng đã rẽ ra, mặt biển †rond nhi#na viên mấy dặm eun đồ. hùng vĩ tuột luân. Lục Hợp Bát Hoang tử biến lớn với tốc độ nhanh hơn, bao phủ đội tàu, ngàn vạn ánh vàng tung xuống, cấp tốc hình thành màn ánh sáng màu vàng, che chở đội tàu.

Đối mặt Hắc Thiên đại vương khí thế hung hung, Phương Vọng bỗng nhiên xông lên, quyền phải đánh ra với thế đập tan bầu trời.

Quyền xé trời cao!

Sắc mặt Hắc Thiên đại vương đột nhiên biến đổi. Hắc cảm nhận được khí tức nguy hiểm cực hạn, nên lập tức dốc hết sức lực, điều động yêu lực toàn thân vào trong lưỡi đao.

Âm!

Phượng Vọng bay lên, tấn công Hắc Thiên đại vương. Hai luồng lực lượng mạnh mẽ đánh nhau, hình thành ánh sáng mạnh, lấp lánh cả trời và biển, khiến cho tất cả mọi người và yêu vô ý thức nhắm mắt. Ngay sau đó, từng đợt gió mạnh đáng sợ giáng xuống từ trên trời.

Mấy chục vạn yêu thú như bị điên nhào về phía đội tàu, nhưng bị ánh vàng của Lục Hợp Bát Hoang tử ngăn cản. Rất nhanh, bên ngoài ánh vàng xuất hiện một biển máu. Yêu cầm trên trời tập kích Lục Hợp Bát Hoang tử to lớn, nhưng lực lượng của bọn chúng căn bản không rung chuyển được Lục Hợp Bát Hoang tử.

Các tu sĩ Sở gia khôi phục tầm mắt, dồn dập xoay người, ngửa đầu nhìn Lục Hợp Bát Hoang tử trên trời.

Sở Tung, Sở Doãn cũng giống như thế, hai cha con há to mồm, không dám tin vào hai mắt của mình.

Đây là bảo vật gì?

Sao lại trở nên lớn như thế?

Mạnh như Sở Tung Ngưng Thần cảnh cũng nghĩ lầm gặp được tiên nhân trong nhân gian.

Sở Tung chú ý tới chữ viết dưới đáy Lục Hợp Bát Hoang tử, hắc vô ý thức đọc: “Sở dĩ thiên địa trường tồn là vì nó không tự sinh ra nên có thể trường tồn mãi mãi...”

Tinh thần hắc chấn động, chắc là dưới đáy ấn tử này ghi lại phương pháp trường sinh?

“Mau nhìn lên trời!”

Một nữ tu hoảng sợ nói, dẫn tới tất cả tu sĩ Sở gia quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên bầu trời, Phương Vọng đứng ngạo nghễ, giơ cao cánh tay phải, quyền phải của hắn đánh xuyên lồng ngực Hắc Thiên đại vương, Thiên đại vương bị đánh gãy, khuôn mặt hắn lộ vẻ sợ hãi, bộ mặt run rẩy. Hí...

Chương 264: Tiên nhân đương thời, Thiên Nguyên bá sư.

Chương 264: Tiên nhân đương thời, Thiên Nguyên bá sư.

Không ít tu sĩ Sở gia hít vào một hơi, thậm chí còn có người dụi dụi mắt.

Hắc Thiên đại vương thoát nhìn không ai bì nổi kia bị Phương Vọng đánh bại chỉ bằng một chiêu?

Phương Hàn Vũ, Tiểu Tử đồng thời thở dài một hơi.

Triệu Chân buông tay nói: “Các ngươi đang lo lắng gì chứ, hắn chính là Phương Vọng a!”

Lời tuy như thế, nhưng vẻ kích động trong mắt hắn vẫn đứng hắc, hắn cũng không tỉnh táo như bề ngoài đâu.

Đưa mắt nhìn lại, biển mây yêu khí trên đầu Hắc Thiên đại vương bị đánh thủng, đường kính lỗ thủng vượt qua trăm trượng, còn đang không ngừng khuếch tán, đủ để thấy một quyền vừa rồi của Phương Vọng đáng sợ đến mức nào.

Chương 265: Tiên nhân đương thời, Thiên Nguyên bái sư. (2)

,

“Đáng hận...”

Toàn thân Hắc Thiên đại vương run rẩy, lồng ngực không ngừng phun trào máu, ngay cả miệng cũng đang phun máu, mặt hắn nổi gân xanh, trông cực kỳ đau đớn.

Phương Vọng giương mắt nhìn về phía hắn, hỏi: “Các ngươi đang tìm thứ gì?”

Hắc Thiên đại vương cắn răng nói: “Chân Long... Trên thuyền của ngươi có Chân Long... Ăn nó, bản vương sẽ có thể hóa rồng...”

Còn chưa nói xong, hắn chợt hóa thành một con hắc mãng, mở cái miệng to như chậu máu hướng về phía Phương Vọng.

Quyền trái của Phương Vọng đánh lên trên, hắn thi triển Sơn Hà Trấn Thiên quyền một lần nữa.

Ầm!

Nửa người trên của Hắc Thiên đại vương trực tiếp hóa thành huyết vụ, yêu vân trên trời lại một lần nữa bị xua tan một mảng lớn.

Máu tươi rơi xuống như mưa, trên thân Phương Vọng dấy lên Huyền Dương chân hỏa, làm yêu huyết không cách nào ô nhiễm thân thể của hắn.

Phương Vọng thu tay lại, chỉ gắp tay phải hấn cầm một viên yêu đan.

Mặt ngoài yêu đan phun trào khí đen, như có thứ gì muốn trổn ra. Đó chặt trong yêu đan.

Phương Vọng xoay người, nhìn về phía yêu thú vô cùng vô tận phía dưới. Đám yêu thú này đã mất lý trí, chỉ có số ít yêu vật chú ý tới Hắc Thiên đại vương đã chết rồi, cấp tốc chui vào đáy biển. Càng nhiều yêu thú bị khí tức Chân Long hấp dẫn.

Chân Long vậy mà không thể chấn nhiếp chúng yêu, Tiểu Tử thật đủ kém cỏi.

Phương Vọng bỗng nhiên đáp xuống, cấp tốc hóa thân thành một con Hắc Long.

Cửu Long Thần Biến quyết!

Một cảnh này làm tu sĩ Sở gia giật mình, còn tưởng rằng Phương Vọng là yêu quái biến thành.

Hắc Long cường thế giết vào trong yêu triều, những nơi đi qua, huyết nhục văng tung tóe, không một con yêu thú nào có thể ngăn cản Hắc Long tàn sát bốn phía.

Hắc Long dạo một vòng quanh màn sáng màu vàng, xé nát không biết bao nhiêu yêu vật.

“Ta nhớ ra rồi! Hấn là Thiên Nguyên kiếm thánh của Đại Tề, Phương Vọng. Nghe nói Phương Vọng có được Thiên Nguyên bảo linh, là Thiên Nguyên bảo linh duy nhất từ trước tới nay của bảy triều đại lục phía nam. Hấn còn được truyền thừa Cửu Long Thần Biến quyết của Cực Hạo tông, có thể hóa thân thành rồng!”

Một người tu sĩ hoảng sợ nói, lời này vừa nói ra, nhất thời khiến không ít tu sĩ yên tâm.

Ít nhất hấn là người, không phải là Yêu Long thật...

Thiên Nguyên bảo linh!

Bốn chữ này khiến càng ngày càng nhiều tu sĩ quay đầu nhìn về phía Sở Doãn.

Sở Doãn lâm vào hoảng hốt. Hắn có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình, chưa bao giờ mãnh liệt như vậy, hắn ngơ ngác nghĩ: “Thiên Nguyên bảo linh có mạnh như vậy ư?”

Hắn vốn đã sinh ra sùng bái, kính sợ đối với Phương Vọng, bây giờ nghe nói Phương Vọng cũng là Thiên Nguyên bảo linh, hắn có được tư chất Thiên Nguyên càng nhiều mấy phần tình cảm thân thiết đối với Phương Vọng.

Phương Hàn Vũ cảm thán nói: “Đều là Cửu Long Thần Biến quyết, dù diệu bằng Phương Vọng.”

Triệu Chân không ngừng xoay người, ánh mắt đi theo dáng người Hắc Long.

Sau khi tàn sát bừa bãi mấy vòng, yêu triều hoàn toàn tán loạn, đám yêu thú hoảng hốt chạy trốn, tuyệt đại đa số cũng chui vào đáy biển.

Từ trên cao nhìn lại, Lục Hợp Bát Hoang tử vĩ ngàn to lớn chiếu xuống màn ánh sáng màu vàng, che chở phạm vi mấy dặm mặt biển, mà bên ngoài ánh vàng là nước biển màu máu mênh mông, phạm vi bao trùm còn lớn hơn cả phạm vi ánh vàng che chở.

Nước biển màu máu tựa như đang sôi trào, không ngừng sôi trào.

Hắc Long bay đi về phía pháp thuyền, tiêu tán giữa không trung. Phương Vọng vừa phi hành, vừa đưa tay, thu Lục Hợp Bát Hoang tử vào trong lòng bàn tay, tay trái vừa lật, ngọc tử biến mất.

Nhìn bóng dáng Phương Vọng, Sở Tung cảm thán từ tận đáy lòng: “Thật là tiên nhân.”

Phương Vọng rơi xuống đất, hấn vung tay phải lên, vô số yêu đan rơi xuống trên boong thuyền, rồi hấn mở miệng nói: “Đi thu thập yêu đan đi.”

Phương Hàn Vũ, Tiểu Tử, Triệu Chân lập tức hành động.

Sở Tung cũng sai khiến: “Nhanh giúp ân công thu thập yêu đan đi, nếu ai dám tham của riêng, đừng trách ta vô tình!”

Hơn một trăm vị tu sĩ lập tức nhảy vào trong biển, từng người đều rất kích động, ngược lại, không phải vì yêu đan, mà kiến thức đến tư thái giống như tiên nhân kia.

Phương Vọng nhìn yêu đan của Hắc Thiên đại vương, âm thầm suy nghĩ: “Phải suy nghĩ chút biện pháp, tránh cho Tiểu Tử tiếp tục trêu chọc yêu vật, Yêu cung kia có bảy mươi hai vị đại vương, không thể coi thường.”

Lúc này, Sở Tung dẫn theo Sở Doãn bay tới, hai cha con đáp xuống trên boong thuyền, trực tiếp quỳ xuống, dập đầu với Phương Vọng.

Phương Vọng liếc bọn họ một chút, hỏi: “Đây là ý gì?”

Sở Tung vội vàng trả lời: “Một là bái tạ ân công cứu giúp, hai là hi vọng ân công có thể thu khuyến tử làm đồ đệ. Khuyến tử có được tư chất Thiên Nguyên, ngày sau trưởng thành, tất nhiên sẽ hiếu kính, báo đáp ngài!”

Tư chất Thiên Nguyên?

Phương Vọng không khỏi nhìn về phía Sở Doãn, tiểu tử này thoát nhìn rất phổ thông, linh lực yếu ớt, còn chưa tạo nên bảo linh. Chờ chút!

Phương Vọng nheo mắt lại, ánh mắt xuyên thấu qua trán Sở Doãn, nhìn trộm được trong hồn phách của hấn có một

luồng ánh sáng, như ẩn như hiện.

Đó là không gian bảo linh!

Còn chưa tổ linh, vì sao lại có không gian bảo linh?

Có lẽ thật sự là Thiên Nguyên bảo linh rồi?

Chương 265: Tiên nhân đương thời, Thiên Nguyên bá sư.
(2)

Sở Tung lo lắng Phương Vọng không tin, thế là giới thiệu: “Chúng ta đến từ Sở gia, ta tên Sở Tung, nhà ta có một vị lão tổ đã sống tám trăm năm, tinh thông thuật tính toán, tính ra khuyến tử có tư chất Thiên Nguyên, việc này chính là cơ mật của Sở gia chúng ta.”

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Người không sợ ta tính toán hắn, hoặc là đoạt bảo linh của hắn sao?”

Sở Tung hồi đáp: “Nếu không có ngài cứu giúp, cha con chúng ta hắn phải chết, hơn nữa ngài cũng là Thiên Nguyên bảo linh. Người tu tiên cuối cùng rồi sẽ bố trí ra sư thừa. Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, Thiên Nguyên bảo linh không dễ tìm, cho dù có, cũng bị thế gia, giáo phái vạ năm cầm giữ, sao ngài không nhận lấy khuyến tử.”

Phương Vọng nhìn về phía Sở Doãn, hỏi: “Người tên là gì?”

Sở Doãn hồi hộp hồi đáp: “Ta tên Sở Doãn...”

“Vậy ta nhận người làm đồ đệ trước, nhưng ta tạm thời không thể dẫn người tu luyện. Ta mới vào đại dương, phải tìm một hòn đảo thành lập đạo trường, người đi theo gia tộc tu luyện trước. Ngày sau, khi tên tuổi của ta truyền khắp đại dương, người lại tìm ta. Nếu tìm được, thì chứng tỏ người và ta thật sự có duyên phận sư đồ, thế nào?”

Phương Vọng nói với sắc mặt bình tĩnh.

Sở Doãn vừa định nói chuyện nhưng bị Sở Tung cản lại. Sở Tung vội vàng đáp ứng.

Phương Vọng nhẹ gật đầu, xoay người sang chỗ khác.

Sở Tung lập tức hành lễ, sau đó kéo Sở Doãn rời đi.

Trong thời gian kế tiếp, lần lượt có tu sĩ Sở gia bay tới, buông xuống yêu đan rồi đi. Tất cả bọn họ đều không dám bắt chuyện với Phương Vọng, thậm chí ngay cả dũng khí nhìn một chút cũng không có.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Phương Hàn Vũ, Tiểu Tử, Triệu Chân mới trở lại trên thuyền, trên boong thuyền tràn đầy yêu đan, mà còn có một vài bảo vật huyết nhục, thu hoạch cực lớn.

Ánh nắng tươi sáng, một chiếc pháp thuyền một mình đi trên biển vô biên vô hạn, nhỏ bé như lá rụng, phảng phất lúc nào cũng có thể bị đại dương mênh mông nuốt hết.

Phương Vọng ngồi trong lầu các, đối mặt với Tiểu Tử trên bàn, hần mở “Vô Túc Tự Nhiên công này hơi khó, nhưng ta nhớ kỹ rồi. Công tử, cho ta chút thời gian.”

Tiểu Tử đáp.

Bản thân Tiểu Tử đã nắm giữ một loại pháp thuật liễm khí nào đó, nhưng hôm nay đi tới trên biển đã không dùng được, cho nên Phương Vọng bèn truyền thụ Vô Túc Tự Nhiên công của Chu Tuyết cho nó, muốn thử xem có thể che giấu khí tức Chân Long hay không.

Nói thật, hiện tại Phương Vọng nhìn Tiểu Tử, nhìn thế nào cũng cảm thấy tên này không giống Chân Long.

Hay có thể nói, Chân Long có sai lệch so với trong tưởng tượng của hắn?

Phương Vọng gật đầu, dù sao thời gian nhiều, chỉ cần Tiểu Tử có thể nghiêm túc tu luyện là được.

“Đúng rồi, công tử, người thật sự muốn thu tiểu tử kia làm đồ đệ sao?”

Tiểu Tử hiểu kì hỏi.

Đội tàu Sở gia và bọn họ đã mỗi người đi một ngã, hai bên tiến về phương hướng khác nhau.

Sở Doãn muốn đi Thương Lan thư viện tu hành trước. Nói mới nhớ, Phương Vọng nhớ kỹ Cố Ly đang ở Thương Lan thư viện.

Phương Vọng vượt vượt yêu đan của Hắc Thiên đại vương, tùy ý hồi đáp: “Lại nhìn đã, nếu thật sự có tài Thiên Nguyên, thu hắn cũng không sao, nếu như không phải, trước khi gặp được ta, Sở gia đoán chừng sẽ từ bỏ ý nghĩ này.”

Đối với Sở Doãn, hắn ôm sự mong đợi, nhưng không nhiều, chủ yếu là Chu Tuyết chưa từng nói tới cái tên này.

Đương nhiên, đại năng đỉnh cao nhân gian tuyệt đối không chỉ có mấy vị, Chu Tuyết không đề cập tới, không có nghĩa là Sở Doãn chưa hắn không có thành tựu cực cao.

Tiểu Tử cảm thán nói: “Nếu thật sự là tài Thiên Nguyên, cho dù hắn không sánh bằng công tử người, cũng mạnh hơn Từ Cầu Mệnh.”

Vì Phương Vọng thường xuyên biểu đạt sự thưởng thức đối với Từ Cầu Mệnh, dẫn đến Tiểu Tử coi Từ Cầu Mệnh như một cộc tiêu thiên tư.

“Yêu đan ở phía ngoài, người muốn ăn thì ăn đi, mạnh lên sớm một chút, về sau chính người ứng phó những phiền phức kia đi.”

Phương Vọng không muốn tiếp tục trò chuyện với nó nữa.

Tiểu Tử nahe xono. lân tức lao ra. Phương Vọng bắt đầu dò thần thức vào bên trong yêu đan của Hắc Thiên đại vương, trong đó có nguyên thần của con yêu này, hắn muốn dùng một chút thủ đoạn hiểu rõ về Yêu cung.

Yêu cung tồn thất một đại vương, lại thêm có nguyên nhân là Tiểu Tử, Phương Vọng đoán chừng sau này không thiếu được liên hệ với Yêu cung.

Thế đạo chính là như thế, cho dù Phương Vọng muốn tránh, chắc chắn sẽ có phiền phức nhào tới. Một mực tránh né là vô dụng, chỉ có đánh tan từng kẻ mới là chính đạo!

Nhật nguyệt lưu chuyển, từ sau khi trải qua tai họa Hắc Thiên đại vương, đám người Phương Vọng không còn gặp được phiền toái lớn. Yêu thú hoặc cường đạo thỉnh thoảng gặp được trên biển, không cần Phương Vọng xuất thủ đã có thể giải quyết.

Thời gian đi tới một tháng sau.

Trong khoảng thời gian này, tu sĩ bọn họ gặp được càng ngày càng nhiều, có người ngự kiếm phi hành, có người đi thuyền, cũng có người chủ động giao tiếp với Phương Hàn Vũ. Phương Hàn Vũ cũng không từ chối, nhờ vào đó để hiểu rõ về đại dương hơn.

Vùng biển này được xưng là biển Nam Quỳnh. Biển Nam Quỳnh cực kì rộng lớn, dù cho là tu sĩ Ngưng Thần cảnh, cả đời cũng rất khó đi hết nó. Nghe nói mặt biển ở vùng biển trung tâm cực cao, có thể chạm đến trời, nghe rất mơ hồ, dù sao Phương Hàn Vũ không thể nào hiểu được.

Trong lầu các.

Hai huynh đệ ngồi đối diện nhau.

Phương Vọng mở miệng nói: “Sắp đến động phủ của sư phụ rồi, sau này ngươi cùng đi ta du lịch đại dương, hay trực

tiếp tiến về mảnh hải vực kiếm tu? kia”

Phương Hàn Vũ nghĩ ngợi, nói: “Có lẽ trực tiếp tách ra đi, đi theo người mặc dù yên tâm, nhưng rất dễ dàng thư giãn, ta không muốn dưỡng thành loại tâm tính này.”

Phương Vọng cười cười, cũng không khuyên nhiều.

Phương Hàn Vũ hỏi: “Người có muốn đi tìm một mảnh quần đảo ở lại hay không. Tập tục tu tiên ở quần đảo trên biển rất đậm, dù sao người không thiếu linh thạch, nhất định có thể tìm được động phủ cực tốt, như vậy cũng có thể tránh khỏi Yêu cung tìm tới.”

Chương 266: Thân sử, phong cách của Trường Sinh các.

Chương 266: Thân sử, phong cách của Trường Sinh các.

Yêu đan của Hắc Thiên đại vương đã bị Tiểu Tử nuốt rồi. Phương Vọng hiểu rõ về thế lực Yêu cung, Yêu cung tuyệt đối được cho biển Nam Quỳnh bên trong xếp hạng trước ba yêu tộc thế lực, bảy mươi hai đại vương mỗi một vị cũng tay cầm trăm vạn yêu binh, ở bọn họ phía trên mà còn có Yêu Hoàng tồn tại.

“Lại xem đã.”

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói, sở dĩ hắn muốn tìm một tòa hải đảo, là muốn bế quan dài.

Hiện tại tuyệt học hắn nắm giữ rất hỗn tạp, hắn muốn thử dung hợp một phen, tam đại chân công có thể dung hợp, mà còn có Cửu Long Thần Biến quyết và Sơn Hà Trấn Thiên quyền cũng có thể thử dung hợp.

Một quyền đánh ra một con rồng, vậy mới gọi là uy phong!

Sơn Hà Trấn Thiên quyền mặc dù rất thoải mái, nhưng Phương Vọng luôn cảm thấy loại phong cách chiến đấu từng

quyền này đến thật không phù hợp khí phái của cao nhân đắc đạo, cũng không hài hòa lắm với tu tiên giả.

Phương Hàn Vũ không nhiều lời, hắn nói tiếp đến tình báo mình đạt được khi xã giao cùng người khác hôm nay.

Trên boong thuyền, Tiểu Tử chiêm cứ, nó thỉnh thoảng phun ra lưỡi rắn, nhìn như đang nghỉ ngơi, thực ra là đang tu luyện Vô Tức Tự Nhiên công.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Theo chỉ dẫn của Hoàng tự Kiếm Quân lệnh, sau năm ngày bọn họ lái vào trong một mảnh quần đảo. Số lượng hòn đảo nơi này nhiều đến trên trăm, tu sĩ cũng rất nhiều, lại có càng nhiều bến cảng.

Sau khi lên bờ, Phương Hàn Vũ trực tiếp thu pháp thuyền vào trong túi trữ vật.

Một đường tiến lên, cuối cùng bọn họ tìm được động phủ của Kiếm Thánh trên một ngọn núi cao ở đây. Dựa vào Hoàng tự Kiếm Quân lệnh, Phương Vọng trực tiếp mở ra sơn môn động phủ.

Căn động phủ này cực lớn, bên trong ít nhất cũng có hơn ngàn bình, trồng không ít hoa cỏ, có linh khí phun trào, tự thành một phương sinh thái tự nhiên.

“Ngươi tùy ý chọn, còn lại ta thu hết.” Phương Hàn Vũ cũng không giả mồm, lập tức hành động. Tiểu Tử và Triệu Chân cũng tiến đến tham gia náo nhiệt.

Phương Vọng đi đến ngoài sơn môn, đứng bên vách núi thưởng thức phong cảnh quần đảo.

Đêm không hết phi cầm xoay quanh trên trời, từng tòa lầu các ở phía trên các đảo, hình thành từng trần nhỏ, phiên chợ,

thậm chí còn có một tòa thành. Phóng tầm mắt nhìn tới, từng phương hướng đều có bóng dáng tu sĩ ra vào.

Thành Trụ Thiên của Đại Ngụy cũng kém xa phen hoa nơi đây, chứ đừng nói đến Đại Tà.

Dứt bỏ trình độ thịnh vượng, chỉ riêng phong cảnh này đã rất đẹp, khiến Phương Vọng tâm thần thanh thản, càng thêm chờ mong năm tháng tu hành trên biển sau này.

Một lát sau.

Một tu sĩ ngồi hồ lô bay tới. Đây là một nam tử áo xám, đội nón thư sinh, cõng hai thanh kiếm. Hắn đáp xuống bên cạnh Phương Vọng, nhìn động phủ một chút, sau đó cẩn thận từng li từng tí đi tới trước mặt Phương Vọng hành lễ.

“Xin hỏi các hạ và Kiếm Thánh có quan hệ gì?”

Nam tử áo xám hỏi.

Phương Vọng liếc mắt nhìn hắn, nói: “Ta là đồ đệ của Kiếm Thánh.”

Mặc dù không rõ ràng lai lịch của đối phương, nhưng Phương Vọng cũng không sợ đối phương kiếm chuyện. Kẻ thù cũng không đến mức ngồi xổm ở đây mấy chục năm đấy chứ?

Nam tử áo xám nghe xong, nói theo: “Tại hạ tên là Khúc Tầm Hồn, chính là thân sử của Hoàng tự Kiếm Quân, Kiếm Thánh rời đi nhiều năm, xin hỏi tình hình gần đây của lão nhân gia hắn thế nào?”

Phương Vọng nhướn mày, xoay người nhìn về phía Khúc Tầm Hồn. Chỉ thấy Phương Vọng nâng tay phải lên, lấy ra Hoàng tự Kiếm Quân lệnh.

Sắc mặt Khúc Tầm Hồn đại biến. Hắn lập tức quỳ xuống, trán chạm đất, nói: “Khúc Tầm Hồn bái kiến Hoàng tự Kiếm Quân!”

Phương Vọng nói: “Đứng lên đi, sư phụ ta đã qua đời, hấn truyền Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh cho ta.”

Thân sử của Trường Sinh các chia làm hai loại, một loại chỉ làm việc vì Trường Sinh các, một loại làm việc vì hai mươi bốn chân nhân, bảy mươi hai binh quân. Chân nhân có thể đạt được bốn vị thân sử phụ tá, binh quân chỉ “Sau này kiếm quân có thể tùy ý sai khiến ta.”

Khúc Tâm Hồn đứng dậy nói, hấn không hỏi nhiều về chuyện của Kiếm thánh.

Trường Sinh các nhận lệnh không nhận người!

Phương Vọng cảm thán trong lòng. Trước khi hấn làm rõ thân phận, còn tưởng rằng Khúc Tâm Hồn rất trung thành với Kiếm Thánh. Kết quả, nghe nói Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh đổi chủ, Khúc Tâm Hồn trực tiếp không nhắc đến Kiếm thánh nữa.

Đây chính là phong cách của Trường Sinh các sao?

Không tệ, ta thích!

Phương Vọng cũng không khách khí, nói: “Ta muốn tìm một tòa hòn đảo thích hợp tu luyện trong quần đảo, tốt nhất cách xa phạm vi thế lực của Yêu cung, ngươi có ý kiến gì?”

Khúc Tâm Hồn nghiêm mặt nói: “Biển Nam Quỳnh tuy có rất nhiều hải vực chưa bị phát hiện, nhưng những chỗ kia mức nguy hiểm, thường thường kèm theo thiên tai yêu họa. Kiếm quân hoàn toàn có thể mua một hải đảo thích hợp mở đạo trường, rời xa Yêu cung, việc này ta có thể đi làm.”

Phương Vọng nghĩ ngợi, hỏi: “Giá cả hải đảo thế nào?”

“Rẻ nhất cũng cần một ngàn vạn linh thạch thượng phẩm, nhưng ngài là Hoàng tặc Kiếm Quân, ta giúp ngài làm việc, giá cả ít nhất có thể giảm một nửa. Nếu may mắn, thậm chí có thể

được không một tòa hải đảo, chỉ là trong đó sẽ liên quan đến ân tình...”

Khúc Tầm Hồn trầm ngâm nói.

Một ngàn vạn linh thạch thượng phẩm!

Được lắm!

Đệ tử thân truyền của Thái Uyên môn mỗi tháng cũng chỉ có thể nhận mười khối linh thạch thượng phẩm. Dưới tình huống không làm nhiệm vụ, ít nhất phải làm đệ tử thân truyền tám mươi ba nghìn năm, mới có thể miễn cưỡng mua được một tòa hải đảo?

Phương Vọng chỉ cảm thấy chênh lệch giữa lục địa và đại dương, hẳn cũng không thiếu linh thạch. Chiến lợi phẩm của hắn nhiều lắm, vì liên quan đến các loại bảo vật, thiên tài địa bảo, hắn không cách nào chuyển đổi, nhưng một ngàn vạn linh thạch thượng phẩm là chuyện nhỏ với hắn.

“Chính ngươi ước lượng đi, ta không thiếu linh thạch, điều ta muốn xem chính là ngươi làm việc thế nào.”

Chương 267: Thân sử, phong cách của Trường Sinh các.
(2)

Chương 267: Thân sử, phong cách của Trường Sinh các.
(2)

“Vâng, chậm nhất một tháng, ta ắt sẽ lựa chọn kỹ càng hải đảo thích hợp vì ngài.”

Khúc Tầm Hồn nghe xong, lập tức đáp ứng, sau đó hành lễ rồi đi.

Phương Vọng đưa mắt nhìn hắn rời đi, sau đó dò thần thức vào trong Hoàng tỵ Kiếm Quân lệnh, xác định thân sử chính là Khúc Tầm Hồn. Trên người đối phương cũng quả thực có lệnh

bài của Khúc Tầm Hồn, giờ phút này khoảng cách của hai người đang kéo xa.

Hắn chợt hơi cảm kích Kiếm Thánh.

Không có khối Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh này, hắn đi tới trên biển, quả thực sẽ gặp phải rất nhiều chuyện phiền toái.

Ngược lại, hiện tại thì tốt rồi, có người làm chân chạy giúp hắn!

Một canh giờ sau, Phương Hàn Vũ thu thập xong, sau đó cáo từ Phương Vọng.

Phương Vọng gỡ xuống một cái túi đựng đồ, đưa cho Phương Hàn Vũ, nói: “Một mình ngươi cẩn thận một chút, đại dương rất lớn, đừng để ta lại đến cứu ngươi.”

Phương Hàn Vũ vốn muốn cự tuyệt, nhưng nghe thấy hắn nói, trong lòng âm áp, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

“Chờ xem, ta ắt sẽ để ngươi nghe thấy cái tên Phương Hàn Vũ này!”

Phương Hàn Vũ hăng hái nói.

Phương Vọng cười nói: “Sao không phải Gia Cát Lượng?”

“Đây chẳng qua là tên giả ta dùng thôi, nếu muốn giương oai, tất nhiên phải là họ Phương!”

“Vậy ta rửa mắt mong chờ.”

Phương Hàn Vũ cười cười, sau đó xoay người rời đi.

Phương Vọng nhìn hắn rời đi, qua một hồi lâu mới trở lại trong động phủ, đóng lại sơn môn.

Tiếp theo hắn chuẩn bị tu luyện trong động phủ, chờ đợi Khúc Tầm Hồn trở về.

Một tháng trôi qua rất nhanh.

Khúc Tầm Hồn đến đúng hạn, rất biết dẫm trúng deadline. hấn vào ngò.

Khúc Tầm Hồn đi tới trước bàn, không hề ngò xuống, mà đưa tay cầm ra ba cái ngọc giản, bày ra trên bàn. Hấn nói khẽ: “Đây là ba tòa hải đảo ta chọn lựa vì ngài, đều là hải vực dưới trướng giáo phái chính đạo. Bọn họ lấy trăm yêu trừ ma làm nhiệm vụ của mình, nếu Yêu cung đột kích, còn có thể ngăn cản vì ngài, giá cả phân biệt là...”

Giá cả của ba tòa hải đảo Khúc Tầm Hồn cung cấp chênh lệch rất lớn, đắt nhất cần hơn trăm triệu linh thạch thượng phẩm, rẻ nhất cũng cần bốn ngàn vạn. Ngoài liên quan đến kích cỡ của hải đảo, cũng liên quan đến độ mạnh yếu của thế lực chỗ hải đảo đó.

Phương Vọng vốn muốn tìm hải đảo không có thế lực quân hạt, nhưng sau nghe Khúc Tầm Hồn nói, cảm thấy có thế lực che chở cũng là chuyện tốt. Huống chỉ hấn chính là Hoàng tự Kiếm Quân của Trường Sinh các, các phương giáo phái không dám đối phó hấn ở bên ngoài.

Thế lực tu tiên của biển Nam Quỳnh nhiều vô số kể, mà thế lực chân chính có thể được xưng tụng là bá chủ chỉ có Trường Sinh các!

Phương Vọng lấy ra hai cái túi trữ vật, để Khúc Tầm Hồn hỗ trợ bán, Khúc Tầm Hồn đáp ứng.

Đợi sau khi hấn rời đi, Phương Vọng mới bắt đầu dùng thần thức đọc ngọc giản. Thông qua ngọc giản, hấn có thể quan sát đánh giá hình dáng, kích cỡ của hải đảo được.

Mấy ngày sau, Khúc Tầm Hồn trở về, trong tay chỉ còn một cái túi đựng đồ, Phương Vọng kiểm tra một chút, bên trong tràn đầy linh thạch thượng phẩm.

“Cứ chọn đảo Bích U đi.”

Phương Vọng nói với Khúc Tầm Hồn. Trong khoảng thời gian này, hắn đã thu tất cả bảo bối trong động phủ vào trong nhẫn Long Ngọc. Phương Hàn Vũ không lấy đi nhiều, không đến một phần năm, hắn chuẩn bị trồng những thiên tài địa bảo kia ở trên đảo Bích U.

Khúc Tầm Hồn gật đầu, nói: “Hiện tại xuất phát sao?”

Phương Vọng gật đầu, đứng dậy, Tiểu Tử nhảy đến trên vai hắn.

Hai người cùng nhau đi ra động phủ, theo sơn môn đóng lại, căn động phủ này sẽ thành động phủ vô chủ.

Khúc Tầm Hồn lấy ra hồ lô, để Phương Vọng ngồi ở phía sau.

Tốc độ của hồ lô cực nhanh, cấp tốc rời đi quần đảo.

Trên đường đi, Khúc Tầm Hồn bắt đầu giới thiệu về đảo Bích U. sáng lập năm nghìn năm, một trong những đại giáo phái của chính đạo, số lượng đệ tử hơn trăm vạn. Hòn đảo trực thuộc tông này vượt qua trăm tòa, trong đó, đảo Bích U thuộc về một trong những hải đảo cao cấp nhất.

Thiên tông dù không phải giáo phái phụ thuộc Trường Sinh các, nhưng vẫn luôn qua lại thân thiết với Trường Sinh các. Đối với việc Phương Vọng đến đây, bọn họ rất hoan nghênh.

Để lấy được đảo Bích U, Phương Vọng còn cần trả giá một trăm hai mươi triệu linh thạch thượng phẩm. Đây còn không phải giá gốc. Thiên tông bày tỏ thiện ý, nếu Phương Vọng cần, còn có thể thương lượng với Thiên tông, Thiên tông sẵn lòng thành lập càng nhiều quan hệ với Phương Vọng.

Mặc dù Thiên tông nhường giá, nhưng Phương Vọng cũng không thua thiệt bọn họ. Điểm này khiến Phương Vọng khá hài lòng.

“Ồ trên biển, các đại giáo phái có chinh chiến vì hải vực hay không?”

Phương Vọng hiểu kì hỏi.

Khúc Tầm Hồn hồi đáp: “Đó là đương nhiên, hải đảo linh mạch là vật tất cả giáo phái chắc chắn sẽ tranh. Ngài không cần phải lo lắng, trên biển có quy củ, hòn đảo giáo phái bán ra sẽ không bị cưỡng ép thu hồi. Nếu làm như vậy, nhất định sẽ bị phỉ nhổ, thậm chí bị tất cả tấn công. Thiên tông là giáo phái cường thế nổi danh, có bọn họ che chở, ngày thường sẽ không có người tới quấy rầy người tu hành.”

Phương Vọng cảm thấy rất hứng thú với văn hóa tu tiên trên biển, tiếp tục hỏi thăm.

Thì ra không phải tất cả hòn đảo đều thích hợp để tu luyện. Loại đảo giống như đảo Bích U đã trải qua Thiên tông tu sửa, có cấm chế vận chuyển linh khí hoàn thiện, xung quanh hòn đảo còn có trận pháp hộ đảo, đây đều là chi phí.

Nếu không trải qua giáo phái tu sửa, một tòa đảo hoang rất dễ bị đại dương nuốt hết.

Khúc Tầm Hồn còn nói đến tình thế gần đây của Thiên tông. Hai trăm năm trước, Thiên tông sinh ra một vị thiên tài Thiên Nguyên, bây giờ vị thiên tài Thiên Nguyên này đã chứng đạo đến Kim Thân cảnh, uy chấn tứ hải.

Cho dù ở trên biển, thiên tài Thiên Nguyên cũng là tư chất cực kì hiếm thấy, một khi xuất hiện, đều sẽ bị thế lực khắp nơi tranh đoạt. ...

Chương 268: Thiên tông và đảo Bích U, tu vi đột phá.

Chương 268: Thiên tông và đảo Bích U, tu vi đột phá.

Thương Lan thư viện, ở giữa bốn tòa hải đảo, từng tòa lầu các đứng trên mặt biển, hình thành thư viện trên biển.

Giờ phút này, trong một đình viện, mười mấy tên đệ tử đang ngồi, ánh mắt nhìn về phía trước, một ông lão dẫn Sở Doãn đi đến bậc thang.

Cổ Ly cũng trong số những đệ tử đó, nàng và đệ tử xung quanh đều tò mò nhìn Sở Doãn.

Linh lực của Sở Doãn khá yếu ớt, rõ ràng là tu tiên không lâu, nhưng hắn có thể đi vào viện này của bọn họ, chứng tỏ thiên tư của Sở Doãn cực cao.

“Vị đệ tử mới này tên là Sở Doãn, Sở gia Bắc Hải, các người hẳn là đã từng nghe nói. Sở Doãn dù nhỏ tuổi, nhưng có tài Thiên Nguyên, cho nên trực tiếp tiến vào viện Thánh Tài của thư viện.”

Ông lão cười ha hả nói, vẻ mặt kiêu ngạo.

Sở Doãn rất khấn trương, không dám nói lời nào, chỉ có thể ôm quyền hành lễ với các sư huynh sư tỷ.

“Tài Thiên Nguyên? Thật hay giả vậy?”

“Chắc chắn, khó trách có thể trực tiếp vào viện này của chúng ta.”

“Sở gia, ta từng nghe nói rồi, là một gia tộc có nội tình không tệ, sinh động ở vùng duyên hải của đại lục phía bắc quanh năm.”

“Không nghĩ tới thiên tài Thiên Nguyên sẽ vào thư viện của chúng ta, sao lại không bái những đại giáo phái kia nhỉ?”

“Ha ha ha, chẳng lẽ người không biết viện chủ cùng lão tổ Sở gia là bạn chí cốt sao?”

Chúng đệ tử đột nhiên phấn khởi, có người nghị luận, có người chào hỏi Sở Doãn.

Cổ Ly không lên tiếng, nàng mang mạng che mặt, đôi mắt đẹp chỉ lẳng lẳng nhìn Sở Doãn.

“Tài Thiên Nguyên... Cũng không biết gần đây hấn sống thế nào...”

Suy nghĩ của Cổ Ly bay xa, nàng nghĩ đến Phương Vọng.

Đi tới trên biển, nàng được mở mang kiến thức. Ở Đại Tê chỉ có một thiên tài Thiên Nguyên, trên biển nàng đã nghe nói đến thật nhiều cái tên, nhưng kết hợp với sự tích trướng thành của những thiên tài Thiên Nguyên kia, nàng cảm thấy cho dù cùng là thiên tài Thiên Nguyên cũng tồn tại chênh lệch.- Phương Vọng nhất định là thiên tài tuyệt đỉnh trong Thiên Nguyên!

Nhìn Sở Doãn nhát gan, Cổ Ly cảm thấy hấn không có khả năng sánh bằng Phương Vọng.

Từ ngày đầu tiên nàng quen biết Phương Vọng, Phương Vọng đã hăng hái như vậy, cho dù khi đó còn chưa tạo nên Thiên Nguyên bảo linh, luồng nhuệ khí kia cũng khiến người nhìn thấy khó mà quên được.

Đệ tử xung quanh có ý nghĩ khác với nàng, theo Sở Doãn đi xuống bậc thang, các đệ tử cũng rất nhiệt tình.

Mặc dù Sở Doãn bây giờ thoát nhìn nhát gan, nhưng bọn họ cũng rõ ràng chỉ cần Sở Doãn tổ linh, sớm muộn sẽ biến thành thiên chi kiêu tử.

Không chút khoa trương, Sở Doãn chính là nhân mạch mạnh nhất bọn họ từng tiếp xúc, nhất định phải giao thiệp tốt.

...

Tốc độ của Khúc Tâm Hồn rất nhanh, không đến mười ngày. Bọn họ đã đi tới hải vực của Thiên tông, một đường bay đi về phía đảo Bích U.

Đảo Bích U cũng không phải là đảo nhỏ, dài tới trăm dặm, rộng có thể đạt tới sáu mươi dặm, ở trên đảo có núi có hồ, có trồng không ít linh thảo.

Phương Vọng cách thật xa nhìn lại, đã có thể cảm nhận được linh khí dồi dào của đảo Bích U.

Rất nóng nực!

Lần đầu tiên nhìn thấy đảo Bích U, Phương Vọng đã thích thú, hình dáng của nó không chênh lệch quá lớn so với trong ngọc giản.

Khúc Tầm Hồn đáp xuống trên bãi cát, nơi này đã có hai tu sĩ Thiên tông đang chờ đợi.

Hai người này nhìn thấy Phương Vọng đều rất nhiệt tình, tư thái cũng rất thấp, không có chút sự kiêu căng của tu sĩ Độ Hư cảnh. Căn cứ Khúc Tầm Hồn giới thiệu, hai người đều là trưởng lão của Thiên tông.

Phương Vọng lấy ra linh thạch, để hai vị trưởng lão Thiên tông thanh toán.

Nửa canh giờ sau.

Hai vị trưởng lão hành lễ rời đi, mà trong tay Phương Vọng nhiều thêm một cái thẻ bài ngọc, bên trên khắc hai chữ Bích U. Thẻ bài này có thể thao túng tất cả trận pháp, cấm chế trên đảo, mà lại cần nhận chủ. Một khi nhận chủ, đảo Bích U sẽ không còn liên quan đến Thiên tông nữa, chỉ là ở trong hải vực của Thiên tông mà thôi.

Tâm thần Phương Vọng khẽ động, hải vực xung quanh đảo Bích U bắt đầu dâng lên sương mù, tốc độ rất nhanh. Trận pháp tốt!

Phương Vọng phát hiện pháp khí của Thiên tông có công nghệ rất mạnh. Lúc hấn khởi động thẻ bài ngọc Bích U, không

có chút cảm giác chậm trễ nào, cảm nhận được trận pháp lập tức khởi động, mà còn dùng linh khí xung quanh, cũng không phải là linh lực của hắn.

“Nếu người không có chuyện quan trọng, cũng có thể tu hành trên đảo, ngày thường muốn đi ra ngoài thì cứ ra ngoài.”

Phương Vọng nói với Khúc Tầm Hồn, sau đó móc ra một vài bảo bối từ trong nhẫn Long Ngọc tặng cho Khúc Tầm Hồn, đều là thiên tài địa bảo hơn ngàn năm.

Khúc Tầm Hồn cũng không từ chối, hắn vội vàng cảm ơn Phương Vọng.

Sau đó, Phương Vọng đi đến trong đảo, Tiểu Tử càng vào một tiếng xông vào trong rừng cây. Phương Vọng lại không vội, hắn dạo bước tiến lên, tự thưởng thức gia sản.

Khúc Tầm Hồn rời khỏi đảo Bích U, cũng không ở lại tới tu luyện.

Hắn và Phương Vọng không quen, lại tồn tại quan hệ chủ tớ, cũng không dám tu luyện dưới mí mắt Phương Vọng. Hắn rõ ràng một điểm, biết càng nhiều thì càng nguy hiểm.

Ở chân núi phía đông đảo Bích U, một loạt lầu các được xây dựng, phía trước là một mảnh hồ nhỏ, không ít loài cá được nuôi ở bên trong. Thỉnh thoảng có cá nhảy vọt ra mặt biển, hoa cỏ cây cối xung quanh rậm rạp, lộng lẫy.

Phương Vọng đi một đường tới đây, phát hiện linh khí nơi này nồng nặc nhất, vượt xa động phủ của Thái Uyên môn. Linh khí chủ yếu tuôn ra từ mảnh hồ nhỏ kia, khó trách Thiên tông xây dựng lầu các ở đây, thì ra là linh nhãn ở đây.

Phương Vọng đi đến trên một sàn gỗ lộ thiên, nơi này đối diện với mặt hồ, hắn bắt đầu đả tọa tu luyện.

Chậm trễ lâu như vậy, cũng nên tu luyện thật tốt, tăng tu vi lên một chút!

Đợi tu luyện buồn tẻ, lại suy nghĩ việc dung hợp pháp thuật.

Phương Vọng lấy xuống mũ rộng vành, bắt đầu vận công tu luyện.

Chương 269: Thiên tông và đảo Bích U, tu vi đột phá. (2)

Chương 269: Thiên tông và đảo Bích U, tu vi đột phá. (2)

Đảo Bích U đã bị sương mù bao phủ, ngay cả bầu trời phía trên cũng bị che đậy. Sau khi trải qua sự u ám ngán ngùi, ánh nắng chiếu xuống một lần nữa, chỉ thấy sương mù bên trên dần dần trở nên trong suốt, khiến mặt trời hiện ra.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, ngày ngày lặp đi lặp lại.

Lần này Phương Vọng nhắm mắt lại, ba năm thời gian đã trôi qua.

Hắn rút cục đột phá tới Độ Hư cảnh tầng hai!

Phải biết rằng linh khí đảo Bích U vượt xa Đại Tề, hắn vẫn tồn ba năm, đủ để thấy Độ Hư cảnh gian nan đến mức.

Phương Vọng tạm thời định ra một mục tiêu, đó chính là trong năm mươi năm chứng đạo Kim Thân cảnh!

Hắn lấy ra vô số thiên tài địa bảo từ nhẫn Long Ngọc, đặt trên đồng cỏ bên hồ, sau đó sai khiến Tiểu Tử, Triệu Chân phụ trách trông chừng.

Sau khi dặn dò xong, hắn lại bắt đầu đả tọa tu luyện.

Tiểu Tử nhìn về phía Triệu Chân, nghiêm túc nói: “Ta phải tu luyện, ngươi trông cho cẩn thận vào, không thể xảy ra sai lầm, nếu không ta khiến ngươi hồn phi phách tán!”

Triệu Chân thở dài một hơi, hần biết ngay là sẽ như vậy mà.

Nhưng hần đã là linh hồn, dùng ma lực trồng hoa cỏ cũng thú vị hơn tu luyện, dù sao ma lực hần tu luyện sẽ bị Tiểu Tử hấp thu hơn nửa.

Trong một tòa đại điện sáng tỏ, từng người từng người người tu sĩ mặc áo bào trắng tụ tập ở đây. Hai vị trưởng lão Thiên tông đã từng tiếp đãi Phương Vọng cũng ở trong đó.

Một nam tử tóc trắng đả tọa trên bảo y, mái tóc dài của hần rối tung, râu dài che cả hai tay, nhưng ngũ quan, làn da có vẻ trẻ tuổi.

Hần, chính là tông chủ Thiên tông, Lâm Nhai chân nhân.

“Tông chủ, người cũng nói đi, Dạ sư đệ tái hiện nhân gian, mà còn đại biểu cho Kim Tiêu giáo, Kim Tiêu giáo kia tính là thứ gì, đến nghe cũng chưa nghe nói!”

Một đạo nhân mập mạp đứng ra nói, mặt mũi hần tràn đầy vẻ phẫn nộ.

Lâm Nhai Đạo nhân không mở mắt, chỉ nghe hần bình tĩnh nói: “Dạ sư đệ đã sớm bị trục xuất khỏi Thiên tông, hần gia nhập giáo gì, thì liên quan gì đến chúng ta?” kỳ hạn trần áp vừa qua, thì đón hần trở về sao?”

Một trưởng lão từng tiếp đãi Phương Vọng lắc đầu nói: “Nếu hần không muốn trở về, cần gì phải cưỡng cầu. Huống hồ hần giết hai vị đệ tử Thiên tông, tông chủ, nhất định phải diệt trừ Kim Tiêu giáo, để gương uy danh Thiên tông!”

Thiên tông hùng cứ đại dương năm nghìn năm, thuộc về giáo phái khá bá đạo trong chính đạo, cho tới bây giờ đều không dung được một hạt cát trong mắt.

Bây giờ phản đồ giết hại đệ tử Thiên tông, đại bộ phận cao tăng lòng đầy căm phẫn vì đó.

Đạo nhân mập mạp giúp Dạ sư đệ nói chuyện rất nhanh đã bị những người khác lên án, oán đến á khẩu không trả lời được, không còn dám nhắc về Dạ sư đệ nữa.

Lâm Nhai Đạo nhân từ từ mở mắt, nhìn về điện tất cả mọi người phía trên, nói: “Đã như vậy, thì đuổi bắt Dạ Thương Hải, thuận tiện điều tra Kim Tiêu giáo. Có thể thu Dạ Thương Hải, Kim Tiêu giáo tất nhiên không đơn giản, có lẽ là đến từ hải vực khác hoặc là đại lục.”

Chúng tu sĩ nghe xong, lập tức đáp ứng.

Một nữ tu sĩ đứng ra nói: “Tông chủ, Hoàng tự Kiếm Quân đã vào ở đảo Bích U ba năm, cần phái người đến thăm hấn hay không. Hấn có thể đạt được Hoàng tự Kiếm Quân lệnh từ trong tay Kiếm Thánh, thực lực tất nhiên không đơn giản, nếu có thể chỉ điểm đệ tử tông ta, cũng là chuyện tốt.”

Nhắc đến Hoàng tự Kiếm Quân, ánh mắt tất cả mọi người trên điện đều trở nên vi diệu.

Từ khi Phương Vọng chuyển vào đảo Bích U, đã có rất nhiều người chú ý đảo Bích U, muốn thừa cơ lôi kéo Phương Vọng, đáng tiếc không có cơ hội.

Lâm Nhai Đạo nhân mặt không cảm xúc: “Không nên quấy nhiễu hấn, Hoàng tự Kiếm Quân tu vi cao thâm, máu chốt nhất là chúng ta không phân rõ hấn là chính hay tà, không thể để cho đệ tử đi vào lạc lối. Có Hoàng tự Kiếm Quân tọa trấn Thiên tông, chúng ta đã chiếm của hời rồi, đừng có suy nghĩ không nên có nữa. Từ xưa đến nay, binh quân của Trường Sinh các đều không dễ chọc, bởi vì thân phận này là đạt được thông qua chém giết.”

Lời của hấn được không ít người công nhận.

Có người cảm thán nói: “Thực lực của Kiếm Thánh là số một số hai trong binh quân Hoàng tự, thậm chí có thể sánh vai với binh quân Huyền Nhữn người khác mở miệng theo.

“Có lẽ là Kiếm Thánh sắp tới đại nạn? Chủ động tặng cho những người khác.”

“Suy nghĩ nhiều, cho dù nhường, cũng phải có thực lực làm Kiếm Thánh công nhận, nếu không rất dễ dàng bị đoạt lệnh.”

“Đáng tiếc, chúng ta là chính đạo, lại qua lại thân thiết với Trường Sinh các, nếu không ta cũng muốn đi đoạt Hoàng tự Kiếm Quân lệnh.”

“Ha ha, binh quân lệnh của Trường Sinh các là khó cướp nhất. Trải qua nhiều năm thay đổi như vậy, mỗi một vị binh quân đều là tồn tại tung hoành trong cùng cảnh giới, thậm chí không thiếu người có bối cảnh lớn, cần thận dẫn lửa thiêu thân đây.”

Khúc Tầm Hồn không chỉ ra mối quan hệ giữa Phương Vọng và Kiếm Thánh, dẫn đến Thiên tông cũng cho là Phương Vọng giành được từ trong tay Kiếm Thánh.

Lâm Nhai Đạo nhân nhắm mắt lại, mà các trưởng lão bắt đầu kể đến chuyện khác.

Phạm vi phân bố thế lực của Thiên tông cực lớn, chuyện trên dưới nhiều vô số kể, cho nên mỗi lần nghị sự đều sẽ bàn luận hồi lâu. ...

Đảo Bích U.

Từ sau khi đột phá Độ Hư cảnh tầng hai, Phương Vọng lại tu luyện thêm năm năm, lúc này mới đột phá tới Độ Hư cảnh tầng ba.

Hắn đã tám mươi ba tuổi, tốc độ tu hành của hắn đã tính là nhanh, thiên tài Thiên Nguyên của Thiên tông dùng hai trăm

năm mới đạt tới Kim Thân cảnh, mà hắn nhất định đã đạt tới trước Kim Thân cảnh vào lúc một trăm năm mươi tuổi.

Một ngày này, Phương Vọng đứng dậy, đi lại trong sơn dã.

Chương 270: Cửu Long Trấn Thiên quyền đại viên mãn.

Chương 270: Cửu Long Trấn Thiên quyền đại viên mãn.

Không thể không nói, Triệu Chân rất có thiên phú trông trọt. Hắn phân chia thiên tài địa bảo theo từng khu vực không cùng loại mà trông, hơn nữa còn có phân chia màu sắc nhất định, khiến sườn núi phía sau lâu các trở nên rực rỡ nhiều màu.

Hồi lâu sau.

Phương Vọng đi tới trên một vách đá, từ nơi này có thể quan sát hồ linh nhãn và quá nửa đảo Bích U, tầm mắt khoáng đạt. Phóng mắt nhìn lại, sương mù bao phủ đảo Bích U sẽ dần dần trở nên trong theo ánh mắt của hắn, làm hắn có thể thấy rõ tình huống trên mặt biển.

Tiểu Tử đang ở trong biển, một đoàn tôm cua cá đi theo sau nó, phảng phất đang tuần tra đảo Bích U.

Phương Vọng cảm thấy thú vị, nhìn trong chốc lát mới thu hồi ánh mắt.

Hắn nâng lên quyền phải, nhìn nắm đấm của mình, lâm vào trầm tư.

Hắn đang suy nghĩ làm thế nào để dung hợp Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết lại với nhau. Tăng thêm thời gian ở trong Thiên Cung, tuổi thọ thực tế của hắn đã vượt qua năm ngàn tuổi, tuyệt đại đa số thời gian đều đang tu luyện, khiến cho ngộ tính của hắn đã sớm lột xác. Người dù sao cũng sẽ trưởng thành.

Phương Vọng không vung quyền, cứ lẳng lẳng đứng trên vách núi suy tư như vậy.

Theo hần tiên vào trạng thái quên mình, mặt trời lặn mặt trăng lên, màn đêm buông xuống, từ đầu đến cuối, bước chân của hần đều không xê dịch, phẳng phất bị định thân.

Trên ban công, Tiểu Tử nhìn Phương Vọng ở chỗ cao phương xa, hiếu kì hỏi: “Công tử đang suy nghĩ gì?!”

Triệu Chân bỗng bèn trên Thôn Hồn hồ lô, nằm với tư thế nghiêng. Hần ngáp một cái, nói: “Có lẽ là đang ngộ đạo đi, nghe nói tu sĩ có tu vi cao thâm sẽ cảm ngộ thiên địa tự nhiên, sáng tạo đạo pháp thuộc về mình.”

Tiểu Tử thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Triệu Chân, phun lưỡi rắn, nói: “Ta chuẩn bị huấn luyện một nhánh yêu quân, ngươi có rảnh dạy chúng nó tu luyện đi.”

Nghe vậy, Triệu Chân không nhịn được trợn mắt, tức giận nói: “Những lính tôm tướng của ngươi chọn kia, linh trí xấp xỉ trẻ con ba bốn tuổi hài đồng, tu luyện thế nào? Hơn nữa ta là người, không phải yêu, không hiểu yêu pháp.”

Tiểu Tử khẽ nói: “Chính bởi vì linh trí của bọn chúng thấp, ta mới khiến cho ngươi hỗ trợ dạy. Ta chỉ cần truyền thụ cho một mình ngươi, ngươi phụ trách dạy bảo bọn chúng, cho đến khi học được mới thôi, ngươi không có quyền cự tuyệt.”

Triệu Chân yên lặng.

Tiểu Tử không đợi hần trả lời, bắt đầu truyền thụ phương pháp nạp khí của yêu.

Bóng đêm đảo Bích U như nước, cũng không tịch liêu, trong sơn dã tràn ngập tiếng côn trùng kêu vang, bốn phương tám hướng còn có tiếng sóng biển vỗ bờ.

Một đêm trôi qua, Phương Vọng vẫn không động đậy.

Cứ như vậy, mười ngày trôi qua.

Phương Vọng xê dịch bước chân, đứng quay lưng về phía mặt biển. Hắn hít sâu một hơi, quyền phải đánh ra từ bên hông, hắn khống chế linh lực của mình rất tốt, tránh cho phá hoại đảo Bích U.

Một quyền đánh ra, một con Khí Long xông ra từ năm đầm, đáng tiếc, vừa bay ra ngoài không đến mười trượng thì đã tiêu tán.

Phương Vọng cũng không nản chí, tiếp tục thử.

Sơn Hà Trần Thiên quyền và Cửu Long Thần Biến quyết đều là pháp thuật cương mãnh đến cực hạn. Cái trước chủ yếu là nhằm vào thân xác, không gian, cái sau là lực lượng hủy diệt cực hạn, thậm chí có thể thương tổn đến hồn thể, tà ma, trận pháp.

Hai công pháp này hợp nhất, thì sẽ chân chính làm được không gì không phá.

Một ngày này, Phương Vọng vung hơn đủ vạn quyền, tiêu hao non nửa linh lực, cho dù ở trên đảo Bích U, hắn cũng không dám để mình trong trạng thái thiếu thốn linh lực, cho nên hắn bắt đầu nạp khí, khôi phục linh lực.

Vừa nạp khí, hắn vừa suy tư.

Hắn chợt sinh ra một ý nghĩ.

Nếu hắn dung hợp pháp quyết tu hành của Sơn Hà Trần Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết thành một bộ pháp quyết có thể tu hành, thì phải chăng có thể đi vào Thiên Cung, dưới sự tăng cường của Thiên Cung, nhất định là mạnh hơn hắn tu luyện từng chút một.

Hơn nữa, tiến vào Thiên Cung có thể tiết kiệm thời gian, chỉ phí! Phương Vọng nghĩ là bắt đầu làm, không còn suy tư

làm thế nào để hoàn toàn dung hợp uy lực nữa, mà suy tư làm hai loại pháp môn vận khí kết hợp với nhau.

Bất cứ một pháp thuật nào đều thi triển từ bên trong ra bên ngoài, hấp thu linh khí, điều động đường đi linh lực và trình tự huyết đạo trải qua quyết định pháp thuật có thể thi triển hay không.

Hắn bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Hiện tại hắn rốt cục có loại cảm giác tu tiên vận đạo, mỗi ngày chỉ cần nghiên cứu đạo pháp, không hỏi thế sự.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Thoáng chớp mắt.

Hai tháng đã trôi qua.

Một ngày này, Phương Vọng lại lần nữa kết hợp ra một bộ pháp quyết mới. Hắn đã thất bại không biết bao nhiêu lần, cho đến lần này, hắn chợt cảm giác được trời đất quay cuồng, mở choàng mắt, đã phát hiện mình đi tới trong Thiên Cung.

Hắn đột nhiên lộ ra nụ cười.

Thành công rồi!

“Quả nhiên, khảo nghiệm của Đại Thánh cũng không phải là cử chỉ lung tung, thì ra là ở chỗ này...”

Phương Vọng cảm thán trong lòng. Lần dung hợp pháp thuật này, hắn dùng phương pháp tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công trước đó.

Phương pháp tu hành của Thiên Cương Thánh Thể Chân công điên đảo, khiến mắt người ta hỗn loạn, không cách nào phân rõ trình tự thế nào mới là phương pháp chính xác, nhưng trên thực tế, yếu điểm tu hành đều ở trên vách tường. Giống như hắn hiện tại, yếu điểm dung hợp hai bộ pháp thuật đều ở

trong đầu hấn, hấn dựa theo phương pháp trước đó lần lượt thử, rốt cục cũng thành công.

Không thể không nói, Thiên Cung rất ngang ngược.

Cũng chỉ có hấn có thể làm như vậy. Đổi lại là những người khác, cho dù nghĩ đến, cũng rất khó chính xác định ý nghĩ của mình có được hay không, trừ phi mỗi lần sáng tạo ra ý nghĩ cũng dùng thời gian đi thử, thế nhưng cuộc đời có mấy năm xuân thu đâu?

Lần này thành công, xem như cho cung cấp mạch suy nghĩ việc dung hợp công pháp sau này.

Chương 271: Cửu Long Trấn Thiên quyền đại viên mãn.
(2)

Chương 271: Cửu Long Trấn Thiên quyền đại viên mãn.
(2)

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, ngồi tĩnh tọa trên mặt đất, xem phương pháp tu hành mình dung hợp lần gần đây nhất. Trong chốc lát, càng ngày càng nhiều cảm ngộ hiện lên trong đầu hấn, cung cấp càng nhiều mạch suy nghĩ cho hấn.

Phương pháp dung hợp của hấn hơi thô ráp, nhưng trải qua Thiên Cung trợ giúp, bộ pháp quyết này mới trở nên tinh diệu, cao thâm.

Sau khi đã tọa mấy canh giờ về, Phương Vọng chỉnh lý xong phương pháp tu hành hoàn toàn mới, sau đó bắt đầu tu luyện quyền pháp này.

Có cơ sở Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết đại viên mãn, Phương Vọng tu luyện thuận buồm xuôi gió.

Hấn dùng không đến năm năm, đã luyện thành quyền pháp mới.

Nhưng muốn tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn, vẫn cần thời gian.

Đại viên mãn đại biểu cho cảnh giới hoàn mỹ nhất, cũng là cực hạn của pháp thuật này, cho dù là người sáng tạo, cũng không thể đạt tới cực hạn ngay từ đầu.

Thiên Cung không hỏi thời đại.

Đợi đến khi Phương Vọng luyện quyền pháp mới tới cảnh giới đại viên mãn, quay đầu nhìn lại, đã qua năm mươi sáu năm.

Phương Vọng tự lẩm bẩm: “Cứ gọi là Cửu Long Trấn Thiên quyền đi.”

Lời vừa dứt, tầm mắt của hắn cũng mơ hồ theo.

Khi hắn mở mắt lần nữa, đã trở lại trên vách đá.

Hắn đứng dậy, mặt hướng nắng gắt đuổi cái lưng mệt mỏi.

Sảng khoái!

Năm mươi sáu năm này là thời gian hắn trôi qua thoải mái nhất, không buồn tẻ chút!

Sau khi Cửu Long Thần Biến quyết, Sơn Hà Trấn Thiên quyền dung hợp thành Cửu Long Trấn Thiên quyền, không chỉ đơn giản là kết hợp thôi, mà uy lực càng kinh khủng hơn!

Phương Vọng đã bắt đầu chờ mong Yêu cung đột kích, hắn ra quyền như rồng, tàn sát bừa bãi yêu quân.

Hắn thả người nhảy vọt, như bạch hạc vút lên không, bay thẳng đến dãy lầu các. Phương Vọng rơi vào bên cạnh Tiểu Tử, hỏi: “Người lại đang ức hiếp Triệu Chân?”

Tiểu Tử đang tu luyện, bị hắn dọa đến khẽ run rẩy, vội vàng nói: “Nào có, ta chỉ để hắn hỗ trợ dạy bảo yêu binh. Công tử, đảo Bích U lớn như thế, nên huấn luyện một nhánh

yêu quân bảo vệ hòn đảo, còn có thể giúp chúng ta ra ngoài điều tra tình báo.”

Phương Vọng nhắc nó lên, xoa đầu rắn của nó, nói: “Huấn luyện yêu quân, ta không có ý kiến, nhưng đừng luôn ức hiếp hần, người suy nghĩ đến ta một chút đi, ta có từng nghiền ép người quá đáng không?”

Tiểu Tử nghe xong, trừng mắt nhìn, nói: “Được, sau này ta ít bắt nạt hần.”

Sau đó, Phương Vọng lại hỏi thăm thân thể Tiểu Tử, có cảm nhận được đặc thù nào của huyết mạch không.

Tiểu Tử trả lời thành thật. Từ sau khi biết được mình có huyết mạch Chân Long, nó cực kỳ hưng phấn, đáng tiếc cho dù nó làm thế nào, đều không thể biến thành rồng, hiện tại nó chỉ có thể trông cậy vào tu vi tăng lên.

Có lẽ chờ cảnh giới của nó cao lên, nó sẽ tự hóa rồng.

Trò chuyện một chút, Tiểu Tử phát hiện tâm tình Phương Vọng hình như rất tốt, sờ đến toàn thân nó ngứa ngáy.

Vừa tu luyện xong Cửu Long Trấn Thiên quyền, Phương Vọng đang tự cho nghỉ năm ngày. Hần bồi bạn Tiểu Tử, Triệu Chân dạy bảo yêu vật.

Những tiểu yêu Tiểu Tử thu có hình thể không lớn, đều chưa hóa hình, chỉ có cực thiểu số có thể mở miệng nói tiếng người, ở chung với những tiểu yêu này làm Phương Vọng cảm nhận được niềm vui thú.

Năm ngày sau, Phương Vọng trở lại trước hồ linh nhãn tiếp tục tu luyện.

Tu vi mới là quan trọng nhất!

Phương Vọng có từng nghĩ đến chuyện dung hợp công pháp, nhưng độ khó quá lớn, tuyệt đối không đơn giản như

sáng tạo Cửu Long Trấn Thiên quyền.

Cho dù tam đại chân công dung hợp lại với nhau, cũng không phải là nội công, Phương Vọng dự định lần tiếp theo sẽ thêm Huyền Dương Thần Kinh vào trong đó.

Tam đại chân công thêm Huyền Dương Thần Kinh lai lịch bí ẩn, sẽ sáng tạo ra thần công cái thế như thế nào? độ khó rất lớn, còn không bằng tăng tu vi trước rồi nói.

Sau khi chuyển vào đảo Bích U, Phương Vọng sống cuộc sống tu tiên mà mình muốn, không người quấy rầy, còn có thể làm ruộng, hái lòng biết bao.

Mãi cho đến nửa năm sau, có người tới thăm Phương Vọng, không phải những người khác, là thân sử của hắn, Khúc Tầm Hồn.

Phương Vọng lấy ra thẻ bài ngọc Bích U, mở ra một lỗ hồng trận pháp phía trước Khúc Tầm Hồn, để hắn vào đảo.

Khúc Tầm Hồn nhanh chóng bay tới trước mặt Phương Vọng, sau khi khom lưng hành lễ, hắn mới mở miệng hỏi: “Gần đây Thiên tông gặp được không ít chuyện phiền toái, có quấy rầy đến ngài không?”

Phương Vọng mở mắt nhìn về phía hắn, nói: “Không, đã xảy ra chuyện gì?”

Khúc Tầm Hồn hồi đáp: “Hai trăm năm trước, một thiên tài tuyệt đại của Thiên tông, Dạ Thương Hải bởi vì đắc tội Trường Sinh các, bị tông chủ trách phạt, giam giữ tại Bắc Hải. Hành động lần này khiến Dạ Thương Hải tránh thoát được họa sát thân. Trước đây ít năm, Dạ Thương Hải chợt tái hiện trên biển, giết chết không ít tu sĩ, trong đó bao gồm cả đệ tử Thiên tông. Bây giờ Thiên tông đang truy sát Dạ Thương Hải, Dạ Thương Hải kia nương nhờ một giáo phái thần bí tên là Kim

Tiêu giáo, hiện trên biển các phương giáo phái đều đang điều tra lai lịch của Kim Tiêu giáo.”

Kim Tiêu giáo?

Bàn tay của Chu Tuyết đã xa đến như vậy sao?

Phương Vọng âm thầm cảm thán. Hắn biết Chu Tuyết sẽ không yên phận, trước đó hắn cho là Chu Tuyết sẽ tính toán Thiết Thiên Thánh giáo ở phía bắc đại lục, không nghĩ tới Kim Tiêu giáo lại còn xuôi nam.

Nói mới nhớ, Kim Tiêu giáo vẫn luôn không hiện ra số lượng tu sĩ khổng lồ, đều dựa vào thực lực cá nhân của tu sĩ. Đếm kỹ nhiều lần hành động của Kim Tiêu giáo, đều là một mình hoặc mấy người. Chưa ai từng thấy toàn bộ thực lực của Kim Tiêu giáo, lúc này mới dẫn đến Kim Tiêu giáo thoát nhìn thâm sâu khó dò.

“Theo phiên phức Dạ Thương Hải chế tạo ra càng ngày càng nhiều, giáo phái khác không ngừng tạo áp lực cho Thiên tông. Dù sao Thiên tông đã từng che chở Dạ Thương Hải, nếu không có Thiên tông ra mặt, Dạ Thương Hải đã sớm chết rồi, sẽ không có nhiều chuyện như hôm nay. Hiện tại Thiên tông đang sút đầu mẻ trán, không ngừng điều động đệ tử ra ngoài.”

Chương 272: Sớm muộn cũng danh chấn biển cả, Dạ Thương Hải vào đảo.

Chương 272: Sớm muộn cũng danh chấn biển cả, Dạ Thương Hải vào đảo.

Khúc Tầm Hồn nói đến đây, không khỏi cảm thán tạo hóa trên người.

Phương Vọng hiếu kỳ hỏi: “Dạ Thương Hải là cảnh giới gì?”

Khúc Tầm Hồn hồi đáp: “Kim Thân cảnh tầng ba.”

“Cao như vậy sao?”

“Nếu không cao, Thiên tông há có thể không làm gì được hắn.”

“Cũng đúng.”

Phương Vọng chợt hiểu kì Dạ Thương Hải sẽ không tập kích Thiên tông chứ?

Nếu Dạ Thương Hải giết tới đảo Bích U, hắn có nên thủ hạ lưu tình hay không?

Khúc Tầm Hồn hỏi: “Kiếm quân có gì sai khiến chăng?”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Không, đa tạ người đến đây báo cho ta việc này.”

Khúc Tầm Hồn lấy ra một mảnh ngọc giản, đặt trước mặt Phương Vọng, nói: “Đây là tình báo về Dạ Thương Hải, tại hạ cáo lui trước.”

Phương Vọng gật đầu, Khúc Tầm Hồn lập tức rời đi.

Đợi Khúc Tầm Hồn rời khỏi đảo Bích U, Phương Vọng mới khởi động Đấu Chiến Chân công, lại dùng thần thức nhìn trộm ngọc giản.

Lòng đề phòng người không thể không có, Phương Vọng từ đầu đến cuối giữ lại một phần cảnh giác đối với Khúc Tầm Hồn.

Một lát sau, Phương Vọng buông xuống ngọc giản, bên trong đúng là tình báo về Dạ Thương Hải, thậm chí có một đoạn hình ảnh Dạ Thương Hải giết địch, có thể thấy rõ hình dáng của Dạ Thương Hải.

Dạ Thương Hải khác với tu sĩ bình thường, ngộ tính pháp thuật của hắn bình thường. Hắn đi con đường thể tu, hai tay có thể xé xác Đại Yêu Vương, sức lực vô tận.

Trong tình báo ghi chép Dạ Thương Hải có tâm ma, dễ dàng không kiểm chế được nổi lòng, sợ nhất là loại thủ đoạn công kích linh hồn. Pháp khí và bảo linh bản mệnh Dạ Thương Hải thường xuyên sử dụng cũng được ghi lại trong ngọc giản.

Phương Vọng không khỏi không cảm thán Trường Sinh các thật sự mạnh mẽ, tình báo cặn kẽ như vậy đầu có thể thu thập được. Hắn cũng không để ý, Kim Thân cảnh còn không vào được mắt của hắn.

Lúc hắn vừa bước vào Độ Hư cảnh đã có thể đâm chết Kim Thân cảnh bằng một quyền, huống chỉ hiện tại hắn đã đạt tới Độ Hư cảnh tầng ba, mà còn nắm giữ Cửu Long Trần Thiên quyền mạnh hơn.

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Trên đại dương mênh mông khôn cùng, một tòa đảo hoang điểm xuyết mặt biển.

Trên bờ cát, đứng trước đồng lửa cháy, một nam tử trung niên đang tĩnh tọa, có một thanh niên ngồi bên cạnh hắn, đang nướng thịt.

Nam tử trung niên mặc áo bào đen hoa văn măng xà trên người, đầu đội Triều Thiên quan bằng đồng, bả vai dày rộng, hai đầu lông mày lộ ra một luồng sát khí, mi tâm có một nếp nhăn dựng thẳng do trường kỳ nhíu mày dẫn đến.

Thanh niên đang nướng thịt thoạt nhìn khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn, nếu Phương Vọng ở đây, nhất định có thể nhận ra hắn.

Thanh niên này chính là đệ đệ ruột của Phương Vọng, Phương Tầm.

Phương Tầm nhìn về phía nam tử trung niên, hỏi: “Tiền bối, nhất định phải không chết không ngừng với Thiên tông sao?”

Vị trung niên nam tử này chính là Dạ Thương Hải khuấy động trên biển phong vân gần đây.

Nghe thầy Phương Tâm nói, Dạ Thương Hải mở to mắt, hừ lạnh nói: “Không phải ta muốn không chết không ngừng, là bọn họ dây dưa không buông!”

“Sao chúng ta không đổi tên đổi họ, khiêm tốn một khoảng thời gian?”

Phương Tâm nghiêm túc hỏi.

Dạ Thương Hải liếc mắt nhìn hắn, khẽ nói: “Dạ Thương Hải ta đã sống hơn bốn trăm năm, có từng khiêm tốn sao? Không có khả năng! Tuyệt đối không thể!”

Phương Tâm bĩu môi, không khuyên bảo nữa.

Nhìn hắn bộ dáng này, Dạ Thương Hải bất đắc dĩ nói: “Yên tâm đi, ta sẽ dẫn ngươi thay đổi vận mệnh, Ma Quân đã cứu ta, ta sẽ không quên phần ân tình này.”

Phương Tâm không khỏi tò mò hỏi: “Ngươi biết tẩu tử ta sao? Nàng rốt cuộc mạnh đến mức nào?”

Da Thuryng Hải lắc đầu nói: “Chỉ ăn mặt mê muội lần. nhưng nếu nàng là đệ tử độc truyền của Ma Quân, thì đương nhiên không yếu. Tiểu tử ngươi cũng rất may mắn, có thể khiến tẩu tử ngươi cầu xin sự phụ nàng vì ngươi.”

Phương Tâm nghe xong, đột nhiên đắc ý, nói: “Đó là đương nhiên, tẩu tử ta và ca ca ta cũng không chỉ là quan hệ vợ chồng, hai người nhiều lần cùng chung hoạn nạn, nàng đương nhiên sẵn sóc ta.”

Nhắc đến Phương Vọng, sắc mặt Phương Tâm trở nên ưu sầu.

“Biển rộng mênh mông, khi nào mới có thể gặp được ca ca ta.”

Phương Tầm thở dài nói.

Dạ Thương Hải khẽ nói: “Nghe nói ca ca ngươi Phương Vọng có được Thiên Nguyên bảo linh, càng có chiến tích chém giết Kim Thân cảnh. Loại nhân vật kia, cho dù gặp được, ngươi cũng là cản trở. Đừng nghĩ nữa, chờ ta giúp ngươi thay đổi vận mệnh, cho dù các ngươi là thân huynh đệ, thiên tư, tu vi chênh lệch cách xa, sớm muộn gì cũng mỗi người một ngã.”

Phương Tầm thối thối cá nường trên gậy gỗ, nói: “Ta đương nhiên hiểu đạo lý này, chính vì thế, ta mới xuôi nam, thiên tài như ca ca ta đến trên biển cũng có thể xông xáo ra uy danh hiển hách. Kể với ngươi, nhớ năm đó...”

Da mặt Dạ Thương Hải co rút, không kiên nhẫn lắm.

Tiêu tử này luôn luôn nói khoác về ca ca hắn.

Dạ Thương Hải cảm thấy hắn khoác lác đến khoa trương, nhưng Phương Vọng cũng là người Kim Tiêu giáo trọng điểm bảo vệ, hắn đương nhiên lười đi chất vấn.

Nhưng nếu không có tầng quan hệ này, hắn lại muốn thử một chút Phương Vọng kia rốt cuộc là yêu nghiệt thế nào!

“Đừng khoác lác nữa, thiên tài trên biển nhiều như sao trời, chờ ca ca ngươi xông ra uy danh rồi lại nói.”

“Ca ca ta sớm muộn gì cũng sẽ danh chấn biển cả.”

“Ha ha.”...

Thời gian sáu năm ung dung trôi qua, Phương Vọng lại đột phá một tầng tiểu cảnh giới, đạt tới Độ Hư cảnh tầng bốn.

Hắn cảm thấy tốc độ tu hành của mình trở nên nhanh hơn một chút, vốn tưởng rằng muốn bảy tám năm mới có thể đột phá. Điều này có lẽ liên quan đến công pháp dung hợp hắn suy tư trong lúc tu luyện.

Việc này khiến Phương Vọng có ý nghĩ dung hợp công pháp.

Sau khi củng cố tốt tu vi, Phương Vọng lấy ra một quyển trục, bên trong ảnh chén mét bề mặt thuật. Đây là thứ lúc trước hắn có ý chuẩn bị dùng để tiến vào Thiên Cung.

Bởi vì kinh nghiệm lúc trước, sau khi có được thực lực nhất định, Phương Vọng có mâu thuẫn đối với việc tiến vào Thiên Cung, thực sự là quá khó chịu.

Chương 273: Sớm muộn cũng danh chấn biển cả, Dạ Thương Hải vào đảo. (2)

Chương 273: Sớm muộn cũng danh chấn biển cả, Dạ Thương Hải vào đảo. (2)

Nhưng bây giờ, hắn có hứng thú nồng đậm với công pháp dung hợp, hắn muốn thử một loại sách lược.

Rất nhanh, hắn đã ghi lại yếu lĩnh của pháp thuật này, sau đó tiến vào trong Thiên Cung.

Sau khi tiến vào Thiên Cung, Phương Vọng cũng không tu luyện pháp thuật, mà bắt đầu suy tư về tam đại chân công và Huyền Dương Thần Kinh.

Mới đầu không có gì dị thường, hắn còn tưởng rằng phương pháp này sắp thành công.

Nhưng mà, không đến ba ngày, hắn bắt đầu đau đầu một cách khó hiểu, không cách nào tập trung lực chú ý.

Khi hắn từ bỏ lĩnh hội công pháp, cơn đau đầu liền biến mất.

Vòng đi vòng lại, sau mấy lần, Phương Vọng hoàn toàn từ bỏ. Hắn không thể mượn tu luyện thời gian một bộ pháp thuật trong Thiên Cung để tu luyện pháp thuật hoặc công pháp khác.

Rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể nhanh chóng luyện thành pháp thuật lần này, chỉ cần mười ba năm đã rời đi Thiên Cung.

Phương Vọng mở to mắt, nhìn hồ linh nhãn phía trước, thờ dài ra một hơi.

Chui lỗ hồng thất bại...

Sau khi mở mắt, hắn phát hiện đầu vẫn hơi đau, xem ra đó cũng không phải là cảm thụ trong Thiên Cung, mà là cảm thụ thân xác mang đến cho hắn.

Sau khi tĩnh tọa một thời gian ngắn, Phương Vọng tiếp tục suy nghĩ.

Hắn quyết định dung hợp công pháp sớm, sớm ngày dung hợp ra, tốc độ tu hành của hắn mới có thể càng nhanh.

Bốn loại đạo pháp dung hợp lại với nhau, việc này có độ khó cực cao. Phương Vọng quyết định dung hợp tam đại chân công trước, sau khi dung hợp thành công rồi, lại đi dung hợp Huyền Dương Thần Kinh.

Sau khi các giác quan khôi phục, Phương Vọng đứng dậy, đi tới trên bờ cát, nghe âm thanh sóng biển vỗ vào, bờ bắt đầu ngộ đạo.

Canh giờ trong hiện thực như bạch mã chạy qua khe hở, một đi không trở lại. Thời gian hai năm đã trôi qua.

Phương Vọng vẫn không thành công, nhưng hắn không hề từ bỏ, trái lại còn rất bướng bỉnh.

Không dung hợp thành công, thì không bỏ qua!

Một ngày này, buổi chiều.

Phương Vọng đang ngồi bất động bỗng nhiên cảm nhận được có một khí tức yếu ớt đang tiến lên trong sương mù. Khí

tức kia rõ ràng lạc mất phương hướng, đang xoay quanh.

Hắn định thần nhìn lại, lông mày nhíu lại.

Đây không phải Dạ Thương Hải sao?

Phương Vọng nhớ kỹ khuôn mặt Dạ Thương Hải trong ngọc giản kia, thời khắc này Dạ Thương Hải rất chật vật, máu me khắp người, đi lại trên mặt biển, dáng người lung la lung lay.

Phương Vọng lấy ra thẻ bài ngọc Bích U, tâm thần khẽ động. Sương mù phía trước Dạ Thương Hải tan ra, làm hắn vô ý thức đi về phía sương mù tan đi.

Hồi lâu sau.

Một bóng dáng đi ra từ trong sương mù trên mặt biển phía trước Phương Vọng, không phải Dạ Thương Hải, thì còn là ai nữa.

Khi Dạ Thương Hải đi ra sương mù, mặt lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, ngay sau đó, ánh mắt của hắn bị Phương Vọng hấp dẫn, lông mày vô ý thức nhăn lại.

Hắn lập tức vọt tới Phương Vọng.

Động như lôi đình.

Ngay khi hắn sắp giết tới trước mặt Phương Vọng, tiếng của Phương Vọng đã vang lên: “Dưỡng thương trước đi, nếu bây giờ người ra tay với ta, sẽ chết rất khó coi.”

Lời này vừa nói ra, Dạ Thương Hải lập tức dừng lại.

Dạ Thương Hải nhìn chằm chằm Phương Vọng, ánh mắt lấp lóe, trong lòng tính toán Phương Vọng.

Là uy hiếp, hay là lời hay khuyên nhủ?

Dạ Thương Hải chậm rãi lui lại, hắn bị thương nặng, quả thực cần địa điểm và thời gian để dưỡng thương.

Hắn chú ý tới sương mù mình đi ngang qua lúc đến đã khép kín một lần nữa, điều này nói rõ đối phương cố ý ẩn giấu tung tích của hắn. Bất kể có phải là ý tốt hay không, hắn chỉ có thể tạm thời ở lại nơi này.

Dạ Thương Hải lùi đến ngoài trăm trượng, dựa tọa trên bờ biển, hắn đối diện với Phương Vọng, giữa hai người không có bất cứ thứ gì trở ngại tầm mắt.

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục suy tư chuyện dung hợp công pháp.

Hưởng thụ gió biển thổi đến, hắn rất hài lòng, nhưng Dạ Thương Hải lại không nhẹ nhàng như vậy.

Dạ Thương Hải không nhìn thấu Phương Vọng, trực giác nói cho hắn, đối phương rất mạnh.

Một ngày đầu, Dạ Thương Hải tràn ngập đề phòng, sợ Phương Vọng xuất thủ, nhưng mà Phương Vọng, ngay cả con mắt cũng không mở ra.

Bảy ngày liên tiếp trôi qua.

Tiểu Tử đến tìm Phương Vọng, kết quả nhìn thấy Dạ Thương Hải, nó đi tới bên cạnh Phương Vọng, thấp giọng hỏi: “Công tử, hắn là ai vậy?”

Phương Vọng đến mắt cũng không mở ra, hồi đáp: “Một người có duyên, không nên tới gần hắn, đối với ngươi, hắn rất nguy hiểm.”

Tiểu Tử nghe được lời nói này càng thêm hiếu kì, Dạ Thương Hải nhăn mày lại.

Cái gì gọi là đối với ngươi?

Chẳng lẽ hắn chỉ có thể tạo thành uy hiếp đối với một con yêu xà thôi sao?

Dạ Thương Hải thâm nổi giận trong lòng, quyết định sau khi vết thương khôi phục, cho Phương Vọng nở mặt.

Đương nhiên, nếu như Phương Vọng không ra vẻ, hắn cũng sẽ không giết Phương Vọng. Phương Vọng thả hắn vào đảo, tương đương cứu hắn một mạng.

Tiểu Tử không ở lâu, rất nhanh đã rời đi. Dạ Thương Hải ở đây, nó để chuyện trước đó sang một bên.

Trong thời gian sau này, thỉnh thoảng có tu sĩ đi ngang qua bên ngoài sương mù, nhưng không người nào dám mạo phạm, quấy rầy đảo Bích U.

Vào ngày thứ mười ba Dạ Thương Hải vào đảo, khí lực của hắn khôi phục hơn nửa. Hắn mở mắt nhìn về phía Phương Vọng, mở miệng hỏi: “Người có biết ta là người phương nào không?”

Phương Vọng mở to mắt, cách không đối mặt với hắn, nói: “Phản đồ ‘Thiên tông Da Thập’ Dạ Thương Hải: đúng không?” Nghe vậy, Dạ Thương Hải nheo mắt lại, nói: “Người đã biết ta là người phương nào, vì sao lại giúp ta? Nếu để cho Lâm Nhai chân nhân biết được, nhất định sẽ không bỏ qua cho người, người cũng mang tội phản tông.”

“Ta cứu người, không phải là bởi vì Thiên tông, mà là vì một thân phận khác của người.”

“Thân phận gì?”

“Kim Tiêu giáo.”

Dạ Thương Hải chấn động, hắn lập tức đứng dậy, mặt lạnh nhìn về phía Phương Vọng, trầm giọng hỏi: “Người rốt cuộc là ai, có mưu tính gì?”

Chương 274: Cảnh giới của Hoàng tặc Kiếm Quân.

Chương 274: Cảnh giới của Hoàng tặc Kiếm Quân.

Phương Vọng không trả lời câu hỏi của hắn, mà cảm thán nói: “Người dù phản bội Thiên tông, nhưng hình như Thiên tông không muốn giết người. Lâu như vậy, cũng không người đến quấy rầy ta, trên con đường người trốn đi, dù sao không đến nỗi cũng không bại lộ chút hành tung nào chứ?”

Bên ngoài sương mù, thỉnh thoảng có Thiên tông tu sĩ đi ngang qua, điều này nói rõ Thiên tông đã hoài nghi Dạ Thương Hải trốn vào đảo Bích U.

Dạ Thương Hải lạnh giọng nói: “Người rốt cuộc là ai?”

Phương Vọng đang muốn trả lời, âm thanh của Dạ Thương Hải đã vang lên:

“Nếu người không nói, thì ta bức người nói!”

Còn chưa dứt lời, một trận gió mạnh đập vào mặt, cuốn lên từng đợt cát bụi.

Ầm!

Tay phải của Dạ Thương Hải bị một tầng khí kình chặn lại, không thể tiến lên thêm một chút nào nữa.

Chỉ thấy hắn dừng lại trước mặt Phương Vọng, áo bào tung bay kịch liệt, hai chân lâm vào trong bùn. Sóng khí đáng sợ tàn sát bừa bãi mảnh cát này, ép tới nước biển quay cuồng, ngọn núi trên đảo cũng vì đó mà rung động.

Tiểu Tử, Triệu Chân đang huấn luyện yêu binh biển cạnh không khỏi quay đầu nhìn lại, trên khuôn mặt một yêu một ma tràn đầy vẻ sợ hãi.

Khí thế thật mạnh mẽ!

Dạ Thương Hải chấn động, đồng tử phóng đại, cánh tay phải của hắn run rẩy. Cho dù dốc hết toàn lực, từ đầu đến cuối tay phải hắn không cách nào đẩy lên phía trước.

Phương Vọng khởi động Hộ Thể Thần Cương chậm rãi đứng dậy. Hắn nghiêng người liếc xéo Dạ Thương Hải, dùng một loại ánh mắt bề nghệ nhìn chăm chăm Dạ Thương Hải, mở miệng hỏi: “Truyền thuyết người có sức lực vô tận, tay thiện nghệ xé Đại Yêu Vương, nhưng biểu hiện bây giờ của người làm ta hơi thất vọng.”

Lời nói này kích thích đến Dạ Thương Hải thật sâu, ánh mắt của hắn lập tức đỏ lên.

“Người đang tìm chết!” Dạ Thương Hải thấp giọng gào thét, giống như hung thú Hồng Hoang đang gào thét. Khí thế của hắn bỗng nhiên tăng vọt, trực tiếp tách rời mây mù trên trời.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, tay phải xông phá Hộ Thể Thần Cương, lấy cực nhanh tốc độ khóa cổ Dạ Thương Hải, dẫn theo hắn bay lên, cấp tốc đi tới trên không ngàn trượng.

Dạ Thương Hải muốn chống cự, nhưng bị Phương Vọng khóa chặt, căn bản không thể động đậy.

Phương Vọng bỗng nhiên buông hắn ra, dọa đến hắn lui nhanh.

Hai người đã xông ra trận pháp của đảo Bích U, những tu sĩ Thiên tông lượn lơ gần đảo Bích U cảm nhận được khí thế của bọn họ, sôi nổi quay đầu nhìn lại.

“Là Dạ Thương Hải!”

Một người tu sĩ hoảng sợ nói, lực chú ý của những người khác lại rơi trên người Phương Vọng.

Bọn họ cũng đoán được thân phận của Phương Vọng.

Trường Sinh các, Hoàng tỵ Kiếm Quân!

Từ khi Hoàng tự Kiếm Quân chuyển vào đảo Bích U, bên trong Thiên tông thường xuyên có người bàn tán về Hoàng tự Kiếm Quân.

Ở trên biển, thanh danh của Hoàng tự Kiếm Quân cực lớn, thậm chí còn áp đảo một vài binh quân Huyền tự. Danh tiếng Kiếm Thánh lưu truyền rộng rãi, có thể đạt được Hoàng tự Kiếm Quân từ trong tay Kiếm Thánh, sự tồn tại của Phương Vọng đương nhiên làm cho người ta hiếu kì.

Dạ Thương Hải ổn định thân hình. Hắn khởi động công pháp, linh lực trong thân thể hóa thành khí diễm nóng rực vờn quanh thân, một đôi vòng tay màu đen ngưng tụ ra trên hai cổ tay hắn, mặt ngoài ánh lên tia sắc lạnh.

Hắn đã không lo được bị tu sĩ Thiên tông phát hiện, hiện tại hắn chỉ muốn đánh bại Phương Vọng!

Phương Vọng nâng tay phải lên, chậm rãi nắm thành quyền. Một uy áp đáng sợ không cách nào hình dung bao phủ toàn bộ thiên địa, mà Dạ Thương Hải trực diện Phương Vọng cảm thụ được càng sâu, hắn không khỏi chấn động.

Đây là khí thể gì...

Thật quá bá đạo!

Đáy lòng Dạ Thương Hải nhắc lên sóng to gió lớn. Giờ khắc này, hắn nghĩ tới hơn trận chiến hai trăm năm trước kia, lúc ấy hắn cũng có loại cảm Khí diễm màu trắng tràn ra ngoài thân Phương Vọng, đôi mắt của hắn lạnh buốt vô cùng, hắn nói bằng giọng lạnh lùng: “Một quyền này, tên là Cửu Long Trấn Thiên quyền, ngươi là người đầu tiên đối mặt nó, cũng là người thứ nhất chết dưới tay nó!”

Giọng nói của hắn vang vọng dưới bầu trời, khiến những tu sĩ Thiên tông kia cũng có thể nghe rõ ràng.

Dạ Thương Hải như gặp kẻ địch mạnh, song chưởng lập tức vận công, đôi vòng tay màu đen trên cổ tay toát ra khí diễm, ngưng tụ thành hai con sư tử đen.

Đúng lúc này!

Phương Vọng bỗng nhiên đẩy quyền ra, một quyền này kinh thiên động địa!

Ngâm -

Tiếng long ngâm nổ vang, khiến tu sĩ Thiên tông, Dạ Thương Hải, Tiểu Tử, Triệu Chân lập tức hoảng hốt. Dưới ánh mắt đờ đẫn, khiếp sợ của bọn họ, một quyền của Phương Vọng đánh ra một con Hắc Long, lướt ngang trời cao, lao thẳng đến Dạ Thương Hải với thể không thể đỡ.

Dạ Thương Hải tuy bị chân nhiếp, nhưng vẫn vung quyền theo bản năng, song quyền đánh ra, hai con sư tử đen cấp tốc biến lớn, lớn như núi cao, thân hình giao nhau xông về phía trước.

Ầm!

Hắc Long lấy tư thái cực kỳ bá đạo xé nát hai con hắc sư, nhanh chóng lướt qua thân thể Dạ Thương Hải, một đường tung hoành mà đi, để lại hai dòng sóng khí trên trời, kéo dài tới tận cuối đường chân trời, vô cùng hùng vĩ.

Toàn thân Dạ Thương Hải run rẩy, tóc dài bay loạn, máu tươi không thể ngăn cản mà phun ra từ trong miệng. Hắn không thể tin được nhìn Phương Vọng, run giọng nói: “Người... Rốt cuộc là ai?”

Vừa hỏi xong, thân thể của hắn bỗng nhiên nổ tung, hóa thành sương máu lan ra giữa không trung.

Một màn này khiến các tu sĩ Thiên tông nhìn đến ngơ ngác.

Phương Vọng vung tay áo, xua tan sương máu đầy trời, sau đó bay trở về trong đảo Bích U. Sương mù bàng bạc cuộn cuộn, rất nhanh đã che đầy đảo Bích U một lần nữa.

“Dạ Thương Hải chết rồi!”

Trong đảo Bích U, trên sàn gỗ bên hồ linh nhãn. mặt đất.

Giờ phút này, Dạ Thương Hải đã lâm vào hôn mê, máu me khắp người, thoát nhìn vô cùng chật vật.

Phương Vọng đứng bên cạnh, nhìn về phía chân trời, một âm thanh truyền vào trong tai hắn: “Đa tạ đạo hữu, ân tình này ta sẽ ghi nhớ, sau này có việc, có thể trực tiếp sai khiến Thiên tông.”

Chương 275: Cảnh giới của Hoàng tặc Kiếm Quân. (2)

Chương 275: Cảnh giới của Hoàng tặc Kiếm Quân. (2)

Phương Vọng lộ ra nụ cười, giọng điệu lớn như thế, đoán chừng là tông chủ Thiên tông!

Lúc trước khi Dạ Thương Hải bùng nổ khí thế, hắn đã cảm nhận được một luồng thần niệm mạnh hơn xa Dạ Thương Hải quét tới, hắn lập tức đoán được điều gì, cho nên mới dẫn Dạ Thương Hải đến trên không đảo Bích U chiến đấu.

Hắn còn cố ý nói một phen, thần niệm mạnh mẽ kia cũng không thừa cơ chạy đến. Điều này chứng tỏ đối phương không phải kẻ địch của Dạ Thương Hải, mà là vì bảo vệ Dạ Thương Hải.

Phương Vọng vốn cũng không muốn giết Dạ Thương Hải, cho nên dứt khoát thuận nước giong thuyền, giúp Dạ Thương Hải diễn một đợt.

“Lúc trước khí thế của tên này mạnh như vậy, kết quả ngay cả một quyền của công tử cũng không đỡ nổi. Công tử, Cửu Long Trấn Thiên quyền là người tự sáng tạo ra sao?”

Tiểu Tử hiểu kì hỏi.

Phương Vọng gật đầu, nói: “Ta kết hợp Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết mà sáng tạo ra, uy lực thế nào?”

Tiểu Tử hơi há miệng rần, cảm thán nói: “Mạnh đến mức không hợp thói thường...”

Ánh mắt Triệu Chân nhìn về phía Phương Vọng hết sức phức tạp.

Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết đều là tuyệt học cao thâm đến cực hạn, Phương Vọng có thể kết hợp hai bộ tuyệt học, sáng tạo ra quyền pháp càng mạnh mẽ hơn ở tuổi không đến một trăm, ngộ tính như vậy...

Triệu Chân càng ngày càng xác định một sự kiện, đó chính là cho dù có được Thiên Nguyên bảo linh, cũng rất khó vượt qua được Phương Vọng.

Ngộ tính của Phương Vọng càng đáng sợ hơn tư chất bảo linh của hắn!

Ngay cả tuyệt học Đại Thánh sáng tạo đều có thể kết hợp dễ dàng...

Triệu Chân nhớ tới sự chờ mong của Đại Thánh đối với Phương Vọng, bây giờ xem ra, Phương Vọng thật sự có thể kết hợp tam đại chân công thành một bộ tuyệt học mạnh hơn!...

Thiên tông, đại điện hoàn toàn tĩnh mịch.

Có người sắc mặt khó coi, có người lộ vẻ mặt cười trên nỗi đau của người khác, cũng có người đầy mặt kiêu ngạo, mỗi người một tâm tư.

“Dạ Thương Hải chết trong tay Hoàng Tụ Kiếm Quân cũng tốt, ít nhất chuyện này xem như kết thúc.”

Một nữ trưởng lão đứng ra nói.

Nàng phá vỡ sự yên tĩnh, dẫn tới tu sĩ khác dồn dập mở miệng.

“Một quyền của Hoàng tặc Kiếm Quân đã đánh chết Dạ Thương Hải, khó trách có thể cướp đi Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh từ trong tay Kiếm Thánh.”

“Bực tu vi này vì sao không đi tranh binh quân lệnh Huyền tặc đi?”

“Đây là chuyện tốt, có cường giả như vậy mở đạo trường trong hải vực của chúng ta, nhất định có thể phóng đại uy phong của Thiên tông, ta đề nghị tuyên dương việc này ra ngoài.”

“Không sai! Nhất định phải tuyên dương, vừa có thể ngăn chặn miệng lưỡi khoa trương của các đại giáo phái, lại có thể giương uy danh của Thiên tông ta.”

“Thế nhưng... Dạ sư đệ chung quy là người Thiên tông chúng ta, không nên do chúng ta tự tay xử trí sao. Hôm nay Hoàng tặc Kiếm Quân không hỏi thăm chúng ta, ngày sau có thể uy hiếp đến chúng ta hay không?”

Đại đa số tu sĩ đều rất phấn chấn, nhưng vẫn có số ít người ôm thái độ sầu lo.

Tông chủ Lâm Nhai chân nhân chậm rãi mở mắt, nói: “Việc này cứ như vậy đi, nếu Dạ Thương Hải trốn rồi, thì sẽ chế tạo ra càng nhiều phiền phức. Đối với chuyện này, Thiên tông nợ Hoàng tặc Kiếm Quân một ân tình, việc này quả thực nên tuyên dương.”

Hắn vừa mở miệng, chuyện này xem như đã đưa ra kết luận.

Những trưởng lão cùng thế hệ với Dạ Thương Hải thì có loại cảm giác thổ tử hồ bi, chỉ có thể thở dài.

“Tông chủ, với cái nhìn của ngài, Hoàng tặc Kiếm Quân là cảnh giới gì?”

Một nam tử anh tuấn đứng ra, hắc khí vũ hiên ngang, hai đầu lông mày lộ ra một vẻ kiêu ngạo.

Lâm Nhai chân nhân nhìn về phía thanh niên anh tuấn tra hỏi, hồi đáp với sắc mặt bình tĩnh: “Dạ Thương Hải chính là tu vi Kim Thân cảnh tầng ba, cho dù thân mang thương tích, nhưng điểm mạnh nhất của hắn là thân xác. Hoàng tặc Kiếm Quân chỉ cần một quyền đã giết chết Dạ Thương Hải, cảnh giới của hắn rất có thể vượt qua Kim Thân cảnh.” Đối với điều này, tu sĩ trên điện đều không kinh ngạc, trái lại cảm thấy lý nên như thế.

Thanh niên anh tuấn nhíu mày, không biết suy nghĩ gì.

Lâm Nhai chân nhân lo lắng nói: “Tín Nhi, chớ có đi khiêu chiến Hoàng tặc Kiếm Quân. Từ xưa đến nay, người tranh đoạt binh quân lệnh đều là hạng người rất thích tranh đấu tàn nhẫn. Hơn nữa, hắn đến từ Trường Sinh các, nếu người khiêu khích hắn, chết trong tay hắn, Thiên tông chỉ có thể nuốt xuống cơn tức này.”

Thanh niên anh tuấn tên là Hiên Viên Tín nghe nói như thế, chân mày càng nhíu chặt hơn.

Những người khác cũng khuyên nhủ hắn.

Hiên Viên Tín chính là Thiên Nguyên bảo linh, là hi vọng lớn nhất của Thiên tông, nhưng Hoàng tặc Kiếm Quân là người Thiên tông không chọc nổi.

Hiên Viên Tín khẽ nói: “Ta không lỗ mắng như vậy!”

Nghe vậy, lúc này đám người mới yên tâm, sau đó bắt đầu thảo luận thân phận chân thực của Hoàng tặc Kiếm Quân.

Có khả năng như thế, tất nhiên không phải là hạng người vô danh. ...

Đảo Bích U.

Dạ Thương Hải hôn mê chừng ba ngày ba đêm. Khi hần tỉnh lại, vết thương trên người đã kết vảy, khí huyết cũng khôi phục không ít. Trong khoảng thời gian này, Phương Vọng dứt cho hần không ít dược thảo trân quý.

Hần mở to mắt, trời xanh ánh vào trong tầm mắt của hần, tinh thần hần hoảng hốt.

“Ta không chết ư?”

Dạ Thương Hải tự lầm bầm, vô ý thức nâng tay phải của mình lên, đưa đến trước mắt.

“Người đương nhiên không chết, nếu ta muốn giết người, thì đã không để người vào đảo.”

Một âm thanh truyền đến, dọa đến Dạ Thương Hải vội vàng đứng lên, ánh mắt của hần khóa chặt Phương Vọng cách đó không xa.

Dạ Thương Hải vô ý thức lui lại, vừa lui hai bước, hần lấy lại tinh thần, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Người không giết ta à?”

Trong trận chiến lúc trước, hần bị bại không hề có lực đánh trả, hần luôn luôn ©ao naaa biết se. loại ẽ hã này là do trái nahiêm tử vona mana đến. Lúc ấy hần thật sự cho rằng mình chết rồi.

Chương 276: Bắt đầu nổi danh trên biển, để tâm vào chuyện vụn vặt.

Chương 276: Bắt đầu nổi danh trên biển, để tâm vào chuyện vụn vặt.

Kim thân của hắc mạnh mẽ dường nào, tuyệt đối được cho là người nổi bật trong Kim Thân cảnh. Dù sao hắc là thể tu, nhưng thân xác mà hắc tin cậy nhất bị một quyền của Phương Vọng đánh nát.

Không sai, cảm thụ của hắc là bị đánh nát.

“Giết ngươi làm gì? Ta đã sớm nói rồi, cứu ngươi, là nhìn quan hệ giữa ngươi và Kim Tiêu giáo.”

Phương Vọng hồi đáp.

Dạ Thương Hải muốn nói lại thôi.

Sau khi tỉnh táo lại, hắc hồi tưởng quá trình mâu thuẫn trước đó, đúng là hắc động thủ trước.

Dạ Thương Hải hít sâu một hơi, khom lưng ôm quyền, nói: “Là ta lỗ mãng, đa tạ ân cứu mạng và ân khoan thứ của tiền bối, tiền bối cần ta làm gì?”

Phương Vọng cười nói: “Rời đi đi, Thiên tông chắc là sẽ không làm khó ngươi, nhưng ngươi tốt nhất là khiêm tốn một chút, tính tình đừng nóng như vậy.”

Nghe thấy Phương Vọng không có chút yêu cầu nào, Dạ Thương Hải càng thêm hồ thẹn.

Hắc hiểu mình gặp được cao nhân đặc đạo, lại lần nữa hành lễ với Phương Vọng.

Hắc do dự một chút, không nhịn được hỏi: “Xin hỏi danh hiệu của tiền bối? Ta chỉ muốn ghi nhớ ân tình của ngài...”

Phương Vọng khẽ cười nói: “Phương Vọng.”

Dạ Thương Hải yên lặng ghi nhớ. Chợt, hắc nghĩ tới điều gì, bỗng nhiên mở to hai mắt, bèn vội vàng hỏi: “Chẳng lẽ

ngài đến từ Đại Tề?”

Phương Vọng gật đầu. Lúc này, Tiểu Tử nhảy ra từ trong hồ, nói: “Thiên Thánh Đại Tề chính là công tử nhà ta!”

Cả người Dạ Thương Hải như bị sét đánh. Hắn há miệng ra, muốn nói gì đó, nhưng ngàn vạn ngôn ngữ đều kẹt trong cổ họng, không cách nào nói ra miệng.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Thế nào? Thật bất ngờ sao?”

Dạ Thương Hải cố gắng bình ổn cảm xúc, nói: “Ta quen biết đệ đệ Cuối cùng, hắn vẫn lựa chọn coi Phương Vọng là tiền bối.

Tu tiên giới, cường giả là trên hết, huống chỉ hắn nợ Phương Vọng một cái mạng.

“Phương Tầm? Sao ngươi lại kết bạn với hắn?”

Phương Vọng nhíu mày hỏi.

Tính ra, Phương Tầm hắn mới ba mươi bốn tuổi, thiên tư mạnh hơn nữa, cũng rất khó vượt qua Linh Đan cảnh, làm sao có thể quen biết Dạ Thương Hải được?

Dạ Thương Hải bắt đầu kể ra quá trình quen biết của mình và Phương Tầm, nghe nói là Chu Tuyết giới thiệu, Phương Vọng đột nhiên yên tâm.

Đợi Dạ Thương Hải nói xong, Phương Vọng hỏi: “Phương Tầm ở đâu?”

Mặc dù thời gian ở chung giữa hắn và đệ đệ muội muội khá ngắn, lại chênh lệch hơn năm mươi tuổi, nhưng tốt xấu có thân tình máu mủ, hắn khó tránh khỏi sẽ lo lắng cho sự an nguy của Phương Tầm.

Dạ Thương Hải hồi đáp: “Ta sắp xếp hấn tu luyện ở một quần đảo, chờ đợi ta tìm bảo vật cho hấn.”

Thiên tư, bảo linh bản mệnh của Phương Tâm chỉ có Huyền Nguyên hạ phẩm. Thật ra phẩm giai như vậy đặt ở tu tiên giới không tính là tầng dưới chót, nhưng có Phương Vọng ở đây, khiến hấn có vẻ vô cùng bình thường. Thế là hấn muốn bắt chước Phương Hàn Vũ, muốn đạt được Tuyệt Tâm Tà Mục thay đổi vận mệnh, nhưng Chu Tuyết sắp xếp cho hấn một cơ duyên thay đổi vận mệnh khác, cũng tiễn hấn xuôi nam, giao hấn cho Dạ Thương Hải.

Phương Vọng không so đo Chu Tuyết có thể đưa Phương Tâm vào cảnh nguy hiểm. Phương Tâm lớn lên, cũng nên có nhân sinh của mình. Người đều có theo đuổi, Chu Tuyết có thể cho hấn hi vọng, đã là ân tình lớn lao rồi.

“Cần những chí bảo kỳ trân nào, ta xem một chút ta có hay không.”

Phương Vọng hỏi.

Dạ Thương Hải lắc đầu nói: “Thứ hấn muốn không phải thiên tài địa bảo, mà là Ngũ Hành đạo thạch. Lần này tới Thiên tông, chính là vì một mảnh đạo thạch, trong lúc đó mặc dù chính ta bị thương nặng, nhưng ta đã thành công giành được.”

Phương Vọng lâm vào trong im lặng.

Mấy nhịp thở sau, hấn không nhịn được hỏi: “Đối với ngươi, đáng giá không?” tại làm hết thấy vì Phương Tâm, chỉ vì trả ơn thôi. Huống hồ, năm giáo phái này đúng lúc là kẻ thù của ta.”

Phương Vọng không khỏi đổi mới cái nhìn với Dạ Thương Hải, hấn mở miệng nói: “Đã như vậy, nếu ngươi thật có thể

giúp Phương Tâm thay đổi vận mệnh, thì coi như trả ân tình của ta đối với người.”

Nào biết Dạ Thương Hải lắc đầu, hắn nói rất chân thành: “Đây là hai chuyện khác nhau. Đa tạ ý tốt của tiền bối, ta xin tâm lĩnh, ta sống ở trên đời này, chỉ coi trọng một chữ ‘NgHĩa’. Ta sẽ dốc hết toàn lực giúp Phương Tâm thay đổi vận mệnh, nếu tương lai ngài cần dùng tới ta, cứ việc mở miệng. Dù cho là núi đao biển lửa, Dạ Thương Hải ta cũng không sợ!”

Phương Vọng nhìn chằm chằm Dạ Thương Hải, cảm thấy hắn tuyệt đối không phải nói ngoa, hắn đúng là nghĩ như vậy.

Sau khi màn đêm buông xuống, Dạ Thương Hải rời đi, thân hình tan biến trong sương mù.

Tiểu Tử ghé vào trên bờ vai Phương Vọng, nhìn bóng lưng Dạ Thương Hải rời đi, cảm thán nói: “Cái tên này lại rất có cốt khí.”

Phương Vọng không đánh giá nhiều, hắn giật xuống Tiểu Tử, vút qua một bên, tiếp tục tham ngộ chuyện dung hợp công pháp.

“Công tử, ta có thể mang mấy yêu quái có thiên tư không sai tới đây tu luyện hay không?”

Tiểu Tử cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Phương Vọng ừ một tiếng, lười nhiều lời.

Tiểu Tử lập tức cảm ơn, sau đó nhanh chóng rời đi.

Đối với Phương Vọng, Dạ Thương Hải chỉ là một khúc nhạc đệm.

Dạ Thương Hải làm hắn xác định mình có thể quét ngang Kim Thân cảnh, tiếp theo nên dốc sức dung hợp công pháp, sáng tạo ra thần công tuyệt thế mà Đại Thánh cũng không tưởng tượng nổi. ...

Thương Lan thư viện, trong Thánh Tài viện.

Chúng đệ tử đi vào trong nội viện theo thứ tự, chuẩn bị nghe đạo. Cố Ly vẫn mang mạng che mặt như cũ, không sóng vai đồng hành với bất cứ kẻ nào.

“Các người nghe nói không, Dạ Thương Hải chết trong tay Hoàng Tụ Kiếm Quân!”

“Chắc chắc, ta cũng nghe nói, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, nghe nói Dạ Thương Hải bị một quyền đâm chết.”

19% Eona Trần Thiên auvên nahe đã vô cùng ahê aóm. nahe nói là Hoàng tị Kiếm Quân sáng tạo ra.”

Chương 277: Bắt đầu nổi danh trên biển, để tâm vào chuyện vụn vặt. (2)

Chương 277: Bắt đầu nổi danh trên biển, để tâm vào chuyện vụn vặt. (2)

“Thiên tông không làm được gì Dạ Thương Hải, Dạ Thương Hải kia cũng thật xúi quẩy, vậy mà chạy trốn tới trong đảo Bích U mà Hoàng tị Kiếm Quân đang tu hành, bị đánh chết tươi.

“Ta nghe nói, Dạ Thương Hải đau khổ cầu khẩn Hoàng tị Kiếm Quân, kết quả Hoàng tị Kiếm Quân cứ thế không hề nương tay, quá tàn bạo.”

Cố Ly nghe các bạn đồng môn thảo luận chuyện phong vân trên biển, nàng chỉ yên lặng ghi nhớ, không phát biểu ý kiến.

Khi nàng nghe nói Hoàng tị Kiếm Quân đời trước là Kiếm Thánh, không khỏi lo lắng.

Binh quân lệnh của Trường Sinh các chỉ nhận lệnh không nhận người, có lẽ sở dĩ Kiếm Thánh về Đại Tà, là bởi vì bị đoạt đi Hoàng tị Kiếm Quân lệnh?

Nếu là như thế, thân là đồ đệ của Kiếm Thánh, Phương Vọng chẳng phải là sẽ kết thù với Hoàng tặc Kiếm Quân thế hệ này sao?

Cổ Ly nhú mày, trong lòng càng ngày càng sầu lo.

Nàng không nghĩ ngờ thiên tư của Phương Vọng, nhưng Hoàng tặc Kiếm Quân rõ ràng biểu hiện ra thực lực mạnh hơn Kim Thân cảnh, tất nhiên là lão quái vật tu hành mấy trăm năm.

Nàng quyết định sau khi trở về sẽ viết thư, báo việc này cho Phương Vọng, để hẳn ít nhất có nhận tri đại khái đối với thực lực của Hoàng tặc Kiếm Quân.

Lúc này, Sở Doãn đi vào trong nội viện, dẫn tới các đệ tử khác lập tức đi tới.

Sở Doãn đã tố linh anh tư bừng bừng phấn chấn, không còn tư thái nhát gan năm đó, đã hơi hiện hình tượng thiên kiêu.

“Sở sư đệ, người bái vị sư phụ nào?”

Một nữ đệ tử hiếu kì hỏi.

Những người khác cũng đều hiếu kì nhìn về phía Sở Doãn, chỉ thấy Sở Doãn lắc đầu nói: “Không bái sư, ta đã bái sư phụ trước khi vào thư viện rồi, đời này ta chỉ nhận một vị sư phụ là hẳn thôi.

Hắn lần đầu tiên kể đến việc này, nhắc đến sư phụ, khuôn mặt hẳn lộ vẻ sùng bái, chờ mong.

Chúng đệ tử không khỏi hiếu kì. truy hỏi sư phụ hẳn là ai. Sở Doãn nhún mày, ngạo nghễ cười nói: “Cuối cùng sẽ có một ngày, sư phụ ta danh chấn biển Nam Quỳnh, ta sẽ nói cho các ngươi biết, người nọ chính là sư phụ của ta!”

Lời nói này khiến đám người liên tưởng đến hình ảnh một vị lão tiên bối không xuất thế, dốc lòng tu luyện.

Theo bọn họ nghĩ, có thể thu Sở Doãn làm đồ đệ, người nợ tất nhiên không yếu, không có thanh danh, thì nói rõ đó là cao nhân ẩn thế.

Thiên hạ rất lớn, cũng không phải tất cả tu sĩ đều tranh cường háo thắng, truy đuổi danh lợi. Tu sĩ ẩn thế tu hành, một lòng hỏi sự cũng không ít.

Cổ Ly cũng hiểu kì, đại tu sĩ thế nào mà có thể thu thiên tài như Sở Doãn làm đồ đệ.

Sau khi Dạ Thương Hải rời đi, Phương Vọng liền bắt đầu ngồi bất động.

Một lần ngồi xuống này, lại ba năm qua đi.

Trong ba năm, hắn không tu luyện, mà bình tĩnh ngộ đạo, vì một khi hắn vận công, pháp môn vận khí sẽ ảnh hưởng hắn suy nghĩ công pháp.

Hắn đã thay đổi một ngàn loại phương án dung hợp, dần dần, hắn bắt đầu tìm tới cảm giác, tâm tính cũng gần như bình thản.

Bên hồ linh nhãn, mười mấy con yêu quái đi theo Tiểu Tử tu luyện, có con cua, tôm hùm, rùa biển, chim chóc... vân vân, chủng loại không đồng nhất, hình thể cũng không tính là khổng lồ. Bọn chúng song song xếp thành một hàng, trông hơi buồn cười.

Tiểu Tử nhìn Phương Vọng, không ngừng thè lưỡi răn.

Trong ba năm này, Phương Vọng không gọi ra sóng linh khí, nói rõ hắn không phải đang tu luyện. Chuyện này khiến Tiểu Tử hơi bận tâm.

Nó sợ Phương Vọng để tâm vào chuyện vụn vặt.

Chuyện Hàng Long Đại Thánh cố gắng cả đời đều không thể làm được, Phương Vọng há có thể thành công trong vòng

mấy năm được?

Nó đang do dự, có nên thuyết phục Phương Vọng hay không.

Ngay khi Tiểu Tử do dự, Phương Vọng chợt nhắm mắt, ngay sau đó, hắn lại mở to mắt, một luồng khí thể vô cùng đè nén bùng nổ từ trong cơ thể hắn.

Không biết bắt đầu từ khi nào, Phương Vọng tiến vào một loại trạng thái quên mình. Trona mắt ©Ủa hắn không cá đản Bích Lí không có thể aiới chỉ có phương pháp tu hành của Thiên Cung Thánh Thể Chân công, Đấu Chiến Chân công, Âm Dương Huyền Minh Chân công xoay quanh trong mắt hắn, không ngừng chớp vá thành từng bộ công pháp mới.

Có Thiên Cung tồn tại, sau mỗi lần sáng tạo ra công pháp mới, hắn đều không tu luyện, mà trực tiếp ném ra sau ót, bắt đầu lại từ đầu.

Cứ như vậy, một lần tiếp một lần.

Chợt có một ngày.

Tinh thần hắn chấn động, hắn chỉ cảm thấy hết thấy trước mắt bắt đầu thiên toàn địa chuyển, chờ tinh thần lại, hắn đã đi tới trong thiên cung.

Phương Vọng hơi hoảng hốt, tỉnh táo một hồi rồi mới lộ ra nụ cười.

Rốt cục cũng thành công rồi!

“Khó trách xưa nay thánh hiền ngộ đạo nghìn thu, độ khó của việc sáng tạo lớn hơn xa tu hành.”

Phương Vọng cảm thán nói. Nếu không có Thiên Cung, hắn cảm giác cả một đời cũng không thể dung hợp tam đại chân công. Hắn có thể thành công, là bởi vì hắn không cần đi tu luyện nghiệm chứng tính khả thi của công pháp, đổi lại là

những người khác, nếu tu luyện phải công pháp sai lệch, khả năng tâu hỏa nhập ma, thân tử đạo tiêu.

Hắn chỉ thoáng cảm thán, rất nhanh đã bắt đầu chỉnh lý suy nghĩ.

Thiên Cương Thánh thể là tăng cường đối với thể phách, Đấu Chiến Chân công là tăng lên đạo tâm, giác quan, mà Âm Dương Huyền Minh Chân công là nhìn trộm thiên địa tự nhiên. Thiên địa chia làm hai mặt âm dương, lĩnh hội âm dương mới có thể lĩnh hội đạo của thiên địa.

Ba công pháp hợp nhất, sẽ có hiệu quả huyền diệu như thế nào?

Phương Vọng rất chờ mong.

Chỉ làm rõ mạch suy nghĩ thôi đã tốn mất mấy năm thời gian, trong khoảng thời gian này, Thiên Cung trợ giúp hắn hoàn thiện chân công, làm chân công hắn sáng tạo càng thêm hoàn mỹ.

Tiếp theo chính là tu luyện chân công!

Vốn tưởng rằng trên cơ sở tam đại chân công đại viên mãn, hắn sẽ không tốn thời gian quá dài, nhưng Phương Vọng vẫn còn khinh thường độ khó tu hành của bộ chân công hoàn toàn mới này.

Chương 278: Thiên Đạo Chân công đại viên mãn, vượt qua Đại Thánh.

Chương 278: Thiên Đạo Chân công đại viên mãn, vượt qua Đại Thánh.

Chờ đến khi hắn luyện tới tiểu thành, quay đầu nhìn lại, không ngờ trải qua năm trăm năm!

Điều này khiến lòng hắn bắt đầu run rẩy.

Hắn chỉ có thể cắn răng tiếp tục tu luyện.

Lại qua ba trăm năm, hắn tu luyện chân công mới đến đại thành.

Trên cơ sở tinh thông tam đại chân công, tu hành tám trăm năm mới bước vào cảnh giới đại thành. Khó có thể tưởng tượng, người bình thường tu luyện bộ này chân công, cả đời có thể đạt đến đại thành cảnh giới hay không.

Không, có lẽ ngay cả tiểu thành cũng khó mà đạt tới!

Thế nhưng, từ đại thành đến đại viên mãn mới là khó khăn nhất!

Sự vui mừng của Phương Vọng đối với công pháp mới đã bị thời gian san bằng, tâm hắn một lần nữa trở nên chết lặng.

Một mục tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn, chính hắn cũng không rõ ràng mình đã chịu đựng được thế nào, quay đầu nhìn lại, từ bước vào Thiên Cung đến nay, đã qua một nghìn bốn trăm hai mươi năm.

Đây là một lần hắn ở Thiên Cung lâu nhất!

Ánh mắt Phương Vọng trống rỗng, cả người lộ ra một cảm giác già nua nồng đậm. Hắn tự lẩm bẩm: “Ba công pháp hợp nhất, thật là Thiên đạo, cứ gọi là Thiên Đạo Chân công đi.”

Lời vừa dứt, hết thấy trước mắt hắn vỡ vụn, ý thức bị kéo về hiện thực.

Hắn mở to mắt một lần nữa, đập vào mi mắt chính là hồ linh nhãn, phương xa là biển cả bị sương mù che đậy, ánh sáng rạng ngời.

Hắn liếc mắt nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy Tiểu Tử đang theo dõi mình.

Bốn mắt đối nhau, lòng Tiểu Tử ngưng lại.

Chẳng lẽ...

Tiểu Tử cực kì miễn cảm đối với loại trạng thái này của Phương Vọng, đáy lòng nó không khỏi khiếp sợ.

Phương Vọng đã dung hợp thành công Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết, có lẽ là lần này ngay cả tam đại chân công cũng dung hợp thành công rồi?

Làm sao có thể! Giờ mới trôi qua bao nhiêu năm?

Tiểu Tử ở Đại Thánh Động Thiên hơn ba trăm năm, biết rõ tam đại chân công có khó tu luyện đến mức nào. Từ xưa đến nay, có thể luyện thành một bộ chân công, đã đủ để tung hoành thiên hạ. Ngoài Đại Thánh sáng tạo ra tam đại chân công, Phương Vọng là người đầu tiên luyện thành tam đại chân công!

Nếu như hắn thật sự dung hợp được tam đại chân công, thì có nghĩa là hắn đã vượt qua cả Đại Thánh!

Lúc này, Phương Vọng tràn ra một luồng khí thể đè nén mà đáng sợ.

Thiên Đạo Chân công có thể tự động hấp thu linh khí thiên địa, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tăng cường linh lực và khí huyết!

Phương Vọng thậm chí không cần cố gắng vận công. Không những như thế, từ giờ trở đi, hắn mở ra Đấu Chiến Tâm, sẽ không tiêu hao linh lực, có thể mượn linh khí thiên địa, nhìn trộm âm dương cũng giống như thế. Điều này có ý nghĩa trong chiến đấu sau này, hắn có thể tiết kiệm linh lực tiêu hao.

Tam đại chân công không có nội công mạnh mẽ. Nếu như Phương Vọng lại dung nhập Huyền Dương Thần Kinh vào trong Thiên Đạo Chân công, hắn không cách nào tưởng tượng

khi đó tốc độ tu luyện của hắn có nhanh đến mức nào, linh lực lại lộ xác như thế nào.

Công pháp mạnh hay yếu, không chỉ thể hiện trên tốc độ tu hành, mà còn trên cường độ của bản chất linh lực.

Sở dĩ rất nhiều tu sĩ có thể quét ngang trong cùng cảnh giới, là bởi vì cường độ linh lực mạnh hơn xa những người khác, Huyền Dương linh lực của Phương Vọng chính là như thế.

Theo Thiên Đạo Chân công khởi động, biển mây trên trời bắt đầu cuộn cuộn, dần dần trở nên u ám, hình thành lôi vân.

Không chỉ ở trên không đảo Bích U, toàn bộ bầu trời biển Nam Quỳnh đều như thế, thậm chí ảnh hưởng đến càng xa hơn.

Một luồng thiên uy đáng sợ bao phủ thiên địa, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn lên.

Đệ tử Thiên tông như thế, Cố Ly, Sở Doãn đang ở Thương Lan thư viện như thế, Dạ Thương Hải, Phương Tầm đang đi đường cũng là như thế.

Phương Hàn Vũ đang ngộ kiếm trên vách núi ngẩng đầu nhìn lại, lôi vân cuộn cuộn trên trời, che giấu tiếng ồn ào của thác nước phía sau hắn.

Hắn nhíu mày, không rõ chuyện gì xảy ra. Cánh cổng Thủy Uyên điện mở ra, Chu Tuyết đạo bước đi ra. Nàng dừng lại trước bậc thang, đôi mi thanh tú nhíu chặt, trong đôi mắt đẹp toát ra vẻ kinh ngạc.

“Thiên đạo cộng minh, thần thông hiện thế... Nhưng nơi này là nhân gian, sao lại xuất hiện loại dị tượng này?”

Chu Tuyết thầm cảm thấy hoang mang, nàng ý thức được số mệnh đã hoàn toàn thay đổi, hướng đi của nhân gian đã

chệch hướng thế sự diễn biến trong kiếp trước của nàng.

Nàng nhìn lơ lửng trên trời, lâm vào trầm tư.

Cùng lúc đó.

Đại Ngụy, bên trong bí cảnh Trụy Thiên.

Ông lão tóc trắng từng chỉ dẫn Phương Vọng tu luyện Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Thiên Cương Thánh Thể Chân công hiện thân bên hồ. Hắn nhíu mày, bấm ngón tay suy tính, nhưng lại không tính được gì cả.

“Chuyện gì xảy ra... Chẳng lẽ là thiên uy Thượng giới giáng lâm? Không nên chứ... Trầm rõ ràng đã chặt đứt rồi...”

Ông lão tóc trắng tự lẩm bầm, khắp khuôn mặt tràn đầy vẻ lo lắng.

Thiên Đạo Chân công vừa xuất hiện, thiên địa dị biến!

Có thể nói là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần!

Trên Đảo Bích U.

Phương Vọng chậm rãi đứng dậy. Hắn có thể nhìn thấy phạm vi bao trùm của dị tượng trên trời cực xa, mà còn không phân chia mạnh yếu, điều này đại biểu sẽ không có ai liên tưởng đến trên người hắn.

Đương nhiên, có một con yêu sẽ khác.

Giờ phút này, Tiểu Tử mở lớn miệng rắn, biểu cảm đại ra.

Con tiểu yêu khác thì run lẩy bẩy, thảo luận với nhau rất cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phương Vọng không chặt đứt Thiên Đạo Chân công, hắn giang hai cánh tay, tùy ý hưởng thụ linh khí thiên địa gột rửa.

Hắn cũng không cần vận công, tốc độ tăng trưởng tu vi đã thắng hơn tốc độ đả tọa tu luyện ngày xưa rồi.

Loại cảm giác này thực sự quá tuyệt vời, làm trái tim chết lặng của hắn sinh ra một tia dao động.

Trải qua một nghìn bốn trăm hai mươi năm khổ tu này, tâm thái của Phương Vọng đã hoàn toàn chuyển biến, vì hắn cảm nhận được quá nhiều

Chương 279: Thiên Đạo Chân công đại viên mãn, vượt qua Đại Thánh. (2)

Chương 279: Thiên Đạo Chân công đại viên mãn, vượt qua Đại Thánh. (2)

Ví dụ như hiện tại, hắn nhìn thấy trên đảo Bích U có rất nhiều vong linh quỳ lạy dị tượng trên trời. Những vong linh này không phải là linh hồn trên đảo, mà là hình chiếu của âm phủ.

Dị tượng Thiên Đạo Chân công dẫn tới không chỉ ở dương gian, mà âm phủ cũng có!

“Thiên Đạo Chân công còn như vậy, cũng không biết thành tiên sẽ có cảm nhận ra sao...”

Phương Vọng mặt không biểu cảm, lại nghĩ như vậy trong lòng.

Trải qua hai lần dung hợp công pháp, hắn sinh ra tự tin cực lớn đối với chuyện thành tiên ở nhân gian.

Chu Tuyết nói nhân gian không thành tiên được, nhất định phải phi thăng, vậy nếu hắn dung hợp toàn bộ công pháp của thiên hạ lại với nhau, phải chăng có thể lập địa thành tiên?

Cảm thụ được thiên uy mệnh mông, Phương Vọng cảm thấy chưa hắn không được.

Nhân gian không thể thành tiên, cũng không phải vì nhân gian không thể thừa nhận tồn tại tiên thần, chỉ là nhân gian không có cách nào mà thôi.

Thiên uy mệnh mông này đều có thể tiếp nhận, sinh ra một vị tiên thần lại như thế nào?

Giờ khắc này, trong lòng Phương Vọng nổi lên một cảm giác hào hùng, đồng tử của hắn biến thành màu vàng kim, đây là pháp thuật của Thiên Đạo Chân công, nói chuẩn xác hơn thì chính là thần thông.

Thiên địa âm dương thu vào trong mắt của hắn, làm lòng hắn rộng lớn trước nay chưa từng có.

Có lẽ nhân gian không thể thành tiên, là bởi vì không có Thiên đạo, không có tiên pháp, vậy nếu hắn trở thành Thiên đạo nhân gian, mở ra tiên pháp, phải chăng có thể điên đảo Thượng giới Hạ giới, nhân gian từ dưới nghịch lên trên, trở thành thế giới Chân Tiên áp đảo cả Thượng giới hay không?

Suy nghĩ của Phương Vọng càng bay xa theo lòng hăng hái tăng lên.

Lần này, hắn không gào thét phát tiết cảm xúc, theo Thiên Đạo Chân công hấp thu linh khí, lệ khí trong lòng hắn đang tiêu tán.

Hắn đang cô đọng Thiên đạo Tâm! Tiểu Tử chậm rãi nhìn Phương Vọng. Chẳng biết tại sao, nó luôn cảm thấy trên người Phương Vọng phát ra một loại hào quang.

Nếu thật sự có thần tính tiên khí, có lẽ chính là hào quang trên người công tử.

Triệu Chân dẫn theo Thôn Hồn hồ lô bay tới, hắn vốn định hỏi thăm Phương Vọng chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vừa nhìn thấy Phương Vọng, không khỏi dừng lại.

Phương Vọng đứng trên sàn gỗ giữa đầu nhìn bầu trời, dáng người thẳng tắp, áo trắng tung bay, ánh nắng vừa lúc chiếu rọi trên người hắn, khiến Triệu Chân không cách nào tới

gần, thậm chí bản năng sinh ra một loại cảm xúc muốn cúng bái.

Hắn giống như vong linh quỳ xuống trong mắt Phương Vọng, ngơ ngác nhìn Phương Vọng.

Thiên Đạo Chân công, dung hợp cùng thiên địa, nhìn trộm trật tự âm dương!

Sinh linh dương gian chỉ có thể cảm nhận được khí thể của hắn rất mạnh, mà vạn vật âm phủ thì có thể cảm nhận được khí tức Thiên đạo của hắn.

Đương nhiên, khí tức Thiên đạo trên người hắn khác với Thiên đạo mà tu tiên nói tới, Thiên đạo tu tiên hư vô mờ mịt, mà khí tức Thiên đạo của hắn là do hắn sáng tạo ra, như thể vàng mặt trời sáng ngời của nhân gian, nóng bỏng mà thần thánh.

Dần dần, những tiểu yêu kia cũng chú ý tới sự dị thường của Phương Vọng.

Tiểu Tử lấy lại tinh thần, lập tức thúc giục nói: “Khả năng có Đại Yêu đột kích, các con, theo ta đi!”

Nghe xong lời này, đám tiểu yêu không biết trời cao đất rộng lập tức la hét rời đi theo nó.

Phương Vọng không để ý đến bọn chúng, tiếp tục hưởng thụ thiên địa gột rửa.

Thể chất của hắn đang lột xác, hắn đang vượt qua Thiên Cương Thánh thể, thành tựu một loại thể chất trước nay chưa từng có.

Hắn đắm chìm trong đó, quan sát đánh giá âm dương, đạo tâm lột xác, tái tạo thế giới quan mới.

Dị tượng trên trời tiếp diễn đủ một canh giờ mới tiêu tan, thiên hạ chấn động. tốc độ hấp thu linh khí thiên địa cũng

không trở nên chậm hơn, mà vẫn giống như lúc trước.

Dị tượng trên trời tiêu tan phảng phất đang chứng minh thiên địa này đã thừa nhận sự tồn tại của Phương Vọng.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, màn đêm buông xuống.

Phương Vọng đi tới trên bờ cát, nhìn nước biển, ánh mắt xuyên thấu qua.

Nước, có thể chiếu rọi hết thấy, cũng là chỗ giao nhau của hai giới âm dương, mà biển chính là chỗ giao giới âm dương lớn nhất.

Phương Vọng cảm thấy rất hứng thú đối với âm giới, không biết âm giới có tồn tại trật tự không, hay là vạn vật âm giới ngơ ngơ ngác ngác, đang chờ đợi luân hồi đến.

Bóng đêm như nước, sóng nước mặt biển lấp loáng, lộ ra cảm giác lạnh lẽo.

Phương Vọng đứng trên bờ biển, ánh mắt nhìn xuyên qua mặt biển, nhìn trộm âm phủ, trong hai con mắt của hắn phản chiếu ra cảnh tượng âm giới.

Âm phủ u ám hơn dương gian, không có mặt trời chiếu sáng, nhưng có mặt trăng treo cao, vong linh bồng bềnh trên mặt đất, ngơ ngơ ngác ngác, tất cả đều không có mục tiêu.

Phương Vọng nhìn hồi lâu, đầy rẫy hoang vu.

Hắn không nhìn thấy bất cứ một trật tự, quy tắc nào, có lẽ là phạm vi hắn nhìn thấy quá nhỏ.

Một đêm trôi qua, Phương Vọng cũng không lập tức bắt đầu tu luyện, mà đi dạo trên đảo Bích U. Nghẹn một nghìn bốn trăm hai mươi năm ở Thiên Cung, hắn có cần phải thả lỏng cho tốt.

Cho dù hần không tu luyện, tốc độ tăng trưởng tu vi của hần cũng nhanh hơn lúc tu luyện trước đó.

Thiên Đạo Chân công sẽ làm cho thân thể của hần tự động tu luyện linh khí thiên địa. Cho dù không khởi động Huyền Dương Thần Kinh, linh khí cũng sẽ tự động chuyển biến thành Huyền Dương linh lực trong cơ thể hần, mà lại không hề ảnh hưởng hần làm bất cứ chuyện gì.

Trong cuộc sống sau này, Phương Vọng thỉnh thoảng sẽ chỉ điểm đám yêu quái dưới tay Tiểu Tử. Những yêu quái kia phát hiện ở bên cạnh Phương Vọng rất dễ chịu, Phương Vọng đi đến chỗ nào, linh khí sẽ tập trung đến đó, hơn nữa còn sẽ chiết xuất linh khí, khiến đám yêu quái rất thích thú. Mới đầu, đám yêu quái không dám tới gần Phương Vọng, dù sao Phương Vọng là chủ nhân của chủ nhân.

Chương 280: Thực lực của Kim Tiêu giáo.

Chương 280: Thực lực của Kim Tiêu giáo.

Sau này, bọn chúng phát hiện thái độ của Phương Vọng đối với chúng rất ảm áp, càng tốt hơn xa Tiểu Tử, thế là lá gan liền lớn lên.

Một ngày này.

Phương Vọng ngồi tĩnh tọa trên đá ngầm ở bờ biển thả câu, bên cạnh đây ngập các loại tiểu yêu quái.

Một con rùa biển xác xanh mở miệng hỏi: “Chủ công, câu cá có gì thú vị chứ. Chúng ta có thể giúp ngài bắt cá, hơn nữa ngài thần thông quảng đại, cá gì mà không câu được.”

Nó là con có năng lực nói chuyện mạnh nhất trong đám yêu. Yêu quái khác chỉ có thể hòa theo, không cách nào nói một chuỗi dài giống như nó vậy.

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói: “Điều ta muốn không phải là kết quả, mà là quá trình hưởng thụ thời gian này.”

Rùa biển xác xanh không hiểu, đang muốn hỏi thêm, nhưng một cái đuôi rắn đã quấn lấy đầu của nó, ném nó ra sau.

“Nhanh chóng tan cho ta, không có chuyện gì chớ quấy rầy công tử, lại để cho ta phát hiện, cẩn thận ta ăn các ngươi đấy!”

Giọng nói của Tiểu Tử truyền đến, dọa đám tiểu yêu quái vội vàng chạy trốn, liên tiếp vào biển.

Tiểu Tử leo đến trên vai Phương Vọng, nó u oán nói: “Công tử, chớ thân thiết với bọn chúng như vậy, thời gian dài, cẩn thận bọn chúng kiêu, gần đây bọn chúng cũng bắt đầu tranh luận với ta.”

Phương Vọng thuận miệng hỏi đáp: “Nghe lời không nhất định có nghĩa là trung thành, làm thế nào để bọn chúng tâm phục khẩu phục đối với ngươi, đây mới là điều ngươi muốn.”

Tiểu Tử thè lưỡi rắn, quay đầu nhìn Phương Vọng, nó nhẹ giọng hỏi: “Nghe lời chẳng lẽ không tốt sao?”

“Nghe lời đương nhiên là tốt, nhưng ngươi suy nghĩ một chút. Nếu ngươi là bọn chúng, chủ tử của ngươi là loại người như vậy, có một ngày, các ngươi lún sâu tuyệt cảnh, chủ tử của ngươi bại, ngươi sẽ trốn, hay ở lại liều chết chiến đấu bảo vệ chủ?”

Nghe tới Phương Vọng tra hỏi, Tiểu Tử vô ý thức muốn nín nọt, nhưng nó rất nhanh ý thức được Phương Vọng cũng không phải đang gõ nó. yêu quái.

Nó lại nghĩ tới thái độ Phương Vọng đối xử với chính mình.

Ban đầu bái vào dưới tay Phương Vọng, nó là bắt đắc dĩ, là vì cầu một đường sống, nhưng ở chung lâu như vậy, tâm tình

của nó sớm đã chuyển biến.

Nó bắt đầu suy tư tại sao lại mình trở nên không thể rời được công tử.

Phương Vọng cười nói: “Người muốn bao nhiêu yêu binh?”

Tiểu Tử chớp chớp mắt, nói: “Bồi dưỡng số lượng một ngàn trước đi đi.”

“Sau này người có ý tưởng gì, muốn đi ra ngoài tự thành lập thế lực sao?”

“Ta cũng không muốn vậy, ta chỉ muốn đi theo công tử, xây dựng yêu quân, chẳng qua là cảm thấy đảo Bích U rất lớn, cần chút thuộc hạ.”

“Thật chứ?”

“Đó là đương nhiên, công tử sớm muộn gì cũng sẽ phi thăng thành tiên, ta phải ôm chặt đùi công tử, hì hì.”

“Người lại rất biết nghĩ, nếu như ta không phi thăng thì sao?”

“Vậy ta làm bạn công tử ngay ở nhân gian, nếu có kiếp sau, chờ ta đầu thai làm người, tiếp tục hầu hạ công tử.”

Phương Vọng đưa tay, vuốt đầu rắn của nó. Dù lời nó nói là thật, hay là nịnh nọt, lời nói này lại khiến Phương Vọng khá vui vẻ.

Sau đó Tiểu Tử bắt đầu hồi ức cảnh tượng lúc mới quen cùng Phương Vọng, một người một yêu kể đến chuyện cũ, máy hát hoàn toàn mở ra.

Tính ra, cả đời này, làm bạn mình lâu nhất chính là con rắn Tiểu Tử này.

Phương Vọng hơi cảm thán trong lòng, âm thầm nghĩ, sau này nếu có biện pháp, thì hẳn sẽ cố gắng giúp Tiểu Tử hóa rồng, cũng không uổng công nó làm bạn hẳn lâu như vậy. ...

Một lần thả lỏng này của Phương Vọng chính là hai năm. Trong hai năm, hẳn du sơn ngoạn thủy, thỉnh thoảng trồng hoa cỏ, dạy bảo tiểu yêu quái. Dù vậy, tu vi của hẳn cũng thuận thế đột phá tới Độ Hư cảnh tầng năm.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi, nhẹ nhõm giống như ăn cơm uống nước.

Một ngày này.

Khúc Tầm Hồn lại tới thăm Phương Vọng một lần nữa. Phương Vọng mở ra trận pháp, để hẳn vào đảo.

Khúc Tầm Hồn đi tới trước mặt Phương Vọng, khom lưng hành lễ, tư thái còn thấp hơn trước đó.

Tin tức Phương Vọng đâm chết Dạ Thương Hải bằng một quyền đã truyền khắp biển cả, hẳn đương nhiên từng nghe nói. Thực lực như thế, hẳn nhất định phải cẩn thận đối đãi.

“Kiếm Quân, Dao Quân Huyền tự mời đại năng trên biển tiến đến luận đạo, ngài có muốn đến không?”

Khúc Tầm Hồn nhẹ giọng hỏi.

Phương Vọng hồi đáp: “Ta không có hứng thú, người tìm đến ta, chính vì chuyện này sao?”

Khúc Tầm Hồn vội vàng giải thích: “Dao Quân Huyền tự và Kiếm Thánh từng là bạn tốt, cho nên ta mới đặc biệt tới để hỏi thăm ngài. Nếu ngài không muốn đi, cũng không phiền phức, ta từ chối nhã nhận giúp ngài. Mặt khác, động tác của Kim Tiêu giáo trên biển càng ngày càng nhiều, ta lo lắng Kim Tiêu giáo sẽ đối phó ngài, cho nên đặc biệt tới để báo cáo tình báo với ngài.”

Phương Vọng nghe xong, hứng thú, hỏi: “Trường Sinh các đã bắt đầu điều tra Kim Tiêu giáo rồi sao?”

Khúc Tầm Hồn gật đầu nói: “Đó là đương nhiên, bất cứ thế lực mới phát nào đều sẽ bị Trường Sinh các điều tra, ta đặc biệt đòi tới tình báo về Kim Tiêu giáo đầy đủ nhất trước mắt vì ngài.”

Nói xong, hắn nâng tay phải lên, dâng lên một mảnh ngọc giản.

Phương Vọng tiếp nhận ngọc giản, tán dương: “Người có lòng.”

“Đây là việc thuộc hạ nên làm, nếu Kiếm Quân không có dặn dò khác, vậy ta rút lui trước.”

Khúc Tầm Hồn cung kính nói, thấy Phương Vọng gật đầu, hắn lập tức hành lễ rồi đi.

Chờ hắn rời đi đảo Bích U, Phương Vọng mới cầm ngọc giản lên. Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với tình báo về Kim Tiêu giáo, vì hắn còn không biết Kim Tiêu giáo mạnh đến mức nào.

Theo thần thức dò vào ngọc giản, lượng lớn tin tức tràn vào trong đầu Phương Vọng.

Tình báo về Kim Tiêu giáo nhiều hơn trong dự đoán của hắn, ước chừng ghi chép gần trăm người, trong đó bao gồm Ma Quân, Chu Tuyết.

Ma Quân, lai lịch không rõ, tu vi không biết, hư hư thực thực là cảnh

Chương 281: Thực lực của Kim Tiêu giáo. (2)

Chương 281: Thực lực của Kim Tiêu giáo. (2)

Chu Tuyết, đệ tử thân truyền của Thái Uyên môn, đệ tử độc truyền của Ma Quân, Huyền Tâm cảnh tầng tám, có được Địa Nguyên bảo linh...

Tào Nhiêm, Đồ Thái Y, Tiêu Cuồng, Dạ Thương Hải... vân vân.

Trong đó, tình báo liên quan tới Dạ Thương Hải được đánh dấu là không rõ sống chết, xem ra Trường Sinh các hoài nghi Dạ Thương Hải chết ở đảo Bích U có tính toán của Thiên tông.

Nhìn về tổng thể, Kim Tiêu giáo quả thực cường đại, tu sĩ đạt tới Độ Hư cảnh vượt qua mười vị, trong đó có bốn người đạt tới Kim Thân cảnh, mà đây cũng không phải toàn bộ thực lực của Kim Tiêu giáo.

Phương Vọng không thể không cảm thán tốc độ phát triển của Kim Tiêu giáo thật nhanh.

Nếu Kim Tiêu giáo ngay từ đầu cứ mạnh như vậy, đã sớm quét ngang Đại Tề, điều này càng thêm xác minh một loại suy đoán nào đó trong lòng Phương Vọng.

Về chuyện tu vi của Chu Tuyết mới Huyền Tâm cảnh tầng tám, Phương Vọng không tin, hấn trực tiếp đánh dấu ngang bằng tu vi của Chu Tuyết và Ma Quân.

Đại Thừa, là cảnh giới phía trên Kim Thân cảnh!

Cho dù ở trên biển, cũng rất khó nhìn thấy tu sĩ Đại Thừa. Đạt tới tầng cảnh giới này, gần như đã đến tình trạng biết thiên mệnh, nhưng Đại Thừa cảnh cũng không phải là đỉnh điểm của nhân gian. Thông qua số tầng công pháp của Huyền Dương Thần Kinh, Phương Vọng đã biết được đằng sau còn có mấy tầng đại cảnh giới nữa.

Xem xong, Phương Vọng thiêu hủy ngọc giản.

Kim Tiêu giáo và Chu Tuyết phát triển nhanh như vậy, hắn cũng không thể lười biếng.

Phương Vọng chuẩn bị nghiêm túc tu luyện, hắn đi đến trên sàn gỗ trước hồ linh nhãn, bắt đầu đả tọa vận công.

Theo hắn bắt đầu nạp khí tu luyện, quanh thân sinh ra sóng gió có thể thấy được bằng mắt trần. Linh khí bàng bạc tràn vào trong cơ thể hắn, dần dần, bầu trời trên đỉnh đầu hắn xuất hiện luồng khí xoáy, ngay cả biển mây đều xoay tròn theo.

Toàn bộ sinh linh trên đảo không khỏi quay đầu.

Triệu Chân đang tưới nước cho hoa cỏ quay đầu nhìn lại, âm thầm giác này...”

Từ sau khi Phương Vọng sáng tạo ra Thiên Đạo Chân công, Triệu Chân cũng không dám tới gần Phương Vọng. Hắn có loại cảm xúc kính sợ không nói rõ được cũng không tả rõ được. Loại tâm tình này là bản năng, còn mãnh liệt hơn cảm giác bị Tiểu Tử áp bách.

Triệu Chân cố gắng bỏ qua ý nghĩ khác, tiếp tục tưới nước.

Bất tri bất giác, hắn đã thành thói quen cuộc sống như vậy. Đặt ở trước khi tu tiên, chính hắn cũng không dám nghĩ mình sẽ hài lòng cuộc sống như vậy.

Dưới trời xanh, từng tòa đảo nổi trôi trên mặt biển, cao thấp không đồng nhất, còn có thác nước chảy xuống từ chỗ cao của đảo nổi, thanh thế to lớn.

Phương Hàn Vũ ngồi tĩnh tọa trên vách đá của một tòa đảo nổi, bên cạnh chính là thác nước, hơi nước đầy trời, vây quanh người hắn.

Giờ phút này, hắn đang nhắm mắt lại, cầm một thanh kiếm trong tay. Dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, thanh kiếm này như

ẩn như hiện, đúng là bảo linh của hần, ngưng tụ thành từ kiếm khí của Kiếm Thánh.

“Phương sư huynh, có một nữ tử tên Chu Tuyết đến bái kiến người, người có quen biết không?”

Lệnh bài bên hông Phương Hàn Vũ vang lên một âm thanh.

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ mở mắt, cầm lấy lệnh bài, nói: “Ta biết, để nàng lên đây đi.”

Hần đứng dậy, vỗ vỗ áo bào, đưa mắt nhìn lại, muốn nhìn Chu Tuyết ở phương hướng nào.

Không bao lâu sau, Chu Tuyết mặc áo đỏ, đội mũ rộng vành thao túng mây mà đến, phía trước có một nam tu sĩ dẫn đường.

Nhìn thấy thật sự là Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ lộ ra nụ cười. Đội Chu Tuyết rơi xuống đất, hần mời Chu Tuyết đi tới ngồi trước bàn đá dưới tàng cây.

Hần vừa rót trà cho Chu Tuyết, vừa nói: “Sao người lại tới đây?”

Nhiều năm sau khi tách ra cùng Phương Vọng, hần một thân một mình bái vào một phương giáo phái, thời gian lâu dài, khó tránh khỏi sẽ nhớ nhung người thân.

Chu Tuyết gỡ xuống mũ rộng vành, lộ ra gương mặt tinh xảo mà lãnh diễm, khóe miệng nàng khẽ cong lên. Nàng cười nói: “Sự vụ Thái Uyên môn đã được sắp xếp thỏa đáng, ta đương nhiên phải tự tranh thủ cơ duyên, Phương Hàn Vũ hỏi: “Người có từng gặp Phương Vọng không? Hần nhất định rất nhớ người.”

Chu Tuyết liếc mắt nhìn hần, nói: “Người cũng nhận được truyền thừa của Kiếm Thánh, hần là biết được Hoàng tử Kiếm Quân chính là hần. Hần bây giờ uy phong, ta làm gì đi gặp

hắn, chỗ ta có một cơ duyên, thích hợp với kiếm tu, người có mong muốn đi không?”

Phương Hàn Vũ nghe xong, đột nhiên hiểu kì, hỏi: “Cơ duyên gì?”

Hắn không biết Chu Tuyết là người sống lại, nhưng từ khi bước lên con đường tu tiên, hắn và con cháu Phương phủ tử đệ đã được Chu Tuyết chăm sóc rất nhiều. Tuyết đại đa số cơ duyên của hắn đều do Chu Tuyết cung cấp tình báo manh mối. Trong lòng hắn, Chu Tuyết có lẽ không mạnh bằng Phương Vọng, nhưng Chu Tuyết nhất định hiểu biết nhiều hơn Phương Vọng.

Nghe thấy Phương Hàn Vũ hỏi thăm, Chu Tuyết lấy ra một ngọn đèn dầu. Ngọn lửa trong đèn chập chờn, phảng phất lúc nào cũng có thể dập tắt.

“Tạo nên Kiếm Hồn, Kiếm Hồn tương đương với bảo linh bản mệnh. Nhìn chung kiếm tu trong thiên hạ, người có thể đạt được Kiếm Hồn, đã ít lại càng thêm ít, mà Kiếm Hồn này càng là tuyệt phẩm, ngàn năm hiếm thấy.”

Chu Tuyết nói khẽ.

Phương Hàn Vũ nhận ra chiếc đèn dầu này. Nó có thể chế tạo cấm chế vô hình, ngăn cách nhìn trộm, mỗi lần Chu Tuyết tìm hắn nói chuyện, đều sẽ lấy ra chiếc đèn này.

Hai chữ “Kiếm Hồn” đã khiến Phương Hàn Vũ động lòng không thôi.

“Ở đâu? Làm sao để có được?”

Phương Hàn Vũ truy hỏi.

Chu Tuyết lộ ra nụ cười, ánh mắt tràn ngập trêu tức, nói: “Cơ duyên này rất nguy hiểm, một khi thành công, người sẽ

duyên danh thiên hạ, kiếm tu trong thiên hạ ắt coi người là kẻ địch chung.”

Phương Hàn Vũ nói: “Không quan trọng, con đường tu hành, vốn là tranh cùng người,

Chu Tuyết gật đầu, tán thưởng nói: “Người lại ngộ ra rồi. Nếu người không đi, đừng nói là đuổi kịp Phương Vọng, e rằng sẽ bị Phương Tử Canh vượt mặt.”

Chương 282: Tạo nên Kiếm Hồn, Chúc Hoàng.

Chương 282: Tạo nên Kiếm Hồn, Chúc Hoàng.

Phương Hàn Vũ nghe xong, không khỏi hiếu kì hỏi: “Tình huống Tử Canh bây giờ thế nào? Thu hoạch được cơ duyên thế nào rồi?”

Chu Tuyết nâng chén trà lên, chậm chậm nói: “Tiểu tử này còn hung ác hơn cả người, vì trường sinh, thay thế gân cốt, chịu đựng nỗi đau đớn sống không bằng chết. Hơn nữa, công pháp hẩn tu luyện còn là công pháp khó khăn nhất trên đời.”

Phương Hàn Vũ không khỏi nhú mày, hẩn không sợ bị Phương Tử Canh vượt qua, chỉ là lo lắng cho Phương Tử Canh.

“Được rồi, lời kế tiếp, người phải nhớ kỹ, cơ duyên lần này, chính người phải đi tranh thủ. Một vài tình báo máu chốt, người không thể qua loa.”

Chu Tuyết nghiêm mặt nói.

Phương Hàn Vũ lấy lại tinh thần, trịnh trọng gật đầu. ...

Đảo Bích U gần cách với đời, ba năm vội vàng trôi qua, Phương Vọng đột phá tới Độ Hư cảnh tầng sáu.

Chín mươi chín tuổi đã có thể đạt tới Độ Hư cảnh tầng sáu, hẩn rất có hi vọng thành tựu Kim Thân cảnh trước một trăm

hai mươi tuổi. Tốc độ như vậy đã vượt qua vị thiên tài có được Thiên Nguyên bảo linh của Thiên tông rồi.

Trên tu hành tạm thời không có nhu cầu, Phương Vọng cũng không có ý nghĩ rời đảo, chuẩn bị một mực tu luyện tới khi đột phá Kim Thân cảnh rồi lại nói.

Hắn từng thử dùng lệnh bài đại đệ tử của Thái Uyên môn truyền lời cho Thái Uyên môn, kết quả thất bại. Từ sau khi đi tới trên biển, rời xa Đại Tề, lệnh bài này đã mất đi tác dụng.

Một ngày này, Phương Vọng dành thời gian chỉ điểm thân pháp cho đám yêu quái. Mặc dù những yêu quái này còn chưa hóa hình, nhưng trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, linh trí thấp nhất cũng như thiếu niên mười hai tuổi, có thể nghe hiểu hắn nói gì.

Nhìn những tiểu yêu quái này ngã trái ngã phải, thỉnh thoảng đụng vào nhau, nụ cười trên mặt Phương Vọng chưa từng ngừng lại.

Tiểu Tử nằm trên tảng đá lớn bên cạnh, nhìn Phương Vọng. Nó gật gù đắc ý, nghĩ mãi mà không rõ, đây là có ý gì?

Àm!

Một tiếng nổ động trời tiếng truyền đến từ phía tây, đến từ bên ngoài liếc mắt nhìn, ánh mắt xuyên thấu sương mù cuộn cuộn, nhìn thấy tình huống nơi chân trời.

Chỉ thấy một con quái vật khổng lồ lơ lửng ở phía cuối mặt biển. Đó là một con cá voi khổng lồ, dài đến trăm trượng, thân thể hùng tráng, giống như một ngọn núi cao.

Phương Vọng nheo cặp mắt lại. Hắn nhìn thấy dưới thân cá voi khổng lồ có một nam tử ở trần, hai cánh tay hắn giơ cao cá voi khổng lồ. Cái đuôi của cá voi khổng lồ còn đang lay động, nó muốn giãy giụa, nhưng không cách nào tránh thoát hai tay của hắn.

Giờ phút này, nam tử thân trần đang nhìn về phía đảo Bích U, hần bỗng nhiên ném cá voi khổng lồ về phía Phương Vọng.

Trong chốc lát, Phương Vọng biến mất ở chỗ cũ. Ngay sau đó, Tiểu Tử và đám yêu đã thấy sương mù trên mặt biển phía trước bỗng nhiên bị tách ra một lỗ hổng lớn, thị giác đánh vào cực mạnh, dọa bọn chúng run lên toàn thân. Khi mở mắt lần nữa, bọn chúng đã thấy một con cá voi khổng lồ bay tới.

Còn chưa chờ bọn chúng kịp phản ứng, con cá voi khổng lồ kia chợt dừng lại giữa không trung. Bọn chúng nhìn kỹ lại, trông thấy bóng dáng Phương Vọng.

Là Phương Vọng đè lại cá voi khổng lồ, nhưng thân hình của hần trước mặt cá voi khổng lồ có vẻ rất nhỏ bé.

Tay phải Phương Vọng thi triển Cầm Thiên chương, một tay bắt cá voi khổng lồ. Hần nhẹ nhàng vung lên, đưa cá voi khổng lồ vào trong biển cả xa xa, bọt nước bắn lên cao đến mấy trăm trượng, cực kỳ tráng lệ.

Sau đó, Phương Vọng nhìn về phía phương xa nam tử thân trần. Người nọ có thân xác cường tráng, chỉ nhìn cơ bắp, đã có thể cảm nhận được lực lượng kinh khủng. Tướng mạo hần cuồng dã, lúc nhếch miệng cười lộ ra hai cái răng nanh bén nhọn, tóc dài tùy ý phát phối.

Yêu!

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Các hạ đang tìm chết sao?”

Hành vi khiêu khích của đối phương không tồn tại hiệu lực, cho dù là hiệu lực, Phương Vọng cũng muốn làm cho hần ăn chút đau khổ!

“Người chính là Hoàng tặc Kiếm Quân à?”

Nam tử thân trần nhẹ răng cười hỏi.

Phương Vọng nâng tay phải lên, ngưng tụ ra Thiên Cung kích, rất lâu không dùng bảo linh này, nên để nó thấy chút máu. phần, thân thể run lên. Hắn liếm miệng một cái, cười nói: “Nhớ kỹ, bản vương tên là Chúc Viêm, nghe nói ngươi đâm chết Dạ Thương Hải bằng một quyền, bản vương muốn lĩnh giáo năm đâm của ngươi!”

“Làm càn!”

Một tiếng hét to truyền đến, chỉ thấy một luồng sáng trắng nhanh chóng đến, cấp tốc cản giữa Phương Vọng và Chúc Viêm. Luồng sáng trắng tiêu tán, bóng dáng Lâm Nhai chân nhân đã hiện ra.

Lâm Nhai chân nhân xoay người đối mặt Chúc Viêm, sắc mặt lạnh buốt, lạnh giọng nói: “Chúc Viêm, nơi đây chính là hải vực Thiên tông quản hạt, ngươi đừng nghĩ đến chuyện gây sự, nếu không chó trách ta không nhớ tình cảm với phụ thân!”

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích, trong lòng kinh ngạc.

Thiên tông không phải là chính đạo trăm yêu trừ ma sao, sao lại dính dáng quan hệ với yêu?

Lúc trước Phương Vọng còn tưởng rằng tên này là đại vương của Yêu cung, cũng chuẩn bị ra tay giết.

Chúc Viêm vẫn cười như cũ, cười đến tàn nhẫn, nói: “Tiền bối, Dạ Thương Hải chính là sư đệ của ngươi, hắn chết trong tay Hoàng tử Kiếm Quân, ngươi thật sự không đau lòng chút nào sao?”

Lâm Nhai chân nhân mặt không cảm xúc: “Dạ Thương Hải gieo gió gặt bão, ngươi chó có báo thù cho hắn, việc này không liên quan gì với ngươi.”

“Ta cũng không muốn báo thù cho hắn, ta thật sự muốn thử sự lợi hại của Hoàng tử Kiếm Quân một chút. Hiên Viên Tín mạnh thật đấy, nhưng lực lượng kém một chút hứng thú, đánh

với hắn không có ý nghĩa, là hắn biết trốn. Tiền bối, tránh ra, hôm nay ta nhất định phải đo sức một phen với Hoàng tự Kiếm Quân!”

Chúc Viêm lạnh giọng nói.

Lâm Nhai chân nhân nhú mày.

Phương Vọng mở miệng nói: “Lúc trước khi mua đảo Bích U lúc, Thiên tông đã từng hứa hẹn với ta, không cho phép để bất luận kẻ nào đến quấy rầy ta.”

Chương 283: Tạo nên Kiếm Hồn, Chúc Hoàng. (2)

Chương 283: Tạo nên Kiếm Hồn, Chúc Hoàng. (2)

Nghe vậy, Lâm Nhai chân nhân đưa tay, ngưng tụ ra một cái hồ lô màu trắng trong lòng bàn tay, khí thể của hắn đột nhiên biến đổi, dù là Phương Vọng cũng không khỏi nhướn mày.

Khí thể thật là mạnh, đã vượt qua cả Dạ Thương Hải!

Phương Vọng âm thầm nghĩ tới. Trước khi luyện thành Thiên Đạo Chân công, nếu hắn là địch với Lâm Nhai chân nhân, đoán chừng muốn đánh chết Lâm Nhai chân nhân cũng không phải một chuyện chuyện dễ.

Thấy Lâm Nhai chân nhân làm thật, Chúc Viêm bĩu môi, nói: “Tiền bối, không ngờ tới người lại che chở một người ngoài như thế, không phải là Dạ Thương Hải căn bản không chết, Hoàng tự Kiếm Quân thay người giữ lại một mạng cho Dạ Thương Hải?”

Lâm Nhai chân nhân híp mắt nói: “Đừng hồ ngôn loạn ngữ, người mau chóng rời đi, không nên quấy nhiễu Hoàng tự Kiếm Quân tu hành!”

Chúc Viêm dỗi ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng sau lưng Lâm Nhai chân nhân, hô: “Này, Hoàng tự Kiếm Quân,

nếu người hiện tại không có lòng tin, thì không sao, chờ người mạnh lên, có thể tìm ta bất cứ lúc nào, ta vĩnh viễn phụng bồi.”

Dứt lời, hắn xoay người muốn rời đi.

“Chậm đã.”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, gọi lại Chúc Viêm, khiến Chúc Viêm hưng phấn xoay người, tràn ngập ý chí chiến đấu nhìn về phía Phương Vọng.

Lâm Nhai chân nhân nghiêng người, nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Kiếm Quân, chớ có để ý tới hắn. Kẻ này ý vào phụ thân hắn là Chúc Hoàng, tùy ý làm bậy, làm gì chấp nhặt với hắn.”

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Chúc Hoàng kia là cảnh giới gì?”

Lâm Nhai chân nhân cau mày nói: “Năm trăm năm trước đã chứng đạo Đại Thừa cảnh, là Yêu Hoàng tiếng tăm lừng lẫy của biển Nam Quỳnh.”

Đại Thừa?

Phương Vọng nhìn về phía Chúc Viêm, nói: “Khiêu chiến ta, có thể sẽ chết. Người suy nghĩ cho kỹ càng, vì nếu người chết rồi, phụ thân người không chừng muốn báo thù cho người. Đến lúc đó phụ tử các người gặp nhau ở Hoàng Tuyền, chỉ bởi vì người lỡ mồm khiêu khích ta, há không đáng tiếc sao?” Lâm Nhai chân nhân kinh ngạc nhìn về phía Phương Vọng.

Thật ngông cuồng!

Hắn muốn nói lại thôi, muốn khuyên Phương Vọng, lại sợ làm mất mặt Phương Vọng, khiến Phương Vọng càng thêm phần nộ.

“Tốt! Rất tốt!”

Chúc Viêm hết giận, hấn cắn răng nói: “Lâm Nhai tiền bối, người hãy nghe cho kỹ. Trận đấu hôm nay giữa ta và Hoàng tử Kiếm Quân không liên quan đến nhân quả khác, nếu ta chết rồi, nói cho phụ thân ta, không cần báo thù cho ta, là ta gieo gió gặt bão!”

Lời vừa dứt, yêu khí cuộn cuộn phát ra từ trong cơ thể hấn, bá khí lạnh lạnh.

Phương Vọng nhìn về phía Lâm Nhai chân nhân, hỏi: “Thiên tài trên biển cũng không nào như thế sao?”

Lâm Nhai chân nhân lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hấn ôm quyền hành lễ, nói: “Mong rằng Kiếm Quân đừng...”

Âm!

Hấn còn chưa nói xong, một luồng khí thể kinh khủng đập vào mặt, một vệt sắc lạnh lướt qua từ bên cạnh hấn, sóng gió mạnh mẽ thổi mái tóc dài của hấn phát phới, hai mắt của hấn trừng lớn, không thể tin được mà nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng duy trì tư thế ném Thiên Cung kích, sắc mặt lạnh buốt, Lâm Nhai chân nhân thấy ánh mắt kia đều cảm thấy căng thẳng.

Lâm Nhai chân nhân bàn vội vàng xoay người nhìn lại, hấn đã không cảm giác được khí thể của Chúc Viêm.

Chỉ thấy Thiên Cung kích treo trước mặt Chúc Viêm, mũi kích cách chóp mũi của hấn không đến năm centimet. Khí thể kinh khủng làm tóc dài của hấn bay loạn, gương mặt vỡ ra giống như mặt đá rạn nứt, khe hở xen kẽ nhau, từng tia từng tia máu tươi tuôn ra. Trong khoảnh khắc, hấn máu me đầy mặt, mà đôi mắt của hấn mở lớn đến cực lớn, đồng tử chấn động, bên trong phản chiếu Thiên Cung kích.

Khí thể của Chúc Viêm đã bị cưỡng ép xua tan, yêu khí tiêu tan như sương, toàn thân hấn run rẩy, cực kỳ sợ hãi.

Giờ khắc này, hấn mất đi sự kiệt ngạo, cuồng vọng lúc trước, cả người ngơ ngác giữa không trung, đầu óc trống rỗng.

Thiên địa yên tĩnh!

Tiểu Tử thấy cảnh này, thở dài một hơi. Khí tức của Chúc Viêm làm nó Tiểu yêu quái khác không nhìn thấy cảnh tượng xa như vậy, nhưng chúng nó có thể nhìn thấy biển mây phía chân trời bị xé nứt thành hai nửa, càng hùng vĩ hơn. Một cảnh này in dấu thật sâu trong lòng chúng nó.

Lâm Nhai chân nhân quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, vội vàng nói: “Kiếm Quân, chớ có giết hấn, coi như ta cầu xin người!”

Nếu tu sĩ Thiên tông nhìn thấy, tất nhiên không thể tin được. Tông chủ cao cao tại thượng trong mắt bọn họ vậy mà lại ăn nói khập nép đối với một người như thế.

Phương Vọng nói với nét mặt đậm mạc: “Người vốn đã nợ ta một món nợ ân tình của ta, lại nợ nữa, thì trả thế nào?”

Lâm Nhai chân nhân nghe vậy, cắn răng nói: “Vậy thì nợ ngài hai chuyện, chỉ cần ta có thể làm được, ngài cứ việc sai khiến!”

Phương Vọng không nhìn hấn, nhìn về phía Chúc Viêm, nói: “Tiểu yêu, ngươi muốn sống không?”

Lời nói này rõ ràng truyền vào trong tai Chúc Viêm, làm hấn đột nhiên tỉnh táo lại, bên tai hấn chỉ còn tiếng tim đập mãnh liệt như trống trận của chính mình.

Hấn vô ý thức há mồm, muốn cầu xin tha thứ.

Lời cầu xin tha thứ vừa tới bên miệng, Chúc Viêm lại nhin xuống.

Hấn từ nhỏ đã kiêu ngạo, cho dù đôi mắt phụ thân, cũng chưa từng hèn mọn như thế...

Giờ phút này, Lâm Nhai chân nhân cũng ở đó nhìn hấn, dùng ánh mắt ra hiệu hấn cúi đầu, nhưng ánh mắt hấn như là hai thanh đao đâm thật sâu, đau nhói trái tim Chúc Viêm.

Nhưng Thiên Cung kích còn treo ở trước mặt hấn, mũi nhọn đáng sợ kia làm hấn không dám nói ra ba chữ “Ta không phục”.

Hồi tưởng lại thể nghiệm đáng sợ lúc trước, trái tim Chúc Viêm vẫn vì đó mà run rẩy.

“Xem ra ngươi không muốn cúi đầu, đã như vậy, thì chịu chết đi!”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, ngôn ngữ lạnh lùng. Lời vừa dứt, Thiên Cung kích rung động, dọa Chúc Viêm vội vàng hô:

“Ta muốn sống! Ta sai! Ta phục rồi!”

Chúc Viêm nói xong, há mồm thở dốc, máu tươi trên mặt không ngăn được mà chảy xuống, giờ phút này hấn không hề có tư thái kiêu ngạo như lúc trước.

Chương 284: Chim đại bàng, phi thăng giả.

Chương 284: Chim đại bàng, phi thăng giả.

Hấn xác định Phương Vọng thực sự có can đảm giết hấn!

Chớ nhìn lúc trước hấn ngông cuồng như vậy, không đề ý đến sinh tử, trên thực tế, hấn căn bản chưa từng trải qua nguy hiểm sinh tử. Nửa đời trước của hấn xuôi gió xuôi nước, kẻ địch gặp được đều bị hấn tàn nhẫn giết chết. Đừng nói đến nguy hiểm sinh tử, hấn thậm chí chưa từng chịu nhục nhã.

Lúc này, Thiên Cung kích bỗng nhiên rút về, cấp tốc rơi vào trong tay Phương Vọng.

Chúc Viêm, Lâm Nhai chân nhân nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt của hai người không đồng nhất, nhưng đều cảm thấy sợ hãi vì thực lực của Phương Vọng.

Bọn họ rút cuộc hiểu được tại sao Dạ Thương Hải lại bại.

Chúc Viêm càng cảm nhận được tâm cảnh của Dạ Thương Hải lúc đối mặt với Phương Vọng. Kiêu ngạo gì, mặt mũi gì, đều không để ý tới, sau khi sống sót, trong lòng bọn họ chỉ có may mắn, hồi hận.

Phương Vọng nhìn về phía Lâm Nhai chân nhân, cười nói: “Ta sẽ không tiến, cáo từ.”

Nói xong, hắn ôm quyền hành lễ với Lâm Nhai chân nhân, Lâm Nhai chân nhân vội vàng đáp lễ.

Phương Vọng không nhìn Chúc Viêm, xoay người nhanh chóng bay về đảo Bích U. Ngay sau đó, sương mù xung quanh đảo Bích U tụ lại một lần nữa, che đậy đảo Bích U.

Chúc Viêm cứ ở chỗ cũ, ngơ ngác nhìn đảo Bích U.

Lâm Nhai chân nhân bay tới trước mặt hắn, thở dài một tiếng, nói: “Thiên hạ này rất lớn, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, phụ thân ngươi cũng không phải kẻ mạnh nhất, luôn có người không nể mặt phụ thân ngươi. Sau này, ngươi chớ có làm việc lỗ mãng, không phải mỗi một lần đều có thể may mắn như thế đâu.”

Hắn nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của Chúc Viêm, đột nhiên cảm thấy đây là chuyện tốt.

Hắn và Chúc Hoàng chính là bạn sinh tử, hắn xem như nhìn Chúc Viêm lớn lên, đương nhiên hi vọng Chúc Viêm có thể trở nên càng tốt hơn.

Chúc Viêm hít sâu một hơi, hỏi: “Tiền bối, Kiếm Quân và phụ thân ta, ai mạnh hơn?” cũng không hề đánh thật, thực lực

của vị Kiếm Quân này tuyệt không phải chỉ Hoàng tự. Người phải suy nghĩ Kiếm Thánh ngày xưa là nhân vật bậc nào, thậm chí có thể chiến thắng binh quân Huyền tự, đạt được Hoàng tự Kiếm Quân lệnh từ trong tay Kiếm Thánh, thực lực của vị Kiếm Quân này thâm sâu khó dò, sau này chưa chắc không thể làm binh quân Địa tự.”

Chúc Viêm nghe mà hoảng hốt không thôi. Hắn máu me đầy mặt, còn đang dư vị cảm nhận lúc trước, chỉ ngấm lại thôi, hắn đã không nhận được sợ hãi.

“Đi thôi.”

Lâm Nhai chân nhân đi sát qua Chúc Viêm, nhưng khi hắn bay ra ngoài xa mười trượng, lại không cảm nhận được khí tức của Chúc Viêm xê dịch, hắn không khỏi quay đầu, nhú mày nhìn về phía Chúc Viêm.

Chỉ thấy Chúc Viêm run rẩy toàn thân, hai tay nắm thành quả đấm.

“Tiền bối, người trở về đi, ta muốn ở lại!”

“Cái gì? Người điên rồi sao?”

Lâm Nhai chân nhân đột nhiên nổi giận, sao tiểu tử này lại cứ thích đâm đầu vào như vậy?

Chúc Viêm không quay đầu lại mà nói: “Ta không phải muốn tìm chết, ta muốn báỉ hắn làm sư phụ. Chiêu hắn ném ra trường kích lúc trước, là sức lực thuần túy làm nên được, ta có thể cảm giác được thể xác của hắn cực mạnh, tuyệt đối là thể xác mạnh nhất ta từng gặp, thậm chí còn mạnh hơn cả phụ thân ta. Ta nhất định phải báỉ hắn làm sư phụ!”

Dứt lời, hắn bay đi về phía đảo Bích U.

Lâm Nhai chân nhân nhìn hắn chằm chằm.

Chúc Viêm bay tới trước sương mù, cao giọng hô: “Tiền bối, ta muốn bái ngài làm sư phụ, ta nguyện hầu hạ ngài, mong rằng ngài có thể cho ta một cơ hội!”

Bên trong Đảo Bích U không có âm thanh của Phương Vọng truyền ra, Chúc Viêm cũng không vội. Hắn lắc mình biến hoá, hóa thành một con chim đại bàng khổng lồ, toàn thân mọc đầy lông vũ màu đen, quỳ xuống trên mặt biển. Thân thể nó hùng tráng uy vũ, nhìn từ đằng xa giống như một con sư tử đen to lớn chiếm giữ trên biển.

Lâm Nhai chân nhân thấy thế, lông mày nhíu chặt giãn ra, hắn cười cười, xoay người đi chỗ khác.

Đúng lúc này, rất nhiều Thiên tông đệ tử chạy đến, khí thế của Phương Vọng cùng Chúc Viêm trước đó thực sự là quá mạnh, kinh động Thiên tông. Một bên khác.

Bên trong đảo Bích U.

Tiểu Tử tiến đến trước mặt Phương Vọng, hỏi: “Công tử, người sẽ thu hắn sao?”

Phương Vọng ngồi bên rìa sàn gỗ, nhắm mắt lại, nói: “Xem hắn có thể quỳ bao lâu trước đây.”

Không nghĩ tới Chúc Viêm đúng là một con chim đại bàng, chân thân lại rất tuần tú.

Nhưng tên này mạo phạm hắn, còn muốn bái hắn làm sư phụ, quả thực là si tâm vọng tưởng.

Phơi hắn một khoảng thời gian trước rồi nói!

Phương Vọng tiếp tục tu luyện. Hắn phát hiện cường giả Kim Thân cảnh mình gặp phải càng ngày càng nhiều, hắn nhất định phải đạt tới tầng cảnh giới này sớm, tránh cho mất mặt.

Tiểu Tử không quấy rầy hắn nữa, xoay người rời đi.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, Chúc Viêm nằm sấp trên mặt biển không nhúc nhích, giống như tượng đá. Cho dù bão tố có đến, cuồng phong mưa rào đánh lên thân hắn, hắn vẫn không nhúc nhích một chút nào như cũ, mặc cho sóng biển quay cuồng.

Hai năm thoáng qua đã qua.

Chương 285: Chim đại bàng, phi thăng giả. (2)

,

Tin tức liên quan tới chuyện Chúc Viêm khiêu khích Hoàng tặc Kiếm Quân, sau khi bị dạy dỗ muốn bái Hoàng tặc Kiếm Quân làm sư phụ đã truyền khắp Thiên tông, thậm chí còn truyền ra trên biển.

Chúc Viêm chính là con trai của Chúc Hoàng, huyết mạch đặc thù, lại là thiên tài đứng đầu đương thời. Thiên chỉ kiêu tử như vậy mà quỳ lạy Hoàng tặc Kiếm Quân, khiến cho rất nhiều tu sĩ đi tới xung quanh đảo Bích U xem náo nhiệt, nhưng bọn họ không dám mạo phạm Chúc Viêm, chỉ dám quan sát từ xa.

Đảo Bích U, bờ biển.

Tiểu Tử, Triệu Chân đang nhìn bóng dáng to lớn bên ngoài sương mù, Tiểu Tử không nhịn được chế nhạo: “Tên này không phải ngu rồi đấy chứ?”

Triệu Chân cười ha hả nói: “Đương nhiên là không, một kích lúc trước của chủ nhân suýt nữa hù chết hắn, hắn có thể ngu được sao?”

Tiểu Tử thè lưỡi răn, hỏi: “Người nói đi, nhờ đâu công tử muốn thu hắn, thì làm sao bây giờ?”

Chương 285: Chim đại bàng, phi thăng giả. (2)

Triệu Chân hỏi ngược lại: “Người không thích sao?”

“Khí tức của hắn làm ta rất không thoải mái.”

“Vậy nói rõ huyết mạch của hắc không đơn giản, dù sao người có được huyết mạch Chân Long, có thể làm cho Chân Long không thoải mái, tư chất của hắc không yếu đâu. Nếu là như vậy, hắc quả thực rất có thể bái vào dưới trướng chủ nhân.”

“Thật sao?”

Tiêu Tử đột nhiên khó chịu.

Triệu Chân cười ha hả nói: “Thật ra đây là một cơ hội đối với người.”

Tiêu Tử nhìn về phía hắc, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Triệu Chân ý vị sâu xa nói: “Sở dĩ chủ nhân không thu hắc, có lẽ là đang chờ người xuất thủ. Người suy nghĩ một chút đi, tên này khiêu khích chủ nhân, chủ nhân sao có thể thu hắc làm đồ đệ được. Lan truyền ra ngoài, thế nhân sẽ đối đãi chủ nhân thế nào? Nhưng chủ nhân không cự tuyệt hắc, chứng tỏ có lẽ chủ nhân cảm thấy rất hứng thú đối với thực lực và tư chất hắc, nếu người có thể chủ động lôi kéo hắc, thu hắc làm thuộc hạ, chủ nhân lại chỉ điểm hắc tu hành, như vậy thì chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao?”

“Người có được một yêu tướng mạnh mẽ, chủ nhân có được một quân cờ không tệ. Việc này lan truyền ra ngoài, nhất định làm uy danh của chủ nhân lan xa, mà Chúc Viêm thì được chủ nhân chỉ điểm, chỉ cần có thể mạnh lên, hắc tất nhiên sẽ không để ý thân phận thế nào.”

Tiêu Tử nghe xong, không khỏi trợn to mắt rần, truy hỏi: “Thật chứ?”

Triệu Chân cười nói: “Giả, tâm tư của chủ nhân, người và ta há có thể phỏng đoán, nhưng cho dù thật hay giả, nếu người có thể thu phục Chúc Viêm, đối với chủ nhân, không có bất cứ chỗ xấu nào, chỉ có chỗ tốt thôi.”

Tiểu Tử lâm vào suy tư.

Ngày đó, Tiểu Tử bèn dẫn Triệu Chân ra biển, tiến đến thu phục Chúc Viêm.

Nào biết Chúc Viêm khít mũi coi thường, mở ra một con mắt đại vàng, bề nghề bọn họ, nói: “Người thì tính là thứ gì, cũng xứng làm chủ của ta? Người đạt tới Kim Thân cảnh trước rồi nói sau!”

Tiểu Tử tức hồn hển, bắt đầu chửi ầm lên, làm Chúc Viêm tức giận đến quá sức, nhưng trở ngại mặt mũi Phương Vọng, hấn không dám ra tay, chỉ Hai con yêu triển khai một trận chiến mắng nhau kinh thế hãi tục trên biển.

Tiểu Tử chết sống không nhận thua, Chúc Viêm thì đã ghen quá lâu rồi.

Một lần mắng nhau này, chính là năm ngày năm đêm, Triệu Chân đều sắp ngủ mất.

“Thật đủ náo nhiệt.”

Một tiếng cười khẽ truyền đến, dọa Tiểu Tử, Chúc Viêm, Triệu Chân quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử áo đỏ chẳng biết lúc nào đã xuất hiện trên không trung phía sau bọn họ.

Tiểu Tử trừng lớn mắt rần, dùng giọng hơi khàn khàn hỏi: “Sao người lại tới rồi?”

Chúc Viêm âm thầm kinh hãi, vậy mà hấn không phát hiện ra đối phương tới gần.

Ở khoảng cách như thế, nếu đối phương muốn đánh lén hấn, rất có thể sẽ thành công.

Nữ tử áo đỏ ngửa đầu, lộ ra một gương mặt kiêu diễm dưới mũ rộng vành. Nàng nhìn xuống Tiểu Tử, cười nói: “Đến thăm phu quân nhà ta, có vấn đề gì sao? Các người tiếp tục mắng đi, ta vào trước.”

Dứt lời, Chu Tuyết bay vào bên trong sương mù.

Tiểu Tử tức giận đến toàn thân phát run.

Chúc Viêm không nhịn được hỏi: “Nàng là đạo lữ của Kiếm Quân à?”

Tiểu Tử trừng mắt mắg: “Nàng không phải, nàng là một nữ nhân xấu, ta khuyên ngươi cẩn thận một chút, đừng chọc đến nàng, nàng xuống tay rất ngoan độc đấy!”

Triệu Chân hiểu kì, Chu Tuyết lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa, vừa rồi hẳn chú ý tới nét mặt của Chúc Viêm.

Nàng lại có thể làm Kim Thân cảnh chấn động...

Triệu Chân lại nghĩ tới một số việc, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

....

“Thế nào, toà đảo này của ta coi như không tệ chứ?”

Phương Vọng đứng trước mặt Chu Tuyết, đưa tay chỉ những lâu các và núi non sau lưng, cười hỏi, giọng điệu khó nén đắc ý.

Chu Tuyết gật đầu nói: “Quả thật không tệ, ngươi cũng thật chịu chỉ, chắc hẳn giá cả cực cao phải không.”

Phương Vọng cười nói: “Dù sao ta không cần linh đan diệu dược, thiên nếu ngươi muốn tu luyện, có thể đến bất cứ lúc nào, ở bao lâu cũng không có vấn đề gì.”

Chu Tuyết đi thẳng về phía trước, đi đến bên rìa sàn gỗ, nhìn xuống hồ linh nhãn, nàng nói khẽ: “Con chim đại bàng kia không đơn giản, ngươi nhận lấy hẳn đi.”

Phương Vọng nghe xong, không khỏi nhướn mày, hỏi: “Không đơn giản bao nhiêu?”

Chu Tuyết nghiêng người, nhìn về phía hắn, nói: “Kiếp trước, hắn và ta cùng nhau phi thăng. Trước khi phi thăng, dù

hắn không bằng Từ Cầu Mệnh, nhưng hắn cuối cùng cũng phi thăng, đến Thượng giới làm tọa kỵ cho một vị đại năng nào đó, cũng coi như tiền đồ vô lượng.”

Tọa kỵ?

Phương Vọng đột nhiên cảm thấy không thể thu Chúc Viêm làm đồ đệ, như vậy thì mặt tiền không được.

Sau đó hắn hiểu kì hỏi: “Kiếp trước, có bao nhiêu người phi thăng cùng ngươi?”

Chu Tuyết hồi đáp: “Thêm ta nữa thì chỉ có chín vị, mỗi lần phi thăng chỉ có thể dung được chín vị, đều là người có đại khí vận. Sau này ta sẽ chỉ điểm người phi thăng thế nào, biết sớm không có chỗ tốt gì đối với ngươi.”

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Nhất định phải phi thăng sao, ta nghe những gì ngươi trải qua, phi thăng này chưa chắc là chuyện tốt.”

Nghe thấy Phương Vọng hỏi thăm, Chu Tuyết chớp chớp mắt, cẩn thận nhìn hắn chăm chăm, phát ra tiếng chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

Phương Vọng đang muốn truy hỏi, lại nghe nàng hồi đáp: “Không phi thăng thì không thành tiên được, không thành tiên, thì không cách nào trường sinh. Cho dù sau khi phi thăng không chiếm được tiêu dao và tự do mình muốn, nhưng cuối cùng xem như xông ra một con đường sống.”

Lúc nói ra lời nói này, khuôn mặt Chu Tuyết lộ vẻ kiên quyết.

Phương Vọng nghe tới đây, không nói nữa. Chuyện hắn muốn thành tiên ở nhân gian chỉ là một tưởng tượng, dưới tình huống không thành công, nói ra không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hắn nói sang chuyện khác hỏi: “Lần này ngươi sẽ ở trên biển bao lâu?”

Chu Tuyết nhìn về phía mặt hồ một lần nữa, nói: “Trong vòng mấy chục năm sẽ không về Đại Tề, Phương gia và Thái Uyên môn, ta đều đã sắp xếp thỏa đáng. Ta phải tìm cơ duyên ta muốn.”

Chương 286: Truyền thừa Cửu U.

Chương 286: Truyền thừa Cửu U.

“Ngươi còn cần cơ duyên gì?”

“Ta cũng không phải người, thiên mệnh bất phạm, tư chất vô song. Thân thể này của ta chỉ có tư chất bình thường, cho dù có kinh nghiệm kiếp trước, cũng phải mưu cầu cơ duyên. Ta muốn đi một con đường khác với kiếp trước, thì phải đi tranh cơ duyên kiếp trước không có.”

Chu Tuyết ung dung nói, phảng phất đang nói một việc nhỏ qua quýt bình bình.

Phương Vọng nghe thấy nàng có thể nói ra lời nói này, cảm giác khoảng cách hai bên rút ngắn, hắn đi đến bên cạnh nàng, nói: “Ở đảo Bích U hai năm đi.”

Chu Tuyết liếc nhìn hắn, nói: “Thế nào, muốn ta truyền cho ngươi chút gì sao?”

Phương Vọng lắc đầu bật cười, nói: “Không, là ta muốn truyền ngươi chút gì.”

Ba tháng sau.

Tiểu Tử, Triệu Chân đứng bên hồ, nhìn hai người Phương Vọng, Chu Tuyết trên sàn gỗ lấy ra một ngọn đèn dầu, khiến cho bọn chúng không cách nào nghe thấy hai người đang nói chuyện gì, từ khuôn miệng cũng không thể phân rõ. Nhưng

bọn họ nhìn thấy Chu Tuyết nhú chặt đôi mi thanh tú, mà vẻ mặt Phương Vọng vẫn bình tĩnh.

Trong ba tháng này, Phương Vọng truyền thụ Thiên Đạo Chân công cho Chu Tuyết.

Chu Tuyết truyền thụ cho hắn nhiều tuyệt học như vậy, hắn đương nhiên phải hồi báo một phen.

Hắn cũng không sợ Chu Tuyết vượt qua mình trên Thiên Đạo Chân công, ưu thế lớn nhất của hắn chính là tốc độ tu hành đạo pháp, không người có thể bằng, mà sau này hắn còn muốn tiếp tục dung hợp thêm càng nhiều công pháp vào Thiên Đạo Chân công.

Nói cách khác, Thiên Đạo Chân công hiện tại chỉ là phiên bản sơ cấp!

Chu Tuyết giương mắt nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt phức tạp, hỏi: “Quả nhiên là người sáng tạo ra?”

Phương Vọng nhếch miệng lên, nói: “Ta dung hợp tam đại chân công của Cực Hạo tông, ngồi bất động nhiều năm mới ngộ ra, người cảm thấy thế nào?” giới, cũng được coi là thượng thừa rồi. Nói theo lẽ thường, công pháp thế này không nên sinh ra tại nhân gian, chắc dĩ tượng mấy năm trước sinh ra là bởi vì người?”

“Có lẽ vậy.”

Chu Tuyết cười, nụ cười của nàng ẩn chứa rất nhiều cảm xúc.

Phương Vọng thật sự một lần tiếp một lần cho nàng niềm vui bất ngờ. Nàng không khỏi so sánh hắn với thiên tài tuyệt thế mình từng nghe nói ở kiếp trước, trong lòng nàng không khỏi sinh ra dã vọng càng lớn hơn.

Có lẽ, thu hoạch lớn nhất khi nàng sống lại không phải là có thể đi một con đường trước nay chưa từng có, mà là để Phương Vọng sống sót.

Vị thiên tài vốn nên khiến tất cả thiên kiêu trên thế gian ảm đạm phai mờ này chết trước khi tu tiên, có lẽ thật sự do mệnh số dẫn đến?

Phương Vọng rất hưởng thụ ánh mắt của nàng, vừa có cảm giác thỏa mãn vì báo ân được, cũng có cảm giác thành tựu vì được công nhận.

Chu Tuyết nhìn về phía Phương Vọng, nghiêm túc nói: “Công pháp này tuyệt đối không thể truyền thụ cho những người khác, bao gồm Phương gia. Một là dễ dàng rước lấy đại phiền toái, hai là công pháp này cao thâm khó dò, cho dù người truyền cho tộc nhân, bọn họ cố gắng cả đời cũng không có khả năng nắm giữ. Dựa vào phán đoán của ta, cho dù ta tu luyện công pháp này, e là trước khi phi thăng cũng rất khó luyện nó tới đại thành.”

Phương Vọng cũng không kinh ngạc. Nói đùa, hắn đã tốn một nghìn bốn trăm hai mươi năm mới luyện thành Thiên Đạo Chân công đến đại viên mãn!

Lại thêm thời gian tu hành tam đại chân công, tổng cộng tốn thời gian quá ba ngàn một trăm năm!

Hơn nữa, đây còn là ba ngàn năm hắn không làm chuyện khác, không ngủ, dốc hết sức tu luyện!

Những người khác muốn luyện thành, phải tốn bao nhiêu thời gian?

“Ta không ngốc như vậy, ta chỉ truyền cho người, dù sao người cũng truyền ta không ít công pháp. Con đường tu hành của ta, không ai có ảnh hưởng lớn hơn người đối với ta.”

Phương Vọng hồi đáp.

Đây là lời nói thật, chỉ riêng Huyền Dương Thần Kinh, đã khiến hắn có được tư cách truy cầu hết thủy cơ duyên!

Nếu không, cho dù hắn có được Thiên Cung, cũng phải học lên từ công pháp thấp nhất, đi lên từng bước một, có lẽ cuối cùng cũng có thể đạt Chu Tuyết nhìn thẳng vào hắn, hai người lâm vào sự im lặng ngắn ngủi.

Một lát sau, Chu Tuyết cảm thán nói: “Hay cho một Thiên Đạo Chân công, xác thực có tư cách lấy Thiên đạo làm tên, ta ghi nhớ phương pháp tu hành cơ sở trước, ta sẽ tu luyện công pháp này.”

Có thể làm cho Tiên Tôn học tập, đủ để thấy Thiên Đạo Chân công mạnh mẽ dường nào.

Phương Vọng không nhịn được hỏi: “Người bây giờ có thực lực thế nào, so sánh với Đại Thừa cảnh thì sao?”

Chu Tuyết chớp chớp mắt, nói: “Giống như ngươi, mặc dù cảnh giới còn chưa đạt tới Đại Thừa cảnh, nhưng có thực lực địch nổi Đại Thừa cảnh.”

Phương Vọng khoát tay nói: “Ta cũng không thể địch nổi Đại Thừa cảnh, ta còn chưa từng giao đấu với Đại Thừa cảnh.”

Chu Tuyết cười mà không nói, cứ nhìn hắn như vậy.

Chợt, Chu Tuyết đứng dậy, Phương Vọng đứng dậy theo.

“Thật ra có một chuyện, ta rất do dự, nhưng hiện tại ta không do dự nữa.”

Chu Tuyết nhìn chân trời mà nói.

Phương Vọng hỏi là chuyện gì.

Chu Tuyết nói: “Ta muốn ngươi giúp ta giết một người.”

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Ai?”

Chu Tuyết bình tĩnh nói: “Cửu U chân nhân của Trường Sinh các, người này là một trong những phi thăng giả kiếp trước. Ở kiếp trước, hắn sẽ trở thành tai họa lớn nhất của biển Nam Quỳnh. Hắn mở ra suối Cửu U ở biển Nam Quỳnh, nhiễu loạn trật tự âm dương. Suối Cửu U mở rộng, vô số vong linh tà ác xuất hiện, sinh linh khôn khổ lầm than, mà hắn chỉ vì vào âm phủ để đạt được truyền thừa Cửu U. Sau này, giáo phái Nhân tộc, thế lực Yêu tộc của nhân gian đều đuổi giết hắn, nhưng vẫn không cách nào thành công. Cho đến cuối cùng, hắn trở thành một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất nhân gian, chỉ có vị thiên tài Đại Thánh có được chín bảo linh bản mệnh kia có thể vượt qua hắn, nhưng lại không thể giết hắn.”

Chương 287: Truyền thừa Cửu U. (2)

Chương 287: Truyền thừa Cửu U. (2)

“Đại khái ba mươi năm sau, Trường Sinh các sẽ tổ chức thí luyện nội bộ, hai mươi bốn chân nhân, bảy mươi hai binh quân đều có thể đến đó. Giết chết Cửu U chân nhân trong thí luyện là thời cơ tốt nhất, giết hắn còn có thể làm cho người thăng lên chức chân nhân. Hơn nữa, trong lần thí luyện này, Cửu U chân nhân sẽ đạt được cơ duyên Cửu U, sau này mới bắt đầu chuẩn bị dự án suối Cửu U. Ta cũng không phải là binh quân của Trường Sinh các, mà ta còn phải tìm kiếm một cơ duyên không thể bỏ qua, thời gian vừa lúc từ đầu đến cuối thí luyện của Trường Sinh các, hai nơi lại cách nhau xa xôi.”

Phương Vọng nghe tới đây, không nhịn được hỏi: “Người là vì chúng sinh sao?”

Ánh mắt Chu Tuyết trở nên lạnh buốt, nàng nói: “Ta đương nhiên không chính nghĩa như vậy. Ngoài thù hận ở nhân gian, sau khi phi thăng chúng ta càng có thù lớn, kiếp trước ta và các đệ tử của ta gặp rất nhiều kẻ địch mạnh vây công, trong đó có Cửu U chân nhân.”

Phương Vọng yên lặng.

Đây là lần đầu tiên Chu Tuyết nhắc đến nguyên nhân cái chết của mình.

Chu Tuyết nhìn về phía hắn, nói: “Ta vốn không có ý nghĩ này, từ khi nghe nói sự tích người đánh bại Dạ Thương Hải, ta mới sinh ra ý nghĩ như vậy, nhưng Dạ Thương Hải kém xa Cửu U chân nhân, cho nên ta cũng chỉ nghĩ mà thôi. Cho đến hiện tại, người sáng tạo Thiên Đạo Chân công, công pháp này mạnh mẽ đủ để giết chết Cửu U chân nhân.”

“Truyền thừa Cửu U là truyền thừa thần bí nhất, cho dù ở kiếp trước, sau khi ta phi thăng, cũng không dò xét rõ ràng truyền thừa Cửu U, nhưng có một điểm có thể xác định, Cửu U chân nhân đạt được truyền thừa Cửu U là người thần bí nhất, không bị ước thúc nhất trong những phi thăng giả chúng ta.”

Phương Vọng nhìn vài ánh mắt của nàng, nói: “Được.”

“Người không cần có gánh nặng, chuyện Cửu U chân nhân làm sau này, chỉ có lợi với chính hắn, sinh linh chết vì hắn đạt tới số lượng vạn vạn, không cách nào đánh giá được.”

Chu Tuyết nói thêm một câu.

Phương Vọng cười nói: “Kẻ thù của người chính là kẻ thù của ta. Ở Đại Tà, ta phong mang tất lộ, nhưng người đến gây phiền phức cho ta và PhirzZna đã đi lại càng thêm ít: tất nhiên là naurØi naâm điún tặa điải quyết.”

Chu Tuyết thấy hắn nở nụ cười, sắc mặt lạnh buốt cũng hòa tan theo. Nàng nhẹ giọng cười nói: “Cửu U chân nhân làm việc tàn nhẫn, ít nhất có ba vị chân nhân sẽ chết trong tay hắn trong thí luyện. Người phải cẩn thận, nếu không đánh lại, thì cứ từ bỏ, sau này giao cho ta giải quyết.”

Phương Vọng nhún vai nói: “Nếu thật sự không đánh lại, ta sẽ trốn, dù sao giữ được núi xanh không lo không có củi đốt.”

Chu Tuyết lắc đầu bật cười, rồi xoay người, giơ lên tay, nói: “Đi đây.”

“Vội vã như vậy? Không phải còn có ba mươi năm sao?”

Phương Vọng vội vàng hỏi.

“Ta muốn sáng tạo ra một vị Đại Thánh vì Phương gia, lại tranh thủ ba suất phi thăng, không thể chậm trễ được.”

Chu Tuyết không quay đầu lại, đưa tay vẫy, ngọn đèn bay vào trong tay áo nàng. Sau đó nàng bay đi, cấp tốc bay vào trong sương mù bàng bạc ở bờ biển, biến mất không thấy gì nữa.

Không cần Phương Vọng mở ra đại trận, nàng xê dịch mấy lần trong sương mù, đã nhảy ra đại trận một cách nhẹ nhõm.

Phương Vọng nhìn phương hướng nàng rời đi, trong lòng chợt hơi hồ thẹn.

Những gì hắn trả giá cho Phương gia kém xa Chu Tuyết làm được, trên thực tế, hắn có thể yên tâm tu luyện như thế, không bị chuyện nhà quán lấy, cũng nhờ có Chu Tuyết.

Tiểu Tử nhanh chóng đi tới trước mặt Phương Vọng, hiếu kì hỏi: “Công tử, các người trò chuyện gì vậy, nói lâu như vậy.”

Phương Vọng hồi đáp: “Không trò chuyện gì cả, đi gọi Chúc Viêm vào đây đi.”

“A? Ngài muốn thu hắn làm đồ đệ à?”

“Nhanh đi đi!”

“Vâng!”

Tiểu Tử lập tức hành động, Phương Vọng lấy ra thẻ bài ngọc Bích U, mở ra trận pháp phía trước Chúc Viêm.

Không bao lâu sau, Chúc Viêm sau khi biến hóa cẩn thận từng li từng tí đi tới trước mặt Phương Vọng, hấn trực tiếp quỳ gối trước mặt Phương Vọng, trán dán sát mặt đất.

Tiểu Tử, Triệu Chân đứng cách đó không xa, tò mò nhìn bọn họ. trên biển?”

Chúc Viêm vội vàng ngẩng đầu, nói: “Ta sinh ra ở biên Nam Quỳnh, tuyệt đại đa số chuyện ta đều biết. Kiếm Quân, ngài muốn hiểu rõ chuyện gì? Hoặc là ngài muốn nghe ngóng ai?”

Phương Vọng nhìn hấn, hỏi: “Người có biết Cửu U chân nhân không?”

Chúc Viêm gật đầu nói: “Đương nhiên biết, một trong hai mươi bốn chân nhân của Trường Sinh các, Cửu U chân nhân từng đến thăm phụ thân ta.”

Hấn là Kiếm Quân nghĩ chằm mút vị trí chân nhân?

Tàn nhẫn như thế sao?

Ta thích!

Chúc Viêm cố nén hưng phấn, có loại cảm giác sắp nhập vào dưới trướng Phương Vọng.

Phương Vọng mặt không đổi sắc, nói: “Nói một chút đi.”

Chúc Viêm lập tức thao thao bất tuyệt nói tiếp: “Cửu U chân nhân, được tính là thiên tài, là người trẻ tuổi nhất trong hai mươi bốn vị chân nhân, nhưng cũng là người có tranh cãi nhất. Hấn không phải là chân nhân Trường Sinh các bồi dưỡng, mà dựa vào giết chóc, từ người ngoài, đi từng bước một đến vị trí chân nhân, binh quân Thiên Địa Huyền Hoàng đều từng bị hấn giết...”

Chúc Viêm quả thực không khoác lác. Hắn biết được rất nhiều chuyện trên biển, kể đến Cửu U chân nhân, hắn nói một hồi lâu, nói hết ra tất cả sự tích của Cửu U chân nhân từ khi thành danh.

Cửu U chân nhân sinh ra ở thư viện của một quần đảo, lần đầu tiên nổi danh là bởi vì đánh cắp chí bảo của thư viện, mà còn sát hại viện chủ. Sau này hắn biến mất năm mươi năm, lúc hiện thân đã chứng đạo Ngưng Thần cảnh, thông qua giết chết Thương Quân Hoàng tự, dương danh tứ hải.

Lại sau này, Cửu U chân nhân giết chết Thương Quân Huyền tự, Thương Quân Địa tự, Thương Quân Thiên tự, từng bước một đi đến vị trí cao của Trường Sinh các. Sở dĩ hắn có tranh luận, là bởi vì đối thủ hắn giết chết đều là bạn tốt của hắn.

Chương 288: Nam Quỳnh tứ kiệt, biển chết Kiếm Khí.

Chương 288: Nam Quỳnh tứ kiệt, biển chết Kiếm Khí.

“Người này giết sư phụ giết bạn bè, vì trèo lên trên, không từ thủ đoạn, ta rất không thích hắn, nhưng phụ thân ta lại rất thương thức hắn, nói mặc kệ hắn dùng thủ đoạn gì, ít nhất hắn vẫn luôn đang mạnh lên, có lẽ hắn có thể trở thành một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất thiên hạ này.”

Chúc Viêm nói đến đây, tức giận bất bình.

Tiểu Tử không nhịn được vọt tới, nói: “Quả thực còn mạnh hơn ngươi, ngươi đàn độn khiêu chiến công tử nhà ta, mà còn luôn miệng nói không sợ chết, kết quả thì sao.”

Khuôn mặt Chúc Viêm lập tức đỏ bừng, hắn rất phẫn nộ, nhưng trước mặt Phương Vọng, hắn lại không dám phát tác, chỉ có thể cúi đầu.

Phương Vọng liếc Tiểu Tử một chút, dọa đến Tiểu Tử rút về.

Khí độ của tên này không được, nếu thật sự thả ra, cho dù trở thành Yêu Vương, đoán chừng ngày nào cũng sẽ bị thuộc hạ của mình phản bội, thậm chí giết chết.

Vẫn giữ nó lại bên cạnh hắn, tìm niềm vui cho hắn đi!

Phương Vọng nhìn về phía Chúc Viêm, nói: “Nhân quả giữa ngươi và ta, làm ta không thể thu ngươi làm đồ đệ, nhưng ta thiếu một tọa kỵ. Nếu như ngươi đồng ý, ta cũng sẽ hết sức bồi dưỡng ngươi, không keo kiệt truyền thừa, nếu không muốn, vậy thì rời đi đi.”

Chúc Viêm bỗng nhiên ngẩng đầu, nét mặt kinh ngạc.

Sắc mặt của hắn đột nhiên xanh mét rồi lại đỏ. Hắn cảm thấy nhục nhã, nhưng lại không nỡ rời đi. Trải qua trận chiến lúc trước, hắn nhận định Phương Vọng còn mạnh hơn phụ thân hắn. Khí thế kia, hắn chưa bao giờ từng gặp phải, hắn thậm chí cảm thấy trên người Phương Vọng có tuyệt học thể tu khó thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Tử thúc giục: “Cảm thấy sỉ nhục, thì rời đi nhanh lên!”

Triệu Chân bay qua, nói: “Đúng vậy, làm tọa kỵ là rất sỉ nhục, dù sao hắn cũng là thiên chi kiêu tử, có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, dục vọng cực lạc. Cho dù cơ duyên trường sinh thành tiên bày ra trước mắt, cái giá phải trả là cần chịu đựng buồn tẻ mấy trăm năm, thậm chí càng lâu. Đừng nói vị thiên chi kiêu tử như hắn, cho dù là phàm nhân như ta vậy cũng sẽ từ bỏ.”

Chúc Viêm hít sâu một hơi, nhìn về phía Phương Vọng, trịnh trọng nói: “Tiền bối, xin thứ cho ta vô lễ. Chuyện làm tọa kỵ này không chỉ là chuyện của ta, sẽ còn ảnh hưởng đến mặt mũi của phụ thân ta. Ngài có thể bày ra sức mạnh chân chính

của ngài hay không, ít nhất để ta có quyết tâm sau này đối mặt phụ thân ta.”

Ánh mắt hần sáng rực nhìn chăm chăm Phương Vọng, trong mắt tràn ngập chờ mong.

Phương Vọng cười, nói: “Đã như vậy, thì để người cảm thụ trạng thái tu luyện của ta một chút đi.”

Nói xong, hần nhắm mắt lại.

Chúc Viêm kinh ngạc, trạng thái tu luyện thì có gì hay mà nhìn?

Đúng lúc này, Phương Vọng chợt tràn ra một khí thể mênh mông. Khí thể này vừa xuất hiện, liên tiếp lên cao, linh khí thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể hần.

Chúc Viêm trừng to mắt, miệng dần dần mở lớn.

Đây là tốc độ nạp khí gì?

Mà còn có khí tức này nữa...

Nhìn khí diễm màu trắng còn quán quanh thân Phương Vọng, Chúc Viêm chợt như nhìn thấy một loại hào quang không nói rõ được, khiến hần không hiểu sao có loại xúc động muốn quỳ bái.

“Tiền bối... Ta... Ta nghĩ ta đã có thể quyết định rồi...”...

Trên biển gió nổi mây phun, mỗi một năm đều có người phát động phong vân thiên hạ. Sau khi Hoàng tặc Kiếm Quân bế quan nhiều năm, danh tiếng đã bắt đầu chìm xuống, lại có nhân vật khác hấp dẫn ánh mắt của người trong thiên hạ.

Thương Lan thư viện.

Sau khi tu luyện, các đệ tử viện Thánh Tài lại bắt đầu nói chuyện thiên hạ. Bọn họ ngồi xuống, vừa tu luyện, vừa giao lưu.

“Các người nghe nói không, Nam Quỳnh tứ kiệt trăm năm một lần sinh ra rồi, vùng biển này của chúng ta không có người lên bằng.”

“Ta nghe nói, theo thứ tự là Trần Thương, Độc Cô Ván Hồn, Cơ Hạo Thiên, Cực Dương chân nhân.”

“Chưa từng nghe nói, bọn họ rất mạnh sao?”

“Bốn người này đều là tồn tại siêu nhiên áp đảo trên cả Kim Thân cảnh, người nói có lợi hại hay không, hơn nữa bình phán Nam Quỳnh tứ kiệt là có tiêu chuẩn, nhất định phải dưới năm trăm tuổi.”

“...~ những người này không dùng đến năm trăm năm đã vượt qua Kim Thân cảnh? Chuyện này cũng quá bất hợp lý đi!” Nam Quỳnh tứ kiệt, tên tuổi này nghe rất không tệ.

Nàng quyết định viết việc này vào trong thư, tin tưởng Phương Vọng nhất định cảm thấy rất hứng thú với tên tuổi như vậy.

Bất chợt, có người hiếu kì trong bốn người này, ai là người đứng đầu Nam Quỳnh tứ kiệt.

Có người nói: “Đương nhiên là Cực Dương chân nhân, hắn chính là một trong hai mươi bốn chân nhân của Trường Sinh các, thực lực số một số hai.”

Cũng có người có cái nhìn khác: “Ta lại cảm thấy Độc Cô Ván Hồn có tư cách làm người đứng đầu tứ kiệt. Hắn một mình một người xâm nhập vào vương triều Đại Vũ, giết chết Thiên tử khí vận trước mắt bao người, lại nghênh ngang rời đi, việc này dù đã qua trăm năm rồi, nhưng đến nay vẫn lưu truyền rộng rãi!”

“Trần Thương sinh ra chính là Tổ Linh cảnh, có được Thiên Nguyên bảo linh, sau khi bị người khác cướp đi bảo linh, lại tái tạo Thiên Nguyên bảo linh ở Linh Đan cảnh, đến

Ngưng Thần cảnh đã có thể chống lại Kim Thân cảnh. Bây giờ thực lực của hắc kinh khủng đến mức nào, nào ai biết? Dù chiến tích của hắc không nhiều, nhưng thiên tư của hắc tuyệt đối là cao nhất!”

“Cư Hạo Thiên từ Thiên tử khí vận chuyển thành tu tiên giả, trời sinh có chân long khí, tà ma không đến gần người được, từng một mình chiến đấu năm vị Kim Thân cảnh mà không bại. Hơn nữa, hắc là tồn tại duy nhất có được đại giáo phái trong bốn người, hắc mới nên là người đứng đầu tứ kiệt!”

Những đệ tử gia thế bình thường kia nghe con em đại gia tộc bàn tán về Nam Quỳnh tứ kiệt, không khỏi là lộ ra vẻ mặt mơ tưởng mong ước.

Nam Quỳnh tứ kiệt, mỗi một vị đặt riêng ra, quả thực đều không phải tầm thường.

Có người nhắc đến sau này Sở Doãn có thể trở thành Nam Quỳnh tứ kiệt hay không, làm cả viện yên tĩnh lại.

Chương 289: Nam Quỳnh tứ kiệt, biến chết Kiếm Khí. (2)

Chương 289: Nam Quỳnh tứ kiệt, biến chết Kiếm Khí. (2)

Thiên Nguyên bảo linh rất hiếm thấy, nhưng cũng không phải cứ có được Thiên Nguyên bảo linh là có thể trở thành Nam Quỳnh tứ kiệt!

Sở Doãn không ở trong viện, lúc này mới khiến cho các đệ tử yên lặng, nếu hắc ở đây, tất nhiên là một loạt âm thanh thổi phồng.

Đúng lúc này, một ông lão từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong đình viện, các đệ tử ào ào đứng dậy, khom lưng hành lễ với hắc.

Ông lão tay cầm phát trần, tiên phong đạo cốt, hắc liếc nhìn tất cả mọi người một vòng, chậm rãi mở miệng nói: “Có

người muốn dốc lòng vào đạo kiếm tu không?”

Lời này vừa nói ra, lập tức đã có người đứng lên, số lượng cũng không ít, chiếm một phần ba số người trong nội viện, trong đó bao gồm cả Cố Ly.

Ông lão hài lòng cười một tiếng, đánh úp nói: “Biển chết Kiếm Khí sắp rút thủy triều rồi, mộ Kiếm Hồn sắp hiện thế. Thương Lan thư viện chuẩn bị dẫn đệ tử tiên đến truy tìm cơ duyên Kiếm Hồn, hôm nay sẽ xuất phát, người muốn đi thì tự thu dọn đồ đạc đi!”

Biển chết Kiếm Khí, mộ Kiếm Hồn!

Đại đa số đệ tử đều lộ vẻ mặt mờ mịt, chỉ có số ít người rất hưng phấn.

Cố Ly chưa từng nghe nói đến mộ Kiếm Hồn, nhưng bốn chữ “cơ duyên Kiếm Hồn” tràn ngập lực hấp dẫn trí mạng đối với kiếm tu như nàng.

Muốn đuổi theo Phương Vọng, nàng phải tìm cơ duyên, đền bù chênh lệch tư chất!

Đi tới trên biển, nàng từng nghe nói quá nhiều câu chuyện truyền miệng nghịch thiên cải mệnh, chỉ cần còn trẻ, hết thảy đều có hi vọng!

Từ sau khi Chu Tuyết rời đi, Phương Vọng chuyên tâm tu luyện. Mục tiêu của hắn là đạt tới Kim Thân cảnh trong vòng ba mươi năm, như vậy thì khi thí luyện tham gia Trường Sinh các, hắn sẽ càng chắc chắn đối phó được Cửu U chân nhân hơn.

Sau khi Chúc Viêm được chứng kiến tư thế tu luyện của Phương Vọng, đã cam lòng làm tọa kỵ của Phương Vọng. Phương Vọng cũng không bạc đãi hắn, trực tiếp truyền thụ Đấu Chiến Chân công cho Chúc Viêm.

Chúc Viêm có thể xác mạnh mẽ, chỉ là tâm tính không tốt, vừa hay tu luyện Đấu Chiến Chân công có thể làm cho hắn giữ vững tâm chiến đấu thuần túy trong lúc chiến đấu. hưng phấn, vì hắn lần đầu tiên tiếp xúc đến công pháp như thế, chuyên dùng cho chiến đấu, đồng thời hắn càng thêm may mắn vì quyết định của mình.

Đi theo vị Hoàng tử Kiếm Quân này, có lẽ hắn thật sự sẽ đạt được tiên duyên trường sinh thành tiên.

Phương Vọng cũng biết được huyết mạch của Chúc Viêm. Hắn là hỗn huyết, phụ thân chính là chim đại bàng, một trong những huyết mạch đỉnh cao ở Yêu tộc, chỉ là không mạnh mẽ bằng chim đại bàng thượng cổ, mẫu thân hắn thì là một con hồ ly tinh.

Điều này khiến Phương Vọng không khỏi cảm thán, tu tiên giới không cách li sinh sản.

Chúc Viêm tuy là hỗn huyết, nhưng bản thể là chim đại bàng, một con chim đại bàng biến dị, tư chất của hắn càng mạnh đại bộ phận huynh đệ tỷ muội.

Thời gian trôi qua.

Thoáng chớp mắt.

Mười năm vội vàng trôi qua.

Phương Vọng đã đạt tới Độ Hư cảnh tầng tám, mà còn có thời gian hai mươi năm, đã đủ để hắn đột phá đến Kim Thân cảnh.

Một ngày này, Khúc Tầm Hồn tới thăm Phương Vọng, mang đến linh thạch Thiên đạo Phương Vọng muốn.

Ở Đại Tề, linh thạch Thiên đạo hiếm thấy, bị các đại giáo phái cầm giữ, nhưng ở trên biển, linh thạch Thiên đạo cũng không phải là đồ chơi hiếm có.

Khúc Tầm Hồn liếc qua Chúc Viêm tu luyện ở bên hồ cách đó không xa, rồi nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Kiếm Quân có muốn hiểu rõ đại sự gần đây trên biển không?”

Hiếm khi đến một chuyến, hắn đương nhiên phải biểu hiện nhiều.

Chúc Viêm nương tựa vào dưới trướng Phương Vọng, càng khiến Khúc Tầm Hồn kính sợ và chờ mong đối với Phương Vọng hơn.

“Nói một chút đi.”

Phương Vọng cầm túi trữ vật, vừa dò xét linh thạch Thiên đạo bên trong, vừa nói.

Linh thạch Thiên đạo không phải là một mảnh, mà là hơn ngàn khối, có thể chồng chất thành một tòa Tổ Linh đài. Linh thạch Thiên đạo có thể tự động hấp thu linh khí thiên địa, sau khi dựng thành Tổ Linh đài, cũng Khúc Tầm Hồn bắt đầu kể đến chuyện phong vân trên biển, đầu tiên là nói về Nam Quỳnh tứ kiệt.

Phương Vọng cảm thấy rất hứng thú đối với cái tên Cơ Hạo Thiên này, cũng không biết người này có quan hệ gì với Cơ Như Thiên. Về ba người khác, hắn mới nghe nói lần đầu tiên.

Sau đó, Khúc Tầm Hồn nhắc đến mộ Kiếm Hồn ở biển chết Kiếm Khí.

“Biển chết Kiếm Khí mấy trăm năm rút thủy triều một lần, lần này chừng trăm vạn kiếm tu tiến đến tranh đoạt cơ duyên Kiếm Hồn, nhưng chuyện hài kịch nhất trong lần tranh giành Kiếm Hồn này, là người đoạt được Kiếm Hồn vạn năm lại là một tu sĩ trẻ tuổi vừa bước vào Ngưng Thần cảnh, tên Phương Hàn Vũ.”

Nói đến đây, Khúc Tầm Hồn tám tắc lấy làm kỳ lạ.

“Cái gì? Phương Hàn Vũ?”

Tiểu Tử chợt xông lại, Triệu Chân, Chúc Viêm cách đó không xa cũng hiếu kì nghe Khúc Tầm Hồn kể về chuyện trên biển.

Khúc Tầm Hồn ngẩn người, hỏi: “Hắn là Phương Hàn Vũ Kiếm Quân quen biết sao?”

Phương Vọng không trả lời mà hỏi lại, nói: “Kiếm Hồn vạn năm là thế nào?”

Khúc Tầm Hồn hồi đáp: “Cái gọi là Kiếm Hồn, là do chấp niệm của kiếm tu sau khi chết biến thành, ẩn chứa kiếm ý của bản thân hắn. Kiếm Hồn tồn tại trong thời gian càng lâu lại càng mạnh. Trong trận tranh đoạt Kiếm Hồn lần này, chỉ có một mình Phương Hàn Vũ đoạt được Kiếm Hồn vạn năm. Hắn đến từ Trần Kiếm tông, nhưng người che chở hắn lại không phải là Trần Kiếm tông, mà là mấy vị tu sĩ mạnh mẽ không rõ lai lịch.”

“Hiện tại cái tên Phương Hàn Vũ đã truyền khắp thiên hạ, vô số kiếm tu muốn đoạt được Kiếm Hồn vạn năm trong cơ thể hắn.”

Nghe sự tích của Phương Hàn Vũ, Phương Vọng nghĩ đến Chu Tuyết, đoán chừng là Kim Tiêu giáo xuất thủ, nếu không với thực lực của Phương Hàn Vũ, muốn đoạt được Kiếm Hồn vạn năm, gần như là không có khả năng.

“Bây giờ Phương Hàn Vũ đang ở đâu?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Hắn lo lắng Trần Kiếm tông không che chở được Phương Hàn Vũ.

Chương 290: Tiên nhân chuyển thế, vô địch thiên hạ.

Chương 290: Tiên nhân chuyển thế, vô địch thiên hạ.

Khúc Tầm Hồn hồi đáp: “Tạm thời không biết hành tung, từ khi hắc đại được Kiếm Hồn vạn năm đến nay, đã qua ba năm rồi.”

Phương Vọng gật đầu, nói: “Nếu có tung tích của Phương Hàn Vũ, dùng lệnh bài nói cho ta.”

“Tuân mệnh!”

Khúc Tầm Hồn đáp ứng, sau đó còn nói một chút chuyện phong vân trên biển, sau thời gian một nén nhang, hắc mới cáo từ rời đi.

Tiểu Tử đi tới bên cạnh Phương Vọng, hỏi: “Công tử, người đang lo lắng cho Phương Hàn Vũ sao?”

Phương Vọng nhắm mắt lại, nói: “Không lo lắng, muốn trở thành cường giả chân chính, thì phải trải qua vô số trắc trở, giao cho chính hắc đi giải quyết đi.”

“Nếu có đại tu sĩ Kim Thân cảnh ra tay với hắc, vậy phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Tử truy vấn.

Phương Vọng hừ nhẹ một tiếng, nói: “Vậy thì phải xem hắc có sống đến khi làm ta biết được việc này hay không.”

Chúc Viêm cách đó không xa yên lặng ghi nhớ cái tên Phương Hàn Vũ, sau đó tiếp tục tu luyện.

Đấu Chiến Chân công, bác đại tinh thâm, tu hành mười năm, dù hắc không luyện thành, lại càng ngày càng cảm thấy công pháp này khó lường. Điểm mấu chốt nhất chính là Phương Vọng từng nói, đợi hắc luyện thành Đấu Chiến Chân công, sẽ còn truyền thụ cho hắc công pháp mạnh hơn, bao gồm cả pháp thuật.

Chỉ riêng Đấu Chiến Chân công đã làm hắc nhìn thấy khả năng vượt qua phụ thân, nếu còn có thể tu luyện được tuyệt

học mạnh hơn, ngấm lại hấn đã hưng phấn không thôi.

Triệu Chân bỗng bình ở bên hồ, nhìn thấy hấn lại bắt đầu run rẩy toàn thân, không khỏi lắc đầu.

“Thiên tài dễ dàng tự phụ, luôn cảm thấy mình có thể luyện được tất cả thần công trên đời...”

Triệu Chân nghĩ như vậy, chợt, hấn xoay người đến tìm những tiểu yêu quái kia.

Thời gian của đảo Bích U trôi đi trong yên tĩnh. Nhưng trên đời này không một chỗ nào có thể yên tĩnh vĩnh viễn, mấy tháng sau, đã có người đến đây phá vỡ sự yên tĩnh của đảo Bích U.

“Thất đệ ở đây sao?”

Một tiếng hét to truyền đến từ sương mù bên ngoài, tiếng như sấm rền.

Chúc Viêm bỗng nhiên mở mắt, nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Chủ nhân, đại ca của ta, Chúc Lệ đến, có thể để hấn tiến vào hay không, vừa lúc để ta nói với hấn quyết định của ta.”

Phương Vọng lấy ra thẻ bài ngọc Bích U, tâm thần khẽ động, sương mù bắt đầu rẽ ra ở phương hướng giọng của Chúc Lệ truyền tới.

Chúc Viêm đứng dậy bay đi.

Hồi lâu.

Chúc Viêm dẫn theo một nam tử oai hùng bay tới, tướng mạo hai người giống nhau đến bảy phần, chỉ là Chúc Lệ càng cao lớn hơn Chúc Viêm. Hấn mặc váy giáp màu đen, đội mũ miện sắt hình bằng điêu trên trán, khí phách nghiêm nghị.

Mặt mũi Chúc Lệ tràn đầy sương lạnh, lửa giận trong mắt sắp dâng trào ra, Chúc Viêm thì mang vẻ mặt mong đợi, không biết hai huynh đệ nói chuyện gì.

Hai huynh đệ bay tới trên hồ linh nhãn, Chúc Lệ nhìn Phương Vọng, trầm giọng nói: “Kiếm Quân, người dám để đệ ta làm tọa kỵ cho người, người đang không để phụ hoàng ta vào mắt đấy!”

Phương Vọng từ từ mở mắt, bình tĩnh nhìn hấn.

Tiểu Tử khó chịu nói: “Người hỏi đệ đệ người xem, công tử nhà ta có ép buộc hấn không?”

Chúc Lệ cố nén phần nộ, nói: “Thất đệ ta nói nắm đấm của người là nắm đấm mạnh nhất trên đời, vậy để ta cảm thụ một phen đi. Nếu như người thật sự mạnh như vậy, ta tuyệt đối không ngăn cản Thất đệ ta làm tọa kỵ của người, thậm chí giúp các người thuyết phục phụ hoàng ta!”

Chúc Viêm vội vàng ôm quyền nói: “Chủ nhân, ngài đừng giết hấn, hù dọa hấn một phen là được rồi.”

“Giết ta? Ha ha, Chúc Viêm, người thật đúng là tên phế vật!”

Chúc Lệ trừng Chúc Viêm nói, giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Phương Vọng bay lên, thở dài một tiếng, nói: “Thôi, nề mặt Chúc Viêm, để người cảm thụ một phen, chỉ một lần này, quyền của ta là dùng để Chúc Lệ hừ lạnh nói: “Nắm đấm giết địch, ta thấy nhiều lắm rồi, hi vọng Kiếm Quân có thể đánh phục ta!”...

Dưới trời xanh, sương mù bàng bạc quấn quanh đảo Bích U xuất hiện một lỗ hồng cực lớn, nhìn lại theo phương hướng lỗ hồng ấy, biển mây trên bầu trời bị xé nát, kéo dài một đường tới đến cuối chân trời.

Hoa cỏ cây cối trên run rẩy đảo Bích U, dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

Giờ phút này, mặt mũi Chúc Lệ tràn đầy mồ hôi lạnh, đồng tử chấn động, thân thể run rẩy. Mũi miện sắt trên trán hắn không cánh mà bay, tóc dài lộn xộn, mà bên tai trái hắn có một nắm đấm, cách lỗ tai hắn không đến bốn centimet, tai trái hắn đang chảy máu.

“Ta... Phục...”

Chúc Lệ run giọng nói, ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi, tuyệt vọng.

Phương Vọng chậm rãi thu quyền, không nói thêm lời gì, xoay người bay trở về trên sàn gỗ, tiếp tục đả tọa tu luyện.

Chúc Viêm vội vàng bay tới bên cạnh Chúc Lệ, kéo hắn đi về phía bờ biển.

Ngược lại, Tiểu Tử, Triệu Chân không hề kinh ngạc, nhưng những tiểu yêu quái kia kích động không thôi.

Đi tới trên bờ cát, Chúc Viêm đắc ý cười nói: “Đại ca, bây giờ ngươi đã hiểu lựa chọn của ta rồi chứ! Hắn tuyệt đối không phải phạm nhân, đi hắn, có lẽ mấy trăm năm tiếp theo sẽ có người chế giễu ta, nhưng cuối cùng sẽ có một ngày, cho dù ta làm tọa kỵ của hắn, cũng sẽ được chúng sinh kính ngưỡng.”

Chúc Lệ lấy lại tinh thần. Hắn rất muốn nói nào có thần như vậy, nhưng cảm nhận kinh dị vừa rồi không cách nào tiêu tán, hắn chỉ ngấm lại đã không nhìn được phát run.

Ngàn vạn cảm xúc hội tụ vào nhau, Chúc Lệ chỉ có thể phun ra một chữ: “Được.”

Hắn nặng nề vứt bỏ vai Chúc Viêm, sau đó xoay người rời đi, nhân lúc sương mù còn chưa tụ lại, rời khỏi nơi đây.

Chúc Viêm nhìn bóng lưng chán chường, đìu hiu của hắn, khuôn mặt tươi cười, nghĩ thầm: “Phụ thân không truyền chân truyền cho ta, chỉ truyền cho người, ta sẽ làm cho người hối hận. Sớm muộn sẽ có một ngày, người hối tưởng lại hôm nay, sẽ hối hận không bắt chước ta!”

Hù dọa Chúc Lệ cũng không mang đến vui vẻ cho Phương Vọng, hắn tiến tục tu luyện. Mà Chúc Viêm thì trốn vào một chỗ cùng trò chuyện với Tiểu Tử, Triệu Chân, nghe nói Chúc Lệ chính là tu vi Kim Thân cảnh tầng bảy, mí mắt Tiểu Tử, Triệu Chân chớp điên cuồng.

Chương 291: Tiên nhân chuyển thế, vô địch thiên hạ. (2)

Chương 291: Tiên nhân chuyển thế, vô địch thiên hạ. (2)

Lúc này, bọn họ mới ý thức được thực lực của Phương Vọng kinh khủng đến mức nào.

Tiểu Tử, Triệu Chân đều nhìn Phương Vọng trưởng thành, làm tròn tại cách Phương Vọng gần nhất, cũng không thể lý giải loại tốc độ trưởng thành này.

“Ta nói với các người, ta ghét nhất đại ca của ta. Nói một cách chuẩn xác, ta chán ghét tất cả huynh đệ tỷ muội của ta. Bọn họ xem thường mẫu thân của ta là hồ ly tinh, từ nhỏ đã xa lánh ta. Lần này đại ca của ta tới, nhìn như quan tâm ta, trên thực tế là muốn mượn cơ hội này chèn ép ta thôi.” Chúc Viêm hai tay khoanh trước ngực trước, hùng hùng hổ hổ nói.

Triệu Chân nghe xong, đột nhiên cảm động lây. Thân ở hoàng thất, hắn cũng có cảm giác này.

Đợi hắn nói xong, Tiểu Tử cũng đổi mới cái nhìn đối với hắn, nó không khỏi an ủi: “Không có việc gì, đi theo công tử nhà ta, sẽ là phúc duyên lớn nhất trên đời, người tuy là tọa kỵ, nhưng không khác gì chúng ta. Ta nói với người, công tử nhà

ta mới một trăm mười một tuổi, ngươi biết điều này có ý nghĩa gì không?”

“Cái gì? Một trăm...”

Chúc Viêm trừng to mắt, hoảng sợ nói, một giây sau, hắc vội vàng ngậm miệng, sợ bị Phương Vọng nhìn thấy.

Triệu Chân gật đầu nói: “Không sai, ta có thể làm chứng, tuổi tác như vậy cũng đã có thể quét ngang Kim Thân cảnh, thậm chí chúng ta cũng không rõ ràng hắc rốt cuộc mạnh cỡ nào. Đây không phải tiên nhân chuyển thế, thì là gì nữa?”

Chúc Viêm bị dọa đến không nói nên lời, làm thiên tài, hắc càng hiểu tuổi tác của Phương Vọng đại biểu cho điều gì.

Không có khả năng!

Nhân gian này không nên tồn tại thiên tư kinh khủng như vậy!

Nói cách khác, Kiếm Quân thật sự có thể là tiên nhân chuyển thế...

Triệu Chân cảm thán nói: “Ngươi khả năng không tin, thật ra ta vốn nên chết trong tay hắc...”

Hắc bắt đầu kể đến chuyện cũ của mình, Tiểu Tử cũng không ngăn cản.

Chúc Viêm nghiêm túc nghe, dần dần, nét mặt của hắc trở nên phức tạp thay vào góc độ của Triệu Chân đi nhìn Phương Vọng. Thật đáng sợ, phía sau Phương Vọng không có cao nhân khó lường, đều bằng ngộ tính và thiên tư của bản thân đi đến hôm nay, hắc đã dự đoán được Phương Vọng nhất định không phải phạm nhân.

Có lẽ, khiêu khích Hoàng tử Kiếm Quân là quyết định may mắn đáng giá nhất đời này của hắc!

Về sau, thân phận tọa kỵ của hắn rất có thể là thân phận mà hắn kiêu ngạo nhất!...

Trên đại dương mênh mông khôn cùng, một thanh kiếm ngọc khổng lồ vụt qua nhanh như tên bắn, kiếm khí phân tán, thể không thể đỡ.

Phía trên kiếm ngọc, có ba bóng dáng đang ngồi, người phía trước nhất chính là một nam tử trung niên mặc áo vải, hắn ngồi ngự kiếm, mặt mũi tràn đầy vẻ tang thương.

Sau lưng hắn là một nữ tử áo lam, cũng đang ngồi, nhưng thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía nam tử sau lưng nàng. Nam tử này rõ ràng là Phương Hàn Vũ.

Phương Hàn Vũ nhắm chặt hai mắt, giữa mi tâm có một hình xăm huyết sắc dựng thẳng, mơ hồ lộ ra ánh vàng.

“Tiểu tử, ngươi thật sự muốn đi tìm cái gọi là Hoàng tặc Kiếm Quân kia sao, chỉ là binh quân Hoàng tặc có thể không bảo vệ được ngươi, hắn và ngươi rốt cuộc có quan hệ thế nào?”

Nam tử áo vải không quay đầu lại mà hỏi.

Nữ tử áo lam quay đầu, nói: “Đúng vậy, thực sự không được, thì chúng ta rời khỏi biển cả, về Kim Tiêu giáo đi.”

Phương Hàn Vũ hồi đáp: “Không được, đại bản doanh của Kim Tiêu giáo ở Đại Tề, chúng ta trở về, sẽ mang đến tai họa cho Đại Tề. Cứ đi đảo Bích U đi, Hoàng tặc Kiếm Quân của đảo Bích U có năng lực vượt qua binh quân Hoàng tặc! Ta tin tưởng hắn!”

Nam tử áo vải thở dài một hơi, nói: “Thôi, vậy thì đi thôi, nhưng nhanh nhất cũng cần thời gian nửa tháng, hi vọng chúng ta có thể kiên trì lâu như vậy.”

Nữ tử áo lam nói khẽ: “Cha, người không phải nói khoác mình vô địch thiên hạ sao, sao lần đầu tiên dẫn ta ra ngoài lịch luyện, đã bị người ta đuổi giết đến chật vật như thế?”

Nam tử áo vải đỏ mặt lên, trầm trầm nói: “Lúc ấy ta nào biết được Ma Quân sắp xếp nhiệm vụ nguy hiểm như thế cho ta. Tiểu tử này cũng thật điên rồi, vậy mà được Kiếm Hồn vạn năm công nhận. Thù hận hẳn thu hút “Thôi đi, dù sao người cũng không phải là vô địch thiên hạ!”

“Khụ khụ, trong hải vực ta và nương người tới, cha người quả thực vô địch thiên hạ mà...”

Hai cha con bắt đầu đấu võ mồm. Nghe bọn họ nói chuyện, trong lòng Phương Hàn Vũ cực kỳ hồ thẹn.

Nhưng hẳn nghĩ đến chiến tích của Hoàng tự Kiếm Quân mình nghe nói trước đó, lòng hẳn lại tràn ngập lửa nóng.

Hắn biết Phương Vọng kế thừa Hoàng tự Kiếm Quân lệnh, cho nên hẳn coi Phương Vọng là hi vọng.

Đôi lại là tộc nhân khác, Phương Hàn Vũ sợ ảnh hưởng đến, nhưng Phương Vọng thường xuyên nói với Phương Hàn Vũ, nếu gặp được phiền phức không giải quyết được, thì tìm hẳn sớm một chút, tránh xuất hiện bi kịch và tiếc nuối không thể nghịch chuyển.

“Phương Vọng, ngày thường người thường xuyên khoác lác với ta người còn chưa từng bại, lần này, người cũng dừng bại... Ta mang bảo bối tốt đến cho người đấy!”

Phương Hàn Vũ nhíu mày nghĩ. Sau đó hẳn mở ra hai mắt, Tuyệt Tâm Tà Mục mắt xanh đồng tử đỏ kinh sợ, tà ác như vậy.

Đúng lúc này, từng tiếng xé gió truyền đến từ phía sau.

“Đáng chết, đám người kia thật sự là không chê mệt mỗi, nữ nhĩ bảo bối, bày trận đi, để bọn họ có đến mà không có về!”

Nam tử áo vải mắng. Lời vừa dứt, nữ tử áo lam đã lập tức đứng dậy, xoay người đến phía sau Phương Hàn Vũ. Nàng vung tay phải lên, năm thanh bảo kiếm bỗng xuất hiện quanh người.

Bóng đêm hơi lạnh, gió biển xuyên qua sương mù, thổi vào bên trong đảo Bích U.

Trước lầu các ở hồ linh nhãn được thắp sáng đèn, khiến phong cảnh một vùng này trở nên mê huyền.

Chương 292: Phương Vọng cứu ta với!

Chương 292: Phương Vọng cứu ta với!

Phương Vọng đang tu luyện bỗng nhiên cảm nhận được điều gì, lấy ra Hoàng tực Kiếm Quân lệnh, bên trong truyền ra âm thanh của Khúc Tầm Hồn: “Kiếm Quân, ta đã tra được hành tung của Phương Hàn Vũ. Bây giờ có mười sáu tông môn kiếm đạo và nhiều vô số kẻ tán tu kiếm đạo đang đuổi giết hắn. Hắn đang bỏ chạy theo phương hướng Thiên tông, rất có thể là muốn nhờ cậy người, đoán chừng còn hai ngày nữa sẽ đi tới đảo Bích U.”

Phương Vọng nghe xong, lập tức trả lời một câu: “Được, ta biết rồi.”

Nhiều người truy sát Phương Hàn Vũ như vậy sao?

Phương Vọng cũng không sợ Phương Hàn Vũ gây phiền toái cho mình. Tình huống có thể làm cho Phương Hàn Vũ đến tìm hắn, xem ra là thật sự đến bước đường cùng.

Hiện giờ cách lúc Chúc Lệ rời đi mới nửa năm, Phương Vọng còn cách Độ Hư cảnh tầng chín một đoạn đường rất dài,

nhưng hắn có lòng tin xung kích được Kim Thân cảnh trong vòng mười năm, mà hiện tại hắn cũng mới một trăm mười hai tuổi.

Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Hôm sau trời vừa sáng, Phương Vọng đứng dậy đi tới bờ biển, hắn ngưng tụ ra Thiên Hồng kiếm, rút kiếm nhìn mặt biển, nhắm mắt lại.

Hắn bắt đầu suy tư dung hợp kiếm pháp.

Hắn muốn dung hợp Thiên Địa kiếm ý, Kinh Hồng Thần Kiếm quyết lại với nhau, có lẽ không kịp thành công trước khi Phương Hàn Vũ đến, nhưng phiền phức của Phương Hàn Vũ làm hắn có ý nghĩ nhất lên kiếm đạo một lần nữa.

Chúc Viêm bay lên không trung, ngóng nhìn bóng dáng Phương Vọng. Nhìn trong chốc lát, hắn trở lại bên cạnh Tiểu Tử, Tiểu Tử đang dạy bảo yêu quái trên bờ cát một bên khác của hải đảo.

“Kiếm đạo của chủ nhân thế nào?”

Chúc Viêm hiểu kì hỏi.

Tiểu Tử khẽ nói: “Kiếm đạo của công tử đương nhiên là vô song trên đời. Điểm mạnh nhất của hắn cũng không phải nắm đấm, mà là kiếm trong tay hắn, khi hắn rút kiếm mới là lúc hắn nghiêm túc.”

Chúc Viêm nghe xong, vừa xấu hổ, lại phấn chấn.

Phương Vọng càng mạnh, càng chứng minh lựa chọn của hắn không sai. “Được rồi, ta vẫn luyện Đấu Chiến Chân công trước đi.”

Chúc Viêm lắc đầu bật cười, xoay người rời đi.

Trên biển cả, kiếm ngọc to lớn bay lượn qua trên từng tòa hải đảo, ven đường để lại ngàn vạn kiếm khí.

Nam tử áo vải vẫn đang ngự kiếm, mà nữ nhi của hắn, nữ tử áo lam đứng sau lưng Phương Hàn Vũ, thao túng năm thanh kiếm. Năm thanh kiếm vung lên, đêm không hết bóng kiếm tung hoành chân trời. Kiếm khí bành trướng với quy luật không cách nào bắt giữ được tàn sát bừa bãi rất nhiều kiếm tu phía sau.

Hàng ngàn hàng vạn kiếm tu trùng trùng điệp điệp đuổi theo tập kích, có người chân đạp phi kiếm, có người kiếm khí quán thân. Kiếm tu phía trước nhất vừa đuổi theo, vừa thi triển kiếm pháp, kiếm khí của bọn họ tạm thời không cách nào đột phá kiếm trận của nữ tử áo lam.

“Phụ thân, linh lực của ta sắp hao hết sạch rồi!”

Nữ tử áo lam gấp gấp nói, trên khuôn mặt nàng tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Nam tử áo vải còn chưa trả lời, Phương Hàn Vũ đứng dậy, mở miệng nói: “Ta tới đi!”

Nữ tử áo lam liếc mắt nhìn hắn, quát lớn: “Hồ nháo, vết thương của ngươi còn chưa khôi phục, cẩn thận bị Kiếm Hồn phản phệ!”

Phương Hàn Vũ mở to Tuyệt Tâm Tà Mục, giống như lệ quỷ trên đời. Hắn nở nụ cười trên mặt, nói: “Tần cô nương, chúng ta đã tiến vào phạm vi của Thiên tông, đảo Bích U hẳn là sẽ không xa. Theo người Tần tiên bối bắt được trước đó nói, nhiều nhất hai canh giờ, chắc sẽ có thể đến đảo Bích U, đổi lại ta tới đi, đến đảo Bích U, chúng ta sẽ an toàn.”

“Thế nhưng...”

“Để hắn tới đi!”

Nam tử áo vải ngắt lời nữ nhi, giọng điệu trầm trọng.

Nghe vậy, nữ tử áo lam chỉ có thể lùi đến sau lưng Phương Hàn Vũ. Ánh mắt Phương Hàn Vũ ngưng lại, một bóng kiếm dựng thẳng to lớn ngưng tụ thành từ kiếm khí xuất hiện, ngăn cản vô số kiếm khí đánh tới.

Nam tử áo vải quay đầu nhìn Phương Hàn Vũ một chút, ánh mắt tràn ngập thâm ý, hắn âm thầm nghĩ: “Bảo linh kiếm khí, Kiếm Hồn vạn năm, nếu kẻ này sống qua một kiếp này, sau này có lẽ thật sự sẽ trở thành chỗ dựa lớn nhất của Tần Hoàng ta...”

Phương Hàn Vũ nâng tay phải lên, trong lòng bàn tay tràn ra từng luồng kiếm khí. Nhìn kỹ lại, chúng giống như từng bóng kiếm nhỏ bé đang bản rộng đỏ như máu.

Cầm kiếm này, tay phải Phương Hàn Vũ rung động kịch liệt, như sắp không nắm chắc được.

“Người vừa mới bước vào Ngưng Thần cảnh, muốn mượn dùng lực lượng của Kiếm Hồn, rất nguy hiểm!”

Tần Đường cúi kinh nói, một bộ áo lam tung bay kịch liệt theo gió, ngay cả sợi tóc của nàng cũng bị thổi loạn.

Trán Phương Hàn Vũ tràn ra mồ hôi lạnh, hắn cắn răng nói: “Nó đã thần phục ta rồi, thì nên làm việc cho ta!”

Hắn bỗng nhiên nhắc kiếm, kiếm chỉ thẳng đông đảo kiếm khí truy sát đến từ phía sau. Kiếm bản rộng đỏ như máu bắn ra một cầu vòng máu, lướt ngang trời cao, trực tiếp tách rời đại quân kiếm tu trùng trùng điệp điệp phương xa.

Nhưng hắn không cách nào thu kiếm lại, không thể không cầm kiếm bằng hai tay.

“Thật sự là làm ầu!”

Tần Đường thấp giọng mắng. Lúc này nàng đã tọa vận công, bị đuổi giết lâu như vậy, nàng đã sớm ăn hết đan dược, bây giờ muốn khôi phục linh lực, chỉ có thể tọa tu luyện.

“Làm càn! Địa bàn của Thiên tông, người nào dám tự tiện xông vào!”

Một tiếng hét to truyền đến, chỉ thấy từng bóng dáng lần lượt đánh tới kiếm ngọc từ phía trước, khí thế bất phàm.

Tần Hoảng lập tức quát: “Chúng ta chính là bạn chí cốt của Hoàng tự Kiếm Quân, muốn đến thăm Hoàng tự Kiếm Quân!”

Hắn không rõ ràng mối quan hệ của Hoàng tự Kiếm Quân và Thiên tông thế nào, nhưng Hoàng tự Kiếm Quân có thể lựa chọn ẩn cư ở hải vực của Thiên tông, đoán chừng quan hệ cũng không tệ.

Nghe vậy, đám tu sĩ Thiên tông kia lập tức nhường đường, không dám ngăn cản.

Bọn họ muốn ngăn lại đại quân kiếm tu phía sau, nhưng những người kia không tự báo tông môn, trực tiếp ra tay, mưu tính mạnh mẽ xông tới!

Chương 293: Phương Vọng cứu ta với! (2)

Chương 293: Phương Vọng cứu ta với! (2)

Trên đường xá sau này, ba người Phương Hàn Vũ thỉnh thoảng gặp được tu sĩ Thiên tông, Tần Hoảng lấy lý do quen biết Hoàng tự Kiếm Quân, tiến thẳng một mạch, chưa từng ngừng lại một lát, dựa vào tu sĩ Thiên tông ngăn cản, bọn họ tạm thời thoát khỏi sự truy sát của kẻ địch.

Tần Hoảng không giảm tốc, sợ bị đuổi kịp.

Phương Hàn Vũ muốn thu kiếm, nhưng căn bản không thu về được, hắn chỉ có thể cầm kiếm bằng hai tay, mũi kiếm hướng xéo xuống dưới, cố gắng tiết kiệm linh lực.

“Người đã nhận ta làm chủ, vì sao không phục tùng ta?”

Phương Hàn Vũ giận dữ hét lên trong lòng, cực kỳ phẫn nộ.

Một âm thanh thâm trầm vang lên trong lòng: “Ta sinh ra đã vạn năm, kiếm tu từng thấy nhiều đường nào, muốn ta phục tùng ngươi, tiểu tử, ngươi còn chưa đủ tư cách. Phóng thích sát ý của ngươi đi, giết hết tất cả mọi người ngươi từng nhìn thấy, không bằng bắt đầu từ đôi cha con phía sau ngươi đi, năm thanh kiếm linh của nữ tử kia rất mỹ vị, để ta nuốt đi!”

“Không có khả năng!”

Phương Hàn Vũ từ chối trong lòng, hắn đã sớm phát hiện ra mình dường thành một luồng sát ý rất khó không chế, nhưng luồng sát ý này cũng không có thay đổi được tính cách của hắn.

Cha con Tần Hoảng cứu hắn vào thời khắc sống còn, cho dù hắn tự sát, cũng không thể giết ân nhân cứu mạng của mình!

“Phóng tung sát ý của ngươi, ngươi mới có thể trở thành kiếm tu mạnh nhất. Kiếm chính là binh khí, binh khí là để chấp hành giết chóc. Vị kiếm tu sáng tạo ra cả đời này đâu chỉ từng giết ngàn vạn sinh linh, ngươi có hi vọng trở thành hắn kế tiếp, đừng lãng phí thiên tư của ngươi, động thủ đi!”

Kiểm Hồn tiếp tục mê hoặc Phương Hàn Vũ. Phương Hàn Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, không trả lời nữa, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức mình áp chế bảo linh.

“Kiên trì một khoảng thời gian nữa, đến đảo Bích U, ta giúp ngươi áp chế hắn!”

Tần Hoảng không quay đầu lại nói, hắn tăng tốc một lần nữa, tốc độ của kiếm ngọc đột nhiên tăng lên.

Linh lực của hắn đã không còn thừa bao nhiêu, hiện tại chỉ có thể tin +Irrno ĐhiZZng Hàn Vĩ_ mau chóng đuổi tới đảo Bích LUI Một canh giờ trôi qua rất nhanh.

Phía sau kiếm ngọc không có truy binh, chỉ có dị tượng dòng khí kiếm ngọc tung hoành qua để lại, cùng kiếm khí đỏ tươi do bảo linh của Phương Hàn Vũ lưu lại.

Trong một canh giờ ngắn ngủi, linh lực của Phương Hàn Vũ sắp bị rút sạch, thân hình đang lung lay sắp đổ.

“Phía trước là đảo Bích U sao? Trước đó người kia từng nói đảo Bích U bị sương mù vây quanh.”

Giọng nói của Tần Hoảng vang lên, Phương Hàn Vũ nghe thấy trợn mắt to, hắn cắn răng, lập tức giậm dữ kêu lên: “Phương Vọng, cứu ta!”

Một tiếng gào thét này, kinh thiên động địa, ngay cả Tần Đường đang nạp khí cũng bị giật nảy mình.

Tần Đường đang muốn nói chuyện, tiếng của Tần Hoảng vang lên một lần nữa: “Sương mù tan rồi, xem ra thật sự là đảo Bích U!”

Tần Đường nghe xong, lập tức quay đầu nhìn lại.

Phía trước có một tòa hải đảo bị sương mù vây quanh, theo sương mù tiêu tan, hình dáng hải đảo hiển hiện ra.

Tần Hoảng vừa muốn há mồm, muốn hỏi thăm Phương Hàn Vũ, chợt một cơn gió mạnh đánh tới, dọa đến hắn trợn to mắt. Hắn mơ hồ nhìn thấy một luồng sáng màu trắng hồng, hắn vô ý thức quay đầu nhìn lại, đồng tử bỗng nhiên co rút lại. Hắn lập tức để kiếm ngọc giảm tốc độ.

Tần Đường chú ý tới ánh mắt của phụ thân, cũng quay đầu theo. Còn chưa quay đầu lại hoàn toàn, nàng đã nghe thấy một âm thanh: “Rõng lớn tiếng như vậy làm gì, sợ ta đang ngủ à?”

Tần Đường nhìn lại theo âm thanh, một nam tử áo trắng đứng bên cạnh Phương Hàn Vũ, áo trắng tung bay, tóc đen bay múa, mặt nghiêng của hắn anh tuấn như vậy, mà còn mang một nụ cười thản nhiên.

Không phải Phương Vọng, thì là ai?

Tay phải Phương Vọng vòng qua trước người Phương Hàn Vũ, nắm chặt hai tay của hắn, đè lại kiếm bản rộng đỏ tươi.

Hả?

Phương Vọng như cảm nhận được điều gì, ánh mắt khẽ biến.

Phương Hàn Vũ cắn răng, khó nhọc nói: “Bảo linh của ta bị Kiếm Hồn vạn năm phụ thể, bị mất không chế, người cẩn thận... Nó sẽ...”

Ánh mắt Phương Vọng lạnh đi, tay phải hơi dùng sức. Trong chốc lát, khí diễm của kiếm bản rưng đỏ tươi lên tức tiêu tan. Naay sau đó. Kiếm này hóa thành ảo ảnh tiêu tán.

Phương Hàn Vũ còn chưa nói xong, đột nhiên cảm thấy hai tay không còn, lực lượng Kiếm Hồn ép tới hắn sắp không thở nổi chột rút vào trong cơ thể hắn, cả người hắn đột nhiên nhẹ nhõm không ít.

Hắn trừng to mắt, không thể tin được nhìn về phía Phương Vọng, run giọng nói: “Người...”

Phương Vọng nhướn mày, nói: “Chỉ là Kiếm Hồn đã khiến người khó chịu như thế, xem ra kiếm đạo của người còn chưa đủ mạnh nha, lúc nào mới có thể đuổi kịp ta được?”

Phương Hàn Vũ há mồm, muốn nói lại thôi.

Tần Đường trừng to mắt, không dám tin vào hai mắt của mình. Dọc theo con đường này, nàng cách Phương Hàn Vũ gần nhất, rõ ràng sự mạnh mẽ của Kiếm Hồn vạn năm nhất.

Người này vừa xuất hiện, đã hàng phục được Kiếm Hồn vạn năm?

Tần Hoảng cũng nghiêng đầu, khiếp sợ nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng liếc nhìn Tần Hoảng, nhẹ giọng cười nói: “Vào đảo đi, ở trong đảo tu dưỡng một khoảng thời gian.”

Tần Đường lấy lại tinh thần, nói: “Có rất nhiều kiếm tu đang đuổi giết chúng ta!”

Tay phải Phương Vọng thuận thế nâng cánh tay Phương Hàn Vũ, kéo hắn xoay người, cũng vân đạm phong khinh nói: “Rất nhiều sao? Không biết hải cốt của bọn họ có thể lấp đầy vùng biển này hay không?”

Nghe vậy, Tần Đường không biết nên trả lời thế nào, chỉ cảm thấy người này thật cuồng.

Tần Hoảng đánh giá Phương Vọng, phát hiện Phương Vọng và Phương Hàn Vũ giống nhau đến mấy phần. Lúc trước hắn đã cảm thấy Phương Hàn Vũ có tư chất thiên kiêu, nhưng hôm nay đứng bên cạnh Phương Vọng, cho dù có được Tuyệt Tâm Tà Mục, khí chất cũng bị hoàn toàn đè xuống.

Trên người Phương Vọng có một loại khí chất hắn không xem hiểu, không cách nào miêu tả được, nhưng loại khí chất này làm hắn nhìn một chút, đã khó mà dời ánh mắt.

Chương 294: Lấy biển cả làm kiếm.

Chương 294: Lấy biển cả làm kiếm.

“Cũng không thể chủ quan, nhất là khi chúng ta dừng lại, kiếm tu phải đối mặt đằng sau sẽ chỉ càng ngày càng nhiều, đến lúc đó, Thiên tông cũng phải cúi đầu thôi.”

Tần Hoảng nói một cách nghiêm túc.

Phương Vọng cười nói: “Không sao, đến bao nhiêu, chết bấy nhiêu, thật sự đến lúc không đánh lại, trốn là được.”

Tần Hoảng cũng không thuyết phục nữa, chỉ bằng tốc độ và thủ đoạn tiện tay trấn áp Kiếm Hồn vạn năm của Phương Vọng vừa rồi, hắn đã biết mình chắc chắn không phải đối thủ của Phương Vọng.

Có lẽ Phương Vọng không phải là kẻ cuồng vọng tự đại, mà thật sự có thực lực mạnh mẽ không sợ hết thảy kẻ địch kia.

Một nhóm bốn người bay vào bên trong đảo Bích U, Tiểu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm chạy đến xem náo nhiệt.

Đáp xuống trên bãi cát, Phương Hàn Vũ lập tức bắt đầu đả tọa vận công, Tần Đường cũng như thế.

Sau khi thu kiếm về, Tần Hoảng nhìn về phía chân trời, nói với sắc mặt nghiêm túc: “Xem ra lực uy hiếp của Thiên tông còn thấp hơn trong dự đoán của ta.”

Phương Vọng cũng cảm nhận được vô số kiếm ý phương xa, kẻ dám đến truy sát Phương Hàn Vũ đều là người có thực lực kiếm đạo không tầm thường.

“Chủ nhân, đến lúc đó ta ra tay thay ngài đi!”

Chúc Viêm cười gằn nói, hắn ma quyền sát chương, kích động.

Dù hắn không làm rõ ràng đầu đuôi sự tình, nhưng hắn có thể cảm nhận được khí tức phương xa, đang có rất nhiều kiếm tu đột kích, đây là một cơ hội đối với hắn.

Chúc Viêm vẫn luôn có một tâm bệnh, đó chính là hắn còn chưa bày ra sức mạnh chân chính của mình với Phương Vọng, cho nên hắn sợ Phương Vọng đánh giá thấp mình.

Kỳ thật hắn rất mạnh.

“Không cần, vẫn để ta tới đi, nếu người xuất thủ, cho dù có thể thắng, chỉ e phiền phức tiếp sau đó sẽ không ngừng, ta muốn dùng một trận chiến giết đến không người còn dám xâm phạm.”

Phương Vọng bình tĩnh nói. Đám người nghe thấy lời nói này nhìn về phía hắn, Chúc Viêm càng mong đợi hỏi: “Ngài muốn dùng kiếm, hay dùng quyền?”

Dùng kiếm?

Tần Hoảng, Tần Đường âm thầm kinh hãi. Bọn họ đã sớm nghe nói lời đồn về Hoảng tự Kiếm Quân, Cửu Long Trần Thiên quyền đã danh chấn tứ hải, bọn họ vô ý thức cho rằng Hoảng tự Kiếm Quân là thể tu, bây giờ xem ra cũng không phải như thế.

Đúng rồi, cũng tranh Hoảng tự Kiếm Quân, đương nhiên phải biết dùng kiếm.

“Nếu kẻ địch đều là kiếm tu, vậy ta đương nhiên lấy kiếm đối địch lại, lấy kiếm đánh kiếm, nhìn xem có thể mai táng kiếm ý của bọn họ hay không.”

Phương Vọng nhìn phía chân trời, nói với giọng điệu tùy ý. Dưới sự thao túng của hắn, sương mù xung quanh đảo Bích U vẫn giữ một lỗ hồng to lớn, phảng phất muốn gây ông đập lưng ông.

“Đã rất nhiều năm không nhìn thấy người xuất kiếm, đừng làm cho ta thất vọng.”

Phương Hàn Vũ mở miệng nói, hắn chặt vật mở ra hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Phương Vọng nâng tay phải lên, chuôi kiếm Thiên Hồng kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn thuận thế nắm chặt, lưỡi kiếm không ngưng tụ ra, chỉ có chuôi kiếm.

Tần Hoảng, Tần Đường, Chúc Viêm nhìn về phía Thiên Hồng kiếm, âm thầm hiếu kì.

Đây là bảo linh bản mệnh sao?

Chúc Viêm nghĩ đến Thiên Cung kích, chẳng lẽ chủ nhân là song bảo linh bản mệnh?

Đúng lúc này, một kiếm ý cực mạnh đánh tới, thổi sương mù xung quanh đảo Bích U sôi trào kịch liệt, phảng phất lúc nào cũng có thể tan đi, ngay cả mặt biển cũng cuộn lên sóng to gió lớn.

Chỉ thấy một luồng ánh kiếm chạy nhanh đến, cấp tốc dừng trên bầu trời cách đảo Bích U mấy trăm trượng. Ánh kiếm tiêu tán, một nam tử tóc trắng phơ, dáng người cứng rắn hiện thân, hai tay của hắn đặt sau thắt lưng, khuôn mặt không tính là già nua, chỉ là sợi râu tái nhợt. Hắn mặc một bộ thanh bào, áo bào phát phới tung bay theo gió.

“Hoàng tự Kiếm Quân cũng muốn nhúng chàm Kiếm Hồn vạn năm sao?” Nam tử tóc trắng mở miệng nói, giọng điệu lộ ra một cảm giác áp bách mạnh mẽ.

Giọng nói của Phương Vọng vang lên sau đó: “Sao không chờ những người khác đến một chút?”

Nam tử tóc trắng nghe xong, hơi nheo mắt lại, cũng không lập tức ra tay.

Chúc Viêm thấp giọng nói: “Chủ nhân, người này là đại trưởng lão của Dạ Kiếm tông, Thanh Ảnh đạo nhân, tu vi Kim Thân cảnh tầng hai.”

Phương Vọng thờ ơ.

Rất nhanh, một khí tức mạnh mẽ cũng đánh tới, nhanh chóng đi tới bên cạnh Thanh Ảnh đạo nhân, phía sau còn có một đám kiếm tu mệnh mỏng manh thao túng kiếm mà tới.

“Xin hỏi Kiếm Quân, nhất định phải bảo vệ người bị đuổi giết sao?”

Một âm thanh truyền vào trong tai Phương Vọng, chính là lời truyền âm của Lâm Nhai chân nhân Thiên tông.

Phương Vọng có thể bắt được phương hướng của Lâm Nhai chân nhân, tên này trốn ơ sau một đám mây, hẩn lập tức dùng Truyền Âm thuật trả lời Lâm Nhai chân nhân: “Thiên tông không cần nhúng tay, nhìn là được rồi.”

Hắn đang cho Thiên tông một bậc thang. Rất rõ ràng, Thiên tông không dám đối kháng nhiều kiếm tu như vậy, làm như thế cho dù thắng hay thua, đều sẽ gây thù hằn vô số.

Phương Vọng lại không sợ, dù sao hẩn bốn biển là nhà.

Vì Thanh Ảnh đạo nhân và đại tu sĩ dừng lại, dẫn tới kiếm tu đến sau cũng sôi nổi dừng lại, không dám hành động thiếu suy nghĩ, kiếm tu dừng lại trên trời với quy mô càng lúc càng lớn.

“Phía trước là đảo Bích U? Đảo chủ là vị Hoàng tặc Kiếm Quân giết chết Dạ Thương Hải kia ư?”

“Phía sau Hoàng tặc Kiếm Quân là Trường Sinh các, không hay rồi.”

“Sợ cái gì, chúng ta có nhiều người như vậy, Trường Sinh các còn có thể hỏi tội từng người sao? Chỉ cần giết sạch tất cả mọi người trên đảo là được!”

“Kiếm Hồn vạn năm chỉ có một, không dễ đoạt.”

“Hoàng tặc Kiếm Quân đối mặt thanh thế của chúng ta, sẽ không nhất định muốn bảo vệ Phương Hàn Vũ chứ?”

Đám kiếm tu bàn luận âm 7 ể li óng không nang tăng lên. rất nhanh đã đột phá con số hàng vạn, mà còn đang tăng trưởng.

Từ đảo Bích U nhìn lại, kiếm khí của hơn vạn kiếm tu khiến bầu trời biến sắc, sóng biển phía dưới càng không ngừng cuộn cuộn, cuốn lên gió lớn giữa trời và biển.

Chương 295: Lấy biển cả làm kiếm. (2)

Chương 295: Lấy biển cả làm kiếm. (2)

Chúc Viêm đi tới bên cạnh Phương Vọng, không ngừng giới thiệu thân phận của những tu sĩ mạnh mẽ kia. Kiếm tu đạt tới Kim Thân cảnh chừng năm vị, kiếm tu đạt tới Độ Hư cảnh vượt qua con số ba trăm, cảnh giới thấp nhất cũng là Ngung Thần cảnh.

Sắc mặt Tàn Hoàng, Tàn Đường càng nghiêm trọng thêm. Tàn Đường nhìn Phương Vọng, muốn nói lại thôi, muốn khuyên Phương Vọng ra tay sớm một chút, giết chết một vài kẻ địch sớm hơn, như vậy mới dễ đối mặt nguy hiểm tiếp theo hơn.

Nhưng Tàn Đường nhìn thấy Phương Hàn Vũ không có chút vẻ sầu lo nào, cặp Tuyệt Tâm Tà Mục kia thậm chí lóe ra ánh sáng hưng phấn, lòng nàng tràn đầy hoang mang.

Chẳng lẽ Hoàng tử Kiếm Quân đã vượt qua Kim Thân cảnh rồi sao?

“Hoàng tử Kiếm Quân, người quả thật muốn liều chết bảo vệ Phương Hàn Vũ sao? Các người có mối quan hệ gì?”

Có kiếm tu cao giọng hô, bọn họ nhìn thấy Phương Hàn Vũ đã tọa luyện công sau lưng Phương Vọng, điều này nói rõ Phương Vọng cũng không phải muốn độc hưởng Phương Hàn Vũ, mà hai người vốn đã quen biết.

Khó trách Phương Hàn Vũ trốn về phương hướng này!

“Hắn họ Phương, ta cũng họ Phương, ta tên là Phương Vọng, các người nói chúng ta có quan hệ gì?”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, vọng lại dưới bầu trời, không coi là quá to, lại có thể rõ ràng truyền vào trong tai mỗi một vị kiếm tu.

Hơn vạn tu sĩ đột nhiên vỡ tổ, bắt đầu ào ào giận dữ mắng mỏ.

“Khó trách, thì ra Phương Hàn Vũ tới nhờ vả trưởng bối!”

“Cùng tiến lên, Kiếm Hồn vạn năm đó, khả năng đây là cơ hội duy nhất đời này của chúng ta!”

“Phương Vọng? Chưa từng nghe nói, chắc hẳn thân phận lớn nhất của hắn chính là Hoàng tử Kiếm Quân!”

“Đã không phải thế gia cực kỳ nổi tiếng, chúng ta cần gì cô ky?”

“Bọn họ không có quan hệ phụ tử đây chứ?”

Nghe tiếng bàn luận phương xa, sắc mặt Phương Hàn Vũ rất nhanh đã xanh mét, Tàn Hoảng, Tàn Đường hình như nghĩ đến điều gì, mặt lộ vẻ khiếp sợ. Bất chợt!

Phương Vọng chậm rãi giơ lên chuôi kiếm trong tay. Dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, một lưỡi kiếm phát sáng kéo dài ra theo chuôi kiếm, lập tức hấp dẫn ánh mắt của Chúc Viêm, Tàn Hoảng, Tàn Đường.

“Giết!”

Thanh Ảnh đạo nhân nhìn thấy Phương Vọng nhắc kiếm, lập tức quát. Lời vừa dứt, hắn dẫn đầu bay thẳng đến Phương Vọng, đám đại tu sĩ Kim Thân cảnh hai bên trái phải cũng giống như thế.

Mục tiêu của bọn họ đều là cướp đoạt Phương Hàn Vũ!

Phương Vọng dịch chuyển chân phải một bước, trong chốc lát, khí thế cả người hắn đột nhiên biến đổi, hắn đồng thời

khởi động Thiên Đạo Chân công, Thiên Địa kiểm ý.

Một luồng kiểm ý mệnh môn lấy tốc độ cực kỳ đáng sợ quét ngang biển trời, khiến bọn người Chúc Viêm, hơn vạn kiểm tu cũng không kịp phản ứng.

Giờ khắc này, hết thảy tốc độ đều chậm lại, tốc độ phi hành của hơn vạn tu sĩ chợt giảm, ngay cả những tu sĩ Kim Thân cảnh kia cũng chậm như rùa bò, tu sĩ Ngưng Thần cảnh càng như bị cố định trên không trung.

Ánh sáng trắng chói mắt chiếu rọi trên mặt Phương Hàn Vũ, Chúc Viêm, Tần Hoảng, Tần Đường, Tiểu Tử, Triệu Chân.

Thiên địa biến hóa sáng tối, ánh mắt của tất cả bọn họ đều tập trung trên người Phương Vọng, vô ý thức há miệng, trừng to mắt.

Chỉ thấy áo bào của Phương Vọng tung bay kịch liệt, toàn thân lóng lánh ánh sáng trắng, đó là ánh kiểm của Thiên Địa kiểm ý, còn có khí điểm màu trắng của Thiên Đạo Chân công cháy hừng hực trên người hắn. Dáng người của hắn rơi vào trong mắt mọi người, giống như thần tiên trên trời hạ phàm.

Bọn họ giống như hơn vạn kiểm tu phương xa, càng không có cách nào hành động, một áp lực mệnh môn không cách nào miêu tả bao phủ bọn họ, làm bọn họ có loại cảm giác đang đối mặt ông trời.

Ngay sau đó, đồng tử đám người Phương Hàn Vũ, Chúc Viêm chuyển hướng về biển cả, chỉ thấy từng bóng kiểm xông ra từ trong biển cả, bọn chúng phảng phất không bị thời gian, không gian ước thúc. Khi hết thảy gần như ngừng lại, bọn chúng vây quanh tất cả kiểm tu trên trời với cực nhanh tốc độ.

Đồng tử Thanh Ảnh đạo nhân co chặt, tay phải nâng lên, muốn chống cự bóng kiểm đang giết đến phía hắn. Đại tu sĩ

Kim Thân cảnh khác cũng giống như thế, chỉ là tốc độ của bọn họ có vẻ quá chậm.

“Lấy biển cả làm kiếm...”

Tần Hoảng trừng to mắt, đồng tử rung động, trong lòng nổi lên sóng to gió lớn.

Hắn đã sống mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy kiếm ý mênh mông như vậy!

Đây quả thật là cảnh giới kiếm tu có thể đạt tới sao?

Theo một ánh kiếm xuất phát từ bầu trời trung tâm chiến trường, làm hết thảy giữa biển trời mất đi màu sắc, bọn người Phương Hàn Vũ, Chúc Viêm nhắm mắt. Vừa nhắm mắt, bọn họ đã cảm giác thân thể khôi phục tự do, bọn họ lập tức mở to mắt.

Ánh kiếm giữa biển trời đã biến mất, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng cả đời này cũng không thể nào quên.

Từng người từng người kiếm tu phun máu toàn thân, như mưa rơi xuống, thậm chí chưa từng xuất hiện tiếng kêu rên, mặt biển quay cuồng kịch liệt nhanh chóng bị nhuộm thành màu máu.

Năm vị đại tu sĩ Kim Thân cảnh lại không rút xuống, mà toàn thân bọn họ cắm đầy bóng kiếm, kim thân thủng trăm ngàn lỗ, máu tươi không ngừng văng xuống.

Thanh Ảnh đạo nhân vẫn còn giữ tư thế vung tay, lấy ngón tay làm kiếm!

Bốn vị đại tu sĩ Kim Thân cảnh khác vừa ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh, tất cả đều là kiếm, tay bọn họ run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập sợ hãi, tuyệt vọng.

“Sao lại... Có thể...”

Một ông lão Kim Thân cảnh đứt quãng nói, hẳn có thể cảm nhận được một luồng kiếm ý ngang ngược đang tán loạn trong cơ thể hắn, phá hủy kỳ kinh bát mạch, huyết vị của hắn, từng bước tan rã kim thân của hắn.

Ánh mắt Phương Vọng lạnh buốt, hắn nâng lên Thiên Hồng kiếm, kiếm chỉ năm vị đại tu sĩ kia. Gần như lập tức, rất nhiều bóng kiếm trên người năm vị đại tu sĩ bỗng nhiên xông ra ngoài thân thể bọn họ, thoát nhìn, phảng phất những bóng kiếm kia bị một bàn tay vô hình rút ra, trên thực tế là ngang ngược xuyên thủng từng kim thân.

Chương 296: Dương danh tứ hải, cái tên Phương Vọng.

Chương 296: Dương danh tứ hải, cái tên Phương Vọng.

Năm đại tu sĩ Kim Thân cảnh liên tiếp nổ tung xác mà chết, thân thể hóa thành sương máu, nguyên thần của bọn họ chạy ra, nhưng Phương Vọng sao có thể để bọn họ như ý.

Phương Vọng chột buông ra Thiên Hồng kiếm cầm trong tay phải, tóm một phát về phía chân trời. Dưới ánh nhìn chăm chú của đám người Phương Hàn Vũ, Chúc Viêm, mấy vệt sáng trắng bị hắn thu vào trong lòng bàn tay.

Hết thấy phát sinh quá nhanh!

Bọn họ vừa nhìn thấy năm đại tu sĩ Kim Thân cảnh nổ tung xác, ngay sau đó đã thấy Phương Vọng thu tay lại.

Phương Vọng nâng tay trái lên, nắm thành quả đấm, trực tiếp nhấn vào tay phải, giống như hành lễ ôm quyền. Động tác này cũng không coi là hung ác, tư thái tùy ý, nhưng chính động tác hời hợt này khiến tim mọi người sau lưng như ngừng đập.

Bọn họ biết nguyên thần của năm vị Kim Thân cảnh kia đã bị diệt sạch!

Giết Kim Thân cảnh không khỏi quá dễ dàng đi?

Đây là ý nghĩ của Chúc Viêm, Tàn Hoàng, Tàn Đường, Tiểu Tử, Triệu Chân dù rung động, nhưng thật sự không cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Phương Vọng nhìn thấy một số nguyên thần bay ra từ đáy biển, hẳn cũng không ngăn cản, những nguyên thần kia không tính quá mạnh, vừa hay giúp hắn thả tin tức ra ngoài.

Tất cả bóng kiếm trên bầu trời biến mất, phảng phất chưa từng xuất hiện, khí thế mệnh mệnh kia cũng không còn sót lại chút gì.

“Xuống đáy biển nhặt túi trữ vật đi.”

Phương Vọng dặn dò, Tiểu Tử, Triệu Chân lập tức lao ra.

Theo Thiên Địa kiếm ý tiêu tan, hết thảy giữa biển trời đều khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là nước biển phía trước đám người Phương Vọng đã bị nhuộm đỏ.

Phương Vọng thu Thiên Hồng kiếm vào trong thân thể, xoay người đi về trong đảo. Lúc đi ngang qua Phương Hàn Vũ, hắn vỗ bả vai Phương Hàn Vũ, ra hiệu hắn đi theo.

Chúc Viêm vội vàng tiến đến bên cạnh Phương Vọng, kích động hỏi: “Chủ nhân, vừa rồi là kiếm pháp gì vậy?” “Thiên Địa kiếm ý, cảm ngộ suốt đời của vị Hoàng tử Kiếm Quân thế hệ trước, Kiếm Thánh.”

“Thật hay giả, Kiếm Thánh kia tuy là thánh, nhưng chỉ có phong cách không sát sinh khiến người ta kính ngưỡng, hẳn có thể sáng tạo ra kiếm ý như thế sao?”

“Có ít người cảnh giới thấp, là bởi vì thiên tư có hạn, nhưng tư chất thân thể và ngộ tính cho tới bây giờ đều là hai chuyện khác nhau, nếu không vì sao lại có thần thoại ngộ đạo thành tiên?”

“Cũng đúng.”

Nhìn bóng lưng Phương Vọng, Chúc Viêm rời đi, Tần Hoảng và Tần Đường còn chưa lấy lại tinh thần, trong đầu bọn họ tràn đầy cảnh tượng hùng vĩ Thiên Địa kiếm ý bao trùm biển trời vừa rồi.

Phương Hàn Vũ đứng dậy, mở miệng nói: “Đi thôi, nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Trên mặt hắn treo nụ cười, trong lòng cực kỳ đặc ý.

Trên đường tới, Tần Hoảng, Tần Đường vẫn luôn chất vấn về Hoàng tử Kiếm Quân, lo lắng đến đảo Bích U, cũng không ngăn cản được kẻ địch đến truy sát đằng sau.

Hiện tại thì hay rồi, Phương Vọng đã chứng tỏ thực lực của chính mình!

Thế nhưng...

Phương Hàn Vũ nhìn về phía bóng lưng Phương Vọng, âm thầm kinh hãi: “Tiểu tử này mạnh đến mức quá không hợp thói thường...”

Hắn tin tưởng Phương Vọng có thể thắng, nhưng không nghĩ tới Phương Vọng có thể lấy một địch vạn, mà đối diện mà còn có năm Kim Thân cảnh...

Đây chính là Kim Thân cảnh đó!

Vậy mà không có chút lực chống đỡ nào...

Phương Hàn Vũ xông xáo trên biển nhiều năm như vậy, cũng coi như kiến thức rộng rãi, hắn phát hiện vẫn không có ai có thể sánh bằng Phương Vọng được.

Trong lòng hắn bối rối, cái tổ chim Phương gia này sao lại nuôi ra được Phương Hoàng vàng vậy?

Tần Đường vội vàng đi tới bên cạnh Phương Hàn Vũ, thấp giọng hỏi: “Trước đó có phải người đã từng nói Phương Vọng là đệ đệ người không?”

“Không sai, thế nào vậy?” “Một trăm mười hai tuổi đi, mong rằng Tần cô nương chớ có nói ra, tránh rước lấy phiền toái không cần thiết.”

Tần Đường yên lặng, Tần Hoảng đi theo sau, mí mắt càng dần cuồng nhảy.

So với trận chiến đấu lúc trước, bọn họ càng khiếp sợ về tuổi tác của Phương Vọng hơn.

Trên đời thật sự có thiên tài kinh khủng như vậy sao?

Cùng lúc đó.

Trong một đám mây ở chân trời, Lâm Nhai chân nhân và một đám trưởng lão Thiên tông đứng sóng vai, tất cả đều im lặng. Ngoài Lâm Nhai chân nhân, những người khác mặt mũi tràn đầy vẻ sợ hãi.

Một trưởng lão nuốt một ngụm nước miếng, thận trọng nói: “Nếu như... Kiếm Quân nghĩ diệt Thiên tông chúng ta, phải chẳng dễ như trở bàn tay?”

Không có ai trả lời hẳn, nhưng tất cả đều nhìn về phía Lâm Nhai chân nhân.

Lâm Nhai chân nhân nhắm mắt lại, nói: “Cũng may chúng ta qua lại thân thiết với hắn, sự mạnh mẽ của hắn chỉ có lợi đối với chúng ta, hiểu chưa?”

Các trưởng lão đều là người tinh ranh, hiểu lời nói bóng gió của hắn.

Đi một mạch tới trên sàn gỗ, Phương Vọng bắt đầu đả tọa tu luyện.

Hắn thở dài một hơi trong lòng.

Mẹ nó!

May mắn là giết chết được đám kẻ địch, nếu không thì mất mặt rồi!

Lần này chiến đấu, Phương Vọng vận dụng một phần ba linh lực, hi vọng có thể chấn nhiếp những kiếm tu còn chưa đến kia.

Sau khi sắp xếp Tần Hoằng, Tần Đường ở lại, Phương Hàn Vũ đi tới bên cạnh Phương Vọng ngồi xuống, hắn vừa vận công, vừa nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Người cũng không có gì muốn hỏi ta sao?”

Vì có người bên ngoài ở đây, Phương Vọng nạp khí rất thu liễm, không tiết lộ ra chút khí tức nào của Thiên Đạo Chân công.

“Việc này âm ỉ thiên hạ xôn xao, ta còn cần hỏi gì nữa?”

Phương Vọng mắt cũng không mở ra, nói.

Phương Hàn Vũ lườm hắn một cái: “Ta mang cho người một bảo bối, người không muốn nhìn sao?” “Người hiểu ta, ta không thiếu pháp bảo hay bảo vật tu hành.”

“Ta đương nhiên biết, ta lấy được một mảnh ngọc thạch thần bí ghi chép tuyệt học kiếm đạo. Kiếm Hồn bảo vệ ngọc thạch này nói có được kiếm phổ đó, có thể tung hoành nhân gian không người địch nổi.”

Nghe vậy, Phương Vọng mở to mắt, Phương Hàn Vũ lập tức lấy ra một mảnh ngọc thạch màu tím lớn bằng quả trứng ngỗng, sau đó đưa cho Phương Vọng.

Chương 297: Dương danh tứ hải, cái tên Phương Vọng. (2)

Chương 297: Dương danh tứ hải, cái tên Phương Vọng. (2)

“Ta thử rồi, bên trong có cấm chế mạnh mẽ, dựa vào kiếm khí của ta căn bản không có cách nào đột phá, Kiếm Hồn kia từng nói, chỉ có thể dùng kiếm khí đột phá.”

Lúc Phương Hàn Vũ nói lời này, trên mặt lộ vẻ chờ mong.

Phương Vọng thu mảnh ngọc thạch màu tím này vào trong nhẫn Long Ngọc, nói: “Qua một thời gian ngắn, ta luyện thêm đi, chờ ta luyện thành lại dạy cho ngươi, ngươi dưỡng thương cho tốt trước đã.”

Phương Hàn Vũ gật đầu, rồi nhắm mắt lại. ...

Tin tức Hoàng tự Kiếm Quân giết chết hơn vạn kiếm tu giống như một trận gió lốc, quét ngang biển Nam Quỳnh. Bên trong chiến tích này bao gồm năm vị đại tu sĩ Kim Thân cảnh danh chấn một phương, liên quan đến gần hai mươi giáo phái kiếm đạo, đủ để cho tu sĩ các hải vực hưng phấn thảo luận.

Cái tên Phương Vọng lần đầu tiên danh chấn biển cả, không còn là danh Hoàng tự Kiếm Quân nữa!

Thương Lan thư viện.

Cổ Ly nghe đệ tử khác hưng phấn thảo luận chiến tích của Hoàng tự Kiếm Quân, nàng âm thầm thở dài một hơi.

Nàng cũng đi biển chết Kiếm Khí, biết được cảnh ngộ của Phương Hàn Vũ. Nàng và Phương Hàn Vũ có tình đồng môn, lại thêm quan hệ giữa Phương Hàn Vũ và Phương Vọng, nàng đương nhiên không hi vọng Phương Hàn Vũ xảy ra chuyện.

Nghe nói Hoàng tự Kiếm Quân cường thế giết chết hơn vạn kiếm tu, nàng trở nên khiếp sợ, nhất là bên trong có năm vị đại tu sĩ Kim Thân cảnh dẫn đầu.

Kim Thân cảnh đó, Cổ Ly đã từng nhìn thấy tu sĩ Kim Thân cảnh đại chiến ở biển chết Kiếm Khí, có thể nói là đại chiến của nhân vật thần thoại, nàng cũng không dám tưởng

tượng phải tu luyện thể nào mới có thể đạt tới mức mạnh mẽ như vậy.

Kết quả vừa trở về không bao lâu, đã nghe nói Hoàng tự Kiếm Quân giết năm đại tu sĩ Kim Thân cảnh!

Thật sự là không thể tưởng tượng nổi!

“Đúng rồi, tên thật của Hoàng tự Kiếm Quân cũng truyền ra rồi, các Một nữ đệ tử hưng phấn nói.

Một nam đệ tử tay cầm quạt xếp cười nói: “Phương Vọng, tên này đã hoàn toàn truyền ra rồi. Cũng đúng, Hoàng tự Kiếm Quân không nên có thực lực mạnh mẽ như vậy, nói Phương Vọng là Thiên tự Kiếm Quân, đoán chừng cũng không có ai nghi vấn.”

Phương Vọng?

Cố Ly trừng lớn đôi mắt đẹp, lập tức đứng dậy hỏi: “Là Phương Vọng nào cơ?”

Đệ tử khác đồn dập nhìn về phía nàng, đều hơi kinh ngạc, ngày thường Cố Ly không kích động như vậy.

Vừa hỏi ra lời này, Cố Ly đã hối hận.

Phương Vọng có thể cứu Phương Hàn Vũ thì còn là ai nữa?

Không có khả năng đồng âm, chỉ có thể là hắn.

Hắn đến trên biển rồi!

Hơn nữa còn lấy tư thái quân lâm thiên hạ!

Cố Ly ngồi xuống một lần nữa, trong mắt lộ ra thần thái sùng bái, ngạc nhiên.

Chúng đệ tử nhìn Cố Ly phảng phất si mê, hai mắt nhìn nhau, bọn họ lập tức lại gần, hiếu kì hỏi thăm chắc là nàng quen biết Phương Vọng?

Nàng còn chưa mở miệng, một tên đệ tử khác đến từ Cố gia bưng tỉnh đại ngộ nói: “Đúng rồi, tu sĩ đệ nhất Đại Tề chúng ta có được Thiên Nguyên bảo linh cũng tên là Phương Vọng, hơn nữa có mối quan hệ vô cùng tốt với muội muội ta. Gia chủ từng nói, hẳn muốn muội muội ta gả cho Phương Vọng đây!”

Cả viện triệt để chấn động.

Cố Ly nổi giận, trừng tên đệ tử Cố gia kia, làm hắn ngậm miệng. Đáng tiếc là vô dụng, tên đệ tử Cố gia kia cũng kích động không thôi, bắt đầu kể lại sự tích truyền kỳ của Phương Vọng cho đệ tử khác nghe.

Trò chuyện hồi lâu, cho đến khi có người phát ra lời chất vấn: “Vị Phương Vọng các người quen biết đã bao nhiêu tuổi? Cho dù chỉ có hai trăm tuổi, cũng không có khả năng vượt qua được Kim Thân cảnh chứ!”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trở nên yên tĩnh, tên đệ tử Cố gia kia cũng sửng sốt.

Đúng vậy.

Tuổi tác không khớp! Phương Vọng nàng quen biết kia...

Dưới trời xanh mây trắng, từng hòn đảo tụ tập, từng sợi dây mây thật dài nối liền các đảo với nhau, từng người từng người tu sĩ ngự kiếm lui tới.

Trên một hòn đảo trong đó, một tòa lầu các đứng thẳng giữa sườn núi, trước lầu là một tòa tiểu viện tử, không ít hoa cỏ được trồng bên cạnh, một nam tử tóc trắng đang tưới nước.

Hắn mặc áo bào xám, tóc trắng thật dài, thoát nhìn, phảng phất là một ông lão, nhưng trên thực tế mặt mũi của hắn chỉ có khoảng chừng ba bốn mươi tuổi. Nếu Phương Vọng ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của hắn.

Phương Tử Canh!

Nhiều năm không thấy, hình ảnh, khí chất của Phương Tử Canh tưởng như hai người khác nhau.

Lúc này, một đám thiếu niên bay tới, rơi vào trong nội viện, lao nhao nói không ngừng.

“Sur phụ! Sur phụ! Hoàng tự Kiếm Quân lại có chiến tích rồi!”

“Trời ạ, Hoàng tự Kiếm Quân vậy mà giết chết hơn vạn kiếm tu trong một trận chiến, trong đó còn có không ít trưởng lão, cường giả của các giáo phái!”

“Ta nghe nói, bên trong còn dính đến Kim Thân cảnh!”

“Quá lợi hại, mỗi lần vị Hoàng tự Kiếm Quân này xuất thủ, đều kinh thiên động địa.”

“Cái tên Phương Vọng xem như triệt để truyền ra, cũng không biết hẳn có cảnh giới gì.”

Phương Tử Canh vốn không thèm để ý, chợt nghe thấy hai chữ “Phương Vọng”, bỗng nhiên quay đầu. Hắn nhìn chằm chằm thiếu niên nói ra tên Phương Vọng, hỏi: “Phương Vọng? Hai chữ nào?”

Thiếu niên kia bị ánh mắt của sư phụ dọa đến, vội vàng nói: “Không rõ ràng, chắc là cùng một họ với Phương Hàn Vũ.”

“Phương Hàn Vũ?”

Phương Tử Canh triệt để kích động, lập tức buông xuống bầu nước, đi đến chỗ đám thiếu niên, để bọn họ nói rõ ràng sự tình.

Các đệ tử thấy hắn hiếm khi cảm thấy hứng thú đối với chuyện phong vân trên biển, bắt đầu sôi nổi nói tiếp, một

người phần khởi hơn một người.

Thiếu niên còn đang trên đường trưởng thành luôn luôn hướng tới nhân vật anh hùng danh chấn thiên hạ. Phương Tử Canh nghe thấy Phương Hàn Vũ đoạt được Kiếm Hồn vạn năm, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười, mặc dù không rõ ràng Kiếm Hồn vạn năm mạnh đến mức nào, nhưng chắc là cơ duyên khó lường.

Chương 298: Dương danh tứ hải, cái tên Phương Vọng. (2)

Chương 298: Dương danh tứ hải, cái tên Phương Vọng. (2)

Nhưng khi hắn nghe thấy các đồ đệ miêu tả trận chiến ở đảo Bích U, hắn trở nên khiếp sợ.

Phương Vọng đã trưởng thành đến trình độ như vậy rồi sao?

Phương Tử Canh vốn tưởng rằng dưới sự chỉ dẫn của Chu Tuyết, mình thu hoạch được cơ duyên to lớn, cho dù không sánh bằng Phương Vọng, hắn là cũng có đuổi theo hi vọng, bây giờ so sánh một phen, chênh lệch lớn biết bao...

Hắn còn đang nỗ lực ở Ngưng Thần cảnh, Phương Vọng đã giết chết hơn vạn Ngưng Thần cảnh trong một trận chiến?

Hơn nữa, trong đó còn có Độ Hư cảnh, Kim Thân cảnh...

Phương Vọng không biết thanh danh của mình được truyền đi có lớn đến mức nào, nhưng từ sau một trận chiến này, không kiếm tu dám đến đảo Bích U, hắn đã biết mình thành công.

Phương Hàn Vũ, Tần Hoàng, Tần Đường gia nhập cũng không làm đảo Bích U náo nhiệt lên, ba người đều cần tĩnh dưỡng một khoảng thời gian.

Phương Vọng khôi phục linh lực rất nhanh, nhân lúc ba người còn đang dưỡng thương, hắn đã tu luyện tiếp.

Trợ giúp Phương Hàn Vũ chỉ là một chuyện nhỏ, quan trọng nhất vẫn là chuyện thí luyện của Trường Sinh các.

Thoáng chớp mắt.

Nửa năm trôi qua.

Một ngày này, Tần Hoảng, Tần Đường đến đây thăm hỏi Phương Vọng, cảm tạ ơn cứu mạng, thu lưu của hắn.

“Phương Hàn Vũ là tộc nhân của ta, các người cứu hắn, ta cứu các người là chuyện đương nhiên, hai vị không cần để trong lòng.”

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói.

Bốn người ngồi vây quanh trước một bàn gỗ, Triệu Chân đang rót rượu giúp bọn họ.

Mặc dù đã không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Chân, nhưng mỗi lần Phương Hàn Vũ nhìn thấy dáng vẻ tất cung tất kính của Triệu Chân, trong lòng hắn đều khó chịu.

Đây chính là Thiên tử Đại Tề trước kia. nào?”

Tần Hoảng hỏi đáp: “Chúng ta vâng mệnh lệnh của Ma Quân, bảo vệ Phương Hàn Vũ, cho đến khi mang hắn về Kim Tiêu giáo, kế tiếp còn phải xem Phương Hàn Vũ dự định thế nào.”

Ba người nhìn về phía Phương Hàn Vũ, Phương Hàn Vũ trầm ngâm nói: “Lại ở trên đảo năm năm đi, chờ ta không chế được Kiếm Hồn vạn năm rồi lại rời đi.”

Nghe vậy, Tần Hoảng không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, Phương Vọng cười gật đầu nói: “Đã như vậy, hai vị cũng ở lại đây đi, đảo Bích U này của ta cũng coi như nơi tu luyện thượng thừa.”

“Đâu chỉ là thượng thừa, toà đảo này chắc là rất đắt nhỉ?”

Tần Đường hiểu kì hỏi.

Phương Vọng nói ra giá cả, khiến Tần Đường líu lưỡi, Tần Hoàng thì cảm thấy hơi rẻ, đoán chừng là có tác dụng của thân phận Hoàng tử Kiếm Quân.

Tần Hoàng cảm thấy hiểu kì đối với thân phận của Chúc Viêm, không khỏi hỏi thăm.

Phương Vọng cũng không che giấu, nghe nói con trai thứ bảy của Chúc Hoàng, Chúc Viêm trở thành tọa kỵ của Phương Vọng, hai cha con rất giật mình, nhưng vừa nghĩ tới thực lực Phương Vọng biểu hiện ra, bọn họ lại cảm thấy hợp lý.

Phương Hàn Vũ nhìn Phương Vọng, trong lòng cảm thán vạn phần.

Cho dù thiên địa rộng lớn đến đâu, Phương Vọng luôn luôn có thể làm cho hết thảy thiên tài ảm đạm phai mờ.

Bốn người trò chuyện mấy canh giờ mới tan đi, Phương Vọng coi như giải sầu một chút, cảm giác cũng rất tốt.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, Phương Hàn Vũ dần dần nắm giữ Kiếm Hồn vạn năm, mãi cho đến một năm sau, hắn rốt cục có thể hài lòng như ý thi triển lực lượng của Kiếm Hồn vạn năm.

Ban đêm một ngày này, Phương Hàn Vũ ngồi trên vách núi, đón gió biển, hắn đang giao lưu cùng Kiếm Hồn vạn năm trong lòng.

“Tiểu tử thú vị, cách tên kia xa một chút!”

“Hắn quá nguy hiểm, hắn tuyệt đối không phải là người nhân gian, tất nhiên là người Thượng giới chuyển thế. Vạn năm trước, khi Hàng Long Đại Thánh chống lại ý chí Thượng giới, đã từng có người Thượng giới giáng lâm. Ta từng thấy rồi, không ngờ tới nhân gian vậy mà còn sót lại loại người này

Kiểm Hồn vạn năm nhắc đến Phương Vọng, giọng điệu tràn ngập sợ hãi.

Phương Hàn Vũ cảm thấy buồn cười, hắn và Phương Vọng cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hắn rõ ràng nội tình của Phương Vọng nhất.

Nhưng theo Kiểm Hồn vạn năm càng nói càng khoa trương, hắn cũng chột dao động.

Phương Vọng không phải thật sự là tiên thần Thượng giới chuyển thể đấy chứ?

Hắn chột nhớ tới một sự kiện. Lúc hắn còn bé, nghe trong phủ người hầu cao tuổi bàn luận, Phương Vọng chính là yêu nghiệt chuyển thể, lúc sinh ra đời, Đại Tề mưa to ròng rã bảy ngày.

Nét mặt của hắn cũng trở nên kỳ quái, không nhìn được nhìn về phía đàn lâu các đèn đuốc sáng trưng phương xa.

“Người Thượng giới đều là tà ác, bọn họ coi thương sinh nhân gian như con kiến, như vật trong lòng bàn tay, tùy ý chà đạp, mà bọn họ ở lại nhân gian, tất nhiên có chức trách của mình...”

Kiểm Hồn vạn năm càng nói càng hăng say, Phương Hàn Vũ nghe đến phiến chán.

Hắn có thể tin tưởng Phương Vọng là tiên thần chuyển thể, nhưng tuyệt đối sẽ không tin Phương Vọng là tà ma tàn sát thương sinh. Phải biết rằng Triệu Khải có thể lên ngôi, cũng cải thiện dân sinh Đại Tề là nhờ có Phương Vọng hết sức ủng hộ.

Tu tiên giả không phải không coi phàm nhân là sâu kiến, Phương Vọng càng thiện lương, càng có lòng từ bi hơn tuyệt đại đa số tu tiên giả.

Sau khi chặt đứt liên hệ với Kiếm Hồn vạn năm, Phương Hàn Vũ dứt bỏ tạp niệm, bắt đầu tu luyện. ...

Kỳ hạn năm năm đến, Phương Vọng đã đạt tới Độ Hư cảnh tầng chín.

Một ngày này, ba người Phương Hàn Vũ cáo từ.

Phương Vọng dõi mắt nhìn bọn họ rời đi, đợi bọn họ rời đảo, mới khởi động lại trận pháp.

Trong năm năm, thỉnh thoảng có kiếm tu đi tới gần đảo Bích U, nhưng chỉ dám đứng nhìn từ xa, không người dám xâm lấn đảo Bích U.

Tần Hoảng có tu vi Kim Thân cảnh tầng bốn, Tần Đường cũng là Độ Hư cảnh tầng ba, có đôi cha con này che chở, Phương Hàn Vũ hẳn là có thể an toàn trở lại Kim Tiêu giáo, hơn nữa ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ hiện tại đã không nhiều như trước kia. cảnh, lại tạo ra bảo linh bản mệnh thứ sáu.

Chương 299: Đột phá Kim Thân cảnh.

Chương 299: Đột phá Kim Thân cảnh.

Sau đó, hẳn có thể chờ đợi thí luyện của Trường Sinh các đến, trong quá trình chờ đợi có thể nghiên cứu kiếm pháp.

Chúc Viêm còn đang tu hành Đấu Chiến Chân công, Tiểu Tử cũng ở đó tu luyện. Theo nhóm tiểu yêu quái đầu tiên đã trưởng thành, bọn chúng cũng bắt đầu thay phiên dạy bảo yêu quái khác tu hành, phân chia đẳng cấp bắt đầu xuất hiện.

Lại một năm qua đi.

Chập tối một ngày này, Phương Vọng cảm nhận được điều gì, lập tức lấy ra Hoàng tự Kiếm Quân lệnh. Hắn dò thần thức vào trong đó, ngay sau đó đã nghe thấy một âm thanh uy nghiêm:

“Mười năm sau, Trường Sinh các sắp mở ra thí luyện nội bộ, địa điểm, phần thưởng và thời gian cụ thể của thí luyện lần này có thể xem xét thông qua lệnh bài.”

Một âm thanh già nua thuận theo thần thức Phương Vọng, truyền vào trong đầu hắn.

Rốt cục đến rồi!

Mặc dù có chút sai lệch với thời gian Chu Tuyết nói tới, nhưng lại không kém nhiều.

Phương Vọng lập tức dùng Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh tìm kiếm địa điểm thí luyện, rất nhanh đã tìm được. Trong địa đồ hư ảo, địa điểm thí luyện ghi chú bằng điểm sáng màu đỏ cực kỳ tươi đẹp, còn sáng hơn tất cả các điểm sáng.

Thần thức vừa chạm vào, rất nhiều tin tức đã tràn vào đầu óc hắn.

Thí luyện không có quy tắc cụ thể, chỉ thả chân nhân, binh quân, thân sử và đệ tử Trường Sinh các vào một bí cảnh Trường Sinh các phát hiện, để tìm bảo vật, bên trong không cấm tự giết lẫn nhau, nhưng có thể nộp lên lệnh bài dư thừa cho Trường Sinh các, để đổi lấy bảo vật.

Mặt khác, Trường Sinh các còn công bố rất nhiều bảo vật có thể đổi lấy. Những bảo vật này đều chỉ có thể sử dụng tài nguyên đoạt được trong thí luyện để đổi lấy.

Điều đáng nhắc tới là, thí luyện nội bộ Trường Sinh các mặc dù tàn nhẫn, nhưng cũng không phải là cưỡng chế tham dự, mà là theo chế độ đăng ký.

Phương Vọng không có hứng thú đối với những bảo vật kia, chỉ cảm thấy hứng thú đối với Cửu LJ chân nhân. Đây chính là lần đầu tiên Chu Tuyết mời hắn làm việc, mà hắn đã từng tìm hiểu, Cửu U chân nhân quả thực có tiếng xấu. Giết

chết kẻ này này, hấn không có bất cứ gánh nặng nào trong lòng.

Trước đó, phải chứng đạo Kim Thân cảnh đất!

Hấn chỉ cần để lại thời gian đi đường mấy tháng là được rồi.

Phương Vọng buông xuống Hoàng tự Kiếm Quân lệnh, tiếp tục tu luyện.

Sau khi ba người Phương Hàn Vũ rời đi, hấn bắt đầu không chút kiêng kỵ tu luyện, không sợ tiết lộ khí tức của Thiên Đạo Chân công, mà yêu quái trên đảo Bích U đã thành thói quen khí tức của hấn.

Theo Phương Vọng có lòng muốn đột phá, khí thể mệnh mông của hấn bao phủ cả hòn đảo, dù là Chúc Viêm cũng không nhìn được quay đầu nhìn về phía hấn.

Phương Vọng chú ý không được nhiều như vậy, hấn nhất định phải đột phá!

Thiên Đạo Chân công, siêu phàm thoát tục. Dưới sự tương trợ của nó, Phương Vọng đồng thời tu luyện Huyền Dương Thần Kinh, hết thấy đều có vẻ nước chảy thành sông, hấn không cảm nhận được bất cứ trở ngại nào.

Thời gian hơn nửa năm trôi qua.

Phương Vọng rốt cục ngênh đón cơ hội đột phá, linh khí thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể hấn, rèn luyện thể phách của hấn.

Kim thân, cũng không chỉ là cái tên như thế. Khi đạt tới tầng cảnh giới này, thân thể quả thực sẽ lột xác, ở cảnh giới trước đó, người tu hành đều tăng cao tu vi, thần thức, linh hồn, nhưng linh lực mạnh mẽ cũng cần thân thể mạnh mẽ để tiếp nhận, cho nên bèn có Kim Thân cảnh.

Chỉ khi đạt tới Kim Thân cảnh, làm thân thể lột xác, mới có thể đi truy đuổi tu vi cảnh giới cao hơn.

Theo Phương Vọng bắt đầu đột phá, hắn cũng không ngêngh đón thiên kiếp.

Thiên Đạo Chân công làm hắn đạt được sự công nhận của thiên địa, từ nay về sau, hắn không còn tu luyện nghịch thiên nữa, đương nhiên không có cách nói độ kiếp.

Tu sĩ khác thì lại không giống, cảnh giới càng cao lôi kiếp càng kinh khủng hơn. Ở trên biển, xác suất Độ Hư cảnh đột phá thành công tới Kim Thân cảnh không đến năm phần mười, nói cách khác, có một nửa người thân tử đạo tiêu trong lúc đột phá Kim Thân cảnh. Phương Vọng, chợt ý thức được điều gì, mặt lộ vẻ vẻ không thể tin được.

“Hướng đi linh khí này... Hắn là hắn mới bắt đầu đột phá Kim Thân cảnh?”

Suy đoán này khiến Chúc Viêm cảm thấy hoang đường vô cùng, hắn lại nghĩ tới số tuổi của Phương Vọng, cảm thấy quả thực rất có khả năng.

Nói cách khác, Phương Vọng ở Độ Hư cảnh đã có thể có được thực lực của Đại Thừa cảnh?

Chúc Viêm suy nghĩ nát óc, đều không tìm được một người có thiên tư chiến đấu có thể sánh bằng Phương Vọng!

Phương Vọng cũng không biết Chúc Viêm đang suy nghĩ gì, hắn chuyên tâm đột phá.

Mấy ngày sau.

Khí thể mệnh môn bao phủ đảo Bích U biến mất, tất cả yêu quái đều thở dài một hơi.

Phương Vọng chính thức đột phá tới Kim Thân cảnh. Ngoài thân thể của hắn hiện ra ánh sáng trắng, một tia khí

diễm không ngừng tràn ra, cường độ thân thể của hắn đạt được sự nhảy vọt cực lớn, giờ phút này, linh lực cũng đang mạnh lên.

Toàn bộ quá trình đột phá không có bất cứ trở ngại nào, đây cũng là chỗ mạnh mẽ của Thiên Đạo Chân công, công pháp phụ trợ cực kỳ hoàn mỹ.

Phương Vọng tiếp tục củng cố tu vi, uy áp Thiên đạo tiêu tán, nhưng lấy hắn làm trung tâm, linh khí thiên địa trong vòng phương viên trăm trượng đều đang hung mãnh tuôn về phía hắn, dẫn đến Chúc Viêm cũng không dám tới gần.

Một tháng sau.

Tốc độ tăng trưởng tu vi của Phương Vọng giảm nhẹ, tu vi của hắn xem như triệt để củng cố tốt, hắn đứng dậy, tiến về Tổ Linh đài trên núi.

Sau khi Khúc Tâm Hồn đưa tới linh thạch Thiên đạo, Chúc Viêm, Triệu Chân hỗ trợ xây nên một tòa Tổ Linh đài.

Chúc Viêm nhìn Phương Vọng bay về phía Tổ Linh đài, trong lòng kinh ngạc.

Hắn vốn tưởng rằng Tổ Linh đài là chuẩn bị cho đệ tử sau này, sao chủ nhân vừa đột phá lại đến đó rồi?

Chương 300: Đột phá Kim Thân cảnh. (2)

Chương 300: Đột phá Kim Thân cảnh. (2)

Trong lòng hắn nghĩ đến một suy đoán to gan.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Phương Vọng đáp xuống trên Tổ Linh đài, bắt đầu đả tọa.

Thế này, thì Chúc Viêm hoàn toàn xác định rồi.

Chủ nhân là muốn tổ linh!

“Cũng đúng, thiên tư của hắc tuyệt đối không phải Thiên Nguyên bảo linh có thể định nghĩa, nếu hắc có nhiều Thiên Nguyên bảo linh, vậy thì hợp lý rồi, không hồ là tiên nhân chuyển thế.”

Chúc Viêm nghĩ như vậy, rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

Chuyện cho tới bây giờ, cho dù Phương Vọng biểu hiện không thể tưởng tượng nổi mức nào, hắc đều có thể tiếp nhận.

Bảo linh bản mệnh thứ sáu nên đáp nặn cái gì thì tốt đây?

Phương Vọng ngồi trên Tổ Linh đài, yên lặng suy tư.

Trước mắt, bảo linh bản mệnh của hắc theo thứ tự là Thiên Cung kích, Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến, Luân Hồi chung, Lục Hợp Bát Hoang tử. Mặc dù phần lớn thời gian, hắc đều không dùng tới bảo linh bản mệnh, nhưng hắc vẫn lựa chọn cố gắng hoàn thiện thực lực của mình.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hắc gặp phải đối thủ mà mình cần dùng hết sức lực mới có thể đánh bại.

Tiền công có Thiên Cung kích, Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến, phòng ngự phong ấn có Luân Hồi chung, Lục Hợp Bát Hoang tử, Phương Vọng cảm thấy mình có thể cân nhắc về phương diện khác.

Bảo linh loại hình phụ trợ!

Trong đầu Phương Vọng dần dần có tưởng tượng.

Hắc quyết định sáng tạo bảo linh loại hình phòng ngự, liên tục tăng cấp độ, tốt nhất là phòng ngự có thể gồm nhiều mặt lực lượng chồng lên.

Hắc nghĩ tới áo bào hoặc giáp trụ, ngoài có Lục Hợp Bát Hoang tử phòng thủ, bên trong có quần áo mình mặc tiến hành phòng ngự, hai tầng phòng ngự, càng thêm bảo mệnh.

Nếu có thể tồn Trữ Linh lực thì càng tốt.

Bảo linh bản mệnh không giống pháp khí, bản thân nó là một bộ phận thuộc về tu tiên giả, nếu có thể gánh chịu linh lực dư thừa, vậy thì có thể đi vào trong thân thể Phương Vọng càng hữu hiệu hơn. Nhưng ngưng tụ bảo linh bản mệnh là cần tiêu hao linh lực, cho nên rất ít tu sĩ luôn ngưng tụ bảo linh bản mệnh ra ngoài. Phương Vọng có được Thiên Đạo Chân công, không thời khắc nào không hấp thu linh khí thiên địa, như thế có thể duy trì bảo linh bản mệnh luôn cụ tượng hóa ở bên ngoài.

Hắn bắt đầu suy tư làm thế nào để tạo nên bảo linh có thể dự trữ linh lực.

Trước đó Phương Vọng từng thử dự trữ linh lực trong Kim Lân Bạch Vũ Y, nhưng bộ phận lực lượng này chỉ có thể dùng để mở ra cấm chế phòng ngự của áo này.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một điểm, đó chính là dung nhập đặc tính của Thiên Đạo Chân công vào trong bảo linh mới này, làm bảo linh này luôn giữ được tiết tấu hấp thu linh khí thiên địa. Như vậy, nó sẽ có thể tồn tại độc lập, thậm chí dự trữ linh lực chiến đấu.

Chờ chút!

Chẳng bằng tạo nên một cái vương miện!

Toàn thân Phương Vọng đều có thể hấp thu linh khí thiên địa, nhưng nếu tạo thành áo bào, diện tích che phủ tích quá lớn, dễ dàng ảnh hưởng đến việc tu luyện của hắn. Nếu đắp nặn vương miện, vương miện ở trên đỉnh đầu, lúc hấp thu linh khí thiên địa sẽ chỉ phân đi một bộ phận.

Như vậy, còn có thể lại dùng được Kim Lân Bạch Vũ Y, hình thành ba tầng phòng ngự!

Sau khi Phương Vọng xác định ý nghĩ, lập tức bắt đầu hành động.

Hắn đã cảm nhận được thời cơ tổ linh!

Không thể không nói, linh thạch Thiên đạo Khúc Tâm Hồn thu thập được đúng là thượng phẩm, cảm thụ càng thêm nhẹ nhõm hơn lúc hắn tổ linh ở Đại Tà.

Dần dần, quanh thân Phương Vọng bắt đầu dấy lên lửa hừng hực, tuôn về đỉnh đầu của hắn, đây là dấu hiệu bắt đầu tổ linh.

Từ sau khi luyện thành Thiên Đạo Chân công, Huyền Dương chân hỏa của hắn đã biến thành màu trắng, mà lại là màu trắng mang kèm ánh sáng. Theo Huyền Dương chân hỏa tụ tập trên đỉnh đầu hắn, hắn trở thành tồn tại sáng chói nhất trên đảo Bích U, không ít yêu quái đang tu luyện đều quay đầu nhìn lại.

Lúc chạng vạng tối.

Tiểu Tử, Chúc Viêm, Triệu Chân đi tới trước mặt Phương Vọng, ánh mắt tất cả đều nhìn chăm chăm vào vương miện của hắn. thân mũ miện, trên trán có hai sợi tóc như râu rồng rơi vào trước mặt hắn, bên tai mà còn có hai sợi tóc mai thật dài, phần lớn tóc dài đều ở sau ót. Thân mũ miện trên trán được điêu khắc đầu rồng, hai cái sừng rồng cong lên đỉnh đầu, dài chừng hai mươi centimet, tràn ngập cảm giác kim loại, giống như hai thanh loan đao, chính thể hiện ra màu trắng và vàng hòa vào nhau.

Sở dĩ lựa chọn đầu rồng, chủ yếu là vì phối hợp với Thiên Cung kích, Kim Lân Bạch Vũ Y.

Linh khí thiên địa tràn vào trong vương miện của Phương Vọng, hình thành dòng khí mắt trần có thể thấy được dọc theo hai cái sừng rồng, càng lộ vẻ thần tuấn.

Chúc Viêm không thể không tán thưởng: “Vương miện thật đẹp, chủ nhân, đây chắc là bảo linh ngài ngưng tụ? Nó lại có thể tự động hấp thu linh khí.”

Tiểu Tử gật đầu đồng ý, Triệu Chân cảm thán trong lòng.

Cho dù chân long Thiên tử đệ nhất thiên hạ, cũng không thể có được khí phái như thế nhỉ?

“Ừm, mũ miện này tên là Thiên Đạo Ngự Long quan.”

Phương Vọng nói khẽ, rồi hắt triệu hồi Kim Lân Bạch Vũ Y, ngưng tụ ra Thiên Cung kích trong tay, từng sợi long khí vàng óng lượn quanh người hắn.

Dưới bầu trời hoàng hôn, thần quang trên người Phương Vọng càng thêm rõ ràng. Tiểu Tử, Chúc Viêm, Triệu Chân nhìn thấy đều cảm thấy kinh diễm.

Ngày thường Phương Vọng mặc áo bào trắng đã giống như cao nhân đắc đạo xuất trần rồi, mà bây giờ Phương Vọng càng giống chiến thần trên trời, trên thân tràn ra khí thế cái thế bề ngễ thiên hạ, ngoài ta còn ai nữa!

Chúc Viêm lần đầu tiên thực sự cảm nhận được khí thế vô địch từ trên thân một người, dù là phụ thân hắn cũng không có loại khí thế này.

Phương Vọng nhìn trang phục của mình một chút, rất không tệ, rất đẹp trai.

Đẹp trai là chuyện cả một đời đấy!

Chương 301: Bảo linh bản mệnh thứ sáu, Tru Tiên Đại Thánh.

Chương 301: Bảo linh bản mệnh thứ sáu, Tru Tiên Đại Thánh.

Thiên Đạo Ngự Long quan không chỉ có thể hấp thu linh khí thiên địa, mà còn ẩn chứa cấm chế phòng ngự cực mạnh, lấy sự ảo diệu của Thiên Cương Thánh thể mà sáng tạo, ẩn chứa càng nhiều linh khí, thì lực phòng ngự càng mạnh, mà mũ miện này có thể dự trữ bao nhiêu linh khí, tạm thời còn không biết cực hạn.

Vì nó là bảo linh bản mệnh, theo tu vi của Phương Vọng tăng lên, nó cũng sẽ tiếp tục mạnh lên.

Phương Vọng thu hồi một thân trang phục, chỉ để lại Thiên Đạo Ngự Long quan trên đỉnh đầu, hắn mở miệng nói: “Được rồi, các người tự tu luyện đi, qua mấy năm, ta muốn đi tham gia thí luyện nội bộ của Trường Sinh các.”

Nghe vậy, đôi mắt Chúc Viêm sáng lên, hắn vội vàng nói: “Chủ nhân, mang theo ta đi, nghe nói thí luyện nội bộ của Trường Sinh các vô cùng đặc sắc. Mỗi một lần Trường Sinh các tiến hành thí luyện nội bộ, đầu sẽ mời rất nhiều đại giáo phái thượng thức, phụ thân ta đã từng được mời rồi. Đáng tiếc, phụ thân ta chỉ dẫn đại ca của ta đi.”

Phương Vọng cười gật đầu, bảy mươi hai binh quân không chỉ có thể tham gia thí luyện nội bộ, còn có thể dẫn người đi xem trận chiến. Hắn vốn dự định dẫn Tiểu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm, để bọn họ mở mang tầm mắt.

Tiểu Tử hiếu kỳ hỏi Thí luyện nội bộ của Trường Sinh các là gì, Phương Vọng để Chúc Viêm giải thích với nó, hắn thì đi đến chỗ mình tu luyện ngày thường đả tọa.

Phương Vọng lấy ra ngọc thạch màu tím Phương Hàn Vũ đưa cho mình trước đó. Hắn cảm thấy tâm thái của mình hơi kiêu, nhất định phải tiến vào Thiên Cung tinh tảo một phen.

Phương Hàn Vũ khoác lác kiếm pháp bên trong ngọc thạch màu tím đến vô cùng thần kỳ, Phương Vọng cũng phải xem nó

có thể lợi hại đến mức nào.

Phương Vọng dò thần thức vào bên trong ngọc thạch màu tím. Ngay sau đó, hắn đã cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ ngăn cách thần thức, mà lại làm thần thức của hắn cảm thấy nhoi nhói.

A2

Không đơn giản!

Thần thức của Phương Vọng mạnh mẽ dường nào, càng không có Hắc chợt nhớ tới Phương Hàn Vũ nói phải dùng kiếm khí, hắn nâng lên tay trái, lấy ngón tay làm kiếm, đâm vào ngọc thạch màu tím.

Một luồng kiếm khí đánh vào trong đó!

Tay phải Phương Vọng khẽ run lên, hắn vận dụng thần thức dò vào trong đó một lần nữa. Luồng lực lượng thần bí kia đã bị xông tan, nhưng khi thần thức của hắn chui vào bên trong ngọc thạch màu tím, hắn chỉ cảm thấy chóng mặt.

Đợi đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, thì phát hiện đi tới trong một vùng không gian tăm tối, phía trước có một hòn đảo hoang. Hắn vô ý thức tiến lên, đi tới trên đảo hoang, hắn cúi đầu nhìn lại, phát hiện thân thể của mình cũng ở trong đó.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Phương Vọng nhíu mày, hắn không cảm giác được nguyên thần và kim thân, chứng minh hắn cũng không phải thật sự xuyên đến mảnh không gian này, mà ý thức lâm vào trong một loại ảo cảnh nào đó.

Với tu vi Kim Thân cảnh của hắn vậy mà không cách nào nhảy ra mảnh không gian này.

Phương Vọng cũng không hoảng hốt, cất bước đi đến trong đảo. Hòn đảo hoang này không lớn, trên đảo tràn đầy đá ngầm

lớn nhỏ không đều, tựa như một loại trận pháp nào đó.

Vòng qua bãi đá ngầm, hắn nhìn thấy một ông lão đứng trên bãi cát, cầm một thanh kiếm gỗ trong tay, không nhúc nhích.

Ông lão này khoác một bộ áo bào đen rách nát, tóc dài tung bay, nhìn bóng dáng đã có thể cảm nhận được kiếm khí của hắn.

Sắc bén đến cực hạn!

“Xin hỏi đêm nay là năm nào?”

Ông lão áo bào đen mở miệng hỏi, hắn không xoay người nhìn về phía Phương Vọng, tay phải cầm kiếm gỗ cũng không nhúc nhích.

Phương Vọng vừa đi về phía hắn, vừa nói: “Thiên hạ nhiều vương triều đến đường nào, lại có triều đại thay đổi, làm sao ta nói rõ thời đại với tiên bối được?”

Ông lão áo bào đen yên lặng.

Phương Vọng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nói tiếp: “Tiên bối có quen biết Hàng Long Đại Thánh không? Bây giờ cách Hàng Long Đại Thánh vẫn lạc đã qua vạn năm.”

Nghe vậy, ông lão áo bào đen quay đầu nhìn về phía hắn, lộ ra một nan vất vả, hai mắt hắn trống rỗng, không có chút sức sống nào.

“Vậy mà đã trôi qua lâu như vậy, trước khi lão phu tọa hóa, Hàng Long Đại Thánh vừa chứng đạo vị trí Đại Thánh, thành tựu Đại Thánh, hắn ít nhất còn có thể sống thêm vạn năm.”

Ông lão áo bào đen nói khẽ.

Phương Vọng nói theo: “Hàng Long Đại Thánh khiêu chiến bầu trời, chém giết cùng đầy trời tiên thần, cuối cùng

vẫn lạc. Trận chiến này vang dội cổ kim, đến nay đã thành thần thoại.”

“Ồ? Khiêu chiến tiên thân? Xem ra, hắc lại đã kế thừa di chí của chúng ta”

Ông lão áo bào đen yếu ớt nói.

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Xin hỏi danh hiệu của tiên bối?”

Ông lão áo bào đen xoay người nhìn về phía hắc, nói: “Thế nhân xưng lão phu làm Tru Tiên Đại Thánh, ngươi có từng nghe nói chưa?”

Phương Vọng chần chờ, không biết nên trả lời thế nào.

“Phóng mắt đã ngàn năm, Đại Thánh khó ra một vị, nhưng nhìn chung vạn cổ, Đại Thánh nhiều biết bao, ngươi không biết tên của lão phu, cũng là bình thường.”

Tru Tiên Đại Thánh bình tĩnh nói, hắc chuyển hướng, nói: “Hậu bối, ngươi có thể đi đến nơi này, nói rõ kiếm khí của ngươi đã thông qua thử thách của lão phu. Tiếp theo, lão phu sẽ truyền thụ cho ngươi tuyệt học kiếm đạo. Trước ngươi, đã có hơn mười người đến đây tiếp nhận truyền thừa, nhưng tất cả đều thất bại, không có ngoại lệ. Ngươi đã chuẩn bị kỹ càng chưa?”

Phương Vọng ôm quyền hành lễ, nói: “Ta đã chuẩn bị kỹ càng, xin tiên bối chỉ giáo.”

Tru Tiên Đại Thánh giơ lên kiếm gỗ trong tay, chỉ ngang Phương Vọng, nói: “Kiếm pháp này tên là Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, lấy hấp thu lực lượng quỷ thần âm phủ để rèn đúc lực tru tiên. Luyện tới tiểu thành, có thể tung hoành biển cả, luyện tới đại thành, vô kẻ địch gian.”

Phương Vọng hỏi: “Nếu tu vi cảnh giới không đủ, Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại thành có thể vô kẻ địch gian không?”

Chương 302: Bảo linh bản mệnh thứ sáu, Tru Tiên Đại Thánh. (2)

Chương 302: Bảo linh bản mệnh thứ sáu, Tru Tiên Đại Thánh. (2)

Tru Tiên Đại Thánh nhìn về phía hấn, ánh mắt sinh ra một chút dao động, hấn yếu ớt nói: “Hậu bối, ngươi coi tâm huyết cả đời của lão phu là gì? Cho dù tu vi của ngươi đạt tới cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, cũng chưa chắc có thể luyện kiếm pháp của lão phu tới đại thành.”

Phương Vọng chỉ có thể nói: “Là văn bối mạo muội.”

Hấn không cách nào chạy ra mảnh không gian này, không thể không nể mặt Tru Tiên Đại Thánh.

Cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, đó là cảnh giới gì?

Phương Vọng lần đầu tiên nghe nói đến cảnh giới này.

“Nhìn cho kỹ.”

Tru Tiên Đại Thánh bắt đầu vung kiếm, chiêu kiếm của hấn không nhanh, phảng phất cố ý để Phương Vọng ghi nhớ.

Phương Vọng nghiêm túc nhìn xem.

Theo kiếm chiêu càng ngày càng nhiều, tốc độ vung kiếm của Tru Tiên Đại Thánh bắt đầu tăng lên.

Sau thời gian một nén nhang.

“Kế tiếp là lần thứ hai, ngươi còn phải ghi nhớ khẩu quyết.”

Tru Tiên Đại Thánh tiếp tục nói, không đợi Phương Vọng trả lời, hấn tiếp tục vung kiếm.

“Dòm âm phá dương, thiên địa hợp thành thần trụ, kiếm là giả, tâm là thật, tâm động theo kiếm, kiếm theo ý tâm...”

Phương Vọng nghiêm túc nghe, hẩn luyện thành Thiên Đạo Chân công tương đương với mở ra Đấu Chiến Tâm bất cứ lúc nào, có thể tiến vào trạng thái chuyên chú trong lòng không còn suy nghĩ gì nữa khi có yêu cầu.

Sau một lần, lần thứ ba lại bắt đầu!

Rõ ràng kiếm chiêu mỗi một lần đều như nhau, lại thể hiện ra sự huyền diệu khác biệt!

Bộ kiếm pháp kia rất có sự ảo diệu của công pháp nạp khí, lấy kiếm hấp thu lực lượng âm phủ, hồn phách!

Ước chừng đến thứ bảy lượt, tầm mắt Phương Vọng xoay tròn, cảm giác quen thuộc lại đến.

Phương Vọng mở ra hai mắt, nhìn xem đại điện trong Thiên Cung, trên mặt hẩn lộ ra nụ cười chờ mong.

Tru Tiên Đại Thánh cũng là Đại Thánh, tâm huyết suốt đời của hẩn chắc là rất mạnh rồi!

Nếu thấp hơn năm trăm năm, vậy thì mất thể diện Đại Thánh lắm!

Tuyệt học kiếm đạo mạnh mẽ nhất trong tay Phương Vọng chính là Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thánh, nhưng thánh trong Kiếm Thánh chỉ là tôn xưng, cũng không phải là Thánh của kiếm đạo thật. Hẩn thấy, Kiếm Thánh và Tru Tiên Đại Thánh hẩn là chênh lệch cách xa nhau mới đúng.

Phương Vọng nhắm mắt lại, một lần nữa hồi ức kiếm chiêu và khẩu quyết tâm pháp của Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Bóng dáng Tru Tiên Đại Thánh hiển hiện trong đầu hẩn, kiếm chiêu sắc bén, kiếm thế kinh người.

Hồi lâu.

Phương Vọng ngưng tụ ra Thiên Hồng kiếm, bắt đầu luyện kiếm.

Tu luyện kiếm chiêu tới cực hạn trước đã, rồi lại truy cầu cảnh giới cao hơn!

Đầy cõi lòng ý chí chiến đấu, Phương Vọng bắt đầu chuyên tâm luyện kiếm, quên canh giờ, trong Thiên Cung chỉ có âm thanh hắc vụ kiếm quanh quần, liên tục không dứt.

Không biết trôi qua bao lâu, khi Phương Vọng cảm nhận được mỗi một, còn chưa luyện thành Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Hắn quyết tâm, tuyệt đối không quay đầu nhìn lại chuông, mà lựa chọn luyện rồi lại nhìn.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Đợi đến lúc Phương Vọng rốt cục luyện thành Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, quay đầu nhìn lại, đã qua sáu trăm năm!

Hắn chỉ luyện thành, còn chưa tới đại thành, càng chưa đạt tới cảnh giới đại viên mãn!

Phải biết rằng Phương Vọng đã nắm giữ tuyệt học kiếm đạo đại viên mãn như Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, Thiên Địa kiếm ý, Thần Dưỡng Kiếm Khí, lý giải và cơ sở kiếm đạo của hắn vượt xa những người khác, nhưng dù cho như thế, vẫn tốn thời gian sáu trăm năm mới luyện thành Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Khó lường!

Tru Tiên Đại Thánh quả thực không khoát lác, phạm nhân bình thường muốn luyện thành Tru Tiên Oử Thần kiếm e là nhải đạt tới Đại Thiya cảnh. Muốn đại thành, thì cao hơn Đại Thừa cảnh hai tầng cảnh giới đều chưa hẳn có thể thành công.

Phương Vọng tỉnh thần phấn chấn, cố gắng suy nghĩ đến sự mạnh mẽ của Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, điều chỉnh tâm tính rồi

tiếp tục luyện kiếm.

Từ tiểu thành đến đại thành, hấn lại tốn năm trăm năm!

Một ngàn một trăm năm, đây là thời gian không ngủ không tu luyện, chỉ luyện kiếm, tương đương với tu sĩ khác luyện kiếm hai ba ngàn năm.

Kế tiếp là cảnh giới đại viên mãn khó khăn nhất!

Đây chỉ sợ là cảnh giới hoàn mỹ mà cả Tru Tiên Đại Thánh đều không thể đạt tới!

Trái tim Phương Vọng bắt đầu run rẩy.

Hấn cảm thấy mình vẫn trẻ tuổi, đánh giá thấp Phương Hàn Vũ, đánh giá cao trình độ kiếm đạo của mình.

Trôi qua tám trăm năm, Phương Vọng mới luyện Tru Tiên Quỷ Thần kiếm tới đại viên mãn!

Kiếm này đã vượt qua sự tưởng tượng của phàm nhân, kiếm ý có thể hấp thu ý chí của vạn vật âm phủ, không chút khoa trương, kiếm này không có hạn mức cao nhất!

Một nghìn chín trăm năm, Phương Vọng lần đầu tiên bề quan một hơi nhiều năm như vậy...

Chờ khi hấn mở mắt ra một lần nữa, Tru Tiên Đại Thánh còn đang múa kiếm, bày ra kiếm chiêu với hấn.

Phương Vọng không ngăn cản Tru Tiên Đại Thánh, hai mắt vô thần nhìn chăm chăm hấn.

Tru Tiên Đại Thánh vẫn đang quan sát nét mặt của Phương Vọng, rõ ràng cảm giác được cảm xúc của Phương Vọng thay đổi quá nhiều, nhưng hấn không dừng lại.

Phương Vọng lấy Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại viên mãn bình phán kiếm pháp của Tru Tiên Đại Thánh, rất thô ráp, cũng có rất nhiều thiếu hụt.

Mặc dù Tru Tiên Đại Thánh cố ý thi triển kiếm chiêu đến đơn giản dễ hiểu, có thể liếc mắt là đã nhìn ra đến Tru Tiên Đại Thánh chỉ miễn cưỡng đạt đến cảnh giới đại thành.

Chỉ như vậy.

Sau khi Tru Tiên Đại Thánh thi triển kiếm chiêu mười lần, chậm rãi thu kiếm, hắn nhìn về phía Phương Vọng, mặt không biểu cảm mà hỏi: “Hậu bối, ndtffỒi ah nhớ đư/đc bao nhiêu?” Trong lòng hắn đã không ôm hi vọng, vì trạng thái sau đó của Phương Vọng rõ ràng không thích hợp.

Phương Vọng hồi đáp: “Gần hết.”

Nét mặt của hắn lạnh nhạt, hoàn toàn khác biệt tư thái tràn ngập lễ phép lúc trước, cũng không phải hắn cố ý lên mặt, mà hắn không ý thức được điểm này. Hắn vừa bế quan một nghìn chín trăm năm, cả trái tim đều chết lặng.

“Ồ? Gần hết ư? Vậy người thi triển đi ra, để lão phu nhìn một lần.”

Chương 303: Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại viên mãn.

Chương 303: Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại viên mãn.

Tru Tiên Đại Thánh nhướn mày nói, rồi ném kiếm gỗ trong tay cho Phương Vọng.

Phương Vọng đưa tay nhận kiếm, hắn điều chỉnh tư thế cầm kiếm bằng một tay, rồi mở miệng hỏi: “Không biết tiền bối cảm thấy ta có thể đạt tới loại trình độ nào?”

Tru Tiên Đại Thánh nghe xong, đã có thể cảm nhận được sự tự phụ của Phương Vọng, hắn đột nhiên cảm thấy buồn cười, xem ra tiểu tử này không nhìn thấu áo nghĩa chân chính của Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, chỉ ghi nhớ kiếm chiêu.

“Vung kiếm đi, nếu có thể khiến lão phu kinh ngạc, lão phu không ngại lại cho người thêm một cơ duyên!”

Nghe lời như thế, trên mặt Phương Vọng rớt cục lộ ra nụ cười.

Trước đó tu hành Thiên Cương Thánh Thể Chân công đã rớt ra cơ duyên Tiên Phủ, lần này hi vọng cũng có thể như vậy.

Phương Vọng chậm rãi nhắc kiếm, cũng không thi triển kiếm chiêu, nhưng theo hấn vừa nhắc kiếm, một kiếm ý âm hàn bùng nổ, kiếm gỗ trong tay hấn tản ra từng sợi kiếm khí, thuận theo cánh tay của hấn dũng mãnh lao tới sau lưng hấn, dần dần ngưng tụ thành một hư ảnh quỷ thần.

Quỷ thần này vai rộng eo ong, thân hình như người, toàn thân đen nhánh, tựa như khoác lên giáp trụ thần uy, cho dù không thấy rõ khuôn mặt, cũng lộ ra một khí thế ngang ngược cực mạnh, trong tay nó cũng cầm một bóng kiếm, lưỡi kiếm thật dài, còn dài hơn chiều cao tiêu chuẩn toàn bộ thân hình của nó.

Quỷ thần Tru Tiên Quỷ Thần kiếm!

Quỷ thần này là hình chiếu ánh ra từ trong tâm Phương Vọng, cũng được hiểu là hóa thân kiếm ý của hấn!

Tru Tiên Quỷ Thần kiếm của người khác nhau, thì tư thái quỷ thần ngưng tụ có cường độ khác biệt!

Tru Tiên Đại Thánh mở to mắt, bất chấp danh dự Đại Thánh, hấn run giọng hỏi: “Người... Làm sao có thể! Trước đó có phải người luyện rồi hay không?”

Phương Vọng nhìn tay cầm kiếm của mình, quỷ thần sau lưng tiến hành cử động giống hấn.

Hấn mở miệng hỏi ngược lại: “Hấn là tiên bối còn để lại truyền thừa ở nơi khác 2” Tru Tiên Đại Thánh yên lặng.

Thật ra hấn vừa hỏi ra lời đã hối hận, chỉ bởi vì hấn quá khiếp sợ, xem nhẹ quá khứ.

Đây chính là tâm huyết đặc ý nhất cả đời tu hành của hần...

Tiêu tử này nhìn mười lần đã biết rồi?

Làm sao có thể...

Tru Tiên Đại Thánh không thể tiếp thu được, hần nhìn chăm chăm Phương Vọng, hỏi: “Đương thời có những người khác biết kiếm này chăng? Có kiếm pháp cùng loại không?”

Năm đó, hần dựa vào Tru Tiên Quỷ Thần kiếm tung hoành thiên hạ, không biết bao nhiêu người từng gặp phong thái của kiếm này, hần có lý do hoài nghi có người bắt chước kiếm của hần.

Phương Vọng nghe được mà không kiên nhẫn lắm. Theo quỷ thần vừa xuất hiện, hần đã cảm nhận được mình có thể phá vỡ ảo cảnh này, thế là hần nói thẳng: “Nếu tiên bối không tin, có thể tự hoài nghi thỏa thích, Tru Tiên Quỷ Thần kiếm của vãn bối đã vượt qua tiên bối rồi, tiên bối có muốn xem cảnh giới đại viên mãn mà người chưa từng đạt tới không?”

Nghe vậy, Tru Tiên Đại Thánh sững sốt, ngay sau đó, then quá hoá giận, hần trầm giọng nói: “Hậu bối, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi chỉ nhìn mười lần kiếm chiêu của lão phu, là có thể thi triển kiếm này đến cảnh giới vượt qua lão phu rồi sao?”

Phương Vọng giơ cao kiếm gỗ trong tay, quỷ thần sau lưng cũng giống như thế. Trong chốc lát, kiếm trong tay quỷ thần phát ra kiếm khí tận trời, ngọn lửa màu đen cháy hừng hực, càn quét thủng mảnh không gian hắc ám này ra một lỗ lớn trắng xanh.

Một áp lực mệnh mông khó có thể tưởng tượng được bao phủ Tru Tiên Đại Thánh, làm hần không khỏi chấn động.

Hắn có thể cảm nhận được kiếm ý của Phương Vọng rất thuần túy, chứng tỏ còn chưa bắt đầu hấp thu ý chí âm phủ, điều này đủ để chứng minh Phương Vọng mới học được, nhưng cho dù vừa học được, kiếm ý này mạnh mẽ đến mức...

Giờ khắc này, nhìn Phương Vọng, trong lòng Tru Tiên Đại Thánh tràn ngập cảm giác thất bại.

Tâm huyết mình cố gắng cả đời, lại bị một hậu bối học được trong khoảng thời gian ngắn, hơn nữa trình độ còn vượt qua cả mình.

Đổi lại là bất cứ kẻ nào đều khó mà chấp nhận. thực lợi hại. Cả đời này ta đã tu luyện được rất nhiều tuyệt học, bao gồm tam đại chân công của Hàng Long Đại Thánh, nhưng không một tuyệt học nào có thể đánh đồng với Tru Tiên Quỷ Thần kiếm được. Thông qua kiếm này, ta có thể cảm nhận được tạo nghệ kiếm đạo của tiền bối tuyệt đối là người đứng thứ nhất kiếm đạo trong nhận thức trước mắt của ta, đương thời không người có thể bằng. Còn về quá khứ và tương lai, ta không cách nào phán đoán.”

Tru Tiên Đại Thánh nghe thấy lời nói này, tâm tình tốt hơn chút, nhưng trên mặt vẫn tràn ngập nụ cười đắng chát.

Không gian màu đen bắt đầu sụp đổ, giống như một tấm gương vỡ vụn.

Tru Tiên Đại Thánh giương mắt nhìn về phía Phương Vọng, hít sâu một hơi, hỏi: “Hậu bối, nói cho lão phu, tên của ngươi.”

Phương Vọng hồi đáp: “Vãn bối tên là Phương Vọng, phương trong phương viên, vọng trong hi vọng.”

Tru Tiên Đại Thánh nói tiếp: “Tốt, ta ghi nhớ tên của ngươi, ngươi có thể giữ lại kiếm thạch của ta, nó sẽ chỉ dẫn ngươi tìm tới mộ cung của ta, có thể kế thừa kiếm ý của ta bên

trong đó, làm người ít đi vạn năm đường vòng, nhưng người ít nhất phải đạt tới Thiên Địa Càn Khôn cảnh, mới có thể công phá cấm chế mộ cung của ta.”

Phương Vọng nghe xong, lập tức cúi đầu cảm ơn hắn.

Tru Tiên Quỷ Thần kiếm cần phải hấp thu ý chí âm phủ, Tru Tiên Đại Thánh khi còn sống tất nhiên đã hấp thu vô số ý chí âm phủ, nếu có thể cắn nuốt, quả thật có thể để hắn ít đi rất nhiều năm đi đường vòng.

Tru Tiên Đại Thánh nở nụ cười trên mặt, lần này, nụ cười của hắn tràn ngập chờ mong.

Ngay sau đó.

Ý thức của Phương Vọng trở lại trong hiện thực.

Hắn mở to mắt, đập vào mi mắt chính là ngọc thạch màu tím trong tay, trên mặt hắn lộ ra nụ cười.

Không những luyện được bản lĩnh mạnh mẽ, mà còn thu hoạch được một đại cơ duyên!

Chương 304: Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại viên mãn. (2)

Chương 304: Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại viên mãn. (2)

Không tệ không tệ!

Phương Vọng một lần nữa dò thần thức vào trong kiếm thạch. Lần này, ý thức của hắn tiến vào trong một vùng tăm tối, ở sâu trong bóng tối có một tia sáng, hắn có thể đối ứng với phương hướng trong hiện thực.

Thiên Địa Càn Khôn cảnh sao?

Phương Vọng tạm thời không rõ ràng thế nào là Thiên Địa Càn Khôn cảnh, chỉ có thể để sau này lại tìm hiểu.

Hắn thu hồi thần thức, để kiếm thạch vào trong nhẫn Long Ngọc, sau đó đứng dậy.

Nhất định phải thả lỏng một phen!

Phương Vọng tìm tới Tiểu Tử, Tiểu Tử còn đang trò chuyện cùng Chúc Viêm, chợt bị hắt xách đến.

“Ai nha, công tử, người muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đi một nơi không có yêu.”

“A? Tốt lắm tốt lắm!”

Tiểu Tử đột nhiên hưng phấn, mà còn ném một ánh mắt đặc ý về phía Chúc Viêm.

Ánh mắt của Chúc Viêm trở nên kỳ quái, âm thầm khó hiểu, hẳn là chủ nhân thật thích khẩu vị này?

Hắn lắc đầu, đi đến chỗ tu luyện, chuẩn bị tiếp tục luyện công.

Đấu Chiến Chân công quá khó, dẫn đến hắn không thể nghiên cứu liên tục, sợ chậm trễ tăng tu vi.....

Phương Vọng dẫn Tiểu Tử đi tới trên bờ cát, buông nó xuống, trong ánh mắt mong đợi của nó, mở miệng nói: “Trong lúc rảnh rỗi, muốn thao luyện người một phen.”

Đôi mắt Tiểu Tử sáng lên, nó hỏi: “Thao luyện thế nào?”

Phương Vọng nhìn xuống nó, nói: “Người không phải thích luyện kiếm sao, ta dạy người luyện kiếm.”

MẠ2”

“Chuẩn bị xong chưa?”

Phương Vọng đưa tay vẫy, một cây nhánh cây bay vào trong tay hắn, đồng thời còn có một nhánh cây khác bay tới, rơi vào trước mặt Tiểu Tử. “Kiếm này tên là Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, luyện tới đại thành, có thể tung hoành nhân gian không kẻ địch lại.”

Phương Vọng nói khẽ, dứt lời, hấn bắt đầu vung kiếm.

Tiểu Tử nghe xong, lại lần nữa phẩn khởi, mắt rấn chăm chú nhìn Phương Vọng.

Dạy Tiểu Tử Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, chủ yếu là vì Phương Vọng muốn phóng thích cảm xúc buồn khổ, đương nhiên, nếu sau này Tiểu Tử muốn tiếp tục học, hấn cũng sẽ không keo kiệt chỉ giáo.

Nhưng với ngộ tính của Tiểu Tử, quỷ biết cần bao nhiêu năm mới có thể luyện thành.

Một năm tròn tiếp theo, Phương Vọng đều đang chỉ điểm Tiểu Tử và yêu quái khác, ngay cả Triệu Chân, Chúc Viêm cũng được hấn chỉ điểm. Toàn bộ đảo Bích U ở trong bầu không khí tu luyện tăng vọt.

Một năm sau, Phương Vọng bắt đầu đi ngủ.

Hết thầy trên đảo đã không cách nào làm hấn sinh ra hứng thú, hấn cần phải nằm mơ, để dệt chuyện thú vị tự tìm niềm vui.

Dù sao có Thiên Đạo Chân công ở đây, cho dù không tu luyện, tu vi của hấn không lúc nào không tăng trưởng, chỉ là tốc độ chậm một chút thôi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Năm năm sau, một đạo nhân trẻ tuổi đến đây thăm Phương Vọng, hấn kêu to “Sư phụ” bên ngoài sương mù.

Đó chính là Sở Doãn!

Lúc Phương Vọng mới tới trên biển, có duyên gặp mặt với hấn một lần, bèn định ra ước hẹn sư đồ, hơn mười năm trôi qua, hấn cuối cùng vẫn tìm tới.

Vị thiên tài có được Thiên Nguyên bảo linh này đã đạt tới Linh Đan cảnh, cách Huyền Tâm cảnh không xa. Lần trước lúc quen biết, hắn vừa mới bước vào con đường tu hành, tu hành tốc độ coi như nhanh, nhưng trong mắt Phương Vọng, có vẻ hơi chậm.

Đây chính là Thiên Nguyên bảo linh!

Phương Vọng lập tức mở trận, để hắn vào đảo.

Tiêu Tử, Triệu Chân tiến đến nghênh đón hắn, rất hiếu kỳ đối với hắn, vị thiên tài Thiên Nguyên này, muốn xem một chút nhiều năm như vậy, hắn có gì thay đổi.

Đội Sở Doãn đi tới trước mặt Phương Vọng, hắn trực tiếp dập đầu, kích động không thôi. Phương Vọng đang nằm trên một mảnh nham thạch lớn phơi nắng, mang mặt nạ hồ ly Thanh Uyển Nhi tộc Sơn Thần tặng cho lúc trước trên mặt.

Chúc Viêm nhìn kỹ Sở Doãn, dựa vào cái gì mà kẻ này có thể làm đồ đệ?

“Su phụ, ngài còn đồng ý nhận ta sao?”

Sở Doãn ngẩng đầu, cẩn thận từng li từng tí hỏi. Sau khi hắn xuất quan, nghe nói tên thật của Hoàng tử Kiếm Quân là Phương Vọng, đã trực tiếp thu thập hành lý chạy đến, sợ Phương Vọng dọn đi.

Phương Vọng không lấy ra mặt nạ hồ ly, mà hững hờ hỏi: “Sở Doãn, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

Sở Doãn vội vàng trả lời: “Sắp sáu mươi năm tuổi...”

“Cảnh giới gì?”

“Linh Đan cảnh tầng tám...”

Sở Doãn xấu hổ cúi đầu xuống.

Chúc Viêm khẽ nói: “Sáu mươi lăm tuổi mới tu vi như vậy, làm sao ngươi dám bái sư, lúc ta ở tuổi giống như ngươi, đã đạt tới Huyền Tâm cảnh, tung hoành Huyền Tâm cảnh không kẻ địch rồi!”

Tiểu Tử, Triệu Chân cũng hơi thất vọng, trong lòng đều có hoang mang giống nhau, hẳn thật sự có được Thiên Nguyên bảo linh sao?

Sở Doãn nói với vẻ mặt xấu hổ: “Ta không rõ vì sao... Tốc độ đột phá của ta không nhanh...”

Phương Vọng đưa tay, nhẹ nhàng chuyển mặt nạ một chút, lộ ra một con mắt, dò xét Sở Doãn.

Đối mặt ánh mắt của hắn, Sở Doãn lập tức cúi đầu, không dám đối mặt.

A2

Tiểu tử này không thích hợp!

Phương Vọng phát hiện cảnh giới của Sở Doãn tuy thấp, nhưng linh lực cực kì dồi dào. Lúc trước hắn chỉ lấy bản thân mình và Chúc Viêm phán đoán, cho nên cảm thấy linh lực của Sở Doãn bình thường, nhưng cẩn thận So sánh, linh lực của tiểu tử này sắp đuổi kịp yêu lực của Tiểu Tử.

Phải biết rằng Tiểu Tử đã tương đương với tu vi Ngưng Thần cảnh tầng sáu tầng bảy, tu vi của nó vẫn đang vững bước tầng lên, thường xuyên ra biển, đi săn yêu thú, không chỉ tu luyện một con đường mạnh lên này. Ngưng Thần cảnh?

Có lẽ sở dĩ tu hành tốc độ của hắn chậm, là bởi vì mỗi một tầng cảnh giới cần càng nhiều linh lực hơn những người khác mới có thể đột phá?

Theo Phương Vọng nghiêm túc dò xét Sở Doãn, Chúc Viêm, Tiểu Tử cũng giống như thế, rất nhanh, bọn họ cũng

nhìn ra thể chất đặc thù của Sở Doãn, ánh mắt hai con yêu trở nên kỳ quái.

Phương Vọng mở miệng nói: “Vận công cho ta xem công pháp của ngươi một chút.”

Nghe vậy, Sở Doãn vội vàng ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận công, linh khí thiên địa tràn vào trong cơ thể hắn.

Chương 305: Thiên tự Kiếm Quân? Không đủ!

Chương 305: Thiên tự Kiếm Quân? Không đủ!

Gió lớn cũng nổi lên theo!

Chúc Viêm, Tiểu Tử, Triệu Chân lần nữa bị sốc, tốc độ nuốt linh khí này thật nhanh!

Phương Vọng lâm vào suy tư.

Hắn là điểm mạnh của Thiên Nguyên bảo linh không chỉ ở bảo linh rất mạnh, nó còn có thể mang cho chủ nhân thể chất khác biệt sao?

Hay có thể nói, chính bởi vì thân thể đặc thù, đủ mạnh mẽ, mới có thể thai nghén ra Thiên Nguyên bảo linh?

Phương Vọng cảm thấy suy đoán của mình rất có thể là thật. Hắn nhìn ra được công pháp của Sở Doãn không coi là cao thâm bao nhiêu, ít nhất không xứng với Thiên Nguyên bảo linh của hắn.

“Được rồi.”

Phương Vọng mở miệng lần nữa, Sở Doãn lập tức dừng lại, lo lắng bất an nhìn về phía Phương Vọng.

“Ta truyền cho ngươi một công pháp, nếu có thể luyện thành, ta sẽ thu ngươi làm đồ đệ, ngươi có đồng ý không?”

Phương Vọng bình tĩnh hỏi, Sở Doãn nào dám từ chối, lập tức cúi đầu tạ ơn Phương Vọng.

Nhân lúc hấn ngẩng đầu, Phương Vọng điểm ngón trở tay phải vào mi tâm của hấn. Trong chốc lát, một thần thức mạnh mẽ cưỡng ép xâm nhập trong đầu của hấn, làm cả người hấn trở nên cứng nhắc.

Truyền pháp!

Tiểu Tử âm thầm hoang mang, lúc công tử dạy bảo ta luyện kiếm, vì sao không truyền như vậy nhỉ?

Chắc là...

Hấn muốn ở bên cạnh ta lâu hơn?

Tiểu Tử cảm thấy có khả năng, nó cảm thấy mình nịnh nọt thật hữu dụng, suy nghĩ kỹ một chút có lần nào công tử thật sự tức giận không?

Quả nhiên, nam nhân đều như nhau, chỉ là có người giả vờ quá sâu.

Tiểu Tử càng thêm khát vọng hoá hình, có lẽ công tử cũng đang chờ nó hoá hình.

Chúc Viêm muốn nói lại thôi, hấn cũng muốn học, nhưng hấn nghĩ tới Đấu Chiến Chân công của mình, lại không mặt mũi mở miệng. Trước khi gặp được Phương Vọng, hấn thật sự cho rằng mình là thiên tài, không có công pháp gì không học được, nhưng Đấu Chiến Chân công thật sự làm khó hấn.

Tuy nhiên Đấu Chiến Chân công dù khó, nhưng hấn vẫn luôn có tiến triển, hấn tin tưởng chỉ cần cho hấn thời gian, hấn sớm muộn gì cũng luyện thành Đấu Chiến Chân công.

Một lát sau, Phương Vọng thu hồi tay phải, một lần nữa đeo mặt nạ che đầy cả khuôn mặt, nói: “Dẫn hấn đến bên cạnh hồ linh nhãn tu luyện, trước khi hấn luyện thành, đừng quấy rầy ta tu luyện.”

Tiểu Tử, Chúc Viêm lập tức lĩnh mệnh, Triệu Chân tung bay giữa không trung, cũng suy tư ảo diệu của Thiên Nguyên bảo linh.

Ngược lại, Phương Vọng không suy nghĩ nhiều, đồ nhĩ mạnh hơn nữa, cũng chỉ có thể làm trợ thủ, dù sao không vượt qua được hắn.

Hắn tiếp tục mơ giấc mơ xuân thu của mình.

Giấc mộng trước đó là hắn trở lại Trái Đất, làm tu tiên giả duy nhất trên Trái Đất, hắn trải qua cuộc sống của chúa cứu thế, hắn bất chợt ngán, muốn đổi một loại cách sống.

Nhưng mà.

Sáu tháng sau, Sở Doãn đã tới thăm hỏi Phương Vọng, công bố mình đã luyện thành tầng thứ nhất của Huyền Dương Thần Kinh.

Phương Vọng hơi kinh ngạc với tốc độ của hắn, lập tức truyền thụ cho hắn công pháp tầng thứ hai.

Cũng là nửa năm sau, Sở Doãn lại học được.

Phương Vọng hứng thú, thế là truyền thụ cho hắn phương pháp tu hành sáu kiếm trước của Kinh Hồng Thần Kiếm quyết.

Hai năm sau, Phương Vọng cũng đột phá đến Kim Thân cảnh tầng hai. Sở Doãn vẫn không học được Kinh Hồng Thần Kiếm quyết tầng thứ nhất, hắn thậm chí cũng không tìm được thời cơ nhập môn.

Một ngày này, Phương Vọng triệu tập bọn họ, chuẩn bị tiến về Trường Sinh các, tính toán thời gian, còn có bốn tháng, đường xá xa xôi, nên sớm lên đường.

Khúc Tầm Hồn đã đi tới bên ngoài sương mù chờ đợi, hắn còn mang đến một chiếc thuyền lớn bằng gỗ lim hoa lệ.

“Sur phụ, có thể dẫn ta đi cùng được không?”

Sở Doãn tò mò hỏi.

Ph:17Zng Vongd cười nói: “Vâyv thì cùng đi” Sở Doãn đột nhiên mặt mày hớn hở, chủ yếu là hắn gọi Phương Vọng là sur phụ, Phương Vọng không từ chối.

Cứ như vậy, đoàn người thu thập đơn giản một phen rồi đi ra đảo Bích U, đi tới trên thuyền của Khúc Tầm Hồn.

Phương Vọng đáp xuống trên boong thuyền, duỗi cái lưng mệt mỏi, ánh mặt trời chiếu sáng trên áo trắng của hắn, tư thái của hắn dù lười biếng, nhưng giờ tay nhắc chân vẫn có một khí chất siêu phàm thoát tục.

Khúc Tầm Hồn đi tới trước mặt hắn, âm thầm kinh hãi.

Mỗi lần nhìn thấy Phương Vọng, hắn đều cảm thấy Phương Vọng thay đổi rất nhiều, ít nhất khí tức càng ngày càng cao sâu khó dò, khiến người không dám tưởng tượng.

“Kiếm Quân, thí luyện nội bộ lần này, ngài có người nào muốn hiểu rõ không?”

Khúc Tầm Hồn nhẹ giọng hỏi.

Thuyền lớn gỗ lim đã bắt đầu di chuyển, tốc độ cực nhanh, nhưng không nhắc lên sóng lớn, phẳng phất vút lên không phi hành, có phần thần kỳ, dẫn tới Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn nghị luận ở cạnh thuyền.

Phương Vọng liếc nhìn Khúc Tầm Hồn, cười hỏi: “Người cảm thấy mục tiêu của ta là gì?”

Khúc Tầm Hồn cung kính nói: “Với bản lĩnh của ngài, giành được Thiên tự Kiếm Quân chắc không khó, vừa lúc, Thiên tự Kiếm Quân cũng tham gia lần thí luyện này.”

Chương 306: Thiên tự Kiếm Quân? Không đủ! (2)

,

Thí luyện nội bộ của Trường Sinh các cho tới nay có hai tác dụng, một là tìm kiếm cơ duyên, hai là tranh đoạt địa vị, mỗi lần thí luyện nội bộ đều có binh quân tàn sát lẫn nhau.

Theo Khúc Tầm Hồn, Phương Vọng hình như không thiếu tài nguyên tu hành, vậy thì chỉ có thể tới vì tranh đoạt địa vị cao hơn.

“Thiên tự Kiếm Quân ư? Không đủ.”

Phương Vọng hơi cong khóe miệng, nói khẽ.

Khúc Tầm Hồn thay đổi sắc mặt, bèn nói ngay: “Vậy ta giới thiệu về hai mươi bốn chân nhân cho ngài?”

Phương Vọng gật đầu, sau đó trực tiếp nằm trên boong thuyền, lấy cánh tay trái làm gối.

Khúc Tầm Hồn đã tọa theo. Thấy Phương Vọng nằm, hắn cũng không dám đứng, hắn bắt đầu thuật lại tình báo về hai mươi bốn chân nhân.

Hai mươi bốn chân nhân. lấy Cực Dương chân nhân. một vị trona Nam Quỳnh tứ kiệt là mạnh nhất. Người duy nhất có thể tranh cao thấp với Cực Dương chân nhân chỉ có Thương Hải chân nhân.

Thương Hải chân nhân có được Thiên Nguyên bảo linh, rất có ngộ tính đối với công pháp, pháp thuật thuộc tính Thủy, có lời đồn, hắn có thể mượn dùng lực lượng của biển cả.

Chương 306: Thiên tự Kiếm Quân? Không đủ! (2)

Khúc Tầm Hồn mặc dù không trực tiếp chỉ đích danh, nhưng từ trong lời nói của hắn, Phương Vọng nghe ra bốn chữ.

Không thể trâu chọc!

Hắn tiếp tục giới thiệu về chân nhân khác.

Sau khi giới thiệu qua chừng chín người, hắn mới nhắc đến Cửu U chân nhân, xem ra Cửu U chân nhân có xếp hạng không thấp trong hai mươi bốn chân nhân.

Nhắc đến Cửu U chân nhân, Khúc Tầm Hồn không có nhiều tình báo, chỉ nói người này có thủ đoạn hung tàn, am hiểu quỷ đạo, kết giao với hắn cần cẩn thận. Người này nhiều lần giết bạn, thanh danh cực tệ.

Lại sau đó, Phương Vọng coi như nghe cho vui, mục tiêu của hắn chủ yếu là Cửu U chân nhân.

Sau nửa canh giờ, Khúc Tầm Hồn cáo lui.

Phương Vọng nhắm mắt lại, hắn cũng không ngủ, dù sao đã ra ngoài, hắn chỉ muốn cảm thụ gió biển, cũng suy tư con đường tu hành sau này.

Trước mắt hắn nắm giữ rất nhiều tuyệt học, đã đủ để hắn dùng, tùy ý chọn một tuyệt học, đủ cho những thiên tài khác nghiên cứu cả một đời, mà hắn đã tu luyện toàn bộ chúng tới cảnh giới đại viên mãn. Những tuyệt học này chính là nguyên nhân hắn có thể duy trì vượt cảnh giới giết địch.

Gió biển xen lẫn chút tanh mặn, trên trời thỉnh thoảng có yêu cầm lướt qua, phát ra âm thanh véo von.

Trên đường biển sau đó, thỉnh thoảng gặp được tu sĩ khác, nhưng cũng không dám quấy rầy bọn họ, vì vừa nhìn tốc độ của chiếc thuyền này đã biết nó không phải thuộc về tu sĩ phổ thông.

Phương Vọng không nằm mãi, hắn bắt đầu chỉ điểm Sở Doãn tu luyện.

Hắn truyền một chút pháp thuật đơn giản khác cho Sở Doãn, phát hiện ngộ tính của Sở Doãn bình thường, duy chỉ có công pháp nạp khí, ngộ tính của tiểu tử này mới kinh người.

Hắn lập tức truyền thụ toàn bộ phần tâm pháp còn lại của Huyền Dương Thần Kinh cho Sở Doãn, muốn nhìn xem Sở Doãn cần bao nhiêu năm mới có thể hoàn toàn học được.

Trường Sinh các ở khu vực trung tâm của biển Nam Quỳnh. Ở nơi đó, giáo phái, tông môn san sát, tùy tiện thả ra một cái đều mạnh mẽ hơn giáo phái bá chủ của các hải vực, mà Trường Sinh các chính là thế lực lớn số một càng hoàn toàn xứng đáng là thứ nhất, toàn bộ các hải vực của biển Nam Quỳnh đều có thế lực phụ thuộc bọn họ, thậm chí còn dính đến một vài đại lục.

Trên biển lớn, thuyền lớn gỗ lim bay nhanh tiến lên.

Phương Vọng nằm trên boong thuyền, dùng mắt nạ hồ ly che mặt, hắn cũng không ngủ, mà đang nghe Chúc Viêm giới thiệu về Trường Sinh các cho Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn.

Sở Doãn dù đi tới trên biển mấy chục năm, nhưng không coi là hiểu nhiều đối với bố cục thế lực của biển Nam Quỳnh, hắn chỉ biết Trường Sinh các là một quái vật khổng lồ, chưa từng cần thận tìm hiểu.

Thỉnh thoảng Khúc Tâm Hồn xen vào, bổ sung cho Chúc Viêm.

Thời gian như vậy không tính là buồn tẻ, tăng thêm niềm vui thú cho hành trình trên biển.

Trò chuyện hồi lâu, đám người lại tự tu luyện.

Sở Doãn tiếp tục tu luyện Huyền Dương Thần Kinh, hẳn tìm được sự tự tin trên Huyền Dương Thần Kinh, mà công pháp này cực mạnh. Chính hắn cũng rất chờ mong luyện Huyền Dương Thần Kinh tới đại thành.

Khúc Tầm Hồn cũng hơi chú ý với Sở Doãn, đây chính là thiên tài Thiên Nguyên, cho dù thả tới bên trong Trường Sinh các cũng sẽ được coi trọng.

Thiên Nguyên làm đồ đệ, con trai Yêu Hoàng làm tọa kỵ.

Dã tâm của vị Kiếm Quân này không nhỏ!

Thoáng chớp mắt, thời gian một tháng trôi qua cực nhanh.

Một ngày này.

“Mau nhìn phía trước!”

Tiểu Tử hoảng sợ nói, dẫn tới đám người trên thuyền mở mắt.

Phương Vọng dùng thần thức nhìn lại, chỉ thấy phía cuối mặt biển xuất hiện một ngọn núi cao thật lớn, hai đầu trái phải vô biên vô hạn tựa như thiên nhai, lại phẳng phát phần cuối của biển lớn bị tường cao trên trời sáng tạo nên vây khốn.

Nhìn kỹ lại, đó cũng không phải là một ngọn núi cao, mà là mặt biển đang lên cao!

Phương Vọng quan sát đánh giá, núi cao biển cả kia ít nhất cũng cao hai ngàn trượng, tương đương hơn sáu ngàn mét, rất khoa trương.

“Phía trước chính là biển Nam Quỳnh chân chính, mảnh đất trung tâm Khúc Tầm Hồn mở miệng nói, trên mặt hắn lộ ra vẻ cuồng nhiệt, hiển nhiên hắn cũng không thường xuyên tới đây, cho nên khó tránh khỏi hơi kích động.

Chúc Viêm cũng mới tới lần đầu tiên, cho nên mặt lộ vẻ mong ngóng.

Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn thì đã nhìn ngó ngác.

Khúc Tầm Hồn thi pháp, khiến thuyền lớn gỗ lim tăng tốc độ. Cách Nam Quỳnh Thiên Nguyên càng gần, bọn họ càng có thể cảm nhận được sự vĩ đại của Nam Quỳnh Thiên Nguyên.

Dần dần, bọn họ nhìn thấy pháp thuyền khác, cũng chạy tới hướng Nam Quỳnh Thiên Nguyên.

Không bao lâu sau, thuyền lớn gỗ lim bắt đầu nghiêng về sau, nó đang đi lên sườn núi, mà sườn núi lại càng ngày càng dốc đứng.

Tiểu Tử, Chúc Viêm, Sở Doãn, Triệu Chân đi tới một bên thuyền, bọn họ có thể nhìn thấy phía dưới thật sự không có núi, chỉ có nước biển.

Thật là mặt biển nhô lên một mảnh lớn, mà nước biển vẫn chảy lên, vô cùng kỳ dị.

Phương Vọng cũng đang dùng thần thức dò xét, thần trí của hắn thăm dò vào bên trong nước biển, nhìn thấy trong nước biển Nam Quỳnh Thiên Nguyên có đếm không hết các loài cá, yêu thú đang bơi lội, không nhìn thấy kiến trúc và trận pháp. Điều đáng nhắc tới chính là, linh khí nơi này rất dồi dào, tuôn ra từ đáy biển, dũng mãnh lao tới mặt biển, có lẽ đây chính là nguyên nhân nước biển chảy lên.

Một đường lên cao, đợi thuyền lớn gỗ lim lái vào trên Nam Quỳnh Thiên Nguyên, thuyền lớn không còn nghiêng nữa. Theo nửa trước thân thuyền hạ xuống, đám người bị cảnh tượng trước mắt kinh diễm.

Bầu trời phía trước được hiện ra theo hình chòm sao, từng hòn đảo nổi lơ lửng trên mặt biển, phía dưới càng có nhiều hòn

đảo đếm không hết. Phóng mắt nhìn lại, khắp nơi là pháp khí, tọa kỵ, mà còn có bóng dáng tu tiên giả ngụy kiếm phi hành.

Chương 307: Nam Quỳnh Thiên Nguyên, thực lực của Thiên tự Kiếm Quân.

Chương 307: Nam Quỳnh Thiên Nguyên, thực lực của Thiên tự Kiếm Quân.

Trên mặt biển thỉnh thoảng có yêu thú to lớn nhảy ra, trên trời càng có phi cầm xếp thành lượt qua, đám người thậm chí còn nhìn thấy yêu giao đằng vân giá vũ. Theo gió lớn đối diện thổi đến, bọn họ không khỏi cảm thấy tâm thần thanh thản.

Linh khí thật nồng nặc!

“Kiếm chủ, ta dẫn ngài đi phủ của Hoàng tự Kiếm Quân ở lại? Cách lúc thí luyện mở ra còn có một khoảng thời gian.”

Khúc Tầm Hồn đi tới trước mặt Phương Vọng, cung kính hỏi.

Phương Vọng tùy ý hồi đáp: “Người sắp xếp đi.”

Khúc Tầm Hồn lĩnh mệnh, thao túng pháp thuyền chuyển phương hướng.

Trên đường đi, Tiểu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm, Sở Doãn bàn luận không ngừng, ngay cả vị Kim Thân cảnh Chúc Viêm này cũng đang kinh ngạc.

Nửa canh giờ sau.

Thuyền lớn gõ lim dừng lại ở bến cảng của một hòn đảo, sau khi đám người Phương Vọng xuống thuyền, Khúc Tầm Hồn thu thuyền này vào trong tay áo, sau đó dẫn đám người Phương Vọng đi đến thành thị cách đó không xa. Tòa thành trấn này chiếm một phần tư diện tích trên đảo, ba mặt có núi vây quanh, khá tráng lệ.

Trên đường, thỉnh thoảng có người chào hỏi với Khúc Tầm Hồn, Phương Vọng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt. Khí chất của hắn thực sự không giống bình thường, khiến người ta liếc một cái sẽ rất khó chuyển ánh mắt.

Tiếp theo là Chúc Viêm, tên này không hề thu lại yêu khí mạnh mẽ của mình chút nào, khiến tu sĩ ven đường ào ào né tránh.

Sở Doãn có thể cảm nhận được tu sĩ nơi này cũng không yếu, thậm chí rất nhiều người làm hắn không thấy rõ. Điều này khiến hắn bắt đầu khẩn trương.

Rất nhiều người đều quen biết Khúc Tầm Hồn, biết được thân phận của hắn, cũng biết được người hắn hầu hạ chính là Hoàng tặc Kiếm Quân.

Trong những năm này, Hoàng tặc Kiếm Quân biểu hiện rất chói mắt, nhất là một trận chiến ở đảo Bích U, giết chết hơn một vạn kiếm tu, thậm chí bao gồm cả năm Kim Thân cảnh, hắn đã được xưng là Hoàng tặc binh Phương Vọng đến, rõ ràng là muốn tranh đoạt lệnh binh quân cao hơn!

Trong thời gian ngắn, tin tức cấp tốc truyền ra.

Dưới sự dẫn đường của Khúc Tầm Hồn, đám người Phương Vọng di tới một tòa phủ, bên trong có ba sân nhỏ, mấy chục phòng ốc.

Phương Vọng tùy tiện tìm một căn phòng ở lại, Tiểu Tử nhất định muốn đi theo hắn, sau đó ném Thôn Hồn hồ lô cho Triệu Chân, để Triệu Chân tự khống chế.

Chúc Viêm, Sở Doãn đều tự tìm gian phòng ở lại, Khúc Tầm Hồn rời đi, giúp Phương Vọng tìm kiếm tình báo của chân nhân khác.

Chưa tới một canh giờ, đã có người đến đây quấy rầy.

“Xin hỏi Hoàng tự Kiếm Quân có ở đó không?”

Một giọng nói khí phách vang vọng toàn đảo, dẫn tới tu sĩ, yêu quái trên đảo dồn dập bay lên, nhìn về phía phủ của Hoàng tự Kiếm Quân.

Người nói chuyện chính là một nam tử áo bào đen, trên áo bào được thêu một con kim điêu, rất sống động, hai tay áo rộng lớn cùng vạt áo bay phấp phới theo gió. Mặt mũi của hắn lạnh lùng, hai mắt như gấu, râu ria bên miệng làm hắn thoát nhìn nhiều thêm chút ngang ngược.

Bịch!

Cửa một gian phòng mở ra, Chúc Viêm mặc áo đen bó sát đi tới, hắn ngược nhìn nam tử áo bào đen, mặt mũi tràn đầy khó chịu: “Người là người phương nào, dám quấy nhiễu sự yên tĩnh của chủ nhân ta, muốn chết sao?”

Nam tử áo bào đen mặt không biểu cảm, nói: “Ta chính là Thiên tự Kiếm Quân Đường Trường Bạch, chủ nhân của người giết đồ nhi ta, ta cần hắn cho ta một câu trả lời.”

Lời này vừa nói ra, dẫn tới những tu sĩ quan sát khác sôi nổi bàn luận.

Sở Doãn, Tiểu Tử, Triệu Chân cũng đến trong sân vườn, bọn họ cảm thụ được khí thế của Đường Trường Bạch, âm thầm kinh hãi.

“Chủ nhân của ta giết đồ nhi người, cho dù là thật, đó cũng là đồ nhi người tài nghệ không bằng người, trêu chọc chủ nhân nhà ta, chết cũng đúng đáng đời. Khuyên người một câu, rút nhanh lên, nếu không bản vương đánh chết người!”

Chúc Viêm dữ tợn cười nói, áo đen của hắn tung bay, cổ áo ở lồng ngực lộ ra cơ bắp cường kiện, một khí thế cực kỳ bá đạo bùng nổ, rung chuyển cả hòn đảo nhỏ!

Kim Thân cảnh! Đường Trường Bạch neho mắt lại, các tu sĩ quan sát nơi xa không khỏi kinh hãi, dưới tay Hoàng tặc Kiếm Quân lại có yêu sủng Kim Thân cảnh.

Đường Trường Bạch như nghĩ đến điều gì, chầm chọc nói: “Hắn là người là con trai thứ bảy của Chúc Hoàng - Chúc Viêm? Nghe nói người làm tọa kỵ cho Hoàng tặc Kiếm Quân, không ngờ tới là thật, người không sợ làm mất mặt Chúc Hoàng?”

Chúc Viêm ngạo nghễ cười nói: “Mất mặt cái gì, ngay cả tư cách xách giày cho chủ nhân nhà ta, người cũng không có đâu, cút nhanh lên, nói thêm nữa một câu, bản vương sẽ không khách khí!”

“Hừ, quả nhiên là...”

Đường Trường Bạch còn chưa nói xong, một trận gió mạnh đã đập vào mặt. Chúc Viêm đánh tới một quyền, dọa hắn vội vàng nhảy ra, quyền phong ngang ngược, phóng lên tận trời, rẽ ra mây mù trên trời.

Chúc Viêm bẻ cổ, lộ ra nụ cười tàn nhẫn, yêu khí quán thân, xông thẳng đến Đường Trường Bạch lần nữa.

Hắn trời sinh tính tình kiêu ngạo, lúc trước khi đối mặt Phương Vọng đã tùy tiện đến cực hạn, tu hành những năm này cũng không thay đổi tính tình của hắn.

Hắn đã sớm muốn chiến một trận thật đã, ít nhất phải chính chứng minh sức mạnh của mình với chủ nhân.

Chúc Viêm hắn tuy chỉ là Kim Thân cảnh tầng hai, lại có lòng tin quét ngang Kim Thân cảnh!

Trong phòng.

Phương Vọng nằm trên giường, phòng ốc đang rung động. Nói một cách chuẩn xác, cả hòn đảo nhỏ đều đang rung động.

Cho dù Đường Trường Bạch và Chúc Viêm đã bay tới không trung đại chiến, khí thế của bọn họ vẫn ảnh hưởng đến rất nhiều hòn đảo, hấp dẫn càng ngày càng nhiều tu sĩ, yêu quái đến đây xem trận chiến.

Ở Nam Quỳnh Thiên Nguyên, khắp nơi có thể thấy được yêu, yêu hoá hình có thể sống chung hòa bình với tu sĩ Nhân tộc, cũng không bài xích.

Tin tức Thiên tự Kiếm Quân và con trai Chúc Hoàng giao chiến cấp tốc truyền ra.

Phương Vọng có thể cảm nhận được tu vi của Đường Trường Bạch càng mạnh hơn, thậm chí cao hơn Chúc Viêm một mảng lớn, nhưng hắn cũng không vội vã xuất thủ, vừa lúc kiểm tra Chúc Viêm một phen.

Chương 308: Nam Quỳnh Thiên Nguyên, thực lực của Thiên tự Kiếm Quân. (2)

Chương 308: Nam Quỳnh Thiên Nguyên, thực lực của Thiên tự Kiếm Quân. (2)

Lấy tu vi giống nhau giành thắng lợi, chỉ có thể nói cao hơn một bậc, thiên tài là phải vượt qua chênh lệch về tu vi giành thắng lợi!

Thanh thế hai đại tu sĩ Kim Thân cảnh chiến đấu to lớn biết bao, dùng kinh thiên động địa để hình dung cũng không đủ.

Phương Vọng bắt được rất nhiều khí tức mạnh mẽ đến, thậm chí có khí tức vượt qua Thiên tự Kiếm Quân giáng lâm.

Đại Thừa cảnh!

Phương Vọng không hoảng hốt, tiếp tục nằm trên giường, dùng thần thức xem trận chiến.

Khúc Tầm Hồn cấp tốc trở về gấp, hắn đi tới trong phòng Phương Vọng, khom lưng hành lễ, nói: “Kiếm Quân, Thiên tự

Kiểm Quân này không thể giết được, muốn giết chỉ có thể giết trong thí luyện. Trường Sinh các dù nhận lệnh không nhận người, nhưng đó là ở bên ngoài, ở Nam Quỳnh Thiên Nguyên, thành viên Trường Sinh các không được tàn sát lẫn nhau.”

Phương Vọng nhắm mắt lại, không chút để ý nói: “Yên tâm đi, Chúc Viêm không giết được hấn.”

Khúc Tầm Hồn âm thầm nghĩ, Chúc Viêm không giết được, nhưng lão nhân gia ngài giết được!

Thấy Phương Vọng không có sát tâm, Khúc Tầm Hồn chỉ có thể hành lễ cáo lui.

Chúc Viêm và Đường Trường Bạch đại chiến trên biển mây, kiếm khí tung hoành, không ngừng văng ra bốn phương tám hướng. Chúc Viêm toàn thân quấn quanh yêu khí không ngừng tới gần Đường Trường Bạch, một quyền một cước của hấn đều có thể phung phí yêu khí bằng bạc, rung chuyển bầu trời.

Một vùng biển này thuộc về phạm vi của Trường Sinh các, Trường Sinh các phản ứng cực nhanh, rất nhiều tu sĩ bắt đầu bày trận, che chở các hòn đảo. Không người ngăn cản trận chiến giữa Đường Trường Bạch và Chúc Viêm, ngay cả những tu sĩ bày trận kia cũng đang tràn đầy phấn khởi xem trận chiến.

Đường Trường Bạch không hổ là Thiên tự Kiểm Quân, kiếm pháp của hấn tuyệt luân. Hấn vung lên kiếm linh bản mệnh trong tay, kiếm ý bắn ra sắc bén mà mãnh liệt.

Chúc Viêm đều dùng song quyền. quyền phá kiếm khí. không ngừng đến gần Đường Trường Bạch, nhưng mỗi khi hấn tới gần, Đường Trường Bạch luôn có thể nhanh chóng kéo dài khoảng cách, dẫn đến hấn càng ngày càng nổi nóng.

Thoạt nhìn, Đường Trường Bạch phảng phất đang trêu đùa Chúc Viêm, nhưng cũng không có bao nhiêu người trào phúng

Chúc Viêm, trái lại có rất nhiều tán dương đối với hắn.

“Yêu này có lai lịch gì? Lại có thể chiến đấu vượt qua sáu tầng tiểu cảnh giới, mà đến nay vẫn chưa bị thương.”

“Con thứ bảy của Chúc Hoàng, Chúc Viêm, nghe nói đã bái vào môn hạ của Hoàng tử Kiếm Quân.”

“Hoàng tử Kiếm Quân Phương Vọng? Thú vị, hắn quả nhiên đến.”

“Ha ha, thực lực của Phương Vọng tuyệt đối không phải Hoàng tử Kiếm Quân, các người nói hắn để mắt tới ai?”

“Chỉ có thể là Thiên tử Kiếm Quân, cho nên Đường Trường Bạch mới chủ động tìm tới cửa, thăm dò một phen trước, nếu thật không đánh lại Phương Vọng, đoán chừng hắn sẽ không tham gia.”

“Cũng thế, lão hồ ly Đường Trường Bạch này thu đồ đệ vô số, làm sao có thể báo thù vì một đồ nhi.”

Chúc Viêm lâm vào trong trận chiến dần dần mất lý trí, nhất là càng ngày càng nhiều người xem chiến xuất hiện từ bốn phương tám hướng, làm hắn càng bức bối hơn.

Thân là thiên tài, lại là con trai Yêu Hoàng, từ nhỏ hắn đã coi trọng thanh danh, vì hắn muốn xuất sắc hơn các huynh đệ khác. Hắn không rõ thí luyện Trường Sinh các lần này có mời phụ thân hắn hay chẳng, nhưng trận chiến này tất nhiên sẽ truyền ra, một khi hắn thấy bại, phụ thân hắn tất nhiên càng xem nhẹ hắn hơn.

Nghĩ tới đây, trên mặt Chúc Viêm dần dần yêu hóa, theo hắn điên cuồng tấn công, hắn dần dần không cách nào khống chế thân thể mà hoá hình.

Đại Yêu chiến đấu, một khi bị ép phải lộ ra bản thể, đã nói lên sắp đến bước đường cùng.

Yêu quái sau khi biến hóa sẽ không dễ dàng lộ ra bản thể, cũng không phải hướng tới người, mà truy cầu một loại tư thái. Lịch sử của yêu có thể càng dài hơn xa người. Trong truyền thuyết, kẻ sáng tạo Nhân tộc chính là một yêu, nó bắt chước dáng vẻ Yêu tộc sau khi biến hóa mà sáng tạo ra Nhân tộc, để Nhân tộc vừa ra đời đã đạt tới cao độ tuyệt đại đa số yêu khát vọng. như hai ngọn lửa màu đen, cháy hừng hực. Thế công của hắn càng ngày càng không có kết cấu, khiến không ít đại tu sĩ lắc đầu tiếc hận.

So với đại ca hắn Chúc Lệ, có lẽ hắn kém hơn không ít!

Đúng lúc này, một âm thanh truyền vào trong tai Chúc Viêm: “Đây là cơ hội tốt cho ngươi tu hành Đấu Chiến Chân công.”

Là giọng nói của Phương Vọng!

Chúc Viêm nghe xong, nét mặt chấn động, lập tức khởi động tâm pháp của Đấu Chiến Chân công, dù hắn chưa luyện thành Đấu Chiến Chân công, nhưng đã sớm nhớ kỹ trong lòng tâm pháp của công này.

Thế công của hắn chậm lại, vừa tiến công, vừa nhớ lại Đấu Chiến Chân công, một cảnh này khiến không ít đại tu sĩ nhướn mày.

Sao tiểu tử này lại tỉnh táo lại được tình huống dưới cực đoan phần nộ rồi?

Trong phòng.

Phương Vọng nhếch miệng lên, hắn thu hồi thần thức, không còn quan tâm nữa.

Hắn cảm nhận được một khí tức hơi tương tự Chúc Viêm, lại càng mạnh mẽ hơn, vượt xa Kim Thân cảnh, chắc hẳn chính là vị Chúc Hoàng kia.

Phụ thân Chúc Viêm đến, Thiên tự Kiếm Quân cho dù có thể thắng, cũng không có khả năng giết được Chúc Viêm!

Huông hồ, Chúc Viêm chưa chắc sẽ thua!

Đường Trường Bạch cũng phát hiện được một sát cơ thoát ần thoát hiện đang khóa chặt mình, làm hắn âm thầm kinh hãi, không thể không thu liễm, không dám dùng hết sức lực.

Chúc Hoàng đến rồi!

Đến đây, Đường Trường Bạch lúng túng, tiền thôi lưỡng nan.

Nếu ngưng chiến, thì chính là mất mặt mình.

Nhưng nếu tiếp tục chiến, cũng sẽ mất mặt như vậy.

Chúc Viêm không để ý nhiều như vậy, hắn đang tìm cảm giác của Đấu Chiến Chân công trong chiến đấu. Dần dần, hắn hình như bắt được một chút cảm giác kỳ diệu.

Vạn vật trong thiên địa đều yên tĩnh lại trước mắt hắn, chiêu thức của Đường Trường Bạch cũng càng ngày càng chậm.

Thời gian một nén nhang sau.

“Đi đi rồi, hai vị nên dừng tay, đừng để nỗi nhục của Trường Sinh các là có mức độ!”

Chương 309: Mong rằng chân nhân cho chút thể diện.

Chương 309: Mong rằng chân nhân cho chút thể diện.

Một âm thanh lạnh buốt vang vọng giữa biển trời, khiến Chúc Viêm lập tức tỉnh táo lại, Đường Trường Bạch kéo dài khoảng cách, ngừng vung kiếm.

Đường Trường Bạch hừ lạnh nói: “Việc này đừng mơ tưởng sẽ xong như vậy, ta sẽ chờ chủ nhân nhà ngươi tại thí luyện!”

Lần này không thăm dò ra thực lực của Phương Vọng, khiến hắn rất bất mãn, nhưng trước mắt bao người, hắn nhất định phải nói ra lời hung ác, tìm về mặt mũi.

Trên gương mặt bình tĩnh của Chúc Viêm lại lần nữa toát ra lệ khí, hắn lạnh giọng nói: “Người sẽ hối hận vì nói ra lời này!”

Đường Trường Bạch không còn sức phí miệng lưỡi nữa, phát tay áo rời đi.

Chúc Viêm liếc một phương hướng nào đó một chút, sau đó bay trở về trong phủ của Hoàng tự Kiếm Quân.

Hắn vừa đáp xuống đất, Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn đã chào đón, bọn họ rất hưng phấn. Trận chiến đấu vừa rồi, theo bọn họ là ngang tay.

Cho dù là Chúc Viêm hay Đường Trường Bạch, khí thế của hai người đều khiến Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn nhìn mà phát khiếp.

Khúc Tầm Hồn lắc đầu, sau đó phóng người bay đi.

Chúc Viêm không trò chuyện nhiều, rất nhanh đã đi tới một viện khác, bắt đầu suy tư cảm nhận kỳ diệu trong chiến đấu trước lúc.

Một trận chiến này cấp tốc truyền ra, Hoàng tự Kiếm Quân Phương Vọng dù chưa hiện thân, nhưng thanh danh của hắn lan truyền ở các đảo.

Một tin tức rất nhanh lưu truyền ra, nghe nói Chúc Hoàng bị hỏi đối đãi với lựa chọn của Chúc Viêm như thế nào, Chúc Hoàng lại không phản nộ, mà phun ra một câu ý vị sâu xa:

“Vạn vật đều có thiên mệnh, con đường của hắn chưa hẳn đã buồn cười.”...

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Phương Vọng vẫn luôn ở trong phủ, không ra khỏi cửa. Trong khoảng thời gian này, Trường Sinh các càng ngày càng náo nhiệt lên, ngay cả Tiểu Tử, Sở Doãn cũng không nhịn được ra ngoài xem náo nhiệt, cũng may không gây phiền toái.

Sau ba tháng, thí luyện nội bộ của Trường Sinh các sắp bắt đầu.

Một đợt tiếng nổ kịch liệt truyền đến từ trên trời, ngay sau đó chính là một âm thanh tang thương:

“Thí luyện nội bộ của Trường Sinh các sắp bắt đầu, mời thí luyện giả và quý khách các phương vào Trường Sinh lâu.”

Phương Vọng mở to mắt, xoay người đứng lên, hẩn nghĩ ngợi, đổi cho mình một bộ áo đen.

Điều này đại biểu cho tâm tình của hẩn!

Phương Vọng cất bước đi ra phòng ốc, những người khác đi theo. Khúc Tầm Hồn đã sớm chờ trong sân, nhìn thấy tất cả mọi người đến đông đủ, hẩn mở miệng nói: “Kiếm Quân, đi theo ta.”

Hẩn phóng người vọt lên, những người khác theo sát phía sau.

Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trên không từng hòn đảo nổi, giữa bầu trời đầy sao, một tòa lầu tháp to lớn, gỗ lim gạch vàng đứng sừng sững. Mỗi một tầng lầu đều được treo lồng đèn lớn bốn phía, đèn đuốc sáng trưng, bốn phương tám hướng đều có tu sĩ, yêu vật bay đến. Khi bọn họ tới gần lầu tháp to lớn, thân hình trở nên nhỏ bé, phảng phất biến mất.

“Đến lúc đó bọn họ có thể xem chiến trong Trường Sinh lâu, ngài không cần lo lắng cho sự an toàn của bọn họ. Đợi đến lúc thí luyện kết thúc, ngài rời khỏi bí cảnh, cũng sẽ trở lại trong Trường Sinh lâu.”

Khúc Tầm Hồn quay đầu nói với Phương Vọng.

Phương Vọng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn Trường Sinh lâu, trong lòng hẳn rất tò mò.

Bảo vật này có phẩm giai gì?

Hắn là vượt qua pháp khí, đạt tới phẩm giai pháp bảo, hơn nữa còn không thấp!

Lao vùn vụt một đường, Phương Vọng nhận được rất nhiều sự chú ý, hẳn đều không quan tâm.

Có Khúc Tầm Hồn dẫn đường, bọn họ đi tới lầu bốn, bay vào trong cửa sổ, chỉ riêng cửa sổ, đã dài rộng trăm trượng, vô cùng khoa trương.

Vừa tiến đến, Phương Vọng đã cảm nhận được tiếng người ồn ào.

Hạ xuống trên mặt đất, đưa mắt nhìn lại, người người nhốn nháo. Hành lang trong Trường Sinh lâu vô cùng rộng lớn, đếm không hết tu sĩ, yêu quái rải rác ở tầng lầu này, ai nấy đều đang trao đổi, vô cùng náo nhiệt.

Ánh mắt Phương Vọng bị một cột sáng màu đỏ phương xa hấp dẫn, đường kính cột sáng màu đỏ kia ít nhất cũng phải ba trăm trượng, tựa như dung nham tuôn lên trên. Đứng trên hành lang rộng lớn, giương mắt là có thể nhìn thấy cột sáng màu đỏ, không cần chen đến bên rìa hành lang. “Đó là trận pháp truyền tống. Đợi thí luyện bắt đầu, ngài bay thẳng vào trong đó, dựa vào Hoàng tỵ Kiếm Quân lệnh là có thể tiến vào thí luyện, mà những người khác thì có thể thông qua trận này xem chiến, trong quá trình xem chiến, Trường Sinh các sẽ còn định kỳ mở ra bán đấu giá.”

Khúc Tầm Hồn giới thiệu, Phương Vọng chỉ nhìn trận này là có thể cảm nhận được nội tình của Trường Sinh các.

Khó có thể tưởng tượng tu sĩ như thế nào mới có thể thành lập được trận pháp như thế.

“Người cũng muốn tham dự thí luyện sao?”

Tiểu Tử ghé vào trên bờ vai Phương Vọng, hiếu kì hỏi.

Khúc Tầm Hồn gật đầu nói: “Cơ hội khó được, ta cũng phải cân nhắc vì chính mình.”

Tiểu Tử cảm thán nói: “Thật muốn đi vào chung.”

Khúc Tầm Hồn chỉ cười cười, không nói tiếp.

Thí luyện giả không thể mang yêu sủng, hẳn cũng không thay đổi được cái quy củ này.

Đoàn người đi đến phía mép mái nhà, nơi này không có lan can, có thể cúi xem tình huống phía dưới, cũng có thể ngẩng đầu nhìn lên tầng lầu phía trên.

“Phương đạo hữu, người cuối cùng cũng đến rồi.”

Một âm thanh quen thuộc truyền đến, Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tông chủ Thiên tông Lâm Nhai đạo nhân dẫn theo một đám tu sĩ đi tới.

Thiên tông cùng Trường Sinh các qua lại thân thiết, được mời cũng hợp tình hợp lí. Trên thực tế, Thiên tông đã đến Nam Quỳnh Thiên Nguyên khoảng một năm.

Phương Vọng cười hàn huyên cùng Lâm Nhai đạo nhân.

Chúc Viêm nhướn mày, nhìn chăm chăm một nam tử, nói: “Hiên Viên Tín, người cũng tới rồi, sau khi việc này kết thúc, chúng ta đánh một trận?”

Hiên Viên Tín, thiên tài đệ nhất Thiên tông, Thiên Nguyên bảo linh.

Đôi mắt sự khiêu chiến của Chúc Viêm, Hiên Viên Tín lắc đầu nói: “Ta cũng không muốn đánh cùng người, loại mãng

phu không hiểu chân lý tu tiên như ngươi, đánh với ngươi không có chút trợ giúp nào cho tu hành ta.”

Chương 310: Mong rằng chân nhân cho chút thể diện. (2)

Chương 310: Mong rằng chân nhân cho chút thể diện. (2)

Chúc Viêm khó thở, tiến lên tiếp tục nói dóc cùng Hiên Viên Tín, hai người quan hệ rõ ràng vô cùng tốt. Các tu sĩ Thiên tông cũng không ngăn cản, mà hướng ánh mắt về phía Phương Vọng.

Bọn họ quá hiếu kỳ đối với vị Hoàng tử Kiếm Quân này!

Phương Vọng thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, nhưng khí chất của hắn rất phù hợp ảo tưởng của các tu sĩ Thiên tông.

Cho dù là toàn thân áo đen, vẫn không che giấu được tiên khí của Phương Vọng.

Thời gian tiếp tục trôi qua, càng ngày càng nhiều giáo phái tiến vào Trường Sinh lâu, Phương Vọng còn chú ý tới đệ tử Trường Sinh các.

Ngoài hai mươi bốn chân nhân, bảy mươi hai binh quân, vô số thân sử, bản thân Trường Sinh các cũng bồi dưỡng đệ tử, số lượng không chút kém cõi hơn bất cứ đại giáo phái nào. Đây cũng là lực lượng để Trường Sinh các nhận lệnh không nhận người, hai mươi bốn chân nhân, bảy mươi hai binh quân và thân sử chỉ là quân cờ trợ giúp Trường Sinh các làm việc, chế hành thể lực phụ thuộc.

Nhìn thấy Thiên tông trò chuyện cùng Phương Vọng, có binh quân, giáo phái khác cả gan đi lên, kết giao với Phương Vọng.

Đi ra bên ngoài, nhiều thêm bằng hữu, tóm lại là chuyện tốt, Phương Vọng cũng không từ chối, thái độ của hắn cũng

khiến cho hắn nhanh chóng trở thành người bị chen chúc nhất trong tầng lầu này.

Thậm chí còn có một chân nhân chủ động qua lại thân thiết với Phương Vọng, tên là Thiên Tàn chân nhân, thực lực xếp trước năm. Hắn rất nhiệt tình, làm Phương Vọng sinh ra một chút thiện cảm đối với hắn.

Những tầng lầu khác cũng rất náo nhiệt, tên tuổi Hoàng tử Kiếm Quân dù lớn, nhưng còn không lớn đến tình trạng bao phủ tất cả mọi người trong Trường Sinh lâu.

Phương Vọng nghe được có người nhắc đến Cực Dương chân nhân ở lầu chín, trò chuyện vui vẻ cùng các tu sĩ Đại Thừa.

Cực Dương chân nhân, một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, thực lực của hắn đã không thể dùng Đại Thừa cảnh để định nghĩa nữa. Hắn là một trong những tồn tại mạnh mẽ nhất dưới năm trăm tuổi trên vùng biển này, có thể đặt song song với hắn chỉ có ba người.

Độc Cô Vãn Hồn. Trần Thương. Cơ Hao Thiên! Một canh giờ sau, thí luyện còn chưa bắt đầu.

Lại một chân nhân đến kết giao Phương Vọng, thật vừa đúng lúc, chính là Cửu U chân nhân.

Cửu U chân nhân mặc áo bào đen, trên bào được thêu lên rất nhiều đồ văn ác quỷ. Tóc dài của hắn rối tung, làn da tái nhợt, trong lúc đi lại giống như lệ quỷ du đãng nhân gian, hắn vừa đến, các tu sĩ xung quanh Phương Vọng đã ào ào né tránh.

“Phương Vọng đúng không, bồn tọa chính là Cửu U chân nhân, sự tích của ngươi rất hợp khẩu vị của bồn tọa, bồn tọa bằng lòng kết giao với ngươi, người bạn này.”

Cửu U chân nhân cười nói, chỉ là nụ cười lộ ra vẻ âm u lạnh lẽo.

Ánh mắt của không ít tu sĩ trở nên kỳ quái, bọn họ hiểu kì Phương Vọng sẽ trả lời thế nào.

Phương Vọng dò xét Cửu U chân nhân một phen, mỉm cười nói: “Nhắc tới cũng thật trùng hợp, ta tới tham gia thí luyện, chính là hướng về phía chân nhân”

Cửu U chân nhân nhướn mày, rất hứng thú hỏi: “Đến vì bản tọa? Hẳn là giữa ngươi và bản tọa có sâu xa gì?”

Phương Vọng cười nói: “Ừm, ta muốn giết ngươi, mong rằng chân nhân cho chút thể diện, sau khi vào thí luyện ngay lập tức tới tìm ta.”

Ta muốn giết ngươi!

Phương Vọng vừa nói, tất cả tu sĩ, yêu quái gần đó đều sửng sốt, ngay cả nụ cười của Cửu U chân nhân cũng cứng đờ.

Sự yên lặng cấp tốc lan tràn, càng ngày càng nhiều tu sĩ, yêu quái quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt kỳ quái.

Thật ngông cuồng!

Muốn giết Cửu U chân nhân, còn muốn để Cửu U chân nhân chủ động tìm hấn...

Không coi ai ra gì!

Đây là ý nghĩ của tất cả người nghe. Lúc trước nhìn Phương Vọng thương lượng với người khác, bọn họ cũng cho là Phương Vọng rất hòa thuận, ít nhất hiểu cấp bậc lễ nghĩa, không ngờ tới có thể nói ra lời ngông cuồng như thế. Đây hoàn toàn là không nể mặt Cửu U chân nhân, kết thù sinh tử!

Chúc Viêm, Tiểu Tử thì phấn khởi, đây mới là Phương Vọng bọn họ quen biết. Sở Doãn nuốt một ngụm nước miếng, đôi mắt nhận biết đối với sư phụ.

Ở nơi xa, Thiên Tàn chân nhân đang hàn huyên với đại tu sĩ khác rất hứng thú nhìn về phía Phương Vọng.

Hắn là vị chân nhân đầu tiên chủ động kết giao cùng Phương Vọng, ấn tượng ban đầu của hắn đối với Phương Vọng cũng rất tốt, không ngờ tới Phương Vọng cuồng vọng với chân nhân khác như thế. Chuyện này khiến hắn càng thêm hiếu kì đối với Phương Vọng.

“Người nói thật đấy à?”

Cửu U chân nhân nhìn chằm chằm Phương Vọng, lạnh giọng hỏi.

Phương Vọng không nhìn ánh mắt của người bên ngoài, đối mặt với Cửu U chân nhân, nói: “Ta hi vọng chân nhân coi ta là nói thật đấy.”

Sở dĩ cuồng vọng như vậy, là vì Phương Vọng muốn tránh cho Cửu U chân nhân, sau khi tiến vào thí luyện, trực tiếp đi tìm truyền thừa Cửu U, làm hắn tìm không có kết quả.

Bí cảnh thí luyện của Trường Sinh các tất nhiên vô cùng bao la.

“Rất tốt, vậy hi vọng người đừng để bốn tọa thất vọng!”

Cửu U chân nhân vứt xuống câu nói này rồi phất tay áo bỏ đi.

Hắn vừa đi, những người khác sôi nổi vây quanh, có người khuyên hắn cẩn thận, có người tán thưởng hành động của hắn.

Ở Trường Sinh các và trên biển, thanh danh của Cửu U chân nhân cực kỳ tệ, rất nhiều người đều ngửa mắt hắn, thế nhưng tu vi của hắn cao thâm, có rất ít người dám chính diện quát lớn hắn.

Cửu U chân nhân có thù tất báo, người đắc tội hắn, tuyệt đại đa số đều không có kết cục tốt.

Khúc Tầm Hồn nhìn về phía Phương Vọng, muốn nói lại thôi.

Cứ như vậy, chuyện Phương Vọng và Cửu U chân nhân xung đột cấp tốc truyền khắp năm tầng lầu trên dưới.

Hiên Viên Tín Thiên tông đứng xa xa nhìn Phương Vọng, thấp giọng cảm thán nói: “May mắn lúc trước ta không đi khiêu chiến hắn.”

Lâm Nhai chân nhân vuốt râu nói: “Con người Phương Vọng không tầm thường, ta vốn tưởng rằng hắn sẽ để mất tới Thiên tự Kiếm Quân, không ngờ được hắn lại để mất tới vị trí hai mươi bốn chân nhân.”

Chương 311: Thí luyện bắt đầu, tai họa.

Chương 311: Thí luyện bắt đầu, tai họa.

Trưởng lão Thiên tông khác cũng cảm thán vạn phần, bọn họ vô cùng may mắn Thiên tông qua lại thân thiết với Phương Vọng, đồng thời bọn họ rất hiếu kì Phương Vọng và Cửu U chân nhân sẽ có đại chiến như thế nào.

Thời gian tiếp tục trôi đi.

Đại khái lại qua một canh giờ, một tiếng chuông truyền đến từ đỉnh lầu tháp, khiến tất cả tu sĩ, yêu quái trong các tầng lầu đều trở nên yên tĩnh.

“Thí luyện nội bộ của Trường Sinh các sắp mở ra, lần này thí luyện sẽ liên thông bí cảnh Khí Thiên.”

“Bí cảnh Khí Thiên chính là đại bí cảnh Trường Sinh các phát hiện vào một trăm ba mươi năm trước, bên trong có vô số cơ duyên, Trường Sinh các chưa hoàn toàn hiểu rõ rõ ràng.”

Bí cảnh Khí Thiên!

Tiếp theo Phương Vọng nghe thấy xung quanh xuất hiện một mảnh tiếng xôn xao, rất nhanh, hắn đã nghe thấy cái tên yêu tôn Khí Thiên này.

Hắn luôn cảm thấy hình như từng nghe thấy cái tên này ở đâu.

Chờ chút!

Trước đó trong bí cảnh Trụy Thiên, ông lão tóc trắng từng nói, năm ngàn năm trước có một con yêu tu luyện được Sơn Hà Trấn Thiên quyền, vừa hay tên là Khí Thiên.

Thú vị rồi.

Tiểu Tử, Triệu Chân cũng nghĩ đến điểm này, không khỏi nhìn về phía Phương Vọng. Đối với chuyện này, Phương Vọng thờ ơ.

Âm thanh thần bí kia tiếp tục giới thiệu về bí cảnh Khí Thiên, thậm chí giới thiệu cả yêu tôn Khí Thiên.

Yêu tôn Khí Thiên là con yêu mạnh mẽ nhất biển Nam Quỳnh ba ngàn năm trước, Yêu Hoàng dưới tay vượt qua mười vị, yêu binh càng nhiều vô số kể. Chủ nhân Yêu cung đương kim trên đời chính là một trong những Yêu Hoàng thuộc hạ của yêu tôn Khí Thiên, bây giờ đã đổi phong hào thành yêu tôn.

Yêu tôn Yêu cung tuy mạnh, nhưng trong mắt người đời thì kém xa yêu tôn Khí Thiên.

Trong truyền thuyết, yêu tôn Khí Thiên suýt nữa đã phi thăng, bởi vì phi thăng thất bại, sinh tâm ma, cuối cùng mất tích, không ai biết được hắn sống hay chết. Đợi Trường Sinh các giới thiệu xong về bí cảnh Khí Thiên, âm thanh kia tuyên bố thí luyện bắt đầu.

Ầm ầm...

Cột sáng màu đỏ trong Trường Sinh lâu bắn ra uy áp đáng sợ, rung chuyển cả tòa Trường Sinh lâu, kinh phong mạnh mẽ khiến tu sĩ, yêu quái ở sát ban công dồn dập lui ra sau, sợ bị cuốn vào trong đó.

Từng người từng người đệ tử, chân nhân, binh quân, thân sử của Trường Sinh các bay vào trong cột sáng màu đỏ, Khúc Tâm Hồn khẽ gật đầu với Phương Vọng, dẫn đầu bay vào trong cột ánh sáng.

“Công tử, chúng ta chờ người.”

Tiêu Tử lưu luyện không rời nói.

Từ khi đi theo Phương Vọng, nó gần như chưa hề rời khỏi Phương Vọng, cho nên trong lòng hơi lo lắng.

Phương Vọng xoa đầu rắn của nó, gỡ nó xuống, sau đó thả người vọt vào cột sáng màu đỏ, toàn thân áo đen cấp tốc cắm vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi tiến vào cột sáng màu đỏ, Phương Vọng lấy ra Hoàng tực Kiếm Quân lệnh. Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ bao trùm mình.

Kèm theo một cảm giác chóng mặt, Phương Vọng không cách nào động đậy.

Khác với khi tiến vào bí cảnh Trụy Thiên, Đại Thánh Động Thiên lúc trước, lần này thời gian truyền tống càng dài hơn.

Sau khi tất cả thí luyện giả tiến vào cột sáng màu đỏ, mặt ngoài cột sáng màu đỏ hiện ra từng hình ảnh thiên địa, đó là tình huống bên trong bí cảnh Khí Thiên.

Một bên khác, qua thời gian nửa nén hương, Phương Vọng mới cảm giác thân thể hạ xuống, lực lượng thần bí bao trùm hắn biến mất.

Hắn mở to mắt, đập vào mi mắt chính là một mảnh thiên địa mênh mông, đại địa sông núi hoang vu, hẻm núi khe hở trải rộng giao thoa, mây đen trên trời dày đặc, phảng phất mưa dầm sắp giáng lâm.

Hắn cách mặt đất có khoảng ngàn trượng, đang nhanh chóng rút ngắn.

Hắn không vội ổn định thân hình, mà quay đầu nhìn lại, bát phương thiên địa không nhìn thấy một bóng người, xem ra trong phạm vi mấy chục dặm chỉ có một mình hắn. nghìn người tiến vào thí luyện, có thể thấy được bí cảnh Khí Thiên lớn đến mức nào.

Phương Vọng tìm đúng một phương hướng, một thanh phi kiếm bay ra từ trong nhẫn Long Ngọc, hắn chân đạp phi kiếm mà đi.

Áo đen tung bay theo gió, bên hông đeo thanh Pháp khí thượng phẩm đầu tiên của hắn, Thanh Quân kiếm, trên đầu đội Thiên Đạo Ngự Long quan, Phương Vọng phong thái bức người, giờ phút này thân hình của hắn đã xuất hiện trên cột sáng màu đỏ trong Trường Sinh lâu, hấp dẫn không ít ánh mắt.

Cột sáng màu đỏ hiện lên cảnh tượng ở mấy trăm chỗ, Phương Vọng có thể chiếm riêng một hình ảnh, đủ để thấy sự coi trọng của Trường Sinh các đối với hắn.

Tiểu Tử, Chúc Viêm, Triệu Chân, Sở Doãn cấp tốc đi tới phương hướng đối diện Phương Vọng trên ban công. Không chỉ có bọn họ, rất nhiều người đều hiếu kì biểu hiện của Phương Vọng, cho nên dồn dập tới, trong đó bao gồm cả đám người Thiên tông.

Phương Vọng cũng không biết tình huống bên ngoài, hắn ngự kiếm phi hành, thưởng thức phong cảnh dọc đường.

Khác với bí cảnh Trụy Thiên, Đại Thánh Động Thiên, bí cảnh Khí Thiên dù lớn, nhưng linh khí kém xa hai cái trước, thậm chí không có bao nhiêu sinh khí.

Phương Vọng bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, một lần nữa lấy ra Hoàng tực Kiếm Quân lệnh, muốn lợi dụng bản đồ hư ảo trong Hoàng tực Kiếm Quân lệnh, đáng tiếc thất bại.

Sau tiến vào bí cảnh Khí Thiên về, bản đồ hư ảo trong Hoàng tực Kiếm Quân lệnh đã mất hiệu lực.

Hắn chỉ có thể thu Hoàng tực Kiếm Quân lệnh vào trong nhẫn Long Ngọc, bắt đầu cảm giác linh khí ở phương hướng nào càng nồng đậm hơn.

Nơi linh khí nồng đậm thường thường có bảo bối, nơi có bảo bối lại càng dễ hấp dẫn thí luyện giả.

Một đường lao vùn vụt hơn trăm dặm đường, Phương Vọng chậm lại tốc độ. Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, phía trước là hoang nguyên vô biên vô hạn, ở một mảnh đầm lầy ở trên hoang nguyên có đường kính gần trăm trượng, khí độc màu xanh sẫm bao quanh, có mấy chục thí luyện giả đang vây quanh đầm lầy.

Phương Vọng quét tới một chút, không nhìn thấy Cửu U chân nhân, rất thất vọng.

Chương 312: Thí luyện bắt đầu, tai họa. (2)

Chương 312: Thí luyện bắt đầu, tai họa. (2)

Nhưng thí luyện giả nơi này không tính quá yếu, có mấy người tu vi cao sâu khó dò, thậm chí không kém gì Thiên tực Kiếm Quân Đường Trường Bạch.

Ánh mắt Phương Vọng xuyên thấu sương độc cuộn cuộn, nhìn thấy trung tâm đầm lầy, nơi đó đứng thẳng một cây hoa

tim cao cỡ nửa người, dưới cánh hoa kết ba trái cây đỏ tươi, lớn chừng một nắm đấm.

Thiên Đạo Chân công ẩn chứa ảo diệu của Âm Dương Huyền Minh Chân công, dẫn đến đôi mắt của Phương Vọng có thể trực tiếp nhìn trộm đến âm phủ. Hắn liếc mắt đã thấy xung quanh đóa hoa tim bị hồn phách một con cá sấu chiếm lấy, vô cùng to lớn.

Hồn phách con cá sấu này đang nhìn thí luyện giả bên ngoài đầm lầy, mà những thí luyện giả cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Vật âm phủ, sinh linh dương gian không cách nào nhìn trộm.

Phương Vọng không để ý đến, lập tức bay đi một phương hướng khác.

Mục tiêu hàng đầu của hắn là tìm ra Cửu U chân nhân, và giết Cửu U chân nhân, rồi lại tầm bảo!

Cử động của hắn dẫn tới không ít tu sĩ, yêu quái trong Trường Sinh lâu bàn luận.

“Chắc chắc, hắn liếc mắt nhìn đã rời đi, là không nhìn trúng thiên tài địa bảo kia, hay có mục đích khác.”

“Rất rõ ràng, hắn muốn tìm Cửu U chân nhân.”

“Vị này chính là nhân vật hung ác một trận chiến giết chết năm vị Kim Thân cảnh, thật không biết Cửu U chân nhân chọn đến hắn thế nào.”

“Mau nhìn Cửu U chân nhân, hình như hắn cũng đang tìm gì đó.”

Xung đột của Phương Vọng cùng Cửu U chân nhân rõ ràng đã cao tăng của kinh động Trường Sinh các, cho nên hình ảnh

của Phương Vọng và Cửu U chân nhân vừa hay lúc lên lúc xuống, liên tiếp lẫn nhau.

Trong mấy canh giờ tiếp theo, Phương Vọng đi mười mấy nơi sinh trưởng thiên tài địa bảo, cũng không gặp được Cửu U chân nhân.

Hắn không vội, thời gian cuộc thí luyện lần này tiếp diễn là một năm, hắn có nhiều thời gian tìm từ từ.

Một năm sau, Hoàng tặc Kiếm Quân lệnh của hắn sẽ dẫn hắn rời đi.

Điều đáng nhắc tới là, nếu lệnh bài mất đi, thì cũng chỉ có thể ở lại trong bí cảnh Khí Thiên. Bên trong bí cảnh Khí Thiên không phân chia ngày đêm, cho dù đi đến nơi nào, đều là cảnh tượng âm âm trầm trầm, mờ mờ mịt mịt.

Một ngày này, Phương Vọng ngự kiếm phi hành, ánh mắt của hắn bỗng nhiên nhìn lại xuống đất, chỉ thấy phía dưới mặt đất có một mảnh đồng đá vụn, bên trong có một nam tử tổn thương đầy người đang nằm.

Còn chưa chết hẳn!

Nhưng trên thân hắn không có một cái túi trữ vật, hẳn trữ vật nào, rõ ràng là đã bị cướp sạch.

Phương Vọng lập tức lấy ra hai viên Linh Khí đan thượng phẩm từ trong nhẫn Long Ngọc, ném cho nam tử kia, sau đó tiếp tục lên đường.

Hai viên Linh Khí đan không quan trọng gì đối với hắn, hắn chỉ cảm giác được thể phách người nọ mạnh mẽ, nhưng linh lực lại khô kiệt, cho nên mới cho hai viên Linh Khí đan, chưa hẳn có thể cứu được người nọ.

Nam tử nằm ở đồng đá vụn có khuôn mặt khá trẻ tuổi, hắn chặt vật mở to mắt, nâng tay phải lên, nắm lên hai viên Linh

Khí đan rơi bên cạnh, run run rẩy rẩy nhét vào trong miệng.

Theo linh khí nhập thể, ánh mắt nam tử biến đổi. Hắn ngoái đầu lại, nhìn về phương hướng Phương Vọng rời đi, ánh mắt lấp lóe, không biết suy nghĩ gì.

Phương Vọng không biết mình cứu ai, cũng không biết cử động của hắn gây nên ảnh hưởng như thế nào ở Trường Sinh các.

Hắn chỉ tiện tay mà làm, cũng không phải lần đầu tiên ra tay như thế.

“Sao chủ nhân lại cứu hắn! Đây chính là một tai họa!”

Chúc Viêm không nhịn được nói, giọng điệu oán giận.

Tiểu Tử hiếu kì hỏi: “Hắn là ai? Rất lợi hại phải không?”

“Người này kêu Dương Độc, hắn chính là kẻ điên!”

Chúc Viêm thấp giọng mắng, trong lời nói tràn ngập khó chịu.

Tiểu Tử càng thêm hiếu kì, hỏi: “Hắn điên thế nào?”

Chúc Viêm hít sâu một hơi, nói: “Phụ thân ta từng đã cứu hắn, còn mang hắn về lãnh địa, kết quả trong lúc dưỡng thương, thằng này ám sát rất nhiều yêu tướng, ăn huyết nhục của bọn họ. Sau đó sự tình bại lộ, hắn bị phụ thân ta xé thành hai nửa, ném vào đáy biển, kết quả thằng này lại vẫn còn sót. Từ nay về sau, hắn lấy oán trả ơn, vẫn luôn tập kích sát hại yêu binh chúng ta, đây đưa gần trăm năm, việc này mới tính xong.”

Tiểu Tử kinh ngạc hỏi: “Hắn ăn yêu tướng của các người, sao các nai không ăn hắn rằ2” “Huyết nhục kẻ này có độc, phụ thân ta ăn một miếng, thân thể suýt nữa sụp đổ... Hơn nữa ai có thể nghĩ tới hắn bị xé thành hai nửa, còn có thể sống lại...”

Kể đến việc này, Chúc Viêm rất phiền muộn.

Triệu Chân hiếu kì hỏi: “Dương Độc là binh quân, hay là đệ tử của Trường Sinh các?”

Chúc Viêm suy đoán: “Chắc là binh quân đi, nếu là đệ tử Trường Sinh các, hẳn cần gì phải chột vật như vậy?”

Một vài tu sĩ xung quanh cũng đang bàn luận về Dương Độc, danh tiếng kẻ kia cũng không tốt.

“Thằng này lẩn vào Trường Sinh các lúc nào rồi?”

“Đáng tiếc, lúc trước không thấy được là ai làm hắn bị thương nặng.”

“Phương Vọng không nên cứu hắn, đây chính là kẻ vo ơn không nuôi quen được.”

“Nói mới nhớ, kẻ này rốt cuộc là thể chất gì, thật sự là thân bất tử sao?”

“Trên đời này nào có thân bất tử, chỉ là không biết mệnh môn của hắn thôi.”

Thân bất tử?

Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn càng thêm hiếu kì đối với Dương Độc, bọn họ tiếp tục hỏi thăm Chúc Viêm.

Một bên khác.

Phương Vọng tiếp tục đi đường, hắn cứu người chỉ có một tiêu chuẩn, đó chính là hợp mắt.

Thấy hợp mắt thì cứu, không vừa mắt, thì thấy chết cũng không cứu, hắn cũng không theo đuổi hồi báo.

Trời đất bao la, có ít người cả một đời khả năng chỉ gặp một lần.

Phương Vọng chân đạp phi kiếm, thâm tính toán trong lòng.

“Cửu U chân nhân hẳn là đi tìm truyền thừa Cửu U, nếu không hẳn mà muốn tìm ta, chắc là sẽ không trời xui đất khiến như vậy, truyền thừa Cửu U..”

Phương Vọng thâm hiểu kì trong lòng, tên Cửu U chân nhân giống tên của truyền thừa Cửu U là trùng hợp, hay là bởi vì Cửu U chân nhân đã sớm đạt được bộ phận của truyền thừa Cửu U?

Chương 313: Tiên thiên Thiên Cương Thánh thể, tồn tại càng kinh khủng hơn.

Chương 313: Tiên thiên Thiên Cương Thánh thể, tồn tại càng kinh khủng hơn.

Hắn cảm thấy rất có thể là khả năng sau. E là Cửu U chân nhân đã sớm đạt được manh mối, cho nên mới giết vào Trường Sinh các, thông qua năng lực tình báo mạnh mẽ của Trường Sinh các, tìm kiếm truyền thừa Cửu U.

Đã như vậy, thì không ngại hẳn cũng bắt đầu tìm kiếm truyền thừa Cửu U

Phương Vọng nhớ kỹ Chu Tuyết từng nói, sau khi Cửu U chân nhân được đến truyền thừa Cửu U sẽ mở ra suối Cửu U, rồi tiến vào âm phủ, điều này chứng tỏ truyền thừa Cửu U liên quan đến âm phủ.

Ánh mắt của hắn biến đổi, bắt đầu nhìn trộm âm phủ.

Âm dương ngăn cách cũng không phải vì hai thế giới độc lập, trên thực tế hai giới trùng hợp, chỉ là sinh linh hai giới rất khó tiếp xúc. Phương Vọng dựa vào Thiên Đạo Chân công có thể nhìn trộm được hình ảnh âm phủ dọc đường.

Trực tiếp nhìn bí cảnh Khí Thiên, khả năng sẽ không tìm thấy truyền thừa Cửu U, nhất định phải có manh mối đặc thù, nhưng nếu nhìn trộm âm phủ, có lẽ truyền thừa Cửu U cũng không giấu sâu như vậy.

Cứ như vậy, trong lúc phi hành sau đó, Phương Vọng một mực theo dõi âm phủ dọc đường.

Đại khái hai canh giờ trôi qua.

Phương Vọng chợt nhìn thấy chân trời ở một phương hướng nào đó xuất hiện bụi mù lượn lờ, đó là cảnh tượng âm phủ, nếu con mắt khôi phục bình thường, chân trời dương gian căn bản không có dị tượng.

Tâm thần khê động, hần phía bay đi về hướng kia.

Đúng lúc này.

Một âm thanh truyền đến từ phía sau:

“Ân công, chờ ta một chút!”

Phương Vọng nghe xong, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử áo bào võ vụn đang bay tới phía hần, đúng là nam tử bị thương mà hần viện trợ hai viên Linh Khí đan trước đó.

A2

Khí huyết của kẻ này khôi phục thật nhanh! Phương Vọng hứng thú, thế là hần dừng lại, chờ đối phương tự bay tới trước mặt mình.

Thân hình người này có vẻ gầy, nhưng cơ bắp lộ ra lại có vẻ vô cùng cường tráng, mặt mũi của hần không coi là anh tuấn, nhưng hai mắt hần lại lộ ra một cảm giác sắc nhọn vênh vào hung hăng.

“Tại hạ Dương Độc, cúi đầu tạ ơn ân công cứu giúp!”

Nam tử ôm quyền cười nói, nhếch miệng lộ ra hai hàng răng ó vàng.

Dương Độc?

Phương Vọng nheo mắt lại, quan sát Dương Độc tỉ mỉ.

Hắn nhớ tới, trước kia Chu Tuyết từng nói, có một người nhất định không được trêu chọc, chính là Dương Độc.

Hắn là chính là người này rồi?

Phương Vọng hỏi đáp: “Chuyện một cái nhắc tay mà thôi, chỉ mỗi Linh Khí đan không thể cứu người, người có thể còn sống sót, chủ yếu là người đủ mạnh.”

Dương Độc cười nói: “Mặc kệ thế nào, không có Linh Khí đan của ngươi, e là ta phải bỏ lỡ thí luyện lần này. Đám người kia cố ý rút khô linh lực của ta, lại phong ấn huyết đạo nạp khí toàn thân ta, mặc dù không giết chết được ta, nhưng tiếp tục như vậy, cho đến khi ta bị đưa ra ngoài, ta cũng không chiếm được một cơ duyên nào, chuyện này còn khó chịu hơn cả giết ta.”

Phương Vọng cười hỏi: “Ồ? Ai ác độc như vậy?”

Dương Độc nhún vai nói: “Một lũ ranh con Trường Sinh các nuôi, thiên tư không tệ, nhưng lòng dạ nhỏ mọn, không dung thứ được ta.”

Phương Vọng nhẹ gật đầu, nói: “Đã như vậy, thì ngươi đi tìm cơ duyên của ngươi đi.”

Mặc dù hắn cảm thấy hứng thú đối với Dương Độc, nhưng hắn giết được Cửu U chân nhân trước rồi lại nói.

Đây chính là chuyện đầu tiên Chu Tuyết mời hắn làm, hắn nhất định phải làm tốt.

“Chờ một chút, còn chưa hỏi tên ân công.”

Dương Độc vội vàng hỏi.

“Phương Vọng.”

“Chính là Hoàng tự Kiếm Quân ư?”

“Ừm.” “Vậy thì thật là tốt, không bằng người và ta luận bàn một phen, thế nào?”

Dương Độc lộ ra nụ cười hưng phấn, hấn bẻ cổ, cười nói: “Yên tâm, chỉ là luận bàn, con người ta mặc dù tàn nhẫn thích giết chóc, nhưng ta chưa từng giết chết người đã giúp ta.”

Phương Vọng như cười như không mà hỏi: “Thật chứ?”

Đối với người không thể chọc đến mà Chu Tuyết nói, thật ra hấn rất muốn chọc đến một chút.

Nhớ ngày đó, trước khi tiến vào Đại Thánh Động Thiên, Chu Tuyết cũng liệt kê một vài nhân vật không thể chọc đến với hấn, bây giờ quay đầu, những người kia đều phải ngược nhìn hấn.

Sự tự tin của Phương Vọng không phải mù quáng, đây là lực lượng đến từ hơn tám nghìn năm bế quan ở Thiên Cung!

Hấn nhìn ra được tu vi của Dương Độc chắc chưa đạt tới Đại Thừa cảnh, còn ở trong Kim Thân cảnh. Dưới tình huống cùng cảnh giới, hấn thật sự không sợ bất cứ kẻ nào.

Dương Độc cười nói: “Thật chứ.”

Trong Trường Sinh lâu, tu sĩ, yêu quái quan tâm Phương Vọng cũng chú ý tới một cảnh này. Mặc dù bọn họ không nghe được âm thanh, nhưng có thể cảm nhận được bầu không khí giương cung bạt kiếm của hai người này.

Chúc Viêm mong đợi nhìn Phương Vọng, hi vọng Phương Vọng có thể đánh chết Dương Độc.

Phương Vọng nâng tay phải lên, nắm tay lại dưới ánh nhìn chăm chú của Dương Độc.

Trong chốc lát, một khí thế đáng sợ tuyệt luân bùng nổ từ trong cơ thể hắn, bao trùm toàn bộ thiên địa, lập tức bao phủ Dương Độc.

Dương Độc chấn động, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó, kinh ngạc chuyển biến thành kích động.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Dương Độc hưng phấn đến toàn thân run rẩy, từng sợi huyết khí tràn ra ngoài thân thể.

Phương Vọng nhếch miệng lên, yên lặng khởi động Thiên Đạo Chân công. Trong chốc lát, uy thế của Sơn Hà Trấn Thiên quyền tăng vọt, cuốn tới giống như lũ quét. Nếu trước đó thứ Dương Độc phải đối mặt chính là gió núi, vậy bây giờ hắn phải đối mặt gió lốc diệt thế! rẩy mạnh hơn, lần này không còn là hưng phấn nữa, mà là sợ hãi.

Phương Vọng nhìn xem nắm đấm của mình, sau đó dời ánh mắt về phía Dương Độc, cười hỏi: “Người thật muốn thử nắm đấm của ta một chút sao?”

Dương Độc nuốt một ngụm nước miếng, khó nhọc nói: “Ân công... Cũng không phải nhất định phải thử...”

Phương Vọng nhướn mày nói: “Ừm?”

Nắm đấm của hắn chậm rãi đẩy về phía Dương Độc.

Dương Độc vội vàng giơ lên hai tay, hô: “Ta sai! Ta sai rồi! Thật đấy! Ta không nên khiêu khích ngài!”

Chương 314: Tiên thiên Thiên Cương Thánh thể, tồn tại càng kinh khủng hơn. (2)

Chương 314: Tiên thiên Thiên Cương Thánh thể, tồn tại càng kinh khủng hơn. (2)

Một cảnh này rơi vào trong Trường Sinh lâu, khiến vô số quần chúng lộ nét mặt kỳ quái. Bọn họ có thể thông qua khuôn miệng của Dương Độc phán đoán hắn đang nói gì, mà thằng này có vẻ vô cùng hoảng sợ, phảng phất gặp phải chuyện đáng sợ nhất trên đời.

Tiểu Tử, Triệu Chân hiểu nắm tay của Phương Vọng đại biểu cho thứ gì.

Tiểu Tử quay đầu nhìn về phía Chúc Viêm, hỏi: “Chỉ như vậy thôi à?”

Chúc Viêm giả vờ ho một tiếng: “Chủ nhân đương nhiên khó lường, người khác cảm thấy khó chơi kẻ địch, trước mặt chủ nhân thì đáng là gì?”

Không ít tu sĩ chú ý tới mặt đất bên trong hình ảnh đường như hơi rung động, xem ra Phương Vọng vận dụng một loại pháp thuật nào đó, còn chưa ra quyền, đã dọa Dương Độc phải cúi đầu.

Phương Vọng buông lỏng quyền phải, bay tới trước mặt Dương Độc, dọa Dương Độc muốn né tránh, kết quả bị hắn đè lại.

Đè bả vai Dương Độc, Phương Vọng tiến đến bên tai hắn, nói khẽ: “Cứu người, chỉ là thấy ngươi hợp mắt, nếu lại có lần tiếp theo, đừng trách ta hút hồn của ngươi, luyện chế ngươi thành quỷ binh, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Toàn thân Dương Độc cứng nhắc, xấu hổ cười nói: “Tuyệt đối sẽ không có lần nữa...”

Phương Vọng nghe thấy đáp án này, vỗ bờ vai của hắn, sau đó xoay người rời đi.

Dương Độc nhìn bóng lưng của hắn, muốn nói lại thôi.

“Hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào, vì sao làm ta sợ hãi như thế...”

Dương Độc chưa bao giờ từng gặp phải loại tồn tại này, trong lòng sợ hãi không thôi. Hắn cảm thấy thân bất tử của mình, ở trước mặt Phương Vọng, chưa hẳn đã bất tử!

Do dự hồi lâu, hắn vẫn lựa chọn bay đi phương hướng ngược lại, không còn dám quấy rầy Phương Vọng nữa.

Phương Vọng vừa ngự kiếm phi hành, vừa suy tư: “Thân thể của hắn là Thiên Cương Thánh thể tiên thiên? Quả thực có chỗ khác biệt với Thiên Cương Thánh Thể Chân công.” thấy ba mươi sáu Thiên Cương Tinh huyết trong cơ thể hắn.

Tuyệt đối là Thiên Cương Thánh thể!

Thậm chí càng mạnh hơn Thiên Cương Thánh Thể Chân công hắn luyện thành lúc ban đầu.

Thú vị.

Phương Vọng nhếch miệng lên, bắt đầu chờ mong tương lai của Dương Độc.

Hắn không sợ Dương Độc trưởng thành, hắn cũng luyện thành Thiên Cương Thánh thể, hơn nữa còn sáng tạo ra Thiên Đạo Chân công mạnh hơn. Theo hắn không ngừng hoàn thiện, Thiên Cương Thánh thể tiên thiên không có khả năng đuổi kịp hắn.

Kẻ địch một đời của Hàng Long Đại Thánh, vậy do hắn đến đánh bại!

Hắn đánh bại Thiên Cương Thánh thể đỉnh cao, mới coi như hoàn thành tâm nguyện của Hàng Long Đại Thánh!

Tin tức Phương Vọng dọa lùi Dương Độc cấp tốc truyền ra ở trong Trường Sinh lâu. Thanh danh Dương Độc không tính là thiên hạ đều biết, nhưng các phương thế lực lớn đều biết một người này, thân bất tử của hắn khiến người ta rất khó coi nhẹ.

Phương Vọng chỉ nắm tay đã dọa lùi Dương Độc, hắn là Phương Vọng nắm giữ pháp thuật giết chết thân bất tử?

Mặc kệ thế nào, trong lòng tất cả mọi người, Dương Độc đã là bại tướng dưới tay Phương Vọng.

Ít nhất Phương Vọng càng kinh khủng hơn Dương Độc!

Người không chọc nổi Dương Độc, càng không có khả năng đi trêu chọc Phương Vọng!

Cùng lúc đó.

Phương Vọng theo dõi âm giới, bay đi về phía chân trời lượn lờ bụi mù.

Khoảng cách xa xôi hơn trong tưởng tượng của hắn, khi cách càng ngày càng gần, bụi mù ở chân trời cũng càng lúc càng lớn.

Được lắm!

Nào là bụi mù gì, rõ ràng là đếm không hết vong hồn trôi giạt trên không trung, lít nha lít nhít, có người có yêu. Bọn chúng không ngừng trèo lên trên, hình như muốn tránh thoát thứ gì.

Sau khi Phương Vọng thấy rõ tình huống ở chân trời, hắn không giảm tốc độ, trái lại còn tăng lên tốc độ một chút. Ừ ừ U.

Lại phi hành hai ba mươi dặm đường, Phương Vọng rốt cục thấy rõ ngọn nguồn của đám vong hồn kia, vậy mà xuất xứ từ một cái giếng.

Thế núi phía trước chập trùng, một ngôi viện rách nát ở trong sơn dã, cánh bắc có một gốc cây khô, không một chiếc lá, ba bên của viện có phòng ốc, mái hiên vỡ nát, tường đổ, mà chiếc giếng kia ở ngay trung ương của viện, liên tiếp có vong hồn leo ra từ trong giếng.

Đóng lại ánh mắt nhìn trộm âm giới, viện này chỉ có vẻ điều hiu, vì tầm mắt bốn phương tám hướng khoáng đạt, nhìn từ đằng xa đi, cũng không kinh dị, mà linh khí vùng này cũng rất loãng, không giống như nơi thai nghén thiên tài địa bảo, cho nên gần đây không có những sinh linh khác.

Phương Vọng bay vào trong nội viện, hẩn đứng cách giếng cổ không xa, cẩn thận quan sát cái giếng này.

Thần trí của hẩn thăm dò vào trong giếng, lại khởi động Thiên Đạo Chân công.

Trong chốc lát, thần trí của hẩn cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ từ trong giếng, muốn kéo hẩn vào đáy giếng, dọa hẩn vội vàng thu hồi thần thức.

Phương Vọng nhíu mày, do dự có muốn vào giếng nhìn một lần hay không.

Bất chợt, hẩn quyết định đợi trong viện.

Kết quả là, hẩn đi đến góc tường đã tọa, thân thể dựa vào trên tường viện, bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Giếng này rất có thể là lối vào thông đến âm giới. Hẩn tiến vào bí cảnh Khí Thiên lâu như vậy, thật muốn nói nơi nào có khả năng nhất ẩn giấu truyền thừa Cửu U, hẩn cảm thấy là đáy giếng.

Dù sao hẩn tìm Cửu U chân nhân khắp nơi, cũng không dễ tìm, không bằng chờ đợi xem.

Cứ như vậy, trong những ngày kế tiếp, Phương Vọng vẫn cứ ngồi bất động, tu sĩ, yêu quái chú ý hẳn ở thế giới bên ngoài cũng không hề rời đi, vẫn nhìn chăm chăm hẳn như cũ.

Trên thực tế, hình ảnh của những thí luyện giả khác cũng không chênh lệch nhiều, không có khả năng mỗi người lúc nào cũng duy trì đặc sắc, mà Trường Sinh các cũng không để bầu không khí lạnh xuống được, định kỳ mở ra buổi đấu giá, nếu có chiến đấu đặc sắc bùng nổ, buổi đấu giá sẽ tạm dừng.

Trường Sinh các còn cho nhén tất cả au khách ©eundo c©án đồ bán. hắt quá có giá trị suy tính, có thể lên buổi đấu giá đồ vật đều là giá trị liên thành bảo vật.

Chương 315: Phương Vọng chiến Cửu U chân nhân.

Chương 315: Phương Vọng chiến Cửu U chân nhân.

Liên ngay cả Chúc Viêm, Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn cũng sẽ bị buổi đấu giá hấp dẫn.

Thoáng chớp mắt, hơn nửa tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng có thí luyện giả lướt qua từ trên trời, Phương Vọng dựa vào Vô Túc Tự Nhiên công, không bị người phát hiện, yên lặng tu luyện, thuận tiện quan sát vong hồn bên trong giếng cổ.

Những vong hồn kia không nhìn thấy Phương Vọng, không phải tất cả vật âm giới đều có thể nhìn trộm dương giới, cách trở âm dương cũng không chỉ nhằm vào dương giới.

Một ngày này, Phương Vọng chợt cảm nhận được điều gì, mở choàng mắt.

Hắn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy ngọn lửa cuộn cuộn càn quét bầu trời, thế sóng lửa mãnh liệt như sấm, không đến thời gian năm nhịp thở đã kéo dài đến chân trời.

Linh lực thật mạnh!

Phương Vọng lần đầu tiên cảm nhận được linh lực mạnh mẽ như vậy, tất cả sóng lửa che khuất bầu trời đều hội tụ thành từ linh lực, đủ để thấy linh lực của người thi triển hùng hậu đến mức nào.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một cái tên.

Cực Dương chân nhân!

Một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, tồn tại mạnh mẽ nhất trong thí luyện lần này, hắn am hiểu pháp thuật thuộc tính Hỏa nhất.

Cái tên của hai mươi bốn chân nhân cũng có liên quan đến đạo pháp bản thân tu hành, lửa của Cực Dương chân nhân được xưng là ngọn lửa mạnh mẽ nhất trong biển Nam Quỳnh.

Phương Vọng không khỏi so sánh sóng lửa trên trời với Huyền Dương chân hỏa của mình.

Không dễ so sánh!

Chủ yếu là có chênh lệch về tu vi, sóng lửa linh lực kia minh mông, mà lửa phổ thông hội tụ ra thể ngập trời như vậy cũng không yếu.

Nhưng Phương Vọng tràn ngập lòng tin với Huyền Dương Thần Kinh của mình. Huyền Dương Thần Kinh còn ghi chép cảnh giới phía sau, nói rõ bản thân Huyền Dương chân hỏa chính là một trong những ngọn lửa mạnh mẽ nhất trên thế gian. Cực Dương chân nhân tuy là một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, nhưng còn chưa đứng ở đỉnh điểm nhân gian.

Biển lửa cuộn cuộn, thể không thể đỡ, qua thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, biển lửa mới tan biến ở phía cuối thiên địa, mà từ đầu đến cuối Phương Vọng đều không nhìn thấy bóng dáng Cực Dương chân nhân. Hết thấy phảng phất là một dị tượng trên trời.

Phương Vọng yên lặng nhìn phương hướng biển lửa rời đi.

Mặc dù hấn rất mạnh, nhưng con đường phải đi còn rất dài.

Đội thí luyện lần này kết thúc, hấn chuẩn bị dung hợp Thiên Đạo Chân công và Huyền Dương Thần Kinh, rồi dung hợp tất cả kiếm đạo mình nắm giữ.

Thiên hạ này không bao giờ thiếu thiên tài, hấn không thể kiên cường, dù sao hấn còn chưa đứng trên đỉnh điểm nhân gian.

Hấn nhắm mắt lại, tiếp tục chờ đợi Cửu U chân nhân. ...

Chín ngày sau.

Phương Vọng mở mắt ra lần nữa, lần này, trên mặt hấn lộ ra nụ cười, vì hấn cảm nhận được khí tức của Cửu U chân nhân.

Cùng lúc đó, trong Trường Sinh lâu.

“Cửu U chân nhân và Phương Vọng sắp chạm mặt!”

Có người hoảng sợ nói, đột nhiên hấp dẫn càng nhiều người tới trước hình ảnh của Phương Vọng, Cửu U chân nhân, chuẩn bị xem chiến.

Thí luyện tiến hành đến nay, đã bùng nổ rất nhiều cuộc chiến đấu, nhưng mạnh nhất cũng chỉ là tranh đấu giữa Kim Thân cảnh, còn chưa từng xuất hiện chiến đấu cấp bậc Đại Thừa cảnh, cho nên một trận chiến này rất được chú ý.

“Chắc chắn, Phương Vọng lại thật sự ngồi đợi được Cửu U chân nhân!”

“Ngôi viện này hấn là có huyền cơ gì?”

“Không nhìn ra, nhưng rõ ràng Phương Vọng đoán được Cửu U chân nhân sẽ đến nơi này, nhìn từ một điểm này, Phương Vọng càng chiếm vị trí chủ động.”

“Hoàng tự Kiếm Quân giết chết chân nhân, từ khi Trường Sinh các sáng lập đến nay có tiền lệ như vậy chưa?”

“Này, chớ xem thường Cửu U chân nhân, kẻ này mặc dù đáng xấu hổ, nhưng thực lực thật sự thâm sâu khó dò.”

Theo người ủng hộ Cửu U chân nhân có thể thắng xuất hiện, càng ngày càng nhiều ngôn luận liên quan nổi lên. Tên tuổi Phương Vọng dù lớn, Đại Thừa cảnh thực sự

Tiểu Tử nghe âm thanh ủng hộ Cửu U chân nhân càng ngày càng nhiều, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Triệu Chân, Chúc Viêm thì bắt đầu khẩn trương.

Bọn họ cũng chưa từng giao đấu với Đại Thừa cảnh, dưới tình huống biết được Phương Vọng chỉ có tu vi Kim Thân cảnh, khó tránh khỏi hơi lo lắng.

Sở Doãn thì mặt mũi tràn đầy chờ mong, hẳn tin tưởng sự phụ của mình sẽ chứng minh được bản thân.

Hắn không quên được một cảnh Phương Vọng hóa thân thành Hắc Long kia, đến nay nhớ lại, cảm xúc cũng bành trướng vì đó.

Trước mắt bao người, Cửu U chân nhân chân đạp quỷ vân đen tối tiến lên, bóng lưng của hắn kinh dị đáng sợ như vậy, mà mục tiêu của hắn chính là viện rách nát Phương Vọng đang ở.

“Hắn là giấu ở chỗ đó?”

Cửu U chân nhân nhìn về phía la bàn trong tay, ánh mắt lấp lóe, yên lặng trầm nghĩ.

Kim đồng hồ trên la bàn không ngừng rung động, nhưng một mực chỉ về đằng trước, chỉ rung động trên phạm vi nhỏ.

Hắn bắt đầu giảm tốc độ, chậm rãi tới gần viện phía trước.

Đúng lúc này, một bóng dáng bay ra từ trong viện kia, bay lên không nhìn về phía hắn.

Cửu U chân nhân nhíu mày, trong mắt lộ ra sát ý khiếp người, hắn lạnh giọng hỏi: “Là ngươi, sao ngươi lại ở đây?”

Giọng nói của hắn rõ ràng truyền vào trong tai Phương Vọng, cũng không vọng lại trong thiên địa.

Phương Vọng mặc một bộ đồ đen chậm rãi nâng tay phải lên, ngưng tụ ra chuỗi kiếm trong lòng bàn tay. Hắn cầm chuỗi kiếm, hơi nâng cầm lên, nói: “Nơi này hình như có lối vào thông đến âm giới, hắn là người đến vì nó?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Cửu U chân nhân lập tức âm trầm.

Hắn nhìn chòng chọc vào Phương Vọng, tâm tư như điện.

Hắn lập tức nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Sau khi bị Phương Vọng khiêu khích, hắn vẫn luôn suy nghĩ giữa mình và Phương Vọng có nhân quả gì, đáng tiếc trăm mối vẫn không có cách. Bây giờ, hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, khả năng này làm hắn rất phần nộ.

“Vậy còn ngươi, ngươi cũng đến vì nó sao?”

Cửu U chân nhân lạnh giọng hỏi, hắn cũng ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, kiếm này dài nhỏ, lưỡi kiếm màu đen, hiện ra tia sắc lạnh.

Chương 316: Phương Vọng chiến Cửu U chân nhân. (2)

Chương 316: Phương Vọng chiến Cửu U chân nhân. (2)

Từng tia từng tia quỷ khí tràn ra từ lưỡi kiếm, cấp tốc ngưng tụ thành từng linh hồn, rải rác xung quanh Cửu U chân nhân.

Phương Vọng nhìn hắn chăm chăm, cười nói: “Đương nhiên không phải, ta chỉ hướng về ngươi mà đến, nhưng ta biết được ngươi đang tìm nó.”

Hai mắt Cửu U chân nhân bắn ra ánh lạnh khiếp người, nghiêm nghị hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Âm!

Một khí thể kinh khủng bùng nổ từ trong cơ thể hắn, rồi quỷ khí cuộn cuộn tràn ra từ ngoài thân thể hắn. Áo bào đen tung bay kịch liệt, quỷ vụ khuếch tán với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bao trùm phương viên mấy trăm trượng, còn đang không ngừng mở rộng.

Trong quỷ vụ mênh mông, không ngừng toát ra từng linh hồn, có người có yêu, phảng phất cùng nhau thức tỉnh, cùng nhau đứng dậy, cảnh tượng cực kì hùng vĩ.

Trong Trường Sinh lâu, tiếng bàn luận dâng lên một lần nữa, buổi đấu giá đang tiến hành tạm dừng. Chỉ thấy hình ảnh của Phương Vọng và Cửu U chân nhân phóng đại, bao trùm hình ảnh khác, khiến quần chúng ở từng phương hướng của các tầng lầu đều có thể thấy rõ ràng.

“Quỷ vực của kẻ này lại mạnh hơn rồi.”

“Thế này thì cần giết bao nhiêu sinh linh?”

“Khó trách trong những năm này, hắn khiếm tốn như vậy, thì ra là âm thầm thu thập linh hồn.”

“Phương Vọng phiền toái rồi, trừ khi hắn nắm giữ pháp thuật nhằm vào quỷ đạo.”

“Công pháp của Cửu U chân nhân rốt cuộc sư thừa từ giáo nào, sao ta lại hoàn toàn không nhìn thấu được?”

Theo Cửu U chân nhân thi triển ra quỷ vực, càng ngày càng nhiều quần chúng hiếu kì thực lực của hắn rốt cuộc mạnh

đến mức nào.

Triệu Chân thì lộ ra nụ cười, không còn hồi hộp nữa.

Chúc Viêm chú ý tới nét mặt của hắn thay đổi, không khỏi hỏi: “Hắn là chủ nhân tinh thông pháp thuật khắc chế quỷ đạo?”

Triệu Chân cười nói: “Người cho rằng thế nào, cũng không nhìn ta một chút đi.” Chúc Viêm nghe xong, cũng lộ ra nụ cười phân khởi. Tu sĩ xung quanh nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, không khỏi càng thêm chờ mong đại chiến tiếp theo.

Phương Vọng nhìn quỹ vực của Cửu U chân nhân càng lúc càng lớn, linh hồn hiện ra càng ngày càng nhiều, hắn hơi nhướn mày, Thiên Hồng kiếm trong tay bắn ra lưỡi kiếm phát sáng.

“Ta không phải đã nói rồi sao? Ta tên Phương Vọng, người giết người.”

Phương Vọng nhếch miệng lên, nụ cười của hắn rơi vào trong mắt Cửu U chân nhân là tự phụ như vậy.

Âm!

Phương Vọng chợt bùng nổ ra kiếm ý của mình, khí thế kinh thiên động địa, rẽ ra biển mây trên trời, khiến vùng núi phía dưới rung động, mái hiên của căn viện rách nát bị chấn động đến không ngừng rơi xuống cát đá.

Một kiếm ý mãnh mẽ bao phủ thiên địa, kiếm ý ngưng tụ ra quỷ thần sau lưng hắn.

Một quỷ thần đen nhánh, dáng người tương tự hắn, cũng nắm một thanh kiếm trong tay.

Quỷ thần vừa xuất hiện, khiến trong Trường Sinh lâu vang lên tiếng ồ à liên tiếp, mà Cửu U chân nhân cũng nhú chặt lông mày.

Phương Vọng nhắc kiếm, chỉ về Cửu U chân nhân phía xa, quỷ thần cũng nhắc kiếm theo, tư thế giống hắc như đúc.

“Tới đi, để ta xem năng lực của hai mươi bốn chân nhân, chớ có khiến ta thất vọng!”

Phương Vọng vừa dứt lời, khí diễm màu trắng dần dần tràn ra bên ngoài thân thể, ánh mắt trở nên lạnh lùng!

Thiên Đạo Chân công!

Đối mặt Cửu U chân nhân, Phương Vọng định nghiêm túc đối đãi.

Cửu U chân nhân giờ cao hắc kiếm trong tay, kiếm chỉ bầu trời, mặt mũi của hắn trở nên dữ tợn. Hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn, lạnh giọng nói: “Chờ bản tọa quất hồn phách của ngươi, lại hiểu rõ lai lịch chân thực của ngươi. Tiểu tử, ngươi thành công chọc giận bản tọa, tiếp theo ngươi sẽ nhìn thấy kiếm pháp bản tọa chưa từng thi triển!”

“Kiếm đến từ Cửu U!”

Cửu U kiếm!

Cửu U chân nhân vừa dứt lời, quỷ vực lấy hắn làm trung tâm lại quay cuồng kịch liệt mở rân thêm mấy chục dặm. Trona khoảnh khắc nau#ử vụ bao phủ mảnh đất phương viên trăm dặm, đếm không hết linh hồn đứng dậy từ trong sương mù, tất cả đều gào thét nhìn về phía Phương Vọng.

Nhân gian hóa quỷ vực, quỷ khóc hồn kêu!

Nhìn từ hình ảnh của Cửu U chân nhân, Phương Vọng nhỏ bé như vậy.

Nhìn từ hình ảnh của Phương Vọng, quỷ vực mênh mông vô cùng vô tận, vô biên vô hạn, đè nén đến cực hạn.

Bên trong Trường Sinh các, có người hồi hộp chờ mong, có người trêu tức bàn luận. Nhìn thấy trận thế như vậy của Cửu U chân nhân, bọn họ đã biết quý thần phía sau Phương Vọng không hề đơn giản, nhưng cách trận pháp, bọn họ không cảm giác được.

Cửu U chân nhân bắt đầu vùng kiếm ở chỗ cũ, ánh kiếm liên tục, tốc độ vùng kiếm của hắn càng lúc càng nhanh, sinh ra từng vệt tàn ảnh, khiến người ta hoa mắt hỗn loạn.

Phương Vọng nhìn thấu Cửu U chân nhân đang ngưng tụ kiếm thế, thấy thế, hắn không xuất thủ, mà đạp bước trên không đi về phía Cửu U chân nhân.

Theo kiếm thế của Cửu U chân nhân càng ngày càng mạnh, lôi vân cuộn cuộn không dứt mà đến, trời đất nhanh chóng tối sầm.

“Hắn đang chờ cái gì?”

Thiên tài đệ nhất Thiên tông Hiên Viên Tín không nhịn được hỏi, người sáng suốt đều nhìn ra được Cửu U chân nhân đang chuẩn bị thế công, vậy mà Phương Vọng lại không xuất thủ.

Lâm Nhai chân nhân suy đoán với sắc mặt nghiêm túc: “Có lẽ Phương Vọng chính diện gặp phải áp chế chúng ta không cảm giác được.”

Mỗi một kiếm của Cửu U chân nhân đều nhắc lên sóng gió, rất nhanh đã hình thành gió lốc diệt thế, quét ngang thiên địa.

Gió mạnh đập vào mặt Phương Vọng, thổi loạn tóc mai và tóc dài râu rồng trên trán hắn, Thiên Đạo Ngự Long quan lưu động ánh vàng nhàn nhạt, áo đen kịch liệt tung bay, phảng phất sắp nổ tung bất cứ lúc nào.

Lúc này, trên thân Phương Vọng bắn ra ánh vàng, Kim Lân Bạch Vũ Y hiện ra trên người hắn, từng sợi long khí vàng óng

xoay quanh người hắn, tiếng long ngâm lọt vào tai không dứt.

Phương Vọng mặc vào Kim Lân Bạch Vũ Y, khí thế đột nhiên biến đổi, khiến tuyệt đại đa số quần chúng trong Trường Sinh lâu sáng mắt lên. Nữ tu, nữ yêu đều bị hình ảnh của Phương Vọng kinh diễm, cho dù là nam tu, nam yêu cũng không thể không thừa nhận thời khắc này, Phương Vọng lộ ra một nhan sắc đê tuột thế.

Chương 317: Tru tiên tru ma, Nam Quỳnh đệ nhất kiếm!

Chương 317: Tru tiên tru ma, Nam Quỳnh đệ nhất kiếm!

Âm âm...

Tiếng sấm vang từng hồi, vô số ác quỷ trong quỷ vực bắt đầu gào thét, bọn chúng gào thét khàn cả giọng, giương nanh múa vuốt về phía Phương Vọng, tất cả đều trở nên điên cuồng, muốn xông tan gông xiềng vô hình, tiến đến xé nát Phương Vọng!

Cửu U chân nhân bỗng nhiên xoay người, một tay rút kiếm, một kiếm thuận thế chém về phía Phương Vọng.

Một kiếm khí đáng sợ ngưng tụ thành từ ma lực lướt qua trời cao, đánh trúng Phương Vọng đối diện.

Gần như ngay lập tức, Thiên Đạo Ngự Long quan bắn ra thần quang, hình thành một lồng ánh sáng màu trắng che chở Phương Vọng, cứng đối cứng kiếm khí này.

Kiếm khí tiêu tán, lồng ánh sáng màu trắng không vỡ vụn, mà tiến lên theo bước chân Phương Vọng.

Cửu U chân nhân quá sợ hãi, vung kiếm một lần nữa. Lần này không chỉ một kiếm, từng kiếm khí đáng sợ ngang qua chân trời điên cuồng rơi trên người Phương Vọng, nhưng mặc cho thế công của hắn hung hăng dường nào, vẫn không thể

chém vỡ vòng bảo vệ phòng ngự của Thiên Đạo Ngự Long quan.

Phương Vọng nhếch miệng, bảo linh bản mệnh này chính là dùng áo nghĩa của Thiên Đạo Chân công sáng tạo nên, lực phòng ngự vượt xa Kim Lân Bạch Vũ Y.

Cứ như vậy, Phương Vọng chống đỡ kiếm khí tiến lên. Theo vòng bảo vệ màu trắng không ngừng triệt tiêu kiếm khí của Cửu U chân nhân, hình thành từng chùm sáng mắt trần có thể thấy được trước mặt hắn, làm hắn trở thành tồn tại hút mắt nhất giữa thiên địa.

Giờ khắc này, Trường Sinh lâu lâm vào sự yên tĩnh, tất cả quần chúng không còn thảo luận nữa, tất cả đều nhìn chăm chăm vào hình ảnh của Cửu U chân nhân và Phương Vọng.

Có người khiếp sợ, có người kinh hãi, có người đổ ky, có người vui mừng.

Sau khi nhanh chóng vung ra năm trăm kiếm, Cửu U chân nhân thả người vọt lên, rút kiếm chỉ về phía Phương Vọng, quỷ vụ bỗng nhiên nổ tung, vô cùng vô tận ác quỷ bùng nổ ra khí thể kinh thiên động địa, phóng tới Phương Vọng như tre già măng mọc, chiếm cứ một nửa trời đất. Thanh thế to lớn, thế không thể đỡ!

Tất cả quần chúng trong Trường Sinh lâu đều không dám chớp mắt.

Ánh mắt Phương Vọng trở nên lạnh lùng, tay phải của hắn bỗng nhiên rút kiếm chém tới, quỷ thần cử động đồng bộ, bóng kiếm dài đến gần mười trượng kia cũng vung lên theo.

Tru Tiên Quỷ Thần kiếm!

Một kiếm chém ra, kiếm khí giống như bút mực vẩy ngang trên bức họa thiên địa, tung hoành mấy trăm dặm, quét ngang hết thảy trước mắt.

Cửu U chân nhân trừng to mắt, vô ý thức muốn nhấc kiếm ngăn cản, kiếm khí Tru Tiên dùng tốc độ khó mà tin nổi lướt qua thân thể của hắn.

Một kiếm đảo qua, tất cả ác quỷ dọc đường liên tiếp nổ tung, hóa thành ánh huỳnh quang nhàn nhạt tung bay trong không trung. Một kiếm này trực tiếp chém quỷ vực bao trùm phạm vi trăm dặm làm hai nửa!

Mấy chục vạn ác quỷ lập tức tiêu tan!

Lôi vân trên trời trực tiếp bị đánh tan, trên mặt đất xuất hiện một khe rãnh cực kì khoa trương, bụi đất tung bay lên.

Một kiếm này thực sự quá nhanh!

Sau khi Phương Vọng vùng kiếm, giữa thiên địa vang lên tiếng nổ đỉnh tai nhức óc, toàn bộ thế giới phẳng phất nổ tung!

Bụi đất cuộn cuộn bốc lên, quỷ vụ khôn cùng tiêu tan theo gió, đếm không hết cát đá cuốn lên!

Bên trong Trường Sinh các, cột sáng màu đỏ hơi rung động, khiến tất cả quần chúng bưng tỉnh.

“Đây là kiếm pháp gì?”

“.. Một kiếm này lại làm rung chuyển trận pháp truyền tông của Trường Sinh các!”

“Cửu U chân nhân đã có thực lực tung hoành Đại Thừa cảnh, không ngờ tới kiếm của Phương Vọng càng mạnh hơn!”

“Hoàng tặc Kiếm Quân, đương nhiên kiếm đạo là mạnh nhất...”

“Một kiếm thật đáng sợ, bóng quỷ kia rốt cuộc có lai lịch gì?”

Tiêu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm, Sở Doãn cũng giống như không ít quần chúng, ghen hòng nhìn trần trối.

Bọn họ thân là người thân cận Phương Vọng nhất, lại mới nhìn thấy kiếm pháp này lần đầu tiên.

Naày thi#%ng bon ho cũng không nhìn thấy Dhi#?na Vond luôn kiếm chẳng lẽ lúc Phương Vọng nằm mơ cũng có thể ngộ kiếm sao?

Bên trong bí cảnh Khí Thiên.

Cửu U chân nhân vẫn giữ tư thế nhắc kiếm trên không trung, toàn thân hấn run rẩy, mặt mũi tràn đầy vẻ khó mà tin nổi, tuyệt vọng.

Ác quỷ bốn phương tám hướng không ngừng nổ tan, hóa thành từng điểm huỳnh quang, quỷ vực và kiếm trận của hấn lại bị Phương Vọng chém nát chỉ bằng một kiếm.

Cửu U chân nhân không thể tiếp thu được sự thật này, càng không thể chấp nhận được vận mệnh sắp bỏ mình.

Sau khi bị Tru Tiên kiếm khí quét qua thân xác, hồn phách của hấn lại không cách nào xuất khiếu. Chuyện này có ý nghĩa hấn không cách nào chạy trốn.

“Ngươi... Đây là kiếm pháp gì...”

Cửu U chân nhân run giọng nói, tay phải của hấn run rẩy kịch liệt nhất.

Phương Vọng phun ra năm chữ: “Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.”

Đồng tử Cửu U chân nhân bỗng nhiên phóng đại. Một tiếng ầm vang lên, thân thể của hấn hóa thành sương máu, sương máu rơi rụng xuống, chỉ còn lại một mảnh huỳnh quang biến thành từ hồn phách sau khi bị đánh tan.

Phương Vọng vung kiếm một lần nữa, quỷ thần cũng vung kiếm theo.

Kiểm khí hùng vĩ quét ngang thiên địa kia xuất hiện một lần nữa. Lần này, nó càn quét toàn bộ bầu trời, mang đi tất cả huỳnh quang, giữa thiên địa đã không còn một con ác quỷ.

Một kiếm của Phương Vọng lấy đi tất cả linh hồn, để bọn chúng hóa thành lực lượng của Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Sau đó hắn nâng tay trái lên, cách không vẫy tay, một túi trữ vật nhanh chóng rơi vào trong tay hắn.

Chất liệu của túi trữ vật này không sai, vậy mà còn cứng rắn hơn cả thân xác của Cửu U chân nhân, hắn tiện tay giắt trên đai lưng.

Cùng lúc đó, bên trong Trường Sinh lâu bắt đầu chấn động.

“Cửu U chân nhân chết rồi ư?”

“Lại bị giết chết bằng một kiếm, Phương Vọng này rốt cuộc có cảnh giới gì?”

“Tất nhiên là trên cả Đại Thừa!”

“Không nhất định, khả năng chính là Đại Thừa, chỉ là kiếm pháp của “Nam Quỳnh đệ nhất kiếm, ngoài hắn ra không còn có thể là ai khác!”

Chương 318: Tru tiên tru ma, Nam Quỳnh đệ nhất kiếm!
(2)

Chương 318: Tru tiên tru ma, Nam Quỳnh đệ nhất kiếm!
(2)

“Hai mươi bốn chân nhân của Trường Sinh các rốt cục xuất hiện một người bị thay thế, hơn nữa còn là ở giai đoạn đầu thí luyện, thí luyện lần này còn kích thích hơn trước kia nhiều.”

Các phương giáo phái, thế gia vọng tộc đều đang thần phục sự mạnh mẽ của Phương Vọng, ngay cả tu sĩ Trường Sinh các cũng như thế.

Không ai tiếc hận vì Cửu U chân nhân, vì thực lực Phương Vọng biểu hiện ra ngoài vượt xa Cửu U chân nhân, điều này đại biểu Trường Sinh các thu hoạch được một chân nhân càng thêm mạnh mẽ!

“Ha ha ha! Cửu U chân nhân không gì hơn thế này!”

Tiểu Tử hưng phấn cười nói, quả nhiên, bất cứ một kẻ địch mạnh nào đều không đỡ nổi một đòn trước mặt công tử.

Chúc Viêm hoảng hốt. Với tầm mắt của hắn đương nhiên có thể nhìn ra được kiếm trận, quỹ vực của Cửu U chân nhân kinh khủng đến mức nào, chiêu số mạnh mẽ như thế lại bị Phương Vọng phá bằng một kiếm.

Tu sĩ Đại Thừa cảnh, bị một kiếm giết đến hình thần câu diệt!

Sở Doãn, Triệu Chân thì mặt mũi tràn đầy vẻ sùng bái, mỗi một lần Phương Vọng xuất thủ đều có thể đổi mới nhận tri của bọn họ, làm bọn họ cảm xúc cuộn cuộn.

Hiên Viên Tín hít sâu một hơi, lâm lâm nói: “Ta kém xa hắn.”

Một trưởng lão béo bên cạnh cười khỏ nói: “Đâu chỉ là ngươi, toàn bộ Thiên tông gộp chung vào, chỉ e cũng không gánh được một kiếm của hắn. Sau lần thí luyện này, cái tên Phương Vọng sẽ danh chấn biển Nam Quỳnh, lần này là thực lực tuyệt đối!”

Lâm Nhai chân nhân vuốt râu, nhưng nét mặt của hắn hết sức phức tạp, hắn yếu ớt nói: “Nam Quỳnh đệ nhất kiếm xuất thế.”...

Phương Vọng không biết thế giới bên ngoài có động tĩnh thế nào. Sau khi giết chết Cửu U chân nhân, hắn thở dài một hơi, khuôn mặt tươi cười, nghĩ thầm: “Ta giúp ngươi báo thù, chỉ tiếc, ngươi không nhìn thấy một kiếm này của ta.”

Hắn xoay người bay đi về phía căn viện rách nát kia.

Cùng lúc đó.

Ngoài hai trăm dặm, Dương Độc đứng trên biên mây, gió mạnh thổi lên áo bào rách nát của hắn. Giờ phút này, trên trán hắn tràn đầy mồ hôi. Hắn tận mắt nhìn thấy Phương Vọng giết chết Cửu U chân nhân bằng một kiếm!

Hắn tuy có thân bất tử, nhưng sợ nhất tu sĩ quỷ đạo, tu sĩ này có thần thức mạnh mẽ, dễ dàng khiến hắn chịu đau khổ.

Cửu U chân nhân là tồn tại hắn kiêng kỵ nhất trong hai mươi bốn chân nhân.

Loại tồn tại này lại bị Phương Vọng giết chết bằng một kiếm, mà hắn có thể cảm nhận được kiếm của Phương Vọng cũng dính đến quỷ đạo.

“Hắn không phải nói đùa...”

Dương Độc nghĩ đến Phương Vọng, không nhịn được rung mình một cái, rồi vội vàng xoay người thoát đi nơi đây.

Hắn hạ quyết tâm, sau này nhìn thấy Phương Vọng sẽ đi đường vòng!

Hắn còn trẻ, cần thời gian trưởng thành, không cần thiết liều chết với loại đại tu sĩ tu vi cái thể này!

Một bên khác.

Phương Vọng đến bên giếng cổ một lần nữa, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm giếng cổ, đôi lông mày lưỡi mác nhíu chặt.

Từ sau khi hắn thi triển Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, hắn đã nghe tới một âm thanh thoắt ẩn thoắt hiện đang kêu gọi hắn, âm thanh đó đến từ miệng giếng cổ này.

Cửu U chân nhân đến đây chứng tỏ truyền thừa Cửu U ngay trong đáy giếng, hẳn đang do dự có muốn đoạt truyền thừa của Cửu U chân nhân không.

Ngu sao mà không đoạt!

Phương Vọng nhớ kỹ Chu Tuyết từng nói, Cửu U chân nhân là người tự do nhất, thần bí nhất trong phi thăng giả, có lẽ truyền thừa Cửu U có năng lực không bị Thượng giới ước thúc.

Hắn thu Thiên Hồng kiếm vào trong thân thể, tay phải ngưng tụ ra Thiên Cung kích, tay trái ngưng tụ ra Lục Hợp Bát Hoang tử, người khoác Kim Lân Bạch Vũ Y, thả người nhảy vào trong giếng cổ.

Trong Trường Sinh lâu, hình ảnh của Phương Vọng ngừng lại, không theo Phương Vọng vào giếng.

Một người tu sĩ nhìn về phía bạn tốt bên cạnh, thận trọng nói: “Vừa rồi hẳn lại ngưng tụ ra hai món bảo linh bản mệnh?”

Sau khi tiến vào giếng cổ, Phương Vọng không thể nhìn thấy vật, thần thức cũng không có cách nào nhê ra. hẳn chỉ eá thể duy trì Thiên Đan Nai? Long quan, cấm chế phòng ngự của Kim Lân Bạch Vũ Y, vẫn luôn hạ xuống.

Một lực hút thần bí kéo hắn, hẳn không ra sức chống cự, muốn thuận thế xuyên qua đáy giếng.

Lần này, hẳn có thể xác định dưới đáy giếng cổ có thể thông đến Âm giới.

Hắn đã hạ xuống khoảng cách hơn mười dặm, nhưng vẫn không đến cuối.

Nói mới nhớ, dù hẳn có thể nhìn trộm Âm giới, còn chưa hề đi qua Âm giới, đối với Âm giới và truyền thừa Cửu U, hẳn tràn ngập chờ mong.

“Mau tới... Mau tới đây...”

Theo thời gian Phương Vọng hạ xuống càng ngày càng dài, giọng nói thần bí bên tai hắn càng ngày càng rõ ràng, phảng phất có tà ma đang thì thầm, hướng dẫn hắn.

Thực lực của Cửu U chân nhân kém xa hắn, đều có thể thành công kế thừa truyền thừa Cửu U, hắn đương nhiên có lòng tin.

Đương nhiên, hắn phải cân nhắc một điểm, có lẽ Cửu U chân nhân sau khi đạt được truyền thừa là một người khác.

Cái gọi là truyền thừa Cửu U cũng có thể là một cạm bẫy.

Mặc kệ thế nào, Phương Vọng đều phải giữ cẩn thận.

Chớ nhìn lúc đối địch hắn cuồng vọng, nhưng mỗi một lần giết địch, đều dùng hết sức giết chết đối thủ, có thể giết thì tuyệt đối không kéo dài.

Hắn cuồng vọng có đôi khi cũng là một loại sách lược, tạo thành áp lực tâm lý cho kẻ địch.

Hồi lâu.

Phương Vọng bỗng nhiên cảm nhận được lực hút biến mất, hắn lập tức mở to mắt, tầm mắt đã khôi phục. Hắn bình tĩnh nhìn lại, vẫn ở bên trong bí cảnh Khí Thiên, chẳng qua bầu trời là màu đỏ sẫm, hết thấy cũng có vẻ u ám. Hắn cúi đầu nhìn xuống, vừa lúc nhìn thấy căn viện rách nát kia.

Trong viện cũng có một cái giếng cổ, giống như đúc lúc hắn đến, phảng phất hắn từ đáy giếng đi lên trời, rồi rơi xuống giếng cổ một lần nữa.

Phương Vọng cấp tốc hạ xuống trong sân, hắn đi tới trước giếng cổ, thần thức tìm kiếm trong giếng, hắn lại cảm nhận được lực hút một lần nữa.

Xem ra cái giếng cổ này chính là nơi đi xuyên qua hai giới.

Chương 319: Xông vào Âm giới, Đại An Oán tự.

Chương 319: Xông vào Âm giới, Đại An Oán tự.

Phương Vọng đi tới trên tường viện, đưa mắt nhìn lại. Trước khi đi tới Âm giới đó, hắn đã nhìn thấy rất nhiều vong hồn bò ra bên ngoài giếng, vì sao đi tới Âm giới lại không nhìn thấy vong hồn?

Có gì đó quái lạ!

Phương Vọng cẩn thận lắng nghe, tìm kiếm giọng nói thần bí lúc trước.

“Mau tới đây... Ta sắp... Không nhìn được rồi...”

Giọng nói thần bí trở nên vô cùng yếu ớt, phảng phất nỗ lực hết đà.

Sau khi xác định phương hướng âm thanh truyền tới, Phương Vọng ngửa kiếm bay đi, tốc độ của hắn không coi là nhanh, không chút sót ruột vì giọng nói thần bí.

Trên đường đi, hắn đang quan sát Âm giới.

Âm giới tràn ngập một áp lực vô hình, để vị sinh linh Dương giới như hắn có loại cảm giác không ổn định như sắp bị đuổi bất cứ lúc nào, nhưng cảm giác này đang yếu bớt, hắn cảm thấy là tác dụng của Thiên Đạo Chân công.

Âm dương cách trở, nhưng Thiên Đạo Chân công ẩn chứa ảo diệu của Âm Dương Huyền Minh Chân công, có thể để cho hắn dung nhập vào Âm giới một cách hoàn mỹ.

Rất nhanh, Phương Vọng rốt cục nhìn thấy hồn linh của Âm giới. Đó là một con voi ba chân lớn như núi, hai chân ở nửa trước thân, nửa sau thân chỉ có một cái chân, mà lại càng to hơn hai chân trước, vòi của nó còn dài hơn cả toàn bộ thân

thể, hai cái ngà voi bên cạnh vòi uốn lượn đâm lên, sắc bén đến cực hạn.

Nhìn lại từ xa, hồn voi này tràn ra cảm giác áp bách cực mạnh, rất khó tưởng tượng khi còn sống nó mạnh đến mức nào.

Hồn voi liếc mắt nhìn Phương Vọng, ánh mắt lạnh nhạt, chỉ liếc mắt nhìn, sau đó tiếp tục tiến lên.

Khi Phương Vọng bay qua đỉnh đầu nó, nó vẫn không tấn công.

Phương Vọng chợt hiểu kì, nó rốt cuộc là vào Âm giới sau khi chết, hay vốn lẽ thuộc về Âm giới?

Dọc đường sau đó, hồn linh Phương Vọng gặp phải càng ngày càng nhiều, không giống vong linh dương gian, hồn linh Âm giới có thể hành động tự do. Ở dương gian, sinh linh sau khi chết, hồn phách sẽ bị vây ở nơi tử vong, hoặc vào luân hồi, hoặc oán hận chất chứa thành tà ma, sau khi trải qua thời gian dài tu hành, mới có thể đạt được tự do.

Một đường đi về phía trước.

Đại khái sau khi đi lên trước khoảng trăm dặm, phía trước xuất hiện vô số hồn linh, lít nha lít nhít, trôi nổi giữa sơn dã, cũng bao trùm cả bầu trời.

Khi Phương Vọng tiếp cận, những hồn linh này ào ào quay đầu nhìn về phía hắn, đôi mắt từng con bắn ra ánh đỏ dọa người.

Phương Vọng than nhẹ một tiếng, hắn biết ngay là không dễ dàng như vậy mà.

Hắn cũng không e ngại, nâng tay trái lên một chút, Lục Hợp Bát Hoang tử bay lên, chiếu vào đỉnh đầu hắn. Hắn ném

Thiên Cung kích vào tay trái, tay phải ngưng tụ ra Thiên Hồng kiếm, tăng tốc đi tới.

“Rống...”

Kèm theo một tiếng gào thét kinh thiên động địa, đốm không hết hồn linh phía trước lập tức phóng tới Phương Vọng. So với quỹ vực của Cửu U chân nhân, thanh thể chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Phương Vọng trực tiếp thi triển Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, quỷ thần hiện thân sau lưng hắn. Hắn vừa tiến lên, vừa vung kiếm, từng luồng kiếm khí Tru Tiên hùng vĩ quét ngang chân trời, diệt sạch từng hồn linh.

Mỗi một kiếm ít nhất mang đi mấy ngàn hồn linh, mà lại không phải diệt sạch đơn giản, trực tiếp cắn nuốt!

Khi Phương Vọng giết vào trong vô cùng vô tận hồn linh, đám hồn linh cũng không bị Tru Tiên Quỷ Thần kiếm hù dọa, trái lại càng thêm táo bạo, điên cuồng tuôn về phía hắn.

Phương Vọng vung kiếm suốt một đường, quỷ thần vung kiếm theo. Kiếm khí Tru Tiên quét ngang về phương hướng khác nhau, thể không thể đỡ.

Đánh úp mấy chục dặm đường, Phương Vọng vẫn không giết ra khỏi đại quân hồn linh, nhưng chiều cao của quỷ thần phía sau hắn đã tăng lên gấp bội, bóng kiếm trong tay cũng dài tới hai mươi trượng, khí thế không ngừng tăng lên.

Phương Vọng vừa chiến đấu, vừa suy tư, hắn là đây là cửa thứ nhất của truyền thừa Cửu U?

Hắn đột nhiên không vội, dừng lại, không ngừng vung kiếm tại chỗ, chém giết và hấp thu hồn linh. trận pháp của Trường Sinh lâu cũng không thể chiếu ra, Phương Vọng đã tan biến trong từng hình ảnh. Đối với chuyện này, đám khán giả

đều không cảm thấy ngạc nhiên, đều hiểu Phương Vọng tiến vào nơi kỳ ngộ.

Trận pháp của Trường Sinh các mặc dù tinh diệu, nhưng không thể chạm đến mỗi một nơi hẻo lánh của bí cảnh Khí Thiên, nếu không cũng sẽ không tổ chức thí luyện.

Bản thân thí luyện cũng có hàm nghĩa dò xét.

Phương Vọng đắm chìm trong chiến đấu, linh lực của hắn tiêu hao rất nhanh, cũng may tốc độ quý thần mạnh lên cũng rất nhanh.

Trong quá trình chiến đấu, Phương Vọng cũng suy nghĩ con đường của Đại Thánh.

Hắn mơ hồ cảm giác được Đại Thánh cũng không phải một cảnh giới, mà là một loại địa vị được thiên địa công nhận.

Hàng Long Đại Thánh và Tru Tiên Đại Thánh dường như cũng có năng lực xuyên qua hai giới âm dương. Âm Dương Huyền Minh Chân công của Hàng Long Đại Thánh đủ để chứng minh, mà Tru Tiên Quý Thần kiếm của Tru Tiên Đại Thánh càng lấy lực lượng Âm giới làm chất dinh dưỡng, làm sao hắn có thể chưa từng đi Âm giới được?

Phương Vọng hạ quyết tâm, lần sau khi gặp được Chu Tuyết, đều phải hỏi một chút chuyện về Đại Thánh.

Dù sao Chu Tuyết cũng từng phi thăng, đối đãi Đại Thánh từ Thượng giới, tất nhiên hiểu càng nhiều.

Cứ như vậy, qua nửa canh giờ, Phương Vọng quả thực giết mảnh thiên địa này ra càn khôn, đại quân hồn linh lít nha lít nhít không còn sót lại chút gì. Sau đó hắn đáp xuống trên một vách đá, bắt đầu đả tọa nạp khí.

Liên tục thi triển Tru Tiên Quý Thần kiếm, tiêu hao rất nhiều linh lực của hắn. Hắn không sử dụng linh lực dự trữ bên

trong Thiên Đạo Ngự Long quan, đó là vào lúc vạn bất đắc dĩ mới dùng. Tiếp theo không biết còn có bao nhiêu phiền phức, hẳn nhất định phải cẩn thận.

Giọng nói thần bí kia còn đang quanh quẩn bên tai hắn, thúc giục hắn đi tiếp. Âm thanh này có hiệu quả mê hoặc, nếu không phải Phương Vọng mang Thiên Đạo Chân công trong người, thật sự có khả năng bị mắc lừa.

Chương 320: Xông vào Âm giới, Đại An Oán tự. (2)

Chương 320: Xông vào Âm giới, Đại An Oán tự. (2)

Hai ngày sau.

Linh lực của Phương Vọng khôi phục lại tình trạng dư thừa, hắn tiếp tục lên đường.

Hai ngày trôi qua, giọng nói thần bí kia vẫn còn, điều này chứng tỏ đối phương cũng không đến tình trạng lo lắng vạn phần.

Phương Vọng chân đạp phi kiếm tiến lên, đồng thời suy nghĩ giọng nói thần bí kia có lai lịch thế nào.

Đại khái lại tiến lên thêm trăm dặm, phía trước tràn ngập bão cát, che khuất bầu trời, vừa nhìn đã thấy chính là hung địa.

Phương Vọng do dự một chút, tiếp tục đi tới. Đến cũng đến rồi, đầu mối duy nhất chính là giọng nói thần bí chỉ dẫn, hắn chỉ có thể tiến lên, trừ khi gặp được tồn tại không thể địch lại, thì chỉ có thể lui.

Lục Hợp Bát Hoang tử chiếu vào đỉnh đầu Phương Vọng, ánh vàng vương vãi xuống, giống như một chiếc dù vàng óng, bão cát không cách nào che đậy ánh sáng của nó.

Phương Vọng lan ra thần thức, vừa tiến lên, vừa dò xét xung quanh.

Thần trí của hắn chỉ có thể bao trùm mảnh đất trong phương viên mười dặm, bão cát này có gì đó quái lạ!

Phương Vọng chợt hoài niệm Tiểu Tử, nếu nó ở đây, ít nhất hiện tại sẽ không căng thẳng, buồn tẻ như vậy.

Không bao lâu sau, Phương Vọng nhìn thấy phía trước xuất hiện hình dáng của một tòa kiến trúc, vô cùng to lớn, ở giữa không trung. Chờ đến khi hắn cách gần đó mới phát hiện phía trước là một ngọn núi lớn, kiến trúc to lớn kia là một ngôi chùa ở giữa sườn núi.

Hắn nhanh chóng bay ra bão cát. Đưa mắt nhìn lại, bão cát vô cùng vô tận vây quanh ngọn núi vĩ ngạn này, nhưng bão cát cũng không lên khắp núi, phảng phất có lực lượng nào đó chế hành bão cát.

Bởi vì bão cát đầy trời, khiến cho vùng núi vốn u ám như nơi dưới đêm tối.

Phương Vọng đi tới trước cổng chính ngôi chùa, cánh cổng này chừng cao ba mươi trượng, rộng chừng gần mười trượng, trên bảng hiệu cao cao có khắc bốn chữ lớn.

Đại An Oán tặc

Hai bên trước cổng chính có hai bức tượng đá đứng thẳng, như kỳ lân lại như sư hổ sừng dài, sinh động như thật, hai mắt như đuốc, phảng phất lúc nào cũng có thể sẽ dậy.

Cánh cổng rộng mở một cái khe, bên trong đen nhánh.

Đi đến nơi này, giọng nói thần bí đã vô cùng vang dội, thật giống như có người đứng hò hét trước mặt Phương Vọng:

“Mau vào... Ta sắp không nhịn được... Mau...”

Dưới đêm tối, Đại An Oán tặc có vẻ âm trầm như vậy, mà giọng nói thần bí Phương Vọng nghe được tựa như quỷ khóc sói gào, làm hắn nhú mào.

Phương Vọng dò thần thức vào trong cửa lớn, nhưng bị một cấm chế vô hình bắn ra, không cách nào nhìn trộm.

Ánh mắt hắn run lên, hắn bỗng nhiên ném ra Thiên Cung kích.

Ầm!

Thiên Cung kích cường thế đánh nát cánh cổng, rồi giết vào trong ngôi chùa, một đường vạch tan bóng tối, đóng đinh trên một cây cột gỗ to lớn.

Phương Vọng hí mắt nhìn lại, Thiên Cung kích ở ngoài ngàn mét, vừa vặn đóng trên cột cửa một gian đại sảnh ở nội viện. Trong bóng tối hai bên hình như có đồ vật gì đang cuộn trào, như ẩn như hiện.

“Không ngờ tới lại có người sống xông đến nơi đây, xem ra là tên kia gây nên!”

“Chắc chắc, khí tức cực nóng, nếu ăn hắn, có thể tiết kiệm ngàn năm tu hành.”

“Ha ha ha, hắn chỉ lớn chút chút như vậy, chia thế nào?”

“Chớ ăn, thật vất vả đụng phải vật sống, để ta chơi đùa!”

Từng tiếng cười âm lãnh truyền ra từ trong Đại An Oán tự, có nam có nữ, giọng điệu của tất cả đều tràn ngập sát ý.

Trong bóng tối, những âm thanh này khiến da đầu run lên.

Trong lòng Phương Vọng hơi nhút nhát, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp được loại tình huống này, nhưng hắn cũng không bối rối. Hắn đã không phải là tiểu tu sĩ xông xáo Đại Thánh Động Thiên lúc trước, sẽ không bị tà ma dọa đến.

Hắn nâng tay trái lên, cách không thu về Thiên Cung kích.

Thiên Cung kích bị rút ra, bay ngược về hướng Phương Vọng.

Đúng lúc này, một bàn tay màu đen nhô ra từ trong bóng tối, tóm lấy báng kích, bàn tay đen này trải rộng vảy màu đen, móng tay sắc nhọn như Phương Vọng nhú mào, chăm chú nhìn bàn tay đen kia.

Thiên Cung kích rung động kịch liệt trong bàn tay đen, rất khó tránh thoát. Dưới ánh nhìn chăm chú của Phương Vọng, một bóng dáng chậm rãi bay ra từ trong bóng tối.

Đây là một hồn linh chỉ có nửa người trên, nửa người dưới như khói. Nửa người trên là một nam tử, trên thân phủ đầy vảy màu đen, ngay cả trên mặt cũng bao trùm vảy đen. Trong mắt tái nhợt là một đôi đôi mắt vàng óng, trên trán còn mọc ra hai cái sừng thú, tóc dài hơi bay bay. Hắn dùng ánh mắt âm lãnh liếc xéo Phương Vọng.

Sau lưng hắn, lần lượt từng bóng dáng liên tiếp bay ra từ trong bóng tối, giống như hắn, chỉ có nửa người trên, có nam có nữ, tổng cộng bảy vị, tất cả đều tràn ra đáng sợ sát khí.

Phương Vọng đứng ngoài cổng Đại An Oán tự, nhìn bảy hồn linh đáng sợ từ xa. Ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng lại, hồn linh sừng thú kia chỉ cảm thấy một lực lớn khó có thể tưởng tượng bùng nổ, thân hồn bị kéo lên phía trước lao đảo một chút, tay phải cũng buông lỏng theo.

Bộp!

Tay trái Phương Vọng tiếp được Thiên Cung kích, hắn thuận thế múa kích giảm bớt lực, lại đạp lên trước một bước, hơi nâng cằm lên, dùng ánh mắt bề ngạo nhìn bảy hồn linh trong chùa, mở miệng hỏi: “Này, các ngươi có địa vị gì, trong ngôi chùa này giam giữ ai?”

Đồng tử hồn linh sừng thú phóng đại, tay phải của hắn run rẩy, hắn nhìn tay phải của mình một chút, lại nhìn về phía Phương Vọng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Sáu hồn linh khác cũng chấn động theo, bọn họ rất rõ ràng thực lực của hồn linh sừng thú. Trong thời gian ngắn, tất cả đều bị Phương Vọng làm kinh sợ, không còn dám kêu ca.

“Người có thể xưng chúng ta là Đại An thất oán, người dương gian, khuyên người quay đầu, chớ có xâm nhập chùa này. Nơi này đang giam giữ người mạo phạm thần uy của Đại An, nếu người khăng khăng muốn xông vào, cẩn thận vạn kiếp bất phục.”

Một hồn linh nữ với khuôn mặt khá nhu hòa mở miệng nói, giọng điệu nghiêm trọng.

Chương 321: Yêu tôn Khí Thiên, truyền thừa Cửu U.

Chương 321: Yêu tôn Khí Thiên, truyền thừa Cửu U.

Một hồn linh nữ khác thì dùng ánh mắt ghen ghét nhìn chằm chằm Phương Vọng, lạnh giọng nói: “Làm gì phải khuyên hấn, chỉ cần hấn dám bước vào một bước, chúng ta liền xé nát hấn!”

Năm vị hồn linh nam khác nhìn chằm chằm Phương Vọng, ánh mắt không đồng nhất, có phần nộ, có thù hận, có vui mừng, có tham lam, có sợ hãi.

Như thế làm Phương Vọng thật khó xử, hấn cũng không biết rõ lai lịch của giọng nói thần bí kia, có thể nào tùy tiện đắc tội kẻ địch không biết.

Phương Vọng nghĩ ngợi, mở miệng nói: “Thật ra ta tới tìm kiếm truyền thừa Cửu U, vừa vào Âm giới đã bị một giọng nói hấp dẫn tới. Hấn nói hấn sắp không chịu được, ta không biết hấn, nếu các vị biết được truyền thừa Cửu U ở đâu, ta chưa hấn muốn xông vào quý tự.”

Truyền thừa Cửu U?

Tất cả Đại An thất oán đều nhú mày, trong đó một vị hồn linh cao lớn mở miệng nói: “Chúng ta chưa từng nghe nói đến truyền thừa Cửu U gì cả, nếu ngươi bị lừa dối đến, thì rời đi đi, nơi này không phải nơi ngươi nên đến.”

Phương Vọng nhú mày.

Hắn đang suy nghĩ, muốn liều lĩnh trận phiêu lưu này hay không.

Lý trí nói cho hắn, không cần thiết, không có truyền thừa Cửu U, hắn còn có con đường khác có thể đi, cơ duyên trên đời ngàn ngàn vạn vạn.

Nhưng hắn không thể quên được đánh giá của Chu Tuyết đối với Cửu U chân nhân. Truyền thừa Cửu U làm Cửu U chân nhân trở thành người Thượng giới không cách nào ước thúc.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Phương Vọng quyết định rút lui.

Không cần thiết xông vào, nếu chết ở chỗ này, cũng không thể cầu nguyện Chu Tuyết lại sống lại một lần chứ.

Ngay vào thời khắc Phương Vọng xoay người, giọng nói thần bí lúc trước lại lần nữa truyền vào trong tai hắn:

“Truyền thừa Cửu U... Ngay ở trong chùa... Ta chính là Yêu tôn Khí Thiên... Nếu ngươi cứu ta, ta chắc chắn báo đáp ngươi...”

Phương Vọng dừng bước chân, khiến Đại An thất oán lại lần nữa nhú mày.

Yêu tôn Khí Thiên? Sắc mặt Phương Vọng trở nên kỳ quái.

Yêu tôn Khí Thiên mất tích trong lịch sử một cách bí ẩn bị giam ở Âm giới?

Nếu như là thật, thì khó trách không ai có thể tìm hiểu được tin tức của hắn.

Phương Vọng liếc Đại An thất oán như gặp kẻ địch mạnh một chút, cuối cùng vẫn lựa chọn không tin.

Hắn quay đầu, đi đến phía dưới núi.

Thấy thế, tất cả Đại An thất oán đều thở dài một hơi.

“Chờ một chút...”

“Truyền thừa Cửu U chính là thần công truyền thừa của Đại An thần triều, được giấu ngay phía sau tượng thần của Đại An Oán tự. Nếu luyện thành, lui tới tam giới tự nhiên, sau này cho dù phi thăng, cũng sẽ không bị thiên quy Thượng giới giới hạn, có thể tự do qua lại giữa Thượng giới và nhân gian. Đây là một loại thần thông không cách nào tưởng tượng, từ xưa đến nay Đại Thánh đều đang theo đuổi thần thông này.”

Giọng nói của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến một lần nữa, lần này, giọng điệu của hắn gấp rút, không còn suy yếu nữa.

Phương Vọng nghe xong, quay đầu nhìn về phía Đại An Oán tự, cái nhìn này làm lòng Đại An thất oán lại lần nữa thấp thỏm.

Phương Vọng còn đang chần chờ.

Thần thông Đại Thánh cũng đang theo đuổi, có dễ dàng đạt được như Vậy sao?

Yêu tôn Khí Thiên hình như xem hiểu nghi ngờ trong lòng hắn, truyền âm một lần nữa: “Đại An Quỷ Đế đi nghe đạo rồi, ít nhất còn có năm mươi năm nữa mới có thể trở về. Lúc đầu ta lựa chọn một người thừa kế, để hắn nhân cơ hội này đến đây cứu ta, nhưng hắn bị người giết.”

Cửu U chân nhân sao?

Phương Vọng lập tức mở miệng hỏi: “Người đang ở Âm giới, làm thế nào thành lập liên hệ với Cửu U chân nhân được?”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đại An thất oán kịch biến, đột nhiên hiểu ra có người đang thuyết phục Phương Vọng.

“Tam đệ, đi xem hấn đi!”

Hồn linh sừng thú trầm giọng nói, lúc này có một hồn linh xoay người, tan biến trong bóng tối, sáu oán khác nhìn Phương Vọng chăm chú. “Lúc ta xuống Âm giới đã từng lo lắng mình sẽ xảy ra chuyện, cho nên ta có để lại rất nhiều truyền thừa ở nhân gian. Sở dĩ tiểu tử kia lấy Cửu U làm tên, chính là vì có được truyền thừa của ta. Năm đó khi còn bé mò cá ở bờ biển, hấn lấy được một mảnh ngọc truyền thừa của ta từ trong bụng cá, trong đó có một sợi hồn niệm của ta, là hồn của ta nể tình dạy bảo hấn tu hành. Người có thể tìm được mảnh ngọc này ở trong túi trữ vật của hấn.”

Nghe vậy, Phương Vọng dò thần thức vào túi trữ vật trên thắt lưng, cưỡng ép phá tan cấm chế.

Tài phú của Cửu U chân nhân quả thực không lồ, vô số thiên tài địa bảo, linh thạch, đan dược ở trong túi trữ vật, không gian bên trong cực lớn, đều có thể chứa đựng một ngọn núi.

Thần thức của Phương Vọng vô cùng nhạy cảm, rất nhanh đã tìm tới mảnh ngọc kia, lấy nó ra.

Bên trong mảnh ngọc truyền ra dao động linh hồn, một cái bóng mờ thò ra, đây là một ông lão, khoác đại bào, còng lưng, trong mái tóc bạc lộ ra hai cái tai thú.

Sắc mặt Đại An lục oán kịch biến, tất cả đều sợ hãi.

“Sao hấn ra được rồi?”

“Không đúng, không phải chân hồn, chỉ là một hồn niệm.”

“Quả nhiên là tên kia giở trò quỷ, quả là tặc tâm bất tử!”

“Cũng không biết vì sao bệ hạ giữ lại hấn, giết không tốt sao?”

“Đáng ghét, lần này làm sao bây giờ, người dương gian kia sẽ không thật sự muốn mạnh mẽ xông tới đấy chứ?”

Phương Vọng không nhìn Đại An lục oán đang kinh sợ bàn luận, hấn nhìn về phía hồn niệm của Yêu tôn Khí Thiên.

Yêu tôn Khí Thiên mặt không biểu cảm, hấn giương mắt nhìn về phía biển hiệu Đại An Oán tự, lại nhìn về phía Phương Vọng, thở dài một tiếng, yếu ớt nói: “Đồ nhi, vì sự nghìn tính vạn tính, không tính tới ngươi sẽ ngã xuống trước khi vào Âm giới... Thôi...”

Giọng điệu của hấn tràn ngập tiếc nuối và tiếc hận, hấn nhìn Phương Vọng thật sâu, rồi tan thành mây khói.

Phương Vọng nhướn mày. Như vậy xem ra, Cửu U chân nhân thật sự là đồ đệ của Yêu tôn Khí Thiên, mà lại thành lập tình cảm không cạn với hồn niệm của hấn.

Chương 322: Yêu tôn Khí Thiên, truyền thừa Cửu U. (2)

Chương 322: Yêu tôn Khí Thiên, truyền thừa Cửu U. (2)

Yêu tôn Khí Thiên bức thiết hi vọng Phương Vọng xảy ra chuyện. Nếu hấn có thể làm chủ hồn niệm, tất nhiên sẽ không nói ra một câu xúc động. Điều này cũng có thể nói rõ thời gian Yêu tôn Khí Thiên và hồn niệm tách ra quá dài.

“Ngươi có thể giết chết Cửu U chân nhân, đã chứng tỏ ngươi có tư cách xâm nhập chùa này. Ta sẽ không dễ dàng mạo hiểm, nếu như Cửu U chân nhân không có thực lực kia, ta sẽ không để hấn đánh cỏ động rắn. Một khi thất bại, đợi đến khi Quỷ Đế trở về, ta chắc chắn sẽ gặp tra tấn thảm hại hơn...”

Giọng nói của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến một lần nữa, lần này, trong giọng nói xen lẫn ý năn nỉ.

Phương Vọng nghe tới đây, cảm thấy có đạo lý.

Thử một chút đi!

Nhìn từ nét mặt hốt hoảng của Đại An thất oán, đã biết bọn chúng sợ hãi Phương Vọng, đã sợ, thì nói lên trong ngôi chùa không có chỗ dựa!

Phương Vọng lập tức đi đến Đại An Oán tự, một cảnh này dọa Đại An lục oán trận địa sẵn sàng.

Sau ba bước, Phương Vọng bỗng nhiên xông vào trong chùa.

Kim Lân Bạch Vũ Y tung bay kịch liệt, Phương Vọng như sói vào bầy dê, dọa Đại An lục oán dồn dập xuất thủ. Trong chốc lát, Phương Vọng hóa thành một con Hắc Long, ngang ngược va nát Đại An lục oán, không chút kiêng kỵ phóng tới sâu trong bóng tối.

“Cửu Long Thần Biến quyết!”

Tiếng thốt kinh ngạc của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến, trong giọng nói xen lẫn vui mừng ngạc nhiên.

“Tiểu huynh đệ, ta chính là đồ đệ của Hàng Long Đại Thánh, người được truyền thừa này, chúng ta coi như đồng môn!”

Nghe hấn xum xoe, Phương Vọng thờ ơ.

Hắc Long thét dài, ven đường va nát không biết bao nhiêu vong linh đánh tới, rất nhanh từ trong bóng tối, phía trước xuất hiện một vệt ánh vàng.

Phương Vọng lập tức xâm nhập vào trong một tòa đại điện vàng son lộng lẫy. Theo hấn dừng lại, Hắc Long tiêu tan, lộ ra thân hình của hấn.

Trên đại điện phía trước có một bức tượng kim phật cao trăm trượng đứng thẳng, đả tọa trên kim liên, tay trái đặt trước ngực, không biết là Phật gì, nhưng tư thái uy nghiêm.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, ngoài điện một mảnh đen kịt, vong linh phun trào, thậm chí có thể nhìn thấy bóng dáng của Đại An lục oán, nhưng bọn họ không dám bước vào trong điện, chỉ có thể phẫn hận nhìn Phương Vọng.

“Kỳ quái, cho dù không dám đi vào, vì sao không chửi mắng ta?”

Phương Vọng âm thầm nghĩ, hắn quay đầu nhìn về phía kim phật một lần nữa, ánh mắt rơi vào trên mặt kim phật.

Trong chốc lát, hắn cảm thấy chóng mặt, vội vàng chuyển ánh mắt, đột nhiên lại tỉnh táo.

Không thể nhìn mặt kim phật!

Phương Vọng kinh hãi, vừa rồi hắn căn bản không có thấy rõ hình dáng kim phật dài ngắn thế nào.

“Truyền thừa Cửu U ở ngay sau lưng kim phật, nhưng người phải cẩn thận, Phật này có Phật linh.”

Giọng nói của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến, Phương Vọng nghe thấy mà thầm mắng, tại sao lúc trước không nói?

Ấn tượng đối với vị sư huynh này bỗng nhiên giảm xuống không ít.

Nhưng cũng đi tới một bước này rồi, hắn quả thực muốn nhìn phía sau kim phật ẩn giấu cái gì.

Phương Vọng cất bước tiến lên. Từng cây cột lớn bằng gỗ lim đứng thẳng bên trong đại điện, trên mỗi một cây cột đều có ánh vàng như ẩn như hiện, hắn cẩn thận quan sát, phát hiện vậy mà đều là kinh văn.

Hắn chợt sinh ra một ý nghĩ.

Trên những cột lớn bằng gỗ lim này không phải có khắc công pháp đấy chứ?

Hắn đột nhiên không vội đi đến sau kim phật, mà nhìn chăm chăm bên cạnh một cây cột lớn bằng gỗ lim, ghi nhớ kinh văn không ngừng hiển hiện.

“Trên đó đều là đạo pháp Phật môn, ta đã từng ý đồ nghiên cứu, quả thực có phương pháp tu hành, nhưng quá cao thâm, đừng lãng phí thời gian.”

Âm thanh của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến, Phương Vọng cũng không để ý tới.

Hắn cẩn thận nhìn chăm chăm kinh văn trên cây cột, dựa theo trình tự + nJữ c©Ủa môêt vài văn † hắn eấn yển trình † đc kinh này. Chỉ nhìn một lần, hắn đã gặp qua là không quên được.

Nhưng hắn cũng không lập tức tiến vào Thiên Cung, hắn cảm thấy trình tự ký ức của mình khả năng có sai lệch, bèn điều chỉnh tiếp.

Sau thời gian một nén nhang, Phương Vọng chợt cảm thấy trời đất quay cuồng.

Theo tầm mắt quay cuồng, Phương Vọng nhắm mắt lại, mở mắt lần nữa, hắn đã đi tới trong Thiên Cung.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, chủ nhân toà kim điện này cũng không làm hư, thật khắc pháp thuật vào trên cột, cung cấp cho người có duyên tu hành.

Chỉ không biết pháp này có lợi hại hay chẳng.

Hắn đã tọa tại chỗ, bắt đầu xem phương pháp tu hành.

Bộ kinh phạt này chính là một loại chú pháp, tên là Đại Kim Cương chú, có thể hàng phục hồn trù tà, có hiệu quả trấn áp cương mãnh bá đạo đối với hồn linh.

Phương Vọng dùng đại khái ba mươi năm mới học được Đại Kim Cương chú. Trước đó, lý giải, trình độ của hắn đối với linh hồn đã không cạn, cho nên điều này cũng không thể đại biểu Đại Kim Cương chú yếu.

Lại dùng chín mươi năm, hắn mới luyện Đại Kim Cương chú tới đại viên mãn.

Đại Kim Cương chú đại viên mãn không cần nói chuyện, tâm thần khế động, đã có thể chiếu rọi phạt quang, tự có phạt âm ngân nga.

Bế quan một trăm hai mươi năm đối với Phương Vọng quả thực là một bữa ăn sáng. Đợi hắn rời khỏi Thiên Cung, hắn vẫn có tâm lực lại tu thêm một bộ công pháp.

Hắn xoay người nhìn lại, muốn nhìn cây cột lớn bằng gỗ lim nhiều kinh văn nhất. Trong điện có mấy chục cây cột lớn bằng gỗ lim, hắn đương nhiên sẽ không tu hành toàn bộ, làm như vậy, hắn sợ đạo tâm của mình sụp đổ.

Rất nhanh, hắn đã chú ý tới cột lớn bằng gỗ lim hai bên trái phải của kim phạt có nhiều kinh văn nhất, mà màu sắc của chữ ánh sáng cũng hơi có khác biệt.

Bên trái hơi tối, phía bên phải càng thêm sáng tỏ.

Phương Vọng đi đến bên trái trước, cẩn thận quan sát.

“Đừng nhìn, nhanh đến phía sau kim phạt, mặc dù Đại An thất oán không thể vào điện, nhưng chỉ sợ bọn chúng giả trò, vây người ở trong điện, còn có Phạt linh nữa, nó tất nhiên sẽ nhìn chăm chăm người, phúc họa

Chương 323: Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đại viên mãn, Đại Nhật Vô Lượng.

Chương 323: Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đại viên mãn, Đại Nhật Vô Lượng.

Giọng nói của Yêu tôn Khí Thiên truyền vào trong tai Phương Vọng một lần nữa, giọng điệu vội vàng.

Phương Vọng không rảnh để ý, chuyên tâm xem cột.

Trình tự văn tự trên cột lớn bằng gỗ lim cũng không xáo trộn, cẩn thận đánh giá là nhìn nằm ngang, hoặc nhìn thuận, và nhìn theo hướng trái phải.

Nhưng kinh văn trên cột lớn bằng gỗ lim này nhiều gấp mấy lần Đại Kim Cương chú, dẫn đến thời gian hẩn sử dụng càng lâu hơn.

Hồi lâu.

Phương Vọng rút cục tiến vào trong Thiên Cung, hẩn không nói hai lời, lập tức đã tọa, bắt đầu xem bộ kinh văn này.

Một bộ phương pháp rèn luyện của thể tu!

Kim Cương Chí Dương Thánh Thể!

Khi Phương Vọng làm rõ bộ công pháp kia, hẩn hơi căng thẳng một chút.

Hồng bát!

Sao hẩn lại có cảm giác Kim Cương Chí Dương Thánh Thể này không thua gì Thiên Cương Thánh Thể Chân công?

Phương Vọng nhớ kỹ tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công dùng thời gian gần ngàn năm...

Hiện tại hẩn chỉ có thể cầu nguyện có cơ sở Thiên Cương Thánh Thể Chân công, có thể rút ngắn thời gian tu hành của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.

Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, luyện thành thân thể cứng rắn nhất thế gian, đồng thời ẩn chứa dương khí mạnh mẽ, khiến tà ma không gần người được, có lực áp chế cực mạnh đối với hồn thể.

Lực lượng thân xác của Thiên Cương Thánh thể tuy mạnh mẽ, nhưng chỉ khi so sánh với thể chất phổ thông. Thiên Cương Thánh thể chủ yếu có sức khôi phục mạnh mẽ, vết thương của Dương Độc khôi phục cực nhanh, linh lực của Phương Vọng khôi phục rất nhanh.

Trên thực tế, Phương Vọng chưa từng chịu tổn thương nghiêm trọng, cho nên chính hắn còn không rõ ràng lắm cực hạn của Thiên Cương Thánh thể ở đâu. Dương Thánh Thể càng mạnh càng tốt.

Tốt nhất là có thể vượt qua Thiên Cương Thánh thể!

Cứ như vậy, Phương Vọng bắt đầu con đường tu hành Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.

Thân như kim cương, hồn như mặt trời nóng nhất, diệt hết tà ma thế gian, trở thành thần Chí Dương của nhân gian!

Không thể không nói, giới thiệu của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể quả thực rất dọa người, Phương Vọng cảm ngộ càng sâu, càng chờ mong nó hơn.

Từng năm mau chóng trôi qua.

Qua bốn trăm năm, Phương Vọng mới miễn cưỡng luyện thành Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, phối hợp với Huyền Dương Thần Kinh, linh lực như ngọn lửa, cực nóng tuyệt luân.

Tiêu thành cũng không đủ!

Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Năm tháng tiếp theo trở nên buồn tẻ, công pháp thể tu không nhiều biến hóa như vậy, đành phải chịu đựng sự buồn

tê.

Đại khái lại qua năm trăm năm, Phương Vọng rốt cục luyện Kim Cương Chí Dương Thánh Thể tới đại thành, kế tiếp còn phải xung kích cảnh giới đại viên mãn.

Phương Vọng hít sâu một hơi. Hắn mở to mắt, tâm thần khê động, Thiên Cung biến thành toà kim điện kia, hoán đổi hoàn cảnh, đổi một tâm tình, tiếp tục tu luyện.

Tu luyện từ đại thành tới đại viên mãn, Phương Vọng lại cảm giác thời gian dùng đến dài đằng đặc hơn nhiều trong quá khứ.

Đợi đến khi hắn triệt để luyện Kim Cương Chí Dương Thánh Thể tới đại viên mãn, quay đầu nhìn lại, lần này tu hành tổng cộng tốn một ngàn bảy trăm năm!

Phương Vọng nhìn thấy thời gian này, trái tim không khỏi run rẩy.

Quá tra tấn người!

Cũng may hắn rốt cục chịu đựng được rồi!

Trong chốc lát, hết thấy quanh mình vỡ vụn, Phương Vọng trở lại trong hiện thực. Hắn mở to mắt, cưỡng ép đè nén xúc động muốn thôn tính linh khí thiên địa.

Dù hắn đã luyện Kim Cương Chí Dương Thánh Thể tới đại viên mãn, phải khởi động công pháp, cắn nuốt linh khí thiên địa, rèn luyện thể phách, nhưng hắn đang ở trong Đại An Oán tự, không muốn làm ra động tĩnh quá lớn, để tránh dẫn ra tồn tại kinh khủng nào.

Phương Vọng hít sâu một hơi, ánh mắt tang thương, hắn xoay người nhìn về phía cột lớn bằng gỗ lim bên phải kim phật, ngừng chân không tiến.

Nhìn từ chiều dài tu hành, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể rất có thể càng mạnh hơn Thiên Cương Thánh thể, cột lớn bằng gỗ lim phía bên phải kim phật cũng có thể là tuyệt học cao thâm không kém gì Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, hẳn đang do dự có muốn hay không học.

Sau bước vào kim điện, hắn đã bế quan hơn một nghìn tám trăm năm, hết thấy trước mắt nhìn như không thay đổi, nhưng trong lòng hắn, đã sớm là thương hải tang điền.

“Ngươi thể nào rồi? Sư đệ, đừng dọa ta, ngươi cũng đừng ma chướng bên trong, đừng nhìn những cây cột kia nữa!”

Giọng nói của của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến, giọng điệu lo lắng.

Phương Vọng bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Đại An thần triều có lai lịch thể nào?”

Giọng điệu của hắn trở nên khác với lúc trước, khiến Yêu tôn Khí Thiên cảm giác hắn bị đoạt xá, nhưng nếu hắn có thể hỏi ra lời nói này, ít nhất chứng minh hắn không bị tà ma của Đại An thần triều đoạt xá.

“Đại An thần triều chính là thần triều trước vạn cổ, nắm giữ khí vận Nhân tộc. Căn cứ điều tra của ta, mảnh nhân gian này từng có được một thời kì óng ánh, khi đó Nhân tộc không tin tiên thần, lấy Hoàng đế làm trời. Sau này, Đại An thần triều biến mất, nhân gian xuất hiện một khoảng ngắt quãng dài dằng dặc, sau này không còn sinh ra thần triều nữa.”

Yêu tôn Khí Thiên truyền âm tới.

“Ta chỉ biết nhiều như vậy, toà Đại An Oán tự này hẳn là có địa vị không thấp trong Đại An thần triều, thậm chí khả năng ở trung tâm quyền lực của thần triều.”

Nghe tới đây, Phương Vọng càng thêm hiếu kì đối với Đại An thần triều.

Xem từ Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, Đại An thần triều quả thực mạnh mẽ.

Hàng Long Đại Thánh sáng lập Thiên Cương Thánh Thể Chân công có thể chống lại Thượng giới tiên thần, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể càng mạnh hơn Thiên Cương Thánh thể, Đại An thần triều ở thời đỉnh cao là thịnh thế như thế nào? Nghĩ tới đây, Phương Vọng hít sâu một hơi, cất bước đi đến.

Hắn đi một đường tới cột lớn bằng gỗ lim trước bên phải kim phật. “Sur đệ, đừng hồ đồ!”

Yêu tôn Khí Thiên nóng vội.

Phương Vọng nhắm mắt lại, bắt đầu kiến thiết tâm lý.

Lại bế quan một ngàn bảy trăm năm lại thì thế nào?

Chương 324: Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đại viên mãn, Đại Nhật Vô Lượng. (2)

Chương 324: Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đại viên mãn, Đại Nhật Vô Lượng. (2)

Được chút

Hơi mạo hiểm.

Phương Vọng ngẫm lại thấy hơi nhút nhát, tăng thêm Kim Cương Chí Dương Thánh Thể mình tu luyện lúc trước, hắn sẽ nghênh đón lần bế quan dài nhất đời này của hắn.

Nhưng cơ duyên như thế bày ra trước mắt, bỏ lỡ, quá đáng tiếc!

Phương Vọng cắn răng, mẹ nó, đã muốn thành tiên, thì phải nhẫn tâm với chính mình chút!

Hắn có Thiên Cung, không nên yên tâm hưởng thụ sự mạnh mẽ của Thiên Cung, mà phải duy trì quyết tâm hơn tu

tiên giả khác, như vậy thì hắn mới có thể tiếp tục giữ vững ưu thế của Thiên Cung!

Liều!

Phương Vọng bỗng nhiên mở mắt, cẩn thận đọc văn tự trên cột lớn bằng gỗ lim.

Yêu tôn Khí Thiên tắt tiếng, hắn cảm thấy Phương Vọng quả thực không thuốc nào cứu được.

Từng hàng chữ thu vào trong mắt Phương Vọng. Có kinh nghiệm đọc Đại Kim Cương chú, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, lần này, hắn trực tiếp tìm ra trình tự tu hành chính xác.

Chỉ nhìn một lần, đã gặp qua là không quên được, rồi hắn tiến vào trong Thiên Cung.

Phương Vọng mở to mắt, sau khi xác định mình đi tới Thiên Cung, hắn lập tức đã tọa.

Đại Nhật Vô Lượng kinh!

Vậy mà lại là một bộ công pháp!

Nhưng cũng may là công pháp có thể phù hợp với Kim Cương Chí Dương Thánh Thể. Kim Cương Chí Dương Thánh Thể là rèn luyện đối với thân thể, mà Đại Nhật Vô Lượng kinh có thể làm cho linh lực của hắn trở nên minh mông. Tác dụng của công pháp này chính là mở rộng lượng dự trữ linh lực của người tu luyện.

Nó có thể tu luyện riêng, cũng có thể tu luyện trên cơ sở công pháp nạp khí khác. Ắn chứa linh lực vô cùng to lớn.

Phương Vọng bắt đầu vận công tu luyện.

Lần này, hắn có thể vận dụng một chút lý giải của Thiên Đạo Chân công để tu luyện Đại Nhật Vô Lượng kinh.

Trăm năm sau, hấn luyện thành Đại Nhật Vô Lượng kinh, linh lực tăng vọt gấp mười!

Ba trăm năm sau, Đại Nhật Vô Lượng kinh đạt đến cảnh giới đại thành, linh lực của hấn đạt tới gấp trăm lần trước khi tu luyện!

Phải biết rằng, hấn từ Độ Hư cảnh tầng chín đạt tới Kim Thân cảnh tầng một, linh lực cũng không thể tăng trưởng gấp trăm lần, đủ để thấy sự mạnh mẽ của Đại Nhật Vô Lượng kinh.

Đương nhiên, đại cảnh giới đột phá, chủ yếu vẫn thể hiện tại cường độ bản chất của linh lực tăng lên, không thể chỉ nhìn lượng linh lực.

Phương Vọng cố nén lòng bức bối, tiếp tục tu luyện.

Đợi đến khi hấn tu luyện Đại Nhật Vô Lượng kinh tới đại viên mãn, linh lực đạt tới gấp nghìn lần trước khi tu luyện, hơn nữa tốc độ chuyển hóa linh lực của hấn vượt xa lúc trước. Sau khi linh khí thiên địa đi vào thân thể, cần phải chuyển hóa qua công pháp mới có thể biến thành linh lực, quá trình này cần thời gian.

Linh lực tăng lên gấp nghìn lần, biến hóa trực quan nhất chính là thời gian Phương Vọng dùng hết sức lực chiến đấu có thể kéo dài gấp nghìn lần!

Điều này rất khủng bố!

Phương Vọng run rẩy miệng, chặt vật mở to mắt, quay đầu nhìn lại.

Khoảng một ngàn một trăm năm!

Hoàn cảnh Thiên Cung vỡ vụn, Phương Vọng trở lại trong hiện thực. Hấn bản năng muốn hấp thu linh khí thiên địa,

nhưng bị hấn khắc chế, hấn chuẩn bị trở về dương gian, lại hấp thu linh khí thiên địa.

Nhìn kim điện xa lạ trước mắt, Phương Vọng hoảng hốt.

Sau khi bước vào kim điện, tu luyện ba bộ công pháp, dẫn đến hấn vượt qua thời gian gần ba ngàn năm!

Ba ngàn năm đây!

Đại tu sĩ mạnh nhất nhân gian đều chưa hấn có thể sống đến ba ngàn năm!

Yêu tôn Khí Thiên tổng cộng đã mất tích ba ngàn năm!

Năm ngàn năm trước, Yêu tôn Khí Thiên tập được Sơn Hà Trấn Thiên Phương Vọng hoài nghi tuổi thật của mình đã vượt qua Yêu tôn Khí Thiên.

Hấn hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn tâm tình.

Hấn quay đầu nhìn về phía kim phật to lớn, lần này, hấn vậy mà thấy rõ mặt kim phật to lớn. Đó là một gương mặt treo đầy nụ cười tà ác, ánh mắt ác độc, mi tâm mà còn có một con mắt dựng thẳng mở to.

Giờ phút này, kim phật đang theo dõi Phương Vọng, nụ cười kia phảng phất đang nhìn con mồi!

Phương Vọng mặt không biểu cảm đối diện với kim phật, đại diện yên tĩnh, lộ ra một bầu không khí tang tóc.

Thật lâu sau.

Phương Vọng phá vỡ sự yên lặng, mở miệng nói: “Xin hỏi Phật linh, vì sao không hiện thân?”

Kim phật hơi khép miệng, nhưng nụ cười kia càng lộ vẻ âm trầm, tàn nhẫn.

Sau khi yên lặng mấy nhịp thở, một giọng nói vang lên: “Người dương gian, vừa rồi ngươi có xem hiểu Phật pháp trên

cột không?”

Đối mặt lời hỏi thăm của Phật linh, Phương Vọng mặt không biểu cảm mà hỏi: “Xem hiểu thì thế nào, xem không hiểu lại thế nào?”

Kim Phật nhìn xuống Phương Vọng, nét mặt biến hóa một lần nữa, trêu tức cười nói: “Nếu xem hiểu, vậy bản tọa sẽ ban thưởng ngươi một cơ duyên, nếu xem không hiểu, sinh tử khó đoán.”

“Đừng tin hấn, kẻ này xảo trá đến cực hạn, trực tiếp đi ra sau kim Phật, nơi đó có truyền thừa Cửu U ngươi muốn!”

Âm thanh của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến, giọng điệu vội vàng.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Ta đạt được truyền thừa, nếu không cứu ngươi, thì ngươi làm thế nào?”

Yêu tôn Khí Thiên yên lặng một lát, nói: “Nói thật cho ngươi biết, chỉ cần ngươi có thể rung chuyển kim Phật, là ta có thể phá tan phong ấn. Mặc dù tu vi của ta bị phong ấn, nhưng Đại An thất oán và tà ma khác căn bản không ngăn được ta.”

Phương Vọng nghe xong, cất bước đi vòng ra sau kim Phật.

Giọng nói của Phật linh vang lên theo: “Ngươi xác định hấn đáng để ngươi tin tưởng sao? Sao không tin bản tọa, chỉ cần ngươi triển lộ ra lý giải của ngươi đối với Phật pháp trên cột, bản tọa sẽ ban truyền thừa sau lưng cho ngươi, thậm chí lại ban thưởng ngươi một pháp bảo mạnh mẽ.” “Đừng tin hấn, năm đó ta chính vì dễ tin hấn, mới rơi vào kết quả như vậy!” Âm thanh của Yêu tôn Khí Thiên rõ ràng là đang cắn răng nghiến răng.

Chương 325: Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, tiêu dao tự tại.

Chương 325: Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, tiêu dao tự tại.

Phương Vọng không dừng bước lại. Dần dần, hần đi tới mặt bên của kim phật, hần phát hiện kim phật và vách tường cách một khoảng, mà trên vách tường phía sau kim phật có một cái hang lớn, đường hầm hiện ra ánh sáng âm u, làm người ta không rét mà run.

Không những như thế, ở cửa hang chỉ có một bộ khung xương khổng lồ kẹt giữa kim phật và vách tường, thoát nhìn như nửa người trên của một người khổng lồ, cái đầu rải rác khe hở.

Phương Vọng không đụng đến kim phật, mà đứng trong khe hở giữa kim phật và vách tường, ánh mắt nhìn về phía mặt sau kim phật, quả nhiên có văn tự!

Phật linh không hiện thân, Phương Vọng bèn cẩn thận đọc.

Đại điện yên tĩnh.

Trong bóng tối ngoài cửa lớn đã không thấy bóng dáng hồn linh phun trào, Phương Vọng vừa nhớ văn tự phía sau kim phật, vừa cảnh giác xung quanh.

“Ai”

Tiếng thở dài của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến, giọng điệu tràn ngập bất đắc dĩ.

Hần cảm thấy mình đã thành thật với nhau, thậm chí còn đánh bài tình cảm, đáng tiếc Phương Vọng hoàn toàn không để ý tới. Hần dần dần mất đi lòng tin, cảm thấy lần này không phải là cơ hội thoát vây của mình.

Phương Vọng cũng không biết Yêu tôn Khí Thiên đang suy nghĩ gì, hiện tại hần chỉ muốn hiểu rõ truyền thừa Cửu U.

Công pháp thần bí phía sau kim phật xem ra còn phức tạp hơn cả Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, Đại Nhật Vô Lượng kinh. Có cơ sở Âm Dương Huyền Minh Chân công, hẳn đã nhìn ra được, công pháp này liên quan đến âm dương, có lẽ lời Yêu tôn Khí Thiên nói là thật.

Nếu như Yêu tôn Khí Thiên không lừa gạt mình, Phương Vọng không ngại cứu hấn một tay.

Qua một hồi lâu.

Phương Vọng sắp xếp trình tự tu hành chính xác, cũng nhờ kỹ trong lòng, tiến vào Thiên Cung một lần nữa.

Đi tới trong Thiên Cung, Phương Vọng mở mắt, tám tắc lấy làm kỳ lạ. Vậy mà là thật!

Toà kim điện này lại không có chạm bầy, tất cả công pháp bày biện ra đến đều là thật, trải qua được sự kiểm nghiệm của Thiên Cung.

Điều này khiến Phương Vọng càng thêm hiếu kỳ đối với lai lịch của Đại An Oán tự, rốt cuộc là vị đại năng nào sáng tạo ra ngôi chùa này, để lại nhiều cơ duyên như vậy.

Nhưng hấn cũng rất tỉnh táo, những công pháp này cao thâm khó lường như vậy, một khi người tu hành cho là trong điện không nguy hiểm, đắm chìm trong đó, sau này chắc chắn bị tập kích.

Có lẽ Yêu tôn Khí Thiên chính đã lật xe như vậy.

Phật linh còn đang chờ hấn thả lỏng cảnh giác!

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, dù sao hấn đã đi tới Thiên Cung, cho dù đợi bao lâu, hiện thực chỉ trôi qua một nháy mắt.

Phật linh lấy truyền thừa kim điện thiết lập ván cờ, đáng tiếc, hết lần này tới lần khác gặp Phương Vọng.

Tuy nhiên...

“Mẹ nó... Lần này lại phải bế quan bao lâu...”

Phương Vọng phát thề trong lòng, đây là một lần cuối cùng.

Ừm, một lần cuối cùng trong hành trình Âm giới!

Lúc trước đối mặt Phật linh, sự thúc giục của Yêu tôn Khí Thiên, hẳn thậm chí có loại xúc động muốn phá hủy Đại An Oán tự.

Nghẹn quá lâu sẽ xảy ra chuyện!

Phương Vọng tỉnh thần phấn chấn, bắt đầu tu luyện công pháp truyền thừa.

Tên công pháp này Cửu U Tự Tại thuật!

Giống như Yêu tôn Khí Thiên đã nói, nắm giữ thuật này, có thể tự do xuyên qua hai giới âm dương. Nói một cách chuẩn xác, cho dù đi đâu, hẳn đều có thể nhảy vào thiên địa Âm giới, cũng có thể trở về dương gian từ Âm giới bất cứ lúc nào!

Thần thông chạy trốn rất ngang ngược!

Cho tới nay, Phương Vọng chỉ khuyết thiếu thủ đoạn chạy trốn. Thủ đoạn chạy trốn trong lòng hẳn chính là hẳn muốn chạy trốn, không ai có thể ngăn được, nhưng trên đời không có loại pháp thuật này, cho dù là Bạch Hồng Độn thuật, Hắc Ứng thuật Chu Tuyết truyền thụ cho, cũng chỉ có tốc độ nhanh thôi. tiếp trốn vào Âm giới, trốn thoát ở Âm giới, kéo dài khoảng cách, sau khi rời xa kẻ địch, lại nhảy về dương gian, quả thực là vô địch.

Ở dương gian, có rất ít người tu hành có thể đi vào Âm giới, ngoài mảnh đất cơ duyên như bí cảnh Khí Thiên ra, trước mắt Phương Vọng chỉ tiếp xúc đến hai người có thể đi vào Âm giới, đều là Đại Thánh.

Ảo diệu cụ thể của Cửu U Tự Tại thuật, còn phải luyện thành rồi mới có thể hiểu được!

Phương Vọng hứng thú, chuyên tâm tu luyện.

Cho dù luyện Âm Dương Huyền Minh Chân công tới đại viên mãn, Cửu U Tự Tại thuật vẫn khiến Phương Vọng cảm thấy cao sâu khó dò như trước.

Mỗi năm trôi qua.

Đợi đến khi Phương Vọng rốt cục luyện thành Cửu U Tự Tại thuật, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện qua đi chừng sáu trăm năm.

Đây chỉ là sơ thành!

Phương Vọng thâm mắng, cũng không biết kiếp trước Cửu U chân nhân luyện bao lâu.

Hắn cần rằng tiếp tục tu luyện.

Không so với những người khác, chỉ so với chính mình!

Cho dù nhanh hay chậm, chỉ cần nắm giữ, đó chính là đạt tới điểm cuối cùng!

Đợi Phương Vọng luyện Cửu U Tự Tại thuật tới đại thành, quay đầu nhìn lại, lại dùng thời gian chín trăm năm.

Cửu U Tự Tại thuật đại thành đã có thể tự do xuyên qua hai giới âm dương, tốc độ cực nhanh, có thể coi khinh bất cứ trận pháp, cấm chế không chế nào.

Đạt tới tầng này, trừ khi bị giết trong chớp mắt, nếu không gần như không giết chết được.

Khó trách Chu Tuyết nói Cửu U chân nhân là thần bí nhất, không chịu ước thúc nhất.

Phương Vọng tiếp tục tu luyện, cảnh giới đại thành còn chưa đủ, hắn phải luyện đến cảnh giới đại viên mãn.

Hiện tại tín niệm chèo chống hấn chỉ có một, đó chính là hấn muốn nhìn Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn rốt cuộc trâu bò cỡ nào!

Chương 326: Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, tiêu dao tự tại. (2)

,

Nhưng hắn đánh giá thấp độ khó của Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn.

Trái tim hắn dần dần trở nên chết lặng, thậm chí nóng nảy, nhưng cho Không luyện được thì không ra được!

Mỗi khi Phương Vọng sắp từ bỏ lúc, hắn bèn nghĩ đến tộc nhân, nghĩ đến Chu Tuyết, không ngừng cổ vũ chính mình.

Rốt cục.

Hắn thành công.

Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn!

Chương 326: Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, tiêu dao tự tại. (2)

Thời khắc luyện thành, Phương Vọng có loại cảm giác linh hồn thăng hoa.

Từ nay về sau, hắn sẽ chân chính tiêu dao tự tại!

Cửu U Tự Tại thuật không chỉ ghé qua hai giới âm dương, còn có thể trực tiếp xuyên qua bất cứ vật thể nào, bao gồm cả pháp bảo. Quá trình này cần phải thúc đầy linh lực, vật xuyên qua càng mạnh, càng nhiều, thì linh lực tiêu hao cũng càng nhiều.

Nói cách khác, từ giờ trở đi, không có bất cứ vật gì có thể vây khốn hắn, trừ khi dùng đại thần thông vượt qua Cửu U Tự Tại thuật, nhân gian chưa chắc có, cho dù có, lại có bao nhiêu người có thể luyện thành đây?

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, tu luyện Cửu U Tự Tại thuật tổng cộng tốn hai ngàn sáu trăm năm!

Tiến vào toà kim điện này, Phương Vọng bế quan tổng cộng hơn năm nghìn bốn trăm năm!

Con số này rất có sức nặng!

Hoàn cảnh Thiên Cung vỡ vụn, Phương Vọng trở lại trong hiện thực, hắn mở to mắt, khí thế cả người đột nhiên biến đổi.

Gần như ngay lập tức, hắn đã bắt được dương gian.

Hắn chỉ cần một ý niệm trong đầu, là có thể trực tiếp nhảy về dương gian, không cần thông qua cái giếng cổ kia.

Loại cảm giác này vô cùng huyền diệu, làm trái tim buồn tẻ chết lặng của hắn sinh ra một chút vui vẻ.

Phương Vọng xoay người, đi đến phía bên phải của kim phật.

“Thế nào, ngươi muốn từ bỏ sao? Không thử thêm à?”

Giọng nói của Phật linh vang lên, giọng điệu tràn ngập mê hoặc.

Phương Vọng đối mặt mặt bên của kim phật, chậm rãi nâng tay phải lên, đề lên kim phật.

“Ngươi muốn làm gì?”

Giọng điệu của Phật linh trở nên phẫn nộ.

“Su diệt”

Âm thanh tràn ngập ngạc nhiên của Yêu tôn Khí Thiên truyền đến. Hắc vốn dĩ đã tuyệt vọng, không ngờ tới Phương Vọng không chấp mê với truyền thừa Cửu U, mà lựa chọn cứu hắn.

Hắn đột nhiên hiểu được, vừa rồi Phương Vọng đang xác định tính chân thực của truyền thừa Cửu U.

Phương Vọng thờ ơ, không nói một lời dùng sức.

Trong chốc lát, kim phật rung động, dẫn đến toàn bộ Đại An Oán tự cũng đang rung động, vô số vong linh trong bóng tối phát ra một tiếng rống thê thảm.

“Muốn chết!”

Trên gương mặt tà ác của kim phật kia chợt bắn ra một vệt ánh vàng, thẳng đến Phương Vọng.

Âm!

Kim quang lướt qua Phương Vọng, trượt dọc theo mặt đất mười trượng, hiển lộ ra bóng dáng một phật đà.

Đây là một phật đà thân thể gầy còm, khoác áo cà sa, mười hai viên kim châu lơ lửng sau đầu hắn, mặt của kim phật bất ngờ chính là mặt của hắn.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, không thể tin được nhìn về phía Phương Vọng, run giọng hỏi: “Người... Người làm được thế nào?”

Phương Vọng dùng Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn. Trong khoảnh khắc đó, hắn để thân thể của mình xuyên qua Phật linh, hình thành biểu tượng Phật linh xuyên qua hắn.

Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn tinh diệu biết bao, Phương Vọng chỉ cần sinh ra ý nghĩ này, thân thể sẽ vận công theo bản năng, mà tốc độ phản ứng cực nhanh.

Không chút khoa trương, nếu linh lực của Phương Vọng vô cùng vô tận, vẫn luôn duy trì Cửu U Tụ Tại thuật, không người có thể giết chết hắn.

Đáng tiếc, linh lực vô cùng vô tận càng khó đạt tới hơn Cửu U Tụ Tại thuật đại viên mãn.

Phương Vọng không trả lời Phật linh, cánh tay phải bỗng nhiên đẩy, trực tiếp đẩy kim Phật lui xa trăm trượng, cửa hang sau lưng nó triệt để lộ ra.

“Người...”

Toàn thân Phật linh run rẩy, hắn hình như nghĩ đến điều gì, không tiếp tục tấn công Phương Vọng nữa.

Theo kim Phật dịch chuyển khỏi, khung xương khổng lồ kia rơi xuống, chạm đất lập tức † rục tiến hóa thành bột mịn. Cửa hang trên vách tường bắn ra gió mạnh đáng sợ, bên trong đường hầm sinh ra giọng nói vu vu, tựa như quỷ khóc sói gào.

“Ha ha ha ha...”

Yêu tôn Khí Thiên làm càn cười to. Lần này, hắn không còn dùng Truyền Âm thuật nữa, giọng nói của hắn vang vọng trong Đại An Oán tự.

Sắc mặt Phật linh âm trầm, hắn nhìn Phương Vọng chăm chú, căn bản không nhìn cửa hang kia.

Trong bóng tối bên ngoài kim điện vang lên tiếng của Đại An thất oán:

“Không tốt, tên kia sắp trốn ra rồi!”

“Chuyện gì xảy ra, sao đại sư bỏ mặc người dương gian kia đẩy tượng Phật ra?”

“Chẳng lẽ người nọ mạnh hơn đại sư ư?”

“Không có khả năng...”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...”

Phương Vọng xoay người, liếc xéo Phật linh, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn đến nỗi Phật linh thâm nhút nhát trong lòng.

Phật linh cắn răng nói: “Chẳng lẽ ngươi... Không có khả năng... Hẳn là trước đó ngươi đã từng đạt được truyền thừa Cửu U rồi?”

Phương Vọng không trả lời, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Đại An Oán tự càng ngày càng rung động kịch liệt, tiếng cười của Yêu tôn Khí Thiên càng ngày càng vang dội.

Nào chỉ là Đại An Oán tự, cả tòa núi cao phẳng phát sắp sụp đổ, có thể nói là đất rung núi chuyển.

Âm!

Cửa hang trên vách tường bỗng nhiên toát ra yêu khí màu đen cuộn cuộn, một đường xông vào trong bóng tối ngoài cửa lớn. Yêu khí khắp nơi trong điện, phẳng phát muốn cắn nuốt hết thảy.

Phương Vọng mắt nhìn qua, trong yêu khí cuộn cuộn dần dần ngưng tụ ra một bóng dáng.

Phương Vọng nhìn bóng dáng Yêu tôn Khí Thiên trong yêu phong, hẳn liếc mắt đã nhìn ra đối phương chỉ có hồn thể.

Hẳn là khung xương khổng lồ sau lưng kim Phật trước đó là thân thể của Yêu tôn Khí Thiên?

Nhìn thấy Yêu tôn Khí Thiên, Phật linh không để ý đến, vẫn nhìn chăm chăm PhifZna Vonda như ©ñ sắc mặt âm tình bất định. Bất hiển nhiên. nãi tâm của hắn cực độ không bình tĩnh.

Rất nhanh, Yêu tôn Khí Thiên từ chậm rãi đi ra từ trong yêu phong, hình tượng của hắn thoát nhìn già nua, giống như

đúc hồn niệm lúc trước, chỉ là ánh mắt của bản thể càng thêm sáng tỏ, càng có tính xâm lược.

Ánh mắt Yêu tôn Khí Thiên rơi trên người Phương Vọng. Hắn nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười nóng nảy điên cuồng, hắn hiện tại rất khó liên hệ với với giọng điệu hèn mọn lúc trước.

“Sur đệ, rất tốt, sư huynh thiếu ngươi một ân tình, sau này chắc chắn sẽ hồi báo!”

Yêu tôn Khí Thiên ngạo nghễ cười nói, hắn nâng hai tay lên, hưởng thụ cảm giác tự do lại có được một lần nữa.

Chương 327: Thân phận chuyên thể, kinh thiên động địa.

Chương 327: Thân phận chuyên thể, kinh thiên động địa.

Chợt, hắn lại nhìn về phía Phật linh, khuôn mặt trở nên dữ tợn, lạnh giọng nói: “Lão ma, bây giờ bản tôn đã trốn ra ngoài, ngươi di ngôn gì?”

Bị trấn áp ba ngàn năm, sao hắn có thể không phẫn hận?

Phật linh không nhìn Yêu tôn Khí Thiên, bỗng nhiên quỳ xuống trước Phương Vọng, hai tay ôm quyền, trầm giọng nói: “Bái kiến bệ hạ!”

Bệ hạ?

Yêu tôn Khí Thiên ngẩn người, rồi cảnh giác nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn về phía Phật linh, nói: “Ta không phải là bệ hạ của các ngươi.”

“Vừa rồi ngài đã thi triển ra Cửu U Tự Tại thuật. Từ sau khi bệ hạ vắng mặt, lại không có người thứ hai nắm giữ thuật này, ngài tất nhiên là chuyên thể của bệ hạ!”

Phật linh cắn răng nói.

Yêu tôn Khí Thiên nghe xong, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Người biết Cửu U Tự Tại thuật ư?”

Thuật này thâm ảo biết bao, năm đó hắn nghiên cứu trăm năm trong điện cũng không có cách nào, sau đó bị trấn áp...

Chính bởi vì biết Cửu U Tự Tại thuật khó đến mức nào, cho nên Yêu tôn Khí Thiên cũng cho rằng Phương Vọng đã sớm nắm giữ thuật này.

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Quý Đế chẳng lẽ không phải là bệ hạ trong miệng người sao?”

Phật linh hồi đáp: “Quý Đế chính là thái tử của bệ hạ, nhưng không phải là bệ hạ. Hắn một mực chờ đợi bệ hạ tới ở đây, mảnh đất truyền thừa này chính là chuẩn bị vì bệ hạ ngài. Quý Đế từng nói, nếu bệ hạ đến nơi đây, nhìn thấy kinh văn này, sẽ tự nhớ lại quá khứ.”

Phương Vọng lắc đầu, nói: “Ta không phải là bệ hạ của người, ta chỉ có ngộ tính mạnh mẽ thôi.”

Dứt lời, hắn hỏi tiếp: “Cái gọi là truyền thừa Cửu U, ngoài Cửu U Tự Tại thuật, còn có công pháp mạnh mẽ nào khác không?”

Phật linh cau mày nói: “Toà kim điện này chính là truyền thừa Cửu U hoàn chỉnh. Các loại pháp thuật được ghi chép ở nơi này chính là tất cả pháp thuật, thần thông bệ hạ nắm giữ khi còn sống. Ngoài Cửu U Tự Tại thuật, mạnh nhất là Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, Đại Nhật Vô Lượng kinh, được một trong ba, là có thể tung hoành dương gian.”

Phương Vọng yên lặng.

Yêu tôn Khí Thiên không nhịn được châm chọc: “Được một trong ba, thì cũng phải luyện thành mới được, nhất là đối với Nhân tộc.”

Hắn nói tiếp: “Sur đệ, không cần thiết truy cầu Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, Đại Nhật Vô Lượng kinh, quá lãng phí thời gian, còn không bằng chờ phi thăng. Dù sư phụ chúng ta đã chặt đứt tiên duyên, nhưng ta biết Thượng giới nhất định sẽ chữa trị tốt con đường phi thăng. Đến lúc đó, chờ người phi thăng, tự có công pháp càng thượng thừa hơn chờ người.”

“Hừ, công pháp Thượng giới chưa hẳn có thể sánh bằng tuyệt học của bộ hạ.”

Phật linh khinh thường nói.

Ánh mắt Yêu tôn Khí Thiên lạnh lẽo. Hắn đi về phía Phật linh, nói khẽ: “Nếu như Đại An thần triều thật có thể có thể sánh bằng tiên triều Thượng giới, thì đã không bị hủy diệt!”

Lời nói này đâm thật sâu vào Phật linh, nhưng Phật linh không chửi ầm lên, chỉ bình tĩnh nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng mở miệng nói: “Sư huynh, quên đi thôi, vốn là chúng ta chủ động tìm đến, nếu diệt hắn, chỉ e sẽ còn rước lấy phiền toái càng lớn. Sư huynh mới đạt được tự do, cần thời gian khôi phục thực lực.”

Mặc kệ thế nào, hắn đạt được truyền thừa trong điện này, tương đương nợ Đại An thần triều một ân tình. Hắn không muốn hủy diệt nơi đây, có lẽ vong linh nơi này đều là con dân của Đại An thần triều.

Yêu tôn Khí Thiên dừng bước lại, nhíu mày.

Phương Vọng một lần nữa nhìn về phía Phật linh, hỏi: “Thế gian có Kim Cương Chí Dương Thánh Thể tiên thiên không?”

Phật linh suy nghĩ nói: “Thời đại kia quả thực tồn tại rất nhiều Thánh thể, Thần thể, Bá thể, nhưng Kim Cương Chí Dương Thánh Thể bộ hạ sáng tạo ra tuyệt đối là mạnh nhất. Bộ hạ từng nói, hắn hi vọng con cháu đời sau có thể sinh ra đã kế

thừa Kim Cương Chí Dương Thánh Thể của hần, như vậy, chắc chắn sẽ vượt qua hần.”

“Thể chất mạnh nhất? Nói đùa cái gì thể, thân thể mạnh nhất thể gian chỉ có thể tồn tại ở Yêu tộc.”

Yêu tôn Khí Thiên khinh thường nói.

Phật linh khinh miệt nói: “Yêu vật nho nhỏ, nếu ở năm đó, ngay cả tư cách đệm chân cho bệ hạ, người cũng không có đâu. Tầm mắt quyết định pháp bảo vệ tính mạng mà thôi. Chân chính mạnh mẽ vẫn phải là Kim Cương Chí Dương Thánh Thể. Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đại thành như hạo nhật hàng thế. Chắc hần nhân gian còn lưu truyền thần thoại mặt trời rơi xuống nhân gian, đốt cháy vạn vật trên mặt đất, đó căn bản không phải thần Thái Dương giáng lâm, chỉ là bệ hạ nhà ta từ trên trời giáng xuống mà thôi.”

Phương Vọng quả thực từng nghe nói về truyền thuyết này, nhưng hần cũng không kinh ngạc, không ai rõ ràng sự mạnh mẽ của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể hơn hần.

Thể chất này thực sự không có giới hạn cao nhất. Ít nhất dùng nhận tri của hần đến xem, sau khi luyện thành, sống được càng lâu lại càng mạnh, theo cảnh giới tăng lên, ưu thế của thể chất này chỉ có thể càng ngày càng lớn.

“Hừ”

Yêu tôn Khí Thiên hừ lạnh một tiếng. Mặc dù tức giận, nhưng chính hần vô cùng rõ ràng mình không có khả năng bì kịp Hoàng đế của Đại An thần triều, dù sao hần đã được chứng kiến Quỷ Đế mạnh mẽ.

“Ta nên đi rồi.”

Phương Vọng lắc đầu, xoay người đi đến phía cửa đại điện.

Chờ sau này tâm tình tốt hơn rồi, lại đến điện này tu luyện đi.

Hiện tại hắn không muốn vào Thiên Cung nữa, hắn sợ mình sẽ nổi điên!

Phật linh dập đầu về phía Phương Vọng, cao giọng hô: “Cầu Phật cung tiền bệ hạ rời đi, đợi bệ hạ khôi phục trí nhớ kiếp trước, Cầu Phật nguyện trợ giúp bệ hạ xây dựng lại thần triều!”

Phương Vọng không để ý đến hắn.

Yêu tôn Khí Thiên nhìn Phật linh, ánh mắt lấp lóe, hai tay trong tay áo nắm chặt.

Giấy dựa một lát, hắn vẫn từ bỏ ra tay.

Phương Vọng nói có lý, nếu như hắn diệt Phật linh này, Quỷ Đế tất nhiên sẽ nổi giận, sau này phiền phức ắt sẽ không ngừng.

Yêu tôn Khí Thiên xoay người, rời đi theo Phương Vọng.

Chương 328: Thân phận chuyển thế, kinh thiên động địa.
(2)

Chương 328: Thân phận chuyển thế, kinh thiên động địa.
(2)

Từ kim điện, đi một mạch đến bên ngoài Đại An Oán tự, Đại An thất oán và những vong linh kia, tất cả đều không dám tới gần Phương Vọng, thậm chí không dám phát ra một tiếng động nhỏ.

Phương Vọng đi xuống dưới dọc theo dốc núi, cũng không phi hành.

Bão cát cuộn cuộn vẫn còn quán ngọn núi to lớn này như cũ, Kim Lân Bạch Vũ Y tung bay theo. Phương Vọng dừng

bước lại, xoay người, ngược nhìn Yêu tôn Khí Thiên đứng trên sườn đồi nhìn xuống hắn.

“Sur huynh còn có việc sao?”

Phương Vọng nói với giọng điệu lạnh nhạt.

Yêu tôn Khí Thiên ở dưới đêm tối, hai mắt lóe ra ánh sáng lạnh khiếp người. Hắn nhìn chằm chằm Phương Vọng, ánh mắt dần dần trở nên nguy hiểm, yếu ớt nói: “Sur đệ luyện thành Cửu Long Thần Biến quyết, lại nắm giữ Cửu U Tự Tại thuật, thật là khiến sư huynh mặc cảm.”

Phương Vọng cứ nhìn chằm chằm hắn như vậy.

Chẳng biết tại sao, Yêu tôn Khí Thiên bị ánh mắt Phương Vọng nhìn mà trong lòng bất an.

Giờ khắc này, Yêu tôn Khí Thiên không nhìn thấu Phương Vọng, nhưng hắn cảm thấy Phương Vọng đang cố ý chờ hắn xuất thủ.

Loại trực giác này rất mãnh liệt!

Một người một yêu cứ giằng co như vậy giữa sườn núi y.

Cuối cùng, vẫn là Yêu tôn Khí Thiên phá vỡ sự yên lặng, hắn nhếch miệng cười nói: “Sur huynh sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ ân tình của sư đệ ngươi. Đợi sư huynh trở lại dương gian, trùng tu thân thể, sau này ngươi có bất cứ nhu cầu gì, cứ đến tìm sư huynh bất cứ lúc nào.”

Phương Vọng nhếch miệng lên, cười đến hăng hái, mà Yêu tôn Khí Thiên cảm nhận được một tia khinh miệt.

Còn chưa chờ Yêu tôn Khí Thiên suy nghĩ nhiều, Phương Vọng chợt biến mất ở chỗ cũ.

Đồng tử Yêu tôn Khí Thiên bỗng nhiên phóng đại.

“Quả nhiên! Hắn thật sự học được Cửu U Tự Tại thuật...”

Yêu tôn Khí Thiên âm thầm kinh hãi, ngay sau đó trong lòng hần tràn ra ao ước, đồ kị. Nếu như Phương Vọng đã sớm nắm giữ Cửu U Tụ Tại thuật, vậy vì sao phải đến tìm kiếm Cửu U Tụ Tại thuật?

Hắn là Phương Vọng thật sự là chuyển thể của Hoàng đế đời cuối Đại An thần triều, cố ý đi mưu hại hắn?

Hay là...

Sắc mặt Yêu tôn Khí Thiên càng thêm khó coi, trong mắt lại toát ra một tia sợ hãi. ...

Phương Vọng xuất hiện giữa sườn núi, vẫn ở ngọn núi to lớn chỗ Đại An Oán tụ như cũ, chỉ là thiên địa càng thêm sáng tỏ.

Hắn trở lại dương gian.

Hai giới âm dương vốn là tồn tại đối ứng, rất nhiều nơi cũng giống nhau như đúc.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, trên núi quả thực có một ngôi chùa to lớn, chỉ là trở nên rách nát, hai bức tượng đá trước cửa càng chỉ còn lại cái bệ.

Giờ phút này, hắn có thể cảm nhận được bên trong ngôi chùa có khí tức của mấy thí luyện giả, đang tranh đoạt đồ vật nào đó.

Phương Vọng bay lên, đến phía đỉnh núi.

Bên trong Trường Sinh lâu.

Trên cột sáng màu đỏ chợt xuất hiện hình ảnh Phương Vọng, ngay ở vị trí hình ảnh ban đầu, Tiểu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm, Sở Doãn cũng không cần dịch bước, đã trực tiếp thấy bóng dáng Phương Vọng.

“Là công tử, sao hắn lại bất ngờ tới đây?”

Tiểu Tử vui mừng kêu lên.

Chúc Viêm vuốt cằm nói: “Có lẽ động chạm vào một loại cảm chế truyền tống nào đó, bí cảnh kiêu này luôn luôn rất tà môn.”

Triệu Chân nhìn chằm chằm Phương Vọng, chợt nói: “Sao cảm giác chủ nhân không đúng lắm?”

Càng ngày càng nhiều quần chúng hướng ánh mắt về phía Phương Vọng.

Chỉ thấy Phương Vọng bay một đường tới đỉnh núi, đón gió đả tọa. Hắn trực tiếp thôi động Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, bắt đầu thôn tính linh khí thiên địa.

Cho dù biết giờ phút này có rất nhiều người đang nhìn mình chằm chằm, Phương Vọng cũng không hề cố kỵ. Hắn muốn trực tiếp chuyển biến Hắc rất hiếu kỳ, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể kết hợp thêm Thiên Cương Thánh thể sẽ có hiệu quả kỳ diệu như thế nào.

Trong chốc lát, gió lớn nổi lên giữa thiên địa, càng ngày càng kịch liệt, linh khí thiên địa điên cuồng tràn vào trong thân thể Phương Vọng, nhanh chóng hình thành luồng khí xoáy khổng lồ quanh người hắn.

Linh khí của bí cảnh Khí Thiên dù có loãng, nhưng cũng đủ lớn. Phương Vọng không chỉ hấp thu linh khí trên lục địa, ngay cả linh khí trong lòng đất cũng cùng rút đi.

Ầm ầm...

Lôi vân bỗng nhiên tụ tập đến, có thể nói là phong vân biến sắc.

Từng bóng dáng lần lượt bay ra từ trong Đại An Oán tự rách nát, căng thẳng nhìn về bốn phương tám hướng, còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì.

Rất nhanh, ánh mắt của bọn họ khóa chặt Phương Vọng trên đỉnh núi.

Theo Phương Vọng bắt đầu điên cuồng cắn nuốt linh khí thiên địa, trên người hắt cháy lên một ngọn lửa. Đây không phải là Huyền Dương chân hỏa, mà là dương khí cụ tượng hóa biến thành.

Phạm vi hắt ảnh hưởng càng lúc càng lớn.

Trăm dặm!

Năm trăm dặm!

Ngàn dặm!

Không đến thời gian ba mươi nhịp thở, toàn bộ linh khí thiên địa trong bí cảnh Khí Thiên đều điên cuồng vọt tới phía Phương Vọng. Ngọn núi khổng lồ dưới người hắt cũng vì đó mà rung động. Từng khối nham thạch sụp đổ xuống, mặt đất cũng đang lay động, chân núi càng xuất hiện từng kẽ nứt.

Phương Vọng chuyên tâm tu luyện Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, không để ý đến động tĩnh mình tạo thành.

Linh khí thiên địa cuồng bạo tràn vào trong cơ thể hắt, hình thành gió mạnh rít gào, các tu sĩ dưới núi nhìn nhau, cuối cùng lựa chọn rời đi, không dám chọc đến hắt.

Nhìn thanh thể nạp khí này, bọn họ đã biết mình tuyệt đối không phải đối thủ của Phương Vọng.

Bọn họ nghĩ như vậy, không có nghĩa là những người khác nghĩ như vậy. Rất nhiều thí luyện giả cảm nhận được phương hướng linh khí thiên địa phun trào, cũng tưởng rằng chí bảo tuyệt thể ra đời, sôi nổi bay đi đến phương hướng linh khí đang dũng mãnh lao tới. Không đến thời gian nửa nén hương, bát phương thiên địa đều xuất hiện bóng dáng thí luyện giả, bọn họ nhìn về phía Phương Vọng từ xa xa. Dương khí trên

người Phương Vọng vô cùng nồng đậm, giống như một vầng mặt trời nhỏ đứng trên đỉnh núi.

Chương 329: Một quyền giết chân nhân, mục tiêu của Phương Vọng.

Chương 329: Một quyền giết chân nhân, mục tiêu của Phương Vọng.

Trong quá trình nạp khí, Phương Vọng không cảm nhận được đau khổ chút nào, hẳn đã sớm luyện Kim Cương Chí Dương Thánh Thể tới đại viên mãn, tương đương đã có kinh nghiệm rồi, chỉ là đi lại một lần nữa mà thôi.

Thể phách của hắn đang sinh ra biến hóa, Thiên Cương Thánh thể vốn đã mạnh mẽ, năng lực tự lành phi phạm, bây giờ thúc đẩy dương khí sinh trưởng, huyết nhục gân cốt trở nên kiên cường, cả hai cũng không hề xung đột.

Cảm giác này vô cùng mỹ diệu, khiến lòng phiền muộn, nóng nảy của Phương Vọng dần dần bình tĩnh trở lại.

Thời gian bế quan lần này quá dài, Phương Vọng quyết định sau khi lần thí luyện này kết thúc, nhất định phải tiêu sái mười năm!

Dù sao Thiên Đạo Chân công có thể luôn hấp thu linh khí thiên địa, trạng thái lười biếng của hắn đã là trạng thái cố gắng của tu sĩ tầm thường.

Phương Vọng đắm chìm trong sự biến hóa của bản thân, không để ý đến tu sĩ tới từ bốn phương tám hướng, chủ yếu là hắn không cảm nhận được khí tức nguy hiểm.

Bế quan hơn năm nghìn năm ở Âm giới, mặc dù tu vi của Phương Vọng không bay vọt, nhưng thực lực được tăng lên cực lớn, nhất là Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn. Không chút khoa trương khi nói rằng không có bất cứ người nào trong bí cảnh Khí Thiên có thể giết được hắn.

Ai dám chọc đến hắn, thì chỉ có một con đường chết.

Theo thời gian trôi qua, thí luyện giả đến đây càng ngày càng nhiều, bọn họ tụ tập tốp năm tốp ba lại với nhau.

“Người nọ là ai?”

“Hình như là Hoàng tử Kiếm Quân Phương Vọng.”

“Khí tức thật nóng rực, kẻ này đang luyện công sao? Hay đã ăn thiên tài địa bảo chí dương nào đó?”

“Khí tức này không phải nói đùa đâu, có lẽ tránh xa một chút thì tốt hơn, hiện tại thực lực của binh quân Hoàng tử đều khoa trương như thế sao?”

“Không biết Cửu U chân nhân có dám tới hay không.”

“Mà còn Cửu U chân nhân gì nữa, Cửu U chân nhân đã bị Phương Vọng làm thịt rồi!” Rất nhanh, tin tức Cửu U chân nhân bị Phương Vọng giết chết bắt đầu truyền ra ở chân trời. Đại chiến giữa Phương Vọng và Cửu U chân nhân có thanh thế lớn biết bao, lúc ấy ngoài Dương Độc, còn có không ít người tận mắt thấy cuộc chiến đấu kia trong bóng tối.

Biết được Cửu U chân nhân bị Phương Vọng giết chết bằng một kiếm, những người muốn tính toán Phương Vọng ào ào từ bỏ ý định.

Mặc dù vừa nhìn là biết có đại cơ duyên, nhưng đối thủ quá cứng, không thích hợp đụng vào.

Cơ duyên bên trong bí cảnh Khí Thiên nhiều vô số kể, không đáng liêu chết vì một thứ.

Cứ như vậy, có người đến, có người rời đi, nhưng nói tóm lại, số lượng thí luyện giả Phương Vọng hấp dẫn đến vẫn đang tăng trưởng.

Lại một lát sau.

Một khí thế mạnh mẽ đột kích, khí thế này còn muốn kinh khủng hơn cả Kim Thân cảnh, dọa đến tất cả thí luyện giả trong vòng phương viên trăm dặm.

“Khô Mộc chân nhân đến rồi!”

Có người hoảng sợ nói, giọng điệu lộ ra sự sợ hãi.

Những thí luyện giả nhìn xung quanh, muốn tìm bóng dáng Khô Mộc chân nhân.

Lúc này, bầu trời trên đỉnh đầu Phương Vọng bỗng nhiên rơi xuống từng mảnh từng mảnh lá khô, giống như mưa tầm tã, chỉ là tốc độ những lá khô này hạ xuống rất chậm. Lá khô chậm chạp, không ngừng xoay chuyển, cơn mưa lá khô này lại lấp lánh từng điểm ánh sáng.

Đếm không hết lá khô rơi xuống đỉnh núi, hấp dẫn ánh mắt của tất cả thí luyện giả.

Khi lá khô cách Phương Vọng không đến trăm trượng, lá khô phía dưới cùng bắt đầu cháy lên, cấp tốc hóa thành tro tàn. Ngay sau đó, càng ngày càng nhiều lá khô bị đốt lửa, khói xám lượn lờ, hình thành một mảnh mây khói hùng vĩ.

“Dương khí thật mạnh, Hoàng tặc Kiếm Quân, xem ra ngươi đạt được cơ duyên không nhỏ.”

Một giọng nói già nua vang lên, giọng điệu lạnh nhạt, lộ ra một cảm giác áp bách cực mạnh.

Phương Vọng không trả lời, cũng không mở mắt, dương khí trên người vẫn cháy hùng hực như cũ, khiến lá khô đầy trời không cách nào tới gần Trời đất yên tĩnh lại.

Tất cả thí luyện giả đều đang đợi Phương Vọng trả lời, nhưng mà, Phương Vọng không hề lên tiếng.

“Hừ!”

Âm thanh của Khô Mộc chân nhân vang lên lần nữa, lần này, giọng điệu lộ ra sự tức giận và sát ý.

Âm!

Một dây mây khổng lồ đánh tới từ chân trời, tung hoành bầu trời, xé rách biển mây, thế không thể đỡ.

Dây mây to chừng mấy trượng, giống như một con giao long vượn vẹo thân hình, mau chóng đâm đến, tốc độ nhanh đến mức khiến ánh mắt đại bộ phận thí luyện giả đều khó mà theo kịp.

Trong lúc chớp nhoáng, Phương Vọng đã tọa bên vách núi bỗng nhiên đẩy quyền ra, hắn vẫn không mở mắt.

Quyền phải đánh ra, kèm theo một tiếng long ngâm kinh thiên động địa, một con Hắc Long phảng phất vượt qua không gian và thời gian đánh tới, bỗng đâu xuất hiện, gương nanh múa vuốt đánh thẳng dây mây.

Trời đất rung lên!

Dây mây khổng lồ trực tiếp bị Hắc Long xé nát, giết một mạch tới chân trời. Phía cuối dây mây là Khô Mộc chân nhân đang giơ tay. Khô Mộc chân nhân mặc một bộ áo bào xám, hạc phát đồng nhan, hai con mắt ti hí trừng lớn, đồng tử cũng phóng đại theo.

Đôi mắt Cửu Long Trấn Thiên quyền, hắn bị hù dọa, nhưng vẫn giơ lên phát trần trong tay ngăn cản theo bản năng.

Linh lực của Đại Thừa cảnh bùng nổ, kinh thiên động địa. Hắc Long đã giết tới trước mặt hắn trong khoảnh khắc.

Trong chớp nhoáng này, Khô Mộc chân nhân cảm nhận được sát khí đáng sợ không thể ngăn cản.

Không được!

Âm...

Hắc Long đánh tan linh lực của hắn, trực tiếp đánh nổ thân thể của hắn, rồi tiếp tục bay đến phía chân trời.

Một giây sau, thí luyện giả bốn phương tám hướng cảm nhận được lực trùng kích đáng sợ đột kích, dồn dập vận dụng linh lực ngăn cản. Từng ngọn núi lớn bị ép tới vỡ nát, bụi đất tung bay lên. quyền.

Quyền phải của hắn mở ra, hắn vừa thu tay lại, vừa nắm tay một lần nữa. Vèo một tiếng, một cái túi trữ vật nền xanh lam bay tới trước mặt hắn, hắn tiện tay nhét vào bên hông.

Chương 330: Một quyền giết chân nhân, mục tiêu của Phương Vọng. (2)

Chương 330: Một quyền giết chân nhân, mục tiêu của Phương Vọng. (2)

Sau khi Hắc Long lướt qua, một luồng sáng trắng phi nhanh về phía chân trời, đó là nguyên thần của Khô Mộc chân nhân, Phương Vọng cũng không đuổi giết hắn.

Để thăng này còn sống, mới có thể làm cho càng nhiều người biết được sự mạnh mẽ của hắn, từ đó không dám chọc đến hắn nữa.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu nhất là hắn lười đứng dậy, chỉ muốn nhanh chóng lột xác thành Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.

Hồi lâu.

Sóng gió tàn sát bừa bãi thiên địa lắng lại, ánh mắt những thí luyện giả rơi vào một cái khe khổng lồ trên mặt đất, đôi mắt của tất cả đều đại ra.

Phương Vọng ngồi trên đỉnh núi vung quyền, uy của quyền ấy vậy mà có thể để lại một cái khe dài hơn trăm dặm trên

sông núi mặt đất, khó có thể tưởng tượng đây là tuyệt học mạnh mẽ đến thế nào.

Dương Độc đứng giữa núi rừng phương xa, hần nhìn khói bụi cuồn cuộn ngoài mây dậm, tim đập nhanh hơn.

Hần cũng bị dị động của linh khí thiên địa hấp dẫn mà đến, nhìn lên thấy là Phương Vọng, lúc ấy hần đã muốn đi, kết quả Khô Mộc chân nhân đến rồi.

Con người hần có một tật xấu, đó chính là thích xem náo nhiệt.

“Một quyền này còn đáng sợ hơn nhiều một quyền ta đối mặt lúc trước...”

Trong lòng Dương Độc tràn đầy cảm xúc nghĩ lại mà sợ, hần tự xưng có thân thể bất tử, nhưng đối mặt con Hắc Long vừa rồi, hần không dám đánh cược.

Hần cảm thấy cho dù mình sống sót, e là cần thời gian rất lâu đến khôi phục.

Đồng thời, hần lại sinh ra một ý nghĩ khác.

Có muốn tạo mối quan hệ tốt với Phương Vọng hay không?

Nói mới nhớ, Phương Vọng chủ động cứu hần, đối mặt sự khiêu khích của hần, mà còn thả cho hần một con đường sống, rõ ràng rất vừa mắt đối với hần.

Dương Độc đang suy nghĩ kỹ cách làm việc của mình trong đời, kẻ thù của hần khắp thiên hạ. nhưng người chân chính được cho ban bè. đã ít lại càng thêm ít.

Không chỉ là Dương Độc, những thí luyện giả khác cũng động lòng muốn kết giao với Phương Vọng. Tu sĩ có thực lực như thế sớm muộn gì cũng sẽ đứng trên đỉnh cao biển Nam Quỳnh, qua lại thân thiết với hần ít nhất không có hại gì.

Trời đất khôi phục lại sự bình tĩnh, nhưng uy thế của Cửu Long Trấn Thiên quyền còn chưa hoàn toàn tiêu tan.

Những thí luyện giả không dám quấy nhiễu Phương Vọng, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, nhưng mà, chờ đợi ròng rã mấy ngày, Phương Vọng vẫn không có vẻ định tĩnh lại, bọn họ chỉ có thể bỏ qua, ào ào rời đi, tìm kiếm cơ duyên của mình.

Tin tức Phương Vọng đánh tan thân thể của Khô Mộc chân nhân bằng một quyền cấp tốc truyền ra.

Thí luyện mới bắt đầu không bao lâu, Phương Vọng đã đánh bại hai vị chân nhân, một chết một thương nặng, chiến tích nổi bật.

Thời gian cực nhanh, mỗi ngày bên trong bí cảnh Khí Thiên đều sẽ phát sinh tranh đấu, càng về sau, động tĩnh tranh đấu càng lớn hơn.

Thoáng chớp mắt.

Cách lúc thí luyện kết thúc còn thời gian ba tháng.

Trên bầu trời, sóng gió hình thành từng cơn trường long, phóng tới cùng một phương hướng, mặt đất phía dưới bị một hẻm núi sâu không thấy đáy chia làm hai.

Chỉ thấy từng bóng dáng lần lượt bay ra từ chỗ sâu trong hẻm núi, người dẫn đầu là một nam tử áo trắng đầu đội Triều Thiên quan, hai tay áo rộng lớn, đón gió tung bay. Hắn vuốt vuốt viên gỗ trong tay, gương mặt anh tuấn lộ ra nụ cười hài lòng, nói: “Có thể lấy được xá lợi, chuyến đi này không tệ.”

Những thí luyện giả khác sôi nổi chúc mừng hắn, trong lời nói tràn ngập vẻ lấy lòng.

Hắn là đệ tử của Trường Sinh các, tên là Cù Lăng Thương.

Đệ tử khác của Trường Sinh các đều gọi hắn là sư huynh.

Cù Lăng Thương bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời, hỏi: “Đị tượng của linh khí thiên địa tiếp tục lâu như vậy, hẳn là vẫn bởi vì vị Hoàng tử Kiếm Quân Phương Vọng kia?”

Nghe vậy, đệ tử khác dồn dập gật đầu, rồi suy đoán.

“Phương Vọng có thể đang tu luyện một loại công pháp nào đó.” “Đúng thế, công pháp tôi luyện thân thể Yêu tôn Khí Thiên để lại cũng không ít.”

“Công pháp tôi luyện thân thể của Yêu tộc có gì tốt mà luyện? Ta đoán hẳn đạt được yêu đan của Yêu tôn Khí Thiên.”

“Thật hay giả vậy, Trường Sinh các há có thể để lại yêu đan của Yêu tôn Khí Thiên?”

Nghe các sư đệ sư muội bàn luận, ánh mắt Cù Lăng Thương trở nên sâu xa, không biết đang suy nghĩ gì.

Một lát sau, Cù Lăng Thương hỏi: “Sau lần thí luyện này, Phương Vọng sẽ đứng hàng một trong hai mươi bốn chân nhân, các người nói, ta có nên lôi kéo hắn hay không? Thậm chí dẫn tiến hắn vào nội các Trường Sinh các.”

Lời này vừa nói ra, chúng đệ tử kinh hãi, lập tức khuyên can. Bọn họ nói lao nhao, ý ai cũng giống nhau. Phương Vọng quá thần bí, nếu là kẻ địch đoạt lệnh chui vào Trường Sinh các, cử động lần này của Cù Lăng Thương khả năng sẽ rước lấy phiền phức cho chính mình.

Đừng nhìn Trường Sinh các nhận lệnh không nhận người, đây chẳng qua là vị trí đối ngoại, nếu bởi vì Cù Lăng Thương dẫn tiến, dẫn đến Trường Sinh các xảy ra chuyện, hậu quả kia, thiết tưởng đã không chịu nổi.

Cù Lăng Thương yếu ớt nói: “Xuất phát từ mục đích gì mà Phương Vọng này gia nhập Trường Sinh các? Tu vi của hắn không giống như người cần truyền thừa, nếu vì trộm đoạt tình báo, cần gì phải nổi danh tiếng lớn như thế?”

Nghe vậy, chúng đệ tử im lặng, bọn họ cũng không nghĩ ra được.

Lúc này, sóng gió trên trời dần dần bình ổn lại, khiến cho mọi người quay đầu nhìn lại.

Xem ra Phương Vọng đã thành công.

Trên đỉnh núi, dương khí của Phương Vọng đã hóa thành quả cầu lửa có đường kính vượt quá hai trăm trượng, ánh sáng nóng rực khiến hết thảy trên phạm vi ngàn dặm đều ở trong nhiệt độ cao. Hiện tại đã không có thí luyện giả nào dám quan sát hẳn.

Phương Vọng mở to mắt, chậm rãi đứng dậy.

Hắn nâng hai tay lên, dương khí trên người đột nhiên rút vào trong cơ thể hắn, toàn bộ thiên địa lập tức tối lại.

Phóng mắt nhìn lại, bốn phương tám hướng nổi lơ lửng vô số đá vụn, bụi. Theo dương khí biến mất, tất cả vật lơ lửng chậm rãi rơi xuống, phẳng phất mặt đất đang chìm xuống, hùng vĩ tuyệt luân.

Chương 331: Xá Lợi Tử, Thiên Đạo chân nhân.

Chương 331: Xá Lợi Tử, Thiên Đạo chân nhân.

Phương Vọng đang cảm thụ Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, khắp khuôn mặt tràn đầy vẻ mê say.

Giờ phút này, bên trong Trường Sinh lâu, tất cả quần chúng chú ý Phương Vọng đều có thể cảm nhận được sự biến hóa của thể phách hắn, thân hình thoát nhìn không thay đổi gì, nhưng khí thể hoàn toàn khác biệt.

“Hắn chắc chắn đã đạt được một loại công pháp thể tu cực mạnh nào đó.”

“Quả thực, đây cũng không phải là biến hóa mà thiên tài địa bảo có thể mang tới.”

“Yêu tôn Khí Thiên có tuyệt học cùng loại không?”

“Không rõ ràng, Yêu tôn Khí Thiên vốn chính là truyền thuyết.”

“Các người nói, Phương Vọng phải chăng có thể tranh một hời cao thấp với Cực Dương chân nhân?”

Khi có người lấy Phương Vọng ra so sánh với Cực Dương chân nhân, đột nhiên gây nên tranh luận, mà giọng nói tranh luận lại càng ngày càng nhiều, tốc độ truyền bá cực nhanh.

Cực Dương chân nhân chính là một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, cũng lấy lửa làm tên.

Bây giờ lửa của Phương Vọng rõ ràng rất mạnh, nhưng lấy hấn ra so sánh với Cực Dương chân nhân, đại đa số quần chúng đều khịt mũi coi thường.

Nam Quỳnh tứ kiệt không phải dựa vào quan hệ mà đi lên, mỗi một vị đều giết ra được, ít nhất từng làm chủ phong vân hai trăm năm trên biển. Phương Vọng tuy thế mạnh, nhưng chỉ vừa mới bắt đầu thôi, sao có thể so sánh với Cực Dương chân nhân thành danh đã lâu?

Tiểu Tử nghe thấy những âm thanh này thì rất bất mãn, nhưng lại không tiện tranh luận với những người kia.

Chúc Viêm cảm thán: “Nam Quỳnh tứ kiệt quả thực đều là nhân vật hung ác, ngay cả cha ta đối mặt bọn họ, đều phải căng thẳng. Tứ kiệt đã vượt qua định nghĩa về thiên tài, bắt đầu từ năm ngàn năm trước, Nam Quỳnh tứ kiệt đều là tồn tại đỉnh cao đương đại của biển Nam Quỳnh.”

Triệu Chân cười ha hả nói: “Có lẽ Nam Quỳnh tứ kiệt sẽ chấm dứt ở thế hệ này.”

Chúc Viêm không khỏi nhìn về phía hắn, hỏi thăm có ý gì. Triệu Chân ý vị sâu xa mà nói: “Tứ kiệt nghe thì rất lợi hại, nhưng cũng nói bốn người này chênh lệch không nhiều, bọn họ cũng không phải là nhân vật vô song trên đời.”

Chúc Viêm ngẩn người, cười theo, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Mặc kệ thế nào, đã có âm thanh bắt đầu lấy Phương Vọng ra so với Cực Dương chân nhân, trước thí luyện Trường Sinh các, Phương Vọng tuy có uy danh, nhưng không có người dám lấy hắn đụng vào Nam Quỳnh tứ kiệt.

Sở Doãn vẫn không lên tiếng, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập chờ mong.

Hắn thấy, Phương Vọng chính là mạnh nhất!

Nam Quỳnh tứ kiệt gì đó, hoàn toàn không đáng chú ý!...

Phương Vọng bay lên không. Lần này, hắn không đạp phi kiếm, dương khí nóng rực của hắn đã đủ để khiến bản thân hắn thoát ly lực hút của mặt đất, hơn nữa còn không tiêu hao linh lực.

Cách lúc thí luyện kết thúc còn có một khoảng thời gian, hắn chuẩn bị thả lỏng thật tốt, không đi tìm tuyệt học nữa. Đương nhiên, nếu gặp được thiên tài địa bảo, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Phương Vọng toàn thân áo đen dạo bước trên không, bảo cát cuốn lên vạt áo hắn, hắn nhìn cảnh tượng bát phương thiên địa trở nên bừa bộn vì chính mình, trong lòng có rất nhiều cảm thán.

Đối với những thí luyện giả khác, chỉ là đã qua hơn nửa năm, nhưng đối với hắn, đã qua hơn năm nghìn năm.

Quá trình tu luyện Kim Cương Chí Dương Thánh Thể mặc dù làm tâm cảnh hấn bình ổn không ít, nhưng đáy lòng vẫn có một luồng lệ khí.

Hắn muốn phóng túng không chút kiêng kỵ!

Cứ như vậy, Phương Vọng đi lại trong bí cảnh Khí Thiên, chỉ cần là bảo vật bị hắn nhìn trúng, hắn trực tiếp xuất thủ đoạt, mặc kệ có bao nhiêu người đang tranh bảo vật, hắn căn bản không quan tâm, cứ cứng rắn mà đoạt.

Trong thời gian bảy ngày ngắn ngủi, số lượng thiên tài địa bảo Phương Vọng thu hoạch vượt qua tích lũy trong chín tháng trước. Trong quá trình này, cũng có mấy người chết ở trong tay hắn.

Tuyệt đại đa số thí luyện giả cảm nhận được khí thể của hắn, tất cả đều không dám phản kháng.

Ngày ngày trôi qua. hung danh của Phương Vọng đã triệt để truyền ra, trở thành tồn tại không thể chọc đến nhất trong thí luyện lần này, thậm chí còn càng nguy hiểm hơn Cực Dương chân nhân.

Cực Dương chân nhân cao cao tại thượng, không phải bảo bối gì đều có thể vào pháp nhãn của hắn, Phương Vọng thì khác, thẳng này như bị điên, thấy bảo bối là đoạt.

Trong thí luyện giả sống sót có quá nửa từng gặp phải Phương Vọng, cũng từng cảm nhận khí thể của Phương Vọng, đều sợ hãi Phương Vọng hơn là phần hận.

Sự ngang ngược của Phương Vọng cũng làm dấy lên thảo luận không nhỏ trong Trường Sinh lâu, tất cả quần chúng đều cảm nhận được tính cách của hắn thay đổi, thậm chí có người hoài nghi hắn không phải là tẩu hỏa nhập ma đây chứ?

Cũng may Phương Vọng không đại khai sát giới, khiến cao tầng Trường Sinh các thờ dài một hơi, cũng khiến thế lực khắp

nơi rất thất vọng.

Một ngày này.

Khúc Tầm Hồn tìm tới Phương Vọng, Khúc Tầm Hồn lúc này máu me khắp người, chật vật đến cực hạn, không chút phong phạm của thân sử ngày xưa.

Phương Vọng nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt lạnh nhạt, hắn nói ra ý đồ đến của mình.

“Kiếm Quân, ta phát hiện một cơ duyên lớn, là một viên Xá Lợi Tử, ta hao phí thời gian bốn tháng mới có được, nhưng vừa ra ngoài đã bị đệ tử nội các cướp đi. Bọn họ khinh người quá đáng... Nếu Kiếm Quân muốn, ta có thể dẫn ngài tiến đến, ta tình nguyện Xá Lợi Tử rơi vào tay ngài, cũng không muốn hời cho bọn họ!”

Khúc Tầm Hồn lộ ra nét mặt oán giận hiếm thấy, trước kia hắn luôn luôn rất thông dong.

Phương Vọng nhướn mày nói: “Dẫn đường đi.”

Khúc Tầm Hồn ngạc nhiên vui mừng, vội vàng cúi đầu tạ ơn Phương Vọng, sau đó xoay người dẫn đường.

Phương Vọng nhìn chăm chăm vào bóng lưng của hắn, trong lòng suy tư.

Tên này là ai ấy nhỉ?

Trực tiếp hỏi, có thể quá mạo phạm hay không?

Phương Vọng bế quan hơn năm nghìn năm cũng không phải đi ngủ rất nhiều người đều bị hắn lãng quên.

Chương 332: Xá Lợi Tử, Thiên Đạo chân nhân. (2)

Chương 332: Xá Lợi Tử, Thiên Đạo chân nhân. (2)

Nhưng tu vi của hắn bày ra ở chỗ ấy, nghĩ một hồi là nhớ ra.

Thì ra là thân sử của hấn.

Khúc Tầm Hồn làm việc khiến Phương Vọng rất hài lòng, hấn cảm thấy mình cũng nên làm chỗ dựa cho Khúc Tầm Hồn.

...

Trên bầu trời, Cù Lăng Thương tóc dài lộn xộn, máu tươi bao phủ nửa gương mặt, hai tay của hấn nắm một báng kích, toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy hấn bị Thiên Cung kích của Phương Vọng xuyên thủng lồng ngực, treo trên không trung.

Một màn này khiến Trường Sinh các lâm vào sự yên tĩnh ngẩn ngui. Đến khi có người phá vỡ sự yên tĩnh, tuyệt đại đa số quần chúng bắt đầu nghị luận lên.

Hóa ra Cù Lăng Thương chính là thiên tài Trường Sinh các bồi dưỡng trọng điểm, người mang Thiên Nguyên bảo linh, phẩm giai có thể xếp trước năm trong các đệ tử cùng thế hệ, thực lực còn mạnh mẽ hơn phần lớn chân nhân.

Thiên tài lợi hại như thế ở trước mặt Phương Vọng không có chút sức chống đỡ nào.

Phương Vọng giương mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Cù Lăng Thương, nói: “Xá Lợi Tử đâu?”

Cù Lăng Thương muốn tránh thoát, nhưng linh lực của Phương Vọng áp chế hấn, làm hấn không thể thoát khỏi. Điều này khiến hấn vô cùng tuyệt vọng.

“Ngươi...”

Cù Lăng Thương cắn răng nói.

Phương Vọng ngắt lời nói: “Ngươi chỉ có một cơ hội cuối cùng, ta đã giết đủ rồi, nhưng nếu ngươi khiêu chiến sự kiên nhẫn của ta, ta không ngại lại giết thêm một người.”

Cù Lăng Thương đối đầu với ánh mắt của Phương Vọng, tim đập kinh hoàng.

Giờ khắc này, hẳn tin tưởng Phương Vọng thực sự có can đảm giết hẳn.

Cù Lăng Thương cắn răng, nâng tay phải lên, hai luồng ánh sáng bay ra từ trong tay áo, bay tới trước mặt Phương Vọng.

Đợi đến khi ánh sáng tiêu tán, hai viên châu đỏ lớn cỡ trứng gà xuất hiện trước mặt Phương Vọng.

Phương Vọng nhướn mày, sao lại có hai viên?

Khúc Tầm Hồn không phải nói chỉ có một viên thôi sao?

Mặc kệ!

Tâm thần Phương Vọng khẽ động, hẳn trực tiếp thu hai viên Xá Lợi Tử vào trong nhẫn Long Ngọc, rồi cánh tay phải chấn động, Cù Lăng Thương trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, thế như sao băng, bay hơn mười dặm, mới nện lên một vách núi đá, bụi đất tung bay.

Khúc Tầm Hồn ngơ ngác nhìn phương hướng Cù Lăng Thương rơi xuống, không dám tin vào hai mắt của mình.

Trong mắt hẳn, Cù Lăng Thương mạnh mẽ dường nào, gần như không thể chiến thắng, không ngờ tới lại yếu ớt như thế trước mặt Phương Vọng.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía hẳn, nói: “Với tu vi của hẳn, muốn giết người dễ như trở bàn tay, nếu hẳn để lại cho người một mạng, ta cũng để lại cho hẳn một mạng, coi như công bằng. Người cảm thấy thế nào?”

Khúc Tầm Hồn lấy lại tinh thần, vội vàng ôm quyền nói: “Kiếm Quân nói đúng, đa tạ Kiếm quân ra mặt vì ta.”

“Ừm, đi thôi.”

Phương Vọng xoay người, bay đi về một phương hướng.

Khúc Tầm Hồn do dự một chút, quyết định đi theo Phương Vọng.

“Kiếm Quân, sau khi thí luyện lần này kết thúc, ngài có thể thăng chức lên làm chân nhân, ngài chuẩn bị kế thừa danh hiệu của Cửu U chân nhân, hay là lại đổi một chân nhân lệnh mới, lấy danh hiệu mới.”

Khúc Tầm Hồn cung kính hỏi.

Phương Vọng thuận miệng hỏi: “Thay mới lệnh có phiền phức không?”

“Không phiền phức, chỉ cần nửa ngày, đến lúc đó ta có thể dẫn ngài đến đó.”

“Vậy thì thay mới đi, Cửu U không xứng với tên ta.”

“Kiếm Quân muốn lấy danh hiệu gì?”

“Cứ gọi Thiên Đạo đi.”

“Thiên Đạo chân nhân?”

“Ừm.”

Khúc Tầm Hồn âm thầm kinh hãi, danh hiệu chân nhân thật cuồng.

Bóng dáng của hai người rất nhanh đã tan biến ở phía cuối thiên địa. Đợi đến khi bụi đất tiêu tán, bóng dáng Cù Lăng Thương hiện ra, áo trắng của hắn vỡ vụn thành từng mảnh vải rách, cả người bị khảm trong ngọn núi, vách núi xung quanh hắn trải rộng khe hở.

Bộ ngực của hắn còn đang tuôn ra máu, vô cùng thâm thẳm, cũng may lồng ngực của hắn còn có thể phập phồng, chứng minh hắn không chết.

Cù Lăng Thương Tóc tai bù xù gian nan ngẩng đầu, hai mắt của hắn trải rộng tơ máu, nhìn về phương hướng Phương Vọng rời đi. Hắn nhếch môi, tự lẩm bẩm: “Thật đủ mạnh... Lại có quái vật sinh ra...”

Hắn cười theo, mặc dù đắng chát, nhưng cũng không có thù hận.

Thực lực chênh lệch quá lớn, hắn bị bại đến tâm phục khẩu phục.

Phương Vọng có thể tha cho hắn một mạng, hắn đã cảm thấy mình thật may mắn, đổi lại là những người khác, hắn chưa hẳn có thể còn sống sót.

Đây chính là thí luyện, Phương Vọng giết vị đệ tử nội các là hắn, cũng sẽ không bị Trường Sinh các so đo. Vì bày tỏ sự rộng lượng, Trường Sinh các không chừng còn mời chào Phương Vọng.

Cù Lăng Thương hít sâu một hơi, chuẩn bị bò dậy, đúng lúc này, một tiếng cười trêu tức truyền đến:

“Nha, đây không phải là Cù sư huynh của chúng ta sao, mấy tháng không thấy, sao lại chật vật như thế?”

Chỉ thấy Dương Độc bay tới trước mặt hắn, nhìn xuống hắn từ trên cao.

Đồng tử Cù Lăng Thương phóng đại, thâm kêu không ổn, hắn cắn răng nói: “Phương Vọng quả thực rất mạnh mẽ, nếu ngươi đối đầu với hắn, ngươi chưa hẳn tốt hơn ta đi bao nhiêu.”

“Buồn cười, ta chính là thân bất tử, bằng thời gian ngươi nằm đó, đã đủ cho ta khỏi hẳn thương tích, ngươi thật đúng là phé vật.”

Dương Độc giễu cợt.

Cù Lăng Thương lạnh giọng nói: “Dương Độc, ngươi muốn làm gì?”

Dương Độc nhếch miệng cười một tiếng, cười đến vô cùng tàn nhẫn, nói với giọng lạnh lùng: “Ngươi và đám nanh vuốt của ngươi liên thủ phong ấn ta, việc này chắc là ngươi quên rồi? Dương Độc ta rất thù dai đấy.”

Cù Lăng Thương chậm rãi cúi đầu xuống, phảng phất nhận mệnh.

Dương Độc đưa tay, chụp vào đầu hắn, lúc sắp chạm đến đã nghe thấy giọng nói của hắn vang lên:

“Ta không đánh lại Phiurũng Vonda_ naurói cho rằng natØi có thể thììya lúc vắng mà vào ư? Ngươi không khỏi quá coi thường Thiên Nguyên bảo linh trung phẩm của ta rồi!”

Ở giữa sườn núi, Phương Vọng nằm trên tảng đá lớn nghỉ ngơi, chờ đợi thí luyện kết thúc, Khúc Tầm Hồn đứng bên cạnh, giới thiệu Xá Lợi Tử cho hắn.

Chương 333: Dị tượng thiên địa.

Chương 333: Dị tượng thiên địa.

“Xá Lợi Tử chính là vật còn lại sau khi Thánh Phật tọa hóa, chính là thành quả tu hành cả đời của Thánh Phật, ảo diệu vô tận. Ngàn năm trước, có một người đạt được Xá Lợi Tử, khai sáng Phật tông, Phật tông kia ở ngoài biển Nam Quỳnh, thế lực của nó không hề kém cạnh Trường Sinh các. Hắn chỉ cần thời gian ngàn năm, đã đủ để thấy sự mạnh mẽ của Xá Lợi Tử, Xá Lợi Tử tuyệt đối là cơ duyên đáng mong đợi nhất trong bí cảnh Khí Thiên, chỉ là ta không ngờ được lại có hai viên.”

Khúc Tầm Hồn cảm thán, vừa nghĩ tới Cù Lăng Thương thu hoạch được hai viên Xá Lợi Tử, thành tựu ngày sau của hắn sẽ cao bao nhiêu?

Có lẽ có thể trở thành một trong Nam Quỳnh tứ kiệt thế hệ sau.

Nếu Cù Lăng Thương thật sự trở thành một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, vậy thì còn khó chịu hơn cả giết Khúc Tâm Hồn.

Ánh mắt Khúc Tâm Hồn nhìn về phía Phương Vọng càng thêm sùng bái. Hắn xem như chứng kiến lịch trình thành danh của Phương Vọng ở biển Nam Quỳnh. Cẩn thận hồi tưởng lại, hắn căn bản không rõ ràng Phương Vọng rốt cuộc mạnh bao nhiêu, bất cứ kẻ địch nào ở trước mặt Phương Vọng cũng không đỡ nổi một đòn.

Hắn chợt hiểu kì nếu Phương Vọng đôi đầu Nam Quỳnh tứ kiệt sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Phương Vọng nhắm mắt lại, cũng không lấy ra Xá Lợi Tử. Hắn tạm thời không có hứng thú đối với Xá Lợi Tử, cho dù Xá Lợi Tử thật sự lợi hại như vậy, hắn cũng không muốn bôn ba nữa.

Mệt mỏi.

Hành trình Đại An Oán tự làm hắn tổn thương, mặc dù hắn trở nên càng mạnh hơn, nhưng hắn đúng là cần thời gian tự lành. Nếu không, hắn thật sự lo lắng mình xuất hiện tâm ma.

Tu tiên vấn đạo, tâm ma là cửa ải khó khăn còn đáng sợ hơn cả lôi kiếp, bao nhiêu tu sĩ đã chết vì tâm ma, thậm chí còn có tình huống tâm ma thay thế ký chủ xuất hiện.

Đấu Chiến Chân công của Phương Vọng có thể tĩnh tâm, sau khi dung nhập Thiên Đạo Chân công, tâm cảnh của hắn càng ổn. Đối lại là trước kia, bế quan ngàn năm, hắn đã không chịu nổi.

Khúc Tâm Hồn nói hồi lâu, cũng mệt mỏi, hắn không muốn đi tranh nữa, chuẩn bị chờ đợi thí luyện kết thúc.

Mặc dù hấn mất Xá Lợi Tử, nhưng còn có thu hoạch khác nữa, cho nên không muốn lại đi liều mạng.

Trong những ngày sau đó, mỗi khi có thí luyện giả đi ngang qua nơi đây, nhìn lên thấy Phương Vọng, tất cả đều biến sắc, bị dọa đến lập tức chạy trốn.

Hung danh của Phương Vọng đã truyền khắp bí cảnh Khí Thiên.

Mấy ngày sau, thí luyện nội bộ trăm năm khó gặp này của Trường Sinh các cuối cùng đã kết thúc. Phương Vọng cảm nhận được binh quân lệnh dao động, lập tức lấy ra Hoàng tực Kiếm Quân lệnh từ trong nhẫn Long Ngọc, rất nhanh đã bị truyền tổng ra ngoài.

Trong quá trình truyền tổng lần này, khi Phương Vọng đối mặt với lực áp chế đến từ pháp trận truyền tổng một lần nữa, hấn có cảm giác mình có thể tùy tiện nhảy ra ngoài.

Cửu U Tực Tại thuật quả thực rất mạnh mẽ!

Hồi lâu.

Truyền tổng kết thúc.

Phương Vọng lan ra thần niệm, sau khi khóa chặt khí tức của Tiểu Tử, hấn lập tức bay đi, bay ra như một cơn gió từ trong cột sáng màu đỏ.

Tiểu Tử đang hưng phấn thảo luận về Phương Vọng với Chúc Viêm, bỗng nhiên một cơn gió mạnh đánh tới, dọa nó quay đầu nhìn lại. Còn chưa thấy rõ ràng, nó đã bị nâng lên.

Nó tập trung nhìn vào, phát hiện người xách mình chính là Phương Vọng, đột nhiên từ sợ thành vui, kích động nói: “Công tử! Ngươi cũng ra rồi, ta nhớ ngươi chết đi được!”

Tiểu Tử vèo một cái leo lên trên vai Phương Vọng, dùng lưỡi răn liếm mặt Phương Vọng.

Phương Vọng cười xoa đầu răn của nó. Triệu Chân, Chúc Viêm, Sở Doãn đều chào hỏi hân, nét mặt cũng rất kích động, chỉ vì biểu hiện của Phương Vọng quá cường thế, tuyệt đối là nhân vật danh tiếng lớn nhất trong thí luyện lần này. Trái lại, một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, Cực Dương chân nhân không xuất thủ mấy, dù sao không người nào dám chống lại hân.

Đám tu sĩ, yêu quái xung quanh xông đến, chúc mừng Phương Vọng, thái độ cũng rất nhiệt tình, thậm chí có thể dùng ân cần để hình dung.

Phương Vọng đánh bại hai vị chân nhân đã chứng minh thực lực của mình, đặt trong Đại Thừa cảnh, tuyệt đối được cho là người nổi bật.

Nói mới nhớ, còn không ai biết được tu vi của Phương Vọng. Trong mắt vô số quần chúng ở trong Trường Sinh lâu, Phương Vọng là tu sĩ Đại Phương Vọng chỉ thoát nhìn trẻ tuổi, loại trú nhan thuật này không coi là hiếm thấy ở tu tiên giới.

Càng ngày càng nhiều thí luyện giả bay ra từ trong cột sáng màu đỏ, toàn bộ Trường Sinh các lâm vào sự ồn ào.

“Dương Độc, phun ra đồ nhĩ ta đây!”

Một tiếng hét phẫn nộ bá đạo truyền đến từ bên trên, làm tất cả mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn lại, Phương Vọng cũng như thế.

Chỉ thấy Dương Độc vừa bay ra ngoài từ cột sáng màu đỏ, đã bị một luồng sáng trắng bao lại, không thể động đậy. Theo luồng sáng trắng nhìn lại, chỉ thấy một ông lão mặc đạo bào, có vẻ hơi mập mạp đứng sát ban công tầng cao nhất, tay phải giơ cao một cái bát vàng. Luồng sáng trắng bắt đầu truyền ra từ trong bát vàng.

Trước mắt bao người, Dương Độc cũng không phẫn nộ, chỉ bất đắc dĩ buông tay, nói: “Kẻ nhỏ không đánh lại, thì kẻ già ra

làm chỗ dựa, đệ tử nội các Trường Sinh các không gì hơn thế này, sau này ra ngoài, mặt mũi của người không có tác dụng như vậy đâu.”

Dứt lời, hắc hắc miệng, phun ra một cụm sáng, cụm sáng cấp tốc phóng đại, hóa thành nguyên thần của Cù Lăng Thương.

Sắc mặt ông lão mặc đạo bào cực kỳ âm trầm, nhưng hắc cũng không trực tiếp ra tay, mà thu hồi bát vàng.

Cù Lăng Thương mở to mắt, nhìn về phía Dương Độc, ánh mắt tràn ngập hận thù, hắc không buông lời hung ác, không nói một lời xoay người rời đi.

Thù oán này xem như kết triệt để rồi!

Những thế lực có ý khác nhìn chăm chăm Dương Độc, tính toán có nên lôi kéo Dương Độc hay không, cuối cùng cũng từ bỏ.

Chương 334: Dị tượng thiên địa. (2)

Chương 334: Dị tượng thiên địa. (2)

Dương Độc không thể không chế, quả thực chính là một tai họa!

“Công tử, hai người này đều là bại tướng dưới tay người, Dương Độc nhân lúc Cù Lăng Thương bị thương nặng mà xuất thủ. Theo ý của người, hai người bọn họ ai mạnh hơn?”

Tiểu Tử hiếu kì hỏi.

Chúc Viêm, Sở Doãn, Triệu Chân và không ít tu sĩ xung quanh đều nhìn về Phương Vọng.

Phương Vọng bình tĩnh hồi đáp: “Ta không dễ phán đoán, vì ta không rõ ràng thực lực của bọn họ.”

Đám người nghe xong, không khỏi sửng sốt, bọn họ rất nhanh đã tự hiểu ra.

Đúng vậy, Dương Độc không chiến mà cúi đầu, Cù Lăng Thương trực tiếp bị đánh bại trong một chiêu, Phương Vọng thật sự không biết bọn họ mạnh cỡ nào. Ở trước mặt hắn, hai người này đều yếu đến nỗi không cách nào bình phản thực lực.

Chúc Viêm cảm thán vạn phần trong lòng, chủ nhân chính là chủ nhân, không những thực lực mạnh mẽ, mà còn rất biết ra vẻ!

Hắn cũng muốn biết ra vẻ giống như chủ nhân.

Lúc này, một bóng dáng bay tới, lúc tu sĩ, yêu quái xung quanh thấy rõ bộ mặt người đến, biểu cảm đều trở nên cổ quái.

Người đến chính là Khô Mộc chân nhân!

Khô Mộc chân nhân bị Phương Vọng diệt thân xác, sau này dựa vào cướp đoạt một lệnh bài thân sử, mới rời đi bí cảnh Khí Thiên được.

Giờ phút này hắn vẫn là thân nguyên thần, hắn sầm mặt lại, bay tới trước mặt Phương Vọng, rất nhiều ánh mắt rơi trên người hắn, muốn nhìn xem hắn muốn nói gì.

Chúc Viêm, Sở Doãn cảnh giác nhìn Khô Mộc chân nhân.

Mặc dù Khô Mộc chân nhân không đỡ nổi một đòn trước mặt Phương Vọng, nhưng trước đó bọn họ từng nhìn thấy cảnh tượng Khô Mộc chân nhân giết chết thí luyện giả Kim Thân cảnh, ngang ngược tàn nhẫn.

Phương Vọng bình tĩnh nhìn về phía Khô Mộc chân nhân, chỉ thấy Khô Mộc chân nhân đi tới trước mặt hắn, nửa quỳ xuống, cắn răng nói: “Mong rằng tiền bối có thể trả lại chân nhân lệnh cho ta, ta nguyện lấy bảo vật ra trao đổi.” Lời này vừa nói ra, đột nhiên dẫn đến một mảnh tiếng xôn xao.

Trước mặt mọi người, Khô Mộc chân nhân lại quỳ xuống trước Phương Vọng!

Nhưng bọn họ nghĩ lại, rồi cũng thoải mái.

Chân nhân xuất quỷ nhập thần, mà từng người đều rất khó đối phó, đoạt lại chân nhân lệnh khó khăn cỡ nào, Phương Vọng có hai chân nhân lệnh trong tay, nhiều thêm một cái cũng vô dụng, cúi đầu trước hắn là sách lược tốt nhất.

Phương Vọng nhìn xuống Khô Mộc chân nhân, chậm rãi nâng tay phải lên, lấy ra một lệnh bài từ trong túi trữ vật của Khô Mộc chân nhân, trực tiếp ném lệnh bài này cho Khô Mộc chân nhân.

Bịch!

Chân nhân lệnh rơi vào trước mặt Khô Mộc chân nhân, dọa hắn vội vàng nhặt lên. Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Phương Vọng, nét mặt kinh ngạc, hắn cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: “Ngài muốn thứ gì?”

Phương Vọng xoay người, buông xuống một câu: “Nên trở về rồi.”

Tiểu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm, Sở Doãn vội vàng đuổi theo bước chân của hắn. Khô Mộc chân nhân quỳ một chân trên đất, hắn nhìn bóng lưng rời đi của Phương Vọng, ánh mắt phức tạp.

Tu sĩ, yêu quái khác xung quanh đều cảm nhận được một loại khí lượng từ trên người Phương Vọng.

Tâm tư của Khô Mộc chân nhân càng thêm cuộn trào. Hắn tuy cúi đầu, trong lòng lại tràn ngập oán hận, nhưng theo cử động lần này của Phương Vọng, nỗi oán hận của hắn không còn sót lại chút gì, chỉ còn hồ thẹn.

Từ đầu đến cuối, đều là hấn chọc đến Phương Vọng, đòi lại là hấn, cũng sẽ không trả lại chân nhân lệnh cho đối phương, mà Phương Vọng không những trả, còn không đưa ra bất cứ yêu cầu gì.

Đám người Phương Vọng đi đến cửa sổ Trường Sinh lâu, tu sĩ, yêu quái trên đường đi đều nhường đường, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng tràn ngập kính sợ.

Cứ như vậy, nhóm người Phương Vọng thuận lợi rời khỏi Trường Sinh lâu, bay đến Nam Khung Thiên Nguyên phía dưới.

Khúc Tầm Hồn cấp tốc bay tới, chuẩn bị giúp Phương Vọng đi đổi mới chân nhân lệnh.

Tiểu Tử, Chúc Viêm nói không ngừng. Tiểu Tử cảm thấy hơi cho Khô Mộc chân nhân, Chúc Viêm cảm thấy cử động lần này của chủ nhân có thể trọng chủ nhân hơn.

Phương Vọng không ngăn cản bọn họ cãi lộn, bể quan nhiều năm như vậy, bây giờ nghe đám này này âm ỉ, đừng nói cái khác, còn rất thú vị.

Đúng lúc này.

Ầm ầm -

Tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, khiến Phương Vọng dừng lại. Những người khác cũng ngẩng đầu nhìn lại theo, chỉ thấy bầu trời trên có lôi vân kịch liệt cuộn cuộn, tốc độ tụ lại cực nhanh, rất có xu thế che đầy trời sao.

Không chỉ như thế, biển cả mệnh mông của Nam Khung Thiên Nguyên bắt đầu nổi lên sóng biển, từng hòn đảo nhỏ có vẻ nhỏ bé như vậy, phảng phất lúc nào cũng có thể bị sóng biển cắn nuốt.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Tiểu Tử kinh ngạc hỏi.

Phương Vọng nhíu mày. Hắn cảm nhận được một luồng áp lực mệnh mông. Uy áp này không phải đến từ Nam Khung Thiên Nguyên, cũng không phân biệt rõ ràng đến từ phương hướng nào, nhưng có thể khẳng định, phạm vi bao trùm cực lớn.

Giờ khắc này, Phương Vọng đột nhiên nghĩ đến dị tượng thiên địa bị dẫn đến lúc mình sáng tạo ra Thiên Đạo Chân công.

Chắc là có người giống như hắn, sáng tạo ra tạo hóa kinh thiên địa khóc quỷ thần?

Càng ngày càng nhiều bóng dáng bay ra từ Trường Sinh lâu và trong đảo nổi bốn phương tám hướng, bọn họ đều đang bàn luận về hiện tượng thiên văn đáng sợ.

Lâm Nhai chân nhân giữa đám tu sĩ Thiên tông chen chúc, nhíu mày ngược nhìn bầu trời, hắn tự lẩm bẩm: “Hiện tượng thiên văn như thế rốt cuộc bắt nguồn từ nhân quả gì...”

Tu sĩ khác cũng đang thảo luận, bọn họ không thể tránh né nhắc đến dị tượng thiên địa mấy chục năm.

Dị tượng kiểu này mấy trăm năm khó gặp một lần, bây giờ lại liên tiếp xuất hiện hai lần, thấy thế nào cũng không phải điềm tốt.

Phương Vọng nhìn trong chốc lát, nói: “Đi thôi, thay xong chân nhân lệnh sớm một chút.”

Khúc Tâm Hồn vội vàng dẫn đường.

Tuy nhiên dị tượng thiên địa này còn chưa kết thúc, để lòng hắn không yên.

Chương 335: Cơ duyên của Dương Độc, tuyệt đối sẽ không phụ ngài.

Chương 335: Cơ duyên của Dương Độc, tuyệt đối sẽ không phụ ngài.

Tu tiên giả tìm tiên hỏi đạo, cực kì miễn cảm với số trời, tất cả tu tiên giả đều đang lo lắng sau này có thể xuất hiện kiếp số hay không?

Dị tượng thiên địa này tiếp tục ước chừng một canh giờ.

Mà trong khoảng thời gian này, Phương Vọng đã dùng lệnh bài của Cửu U chân nhân đổi mới chân nhân lệnh, đồng thời giao ra Hoàng tực Kiếm Quân lệnh, từ nay về sau, hắc chính là Thiên Đạo chân nhân!

Khi tin tức Phương Vọng thăng chức lên Thiên Đạo chân nhân truyền ra ở Nam Khung Thiên Nguyên, hắc đã dẫn người rời khỏi Nam Khung Thiên Nguyên.

Hành trình trở về vẫn ngồi pháp thuyền của Khúc Tầm Hồn như cũ. Khúc Tầm Hồn đắc tội Cù Lãng Thương, đương nhiên không dám ở lại, thế là chủ động dẫn đường.

Điều đáng nhắc tới chính là, theo Phương Vọng thăng chức lên Thiên Đạo chân nhân, đãi ngộ thân sử của Khúc Tầm Hồn cũng được nâng cao cực lớn.

Trời xanh mây trắng, biển cả gợn sóng.

Phương Vọng nằm trên boong thuyền, đang ngủ. Cho dù đã chìm vào trong giấc ngủ, thân thể của hắc còn đang không ngừng hấp thu linh khí, cho nên dẫn đến những người khác cho rằng hắc đang tu luyện một loại công pháp nào đó, chỉ là loại công pháp này cần phải dùng tư thế nằm.

Giờ phút này, Chúc Viêm đang dạy bảo Sở Doãn luyện quyền, Tiểu Tử bắt cá trong biển, Triệu Chân tung bay giữa không trung, vượt ve Xá Lợi Tử, Khúc Tầm Hồn thì tu luyện trong lầu các.

Phương Vọng có hai viên Xá Lợi Tử, hẩn tạm thời không muốn nghiên cứu Xá Lợi Tử, thế là ném một viên ra giao cho Triệu Chân nghiên cứu.

Con người Triệu Chân, đầu óc rất tốt, Phương Vọng muốn để hẩn biểu hiện nhiều chút.

“Thiên Đạo tiền bối!”

Một tiếng truyền đến từ phương xa, ngay sau đó, một bóng dáng bay đến, cấp tốc rơi trên thuyền.

Chúc Viêm lập tức lách mình đi tới trước mặt hẩn, trợn địa sẵn sàng đón địch, lạnh giọng hỏi: “Dương Độc, ngươi đến làm gì, muốn chết sao?”

Thời khắc này Dương Độc đã đổi sang một bộ áo tím. Dừng nói điếm Dương Độc đánh giá Chúc Viêm, hỏi: “Ngươi trông hơi quen mắt, ngươi là ai vậy?”

Gân xanh trên trán Chúc Viêm nổi lên, hẩn xiết chặt năm đấm, nói: “Chúc Viêm!”

“A aa, thì ra là con thứ bảy của chim đại bàng Chúc Hoàng, ngươi đều đã lớn như thế rồi, thật sự là cảnh còn người mất.”

Dương Độc ngoài cười nhưng trong không cười nói, lời nói này rơi vào trong tai Chúc Viêm, hoàn toàn là nhục nhã.

Đang lúc Chúc Viêm muốn động thủ, Dương Độc nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Thiên Đạo tiền bối, ta có một cơ duyên lớn, ngài nghe một chút chứ?”

Cơ duyên lớn?

Chúc Viêm nhú mày, không dám ra tay, nhưng vẫn cảnh giác nhìn chăm chăm Dương Độc như cũ.

Tiểu Tử nhảy đến trên thuyền, nuốt ực cá trong miệng, chăm chú nhìn Dương Độc.

Khúc Tầm Hồn cũng bị kinh động, đi ra lầu các, Sở Doãn đứng dậy, đi tới bên cạnh Tiêu Tử, cực kỳ căng thẳng.

Trong Trường Sinh lâu, Sở Doãn từng nhìn thấy biểu hiện của Dương Độc. Thủ đoạn của kẻ này cực kỳ hung tàn, tính cách kỳ quái, hỉ nộ vô thường, quả thực chính là kẻ điên.

Dương Độc nhìn như bình tĩnh, trên thực tế trong lòng lại rất căng thẳng, hắn giả vờ ho một tiếng, nói: “Ta đạt được một ngọc giản trong bí cảnh Khí Thiên, trên đó ghi chép nơi giấu Thiên Cương Thánh Thể Chân công, ở một tòa đại lục, nơi đó tên là bí cảnh Trụy Thiên. Năm ngàn năm trước, Yêu tôn Khí Thiên từng đi xông xáo nơi đó, đạt được một bộ phận truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh.”

Dương Độc dừng một chút, thấy Phương Vọng không phản ứng, bèn nói tiếp: “Thiên Cương Thánh thể được xưng là một trong những thể chất mạnh mẽ nhất của Nhân tộc, Hàng Long Đại Thánh sáng tạo nó thành công pháp, công pháp này tuyệt đối không thể bỏ qua đối với thể tu, ta nguyện cùng hưởng với tiên bối.”

Thiên Cương Thánh thể!

Chúc Viêm nheo mắt lại, rất hiển nhiên, hắn cũng từng nghe nói đến Thánh thể này.

Ánh mắt Tiêu Tử, Triệu Chân trở nên kỳ quái, nhưng bọn họ không mở miên. dù eano ban ho còn không thể tin ưởnna Dưỡng Đắc. Khuôn mặt Phương Vọng bị mặt nạ hồ ly che kín, làm Dương Độc không thấy rõ nét mặt của hắn, chỉ nghe thấy giọng nói của hắn bay ra: “Bí cảnh Trụy Thiên, ta đã đi rồi. Thiên Cương Thánh Thể Chân công kia, ta cũng đã luyện thành.”

“Cái gì?”

Dương Độc quá sợ hãi. Chúc Viêm không khỏi nghĩ đến Đấu Chiến Chân công mình đang tu hành, chẳng lẽ chủ nhân đã thu thập đủ tam đại chân công của Cực Hạo tông rồi sao?

Cực Hạo tông cũng từng để lại truyền thuyết ở biển Nam Quỳnh, Cực Hạo tông là đại giáo phái từ đại lục từng xâm lấn biển cả ít có, hơn nữa lại còn thành công. Ngàn năm trước, nó từng khiến Trường Sinh các cũng chịu đau khổ không nhỏ, nghe nói sở dĩ Cực Hạo tông hủy diệt, cũng là vì đắc tội Trường Sinh các.

Tiểu Tử đắc ý cười nói: “Đó là đương nhiên, công tử nhà ta đã luyện thành Thiên Cương Thánh thể, quyền pháp sắp dọa chết người trước đó tên là Sơn Hà Trấn Thiên quyền, cũng là tuyệt học của Hàng Long Đại Thánh!”

Sắc mặt Dương Độc âm tình bất định, không biết trong lòng tính toán điều gì.

Hắn cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Xin hỏi tiên bối, ngài đi khi nào? Nơi đó còn có để lại truyền thừa không?”

Tiểu Tử nói tiếp: “Mấy chục năm trước mà thôi, người sẽ không cho là công tử nhà ta là lão bất tử quái vật gì đấy chứ. Nói thật cho người biết, công tử nhà ta mới một trăm ba mươi tuổi!”

Một trăm ba mươi tuổi!

Dương Độc chấn động, không thể tin được nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng mở miệng nói: “Truyền thừa còn có, nhưng người không cần đi.”

Dương Độc vô ý thức hỏi: “Vì sao?”

Chỉ nghe Phương Vọng hững hờ trả lời: “Người sinh ra chính là Thiên Cương Thánh thể, vì sao phải học Thiên Cương

Thánh Thể Chân công?”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trên thuyền đều chấn động, Tiêu Tử cũng bị dọa đến.

Dương Độc như bị sét đánh, cả người cứng đờ tại chỗ cũ.

Chương 336: Cơ duyên của Dương Độc, tuyệt đối sẽ không phụ ngài. (2)

Chương 336: Cơ duyên của Dương Độc, tuyệt đối sẽ không phụ ngài. (2)

Hắn từ nhỏ đã là cô nhi, dựa vào thân bất tử, lang bạt kỳ hồ, một đường trưởng thành đến nay, những gì trải qua hồi nhỏ dẫn đến hắn chưa bao giờ tin bất cứ kẻ nào.

Chính hắn cũng không rõ ràng thể chất của mình là gì, sau khi nghe quen thân bất tử, hắn thật sự cho rằng mình là thân bất tử, cho tới bây giờ hắn không hề nghĩ tới thể chất của mình lại là Thiên Cương Thánh thể.

Sở dĩ hắn đến tìm Phương Vọng, một là lấy lòng, hai là thật sự muốn học tập Thiên Cương Thánh Thể Chân công. Vùng đất truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh tất nhiên nguy cơ trùng trùng, nếu có Thiên Đạo chân nhân tương trợ, hắn chắc chắn có thể thành công.

Phương Vọng đã cứu hắn, mà còn bỏ qua cho hắn. Chuyện này khiến hắn sinh ra một loại chờ mong không nói rõ ra được đối với Phương Vọng, vì từ xưa tới nay chưa từng có ai đối xử với hắn như thế, cho nên hắn muốn thử xem.

Giờ phút này, hắn thậm chí đã quên mất sự khiếp sợ mà số tuổi thật sự của Phương Vọng mang đến, trong đầu chỉ có bốn chữ “Thiên Cương Thánh thể”.

Khúc Tầm Hồn, Chúc Viêm, Sở Doãn cũng chìm trong khiếp sợ.

Thiên Cương Thánh thể đó, đây chính là thể chất cực mạnh trong truyền thuyết, đương thời lại có người sinh ra chính là Thiên Cương Thánh thể!

Dương Độc lấy lại tinh thần, tiến lên hai bước, Chúc Viêm vội vàng ngăn hãm lại.

Bịch!

Dương Độc lại quỳ xuống, hấn dập đầu với Phương Vọng, cẩn thận từng li từng tí mà hỏi: “Xin hỏi tiền bối có biết thân thể của ta?”

Thân thể là hoang mang lớn nhất của hắn, hắn lưu lạc thiên nhai, ngoài mạnh lên, chính là vì tìm kiếm sự thật về thân thể của mình.

“Ta cũng không biết thân thể của ngươi, sở dĩ ta có thể nhìn ra, chỉ vì ta đã luyện thành Thiên Cương Thánh thể mà thôi.”

Phương Vọng hồi đáp. Từ đầu đến cuối, hắn đều không đứng dậy, thậm chí còn không dịch chuyển mắt nạ hồ ly trên mặt.

Dương Độc muốn nói lại thôi, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn đứng dậy, Ngay vào lúc hắn xoay người chuẩn bị rời đi, Phương Vọng bỗng nhiên gọi hắn lại.

“Ta muốn truyền cho ngươi một công pháp, chính là công pháp Hàng Long Đại Thánh sáng tạo ra vì đối phó Thiên Cương Thánh thể, ngươi có muốn học không?”

Nghe vậy, Dương Độc ngạc nhiên nhìn về phía Phương Vọng, hồi hộp hỏi: “Ta cần phải trả giá thứ gì?”

“Không cần trả giá thứ gì, học xong là có thể đi.”

“A2”

Dương Độc kinh ngạc, những người khác cũng sốc.

Chúc Viêm đột nhiên không phục, cũng không dám nói thẳng ra miệng, sợ đắc tội Phương Vọng.

Chỉ thấy Phương Vọng nâng tay phải lên, hai ngón chỉ vào Dương Độc phía xa, một luồng sáng trắng bắn ra từ đầu ngón tay Phương Vọng, tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức Dương Độc không kịp phản ứng, luồng sáng trắng đã cấp tốc cắm vào giữa mi tâm của hắn, cả người hắn lâm vào hoảng hốt.

Phương Vọng thu tay lại, chậm rãi nói: “Các ngươi không cần suy nghĩ nhiều, ta truyền cho hắn, chỉ là hứng thú nhất thời mà thôi. Hắn khác với các ngươi, chỉ có thể tập được một công pháp của ta, mà các ngươi có thể đạt được càng nhiều.”

Chúc Viêm nghe xong, vò đầu xấu hổ cười một tiếng.

Khúc Tầm Hồn vô cùng ao ước, hắn đang do dự có nên thoát khỏi Trường Sinh các, trở thành tôi tớ của Phương Vọng hay không.

Hắn tự hiểu lấy mình, cho dù hắn muốn bái, Phương Vọng chưa chắc sẽ thu.

Ở quê hương của hắn, hắn đã từng là thiên tài ngàn năm khó gặp, nếu không hắn cũng sẽ không đi đến độ cao ngày hôm nay. Đáng tiếc, phóng mắt toàn bộ biển Nam Quỳnh, thiên tư của hắn căn bản không tính là gì cả.

“Công tử, hắn chính là Thiên Cương Thánh thể, ngươi lại truyền tuyệt học cho hắn, không sợ sau này hắn trở thành kẻ địch của ngươi sao?”

Tiêu Tử không nhịn được nhắc nhở.

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói: “Hắn quá yếu, không giúp hắn một chút, hắn không có tư cách trở thành đối thủ của ta. Nếu không thể đánh bại Thiên Cương Thánh thể đỉnh cao, làm sao có thể vượt qua sư phụ ta, Hàng Long Đại Thánh

được?” Đánh thắng được Kim Cương Chí Dương Thánh Thể sao?

Hơn nữa, hấn còn có Thiên Cương Thánh thể thêm Kim Cương Chí Dương Thánh Thể!

Phương Vọng lập chí thành tiên ở nhân gian, cho nên hấn hi vọng nhân gian càng đặc sắc, thêm ra một vài nhân vật mạnh mẽ, để hấn không quá buồn tẻ.

Hấn nhìn như kinh thường, nhưng lực lượng này bắt nguồn từ vạn năm bế quan trong Thiên Cung!

Hấn sẵn lòng cho đối thủ của mình thời gian, hấn không sợ bị vượt qua

Triệu Chân cảm thán nói: “Chủ nhân quả thật không lấy sai danh hiệu, Thiên Đạo, không phải chính là quan sát chúng sinh, khống chế hết thảy sao?”

Những người khác cũng rất bội phục Phương Vọng.

Sau đó, bọn họ bắt đầu thảo luận về Thiên Cương Thánh thể.

Dương Độc tự xưng bất tử, Phương Vọng cũng luyện thành Thiên Cương Thánh thể chẳng phải cũng không chết sao?

Bọn họ chợt ý thức được, hình như vẫn chưa có người nào có thể làm cho Phương Vọng bị thương, cho nên dẫn đến không ai liên hệ hấn với thân bất tử.

Bọn họ càng nghĩ càng cảm thấy kinh dị, cho dù làm người bên cạnh Phương Vọng, bọn họ cũng không rõ ràng Phương Vọng rốt cuộc có bao nhiêu át chủ bài.

Qua một hồi lâu.

Dương Độc tỉnh lại, ánh mắt của hấn biến đổi, sau đó như bừng tỉnh từ trong mộng, toàn thân run lên, há mồm thở dốc.

Hắn giương mắt nhìn về phía Phương Vọng, nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Đấu Chiến Chân công... Tuyệt học như thế, vì sao ngài đồng ý truyền thụ cho ta?”

“Người còn chưa đủ mạnh, bồi nhọ Thiên Cương Thánh thể. Ta hi vọng có một ngày người có thể lấy danh Thiên Cương Thánh thể uy chấn tứ hải, mà không phải thân bất tử. Cái gọi là thân bất tử chỉ có thể chứng minh người thường xuyên thất bại.”

Câu trả lời của Phương Vọng khiến Dương Độc xấu hổ không thôi, vậy mà trước kia hắn còn đắc chí vì điều đó.

Đúng vậy.

Thân bất tử có thể nổi danh, không phải đã chùng tỏ hắn thường

Chương 337: Cơ duyên của Dương Độc, tuyệt đối sẽ không phụ ngài. (2)

Chương 337: Cơ duyên của Dương Độc, tuyệt đối sẽ không phụ ngài. (2)

Dương Độc quỳ xuống một lần nữa, dập đầu ba cái thật nặng, trầm giọng nói: “Tiền bối, có thể lời ta nói sau đây ngài sẽ không tin, nhưng ta vẫn muốn nói, từ nay về sau, Dương Độc ta có thể phụ tất cả mọi người trong thiên hạ, nhưng tuyệt đối sẽ không phụ ngài.”

Phương Vọng cười khẽ một tiếng, nói: “Ta sẽ chờ người khiêu chiến ta, đương nhiên, chỉ là luận bàn, ta sẽ không giết người.”

Dương Độc không ngẩng đầu, cắn răng nói: “Dương Độc tuyệt đối sẽ không để tiền bối thất vọng.”

“Nếu không có chỗ đi, trước hết cứ cùng ta về đảo Bích U, người và Chúc Viêm có thể giao lưu Đấu Chiến Chân công,

chờ người luyện thành Đấu Chiến Chân công rồi lại rời đi.”

“Đa tạ tiền bối!”

Dương Độc mừng rỡ không thôi, lần nữa nói cảm ơn.

Chúc Viêm hừ lạnh một tiếng, nhìn như bất mãn, thật ra trong lòng tràn ngập chờ mong.

Chớ thấy hấn xem thường Dương Độc, trên thực tế hấn lại rất tin tưởng thiên phú của Dương Độc. Đấu Chiến Chân công quả thực rất khó luyện, không biết Thiên Cương Thánh thể có thể càng dễ lĩnh hội công pháp này hay chăng.

Từ Nam Khung Thiên Nguyên trở lại đảo Bích U, đường xá rất xa xôi, thỉnh thoảng sẽ gặp phải yêu thú, tu sĩ hải tặc tập kích, trên cơ bản đều bị Chúc Viêm, Dương Độc giải quyết.

Phương Vọng thì đang nằm mơ, sau khi một giấc chiêm bao kết thúc, hấn đã trở lại đảo Bích U.

Nhìn đảo Bích U, trong lòng Phương Vọng cảm thán vạn phần, rốt cục về nhà rồi.

Sau khi xuống thuyền, Phương Vọng cũng không nói gì, một mình đi dọc theo rìa bãi cát, gió biển thổi qua, làm áo đen của hấn tung bay như ngọn lửa.

Khúc Tầm Hồn nhìn về phía Phương Vọng, muốn nói lại thôi.

“Ở lại đây đi, dù sao công tử cũng không đuổi người đi.”

Tiêu Tử cười nói.

Nghe vậy. Khúc Tầm Hồn cảm kích nhìn về phía nó. khẽ gật đầu. Con đường một đi một về trong thí luyện Trường Sinh các lần này, làm bọn họ thành lập mối quan hệ không tệ, Tiêu Tử, Chúc Viêm cũng đồng ý tiếp nhận Khúc Tầm Hồn. Dương

nhien, bọn họ có thể nhìn ra được Phương Vọng cũng đồng ý, bằng không bọn họ cũng không dám giữ lại Khúc Tầm Hồn.

Dương Độc tiến đến tu luyện Đầu Chiến Chân công, Sở Doãn đi tu luyện Huyền Dương Thần Kinh, Triệu Chân tiếp tục nghiên cứu Xá Lợi Tử. Tiểu Tử, Chúc Viêm thì đi thăm hỏi yêu quái trên đảo.

Một bên khác, các loại tin tức về thí luyện nội bộ của Trường Sinh các cấp tốc truyền ra trên biển, che giấu phong trào thảo luận mà hiện tượng thiên văn quỷ dị dẫn đến.

Hoàng tặc Kiếm Quân Phương Vọng giết chết Cửu U chân nhân, đánh bại Khô Mộc chân nhân, thăng chức lên Thiên Đạo chân nhân!

Chiến tích của hắn khiến tất cả người nghe đều không dám tin tưởng.

Hai mươi bốn chân nhân và binh quân Hoàng tặc chênh lệch lớn biết bao, Phương Vọng vậy mà có thể thắng liên tiếp hai vị chân nhân, hơn nữa còn giết chết một vị trong đó.

Chuyện này thật quá không thể tưởng tượng nổi!

Phương Vọng lại lần nữa trở thành người được các hải vực biển Nam Quỳnh bàn tán sôi nổi, hắn cũng có tên tuổi mới rồi.

Thiên Đạo Phương Vọng!

Dưới sự kích động của người có tâm, hai chữ “Chân nhân” bị bỏ ra, càng ngày càng nhiều tu sĩ trực tiếp lấy Thiên Đạo xưng hô Phương Vọng. Điều này cũng dẫn đến lão tiên bối của các thế lực dồn dập đứng ra, trách cứ Phương Vọng làm trái lễ trời!

Tu tiên giả sao có thể đứng ở vị trí Thiên Đạo được?...

Trong một quán trọ, một nam một nữ ngồi đối diện trước bàn gỗ bên cửa sổ, hai người đều đội mũ rộng vành, mặc áo

xanh. Nam tử này rõ ràng là đệ đệ của Phương Vọng, Phương Tầm.

Bây giờ Phương Tầm đã thoát thai hoá cốt, dáng người rất giống Phương Vọng, chỉ là khí chất kém xa Phương Vọng, nhưng dù cho như thế, khí chất cường giả trên người hắn cũng rất rõ ràng.

Nữ tử ngồi đối diện hắn có dung nhan mỹ lệ, trong cử chỉ tràn ra khí độ ung dung của con cháu thế gia.

“Nghe nói chưa, Thiên Đạo Phương Vọng dùng một kiếm giết chết Cửu U chân nhân, một quyền đánh tan thân thể của Khô Mộc chân nhân, làm cho Khê Mê chân nhân dân đầu cầu yin tha thứ!” “Ta cũng nghe nói, thật sự là không thể tưởng tượng nổi, Hoàng tử Kiếm Quân lại có thực lực như thế.”

“Có thực lực không phải Hoàng tử Kiếm Quân, là Phương Vọng, hắn chỉ lấy Hoàng tử Kiếm Quân vào cuộc thôi.”

“Con thứ bảy của Chúc Hoàng, Chúc Viêm làm tọa kỵ cho Phương Vọng, lúc trước cảm thấy buồn cười, hiện tại xem ra, Chúc Hoàng thật sự là hạ một nước cờ hay.”

“Cũng không biết Thiên Đạo Phương Vọng bao nhiêu tuổi, có tư cách cạnh tranh Nam Quỳnh tứ kiệt hay chăng?”

Nghe các tu sĩ xung quanh bàn luận, trên mặt Phương Tầm lộ ra một nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Phương Vọng vĩnh viễn là niềm kiêu hãnh lớn nhất của hắn, hắn bước vào con đường tu tiên chính là vì truy tìm con đường của ca ca.

Nữ tử áo xanh nhìn về phía hắn, nhẹ giọng hỏi: “Các người quả nhiên là loại quan hệ đó?”

Phương Tầm lắc bát rượu, cười nói: “Trước đó khi ta nói với người, uy danh của hắn con không lớn như thế, người cũng

không cảm thấy hứng thú, bây giờ tên tuổi của ca ca ta lớn hơn rồi, người lại bắt đầu hoài nghi ta.”

Nữ tử áo xanh cảm thán nói: “Nhìn từ biểu hiện của hần, hần đã có được thực lực quét ngang Đại Thừa cảnh, nhưng ta nhớ được ta đã nghe người nói, ca ca người chỉ lớn hơn người năm mươi bảy tuổi.”

Nụ cười của Phương Tầm càng thêm xán lạn, hần nói: “Cho nên người biết ai mới là thiên tài đệ nhất thế gian này rồi chứ?”

Nữ tử áo xanh hỏi tiếp: “Đã như vậy, sao chúng ta không đến nhờ cậy ca ca người?”

Trong ánh mắt của nàng toát ra vẻ mong đợi.

“Không được, như thế sẽ quấy nhiễu hần thanh tu, người và ta về giáo phái là được, tẩu tử ta sẽ ủng hộ chuyện của chúng ta.”

Phương Tầm lắc đầu nói.

Nữ tử áo xanh nghe xong, khẽ gật đầu, tay phải không tự giác chính sờ về phía bụng mình. ...

Chương 338: Đại Thánh không xuất hiện, mạnh nhất nhân gian.

Chương 338: Đại Thánh không xuất hiện, mạnh nhất nhân gian.

Sau khi trở lại đảo Bích U, Phương Vọng trải qua cuộc sống thanh nhàn, câu cá, phơi nắng, dạy dỗ yêu quái, lặn biển, ... vân vân, hài lòng biết bao.

Cuộc sống tiếp diễn một năm như vậy.

Cho đến một ngày này, có người tới thăm hỏi hần.

Nghe thấy giọng nói của đôi phương, Phương Vọng lập tức lấy ra thẻ bài ngọc Bích U, mở ra trận pháp.

Rất nhanh, Chu Tuyết với một bộ áo đỏ đi tới trước mặt Phương Vọng.

Nhìn nàng, Phương Vọng hơi hoảng hốt, hơn năm nghìn năm không thấy, trong mắt hắn, Chu Tuyết thay đổi cực nhiều.

“Thiên Đạo Phương Vọng, thế nào? Sau khi danh chấn biển cả, thì không nhận ra thê tử nghèo hèn của ngươi rồi?”

Chu Tuyết nhướn mày cười hỏi, trang dung của nàng vẫn tinh xảo như cũ vậy, thậm chí còn hơi diễm lệ, mi tâm nàng nhiều một hình xăm dựng thẳng như lửa đỏ, khiến nàng càng lộ vẻ uy nghiêm.

Phương Vọng cười nói: “Chỉ là quá lâu không gặp, hơi nhớ nhung thôi.”

“Ngươi nhớ ta ư?”

“Ừm.”

“Ta giả vờ tin, tin tức ngươi giết chết Cửu U chân nhân, ta đã biết được rồi. Ngươi quả nhiên không khiến ta thất vọng, nghe nói Cửu U chân nhân không gánh nổi một kiếm của ngươi?”

Chu Tuyết tự nhiên nói sang chuyện khác, tán thưởng hắn.

Phương Vọng khiêm tốn nói: “Chỉ là hắn đánh giá thấp ta thôi.”

Khi đang nói chuyện, hắn đưa tay ra hiệu Chu Tuyết cùng hắn đi vào trong đảo. Chu Tuyết cũng không từ chối, sóng vai đi về phía trước cùng hắn, tay phải nàng lấy ra ra một ngọn đèn dầu. Theo ngọn đèn tràn ra dao động linh lực, tầng một kết giới vô hình hình thành xung quanh bọn họ, khiến thế giới bên ngoài không cách nào nhìn trộm.

Trên đường đi, Phương Vọng kể lại những gì mình trải qua trong thí luyện Trường Sinh các. Chuyện liên quan tới Âm giới, hẳn lại chưa hề nói.

Chu Tuyết nghiêm túc nghe, thỉnh thoảng liếc nhìn Phương Vọng, ánh mắt lộ ra thần thái khác thường. mình, nàng thậm chí không hỏi thăm, tiếp tục nghe Phương Vọng kể lại chuyện thí luyện.

Cuối cùng, bọn họ đi tới trong lầu các, đóng cửa phòng một mình.

Phương Vọng lấy ra một bình rượu ngon, rót cho Chu Tuyết, hẳn cười nói: “Ta đạt được truyền thừa Cửu U mà Cửu U chân nhân muốn, ngươi muốn học không?”

Chu Tuyết chấn động, hiếu kì hỏi: “Thật chứ?”

Phương Vọng gật đầu nói: “Ta tập được Cửu U Tự Tại thuật, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, Đại Nhật Vô Lượng kinh, Đại Kim Cương chú, ngươi muốn học cái gì?”

Nghe vậy, ánh mắt Chu Tuyết trở nên kỳ dị, nàng tự lầm bầm: “Kim Cương Chí Dương Thánh Thể? Không ngờ tới công pháp này bắt nguồn từ nhân gian.”

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Có ý tứ gì? Thượng giới cũng có công pháp này sao?”

Chu Tuyết gật đầu, nói: “Kim Cương Chí Dương Thánh Thể chính là tồn tại mạnh hơn cả Thiên Cương Thánh thể, ở Thượng giới có một thể gia Nhân tộc có được Kim Cương Chí Dương Thánh Thể. Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đại thành có thể rung chuyển Thái Dương tinh của Thượng giới, vô cùng đáng sợ, nhưng ta không gặp được, cụ thể mạnh bao nhiêu, cũng chỉ nghe nói mà thôi.”

Phương Vọng yên lặng suy tư, hẳn là Đại An thần triều có dòng dõi lưu truyền tới nay, sau khi Đại An thần triều bị hủy

diệt, thì phi thăng tới Thượng giới?

“Kim Cương Chí Dương Thánh Thể này không thích hợp với ta, ngươi cũng không cần truyền thụ cho ta cái gì, ta đã đạt được không ít truyền thừa mạnh mẽ rồi.”

Chu Tuyết lộ ra nụ cười tự tin.

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Hiện tượng thiên văn trước đó chính là do ngươi dẫn tới?”

Chu Tuyết thản nhiên cười nói: “Không sai, sáng tạo một bộ tiên pháp, thế nào? Ngươi muốn học không?”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Ta tạm thời không muốn học, sau này muốn học lại tìm ngươi.”

Hắn không muốn vào Thiên Cung nữa!

Phương Vọng bổ sung thêm một câu, nói: “Nếu không ta truyền thụ thăng, ngươi cũng có thể dùng tới.”

Chu Tuyết nhìn vào ánh mắt của hắn, bầu không khí hình như thay đổi, nàng nhẹ giọng hỏi: “Thế nào? Ngươi sợ ta chết à?”

Phương Vọng không tránh né, nhìn nàng, nói: “Quả thật có hơi sợ.”

Chu Tuyết lắc đầu bật cười, nói: “Tiểu tử, ngươi cũng đừng động lòng với ta, dù ta cùng tuổi với ngươi, nhưng ta đã trải qua hai đời, số tuổi sống qua vượt xa ngươi đấy.”

Phương Vọng nhếch miệng, hồi đáp: “Ai mà không sống hai đời đâu, hơn nữa ta chỉ đơn thuần không hi vọng ngươi xảy ra chuyện, không liên quan đến tình cảm.”

Bàn về số tuổi chân thực, hắn cũng đã hơn vạn tuổi, nhưng Thiên Cung chính là bí mật lớn nhất của hắn, hắn sẽ không nói

với bất luận kẻ nào, dù là người thân hơn nữa cũng không được.

“Được thôi, vậy ta sẽ ở lại, ở lâu một chút, luyện Cửu U Tự Tại thuật của ngươi một chút, dù sao kỹ năng nhiều cũng không dè người.”

Chu Tuyết cười đáp lại, nhưng nụ cười của nàng không tươi đẹp như lúc trước vậy.

Trái lại, Phương Vọng hỏi tiếp: “Ngươi thấy Dương Độc rồi đấy, ta nhận lấy hắn, ngươi không có ý kiến chứ?”

Hắn lần đầu tiên nghe nói đến cái tên Dương Độc này, là từ trong miệng Chu Tuyết. Chu Tuyết căn dặn hắn, nhất định không thể chọc đến Dương Độc.

Chu Tuyết uống một chén rượu, nói: “Đương nhiên không có ý kiến, chính hợp ý ta.”

“Vì sao? Ngươi không phải để ta đừng chọc đến hắn sao?”

“Phép khích tướng thôi, trước đó ở Đại Tề, ta cũng đã nói để ngươi đừng chọc đến một số người, nhưng hình như vô dụng, mà thái độ của Từ Cầu Mệnh đối với ngươi khiến ta sinh ra ý khác. Ta muốn nhìn ngươi có thể thu phục được Dương Độc hay không.”

“Hừm?”

Phương Vọng nhíu mày, không hiểu lắm.

Chu Tuyết cười nói: “Ta phát hiện ngươi không giống tu tiên giả khác, mặc dù sát phạt quả đoán, nhưng trong bản chất vẫn có tinh thần hiệp nghĩa. Từ Cầu Mệnh được ngươi cứu, bây giờ đi đến đâu, cũng tuyên dương thanh danh thay ngươi, cho nên ta muốn thử xem ngươi có thể thu được lòng Dương Độc hay không. Cho dù không thể, thì cứ để Dương Độc trở về Phương Vọng im lặng, mình lại bị tính toán.

Chương 339: Đại Thánh không xuất hiện, mạnh nhất nhân gian. (2)

Chương 339: Đại Thánh không xuất hiện, mạnh nhất nhân gian. (2)

Nhưng tính toán của Chu Tuyết cũng không phải là ác ý, hắn đương nhiên không tức giận.

Hắn hiều kì hỏi: “Người muốn để ta thu hấn, bởi vì hấn là Thiên Cương Thánh thể sao? Kiếp trước hấn có phi thăng không?”

Chu Tuyết đặt chén rượu xuống, cảm thán nói: “Dương Độc không phi thăng, nhưng lúc hấn còn sống còn mạnh hơn cả phi thăng giả. Nói một cách chuẩn xác, phi thăng giả dựa vào giết chết hấn, mới thu hoạch được cơ duyên phi thăng.”

Phương Vọng hứng thú, chăm chú nhìn Chu Tuyết.

Chu Tuyết tiếp tục nói: “Kiếp trước, sau khi Dương Độc bước vào Niết Bàn cảnh, lực lượng bá đạo của Thiên Cương Thánh thể triệt để bị kích hoạt, hấn quét ngang bảy đại dương mười lăm châu lục, đập trên từng chông xương trắng, trở thành người mạnh nhất nhân gian. Mục tiêu của hấn là chứng đạo vị trí Đại Thánh. Đại Thánh không xuất hiện, khi đó hấn đúng là mạnh nhất, vì hấn làm nhiều việc ác, trở thành kiếp số của nhân gian, thế lực khắp nơi liên thủ vây quét hấn, ta cũng tham dự vào lần đại chiến đó.”

“Ngoài Từ Cầu Mệnh cùng vị linh thiên kiều tuyệt thể có được chín bảo linh bản mệnh kia, không ai có thể chính diện chống lại Dương Độc, cho đến khi Cơ Như Thiên xuất hiện. Từ rất sớm trước kia, Cơ Như Thiên đã cứu Dương Độc một mạng, hai người còn là bạn chí cốt, Dương Độc không đành lòng giết hấn, nhiều lần bỏ qua cho Cơ Như Thiên, cuối cùng bị Cơ Như Thiên tính toán, chết trong một đại trận cổ xưa.”

“Dương Độc mạnh mẽ không thể nghi ngờ, hấn thất bại chỉ bởi vì hấn quá nhớ tới tình cũ. Nói thật, nếu như Dương Độc có thể đi lên một con đường khác, cũng phi thăng, ta cũng không thể tưởng tượng thành tựu của hấn sau này cao đến dường nào.”

“Dương Độc có thể lợi hại như thế sao?”

Phương Vọng kinh ngạc hỏi.

Chu Tuyết một lần nữa rót cho mình một chén rượu, nói: “Người có thể đi đến đỉnh cao nhân gian, đều có được rất nhiều cơ duyên lớn. Giống như Từ Cầu Mệnh, thiên tư của hấn đặt ở trên biển, chẳng qua là hạng người bình thường, đến sau khi Thiên Cương Thánh thể của Dương Độc đại thành, hấn có thể tranh được càng nhiều cơ duyên lớn.”

Phương Vọng đột nhiên nghĩ đến một điểm, nói: “Không phải người Chu Tuyết cười nói: “Cơ gia có người biết thiên mệnh, Phương gia bây giờ cũng có. Yên tâm đi, một chút cơ duyên của Cơ Như Thiên cho dù bị người đoạt được, hấn cũng có thể trưởng thành.”

Phương Vọng hỏi tiếp: “Sở Doãn ở kiếp trước có lợi hại không?”

Sở Doãn có được Thiên Nguyên bảo linh, còn là đệ tử đầu tiên của hấn, hấn vẫn rất chờ mong.

Chu Tuyết nghĩ ngợi, nói: “Chưa từng nghe nói.”

“Hấn có được Thiên Nguyên bảo linh.”

“Thiên Nguyên bảo linh dù lợi hại, nhưng chỉ giới hạn ở dưới Đại Thừa cảnh, trên Đại Thừa cảnh chính là Niết Bàn cảnh. Niết Bàn cảnh có thể tái tạo bảo linh, khiến bảo linh bản mệnh đột phá cực hạn, thậm chí vượt qua Thiên Nguyên bảo linh.”

Đây là lần đầu tiên Chu Tuyết thổ lộ ra tin tức trên Thiên Nguyên bảo linh.

Phương Vọng nheo mắt lại hỏi: “Có người sinh ra đã có được bảo linh bản mệnh vượt qua Thiên Nguyên bảo linh không?”

Chu Tuyết cười nói: “Đương nhiên là có, nhưng ở nhân gian thì rất ít. Phần lớn tu sĩ vượt qua Thiên Nguyên bảo linh ở nhân gian đều dựa vào Niết Bàn tái tạo. Niết Bàn cảnh và Đại Thừa cảnh chênh lệch cực lớn, đây là cảnh giới lột xác, một khi bước vào Niết Bàn cảnh, tuổi thọ dài ra, chân chính bước vào con đường thành tiên.”

“Về Sở Doãn người nói, chắc là đồ nhi của người rồi, người không cần phải lo lắng, có lẽ kiếp trước không uy danh, là bởi vì chết trên con đường tu hành. Hắn gặp được người, mệnh số đã thay đổi, sự xuất hiện của chúng ta đã sớm làm thế gian này diễn biến sinh ra biến hóa, sẽ có người vốn nên danh chấn thiên hạ sớm chết trong tay chúng ta, nhưng cũng sẽ có người vốn nên bỏ mình sống tiếp, sáng tạo ra truyền thuyết mới.”

“Chớ có khinh thường người trong thiên hạ, có lẽ có nhân vật cang yêu nghiệt sẽ xuất thế ngang trời.”

Nói đến đây, ánh mắt Chu Tuyết nhìn về phía Phương Vọng loáng thoáng phát sáng.

Một đời mới này, nhân vật yêu nghiệt nhất ngay ở trước mắt nàng.

Phương Vọng cảm thấy có đạo lý. Thiên hạ này đã thay đổi, kiếp trước chỉ có thể làm tham khảo, có lẽ vì hắn và Chu Tuyết xuất hiện, tương lai thiên hạ này sẽ trở nên cang mạnh, cang thêm kịch liệt.

Sau đó, Phương Vọng hỏi thăm trải nghiệm kiếp trước của Dương Độc. thăm phi thăng giả khác có ai, nhưng Chu Tuyết lại không nói. Dựa theo lời Chu Tuyết nói, mặc dù nàng muốn thay đổi vận mệnh, nhưng không muốn thay đổi hoàn toàn vận mệnh của tất cả mọi người, có ít người không thể sớm can thiệp, vì tương lai, nàng cần những người này đi mở ra một vài cơ duyên.

Hai người nâng ly cạn chén, trò chuyện mấy canh giờ.

Sau đó, Phương Vọng bắt đầu truyền thụ Cửu U Tự Tại thuật, lúc đầu Chu Tuyết chỉ muốn thỏa mãn lòng muốn dạy của hắn, không ngờ tới Cửu U Tự Tại thuật này thật không đơn giản!

Nhìn thấy Chu Tuyết chần động, trong lòng Phương Vọng cực kỳ thỏa mãn.

Thoáng chớp mắt.

Hai tháng trôi qua.

Một ngày này, Chu Tuyết chuẩn bị rời đi.

“Sau khi ta đi, ngươi phải tu luyện cho tốt đấy, đừng lười biếng cả ngày.”

Chu Tuyết dặn dò, vì nàng phát hiện Phương Vọng vui đùa cả ngày, không giống người tu tiên gì cả.

Phương Vọng bất đắc dĩ nói: “Ta biết, ngươi đã nói rất nhiều lần rồi, ta chỉ thả lỏng một khoảng thời gian thôi mà.”

Mặc dù hắn không tu luyện mấy, nhưng hắn đã sắp đột phá rồi. Liên quan tới điểm này, hắn không nói tí mả.

Chu Tuyết có thể cảm nhận được thân thể của hắn không giây phút nào không hút linh khí thiên địa, chẳng qua là cảm thấy hắn còn có thể nhanh lên nữa.

“Đúng rồi, Cửu U Tự Tại thuật, người cũng không thể xem nhẹ, có rảnh thì tu luyện đây.”

Chương 340: Khí vận Đại Thánh, mệnh số tiên đạo.

Chương 340: Khí vận Đại Thánh, mệnh số tiên đạo.

Sau đó Phương Vọng nhắc nhở.

Chu Tuyết gật đầu, nói: “Thuật này quả thực khó lường, ta sẽ cố gắng tu luyện. Chỉ bằng thuật này, đã đủ đến người trả hết tình dạy bảo của ta đối với người rồi, sau khi dừng luôn để ở trong lòng.”

Lời này của nàng là thật tâm thật lòng, nàng không hi vọng Phương Vọng vẫn cảm thấy hẫng thua thiệt nàng.

“Ừm, ta biết, chính người cần thận một chút, nếu cần ta hỗ trợ, lúc nào cũng có thể phái người tới tìm ta.”

Phương Vọng đáp.

Chu Tuyết từng nói mục tiêu của nàng, nàng muốn để Kim Tiêu giáo nhất thống biển Nam Quỳnh. Mặc dù số lượng cường giả của Kim Tiêu giáo đã không ít, nhưng Phương Vọng cảm thấy còn chưa đủ, hăng sẵn lòng giúp nàng hoàn thành mục tiêu.

“Ừm.”

Chu Tuyết lên tiếng, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng, Phương Vọng theo sau, đưa mắt nhìn nàng bay về phía chân trời, giúp nàng mở ra trận pháp.

Chân trước nàng vừa đi, chân sau Tiểu Tử đã tìm đến Phương Vọng.

“Chủ nhân, các người ở trong phòng hai tháng, đã làm gì vậy?”

Tiểu Tử hỏi, giọng điệu có chút không vui.

Phương Vọng nhìn về phía nó, trừng mắt nhìn, nói: “Chuyện của phu thê chúng ta liên quan gì đến ngươi?”

“Ta... Công tử...”

Tiêu Tử khó thở, nhưng lại không biết nên nói gì.

Phương Vọng mặc kệ nó, cất bước đi đến bên hồ.

Chu Tuyết rời đi cũng không mang đến bất cứ ảnh hưởng gì cho đảo Bích U, mấy tháng sau, Phương Vọng đột phá tới Kim Thân cảnh tầng ba.

Cho dù hắn không tu luyện, cũng có thể duy trì tốc độ đột phá.

Một ngày này.

Lại có hiện tượng thiên văn quỷ dị sinh ra, lôi vân lẫn lộn, che khuất bầu trời, liếc nhìn lại, không nhìn thấy cuối, sương mù xung quanh đảo Bích U cuộn trào theo gió.

Một thiên uy bàng bạc bao phủ toàn hệ đại dương71ng mệnh mông tàn bộ sinh linh trên đảo ào ào ngẩng đầu nhìn lại.

Phương Vọng cũng mở to mắt, âm thầm kỳ quái.

Không phải lại là Chu Tuyết đấy chứ?

Không phải!

Nàng mới rời khỏi bao lâu...

Phương Vọng yên lặng nghĩ. Hắn cũng không lo lắng, chỉ riêng Thiên Đạo Chân công đã có thể dẫn đến dị tượng thiên địa, chờ hắn tiếp tục dung hợp công pháp, hắn còn có thể gây nên dị tượng thiên địa có động tĩnh lớn hơn.

Hiện tại hắn không dung hợp, chỉ đang thả lỏng.

Luồng thiên uy này tiếp tục hơn nửa canh giờ, thời gian thiên uy tiếp diễn ngắn hơn Chu Tuyết dẫn tới, nhưng chênh

lệch cũng không quá lớn. ...

Đại Ngụy, bên trong bí cảnh Trụy Thiên.

Bên trong thành cổ, ông lão tóc trắng nhìn bóng dáng chậm rãi hạ xuống từ không trung, hít sâu một hơi, hỏi: “Người rốt cuộc có lai lịch gì?”

Cơ Như Thiên toàn thân áo đen vừa hạ xuống, vừa quan sát thể phách, hần cảm thán nói: “Không hổ là Thiên Cương Thánh thể, quả nhiên là cử thể vô song.”

Ông lão tóc trắng chăm chú nhìn hần, trầm giọng nói: “Khí thể vừa rồi của ngươi không phải Thiên Cương Thánh thể.”

Cơ Như Thiên rơi xuống trước mặt hần, cười nói với hần: “Thiên Cương Thánh Thể Chân công cao sâu khó dò, nếu thật sự tu luyện, chỉ e lại tốn thêm trăm năm cũng khó mà đại thành. Ta chỉ lấy ra phần tinh hoa nhất của nó, kết hợp với công pháp ta tu hành trước mắt, quá trình mặc dù gian nan, nhưng cuối cùng cũng thành công.”

Nghe vậy, ánh mắt của ông lão tóc trắng trở nên vi diệu.

Cơ Như Thiên chợt khom lưng hành lễ với hần, nói: “Đa tạ Đại Thánh chỉ điểm, văn bối tuyệt đối sẽ không cô phụ uy danh của Thiên Cương Thánh thể.”

Đại Thánh!

Ông lão tóc trắng nghe xong, khí thể cả người đột nhiên biến đổi, một luồng uy áp vô cùng bá đạo bao phủ cả tòa thành cổ, khiến thành cổ rung động.

Ông lão tóc trắng cũng chính là Hàng Long Đại Thánh, hần nhìn chăm chăm Cơ Như Thiên, ánh mắt lạnh nhạt, nói: “Hậu bối, ngươi rốt cuộc có lai lịch gì nếu không nói. cần thân trầm khiến ngươi không đi ra được” Cơ Như Thiên mặt không đổi

sắc, nói: “Sơn Hà Trấn Thiên quyền của văn bối bắt nguồn từ lão tổ sáng tạo ra Cực Hạo tông, Chúc Trường Sinh.”

“Ồ? Chúc Trường Sinh còn sống ư?”

“Ừm, sư phụ ta đang dốc lòng hỏi đạo, mục tiêu của hần là trở thành Đại Thánh giống như ngài.”

Nghe thấy Cơ Như Thiên chính là đồ đệ của Chúc Trường Sinh, sắc mặt Hàng Long Đại Thánh hòa hoãn.

Hàng Long Đại Thánh cảm thán nói: “Thời kì quả nhiên đã khác biệt, không ngờ tới trong trăm năm trăm lại có thể gặp được hai vị kỳ tài vang dội cổ kim.”

Cơ Như Thiên hiếu kì hỏi: “Xin hỏi một người khác tiền bối nói là ai?”

Hàng Long Đại Thánh như cười như không nói: “Số tuổi của các ngươi tương tự, sau khi nói ra không chừng sẽ cạnh tranh, trăm chưa kể tới tên của hần.”

Cơ Như Thiên hí mắt hỏi: “Không phải là Phương Vọng đây chứ?”

“Ồ? Ngươi biết hần ư?”

Hàng Long Đại Thánh hứng thú lớn hơn.

Cơ Như Thiên khẽ lắc đầu, nói: “Ta biết hần, hần không biết ta, thiên tư của hần quả thực khó lường.”

Hàng Long Đại Thánh cười cười, không tiếp tục trò chuyện về Phương Vọng nữa, mà chỉ nói: “Hậu bối, ngươi còn rất trẻ tuổi, không thích hợp sáng tạo công pháp thuộc về mình quá sớm. Trăm giao cho Phương Vọng một nhiệm vụ, đó chính là dung hợp tam đại chân công. Nếu như ngươi cũng có thể làm được, ngươi có thể lại đến tìm trăm, ngươi và Phương Vọng, ai có thể dung hợp tam đại chân công sớm hơn, trăm sẽ ban thưởng cho người đó cơ duyên càng lớn hơn.”

Cơ Như Thiên nghe xong, không khỏi hỏi: “Xin hỏi tiền bối, chính là cơ duyên có liên quan đến con đường Đại Thánh sao?”

Hàng Long Đại Thánh lạnh lùng liếc nhìn hắn, nói: “Trở về đi.”

Cơ Như Thiên không hỏi thêm nữa, lập tức hành lễ, sau đó xoay người rời đi, cấp tốc bay ra mảnh không gian này.

Hàng Long Đại Thánh tự lẩm bẩm: “Khí vận Đại Thánh, mệnh số tiên đạo, lại thật có người cùng tồn tại hai loại khí vận. Chúc Trường Sinh, người thành công, thật sự tìm tới hạt giống như vậy, nhưng cảm thánh tài như thế đến độ kiếp, người thật sự chuẩn bị xong rồi sao?”...

Thời gian trôi qua cực nhanh. Thoáng chớp mắt, thời gian tám năm đã trôi qua, dưới tình huống tu luyện không tích cực, Phương Vọng thuận lợi đột phá tới Kim Thân cảnh tầng bốn.

Chương 341: Khí vận Đại Thánh, mệnh số tiên đạo. (2)

Chương 341: Khí vận Đại Thánh, mệnh số tiên đạo. (2)

Tâm cảnh của hắn đã thả lỏng bốn, chuẩn bị bắt đầu dốc sức tu hành.

Một ngày này, Sở Doãn tìm tới Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn mười hai cụm Huyền Dương chân hỏa lơ lửng sau đầu hắn, thật lâu không nói gì.

Sở Doãn lo lắng bất an, phá vỡ sự yên tĩnh, hỏi: “Sư phụ, chẳng lẽ ta tu luyện sai rồi sao?”

Hắn đã luyện Huyền Dương Thần Kinh tới tầng thứ chín, tu vi càng thuận thế đột phá tới Huyền Tâm cảnh tầng một, hắn lòng tràn đầy vui vẻ tới bái phỏng Phương Vọng, hi vọng được đến sư phụ tán đồng.

Phương Vọng mở miệng nói: “Không luyện sai, xem ra ngươi thích hợp tu luyện công pháp loại nạp khí. Như vậy đi, vì sư lại truyền cho ngươi một công pháp, có thể tăng lên lượng dự trữ linh lực của ngươi.”

Sở Doãn vội vàng cúi đầu tạ ơn Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn hắn, trong lòng cảm thán vạn phần.

Đây là thiên phú gì vậy?

Quá mẹ nó không hợp thói thường!

Mặc dù Huyền Dương Thần Kinh của Sở Doãn chỉ là đại thành, so ra kém hắn, nhưng Sở Doãn mới tu hành bao lâu?

Phương Vọng cảm nhận được đả kích, nhưng nghĩ đến thiên phú của Sở Doãn trên đạo tu hành khác, hắn lại cân bằng.

Lúc này hắn bắt đầu truyền thụ Đại Nhật Vô Lượng kinh cho Sở Doãn.

Linh lực của Sở Doãn vốn là người không lờ so với kẻ cùng cảnh giới, nếu lại tu luyện Đại Nhật Vô Lượng kinh, sẽ còn đến mức nào nữa?

Cứ như vậy, một canh giờ sau, Sở Doãn giấu ước mơ to lớn trong lòng rời đi.

Hắn vừa đi không bao lâu, đã có người tới thăm Phương Vọng.

Phương Hàn Vũ!

Sắc mặt của hắn âm trầm, rõ ràng là gặp được chuyện.

Phương Vọng mở ra trận pháp, Phương Hàn Vũ lập tức vào đảo, cấp tốc đi tới trước mặt Phương Vọng. Không đợi Phương Vọng mở miệng, hắn trầm giọng nói: “Phương Vọng, Phương Tầm chết rồi!”

Nghe thấy lời Phương Hàn Vũ nói, Phương Vọng nhú mày, mở to mắt, nói ‘ “NaL/Zđi nói cho rõ rằana” Tiêu Tử chạy tới nghe thấy, bị dọa đến thân rần run lên, vội vàng dừng ở bên hồ, không dám tới gần.

Phương Hàn Vũ hít sâu một hơi, nói: “Lúc đầu Chu Tuyết không để ta nói việc này, bởi vì kẻ địch quá mạnh mẽ, nàng muốn tự giải quyết, nhưng ta suy nghĩ kỹ một chút. Chuyện này người nhất định phải biết, dù sao các người là huynh đệ ruột thịt.”

“Một năm trước, Phương Tầm và vợ con hắn gặp phải một đám tu sĩ tự xưng đến từ Đế Hải tập kích, đệ tử Kim Tiêu giáo ở hòn đảo gần đó thương vong quá nửa, Phương Tầm bị người giết chết tại chỗ, vợ con của hắn bị bắt đi.”

Ánh mắt của Phương Vọng lạnh xuống đến, hắn dùng giọng điệu lạnh lùng mà hỏi: “Thù hận ra sao?”

Phương Hàn Vũ nhanh chóng hồi đáp: “Thê tử Phương Tầm đến từ Đế Hải, là một công chúa của Đế Hải Huyền triều. Bởi vì bất mãn hôn ước Huyền triều định cho mình, nàng vụng trộm trốn ra, đi tới biển Nam Quỳnh, sau đó kết bạn cùng Phương Tầm, hai người đã thành thân. Chu Tuyết an bài bọn họ ở trong vùng biển Kim Tiêu giáo nắm giữ, trong đó có một tu sĩ Đại Thừa cảnh tọa trấn, cũng không biết vì sao, Huyền triều tìm tới bọn họ, vị tiên bối kia cũng bởi vậy mà bị thương nặng...”

Nói đến đây, hắn không khỏi thở dài một hơi.

Hắn hình như nghĩ đến điều gì, vội vàng bồi thêm một câu: “Chu Tuyết đã cố hết sức chăm sóc bọn họ, chỉ là không nghĩ tới Huyền triều lại điều động nhiều đại tu sĩ như vậy đột kích. Hơn nữa chuyện đột nhiên xảy ra, lúc ấy Chu Tuyết cũng không ở. Bởi vì chuyện này, nội bộ Kim Tiêu giáo oán khí tận trời, người đừng trách nàng.”

Phương Vọng nhắm mắt lại, hắn cũng không lộ ra sát khí, mà Phương Hàn Vũ có thể cảm nhận được hắn đang kiềm chế.

Phương Hàn Vũ thở dài trong lòng.

Phương Vọng và Phương Tâm tuy là huynh đệ ruột thịt, nhưng thời gian ở chung không dài. Dù vậy, với sự hiểu biết của Phương Hàn Vũ đối với Phương Vọng, hắn tất nhiên sẽ không thờ ơ.

Chu Tuyết sợ Phương Vọng xúc động, nhưng Phương Hàn Vũ cảm thấy chuyện này không giấu được, một khi giấu giếm, Phương Vọng và Chu Tuyết không chừng sẽ sinh ra khoảng cách. Đây là chuyện hắn không muốn nhìn thấy, mà hắn cảm thấy, chuyện này thật sự không thể trách Chu Tuyết.

“Thi thể Phương Tâm ở đâu?”

Phương Vọng nhắm mắt lại hỏi, giọng điệu lạnh hơn lúc trước. “Không có hi vọng phục sinh sao?”

“Không... Thi thể đều không thể giữ được hoàn chỉnh...”

Lúc Phương Hàn Vũ nói ra lời này, cố gắng giữ cho mình bình tĩnh.

Hắn nói theo: “Nghe Chu Tuyết nói, Huyền triều có được tu sĩ vượt qua Đại Thừa cảnh, Đế Hải càng không kém gì mảnh biển Nam Quỳnh này. Có điều khác với biển Nam Quỳnh thế lực san sát, Đế Hải lấy Huyền triều làm đầu, giai cấp rõ ràng.”

Phương Vọng mở to mắt, mở miệng nói: “Khúc Tầm Hồn, tới đây.”

Giọng nói của hắn vang vọng trong đảo Bích U, kinh động toàn bộ sinh linh trên đảo, Dương Độc, Chúc Viêm đang tu luyện Đấu Chiến Chân công cũng bị bừng tỉnh.

Khúc Tầm Hồn cấp tốc bay tới, rơi vào trước mặt Phương Vọng, quỳ một chân xuống, nói: “Không biết chân nhân có gì sai bảo?”

Phương Vọng nhìn về phía hắn, hỏi: “Người có biết Huyền triều ở đâu không?”

Khúc Tầm Hồn bị ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn mà tim đập cuồng loạn, vội vàng cúi đầu, đáp lại: “Ta chưa từng đi qua, nhưng cho ta thời gian một tháng, ta có thể điều động tinh báo từ Trường Sinh các.”

“Đi thôi, càng nhanh càng tốt.”

“Tuân mệnh!”

Khúc Tầm Hồn lập tức bay ra ngoài đảo.

Phương Vọng mở trận, thả hắn ra ngoài.

“Phương Vọng, ngươi muốn ra tay với Huyền triều? Thật ra ta nói việc này cho ngươi, chỉ muốn để ngươi biết, Phương Tầm đã chết, kẻ địch lại là tu tiên giả, chúng ta còn có thời gian đi báo thù, không cần thiết nôn nóng nhất thời.”

Phương Hàn Vũ khuyên nhủ, hắn biết Phương Vọng rất mạnh, nhưng Huyền triều chính là thế lực lớn có thể sánh bằng Trường Sinh các, bởi vì khí vận vương triều, số lượng tu sĩ của Huyền triều vượt xa Trường Sinh các.

Phương Vọng không trả lời, mà lộ ra nụ cười, hỏi: “Nói cho ta một chút trải nghiệm của ngươi những năm này đi.”

Chương 342: Đế Hải Huyền triều, Phương Vọng ra đảo.

Chương 342: Đế Hải Huyền triều, Phương Vọng ra đảo.

Phương Hàn Vũ thấy hắn còn có thể cười, là biết hắn khẳng định muốn xông vào Huyền triều.

Nghĩ đến chiến tích trong quá khứ của Phương Vọng, Phương Hàn Vũ không còn khuyên nhiều, bắt đầu kể đến những gì mình gặp phải những năm này.

Từ sau khi hàng phục Kiếm Hồn vạn năm, tu vi của Phương Hàn Vũ nghênh đón giai đoạn tăng vọt. Hắn phát hiện thành tựu trên kiếm đạo của mình càng ngày càng mạnh, Chu Tuyệt còn cho hắn một bộ tuyệt học kiếm đạo.

Bây giờ, tu vi của Phương Hàn Vũ đã đạt tới Ngưng Thần cảnh tầng chín, chuẩn bị xung kích Độ Hư cảnh.

Tốc độ phát triển của hắn mặc dù còn lâu mới có thể so được với Phương Vọng, nhưng phóng mắt toàn bộ biển Nam Quỳnh, hắn tuyệt đối được cho là kỳ tài ngút trời.

Sau đó, Phương Hàn Vũ nhắc đến Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh bắt đầu vang danh biển cả, nghe nói hắn bái một tu sĩ thần bí làm sư phụ, đạt được truyền thừa kiếm đạo cao thâm nhất biển Nam Quỳnh, kiếm ý tận trời. Chuyện này được lưu truyền rộng rãi giữa các kiếm tu.

Đối với chuyện Từ Cầu Mệnh quật khởi, Phương Vọng cũng không kinh ngạc, mai kia tên này chính là thiên tài còn mạnh hơn cả một vài phi thăng giả.

Trò chuyện nửa canh giờ, Phương Vọng bèn đề Phương Hàn Vũ ở tạm đảo Bích U.

Hắn nhắm mắt lại, cố gắng khắc chế sát ý mãnh liệt trong lòng. Nhân lúc Khúc Tâm Hồn đi thu thập tình báo, hắn bắt đầu suy nghĩ dung hợp kiếm pháp.

Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, Thiên Địa kiếm ý, Thần Dưỡng Kiếm Khí, Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, đây là những kiếm pháp đại viên mãn hắn nắm giữ.

Hắn quyết định lấy Tru Tiên Quỷ Thần kiếm làm chủ, dung hợp sáng tạo ra kiếm đạo hoàn toàn mới.

Bản thân Tru Tiên Quỷ Thần kiếm chính là kiếm pháp ở hạn mức cao nhất, trình độ kiếm đạo của Kiếm Thánh dù cao hơn nữa cũng không sánh bằng Tru Tiên Đại Thánh. Thời gian nhoáng lên.

Hai mươi ba ngày trôi qua

Khúc Tầm Hồn trở về, hắn mang về một quyển trục, bên trong ghi chép tình báo của Trường Sinh các về Huyền triều.

Phương Vọng lập tức dùng thần niệm dò xét, Khúc Tầm Hồn do dự nói: “Chân nhân, Huyền triều làm việc ngang ngược, không dễ đắc tội, ít nhất Trường Sinh các không dám trở mặt với bọn họ.”

Tiểu Tử, Triệu Chân, Chúc Viêm, Dương Độc, Sở Doãn, Phương Hàn Vũ đứng bên cạnh, bọn họ đều đã biết được tin tức đệ đệ của Phương Vọng bỏ mình, sắc mặt mỗi người đều rất nghiêm túc.

Phương Vọng không trả lời Khúc Tầm Hồn, sau khi nhìn trong chốc lát, hắn đứng dậy, nói: “Ta chuẩn bị đi Huyền triều một chuyến, các người ở lại trên đảo đi.”

“Công tử, mang theo ta!”

Tiểu Tử vội vàng kêu lên, nó trực tiếp nhảy lên trên bả vai Phương Vọng.

Nó sợ Phương Vọng từ chối, nói tiếp: “Lúc trước đối phó Thanh Thiên Cốc, Xi Ma tông, nguy hiểm cỡ nào, ta cũng làm bạn công tử. Lần này cũng giống vậy, cho dù là núi đao biển lửa, hay là Cửu U Địa Phủ, ta cũng nguyện sống chết cùng công tử!”

Triệu Chân gật đầu. Tồn tại Trường Sinh các cũng không dám chọc đến, chuyện này nhất định rất nguy hiểm, nhưng càng nguy hiểm, hẳn càng cảm thấy đây là một cơ duyên.

Chúc Viêm, Sở Doãn, Dương Độc cũng thỉnh cầu hộ tống.

Chúc Viêm, Dương Độc hiểu chiến, không sợ trời không sợ đất, đương nhiên muốn đi theo, Sở Doãn thì lo lắng cho sự phụ.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Ta chỉ dẫn theo Tiểu Tử, những người khác yên tâm tu luyện trên đảo, chờ ta trở lại. Chuyện này rất nguy hiểm, kẻ địch vượt qua Đại Thừa cảnh, dẫn theo các người, không tiện.”

Vượt qua Đại Thừa cảnh!

Mí mắt Dương Độc, Chúc Viêm, Sở Doãn mách điên cuồng.

Khúc Tầm Hồn do dự nói: “Tu sĩ Đại Thừa cảnh của Huyền triều chừng mấy trăm vị, lại thêm lực hiệu triệu của bọn họ ở Đế Hải nữa. Thiên tử vung tay hô lên, e là có thể tụ tập hơn ngàn vị Đại Thừa cảnh, thực lực thâm sâu khó dò...”

Phương Hàn Vũ nghe xong, nhìn về phía Phương Vọng, muốn nói lại Phương Vọng ném thẻ bài ngọc Bích U cho Chúc Viêm, sau đó cất bước đi đến bờ biển, chỉ để lại một câu: “Huyền triều tuy mạnh, nhưng bọn họ thành công chọc giận ta.”

Loại tâm tình phản nộ này, Phương Vọng rất ít có vào lúc đối địch, cũng sẽ chỉ xuất hiện trong Thiên Cung.

Lần này, hẳn thật sự giận dữ.

Khúc Tầm Hồn, Chúc Viêm, Sở Doãn, Dương Độc nhìn về phía bóng lưng Phương Vọng, tất cả đều im lặng. Phương Hàn Vũ thì vội vàng đuổi theo bước chân Phương Vọng.

Dương Độc trong lòng ngũ vị tạp trần. Hắn từng ở Trường Sinh các, biết rõ Trường Sinh các đáng sợ dường nào. Tồn tại ngay cả Trường Sinh các cũng không dám chọc đến, Phương Vọng lại dám một mình tiến đến báo thù.

Biết có thể làm thì mới làm ư?

Theo Dương Độc, nếu Phương Vọng có thực lực phá vỡ Trường Sinh các, thì sẽ không khuất thân dưới Trường Sinh các.

Vì huynh đệ, đáng giá không?

Dương Độc nhìn bóng lưng Phương Vọng, không hiểu sao lại nghĩ trong lòng như vậy.

Sau khi rời đi đảo Bích U, Phương Hàn Vũ đuổi theo, hắn cũng sẽ không biết tự lượng sức mình mà yêu cầu kẻ vai chiến đấu với Phương Vọng, chỉ nói: “Chu Tuyết đã mời Ma Quân xâm lấn Huyền triều, ngươi có muốn về Kim Tiêu giáo cùng ta, cùng nhau thương lượng hành động thế nào không?”

“Không cần, ngươi trở về đi.”

Phương Vọng buông xuống lời nói này rồi hóa thân thành một dải bạch hồng, trong nháy mắt đã tan biến ở chân trời.

Phương Hàn Vũ nhìn bóng lưng của hắn, nhìn một lúc lâu mới thu hồi ánh mắt, sau đó rời đi, trở về Kim Tiêu giáo.

Sau khi bay trong chớp lát, Tiểu Tử chủ động đề nghị làm tọa kỵ, Phương Vọng cũng không cự tuyệt, để nó cấp tốc biến lớn, chở mình đi về phía trước.

Triệu Chân xuất hiện từ trong Thôn Hồn hồ lô, nhìn về phía Phương Vọng, thận trọng nói: “Chủ nhân, có thể để cho ta xem quyền trục tinh báo về Huyền triều không?”

Phương Vọng không từ chối, đưa quyền trục cho hắn. mặt hắn kịch biến, càng xem càng kinh hãi, hồn thể đều đang run

rầy. Tiểu Tử có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Triệu Chân, nó không khỏi hỏi: “Công tử, ngươi muốn làm gì? Diệt Huyền triều ư?”

Chương 343: Đế Hải Huyền triều, Phương Vọng ra đảo. (2)

Chương 343: Đế Hải Huyền triều, Phương Vọng ra đảo. (2)

“Oan có đầu nợ có chủ, ai giết Phương Tầm, thì kẻ đó phải chết, nếu ai ngăn cản, cũng sẽ phải chết.”

Phương Vọng đứng trên đầu rắn, ánh mắt ngăm nhìn chân trời, đôi mắt lạnh buốt.

Sau khi rời khỏi đảo Bích U, hắn không còn cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình nữa.

Mặc dù thời gian hắn và Phương Tầm ở chung không nhiều, nhưng đây chính là đệ đệ ruột của hắn. Ngoài truy cầu trường sinh, hắn còn có lòng muốn bảo vệ người nhà. Cho tới nay, chuyện hắn kiêu ngạo nhất chính là Phương phủ trở thành thế gia tu tiên dưới sự che chở của hắn, mà người nhà của hắn cũng vì hắn mà sống cuộc sống vượt xa phàm nhân.

Cái chết của Phương Tầm phá vỡ sự kiêu ngạo và ảo tưởng của hắn.

Hắn mạnh hơn nữa, cũng sẽ có người nhà hi sinh, đây là chuyện hắn khó mà tiếp nhận.

Phương Vọng còn băn khoăn một sự kiện, đó chính là vợ con Phương Tầm. Nếu như Huyền triều không đồng ý Phương Tầm, thì con trai Phương Tầm e là cũng dữ nhiều lành ít.

Nghĩ như vậy, sát ý trong mắt Phương Vọng đã không ngăn chặn nổi. ...

Dưới trời xanh, một hoàng cung to lớn ở giữa núi xanh, chiếm diện tích bao la, tứ phía trên thành cung đều có tu sĩ trấn thủ.

Trong một lâm viên, một đám thiếu niên thiếu nữ đang luyện kiếm. Bọn họ cầm kiếm gỗ trong tay, tư thái vung kiếm sắc bén. Người dạy bảo bọn họ chính là một nam tử trung niên mặc áo gấm, hai tay thả lỏng sau thắt lưng, ánh mắt dò xét qua lại những thiếu niên thiếu nữ này.

Tất cả bọn họ đều là hoàng tử, công chúa của Huyền triều, dù nhỏ tuổi, nhưng đều đã luyện thành kiếm ý của riêng mình. Bên trong lâm viên có trận pháp, ngăn cản kiếm ý của bọn họ.

Giờ phút này, ở nơi hẻo lánh của lâm viên, một thiếu niên mặc áo vải ngồi dưới đất, bên cạnh có bốn cái thùng gỗ chứa đầy nước, cao tương đương hân.

Thiếu niên thoát nhìn chỉ có tám chín tuổi, đang dùng hai tay cản trước mặt, áo bào liên tiếp vỡ vụn, lộ ra hai tay trắng nõn. Ngay sau đó, trên hai tay xuất hiện từng vết thương dài nhỏ. máu tươi chảy ra. Đây là thương tích kiếm khí gây nên.

Nam tử trung niên chú ý tới tình huống của hân, nhưng chỉ lạnh lùng liếc qua, cũng không ngăn cản, cũng không thả thiếu niên ra.

Đám hoàng tử, công chúa bọn họ tiếp tục luyện kiếm gần nửa canh giờ, sau khi nam tử trung niên tuyên bố kết thúc, bọn họ đột nhiên reo hò, rồi thu kiếm.

Bọn họ tụ tập tốp năm tốp ba lại với nhau, trò chuyện về những chuyện khác nhau, cũng có người đưa ánh mắt nhìn về phía thiếu niên ở nơi hẻo lánh của lâm viên. Thiếu niên kia vẫn duy trì tư thế hai tay che mặt, thân thể gầy ốm không ngừng run rẩy, hai tay máu me đầm đìa, vết máu đầy đất, nhưng từ đầu đến cuối hân đều không phát ra tiếng.

Nam tử trung niên đi đến trước mặt hân, tay phải thúc đẩy linh lực, trợ giúp hân chữa thương.

“Cần gì phải tu luyện, nếu ngươi khăng khăng như thế, sẽ chỉ gặp tra tấn càng lớn hơn.”

Nam tử trung niên mặt không biểu cảm mà nói.

Thiếu niên chậm rãi ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy sợ hãi nhìn về phía nam tử trung niên, hấn cắn chặt hàm răng, không lên tiếng.

Lúc này, các hoàng tử lại gần, từng người trêu tức nhìn xem thiếu niên, người một lời ta một câu.

“Dịch Cảnh, không nhận được thì trở về đi, dù sao ngươi cũng không chảy dòng máu hoàng gia.”

“Đúng đây, quý biết ngươi là con ai, cũng không biết phụ hoàng nghĩ thế nào, vậy mà để ngươi ở lại hoàng cung.”

“Không để lại thì làm sao bây giờ, thả ra chẳng phải là làm mất mặt Dịch gia chúng ta sao?”

“Quá yếu, chút kiếm khí này cũng không gánh được.”

“Lưu đại nhân, đừng để ý tới hấn, hấn chết cũng tốt, còn có thể chịu đau khổ ít một chút.”

Nghe các hoàng tử bàn luận, nam tử trung niên được xưng là Lưu đại nhân chậm rãi đứng dậy, cũng không nhiều lời, xoay người rời đi.

Các hoàng tử vây quanh thiếu niên tên là Dịch Cảnh, thỉnh thoảng đá hấn một phát.

Mặt trời lặn phía tây, hoàng hôn giáng lâm.

Đám hoàng tử, công chúa bên trong lâm viên đã rời đi, thiếu niên toàn thân trải rằn vết máu. dơ dấp bẩn thỉu run rẩy thân thể đứng lên. Hấn cắn răng lẩm bẩm: “Ta không tên Dịch Cảnh... Ta tên là Phương Cảnh...”

Hắn run run rẩy rẩy bắt lấy thùng gỗ bên cạnh, nhưng hai tay đau nhức, hắn căn bản không xách nổi nước, chỉ có thể từ bỏ, thân thể nhỏ bé lung lay la lung lay rời đi.

Trên đường đi, thái giám, cung nữ nhìn thấy hắn, đều chỉ sợ tránh không kịp, Phương Cảnh lại đã thành thói quen.

Hắn đi vào trong một tiểu viện chật đầy vật hỗn tạp, một cung nữ trung niên đang giặt quần áo quay đầu nhìn về phía hắn, rồi biến sắc, vội vàng đứng dậy, bước nhanh đi tới trước mặt hắn, kiểm tra thương tích của hắn.

Mặt mũi cung nữ trung niên tràn đầy đau lòng, nàng không nhịn được trách móc: “Đã nói với ngươi rồi, đừng đi nghe truyền đạo, sao ngươi lại không nghe chứ?”

Phương Cảnh ngẩng lên khuôn mặt nhỏ, trên mặt còn có vết nước mắt đọng lại, hắn quật cường nói: “Nếu không tu luyện, thì khi nào ta mới có thể rời khỏi nơi này? Nếu không tu luyện, sao ta có thể báo thù vì mẹ ta, vì cha ta?”

“Im ngay! Không cho phép nói hươu nói vượn!”

Cung nữ trung niên giận dữ, hoảng sợ nhìn xung quanh. Sau khi xác định không gió thổi cỏ lay, nàng lập tức bắt lấy Phương Cảnh, dùng sức đánh vào mông hắn, mắng chửi: “Sau này không cho phép nói loại lời nói vô liêm sỉ này!”

Phương Cảnh nhỏ tuổi cắn răng, không lên tiếng.

Đánh một hồi lâu, thấy hắn vẫn không chịu cúi đầu như cũ, cung nữ trung niên không khỏi mềm lòng, nàng thở dài nói: “Bé à, ngươi phải nhớ kỹ, sau này ngươi chỉ có thể ở trong hoàng cung này, ngươi không có những người thân khác, chỉ khi biểu hiện tốt, khiến bệ hạ hài lòng, ngươi mới có ngày ra mặt.”

Phương Cảnh lâu bầu: “Ta có người thân... Người Phương gia chúng ta không ít, đại bá ta rất lợi hại... Người khác đều

gọi hắn là Thiên Đạo...”

Hắn càng nói càng tủi thân, đôi mắt nhanh chóng đỏ lên.

Chương 344: Giáng lâm Đế Hải, Độc Cô Vấn Hồn.

Chương 344: Giáng lâm Đế Hải, Độc Cô Vấn Hồn.

Hắn có thể chịu đựng đau khổ trên da thịt, nhưng vừa nghĩ tới người thân của mình, hắn đã không nhịn được tủi thân. Hắn vẫn chưa tới chín tuổi, hắn đã từng khóc ròng, nhưng sau khi mẹ hắn chết đi, hắn không nơi nương tựa, chỉ có thể kiên cường.

Cung nữ trung niên ôm hắn vào trong lòng, trong mắt của nàng tràn đầy vẻ đau lòng và mờ mịt.

Trong lòng nàng rõ ràng, sự tồn tại của Phương Cảnh là một cái gai trong lòng bệ hạ, nào có ngày ra mặt...

Đợi đến khi trên dưới Huyền triều quên mất Phương Cảnh tồn tại, quên mất mẹ Phương Cảnh, đao của bệ hạ sẽ rơi trên đầu Phương Cảnh.

Nghĩ như vậy, trong lòng cung nữ trung niên lại càng chua xót, là nàng nuôi lớn mẹ Phương Cảnh, cho nên nàng coi Phương Cảnh như con mình sinh ra.

Hiện tại nàng chỉ muốn làm Phương Cảnh ít chịu tội hơn một chút khi còn sống. ...

Âm âm -

Lôi vân bao trùm bầu trời, mưa to rơi nghiêng xuống, sóng lớn trên biển mãnh liệt.

Tiểu Tử phi hành trong mưa gió, nó nhìn thấy phía trước có một đảo nổi to lớn, đèn đuốc sáng trưng, trong đêm tối lơ mơ lộ ra sự quỷ dị.

“Công tử, phía trước chính là đảo nổi của Trường Sinh các sao?”

Tiêu Tử mở miệng hỏi.

Triệu Chân dẫn đầu hồi đáp: “Không sai, địa điểm ghi lại bên trong quyển trục chính là nơi này.”

Trong quyển trục tình báo Khúc Tầm Hồn đưa cho có đánh dấu đảo nổi gần nhất của Trường Sinh các, có thể để Phương Vọng truyền tống đến Đế Hải.

Biển Nam Quỳnh bao la dường nào, Đế Hải cách xa biết bao, cho nên Khúc Tầm Hồn để ý một chút chi tiết.

Đối với chuyện này, Phương Vọng cũng đồng ý tiếp nhận, hẳn chỉ muốn nhanh chóng đến Huyền triều.

Tiêu Tử bay đi về phía đảo nổi, nửa đường có tu sĩ ngăn cản, Phương Vọng trực tiếp lấy ra chân nhân lệnh, thuận lợi vào đảo, còn có tu sĩ của Trường Sinh các đích thân dẫn đường. Toà đảo nổi này rất lớn, tu sĩ ở lại đây không ít.

Tiêu Tử ghé vào trên đầu vai Phương Vọng, nhìn xung quanh, nó rất hiếu kì hết thấy quanh mình, nhưng Phương Vọng không có tâm trạng nhìn ngắm.

Rất nhanh, bọn họ đã tiến vào một tòa tháp cao, trong tháp có một trận pháp truyền tống to lớn, chuyên môn thông đến Đế Hải.

“Chờ một chút!”

Ngay khi Phương Vọng sắp bước vào trận pháp truyền tống, một tiếng nói gọi lại hắn, các tu sĩ đang chuẩn bị khởi động trận pháp đều dừng tay.

Chỉ thấy một ông lão áo đen đi tới từ phía sau, hắn cấp tốc đi đến trước mặt Phương Vọng, ôm quyền hành lễ, nói: “Thiên Đạo đạo hữu, xin hỏi người đi Đế Hải, là vì Huyền triều sao?”

Phương Vọng liếc nhìn hấn, hỏi: “Thế nào? Trường Sinh các còn quản việc này à?”

Ông lão áo đen vội vàng nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là thân sử của đạo hữu muốn tình báo về Huyền triều, người thân là một trong hai mươi bốn chân nhân, đương nhiên được Trường Sinh các chú ý và coi trọng. Trường Sinh các và Huyền triều thường hay bất hòa, khoảng thời gian trước, một nhóm tu sĩ Đại Thừa cảnh của Huyền triều chui vào biển Nam Quỳnh, Trường Sinh các có hơi bận tâm. Đúng lúc, người lại là người duy nhất yêu cầu tình báo về Huyền triều trong khoảng thời gian này.”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Huyền triều đã trở thành kẻ địch của ta, nếu là Trường Sinh các sợ phiền phức, ta có thể phân rõ giới hạn với Trường Sinh các, nhưng truyền tông trận này, ta dùng chắc rồi.”

Cái chết của Phương Tâm, làm hấn ý thức được mình tuy mạnh, uy danh hiển hách, nhưng Phương gia hoàn toàn không hề được uy danh của hấn che chở.

Từ nay về sau, hấn vẫn muốn oanh oanh liệt liệt như cũ, nhưng phải làm người trong thiên hạ biết được phía sau Phương gia có hấn.

Cho nên hấn không sợ Trường Sinh các tìm hiểu nguồn gốc, biết được quan hệ của Phương gia và hấn.

Ông lão áo đen bắt đầu nói: “Đạo hữu làm gì lo nhiều như vậy, Trường Sinh các sao lại vì e ngại Huyền triều mà từ bỏ người, chỉ là có một vị Thánh Quân biết được người muốn đi Huyền triều, muốn thuận tiện mời người giúp một sự kiện. Nếu hoàn thành, Thánh Quân tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

Phương Vọng hỏi: “Chuyện gì?” Ông lão áo đen liếc nhìn tu sĩ khác, những tu sĩ kia dồn dập hành lễ lui ra.

Đợi bọn họ rời đi, ông lão áo đen mới mở miệng nói: “Giết chết Huyền triều Trấn Thiên thượng tướng quân, người nọ chính là tu vi Đại Thừa cảnh tầng chín. Việc này chính người ước lượng, một khi giết chết Trấn Thiên thượng tướng quân, nhất định sẽ rước lấy đại phiền toái, nếu thời cơ không đúng, việc này có thể coi như thôi.”

Phương Vọng đáp: “Ta biết.”

Ông lão áo đen gật đầu, lập tức đích thân giúp Phương Vọng khởi động trận pháp truyền tống.

Ầm ầm -

Trận pháp khởi động, nội bộ tháp cao rung động kịch liệt, phảng phất trời đất rung chuyển.

Ông lão áo đen nhìn về phía Phương Vọng, dặn dò: “Trật tự của Đế Hải càng ổn định hơn biển Nam Quỳnh, càng ổn định đối với người là càng nguy hiểm, Huyền triều càng có nội tình hùng hậu, mong đạo hữu vạn phần cẩn thận.”

Phương Vọng nhìn hẩn một chút, không nói tiếp.

Trận pháp khởi động, một luồng sáng mạnh bay lên, bóng dáng Phương Vọng và Tiểu Tử biến mất theo.

Một lát sau, tháp cao khôi phục lại sự bình tĩnh, mấy bóng dáng bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh ông lão áo đen, khí tức của từng người đều cao sâu khó dò.

“Thiên Đạo chân nhân họ Phương, tu sĩ hoàng thất Huyền triều giết chết cũng họ Phương, xem ra hẩn thật sự đi báo thù.”

“Hẩn đi quá xúc động, bằng vào một mình hẩn, đủ sao?”

“Nghe nói Kim Tiêu giáo đã giết vào Đế Hải, động tĩnh cũng không nhỏ.”

“Kim Tiêu giáo tính là gì, Huyền triều có thể nhẹ nhõm ăn chết bọn họ.”

“Mặc kệ thế nào, tu vi của Thiên Đạo chân nhân rất cuộc cao bao nhiêu, không người rõ ràng. Cho dù hấn chết ở Huyền triều, với năng lực của hấn, tất nhiên có thể gây họa được cho Huyền triều.”

Đám người bàn luận ầm ĩ, giọng điệu trêu tức, ông lão áo đen dù không mở miệng, nhưng hấn cũng đang lắng đầu, rõ ràng không coi trọng Phương Vọng. ...

Chương 345: Giáng lâm Đế Hải, Độc Cô Vấn Hồn. (2)

Chương 345: Giáng lâm Đế Hải, Độc Cô Vấn Hồn. (2)

Trận pháp truyền tổng duy trì liên tục trong thời gian một nén nhang, đợi sau khi ánh sáng mạnh trước mắt Phương Vọng biến mất, đập vào tầm mắt hấn chính là một tòa phòng đá to lớn bao la, hấn đang đứng trên trận đài.

Phương Vọng đưa mắt nhìn lại, phát hiện động trong phòng có mười mấy tu sĩ đang ngồi tĩnh tọa ở phương hướng khác nhau, bầu không khí yên lặng.

Hấn lập tức đi xuống trận đài, đi về phía cửa hang.

“Ngươi là người phương nào?”

Một ông lão mở mắt hỏi, giọng điệu nghiêm khắc.

Những người khác dồn dập mở mắt nhìn về phía Phương Vọng. Trong đó còn có một nam tử trẻ tuổi, quần áo rõ ràng lộng lầy hơn những người khác, đầu đội mũ miện bằng ngọc, cũng tò mò nhìn về phía Phương Vọng.

Trên người Phương Vọng có một luồng sát ý, làm bọn họ cảm thấy nguy hiểm.

Phương Vọng không dừng bước lại, vừa đi, vừa nói: “Thiên Đạo chân nhân, Phương Vọng.”

Đám người chấn động, rất rõ ràng đã từng nghe nói đến cái tên này, dù sao thí luyện nội bộ của Trường Sinh các có ảnh hưởng cực lớn.

“Đế Hải không giống biển Nam Quỳnh, tu sĩ Trường Sinh các chúng ta nhất định phải làm việc có chừng mực.”

Một ông lão khác nhắc nhở.

Phương Vọng giương lên tay, nhanh chóng tan biến trong đường hầm.

Nam tử tuổi trẻ đội mũ miện bằng ngọc không nhịn được cười nói: “Thiên Đạo Phương Vọng, khí thế bất phàm. Theo ta thấy, nếu Trường Sinh các đề cử hắn sớm một chút, Nam Quỳnh tứ kiệt chưa chắc là Cực Dương chân nhân.”

Lời này vừa nói ra, những người khác lập tức nhìn về phía hắn, ánh mắt trở nên vi diệu.

Một đại hán mặc áo bào xanh, thân thể hùng tráng hừ lạnh nói: “Độc Cô Vãn Hồn, lời này của ngươi có ý gì? Nói thật giống như ngươi mạnh hơn Cực Dương chân nhân ấy.”

Độc Cô Vãn Hồn cười ha hả nói: “Ta đang chúc mừng Trường Sinh các, quả nhiên là nhân tài đông đúc, nhưng ta rất hiếu kì, một mình hắn đến Đế Hải làm cái gì. Chẳng lẽ các ngươi để danh ngạch của cơ duyên kia cho hắn rồi?”

Nghe vậy, đại hán áo bào xanh hừ lạnh một tiếng, không nói thêm lời, phòng đá lâm vào sự yên tĩnh.

Độc Cô Vãn Hồn cũng không cảm thấy xấu hổ, ngồi một mình ở đó, không biết nghĩ gì, trên mặt lộ ra nụ cười ý vị sâu

xa.

Một bên khác.

Phương Vọng bay ra hải đảo, hẳn không để Tiêu Tử biến lớn, mà là tự phi hành.

Tiêu Tử ghé vào trên bờ vai Phương Vọng, hỏi: “Công tử, người dự định hành động thế nào, dò xét tình báo trước sao?”

Phương Vọng nhìn thẳng phía trước, gió lớn thổi lên tóc đen của hắn, hắn bình tĩnh nói: “Ta lười đi điều tra sự thật, trực tiếp giết vào Huyền triều. Ta muốn khiến tất cả mọi người trên dưới Huyền triều đều biết được một kiếp này của bọn họ vì sao mà tới.”

Tình báo của Trường Sinh các quả thực rất tỉ mỉ. Bên trong quyền trục tình báo, ngoài tin tức của tu sĩ Huyền triều, còn có phương hướng đại khái của Huyền triều ở Đế Hải.

Đế Hải rất lớn, không hề kém cạnh biển Nam Quỳnh.

Phương Vọng thi triển Bạch Hồng Độn thuật, một đường mau chóng lên đường gấp. Tiêu Tử nằm sấp trên đầu vai của hắn, mà Triệu Chân thì cầm quyền trục chỉ đường.

Một người một yêu một ma bay lượn trên đại dương mênh mông, xé rách biển mây trên trời, lướt qua từng tòa hải đảo ven đường, quấy nhiễu không ít tu sĩ, yêu quái.

Điểm khác biệt lớn nhất của Đế Hải so với biển Nam Quỳnh chính là tu sĩ càng nhiều, gần như trên mỗi một hải đảo đều có xây dựng thành trì hoặc tiểu trấn.

Huyền triều thống nhất Đế Hải, trật tự rành mạch, không giống biển Nam Quỳnh, giáo phái san sát, thế gia vô số, Nhân tộc, Yêu tộc đều là như thế, không thống nhất quy tắc, cường giả trên hết.

Từ cứ điểm của Trường Sinh các đến đại lục chỗ Huyền triều có khoảng cách xa hơn trong dự đoán của Phương Vọng.

Hắn không phi hành hết tốc lực, muốn làm mình duy trì trạng thái linh lực dư thừa bất cứ lúc nào. Dù vậy, tốc độ của hắn cũng rất nhanh, Ngưng Thần cảnh tuyệt đối không thể sánh bằng. triều.

Từ xa nhìn lại, linh khí thiên địa nồng đậm, hình thành từng dòng sóng khí hình rồng trên biển mây, phảng phất có chân long phù hộ Huyền triều.

Tiểu Tử, Triệu Chân thấy cảnh này, đều cảm nhận được áp lực, nhưng chúng nó không dám lên tiếng.

Phương Vọng thờ ơ. Hắn lắc mình biến hoá, hóa thành một con hắc ưng, bay lượn về phía đại lục. Tiểu Tử nép thật chặt trên lưng của hắn, Triệu Chân lùi về bên trong Thôn Hồn hồ lô, sợ bại lộ chủ nhân.

Huyền triều, trong hoàng cung.

Phương Cảnh ngồi trên bậc thang, trên người hắn tràn đầy vết sẹo, trên gương mặt thanh tú cũng có từng vết sẹo nhỏ bé. Giờ phút này, hắn đang nhìn bóng dáng tu sĩ bay lượn đi đi về về nơi chân trời phương xa, trong mắt tràn đầy vẻ ao ước.

Hắn cũng muốn giống những tu sĩ kia, ngao du chân trời, tiêu dao tự tại, không chịu trói buộc.

Lúc này, cung nữ trung niên đi vào trong nội viện, mang một hòm gỗ cấm mộc đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, sau đó mở cái nắp ra, lấy ra một đĩa bánh ngọt từ bên trong cho hắn, cười nói: “Hôm nay Tây Quý phi không dùng linh thiện, vừa hay hời cho ngươi, ăn đi, nó có thể tăng cường khí huyết, gân cốt của ngươi.”

Phương Cảnh tiếp nhận đĩa, hắn cầm lấy một miếng bánh ngọt, đưa cho cung nữ trung niên ăn trước, sau đó mình mới ăn

miếng thứ hai.

Thấy hấn hiểu chuyện như thế, cung nữ trung niên lộ ra nụ cười vui mừng.

“Thật là một đứa trẻ ngoan...”

Câu nói này mới vang lên, nàng đột nhiên khó chịu, Phương Cảnh càng hiểu chuyện, nàng càng tủi thân thay cho hấn.

Phương Cảnh nhỏ từng ngậm ăn, linh thiện như vậy rất khó ăn được, hấn rất quý trọng.

Hấn vừa ăn, vừa hiếu kì hỏi: “Gần đây sao lại có nhiều tu sĩ đi tuần như vậy? Là xảy ra chuyện gì sao?”

Cung nữ trung niên đáp lại: “Quả thực xảy ra chuyện, có một thế lực đến từ ngoài tên là Kim Tiêu giáo, chế tạo phiền toái không nhỏ cho Huyền triều.”

“Kim Tiêu giáo?”

Chương 346: Từ trên trời giáng xuống, thay trời hành đạo.

Chương 346: Từ trên trời giáng xuống, thay trời hành đạo.

Phương Cảnh vui mừng khôn xiết, hấn muốn truy hỏi, lại sợ bại lộ điều gì.

Cung nữ trung niên nhìn về phía hấn, thở dài nói: “Hấn là Kim Tiêu giáo đến vì ngươi rồi? Ta khuyên ngươi đừng ôm ý tưởng xa vời, Kim Tiêu giáo mặc dù chế tạo phiền phức, nhưng cũng không thể rung chuyển Huyền triều. Mỗi ngày đều có tu sĩ Kim Tiêu giáo muốn lên vào hoàng cung, sau đó bị giết chết, treo thi thể trên cửa thành.”

Phương Cảnh nghe xong, khuôn mặt nhỏ lập tức tái nhợt.

Hấn muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì. Hấn hiểu được dựa vào lực lượng của mình, căn bản không có khả

năng chạy ra hoàng cung, hấn cũng không muốn phiền phức cung nữ trung niên, bởi vì như vậy dễ dàng hại chết cung nữ trung niên.

Hấn hít sâu một hơi, đứng dậy, bụng đĩa chuẩn bị trở về phòng. Đúng lúc này, hấn bỗng nhiên thoáng nhìn thấy trên trời có một bóng đen.

“Đó là cái gì?”

Phương Cảnh đưa tay chỉ vào trên trời hỏi.

Cung nữ trung niên quay đầu nhìn lại, lẩm bẩm nói: “Chắc là chim ưng rồi, Hoàng thành đã rất lâu không nhìn thấy chim ưng, bình thường chỉ có thể nhìn thấy chim sẻ.”

Phương Cảnh nhìn qua, sau đó xoay người đi vào trong phòng.

Chân trước hấn vừa đi vào trong phòng, chân sau cung nữ trung niên chợt nhìn thấy chim ưng đen trên trời lại lao xuống hoàng cung, sắc mặt của nàng đột biến.

Tốc độ con ưng đen lao xuống cực nhanh, khi nó sắp chạm đến hoàng cung, hoàng cung xuất hiện một lồng ánh sáng, muốn ngăn lại nó. Gần như ngay lập tức, chim ưng đen hóa thành một nam tử áo đen, một cước giẫm nát trận pháp lồng ánh sáng.

Uỳnh!

Toàn bộ hoàng cung rung chuyển, giống như động đất đột kích.

Phương Cảnh vội vàng chạy ra từ trong nhà, hấn nuốt xuống một ngụm bánh ngọt trong miệng, hồi hộp hỏi: “Thế nào rồi?”

Cung nữ trung niên đang muốn mở miệng, một giọng nói lạnh buốt vang vọng toàn thành: “Kẻ giết Phương Tầm, chết!”

Âm thanh này giống như thiên lôi, người nghe không khỏi là tim đập thình thịch, phảng phất ngực bị đập nặng một phát.

Phương Cảnh trừng to mắt, miệng nhỏ mở lớn theo, hần vội vàng hô: “Cứu...”

Cung nữ trung niên vội vàng bịt miệng của hần, hần túm vào trong phòng, rồi đóng chặt cửa phòng lại.

Một bên khác.

Trên một quảng trường bao la trung ương ở Tuyên cung, đá vụn rơi xuống như mưa, bụi đất cuồn cuộn, mặt đất xuất hiện từng vết nứt giống như mạng nhện.

Từng bóng dáng phát ra khí thể mạnh mẽ từ trên trời giáng xuống, rơi vào bốn phương tám hướng, vây quanh cuồn cuộn bụi đất, từng người lấy ra bảo linh bản mệnh, trận địa sẵn sàng đón địch.

Một cái đầu rắn khổng lồ xông ra từ trong bụi đất, thân rắn vặn vẹo, giống như thân rồng quấy tan bụi đất. Ngay sau đó, bóng dáng Phương Vọng lộ ra.

Thiên Đạo Ngự Long quan dưới ánh nắng chiếu rọi lóe ra vết sắc lạnh, Kim Lân Bạch Vũ Y bay phàn phật theo gió, từng dòng long khí vàng óng xoay quanh người hần, tay phải hần nắm Thiên Cung kích, nét mặt lạnh lùng.

“Lớn mật! Lại dám xông vào hoàng cung Huyền triều, ngươi là người phương nào?”

Ngay phía trước quảng trường, một nam tử khôi ngô khoác giáp bạc đứng trên bậc thang, khuôn mặt hần tuần tú, trên mũ giáp có hai cánh phượng đứng thẳng, áo choàng tung bay như ngọn lửa hùng, tay cầm một thanh trường thương. Khí thể của hần cực mạnh, sát cơ khóa chặt Phương Vọng.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ xuất hiện, tuyệt đại đa số đều khoác áo giáp, bên ngoài hoàng cung càng dựng lên màn sáng đại trận, ngăn cách trong và ngoài cung.

Phương Vọng nâng tay trái lên, chậm rãi nắm tay. Trong chốc lát, một uy áp đáng sợ bao phủ cả tòa hoàng cung, mặt đất run rẩy dữ dội, sắc mặt tất cả tướng sĩ, tu sĩ đều đại biến.

Chương 347: Từ trên trời giáng xuống, thay trời hành đạo. (2)

,

“Giết!”

Nam tử giáp bạc vùng thương phần nộ quát, hơn ngàn tên tu sĩ bỗng nhiên đánh thẳng đến PhiZZng Vonda † bốn phương †ám hướng. Phương Vọng chợt vùng quyền đánh ra, một con Hắc Long thuận quyền trái đánh ra, mục tiêu chỉ thẳng nam tử giáp bạc. Các tu sĩ cản trở phía trước tái mét mặt, căn bản không kịp tránh né, đã liên tục bị Hắc Long đánh thành huyết vụ.

Tiếng long ngâm nổ vang!

Trong khoảnh khắc, Hắc Long đã giết tới trước bậc thang, nam tử giáp bạc đối mặt với Hắc Long thể không thể đỡ, một tay cầm thương, đâm một thương tới phía trước, cương khí cuồng bạo đánh ra theo mũi thương, hình thành một tấm chắn to lớn trước cung điện vàng son lộng lẫy, xông thẳng lên trời.

Ầm!

Hắc Long cường thế đánh tan tấm chắn cương khí, sắc mặt nam tử giáp bạc đại biến. Còn chưa chờ hắn suy nghĩ nhiều, một bóng dáng đã xông ra từ trong miệng Hắc Long, lưỡi kích Thiên Cung kích phản chiếu trong đôi mắt hắn.

Phụt!

Thiên Cung kích xuyên thấu giáp bạc, xuyên thủng lồng ngực nam tử giáp bạc, máu tươi bắn tung toé. Hắn trừng to mắt, ngay sau đó đã bị một kích của Phương Vọng nâng lên. Hắn muốn giãy giụa, lại cảm nhận được một luồng linh lực ngang ngược quán chặt mình, làm hắn không cách nào thoát khỏi Thiên Cung kích.

Phương Vọng giờ hắn lên giữa không trung, sau lưng có vô số tướng sĩ, tu sĩ đếm không xuể đánh tới hắn.

“Ngươi...”

Nam tử giáp bạc chăm chú nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Phương Vọng giương mắt nhìn về phía hắn, để hắn nhìn thấy một đôi mắt vô cùng lạnh buốt.

Đây là ánh mắt gì...

Nam tử giáp bạc đã sống mấy trăm năm, trải qua không biết bao nhiêu khổ chiến, đây là lần đầu tiên gặp được loại ánh mắt làm hắn sợ hãi này.

Phương Vọng bỗng nhiên dậm chân. Một cước này trực tiếp chấn động đến mặt đất sụt lún, điện vàng phía trước lập tức vỡ vụn, tất cả kiến trúc trong phạm vi năm dặm vỡ nát, mặt đất sụp đổ. Ngọn lửa dương khí đáng sợ mà cực nóng tuôn ra từ lòng đất, đốt cháy từng người từng người tu sĩ phía sau. Trong khoảnh khắc, các ngõ ngách hoàng cung dâng lên tiếng thét chói tai, tiếng la khóc, giống như thiên kiếp giáng lâm.

Phòng ốc chỗ Phương Cảnh cũng bị chấn vỡ, hắn bị cung nữ trung niên ôm thật chặt. Trong cơn gió mạnh, hai người yếu ớt, nhỏ bé như vậy, phỏng phát có thể bị quét đi bất cứ lúc nào.

Chương 347: Từ trên trời giáng xuống, thay trời hành đạo.

(2)

Phương Cảnh ở trong lòng cung nữ trung niên, cặp mắt nhìn về phía phương xa. Hắn nhìn thấy bóng dáng Phương Vọng, cách xa nhau xa xôi, nhưng long khí vàng óng trên người Phương Vọng thực sự quá thu hút ánh mắt.

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng khí thể như vậy, giống như chân tiên trên trời xuống phạm trần.

“Hắn là ai...”

Phương Cảnh thấp thỏm bất an nghĩ trong lòng như vậy, đáy lòng của hắn cầu nguyện đối phương tới để cứu hắn.

“Muốn chết!”

Một tiếng quát nổi giận vang vọng hoàng cung, một bóng dáng hóa thành từng tàn ảnh lướt qua tầng tầng ngọn lửa dương khí, giết tới sau lưng Phương Vọng giống như quỷ mị, đánh một chưởng vào trên lưng Phương Vọng.

Ầm!

Lực trùng kích đáng sợ nhắc lên sóng bụi, càn quét toàn bộ hoàng cung.

Kim Lâm Bạch Vũ Y của Phương Vọng không ngừng tung bay, dáng người của hắn không bị rung chuyển. Kẻ đứng sau lưng Phương Vọng chính là một nam tử mặc long bào, đội mũ miện Thiên tử trên đầu, hạt châu trước mặt hắn lấp lư kịch liệt, mặt hắn lộ vẻ vẻ không thể tin được.

Một chưởng dùng hết sức lực của hắn lại không cách nào làm đối phương bị thương!

Phương Vọng quay phắt lại, một cước đạp hắn bay ra ngoài, máu tươi vẩy ra trời cao.

Nam tử long bào nhanh chóng bật ngựa, rơi trên mặt đất, nhưng lực lượng mạnh mẽ vẫn làm hắn trượt về sau mấy chục trượng. Sau khi dừng lại, hắn không nhìn được phun một

ngệm máu chảy ngược lên, rồi nửa quỳ xuống, tay phải hấn che lồng ngực, tất cả xương ngực của hắn đều vỡ nát.

“Sức lực này sao lại...”

Nam tử long bào cắn răng nói, hắn chính là tu vi Đại Thừa cảnh tầng chín, vậy mà không gánh nổi một cước của đối phương!

Các tu sĩ Huyền triều lập tức đi tới bên cạnh hắn, quan tâm sự an Sùng Nguyên Hoàng đế đẩy ra tướng sĩ xung quanh, đứng dậy, hắn nhìn Phương Vọng từ xa, tức giận hỏi: “Người rút cuộc là ai, người và Phương Tầm có quan hệ gì?”

Phương Vọng nắm Thiên Cung kích trong tay phải, nâng nam tử giáp bạc xoay người. Hắn có thể cảm nhận được càng ngày càng nhiều khí tức mạnh mẽ đang chạy đến, khí tức Đại Thừa cảnh đã vượt qua con số một trăm.

Tiểu Tử nằm sấp trên đầu vai hắn, run lẩy bẩy, nó cũng cảm nhận được khí thế đáng sợ truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Phương Vọng chậm rãi bay lên, dương khí toàn thân bành trướng hóa thành ngọn lửa vờn quanh người. Giờ khắc này, hắn giống như Thái Dương Thần quân giáng lâm, hắn bễ nghễ Sùng Nguyên Hoàng đế, giọng nói lạnh buốt vang vọng giữa đất trời:

“Ta chính là huynh trưởng của Phương Tầm, Phương Vọng. Các người có thể xưng ta là Thiên Đạo, giao ra vợ con Phương Tầm và người giết hắn, nếu không, ta sẽ thay trời hành đạo, nhất định khiến giang sơn Huyền triều vỡ vụn!”

Hắn cố ý truyền đi âm thanh cực lớn, chính là muốn làm cho bách tính Huyền triều biết được việc này.

Một kiếp này là bởi vì hoàng thất Huyền triều giết chết Phương Tầm mà dẫn tới!

Phương Cảnh nghe thấy Phương Vọng đột nhiên kích động lên, nhưng cung nữ trung niên ôm chặt hấn, bịt miệng của hấn, không cho phép hấn chạy đi. Nàng dùng đầu dán vào Phương Cảnh, vội vàng khuyên nhủ: “Đừng xúc động...”

“Thiên Đạo? Thay trời hành đạo? Nực cười!”

Sùng Nguyên Hoàng đế cất tiếng cười to, phảng phất nghe thấy chuyện nực cười nhất trên đời này. Sắc mặt của hấn trở nên dữ tợn theo, trong mắt tràn đầy hận thù, hấn gầm thét lên: “Phương Vọng đúng không, đến hay lắm, hôm nay liền tiễn người đi gặp đệ đệ ti tiện vô sỉ của người!”

Vừa dứt lời, ánh mắt Phương Vọng lập tức rơi ở trên người hấn, một luồng kinh phong đáng sợ cuốn tới phía hấn, dọa hấn sợ đến lui lại một bước.

Thùng -

Một tiếng chuông kinh thiên động địa vang vọng cả tòa Hoàng thành, khiến người người cảm thấy thần hồn điên đảo, ngay cả màn sáng trận pháp xung quanh hoàng cung cũng vặn vẹo theo đó. “Công tử, đây là cảnh giới gì?”

Tiểu Tử ở trên bờ vai Phương Vọng, khẩn trương hỏi.

Phương Vọng mặt không cảm xúc: “Phía trên Đại Thừa cảnh, Niết Bàn cảnh, trốn vào trong lòng ta.”

Nghe vậy, Tiểu Tử lập tức chui vào trong lòng Phương Vọng.

Một vệt ánh vàng chợt bắn xuống từ trong lõi vân cuộn cuộn, chiếu rọi vào đồng đồ nát trong hoàng cung, kích lên từng vòng từng vòng bụi đất khuếch tán.

Bên trong ánh vàng kia có một bóng dáng chậm rãi giáng lâm, hấn không chút kìm nén khí thế mệnh môn của mình.

“Tự xưng Thiên Đạo, không biết tự lượng sức mình!”

Một giọng nói tang thương mà không mất uy nghiêm truyền ra từ đó. Ngay sau đó, một ông lão mặc đạo bào màu xám bước ra, thân thể hần cao lớn, trên đạo bào được thêu lên thanh liên, tay hần nắm phát trần, tóc trắng buộc dưới phát quan. Từng viên thiên châu lơ lửng sau lưng hần, hình thành một vòng tròn.

Ánh mắt Phương Vọng rơi trên người hần, bình tĩnh hỏi: “Xung tên ra.”

“Bần đạo tên là Thanh Sơn chân nhân, người đã từng nghe nói chưa?”

Giọng điệu của ông lão áo xám lộ ra một loại miệt thị, phảng phất đang đối thoại với một con kiến càng.

“Tiền bối, chớ nói nhảm với hần, nhanh giết hần đi!”

Sùng Nguyên Hoàng đế tức giận quát, bởi vì quá kích động, dẫn đến khí huyết không thông, hần không nhìn được ho khan.

Một cước kia của Phương Vọng thực sự quá ác, đến nay vẫn có ám kinh tàn sát bừa bãi trong cơ thể hần.

“Lần đầu tiên nghe nói, người đáng giá ta ghi nhớ, vì người sẽ là vị Niết Bàn cảnh đầu tiên ta giết chết!”

Phương Vọng nói bằng âm thanh lạnh lùng, rồi hần đáp bước đi về phía Thanh Sơn chân nhân.

Hần cố ý chần vờ kiến trúc trong hoàng cung, chính là muốn ép ra vợ con Phương Tầm. Hần đã không chế dương khí đạt tới tình trạng hoàn mỹ, có thể không thương tổn đến người vô tội.

Hần vừa đi về phía Thanh Sơn chân nhân, vừa dùng thần niệm điều tra toàn bộ hoàng cung.

Một bên khác.

Chương 348: Lực lượng của Niết Bàn nhỏ yếu như vậy sao?

Chương 348: Lực lượng của Niết Bàn nhỏ yếu như vậy sao?

Cung nữ trung niên ôm Phương Cảnh rời xa chiến trường, chột một cánh tay đè lại bờ vai của nàng, Nàng quay đầu nhìn lại, bị dọa đến tê liệt ngã xuống mặt đất. Phương Cảnh thuận thể tránh thoát, hấn muốn chạy đến chỗ Phương Vọng, kết quả bị một nam tử mặc áo gấm màu tím bắt lấy. Còn chưa chờ hấn phản ứng, nam tử áo gấm đã nhanh chóng điểm mấy huyệt vị trên người hấn, dẫn đến hấn không thể động đậy, thậm chí không cách nào phát ra âm thanh.

“Đại nhân, bỏ qua cho hấn đi, hấn vẫn chỉ là đứa trẻ...”

Cung nữ trung niên đau khổ cầu xin. Trên gương mặt tràn đầy vết sẹo của nam tử áo gấm một mảnh lạnh lùng, hấn đập bay cung nữ trung niên ra ngoài. Sau khi rơi xuống, cung nữ trung niên hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Phương Cảnh nhìn bóng dáng Phương Vọng phương xa, trong mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Trong tầm mắt của hấn, càng ngày càng nhiều tu sĩ vây quanh Phương Vọng, sắc trời dần dần tối sầm, ánh sáng trên người Phương Vọng đang bị áp chế.

Phương Cảnh thật vất vả nhìn thấy hi vọng, nhưng giờ khắc này, trái tim hấn lâm vào sự tuyệt vọng trước nay chưa từng có.

Vì đại bá của hấn đang cách hấn càng ngày càng xa...

Nam tử áo gấm nhắc Phương Cảnh lên, đang chuẩn bị rời đi, hấn chột cảm giác Phương Cảnh trong lòng run rẩy kịch liệt, hấn vô ý thức rũ mắt nhìn xuống. Còn chưa chờ hấn kịp phản ứng, một khí thể mạnh mẽ bùng nổ từ trong lòng hấn.

HẠT”

Phương Cảnh bỗng nhiên ngẩng đầu, kêu lên khàn cả giọng. Chỉ thấy trên mặt, trên cổ hắn nổi gân xanh, trán hiện ra từng vằn đen như đồ án quỷ dị.

“Không được!”

Nam tử áo gấm thẳm kêu không ổn. Gần như ngay lập tức, một luồng sát cơ đáng sợ khóa chặt hắn, hắn vô ý thức nhảy ra, đồng thời xoay người trên không trung.

Hắn quay đầu nhìn lại, đồng tử bỗng nhiên co chặt.

Phương Vọng dùng tốc độ cực kỳ khoa trương giết tới trước mặt hắn, kích, cường thế đâm xuyên qua ngực của hắn, máu tươi chảy xuống theo lưỡi kích.

“Ây....A...”

Nam tử áo gấm bị Thiên Cung kích giơ lên trên không trung, máu tươi không thể ngăn chặn mà tuôn ra từ trong miệng hắn, còn chưa tung tóe đến trên người Phương Vọng, đã bị dương khí của hắn thiêu đốt thành khói đỏ.

Tay trái Phương Vọng rung lên, nam tử áo gấm đột nhiên nổ tan xác mà chết, máu tươi vẩy lên trời cao.

Trong đồng đồ nát ngoài mười dặm, Thanh Sơn chân nhân quay đầu nhìn lại, chau mày, hắn âm thầm kinh hãi, tốc độ thật nhanh!

Hắn có thể cảm giác được Phương Vọng cũng không vận dụng bí pháp nào đó, mà là tốc độ phản ứng của thân thể!

Thể chất kẻ này không đúng lắm!

“Nhanh giết hắn! Nhanh giết hắn đi!”

Sùng Nguyên Hoàng đế vội vã không nhìn nổi mà quát lên, hắn đã hoàn toàn điên cuồng, không có chút phong phạm

Thiên tử nào.

Thanh Sơn chân nhân xoay người, vung phát trần, bay lên, bay về phía Phương Vọng, chỉ để lại một câu: “Bệ hạ không cần sốt ruột, hôm nay, không ai có thể cứu được hấn, hấn nhất định sẽ thân tử đạo tiêu.”

Bên ngoài hoàng cung, bốn phương tám hướng đều có một đạo nhân dạo bước trên không mà đến, dọa đến tướng sĩ, tu sĩ dọc đường dôn dập quay đầu nhìn lại, mặt lộ vẻ rung động.

Khí thế thật là mạnh!

Phương Vọng cúi đầu nhìn về phía Phương Cảnh trong lòng, nhẹ giọng hỏi: “Ngươi vẫn ổn chứ?”

Hắn truyền linh lực vào trong thân thể Phương Cảnh, trợ giúp Phương Cảnh bình ổn lực lượng thần bí mệnh mệnh trong thân thể.

Thật ra vừa rồi Phương Vọng đã nhìn thấy Phương Cảnh, chỉ là Thanh Sơn chân nhân ở đó, hấn sợ đánh cỏ động rắn, nhưng hấn vừa nghe đến Phương Cảnh kêu to đã không lo được nhiều như vậy.

Phương Vọng có thể làm cho dương khí của mình không thương tổn đến Phương Cảnh, thậm chí khiến Phương Cảnh cảm thấy ấm áp. Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Phương Vọng, khuôn mặt nhỏ tràn đầy vẻ kinh hoàng, lòng còn sợ hãi. Sau khi hấn thấy rõ gương mặt Phương Vọng, hai mắt lập tức đỏ lên, nước mắt ngăn không được mà tuôn ra. Phương Cảnh khẩn trương hỏi. Lúc trước cách xa nhau quá xa, hấn căn bản thấy không rõ khuôn mặt Phương Vọng.

Phương Vọng nhíu mày, nhìn vết thương trên mặt hấn, trong lòng càng áy náy. Hấn buông ra Thiên Cung kích, tay trái lấy ra một chiếc khăn dài từ trong nhẫn Long Ngọc, vừa

cột Phương Cảnh vào trên người, vừa nói: “Là ta, nương người đâu?”

Phương Cảnh không đến chín tuổi, thân thể nhỏ gầy, treo trên lồng ngực của hắn, cũng sẽ không ngăn cản ánh mắt của hắn.

“Nương ta... Chết rồi...”

Phương Cảnh nói xong, hoàn toàn không nén nổi cảm xúc, bắt đầu gào khóc.

Hai tay Phương Vọng hơi chậm lại, rồi tăng tốc độ, buộc Phương Cảnh trên người mình. Hắn thấp giọng dặn dò: “Tiểu Tử, đừng để hắn đến rơi xuống.”

Chỉ thấy Tiểu Tử nhô đầu rắn ra từ cổ áo hắn, phun lưỡi rắn nói: “Công tử xin yên tâm.”

Phương Cảnh đang khóc lớn vô ý thức nhìn về phía Tiểu Tử, kết quả suýt nữa bị hù chết. May mà hắn đã bị Phương Vọng buộc vào trên người, cũng không ngửa đầu té xuống.

“Ngoan, đừng sợ, ta là xà bá mẫu của ngươi...”

Tiểu Tử an ủi, Phương Cảnh nghe thấy sững sờ nhìn nó.

Phương Vọng xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía Thanh Sơn chân nhân đang bay tới, Thiên Cung kích bên cạnh hắn biến mất không còn tăm hơi.

“Thiên Đạo Phương Vọng, ngươi muốn mang hắn trốn ư? Ngươi cảm thấy ngươi có thể làm được sao?”

Thanh Sơn chân nhân người chưa đến, giọng nói đã bay tới trước.

Phương Vọng bẻ bẻ cổ, ánh mắt dần dần trở nên sắc bén, ngọn lửa dương khí quanh thân dần dần pha tạp khí diễm màu trắng.

Thiên Đạo Chân công!

“Trốn? Ai nói ta muốn trốn? Ta sẽ đánh chết ngươi, lại ép các ngươi giao ra kẻ sát hại đệ đệ, đệ muội ta, bao gồm cả kẻ chủ mưu phía sau, đều phải chết!”

Giọng điệu Phương Vọng vô cùng lạnh lẽo, không chút tình cảm. Khi đang nói chuyện, hắn đi từng bước một về phía Thanh Sơn chân nhân.

Ầm ầm -

Chương 349: Lực lượng của Niết Bàn nhỏ yếu như vậy sao? (2)

Chương 349: Lực lượng của Niết Bàn nhỏ yếu như vậy sao? (2)

Mặt đất run rẩy dữ dội. Lấy hắn làm trung tâm, đá vụn trong vòng phương viên mười trượng mất khống chế mà bay lên, lôi vân trên trời quay cuồng kịch liệt, rất nhanh đã xuất hiện tia sét.

Sát khí cực hạn bao phủ toàn bộ hoàng cung, khiến cho mọi người cảm như hén, ngay cả nỗi giận Sùng Nguyên Hoàng đế cũng ngậm miệng.

Phương Vọng bỏ qua cảm xúc khác, chỉ để lại sát tâm, đây là uy năng của Đấu Chiến Chân công.

Sở dĩ hắn buông Thiên Cung kích, chính vì khiến người ở đây cảm nhận được sự tuyệt vọng, dùng Thiên Cung kích giết bọn họ, quá hời cho bọn họ rồi.

Cảm thụ được khí thế của Phương Vọng, Thanh Sơn chân nhân nhíu mày, hắn lập tức vùng phát trần, trong miệng không biết lầm bầm gì đó. Trong chốc lát, hai hư ảnh bay ra từ trong thân thể hắn, rõ ràng là hình tượng của hắn.

Hai hư ảnh này không cầm phát trần, mà là mỗi bên xách một bóng kiếm.

Bất chợt!

Bóng đáng Phương Vọng biến mất không còn tăm hơi. Một trận gió mạnh đáng sợ tuyết luân đánh tới Thanh Sơn chân nhân đối diện, Thanh Sơn chân nhân và hai hư ảnh bấm pháp quyết bằng tốc độ cực nhanh, bọn họ đồng thời vung lên phát trần, kiếm trong tay, đánh về phía trước.

Ánh xanh hiện lên, ba chữ ánh sáng to lớn xuất hiện phía trước bọn họ, theo thứ tự là trần, tru, thanh.

Ba chữ lấy tốc độ cực nhanh chồng lên nhau, tràn ra khí tức mệnh mông mà bá đạo, muốn ngăn cản Phương Vọng cường thế đột kích.

Âm!

Phương Vọng dùng một quyền đánh nát ba chữ ánh sáng, quyền phải thế như chẻ tre, đánh vào phần bụng của Thanh Sơn chân nhân. Lực lượng mạnh mẽ trực tiếp đánh nổ Thanh Sơn chân nhân văng lên trời, xuyên thủng lôi vân trên trời.

Sùng Nguyên Hoàng đế và các tu sĩ Huyền triều thấy cảnh này quá sợ hãi, phảng phất nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng nhất trên đời.

Phương Vọng không nói hai lời, trực tiếp đánh tới bọn họ! Sùng Nguyên Hoàng đế cao giọng hô, vị Thiên tử Đại Thừa cảnh tầng chín này không cách nào giữ được sự bình tĩnh. Hắn xuất ra một cái ô vàng óng, che trên đỉnh đầu.

Hơn ngàn tên đại tu sĩ cùng nhau xông thẳng đến Phương Vọng, tu vi thấp nhất cũng có Độ Hư cảnh. Bọn họ thao túng bảo linh bản mệnh của mình, khởi động pháp thuật, nhưng tốc độ của Phương Vọng quá nhanh, giống như một luồng ánh sáng nóng bỏng, rạch ra trời đất u ám. Từng người từng người

tu sĩ bị đánh cho hóa thành huyết vụ, hoặc là bị đánh bay ra ngoài.

Phương Vọng thể như lôi đình, giết tới đỉnh đầu Sùng Nguyên Hoàng đế. Giờ khắc này, thời gian dừng lại, Phương Cảnh nắm thật chặt bả vai đại bá, Tiểu Tử dùng thân rắn quấn chặt lấy nửa người trên của Phương Cảnh, đầu rắn ngửa ra sau, thể như lúc nào cũng có thể bị kéo ra ngoài.

Quyền phải mang khí kinh hình rồng của Phương Vọng nện xuống, Sùng Nguyên Hoàng đế ngẩng đầu, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Theo quyền phải của Phương Vọng rơi xuống, chiếc ô vàng lập tức vỡ vụn.

Đúng lúc này, bốn bóng dáng đột kích từ phương hướng khác nhau, nhanh như quỷ mị, ào ào đi tới bên cạnh Sùng Nguyên Hoàng đế, hợp lực nâng chương lên đánh tới.

Bốn chương một quyền va chạm vào nhau, mặt đất vốn là đồng đỏ nát lại lần nữa sụp đổ, đêm không hết đá vụn bay lên, sóng khí đáng sợ bay lên giống như núi lửa bùng nổ, xông tan mây trời.

Gió mạnh tàn sát bừa bãi, trận pháp giấy giữa kịch liệt, đường đi Hoàng thành ngoài trận liên tiếp sụp đổ, bách tính hoảng sợ chạy trốn, từng người từng người tu sĩ thi pháp cứu người khắp nơi.

Trong bụi đất cuộn cuộn, Phương Vọng mặt không biểu cảm nhìn xuống năm người phía dưới, nắm đấm của hắn chậm rãi hạ xuống, mà cánh tay bốn người bảo vệ Sùng Nguyên Hoàng đế bắt đầu cong xuống dưới. Sùng Nguyên Hoàng đế nhìn thấy một cảnh này, đồng tử co chặt.

“Lực lượng Niết Bàn nhỏ yếu như vậy sao?”

Giọng nói lạnh lùng của Phương Vọng truyền vào trong tai năm người.

Nghe thấy lời của Phương Vọng, sắc mặt bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh bảo vệ Sùng Nguyên Hoàng đế lập tức trở nên khó coi, bọn họ lập tức vận công, bùng nổ toàn bộ công lực.

Ánh mắt Phương Vọng lạnh đi, cánh tay phải bỗng nhiên đẩy xuống dưới. Sóng khí bụi đất tàn sát bừa bãi, bốn đại tu sĩ cấp tốc bay ra từ trong sóng bụi cuộn cuộn. Bọn họ rơi trên đồng cỏ nát, sau khi trượt mấy chục trượng, cánh tay chống lại Phương Vọng lúc trước của bọn họ đều run lên, sắc mặt bốn người cực kỳ khó coi.

Đây là lực lượng gì?

Bọn họ đều lần đầu tiên gặp được lực lượng mạnh mẽ như thế, cho dù là yêu vật mạnh nhất bọn họ gặp phải, cũng không có lực lượng đáng sợ như thế.

Bọn họ định thần nhìn lại, chỉ thấy trong bụi đất cuộn cuộn, khí diễm của Phương Vọng quấy tan sóng bụi, một tay hất giơ lên Sùng Nguyên Hoàng đế.

Thời khắc này Sùng Nguyên Hoàng đế máu me khắp người, Phương Vọng cũng không phải xách hất lên, mà quyền phải xuyên thủng lồng ngực của hắn, nâng hắn giữa không trung.

“Là ngươi phái người giết đệ đệ ta?”

Phương Vọng lạnh giọng hỏi, ánh mắt như đao lạnh buốt, đâm xuyên trái tim Sùng Nguyên Hoàng đế, khiến đáy lòng vị Thiên tử Huyền triều này lâm vào tuyệt vọng.

Sùng Nguyên Hoàng đế không còn dám kêu ca nữa, hắn khàn giọng nói: “Trẫm cũng bị buộc... Tú Ương từ nhỏ đã bị Nhị hoàng tử của Đại Thiên Thần triều coi trọng. Huyền triều yếu hơn Đại Thiên Thần triều, không thể không thông gia với

nó. Tú Ương trốn thoát ra ngoài, lại còn thành thân sinh con với nam tử khác, Nhị hoàng tử Đại Thiên Thần triều tức giận, ép buộc trăm cho hắn một câu trả lời, trăm chỉ có thể như thế...”

Đại Thiên Thần triều?

Phương Vọng chưa từng nghe nói, nhưng hắn yên lặng ghi nhớ việc này.

Đối với Sùng Nguyên Hoàng đế, hắn chỉ tin một nửa. Sắc mặt của Sùng Nguyên Hoàng đế lúc trước rõ mồn một trước mắt, hắn nhục nhã Phương Tầm chết đi, mà còn nói muốn giết mình. Nhìn từ điểm này, có lẽ thật sự có Đại Thiên Thần triều ép buộc sau lưng, mà bản thân Sùng Nguyên Hoàng đế cũng muốn giết Phương Tầm, cho rằng Phương Tầm không xứng với nữ nhi của hắn.

Chương 350: Đại Thiên Thần triều, thiên kinh địa nghĩa.

Chương 350: Đại Thiên Thần triều, thiên kinh địa nghĩa.

Phương Vọng cũng không muốn đứng trên lập trường của Sùng Nguyên Hoàng đế cân nhắc vấn đề, giết người thì đền mạng, thiên kinh địa nghĩa!

“Người có dám gánh vác thù hận này hay không? Nếu người dám, ta chỉ giết một mình người, không động đến một bách tính giang sơn của người, nếu người không dám, đừng trách ta không kiểm chế được sát tâm.”

Phương Vọng lạnh giọng hỏi.

Lời này vừa nói ra, Sùng Nguyên Hoàng đế thất kinh, vội vàng hô lên: “Người không thể giết trăm... Người không thể giết trăm... Nếu người dám giết trăm, người và tên nghiệt súc Phương Cảnh này cũng đừng hòng sống...”

Ầm!

Quyền phải của Phương Vọng bắn ra khí kinh đáng sợ, trực tiếp chấn vỡ thân thể Sùng Nguyên Hoàng đế, huyết vụ khuếch tán.

“Người...”

Một cảnh này khiến bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh ban đầu không dám hành động thiếu suy nghĩ triệt để nổi giận. Bọn họ dồn dập lấy ra bảo linh bản mệnh của riêng mình, khí thể bùng nổ, tất cả đều bay lên, khí thể của bọn họ làm cả hoàng cung đồ nát rung động vì đó.

Cùng lúc đó, khí thể mạnh mẽ của Thanh Sơn chân nhân cũng giáng xuống từ trên trời, xuyên thủng lôi vân, khiến ánh nắng chiếu xuống, vừa lúc chiếu trên người Phương Vọng.

Phương Vọng thân ở trong ánh nắng, là tồn tại sáng tỏ duy nhất giữa đất trời. Toàn bộ trời đất lâm vào mờ tối, màn sáng trận pháp ngoài hoàng cung bắt đầu tan rã, từng người từng người tu sĩ bay tới, từng người tràn ra sát ý đáng sợ.

Thiên tử bị giết, đây là sỉ nhục lớn nhất của người làm hạ thần!

Giờ khắc này, bọn họ đã không lo được bảo vệ bách tính, nhất định phải giết chết Phương Vọng!

Thanh Sơn chân nhân tóc tai bù xù nhìn xuống Phương Vọng, hai mắt lộ ra sát khí đáng sợ. Một cái chuông lớn màu vàng óng đứng thẳng trên đỉnh đầu hắn, trên thân chuông có bóng sáng của rất nhiều yêu thú, tà ma muốn tránh thoát.

“Được lắm! Phương Vọng, ngươi làm việc tuyệt tình, hôm nay, chúng ta ắt sẽ dùng hết sức lực aiết chết ngươi. không những diệt naurói. mà còn phải giết tất cả tộc nhân của ngươi, để gương thân uy của Huyền triều ta!”

Giọng nói của Thanh Sơn chân nhân vang vọng giữa đất trời, làm tất cả mọi người ở giữa thiên địa mà như ở trong hầm

băng.

Mặt bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh khác một lần nữa vây quanh Phương Vọng, sau lưng bọn họ là tu sĩ mệnh mệnh cuộn cuộn. Tất cả đều ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh hoặc cầm pháp khí trong tay, phóng tầm mắt nhìn ra, số lượng càng ngày càng nhiều, giống như thủy triều đang vọt tới hoàng cung.

Nghe thấy lời của Thanh Sơn chân nhân, Phương Vọng cũng không hề dao động, hấn nhẹ nhàng vỗ lưng Phương Cảnh, động viên: “Đừng sợ, Đại bá sẽ dẫn ngươi giết ra ngoài. Trước khi rời đi, Đại bá sẽ báo thù giúp phụ mẫu ngươi.”

Nghe vậy, Phương Cảnh không còn run rẩy nữa, hấn ngừng đầu, đưa tay vén lên râu tóc có vẻ hơi xốc xếch trên trán Phương Vọng.

Phương Vọng cười với hấn, so với trạng thái sát thần lúc trước mà tưởng như hai người. Phương Cảnh cũng không lên tiếng, cúi đầu một lần nữa, ôm Phương Vọng thật chặt.

“Công tử, sao ngươi không sử dụng kiếm?”

Tiểu Tử hưng phấn hỏi.

Kẻ địch càng nhiều, nó càng phấn khởi, trái lại không hề sợ hãi.

Tình cảnh này làm nó nhớ tới trận chiến Thanh Thiên Cốc, trận chiến Xi Ma tông trước đó, nó đã rất lâu không kẻ vai chiến đấu cùng công tử.

“Giết bọn họ không cần dùng kiếm.”

Phương Vọng nói xong, căn người đã bay lên. Khí diễm trên người hấn cháy hừng hực, ngọn lửa dương khí không ngừng cháy lên, mở rộng, khí diễm màu trắng của Thiên Đạo Chân công xen lẫn trong đó. Theo khí thế của hấn không

ngừng tăng lên, từng vòng từng vòng thủy triều xung kích mà mắt trần có thể thấy được, không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Giờ khắc này, Phương Vọng không giấu giếm thực lực của mình nữa.

Hắn phóng thích triệt để toàn bộ dương khí của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, thân thể cấp tốc đạt tới trạng thái mạnh nhất!

Dương khí của hình thành một vầng sáng còn chói mắt hơn cả mặt trời. Tất cả tu sĩ nhìn hắn, đều không khỏi chấn động.

“Đây là công pháp gì?”

“Không đúng, là khí huyết, đây là lực lượng thân thể của hắn!”

“1 ý-đâu là thể chất à?” “Chẳng lẽ là Thánh thể thượng cổ? Kẻ này rốt cuộc xuất hiện từ chỗ nào?”

Các tu sĩ bàn luận âm ỉ, Thanh Sơn chân nhân và bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh cũng bị khiếp sợ, ngay cả Tiểu Tử có mối quan hệ gần gũi nhất với Phương Vọng cũng không khỏi há to miệng rần.

Đây là khí tức gì?

Tiểu Tử có thể xác định đây tuyệt đối không phải Thiên Cương Thánh thể!

Chẳng lẽ công tử lại luyện thành một loại thể chất khác mạnh hơn?

Sắc mặt Thanh Sơn chân nhân âm trầm, hắn nhìn Phương Vọng chăm chú, trầm giọng hỏi: “Người rốt cuộc là thần thánh phương nào, thể chất ra sao?”

Phương Vọng không ngừng bay cao, thậm chí vượt qua cả Thanh Sơn chân nhân. Khi hắn đi tới dưới biển mây, hắn giờ

khắc này giống như mặt trời đứng ngạo nghễ nhân gian. Những bách tính, tu sĩ còn đang đi lánh nạn trong Hoàng thành ào ào quay đầu nhìn về phía hắc, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ, kính hãi.

“Danh hào của ta đã nói cho các người biết rồi, mà thể chất của ta, nhớ lấy, ta chính là Kim Cương Chí Dương Thánh Thể. Trước khi chết, các người có thể tận mắt thấy thần uy của Kim Cương Chí Dương là vinh hạnh của các người!”

Giọng nói lạnh lùng của Phương Vọng vang lên, hắc triệt để phóng thích dương khí, xuyên thủng biển mây trên trời, đánh bay đá vụn phía dưới.

Kim Cương Chí Dương Thánh Thể!

Mấy trăm vạn bách tính, tu sĩ của Huyền triều đều bị cái tên này làm cho khiếp sợ.

Thanh Sơn chân nhân giận tím mặt, bỗng nhiên vung lên phát trần, chuông lớn màu vàng óng trên đỉnh đầu hắc vọt tới Phương Vọng, trên đường phi hành cấp tốc biến lớn, thân chuông trở nên cao chừng ngàn trượng, giống như núi non giữa nhân gian, vĩ ngạn tuyệt luân, không thể ngăn cản.

Phương Vọng nâng quyền phải lên, uy thế đáng sợ của Sơn Hà Trấn Thiên quyền bùng nổ, làm mảnh đất trong phương viên vạn dặm vì đó mà rung động.

Hắc đánh một quyền về phía chuông lớn màu vàng óng, thi triển Cửu Long Trấn Thiên quyền! Ngâm -

Chương 351: Đại Thiên Thần triều, thiên kinh địa nghĩa.
(2)

Chương 351: Đại Thiên Thần triều, thiên kinh địa nghĩa.
(2)

Tiếng long ngâm nổ vang, một con Hắc Long thần uy bá khí theo quyền phải của hắn đánh ra, dùng tư thái cực kỳ bá đạo đâm nát chuông lớn màu vàng óng.

Cùng lúc đó, bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh cùng nhau khởi động công pháp, linh lực bắn ra, các loại ánh sáng tràn ngập giữa thiên địa, bao phủ toàn bộ Hoàng thành.

Một trận đại chiến tuyệt thế triệt để bùng nổ...

Dưới bầu trời vạn dặm không mây, dãy núi chập trùng.

Trên đỉnh mỗi ngọn núi, từng lá cờ lớn được cắm trong rừng cây, bị bóng cây che đậy, nhìn một lượt, bầu trời ở đây mơ hồ có sóng ánh sáng.

Trong sơn dã, từng người từng người tu sĩ đang tĩnh tọa, chừng mấy ngàn người, Dạ Thương Hải vào nhâm đảo Bích U lúc trước cũng ở nơi đây.

Tất cả bọn họ đều vây quanh một nữ tử áo đỏ thần bí đã tọa. Nữ tử áo đỏ này mang một chiếc mặt nạ đỏ như máu, chỉ lộ ra đôi mắt, ma khí lạnh lạnh lượn quanh cả người nàng, khiến người không dám đến gần.

Kim Tiêu giáo, Ma Quân!

Một người tu sĩ bỗng nhiên giáng xuống từ trên trời, rơi vào trước người Ma Quân, cách xa hai trượng. Hắn quỳ một chân trên đất, tay cầm một lệnh bài, trầm giọng nói: “Khởi bẩm giáo chủ, thám tử của chúng ta truyền về tin tức, Thiên Đạo Phương Vọng đang đại náo Hoàng thành, Thiên tử Huyền triều đã bị Phương Vọng giết chết!”

Lời này vừa vang lên, tất cả tu sĩ Kim Tiêu giáo đều mở to mắt, bao gồm cả Ma Quân.

Đôi mắt dưới mặt nạ của Ma Quân đúng là một đôi mắt đỏ tròn vàng, lạnh lùng đáng sợ, lộ ra một cảm giác áp bách khó

tả.

“Thiên Đạo Phương Vọng? Sao hấn lại tới rồi?”

“Tất nhiên là báo thù vì đệ đệ của hấn Phương Tâm, vậy mà có thể giết được Thiên tử Huyền triều, tu vi của hấn rốt cuộc là cảnh giới gì?”

“Rất tốt, hấn rốt cục ra tay, dù sao việc này xảy ra là bởi vì đệ đệ của hấn, cũng không thể để Kim Tiêu giáo chúng ta một mực ra sức chứ?”

“Ha ha ha, Sùng Nguyên Hoàng đế chết rồi ư? Quá tốt rồi, mẹ nó, cậu hoàng đế kia quá phách lối, vậy mà tuyên bố muốn giết hết Kim Tiêu giáo chúng ta, không biết tự lượng sức mình!” “Giáo chủ, chúng ta hành động sao? Đi chỉ viện cho Phương Vọng!”

Tất cả tu sĩ đều bắt đầu kích động. Người có thể lại tới đây, tu vi thấp nhất cũng là Độ Hư cảnh, thuộc về tỉnh nhuệ của Kim Tiêu giáo. Bọn họ đều không sợ Huyền triều, vì giao chiến nhiều lần, trái lại để bọn họ càng thêm hận thù Huyền triều, hận không thể hủy diệt Huyền triều.

Ma Quân chậm rãi đứng dậy, rồi nói: “Đi thôi, nhưng chúng ta không cần đi chỉ viện cho Phương Vọng, mà giúp hấn dọn sạch con đường thoát đi.”

Giọng điệu của nàng lạnh nhạt, không nghe ra chút cảm xúc nào.

Lời vừa dứt, nàng đã hóa thành một cụm ma khí, tiêu tán tại chỗ, tu sĩ khác của Kim Tiêu giáo đều bay lên, bắt đầu hành động.

Dạ Thương Hải vừa phi hành, vừa nhìn về phương hướng Hoàng thành của Huyền triều, hấn âm thầm kinh hãi: “Phương Vọng, người rốt cuộc mạnh đến mức nào... Lại dám một mình xông vào Huyền triều...”

Hắn đã biết Huyền triều có đại tu sĩ Niết Bàn cảnh, mà lại không chỉ một vị!

Nhưng vừa nghĩ tới dáng hình Phương Vọng, hắn lại tràn ngập lòng tin đối với Phương Vọng.

Nam nhân khí phách như vậy, há có thể ngã vào tay Huyền triều?...

Lôi vân cuộn trào kịch liệt không dứt, sấm sét vang dội, từng người từng người tu sĩ, pháp khí tung hoành bay lượn, các loại pháp thuật không ngừng hiện lên, Hoàng thành phồn hoa ngày xưa đã triệt để hóa thành đồng đồ nát.

Phóng mắt nhìn lại, trên tường đổ tràn đầy vết máu!

Vô số tu sĩ nằm trong đồng đồ nát, ánh mắt của bọn họ tập trung trên bóng dáng chói mắt kia, chính là Phương Vọng.

Phương Vọng đã giết đỏ cả mắt. Hắn đang truy sát Thanh Sơn chân nhân, thời khắc này Thanh Sơn chân nhân mình đầy thương tích, chật vật đến cực hạn, phát trần trong tay đã không cánh mà bay.

Đối mặt Phương Vọng đuổi theo không ngừng nghỉ, Thanh Sơn chân nhân không ngừng thi triển pháp thuật. Pháp thuật của hắn đều có thanh thế to lớn, mạnh hơn xa các tu sĩ khác, nhưng pháp thuật của hắn rơi trên người Phương Vọng, trực tiếp bị dương khí của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể tách rời, căn bản không tạo được chút tổn thương nào.

Giờ khắc này, trong mắt Thanh Sơn chân nhân lộ ra vẻ sợ hãi.

Chiến đấu từ khi bắt đầu đã tiếp diễn liên tục trong một nén nhang. dùng sức lực thân thể.

Thông qua chiến đấu, Phương Vọng đã hoàn toàn thích ứng Kim Cương Chí Dương Thánh Thể!

Tuyệt đại đa số pháp thuật đều không thể làm thân thể của hắn bị thương, những pháp thuật loại linh hồn kia càng không cách nào xuyên qua dương khí của hắn.

Kim Cương Chí Dương Thánh Thể quả thực ngang ngược!

Tác chiến vượt hai tầng đại cảnh giới!

Không hổ là Thánh thể ở Thượng giới cũng cực kỳ nổi tiếng!

Phương Vọng càng đánh càng có lòng tin, hắn đã nắm rõ ràng thực lực của Niết Bàn cảnh, hôm nay hắn muốn giết ra uy danh.

Hắn muốn giết đến khi người Huyền triều sau này không còn dám báo thù Phương gia nữa, hắn thậm chí muốn kinh sợ Đại Thiên Thần triều phía sau Huyền triều!

Hắn muốn khiến Đại Thiên Thần triều cân nhắc một chút, vì cái gọi là mặt mũi, có muốn chọc đến Phương Vọng hay không!

Phương Vọng muốn làm cho cái giá phải trả mà bọn họ bắn khoản trở nên lớn hơn, càng lớn càng tốt!

Suy nghĩ đến đây, Phương Vọng tăng tốc một lần nữa, nhanh chóng xuyên qua trong đồng đồ nát, ven đường giết chết từng người từng người tu sĩ thi pháp với hắn.

Thanh Sơn chân nhân tuy có tu vi Niết Bàn cảnh, nhưng tốc độ của hắn không bằng Phương Vọng. Rất nhanh, hắn lại lần nữa bị Phương Vọng lấn đến trước mặt.

“Phương Vọng! Chớ có điên cuồng ngang ngược!”

Thanh Sơn chân nhân phần nộ quát lên, dùng điều này che giấu sự sợ hãi trong lòng. Hắn lại lấy ra một cây phát trần ngọc xanh, nhanh chóng vung lên. Tua dài của phát trần cuốn lên gió mạnh, đêm không hết bóng tên màu xanh như mưa

giông gió bão bao phủ Phương Vọng, thanh thể to lớn, càn quét một mạch mấy chục dặm, nhấc lên bụi đất cao đến mấy trăm trượng.

Chương 352: Thịnh Thiên Tru Tà trận, Niết Bàn vẫn lạc.

Chương 352: Thịnh Thiên Tru Tà trận, Niết Bàn vẫn lạc.

Phương Vọng được ngọn lửa dương khí lượn quanh toàn thân giết ra từ trong mưa tên màu xanh, hấn quay người vùng quyền đánh tới Thanh Sơn chân nhân.

Cho dù treo Phương Cảnh trên người, hành động của Phương Vọng cũng không bị ảnh hưởng. Hấn giống như một cây cung lớn bị kéo ra, Kim Lân Bạch Vũ Y bị căng ra, chỉ nhìn dáng người hấn là có thể cảm nhận được lực lượng ngang ngược của hấn.

Đối mặt một quyền này, Thanh Sơn chân nhân nâng cánh tay trái lên ngăn cản theo bản năng. Chỉ thấy tay trái hấn cầm một viên ngân châu, ngân châu bắn ra ánh sáng óng ánh chói mắt.

Giống như trước đó, nắm đấm của Phương Vọng không thể ngăn cản, một quyền đánh nát ngân châu của hấn, rồi rơi vào trên người Thanh Sơn chân nhân, đánh cho Thanh Sơn chân nhân hộc máu bay ra ngoài, xé ra sóng bụi giữa thiên địa.

Tu sĩ Huyền triều ở bốn phương tám hướng thấy một cảnh này lâm vào trong tuyệt vọng.

“Hấn rốt cuộc là thần thánh phương nào... Chúng ta căn bản không phải là đối thủ của hấn!”

“Đầu bằng sức lực thân thể đã có thể chống lại nhiều người chúng ta như vậy... Thiên Đạo... Chẳng lẽ hấn thật sự là tiên nhân trên nhân gian?”

“Đáng chết, chỉ vì lấy lòng Đại Thiên Thần triều, có đáng giá hay không?”

“Bệ hạ chết trước mắt chúng ta, đây là sỉ nhục chưa bao giờ có của Huyền triều. Đừng so đo những chuyện kia, Thiên Đạo Phương Vọng phải chết, nếu không Huyền triều làm sao chấn nhiếp thiên hạ được?”

“Thập tam giáo hộ triều sao còn chưa đến? Đại tu sĩ trong truyền thuyết của Huyền triều, Thanh Sơn chân nhân đều không phải là đối thủ của Phương Vọng, làm sao chúng ta có thể địch lại được?”

Khi các tu sĩ Huyền triều lâm vào khủng hoảng, mặt đất rung động, chỉ thấy màn ánh sáng màu vàng dâng lên từ bốn phương trời đất, cấp tốc nối liền với nhau, hình thành một ma trận khổng lồ, chiều dài và chiều rộng đạt tới trăm dặm, trận pháp ánh sáng vàng óng không ngừng cất lên cao, xông phá biển lôi vân.

Một uy thế cực lớn giáng lâm, khiến Phương Vọng dừng lại. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên ngoài trận pháp ánh sáng vàng có bốn người đang thi. Tất cả bốn người này đều bị thương nặng, có người cụt tay, có người lồng ngực bị đánh thủng, có người mặt đầy máu, thậm chí người chỉ còn lại nửa người trên, nhưng dù cho như thế, bọn họ vẫn có thể thi pháp.

Trên gương mặt bốn người lộ ra vẻ điên cuồng, trào dâng linh lực tràn vào trong trận pháp ánh sáng vàng, giúp uy thế trận pháp không ngừng tăng lên.

Trong trận, tất cả mười mấy vạn tu sĩ Huyền triều đều cảm thấy bất an, bọn họ sợ hãi nhìn về phía bầu trời.

“Các ngươi làm gì? Điên rồi sao?”

Tiếng gầm gừ của Thanh Sơn chân nhân truyền ra từ trong trận, chỉ thấy hắn xông ra từ trong đồng đồ nát. Hắn giờ phút

này đã biến thành người máu, vô cùng thê thảm.

Phương Vọng nhìn về phía hắc, trong lòng hơi cảm thán, Niết Bàn cảnh thật là khó giết.

Ngoài trận, vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh chỉ còn lại nửa người trên kia mặt mũi dữ tợn, khàn giọng kiệt lực quát: “Hắc phải chết! Phải chết! Nếu hắc sống sót, tai họa về sau vô tận, chúng ta đã không chú ý được nhiều như vậy!”

Ba người khác đều đồng thanh hét lớn: “Thỉnh Thiên Tru Tà trận, lên đi!”

Lời vừa dứt, một cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng được từ trên trời giáng xuống. Phương Vọng và mười mấy vạn tu sĩ Huyền triều giương mắt nhìn lại, chỉ thấy lôi vân cuộn cuộn nổ tan, đếm không hết thiên thạch rơi xuống dưới, lớn nhỏ không đồng đều. Viên lớn nhất sắp chiếm cả phạm vi có đường kính gần trăm dặm bên trong Thỉnh Thiên Tru Tà trận.

Trong khoảnh khắc, Phương Vọng cảm nhận được một lực áp chế thần bí rơi vào trên người, làm tốc độ linh lực lưu động trong cơ thể hắc chậm lại.

Phương Vọng có được Kim Cương Chí Dương Thánh Thể thêm Thiên Đạo Chân công, cũng cảm nhận được trời buộc, hướng chỉ là tu sĩ khác, tuyệt đại số tu sĩ đã không cách nào động dậy.

Thanh Sơn chân nhân phóng tới rìa màn ánh sáng màu vàng của trận pháp như bị điên, nhưng tốc độ của hắc kém xa trước đó, thiên thạch nện xuống từ trên trời với tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Theo tiếng thét chói tai, tiếng hò hét của mười mấy vạn tu sĩ, vô số thiên thạch điên cuồng nện xuống.

Ầm! Ầm! Ầm...

Trana Thỉnh Thiên Tru Tà trần dâng lên bụi đất cuồn cuộn. trần naan toàn bộ không gian bên trong, phẳng phất có tà ma đáng sợ sắp phá tan trời buộc.

Toàn bộ đại lực run rẩy vì đó, những bách tính còn đang chạy trốn và tu sĩ đang chạy đến chi viện đều có thể nghe thấy tiếng nổ đáng sợ kia. Phóng tầm mắt nhìn tới, sông núi, non nước xung quanh bọn họ đều đang run rẩy dữ dội.

Đoàn người Kim Tiêu giáo cũng nghe thấy tiếng nổ đáng sợ kia, phải biết rằng bọn họ đã cách Hoàng thành xa chừng vạn dặm.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Là phương hướng Hoàng thành...”

“Đây là thanh thế gì?”

“.. Một mình Thiên Đạo Phương Vọng đã có thể gây nên thanh thế như vậy sao?”

Tu sĩ Kim Tiêu giáo khiếp sợ bàn luận liên tục, ai nấy đều kinh hãi.

Ma Quân bị ma khí vờn quanh phía trước nhất cũng không khỏi quay đầu nhìn về phương hướng Hoàng thành Huyền triều, đôi mắt của nàng lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì.

...

Thỉnh Thiên Tru Tà trận duy trì liên tục trong thời gian chừng nửa chén trà nhỏ. Toàn bộ Hoàng thành chìm xuống mấy trăm trượng, ngoài trận khắp nơi là sườn đồi, sông núi sụp đổ. Cảnh tượng bừa bộn kéo dài vạn dặm, cả trời đất bị bụi đất bao trùm, u ám mà ngột ngạt.

Bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh lơ lửng giữa không trung, bọn họ há mồm thở dốc, thân thể run rẩy, hiển nhiên việc khởi động trận pháp vừa rồi đã hao hết linh lực của bọn họ.

Đôi mắt của tất cả bọn họ đều tràn ngập tơ máu. Thi triển trận này không chỉ nghiền ép đối với thân thể, trong lòng bọn họ cũng tràn ngập áp lực, bởi vì bọn họ biết qua một trận chiến này, bọn họ sẽ gánh vác bêu danh ngập trời.

Toàn bộ Huyền triều đều bị trận pháp này ảnh hưởng đến, thành trì cách xa dựa vào đại trận hộ thành, bình yên vô sự, nhưng sông núi ngoài thành trải rộng vết rách.

Chương 353: Thịnh Thiên Tru Tà trận, Niết Bàn vẫn lạc.
(2)

Chương 353: Thịnh Thiên Tru Tà trận, Niết Bàn vẫn lạc.
(2)

Lực trùng kích đáng sợ của Thịnh Thiên Tru Tà trận thậm chí làm biên giới đại lục nhấc lên sóng to gió lớn, đủ để thấy trận này mạnh đến mức nào.

Gió lớn thổi qua, thổi tan bụi đất bên ngoài Thịnh Thiên Tru Tà trận, hiển lộ ra hình dáng trận này. Chỉ thấy bên trong màn ánh sáng màu vàng tràn ngập nham thạch, vì va chạm kịch liệt mà liên tục khiến cho vô số đá vụn đè ép vào nhau, hình thành ngọn núi, kích cỡ ngọn núi đã đạt trăm dặm. Độ cao của nó không cách nào đánh giá, chọc tan bầu trời, không nhìn thấy đỉnh.

Trong một vài khe hở dưới đáy ngọn núi thậm chí còn đang rướm máu.

Yên tĩnh!

Ngột ngạt!

Nhìn thấy cảnh này, bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh tươi cười đầy mặt, đều thở dài một hơi.

Mặc dù phải trả giá cực lớn, nhưng cuối cùng cũng giết được Phương Vọng!

Âm âm -

Đúng lúc này, ngọn núi thiên thạch bên trong màn ánh sáng màu vàng bắt đầu rung động, trong khe hở ở mặt ngoài ngọn núi tràn ra từng ngọn lửa dương khí. Một cảnh này dọa cho bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh trờng to mắt.

“Không có khả năng!”

“Hắn... Sao lại thế...”

“Sao... Sao có thể...”

Ba người trong đó run giọng nói, mặt mũi tràn đầy sự hoảng sợ, tuyệt vọng, một người còn lại thấy tình thế không ổn, xoay người bỏ chạy.

Một tiếng âm vang vọng trời đất, ngọn núi thiên thạch sụp đổ, liên đới Thanh Thiên Tru Tà trận cũng bị đánh vỡ theo. Gió mạnh rít gào bát phương thiên địa, đá vụn bị bắn bay, giống như tận thế đột kích, tập kích vạn vật thiên địa.

Vô số đá vụn rơi xuống, bóng hình Phương Vọng lộ ra, tay phải hắn xách Thiên Hồng kiếm, ngọn lửa dương khí thế cao ngàn trượng, trên đỉnh đầu hắn còn lơ lửng một cái ấn vàng to lớn. Lục Hợp Bát Hoang tử!

Bóng dáng quỷ thần ngưng tụ sau lưng Phương Vọng, hắn nâng lên Thiên Hồng kiếm, quỷ thần cũng nhắc kiếm theo. Một lực hút mạnh mẽ bùng nổ, sóng gió tuôn về phía quỷ thần, nó đang hấp thu vong hồn nơi này.

Thanh Thiên Tru Tà trận trấn áp giết chết mười mấy vạn tu sĩ, tất cả đều là tinh nhuệ của Huyền triều, ngay cả Thanh Sơn chân nhân cũng bị giết chết tại đây.

Phương Vọng có thể nhìn thấy hồn phách của bọn họ, Thanh Sơn chân nhân với mặt mũi tràn đầy vẻ oán độc.

Tiểu Tử cẩn thận từng li từng tí mở to mắt, nhìn thấy mình bình yên vô sự, nó thở dài một hơi.

Phương Cảnh cũng ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng quỷ thần, trong mắt hắn bắn ra ánh hào quang kì dị.

Giờ khắc này, quỷ thần giơ cao trường kiếm in dấu thật sâu trong lòng hắn, làm hắn vĩnh viễn khó quên.

Phương Vọng chợt thu kiếm, thân hình biến mất giữa không trung.

Hắn nhanh chóng truy sát một đại tu sĩ Niết Bàn cảnh, bốn người này bởi vì bày trận mà linh lực hao hết, tốc độ không bằng lúc trước.

Phương Vọng xông đi lên chém một kiếm, diệt sạch thân thể, hấp thu hồn phách!

Một nhịp thở một kiếm, giết chết một Niết Bàn!

Bốn nhịp thở sau, tất cả bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh đều vẫn lạc!

Phương Vọng còn cướp đoạt nhãn trử vật trên người bọn họ, nhét tất cả vào trong thắt lưng.

Hắn rút kiếm bay đi về một phương hướng. Vì chống cự Thịnh Thiên Trụ Tà trận vừa rồi, hắn hao tổn một phần ba linh lực. Phải biết rằng sau khi tu luyện Đại Nhật Vô Lượng kinh, linh lực của hắn đã gấp nghìn lần trước khi tu luyện, có thể thấy được trận này mạnh dường nào. Nhưng nếu không có Đại Nhật Vô Lượng kinh, hắn dùng thân thể chống lại, cho dù có thể tiếp tục chống đỡ, cũng sẽ chịu tổn thương.

Vô số đá vụn bay đến các phương thiên địa, bởi vì tốc độ quá nhanh, ma sát không khí, tảng đá bốc lên ngọn lửa. Một cảnh này thực sự quá hùng vĩ, phóng tầm mắt nhìn khắp, rất khó đếm rõ ràng có bao nhiêu thiên thạch rơi xuống.

Phương Vọng vượt qua từng viên thiên thạch, bay đi về phía ngoài Thế nhưng, còn chưa bay bao xa, một khí thể mạnh mẽ truyền đến từ phía trước.

Niết Bàn cảnh!

Phương Vọng khẽ nhíu mày. Hắn cảm nhận được khí tức của không dưới hai mươi Niết Bàn cảnh. Ngoài ra, mà còn có khí tức của vô số tu sĩ ở phía sau đại tu sĩ Niết Bàn cảnh, số lượng vượt xa kẻ địch hắn đối mặt ở Hoàng thành lúc trước.

Ác chiến chân chính sắp tới!

Phương Vọng chậm lại tốc độ, Thiên Đạo Ngự Long quan lưu chuyển thần quang, linh lực dự trữ không ngừng chui vào trong cơ thể hắn.

Phương Cảnh ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Vọng, hắn nhẹ giọng hỏi: “Đại bá, người vẫn ổn chứ?”

Phương Vọng không khỏi liếc nhìn hắn, ánh mắt sắc bén lập tức mềm xuống, hắn lộ ra nụ cười, nói: “Bọn đạo chích này còn không làm Đại bá người tổn sức.”

Phương Cảnh bị nụ cười của hắn xúc động, lộ ra nụ cười theo. Hắn lúc này mới giống một bé trai tám tuổi, cười đến ngây thơ.

Hoàng hôn giáng lâm, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Giữa thiên địa, tiếng nổ vang tiếp diễn không ngừng. Mặt đất bao la tràn đầy lửa hừng, gió mạnh tùy ý thổi, đếm không hết tu sĩ trẻ già măng mọc phóng tới cùng một phương hướng. Trên đường phi hành, không ngừng có thi thể bay tới từ phía đối diện bọn họ, làm bọn họ lách mình tránh né.

Trong mắt mỗi một vị tu sĩ đều tràn ngập nỗi sợ hãi. Trong ánh mắt của bọn họ có một ngọn lửa cháy hừng hực giống như mặt trời, còn chói mắt hơn cả mặt trời lặn.

Mặt trời kia là từ dương khí của Phương Vọng biến thành.

Mấy trăm vạn tu sĩ đang vây công Phương Vọng, tu sĩ hàng phía trước không ngừng thi triển pháp thuật, tiến hành công kích từ xa. Phương Vọng bị một đám đại tu sĩ Niết Bàn cảnh kiềm chế, hấn thỉnh thoảng vung quyền về phía tu sĩ phương xa, dựa vào quyền phong đã có thể cuốn đi một đám người lớn. Người có tu vi thấp hơn Kim Thân cảnh, trực tiếp bị cuốn bay đến cách xa mấy trăm dặm, tu vi lại thấp hơn chút, khả năng đã vẫn lạc tại chỗ.

Phương Vọng đã chiến đấu nửa ngày vẫn cường thế như cũ, hấn hiện ra triệt để sức mạnh của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.

Bên nhía Huivền triều không ai không sinh ra sợ hãi đối với hấn. “Sao hấn còn không trốn?”

“Đáng chết, ôm một đứa trẻ, bị nhiều người chúng ta như vậy vây công, vậy mà vẫn không rơi vào thế yếu như cũ, kẻ này rốt cuộc có lai lịch gì?”

Chương 354: Huyền triều cúi đầu.

Chương 354: Huyền triều cúi đầu.

“Cái gì? Đại ca của tướng công Tú Ương công chúa? Đây không phải là hoàng thân quốc thích sao?”

“Chờ chút, trong khoảng thời gian ta bế quan, rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Hoàng thân quốc thích tạo phản ư?”

“Bệ hạ hồ đồ, ta đã sớm nói rồi, không nên qua lại gần gũi với Đại Thiên Thần triều...”

Theo chiến tranh trở nên giằng co, các tu sĩ bắt đầu tìm hiểu này nguyên do mầm tai vạ với nhau, bọn họ biết được sự thật đều cảm thấy hoang đường.

Công chúa bỏ trốn, bệ hạ hạ lệnh giết người, kết quả đại ca của người chết lại giết từ biển Nam Quỳnh tới Đế Hải Huyền triều?

Chuyện này con mẹ nó...

Đại tu sĩ các giáo không thuộc về hoàng thất cũng đang chửi mắng, chỉ một chuyện nhỏ như vậy lại mang đến kiếp nạn lớn nhất cho Huyền triều từ khi lập triều đến nay, quả thực là không hợp thói thường!

Việc đã đến nước này, bọn họ đâm lao đánh phải theo lao, nhất định phải giết chết Phương Vọng.

Huyền triều chết nhiều người như vậy, các giáo đều có đệ tử tử vong, cho dù có sợ hãi thực lực của Phương Vọng hơn nữa, bọn họ cũng phải dốc hết sức lực.

Thù này đã không thể hóa giải!

Huyền triều đã tổn thất nặng nề. Một khi để Phương Vọng trốn thoát, uy vọng của Huyền triều ở Đế Hải nhất định sẽ sụp đổ, Đế Hải sẽ nghênh đón nội loạn, thậm chí vùng biển xung quanh cũng có thể nhân cơ hội này xâm lấn Đế Hải.

Nếu Phương Vọng chết trong Huyền triều, việc này mặc dù sẽ làm Huyền triều hổ thẹn, nhưng lực uy hiếp của Huyền triều vẫn còn, kẻ xâm lấn hẳn phải chết!

Thế nhưng...

Ánh mắt tu sĩ các giáo Huyền triều vừa rơi xuống trên người Phương Vọng, đều tim đập thành thịch.

Cường giả như thế này, rốt cuộc phải giành thắng lợi thế nào đây?

Âm!

Phi/Znd Vona Yoav người. đan một cước lên nauròi mêt ưu sĩ muốn đánh lén hấn từ sau lưng. Một cước này khiến vị tu sĩ kia cảm thấy ngũ tạng lục phủ dòi sông lấp biển, ba hồn bảy phách đều sắp bị đập bay ra ngoài.

Bay ngã ra ngoài một mạch mấy chục dặm, vị tu sĩ này đâm vào trong lòng đất, không rõ sống hay chết.

Một cảnh này khiến đại tu sĩ khác càng không dám tới gần Phương Vọng.

Người nọ không đỡ nổi một đòn trước mặt Phương Vọng, trên thực tế là thiên tài đứng đầu danh chấn thiên hạ Đế Hải, tu vi Kim Thân cảnh tầng chín đã có thể chống lại Niết Bàn cảnh. Trước một trận chiến này, hấn gần như chưa từng thua.

Trong trận đại chiến này, người cách Phương Vọng càng gần thì uy danh ở Đế Hải càng lớn!

Phương Vọng cũng mặc kệ tên tuổi của bọn họ, hấn chỉ muốn tiếp tục giết!

Một đêm trôi qua.

Khi tia nắng đầu tiên bình minh vạch ra bóng tối, trên chiến trường hỗn loạn vẫn có đêm không hết bóng dáng đang chém giết lẫn nhau.

Trong mặt đất đóng đồ nát, khắp nơi là thi thể, trên những ngọn núi kia bị đánh sập, chém đứt cũng khảm nạm thi thể.

Trời đất yên tĩnh, tu sĩ bên phía Huyền triều đều đã chết lặng, không còn giao lưu nữa, không ngừng chiến đấu, không ngừng tìm kiếm bóng dáng Phương Vọng.

Phương Vọng vẫn bị hơn hai mươi vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh quần lầy, đám người này ăn ý vô cùng, thay phiên tiêu hao hấn, dẫn đến một đêm trôi qua hấn cũng không giết chết một vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh.

Dù vậy, Đại Thừa cảnh, Kim Thân cảnh chết trong tay Phương Vọng đã vượt qua con số một trăm, số lượng Độ Hư cảnh, Ngưng Thần cảnh cộng lại vượt qua mười vạn. Tu sĩ cảnh giới thấp hơn cách hắn rất xa, nguyên nhân cái chết gần như đều là bị dư ba của trận đại chiến đánh chết.

Bất chợt!

Phương Vọng bỗng nhiên dừng lại, những đại tu sĩ kia chủ công Phương Vọng căng cứng tâm thần một đêm, chợt thấy hắn dừng lại, đám đại tu sĩ cũng dừng lại theo.

Chưởng giáo, trưởng lão các giáo đồn dập đưa tay, ra hiệu tu sĩ khác đều dừng lại.

Dưới ánh nhìn chăm chú của bọn họ, Phương Vọng lấy ra một cái bình “Cảnh nhi, đôi bụng không, há mồm.”

Mặc dù Phương Cảnh không chiến đấu, nhưng bị trói trên người Phương Vọng một ngày một đêm, toàn thân đau nhức, tinh thần mỏi mệt. Nghe thấy Đại bá nói, hắn vô ý thức há mồm.

Một cảnh này đâm nhói vào lòng tu sĩ hoàng thất và mười ba giáo phái Huyền triều thật sâu.

Một ông lão áo bào trắng tiên phong đạo cốt tiến lên phía trước một bước, tức giận quát: “Thiên Đạo Phương Vọng, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

Mới đầu, bọn họ cũng cho là mình đang đuổi giết Phương Vọng, dù sao Phương Vọng còn buộc một đứa trẻ trên người, kết quả cũng không phải là như thế.

Tu sĩ Huyền triều vừa sợ hãi, lại cảm thấy nhục nhã.

Phương Vọng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Phương Cảnh, ngóng nhìn kẻ địch bốn phương tám hướng. Mặc dù Thiên Đạo Ngự Long quan còn trên đầu hắn, nhưng tóc của hắn đã có vẻ hơi

lộn xộn, từng lọn tóc bay trên mặt, làm hấn thoát nhìn càng thêm điên cuồng.

“Hoàng đế các người giết đệ đệ, đệ muội của ta, ta làm hấn giết người đền mạng, các người đuổi theo ta không tha, còn hỏi ta muốn làm gì? Các người không cảm thấy buồn cười sao?”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, rất nhiều tu sĩ nghe thấy đều chấn động.

Đám đại tu sĩ Niết Bàn cảnh phía trước nhất nhún mảy, trong lòng bọn họ thở dài một hơi. Lời này của Phương Vọng đã nói lên có thể nói chuyện!

Nhưng, không chờ bọn họ mở miệng, âm thanh của Phương Vọng vang lên lần nữa: “Ta cho các người hai con đường, hoặc là quỳ xuống cầu xin ta tha thứ, hoặc là bị ta giết sạch, ta còn có thể tiếp tục đánh cùng các người!”

Lời nói này tràn ngập sát ý, vang vọng dưới bầu trời, thật lâu không dứt, khiến mấy trăm vạn tu sĩ như rơi vào hầm băng.

Lời này vừa vang lên, đám đại tu sĩ Niết Bàn cảnh của mười ba giáo phái Huyền triều đều giận tím mặt.

“Ngông cuồng! Người thật sự cho rằng chỉ dựa vào một mình người là có thể giết xuyên tu tiên giới triều ta sao?”

“Tốt! Rất tốt! Vậy thì không chết không thôi!” âm thanh dung mạo của người đã truyền đến tất cả các thế lực của Đế Hải. Toàn bộ Đế Hải sẽ truy sát người, người mơ tưởng chạy ra Đế Hải!”

Chương 355: Huyền triều cúi đầu. (2)

Chương 355: Huyền triều cúi đầu. (2)

“Vậy thì tới đi, bọn tọa lại muốn xem xem, là chúng ta tham sống sợ chết trước, hay Phương Vọng người đồ xuống

trước!”

“Toàn tông nghe lệnh, lập trận, thể sống chết giết chết ma đầu Phương Vọng!”

Các giáo đại tu sĩ dồn dập hạ lệnh, sĩ khí của mấy trăm vạn tu sĩ đột nhiên tăng lên, tức giận xông lên đầu, bọn họ đã quên sợ hãi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ.

Giết chết Phương Vọng!

Phương Vọng đưa tay ngưng tụ ra Thiên Hồng kiếm, ngưng tụ ra quỷ thần một lần nữa. Hấn chán ghét trận chiến tranh này, chuẩn bị nhanh chóng chấm dứt, sau đó nghênh đón trận chiến tiếp theo!

Giết một người là giết!

Giết một trăm vạn cũng là giết!

Nếu song phương đều có lý do không chịu bỏ qua, vậy thì so tài xem hư thực!

Ánh mắt Phương Vọng vô cùng lạnh lẽo, hấn nâng lên Thiên Hồng kiếm, quỷ thần sau lưng cũng nhấc kiếm theo. ...

Vào lúc giữa trưa.

Phía tây đại lục, trên dãy núi trải rộng tu sĩ Kim Tiêu giáo, Ma Quân đã tọa trên đỉnh núi, mặt hướng về biển cả, tiếng sóng biển ồn ào như vậy.

Nàng có thể bình tĩnh, tu sĩ khác của Kim Tiêu giáo lại không kìm nén được, ai nấy bàn luận xôn xao, đều đang thảo luận về Phương Vọng.

Cách mỗi nửa canh giờ sẽ có thám tử của Kim Tiêu giáo truyền đến tin tức, để bọn họ hiểu rõ tình báo mới nhất về đại chiến giữa Phương Vọng và Huyền triều bất cứ lúc nào. Bọn

họ từ lo lắng biến thành kính nể, hiện tại trong lòng bọn họ đã tràn ngập kính sợ.

Bọn họ thậm chí bắt đầu sợ hãi đôi mắt Phương Vọng!

Kim Tiêu giáo không rung chuyển được Huyền triều, nhưng Phương Vọng có thể, đôi mắt tồn tại mạnh hơn xa chính mình, sát tính mà còn nặng như vậy, bọn họ sao có thể không sợ?

Đúng lúc này, một người tu sĩ từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt Ma Quân, nửa quỳ xuống. Tất cả tu sĩ Kim Tiêu giáo cùng nhau quay đầu, nhìn về phía tên tu sĩ kia, chờ đợi tình báo hẩn báo cáo.

%hỏi bầm giáo chủ. Phư_~ng Vana đã diết ra khỏi vòng vây đang b_~av tới phía chúng ta.”

Ma Quân mở to mắt, nhìn về phía hẩn, nhẹ giọng hỏi: “Hẩn có bị thương không?”

Tu sĩ vội vàng trả lời: “Còn chưa rõ ràng, nhưng...”

“Hửm?”

“Tu sĩ Huyền triều chết trong tay hẩn đã vượt qua con số hai trăm vạn. Những giáo phái kia không làm gì được Phương Vọng, ào ào quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, Phương Vọng mới rời đi...”

Lời này vừa nói ra, mấy ngàn tu sĩ Kim Tiêu giáo xôn xao, Dạ Thương Hải há to mồm, không cách nào giữ được vẻ lạnh nhạt ngày thường.

Phương Vọng vậy mà giết đến Huyền triều cúi đầu?

Tu sĩ báo tin ngẩng đầu, nói lần nữa: “Phương Vọng phát hiện ra người của chúng ta, để chúng ta truyền lời cho ngài, nói chúng ta rút về đi, không cần chỉ viện cho hẩn, hẩn tạm thời không muốn rời khỏi Đế Hải...”

Không muốn rời khỏi Đê Hải ư?

Trái tim đắm tu sĩ Kim Tiêu giáo đập cuồng loạn, đều cảm nhận được điên cuồng và quyết tâm của Phương Vọng.

Hắn lại còn muốn liều đến cùng nữa à?

Chỉ chết một đệ đệ, lại điên cuồng như vậy...

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ Kim Tiêu giáo hạ quyết tâm, sau này tuyệt đối không thể chọc vào người có liên quan với Phương Vọng, giống như Phương Hàn Vũ kia, bọn họ nhất định phải kết mối quan hệ tốt!

Ma Quân đứng dậy, vung tay áo xoay người, mặt hướng về biển cả, hạ lệnh: “Nếu Thiên Đạo không cần chúng ta tương trợ, thì chúng ta sẽ không quấy rầy hắn nữa. Đi thôi, tiếp theo nên chấp hành một đại sự khác của chúng ta trong chuyến này!”

Tất cả tu sĩ Kim Tiêu giáo lập tức đứng dậy, ánh mắt của bọn họ nhìn chăm chăm Ma Quân, trong lòng lại không nhịn được ảo tưởng cảnh tượng Phương Vọng đại chiến với Huyền triều.

Cùng lúc đó.

Ở ngoài mấy ngàn dặm, Phương Vọng đứng trên đầu rắn của Tiểu Tử, hai tay tự nhiên rủ xuống, không ngưng tụ ra một bảo linh bản mệnh nào.

Phương Cảnh nằm bên chân hắn đi ngủ, thân thể nhỏ gầy co quắp lại.

Kim Lân Bạch Vũ Y bao trùm trên người Phương Vọng, long khí vàng óng vẫn còn, nhưng nếu nhìn kỹ, những long khí này đã trở nên yếu ớt. Dương Thánh Thể cũng có một chút cảm giác uể oải. Thiên Đạo Chân công đang điên cuồng hấp thu linh khí thiên địa, nhanh chóng chuyển hóa thành linh lực.

Trong mắt Phương Vọng vẫn còn sót lại sát ý, toàn thân tràn ra khí thế đáng sợ.

“Đáng tiếc, không giết chết toàn bộ những tên kia...”

Phương Vọng nghĩ như vậy trong lòng, hấn ý chỉ những đại tu sĩ Niết Bàn cảnh kia.

Mặc dù hấn đã giết chết một nửa kẻ địch, nhưng những đại tu sĩ Niết Bàn cảnh kia lại không chết một người, nhiều nhất là thương nặng.

Lúc trước hấn giết chết được bốn vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh là bởi vì bọn họ dùng hết sức lực bày ra Thái Thiên Tru Tà trận, dẫn đến linh lực thiếu thốn, lại thêm thân thể vốn đã thương nặng, mới cho hấn cơ hội giết chết.

Đại tu sĩ Niết Bàn cảnh hấn gặp phải sau này nhìn như tức giận, trên thực tế hết sức cẩn thận. Bọn họ thay phiên tiêu hao Phương Vọng, dẫn đến Phương Vọng rất khó giết chết bọn họ.

Bọn họ không tổn thương được Phương Vọng, càng không ngăn cản được Phương Vọng tàn sát bừa bãi, chỉ có thể đề ý đến bản thân mình. Khi số lượng kẻ địch Phương Vọng giết chết vượt qua hai trăm vạn, những đại tu sĩ Niết Bàn cảnh này không gánh được, dồn dập cúi đầu nhận sai.

Bọn họ sợ tất cả đệ tử đều bị Phương Vọng giết chết, chỉ có thể cúi đầu.

Tu sĩ trên mảnh đại lục này tuy bị Phương Vọng giết sợ, nhưng hấn cảm thấy còn chưa đủ!

Tiếp theo, hấn chuẩn bị quét ngang thế lực khắp Đế Hải, không vì giết người, chỉ vì làm tất cả thế lực của tu tiên giới Đế Hải đều biết đến sự mạnh mẽ của hấn, sau này không còn dám tính toán, chọc đến Phương gia nữa!

Lại một vầng tà dương hạ xuống.

Biển cả lấp lánh sóng nước, trên một tòa hải đảo, Phương Vọng nằm trên đá ngầm, mặt nạ che trên mặt, phảng phất đang ngủ.

Chương 356: Danh chấn Đế Hải, Đế Hải Tam Tiên.

Chương 356: Danh chấn Đế Hải, Đế Hải Tam Tiên.

Phương Cảnh ngồi bên cạnh đồng lửa, Tiểu Tử ở bên cạnh, vừa phun lưỡi rắn, vừa nhìn chăm chăm hai con cá nướng trên đồng lửa. Triệu Chân ngồi xỏm ở một bên, đầy đất túi trữ vật cho hắn kiểm tra, đây đều là túi trữ vật khá cấp thấp.

Túi trữ vật, nhẫn trữ vật của Kim Thân cảnh, Đại Thừa cảnh, Niết Bàn cảnh đều ở trên người Phương Vọng, để tránh có cạm bẫy, lập tức làm Triệu Chân hồn phi phách tán.

Phương Cảnh quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt lo lắng, hắn thấp giọng hỏi: “Đại bá sẽ không bị thương chứ?”

Hắn dù nhỏ tuổi, nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, tâm trí đã vượt xa người đồng lứa. Đại bá chiến đấu lâu như vậy, hắn lo lắng Đại bá cũng không vãn đạm phong khinh như bề ngoài vậy.

Tiểu Tử chăm chú nhìn cá nướng, nói: “Làm sao có thể bị thương, ta chưa từng thấy đại bá của ngươi bị thương.”

Nghe vậy, Phương Cảnh trợn to mắt, hắn vội vàng truy hỏi: “Vì sao đại bá lại lợi hại như vậy?”

Hắn đã từng thấy tư thái chiến đấu của phụ mẫu, căn bản không thể so được với Đại bá.

“Đó là bởi vì Đại bá ngươi là thiên tài đệ nhất thiên hạ, là tiên nhân chuyển thế, chờ ngươi lớn lên, lại quay đầu nhìn trận chiến đấu trong khoảng thời gian này, ngươi mới biết được đại bá của ngươi mạnh mẽ đến không thể tưởng tượng nổi.”

Tiểu Tử cười hì hì nói, giọng điệu tràn ngập sùng bái.

Phương Cảnh nghe xong, không khỏi nhìn về phía Phương Vọng một lần nữa, ánh mắt tràn ngập ước mơ.

Hắn cũng muốn trở thành người mạnh mẽ giống như đại bá của hắn.

Phương Vọng nhìn như đang ngủ, trên thực tế là đang xem trận chiến đấu lúc trước.

Đây là lần đầu tiên hắn chiến đấu lâu như vậy. Hơn nữa, đối với hắn, dốc hết sức tác chiến là chuyện chưa từng trải qua trên vạn năm, cho nên đến nay cảm xúc của hắn vẫn bành trướng, cần phải chỉnh lý suy nghĩ, tổng kết kinh nghiệm thật kỹ.

Tu hành, ngoài đả tọa ra, chiến đấu cũng là một loại phương thức để mạnh lên. trở nên mạnh hơn một chút.

Điều này khiến hắn tràn ngập chờ mong đối với dự án khiêu chiến kế tiếp.

Hắn chuẩn bị khiêu chiến người mạnh nhất của các đại giáo phái Đế Hải, dùng điều đó để dựng nên uy danh của mình.

Trải qua trận đại chiến với Huyền triều, hắn ắt sẽ danh chấn Đế Hải, nhưng như thế vẫn chưa đủ, sự chấn nhiếp truyền thuyết mang tới kém xa khi tận mắt nhìn thấy.

Một đêm trôi qua.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Phương Cảnh vừa ăn xong cá Tiểu Tử nướng đã bị Phương Vọng gọi đến trước mặt.

Hắn ngoan ngoãn đứng trước mặt Phương Vọng, không biết Đại bá gọi hắn cần làm chuyện gì.

Phương Vọng vỗ vỗ cát sỏi trên đầu hấn, hỏi: “Muốn tu luyện không?”

Phương Cảnh nghe xong, hai mắt đột nhiên sáng ngời, nhanh chóng gật đầu như gà con mổ thóc như. Hấn nói: “Đại bá, ngài dạy ta đi, ta muốn mạnh giống như ngài.”

Phương Vọng cười nói: “Trong cơ thể ngươi có lực lượng phụ thân ngươi để lại, sau này phải cố gắng, đừng để hấn thất vọng.”

Ban đầu ở Hoàng thành Huyền triều, Phương Cảnh có thể tránh thoát phong ấn của nam tử áo gấm kia trói buộc, chính là dựa vào lực lượng Phương Tầm để lại. Lực lượng này rất thần kỳ.

Đây chính là lực lượng Phương Tầm đạt được dưới sự chỉ dẫn của Chu Tuyết, dung hợp Ngũ Hành đạo thạch, nghịch thiên cải mệnh.

Hấn muốn nhìn xem lực lượng có thể nghịch thiên cải mệnh này, sau khi truyền thừa đến trên người Phương Cảnh sẽ mạnh cỡ nào.

Nghe Phương Vọng nhắc tới phụ thân mình, nụ cười trên mặt Phương Cảnh biến mất, đột nhiên đau lòng.

Phương Vọng nhìn thấy hấn khó chịu, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Hấn nói ngay: “Ta muốn dạy cho ngươi Thiên Đạo Chân công, đây là công pháp khó nhất trên đời, ngươi có dám học không? Nếu không dám, ta có thể truyền cho ngươi những công pháp khác.”

Phương Cảnh nhắc mắt, nghiêm túc nói: “Dám học, ta muốn học!”

Phương Vọng lập tức bắt đầu truyền thụ Thiên Đạo Chân công.

Thiên Đạo Chân công chính là công pháp dung hợp tam đại chân công mà †ao thành: eo dâ khó ©^ ©ao. nhưng chỉ cần luvên tới tiểu thành là có thể tung hoành một phương!

Đạt tới cảnh giới đại viên mãn như Phương Vọng, thì sẽ có được tư cách vô địch trên đời!

Phương Cảnh nghiêm túc nghe, không muốn làm Phương Vọng thất vọng.

Nhưng mà, sau khi Phương Vọng thuật lại một lần, hấn nhần nhó khuôn mặt nhỏ, đầy mặt ảo não.

Phương Vọng cũng không vội, để hấn đả tọa, tay phải ấn trên vai hấn, dùng linh lực của mình dẫn đường hấn tu luyện.

...

Trong hang động rộng lớn, các tu sĩ Trường Sinh các đả tọa tu luyện xung quanh trận pháp truyền tống, Độc Cô Vấn Hồn vẫn còn ở đó.

Một tu sĩ áo xanh bước nhanh đi tới, vô cùng lo lắng đi đến trên trận pháp truyền tống, sau đó hành lễ với các tu sĩ xung quanh, nói: “Các tiền bối, mời khởi động trận pháp, ta có tình báo quan trọng mang về Trường Sinh các.”

Nghe vậy, mấy tu sĩ mở to mắt, một người trong đó hỏi: “Là cơ mật sao?”

Tu sĩ áo xanh lắc đầu nói: “Không tính cơ mật, bây giờ toàn bộ Đế Hải đều âm ỉ xôn xao.”

“Ồ? Chuyện gì vậy?”

“Có người xâm lấn Huyền triều, tên là Phương Vọng, tự xưng Thiên Đạo.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong hang động mở to mắt, sắc mặt bọn họ đều kỳ quái. Từ lúc bọn họ nhìn Phương Vọng đi ra ngoài từ nơi này, mới qua bao lâu?

Phương Vọng lại trực tiếp giết vào Huyền triều!

“Hiện tại hắc thế nào rồi?”

Một tên tu sĩ khác hỏi.

Tu sĩ áo xanh hít sâu một hơi, khắp khuôn mặt tràn đầy vẻ kính sợ, nói: “Hắn một mình giáng lâm Hoàng thành Huyền triều, giết chết Sùng Nguyên Hoàng đế, sau đó bị mấy trăm vạn tu sĩ của tu tiên giới Huyền triều vây công, lại giết địch hai trăm vạn, giết đến tu sĩ Huyền triều cúi đầu, mới nghênh ngang rời đi. Bây giờ, không người biết được hành tung của hắn.”

Yên tĩnh!

Hang động lâm vào sự yên tĩnh, nét mặt Độc Cô Vãn Hồn cũng cứng đờ. Một tu sĩ cao to vội vàng hỏi: “Thật chứ?”

Tu sĩ áo xanh nghe xong, đột nhiên vội vàng, nói: “Đương nhiên là thật, theo Sùng Nguyên Hoàng đế bỏ mình, Tổ Hoàng đế hạ chiếu, chiếu cáo thân thuộc thiên hạ, ai có thể giết chết Thiên Đạo Phương Vọng, thì kẻ ấy có thể làm Hoàng đế nhiệm kỳ sau của Đế Hải Huyền triều!”

Chương 357: Danh chấn Đế Hải, Đế Hải Tam Tiên. (2)

Chương 357: Danh chấn Đế Hải, Đế Hải Tam Tiên. (2)

Hắn hưng phấn lên theo, hỏi: “Trước đó ta đã từng nghe nói đến tên Thiên Đạo Phương Vọng từ trong miệng đồng môn, hắn thật sự đến từ Trường Sinh các sao?”

Nghe vậy, chúng tu sĩ nhìn nhau.

Độc Cô Vãn Hồn bỗng nhiên đứng dậy, hóa thành một cơn gió mạnh rít gào mà đi. Tu sĩ khác vẫn ở trong sự rung động, bọn họ bắt đầu truy hỏi tu sĩ áo xanh càng nhiều tình báo chi tiết, tu sĩ áo xanh nói ra toàn bộ những gì mình tìm hiểu được.

Thập tam giáo hộ triều, đánh bại hết!

Thanh Sơn chân nhân đạt được vinh dự cột trụ thiên cổ của Huyền triều vẫn lạc!

Tứ đại Niết Bàn cảnh của Huyền triều bị Phương Vọng chém giết, hình thần câu diệt!

Vân vân!

Từng kẻ uy danh danh chấn Đế Hải trở thành một phần trong từng chồng xương trắng dưới chân Phương Vọng, đám đại tu sĩ Trường Sinh các càn nghe càng kinh hãi. ...

Trên biển cả, Tiểu Tử dài trăm trượng giống như một con tử long ngao du chân trời, biển mây bị nó xé thành từng đám mây trôi.

Phương Vọng và Phương Cảnh đã tọa trên đầu rắn, Phương Cảnh tuổi còn nhỏ đã bắt đầu tu luyện. Trải qua nửa tháng dẫn đường của Phương Vọng, hắn đã nắm giữ sơ bộ pháp quyết trụ cột của Thiên Đạo Chân công.

Thiên Đạo Chân công có pháp quyết nạp khí của chính mình, cũng được hình thành linh lực Thiên Đạo, nhưng công pháp này chủ yếu là tôi thể, lấy Thiên Cương Thánh thể làm chủ.

Theo Phương Cảnh bắt đầu tu luyện, Phương Vọng có thể cảm nhận được lực lượng thần bí trong cơ thể hắn đang cải tạo thể phách của hắn, làm thiên tư của hắn càng ngày càng mạnh.

Chẳng qua trước mắt Phương Cảnh còn chưa đạt tới tình trạng thiên tư tuyệt đỉnh, còn lâu mới có thể so được với Chúc Viêm, Sở Doãn, chỉ có thể nói tương đương với Từ Cầu Mệnh khi ở Đại Tề trước đó.

Chờ hắn lớn lên, thiên tư sẽ đạt tới một độ cao khác. Đối với điều này, Phương Vọng rất chờ mong.

“Công tử, phía trước có rất nhiều khí tức của tu sĩ, đoán chừng là một Tiểu Tử mở miệng hỏi, giọng điệu tràn ngập chờ mong.

Sau khi nó biết được Phương Vọng muốn làm gì, nó đã rất phấn khởi.

Phương Vọng mở to mắt, nói khẽ: “Mặc dù mạnh nhất chỉ có Kim Thân cảnh, đi thôi, coi như là trận chiến đầu tiên.”

Tiểu Tử nghe xong, lập tức tăng thêm tốc độ, khuấy động biển mây, dọa đến Phương Cảnh hô to gọi nhỏ. ...

Phía dưới bầu trời, Tiểu Tử nổi bông bênh giữa không trung hưng phấn đến phát run. Phương Cảnh đứng trên đỉnh đầu nó, miệng nhỏ há to, Triệu Chân bông bênh bên cạnh thì lộ ra nét mặt quả là thế.

Phía dưới là một mảnh quần đảo, khắp nơi đều có tu sĩ, có người ở không trung, có người đứng trên đảo, chân trời càng có một đám tu sĩ khí thế bất phàm đang bày trận. Tất cả bọn họ đều ghen hòng trăn trối nhìn về cùng một phương hướng.

Chỉ thấy Phương Vọng và một nam tử đứng giữa không trung, áo trắng của Phương Vọng tung bay kịch liệt, hấn đặt một tay trên bờ vai nam tử trước mặt, ép hấn tới quỳ gối giữa không trung. Nhìn kỹ lại, hai đầu gối của nam tử này đang nhỏ máu.

“Làm sao có thể...”

Lâm Trình quỳ gối trước mặt Phương Vọng, toàn thân run rẩy, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

Hắn chính là tu vi Kim Thân cảnh tầng năm. Phóng mắt khắp vùng biển này, thực lực của hắn được cho là số một số hai, cho dù đặt tới bất cứ một vùng biển nào của Đế Hải, cũng có thể đi ngang, dù sao lão quái vật Đại Thừa cảnh rất ít hiện thế.

Thế nhưng hấn mạnh mẽ như thế lại không có chút sức chống đỡ nào trước mặt Phương Vọng. Phương Vọng thậm chí không thi triển pháp thuật, trực tiếp đè hấn đến quỳ xuống, không thể động đậy.

Quần đảo phía dưới chính là đảo chính tông môn của Hải Vân tông. Tất cả mười mấy vạn đệ tử Hải Vân tông ở lại trong đảo canh giữ đều không dám tin vào hai mắt của mình. Tông chủ gần như vô địch thiên hạ trong mắt bọn họ lại bị một người thân bí trực tiếp đè xuống đến không thể động đậy.

Phảng phất phạm nhân bị tiên nhân vỗ vai, mà vị phạm nhân này chính là tông chủ ngày thường bọn họ kính sợ, là mục tiêu bọn họ mong muốn đạt tới nhất.

“Người rót cuộc là thần thánh phương nào...”

Lâm Trình ngẩng đầu, chật vật hỏi. Hấn rất muốn giữ vững uy nghiêm trước mặt các đệ tử, nhưng cơ hĩ ban nỏ trái tim hấn. hấn cảm nhận được khí tức tử vong.

Phương Vọng nhìn xuống hấn, bình tĩnh nói: “Ta tên là Phương Vọng, các người có thể xưng ta là Thiên Đạo. Ta đến từ bên ngoài Đế Hải, Hoàng đế Huyền triều của các người hạ lệnh sát hại đệ đệ ta, ta vượt biển mà đến, giết hấn, nhưng ta cảm thấy không đủ. Ta sẽ đánh bại toàn bộ Đế Hải, các người chỉ là bắt đầu.”

Giọng nói của hấn bình thản, rất nhẹ, nhưng lại có thể truyền vào trong tai các đệ tử Hải Vân tông một cách rõ ràng.

Thiên Đạo Phương Vọng!

Tất cả mọi người ghi nhớ cái tên này, đột nhiên cảm nhận được sự sợ hãi.

Tự xưng Thiên Đạo, thật ngông cuồng...

Nhưng thực lực kinh khủng Phương Vọng bày ra làm bọn họ không cách nào chất vấn, xem thường.

Phương Vọng buông tay phải ra, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Trình run rẩy toàn thân đứng lên. Hắn nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Vọng, do dự có nên ra tay hay không, nhưng cuối cùng hắn từ bỏ.

Nhưng trước mắt bao người, mất hết thể diện, khiến hắn rất khó chịu.

Hắn cắn răng quát: “Đánh bại ta không tính là gì, nếu ngươi có thể đánh bại Đế Hải Tam Tiên, mới tính là chân chính đánh bại toàn bộ Đế Hải!”

Phương Vọng dừng lại, hơi nghiêng đầu, dùng khước mắt liếc nhìn hắn, dọa hắn vô ý thức lui lại.

“Đã như vậy, thì ngươi giúp ta buông lời này ra ngoài, Thiên Đạo Phương Vọng hoan nghênh Đế Hải Tam Tiên đến đây khiêu chiến bất cứ lúc nào.”

Dứt lời, Phương Vọng thả người vọt lên, rơi vào trên đầu Tiểu Tử, Tiểu Tử vận vẹo thân rắn không lồ, nhanh chóng bay về phía chân trời.

Từ đầu đến cuối, các tu sĩ Hải Vân tông đều không dám ra tay, cũng không dám ngăn cản.

Nhìn bóng lưng Phương Vọng, bọn họ cũng ý thức được một sự kiện.

Đế Hải sắp trở trời!

Chương 358: Từ Cầu Mệnh khiếp sợ, ý nghĩ của Phương Cảnh.

Chương 358: Từ Cầu Mệnh khiếp sợ, ý nghĩ của Phương Cảnh.

Mây đen giăng kín, mơ hồ có tiếng sấm vang, mưa nhỏ tí ta tí tách rơi, rắc xuống một hải đảo bao la, trên đảo dãy núi chập trùng, có thể thấy được bóng dáng yêu cầm bay lượn khắp nơi.

Tùng tòa thành trì tô điểm cho hải đảo.

Trong đó, ở một tòa thành được núi xanh vây quanh, đường phố phồn hoa, tu sĩ lui tới hoặc khoác áo toi, hoặc dùng pháp khí tránh mưa, không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong một hẻm nhỏ, một nam tử áo đen mở dù giấy, đi xuống dưới dọc theo hiện bậc đá xanh. Hắn đeo một thanh bảo kiếm bên hông, nước mưa rơi trên vỏ kiếm trực tiếp bốc hơi, hóa thành từng sợi từng sợi khí trắng.

Hắn đi một mạch đến dưới một mái hiên, đưa tay nhẹ nhàng gõ cửa phòng một cái, một âm thanh già nua truyền ra từ bên trong: “Người nào gõ cửa?”

“Từ Cầu Mệnh.”

Nam tử áo đen mở miệng nói, dưới dù giấy rõ ràng là khuôn mặt của Từ Cầu Mệnh.

Rời khỏi Đại Tể nhiều năm, tướng mạo Từ Cầu Mệnh không thay đổi nhiều. Mặc dù thân thể cao hơn một chút, nhưng hắn vẫn giống thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi như cũ, chỉ là ánh mắt của hắn sắc bén, khí phách vô cùng.

Lời vừa dứt, cửa phòng đã mở ra, Từ Cầu Mệnh bước vào trong đó.

Trong phòng là một đại điện sáng tỏ, rất nhiều tu sĩ ở trong đó. Có người đang nhìn bảo vật, có người nâng bí tịch, cũng có người đang ngồi đối diện uống rượu với nhau. Chờ sau khi hắn tiến lên bảy bước mới nghe được tiếng ồn ào.

Cửa phòng tự động đóng lại, Từ Cầu Mệnh đi vào bên trong đại điện, trên điện phân chia rất nhiều khu vực, giá sách

dựng sát tường, trung tâm là cái đài hình vuông bằng gỗ lim, có hai lão tu sĩ đang tính sổ sách ở đó.

Thoạt nhìn, nơi này phảng phất không phải là nơi tu tiên giả tụ tập, mà là chỗ nhân sĩ giang hồ ẩn nấp.

Từ Cầu Mệnh đi đến trước đài, nhìn về ông lão phía trước, hỏi: “Thứ ta muốn có tin tức rồi sao?” vẻ say khướt. Hắn giương mắt nhìn về phía Từ Cầu Mệnh, nói: “Lại là ngươi, nào có nhanh như vậy. Thứ ngươi muốn chính là pháp bảo, còn phải là kiếm, rất khó tìm, chờ một chút, ta đã truyền mong muốn của ngươi cho phía trên, Ma Quân rất coi trọng ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ tìm được giúp ngươi.”

Từ Cầu Mệnh gật đầu nói: “Sự coi trọng của Ma Quân, ta sẽ không quên. Đúng rồi, tình huống Đế Hải thế nào rồi? Khi nào nhóm người Ma Quân trở về?”

Khi Phương Tầm bị giết, mà còn chết rất nhiều tu sĩ Kim Tiêu giáo. Việc này âm ỉ xôn xao trong giáo, đối với chuyện Ma Quân dẫn đầu đại tu sĩ Kim Tiêu giáo đi xa Đế Hải, trả thù Huyền triều, trên dưới Kim Tiêu giáo không khỏi vỗ tay khen hay.

Sở dĩ bọn họ gia nhập Kim Tiêu giáo, chính là hướng về phía quyết tâm này của Kim Tiêu giáo.

Không sợ trời, không sợ đất, mà lại có thù tất báo!

Sau khi nghe nói việc này, Từ Cầu Mệnh vẫn luôn rất chú ý. Người hắn chú ý không phải Ma Quân, mà là Phương Vọng. Cái tên Phương Vọng cũng có tên tuổi không nhỏ trong Kim Tiêu giáo, Phương Vọng là vị hôn phu của đệ tử độc truyền Ma Quân, càng xôn pha ra uy danh trên biển. Đối với giáo chúng Kim Tiêu giáo, Phương Vọng là người một nhà.

Sau khi Phương Tầm chết, quan hệ giữa hắn và Phương Vọng cũng truyền ra, trên dưới Kim Tiêu giáo đều rất hiếu kì

Phương Vọng sẽ làm thế nào.

Từ Cầu Mệnh cảm thấy Phương Vọng nhất định sẽ xuất thủ, nhưng Đế Hải Huyền triều thực sự quá xa, tu sĩ tầm thường cả một đời cũng không đến được Đế Hải.

Ông lão áo vải nghe xong, bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy tơ máu, hần nhấc bầu rượu trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó lau đi vết rượu bên khóe miệng, cười khà khà nói: “Thuận lợi, thuận lợi đến cực hạn!”

“Ha ha ha, Huyền triều sắp diệt vong rồi!”

Một tiếng cười to truyền đến, chỉ thấy một nam tử xách bầu rượu đi tới. Nghe thấy Từ Cầu Mệnh trò chuyện đến chuyện Đế Hải, tu sĩ khác sôi nổi tụ tập tới.

“Thiên Đạo Phương Vọng xuất thủ, giết xuyên Huyền triều, ta đoán chừng Huyền triều sắp sập rồi.”

“Phương Vọng xem như người một nhà, trước đó còn cứu Dạ Thương “Quá khó mà tin nổi, mặc dù không chỉ trò chuyện một lần, nhưng bây giờ ta nghĩ lại vẫn cảm thấy kích động, hần rút cuộc đã làm được bằng cách nào?”

“Từ Cầu Mệnh, ngươi không phải nói ngươi cũng tới từ Đại Tề sao, còn nói Phương Vọng là ân nhân cứu mạng của ngươi, ngươi nói với chúng ta, Phương Vọng rút cuộc là tồn tại thế nào, sẽ không thật sự là tiên nhân chuyển thế đấy chứ?”

“Phương Vọng không đến hai trăm tuổi, là thật hay giả vậy? Nếu tin này truyền đi, cái gọi là Nam Quỳnh tứ kiệt ắt thành trò cười.”

Nghe thấy Phương Vọng giết xuyên Huyền triều, Từ Cầu Mệnh lập tức bắt lấy người nọ, truy hỏi rút cuộc xảy ra chuyện gì. Đám người bắt đầu lao nhao nói, càng nói càng phấn khởi.

Từ Cầu Mệnh nghe thấy mà ngơ ngác.

Đã không phải là lần đầu tiên hấn bị biểu hiện của Phương Vọng làm cho khiếp sợ, nhưng hôm nay nghe thấy chiến tích đáng sợ của Phương Vọng ở Đế Hải, hấn lại lần nữa cảm thấy rung động.

Hấn không thể lý giải, Phương Vọng rốt cuộc đã làm thế nào?

Trong đám tu sĩ Huyền triều giết chết Phương Tầm lúc trước có vài vị Đại Thừa, đánh cho Phó giáo chủ của Kim Tiêu giáo bị thương nặng. Đây tất nhiên không phải là toàn bộ lực lượng của Huyền triều. Phương Vọng một mình xông Hoàng thành Huyền triều, lại còn có thể giết tu tiên giới Huyền triều đến quỳ xuống đất cầu xin tha thứ?

Chẳng lẽ trên Đại Thừa còn có cảnh giới càng cao hơn sao?

Nhưng cho dù có, Phương Vọng phải mạnh hơn, mới có thể tàn sát Huyền triều chứ?

Khi Từ Cầu Mệnh nghe nói đến cảnh giới Đại Thừa lần đầu tiên, hấn đã vô cùng kích động, cảm thấy mình chân chính bước vào tu tiên giới, nhưng lúc này mới bao nhiêu năm, mục tiêu của hấn, Đại Thừa cảnh ở trước mặt Phương Vọng không đỡ nổi một đòn...

Chương 359: Từ Cầu Mệnh khiếp sợ, ý nghĩ của Phương Cảnh. (2)

Chương 359: Từ Cầu Mệnh khiếp sợ, ý nghĩ của Phương Cảnh. (2)

Thấy Từ Cầu Mệnh đờ ra, không ít người không khỏi lộ ra nụ cười, vị thiên tài gần đây cực có uy danh trong giáo rốt cục có sơ xuất rồi.

Từ Cầu Mệnh gia nhập Kim Tiêu giáo không đến hai mươi năm, nhưng hấn dựa vào kiếm đạo mình tự sáng tạo quả thực được Ma Quân thưởng thức, lấy Độ Hư cảnh tu vi khiêu chiến

đại tu sĩ Kim Thân cảnh, chống đỡ đủ nửa canh giờ mới thua trận. Trận chiến kia làm thanh danh của hắn truyền khắp toàn giáo.

Cảnh giới càng lên cao, chênh lệch giữa mỗi tầng một đại cảnh giới càng lớn. Đối với đại bộ phận tu sĩ, Độ Hư cảnh tầng chín trên cơ bản không có khả năng chiến thắng Kim Thân cảnh tầng một, Từ Cầu Mệnh lấy tu vi Độ Hư cảnh tầng bốn cứng đối cứng đại tu sĩ Kim Thân cảnh, trận chiến kia mang đến rung động thật lớn cho tu sĩ toàn giáo.

Qua một hồi lâu, Từ Cầu Mệnh lấy lại tinh thần, hắn hít sâu một hơi, lập tức xoay người rời đi.

Tu sĩ khác gọi hắn lại, hắn cũng không quay đầu.

Một vài tu sĩ cao tuổi lộ ra vẻ sầu lo, lo lắng Từ Cầu Mệnh bị kích thích. Kim Tiêu giáo còn đang trong giai đoạn lớn mạnh, thiên tài giống như Từ Cầu Mệnh đại biểu cho tương lai của Kim Tiêu giáo, bọn họ đương nhiên không hi vọng Từ Cầu Mệnh chết yếu hay có chương ngại tâm lý.

Chiến tích của Phương Vọng ở Huyền triều không chỉ lưu truyền trong Kim Tiêu giáo, mà cũng truyền điên cuồng trong Trường Sinh các, thậm chí bắt đầu truyền đến đại giáo phái khác của biển Nam Quỳnh, nhưng không truyền đến tu tiên giới. Ở tu tiên giới, là có vách ngăn tin tức, kiến càng không nghe thấy tranh đấu của điều hậu. ...

Trên dãy núi mênh mông, bụi đất tung bay, đếm không hết tu sĩ lơ lửng giữa không trung, hoặc đứng trên đỉnh núi rừng. Tất cả đều nhìn về cùng một phương hướng. Đó là một vùng rừng núi, phương viên mấy dặm không một cây cối, tầm mắt khoáng đạt.

Một nam tử mặc áo bào màu tím dờ ra tại chỗ cũ, hai mắt mở lớn, toàn thân run rẩy, mặt mũi tràn đầy mồ hôi lạnh. Đại

bào trên người hắn được thêu kỳ lân, khí phách biết bao, nhưng thời khắc này dáng dấp của hắn lại có vẻ yếu ớt, hèn mọn.

Trong đôi mắt của hắn phản chiếu một nắm đấm.

Nắm đấm này dừng lại trước mặt hắn, cách xa không đến hai mươi ngoài mấy dặm bị đánh thủng ra một cái hang lớn, bụi đất tung bay, còn có đá vụn không ngừng trượt xuống.

Chủ nhân của nắm đấm này rõ ràng là Phương Vọng.

Phương Vọng đội mũ tời, toàn thân áo trắng, tay trái nắm tay Phương Cảnh, quyền phải dừng trước mặt nam tử áo bào tím. Tiểu Tử ghé vào trên bờ vai Phương Vọng, không ngừng phun lưỡi rắn, gật gù đặc ý nhìn chăm chăm nam tử áo bào tím.

Tóc Phương Cảnh bị thổi đến lộn xộn, hắn trợn to mắt, miệng nhỏ vô ý thức mở ra, lúc thì nhìn nam tử áo bào tím, lúc lại nhìn Phương Vọng.

Hắn tu luyện Thiên Đạo Chân công đã nửa năm, có hiểu biết nhất định đối với linh lực, không còn là bé trai ngây thơ vô tri lúc trước.

Lúc trước khi nam tử áo bào tím đột kích, khí thế kia làm hắn run sợ trong lòng, theo bản năng sợ hãi.

Thế nhưng, nam tử áo bào tím có được thần uy không ai bì nổi trong mắt hắn lại bị một quyền của đại bá hắn dọa đến ba hồn bay mất hai hồn, cả người đại ra trên mặt đất, run lẩy bẩy.

Phương Vọng chậm rãi đẩy tới quyền phải, nam tử áo bào tím bị dọa đến trực tiếp quỵ xuống, hắn dấn sát trán lên mặt đất, run giọng nói: “Thiên Đạo tiền bối... Ta sai rồi!”

Rì rầm -

Mấy vạn tu sĩ vây xem dâng lên tiếng ồn ào, không ngờ tới nam tử áo bào tím lại cúi đầu.

Phải biết rằng nam tử áo bào tím này chính là là tu sĩ Đại Thừa cảnh tầng tám, đã sống hơn chín trăm năm. Đúng là uy vọng và tu vi của hắn mới hấp dẫn bọn họ cùng đến đây truy sát Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn xuống hắn, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi không biết trước đó đã có năm vị Niết Bàn cảnh chết ở Hoàng thành Huyền triều sao?”

Trong nửa năm này, hắn quét ngang hơn ba mươi giáo phái, thế gia, quần đảo. Không người là đối thủ của hắn, bọn họ gần như đều bại trận trong một chiêu. Hắn từng gặp được kẻ hèn nhát, cũng đã từng gặp xương cứng, chết sống không cầu xin, nhưng hắn chưa từng xuống tay giết chết.

Trước đó hắn đã giết quá nhiều ở Huyền triều, hiện tại không cần phải giết nữa, lại giết tiếp, hắn và Đế Hải chính là thù sống chết, trái lại còn bất lợi.

Hiện tại hắn không giết, chỉ đánh bại, trái lại có thể làm cho thế lực khắp nơi trong Đế Hải oán hận Huyền triều vì sao lại chọc đến hắn. triều chưa hề nói, chỉ nói ngài tàn sát hơn hai trăm vạn tu sĩ, hạ thần... Đáng ghét, Huyền triều lại giấu giếm âm mưu!”

Ánh mắt Phương Vọng không thay đổi, hắn nói: “Vậy bây giờ ngươi có phục hay không?”

“Phục! Ta phục! Tiền bối, xin cho ta một cơ hội... Ta chắc chắn sẽ giúp ngài vạch trần bộ mặt ghê tởm của Huyền triều, việc này vốn chính là do Huyền triều sai trước. Bọn họ kiến thức đến sự mạnh mẽ của ngài, lại còn muốn chúng ta tiếp tục quấy rầy ngài, lòng này đáng chết!”

Nam tử áo bào tím kích động nói, những tu sĩ xem trận chiến cũng có tu vi không thấp, sức nghe siêu nhân. Bọn họ nghe thấy cuộc đối thoại của hai người Phương Vọng, tất cả đều bắt đầu nghị luận.

Huyền triều lại che giấu tình báo quan trọng như vậy, là muốn làm gì?

Đề bọn họ chịu chết sao?

Phương Vọng thu quyền, sau đó nắm tay Phương Cảnh tiến lên, đi sát qua vai nam tử áo bào tím.

Phương Cảnh quay đầu, nhìn về phía nam tử áo bào tím. Nam tử áo bào tím vừa lúc giương mắt đối nhau với Phương Cảnh.

Đối mặt thiếu niên này, nam tử áo bào tím miễn cưỡng vui cười, lộ ra biểu cảm hòa nhã dễ gần. Phương Cảnh thấy mà ngẩn người.

Trong một năm bị bắt về hoàng cung Huyền triều, hắn đã từng gặp quá nhiều sắc mặt ghê tởm, ngay cả cung nữ trung niên chăm sóc hắn, thỉnh thoảng cũng sẽ không khống chế nổi cảm xúc mà oán trách phụ thân hắn.

Chương 360: Từ Cầu Mệnh khiếp sợ, ý nghĩ của Phương Cảnh. (3)

Chương 360: Từ Cầu Mệnh khiếp sợ, ý nghĩ của Phương Cảnh. (3)

Hiện tại, hắn đi theo hắn Đại bá, không còn ai dám không nể mặt hắn, cho dù là quay lưng về phía đại bá của hắn.

Trong lòng Phương Cảnh dần dần gieo xuống một hạt giống.

Phương Vọng bước mấy bước đã đạp lên bầu trời, các tu sĩ phía trước ào ào né tránh, không dám ngăn cản, thậm chí có

người còn khom lưng hành lễ với Phương Vọng.

Tiểu Tử nhìn về phía Phương Cảnh, thấy hấn tâm sự nặng nề, không khỏi hỏi: “Người đang suy nghĩ gì vậy?”

Phương Cảnh hồi đáp: “Ta suy nghĩ Thích cô cô chăm sóc ta trong hoàng cung, không biết bây giờ tình huống của nàng thế nào, sống hay chết...”

Tiểu Tử chớp chớp mắt, nói: “Lúc ở hoàng cung, người bị dọa đến một mực nhắm chặt mắt, không nhìn thấy, nhưng ta nhìn thấy lúc ấy công tử mượn quyền phong đưa nàng ra chiến trường. Mặc dù không biết tình huống của nàng sau khi hạ xuống, nhưng với năng lực của công tử, không muốn giết nàng, nàng đương nhiên sẽ không chết. Còn về chuyện nàng có thể tránh thoát không bị Huyền triều hỏi tội không, vậy thì phải xem số mệnh của nàng, chúng ta không có khả năng dẫn theo nàng.”

Sóng lớn vỗ bờ, nện lên đá ngầm giống như thủy tinh vỡ nát.

Một thiếu niên áo trắng đứng trên một viên đá ngầm, mặt hướng về biển cả, không ngừng vung quyền, chính là Phương Cảnh.

Lại hơn một năm đã trôi qua, Phương Cảnh nhanh tròn mười tuổi, hấn bây giờ so với hấn lúc ở hoàng cung Huyền triều, tưởng như hai người. Hấn đã hơi có khí phách của người thiếu niên, mặc dù mặt mũi tràn đầy mồ hôi, nhưng ánh mắt kiên định, thần thái sáng láng.

Cách đó không xa, Phương Vọng nằm trên bãi cát phơi nắng, vẫn dùng mặt nạ hồ ly che đầy khuôn mặt như cũ. Hấn nhìn như đang ngủ, nhưng trên thực tế đang suy tư làm thế nào để dung hợp tất cả kiếm pháp của mình.

Tiểu Tử nhìn Phương Cảnh với dáng người nho nhỏ luyện quyền, cảm thán nói: “Công tử, sao thiên phú của tiểu tử này lại càng ngày càng cao thế?”

Nó nhìn Phương Cảnh bắt đầu tu hành, mới đầu còn bình thường, nhưng dần dần, thiên tư của hắn càng ngày càng tốt. Loại cảm giác này rất Thiên tư không phải sinh ra đã định rồi sao?

Tiểu Tử không thể lý giải, nhưng thiên tư của Phương Cảnh càng cao là chuyện tốt đối với công tử.

Chúc Viêm, Dương Độc, Sở Doãn đều là kỳ tài ngàn năm khó gặp một lần, hiện giờ lại thêm Phương Cảnh. Đến lúc bốn người này danh chấn thiên hạ, khi đó, công tử lại có địa vị như thế nào?

Phương Vọng không nói tiếp, chuyên tâm chìm trong suy nghĩ của mình.

Mãi đến khi hoàng hôn giáng lâm, Phương Cảnh mới thu quyền. Hắn bắt đầu đả tọa nạp khí, từ đầu đến cuối, hắn không cần Phương Vọng hay Tiểu Tử đi thúc giục, hắn không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí cảm thấy tốc độ tu luyện của mình quá chậm.

Hiện tại, mỗi ngày Phương Cảnh chỉ luyện Thiên Đạo Chân công và Cửu Long Trấn Thiên quyền, vì hai bộ tuyệt học này quá cao thâm, dẫn đến hắn vẫn cảm thấy tư chất của mình không tốt, cho nên cố gắng gấp đôi.

Con đường Phương Vọng lập ra cho Phương Cảnh chính là hai bộ công pháp này, hắn từng dặn dò, đời này Phương Cảnh cũng chỉ tu luyện hai bộ tuyệt học này.

Học được nhiều, không nhất định sẽ mạnh. Nếu tu luyện Thiên Đạo Chân công, Cửu Long Trấn Thiên quyền tới đại thành, Phương Cảnh đã có tư cách tung hoành thiên hạ.

Một đêm trôi qua.

Mặt trời mọc lên ở phương đông, Phương Cảnh đứng dậy một lần nữa, mặt hướng về biển cả vùng quyền. So với hôm qua, nắm đấm của hắn càng có lực lượng, nhìn đáng người, rất có khí thế của Phương Vọng, phỏng phát là Phương Vọng thuở thiếu thời, Tiểu Tử nhìn thấy cũng hoảng hốt.

Tới gần lúc giữa trưa, một bóng dáng bay lượn mà đến từ phía cuối mặt biển, hấp dẫn ánh mắt của Phương Cảnh, nhưng Phương Cảnh cũng không dừng lại, tiếp tục vùng quyền.

Ngược lại, Tiểu Tử, Triệu Chân bắt đầu cảnh giác, Tiểu Tử tiến đến bên cạnh Phương Vọng, dùng đầu rắn cọ xát eo Phương Vọng.

Bóng dáng kia cấp tốc bay vào trong đảo, ven đường gấp thoảng qua Phương Cảnh, nhưng vẫn giữ một khoảng cách thích hợp.

Phương Cảnh quay đầu nhìn về phía hắn, đầy mắt hiếu kì.

Độc Cô Vãn Hồn đáp xuống trên bãi cát, vừa đi về phía Phương Vọng, vừa cười nói: “Phương huynh đệ, người đúng là để ta tìm thật lâu.” Trường Sinh các, Độc Cô Vãn Hồn ở ngay trong phòng đá kia.

Thấy đối phương là tu sĩ Trường Sinh các, Tiểu Tử không khỏi thả lỏng.

Tiểu Tử hỏi: “Người là người phương nào? Xưng tên ra.”

Độc Cô Vãn Hồn cười nói: “Tại hạ Độc Cô Vãn Hồn, dù không thuộc về Trường Sinh các, nhưng qua lại thân thiết cùng Trường Sinh các. Phương huynh đệ đúng là lợi hại, đại náo Huyền triều, lấy sức một mình đánh Huyền triều vào trong cảnh hủy diệt nguy hiểm. Ta đã từng một mình giết vào một Vận triều, giết chết Thiên tử, nhưng Vận triều kia chỉ là một trong số đông đảo vương triều của biển Nam Quỳnh, còn lâu

mới có thể bằng được Huyền triều. Về điểm này, ta không bằng Phương huynh đệ, ta tâm phục khẩu phục.”

Một phen lời hữu ích, Tiểu Tử nghe được cũng thấy hân vừa mắt.

Phương Vọng xoay người dậy, gỡ xuống mặt nạ hồ ly, ánh mắt nhìn về phía Độc Cô Ván Hồn.

Cái tên này, hình như hân đã từng nghe nói.

Phương Vọng cẩn thận hồi tưởng, rất nhanh đã nhớ ra, đây không phải là một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, Độc Cô Ván Hồn sao?

Trước đó khi nghe đến truyền thuyết về Nam Quỳnh tứ kiệt, hân đã nghe nói Độc Cô Ván Hồn là người có khả năng trở thành kẻ đứng đầu Nam Quỳnh tứ kiệt nhất. Nói cách khác, trong mắt tuyệt đại đa số tu sĩ, hân càng mạnh hơn Cực Dương chân nhân, Trần Thương, Cơ Hạo Thiên.

Đối mặt sự dò xét của Phương Vọng, Độc Cô Ván Hồn giữ vững nụ cười mỉm, chỉ là trong lòng hân hơi giật mình.

Lúc này mới bao lâu, so với lần đầu tiên gặp nhau, Phương Vọng mang đến cho hân cảm giác càng thêm nguy hiểm.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, nhẹ giọng hỏi: “Không biết Độc Cô đạo hữu tìm ta có chuyện gì?”

Nghe vậy, Độc Cô Ván Hồn âm thầm thở dài một hơi, hân thật là sợ Phương Vọng giết đỏ cả mắt, một lời không hợp đã muốn đánh.

Chương 361: Hồng Huyền Đế, Lữ Tiên Mệnh

Chương 361: Hồng Huyền Đế, Lữ Tiên Mệnh

Độc Cô Ván Hồn cười nói: “Xin hỏi Phương huynh đệ có biết truyền thuyết lớn nhất của Đế Hải không?”

Phương Vọng khẽ lắc đầu, Độc Cô Ván Hồn cũng không thừa nước đục thả câu, lập tức nói: “Đế Hải lấy Đế làm tên, bởi vì một Đại Đế, tên là Hồng Huyền Đế, đã chôn thân tại vùng biển này. Trong những năm tháng về sau, những Đại Đế, Thiên tử đi đến đỉnh cao quyền thế ở vương triều khí vận kia, cũng sẽ đi tới Đế Hải, chôn thân trong biển lúc tuổi già.”

“Huyền triều sở dĩ lấy tên là Huyền, cũng bởi vì Tổ Hoàng đế của nó kính ngưỡng Hồng Huyền Đế. Hồng Huyền Đế đã vẩn lạc năm vạn năm rồi, mộ thất của hắn giấu ở chỗ sâu trong Đế Hải. Ta tới tìm người, chính là muốn liên thủ với người xông xáo Đế mộ của Hồng Huyền Đế.”

Phương Vọng nghe xong, không khỏi lắc đầu nói: “Nếu vì cơ duyên, vậy thì mời trở về đi, ta không có hứng thú.”

Cơ duyên trên người hắn đã đủ nhiều, không muốn lại cầu cơ duyên nữa.

Độc Cô Ván Hồn cũng không vội, hắn cười nói: “Hồng Huyền Đế thật sự không đơn giản. Từ xưa đến nay, tu sĩ nhân gian hoặc lấy chứng đạo Thánh làm mục tiêu, hoặc lấy phi thăng làm đường ra, Hồng Huyền Đế khai sáng Đế đạo, mượn dùng khí vận của Vận triều, để mình thọ cùng trời đất. Thế nhưng hắn và Hàng Long Đại Thánh vạn năm trước gặp phải cảnh bị Thượng giới chèn ép, cuối cùng vẩn lạc. Nói mới nhớ, Hàng Long Đại Thánh chính là bởi cảnh ngộ của Hồng Huyền Đế, mới muốn cắt đứt liên hệ giữa nhân gian và Thượng giới, cuối cùng rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.”

“Hồng Huyền Đế dù không phải Đại Thánh, nhưng chưa hẳn yếu hơn Đại Thánh. Thậm chí có thể nói, hắn mạnh hơn Đại Thánh, Thông Thiên Đế Giám hắn sáng tạo ra được bảy hải mười lăm đại lục cho là thần công đệ nhất nhân gian. Hắn cũng là vị Chí cường giả đầu tiên lấy hạ phạm thượng của nhân gian, dám khiêu chiến thần uy của Thượng giới.”

Độc Cô Vãn Hồn dừng một chút, bổ sung một câu: “Trong hai năm này, người đánh bại trên trăm phương giáo phái, uy danh hiển hách, người tuyên bố muốn quét ngang Đế Hải. Nếu là như vậy, người nhất định phải đánh bại Đế Hải Tam Tiên, bọn họ đại biểu cho thực lực mạnh nhất bề nổi của Đế Hải. Đế Hải Tam Tiên chờ đợi ngay trước Đế mộ của Hồng Huyền Đế, tu vi của bọn họ đạt tới bình cảnh, muốn đạt được Thông Thiên Đế Giám, đề cầu thiên cơ.”

Phương Vọng hỏi: “Đế Hải Tam Tiên là cảnh giới gì?” Độc Cô Vãn Hồn trả lời: “Niết Bàn cảnh tầng chín, bọn họ kẹt ở cảnh giới này đã quá năm trăm năm, nếu vượt qua Niết Bàn cảnh, tự nhiên sẽ có thiên tượng.”

“Trước đó không phải đã từng xuất hiện dị tượng thiên địa sao?”

“Đó cũng không phải dị tượng của cảnh giới phía trên Niết Bàn cảnh, hẳn là có thánh hiền sáng tạo ra thánh pháp thiên địa cộng minh, trong đó có Phương huynh đệ chứ nhỉ?”

Độc Cô Vãn Hồn cười ha hả mà hỏi. Hắn cũng bị thực lực của Phương Vọng làm khiếp sợ, hắn nhận định Phương Vọng nắm giữ tuyệt học khó có thể tưởng tượng nổi trên người.

Phương Vọng không phủ nhận, mà hỏi: “Niết Bàn cảnh tầng chín là có thể trở thành tu vi mạnh nhất của Đế Hải, như vậy xem ra, Đế Hải và biển Nam Quỳnh cũng không phải quá mạnh.”

Độc Cô Vãn Hồn lắc đầu, cảm thán nói: “Đó là đương nhiên, biển Nam Quỳnh và Đế Hải đều thuộc về vùng biên giới của nhân gian. Từ sau khi Hàng Long Đại Thánh đối kháng thiên, ba biển bốn đại lục hắn thống nhất đã nghênh đón khí vận suy kiệt. Niết Bàn cảnh quả thực còn kém Đại Thánh xa lắm, nhưng ta có thể cảm giác được biển Nam Quỳnh, Đế Hải đang quật khởi, sinh ra rất nhiều thiên tài ngàn năm khó

gặp. Tiếp theo chắc chắn là thịnh thế, mà nhân vật mang tính tiêu chí của thịnh thế này chính là người, Thiên Đạo Phương Vọng.”

Ánh mắt của hắn sáng rực nhìn Phương Vọng, Phương Vọng nhìn thấy cũng không đoán được lời nói này của hắn có thật lòng thật dạ hay không.

“Đã như vậy, thì đi thôi, ta cũng quả thực muốn gặp gỡ Đế Hải Tam Tiên.”

Phương Vọng lập tức nói, Độc Cô Vãn Hồn lộ ra nụ cười.

Phương Vọng vội gọi Phương Cảnh, Phương Cảnh lập tức chạy tới.

Tiểu Tử cấp tốc biến lớn, Phương Vọng nắm tay Phương Cảnh đáp xuống trên đầu rắn. Độc Cô Vãn Hồn bắt đầu dẫn đường, chính hắn lấy ra sáo ngọc, sáo ngọc phóng đại, dài chừng mười trượng, hắn đã tọa trên sáo ngọc, vừa dẫn đường, vừa giao lưu cùng Phương Vọng.

Phương Vọng cảm thấy rất hứng thú với Đế Hải, cho nên hỏi thăm rất nhiều vấn đề, Độc Cô Vãn Hồn trả lời từng câu, rất có kiên nhẫn.

Khi Tiểu Tử hỏi thăm ai trong Nam Quỳnh tứ kiệt mạnh nhất lúc, Độc Cô Vãn Hồn tràn ngập tự tin trả lời chính là mình, nhưng hắn còn nói Nam Quỳnh tứ kiệt sẽ trở thành lịch sử, vì Phương Vọng xuất hiện, biến Nam Quỳnh sẽ không xuất hiện cục diện thiên tài tuyệt đỉnh có địa vị ngang Phương Vọng cảm thấy Độc Cô Vãn Hồn quá nhiệt tình, thế là lưu ý một chút, để phòng tên này có tính toán khác. ...

Trong một tòa đạo quán, một nam tử mặc đạo bào đã tọa trên bồ đoàn, hắn không tu luyện, mà hai mắt vô thần nhìn tượng đá phía trước.

Hắn tên là Lữ Tiên Mệnh, thiên tài đệ nhất Huyền triều, cũng là thiên kiêu đệ nhất Đế Hải.

Giờ phút này hắn thoát nhìn không có chút phong thái thiên kiêu nào, lộ rõ vẻ cô đơn.

“Lữ thí chủ đã ngồi bất động một năm, còn chưa nhìn thoáng được sao?”

Một giọng nói truyền đến từ ngoài đạo quán, chỉ thấy một đạo sĩ mặc áo bào màu xanh, tay cầm phát trần đi tới. Hắn đi tới bên cạnh Lữ Tiên Mệnh, bắt đầu đốt hương.

Lữ Tiên Mệnh không nhìn về phía hắn, dùng giọng điệu chết lặng hồi đáp: “Nếu đạo trưởng là ta, đạo trưởng nhìn thoáng được sao?”

Đạo sĩ áo bào xanh khẽ cười nói: “Có gì mà không nhìn ra được, chẳng lẽ Lữ thí chủ từ nhỏ đến lớn chưa từng bại sao?”

Lữ Tiên Mệnh nghe xong, đột nhiên nóng nảy, cắn răng nói: “Đương nhiên đã từng bại, nhưng lần này khác trước. Trước kia thất bại, ta có thể nhìn thấy hi vọng đuổi kịp, nhưng Phương Vọng không giống, hắn quá mạnh, có lẽ hắn thật sự là Thiên Đạo. Trước mặt Thiên Đạo, ta chỉ là một kẻ phàm phu, căn bản không đáng giá nhắc tới...”

Chương 362: Hồng Huyền Đế, Lữ Tiên Mệnh (2)

Chương 362: Hồng Huyền Đế, Lữ Tiên Mệnh (2)

Tuổi của hắn vừa đầy hai trăm tuổi, tu vi Kim Thân cảnh tầng chín, có thể quét ngang Đại Thừa cảnh, thậm chí có thể chiến ngang tay với đại tu sĩ Niết Bàn cảnh.

Hắn là thiên tài mạnh nhất gần vạn năm qua của Đế Hải, thậm chí có đại tu sĩ Niết Bàn cảnh tuyên bố hắn có tư chất của Đại Thánh. Bởi vậy, hắn rất được Huyền triều coi trọng, vào triều thụ quan, không có sự vụ phiền thân, hưởng thụ sự

bồi dưỡng của Huyền triều. Hấn đã từng cho rằng mình là nhân vật chính của nhân gian này, hấn muốn gì thì có thể được cái đó.

Mãi cho đến khi Thiên Đạo giáng lâm...

Hấn vậy mà không gánh nổi một cước của Phương Vọng!

Chỉ một cước!

Đối phương không thi triển pháp thuật, chỉ xoay người đập một cước, trực tiếp làm hấn mất đi sức chiến đấu, kim thân suýt nữa vỡ vụn.

Hấn không quên được cảnh tượng mình quỳ rạp xuống trong đồng đồ nát, đau khổ ôm thân thể của mình, ngược nhìn Phương Vọng đại triển thần UY...

Sau trận chiến kia, Lữ Tiên Mệnh đã từ bỏ tu luyện.

Hấn cảm thấy tu luyện không có bất cứ ý nghĩa gì, không trở thành đệ nhất thiên hạ, cuối cùng sẽ tiêu tan theo bụi đất của thế gian. Nhân vật có thể lưu danh sử xanh đều là người mạnh nhất của một thời đại, mà ở trước mặt Phương Vọng, e là hấn còn không được tính là đối thủ...

Lữ Tiên Mệnh mở máy hát, bắt đầu kể khổ, càng nói càng buồn khổ, đạo sĩ áo bào xanh không ngắt lời hấn, yên tĩnh lắng nghe.

Hồi lâu sau.

Lữ Tiên Mệnh thở dài một tiếng, nói: “Đạo trưởng, người cảm thấy ta nên truy cầu cuộc sống ra sao?”

Hấn từ nhỏ đã hiếu thắng, không thể làm người đệ nhất thiên hạ khiến hấn cảm thấy nhân sinh đã mất đi phương hướng và ý nghĩa.

Đạo sĩ áo bào xanh cười ha hả nói: “Người đến Ngộ Tâm quan này của ta sau một thời gian ngắn ngồi bất động, đều sẽ hỏi ra vấn đề tương tự, ta cho không được đáp án.”

Lữ Tiên Mệnh giương mắt nhìn về phía hắn, không khỏi thở dài một hơi, chợt, hắn nhìn về phía tượng đá trước mặt, hỏi: “Đạo trưởng, tượng này có lai lịch ra sao?” Đạo sĩ áo bào xanh vuốt râu hồi đáp: “Hắn là Hồng Huyền Đế.”

Hồng Huyền Đế

Ánh mắt Lữ Tiên Mệnh trở nên vi diệu, cái tên này có thể nói là mọi người ở Đế Hải đều biết, hắn đương nhiên cũng từng nghe nói.

“Ta nhớ Hồng Huyền Đế cũng không phải trông như thế này, hắn không phải ba đầu sáu tay sao?”

Lữ Tiên Mệnh hiếu kì hỏi.

Đạo sĩ áo bào xanh cười hồi đáp: “Hồng Huyền Đế có hơn ngàn pháp tướng, đại biểu cho ngàn mặt ngàn tướng của thế nhân, người biết một mặt này của Hồng Huyền Đế có câu chuyện thế nào không?”

Lữ Tiên Mệnh nhìn chằm chằm vào tượng đá Hồng Huyền Đế, cảm thấy tượng đá này rất phổ thông, không nhìn ra có bất cứ điểm bất phàm nào.

Đạo sĩ áo bào xanh tiếp tục nói: “Vị Hồng Huyền Đế này sinh ra kèm theo dị tượng thiên địa, hắn sinh ra làm đại lục hắn ở nghênh đón mưa to bảy ngày bảy đêm, các nơi không ngừng có tai hoạ. Bởi vậy, hắn bị cho là tai tinh, cho nên hắn từ nhỏ đã bị tộc nhân bài xích, sợ hãi, mãi cho đến hắn lộ ra thiên phú...”

Lữ Tiên Mệnh bị câu chuyện hắn kể hấp dẫn, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía hắn.

“Hong Huyền Đế từ khi tu luyện, ba trăm năm trước, tung hoành vô địch, hấn giống như người, thậm chí có thể tác chiến vượt qua hai tầng đại cảnh giới. Cho đến sau này, hấn gặp một kỳ tài ngút trời đương thời khác, lớn hơn hấn trăm tuổi, người nọ dùng tư thái cường thể tuyệt đối đánh bại hấn, khiến hấn trở thành trò cười.”

“Hong Huyền Đế suy sụp tinh thần mấy năm sau, rồi dốc lòng tu luyện, bế quan ngộ đạo, hai trăm năm sau hấn sáng tạo Thông Thiên Đế Giám, kinh thiên địa, khóc quỷ thần. Đáng tiếc, khi hấn muốn tìm kẻ địch số mệnh báo thù, người nọ sớm đã vẫn lạc, đây cũng trở thành tiếc nuối lớn nhất của Hong Huyền Đế.”

Lữ Tiên Mệnh nghe lời kể của đạo sĩ áo bào xanh mà nhú mày.

Đạo sĩ áo bào xanh ý vị sâu xa nói: “Từ xưa đến nay, cường giả uy danh bất hủ vạn cổ nhiều biết bao, không phải ai cũng tung hoành vô địch cả đời. Hàng Long Đại Thánh ngày xưa đã từng bị Thiên Cương Thánh thể đã đánh bại, hấn và Hong Huyền Đế, khi muốn báo thù, đối phương cũng đã vẫn lạc. Đối thủ người gặp phải bây giờ nhìn như không thể chiến thắng, nhưng người có thể xác định chờ đến khi người đạt tới đỉnh điểm của nhân Lữ Tiên Mệnh chấn động.

“Cuộc đời của con người rất dài, con đường tu tiên càng mệnh mông vô bờ, mỗi người đều có kiếp số của mình, nhưng tất cả kiếp số ở trước mặt thời gian đều không đáng để nhắc đến. Một khi người vượt qua rồi, quay đầu nhìn lại, thấy thử thách mà người không qua được, người sẽ chỉ cười một tiếng cho qua.”

Đạo sĩ áo bào xanh yếu ớt nói.

Trong mắt Lữ Tiên Mệnh rốt cục có một tia thần thái, hấn đứng dậy, khom lưng hành lễ với đạo sĩ áo bào xanh.

“Đa tạ Xuân Thu đạo trường chỉ điểm, mặc dù ta vẫn không buông xuống được, nhưng ít ra đã có chờ mong.”

Lữ Tiên Mệnh miễn cưỡng vui cười nói.

Xuân Thu đạo trường chợt cười nói: “Đã như vậy, ta có một cơ duyên, không biết ngươi có dám đi hay không.”

“Cơ duyên thế nào?”

“Cơ duyên truyền thừa của Hồng Huyền Đế.”

“Humm?”...

Sương mù tràn ngập, nước biển u ám, ngọt ngào mà đáng sợ.

Phương Cảnh thò cái đầu nhỏ ra, nhìn xung quanh, Phương Vọng ngồi bên cạnh hắn, lẳng lặng nhìn phía trước.

Hắn đã phi hành theo Độc Cô Vấn Hồn hơn nửa tháng, một vài phiền toái gặp được ven đường, cũng bị Độc Cô Vấn Hồn giải quyết.

Độc Cô Vấn Hồn có tu vi Đại Thừa cảnh tầng chín, khí tức phát ra lúc chiến đấu mạnh hơn xa lúc bình thường, khiến Phương Vọng coi trọng hắn một chút.

Nhưng Độc Cô Vấn Hồn tuy mạnh, bàn về thiên tư, chưa hẳn đã vượt qua được Dương Độc, Sở Doãn. Hắn đã sắp tròn năm trăm tuổi, còn lớn hơn Phương Vọng ba trăm tuổi.

“Xuyên qua vùng này sẽ đến đảo Đế Mộ, nhiều nhất hai canh giờ.”

Giọng nói của Độc Cô Vấn Hồn truyền tới từ phía bên cạnh.

Phương Vọng liếc nhìn hắn, hỏi: “Hình như ngươi rất quen thuộc.”

Chương 363: Tuổi tác chân thực của Phương Vọng, lần thứ chín đến.

Chương 363: Tuổi tác chân thực của Phương Vọng, lần thứ chín đến.

Độc Cô Vãn Hồn cười hồi đáp: “Thật không dám giấu giếm, hai trăm năm trước ta đã từng tới, bị Đế Hải Tam Tiên đánh cho tìm không ra nam bắc.”

Tiêu Tử nghi hoặc nói: “Sao Đế Hải Tam Tiên còn để lại cho người một cái mạng?”

“Chỉ là tranh đoạt cơ duyên bình thường mà thôi, sở dĩ Đế Hải Tam Tiên được xưng là tiên, không chỉ vì tu vi cao thâm, bọn họ quả thực có điều bộ của tiên nhân. Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi Huyền triều xảy ra chuyện, bọn họ không xuất thủ, bởi vì bọn họ sống được còn lâu hơn cả Huyền triều, bọn họ cũng không tán đồng Huyền triều.”

Độc Cô Vãn Hồn hồi đáp.

Tiêu Tử nghe xong, càng thêm hiếu kì, không khỏi truy hỏi sự tích về Đế Hải Tam Tiên.

Một đường đi về phía trước.

Sau này bọn họ gặp được không ít thiên tai, nhưng có Độc Cô Vãn Hồn dẫn đường, bọn họ nhẹ nhõm vượt qua. Phương Vọng chú ý tới ven đường có cấm chế tiên thiên, rất dễ dàng mất phương hướng, đường Độc Cô Vãn Hồn dẫn bọn họ đi là đường ra duy nhất.

Hai canh giờ sau.

Phương Vọng rốt cục nhìn thấy đảo Đế Mộ.

Trong sương mù bàng bạc, đảo Đế Mộ giống như một bàn tay khổng lồ, có bốn ngọn núi cùng tồn tại trên đảo.

Sau khi vào đảo, Phương Vọng dẫn theo Phương Cảnh đáp xuống đất, Tiểu Tử thu nhỏ, rơi trên đầu vai hắn, Độc Cô Vấn Hồn đi lên phía trước, tiếp tục dẫn đường.

Đi tới đảo Đế Mộ rồi, Độc Cô Vấn Hồn không lên tiếng nữa, đường xá sau đó có vẻ yên lặng.

Xuyên qua một mảnh rừng mưa, bọn họ đi tới trong một vùng thung lũng, ở giữa hai ngọn núi. Trong thung lũng cỏ dại tung hoành, vì mây đen giăng kín trên trời, dẫn đến thung lũng âm u đáng sợ. Theo gió lạnh thổi đến, hoa cỏ trong thung lũng lay động, giống như thủy triều.

Phương Vọng nhìn thấy ba nơi hẻo lánh của thung lũng, mỗi một nơi đều có một cây cột đá đứng sừng sững, trên cột đá có người đang đả tọa. tròn, mặt ngoài phủ kín rêu xanh.

“Ba vị tiên bối, vẫn bối lại tới, các người còn nhớ rõ ta không?”

Độc Cô Vấn Hồn ôm quyền hành lễ, cười hỏi.

Lời này vừa nói ra, Đế Hải Tam Tiên đều mở mắt, ba người này quần áo tả tơi, tóc rối bời, thậm chí thấy không rõ mặt của bọn họ .

“Là ngươi, ta nhớ được ngươi, tên là gì nhỉ?”

“A! Một giấc nghìn thu, đêm nay là năm nào?”

“Mệt, còn muốn ngủ tiếp.”

Nghe Đế Hải Tam Tiên nói, Độc Cô Vấn Hồn trả lời.

Biết được đã qua hai trăm năm, Đế Hải Tam Tiên cảm thán vạn phần, hàn huyên với nhau, không còn quan tâm đến Độc Cô Vấn Hồn nữa. Về Phương Vọng và Phương Cảnh, thì hoàn toàn bị bọn họ xem nhẹ.

Phương Vọng nhìn Đế Hải Tam Tiên, trong lòng hơi kỳ lạ.

Khác với trong tưởng tượng của hần, sao hần cảm thấy ba người này điên điên khùng khùng?

“Lần trước trước khi ngủ, chúng ta nói chuyện gì nhỉ? Đúng rồi, có chân trời góc biển hay chẳng, người hỏi Độc Cô tiểu tử đi, hần vừa lúc không thuộc về Đế Hải, trong hai trăm năm này nhất định đã chạy khắp nơi.”

“Căn bản không có chân trời góc biển đâu, tam đệ, người quên rồi sao, chúng ta đã từng du lịch thiên hạ mấy trăm năm, nào có chân trời góc biển gì.”

“Thật nhàm chán, thiên hạ này chính là một hình cầu, không có vùng đất trung tâm nào cả, ai mạnh nhất, nơi người đó ở chính là trung tâm của nhân gian. Ta thấy hai người các người, chính là già đến hồ đồ rồi.”

Đế Hải Tam Tiên càng trò chuyện càng kích động, thậm chí bắt đầu chửi ầm lên.

Không bao lâu sau, tam tiên tức giận.

Ầm!

Ba người đồng thời bùng nổ ra khí thể kinh khủng, khiến cả đảo Đế Mộ rung động. Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, hần dùng khí thể của mình bảo vệ Phương Cảnh cùng Tiểu Tử.

Gần như cùng một lúc, Đế Hải Tam Tiên quay đầu nhìn về phía hần, ánh mắt sắc bén, trong thung lũng u ám, ánh mắt ba người đáng sợ như vậy. nhìn được liếc nhìn Phương Vọng.

Hần âm thầm kinh hãi.

Đối mặt với khí thể của Đế Hải Tam Tiên, Phương Vọng lại vân đạm phong khinh như vậy, hần thậm chí có thể cảm nhận được Đế Hải Tam Tiên đang tăng lên khí thể, nhưng vẫn không rung chuyển được Phương Vọng.

Phương Cảnh vô ý thức ôm lấy cánh tay Phương Vọng, nhìn Đế Hải Tam Tiên với vẻ mặt bất an.

Rất nhanh, Đế Hải Tam Tiên thu hồi ánh mắt, ba người không còn dáng vẻ điên điên khùng khùng như lúc trước nữa, tất cả đều nghiêm nghị nhìn Phương Vọng.

“Hậu sinh khả úy, khó lường.”

“Mới Kim Thân cảnh tầng bốn đã có thể vượt qua chúng ta? Là ta điên rồi, hay ta chưa tỉnh ngủ?”

“Ai da, nhìn căn cốt của hấn, hình như không đến một trăm năm mươi tuổi.”

Đế Hải Tam Tiên tám tắc lấy làm kỳ lạ nói, bọn họ khiến Độc Cô Vãn Hồn chấn động, không thể tin được mà nhìn về phía Phương Vọng.

Độc Cô Vãn Hồn vẫn cảm thấy số tuổi của Phương Vọng tương đương với mình, đã sống bốn năm trăm năm. Dù vậy, ở bốn năm trăm tuổi đã có thể giết chết đại tu sĩ Niết Bàn cảnh, đã rất không thể tưởng tượng nổi.

Phương Vọng vậy mà không đến một trăm năm mươi tuổi ư?

Mà lại mới Kim Thân cảnh tầng bốn?

Độc Cô Vãn Hồn sốc.

Đế Hải Tam Tiên dù nói ra tu vi và tuổi tác chân thực của Phương Vọng, nhưng bọn họ cũng không khiếp sợ, trái lại còn khôi phục lại dáng vẻ điên điên khùng khùng trước đó.

Bọn họ bắt đầu kể đến nhân vật thiên kiêu mình gặp phải trong quá khứ, thậm chí lấy Đại Thánh thời cổ ra so với Phương Vọng.

Độc Cô Vãn Hồn thấy bọn họ không định động thủ, không khỏi hỏi: “Ba vị tiền bối, chúng ta muốn tiếp nhận khảo hạch của Hồng Huyền Đế, không biết lần này có thể để chúng ta thử hay không?”

Nghe vậy, Đế Hải Tam Tiên lập tức trở nên yên tĩnh.

Bọn họ cùng nhìn về phía Phương Vọng, yên lặng mấy nhịp thở thời gian, sau đó bọn họ đồng thời thi pháp, vung chuông đánh về phía tế đàn.

Âm! hiện một sợi ánh sáng màu tím, dần dần phóng đại, giống như một cánh cửa.

Chương 364: Tuổi tác chân thực của Phương Vọng, lần thứ chín đến. (2)

Chương 364: Tuổi tác chân thực của Phương Vọng, lần thứ chín đến. (2)

“Đi thôi, chúng ta đã hết hi vọng, nếu khi còn sống có thể thấy hậu bối đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế, vậy chúng ta chết cũng có thể nhắm mắt.”

“Không sai.”

“Ừm.”

Đế Hải Tam Tiên liên tiếp mở miệng nói, Phương Vọng buồn cười, ba người này chỉ cần có người mở miệng, hai người khác sẽ mở miệng theo, tuyệt đối không lạc hậu.

Độc Cô Vãn Hồn vội vàng hành lễ, sau đó cho Phương Vọng một ánh mắt, rồi bay vào trong luồng sáng mạnh của tế đàn.

Phương Vọng kéo Phương Cảnh, theo sát phía sau, cấp tốc bay vào trong luồng sáng mạnh, biến mất không thấy gì nữa.

Trong chốc lát, Phương Vọng cảm nhận được một lực trôi buộc mạnh mẽ, dưới tình huống không cách nào nhìn thấy vật, làm hắn vô ý thức muốn khởi động Cửu U Tự Tại thuật, cũng may hắn kịp thời nhịn xuống.

Rất nhanh, Phương Vọng cảm giác mình hạ xuống đất, hắn lập tức mở to mắt.

Hắn phát hiện mình vẫn ở trong thung lũng, dưới chân là tế đàn, chỉ là xung quanh không có ba cây cột đá, càng không có Đế Hải Tam Tiên.

Phương Cảnh, Tiểu Tử, Độc Cô Vấn Hồn đều không ở đây.

Phương Vọng nhíu mày, hắn giương mắt nhìn lại, ánh mắt khóa chặt trên vách núi, một con khỉ lông vàng đang nằm sấp ở nơi đó, tay chân dán trên vách núi, dùng ánh mắt đùa cợt nhìn chằm chằm hắn.

“Người đến rồi, đây đã là lần thứ chín người đến.”

Khỉ lông vàng phát ra một giọng nam tang thương, nó khiến chân mày Phương Vọng nhíu chặt hơn, hắn đang muốn hỏi thêm, âm thanh của khỉ lông vàng lại vang lên lần nữa:

“Mặc dù kỳ lạ, nhưng so với người để ý người kia, số lần đến của người không coi là nhiều, nàng đã đến năm mươi lần.”

“Đương nhiên, các người đều không sánh bằng hắn, tiểu tử kia đã đến hơn mười vạn ba ngàn lần, ta cũng nhớ không rõ, thực ra ta không muốn thấy hắn, hắn rất không thú vị, mà còn rất thẳng tính.”

Lần thứ chín? Mà còn có hai người, đến năm mươi lần và mười vạn ba ngàn lần?

Phương Vọng chăm chú nhìn khỉ lông vàng, hỏi: “Có ý gì? Người đã từng gặp ta rồi?”

Đế Hải Tam Tiên điên điên khùng khùng, dẫn đến hấn có lý do hoài nghi con khi này cũng là con khi điên.

Đương nhiên, có lẽ con khi này chỉ đang nói một vài chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Phương Vọng có được ký ức ở Địa Cầu kiếp trước, mà còn gặp Chu Tuyết sống lại, dẫn đến hấn không thể không tin một vài chuyện nhìn như không thể tưởng tượng nổi.

Ở thế giới tu tiên, có gì là không thể tưởng tượng nổi đâu?

Tiên, bản thân tiên đã không gì làm không được.

Khi lông vàng nhảy xuống từ trên vách núi đá, rơi trên đồng cỏ. Mây đen trên trời rẽ ra, ánh nắng vương xuống, chiếu trên người nó, xua đuổi sự u ám trong thung lũng.

Khi lông vàng gãi gãi đầu, cười nói: “Đây là lần thứ chín ngươi tới đây, tiếp nhận khảo hạch của ta. Có lẽ ngươi không lý giải được, không chỉ là ngươi, nàng và hấn cũng không lý giải được, ta chỉ có thể nói thiên cơ bất khả lộ.”

Phương Vọng híp mắt hỏi: “Là ảo cảnh, hay là chúng ta đã trải qua một lần lại một lần nhân sinh gặp được ngươi?”

Khi lông vàng cũng không kinh ngạc, nó cảm thán nói: “Vẫn phải là ngươi, thông minh hơn nhiều hai người bọn họ. Ngược lại, nữ tử kia dễ dàng tiếp nhận việc này, nàng giống như ngươi, một lần mạnh hơn một lần. Tiểu tử có số lần đến nhiều nhất kia, thực lực bình thường, gần như không tiến bộ, mỗi lần đều muốn hỏi đến tận cùng, làm cho ta phiền phức vô cùng.”

Một nam một nữ?

Phương Vọng tâm tư như điện, lập tức nghĩ đến rất nhiều loại khả năng.

“Ta vẫn cảm thấy hứng thú đối với ngươi, dù sao ngươi và ta đều là người có được thiên mệnh. Hai người kia quá bình thường, nói chuyện với bọn họ cũng tốn sức, người ta mong đợi nhất chính là ngươi.”

Khi lông vàng cười hì hì nói.

Phương Vọng hỏi: “Hai người kia có liên quan gì đến ta sao?”

“Đương nhiên là có liên quan, đều đến vì ngươi.”

nỖ 2n Phương Vọng lâm vào suy tư, hần không khỏi hỏi: “Có phải người tên là Chu Tuyết, Cơ Như Thiên không?”

Sở dĩ đoán Cơ Như Thiên, là bởi vì người này làm việc kỳ quái, mà trải nghiệm kiếp trước trùng hợp cao độ với Phương Vọng.

Khi lông vàng bẻ bẻ cổ, nói: “Không thể tiết lộ thiên cơ, nhưng nể tình ngươi và ta hợp ý, ta chỉ có thể lộ ra một chút, ngươi chỉ đoán đúng một người.”

Thấy Phương Vọng còn muốn hỏi thêm, khi lông vàng thần bí bí nói: “Nói mới nhớ, bọn họ đều đến vì ngươi, bọn họ một lần lại một lần đến đây tìm truyền thừa mạnh mẽ nhất thế gian, trong miệng bọn họ không lẫn nhau, chỉ có ngươi, ngươi nói có kỳ quái hay không.”

Phương Vọng hỏi: “Ngươi chính là Hồng Huyền Đế?”

Khi lông vàng nghe xong, hai tay chống nạnh, vô cùng đắc ý nói: “Không sai! Ta chính là Hồng Huyền Đế khai sáng Đế đạo. Nhớ năm đó, ta không lựa chọn phi thăng, trực tiếp bước vào Thượng giới, quét ngang cường giả Thượng giới, bị tiên ghen ghét. Đám cầu vật kia, không đúng, bọn chúng thật mẹ nó không phải thứ chả ra gì!”

Thấy khi lông vàng thô bỉ như thế, Phương Vọng rất khó liên tưởng nó với Hồng Huyền Đế.

Phương Vọng nhíu mày hỏi: “Nếu nơi này không phải ảo cảnh, thì là nơi nào? Nếu tu vi của người đã siêu thoát thời gian, vậy sao người lại vẫn lạc, chẳng lẽ tiên càng mạnh hơn người sao? Nếu là như vậy, người có thể giám sát được luân hồi, vì sao bọn họ không thể?”

Khi lông vàng nghe đến sừng sốt, nó bắt đầu đi lại, quan sát tỉ mỉ Phương Vọng.

“Không thích hợp, hình như người đã khác trước, thú vị.”

Khi lông vàng đi vòng quanh Phương Vọng, tám tắc lấy làm kỳ lạ nói.

Phương Vọng hỏi lần nữa: “Người đi theo ta cùng nhau, bọn họ cũng tới đến ảo cảnh này sao?”

Hắn vẫn giữ thái độ chất vấn đối với khi lông vàng.

Vì nếu như khi lông vàng thật sự có thể nhìn thấu tái sinh hoặc luân hồi, còn đến mức đó sao?

Nếu thật tiếp tục suy luận, âm mưu luận sẽ chỉ càng ngày càng sâu, nghĩ kĩ thì cực sợ.

Khi lông vàng cười nói: “Bọn họ tiếp nhận khảo hạch truyền thừa của ta ở đây, chỉ có người không cần đổi mặt truyền thừa của ta. Thông Thiên người.”

Chương 365: Phương Vọng đại chiến Hồng Huyền Đế.

Chương 365: Phương Vọng đại chiến Hồng Huyền Đế.

“Thật ra thì, ta cũng không mạnh như trong tưởng tượng của người, sở dĩ ta có thể nhìn trộm đến những chuyện không thể tưởng tượng nổi này, nhưng bởi ta vì sống sót, đã xua đuổi tàn hồn của mình đến bên ngoài hai giới âm dương, mong

tránh thoát sự truy sát của tiên thần. Lúc ấy ta ở dưới tình huống bị ép đến bất đắc dĩ mới thử như thế, không ngờ tới lại thành công, tránh thoát thiên cơ, mà bây giờ ta không thể thay đổi số trời, chỉ có thể ngồi xem nhân gian phát triển. Hơn nữa, ta chỉ có thể ngồi trông nơi này, không thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, đây là một loại rất trạng thái huyền diệu, cũng là một loại nguyên rửa vĩnh hằng.”

Nói đến đây, giọng điệu của nó trở nên đau thương.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Thật sao? Ngươi không sợ ta bại lộ hành tung của ngươi sao?”

Khỉ lông vàng nghe xong, cười đến quỷ dị, nó cười nói: “Hi hi, ngươi sẽ không, vì ngươi căn bản sẽ không phi thăng.”

Ánh mắt Phương Vọng khế biến.

Khỉ lông vàng thả người nhảy lên, một lần nữa nhảy đến trên vách núi đá.

Phương Vọng lại hỏi thăm một vài vấn đề. Đáng tiếc, chỉ cần là vấn đề liên quan tới hắc hoặc hai người khác, khỉ lông vàng đều không trả lời, nói cái gì mà thiên cơ bất khả lộ.

Con khỉ này kể đến chuyện Hồng Huyền Đế, ngược lại nói không ngừng, thật sự lấy Phương Vọng để giải sầu.

Nghe hồi lâu, Phương Vọng ngắt lời nói: “Vẫn nói về khảo hạch truyền thừa đi, ta muốn thử xem.”

Khỉ lông vàng do dự một chút, nói: “Vậy thì tới đi, muốn có được truyền thừa của ta, nhất định phải đánh bại ta ở cùng cảnh giới.”

“Cảnh giới càng thấp, gặp được ta thì càng dễ dàng thông qua khảo hạch.”

Càng thấp càng tốt ư?

Phương Vọng nghĩ đến cấm chế tiên thiên xung quanh đảo Đế Mộ, nói thầm tiểu tử người chính là không muốn truyền đi Thông Thiên Đế Giám chứ gì!

Phương Vọng cảm nhận được mình có thể sử dụng Cửu U Tự Tại thuật nhảy ra ngoài, không chút sợ hãi, thế là nói: “Đã như vậy, thì người lấy tu vi Đại ThiZa cảnh đánh với ta một trận đi” Khi lông vàng trùng to mắt, nói: “Người chỉ là tu vi Kim Thân cảnh tầng bốn, người chắc chắn sao?”

“Ừm.”

“Tốt, rất tốt, không hổ là người, mặc dù lần này thoát nhìn nội liễm hơn tám lần trước đó, nhưng cái cuồng trong bản chất của người vẫn còn. Cũng thế, người giống như chúng ta, thì nên cuồng.”

Khi lông vàng không giận, ngược lại còn cười. Vừa dứt lời, nó thả người vọt lên, nó nhảy vọt thẳng đến trên đỉnh núi cao ngàn trượng, dưới ánh mặt trời chiếu sáng, nó bỗng nhiên bùng nổ khí thể.

Một khí thể kinh thiên động địa giáng lâm, bao phủ cả đảo Đế Mộ.

Phương Vọng giương mắt nhìn lại, khí thể này mạnh hơn Đế Hải Tam Tiên nhiều, nhưng hần tin tưởng khi lông vàng quả thực đã áp chế cảnh giới ở Đại Thừa cảnh.

Hồng Huyền Đế vốn là thiên kiêu tuyệt đỉnh, lúc ở Đại Thừa cảnh mạnh hơn Đế Hải Tam Tiên Niết Bàn cảnh tầng chín cũng bình thường.

“Ha ha ha ha, rất lâu không luận bàn với người rồi, Phương Vọng, đừng làm cho ta thất vọng!”

Khi lông vàng cất tiếng cười to. Nó bỗng nhiên đạp bước, ngọn núi lớn cao ngàn trượng lập tức vỡ nát, nó đáp xuống theo, bay thẳng đến Phương Vọng.

Vô số đá vụn rơi xuống như mưa, thanh thế to lớn, Phương Vọng đánh tới một quyền.

Ầm!

Nắm đấm của Phương Vọng va chạm với nắm đấm của khí lông vàng. Trong chốc lát, cả đảo Đế Mộ sục đỏ, nước biển xung quanh dâng lên kinh đào hải lãng.

Phương Vọng nhưn mảy, sức lực thật là lớn!

Khuôn mặt khí lông vàng trở nên dữ tợn, nó hưng phấn cười nói: “Tốt tốt tốt!”

Phương Vọng bỗng nhiên bùng nổ ra dương khí của Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, một quyền đánh bay khí lông vàng, hấn cũng bay vọt lên theo.

Khí lông vàng bay lên cao mấy ngàn trượng cao, xuyên qua tầng tầng biển mây, nó bỗng nhiên ổn định thân hình, đưa tay ngưng tụ ra một thanh đại kích, toàn thân đen nhánh, lưỡi đơn ở cạnh bên kích, đầu kích và giữa thân kích phủ đầy vảy đen, phần đuôi như đuôi thú. Một con Hắc Long chọc tan bầu trời, mở cái miệng to như chậu máu, cắn về phía khí lông vàng.

Trước mặt Hắc Long, khí lông vàng nhỏ bé như hạt bụi, nhưng khí thế của nó không kém cỏi hơn Hắc Long chút nào, nó nhếch miệng cười phá lên, đánh xuống một kích, dùng khí thế vô cùng bá đạo đánh tan Hắc Long.

Hắc Long nổ tan như khói, Phương Vọng rẽ ra khói đen, đánh một quyền về phía khí lông vàng.

Tốc độ của Phương Vọng quá nhanh, khí lông vàng vô ý thức nhấc kích ngăn cản, báng kích ngăn trở nắm đấm của Phương Vọng, trực tiếp bị Phương Vọng đẩy lui ra xa mấy chục dặm.

Khi lông vàng bẻ bẻ cổ, hai tay cầm đại kích lưỡi đơn hoạt động ngón tay, nó bỗng nhiên giơ cao lưỡi kích đơn, phần nộ quát: “Phương Vọng, lấy ra bảo linh bản mệnh của ngươi đi!”

Đại kích lưỡi đơn bắn ra khí đen cuồng bạo, khí xông lên tận trời, khiến bầu trời biến sắc.

Một khí thể cao sâu khó dò bùng nổ từ trong thân thể khi lông vàng, bộ lông vàng của nó lập tức biến thành màu đen, sau đó lông tóc rút đi, hóa thành một nam tử khôi ngô, vẩy giáp màu đen phủ lên trên người.

Hồng Huyền Đế!

Hồng Huyền Đế có một đôi hung lệ, ngũ quan anh tuấn, khuôn mặt khí phách, mái tóc màu đen tùy ý múa loạn, giống như một ngọn lửa đen cháy hùng hực.

Phương Vọng tay cầm Thiên Cung kích đánh tới.

Đang!

Hai kích chạm nhau, bắn ra tiếng nổ vang đỉnh tai nhức óc. Lực trùng kích đáng sợ rung chuyển bầu trời, mặt biển phía dưới tức thì bị ép tới lún xuống dưới, đột nhiên hình thành một cái lỗ to lớn có đường kính trăm dặm, hơn nữa còn đang không ngừng mở rộng.

Phương Vọng nhướn mày, ánh mắt đối đầu với Hồng Huyền Đế.

Hồng Huyền Đế nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười kiệt ngạo, vị cường giả vạn cổ này lắc cổ, lại sinh ra hai cái đầu, rồi mọc thêm bốn cánh tay.

Ba đầu sáu tay!

Âm!

Hai người bùng nổ khí thế, đẩy lui lẫn nhau, Phương Vọng lần đầu tiên bị người dùng khí thế đẩy lui.

Chương 366: Phương Vọng đại chiến Hồng Huyền Đế. (2)

Chương 366: Phương Vọng đại chiến Hồng Huyền Đế. (2)

Hắn đột nhiên hưng phấn, cũng lộ ra nụ cười, hai người lấy tốc độ cực nhanh va chạm vào nhau, bắt đầu điên cuồng tấn công nhau.

Song kích không ngừng va chạm, thân hình hai người nhanh chóng dịch chuyển, thế không thể đỡ!

Phương Vọng âm thầm kinh ngạc, rõ ràng chỉ là một đối một, hắn lại có loại cảm giác đối mặt mấy vị Hồng Huyền Đế, mà loại cảm giác này lại càng ngày càng mãnh liệt.

Hồng Huyền Đế hình như có thể dự đoán được đòn tấn công của Phương Vọng, hơn nữa còn có thể tìm ra sơ hở của hắn, nhưng Thiên Đạo Chân công ẩn chứa ảo diệu của Đấu Chiến Chân công, dẫn đến hắn có thể cấp tốc tiếp chiêu.

Trong thời gian ngắn, hai người chiến đến khó phân cao thấp.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng giao đấu với tồn tại có thể sánh bằng Đại Thánh, càng đánh càng phấn khởi.

Hắn không thi triển kiếm pháp, toàn dùng Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, Thiên Đạo Chân công đối kháng với Hồng Huyền Đế.

Chợt!

Hồng Huyền Đế vung lên sáu cánh tay, đẩy lui Phương Vọng, sau đó hắn khởi động pháp quyết, từng ảo ảnh bay ra từ trong cơ thể hắn, số lượng chừng một ngàn, tất cả đều là phân thân của Hồng Huyền Đế.

“Ha ha ha, Phương Vọng, người rất mạnh, đáng tiếc, ta vẫn chiếm lợi thế, mặc dù áp chế đến Đại Thừa cảnh giao đấu cùng người, nhưng chỉ là áp chế tu vi, kinh nghiệm chiến đấu của ta vượt xa người. Cho dù người bại, cũng thắng hơn ta lúc ở Đại Thừa cảnh ban đầu!”

Hồng Huyền Đế cười như điên nói, cả ngàn phân thân đi theo lộ ra nét mặt khác nhau, phảng phất có được cảm xúc khác biệt.

Phương Vọng một tay chuyển động Thiên Cung kích, thuận thế chỉ Hồng Huyền Đế phía xa, ngạo nghễ cười nói: “Không tính là chiếm lợi, người người đối mặt chính là ta, ta có được truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh, Đại An Thần Đế, Tru Tiên Đại Thánh, cho dù người bại, cũng thắng hơn bất cứ người nào trên thế gian ngoài ta ra!”

Nghe thấy lời Phương Vọng, Hồng Huyền Đế cũng không tức giận, trái lại còn cười đến lớn tiếng hơn. Hắn lập tức xách kích đánh thẳng đến Phương Vọng. cả ngàn phân thân cùng nhau hành động. vây công Phương Vọng.

Không có pháp thuật viễn trình, tất cả đều là thủ đoàn cận chiến, Phương Vọng một mình đấu một ngàn Hồng Huyền Đế, động tác nhanh đến sinh ra tàn ảnh, nhưng không đến thời gian ba nhịp thở, hắn đã sắp không chống đỡ được, bắt đầu bị thương.

Đấu Chiến Tâm dù có thể làm cho hắn toàn tâm toàn ý chiến đấu, nhưng số lượng kẻ địch quá nhiều, mà từng kẻ đều có thực lực mạnh mẽ, hắn đương nhiên không đỡ nổi.

Phân thân của Hồng Huyền Đế không chỉ có thực lực sánh bằng bản tôn, mà lại cũng ẩn chứa năng lực dự phán chiêu thức của hắn, thế này thì rất bá đạo.

Phương Vọng rốt cục cảm nhận được áp lực, không hổ là cường giả khai sáng để đạo vạn cõi!

Dù vậy, hắn vẫn không thi triển Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, hắn muốn hưởng thụ cảm giác thân thể bị đập nện.

Ảo cảnh này rất kỳ diệu, làm cho hắn có loại cảm thụ chiến đấu chân thực, nhưng hắn nắm giữ Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, hắn có thể cảm nhận được đây cũng không phải là chân thực, chỉ là tương tự thôi. Một khi hắn khởi động Cửu U Tự Tại thuật, là có thể cảm nhận được thân thể chân thực tồn tại.

Một ngàn phân thân thay phiên nhau công kích Phương Vọng, đánh cho hắn trở tay không kịp, nhưng Hồng Huyền Đế không chút lơ là, trái lại càng thêm cẩn thận.

“Chuyện gì xảy ra, đây là thể chất gì?”

Hồng Huyền Đế âm thầm kinh hãi, hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, đồng tử co chặt.

Hắn vừa nhanh chóng vung vẩy đại kích lưỡi đơn, vừa nói: “Người luyện thành Kim Cương Chí Dương Thánh Thể?”

Phương Vọng không phản kháng nữa, mặc cho Hồng Huyền Đế tiến công tàn phá thể phách, hắn khẽ cười nói: “Không sai!”

Quyền cước của Hồng Huyền Đế căn bản không đả thương được hắn. Ngược lại, những vũ khí kia có thể đâm rách da của hắn, đoán chừng đều là pháp bảo có phẩm giai cực cao. Dù vậy, vết thương của hắn cũng có thể khôi phục nhanh chóng.

Ảo diệu của Thiên Cương Thánh thể!

Thiên Cương Thánh thể của Dương Độc còn có danh xưng thân thể bất tử Phương Vọng dù không phải Thiên Cương Thánh thể tiên thiên, nhưng hắn đã luyện Thiên Cương Thánh

Thể Chân công tới đại viên mãn, không hề kém cõi Thiên Cương Thánh thể tiên thiên chút nào, thậm chí còn càng mạnh hơn!

Hồng Huyền Đế nhìn thấy tốc độ tự lành của hắn, âm thầm kinh hãi. Hắn không suy nghĩ nhiều, dù sao hắn không hiểu rõ quá nhiều về Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.

Phương Vọng càng mạnh, hắn càng hưng phấn.

Hắn đã rất lâu không chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly như vậy!

“Tới đi, Phương Vọng, thể hiện ra hết sức của ngươi đi!”

Hồng Huyền Đế cao giọng cười nói, hắn thả người vọt lên, bay tới khoảng không cao vạn trượng, một ngàn phân thân đồng thời bay về phía hắn, như mưa tên lên không, hùng vĩ tuyệt luân.

Phương Vọng giương mắt nhìn lại, có thể cảm nhận được Hồng Huyền Đế đang súc thể. Hắn không ngăn cản, mà buông ra Thiên Cung kích, ngưng tụ Thiên Hồng kiếm.

Trong chốc lát, quỷ thần xuất hiện sau lưng hắn, trải qua một trận chiến Huyền triều, sau khi hấp thu hơn hai trăm vạn vong hồn, khí thể của quỷ thần càng thêm đáng sợ. Nó cao chừng ba trăm trượng, bóng kiếm trong tay càng như máng xối lơ lửng giữa không trung.

Một ngàn phân thân rơi vào sau lưng Hồng Huyền Đế, Hồng Huyền Đế bùng nổ linh lực mệnh môn. Một ngàn phân thân lại ngưng tụ ra một pháp tướng to lớn, rõ ràng là có hình dáng của Hồng Huyền Đế, chỉ là hình tượng khác hơn nhiều, biến thành ba đầu mười tám cánh tay, mỗi cánh tay đều nắm một thanh đại kích lưỡi đơn, khiến người ta hoa cả mắt, giống như Phật Đà nghìn tay.

Pháp tướng này cao quá ngàn trượng, phẳng phát ngang đầu là có thể căng rách bầu trời!

Quỷ thần sau lưng Phương Vọng hình như cảm nhận được uy hiếp, phát ra tiếng gào thét điên cuồng về phía bầu trời.

Quỷ thần không có ý thức, phản ứng của nó đại biểu cho nội tâm của Phương Vọng.

Đối mặt với pháp tướng ngàn trượng của Hồng Huyền Đế, Phương Vọng thật phân chấn, đây là tâm tình kích động khi gặp kỳ phùng địch thủ.

Chương 367: Một trận chiến dốc hết sức, hậu sinh khả ứ.

Chương 367: Một trận chiến dốc hết sức, hậu sinh khả ứ.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, tóc đen tùy ý tung bay. Hắn cười đến kiệt ngạo, ngông cuồng, hắn chuẩn bị chém ra một kiếm mạnh nhất của mình!

Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đối đầu Thông Thiên Đế Giám!...

Mây đen giăng kín, mưa nhỏ tí tách tí tách rơi xuống, rải trên đảo Đế Mộ.

Trong thung lũng, cột sáng trên tế đài vẫn chưa tiêu tan.

Độc Cô Vãn Hồn bước ra từ đó, cả người hắn thất hồn lạc phách, mặt mũi tràn đầy vẻ thất vọng.

Đế Hải Tam Tiên mở mắt nhìn về phía hắn, thấy nét mặt hắn như thế, sôi nổi trêu chọc.

“Độc Cô tiểu tử, đừng thất vọng, căn bản không ai có thể thông qua khảo hạch của Hồng Huyền Đế.”

“Đúng vậy, trừ phi thiên tài còn mạnh mẽ hơn cả Hồng Huyền Đế xuất hiện, tiểu tử vừa rồi kia đoán chừng cũng khó mà qua được.”

“Không sai, Hồng Huyền Đế chính là tồn tại mạnh mẽ hơn cả Đại Thánh.”

Nghe Đế Hải Tam Tiên nói, Độc Cô Vãn Hồn cười khò một tiếng, ánh mắt rơi trên thân Tiểu Tử, Tiểu Tử nằm sấp trên một khối nham thạch, đang phun lười rần nhìn về phía hắn.

Độc Cô Vãn Hồn không nhìn thấy Phương Vọng, ánh mắt phức tạp.

Hắn hít sâu một hơi, nhìn về phía Đế Hải Tam Tiên, dò hỏi: “Trong hai trăm năm ta rời đi, không có ai đến đây tiếp nhận khảo hạch sao?”

Đế Hải Tam Tiên lập tức trả lời.

“Không.”

“Khó mà nói, chúng ta đang ngủ.”

“Có ai có thể chui vào trong lúc chúng ta ngủ? Hơn nữa hắn còn phải nghiên cứu làm thế nào để mở ra trận này.”

Nghe thấy câu trả lời của bọn họ, đáy lòng Độc Cô Vãn Hồn được an ủi một chút.

Tiểu Tử hiếu kì hỏi: “Này, Độc Cô Vãn Hồn, sau khi tiến vào bên trong, ngươi cũng một mình khiêu chiến Hồng Huyền Đế cùng cảnh giới sao?”

Độc Cô Vãn Hồn nhìn về phía nó. gật đầu nói: “Không sai. Hồng Huyền Đế Đại Thừa cảnh thực sự quá mạnh...”

Hắn chỉ ngẫm lại trận chiến đầu lúc trước, trong mắt đã toát lên vẻ sợ hãi.

Hắn được cho là thiên tài số một số hai ở biển Nam Quỳnh, nhưng đối mặt bá chủ vạn cổ như Hồng Huyền Đế, hắn mới cảm thấy mình thật bình thường.

Trần gian này lớn biết bao, biển Nam Quỳnh chẳng qua là một vùng biển của nhân gian, năm tháng lâu đời, một thời đại có thể có một người nổi danh vạn cổ đã rất không dễ dàng rồi. Huống chỉ còn là chí cường giả tỏa ánh hào quang vạn trượng trong lịch sử như Hồng Huyền Đế, hẳn so với Hồng Huyền Đế, giống như chim sẻ so với Phượng Hoàng.

Tiểu Tử thâm nói: “Kỳ quái, công tử còn chưa ra, ta có thể hiểu được, sao tên tiểu tử Phương Cảnh kia cũng chưa ra, không phải hẳn cũng đối mặt với Hồng Huyền Đế cùng cảnh giới ở đó đấy chứ?”

Lời này vừa nói ra, Độc Cô Vãn Hồn sững sốt, Đế Hải Tam Tiên cũng sững sốt.

“A? Đứa bé kia còn chưa tố linh, nếu như Hồng Huyền Đế lấy tu vi Luyện Khí cảnh tác chiến với hẳn...”

“Thì ra là thế, khó trách xung quanh đảo Đế Mộ có cấm chế mạnh mẽ dường ấy, thì ra là phòng ngừa thấp cảnh giới xâm nhập. Cảnh giới càng cao, thì phải đối mặt với Hồng Huyền Đế càng mạnh, như vậy xem ra, đứa bé vừa rồi kia lại dễ dàng thành công nhất?”

“Làm sao có thể, cho dù Hồng Huyền Đế áp chế tu vi đến Luyện Khí cảnh, cũng không phải đứa bé kia có thể địch, trừ khi Hồng Huyền Đế hiển hóa ra trạng thái hồi nhỏ.”

Đế Hải Tam Tiên tranh cãi, biểu cảm của Độc Cô Vãn Hồn trở nên đặc sắc.

Trong lòng hẳn không hiểu sao lại bất an.

Hắn cảm thấy tiểu tử Phương Cảnh kia thật sự có khả năng thành công.

Tiểu Tử cũng cho rằng như thế. Mặc dù Phương Cảnh còn chưa tố linh, nhưng hẳn lại tu luyện Thiên Đạo Chân công và Cửu Long Trấn Thiên quyền của công tử. ...

Sóng biển không ngừng cuộn cuộn, mãnh liệt đáng sợ, từng sợi ánh nắng xuyên thủng mây đen cuộn cuộn, chiếu xuống đây.

Phương Vọng và Hồng Huyền Đế lơ lửng giữa không trung, hai người đều đang há mồm thở dốc. mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi. Trên trán Hồng Huyền Đế tràn đầy mồ hôi lạnh, nhưng hắn còn đang cười, cười đến hưng phấn. Hắn chăm chú nhìn Phương Vọng, cảm thán nói: “Hậu sinh khả úy, hậu sinh khả úy.”

Phương Vọng một tay cầm Thiên Hồng kiếm, một tay cầm Thiên Cung kích, trên vai phải lơ lửng Lục Hợp Bát Hoang tử, trên vai trái lơ lửng Luân Hồi chung, năm bảo linh bản mệnh cùng hiện ra, vết máu trên mặt hắn nhanh chóng kết vảy, rồi rớt xuống.

Một trận chiến này, hắn xem như dùng hết sức lực.

Chỉ thiếu không sử dụng Cửu U Tự Tại thuật.

Phương Vọng mở miệng nói: “Đã nhường rồi, nhưng ta biết, đây tuyệt không phải là thực lực chân thực của ngươi. Pháp thuật, thần thông cực kỳ mạnh mẽ hẳn là Đại Thừa cảnh không cách nào thi triển rồi?”

Thông Thiên Đế Giám quả thực mạnh mẽ, nhưng hắn có thể cảm giác được Hồng Huyền Đế từng thi triển không ít chiêu thức vô dụng theo bản năng trong lúc chiến đấu, đó là động tác thói quen.

Hồng Huyền Đế thoải mái cười nói: “Thua chính là thua.”

Hắn bỗng nhiên vung tay áo, thiên địa đột nhiên xoay tròn, ngay sau đó, Phương Vọng rơi vào trong thung lũng một lần nữa.

Ánh nắng tươi sáng, hắn vẫn ở trên tế đàn như cũ, vết thương và mỗi một toàn thân đã biến mất, phẳng phất chưa

từng trải qua đại chiến lúc trước.

Hồng Huyền Đế biến mất, chỉ còn lại khỉ lông vàng đứng trước mặt hắn.

Phương Vọng hỏi: “Người rút cuộc có phải Hồng Huyền Đế hay không?”

Hồng Huyền Đế là cường giả tiếng tăm lừng lẫy của Nhân tộc, há có thể là một con khỉ?

Khỉ lông vàng hai tay chống nạnh, cười to nói: “Cũng chỉ có người sẽ không bị ta hù dọa. Được rồi, ta thừa nhận, ta không phải Hồng Huyền Đế chân chính, ta chỉ là một phần ngàn tàn hồn của hắn, bản tôn có thiên diện ngàn tướng, loại hình tượng nào cũng có.”

Phương Vọng nheo mắt lại, hỏi: “Dám hỏi tàn hồn khác của Hồng Huyền Đế có ở tại nhân gian không?”

Khỉ lông vàng cười ha hả nói: “Vậy thì không thể nói cho người. Đương nhiên, thật ra ta cũng không biết, dù sao ta không phải bản tôn, ta chỉ thay thế bản tôn chịu khổ, bị trấn áp ở đây, không nhìn thấy thế giới bên ngoài, cũng không thể thành lân liên hệ với tàn hồn khác “

Chương 368: Một trận chiến dốc hết sức, hậu sinh khả uý.
(2)

Chương 368: Một trận chiến dốc hết sức, hậu sinh khả uý.
(2)

“Vậy những lời người nói lúc trước kia, chính là thật sao?”

“Người đoán đi?”

Phương Vọng cố nén xúc động động thủ lần nữa, cố gắng bình ổn cảm xúc.

Khi lông vàng như cười như không nói: “Lần thứ bảy đến ngươi đến đây, từng nói mấy câu, vận mệnh có tồn tại hay không, tùy vào tâm, ngươi tin thì nó tồn tại, ngươi không tin thì nó không tồn tại, cho dù nó có tồn tại hay không, ngươi chỉ cần dốc hết sức lực mạnh lên, đó chính là kết quả tốt nhất.”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Hắn thất bại rồi, không phải sao?”

Khi lông vàng từ chối cho ý kiến.

“Truyền thụ cho ta Thông Thiên Đế Giám đi.”

Phương Vọng mở miệng nói.

Khi lông vàng gật đầu nói: “Vậy ngươi nghe kỹ, ta chỉ nói một lần.”

Phương Vọng ngồi tĩnh tọa trên tế đàn, nghiêm túc nghe giảng giải.

“Trên thông Tử Vi, dưới thông Cửu U, trên chúng sinh là người làm đế, trên vạn pháp là Đế đạo, tâm tụ tuệ căn, nhớ tới thiên địa...”

Giọng nói của khi lông vàng ung dung tung bay.

Một lần giảng giải này chính là hai canh giờ.

Ước chừng hai canh giờ, hơn nữa còn chỉ là một lần, có thể thấy được khẩu quyết tâm pháp của Thông Thiên Đế Giám không hề đến mức nào.

Sau khi nghe xong, Phương Vọng nhắm mắt lại, bắt đầu xem và nhớ kỹ.

Khi lông vàng trêu chọc nói: “Khi đến lần thứ tám, ngươi nghe một lần đã ghi nhớ, lần này không phải không bằng lần trước đây chứ?”

Tiếng nói của nó vừa dứt, Phương Vọng đã cảm thấy trời đất quay cuồng.

Hắn mở choàng mắt, phát hiện mình đi tới Thiên Cung.

Thông Thiên Đế Giám là thật!

Như thế xem ra, con khỉ lông vàng này lại không xảo trá như bề ngoài.

Có lẽ nó đáng tin. Nếu nó là thật, cũng có ý nghĩa Phương Vọng khả năng đã từng chết tám lần.

Phương Vọng cũng không bị hù dọa, trái lại càng kiên định tâm của mình hơn.

Có lẽ sở dĩ hắn thất bại, là vì phi thăng quá sớm, hoặc chọn đến Thượng giới.

Hắn không tin, nếu mình dung hợp tất cả tuyệt thế công pháp của nhân gian, lại không thể tránh thoát số mệnh!

Hiện tại cứ bắt đầu từ Thông Thiên Đế Giám đi!

Thông Thiên Đế Giám tương tự Thiên Đạo Chân công, không chỉ đơn thuần là công pháp hoặc pháp thuật, mà là một bộ Tổng cương tu hành, sâm la vạn tượng, thậm chí còn cao thâm hơn cả Thiên Đạo Chân công.

Nhìn từ điểm này, Hàng Long Đại Thánh không sánh bằng Hồng Huyền Đế.

Cũng đúng, Hàng Long Đại Thánh và Hồng Huyền Đế đều đối kháng Thượng giới mà vẫn lạc, điểm khác biệt là, Hàng Long Đại Thánh chống lại thiên ý ở nhân gian, còn tên Hồng Huyền Đế này trực tiếp lên trời, đại náo Thượng giới.

Phương Vọng vừa xem Thông Thiên Đế Giám, vừa cảm thán trong lòng.

Đương nhiên, hấn không được chứng kiến phong thái toàn thịnh của Hàng Long Đại Thánh và Hồng Huyền Đế, không dễ phán đoán, ít nhất hai vị này đều là tồn tại làm Thượng giới kiêng dè.

Đợi đến khi củng cố suy nghĩ xong, hấn bắt đầu tu luyện Thông Thiên Đế Giám.

Thông Thiên Đế Giám chia làm bảy tầng, mỗi một tầng đều có thần thông mang tính tiêu chí khác biệt, từ thấp đến cao là Thông Thiên Pháp Tướng, Thông Thiên Đế Sơn, Thông Thiên Đế Hà, Thông Thiên Đế Miếu, Thông Thiên Đế Bình, Thông Thiên Đế Quan, Thông Thiên Đế Quốc.

Thông Thiên Pháp Tướng Hồng Huyền Đế dùng trong lúc chiến đấu vậy mà là thần thông tầng thấp nhất của Thông Thiên Đế Giám!

Muốn thi triển cấp bậc cao hơn thần thông, cần tăng lên tu vi, mỗi một tầng của Thông Thiên Đế Giám đại biểu cho một tầng đại cảnh giới, lấy Đại Thừa cảnh làm điểm xuất phát!

Cũng có thể nói, muốn thi triển Thông Thiên Đế Quốc, phải cao hơn Đại Thừa cảnh sáu đại cảnh giới! Hồng Huyền Đế rốt cuộc là cảnh giới nào?

Đại Thánh lại xa xôi chừng nào?

Cứ như vậy, Phương Vọng bắt đầu tu luyện Thông Thiên Đế Giám.

Mỗi năm trôi qua, chờ hấn luyện thành tầng thứ nhất, ước chừng tốn hai trăm năm thời gian!

Phải biết bây giờ hấn cũng coi như kiến thức phong phú, có nội tình tu luyện hơn mười ba ngàn năm, nhưng vẫn tốn hai trăm năm thời gian, có thể thấy được Thông Thiên Đế Giám mạnh dường nào.

Hắn không cảm thấy buồn tẻ, tiếp tục tu luyện.

Tầng thứ hai, tu luyện ước chừng ba trăm năm, Thiên Cung rất tinh diệu, vậy mà có thể làm cho Phương Vọng thi triển ra Thông Thiên Đế Sơn.

Thông Thiên Đế Sơn không chỉ có thể tấn công, còn có thể phong ấn kẻ địch, vô cùng ngang ngược!

Tầng thứ ba, Phương Vọng dùng năm trăm năm...

Còn chưa tu luyện tới một nửa, Phương Vọng đã tốn thời gian ngàn năm.

Hắn không thể không cắn răng, tiếp tục tu luyện, hắn không ngừng hồi tưởng lại Hồng Huyền Đế, nhận định mình đã chết rồi tám lần. Chỉ có như vậy, hắn mới càng có nghị lực để tu luyện.

Kết quả là, Phương Vọng chìm trong năm tháng tu luyện buồn tẻ mà dài đằng dặc.

Chờ sau khi hắn luyện thành tầng thứ bảy của Thông Thiên Đế Giám, bỗng nhiên thu tay, đã tu luyện bốn nghìn năm thời gian.

Còn chưa kết thúc!

Hắn muốn tu luyện Thông Thiên Đế Giám tới cảnh giới đại viên mãn, đây có lẽ là cảnh giới đến cả Hồng Huyền Đế cũng chưa từng đạt tới.

Phương Vọng đã hơi hoảng hốt, hắn hoãn lại chừng một tháng, không ngừng biến ảo cảnh tượng trong Thiên Cung, xua tan sự buồn tẻ trong lòng, đáng tiếc, hắn phát hiện không có tác dụng lớn, thế là tiếp tục vui đầu khổ tu.

Lần tu luyện này, chính là hai nghìn một trăm năm!

Chương 369: Thông Thiên Đế Giám đại viên mãn, trước nay chưa từng có.

,

Thông Thiên Đế Giám đại viên mãn!

Thời khắc Luyện thành, Phương Vọng dâng trào cảm xúc. Đạt tới cảnh giới đại viên mãn, hẳn có thể đồng thời thi triển bảy loại thần thông, mà lại không chỉ một lần. Thông Thiên Đế Miếu, Thông Thiên Đế Binh, Thông Thiên Đế Quan, Thông Thiên Đế Quốc cùng nhau hiện thân, như mưa rào giáng lâm, bá đạo biết bao!

Chỉ cần hẳn có đủ linh lực, thậm chí có thể diệt thế!

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết của hết thảy việc đó là cảnh giới của hẳn phải thỏa mãn đại cảnh giới cần thiết cho tầng thứ bảy của Thông Thiên Đế Giám, Thiên Cung không ảnh hưởng tới hiện thế được.

Tu luyện Thông Thiên Đế Giám, tổng cộng tốn sáu nghìn một trăm năm!

Chương 369: Thông Thiên Đế Giám đại viên mãn, trước nay chưa từng có.

Lần nữa đổi mới thời gian bế quan một lần của Phương Vọng.

Ngay khi hẳn đứng dậy, Thiên Cung vỡ vụn.

Hắn mở to mắt, phát hiện ý thức của mình trở lại trong ảo cảnh, khi lông vàng đang đặc ý nhìn hắn, ánh mắt ẩn chứa ý vị khiêu khích.

“Thế nào? Ghi nhớ bao nhiêu rồi? Không phải hoàn toàn không nhớ được đấy chứ? Chỉ cần ngươi cầu xin ta, ta có thể nói lại một lần.”

Khỉ lông vàng đặc ý nói.

Ánh mắt Phương Vọng chết lặng, khí thế cả người lập tức sa sút, khiến người ta cảm thấy đè nén.

Hắn nhìn chằm chằm khỉ lông vàng, hỏi: “Trước đó ngươi nói ta không thích hợp, vì sao lại nói như vậy?”

Khỉ lông vàng cảm thấy tình trạng của hắn kỳ quái, nhưng vẫn hắn đáp: “Đương nhiên là vì trước tám lần ngươi đều không học được. Tám lần trước ngươi đến, mỗi lần tiếp nhận xong truyền thừa, đều lắc đầu tỏ vẻ từ bỏ, không học được.”

Phương Vọng nghe xong, đột nhiên đoán được khác biệt giữa hắn một đời này và hắn trong tám lần trước khi lông vàng nói tới.

Nếu tám lần kia thật sự là hắn, thì không thể ra vẻ như vậy.

Hắn nhiều nhất là khiêm tốn, nhưng tuyệt đối sẽ không giấu giếm.

Biết chính là biết!

Lúc trước khi hắn đổi mặt Đại Thánh khác, chính là bằng thái độ như vậy.

“Lần này có cảm thụ gì?”

Khỉ lông vàng nhướn mày hỏi, vẻ mặt nó khiêu khích. Thông Thiên Đế Giám chính là niềm kiêu hãnh của nó, nếu thật sự có người học được, nó lại sẽ khó mà tiếp nhận.

Người chính là như vậy, đều sẽ mâu thuẫn trên rất nhiều chuyện.

Nó vừa hi vọng có người có thể kế thừa truyền thừa của mình, lại lo lắng thực sự có người kế thừa tuyệt học của mình, sau đó vượt qua mình.

Phương Vọng hồi đáp: “Cao sâu khó dò, quả thực rất khó tu luyện.”

Khi lông vàng đột nhiên cong lên khoe miệng, còn chưa chờ nó mở miệng. Phương Vọng đưa tay, ngưng tụ ra một lệnh bài màu vàng óng. phía trên khắc thông thiên hai chữ.

Thông Thiên Đế Lệnh!

Đây là pháp thuật cơ sở nhất của Thông Thiên Đế Giám, dùng lệnh tiến hành chiến đấu, có sức xuyên thấu mạnh mẽ, lại có thể phong ấn linh lực của đối thủ, thậm chí có thể giam cầm nguyên thần của đối thủ, không để cho chạy ra thân thể!

Ngưng tụ ra Thông Thiên Đế Lệnh, đại biểu cho Phương Vọng đã học được.

Nghe vậy, biểu cảm của khi lông vàng lập tức trở nên khiếp sợ, nó nghẹn ngào kêu lên: “Làm sao có thể!”

Phương Vọng mặt không biểu cảm, nói: “Ta sẽ không cô phụ uy danh của ngươi.”

Khi lông vàng toàn thân run rẩy, nhìn Thông Thiên Đế Lệnh trong tay Phương Vọng, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

“Không có khả năng... Không có khả năng...”

Nhìn phản ứng của nó như thế, Phương Vọng lại không cảm thấy thoải mái, tâm hấn đã chìm trong tĩnh mịch.

Sáu nghìn một trăm năm bẻ quan, mài sạch rất nhiều tình cảm của hắn.

“Người còn có lời gì muốn nhắn nhủ không, ta chuẩn bị rời đi.”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Khi lông vàng lấy lại tỉnh thần, quan sát tỉ mỉ Phương Vọng, trầm giọng nói: “Người khác với tám lần trước, người rốt cuộc đã trải qua chuyện gì? Đúng rồi, mệnh kích của người nhiều thêm một bên lưỡi kích...”

Phương Vọng hỏi: “Nhiều thêm một bên, đại biểu cho điều gì?”

Khi lông vàng hít sâu một hơi, lắc đầu nói: “Thiên cơ bất khả lộ...”

Vừa dứt lời, nó bỗng nhiên nhảy về sau, lùi đến trước vách núi, chỉ thấy Thông Thiên Đế Lệnh lơ lửng trước mặt nó, cách nó không đến ba xen-ti-mét.

Nó vội vàng kêu lên: “Thật sự không thể tiết lộ, từ nơi sâu xa tự có số trời, lúc trước nói với người, đã khiến hồn phách của ta bị phản phệ, lại nói tiếp, ta có thể sẽ hồn phi phách tán...”

Nó không thể tin được nhìn về phía Phương Vọng, giờ khắc này, nó có thể cảm giác được ảo cảnh không cách nào vây khốn được Phương Vọng, hắn có thể chạy đi bất cứ lúc, thậm chí hủy diệt ảo cảnh của nó. kiểm chế được một chút.”

Hắn coi như đã nhìn ra. Mặc dù khi lông vàng ra vẻ nhìn thấu không gian thời gian, huyền diệu của luân hồi, trên thực tế nó rất yếu đuối, không những bị nhốt ở đây, một khi đảo Đế Mộ bị hủy, nó cũng sẽ hồn phi phách tán.

Khi lông vàng nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Người đi đi, hi vọng lần tiếp theo... Được rồi, hi vọng người và ta đừng gặp lại...”

Không còn gặp nữa, cũng đại biểu cho mong ước tốt đẹp.

Phương Vọng nhìn nó thật sâu, nói: “Nếu ngày khác thành đạo, người cần ta làm gì vì người, ta sẽ đến giúp người, cũng coi như trả ân truyền thừa.”

Dứt lời, hắc biến mất không còn tăm hơi, dựa vào Cửu U Tự Tại thuật, trực tiếp nhảy ra khỏi ảo cảnh này.

Khi lông vàng ngơ ngác tại chỗ cũ, tự lẩm bẩm: “Sao lại có biến đổi lớn như thế... Xem ra bọn họ đã thành công... Bọn họ đều là vì hắc, chắc chắn, bọn họ rất cuộc cứu vớt một quái vật như thế nào ...”

“Bọn họ gặp được tồn tại không thể chọc đến, cho nên mới phải cứu vớt hắc?”...

Phương Vọng đi ra từ luồng sáng mạnh của tế đàn, vừa đi ra, Tiểu Tử đã bổ nhào vào trong lòng hắc.

“Công tử, người thành công rồi sao?”

Tiểu Tử mong đợi hỏi.

Nó thất bại, nhưng nó cảm thấy công tử nhất định có thể thông qua khảo hạch của Hồng Huyền Đế.

Phương Vọng khẽ gật đầu. Điều này khiến Tiểu Tử phấn khởi, Độc Cô Vãn Hồn và tất cả Đế Hải Tam Tiên đều chấn động.

“Phương huynh đệ, người đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế rồi ư?”

Độc Cô Vãn Hồn không nhin được hỏi, giọng điệu thấp thỏm.

Phương Vọng hít sâu một hơi, hưởng thụ ánh nắng tẩy rửa, hần nâng lên hai tay, giãn ra thân thể.

Sáu nghìn một trăm năm!

Ai có thể hiểu được hần trải qua sáu nghìn một trăm năm ở bên trong như thế nào?

“Tiểu tử, mau nói đi, ngươi thật sự đạt được rồi à?” “AI Không có khả năng! Không có khả năng!”

Đế Hải Tam Tiên lại điên lần nữa, thậm chí có một tiên đứng lên, muốn ra tay với Phương Vọng.

Trong chốc lát, ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, xuất thủ bằng tốc độ cực nhanh. Hần vung tay áo ném ra ba Thông Thiên Đế Lệnh, chia ra đánh trúng lồng ngực của Đế Hải Tam Tiên, đâm xuyên da thịt.

Chương 370: Thông Thiên Đế Giám đại viên mãn, trước nay chưa từng có. (2)

Chương 370: Thông Thiên Đế Giám đại viên mãn, trước nay chưa từng có. (2)

Hết thầy phát sinh quá nhanh, cho dù là Độc Cô Vãn Hồn Đại Thừa cảnh tầng chín cũng không thấy rõ ràng động tác của Phương Vọng.

Sắc mặt Đế Hải Tam Tiên kịch biến, toàn thân run rẩy, không cách nào động đậy, bọn họ rũ mắt, hoảng sợ nhìn về phía Thông Thiên Đế Lệnh trên lồng ngực.

Độc Cô Vãn Hồn, Tiểu Tử nhìn lại theo, nhìn thấy Thông Thiên Đế Lệnh.

“Thứ này...”

Độc Cô Vãn Hồn nhìn chòng chọc vào một mảnh Thông Thiên Đế Lệnh, hần không thể quên được tám lệnh bài này.

Hồng Huyền Đế đã dùng một mảnh lệnh bài như vậy, nhẹ nhõm trấn áp hắn...

Phương Vọng không những đạt được truyền thừa, mà còn trực tiếp học xong?

Đế Hải Tam Tiên bị Thông Thiên Đế Lệnh phong ấn, không cách nào mở miệng, nhưng trong mắt bọn họ đều tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bọn họ cũng nhận ra này lệnh, bọn họ đã thử rất nhiều lần, đều bị Hồng Huyền Đế dùng một lệnh bài như vậy đánh bại, cũng vì thất bại nhiều, mới dẫn đến bọn họ trở nên điên cuồng.

Đối mặt một chuyện không thể làm được, cho dù là ai cũng sẽ bị kích thích.

Sau khi Phương Vọng thi triển ra Thông Thiên Đế Lệnh, trong mắt bọn họ, dáng hình Phương Vọng dần dần trùng khít với Hồng Huyền Đế.

Phương Vọng liếc bọn họ, Thông Thiên Đế Lệnh trên người bọn họ đột nhiên tiêu tán, tam tiên như trút được gánh nặng, ngồi liệt trên cột đá.

Thung lũng lâm vào yên lặng.

Phương Vọng luôn cảm thấy mình lãng quên điều gì, hắn cẩn thận hồi tưởng, chợt nhớ tới.

Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt xuyên qua luồng sáng mạnh của tế đàn, sau đó thở dài một hơi.

Phương Cảnh vậy mà thông qua khảo hạch, đang tiếp thụ truyền thừa của Hồng Huyền Đế.

Hồng Huyền Đế hắn đối mặt là một thiếu niên, thoát nhìn còn nhỏ hơn hắn... Phương Vọng nhếch miệng lên, không nghĩ tới Phương Cảnh có tạo hóa như thế.

“Thông Thiên Đế Lệnh, người học được nhanh như vậy, không khiến ta thất vọng.”

Một tiếng cười khẽ truyền vào thung lũng, dọa tất cả mọi người quay đầu nhìn lại. Phương Vọng cũng không khỏi chấn động, trên mặt rốt cục lộ ra nụ cười.

“Nữ nhân xấu đến rồi!”

Tiểu Tử leo đến trên bờ vai Phương Vọng nói thầm, thuận theo mắt rắn của nó nhìn lại, chỉ thấy Chu Tuyết dẫn theo một nhóm tu sĩ Kim Tiêu giáo bay tới.

Chu Tuyết đổi một bộ áo đỏ, nền đỏ đường vân đen, tựa như một loại áo bào nào đó được Thần cảm bám lên, tinh xảo lộng lẫy, sinh động như thật, tay áo đón gió, khí chất phi phàm.

Ánh mắt Độc Cô Vân Hồn rơi trên người Chu Tuyết, lông mày không khỏi nhíu chặt, trong mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Chu Tuyết bay tới trước mặt Phương Vọng hạ xuống, một đám tu sĩ Kim Tiêu giáo bay tới theo, ánh mắt cực nóng của bọn họ cũng rơi trên người Phương Vọng.

Thiên Đạo Phương Vọng!

Bọn họ âm thầm cảm thán, khí độ này hết như trong tưởng tượng của bọn họ.

Phương Vọng vốn có khí chất siêu phàm thoát tục, lại thêm vừa bế quan sáu ngàn năm, cả người hắt lộ ra một khí tức tang thương, khiến người ta nhìn một chút đã cảm thấy hắt trải qua nghìn thu hồng trần, hoàn toàn phù hợp tưởng tượng của bọn họ đối với cao nhân đặc đạo, tiên nhân ở nhân gian.

“Người cũng đến vì truyền thừa sao?”

Phương Vọng nhìn xem Chu Tuyết hỏi.

Hơn sáu nghìn năm không thấy, hắn còn thật nhớ nhưng nàng.

Chu Tuyết cười gật đầu, nói: “Đi tới Đế Hải, đương nhiên phải thử truyền thừa lớn nhất của Đế Hải một chút, ta sắp xếp bọn họ vào trận trước.”

Dứt lời, nàng xoay người vẫy gọi tu sĩ Kim Tiêu giáo khác, sau đó nàng đi đến trước tế đàn, vận công thúc đẩy linh lực, đánh vào trong tế đàn.

Kèm theo một ánh sáng kỳ dị huyền diệu bắn ra, một luồng ánh sáng kinh ngạc không thôi.

“Sao nàng lại khởi động được trận pháp?”

“Chẳng lẽ nàng đã tới rồi?”

“Đã bảo các người đừng ngủ say như vậy, các người cứ không nghe.”

Đế Hải Tam Tiên hùng hùng hổ hổ nói, dẫn tới các tu sĩ Kim Tiêu giáo không khỏi nhìn về phía bọn họ .

Phương Vọng thấy Chu Tuyết quen việc dễ làm, liền biết được kiếp trước nàng đã từng tới nơi này, hắn quyết định sau đó sẽ tâm sự với nàng về những lời kia của Hồng Huyền Đế.

Lúc này, một nam tử tóc trắng đi đến trước mặt Phương Vọng.

“Phương Vọng, lâu rồi không gặp.”

Phương Tử Canh nở nụ cười, nói khẽ.

Hắn tóc trắng áo đen, cho dù diện mạo phổ thông, nhưng thoát nhìn cũng rất có khí chất kiêu hùng của ma đạo.

Phương Vọng nhìn xem Phương Tử Canh, trong lòng hoang mang.

Tiểu Tử thì đánh giá Phương Tử Canh, cảm thán nói: “Phương Tử Canh, người thay đổi thật nhiều, sao tóc lại trắng rồi? Người phải cẩn thận đấy, đừng giống Phương...”

Nó chợt dừng lại, căng thẳng nhìn về phía Phương Vọng.

Nghe thấy ba chữ “Phương Tử Canh”, lúc này Phương Vọng mới nhớ tới, thì ra là một vị đường huynh của hắn.

Lúc trước trong chín người Phương phủ bá nhập Thái Uyên môn đã có Phương Tử Canh, hắn rất được Chu Tuyết coi trọng. Phương Hàn Vũ cũng thường xuyên tán dương hắn, nói tâm tính của hắn cứng rắn nhất, ngày thường gần như không vui đùa, mà một mực khắc khổ tu luyện.

Nói mới nhớ, trong các con cháu cùng bối phận, ngoài Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ, mối quan hệ của hắn và Phương Tử Canh tốt nhất, chỉ là hắn suýt nữa quên mất.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, nói: “Quả thực đã nhiều năm không gặp, người vậy mà đã đạt tới Ngưng Thần cảnh tầng hai, xem ra tạo hóa không nhỏ nha.”

Tư chất của Phương Tử Canh rất bình thường, lại không có đại cơ duyên như Phương Hàn Vũ, vậy mà có thể đạt tới Ngưng Thần cảnh tầng hai ở tuổi tác như vậy, đã rất không tệ rồi.

Phương Tử Canh khiêm tốn cười nói: “Nhờ có Chu Tuyết đề bạt, đáng Hư cảnh được, ta có phần phụ lòng nàng.”

Hắn nhìn như bình tĩnh, trong lòng lại hơi căng thẳng.

Vị đường đệ này của hắn thực sự là quá uy phong, chênh lệch với hắn càng lúc càng lớn, lại thêm nhiều năm không thấy, hắn khó tránh khỏi căng thẳng.

Sau khi Phương Vọng nhớ lại Phương Tử Canh, đã nhiệt tình ôm bờ vai của hắn, cười nói: “Nói gì mà phụ lòng, đều là

người trong nhà mà.”

Chương 371: Thông Thiên Đế Quan, tam tiên cúi đầu.

Chương 371: Thông Thiên Đế Quan, tam tiên cúi đầu.

Dứt lời, hắn giới thiệu Phương Tử Canh cho Độc Cô Ván Hồn, nói rõ Phương Tử Canh chính là đường huynh của mình.

Lúc đầu tâm tình của Độc Cô Ván Hồn còn rất phức tạp, rồi bị bừng tỉnh, vội vàng cười chào hỏi với Phương Tử Canh.

Độc Cô Ván Hồn cũng là một người khôn khéo, đột nhiên hiểu được lời nói bóng gió của Phương Vọng.

Trước đây ít năm, Phương Vọng mới vì một vị huynh đệ đại náo Huyền triều, hiện tại lại xuất hiện một vị huynh đệ khác, Độc Cô Ván Hồn cảm thấy đây là một cơ hội.

Mặc dù hắn không thông qua khảo hạch truyền thừa của Hồng Huyền Đế, nhưng Phương Vọng thông qua, có lẽ hắn có thể đạt được truyền thừa từ trong tay Phương Vọng.

Kết quả là, Độc Cô Ván Hồn chủ động trò chuyện với Phương Tử Canh. Phương Tử Canh cũng không phải thanh niên ngại ngùng, ít nói năm đó, hắn bình tĩnh tự nhiên giao lưu cùng Độc Cô Ván Hồn.

Đế Hải Tam Tiên không lên tiếng. Đổi lại là quá khứ, bọn họ tất nhiên sẽ nổi giận, bọn họ đã sớm coi đảo Đế Mộ như địa bàn của mình, há có thể cho phép nhiều người ồn ào tùy ý làm bậy như vậy?

Thế nhưng Thông Thiên Đế Lệnh của Phương Vọng làm cho bọn họ cực kỳ khiếp sợ, khiến bọn họ không dám lên tiếng.

Tu sĩ Kim Tiêu giáo lần lượt bước vào trong trận pháp tế đàn, Chu Tuyết cũng đi vào. Thấy thế, Phương Vọng bèn để Phương Tử Canh cũng đi vào.

Tiếp đó thung lũng trở nên yên tĩnh.

Phương Vọng tiếp tục chờ đợi Phương Cảnh.

Một bên khác.

Chu Tuyết đi tới trong ảo cảnh, vẫn là mảnh thung lũng này như cũ, nàng một mình đối mặt với khí lông vàng.

Khí lông vàng nhảy xuống từ trên vách núi đá, nó nhìn Chu Tuyết cảm thán nói: “Ngươi cũng tới rồi.”

Chu Tuyết trêu chọc nói: “Ta đã đến lần thứ mấy rồi?”

Khí lông vàng gãi gãi đầu, nói: “Lần thứ năm mươi một.”

Nó cẩn thận nhìn chằm chằm Chu Tuyết, cảm thấy Chu Tuyết cũng trở nên không thích hơn. Chu Tuyết nhìn chằm chằm nó, nói với ánh mắt yếu ớt: “Trước đó ngươi nói là năm mươi lần, ngược lại cũng đúng, trước kia ta cho là ngươi chỉ là một con khí điên điên khùng khùng...”

Khí lông vàng nghe xong, đột nhiên nóng nảy, mắng: “Ngươi mới điên điên khùng khùng, mỗi lần tới đều muốn mắng ta, ta chính là Hồng Huyền Đế, khai sáng Đế đạo, quét ngang Thượng giới đây, ngươi tôn trọng ta chút đi!”

Chu Tuyết nói khẽ: “Có phải là đánh bại ngươi ở cùng cảnh giới, là có thể đạt được truyền thừa không?”

“Ừm, không sai, thế nào? Ngươi rất có tự tin à? Năm mươi lần trước ngươi đều thất bại đó!”

“Vậy thì thử một lần đi, nếu ta thắng, ta không muốn Thông Thiên Đế Giám, ta muốn ngươi nói cho ta vị trí của một bộ Thông Thiên Đế Quan.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt khí lông vàng lập tức âm trầm, nó chăm chú nhìn Chu Tuyết, lạnh giọng hỏi: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Chu Tuyết cười cười, rồi nâng tay phải lên, ma khí cuộn cuộn tuôn ra từ trong lòng bàn tay nàng, giống như lửa cháy hùng hực. ...

Bên trên tế đàn, Phương Cảnh mơ mơ màng màng bên đi ra từ trong ánh sáng chói, hấn dụi dụi con mắt, liếc nhìn thung lũng, hấn vừa nhìn thấy Phương Vọng, đôi mắt đột nhiên sáng lên, lập tức tiến lên.

“Đại bá, ta đạt được truyền thừa rồi, nhưng ta không nhớ được...”

Phương Cảnh đi tới bên cạnh Phương Vọng, tủi thân nói.

Giờ phút này, Phương Vọng đứng trước vách núi, đôi mắt nhìn chăm chăm rêu xanh trên vách núi đá. Nghe thấy lời nói tủi thân của Phương Cảnh, Phương Vọng khẽ cười nói: “Không có việc gì, không nhớ được thì thôi, chờ người luyện thành Thiên Đạo Chân công, Cửu Long Trấn Thiên quyền, đại bá lại dạy truyền thừa của Hồng Huyền Đế cho người.”

Nghe vậy, Phương Cảnh đột nhiên lộ ra nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu.

Nghe thấy Phương Vọng đồng ý dạy truyền thừa cho người khác, trái tim Độc Cô Vấn Hồn đập nhanh hơn, Đế Hải Tam Tiên cũng nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt sáng rực.

Đế Hải Tam Tiên trực tiếp nhảy xuống từ trên cột đá, dồn dập đi tới sau lưng Phương Vọng quỳ xuống, dọa Phương Cảnh vội vàng né tránh.

“Tiền bối, xin dạy chúng ta, chúng ta sẵn lòng làm trâu làm ngựa!”

“Đúng vậy, ba người chúng ta đời này chỉ muốn đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế, không cầu mong gì khác.” hần của ngài.”

Tam tiên trăm miệng một lời, bọn họ ngẩng đầu, nhìn về phía Phương Vọng với nét mặt khao khát.

Phương Vọng không quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Cũng không phải không được, đi theo sau ta đi.”

Đế Hải Tam Tiên đột nhiên vui mừng khôn xiết, thay nhau cúi đầu tạ ơn Phương Vọng.

Độc Cô Vãn Hồn há hốc mồm, nhưng cuối cùng vẫn không thể bỏ đi mặt mũi. Tuổi thọ của hắn còn rất dài, bảo hắn làm nô bộc cho Phương Vọng sớm như vậy, hắn nào có thể thuyết phục chính mình?

Phương Cảnh nhìn Đế Hải Tam Tiên, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Tử đi tới trước mặt Đế Hải Tam Tiên, đặc ý nói: “Sau này đi theo công tử nhà ta, phải học quy củ, ta dạy các người đi...”

Nó bắt đầu thao thao bất tuyệt nhắc tới, ba vị đại tu sĩ Niết Bàn cảnh tăng chín nghiêm túc nghe, sợ bỏ sót một chữ.

Lúc này, bắt đầu có tu sĩ Kim Tiêu giáo đi ra từ trong trận pháp, bọn họ một người tiếp một người, đều ỉu xiu.

Phương Tử Canh cũng đi ra.

Hắn đi đến bên cạnh Phương Vọng, đối mặt với lời hỏi thăm của Tiểu Tử, hắn nói với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Hồng Huyền Đế ở Ngưng Thần cảnh quá mạnh, ta không có chút sức chống đỡ nào.”

Ngược lại, Phương Vọng cũng không thất vọng. Phương Tử Canh cho dù là thiên phú tu luyện, hay thiên phú chiến đấu đều bình thường, chỉ có thể nói thiên phú cầu sinh của hắn rất nổi bật, cho dù là hoàn cảnh nguy hiểm cỡ nào, hắn luôn có thể sống sót.

Bắt đầu từ khi tu tiên, Phương Vọng đã cứu Phương Hàn Vũ mấy lần, duy chỉ có chưa từng cứu được Phương Tử Canh, vì hắn không cần.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ Kim Tiêu giáo đi ra, Chu Tuyết còn ở trong trận pháp. Phương Vọng rất hiếu kì, Chu Tuyết và khi lông vàng sẽ có cuộc trò chuyện như thế nào.

Các tu sĩ Kim Tiêu giáo vừa giao lưu về khảo hạch của Hồng Huyền Đế, vừa vụng trộm chú ý đến Phương Vọng.

Chương 372: Thông Thiên Đế Quan, tam tiên cúi đầu. (2)

Chương 372: Thông Thiên Đế Quan, tam tiên cúi đầu. (2)

Cuối cùng, có người bắt đầu không kìm nén được, chủ động đến trước mặt Phương Vọng, muốn kết giao cùng hắn.

Đối mặt tu sĩ Kim Tiêu giáo, Phương Vọng lại không sĩ diện, giao lưu đơn giản với người tới. Trong thời gian ngắn, trong thung lũng lại lần nữa náo nhiệt lên.

Hai canh giờ sau.

Kim Tiêu giáo chỉ còn hai người chưa hề đi ra, làm cho đám tu sĩ bàn luận.

“Chu Tuyết và Tiêu Cuồng còn chưa có đi ra, có lẽ có hi vọng.”

“Nói nhảm, Chu Tuyết chính là đệ tử độc truyền của Ma Quân, thiên tư đương nhiên là cao. Tiêu Cuồng cũng khó lường, một thân đao pháp đừng nói quét ngang cùng cảnh giới, chiến đấu vượt cảnh giới đều được.”

“Nếu hai người bọn họ đều chiếm được truyền thừa của Hồng Huyền Đế, vậy Kim Tiêu giáo chúng ta ngày sau hẳn sẽ càng thêm mạnh chứ?”

“Tên tuổi thiên tài đệ nhất trong Kim Tiêu giáo không dễ tranh, ngoài Tiêu Cuồng, mà còn có hai vị thiên tài tuyệt thế có Thiên Nguyên bảo linh, đáng tiếc, bọn họ không đến.”

Nghe tu sĩ Kim Tiêu giáo bàn luận, Tiểu Tử rất hứng thú, dán lên đi giao lưu cùng bọn họ. Có Phương Vọng ở đây, các tu sĩ Kim Tiêu giáo cũng không dám coi nhẹ Tiểu Tử.

Độc Cô Vấn Hồn nghe nói Chu Tuyết và Phương Vọng có hôn ước, hẳn lúc đầu còn khinh thường Kim Tiêu giáo đột nhiên trở nên nhiệt tình, chủ động bắt chuyện với các tu sĩ Kim Tiêu giáo.

Lúc này, một bóng người đi ra từ trên tế đài, không phải Tiêu Cuồng, mà là Chu Tuyết.

Chu Tuyết đứng ở rìa tế đàn, nói: “Các vị, tạm thời ở đảo Đế Mộ đợi mấy ngày đi.”

Ủy vọng của nàng trong Kim Tiêu giáo cực cao, chúng tu sĩ đương nhiên không dám phản bác. Bọn họ bắt đầu hiếu kì Tiêu Cuồng ở lại đến cuối cùng sẽ có kỳ duyên như thế nào.

Chu Tuyết đưa cho Phương Vọng một ánh mắt, hai người thả người nhảy lên, bay tới trên đỉnh núi cao ngàn trượng.

Mây đen cuộn cuộn, gió lạnh thấu xương.

Chu Tuyết lại lần nữa lấy ra chiếc đèn dầu kia, ngăn cách bất cứ kẻ nào nhìn trộm.

Phương Vọng duỗi cái lưng mệt mỏi, sau đó ngồi ở bên vách núi, quay đầu nhìn về phía nàng, hỏi: “Con khi kia có nói với người mấy lời nói kỳ quái hay không?”

Chu Tuyết ngồi bên cạnh hắn theo, nhẹ giọng cười nói: “Loại lời kỳ quái như ngươi đến chín lần, ta đến năm mươi một lần, mà còn có người đến mười vạn lần sao?”

“Không sai, kiếp trước ngươi đã tới rồi sao?”

Phương Vọng nhìn chăm chăm Chu Tuyết hỏi.

Sau khi biết được Chu Tuyết cũng nghe thấy lời tương tự, trong lòng hắn cảm thấy nhẹ nhõm một chút, ít nhất không có cảm giác cô độc khi đơn độc đối kháng số mệnh.

Chu Tuyết gật đầu, ánh mắt nhìn về sương mù bàng bạc phía chân trời, nói: “Tới rồi, đáng tiếc không thông qua khảo hạch, khi đó Hồng Huyền Đế không thể chiến thắng đối với ta. Trước khi ta phi thăng, chỉ có một người thông qua truyền thừa của Hồng Huyền Đế, người nọ không phi thăng, sở dĩ hắn không phi thăng không phải là vì không có cơ duyên phi thăng, mà là kế thừa di chí của Hồng Huyền Đế, ở lại nhân gian.”

“Hồng Huyền Đế, người không cần quá cho là thật. Có lẽ hắn thật sự có thể thấy được gì đó, nhưng người lúc trước hắn nhìn thấy, tuyệt đối không phải người và ta. Ít nhất kiếp trước, hắn không nhắc đến người với ta, điều này nói rõ ta sống lại đã trở thành biến số. Đây là điểm hắn không nhìn thấu, nếu ngay cả hắn cũng không nhìn thấu, vậy thì cần gì phải để ý những quá khứ hắn nói tới kia?”

Phương Vọng cũng cảm thấy mình khác với tám lần trước Hồng Huyền Đế nói tới, hắn không khỏi lắc đầu, mình đã nhầm rồi.

Nói mới nhớ, số tuổi thực tế của hắn mặc dù hơn hai vạn tuổi, nhưng tuyệt đại đa số thời gian đều đang tu luyện, không trải qua quá nhiều. Không giống như Chu Tuyết, nàng xông xáo thiên hạ, lại từng phi thăng lên Thượng giới, nàng có gì mà chưa từng gặp đâu?

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía mặt nghiêng của Chu Tuyết, một sợi tóc đen bay trên mặt của nàng, dưới ánh lửa của ngọn đèn chiếu rọi, khiến hắn cảm thấy còn rất đẹp.

“Người thông qua khảo hạch sao?”

Phương Vọng hỏi.

Hắn có thể nhìn thấy tình huống khảo hạch của Phương Cảnh, lại không nhìn thấy Chu Tuyết. Chu Tuyết chính là người sống lại, bàn về số tuổi thật sự không thấp hơn Phương Vọng chút nào. Phương Vọng còn không rõ ràng lắm kiếp trước nàng đã sống bao nhiêu năm.

Chu Tuyết hồi đáp: “Thông qua rồi, chiến thắng Hồng Huyền Đế Độ Hư cảnh.”

“Độ Hư cảnh? Người còn chưa đạt tới Kim Thân cảnh ư?”

Phương Vọng nhướn mày hỏi.

Chu Tuyết liếc nhìn hắn, hừ nhẹ một tiếng: “Đạt thì có đạt tới, nhưng ta vận dụng bí pháp đè thấp cảnh giới, Hồng Huyền Đế không nhìn ra.”

Phương Vọng nghe xong, không khỏi hiếu kì hỏi: “Người kiếp trước so với Hồng Huyền Đế, thì ai mạnh hơn?”

Chu Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Ta không sánh bằng Hồng Huyền Đế cường thịnh, nhưng bản thân ta sử dụng bí pháp đặc thù, người sáng tạo bí pháp này chưa hẳn không bằng Hồng Huyền Đế.”

Phương Vọng cảm thán trong lòng, xem ra những năm này Chu Tuyết không chạy uống phí, thu thập không ít truyền thừa.

“Tiêu Cuồng kia có lai lịch gì, lại ở trong đó lâu như vậy.”

Phương Vọng hiếu kì hỏi.

Trước khi vào trận pháp, trong chúng tu sĩ Kim Tiêu giáo, không có ai khiến hắn chú ý, cảnh giới của Tiêu Cuồng kia cũng không cao.

Chu Tuyết ý vị sâu xa nói: “Hắn chỉ là một quân cờ chết.”

Lời này vừa nói ra, Phương Vọng nheo mắt lại.

Chu Tuyết vén lên tóc mái trên trán, nói: “Trước khi đến, hấn hạ quyết tâm, hấn vốn là người sắp chết, cho Hồng Huyền Đế mượn thân tái sinh, có lẽ có thể có một chút hi vọng sống.”

Được lắm!

Lá gan lớn như thế ư?

Muốn phục sinh Hồng Huyền Đế?

“Ta tới đây, không để theo đuổi Thông Thiên Đế Giám, mà là một chuyện khác, thuận tiện mời chào Hồng Huyền Đế. Cuối cùng sẽ có một ngày, ta muốn chống lại Thượng giới, Hồng Huyền Đế vừa lúc có thù hận tương tự.”

Lúc Chu Tuyết nói ra lời này rất bình tĩnh.

Phương Vọng yên lặng.

Chu Tuyết cuối cùng không nói thêm gì nữa. ánh mắt lơ lửng. không biết đang suy nghĩ gì. Thật lâu sau.

Chương 373: Nhất thống Đế Hải, Không Tước Thánh Vương.

Chương 373: Nhất thống Đế Hải, Không Tước Thánh Vương.

Phương Vọng phá vỡ yên lặng, nói: “Ta cũng gia nhập Kim Tiêu giáo đi, trước khi người phi thăng, ta giúp người một tay.”

Chu Tuyết quay đầu nhìn về phía hắn, ánh mắt vi diệu, cười nói: “Trước khi phi thăng? Xem ra người cũng lựa chọn muốn ở lại nhân gian? Như vậy cũng tốt, đối với chúng sinh, phi thăng đúng là đường ra duy nhất, nhưng đối với thiên tài vạn cổ hiếm có như người, ở lại có lẽ là chuyện tốt.”

“Nhưng gia nhập Kim Tiêu giáo thì thôi, người đi con đường của chính người ấy, không cần đi theo ta, để tránh rước lấy phiền toái không cần thiết. Chờ đến lúc ta thật sự cần người hỗ trợ, ta tuyệt đối sẽ không keo kiệt mở miệng.”

Phương Vọng nghe xong, khẽ gật đầu.

Chu Tuyết hít sâu một hơi, nói: “Thật xin lỗi, là ta vô năng, không bảo vệ tốt cho hấn.”

Phương Vọng chần chừ một chút, mới ý thức được nàng đang nói đến chuyện Phương Tầm.

Cũng không phải là hấn vô tình, chủ yếu là hấn đã ở trong Thiên Cung sáu nghìn một trăm năm, trong thời gian ngắn chưa kịp phản ứng.

“Không trách người, người cũng không thể nhìn chăm chăm vào hấn, chính hấn phần đầu quên mình vì tình yêu, còn liên lụy không ít tu sĩ của Kim Tiêu giáo.”

Phương Vọng hồi đáp. Kể đến việc này, trong lòng của hấn vẫn hơi tiếc nuối.

Hấn có mạnh hơn nữa, có một số chuyện cũng không thể vẫn hồi.

Sau đó, Chu Tuyết nói sang chuyện khác, kể đến tình huống của Phương gia. Nàng sắp xếp tu sĩ ở Đại Tề, hàng năm đều sẽ báo cáo tình hình gần đây của Phương gia.

Dưới chân núi.

Phương Tử Canh ngồi tĩnh tọa ở một góc thung lũng, hấn ngửa đầu nhìn đỉnh núi, trong mắt tràn đầy vẻ ao ước.

Trong một nhóm con cháu Phương phủ bọn họ, không ít người đi ra, mà chín người tu tiên ban sơ đã trở thành trụ cột của Phương gia, trở thành tồn tại bọn hậu bối ao ước, mà hấn cũng trở thành con cháu Phương phủ gần với Phương Vọng,

Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ. Phương Vọng tồn tại chênh lệch không thể vượt qua, chênh lệch này còn bao gồm mối quan hệ.

Hắn muốn chân chính dung nhập vào.

Hắn cũng không nhụt chí, mà hít sâu một hơi, tiếp tục tu luyện.

Chỉ cần cố gắng, có lẽ có một ngày, hắn có thể khiến cho tổ ba người trong miệng Phương Hàn Vũ biến thành tổ bốn người.

Thoáng chớp mắt.

Nửa ngày thời gian trôi qua.

Một bóng dáng rớt cục đi ra từ ánh sáng chói mắt trên tế đài, dẫn tới chúng tu sĩ Kim Tiêu giáo reo hò.

Chu Tuyết đứng dậy, nói: “Nên đi rồi.”

Phương Vọng gật đầu. Trò chuyện với nàng lâu như vậy, tâm tình hắn tốt hơn nhiều, buồn khổ sáu nghìn một trăm năm tiêu tán không ít.

Chu Tuyết vừa muốn nhảy xuống, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì, nàng quay đầu dặn dò: “Không nên ép mình quá chặt, nếu có chuyện khó khăn hoặc phiền lòng, ngươi cũng có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.”

Nói xong, nàng ném cho Phương Vọng một cái vòng ngọc, sau đó vọt xuống thung lũng.

Phương Vọng cong khoe miệng, đeo vòng ngọc trên cổ tay bên phải, rồi đi xuống thung lũng.

Sau khi hạ xuống, Phương Vọng nhìn thấy Tiêu Cuồng chúng tinh cùng nguyệt, Tiêu Cuồng mặc cẩm y màu tím sậm, vai rộng eo nhỏ, cõng một thanh bảo đao trên lưng, nét mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt của hắn tràn ngập tính xâm lược.

Đôi mắt này...

Hồng Huyền Đế!

Phương Vọng thu hồi ánh mắt, vẫy tay với Phương Cảnh, nói: “Đi thôi, chúng ta nên rời đi rồi.”

Phương Cảnh, Tiểu Tử lập tức tới gần hắn, Độc Cô Vấn Hồn và Đế Hải Tam Tiên vội vàng đứng lên, đuổi theo bước chân của hắn.

Đi bảy bước, Phương Vọng hình như nhớ tới điều gì, quay đầu nhìn lại, vừa vặn đối diện ánh mắt của Phương Tử Canh trong đám người, Phương Tử Canh cũng đang nhìn hắn.

Phương Vọng cười với hắn, truyền âm nói: “Nếu người còn coi ta là huynh đệ, sau này gặp được phiền phức, cứ tìm ta bất cứ lúc nào, nhìn mái Dứt lời, Phương Vọng xoay người rời đi.

Phương Tử Canh ngẩn người, rồi cười ra tiếng.

Vật đổi sao dời, nhưng Phương Vọng vẫn là Phương Vọng trong ấn tượng của hắn, nói chuyện không đứng đắn như vậy.

Tiêu Cuồng bị chúng tu sĩ Kim Tiêu giáo vây chặt nhìn về phía bóng lưng rời đi của Phương Vọng, không khỏi bĩu môi, trong mắt lộ ra chiến ý.

“Tiểu tử thú vị, chờ ta đạt tới Thiên Địa Càn Khôn cảnh, lại để người mở mang kiến thức điểm mạnh mẽ chân chính của Thông Thiên Đế Giám!”

Chính vừa nghĩ tới cảnh tượng chiến thắng Phương Vọng, Tiêu Cuồng đã phấn khởi.

Trên đại dương mênh mông, Phương Vọng ngồi trên đầu rắn của Tiểu Tử, bên cạnh là Phương Cảnh.

Triệu Chân bay ra từ bên trong Thôn Hồn hồ lô, ánh mắt thảnh thơi liếc nhìn Độc Cô Vấn Hồn, Đế Hải Tam Tiên hai

bên trái phải.

Trong lòng hấn tràn ngập cảm thán, chủ nhân quả nhiên là người thiên mệnh, đi đến chỗ nào cũng có thể hấp dẫn cường giả nương tựa.

“Phương huynh đệ, tiếp theo người chuẩn bị đi đâu?”

Độc Cô Vãn Hồn quay đầu hỏi. Mặc dù biết được Phương Vọng nhỏ hơn mình ba trăm tuổi, nhưng hấn vẫn xưng là huynh đệ. Hơn nữa, lúc nói ra hai chữ “Huynh đệ”, tâm tình của hấn hơi thấp thỏm.

Phương Vọng hồi đáp: “Về biển Nam Quỳnh.”

Chu Tuyết chuẩn bị thay thế Huyền triều, nhất thống Đế Hải, vậy hấn không cần phải tái chiến tiếp. Trên thực tế, uy danh của hấn đã truyền khắp Đế Hải.

Độc Cô Vãn Hồn do dự, muốn nói lại thôi.

Phương Vọng liếc nhìn hấn, cười nói: “Ta biết tâm tư của người, cùng ta về đảo Bích U đi, đến lúc đó ta cùng dạy các người.”

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, mừng rỡ khôn xiết, đồng thời trong lòng tràn ngập hoang mang, hỏi: “Phương huynh đệ, người cần ta trả giá điều gì?”

Phương Vọng một lần nữa nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Không cần người trả giá gì, nếu sau này người gặp được người Phương gia ta lâm vào phiền phức, hi vọng người có thể ra tay cứu giúp.”

Độc Cô Vãn Hồn vội vàng nói: “Loại chuyện này là ta nên làm, nhưng điều đó cũng không trả nổi ân truyền thừa của người.” cũng là dạy. Nếu thật muốn hỏi ta vì sao đồng ý giáo, vậy ta chỉ có thể nói hi vọng nhân gian này nhiều thêm mấy vị cường giả, như vậy mới thú vị.”

Chương 374: Nhất thống Đế Hải, Khổng Tước Thánh Vương. (2)

Chương 374: Nhất thống Đế Hải, Khổng Tước Thánh Vương. (2)

Câu trả lời của Phương Vọng khiến Độc Cô Vấn Hồn nổi lòng tôn kính, ngay cả Đế Hải Tam Tiên cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía hắn.

Người khác nói loại lời này, có lẽ bọn họ sẽ chât vắn, nhưng chẳng biết tại sao, lời nói này truyền ra từ trong miệng Phương Vọng, bọn họ lại không khỏi tin.

“Tiểu... Tiên bối quả nhiên là cao nhân đặc đạo, khó trách có thể đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế.”

“Từ xưa đến nay, lòng dạ và tâm mắt của người có thể trở thành Đại Thánh là thứ chúng sinh không cách nào tưởng tượng được, Thiên Đạo tiên bối tất nhiên có thể thành Đại Thánh.”

“Đâu chỉ là Đại Thánh, vượt qua Hồng Huyền Đế cũng là chuyện nhỏ nhất!”

Đế Hải Tam Tiên cùng nhau mở miệng, trong lời nói đều có ý nịnh nọt.

Phương Cảnh cũng đầy mặt sùng bái nhìn đại bá của mình, trong lòng quyết định không những phải mạnh giống như đại bá, còn phải làm cường giả giống như đại bá.

“Thế nhân đều nói Đế Hải Tam Tiên chính là người mạnh nhất Đế Hải, lời ấy là thật sao?”

Phương Vọng hỏi, thuận tiện đưa tay xoa đầu nhỏ của Phương Cảnh.

Đế Hải Tam Tiên nghe xong, sôi nổi lắc đầu.

“Đương nhiên không phải, chúng ta so ra kém Không Tước Thánh Vương kia.”

“Đúng đây, Không Tước Thánh Vương mới là kẻ mạnh nhất Đế Hải, nhưng nó ẩn cư ở chỗ sâu trong Đế Hải, không người có thể tìm được tung tích dấu vết.”

“Tám trăm năm trước, chúng ta giao đấu với Không Tước Thánh Vương, suýt nữa thân tử đạo tiêu.”

Không Tước Thánh Vương?

Phương Vọng không khỏi nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, chỉ thấy Độc Cô Vấn Hồn lắc đầu nói: “Ta chưa từng nghe nói đến cái tên này, dù sao ta cũng không sinh ra ở Đế Hải.”

Đế Hải Tam Tiên tiếp tục giới thiệu về Không Tước Thánh Vương. Yêu tộc Đế Hải, có tư chất trở thành Đại Thánh của Yêu tộc. Chỉ tiếc, nó làm việc khiêm tốn, tung tích khó tìm.”

“Cũng may Không Tước Thánh Vương không có hứng thú đối với quyền lực Đế Hải, nếu không Huyền triều đã sớm bị diệt rồi.”

“Không Tước Thánh Vương thậm chí cũng không có hứng thú đối với truyền thừa của Hồng Huyền Đế. Nó giáng lâm đảo Đế Mộ, đào móc khắp nơi, nhưng lại không chịu vào trận pháp tiếp nhận truyền thừa.”

Nhắc đến Không Tước Thánh Vương, Đế Hải Tam Tiên thao thao bất tuyệt, cũng miêu tả hình tượng của Không Tước Thánh Vương.

Không Tước Thánh Vương tuy có hình người, nhưng vẫn là bề ngoài Không Tước như cũ. Một con Không Tước bóng dáng giống người, mà thân hình lại vô cùng to lớn, truyền thuyết chỗ sâu trong Đế Hải có núi lớn di động, đó chính là Không Tước Thánh Vương đang bơi lội.

Độc Cô Vãn Hồn cũng từng nghe nói đến truyền thuyết này, thế là hàn huyền cùng Đế Hải Tam Tiên.

Có bốn người bọn họ gia nhập, một đường này cũng không cô đơn.

Dọc đường sau đó, bọn họ thỉnh thoảng gặp được giặc cướp trên biển, Đế Hải Tam Tiên cố gắng để lại người sống, cũng nói ra danh hiệu của mình.

Sau khi lần lượt chiến đấu, chuyện Đế Hải Tam Tiên bái vào môn hạ của Thiên Đạo Phương Vọng hoàn toàn truyền ra, càng ngày càng nghiêm trọng.

Đây cũng không phải là ý của Phương Vọng, sau khi Đế Hải Tam Tiên biết được nguyên do Phương Vọng đến Đế Hải đã quyết định làm như thế.

Ngoài lấy lòng Phương Vọng, bọn họ cũng hi vọng trực tiếp gián đoạn nhân quả thù hận giữa Đế Hải và Phương Vọng, tránh cho càng nhiều tu sĩ Đế Hải đến đây chịu chết.

Bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của Phương Vọng, huống chỉ tu sĩ khác của Đế Hải.

Phương Vọng ngầm đồng ý. Nếu Đế Hải Tam Tiên đã sẵn lòng thành toàn mình, hẳn đương nhiên lười giết chóc, bản thân hẳn cũng không phải là người thích giết chóc, mặc dù máu tươi trên tay đã rất nhiều.

Nhưng chuyện này, ngược lại làm hắn coi trọng Đế Hải Tam Tiên một chút.

Ba người này thoát nhìn điên điên khùng khùng, như quả thực không mất phong phạm tiên nhân. khắp các thế lực lớn Đế Hải, uy danh của Phương Vọng lại tăng lên đến một độ cao khác. Đế Hải không còn dám trả thù Phương Vọng nữa, bọn họ chuyển dời thù hận đến Huyền triều.

Nội bộ Huyền triều cũng giống như thế. Chết nhiều như vậy tu sĩ, Huyền triều khác với Đại Tề, đã sớm là vương triều tu tiên, cho nên tu sĩ chết đi liên quan đến các giai cấp của Huyền triều, Huyền triều cũng không cách nào xoa dịu các giai cấp, đương nhiên nghênh đón rung chuyển trước nay chưa từng có.

Nhất là khi chân tướng truyền ra, trên dưới Huyền triều không khỏi cảm thấy hoang đường.

Chỉ vì lấy lòng một hoàng tử của Đại Thiên Thần triều, bệ hạ lại tự tay sát hại con rể, ép chết con gái, làm trên dưới Huyền triều hổ thẹn, cảm thấy sỉ nhục.

Một tháng sau.

Đám người Phương Vọng đi tới cứ điểm của Trường Sinh các, cất bước đi vào trong phòng đá.

Đám đại tu sĩ canh giữ ở đây đều mở mắt, sau khi nhìn thấy Phương Vọng, bọn họ đã vội vàng đứng lên, không dám thất lễ.

“Phương Vọng, ngươi rốt cục trở về.”

“Ngươi không bị thương chứ?”

“Nếu có chuyện gì cần Trường Sinh các hỗ trợ, thì cứ mở miệng.”

“Không sai, Các chủ đã hạ lệnh, chúng ta sẽ dốc sức ủng hộ ngươi.”

Đám đại tu sĩ lao nhao nói, giọng điệu tha thiết, hoàn toàn khác biệt lúc Phương Vọng tới Đế Hải lần đầu tiên.

Độc Cô Vãn Hồn buồn cười, Đế Hải Tam Tiên thì đi ở phía sau cùng, nhìn xung quanh.

Phương Cảnh đã thành thói quen người khác lấy lòng đại bá của mình, cho nên vẫn thông dong như cũ.

Phương Vọng mở miệng nói: “Không cần làm phiền các người, ta chuẩn bị đi trở về, mở trận đi.”

Lời này vừa nói ra, đã lập tức có người bắt đầu khởi động trận pháp truyền tống.

Một gã đại hán nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, nhíu mày hỏi: “Độc Cô Vấn Hồn, sao ngươi lại đi theo Thiên Đạo?”

Độc Cô Vấn Hồn cười hồi đáp: “Ta muốn đi theo hắc tu luyện.” Độc Cô Vấn Hồn, kiệt ngạo dường nào, không ai bì nổi dường nào, chưa từng phục bất cứ kẻ nào. Hắc lại muốn đi theo Phương Vọng tu luyện ư?

Chương 375: Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam.

Chương 375: Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam.

Mà còn có ba ông lão lồi thoi phía sau nữa, từng người khí thế bất phàm.

Đám người rất muốn hỏi, nhưng Phương Vọng ở đây, bọn họ không dám hỏi ra.

Cuối cùng, bọn họ đưa mắt nhìn đám người Phương Vọng rời đi. ...

Biển Nam Quỳnh, Thương Lan thư viện.

Cổ Ly mặc áo lam bó sát công hộp kiếm bay ra hải đảo, đầu nàng đội mũ rộng vành, mặt mang lụa mỏng màu xanh, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp động lòng người.

Nàng dừng chân, xoay người nhìn lại, nhìn Thương Lan thư viện mình ở mấy chục năm, trong mắt không có luyến tiếc, chỉ có kiên quyết.

Lúc này, một đạo sĩ trẻ tuổi bay ra từ trong thư viện, cấp tốc đi tới trước mặt nàng, cười ha hả nói: “Biểu muội, cùng đi thôi, biển cả bao la, một mình xông xáo, nguy hiểm đường nào.”

Cổ Ly liếc mắt nhìn hắn, nói: “Không cần.”

Đạo sĩ trẻ tuổi cười hì hì nói: “Biểu muội, có phải ngươi muốn đi tìm Thiên Đạo chân nhân Phương Vọng hay không? Ta cũng muốn gặp gặp hắn, biểu ca ta còn có thể trò chuyện giúp ngươi, tác hợp các ngươi.”

“Thôi đi, ngươi có tu vi gì, người ta có thể nghe ngươi sao? Hơn nữa, ta tạm thời không muốn đi tìm hắn, chuẩn bị trở về Đại Tề một chuyến.”

Cổ Ly lắc đầu nói, giọng điệu thoải mái, kể đến Phương Vọng, nàng cũng không tiếc nuôi hoặc mất mát.

Phương Vọng càng mạnh, thì càng mang đến động lực tu tiên lớn hơn cho nàng.

Nàng phải cố gắng tu luyện, cố hết khả năng đuổi theo Phương Vọng, mà không phải đặt tâm tư trên tình cảm không được tự nhiên.

“Về Đại Tề làm gì?”

Đạo sĩ trẻ tuổi hoang mang hỏi.

Loại tu sĩ giống bọn họ ra đi rồi rất ít trở về. Linh khí, cơ duyên của Đại Tề cũng kém xa trên biển, bọn họ đương nhiên không muốn trở về.

“Phía bắc đại lục có một giáo phái tên là Thiết Thiên Thánh giáo chuẩn bị xuôi nam, Cổ gia cần ta. Đợi giải quyết xong việc này, ta lại về trên biển.”

Cổ Ly hồi đáp. Đạo sĩ trẻ tuổi tám tắc lầy làm kỳ lạ nói: “Thiết Thiên Thánh giáo thật không đơn giản, tranh thủ thời

gian khuyên Cố gia xuôi nam, rời khỏi Đại Tề đi. Mặc dù Đại Tề chuyển thành vương triều tu tiên, nhưng muốn đuổi kịp biển Nam Quỳnh là gần như không có khả năng, huống chi còn có Thiết Thiên Thánh giáo đang nhìn chăm chăm nữa.”

Cố Ly không trả lời, khẽ gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Đạo sĩ trẻ tuổi cũng không dây dưa nữa. Nghe xong bốn chữ “Thiết Thiên Thánh giáo”, hắn đã cảm thấy phiền phức, hắn lập tức bay đi về một phương hướng khác.

Sau khi bọn họ rời đi, lần lượt có tu sĩ rời đi Thương Lan thư viện.

Một bên khác.

Thiên tông, đảo Bích U.

Sương mù bàng bạc rẽ ra, Chúc Viêm, Sở Doãn, Dương Độc, Khúc Tầm Hồn và một đám yêu quái tụ tập ở bờ biển, mong đợi nhìn về từng bóng dáng lần lượt đi ra từ trong sương mù.

Chỉ thấy Tiểu Tử giống như giao long lao ra, Phương Vọng, Phương Cảnh, Triệu Chân ở trên đầu của nó. Nhìn thấy Phương Cảnh, đám người trên đảo đều sửng sốt.

Chủ nhân có con rồi à?

Ánh mắt Dương Độc bị Độc Cô Vấn Hồn hấp dẫn, hắn nhíu mày, rõ ràng là quen biết Độc Cô Vấn Hồn.

Đế Hải Tam Tiên ở phía sau cùng, ba vị lão tiên tràn đầy phấn khởi quan sát đảo Bích U.

Tiểu Tử rơi xuống đất, Phương Vọng, Phương Cảnh hạ xuống theo. Đám người trên đảo sôi nổi vây quanh, tất cả đều rất kích động.

Có Khúc Tầm Hồn ở đây, bọn họ đương nhiên biết động tĩnh Phương Vọng làm ra ở Đế Hải. Khúc Tầm Hồn là người kích động nhất. Theo Phương Vọng uy chấn Đế Hải, địa vị của hắn trong Trường Sinh các bay lên, không ít đại nhân vật truyền âm cho hắn, khen hắn làm tốt, cũng hứa hẹn rất nhiều đãi ngộ.

Không chút khoa trương khi nói đãi ngộ của hắn đã tăng lên tới trên cả binh quân Thiên tự, điều này khiến hắn kiên định muốn đi theo Phương Vọng hơn nữa.

“Được rồi, vào đảo đi, nghỉ ngơi ba ngày, ba ngày sau, cùng đi nghe ta giảng đạo, ta truyền cho các người Thông Thiên Đế Giám.”

Phương Vọng buông xuống lời nói này rồi biến mất ở chỗ cũ. Chúc Viêm trừng to mắt, nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Tuyệt học cái thể của Hồng Huyền Đế, nghe nói đã đạt đến mức tạo hóa của tiên thân.”

Dương Độc nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, tám tám lấy làm kỳ lạ nói: “Một trong Nam Quỳnh tứ kiệt - Độc Cô Vấn Hồn, sao người cũng tới rồi? Người không phải chưa từng phục bất cứ kẻ nào sao?”

Độc Cô Vấn Hồn?

Đám người nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, mặt mũi tràn đầy hiếu kì.

Trong mấy năm nay, tên tuổi Nam Quỳnh tứ kiệt vang dội cỡ nào, bọn họ đương nhiên đã từng nghe nói.

Độc Cô Vấn Hồn cười nói: “Ta quả thực không phục bất cứ kẻ nào, nhưng ta phục Thiên Đạo. Hắn ắt thành Thiên Đạo nhân gian, Đại Thánh tuyệt đối không phải điểm cuối của hắn.”

Lời này vừa nói ra, khiến người ở đây đều có ấn tượng tốt đối với hắn.

Được lắm, rất có tâm mắt!

Tất cả mọi người là người đồng đạo!

“Đúng rồi, giới thiệu với các người một chút, bọn họ là Đế Hải Tam Tiên, đều là tu vi Niết Bàn cảnh tầng chín, sau này làm nô của công tử, chờ đợi ta phân công.”

Tiểu Tử đắc ý nói, nghe thấy ba chữ Niết Bàn cảnh, mí mắt đám người nháy điên cuồng.

Trái lại, Đế Hải Tam Tiên cũng không tức giận, chỉ bất mãn nói:

“Tiểu Tử, đây chính là yêu quái người nuôi à, quá yếu rồi, tư chất cũng bình thường.”

“Ha ha, không nhìn tư chất, trái lại càng làm cho ta coi trọng mấy phần.”

“Có nơi tốt nào để ta nằm chút hay không?”

Nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng của Đế Hải Tam Tiên, đám người nhìn nhau, không thể tin được bọn họ thật sự lợi hại như vậy.

Khúc Tầm Hồn từng nghe nói về danh Đế Hải Tam Tiên, hắn âm thầm kinh hãi.

Nội bộ Trường Sinh các có nhiệm vụ giết chết Đế Hải Tam Tiên, đứng hàng cao cấp nhất, căn bản không có ai dám nhận.

Cường giả như vậy mà làm nô bộc cho Phương Vọng, Khúc Tầm Hồn cảm thấy với lực lượng và thế lực của Phương Vọng trước mắt, đã đủ để ít nhất Trường Sinh các không làm gì được Phương Vọng!...

Chương 376: Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam. (2)

Chương 376: Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam. (2)

Sau khi trở lại đảo Bích U, thời gian trở nên bình tĩnh.

Phương Vọng giảng đạo trên đảo, đám yêu quái dưới trướng Tiểu Tử cũng đến đây nghe đạo. Thế nhưng Thông Thiên Đế Giám quá cao thâm, không đến ba ngày, chỉ còn lại Độc Cô Vãn Hồn, Dương Độc, Chúc Viêm, Đế Hải Tam Tiên tiếp tục nghe đạo.

Sở Doãn chỉ thích hợp với công pháp, Phương Cảnh thì vội vàng tu luyện Thiên Đạo Chân công, Cửu Long Trấn Thiên quyền.

Thời gian qua mau.

Thoáng chớp mắt, thời gian hai năm đã trôi qua.

Bởi vì vừa bế quan sáu nghìn một trăm năm, dẫn đến hai năm này Phương Vọng đều không tu luyện. Mặc dù như thế, trong những người khác trên đảo, không ai có thể sánh bằng tốc độ tăng tu vi của hắn.

Hắn đã cách Kim Thân cảnh tầng năm càng ngày càng gần.

Một ngày này.

Phương Vọng nằm bên bờ vực giữa sườn núi, nghiêng người, cúi nhìn Phương Cảnh luyện quyền trên bờ cát phía dưới.

Phương Cảnh mười hai tuổi, thể cốt bắt đầu trưởng thành, đã là một thiếu niên nhanh nhẹn, mày như kiếm, mắt sáng ngời, dáng người thẳng tắp, mặc áo trắng bó sát, tóc dài buộc ở sau đầu. Giữa lúc vung quyền hăng hái, mỗi một quyền của hắn đều có thể làm cho sóng biển vỡ tan.

Phương Vọng lấy ra thẻ bài ngọc Bích U, tâm thần khê động, sương mù phía trước tản ra, rất nhanh một ánh kiếm bay lượn tới.

Ánh kiếm kia lấy tốc độ cực nhanh rơi vào bên cạnh Phương Vọng, rõ ràng là Phương Hàn Vũ.

Ánh mắt Phương Hàn Vũ rơi trên người Phương Cảnh, hắn mở miệng nói: “Quả nhiên, người tới chăm sóc hắc, hắc quả thật có thể trưởng thành càng tốt hơn.”

Phương Vọng cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Người đến chỉ vì thăm hỏi tiểu tử này sao?”

Phương Hàn Vũ thở dài nói: “Đại Tề xảy ra chuyện, bây giờ trọng tâm của Kim Tiêu giáo ở Đế Hải, mặc dù có một bộ phận lực lượng ở lại Đại Tề, nhưng ta lo lắng bọn họ không ngăn được.”

“Chuyện gì?”

“^àn nhớ rõ Thiết Thiên Thánh giáo không. Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam, đã chiếm đoạt ba triều Sở, Hàn, Hồng, muốn nhất thống đại lục. Ta sợ Phương gia xảy ra chuyện, nếu gần nhất người không có chuyện quan trọng, không bằng cùng ta trở về đi.”

Phương Hàn Vũ nói với vẻ sầu lo. Đổi lại là trước kia, hắn đoán chừng sẽ lựa chọn tin tưởng Kim Tiêu giáo, nhưng sau khi Phương Tầm xảy ra chuyện, hắn cảm thấy không thể khinh thường, nhất là phần lớn người Phương gia đều ở lại Đại Tề.

Phương Vọng nghe xong, nheo mắt lại, nói: “Thiết Thiên Thánh giáo, đương nhiên quên không được.”

Phía sau Lục Viễn Quân chính là Thiết Thiên Thánh giáo. Có nhân quả này ở đây, hắc không thể không cân nhắc Thiết Thiên Thánh giáo có thể sẽ nhắm vào Phương gia.

Phương Vọng giữ Phương Hàn Vũ ở lại, sau khi nghỉ ngơi mấy ngày, mới chuẩn bị trở về Đại Tề.

Lần này nghe nói Phương Vọng muốn ra ngoài, Chúc Viêm, Sở Doãn, Khúc Tầm Hồn đều bày tỏ muốn đi theo. Đế Hải Tam Tiên càng là như vậy, bọn họ chỉ muốn đi theo Phương Vọng tu hành Thông Thiên Đế Giám.

Phương Vọng nghĩ ngợi, quyết định mang theo tất cả mọi người, để những yêu quái kia phụ trách ở lại canh giữ đảo Bích U.

Lúc rời đi, Dương Độc cáo từ Phương Vọng. Hắn đã ghi nhớ tất cả tâm pháp của Đấu Chiến Chân công, tiếp theo tu luyện ở đâu cũng như nhau, hắn cũng có cơ duyên mình muốn truy cầu.

Phương Vọng không ngăn cản, trực tiếp thả hắn rời đi.

Khúc Tầm Hồn lấy ra pháp thuyền của mình. Chiếc pháp thuyền này đã khác trước kia, càng thêm rộng rãi phóng khoáng, chừng dài trăm trượng, có sáu tầng lầu các, đặt ở hiện đại, nó lớn tương đương một chiếc tàu sân bay như vậy.

Phương Vọng nằm trên mái hiên ở đỉnh lầu các phơi nắng, những người khác thì tu luyện trên boong thuyền, hoặc nói chuyện phiếm.

Phương Hàn Vũ ngồi tĩnh tọa bên cạnh Phương Cảnh, nhìn đám người trên thuyền, trong lòng vẫn có loại cảm giác không chân thật.

Ba đại tu sĩ Niết Bàn cảnh tầng chín, một vị thiên kiêu biến cả Đại Thừa cảnh tầng chín, mà còn có con trai Yêu Hoàng Kim Thân cảnh.

Chỉ là năm người này đã đủ để quét ngang đại lục rồi chứ?

Mà còn có Phương Vọng!

Phương Vọng rút cuộc mạnh dường nào, vậy mà có thể khiến đại tu sĩ Trước đó khi ở Kim Tiêu giáo, Phương Hàn Vũ

đã nghe nói về chiến tích của Phương Vọng ở Đế Hải, đã dâng trào cảm xúc vì đó, nhưng sau khi hắn biết được tu vi và lai lịch của Đế Hải Tam Tiên, hắn vẫn không nhin được khiếp sợ.

Tiểu Tử nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, trêu chọc hỏi: “Dương Độc cũng đi rồi, ngươi cũng nghe đạo pháp Thông Thiên Đế Giám rồi, tại sao còn chưa đi, có phải là có dự định khác không? Muốn nhận chủ, thì nhận sớm một chút, đừng bỏ lỡ thời cơ, càng về sau, địa vị càng thấp đó.”

Độc Cô Vấn Hồn đứng trước lan can bên cạnh thuyền, quan sát phong cảnh phía cuối mặt biển. Nghe thấy Tiểu Tử tra hỏi, hắn nhẹ giọng cười một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía Phương Vọng trên nóc nhà, mở miệng nói: “Phương huynh đệ, bây giờ người đi theo ngươi càng ngày càng nhiều, sao không sáng lập một giáo phái?”

Lời này vừa nói ra, Chúc Viêm, Sở Doãn, Khúc Tâm Hồn đều hứng thú.

Triệu Chân trôi lơ lửng trên không trung vỗ tay khen hay, nói: “Hay, ta cảm thấy rất hay, quả thực có thể sáng lập một giáo.”

Phương Cảnh tuổi nhỏ đứng dậy hô: “Đại bá, ta cảm thấy được đấy!”

Tiểu Tử trầm mắg, Độc Cô Vấn Hồn này không muốn làm nô bộc, cũng không muốn làm tọa kỵ, thật đúng là có chủ kiến.

Phương Vọng đang phơi nắng hờ hững nói: “Lập giáo phái ư? Phiền phức, ta cũng không muốn nhọc lòng, nếu thật muốn làm chương giáo, ta đã sớm làm rồi.”

Hắn đã từng từ chối làm người chương giáo của Thái Uyên môn.

“Thật ra lập giáo phái cũng không phải là vì quyền lực, không nhất định phải quản lý. Ở thời kỳ đầu của Nhân tộc, đại năng lập giáo phái, chỉ vì tụ tập người cùng chung chí hướng, cũng phát dương đạo pháp của mình. Trong giáo phái như thế, không lục đục với nhau, không tranh quyền đoạt lợi, mọi người chỉ vì tìm kiếm đạo pháp, Phương huynh đệ, người vốn có tâm truyền đạo, sao không sáng lập giáo phái như thế, với năng lực của người, có lẽ có thể mang đến một cơn gió mát trong nhân thế vẫn đục này.”

Chương 377: Thương hải tang điền, quay về quê cũ.

Chương 377: Thương hải tang điền, quay về quê cũ.

Độc Cô Vãn Hồn nói một cách nghiêm túc, hẳn khiến cho mọi người lâm vào suy tư.

Chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Hồng Huyền Đế, Hàng Long Đại Thánh cũng từng mang đến phồn hoa cho nhân gian, cường thịnh, nhưng cũng vì phản kháng tiên thần mà vẫn lạc. Có đôi khi ta suy nghĩ, trên đời này thật sự có tiên thần trời sinh sao, nếu thật sự có tiên thần, vì sao thế gian còn có nhiều cực khổ như vậy, là tiên thần từ bỏ nhân gian, hay tiên thần vốn không như chúng ta suy nghĩ, bọn họ cũng không có thần tính che chở thế nhân.”

“Cho dù là loại tình huống nào, ít nhất tiên thần không quan trọng như vậy, bọn họ thậm chí kiêng kỵ nhân gian phát triển, chênh lệch giữa nhân gian và Thượng giới ở đâu? Có lẽ chính là nhân gian tồn tại quá nhiều tranh đấu, thế nhân tu tiên chỉ biết lợi ích của bản thân, đạo pháp cao thâm vĩnh viễn bị nắm giữ trong tay số ít giáo phái. Chỉ có tồn tại chênh lệch, mới có thể làm những giáo phái kia duy trì cảm giác ưu việt, vĩnh viễn cao cao tại thượng.”

Lời nói này khiến Phương Vọng cũng lau mắt mà nhìn đối với Độc Cô Vãn Hồn.

Nói mới nhớ, hấn cũng không hiểu rõ Độc Cô Ván Hồn, chỉ biết Độc Cô Ván Hồn là một trong Nam Quỳnh tứ kiệt.

Phương Cảnh nhỏ tuổi cũng vì lời nói của Độc Cô Ván Hồn mà lâm vào suy tư.

Độc Cô Ván Hồn nói tiếp: “Cơ duyên trên đời ngàn ngàn vạn vạn, từ xưa đến nay Thánh giả, Đế giả nhiều biết bao. Biển Nam Quỳnh cũng có cơ duyên không kém hơn Thông Thiên Đế Giám, nhưng ta hướng tới Hồng Huyền Đế nhất, vì hấn từ chối Thượng giới, từ chối tiên thần, cho dù thân tử đạo tiêu, nhưng hấn sống được hào quang vạn trượng, hấn đời đời bất hủ, vĩnh viễn sống trong lòng thế nhân.”

Lúc này, giọng nói của Phương Vọng đáp xuống:

“Nếu ta sáng lập giáo phái, để người làm Phó giáo chủ, người có thể bảo đảm giáo phái này sẽ tiếp tục phát triển như lời người nói hay không?”

Hai mắt Độc Cô Ván Hồn tỏa sáng, hấn nói: “Đương nhiên có thể bảo đảm, ta sống hơn bốn trăm năm, quen biết rất nhiều tu sĩ, yêu tu, có thể tụ tập một nhóm người cùng chung chí hướng.”

“Thế thì không cần, người đến vì lập giáo phái đều là người có ý khác, việc này †a suy nghĩ lai môêt chút” Phương Vọng thuận miệng hỏi đáp, Độc Cô Ván Hồn muốn nói lại thôi, cuối cùng quyết định kiềm chế tâm tư.

Có một vài chuyện, quả thực không cần nóng vội.

“Các người nói, nếu công tử lập giáo phái, nên lấy tên giáo như thế nào?”

Tiêu Tử trần đầy phấn khởi mà hỏi, dẫn tới trên thuyền vang lên âm thanh thảo luận sôi nổi.

Tất cả mọi người bắt đầu mặc sức tưởng tượng.

Phương Vọng cũng đang suy nghĩ về Độc Cô Vãn Hồn.

Vì Chu Tuyết tồn tại, dẫn đến hắc cũng cảm thấy Thượng giới cũng không tốt đẹp như vậy, sau khi phi thăng sẽ mất đi tự do, nghe thế nào cũng thấy nhân gian này đều giống như bị Thượng giới nuôi dưỡng.

Nhìn từ Hàng Long Đại Thánh và Tru Tiên Đại Thánh, hình như một khi nhân gian xuất hiện Đại Thánh, thì sẽ bị Thượng giới chú ý, nếu quá mạnh, rất có thể dẫn tới họa sát thân.

Nếu hắc muốn ở lại nhân gian, vì sao nhất định phải chuẩn bị một mình chống lại Thượng giới?

Đương nhiên, so với tin tưởng người khác, Phương Vọng càng tin chính mình.

Hắc sẵn lòng chỉ điểm người khác, để nhân gian thêm một số cường giả, nhưng hắc sẽ không chuyên đi bồi dưỡng thế lực, chậm trễ việc tu hành của mình.

Giống như Huyền triều, thực lực tổng hợp tuy mạnh, nhưng không có một người có thể chống đỡ Phương Vọng, điều này sẽ dẫn đến Phương Vọng có thể giết cho thỏa thích.

Nếu như hắc không đủ mạnh, thì sẽ dẫn đến kẻ địch giết thỏa thích người của hắc.

Suy nghĩ của Phương Vọng dần dần bay đi, hắc bắt đầu suy tư việc dung hợp tất cả kiếm pháp của mình, để Tru Tiên Quỷ Thần kiếm càng mạnh hơn!

Thông Thiên Đế Giám dù lợi hại, nhưng bị hạn chế bởi cảnh giới, dẫn đến Phương Vọng tạm thời không thể hoàn toàn thi triển ra chỗ thần uy của nó.

Hắc cần phải sáng tạo ra sát chiêu mạnh hơn!

Ít nhất khi đối mặt hơn hai mươi vị Niết Bàn cảnh, không đến mức một vị Niết Bàn cảnh cũng không giết được. ... Đại Tề, thành Nam Khâu.

Hơn mười năm trôi qua, thành Nam Khâu đã trở thành thành trì gần với Hoàng thành trong Đại Tề, bàn về trình độ phồn hoa, thậm chí càng hơn cả Hoàng thành.

Phương Quốc Công phủ càng có địa vị siêu nhiên, dân chúng trong thành đều biết Phương phủ có tiên nhân phù hộ.

Bây giờ nhân khẩu Phương phủ rất thịnh vượng, tộc nhân hơn vạn, đây còn không bao gồm tộc nhân tu tiên bên ngoài, nhập sĩ trên triều.

Trong một đình viện.

Mẫu thân của Phương Vọng, Khương thị ngồi trong đình nhỏ, vừa uống trà, vừa nhìn cá vàng trong ao, chỉ là ánh mắt của nàng trôi nổi.

Nàng đã một trăm sáu mươi tuổi, mặc dù dùng Trú Nhan đan của tu tiên giới, nhưng nét tang thương trên mặt lại khó mà che giấu.

Lúc này, một nữ tử mặc quần áo phú quý đi tới giữa một lũ nha hoàn chen chúc hạ, một đường nói nói cười cười, phá vỡ sự yên tĩnh trong nội viện.

Khương thị lấy lại tinh thần, nhìn về phía nữ nhĩ Phương Linh, tức giận nói: “Người luôn luôn ầm ầm ỉ ỉ, còn ra thể thống gì nữa, người chính là người sắp làm đại đệ tử của Thái Uyên môn đấy.”

Phương Linh tùy tiện đi đến bên cạnh Khương thị ngồi xuống, tự rót cho mình một ly trà, cười nói: “Mẫu thân, đại đệ tử thì có gì tốt, nói thì dễ nghe, trên thực tế chính là bình cảnh người không tiên duyên mới có khả năng theo đuổi. Ta cũng không muốn làm, thế nhưng những trưởng lão của Thái Uyên

môn kia cứ muốn ta làm, ta biết người bọn họ coi trọng không phải ta, là ca ca ta. Nếu không có ta, ca ca ta đời này đều có thể không trở lại.”

Khương thị trợn mắt nói: “Nói hươu nói vượn, ca ca ngươi sao có thể không trở lại?”

Phương Linh thè lưỡi, hoạt bát nói: “Ai nha, ý của ta là hấn không coi trọng mảnh đất Đại Tề này, ta nghe các tiên bối Kim Tiêu giáo nói, bây giờ hấn đã là Thiên Đạo chân nhân của Trường Sinh các rồi. Mẫu thân, ngươi không biết đâu, Trường Sinh các kia chính là giáo phái còn lợi hại hơn Thái Uyên môn gấp vạn lần.”

Chương 378: Thương hải tang điền, quay về quê cũ. (2)

Chương 378: Thương hải tang điền, quay về quê cũ. (2)

Nàng bắt đầu thao thao bất tuyệt kể đến những sự tích kia của Phương Vọng, Khương thị nghe rất nghiêm túc, mặt mũi tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

Việc kiêu ngạo nhất đời này của nàng chính là có con trai như Phương Vọng.

Đợi đến khi Phương Linh nói xong, cho rót trà cho mình, Khương thị thở dài nói: “Ai, nhị ca ngươi không có phúc phận như đại ca ngươi, thiên tư không đủ, nhất định muốn đi hải ngoại xông xáo, xông thì xông đi, lấy vợ sinh con cũng không nói với người trong nhà. Sau này ngươi cũng không thể tùy tiện thâm quyết định chuyện chung thân với nam tử không rõ lai lịch bên ngoài, hiểu chưa?”

Phương Linh nghe nàng nhắc đến Phương Tầm, cũng đau lòng.

Nàng và Phương Tầm là song sinh, từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, quan hệ cực kỳ thân thiết, cái chết của Phương Tầm để nàng sa sút tinh thần ròng rã hai năm.

Trong thời gian ngắn, hai mẹ con cũng đều im lặng.

Hồi lâu sau.

Nơi xa truyền đến tiếng ồn ào, thậm chí có tu sĩ Phương gia bay lượn qua trên không đình viện, bay một mạch về phía cổng lớn của Phương phủ.

Khương thị kinh ngạc hỏi: “Sao lại có động tĩnh lớn như vậy?”

Phương Linh chính là người tu tiên, thánh lực phi phàm, cả người nàng như bị sét đánh, ngơ ra trên băng ghế.

Khương thị lắc lắc nàng, lay tỉnh nàng.

“Ca ca ta trở về! Đại ca của ta trở về rồi!”

Phương Linh chợt đứng dậy, kích động kêu lên.

Khương thị nghe xong, bỗng nhiên đứng dậy theo, vì quá mức kích động, dẫn đến xô đổ băng ghế, cả người lão đảo một chút. Chợt một bàn tay nắm chặt cổ tay nàng, nàng quay đầu nhìn lại, khi thấy rõ mặt của đối phương, hốc mắt lập tức trở nên đỏ bừng.

“Vọng Nhi...”

Khương thị ngạc nhiên kêu lên, nước mắt không nén nổi mà tràn mi.

Phương Vọng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Khương thị, trên mặt giữ nụ cười mỉm, trên thực tế trong lòng cảm thán vạn phần. Nhưng đối với Phương Vọng, đó là gần hai vạn năm không thấy.

Thương hải tang điền, không gì hơn thế này.

Thiên ngôn vạn ngữ hội tụ trong cổ họng, Phương Vọng chợt phát hiện mình không cách nào biểu đạt, hần lập tức kéo

Phương Cảnh sau lưng đến trước người, cười nói: “Nương, người xem một chút đây là ai?”

Khương thị không khỏi nhìn về phía Phương Cảnh, vô ý thức nói: “Tầm Nhi...”

Phương Cảnh hơi khấn trương, hẩn nhớ tới lời của đại bá trước khi đến, hẩn thận trọng nói: “Tổ mẫu, ta tên là Phương Cảnh.”

Khương thị ôm Phương Cảnh vào trong lòng, vừa khóc, vừa nói: “Cháu ngoan của ta, những năm này người chịu khổ rồi...”

Phương Linh cũng rất kích động, nàng nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn ngập rất nhiều cảm xúc sùng bái, vui mừng, thấp thỏm.

Nàng đã từng nghe nói rất nhiều truyền thuyết về Phương Vọng, thậm chí có một vài chuyện, nàng cũng không nói với người trong nhà, chẳng hạn như chuyện Phương Vọng một mình xông vào Đế Hải.

Phương Vọng trở về làm cả Phương phủ chấn động, từng con chim bồ câu rời đi Phương phủ, bay về từng phương hướng, đồng thời tin tức cũng truyền ra trong thành Nam Khâu.

Trước viện Phủ chủ, con cháu Phương phủ quây thành một vòng tiếp một vòng, ngay cả bên trên tường viện cũng có người, tất cả đều nhìn về phía đại đường, muốn trông thấy phong thái của Phương Vọng một lần.

“Thật là tổ phụ Phương Vọng trở về rồi sao?”

“Động tĩnh lớn như thế, chắc chắn là thật rồi.”

“Cũng không biết Phương Vọng thúc bây giờ là cảnh giới gì, hẩn chính là thiên tài đệ nhất tu tiên giới Đại Tể chúng ta,

bây giờ chỉ e đã vượt qua Ngưng Thần cảnh, đạt tới cảnh giới càng cao hơn.”

“Những tiểu tử thú vị các ngươi, còn chưa đạt tới Linh Đan cảnh đâu, đã bạo gan nghĩ đến cảnh giới của Phương Vọng, thật sự là không biết trời cao đất rộng.”

“Tổ phụ Phương Vọng trở về, là bởi vì Thiết Thiên Thánh giáo sắp xuôi nam sao?”

Các thế hệ con cháu Phương gia bàn luận âm ỉ, cũng rất phấn khởi.

Phương Vọng chính là nhân vật chói mắt nhất trong lịch sử Phương gia, cũng là kiêu ngạo lớn nhất của Phương gia. Bây giờ người người Đại Tề đều có thể tiếp xúc phương pháp nạp khí, truyền thuyết của tu tiên giới chín đại giáo phái, Phương Vọng đã trở thành nhân vật mang tính tiêu chí của Đại Tề, vì hần, Đại Tề có được địa vị siêu nhiên ở phía nam đại lục.

Trong hành lang, Phương Vọng đang ôn chuyện cùng gia gia, các thúc thúc bá bá. Phụ thân hần Phương Dân làm quan ở Hoàng thành, qua hai ngày mới có thể trở về.

Phương Mạnh tràn đầy phấn khởi nghe Phương Vọng kể lại trải nghiệm ở ngoài biển, các trưởng bối Phương gia cũng như thế.

Một bên khác, Tiểu Tử, Độc Cô Vấn Hồn, Sở Doãn, Chúc Viêm, Khúc Tầm Hồn, Đế Hải Tam Tiên được Phương Hàn Vũ dẫn dắt cũng gia nhập. Bọn họ cũng cảm thấy rất hứng thú với Phương gia, hiểu kì rốt cuộc là gia tộc thế nào có thể sinh ra nhân vật như Phương Vọng vậy.

Dần dần, bọn họ hiểu rõ đến trải nghiệm trong cuộc đời Phương Vọng, không khỏi ngạc nhiên.

Trước khi tu tiên, Phương Vọng đã có thể giết chết tu tiên giả, cứu vãn gia tộc trong lúc sinh tử nguy nan, thật sự là

không thể tưởng tượng nổi.

Càng không thể tưởng tượng nổi, bọn họ càng cảm thấy Phương Vọng chính là tiên nhân chuyển thế.

Ở thế giới tu tiên này, truyền thuyết tiên thần chuyển thế hạ phàm cũng không ít.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, Phương Vọng mới thoát khỏi sự hiếu kì của các trưởng bối, hần trở về viện của mình trước kia ở lại.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Phương Vọng dự định ở lại Phương phủ mấy năm, thuận tiện dung hợp kiếm pháp.

Hôm sau trời vừa sáng, hần đã nói quyết định của mình cho những người khác. Những người khác không có ý kiến, đối với bọn họ, Phương Vọng đi đâu, bọn họ liền theo tới đó, ở đâu không quan trọng, quan trọng chính là đi theo Phương Vọng.

Dưới sự giới thiệu của Phương Hàn Vũ, các trưởng bối Phương gia đều biết những người đi theo Phương Vọng đều là đại nhân vật áp đảo tu tiên giới Đại Tề, điều này khiến Phương gia không dám thất lễ.

Phương Mãnh còn chủ động tìm tới Đế Hải Tam Tiên, kết giao cùng bọn họ.

Chương 379: Không biết Thiết Thiên Thánh giáo có khó đánh như Đế Hải hay không.

Chương 379: Không biết Thiết Thiên Thánh giáo có khó đánh như Đế Hải hay không.

Bốn người thoát nhìn cũng tuổi già sức yếu, trên thực tế tuổi tác chênh lệch cực lớn. Sau khi Phương Mãnh biết được Đế Hải Tam Tiên đã sống hơn hai nghìn năm, không khỏi nổi lòng tôn kính.

Thông qua Đế Hải Tam Tiên, Phương Mãnh biết được hành động của Phương Vọng ở Đế Hải, hắn không khỏi yên lặng.

Hắn không cảm thấy bất ngờ. Phương Vọng đã từng giết không ít kẻ địch ở Đại Tề, tàn sát trăm vạn kẻ địch vì đệ đệ, hắn cũng có thể hiểu được, hắn chỉ cảm thấy lòng chua xót.

Nhớ năm đó, hắn là chỗ dựa của Phương gia, bây giờ đôi mắt con cháu gặp nạn, lại không làm được gì cả.

Hắn bắt đầu uống rượu giải sầu, Đế Hải Tam Tiên cũng rót rượu theo, truy hỏi những gì Phương Vọng trải qua khi còn bé. Bọn họ quá hiếu kỳ về Phương Vọng, đã sống nhiều năm như vậy, từng thấy vô số thiên tài, nhưng không có người có thể sánh bằng Phương Vọng.

Độc Cô Ván Hồn, Chúc Viêm, Sở Doãn đều ở trong viện của mình tu luyện, Khúc Tầm Hồn thì đi dạo trong thành Nam Khâu, muốn hiểu rõ tình huống nơi này.

Phương Cảnh được Phương Hàn Vũ dẫn dắt, lẫn vào các thiếu niên thiếu nữ Phương gia, hắn cũng không rụt rè.

“Ban đầu ở hoàng cung Huyền triều, trời đất mù mịt, đại bá ta ôm ta, bị một vòng lại một vòng kẻ địch vây quanh. Bọn họ thậm chí còn bày trận, các người không cách nào tưởng tượng trận pháp kia có đáng sợ dường nào đâu. Ngôi sao trên trời điên cuồng rơi xuống, tác động đến phương viên trăm dặm, mạnh mẽ chồng chất thành một ngọn núi cao vút trong mây...”

Phương Cảnh ngồi trên hòn giả sơn trong hồ nước, khoa tay múa chân kể lại. Trên trăm thiếu niên thiếu nữ vây xung quanh hồ nước, hồi hộp nghe hắn kể lại trận đại chiến kinh thế kia. Dần dần, ngay cả những người trưởng thành của Phương gia, bọn nô bộc đi ngang qua nơi đây cũng không nhịn được ở lại, nghe hắn kể câu chuyện.

Từ sau khi Phương Vọng trở về, toàn bộ Phương phủ, mỗi một tòa viện đều đang thảo luận về Phương Vọng.

Mà thân là nhân vật chính, Phương Vọng tròn trong sân ngộ đạo, không người nào dám tới quấy rầy. Phương Mạnh đã hạ lệnh, bình thường vào viện của hắn.

Cùng lúc đó, tin tức Phương Vọng trở về đã triệt để truyền ra ở tu tiên giới Đại Tể. Từ ngày hôm sau khi hắn trở về, không ngừng có tu sĩ đi tới thành Nam Khâu, khiến thành Nam Khâu càng ngày càng náo nhiệt.

Các cao tăng của Thái Uyên môn đến.

Từ Phó chủ môn Sài Y, truyền thừa trưởng lão Triệu Truyền Càn dẫn đội đến đây.

Phương Vọng tiếp kiến bọn họ trong sân. Bọn họ nhìn thấy Phương Vọng rất kích động, cũng rất co quắp, thông qua Kim Tiêu giáo, bọn họ biết được Phương Vọng xông pha ra uy danh ở biển Nam Quỳnh.

Từ biệt mấy chục năm, bọn họ đã không phải là tồn tại cùng một cấp bậc, bọn họ không cách nào tưởng tượng cảnh giới của Phương Vọng.

Phương Vọng cười hàn huyên cùng bọn họ, cũng hỏi thăm tình hình gần đây của Thái Uyên môn.

Thái độ của Phương Vọng cũng làm cho đám người Thái Uyên môn thả lỏng không ít.

Trò chuyện một hồi lâu, Triệu Truyền Càn thổ lộ ra một sự kiện khiến Phương Vọng yên lặng.

Sư phụ của Phương Vọng ở Thái Uyên môn - Dương Nguyên Tử đã qua đời. Từ sau khi chủ môn Quảng Cầu Tiên qua đời, Dương Nguyên Tử sa sút ý chí tinh thần, cuối cùng hậm hực mà kết thúc.

Quảng Cầu Tiên, Lục Viễn Quân chết, làm Dương Nguyên Tử không còn vương váu, lại thêm vết thương nhiều năm, tâm hần đã chết, hần cũng đi đến cuối cuộc đời.

“Câu nói sau cùng của sư phụ người chính là cảm thán có đồ đệ như người, hần nói hần ở trên trời chờ mong người đi đến độ cao hần không dám nghĩ tới.”

Tham Thụy chân nhân cảm thán nói.

Phương Vọng yên lặng, cho dù Dương Nguyên Tử không phải bởi vì thù hận mà chết, nhưng đối mặt người xưa rồi đi, trong lòng hần cũng khó tránh khỏi hơi sầu não.

Các cao tăng Thái Uyên môn cũng giống như thế, dù sao đối với bọn họ, Dương Nguyên Tử càng là đồng môn ở chung nửa đời người.

Phó chương môn Sài Y nói sang chuyện khác, nói: “Bây giờ Thiết Thiên Thánh giáo xuôi nam, coi thể công, trong vòng mười năm là có thể càn quét Đại Tả. Phương Vọng, người lần này trở về, chính là vì việc này Sự mạnh mẽ của Thiết Thiên Thánh giáo, Thái Uyên môn đã sớm lĩnh giáo rồi.

Năm đó, Thiết Thiên Thánh giáo chỉ cần hai người, suýt nữa đã đánh sập tu tiên giới Đại Tả. Nếu không phải có Phương Vọng xuất thủ, giáo phái chính đạo của tu tiên giới Đại Tề đều sẽ bị hủy diệt.

Phương Vọng gật đầu nói: “Không sai, các người có từng tiếp xúc với Thiết Thiên Thánh giáo không? Thái độ của bọn họ thế nào?”

Sài Y hồi đáp: “Tiếp xúc rồi, thái độ của bọn họ rất cứng rắn, muốn Đại Tề nhất định phải phụ thuộc vào bọn họ. Mặc dù bọn họ hứa hẹn sẽ che chở Đại Tề, nhưng tu tiên giới Đại Tề hàng năm nhất định phải lên giao nộp năm phần mười sản lượng linh thạch hàng năm, mà hàng năm lại phải đưa đi một

trăm thiên tài, vào Thiết Thiên Thánh giáo tu luyện, lấy danh nghĩa hay ho là bồi dưỡng giúp chúng ta, nhưng trên thực tế là lòng lang dạ thú.”

Phương Vọng hỏi tiếp: “Tình huống của những vương triều quy hàng kia, bây giờ thế nào rồi?”

Tham Thụy chân nhân nghe xong, đột nhiên mắng: “Những tên không khí khái kia, hiện tại quay ngược lại, trợ giúp Thiết Thiên Thánh giáo công phạt vương triều khác.”

Tu sĩ khác của Thái Uyên môn giận dữ mắng theo, Phương Vọng mặt không đổi sắc, trong lòng không nhin được chế nhạo: “Kiếp trước, các ngươi cũng đầu hàng mà!”

Hồi lâu sao.

Sau khi đám người mắng thống khoái, Phương Vọng hỏi: “Thiết Thiên Thánh giáo cũng biết những gì ta trải qua ở biển Nam Quỳnh sao?”

Sài Y cười khỏ nói: “Ta để người truyền đạt qua, kết quả tên đệ tử kia bị phế linh đan. Thiết Thiên Thánh giáo để hắn mang về một đoạn lời, nói người đều đã gia nhập Trường Sinh các, thì sẽ không trở về, cho dù trở về, đừng nói người là Thiên Đạo chân nhân của Trường Sinh các, dù cho là một vị Thánh Quân, cũng đừng nghĩ ngăn cản Thiết Thiên Thánh giáo thống nhất mảnh đại lục này.”

Chương 380: Không biết Thiết Thiên Thánh giáo có khó đánh như Đế Hải hay không. (2)

Chương 380: Không biết Thiết Thiên Thánh giáo có khó đánh như Đế Hải hay không. (2)

Triệu Truyền Càn nghiêm túc nói: “Trên thực tế còn khó nghe hơn, Thiết Thiên Thánh giáo quả thực không thể khinh thường. Từ sau một trận chiến Xi Ma tông, Thái Uyên môn và Kim Tiêu giáo đã liên thủ lên phía bắc điều tra tin tức của

Thiết Thiên Thánh giáo, đến nay vẫn không điều tra rõ ràng thực lực chân chính của Thiết Thiên Thánh giáo, nhưng bọn họ dám không sợ Trường Sinh các, tất nhiên là có lực lượng.”

Hắn dừng một chút, nói: “Phương Vọng, người rút cuộc có cảnh giới gì, có nắm chắc hay không, nếu không thì thôi. Chúng ta bàn bạc rồi, nếu thực sự không được, vậy thì dời đến nam, tiến về biển Nam Quỳnh cấm rẽ, giống như Kim Tiêu giáo vậy.”

Những người khác nhìn chăm chăm Phương Vọng, chờ mong lại hồi hộp.

“Không biết Thiết Thiên Thánh giáo có khó đánh như Đế Hải hay không, nếu muốn tới, vậy thì tới đi. Các người thả tin tức ra, cứ nói ta đã trở về, nếu như Thiết Thiên Thánh giáo vẫn muốn tới, vậy ta thử tài năng của bọn họ một chút.”

Phương Vọng vẫn đạm phong khinh nói.

Đế Hải?

Bọn người Triệu Truyền Càn, Tham Thụy chân nhân nhìn nhau, bọn họ chưa từng nghe nói về Đế Hải, Kim Tiêu giáo cũng chưa nói cho bọn họ biết. Dù sao chuyện này liên quan đến sự phát triển của Kim Tiêu giáo.

Sài Y lộ ra nụ cười, nói: “Vậy thì nghe người, ta cũng muốn thấy phong thái của Thiên Đạo.”

Sau đó, Phương Vọng lại trò chuyện cùng bọn họ hơn nửa canh giờ, bọn họ mới cáo từ rời đi, không dám quấy rầy nhiều.

Phương Vọng cũng không để Thiết Thiên Thánh giáo trong lòng.

Thiết Thiên Thánh có giáo mạnh hơn, cũng không có khả năng mạnh hơn Trường Sinh các, nếu thật sự lợi hại như vậy, còn cần nằm co trên đại lục sao?

Tài nguyên biến cả càng phong phú hơn, linh khí cũng càng dồi dào hơn.

Sau khi đưa tiễn đoàn người Thái Uyên môn, Phương Vọng tiếp tục tham ngộ kiếm đạo. Tru Tiên Quỷ Thần kiểm lại với nhau, cho dù có Thiên Cung tồn tại, cũng cần rất nhiều thời gian.

Hắn chuẩn bị kết hợp hai hai, như vậy lại càng dễ.

Dung hợp Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, Tru Tiên Quỷ Thần kiểm trước!

Cứ như vậy, ngày ngày trôi qua.

Từ sau khi đám người Phương Vọng trở về, Phương phủ mỗi ngày đều náo nhiệt như ăn tết. Các giáo, các thế gia Đại Tề cũng thay nhau đến đây thăm hỏi Phương phủ. Cảnh náo nhiệt như vậy ước chừng tiếp diễn một năm.

Tuyết mùa đông tan rã.

Trước mái hiên, Phương Vọng đã tọa trên bậc thang, nhú mào, trầm tư suy nghĩ.

Bất chợt, toàn thân hắn run lên.

Ý thức của hắn đã tiến vào trong Thiên Cung.

Hắn mở to mắt, nhìn xem Thiên Cung, không khỏi thở dài, tự lẩm bẩm: “Rõ ràng không muốn tới, lại luôn không nhận được.”

Mặc dù hắn đang thở dài, trên mặt lại tràn ngập tươi cười.

Về việc dung hợp Kinh Hồng Thần Kiếm quyết cùng Tru Tiên Quỷ Thần kiểm, hắn đã có ý nghĩ đại khái rồi!

Một khi dung hợp thành công, Tru Tiên Quỷ Thần kiểm của hắn sẽ càng mạnh.

Dung hợp giữa các tuyệt học không nhất định là một cộng một bằng hai, hoặc là ba. Một vài tuyệt học dung hợp với nhau có lẽ sẽ phát huy ra hiệu quả kỳ diệu gấp mấy lần.

Suy nghĩ của hắn chính là ngưng tụ ra ba mươi sáu quỷ thần, không biết có thể thành công hay không.

Dựa vào lý giải về Kinh Hồng Thần Kiếm quyết, Tru Tiên Quỷ Thần kiếm đại viên mãn, Phương Vọng chỉ cần thời gian trăm năm đã luyện thành, luyện tới đại thành thì dùng hai trăm năm.

Sau khi triệt để luyện tới đại viên mãn, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện lần bế quan này tổng cộng dùng năm trăm linh bảy năm.

Tạm được!

Không tính là quá lâu!

Phương Vọng nhìn về phía ba mươi sáu quỷ thần xung quanh, khuôn mặt nở nụ cười. Quỷ thần hóa thành ba mươi sáu, quỷ lực tổng cộng không tăng mạnh, nhưng theo số lượng tăng nhiều, sau khi tốc độ hấp thu lực âm phủ sẽ tăng vọt, chỉ cần tốc độ hấp thu lực âm phủ tăng lên, lực lượng quỷ thần đương nhiên cũng sẽ càng mạnh.

Phương Vọng chợt muốn đi âm phủ một chuyến, nhưng không biết làm như vậy, có thể mang đến hậu quả xấu hay không.

Huyền cảnh Thiên Cung vỡ vụn, ý thức của Phương Vọng trở lại trong hiện thực.

Hắn mở to mắt, nhìn về phía bầu trời.

Không biết hắn thi triển Tru Tiên Kinh Hồng kiếm, sẽ dẫn tới thiên địa hiện lên dị tượng hay không?

Hắn quyết định nhẫn nhịn một chút, dị tượng thiên địa quá nhiều, không chừng sẽ quấy nhiễu một vài lão quái vật trong thiên địa, hoặc kinh động Thượng giới.

Phương Vọng đứng dậy, hoạt động gân cốt.

Vốn dĩ hắn còn muốn dung hợp Thiên Địa kiếm ý, hiện tại xem ra, không cần phải nóng vội, tu luyện trước đã.

Mỗi khi đột phá một tầng cảnh giới, lại dung hợp một bộ tuyệt học.

Thiên Đạo Chân công còn có thể dung hợp cùng Huyền Dương Thần Kinh, Đại Nhật Vô Lượng kinh. Tru Tiên Kinh Hồng kiếm còn có thể dung hợp cùng Cửu Thiên Thương Lô Kiếm trận, Thần Dưỡng Kiếm Khí, con đường của hắn còn rất dài.

Dài không quan trọng, ít nhất có mục tiêu!

Sau khi hoạt động một hồi, Phương Vọng đi ra khỏi sân nhỏ.

Trên đường đi, con cháu Phương phủ, bọn gia đình đang quét tước nhìn thấy hắn, tất cả đều kinh ngạc đến đại ra, thậm chí quên cả hành lễ.

Phương Vọng gật đầu mỉm cười với từng người bọn họ, làm bọn họ kích động không thôi.

Sau thời gian một nén nhang, Phương Vọng đi tới khu bắc của Phương phủ. Phương phủ vốn rất lớn, giống như thành trong thành, bây giờ sau khi được mở rộng, lại càng bao la hơn, trong phủ còn sắp đặt quảng trường cho đám tử đệ tu luyện, tập võ, đấu pháp.

Giờ phút này, trên quảng trường đấu pháp có mấy trăm thiếu niên, thiếu nữ Phương gia đang luyện kiếm, luyện quyền. Bọn họ chỉ là một phần nhỏ người trong số con cháu Phương

phủ, càng nhiều người đang nạp khí ở trong phòng, còn có con cháu xông xáo bên ngoài. Nghe gia gia nói, số Phương Vọng đi dọc theo quảng trường, ánh mắt nhìn quanh, cấp tốc khóa chặt Phương Cảnh.

Phương Cảnh đang luyện quyền, không người dám tới gần phương viên năm trượng xung quanh hắn. Dù hắn không thúc đẩy linh lực, nhưng mỗi một quyền đều có thể đẩy lên quyền kinh sắc bén.

Chương 381: Đuổi bắt Phương Vọng.

Chương 381: Đuổi bắt Phương Vọng.

Tính ra, Phương Cảnh cũng sắp tổ linh rồi, không biết có thể tạo nên bảo linh bản mệnh phẩm giai thể nào.

Phương phủ bây giờ đã thành lập tháp Tổ Linh, đại bộ phận con cháu Phương phủ đều tổ linh trong phủ, sau đó lại ra ngoài xông xáo, hoặc gia nhập giáo phái tu tiên. Dấu chân của con cháu Phương phủ đã bước ra Đại Tề, đi vào vương triều khác xung quanh.

“Đại bát”

Phương Cảnh chợt nhìn thấy Phương Vọng, vui mừng kêu lên, lập tức chạy về phía Phương Vọng.

Trên quảng trường, tất cả thiếu niên, thiếu nữ nghe xong, vô ý thức quay đầu nhìn lại. Khi bọn họ nhìn thấy Phương Vọng, tất cả đều sửng sốt, phần lớn người đều chưa từng gặp Phương Vọng, nhưng tất cả những con cháu từng gặp Phương Vọng đều bắt đầu kích động, nói ra thân phận của Phương Vọng.

Nghe nói người nọ là tiên nhân của Phương gia - Phương Vọng, tất cả con em trẻ tuổi đều phấn chấn, dũng mãnh lao tới chỗ Phương Vọng như thủy triều. Tất cả đều sùng bái nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng xoa đầu Phương Cảnh, đôi mắt ánh mắt của đông đảo hậu bối, hẳn bỗng nhiên có tâm chơi đùa.

“Hôm nay ánh nắng tươi sáng, sắp xuân về hoa nở rồi, không bằng ta dạy cho các người một bộ kiếm pháp, các người có muốn học không?”

Phương Vọng mỉm cười hỏi.

Nghe vậy, tất cả con cháu Phương gia tất cả đều phấn khởi, lao nhao nói đồng ý.

Phương Vọng nâng tay phải lên, chuỗi kiếm Thiên Hồng kiếm xuất hiện trong tay, ngay sau đó một lưỡi kiếm phát sáng bắn ra, dẫn đến một loạt tiếng kêu kinh ngạc.

Con cháu Phương gia cũng coi như có chút kiến thức, nhưng chưa bao giờ thấy bảo linh bản mệnh có tạo hình như thế, tất cả đều bị kinh diễm.

“Để ta đi qua.”

Phương Vọng cười nói, chúng thiếu niên, thiếu nữ sôi nổi nhường đường.

Tin tức Phương Vọng chỉ điểm hậu bối cấp tốc truyền ra, dẫn tới càng ngày càng nhiều người Phương phủ đến đây quan sát. Ngay cả những quan tới.....

Trên tầng tầng biển mây, một tòa thành trì khổng lồ lơ lửng giữa không trung, nền đất bên dưới giống như một tòa đảo nổi, tu sĩ ra ra vào vào, đi về từng phương hướng, trông có vẻ bận rộn.

Ở trung ương thành trì, trong một tòa cung điện to lớn, lơ lửng một quả cầu ánh sáng vàng óng, đường kính vượt qua mười trượng, bên trong phản chiếu một mảnh thiên địa, có mười mấy tên tu sĩ đang loạn chiến.

Có hơn mười người đứng xung quanh quả cầu ánh sáng màu vàng, từng người khí thế bất phàm, Cơ Như Thiên bất thành linh lại ở trong đó.

Cơ Như Thiên mặc áo trắng tơ vàng, khí vũ hiên ngang, tay phải đặt sau thắt lưng, dáng người thẳng tắp, đầu đội mũ miện kim long bằng ngọc. Hắn chỉ đứng ở đó, không mở miệng nói chuyện, cũng làm cho người ta cảm thấy hắn chính là thiên chi kiêu tử.

“Thiên tư của nhóm tu sĩ trẻ tuổi này không tệ, hơi đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì, một trăm người chỉ có thể sống một người, là quy củ của Thiết Thiên Thánh giáo, những hạt giống tốt chết mất kia, chứng tỏ khí vận không tốt, không có gì đáng tiếc cả.”

“Vị thiên tài song bảo linh kia nguy hiểm rồi.”

“Mặc dù là song bảo linh, đáng tiếc phẩm giai chỉ là Huyền Nguyên bảo linh.”

“Vương triều phía nam này quá kém cỏi, đã nhiều năm như vậy, cũng không phát hiện ra một Thiên Nguyên bảo linh.”

Đám đại tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo bàn luận âm ỉ. Nhắc đến Thiên Nguyên bảo linh, bọn họ không thể tránh né mà nhắc đến Phương Vọng.

Phương Vọng rất nổi danh trong mảnh đất bảy triều này, đã là thiên tài trong truyền thuyết, bọn họ đương nhiên từng chú ý.

Một nữ tu sĩ nhìn về phía Cơ Như Thiên, che miệng cười hỏi: “Cơ Như Thiên, trước đó ngươi từng làm tông chủ của Hạo Khí tông, còn muốn đuổi bắt Phương Vọng, ngươi có biết Phương Vọng có cảnh giới gì không? Phương Vọng kia đã đề

người buông lời, muốn thử tài năng của Thiết Thiên Thánh giáo chúng ta.”

Cơ Như Thiên nhìn chăm chăm quả cầu ánh sáng màu vàng, sắc mặt như thường, bình tĩnh nói: “Nếu hỏi ta, ta cũng không rõ ràng hẳn rốt cuộc là cảnh giới gì, nhưng ta khuyên các người từ bỏ Đại Tề. Thiếu một mảnh Đại Tề thì thế nào chứ, đừng tự tìm phiền toái cho mình, cho dù hiện tại Phương Vọng không ngăn được các người, sau này thì sao? Chờ hẳn trưởng thành, đó sẽ là tai họa lớn của Thiết Thiên Thánh giáo.” Một nam tử trung niên liếc nhìn hắn, khẽ nói: “Phương Vọng và người cùng tuổi. Không lâu trước đó, người vừa đột phá Kim Thân cảnh, lại đạt được chân truyền của Hàng Long Đại Thánh, người mà còn e ngại hắn ư?”

Những người khác dồn dập nhìn về phía Cơ Như Thiên, ánh mắt phần lớn người tràn ngập kiêng dè. Rất hiển nhiên, bọn họ cũng không ăn ở hòa thuận với Cơ Như Thiên được.

Cơ Như Thiên bình tĩnh nói: “Không tính là e ngại, chẳng qua ta cảm thấy không cần thiết phải chọc đến hắn, lợi ích Đại Tề mang tới kém xa nguy cơ Phương Vọng mang tới.”

“Thái Uyên môn Đại Tề đã buông lời thiên hạ, nếu như Thiết Thiên Thánh giáo sợ, thì là thế nào quản lý mảnh đại lục này được?”

Một người khác hỏi.

Cơ Như Thiên không nói tiếp nữa, chuyên tâm xem chiến.

Đúng lúc này, một tu sĩ áo đen cấp tốc bay vào trong điện, nửa quỳ sau lưng mọi người, nói: “Báo, Thường Thánh Tôn dẫn theo Thánh Linh xuôi nam, hắn đã sớm truyền đến tin tức, để chúng ta triệu tập tất cả thiên quân, quân sử ở nam bộ, chuẩn bị đuổi bắt Phương Vọng. Trước khi hắn đến, chúng ta không thể đánh cỏ động rắn!”

Lời này vừa được nói ra, đám người nhìn nhau.

Cơ Như Thiên mặt không đổi sắc.

Người dẫn đầu là một nam tử áo bào tím, tên là Cừ Thiên quân, hấn phát phát tay với tu sĩ áo đen, tu sĩ áo đen lập tức hành lễ lui ra.

Cừ Thiên quân nhìn về phía đám người, nói: “Đã nghe thấy mệnh lệnh rồi đấy, cho dù thực lực của Phương Vọng có thế nào, chuẩn bị kỹ càng tác chiến.”

Tiếp đó, hấn khóa chặt ánh mắt vào Cơ Như Thiên, nói: “Cơ Như Thiên, ngươi lần đầu gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo, mặc dù ngươi đã chứng minh thực lực của mình, nhưng cũng cần công tích, lần này đuổi bắt Phương Vọng, hi vọng ngươi chớ trốn tránh.”

Chương 382: Đuổi bắt Phương Vọng. (2)

Chương 382: Đuổi bắt Phương Vọng. (2)

Cơ Như Thiên lắc đầu bật cười, nói: “Mặc dù ta không đề nghị đối kháng với Phương Vọng, nhưng phía trên hạ lệnh, ta đương nhiên tuân theo. Cũng tốt, đang muốn mở mang kiến thức về năng lực của Phương Vọng một chút.”

Nụ cười của hấn từ ấm áp trở nên tự tin, ánh mắt phảng phất không sợ bất cứ kẻ nào trên thế gian.

Cừ Thiên quân hài lòng gật đầu, ánh mắt trở lại trên quả cầu ánh sáng màu vàng một lần nữa. ...

Thành Nam Khâu, Phương phủ.

Độc Cô Vấn Hồn, Chúc Viêm, Đế Hải Tam Tiên, Tiểu Tử, Triệu Chân đứng trên tường viện, quan sát các thiếu niên thiếu nữ trên quảng trường đấu pháp.

Không chỉ có bọn họ, từng sân nhỏ gần đó đều kín người hết chỗ, thậm chí còn có người ngự kiếm phi hành, cúi nhìn Phương Vọng chỉ điểm bọn hậu bối luyện kiếm từ trên không trung.

“Người xem hiểu sao?”

Chúc Viêm dùng cùi chỏ chọc chọc Độc Cô Vấn Hồn, hỏi.

Độc Cô Vấn Hồn chăm chú nhìn bóng dáng vung kiếm của Phương Vọng, nói khẽ: “Kiếm chiêu không nhanh, nhưng rõ ràng ẩn chứa một loại ảo diệu nào đó, cụ thể là gì, ta cũng không nhìn thấu. Bộ kiếm pháp kia không đơn giản, thậm chí...”

“Thậm chí cái gì?”

“Không có gì.”

Độc Cô Vấn Hồn bỏ sung nửa câu nói sau trong lòng.

Thậm chí khả năng không kém gì Thông Thiên Đế Giám!

Đương nhiên, chính hắn cũng không dám tin tưởng suy đoán này.

Phương Vọng mới hơn một trăm bốn mươi tuổi, luyện thành Thông Thiên Đế Giám thì cũng thôi đi, sao có thể còn nắm giữ tuyệt học không kém gì Thông Thiên Đế Giám?

Hắn biết Phương Vọng còn đạt được truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh.

Sắc mặt Đế Hải Tam Tiên thì vô cùng nghiêm nghị, ba người bọn họ liếc nhau, đều nhìn ra sự khiếp sợ trong mắt nhau. họ chỉ nhìn thấy phong thái của Phương Vọng đã sợ hãi thán phục liên tục.

Phương Vọng đang vung kiếm hơi thở dài.

Hắn một mực nắm chắc phân tặc, không bại lộ Tru Tiên Kinh Hồng kiếm, sợ dẫn đến dị tượng thiên địa, nhưng cho dù hắn chỉ thi triển kiếm chiêu cơ sở, thỉnh thoảng đã có thể cảm nhận được thiên uy sắp tới.

Loại cảm giác này rất kinh tâm động phách.

Sau đó Phương Vọng thu kiếm, nhìn về bọn hậu bối phía trước, cười nói: “Các người ghi nhớ bao nhiêu, thì luyện bao nhiêu, không nên cưỡng cầu ghi nhớ toàn bộ.”

Nghe vậy, các thiếu niên thiếu nữ thở dài một hơi, Phương Vọng kiếm chiêu không tính phức tạp, nhưng thực tế là nhiều lắm, một lần liền hoa gần nửa canh giờ, để bọn họ đầu óc một mảnh choáng.

Phương Cảnh không luyện kiếm, nhưng lúc luyện quyền, hắn nhìn chăm chăm vào Phương Vọng. Hắn cũng hơi thở dài, đang nói thầm mình không có tài luyện kiếm.

“Nếu ghi nhớ toàn bộ, thì sẽ thế nào?”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau đám người, Phương Vọng đưa mắt nhìn lại, các thiếu niên thiếu nữ quay đầu theo. Người nói chuyện chính là một thiếu niên mười ba mười bốn tuổi, hắn đứng trong đám người, tướng mạo xuất chúng, chẳng qua sắc mặt hơi lạnh.

Đôi mắt rất nhiều ánh mắt thả xuống trên người mình, thiếu niên áo xanh nhìn như bình tĩnh, trên thực tế tay cầm kiếm lại đang run rẩy.

Phương Vọng nhìn về phía thiếu niên áo xanh, cười nói: “Vậy người tới thi triển một lần cho ta xem.”

Vừa rồi hắn đã chú ý tới tiểu tử này, người khác đều bắt chước theo chiêu kiếm của hắn, duy chỉ có tiểu tử này đứng tại chỗ bất động, cứ nhìn chăm chăm hắn như vậy.

Trước mắt bao người, thiếu niên áo xanh đi đến trước mặt Phương Vọng. Đây là lần đầu tiên hắn bị nhiều người đồng thời nhìn chằm chằm như vậy, tuổi nhỏ nên lòng khó tránh khỏi thấp thỏm.

Thiếu niên áo xanh giương mắt nhìn lại, đối diện với ánh mắt của Phương Vọng. Phương Vọng nở nụ cười ấm áp trên mặt, dùng ánh mắt cổ vũ hắn, làm tâm trạng căng thẳng của hắn thư giãn không ít.

Hắn hít sâu một hơi, giơ lên kiếm gỗ trong tay, bắt đầu vùng kiếm.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm hắn, muốn nhìn xem hắn có thể ghi nhớ toàn bộ kiếm chiêu hay chẳng. không lưu loát lắm, chờ sau khi hắn nhắm mắt, kiếm chiêu trở nên thông thuận, phảng phất đã luyện rất nhiều năm.

“A? Tiểu tử này không phải là kỳ tài luyện kiếm đấy chứ?”

“Đây không phải Phương Bạch sao?”

“Kẻ này ngày bình thường hướng nội, không thích nói chuyện, ngược lại hiện tại rất biết nắm chắc thời cơ.”

“Nói mới nhớ, Phương Bạch lại có mấy phần giống Phương Vọng. Nhớ năm đó, trước khi nguy hiểm diệt môn tiến đến, ai có thể nghĩ tới Phương Vọng ẩn giấu một thân võ công cao thâm.”

“Nếu Phương Bạch có thể đạt tới một nửa, không, một phần mười tu vi của Phương Vọng, Phương gia xem như đã hoàn toàn đặt chân ở tu tiên giới rồi.”

Bên ngoài quảng trường đấu pháp, người Phương gia các bồi phận bàn luận. Phương phủ rất lớn, con cháu rất nhiều, không phải tất cả mọi người đều quen biết Phương Bạch.

Độc Cô Vãn Hồn, Chúc Viêm, Đế Hải Tam Tiên lúc đầu không thèm để ý, nhưng theo kiếm chiêu của Phương Bạch càng ngày càng trôi chảy, ánh mắt của bọn họ cũng biến hóa theo.

Chúc Viêm nói với sắc mặt nghiêm túc: “Tiểu tử này không đơn giản, không chỉ đang thi triển kiếm chiêu, hắn cũng đang mượn cơ hội này ngộ kiếm.”

Độc Cô Vãn Hồn cảm thán nói: “Quả nhiên, gia tộc có thể sinh ra thiên kiêu vạn cổ như Thiên Đạo sẽ không đơn giản. Cho dù trước kia tầm thường, theo tu vi của Thiên Đạo càng ngày càng cao, khí vận của hắn cũng sẽ ảnh hưởng đến Phương gia, Phương gia có dấu hiệu bay cao.”

Đế Hải Tam Tiên phụ họa theo:

“Bất kỳ gia tộc nào chỉ cần sinh ra Đại Thánh, khí vận của tộc đó sẽ bay cao.”

“Phương Vọng cũng không chỉ muốn trở thành Đại Thánh, lão phu cảm thấy hắn có thể vượt qua Đại Thánh.”

“Đáng tiếc, ta không thích kiếm đạo, kiếm đạo tuy mạnh, nhưng quá độc đạo, khó thành đại đạo.”

Một bên khác.

Phương Vọng nhìn chăm chăm vào Phương Bạch, vẻ hân thưởng trong mắt càng ngày càng nồng đậm.

Phương gia cuối cùng cũng xuất hiện hạt giống tốt. Thiên tư của tiên là Tuyệt Tâm Tà Mục, rồi lại hỗ trợ đoạt được Kiếm Hồn vạn năm. Bàn về tư chất tiên thiên, Phương Hàn Vũ không được tính là thiên tài lợi hại cỡ nào.

Chương 383: Thiết Thiên Thánh giáo đột kích.

Chương 383: Thiết Thiên Thánh giáo đột kích.

Tốc độ vung kiếm của Phương Bạch càng lúc càng nhanh, thi triển một bộ kiếm pháp này còn nhanh hơn cả Phương Vọng.

Đợi đến khi hấn thu kiếm, toàn bộ quảng trường đấu pháp đều yên lặng.

Phương Bạch mở to mắt, thấp thỏm nhìn về phía Phương Vọng. Tuy hấn có lòng tin, nhưng người trước mắt là truyền thuyết của Đại Tề, sao hấn có thể không khâm trọng được?

Phương Vọng cười nhìn hấn, hỏi: “Trước kia ngươi biết được thiên phú của mình sao?”

Phương Bạch do dự một chút, nói: “Năm năm tuổi, ta nhìn mấy vị thúc bá luyện kiếm, ta phát hiện ta có thể gặp qua là không quên được.”

“Vậy những này năm, ngươi có từng luyện kiếm không?”

“Có,

“Có ai biết được không?”

“Không...”

Phương Bạch nói đến đây thì hơi chột dạ, vì phụ thân, gia gia của hấn cũng nhìn chăm chăm hấn ở nơi xa.

Nụ cười của Phương Vọng càng sâu, hấn xoa đầu Phương Bạch, cười nói: “Sau này không có việc gì thì tới viện của ta, ta dạy ngươi luyện kiếm.”

Lời này vừa được nói ra, tất cả mọi người Phương gia chấn động, thế hệ trẻ tuổi cũng nhìn về phía Phương Bạch bằng ánh mắt ao ước, khiếp sợ.

Tất cả mọi người ý thức được Phương gia lại sắp sinh ra tân tài khó lường!

Phương Bạch cũng rất kích động, vội vàng cúi đầu tạ ơn Phương Vọng, Phương Vọng kịp thời nâng hấn lên, để hấn chớ khom lưng.

“Được rồi, các người tiếp tục đi.”

Phương Vọng buông xuống lời nói này rồi xoay người rời đi, đám người bên ngoài quảng trường đấu pháp đều dừng mãnh lao về phía Phương Vọng.

“Không được quấy nhiễu Phương Vọng, tất cả mọi người tránh ra, trừ khi Phương Vọng chủ động tìm các người.”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đại bá của hấn - Phương Thế đứng trên tường viện với vẻ mặt nghiêm. Phương Vọng cười khẽ gật đầu với đại bá, Phương Thế nhìn thấy ánh mắt của hấn, rồi lộ ra nụ cười.

Có mệnh lệnh của Phương Thế, không ai còn dám quấy rầy Phương Vọng. Phương Vọng bắt đầu đi dạo ở Phương phủ, cuối cùng lặng lẽ rời khỏi Phương phủ, du lịch thành Nam Khâu, dạo chơi những nơi mình thích đi khi còn bé.

Ngày đó, cái tên Phương Bạch đã truyền khắp Phương phủ, thậm chí truyền đến toàn bộ tu tiên giới.

Có thể được Phương Vọng ưu ái, chỉ cần Phương Bạch không chết yếu, sớm muộn gì cũng sẽ danh chấn tu tiên giới.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Phương Bạch cẩn thận từng li từng tí đi tới trong viện của Phương Vọng.

Phương Vọng quyết định truyền thụ Tru Tiên Quỷ Thần kiếm cho Phương Bạch, luyện thành Tru Tiên Quỷ Thần kiếm trước, rồi luyện thêm Tru Tiên Kinh Hồng kiếm.

Ngộ tính kiếm đạo của Phương Bạch thật phi phàm, nhưng muốn luyện thành Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, tuyệt đối không phải chuyện có thể thành công trong mấy năm.

Tru Tiên Quỷ Thần kiếm làm Phương Bạch rung động. Từ khi Phương Bạch tiếp xúc kiếm đạo, hắn cảm thấy kiếm đạo nhẹ nhàng như vậy, không kiếm pháp nào có thể làm khó hắn. Vì kiếm đạo, thực lực của hắn càng mạnh hơn so với người cùng cảnh giới.

Hắn lần đầu tiên gặp được kiếm pháp mình không nhìn thấu, nhất là lúc quỷ thần hiện thân, hắn giật nảy mình như gặp người trời.

Đây quả thật là kiếm đạo sao?

Dạy bảo thiên tài rất hài lòng, Phương Vọng truyền thụ kiếm chiêu và tâm pháp trong ba ngày trước, sau đó, Phương Bạch viện của hắn, đều tự tu luyện, không quấy rầy hắn nạp khí.

Theo Phương Vọng bắt đầu nghiêm túc nạp khí, linh khí trong thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể hắn, kinh động toàn thành, thậm chí toàn bộ tu tiên giới Đại Tề.

Tốc độ nạp khí này quá khoa trương!

Phía trên thành Nam Khâu thậm chí dấy lên vòi rồng hùng vĩ, cũng may không tác động đến thành Nam Khâu.

Sự không chế của Phương Vọng đối với công pháp đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn. Hắn chưa lại không gian linh khí cho thành Nam Khâu, trái lại còn khiến cho linh khí thành Nam Khâu vi diệu và trước đó. Toàn bộ linh khí của tu tiên giới Đại Tề tuôn về thành Nam Khâu, khiến các giáo, thế gia lo sợ bất an, nhưng rất nhanh bọn họ đã dò xét được sự thật, vậy mà là Phương Vọng đang nạp khí.

Một người nạp khí, vậy mà ảnh hưởng đến một triều!

Thế này cũng quá khoa trương rồi!

Trong thời gian ngắn, địa vị của Phương Vọng trong lòng người Đại Tề điên cuồng nâng cao. Cảnh giới của Phương Vọng mạnh bao nhiêu, phải chăng thành tiên rồi, đã trở thành chuyện các nơi trong Đại Tề nói say sưa...

Hai năm sau, dị tượng thành Nam Khâu chợt biến mất, nguyên nhân là Phương Vọng đã đột phá tới Kim Thân cảnh tầng năm.

Hắn lại bắt đầu suy nghĩ chuyện dung hợp kiếm đạo.

Trong hai năm này, số lượng tu sĩ thành Nam Khâu tăng mạnh. Hoàng đế Triệu Khải thậm chí còn hạ lệnh, xây dựng thêm thành Nam Khâu, muốn chế tạo thành Nam Khâu thành thành lớn đệ nhất thiên hạ Đại Tề. Cử động lần này bị cả triều phản đối, nhưng hắn khẳng khái mà làm, cuối cùng trở thành sự thật.

Trong viện.

Phương Vọng ngồi trên thềm đá, nâng Tiểu Tử trong ngực, hắn vừa vuốt ve đầu Tiểu Tử, vừa nhìn Phương Cảnh và Phương Bạch giao đấu.

Hai người không sử dụng linh lực, chỉ dùng kiếm pháp và quyền pháp thuần túy giao chiến.

Điều đáng nhắc tới chính là hai người xem như cùng tuổi, chênh lệch không đến năm tháng, chiến đến khó phân thắng bại.

Phương Bạch đúng là thiên tài kiếm đạo khó gặp, nhưng Phương Cảnh cũng không tồi, kế thừa lực lượng nghịch thiên cải mệnh của phụ thân, thỉnh thoảng còn có thể áp chế Phương Bạch.

Nếu vận dụng linh lực, Phương Cảnh đã sớm thắng rồi.

Tiểu Tử phun lưỡi rắn, cười nói: “Công tử, người nói bọn họ có thể sánh bằng Sở Doãn sao?”

Ở trong mắt nó, Sở Doãn quá không hợp thói thường.

Từ khi Sở Doãn luyện thành Huyền Dương Thần Kinh, tốc độ tăng trưởng linh lực của hắn, khiến ngay cả Độc Cô Vãn Hồn, Đế Hải Tam Tiên cũng kinh ngạc.

Có lẽ kỹ xảo chiến đấu của Sở Doãn không mạnh như vậy, nhưng dựa vào linh lực hùng hậu, đã đủ để quét ngang tất cả thiên tài cùng cảnh giới. “Chuyện tương lai, ai nói được chắc đâu.” Phương Vọng bình tĩnh nói, hắn chợt phát hiện tâm thái của mình bắt đầu già rồi.

Chương 384: Thiết Thiên Thánh giáo đột kích. (2)

Chương 384: Thiết Thiên Thánh giáo đột kích. (2)

Nhìn Phương Cảnh và Phương Bạch tùy ý khí phách thiếu niên, hắn lại có loại cảm giác vui mừng.

Có lẽ gia gia hắn, Phương Mạnh cũng có loại tâm tính này khi nhìn hắn.

Loại cảm giác này rất tốt.

Tiểu Tử đang muốn tiếp tục nói chuyện, chợt một tiếng sấm nổ vang, tiếng sấm kinh thiên động địa, Phương Cảnh, Phương Bạch đang luận bàn đều dừng tay, quay đầu nhìn về phía chân trời.

Hai người mồ hôi đầm đìa, tóc bị mồ hôi làm dính trên mặt, đứng chung một chỗ, lại có loại cảm giác huynh đệ ruột thịt.

Phương Vọng giương mắt nhìn lại, sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Chỉ thấy lôi vân cuộn cuộn trở mình mà đến từ phía chân trời, mây đen ép thành như muốn phá vỡ, có loại cảm giác áp bách như tai họa lớn sắp tới.

“Công tử, có tình huống.”

Tiêu Tử nhìn chăm chú nói, tu vi của nó cũng không thấp, có thể cảm nhận được một khí tức mạnh mẽ đang chạy đến thành Nam Khâu.

Lúc này, Sở Doãn, Chúc Viêm, Khúc Tâm Hồn, Độc Cô Vấn Hồn, Đế Hải Tam Tiên, Phương Hàn Vũ dồn dập đi tới trong đình viện của Phương Vọng.

Độc Cô Vấn Hồn cảm thán nói: “Không ngờ tới trên đại lục vẫn tồn tại nhiều đại tu sĩ như vậy.”

Chúc Viêm phấn khởi nói: “Chủ nhân, ngài đừng động thủ, để ta xuất thủ thay ngài!”

Hắn chính là thiên tài tuyệt thế Kim Thân cảnh, sức lực thân xác mạnh mẽ, cho dù gặp được tu sĩ Đại Thừa cảnh, hắn cũng không sợ.

Độc Cô Vấn Hồn cười nói theo: “Ta cũng có thể xuất thủ. Nói mới nhớ, ta còn chưa từng thể hiện sự mạnh mẽ của ta trước mặt các người.”

Phương Bạch nhìn những người này, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Nghe nói những người đi theo Phương Vọng đều là đại tu sĩ khó gặp, nhưng cảnh giới cụ thể ra sao, rất ít người biết được.

Phương Cảnh dùng cánh tay đẩy đẩy hắn, thấp giọng cười nói: “Chờ ngươi rời khỏi Đại Tề, ra ngoài xông xáo, ngươi sẽ biết đại bá người dưới tay ta có địa vị cao đến mức nào.” Chúc Viêm.

Phương Vọng không đứng dậy, hần nghĩ ngợi, nói: “Đã như vậy, thì do Độc Cô Vãn Hồn, Chúc Viêm xuất chiến đi. Nhớ kỹ, cố gắng đừng để lan đến gần bách tính các nơi các thành.”

Độc Cô Vãn Hồn cười gật đầu, Chúc Viêm càng phấn khởi, mặt mũi đã yêu ma hóa, nửa gương mặt biến thành chim đại bàng, nửa gương mặt biến thành mặt hồ ly. Phương Bạch nhìn thấy mà hãi hùng khiếp vía.

Cùng lúc đó.

Trong một phủ của Thành Nam Khâu.

Cổ Ly đứng trong viện, nhìn dị tượng nơi chân trời xa, ánh mắt nghiêm trọng.

Cổ Thiên Hùng bước nhanh đi tới trong viện của nàng, hần hùng hùng hổ hổ nói: “Thiết Thiên Thánh giáo thật sự rất can đảm, dám trực tiếp giết tới thành Nam Khâu tới.”

Cổ Ly bình tĩnh nói: “Xem ra Thiết Thiên Thánh giáo hạ quyết tâm muốn nuốt Đại Tề.”

“Nghe nói Thiết Thiên Thánh giáo thích thu thập thiên tài, có lẽ trong mắt bọn họ, giá trị của Phương Vọng đã vượt qua Đại Tề.”

Cổ Thiên Hùng suy đoán.

Rồi hần cảm thán nói: “Phương Vọng mặc dù xưa đâu bằng nay, nhưng vẫn đối đãi với ta như lúc ban đầu, sao ngươi cứ không đồng ý đi gặp hần đây?”

Cổ Ly khẽ lắc đầu, nói: “Đi gặp hần sẽ chỉ quấy nhiễu tâm thần ta, hướng hồ cho dù thấy, thì trò chuyện gì đâu. Đi tới thành Nam Khâu, có thể cảm nhận được khí thế tu luyện của hần, ta đã rất thỏa mãn, ta cần phải cố gắng hơn nữa để đuổi theo hần.”

Cố Thiên Hùng muốn nói lại thôi. Hắn rất muốn nói nữ nhi ngoan, cho dù người có cố gắng hơn nữa cũng không thể đuổi kịp hắn đâu.

Nhưng hắn nghĩ lại, cho dù không đuổi kịp, có Phương Vọng khích lệ, Cố Ly cũng có thể vượt qua cực hạn năng có thể đạt tới lúc đầu. Đây cũng là chuyện tốt.

Theo tiếng sấm nổ vang, toàn bộ quận Dương Hồ bị kinh động, tất cả tu sĩ bên trong thành Nam Khâu ào ào đi ra phòng ốc, nhìn ra xa chân trời từ khắp các nơi.

Dưới vòm trời cách thành Nam Khâu ngoài ba trăm dặm, mây đen cuộn cuộn càn quét qua giống như thủy triều, bóng dáng từng người từng mỗi một lá cờ xí đều được thêu lên hai chữ “Thiết Thiên” thật to.

Từng con yêu thú khổng lồ ở giữa các tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo, bọn chúng giương nanh múa vuốt, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét, tiếng rít lên.

Đám đại tu sĩ Cừu Thiên quân, Cơ Như Thiên đứng trước biển mây, từng người khí thế tận trời. Người dẫn đầu không phải Cừu Thiên quân, mà là một nam tử khôi ngô cao gần hai mét, hắn mặc áo bào đen thêu hoa văn rồng, đầu đội mũ miện vàng rủ châu, giống như Đế Hoàng. Trước mặt hắn có một thanh đại đao dựng đứng, hai tay hắn đề lên chuôi đao, ánh mắt như điều hâu, gương mặt tràn đầy râu ria, càng lộ vẻ cuồng dã, khí phách.

“Thánh Tôn, sắp đến thành Nam Khâu rồi.”

Một người tu sĩ quay đầu nhìn nghiêng về hướng Thường Thánh Tôn nói, đại tu sĩ khác của Thiết Thiên Thánh giáo đều quay đầu nhìn về phía Thường Thánh Tôn.

Thường Thánh Tôn mặt không cảm xúc: “Tiếp tục đi tới, chắc hẳn Phương Vọng đã cảm nhận được chúng ta, vị Thiên

Đạo chân nhân này tất nhiên sẽ ứng chiến.”

Thiên Đạo chân nhân!

Khuôn mặt các tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo đều lộ ra vẻ chờ mong.

Thiết Thiên Thánh giáo đã hùng bá mãnh đại lục này, chờ bọn họ nhất thống đại lục, bước kế tiếp chính là đặt chân đến biển cả, cho nên bọn họ rất hiếu kì bá chủ trên biển - Trường Sinh các có thực lực thế nào.

Trước khi đến, bọn họ đã tìm hiểu, hai mươi bốn chân nhân được cho là cường giả hạng nhất trong Trường Sinh các. Một trận chiến này, ngoài đuổi bắt Thiên Nguyên bảo linh, bọn họ cũng muốn thăm dò Trường Sinh các.

“Chúng ta có nhiều người như vậy, Phương Vọng tất nhiên là không gánh được rồi?”

“Chắc chắc, không biết hắn có thể bỏ Phương gia, bỏ Đại Tể mà chạy trốn không?”

“Tin tưởng Thánh Tôn, hắn không trốn được.”

“Đáng chết, trước đó người của ta muốn chui vào Phương phủ, kết quả một đi không trở lại, món nợ này ta nhất định phải tính toán với Phương Vọng.”

“Cơ Như Thiên, đã đến lúc chứng minh giữa ngươi và Phương Vọng, ai có thiên tư mạnh hơn rồi.”

Chương 385: Truyền thuyết về Độc Cô Vãn Hồn.

Chương 385: Truyền thuyết về Độc Cô Vãn Hồn.

Đám đại tu sĩ đứng ở hàng trước chuyện trò vui vẻ, dường như hoàn toàn không kiêng dè Phương Vọng.

Cơ Như Thiên không lên tiếng, nhưng ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào phía trước, tay phải đặt sau thắt lưng nắm

thành quả đấm.

Biển mây đen cuộn cuộn tiến lên với tốc độ cực nhanh, lướt qua dãy núi, khiến bách tính các thành ven đường cùng tu sĩ, thôn phu trên đường núi không khỏi ngẩn đầu nhìn lại, tất cả đều lộ vẻ mặt sợ hãi.

Thanh thế của Thiết Thiên Thánh giáo thực sự là quá áp lực.

Lại một lát sau.

Cơ Như Thiên bỗng nhiên nheo mắt lại. Không chỉ là hắn, tất cả đại tu sĩ đang cười nói khác đều dừng lại, ánh mắt khóa chặt phía chân trời.

Chỉ thấy hai bóng dáng lơ lửng ở chân trời, đang chờ đợi bọn hắn.

Rõ ràng là Độc Cô Vấn Hồn, Chúc Viêm.

Độc Cô Vấn Hồn tự nhiên thả lỏng hai tay, cảm y màu tím sậm tung bay theo gió, trên thân tràn ra khí thế hạo nhiên của một cường giả.

Chúc Viêm khoanh tay trước ngực, hơi nâng cằm lên, mặt mũi tràn đầy tươi cười điên cuồng, bề ngỗ đại quân Thiết Thiên Thánh giáo trùng trùng điệp điệp.

Hắn đợi một ngày này quá lâu, từ khi bái vào môn hạ Phương Vọng, hắn đã rất lâu không thể hiện ra thực lực của mình, thiên tính của hắn là hiếu chiến.

“Có một vị Niết Bàn cảnh.”

Độc Cô Vấn Hồn nói, sắc mặt như thường.

Niết Bàn cảnh còn chưa đủ dọa lui hắn, dù sao hắn đã từng giao chiến cùng Đế Hải Tam Tiên, mặc dù thất bại nặng nề, nhưng hắn đã lấy Đế Hải Tam Tiên xem như tiêu chuẩn.

Chúc Viêm nói khê: “Dám đến gây sự với chủ nhân ta, đương nhiên có mấy phần lực lượng, Niết Bàn cảnh giao cho ngươi, những người khác giao cho ta.”

Độc Cô Ván Hồn liếc mắt nhìn hắn, không phản bác.

“Các ngươi ai là Thiên Đạo Phương Vọng?”

Cừu Thiên quân cao giọng hỏi, tiếng như sấm lớn, vang vọng giữa thiên địa. Tuyệt đại đa số người đều cho rằng Chúc Viêm giống Phương Vọng, dù sao Cơ Như Thiên cùng tuổi cũng mới Kim Thân cảnh.

Ở tu tiên giới, luôn có người vì thân thể mạnh mẽ, hấp thu bảo vật huyết nhục yêu vật, dần dần nhiễm yêu khí, cũng không là lạ.

Hơn nữa khí huyết của Chúc Viêm mạnh mẽ đến nỗi mắt trần có thể thấy, nghe đồn Thiên Đạo Phương Vọng thích dùng quyền.

Ánh mắt Cơ Như Thiên lại khóa chặt Độc Cô Ván Hồn.

Độc Cô Ván Hồn cũng cảm nhận được ánh mắt của Cơ Như Thiên, hắn không nhìn về phía Thường Thánh Tôn, mà nhìn chằm chằm Cơ Như Thiên.

Thường Thánh Tôn quả thực mạnh mẽ, nhưng tu vi tuổi tác chồng chất ra cũng không làm hắn chú ý được, hắn có thể nhìn ra được Cơ Như Thiên rất trẻ trung.

Mà Cơ Như Thiên phát ra một khí tức nguy hiểm không phù hợp với cảnh giới của hắn.

“Ngăn cản các ngươi cản gì chủ nhân nhà ta đích thân xuất thủ? Buồn cười! Nhớ lấy, gia gia ta chính là chim đại bàng dưới tay Thiên Đạo - Chúc Viêm!”

Chúc Viêm ngạo nghễ cười nói, khuôn mặt yêu ma hóa theo, sau lưng mọc ra hai cánh đại bàng.

Độc Cô Vãn Hồn mở miệng nói theo: “Ta tên Độc Cô Vãn Hồn, đang dốc sức vì Thiên Đạo, nếu các vị không biết danh hào của ta, vậy thì đến đấu một trận đi!”

Độc Cô Vãn Hồn!

Cái tên này vừa vang lên, đám đại tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo không khỏi chấn động.

Bọn họ đã từng điều tra biển Nam Quỳnh, đương nhiên biết danh tiếng của Độc Cô Vãn Hồn.

Một trong Nam Quỳnh tứ kiệt - Độc Cô Vãn Hồn!

Hơn nữa hắn được rất nhiều người cho là người có thực lực trở thành kẻ đứng đầu Nam Quỳnh tứ kiệt!

Cơ Như Thiên nhíu mày, chăm chú nhìn Độc Cô Vãn Hồn.

Một nữ thiên quân liếc nhìn Cơ Như Thiên, hỏi: “Cơ Như Thiên, huynh trưởng của ngươi, Cơ Hạo Thiên cũng đứng hàng một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, hắn đánh giá thế nào về Độc Cô Vãn Hồn?”

Đại tu sĩ khác liếc nhìn hắn theo. Đại tu sĩ khác nhíu mày, Phương Vọng vậy mà thu nạp được hai vị cường giả, bọn họ đột nhiên cảm thấy trận đại chiến sau đó không đơn giản như vậy.

“Độc Cô Vãn Hồn, Chúc Viêm, bản tôn ghi nhớ tên của các ngươi, không ngờ trong quá trình đuổi bắt Phương Vọng, còn có thể nhặt được hai vị thiên tài, vừa lúc, cùng nhau mang về.”

Âm thanh của Thường Thánh Tôn vang lên, giọng điệu lạnh buốt, sát cơ căn bản giấu không được.

Đám đại tu sĩ hai bên trái phải của hắn dồn dập bay lên, ai nấy đều ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình. Cơ Như Thiên cũng giống như thế, bảo linh bản mệnh của hắn là một thanh kiếm đỏ đậm.

Chúc Viêm cười phá lên một tiếng, dẫn đầu xông thẳng đến Thiết Thiên Thánh giáo, cho dù trong kẻ địch có không ít kẻ tu vi cao hơn hẳn, hẳn cũng ngang nhiên không sợ.

Độc Cô Vấn Hồn theo sát phía sau, tay phải cấp tốc ngưng tụ ra một thanh trường thương. Thanh thương này dài tới một trượng, thân thương nổi màu bạc, mũi thương như chế thành từ băng lạnh, tràn ra khí lạnh âm u.

Một trận đại chiến chính thức bùng nổ!

Chúc Viêm rơi xuống như sao băng, giết vào trong Thiết Thiên Thánh giáo, Cơ Như Thiên, Cừ Thiên quân thì xông thẳng về phía Độc Cô Vấn Hồn.

Thế nhưng, Độc Cô Vấn Hồn bỗng nhiên tăng tốc độ, lướt qua từ giữa hai người như kinh hồng.

Thật nhanh!

Cơ Như Thiên, Cừ Thiên quân vô ý thức liếc nhìn Độc Cô Vấn Hồn, đồng tử co chặt.

Độc Cô Vấn Hồn nâng thương đâm thẳng đến Thường Thánh Tôn, thân pháp của hắn nhanh chóng, làm đám đại tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo cũng không kịp phản ứng.

Ầm!

Thường Thánh Tôn nhắc chuông đánh tới, chính diện ngăn trở mũi thương của Độc Cô Vấn Hồn, khí lạnh cuộn cuộn khuếch tán ra phạm vi mấy chục dặm, rung chuyển biển mây đen.

“Đại Thừa cảnh tầng chín lại có linh lực như thế, xem ra người ít nhất cũng là Thiên Nguyên bảo linh thượng phẩm!”

Thường Thánh Tôn nhìn chằm chằm Độc Cô Vấn Hồn, cười lạnh nói. hiện rất âm áp trước mặt Phương Vọng, nhưng đó cũng không phải là bản tính của hắn.

Một tay nắn trường thương trong tay, bỗng nhiên đẩy lên phía trước, lại xông phá linh lực của Thường Thánh Tôn, khí lạnh như gió, cuốn bay mấy trăm tên tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo, xé thành một khí lưu hùng vĩ trên vòm trời.

Chương 386: Truyền thuyết về Độc Cô Vãn Hồn. (2)

Chương 386: Truyền thuyết về Độc Cô Vãn Hồn. (2)

Thường Thánh Tôn nghiêng người, trở tay đánh một chưởng về phía sau lưng Độc Cô Vãn Hồn.

Trong chốc lát, Độc Cô Vãn Hồn hóa thành từng tàn ảnh, tránh thoát một chưởng này, khiến ánh mắt Thường Thánh Tôn càng thêm kinh ngạc, tiếp theo bắt đầu hung phấn.

“Rất tốt! Vậy bản tôn để ngươi cảm thụ khí thế của Niết Bàn cảnh đi!”

Thường Thánh Tôn giận dữ cười nói, khí thế triệt để bùng nổ, kinh thiên động địa. Toàn bộ Đại Tề đều bị uy áp của hắn bao phủ, thậm chí tác động đến các triều xung quanh.

Vùng ngoài trăm dặm thành Nam Khâu nhấc lên từng đợt tiếng nói ồn ào, đếm không hết tu sĩ bay ra khỏi thành trì. Đưa mắt nhìn lại theo ánh mắt của bọn họ, lơ lửng phía chân trời cuộn cuộn, xuất hiện từng luồng ánh sáng, đó là linh lực của đám đại tu sĩ biến thành.

Trong đình viện.

Phương Bạch cảm thụ được khí thế hạo nhiên bao phủ giữa thiên địa, không khỏi nuốt một ngụm nước miếng.

Hắn còn chưa nhìn thấy kẻ địch, đã có loại cảm giác kinh dị như sắp bỏ mình.

Khó có thể tưởng tượng kẻ địch có đáng sợ dường nào.

Phương Cảnh đề lại bờ vai của hắn, dẫn tới hắn quay đầu nhìn lại.

Phương Cảnh nháy mắt với Phương Bạch, Phương Bạch vô ý thức nhìn về phía Phương Vọng.

Chỉ thấy Phương Vọng vẫn không đứng dậy, trái lại trên mặt còn lộ ra vẻ dăm chiêu.

“Khí tức này hơi quen thuộc, hình như gặp được ở đâu.”

“A, ta cũng có loại cảm giác này.”

“Lớn tuổi, không nhớ rõ cũng bình thường, nhớ năm đó, chúng ta đã từng tới hải vực lân cận, có lẽ đã đụng phải người nọ.”

Đế Hải Tam Tiên đứng bên cạnh thầm nói. Bọn họ không chịu ảnh hưởng uy áp của Niết Bàn cảnh chút nào, ngay cả Phương Hàn Vũ cũng không nhịn được nhìn về phía bọn họ.

Phương Vọng mở miệng nói: “Tam tiên, trong các người ai muốn đi một lần?” “Ta đi!”

“Để nhị đệ đi thôi.”

Đế Hải Tam Tiên cùng kêu lên đáp, cho ra hai đáp án.

Phương Vọng gật đầu nói: “Càn Tiên lên đi.”

Đế Hải Tam Tiên từ lớn đến nhỏ, phân biệt tên là Vũ Tiên, Càn Tiên, Thần Tiên, ba người là sư huynh đệ, nhưng sự tra tấn của thời gian làm bọn họ thoát nhìn giống như huynh đệ ruột thịt, khó phân chia lẫn nhau.

Càn Tiên nghe xong, cười hì hì, trực tiếp biến mất tại chỗ cũ.

Phương Bạch thấy thân pháp như vậy, trợn cả mắt.

Tiêu Tử cảm thán nói: “Nói mới nhớ, ta còn chưa từng nhìn thấy tam tiên xuất thủ đâu.”

Triệu Chân cũng xuất hiện từ bên trong Thôn Hồn hồ lô, muốn xem náo nhiệt.

Nghe tới lời của Tiểu Tử, Phương Hàn Vũ kinh ngạc hỏi: “Các người chưa từng thấy bọn họ xuất thủ? Vậy sao ba vị tiền bối lại...”

Vũ Tiên lắc đầu nói: “Nói ra thật xấu hổ, ba người chúng ta còn chưa kịp ra tay, đã bị chủ nhân trấn áp.”

“Đúng vậy, chủ nhân quá mạnh, chúng ta không hề có sức đánh trả.”

Thần Tiên nói tiếp.

Lời nói này khiến Phương Hàn Vũ, Phương Bạch không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt tràn ngập hiếu kì, sùng bái.

Phương Vọng hờ hững nói: “Các người nói, ta có cần đi Thiết Thiên Thánh giáo một lần hay không?”

Nghe vậy, tất cả mọi người sửng sốt, mặc dù hắn nói rất vân đạm phong khinh, nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được sát khí của hắn.

Một bên khác.

Chúc Viêm lâm vào tầng tầng vòng vây. Hắn bị mấy vị Đại Thừa cảnh vây công, rơi vào cảnh bị đánh, cũng may khí huyết của hắn mạnh mẽ, cho dù thân thể gánh không ít pháp thuật, vẫn cứ không bị thương nặng.

Thường Thánh Tôn đại chiến Độc Cô Ván Hồn, chung quy là Niết Bàn cảnh càng hơn một bậc.

Mỗi một chiêu của hắn đều cương mãnh ngang ngược, hắn thậm chí không ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh, cũng không huy động đại đao cầm trong tay trái, dùng một chiêu áp chế Độc Cô Ván Hồn.

Cha dù hai người đại chiến trên không truna ©ao mây nản trưởđnd. uv áp của bọn họ vẫn khiến mặt đất phía dưới run rẩy, có vài ngọn núi thậm chí bắt đầu vỡ ra.

Cơ Như Thiên rút kiếm tới gần chiến trường của hai người, ánh mắt của hắn nhìn chăm chú Độc Cô Vấn Hồn.

Trường thương của Độc Cô Vấn Hồn như hàn long, mỗi một nhát đều có thể phun ra khí lạnh mênh mông, khí lạnh đã tới gần thành Nam Khâu.

Tay phải Thường Thánh Tôn lượn lò ngọn lửa màu xanh, thể chưởng cương mãnh, quyền phong càn quét khoảng không dài vạn dặm, đây còn là dưới tình huống hắn cố ý bảo lưu.

Vương triều Đại Tề là một trong những mục tiêu chiếm đoạt của Thiết Thiên Thánh giáo, nếu bị hủy diệt trong tay hắn, thì kế hoạch kia tương đương thất bại, hắn đương nhiên không muốn tổn thương đến lãnh thổ và bách tính Đại Tề.

Hai người không ngừng lên không, rời xa mặt đất.

Theo bọn họ cách mặt đất càng ngày càng xa, trận chiến đấu của bọn họ cũng càng ngày càng kịch liệt.

Thương pháp của Độc Cô Vấn Hồn sắc bén mà ngang ngược, khi khí lạnh của hắn bao trùm bầu trời, thân hình hắn trở nên mơ hồ, không phải hắn đang tránh né, mà là thân pháp của hắn càng lúc càng nhanh.

Thường Thánh Tôn cuối cùng vẫn rút đao, hắn vung đao chém một phát, trực tiếp đánh tan khí lạnh bao trùm ngàn dặm bầu trời.

Ánh mắt Độc Cô Vấn Hồn lạnh đi, tay phải hắn cảm thương, nhanh chóng đâm liên tiếp về phía trước, ngàn vạn mũi thương bắn ra, giống như thiên hà tung hoành trời xanh, ánh bạc lóng lánh giữa thiên địa.

Thường Thánh Tôn nhắc đao ngăn cản, thân hình lập tức bị vô số mũi thương bao phủ.

Ánh bạc chiếu rọi lên mặt Cơ Như Thiên ở phía dưới, mặt hấn lộ nụ cười, trường kiếm đỏ đậm trong tay lóe ra huyết quang.

“Chắc chắc, đường đường Niết Bàn cảnh lại ức hiếp một hậu bối.”

Một tiếng cười trêu tức truyền đến. Sau khi Thường Thánh Tôn loạn đao bỏ tất mũi thương, hấn xoay người nhìn lại, chỉ thấy phía chân trời có một ông lão lôi thôi đạp bước trên không mà tới.

Đó chính là Càn Tiên!

Sau khi Đê Hải Tam Tiên đi theo Phương Vọng, vẫn không muốn đổi một bộ quần áo khác, nói một cách hoa mỹ, bảo đây mới là bọn họ chân thật. Độc Cô Vãn Hồn cũng không thừa cơ đánh lén Thường Thánh Tôn, hấn liếc Càn Tiên một chút, lập tức lao xuống, tiến đến chỉ viện Chúc Viêm.

Chương 387: Huynh đệ Cơ gia, Thánh Linh hàng thế.

Chương 387: Huynh đệ Cơ gia, Thánh Linh hàng thế.

Nhưng mà, hấn vừa bay được một khoảng cách ngàn trượng đã bị Cơ Như Thiên ngăn lại.

Độc Cô Vãn Hồn liếc nhìn Cơ Như Thiên bằng nửa con mắt, nói: “Khí tức của ngươi khá quen thuộc, chúng ta từng gặp rồi?”

Cơ Như Thiên rút kiếm cười nói: “Huynh trưởng của ta tên là Cơ Hạo Thiên.”

“Ồ? Cơ Hạo Thiên lại có huynh đệ, tại sao chưa từng nghe hấn đề cập đến? Chắc các ngươi thật sự là Cơ gia trong truyền thuyết.”

Độc Cô Vãn Hồn lạnh giọng cười nói.

Cơ Như Thiên giơ lên kiếm bên trong, để dọc trước mặt, lưỡi kiếm che đầy nửa gương mặt của hắn, ánh mắt lộ ra một tia tham lam. Hắn nói: “Huynh đệ Cơ gia cũng không hòa thuận giống như gia tộc phàm nhân. Lần trước nhìn thấy đại ca của ta, vẫn là lúc ta bảy tuổi, khi đó hắn kể lại kinh nghiệm của mình ở biển Nam Quỳnh cho chúng ta, nhắc đến người, tôn sùng người đến cực hạn.”

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, sắc mặt thay đổi.

Hắn và Cơ Hạo Thiên quen biết không đến hai trăm năm, nói cách khác, người Cơ gia trước mắt này không đến hai trăm tuổi.

Độc Cô Vãn Hồn nâng thương, chỉ xéo hắn, nói: “Đã như vậy, thì để ta xem xem người và đại ca người chênh lệch bao nhiêu.”

Ánh mắt Cơ Như Thiên ngưng lại, hắn chợt chém một kiếm về phía Độc Cô Vãn Hồn.

Một kiếm này làm bầu trời chói bốc cháy ánh sáng, toàn bộ các châu các quận của Đại Tề đều có thể nhìn thấy.

Độc Cô Vãn Hồn nâng thương đâm tới, linh lực bành trướng hóa thành thể không thể đỡ mũi thương. Hai luồng linh lực va chạm vào nhau trên không, nhắc lên gió mạnh đáng sợ, tàn sát bừa bãi bát phương thiên địa, giống như tận thế đột kích.

Một bên khác.

Càn Tiên bay tới phía trước Thường Thánh Tôn, hai người cách xa nhau không đến trăm trượng.

Thường Thánh Tôn mở miệng hỏi: “Vì sao tiên bối lại đến? Chắc Độc Cô Vãn Hồn là đồ đệ người?”

Càn Tiên cười tủm tỉm nói: “Người làm gì phải biết rõ còn cổ hủ, Thiên Đạo cũng không phải người các người có thể chọc đến.”

Nghe vậy, Thường Thánh Tôn nhú mày, truy vấn: “Tiền bối và Phương Vọng có quan hệ thế nào?”

“Bây giờ ta đang làm việc vì Thiên Đạo, người nói là quan hệ thế nào?”

Càn Tiên hỏi ngược lại. Hắn cẩn thận hồi tưởng, rốt cuộc đã từng gặp Thường Thánh Tôn ở đâu, đáng tiếc mấy trăm năm gần đây đắm chìm trong cảnh mơ, làm hắn quên đi rất nhiều chuyện cũ.

Thường Thánh Tôn nghe xong, sắc mặt biến đổi thất thường.

Âm -

Phía dưới truyền đến sóng gió đáng sợ, thổi bay tóc dài, áo bào của hai người, nhưng thân hình của bọn họ lù lù bất động.

Càn Tiên như cười như không nói: “Mặc dù không rõ ta từng gặp người ở đâu, nếu người đã biết ta, vậy người cần nhắc cho rõ ràng, có muốn ra tay với ta hay chẳng, ta không dễ nói chuyện như đại ca của ta, ta sẽ giết chết người.”

Thường Thánh Tôn nâng cánh tay trái lên, tay áo tung bay kịch liệt theo gió, từng sợi hắc khí tuôn ra từ trong tay áo.

Càn Tiên hình như cảm nhận được điều gì, sắc mặt thay đổi, nhú mày hỏi: “Đây là tà vật gì?”

Thường Thánh Tôn mặt mũi dữ tợn cười nói: “Tiền bối, mặc dù năm đó người có ân chỉ điểm với chúng ta, nhưng đại kế của Thiết Thiên Thánh giáo không thể bị ngăn cản, đành để tiền bối cảm thụ lực lượng Thiết Thiên Thánh giáo vẫn lấy làm kiêu ngạo đi?”

Âm âm!

Hắn tay áo vỡ vụn, cuộn cuộn hắc khí gào thét mà ra, lập tức bao phủ bầu trời, Càn Tiên nhìn xung quanh, hắc vụ bao phủ hắn, hắn mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng ở trong hắc vụ ghé qua, tốc độ cực nhanh.

“Tiền bối, đây là Thánh Linh của Thiết Thiên Thánh giáo ta, biến thành từ ma hồn thượng cổ. Người tới xem một chút, hắn có tư cách thống nhất nhân gian hay không?”

Tiếng cười trêu tức của Thường Thánh Tôn vang lên, khó phân biệt phương hướng của hắn.

Đôi mắt Càn Tiên ngưng lại, một khí thế đáng sợ tuyệt luân bùng nổ từ trong cơ thể hắn, khiến sương đen cuộn cuộn bắt đầu xoay tròn kịch liệt, thanh thế càng ngày càng to lớn.

Độc Cô Vấn Hồn, Cơ Như Thiên đang chiến đấu quay đầu nhìn lại, hai Đám đại tu sĩ vây đánh Chúc Viêm Thiết Thiên Thánh giáo cũng ghé mắt, tất cả các tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo đang kết trận ở phương xa đều lộ vẻ mặt cuồng nhiệt.

“Là Thánh Linh! Thánh Linh sắp sống lại!”

“Không ngờ tới đời này chúng ta thật sự có thể chứng kiến Thánh Linh giáng lâm nhân gian!”

“Truyền thuyết lại là thật...”

“Thánh Linh hàng thế, nhất thống nhân gian, chỉ Thiết Thiên ta vẫn đạo chôn hồng trần!”

“Khí tức thật đáng sợ, Thánh Linh rốt cuộc có cảnh giới gì?”

Các tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo phần khởi không thôi, thậm chí còn có người quỳ lạy trên không.

Độc Cô Vãn Hồn nhìn ra xa, chỉ thấy bên ngoài sương đen cuộn cuộn vây quanh Thường Thánh Tôn, Càn Tiên, có một hồn linh đáng sợ mà không lồ đang xoay quanh tầng ngoài sương đen.

Nửa người trên của hồn linh kia là một nam tử, nửa người dưới là thân rồng, cái đuôi như bộ cạp, nhìn từ đằng xa, lạnh lạnh kinh dị. Hắn không phải đang bay, mà là đang bò ở tầng ngoài sương đen, tốc độ cực nhanh, cảnh tượng này càng lộ vẻ càng đáng sợ trong thiên địa u ám.

Dù là Cơ Như Thiên, trong mắt cũng toát ra vẻ kiêng dè.

“Thế nào? Người không biết đồ chơi này sao?”

Độc Cô Vãn Hồn lạnh giọng hỏi, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn Thánh Linh.

Cơ Như Thiên hồi đáp: “Đương nhiên sẽ biết, nhưng không nghĩ tới bọn họ lại không khuếch đại.”

“Tai vạ lớn sắp giáng lâm mảnh đại lục này, không, là tai vạ lớn của cả thế gian sắp đến rồi.”

Sau đó, trong mắt Cơ Như Thiên lộ ra vẻ điên cuồng, hắn quay đầu nhìn về phía Độc Cô Vãn Hồn, khiêu khích hỏi: “Độc Cô Vãn Hồn, có dám liên thủ với ta khiêu chiến uy của Thánh Linh không?”

Độc Cô Vãn Hồn kinh ngạc nhìn về phía hắn, hỏi: “Người muốn phản bội Thiết Thiên Thánh giáo?”

“Thiết Thiên Thánh giáo chỉ là một cái bàn đạp của ta thôi. Ta vốn đã khuyên bọn họ không nên trêu chọc Phương Vọng, bọn họ không nghe. Trước đó ta cho rằng bọn họ quá tự đại, bây giờ nghĩ lại, bọn họ chuẩn bị mượn thân thể Phương Vọng cho Thánh Linh sống lại, người đã làm việc vì khi Thánh Linh thu hoạch được thân thể của hắn...”

Chương 388: Huỳnh đệ Cơ gia, Thánh Linh hàng thế. (2)

Chương 388: Huỳnh đệ Cơ gia, Thánh Linh hàng thế. (2)

Cơ Như Thiên bình tĩnh nói, không nói tiếp đoạn sau, nhưng đã đủ để Độc Cô Vấn Hồn hạ quyết tâm.

Âm!

Sương đen bị đánh ra một cửa hang cự đại, từng sợi khí điểm màu trắng tuôn ra từ đó, ngay sau đó, Càn Tiên bước ra.

Thân thể vốn có vẻ hơi gầy gò của Càn Tiên trở nên cường tráng, hắn xé rách quần áo vải nửa người trên, lộ ra thể phách cường kiện. Chỉ thấy trên người hắn có xăm một con dị thú thân bí màu đen, như gấu như trâu, khí điểm màu trắng tràn từ trong chính đồ văn trên người hắn.

Hai mắt Càn Tiên phát ra ánh sáng mạnh, ngay cả miệng mũi cũng phun ra khí tức nóng rực.

Hắn xoay người ngược nhìn Thánh Linh to lớn phía trên, trước mặt Thánh Linh, hắn giống như côn trùng nhỏ bé.

Thánh Linh dừng lại, nhìn xuống hắn, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

“Hừ!”

Càn Tiên xoay người đánh một chưởng, một chưởng đánh ra, ngưng tụ thành hư ảnh một mảnh sông núi mênh mông trước người, bỗng nhiên xuất hiện trên trời cao giống như hải thị thận lâu, chính diện va nát sương đen cuộn cuộn.

Thánh Linh đưa tay tóm lấy, lại nhẹ nhõm bóp ra hư ảnh sông núi.

Ngay sau đó, Thánh Linh phát ra tiếng kêu chói tai mà thê lương, vang vọng toàn bộ đại lục.

Bên trong thành Nam Khâu, Phương phủ.

Phương Vọng đứng dậy, ném Tiểu Tử sang một bên.

Đám người Phương Cảnh, Phương Bạch, Phương Hàn Vũ, Sở Doãn, Khúc Tầm Hồn, Đế Hải Nhị tiên, tất cả đều nhìn về phía chân trời. Bọn họ có thể nhìn thấy dáng hình đáng sợ của Thánh Linh, dù là Đế Hải Nhị tiên có tu vi Niết Bàn cảnh tầng chín, sắc mặt cũng rất khó coi.

Không đợi Phương Vọng sai khiến, nhị tiên lập tức biến mất tại chỗ cũ, tiến đến chỉ viện Càn Tiên.

Giờ phút này, Càn Tiên và Thánh Linh đã đại chiến với nhau, song phương bay lên, Càn Tiên liên tiếp đánh ra song chưởng, các loại pháp thuật hiện lên, thanh thế to lớn, tiếng nổ không dứt lọt vào tai, mỗi một nơi hẻo lánh của Đại Tề đều có thể nghe thấy. Thánh Linh chống lại bằng thân hồn, vừa xuất thế, hấn chiến đấu có vẻ không lưu loát lắm, nhưng theo đại chiến bùng nổ, thân pháp của hấn càng lúc càng nhanh, còn có thể đánh trúng Càn Tiên.

Càn Tiên bị đuôi bọ cạp quất trúng, ngã bay ra ngoài cách xa mấy trăm dặm. Vừa ổn định thân hình, Thánh Linh đã giết tới trước mặt hấn, cái miệng to như chậu máu mở ra, muốn cắn nuốt hấn.

Âm!

Một quyền ảnh to lớn đánh tới từ bên cạnh, càng đánh Thánh Linh bay ra.

Thánh Linh ổn định thân hình, lắc lắc đầu, quay đầu nhìn lại, chính là Sơn Hà Trấn Thiên quyền của Cơ Như Thiên.

“Cơ Như Thiên, ngươi có biết ngươi đang làm gì không?”

Tiếng nói của Thường Thánh Tôn truyền đến, giọng điệu tràn ngập sát ý.

Độc Cô Vãn Hồn nâng thương đăm thẳng đến Thánh Linh, Thánh Linh giận dữ hét một tiếng, bỗng nhiên hóa thành khí đen nổ tan ra, tránh thoát công kích của Độc Cô Vãn Hồn.

Không đợi Độc Cô Vãn Hồn phản ứng, Thánh Linh đã xuất hiện sau lưng hắn, đánh tới một chưởng. Thân thể của hắn nhỏ bé hơn xa bàn tay cỡ lớn của Thánh Linh, chịu đòn nghiêm trọng này, thân thể rơi xuống như sao băng, nện xuyên từng ngọn núi.

Cơ Như Thiên thấy thế, lập tức vận công, ngưng tụ ra hư ảnh một cái chuông vàng ngoài thân, hắn dẫn theo bóng dáng chuông vàng xông thẳng đến Thánh Linh.

Lúc này, Vũ Tiên, Thần Tiên đi tới bên cạnh Càn Tiên.

“Nhị đệ, ngươi không sao chứ?”

“Thực lực của ngươi lui bước rồi!”

Nhị tiên trầm miệng một lời mà nói, Càn Tiên trầm giọng đáp lại với sắc mặt nghiêm túc: “Hắn đang hấp thu tu vi của ta.”

Tu vi ư?

Vũ Tiên, Thần Tiên lập tức xoay người nhìn về phía Thánh Linh.

Hư ảnh chuông vàng của Cơ Như Thiên bị một cái đuôi của Thánh Linh quất nát, thân thể trực tiếp rơi xuống, đập xuyên mặt đất, nhấc lên bụi đất cuồn cuộn.

Vũ Tiên hít sâu một hơi, nói: “Tà ma này có mệnh số diệt thế, nhất định phải aiết chết chuẩn bị” Còn chưa nói xong, một bóng dáng xuất hiện trước mặt bọn họ, khiến Vũ Tiên không khỏi dừng lại.

Phương Vọng!

Phương Vọng mặc một bộ áo trắng nhìn về phía Thánh Linh phương xa, nói khẽ: “Các người đi đối phó Thiết Thiên Thánh giáo đi.”

Nghe vậy, Đế Hải Tam Tiên cũng không bướng bỉnh, lập tức biến mất giữa không trung, chỉ còn sót lại một câu của Càn Tiên: “Đừng tiếp xúc với hắn, hắn sẽ hấp thu tu vi của người, không phải hấp thu linh lực!”

Linh lực bị hấp thu, nạp khí một lần nữa là có thể khôi phục, nếu tu vi bị hấp thu, rất có thể dẫn đến cảnh giới rớt xuống!

Ánh mắt Thánh Linh bỗng nhiên rơi trên người Phương Vọng, khuôn mặt tà mị lộ ra nụ cười quỷ dị.

Thánh Linh nhìn chằm chằm Phương Vọng, lại không hành động nữa, hắn cười quỷ dị, không biết đang nghĩ gì.

Phương Vọng nhìn Thánh Linh, vẻ mặt lạnh nhạt, hắn cũng đang cảm nhận khí tức của Thánh Linh.

Lúc trước hắn từng nghe Chu Tuyết nói, kiếp trước Thiết Thiên Thánh giáo từng phục sinh một Thánh Linh, rồi Thánh Linh thoát khỏi sự khống chế của Thiết Thiên Thánh giáo. Sau đó Thiết Thiên Thánh giáo bị tiêu diệt, vùng đại lục này sinh linh đồ tể, nếu không có một chí cường giả nhân gian ra tay giết chết Thánh Linh, thì hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Thánh Linh ở trước mắt này quả thật rất đáng sợ, nhưng không mạnh mẽ tới mức cần chí cường giả nhân gian ra tay.

Dù sao trên Niết Bàn cảnh vẫn còn cảnh giới khác, Thông Thiên Đế Giám mà Hồng Huyền Đế sáng tạo ra đã có sáu tầng cảnh giới cao hơn Đại Thừa cảnh. Hơn nữa, Thông Thiên Đế Giám rất có thể chỉ là một bước ngoặt của Hồng Huyền Đế, chứ không phải điểm cuối.

Trong bụi đất cuộn cuộn giữa dãy núi phía chân trời, Độc Cô Vãn Hồn bay ra, lúc này cả người hấn đầy máu, phát quan không cánh mà bay, tóc tai bù xù, vô cùng thê thảm.

Trên mặt đất, một đồng đá vụn bị phá vỡ, Cơ Như Thiên bò ra, hấn loạn choạng đứng trên đồng đồ nát, trông còn thê thảm hơn Độc Cô Vãn Hồn.

Cơ Như Thiên lau máu ở khóe miệng, lẩm bẩm tự nói: “Chỉ một đòn đã suýt nữa đánh nát thân thể này của ta... Đúng là đáng sợ.”

Chương 389: Hai mặt trời, nhân quả.

Chương 389: Hai mặt trời, nhân quả.

Ánh mắt của hấn đặt trên người Phương Vọng.

Phương Vọng ở tít trên cao, áo trắng không dính bụi, giống như Tiên quân hạ phàm, phong thái kia khiến các tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo ở đằng xa đều phải nhìn về phía hấn.

Thường Thánh Tôn xuất hiện trên vai Thánh Linh, hấn cúi xuống nhìn Phương Vọng, hỏi: “Người chính là Thiên Đạo Phương Vọng?”

Phương Vọng hỏi ngược lại: “Thiết Thiên Thánh giáo có bao nhiêu Thánh Linh như thế này?”

Nghe vậy, Thường Thánh Tôn cười to, nói: “Tất nhiên không ít, Thiết Thiên Thánh giáo sẽ bồi dưỡng ra được Thánh Linh mạnh nhất. Tới đây đi, Phương Vọng, gia nhập với chúng ta, theo chúng ta thống nhất nhân gian, hoàn thành thành tựu Thánh giả, Đế giả cổ xưa đều không thể đạt được.”

Phương Vọng lạnh lùng nói: “Phục sinh một Thánh Linh cần mấy trăm vạn vong linh, thậm chí nhiều hơn. Các người đã giết hại bao nhiêu sinh linh vô tội mà cũng dám nói đến chuyện vượt qua Thánh Cổ?”

Thường Thánh Tôn mỉm mai, cười nói: “Từ xưa người làm việc lớn, có ai không giã xương trắng chồng chất để đi lên? Chỉ cần chúng ta thành công, rồi tạo phúc cho thế hệ sau, thế hệ sau vẫn sẽ ca tụng chúng ta, thậm chí phong chúng ta thành Thần!”

Phía xa truyền đến tiếng nổ đỉnh tai nhức óc, Đế Hải Tam Tiên đã ra tay, càn quét các tu sĩ của Thiết Thiên Thánh giáo, cho dù là Thiên quân cũng không ngăn chặn được thế công của ba Niết Bàn cảnh tăng chín.

Phương Vọng nhìn chăm chăm Thường Thánh Tôn, hỏi: “Xem ra người triệu tập nhiều tu sĩ đến đây cũng là để biến bọn họ thành quân cờ bỏ đi?”

Thường Thánh Tôn cười to, sau đó mắt hiện sát cơ, lạnh lùng hỏi: “Phương Vọng, người có cú đầu không?”

Thánh Linh dưới chân hấn giống như cảm nhận được điều gì, bắt đầu gào rống, tiếng kêu chói tai vang vọng giữa trời đất.

Chỉ thấy Thánh Linh giơ hai tay lên, lại ngưng tụ ra hai bảo linh khổng lồ, gồm một cái rìu và một cái khiên. Hai binh khí đều là ảo ảnh màu đen, uy nghiêm đáng sợ, vô số vong hồn bỏ ra từ trong rìu và khiên, muốn chạy trốn nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi hai bảo linh, thoát nhìn giống như có ngọn lửa đen bao phủ trên hai binh khí, không ngừng lay động.

Thánh Linh nhìn chăm chăm Phương Vọng, đột nhiên nói ra tiếng người: “Ăn... Ăn... Ta muốn... người...” Nghe tiếng nói của hắn, Độc Cô Vấn Hồn, Cơ Như Thiên đều cảm nhận được ý lạnh thấu xương.

Trong thành Nam Khâu, hơn trăm vạn tu sĩ, bách tính đều không rét mà run khi nghe thấy tiếng nói này.

Cổ Ly, Cổ Thiên Hùng đứng trên tường viện, nhìn tư thế của Thánh Linh, với tu vi của bọn họ chỉ có thể lơ mờ nắm bắt

được bóng dáng của Phương Vọng.

“Đó là thứ gì?”

Cổ Thiên Hùng nuốt nước bọt, cố nhịn sự hãi hùng, hỏi.

Cổ Ly không trả lời, vì nàng cũng không biết linh này, trong mắt nàng hiện ra vẻ lo âu.

Khí tức của Thánh Linh thực sự quá đáng sợ, cho dù Cổ Ly đã tu luyện mấy chục năm ở hải ngoại, nhưng cũng chưa từng cảm nhận được khí tức như vậy.

Lạnh!

Chương 390: Hai mặt trời, nhân quả. (2)

,

Lạnh lẽo đến cực hạn, còn toát ra sát ý!

Phương Vọng giơ tay phải lên, vẫy với Thánh Linh, tư thế không nghiêm túc, hiện rõ bản sắc cợt nhả.

Thấy vậy, Thường Thánh Tôn lập tức nhảy ra, Thánh Linh giết về phía Phương Vọng, thân thể to lớn hơn ba trăm trượng dấy lên một trận gió to, càn quét về phía Phương Vọng với thế như chẻ tre.

Độc Cô Vãn Hồn, Cơ Như Thiên nhìn chăm chăm vào Phương Vọng.

Trong phút chốc, Phương Vọng hơi cúi đầu, khéo mắt liếc nhìn Cơ Như Thiên.

Đồng tử của Cơ Như Thiên không khỏi phóng đại, hắn đã thấy ánh mắt của Phương Vọng, ánh mắt của hai người chạm vào nhau khiến trái tim hắn run rẩy.

Mặc dù Phương Vọng liếc nhìn Cơ Như Thiên ở bên dưới, nhưng quyền phải của hắn lại đánh mạnh về phía Thánh Linh.

Tiếng rống ngâm nổ vang!

Một con Hắc Long dữ tợn và ngang ngược giết ra theo năm đám của Phương vọng, giống như Ma Long đến từ dị giới, cùng với lực xung kích khoa trương xuyên qua lồng ngực của Thánh Linh, bay vút về phía chân trời, biến mất không thấy đâu.

Nháy mắt, Thánh Linh dừng lại, hai tay vẫn đang nắm hai bảo linh, hồn thể của hắn run rẩy từ ỠY Ỡúi đầu vuếnan nhìn thấv cái LỄ trên naur của mình, hồn thể càng run rẩy kịch liệt hơn.

“Đó là...”

Cơ Như Thiên cau chặt mày, hắn đã biết Phương Vọng nắm giữ Sơn Hà Trấn Thiên quyền từ lâu, nhưng quyền pháp vừa rồi chắc chắn không phải Sơn Hà Trấn Thiên quyền!

Ấn chứa thần uy của Sơn Hà Trấn Thiên quyền, nhưng lại mạnh hơn hẳn Sơn Hà Trấn Thiên quyền!

Độc Cô Ván Hồn cũng kinh ngạc. Sau khi giao đấu với Thánh Linh, hắn biết sức mạnh của Thánh Linh kinh khủng cỡ nào, tốc độ nhanh cỡ nào, cho dù là Niết Bàn cảnh tầng chín như Càn Tiên cũng không tránh được công kích của Thánh Linh, Phương Vọng lại có thể làm Thánh Linh bị thương nặng bằng một đòn.

Chênh lệch lớn tới mức nào!

Độc Cô Ván Hồn lại kính nể tu vi cao thâm của Phương Vọng từ tận đáy lòng.

Thường Thánh Tôn lơ lửng trên trời cao, nụ cười của hắn đã cứng đờ.

“Sao có thể...”

Thường Thánh Tôn nắm chặt đại đao trong tay, hắn có thể cảm nhận được sự đáng sợ của Thánh Linh, cho dù hắn có thể thao túng Thánh Linh, nhưng khi đứng gần Thánh Linh, hắn vẫn cảm thấy sợ hãi.

Phương Vọng nhìn về phía Thánh Linh, một quyền vừa rồi chỉ là biểu diễn cho Cơ Như Thiên xem.

Lúc trước nghe thấy cái tên Cơ Như Thiên này, hắn đã để ý rồi.

Kiếp này, hắn có trải nghiệm vô cùng giống Cơ Như Thiên kiếp trước, hắn muốn thử xem, Cơ Như Thiên có thể nắm giữ Sơn Hà Trần Thiên quyền không.

Theo ánh mắt của Cơ Như Thiên, thì rõ ràng hắn có nhận ra Sơn Hà Trần Thiên quyền.

Thăm dò xong, nên kết liễu Thánh Linh rồi!

Lúc này, Thánh Linh ngẩng đầu lên, gương mặt của hắn đã trở nên dữ tợn, lửa giận cháy hừng hực trong mắt. Hắn gào thét với Phương Vọng, giờ cao khiên đập về phía Phương Vọng, khiên đen to lớn bắn ra ánh sáng đen, bao phủ Phương Vọng.

Uỳnh!

Phương Vọng bùng lên dương khí cuộn cuộn, giống như núi lửa phun trào. naon la fĩ#na khí nóng rực naút† trời. trực tiến vua † an ánh eáng đen thậm chí còn hủy một nửa chiếc khiên đen to lớn. Thánh Linh vô thức lùi về phía sau.

Chương 390: Hai mặt trời, nhân quả. (2)

Dương khí hừng hực tùy ý thiêu đốt, áo trắng của Phương Vọng bay phần phật, da của hắn giống như lấp lánh ánh vàng trong lửa hừng, gương mặt lạnh lùng như Thần linh. Dương khí biến hắn thành một mặt trời, khiến người trong thành trì ở bốn phương tám hướng đều có thể thấy được.

Thoạt nhìn giống như trên trời xuất hiện hai mặt trời!

Cơ Như Thiên cau chặt mày, tay phải nắm chặt hơi run rẩy, trong lòng hắn tràn đầy hoảng sợ: “Không phải Thiên Cương Thánh Thể... Thân thể của hắn còn mạnh hơn Thiên Cương Thánh Thể, lẽ nào Hàng Long Đại Thánh còn có truyền thừa

khác? Không đúng, đây không phải truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh!”

Phương Vọng bay vọt lên không trung cao hơn Thánh Linh, cúi xuống nhìn Thánh Linh.

Giờ phút này, hắn giống như Thần linh Thái Dương cúi nhìn tà ma lêu lổng ở nhân gian!

Lần đầu tiên, trên mặt Thánh Linh hiện ra vẻ sợ hãi.

Phương Vọng giơ tay phải, Thiên Hồng kiếm xuất hiện trong tay, từng quỷ thần cũng hiện ra, tổng cộng bảy quỷ thần bao vây Thánh Linh.

Bảy quỷ thần đều cao đến trăm trượng, mặc dù không to lớn bằng Thánh Linh, nhưng khí thế của bọn chúng khi vây lại trực tiếp áp chế Thánh Linh!

Thường Thánh Tôn trợn to mắt, không dám tin vào mắt của mình.

Độc Cô Vân Hồ cũng bị dọa. Đây là pháp thuật gì?

Phương Vọng giơ Thiên Hồng kiếm, bảy quỷ thần đều nhắc kiếm theo, tất cả mũi kiếm đều hướng về phía Thánh Linh.

Thánh Linh nhìn trái nhìn phải, hoảng hốt lo sợ. Hắn phát ra tiếng rống nóng nảy, hai cánh tay bỗng rung lên, hồn thể khổng lồ nổ tung, vô số vong hồn càn quét tám phương như mưa bão. Phương Vọng và bảy quỷ hồn đều bị thủy triều vong hồn cuốn cuộn nhấn chìm.

Đột nhiên!

Từng kiếm khí màu đen như bút mực quét ngang trời đất, chớp mắt, vong hồn đông nghịt giữa trời đất đều tiêu tan, cũng biến thành từng khí tức màu đen chui vào trong người bảy quỷ thần.

Cơ Như Thiên nhìn chăm chăm bóng dáng của Phương Vọng, sắc mặt nặng nề, hắn cố gắng kìm nén cảm xúc của mình, khiến bản thân trông có Thấy Thánh Linh bị Phương Vọng dễ dàng tiêu diệt như vậy, Độc Cô Vãn Hồn vô cùng chấn động.

Phía xa, Đế Hải Tam Tiên của Thiết Thiên Thánh giáo cũng chú ý tới cảnh này.

“Đó là kiếm pháp gì?”

“Chẳng trách hắn có thể đánh bại Hồng Huyền Đế cùng cảnh giới...”

“Ui... Sao có thể...”

Đế Hải Tam Tiên kinh ngạc kêu lên, khiến cho các đại tu sĩ của Thiết Thiên Thánh giáo đều dồn dập quay đầu nhìn, sau đó tất cả đều trợn to mắt, vẻ mặt tuyệt vọng.

Hồn khí trào về phía bảy quỷ thần, tạo thành gió lốc màu đen, mà thân ở trong đó, khí tức của Phương Vọng lại đạt đến đỉnh điểm.

Sắc mặt hắn không thay đổi, giết chết Thánh Linh không hề khiến hắn cảm thấy vui vẻ.

Kim Cương Chí Dương Thánh Thể không sợ tà ma, Tru Tiên Kinh Hồng kiếm càng có thể cắn nuốt lực lượng tà ma!

Nói không hề khoa trương, nếu như Thánh Linh chỉ là hồn thể, vậy thì trời sinh sẽ bị hắn khắc chế hoàn toàn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía Thường Thánh Tôn, nháy mắt này khiến Thường Thánh Tôn bừng tỉnh, thân hình hắn chợt lóe, hóa thành ma khí biến mất.

Đột nhiên, Phương Vọng vung kiếm, bảy quỷ thần cùng lúc vung kiếm mà lao về hướng đó.

Bảy kiếm khí quý thần tung hoành trời xanh. Thường Thánh Tôn đang bay nhanh vô thức quay đầu, còn chưa đợi hấn né tránh, bảy kiếm khí quý thần đã giết tới với tốc độ khiến hấn không thể phản ứng.

Ầm!

Thân xác của Thường Thánh Tôn bị tiêu diệt, sau khi hấn nổ tan xác giống Thánh Linh, vô số vong hồn bỗng dung xuất hiện.

Lần này Phương Vọng không vung kiếm, vì hấn nhìn ra vong hồn trong người Thường Thánh Tôn vẫn còn ý thức của bản thân, không giống vong hồn trong người Thánh Linh chỉ còn lại xác hồn và ác niệm, không thể siêu sinh.

Âm Dương Huyền Minh Chân công có thể khiến Phương Vọng nhìn thấu bản chất của hồn thể!

Nét: nhữna vana hân vô tâi nàv c©òn cá thể đầu thai vâv hấn hãna lòng giữ lại chút thiện ý.

Dù sao dưới gầm trời, tà ma không thể siêu độ, không thể đầu thai nhiều vô số kể, âm phủ còn có vô số quý hồn như vậy lêu lổng.

Phương Vọng quay người, nhìn về phía Cơ Như Thiên.

Cơ Như Thiên giống như gặp kẻ địch mạnh, hấn hít sâu, bay vọt lên, lựa chọn đối mặt với Phương Vọng.

“Mục đích Thiết Thiên Thánh giáo bắt người chính là muốn người làm thân thể cho thánh linh, Thánh Linh mạnh mẽ thật sự là sau khi có được thân thể.”

Cơ Như Thiên nói.

Phương Vọng giờ kiếm chỉ về phía hấn, hỏi: “Người và ta có nhân quả không?”

Đối mặt với ánh mắt của Phương Vọng, sắc mặt Cơ Như Thiên vẫn bình tĩnh, hần trả lời: “Ta biết ngươi, ngươi chưa chắc đã biết ta. Không, có lẽ ngươi cũng biết ta.”

Lúc trước, khi vung quyền với Thánh Linh, Phương Vọng đặc biệt liếc nhìn hần, hơn nữa lại thi triển tuyệt học quyền đạo ẩn chứa Sơn Hà Trấn Thiên quyền, đây không thể nào là trùng hợp.

“Trước kia ta từng là tông chủ Hạo Khí tông, nghe danh tiếng của ngươi nên phái người đi mời chào ngươi, có thể thái độ của thuộc hạ không tốt, bị ngươi từ chối. Nói ra cũng thật buồn cười, Hạo Khí tông đề cử ta hạ lệnh chiêu dụ ngươi, kết quả sau khi thất bại, bọn họ trái lại còn trách tội ta”

Cơ Như Thiên bắt đầu tự nói, giọng điệu tùy ý, hần nói tiếp: “Về sau, ta gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo, ta chủ động tiếp nhận nhiệm vụ thu phục Sở triều, ta đã giết bảy phần mười tu sĩ Hạo Khí tông.”

Phương Vọng liếc nhìn hần, nói: “Ồ, cho ta một lý do không giết ngươi.”

Hần vốn không có quá nhiều lòng thù địch với Cơ Như Thiên, nhưng Cơ Như Thiên từng đề Hạo Khí tông tính kế hần, bây giờ lại theo Thiết Thiên Thánh giáo đến bắt hần, hần không rộng lượng như thế.

Nghe vậy, Cơ Như Thiên không hề hoảng sợ, hần nâng kiếm trong tay lên, chỉ Phương Vọng, cười nói: “Muốn giết ta, cũng được, đúng lúc để ta thử sức mạnh của Thiên Đạo. Hãy để ta xem rốt cuộc người cùng tuổi với ta như ngươi có thể mạnh đến mức nào.”

Vừa dứt lời, Phương Vọng đã biết Cơ Như Thiên nhắm vào hần từ lâu rồi. Phương Vọng thu Thiên Hồng kiếm, bảy quỷ thần oai phong lẫm liệt cũng biến mất.

Chương 391: Chu Thiên đạo công, Hồng Trần Thiên Đế.

Chương 391: Chu Thiên đạo công, Hồng Trần Thiên Đế.

“Nếu người có thể đỡ được một quyền của ta, ta sẽ tha chết cho người.”

Phương Vọng nói, sắc mặt không thay đổi.

Cơ Như Thiên cười, lập tức giơ tay trái ra, chìa hai ngón cắt lên mũi kiếm, máu tươi bắn tung tóe, lưỡi kiếm lượn lờ ngọn lửa màu máu, huyết diễm cháy hùng hực, thế lửa cao đến mấy trăm trượng.

Thấy Cơ Như Thiên chuẩn bị xong, Phương Vọng từ từ nâng tay phải, dần dần nắm thành quyền.

Trong nháy mắt, một uy áp kinh khủng bao phủ trời đất, tất cả sinh linh của Đại Tể đều có thể cảm nhận được. Mọi người trong thành Nam Khâu đều khiếp sợ, bọn họ không rõ tình hình, còn tưởng lại có tà ma đáng sợ hơn sắp giết đến.

Phương Vọng đạp bước trên không đi về phía Cơ Như Thiên.

Cơ Như Thiên không lùi không tiến, tung người bay lên, chém một kiếm về phía Phương Vọng. Lúc mũi kiếm hướng lên trời, kiếm ý ngút trời, huyết quang bao phủ khắp nơi.

Gần như trong nháy mắt, Cơ Như Thiên đã giết đến trước mặt Phương Vọng, chém một kiếm về phía đầu của Phương Vọng.

Độc Cô Vấn Hồn cau mày, không ngờ Cơ Như Thiên lại có thân pháp nhanh như vậy.

Không đúng!

Là loại bí pháp nào đó!

Đoàng!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, sóng khí thổi quét vòm trời với thể không thể ngăn chặn, khiến biển mây cuộn cuộn giống mặt biển dưới mưa bão, dâng lên sóng to gió lớn.

Cơ Như Thiên cố định ở trước mặt Phương Vọng, kiếm trong tay cách đầu của Phương Vọng chưa tới hai mươi centimet, nhưng chỉ là khoảng cách ngắn như vậy, lại trở thành khoảng cách sinh tử không thể vượt qua.

Quyền phải của Phương Vọng đâm xuyên thấu lồng ngực của Cơ Như Thiên, nháy mắt máu tươi không ngừng tuôn ra ngoài theo vết thương, miệng hắn không ngừng phun ra máu tươi.

Mặt Phương Vọng không có cảm xúc, trên người tràn ra khí điểm màu trắng, đây là khí điểm của Thiên Đạo Chân công, khiến máu của Cơ Như Thiên không thể hắt lên mặt hắn, còn có thể dùng linh lực của Thiên Đạo Chân công ngăn chặn kiếm của Cơ Như Thiên.

Cơ Như Thiên khó khăn ngược mắt, trên mặt lại nở nụ cười, hắn cười vô cùng điên cuồng, cắn răng nói: “Quả nhiên là Sơn Hà Trấn Thiên quyền... Hơn nữa trình độ đã vượt xa ta... Quả nhiên, mệnh cách của ngươi là mạnh nhất đương thời...”

Phương Vọng nhìn hắn chằm chằm, chưa rút quyền ra để cho hắn nói tiếp.

Cơ Như Thiên không hề sợ hãi vì sắp chết, hắn nhìn Phương Vọng không chớp mắt, vừa ho ra máu, vừa nói: “Lúc ta sinh ra, thiên sư trong tộc đã tính được có người mệnh cách xung khắc với ta, người đó sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với ta... Thế là ta xuống phía nam... Tốc độ trưởng thành của ngươi quá nhanh...”

Phương Vọng hỏi: “Người nói những điều này, không sợ sau này ta sẽ đuổi giết người ư?”

Hắn coi như đã nhìn ra rồi, Cơ Như Thiên nắm giữ một loại bí pháp nào đó nên không sợ chết, hồn thể của Cơ Như Thiên đang tiêu tan, tốc độ tan biến còn nhanh hơn cả sức sống huyết nhục.

Cho dù Phương Vọng nắm giữ rất nhiều tuyệt học cũng không thể cưỡng chế ngăn cản hồn thể của hắn tản đi.

Cơ Như Thiên hé miệng cười nói: “Đây là số mệnh, không phải sợ hay không là có thể trốn được. Phương Vọng, đối thủ định mệnh của ta, người phải sống cho tốt, ta muốn được thấy người đứng trên đỉnh cao nhân gian. Đánh bại người như vậy, ta mới được tính là thoát khỏi số mệnh...”

Bùm!

Thân xác của Cơ Như Thiên đột nhiên nổ tung, huyết nhục bắn tung tóe khắp nơi.

Phương Vọng không hề lay động, lẩm bẩm: “Số mệnh? Đúng là vớ vẩn.”

Hắn bay về phía thành Nam Khâu, Thiết Thiên Thánh giáo ở phía xa để lại cho đám người Đế Hải Tam Tiên giải quyết, không cần hắn ra tay nữa.

Độc Cô Vấn Hồn nhìn bóng lưng trở về của Phương Vọng, muốn nói lại thôi.

Hắn vẫn biết Phương Vọng rất mạnh, nhưng hôm nay mới thật sự cảm nhận được.

Bỗng nhiên hắn thấy rất may mắn vì quyết định lúc trước của mình, ánh mắt ©a hắn này càng kiên định... Lúc Phương Vọng lẳng không bước tới bầu trời của thành Nam Khâu, cả

thành vang lên tiếng hoan hô, đầu tiên là tu sĩ Phương gia, sau đó là tu sĩ các nơi, cuối cùng là bách tính.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều biết người đang ở trên trời là Phương Vọng, Phương Vọng trở về tức là kiếp nạn này đã kết thúc.

Dáng vẻ của Thánh Linh lúc trước đáng sợ cỡ nào, cộng thêm khí thế, uy áp khủng khiếp, làm đa số người trong thành đều lo sợ bất an. Danh tiếng của Thiết Thiên Thánh giáo đã truyền khắp Đại Tề từ mấy năm trước, bọn họ đều biết một khi Phương Vọng thua trận, chắc chắn Đại Tề sẽ bị Thiết Thiên Thánh giáo chiếm đoạt.

Cũng may Phương Vọng thắng rồi!

Thiết Thiên Thánh giáo khí thế hùng hực cuối cùng vẫn không địch nổi người đứng đầu Đại Tề!

Hắn trở về trong viện của mình, đám người Tiểu Tử đều kích động ứa tới, ngay cả Phương Bạch cũng sùng bái nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn về phía Phương Hàn Vũ, nói: “Ta chuẩn bị về Kiếm Thiên trạch tu luyện, tiếp theo ngươi canh giữ ở Phương gia thay ta. Chỉ cần Thiết Thiên Thánh giáo dám bước vào Đại Tề, ta có thể lập tức phát hiện ra, với tốc độ của ta, rất nhanh sẽ có thể về đến Phương phủ.”

Phương Hàn Vũ gật đầu, không có ý kiến, trong đầu hắn không thể xua đi dáng hình của Thánh Linh.

Phương Vọng bước tới trước bàn đá ở bên cạnh, bắt đầu thưởng thức trà, người khác thì thảo luận thực lực của Đế Hải Tam Tiên, Độc Cô Vấn Hồn và Chúc Viêm.

Mặc dù trong trận chiến này, Phương Vọng vẫn biểu hiện rất mạnh mẽ, nhưng hắn vẫn quyết định dừng lỗ mãng, xung kích một đợt tu vi trước đã rồi nói sau.

Thiết Thiên Thánh giáo, Cơ Như Thiên đều có át chủ bài của mình. Trong tay Thiết Thiên Thánh giáo có Thánh Linh, Thánh Linh mạnh nhất thậm chí có thể uy hiếp đến cả nhân gian. Cơ Như Thiên thì có cách kim thiên thoát xác. Mặc dù hấn vẫn giấu Thông Thiên Đế Giám, nhưng hấn không thể đắm chìm trong tuyệt học mạnh mẽ được.

Tu vi của bản thân mới là quan trọng nhất!

Cùng lúc đó.

Trong một hang động ở vùng trời đất khác.

Cơ Như Thiên đang ngồi tĩnh tọa trên giường đá chột mở mắt ra, đồng + ©Ủa hấn lai là màu tím. trâng rất au# auái trana hana đông u ám.

Chương 392: Chu Thiên đạo công, Hồng Trần Thiên Đế.
(2)

Chương 392: Chu Thiên đạo công, Hồng Trần Thiên Đế.
(2)

Khóe miệng hấn trào ra máu tươi, hấn lau máu ở khóe miệng, nhỏ giọng lầm bầm: “Phương Vọng, vốn tưởng ta đã đánh giá cao ngươi, không ngờ cuối cùng vẫn là đánh giá thấp ngươi. Sao thế gian lại có thiên tài như ngươi, đúng là khiến người ta ghen tỵ.”

Hấn cúi đầu nhìn về phía lòng bàn tay của mình, chỉ thấy trong lòng bàn tay có chín nốt ruồi đỏ, một trong số đó đang dần phai màu.

Một lát sau, có tiếng bước chân vang lên trong lối đi hang động phía trước, Cơ Như Thiên lại lau vết máu rỉ ra ở khóe miệng, ngược mắt nhìn.

“Khí tức của ngươi rối loạn như vậy, lẽ nào Chu Thiên đạo công của ngươi đã mất một Chu Thiên rồi?”

Giọng nói già nua vang lên, một ông già mặc áo đen bước vào, cả đầu hấn đầy tóc trắng, râu trắng dài đến bụng, khuôn mặt lạnh nhạt, đôi mắt toát ra vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

Cơ Như Thiên trả lời: “Ừm, phân thân kia bị Phương Vọng đánh chết rồi.”

Nhắc đến chuyện này, giọng điệu của hấn vô cùng bình thản, giống như một chuyện nhỏ không đáng nói tới.

Nghe vậy, ông già mặc áo đen lập tức bấm tay suy tính.

“Quái thay, quái thay, các người đã sinh ra nhân quả, nhưng vẫn không thể suy tính, giống như trên đời không có người này.”

Ông già áo đen lẩm bẩm tự nói.

Cơ Như Thiên nhìn về phía ông già áo đen, hỏi: “Sur phụ, nếu ta luyện Chu Thiên đạo công đến đại thành, thì thật sự có thể thành tiên sao?”

Ông già áo đen giơ tay vuốt râu, nói: “Tất nhiên rồi, người là đồ nhi ta chọn trúng, gặp thiên tài như Phương Vọng không phải chuyện xấu. Từ xưa đến nay hễ là cường giả có thể đi đến đỉnh cao, trong năm tháng của bọn họ sẽ luôn gặp phải kẻ địch mạnh. Phương Vọng càng mạnh, nếu người lại có thể đánh bại hấn, đạo tâm của người sẽ càng thăng cấp mạnh hơn.”

Cơ Như Thiên hỏi tiếp: “Phương Vọng và ta sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, sur phụ, tại sao người không chọn Phương Vọng, mà lại chọn ta?”

Ông già áo đen ngồi xuống đất, hai tay vừa tính số mệnh, vừa nói: “Người tự có tiên mệnh, đừng suy nghĩ nhiều.” đầu?”

Hai tay ông già áo đen bắn ra tia sáng, rất nhiều phù văn nhỏ bé và thần bí dâng trào trong lòng bay của hấn.

Hắn nhắm mắt lại, từ từ nói: “Nên đi tìm động thiên của Hồng Trần Thiên Đế.”

“Hồng Trần Thiên Đế là ai? Tại sao ta chưa từng nghe nói tới?”

Cơ Như Thiên ngạc nhiên hỏi, hắn đã từng tìm hiểu rất nhiều truyền thuyết, thần thoại ở Cơ gia.

Ông già áo đen đáp: “Hồng Trần Thiên Đế là một tiên thần đến từ Thượng giới, hắn ở nhân gian trăm vạn năm, tọa hóa ở nhân gian.”

Nghe vậy, Cơ Như Thiên không khỏi nở nụ cười.

Tiên thần?

Phương Vọng, cũng không biết người có thể có được tiên pháp không?...

Hoàng hôn buông xuống.

Trong đình viện, Chúc Viêm ngồi ở trong góc, vận công trị thương, trông vô cùng thâm trầm.

Đế Hải Tam Tiên, Độc Cô Vấn Hồn đứng trước mặt Phương Vọng, phân tích lai lịch của Thánh Linh.

“Theo những tên kia nói, Thánh Linh là ma hồn thượng cổ hóa thành, vậy đúng là chúng ta phải cẩn thận.”

“Nghe nói rất lâu trước, có một đám Thiên Ma đến nhân gian, mang kiếp nạn tới cho nhân gian kéo dài đến mấy nghìn năm. Sau khi những Thiên Ma này bị tiêu diệt, hồn phách du đãng ở nhân gian, cho dù là Đại Thánh cũng không cảm nhận được, không thể hoàn toàn thanh trừ sạch sẽ bọn nó.”

“Thiết Thiên Thánh giáo là đang nghịch lửa, ma hồn thượng cổ không phải thứ bọn họ có thể khống chế.”

Đế Hải Tam Tiên đồng thanh nói, khuôn mặt bọn họ tràn đầy lo âu.

Nói đến cuối cùng, bọn họ thậm chí còn xin lệnh muốn đến Thiết Thiên Thánh giáo một chuyến.

Độc Cô Vãn Hồn lại nói: “Thiết Thiên Thánh giáo không chỉ nắm giữ một Thánh Linh, không thể chủ quan.”

Đế Hải Tam Tiên tiếp lời:

“Đề huynh đệ chúng ta đi, cho dù thật sự gặp phải Thánh Linh không “Chạy cái gì mà chạy, chết vì thái bình của nhân gian, chẳng phải rất oanh liệt à?”

“Nói ra, ngũ đại Thánh Tôn của Thiết Thiên Thánh giáo có thể từng được chúng ta chỉ điểm, cũng nên do chúng ta chấm dứt chuyện này.”

Phương Vọng im lặng suy nghĩ chốc lát, cuối cùng đã từ chối, hấn bảo Đế Hải Tam Tiên ở lại Phương gia canh giữ trước, cho hấn thời gian tu luyện.

Với thực lực hiện giờ của hấn rất khó gặp địch thủ, thậm chí ngay cả Đế Hải Tam Tiên đều không phải đối thủ của hấn, nhưng hấn cảm thấy không thể chủ quan.

Xung kích Đại Thừa cảnh trước rồi nói sau!

Ngày thứ hai sau khi Thiết Thiên Thánh giáo đột kích, trong thành Nam Khâu vẫn chưa hết xôn xao liên quan tới Thiết Thiên Thánh giáo. Phương Vọng đã dẫn Tiểu Tử, Sở Doãn, Độc Cô Vãn Hồn, Phương Cảnh và Phương Bạch đến Kiếm Thiên trạch.

Khúc Tầm Hồn, Chúc Viên, Đế Hải Tam Tiên ở lại Phương gia, đề phòng Thiết Thiên Thánh giáo đột kích thay Phương Vọng.

Chưa tới nửa canh giờ, bọn họ đã đến Kiếm Thiên trạch.

So với mười năm trước, Kiếm Thiên trạch quanh quẽ hơn không ít, Tùng Kinh Uyên vẫn canh giữ ở nơi này, cảm ngộ Thiên Địa kiếm ý.

Hắn tĩnh tọa ở ven hồ, dường như cảm nhận được điều gì đó, hắn mở mắt ra thấy trên trời có mấy bóng người, lập tức đứng dậy.

Phong Vọng, Sở Doãn, Độc Cô Vấn Hồn, Phương Cảnh và Phương Bạch đứng dưới nắng gắt, bóng dáng thần bí, Tiểu Tử càng giống như rồng uốn quanh, cảm giác áp lực tràn đầy.

“Sur huynh, đã lâu không gặp.”

Tiếng nói của Phương Vọng bỗng bay xuống, khiến Tùng Kinh Uyên ngạc nhiên nhìn tỉ mỉ, lúc hắn nhìn rõ ràng chân dung của Phương Vọng, sắc mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên vui mừng.

“Phương Vọng!”

Phương Vọng dẫn người đáp xuống. Nhiều năm không gặp, Tùng Kinh Uyên kích động nắm chặt cổ tay của Phương Vọng, trách Phương Vọng trở về đại lục nhưng lại không tiện đường tới thăm hắn.

Thì ra tin tức Phương Vọng trở về đã truyền khắp Đại Tê từ lâu, hai năm nay thi thoảng có kiếm tu đến đây, muốn xem có thể gặp được Phương Vọng hay không. người khác rời đi, không quấy rầy bọn họ.

Chương 393: Thiết Thiên giáo chủ, trời giáng đại họa

Chương 393: Thiết Thiên giáo chủ, trời giáng đại họa

Chương 393: Thiết Thiên giáo chủ, trời giáng đại họa

Độc Cô Vấn Hồn tự đi tới ven hồ, hắn thâm cảm thán: “Bồ cục phong thủy rất kỳ diệu, không ngờ lại có diệu tướng rồng nuốt thiên địa, quả nhiên Kiếm Thánh không đơn giản.”

Lúc còn trẻ, hắn từng gặp Kiếm Thánh, tư chất của Kiếm Thánh khá bình thường, nhưng kiếm ý trên người lại có thể vượt qua cảnh giới của chính mình, còn có chấp niệm không sát sinh kia đã để lại ấn tượng sâu sắc cho hắn.

Trên đường tới đây, hắn nghe nói Phương Vọng có được truyền thừa của Kiếm Thánh, cho nên hắn cảm thấy rất hứng thú với Kiếm Thiên trạch.

Tùng Kinh Uyên và Phương Vọng ngồi ở bờ hồ, hắn hỏi những chuyện Phương Vọng trải qua ở ngoài biển, Phương Vọng đã kể lại đơn giản.

Nghe nói Phương Vọng đã là Thiên Đạo chân nhân của Trường Sinh các, Tùng Kinh Uyên rất kinh ngạc.

Hắn biết tư chất của Phương Vọng phi phàm, nhưng giờ mới được bao nhiêu năm?

Vậy mà Phương Vọng đã làm được hơn xa sự cố gắng hai, ba trăm năm của Kiếm Thánh!

Chênh lệch giữa Hoàng tử Kiếm Quân và hai mươi tư chân nhân lớn cỡ nào. Đối với hắn, hai mươi tư chân nhân chính là truyền thuyết, là nhân vật thần thoại của tu tiên giới ngoài biển, không ngờ sư đệ này của hắn lại trở thành Thiên Đạo chân nhân.

Trò chuyện rất lâu, Phương Vọng mới tiết lộ mục đích đến đây của mình, hắn muốn bế quan tu luyện ở đây, để đối mặt sự uy hiếp của Thiết Thiên Thánh giáo.

Tùng Kinh Uyên rất vui mừng, bày tỏ hắn sẽ đuổi kiếm tu ở Kiếm Thiên trạch đi, không để người khác quấy rầy Phương Vọng.

Cứ như vậy, Phương Vọng đến đầu cầu gỗ lúc trước mình hay tĩnh tọa, quay mặt về phía hồ, tĩnh tọa nạp khí.

Thế nhưng.

Theo Phương Vọng thúc giục Thiên Đạo Chân công, mây gió giữa trời đất đã biến sắc, linh khí trong Kiếm Thiên trạch diên cuồng ủa về phía Phương Vọng, mặt hồ dâng lên sương mù linh khí có thể thấy bằng mắt thường, rồi tràn về phía Phương Vọng giống như gió lốc. trên đỉnh đầu Phương Vọng, hần không khỏi trợn to mắt.

Đây là công pháp gì?

Tùng Kinh Uyên coi như thấy nhiều biết rộng, nhưng hần chưa từng thấy người nào nạp khí tu luyện lại có thể tạo ra thanh thế như vậy.

Hần nhìn một lúc mới rời đi.

Các kiếm thị của Kiếm Thiên trạch biết Phương Vọng trở về, tất cả đều vô cùng phấn khởi, cho dù đứng từ xa nhìn gió lốc linh khí Phương Vọng dẫn ra, bọn họ đã có loại kích động khó nói. Trong lúc bất tri bất giác, hình tượng của Phương Vọng ở trong lòng bọn họ đã hơn xa Kiếm Thánh ngày xưa.

Phương Bạch từ nhỏ đã có thiên phú kiếm đạo siêu phàm, dưới sự giới thiệu của Tiểu Tử, Tùng Kinh Uyên bắt đầu dẫn dắt Phương Bạch luyện kiếm.

Lúc này, Tùng Kinh Uyên chưa nhận ra ngộ tính kiếm đạo của Phương Bạch đáng sợ tới mức nào. ...

Trên đại điện rộng rãi và u ám, một nữ tu sĩ áo xanh sải bước tiến lên, nàng cúi đầu, cơ thể run rẩy.

Đi dọc trên trường điện mười dặm, nàng bước tới tận cùng của trường điện, quỳ một gối trên thềm đá, trán nàng dán sát nền đất, run giọng nói: “Bẩm giáo chủ... Thường Thánh Tôn dẫn theo Thánh Linh xuống phía nam bắt tu sĩ đệ nhất Đại Tề - Phương Vọng, toàn quân... Chết hết... Thánh Linh cũng bị Phương Vọng tiêu diệt rồi...”

Vừa dứt lời, đại diện yên tĩnh, không có chút âm thanh nào.

Nữ tu sĩ áo xanh quỳ dưới đất, không dám ngẩng đầu, cũng không dám thở mạnh.

Hồi lâu.

“Diệt thì diệt thôi, ngươi sợ cái gì?”

Một giọng nói lạnh nhạt truyền tới từ trên thềm đá khiến nữ tu sĩ áo xanh như ở trong hàn cung, cơ thể càng run rẩy kịch liệt hơn.

“Ngẩng đầu lên, ngươi là một trong bảy mươi hai Thiên quân của Thiết Thiên Thánh giáo, nhát gan như vậy còn ra thể thống gì nữa?”

Giọng nói lạnh nhạt lại vang lên, nữ tu sĩ áo xanh nghe thấy vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy trên thềm đá có một giường băng to lớn, tỏa ra từng sợi khí lạnh, ở trung tâm giường băng có một bóng dáng đang tĩnh tọa.

Đây là một nam tử tóc †ai xa †tuno mặc áo đen trên áo bào được thêu phù văn tinh xảo, cổ áo có một vòng lông cừu, không gió tự bay. Ngực của hắn lộ ra hơn một nửa, một con mắt dọc không lồ đáng sợ tới cực hạn nằm trên ngực hắn, còn to hơn cả đầu của hắn, con mắt đó còn đang động đậy.

Nam tử chậm rãi ngẩng đầu, tóc đen xõa xuống như thác nước, mặc dù không vắn lên, nhưng cũng không hề lộn xộn, ngược lại có mỹ cảm không nói nên lời. Hắn lộ ra một khuôn mặt anh tuấn và lạnh nhạt, đôi mắt vô thần, ấn đường có một con ve đỏ dán sát.

Giáo chủ của Thiết Thiên Thánh giáo!

Hắn cúi xuống nhìn nữ tu sĩ áo xanh ở bên dưới, thờ ơ hỏi: “Đột nhiên bỗng tọa nhớ ra, ban đầu các ngươi mượn Thánh

Linh của bốn tọa, đã thề thốt đảm bảo cái gì?”

Trong bóng tối sau lưng hắc lò mờ có mấy bóng dáng chột lóe qua, giống như tà ma trốn trong chỗ tối.

Nữ tu sĩ áo xanh hoảng sợ nói: “Giáo chủ, là Phương Vọng kia quá mạnh, Thánh Linh chúng ta hồi sinh có thực lực càn quét Niết Bàn cảnh, nhưng ở trước mặt Phương Vọng...”

Thiết Thiên Thánh chủ hí mắt, hỏi: “Ồ? Cho nên chuyện này không trách các ngươi được à?”

“Xin giáo chủ trị tội!”

Nữ tu sĩ áo xanh chột dậm đầu, đầu nàng nhanh chóng chảy ra máu tươi.

Thiết Thiên giáo chủ hỏi tiếp: “Chỉ có mình ngươi sống sót trở về thôi ư?”

“Trong số Thiên quân chỉ có ta trở về, có một số giáo đồ phản bội chạy trốn, trong đó bao gồm cả Cơ Như Thiên...”

Nữ tu sĩ áo xanh cẩn thận trả lời, âm thanh đều đang run rẩy.

“Cơ Như Thiên à, không ngờ nhanh như vậy hắc đã không trốn được, xem ra hậu bối tên Phương Vọng kia đúng là lợi hại. Nói cho bốn tọa nghe cụ thể đã xảy ra chuyện gì đi.”

Nghe Thiết Thiên giáo chủ nói, nữ tu sĩ áo xanh vội vàng kể lại trận đại chiến lúc trước.

Lúc lâu sau.

Đại điện lại rơi vào yên tĩnh.

Thiết Thiên giáo chủ từ từ nói: “Không ngờ Tru Tiên Quỷ Thần kiếm lại tái hiện nhân gian, đúng là tạo hóa tốt, các ngươi bại cũng không oan.”

Chương 394: Thiết Thiên giáo chủ, trời giáng đại họa (2)

Chương 394: Thiết Thiên giáo chủ, trời giáng đại họa (2)

Chương 394: Thiết Thiên giáo chủ, trời giáng đại họa (2)

Nghe vậy, nữ tu sĩ áo xanh lập tức thở phào nhẹ nhõm, nàng vô thức ngẩng đầu, hai mắt bỗng trở to, chỉ thấy một con ve đỏ khổng lồ lơ lửng trước mặt nàng, miệng nó toàn gai nhọn đang nhẹ nhàng nhúc nhích.

Cơ thể nàng nháy mắt cứng đờ, mồ hôi lạnh như mưa trải khắp dung nhan xinh đẹp của nàng.

“Mặc dù không oan, nhưng bốn tọa không vui lắm, nên người vẫn đi chết đi.”

Tiếng nói của Thiết Thiên giáo chủ vừa vang lên, còn chưa dứt lời, nữ tu sĩ áo xanh đã muốn quay người bỏ chạy, nhưng chưa đợi nàng hành động, ve đỏ đã cắn vào đầu của nàng, máu tươi bắn tung tóe, rồi nó bắt đầu nhấm nháp.

Trong đại điện chỉ còn lại tiếng nhấm nháp của ve đỏ, tất cả trở nên đáng sợ như vậy.

Thiết Thiên giáo chủ lại nhắm mắt, sau khi hắt nhắm mắt, mấy quỹ ảnh gương nanh múa vuốt toát ra sau lưng hắn giống như sắp cắn nuốt hắn.

“Phương Vọng... Tự xưng là Thiên Đạo, thú vị, xem ra đại kế của bốn tọa sắp thành công rồi.”

Tiếng nói của Thiết Thiên giáo chủ vang vọng trong điện, sau đó là một tiếng cười lạnh lẽo....

Ba năm sau, trong Kiếm Thiên trạch.

Phương Vọng đột phá thành công đến Kim Thân cảnh tầng sáu, trong ba năm này, Thiết Thiên Thánh giáo không còn xâm chiếm Đại Tề nữa.

Tu sĩ đến Kiếm Thiên trạch càng ngày càng nhiều, nhưng đều bị các kiếm thị ngăn cản. Ban đầu có người muốn mạnh mẽ xông vào, mãi đến khi Độc Cô Vãn Hồn bộc phát ra khí thể của mình, mới dọa những tu sĩ kia tản đi giống như chim sợ cành cong.

Trong ba năm này, Phương Cảnh, Phương Bạch lần lượt tố linh. Phương Cảnh ngưng tụ ra một thanh đại kích, tiểu tử này lại ngưng tụ ra Thiên Nguyên bảo linh hạ phẩm, xem ra tạo hóa Chu Tuyết ban cho Phương Tâm quả thật được tính là nghịch thiên cải mệnh.

Phương Bạch ngưng tụ ra một thanh kiếm, Địa Nguyên bảo linh thượng phẩm, cũng được coi như là thiên tài. Hắn đã luyện được tất cả kiếm pháp của kiếm tu trong Kiếm Thiên trạch, đương nhiên chỉ là tiểu thành, vẫn chưa thể phát huy ra uy lực thực sự của những kiếm pháp này, chủ yếu là tu vi của hắn không đủ.

Ngoài ra, Phương Bạch còn bước đầu cảm ngộ được Thiên Địa kiếm ý, suýt nữa thì kích thích Tùng Kinh Uyên đến hồng mắt.

Trong ba năm ngắn ngủi, cảm ngộ của Phương Bạch về Thiên Địa kiếm ý đã vượt qua cảm ngộ mấy chục năm của hắn, đạo tâm của hắn suýt nữa thì sụp đổ.

Phương Cảnh, Phương Bạch đã sắp trưởng thành. Dung mạo, vóc dáng của hai người đều coi như phong thần tuấn kiệt, không hề làm Phương Vọng mất mặt.

Hôm nay, Phương Vọng củng cố tu vi xong, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Linh khí của Đại Tề còn lâu mới bằng biển cả, nhưng hắn phát hiện sau khi hắn bắt đầu thôn tính linh khí, dưới đáy Kiếm Thiên trạch lại tràn ra linh khí cuộn cuộn.

Xem ra Kiếm Thánh chọn nơi này là có kiến giải!

Linh khí bên dưới mặt đất Kiếm Thiên trạch có thể theo kịp tốc độ nạp khí của Phương Vọng!

Điều này khiến Phương Vọng sinh ra thích thú đối với lòng đất của mảnh đại lục này, nhưng điều hấn phải làm bây giờ là tu luyện, chuyện khác đều phải nhường đường.

“Các hạ chính là Thiên Đạo Phương Vọng ư?”

Một giọng nói vang vọng trong dãy núi Kiếm Thiên trạch.

Phương Vọng mở mắt nhìn, ánh mắt khóa chặt hai bóng người trên đỉnh núi phía xa. Hấn thậm thấy kinh ngạc vì mình không cảm nhận được hai người này đến.

“Tà ma xuất thế, Thiên Đạo thoái ẩn, sư phụ, chúng ta vẫn mau chóng lên đường thôi.”

Một giọng nói khác vang lên, giống như một nữ tử.

Phương Vọng bình tĩnh nhìn lại. Trên đỉnh núi kia có một nam một nữ, nam trông khoảng bốn, năm mươi tuổi, mặc đạo bào xanh đậm, tay cầm phát trần, lưng cõng hai thanh kiếm gỗ, gương mặt lạnh lùng, ánh mắt như ưng, khóa chặt trên người Phương Vọng.

Nữ tử bên cạnh trông khoảng mới hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, mặc đạo bào bó sát người, toát lên khí chất hiệp nữ.

Độc Cô Vãn Hồn lập tức xuất hiện bên cạnh Phương Vọng, hấn cau Phương Vọng không đứng dậy, nhưng lại lên tiếng hỏi: “Xin hỏi danh hiệu của hai vị?”

Tiếng nói của hấn cũng vang vọng khắp bầu trời Kiếm Thiên trạch, kinh động tất cả kiếm thị. Đám người Kinh Tùng Uyên, Phương Cảnh, Phương Bạch, Sở Doãn dồn dập đập đập kiếm bay đến không trung, bày trận đón địch.

Tiểu Tử đến phía sau Phương Vọng, cảnh giác nhìn hai người trên đỉnh núi phía xa.

“Bản đạo đến từ Hàng Long sơn, tên là Lý Thanh Tùng, nàng là đồ nhi của ta, Lý Thiên Cơ.”

Đạo nhân mặc áo bào xanh lam nói, Phương Vọng chưa từng nghe nói đến hai cái tên này.

Độc Cô Vãn Hồn truyền âm nói: “Hàng Long sơn đến từ hải vực phía đông, là một Thánh địa truyền thừa mấy vạn năm, nghe nói thời kỳ thượng cổ có chân long tàn sát nhân gian, một tiên nhân ra tay hàng phục chân long. Đề đề phòng lại xuất hiện tai họa như vậy, hắn đã nhận mấy thôn đồng trên một ngọn núi làm đồ đệ, sau khi chỉ dạy trăm năm, tiên nhân đã rời đi. Mấy thôn đồng kia sáng lập ra Hàng Long sơn, Hàng Long Đại Thánh từng tu luyện ở Hàng Long sơn, là đệ tử xuất chúng nhất của Hàng Long sơn, hắn cũng cảm thấy tự hào vì điều này.”

Thật sự có liên quan tới Hàng Long Đại Thánh.

Phương Vọng đứng dậy, hỏi: “Không biết hai vị đến vì chuyện gì?”

Lý Thanh Tùng cúi xuống nhìn Phương Vọng, nói: “Đại lục này có tà ma được sinh ra, thiên cơ không hiện ra, hai sư đồ ta đặc biệt đến hàng ma, đúng lúc đi ngang qua nghe nói người đang ở đây, nên tiện đường tới xem thử, các hạ âm ỉ ra động tĩnh không nhỏ ở Đế Hải.”

Lý Thiên Cơ cũng nói: “Khuyên người đừng lấy Thiên Đạo làm tên, Thiên Đạo không phải hư cấu, nó thật sự tồn tại, cẩn thận chuốc lấy thiên nộ.”

Nghe vậy, Phương Vọng không nắm rõ thái độ của Lý Thanh Tùng lắm.

Thật sự là đi ngang qua ư?

Độc Cô Ván Hồn nói: “Nếu hai vị từng nghe ngóng chuyện của Đế Hải, thì sẽ biết tai họa bắt nguồn từ Huyền triều.”

Chương 395: Hàng Long sơn, khí vận Đại Thánh.

Chương 395: Hàng Long sơn, khí vận Đại Thánh.

Chương 395: Hàng Long sơn, khí vận Đại Thánh.

Lý Thanh Tùng bình tĩnh nói: “Bần đạo và Đế Hải không có chút liên quan nào, chỉ là muốn khuyên các hạ ít sát sinh, đừng cậy tu vi cao mà thích làm gì thì làm, con đường thành Thánh, Thánh tâm rất quan trọng. Bần đạo thấy các hạ có Thánh tướng, vẫn mong các hạ đừng đi sai đường.”

Tiểu Tử nghe vào thấy rất không vui, nhưng nó cũng nhìn ra được hai người này không hề tầm thường, chỉ có thể nhẫn nhịn không lên tiếng.

Phương Vọng không lên tiếng, hắn đang cảm nhận tu vi của Lý Thanh Tùng.

Công pháp của hai người này rất kỳ quái, không hề có khí tức.

Đột nhiên!

Lý Thanh Tùng bỗng dưng xuất hiện trước người Phương Vọng, đánh một chưởng về phía Phương Vọng.

Lần này, Phương Vọng đã có chuẩn bị, ánh mắt ngưng tụ, dương khí mạnh mẽ bùng nổ, ngăn chặn một chưởng của Lý Thanh Tùng. Tiểu Tử trực tiếp bị dương khí hất bay ra ngoài, Độc Cô Ván Hồn cũng lùi mạnh về phía sau.

Cầu gỗ biến thành bột mịn, mặt hồ lồm xướng, cũng may hai người đều nhắm thẳng linh khí của mình vào đối phương, không tạo ra thiệt hại quá lớn đối với Kiếm Thiên trạch.

Lý Thanh Tùng thu chưởng, từ từ lùi về phía sau. Hắn lơ lửng trên mặt hồ, đạo bào phát phới, tóc tai tung bay, giống như thần tiên lục địa, có thể vũ hóa phi thăng bất cứ lúc nào.

“Các hạ có khí tức Thiên Cương Thánh Thể Chân công, nhưng thể chất lại là một loại Chí Dương thể khác, đúng là đại tạo hóa, không biết các hạ có quan hệ gì với Hàng Long Đại Thánh?”

Lý Thanh Tùng hỏi.

Lý Thiên Cơ trên đỉnh núi híp mắt, ngạc nhiên nhìn về phía Phương Vọng.

Không ngờ Phương Vọng lại chặn được một chưởng của sư phụ nàng.

Sắc mặt Phương Vọng như bình thường, hắn bình tĩnh nói: “Trên vùng đại lục này có bí cảnh của Hàng Long Đại Thánh, ta đã học được Thiên Cương Thánh Thể Chân công.”

Nghe vậy, Lý Thanh Tùng cảm thán nói: “Thì ra là vậy, nói thể các hạ cũng coi như có duyên với Hàng Long sơn, đồ nhi của ta chính là hậu nhân của Hàng Long Đại Thánh.”

“Nếu đã có nhân quả này, vậy bản đạo không làm khó ngươi, đợi hai sư đồ ta hàng phục tà ma, rồi đến thăm ngươi sau.”

Dứt lời, Lý Thanh Tùng quay người chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã!”

Phương Vọng đột nhiên gọi Lý Thanh Tùng.

Lý Thanh Tùng quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, đồng tử của hắn chợt co lại, chỉ thấy Phương Vọng đã giết tới sau lưng hắn, ánh mắt vô cùng lạnh băng, đang vung quyền đánh về phía hắn.

Uỳnh!

Lý Thanh Tùng bị một quyền của Phương Vọng đánh bay lên không trung, xuyên qua từng tầng mây, bay lên cao tận ba nghìn trượng mới đứng vững thân hình.

“Sur phụ!”

Lý Thiên Cơ kinh ngạc kêu lên. Nàng nghiêng đầu nhìn về phía Phương Vọng, tay phải lấy ra một chiếc gương đồng thau, trong gương hiện ra ánh sáng, đề phòng Phương Vọng.

Phương Vọng lơ lửng trên mặt hồ, hần từ từ thu quyền, các kiếm thi ở phía xa đều ngạc nhiên nhìn về phía hần.

Một quyền vừa rồi rõ ràng không đánh lên người bọn họ, nhưng lại khiến bọn họ tự dưng có loại cảm giác sợ hãi sắp tan thành mây khói.

Độc Cô Ván Hồn nhìn chăm chăm bóng lưng của Phương Vọng, âm thầm kinh ngạc.

Điều hần kinh ngạc là sự không chế đối với lực lượng của Phương Vọng, uy thế của một quyền vừa rồi lại không khiến khu vực nghìn dặm xung quanh biến thành đồng đồ nát.

Lý Thanh Tùng bay xuống từ trên trời, dừng ở trên không cách mặt hồ trăm trượng, tay phải của hần cầm phát trần, tay trái đặt sau hông, cau mày hỏi: “Các hạ có ý gì?”

Phương Vọng đáp: “Ngươi cho ta một chuồng, ta cho ngươi một quyền, có qua có lại, sau này hai vị lại đến, ta nhất định sẽ lấy lễ đối đãi.”

Lý Thanh Tùng mạnh hơn Đế Hải Tam Tiên!

Nhưng chênh lệch không hề quá xa!

Vừa rồi trong nháy mắt Phương Vọng đánh trúng Lý Thanh Tùng, khí hết sức lực, thì chưa chắc không thể đánh

chết Lý Thanh Tùng.

Lý Thanh Tùng nhìn Phương Vọng thật sâu, nói: “Được, là bản đạo thất lễ, thiên tư của các hạ có tư cách vào Hàng Long sơn, đợi bản đạo trở về sẽ nói tỉ mỉ với ngươi.”

“Thiên Cơ, chúng ta đi.”

Dứt lời, Lý Thanh Tùng bay về phía bắc, Lý Thiên Cơ vội vàng đi theo, dọc đường không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, giống như muốn ghi nhớ khuôn mặt của hắn.

Đợi cặp sư đồ này đi xa, Tiểu Tử mới không nhịn được nhìn Độc Cô Vân Hồn, hỏi: “Này, ngươi quen bọn họ à?”

Độc Cô Vân Hồn hít sâu, nói: “Hai trăm năm trước, sau khi ta xông pha đảo Đế Mộ thất bại, tìm kiếm cơ duyên khắp nơi muốn khiến bản thân trở nên mạnh mẽ, thế là ta đã đến biển Đông Tiên, may mắn gặp Lý Thanh Tùng ở một đạo trường. Hắn là chân nhân của Hàng Long sơn, tu vi cao sâu khó lường, có địa vị cao quý ở biển Đông Tiên. Hàng Long sơn không giống Trường Sinh các, Huyền triều, bọn họ không hỏi thế sự, tu sĩ chỉ nghiên cứu đạo pháp ở trong núi, xưa nay được tiếng khen là sơn môn tiên nhân.”

Hắn phức tạp nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng cho Lý Thanh Tùng một quyền, vậy mà Lý Thanh Tùng lại nhẫn nhịn.

Điều này chứng tỏ chuyện gì?

Phương Vọng thì đang suy nghĩ thiên cơ, Thiên Đạo mà sư đồ Lý Thanh Tùng nói đến.

Lúc trước hắn đối mặt với Thánh Linh, lần đầu thi triển Tru Tiên Kinh Hồng kiếm không hề dẫn tới dị tượng thiên địa, không lẽ có liên quan tới Thánh Linh?

Xem ra hai người Lý Thanh Tùng muốn đến Thiết Thiên Thánh giáo, vậy thì để bọn họ đi thử nông sâu của Thiết Thiên Thánh giáo đi.

Phương Vọng quay người bay tới ven hồ, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Kim Thân cảnh tầng sáu vẫn không đủ!

Nhưng mà trước lúc đó, hắn phải dựng lại một cây cầu.

Các kiếm thị bàn tán xôn xao, tò mò về lai lịch của Hàng Long sơn.

Ở một bên khác, sau khi sư đồ Lý Thanh Tùng bay xa trăm dặm, Lý Thiên Cơ không nhịn được hỏi: “Sư phụ, người kia lại dám ra tay với người, người còn không tức giận, không lẽ là vì hắn có được truyền thừa của tổ tiên nhà ta ư?” Lý Thanh Tùng lắc đầu, hắn giơ tay trái đặt sau thắt lưng ra phía trước cho Lý Thiên Cơ xem.

Chương 396: Hàng Long sơn, khí vận Đại Thánh. (2)

Chương 396: Hàng Long sơn, khí vận Đại Thánh. (2)

Chương 396: Hàng Long sơn, khí vận Đại Thánh. (2)

Chỉ thấy tay trái của hắn run rẩy không ngừng, điều này khiến Lý Thiên Cơ rung động.

Lý Thanh Tùng hít sâu, nói: “Sơn Hà Trấn Thiên quyền rất bá đạo, sức mạnh hủy diệt kia quanh quẩn trong lòng bàn tay của ta, ta chỉ có thể vận công ngăn chặn, trong thời gian ngắn không thể hoàn toàn tiêu trừ quyền kinh này. Tuyệt học có lực hủy diệt như vậy lại có thể thu phóng tự nhiên, còn có thể khống chế một cách chuẩn xác, chỉ tập trung trên tay trái của ta, trình độ Sơn Hà Trấn Thiên quyền của hắn vượt xa tất cả mọi người của Hàng Long sơn và Hàng Long Thánh tộc.”

“Sao có thể...”

Lý Thiên Cơ ngậy người.

Lý Thanh Tùng cảm thán, nói: “Quả nhiên thế đại tranh sư huynh nói sắp đến rồi, đợi chúng ta trở về phải đến thăm viếng Phương Vọng ổn thỏa. Vì sư có dự cảm, sau này danh tiếng của Phương Vọng sẽ vang dội nhân gian.”

Lý Thiên Cơ lấy lại tỉnh thần, hỏi: “Hắn so với đại sư huynh thì thế nào?”

Giọng điệu của nàng hơi căng thẳng.

“Đại sư huynh người không bằng hắn, xem số mệnh phát triển thế nào, tốt nhất đừng trêu chọc hắn. Từ xưa đến nay người thành Đại Thánh một khi khí vận hé lộ, thì chắc chắn là thế không thể ngăn cản, trừ khi đại sư huynh người cũng mở ra khí vận Đại Thánh.”

Lý Thanh Tùng thốt thức nói, giọng điệu tràn ngập vui mừng.

Mặc dù hắn bị mất thể diện trước mặt Phương Vọng, nhưng cũng may người này dính thiện duyên với Hàng Long sơn.

Lý Thiên Cơ im lặng, vẫn không dám tin lắm.

Từ nhỏ đến lớn, đại sư huynh chính là thiên chi kiêu tử, hào quang vạn trượng trong mắt nàng.

Nhưng nàng nhớ lại Phương Vọng lúc trước, nàng không thể không thừa nhận trên người Phương Vọng có một khí chất khiến người ta phải kinh diễm. Lẽ nào đây chính là khí vận Đại Thánh sư phụ nói?

“Đi hàng ma trước đi, lần này hàng ma cũng là khảo hạch xuất sư của người.” Lời của Lý Thanh Tùng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lý Thiên Cơ, hai sư đồ tiếp tục bay về phía bắc.

...

Ở một chỗ ven hồ trong Kiếm Thiên trạch.

Phương Cảnh đắc ý nhìn về phía Phương Bạch, cười nói: “Nhìn thấy chưa, quyền của đại bá ta rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn kiếm đạo.”

Trên người Phương Cảnh trường thành tỏa ra khí chất hiệp khách phóng khoáng, không chịu gò bó, còn Phương Bạch không hề là người luyện kiếm, trên người tràn đầy ý lạnh của kiếm khách.

Nghe Phương Cảnh nói, Phương Bạch hừ lạnh nói: “Quyền pháp của Phương tổ tất nhiên là mạnh, nhưng cái hấn lợi hại nhất chắc chắn là kiếm pháp, ngươi không hiểu, không nhìn thấu sự huyền diệu trong kiếm pháp của hấn.”

Phương Vọng lớn hơn Phương Bạch ba thế hệ, cho nên bình thường Phương Bạch gọi hấn là Phương tổ, xưng hô này cũng được các trưởng bối Phương phủ công nhận. Theo bọn họ, bọn họ sớm muộn cũng sẽ chết già, cả Phương gia chỉ có Phương Vọng có hy vọng trường sinh bất tử, thậm chí thành tiên. Bọn họ cũng hy vọng mối quan hệ của Phương Vọng và Phương gia có thể tiếp tục kéo dài, sau này Phương gia gặp nạn vẫn có thể mời lão tổ này ra tay.

Phương Cảnh cười, vẫy tay với Phương Bạch, nói: “Lần này ta không dùng bảo linh bản mệnh, chỉ dùng năm đấm, tới đấu một phen chứ?”

Nghe vậy, Phương Bạch quay người rời đi.

Mặc dù Phương Cảnh chưa luyện thành Sơn Hà Trấn Thiên quyền, nhưng sức mạnh chứa trong năm đấm vô cùng đáng sợ, Phương Bạch tuyệt đối không phải đối thủ.

Phương Bạch tràn đầy tự tin với ngộ tính kiếm đạo của mình, đợi một thời gian nữa, sớm muộn hấn cũng có thể thắng Phương Cảnh, chỉ là bây giờ phải tránh mũi nhọn.

Trong lầu các phía xa.

Phương Vọng ngồi trên bàn, bắt đầu thưởng thức trà, cầu gỗ kia bị phá hủy, Tùng Kinh Uyên đang kêu người làm cầu, cần hấn đợi khoảng nửa canh giờ, đúng lúc hấn có thể nghỉ ngơi một lát.

Đột nhiên, vòng ngọc trên tay trái của Phương Vọng lại phát ra ánh sáng, bên trong truyền ra dao động thần thức, tâm thần của hấn chợt động, đưa thần thức vào trong.

Ngay sau đó, ý thức của hấn đã đến một không gian hư ảo, không gian biến sắc, nhanh chóng biến thành dáng vẻ của Phương phủ, hấn đang Chu Tuyết bước tới từ con đường nhỏ, nàng mỉm cười nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Khí tức vừa rồi là Lý Thanh Tùng của Hàng Long sơn à? Không ngờ người đã giao đấu với hấn rồi.”

“Người quen Lý Thanh Tùng à?”

Phương Vọng hỏi, hấn nhìn trái nhìn phải, nhìn quanh ảo cảnh này.

Từ lúc Chu Tuyết cho hấn vòng ngọc này ở đảo Đế Mộ, hấn đã từng nghiên cứu, phát hiện trong vòng ngọc có cấm chế, nhưng hấn không dám cưỡng chế đột phá, rất rõ ràng thứ này là Chu Tuyết dùng để liên lạc với hấn, làm hỏng thì không tốt.

Đây là lần đầu tiên Chu Tuyết dùng bảo vật này liên lạc với hấn, vốn tưởng sẽ đối thoại bằng thần thức, không ngờ còn có thể hóa thành ảo cảnh, trao đổi mặt đối mặt.

Chu Tuyết đến trước mặt hấn, khẽ nói: “Kiếp trước, Thiên Thiên Thánh giáo phục sinh Thánh Linh tạo thành đại họa, mặc dù ta là giáo đồ của Thiết Thiên Thánh giáo, nhưng cũng gặp kiếp nạn sinh tử. Lúc nguy nan may mắn được Lý Thanh Tùng cứu giúp, ngoài ta ra, hấn còn cứu tu sĩ Thiết Thiên

Thánh giáo khác, hấn coi như là người đại thiện. Sau đó, hấn bị Thiết Thiên giáo chủ Thánh giáo Ôn Lễ đánh trọng thương, nhưng hấn vẫn liều chết bảo vệ chúng ta rời đi, rất nhiều năm sau, hấn vẫn luôn cứu giúp tu sĩ gặp nạn ở đại lục. Mãi về sau, Thánh Linh thoát khỏi sự khống chế của Ôn Lễ, tàn sát đại lục, Lý Thanh Tùng cũng chết tại đây.”

“Nếu không có Lý Thanh Tùng, kiếp trước ta đã chết trong Thiết Thiên Thánh giáo, đại tu sĩ thiên hạ nhiều vô số kể, nhưng người lòng mang thiên hạ lại rất ít ỏi, Lý Thanh Tùng được tính là một người.”

Lời này khiến Phương Vọng thay đổi cách nhìn về Lý Thanh Tùng.

Thánh Linh hiện thể chỉ có ba năm, Lý Thanh Tùng đã từ biển Đông tiên đến đây, có thể thấy trong lòng hấn quả thật có thiên hạ.

Lúc trước Phương Vọng chỉ vung một quyền, cũng là nề tình Lý Thanh Tùng đến để trừ ma.

Nếu không sự mạo phạm của Lý Thanh Tùng không chỉ là chịu một quyền đơn giản như vậy.

Chương 397: Kiếp nạn diệt thế, Phá Thiên cảnh.

Chương 397: Kiếp nạn diệt thế, Phá Thiên cảnh.

Chương 397: Kiếp nạn diệt thế, Phá Thiên cảnh.

“Đương nhiên, con người đều phức tạp, có mặt khác nhau, nếu như hấn thật sự uy hiếp đến ngươi, ngươi cũng không cần kiêng dè.”

Chu Tuyết lại nói, nàng đánh giá Phương Vọng, giống như đang nhìn một vật báu hiếm thấy.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Sao ngươi lại nhìn ta như vậy?”

Chu Tuyết đáp: “Cảm thán kỳ ngộ của ngươi, quyền pháp lúc trước ngươi thi triển không đơn giản, còn có kiếm pháp lúc trước nữa, đó chắc là Tru Tiên Quý Thần kiếm của Tru Tiên Đại Thánh, nhưng lại hơi khác.”

Phương Vọng giơ tay trái lên, hỏi: “Ngươi có thể cảm nhận linh lực của ta thông qua vòng ngọc này à?”

Chu Tuyết gật đầu, nói: “Chỉ có lúc chiến đấu, nếu như ngươi để ý, thì có thể ném vào trong nhãn trữ vật, lúc cần liên lạc với ta rồi lấy ra.”

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, hắc cười nói: “Vậy thì cho ngươi cảm nhận đi, vừa hay cho ngươi áp lực, đừng tưởng có kinh nghiệm kiếp trước thì có thể thả lỏng, ta rất mạnh đấy.”

Chu Tuyết lắc đầu bật cười, cảm thán nói: “Thực ra ngươi đã cho ta áp lực từ lâu rồi, ta so với ta cùng kỳ ở kiếp trước có thể nói là khác một trời một vực. Ngoài kinh nghiệm tu vi của kiếp trước, ngươi cũng có tác dụng không nhỏ, ta không thể bị đứ tra trẻ như ngươi vượt qua, thậm chí bỏ xa được.”

“Ồ? Ý của ngươi là bây giờ ta vẫn không bằng ngươi à?”

Phương Vọng hí mắt hỏi.

Chu Tuyết nhìn thẳng vào hắc, nói: “Ta không nói như vậy, nhưng ta cũng có sức mạnh của ta.”

Hai người nhìn nhau, lần đầu tiên trong mắt lộ lên ý chí chiến đấu cạnh tranh với đối phương.

Quan hệ của hai người rất tốt, sống nương tựa vào nhau, nhưng trên con đường tu hành này, bọn họ vừa hy vọng cả hai đều có thể không ngừng mạnh lên, nhưng lại cũng không muốn thua lẫn nhau.

Chu Tuyết có kiêu ngạo tu hành kiếp trước, Phương Vọng có lòng muốn làm người mạnh nhất.

Hai người nhìn nhau, sau mấy giây thì đều bật cười.

“#4nag rồi aiáo chỉ Thiết Thiên Thánh đíáo Ôn Lễ naurØi nói lúc trước hấn mạnh cỡ nào? Có đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh không?”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết liếc nhìn Phương Vọng, nói: “Thiên Địa Càn Khôn cảnh là cảnh giới dưới Đại Thánh, nằm ở đỉnh điểm nhân gian. Niết Bàn cảnh và Thiên Địa Càn Khôn cảnh còn cách những mấy đại cảnh giới. Tuy Ôn Lễ mạnh, nhưng vẫn không đủ chạm đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh, hấn cao hơn Niết Bàn cảnh, nằm ở Phá Thiên cảnh.”

Phá Thiên cảnh!

Phương Vọng lần đầu tiên nghe thấy cái tên này, Đế Hải Tam Tiên cũng không biết trên Niết Bàn là cảnh giới gì, nhưng bọn họ đã đứng ở đỉnh điểm của Đế Hải, điều này khiến hấn rất khó hiểu.

Hấn hỏi ngay: “Lý Thanh Tùng có phải Phá Thiên cảnh không?”

Chu Tuyết lắc đầu, nói: “Tu vi của hấn ở Niết Bàn cảnh tầng chín, chỉ là tuyệt học của Hàng Long sơn càng cao sâu hơn.”

Phương Vọng tò mò hỏi: “Niết Bàn cảnh đã là tu vi đỉnh điểm của biển Nam Quỳnh, Đế Hải và đại lục này, nhưng vẫn cách Thiên Địa Càn Khôn cảnh xa như vậy. Ở chỗ khác cũng như vậy, hay là chỗ chúng ta tương đối lạc hậu?”

Chu Tuyết trả lời: “Nguyên nhân tất nhiên là về sau. Vạn năm trước, Hàng Long Đại Thánh trở thành Đại Thánh duy

nhất giữa thiên địa, thống trị rất nhiều biển cả, đại lục. Thánh cung của hắn còn xây trên đại lục này, sau khi bị thần tiên trấn áp, sự thống trị của hắn kết thúc. Nhưng nơi này cũng vì hắn mà bị Thượng giới áp chế, khí vận suy yếu, linh khí chôn vùi dưới lòng đất. Đại giáo tu tiên, thế gia vạn năm ở nơi khác chỉ e tránh còn chẳng kịp, lâu dần đã tạo thành ngăn cách tu tiên.”

“Từ xưa tới nay đã như vậy, vùng đất cường thịnh trong thiên hạ do đại tu sĩ đệ nhất thiên hạ quyết định, người nào mạnh, người đó chính là trung tâm của thế gian.”

Lời này khiến Phương Vọng rơi vào trong suy tư.

Chu Tuyết ý tứ sâu xa nói: “Sau khi ta phi thăng, mặc dù không thể hạ giới, cũng không thể nhìn trộm nhân gian, nhưng ta nghe thần tiên Thượng giới khác từng nhắc tới, trong nghìn năm sau khi ta phi thăng, nhân gian này sẽ nghênh đón thời kỳ hưng thịnh trước giờ chưa từng có. Thần tiên Thượng giới cũng nhiều lần hạ giới vì chuyện này. Nếu như ngươi thật sự lựa chọn ở nhân gian, lại muốn làm đệ nhất thiên hạ, vậy thì ngươi không thể thả lỏng. Bây giờ ngươi mạnh, nắm giữ không ít cơ duyên, nhưng chưa chắc sẽ không bị kẻ đến sau vượt qua.” nhân gian mới không cô quạnh.”

Trong ảo cảnh, Phương phủ tràn ngập ánh nắng, hai người đứng trong viện, ánh mặt trời kéo bóng của bọn họ lại với nhau.

Sau đó, Phương Vọng lại hỏi một vài câu hỏi liên quan tới Thánh Linh, Chu Tuyết biết đến đâu nói đến đó.

Theo lời nàng nói, thực sự muốn phục sinh Thánh Linh thì cần tìm được một thân xác mạnh mẽ. Ba năm trước, Thánh Linh Phương Vọng từng gặp vẫn chưa thật sự thành hình, hơn nữa Thiết Thiên giáo chủ Ôn Lễ sẽ để Thánh Linh cắn nuốt lẫn nhau, tạo ra Thánh Linh mạnh nhất. Quá trình này cần thời

gian, tai họa lớn tạm thời sẽ chưa đến, Ôn Lễ cũng chưa rảnh xuống phía nam.

Sau khi nói xong về Thiết Thiên Thánh giáo, Phương Vọng lại quan tâm tình hình Chu Tuyết ở Đế Hải.

Chu Tuyết chỉ nói rất thuận lợi, sau này còn có thể cho hắn một niềm vui bất ngờ, điều này khiến hắn bắt đầu mong đợi.

Hai người nhiều năm không gặp, nói chuyện hai canh giờ mới kết thúc.

Phương Vọng mở mắt ra, tay phải sờ vòng ngọc trên tay trái, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Chu Tuyết cảm nhận được uy thế của Tru Tiên Kinh Hồng kiếm và Sơn Hà Trấn Thiên quyền mà vẫn khá tự tin, điều này đã khiến Phương Vọng có động lực tu hành lớn hơn.

Hắn không thể để thực lực của mình không bằng vị hôn thê!...

Từ lúc tin tức Thiết Thiên Thánh giáo xuống phía nam truyền vào Đại Tà, các nơi Đại Tà đều hoang mang lo sợ, cho dù là bách tính cũng tiếp xúc với đủ loại lời đồn về Thiết Thiên Thánh giáo, thậm chí có giáo phái, thế gia còn quấy phá nhân lúc hỗn loạn.

Chương 398: Kiếp nạn diệt thế, Phá Thiên cảnh. (2)

Chương 398: Kiếp nạn diệt thế, Phá Thiên cảnh. (2)

Chương 398: Kiếp nạn diệt thế, Phá Thiên cảnh. (2)

Thế nhưng, từ mấy năm trước, Phương Vọng trở về, Đại Tà hỗn loạn bất an bỗng chốc đã ổn định trở lại. Ngay cả các triều xung quanh cũng bắt đầu phản kháng Thiết Thiên Thánh giáo, bởi vì bọn họ biết Thiết Thiên Thánh giáo không phải tồn tại không thể chiến thắng. Ít nhất Kiếm Thánh Đại Tà Phương

Vọng có thể dễ dàng trấn giết đại quân Thiết Thiên Thánh giáo đến đột kích!

Tin tức Phương Vọng tiêu diệt Thánh Linh đã truyền vào nội bộ Thiết Thiên Thánh giáo, dẫn tới rất nhiều giáo chúng bất an, bởi vì Thánh Linh là tín ngưỡng của bọn họ.

Trong mấy năm sau đó, danh tiếng của Phương Vọng càng truyền càng rộng, lần đầu tiên chính thức truyền khắp mấy chục vương triều đại lục, danh chấn tám phương.

Lại trôi qua ba năm.

Phương Vọng còn cách Kim Thân cảnh tầng bảy rất gần, nhưng hôm nay, hắn đã bị quấy nhiễu, không khỏi mở mắt ra, nhìn về phía bắc.

Nhìn theo ánh mắt của hắn, chân trời phía bắc lôi vân cuộn cuộn, một đợt uy áp vô biên ập tới.

Phương Vọng có thể cảm nhận được có người đang chiến đấu ở nơi rất xa, một khí tức trong đó rõ ràng là Lý Thanh Tùng của Hàng Long sơn.

Xem ra Lý Thanh Tùng đang đại chiến với Thiết Thiên Thánh giáo.

Độc Cô Vãn Hồn xuất hiện sau lưng Phương Vọng, hắn hỏi với sắc mặt nặng nề: “Không ngờ Thiết Thiên Thánh giáo lại có người có thể chống chọi với Lý Thanh Tùng. Hay là chúng ta dẫn Phương gia rút lui đi?”

Hắn chưa từng nghĩ tới trên đại lục lạc hậu này lại có thể bùng lên đại chiến như vậy!

Hắn là Đại Thừa cảnh tầng chín, cảm nhận uy áp ở chân trời, lại không rét mà run.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Đi cái gì mà đi, không vội, sự việc vẫn chưa tới mức đó. Người cảm nhận thật kỹ đi, trong uy

áp kia không có khí tức tà ác của Thánh Linh, chúng tỏ là tu sĩ đang đại chiến với Lý Thanh Tùng.”

Nghe vậy, Độc Cô Vấn Hồn không khỏi cau mày, nói: “Cho dù không phải Thánh Linh cũng không thể xem thường.” cho trận chiến với Thiết Thiên Thánh giáo lại lựa chọn bề quan tu luyện, đây chúng tỏ điều gì?

Chúng tỏ Phương Vọng cũng không nắm chắc tuyệt đối!

Tồn tại đáng sợ đến cả Phương Vọng còn không nắm chắc, tất nhiên Độc Cô Vấn Hồn không muốn mạo hiểm.

“Nếu như ngươi sợ, thì có thể đi trước.”

Phương Vọng nhắm mắt lại, khẽ nói.

Môi trường sinh tồn trên biển càng khó khăn hơn đại lục, rất nhiều người Phương gia có tư chất tu tiên bình thường, mọi người đều ra biển không phải chuyện tốt. Hơn nữa, lần này bỏ chạy, lại gặp phải nguy cơ tương tự, chắc chắn vẫn sẽ muốn bỏ chạy.

Lúc trước Phương Vọng đã được biết qua lời của Chu Tuyết, kiếp trước Lý Thanh Tùng đây đưa với Thiết Thiên Thánh giáo mấy chục năm, cho nên trận chiến này trông có vẻ dọa người, thực chất chỉ là mở đầu của sự hỗn loạn, cách đại họa chân chính vẫn còn sớm lắm.

Chỉ cần hấn đạt đến Đại Thừa cảnh, mượn tuyệt học trên người thì chưa chắc không thể tiêu diệt Thiết Thiên giáo chủ Ôn Lễ!

Đến lúc đó, hấn còn có thể thi triển thần thông Thông Thiên Đế Giám tầng thứ nhất, Thông Thiên Pháp Tướng!

Độc Cô Vấn Hồn do dự một lát, cuối cùng khom lưng hành lễ với Phương Vọng, sau đó trở về chỗ ở của mình.

Nếu Phương Vọng không đi, vậy hấn sẽ liều mình cùng quân tử!

Hấn không tin, nơi man di này còn có thể mọc ra kiếp nạn diệt thế chắc?

Đại chiến kinh thế này kéo dài ba canh giờ, sau khi uy áp vô biên kia tiêu tan, mấy chục vương triều trên đại lục đều hoang mang lo sợ.

Ngay cả Yêu tộc trên đại lục cũng cảm nhận được tai họa lớn sắp đến, sau này sợ là sẽ càng hỗn loạn hơn. ...

Trong một rừng cây giữa vùng núi.

Trong sân cỏ đột nhiên xuất hiện hai bóng người giống như nhảy ra từ dưới lòng đất vậy, rõ ràng là Lý Thanh Tùng và Lý Thiên Cơ.

Lý Thanh Tùng vừa ló ra, trực tiếp ngã xuống đất, không nhìn được phun máu tươi, hấn nhanh chóng tĩnh tọa, hai tay vận công.

Lúc này đạo bào của hấn rách nát, tóc tai bù xù, không hề có vẻ tiên phong đạo cốt trước kia. hã.

Lý Thanh Tùng vừa vận công, vừa ho ra máu, máu của hấn lại là màu đen, rõ ràng đã trúng độc rất nặng.

Lý Thiên Cơ hít sâu, bắt đầu bày trận ở xung quanh, ngăn cách bên ngoài nhìn trộm.

Làm xong tất cả, nàng trở về tĩnh tọa bên cạnh Lý Thanh Tùng, vừa vận công trị thương, vừa nhỏ giọng nói: “Sur phụ, hay là chúng ta rút lui đi, hoặc là cầu cứu Hàng Long sơn, kiếp này không phải kiếp mà hai người chúng ta có thể hóa giải được...”

Lý Thanh Tùng nhắm mắt lại, cắn răng nói: “Có thể thỉnh cầu Hàng Long sơn chỉ viện, nhưng chúng ta quyết không thể

rời đi. Thiết Thiên Thánh giáo nuôi nhốt nhiều tu sĩ như vậy, nuôi nấng hồn tà ma, mà còn giết chóc phạm nhân khắp nơi, nhiếp hồn đoạt phách. Nếu chúng ta rời đi, mỗi một ngày mảnh đại lục này đều sẽ có hàng ngàn hàng vạn người chết đi!”

Lý Thiên Cơ nghe xong, muốn nói lại thôi.

Vừa nghĩ tới đại chiến lúc trước, nàng đã không rét mà run, nhưng sư phụ khẳng khẳng như thế, nàng chỉ có thể bình ổn cảm xúc.

Yên lặng hồi lâu, Lý Thiên Cơ mở miệng nói lần nữa: “Sư phụ, nếu không chúng ta liên hợp đại giáo phái trên đại lục này? Còn có thể tìm Phương Vọng hỗ trợ, lúc trước hắn đã từng diệt sạch tà ma, nói rõ hắn cũng đối địch với Thiết Thiên Thánh giáo.”

Lý Thanh Tùng mở to mắt, nhú mày trầm tư.

Hồi lâu sau.

Lý Thanh Tùng thở dài một tiếng: “Thôi, ngươi lại đi thôi, với tu vi của ngươi, không giúp được vi sư, nhưng trên mảnh đại lục này, ngươi có sức tự vệ, vừa lúc đối khảo hạch xuất sư của ngươi thành lịch luyện ở hồng trần, vi sư một mình ở lại đối kháng Thiết Thiên Thánh giáo.”

“Sư phụ, tội gì phải khổ như thế chứ, ngươi căn bản...”

Lý Thiên Cơ nóng vội, nhưng lời đến bên khóe miệng, nàng vẫn ngừng lại, không muốn tổn thương lòng tự tôn của sư phụ.

Chương 399: Hộ Thiên giáo, Khổng Tước bắc bay.

Chương 399: Hộ Thiên giáo, Khổng Tước bắc bay.

Chương 399: Hộ Thiên giáo, Khổng Tước bắc bay.

Lý Thanh Tùng nghiêng đầu nhìn về phía nàng, nói: “Vi sư cũng biết chênh lệch giữa mình và Thiết Thiên giáo chủ, nhưng Hàng Long sơn có trách nhiệm cứu thế cứu sinh, yên tâm đi, vi sư sẽ không lỗ mãng, tiếp theo lấy cứu sinh làm chủ, sẽ không đi đối kháng Thiết Thiên giáo chủ nữa.”

“Thế nhưng...”

“Thiên Cơ, nhân gian này sắp nghênh đón đại biến, vi sư đã sớm nói rồi, người sinh sai thời kì, tính tình của người sẽ hại người. So với sau này gặp được ngăn trở càng lớn, không bằng thí luyện ngay ở đây đi.”

Lý Thanh Tùng thở dài nói, Lý Thiên Cơ nghe thấy mà rất khó chịu.

“Chờ thêm một khoảng thời gian, sau khi linh lực của người khôi phục, người lên đường đi. Về chuyện làm thế nào, thì xem người nghĩ thế nào, vi sư sẽ không can thiệp vào người, lần này người có thể tùy tâm sở dục.”

Dứt lời, Lý Thanh Tùng nhắm mắt lại, mi tâm của hắn dần dần tràn ra khí đen, mặt lộ vẻ đau đớn.

Cuối cùng Lý Thiên Cơ vẫn không có dũng khí nói ra lời sẽ ở lại.

Nàng thực sự không muốn đối mặt với Thiết Thiên giáo chủ, còn có những tà ma kinh khủng kia nữa. ...

Đại thế thiên hạ bởi vì Thiết Thiên Thánh giáo mà trở nên phong vân biến ảo, các vương triều trên đại lục đều xuất hiện tình huống phản loạn, có người muốn lật đổ sự khống chế của Thiết Thiên Thánh giáo, có người phản nộ vương triều nhất gan, muốn cầm vũ khí nổi dậy.

Nơi bình tĩnh nhất chính là Đại Tề, vì Đại Tề là nơi duy nhất làm Thiết Thiên Thánh giáo chịu thiệt trên mảnh đại lục này.

Phương Vọng được Đại Tề gửi gắm hi vọng vẫn đợi ở Kiếm Thiên trạch, chuyên tâm tu luyện như cũ.

Thời gian trôi qua cực nhanh.

Năm năm cấp tốc trôi qua. Cuối một năm này, tuyết mùa đông đã đến, Phương Vọng đột phá tới Kim Thân cảnh tầng tám trong tuyết trắng đầy trời này.

Một thanh niên anh tuấn đi đến phía sau hắn, chính là Phương Cảnh.

Sau khi lớn lên, Phương Cảnh thoát nhìn cực kỳ giống cha hắn, Phương Tầm, nhưng khí chất càng thêm xuất chúng, trên thân có một khí chất phóng khoáng ngông nghênh tiêu dao. Phương Cảnh nhìn bóng lưng đại bá của mình, trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nhiệt. Mỗi lần Phương Vọng đột phá đều sẽ tiết lộ ra khí thế mạnh mẽ, điều này cũng dẫn đến tất cả mọi người bên trong Kiếm Thiên trạch có thể đoán được hắn đang đột phá.

Ba bốn năm đột phá tầng một tiểu cảnh giới, hơn nữa còn là đột phá ở cảnh giới cao, ngay cả Độc Cô Vấn Hồn cũng nhìn mà than thở.

“Đại bá, trong nhà truyền tin đến, nói phía bắc xuất hiện một giáo phái tên là Hộ Thiên giáo, giáo ý của nó là chống lại Thiết Thiên Thánh giáo. Trước mắt các giáo phái của đại vương triều đều sôi nổi ủng hộ, Kim Tiêu giáo, Thái Uyên môn cũng phái đệ tử gia nhập, lão tổ cũng hạ lệnh để tộc nhân gia nhập, hắn nói lúc thiên hạ cùng khó khăn, nam nhi Phương gia không thể trốn ở nơi hẻo lánh hưởng thụ yên vui. Hắn còn truyền lệnh để ta và Phương Bạch trở về, thuận tiện tôi luyện chúng ta.”

Phương Cảnh mở miệng nói, giọng điệu lộ ra sự hưng phấn.

Phương Vọng mở mắt, hỏi: “Trong nhà có nói sẽ phái các người đi đâu chỉ viện?”

Phương Cảnh cười nói: “Đại bá, người cứ yên tâm đi, bằng vào tu vi của chúng ta sao có thể đi chống lại Thiết Thiên Thánh giáo được, nhiều nhất là đối phó tà ma ngoại đạo dùng cờ hiệu Thiết Thiên Thánh giáo làm việc ác ở các nơi thôi.”

Phương Vọng nghĩ ngợi, nói: “Vậy thì đi thôi, con đường tu tiên, quả thực không thể chỉ vui đầu khô tu, nhưng nhớ kỹ một điểm...”

“Ai nha, ta biết, ta sẽ không động lòng với bất cứ nữ tử nào.”

Phương Cảnh vội vàng nói, hơi bất đắc dĩ.

Phương Vọng đưa lưng về phía hắn, khẽ nói: “Không phải không cho người động lòng, là chờ người đủ mạnh, thì lại động lòng.”

“Ta hiểu, giống như người và bá mẫu Chu Tuyết chứ gì, chỉ có một tờ hôn thư.”

“Hừ, cút đi, người và Phương Bạch phải trợ giúp lẫn nhau, cố gắng đừng tách ra.”

“Ha ha, yên tâm đi! Ta đi đây!”

Phương Cảnh phản chấn vung quyền, rồi thả người vọt lên, nhảy vọt đến trong rừng cây phương xa.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, tự lẩm bẩm: “Bất tri bất giác, tiểu tử này đã cao như vậy.”

Mặc dù hắn ở Thiên Cung hơn hai vạn năm, nhưng đó là một mình, tận đặc biệt.

Lúc này, Tiểu Tử leo đến trên vai của hắn, cười đùa nói: “Thế nào? Công tử, người không nữ à?”

Phương Vọng hồi đáp: “Cũng không phải, nhưng quả thật hơi lo lắng.”

Dù sao Phương Cảnh là đứa bé hấn cứu ra từ trong núi thây biển máu năm đó, trong lòng hấn, hấn đã đối đãi Phương Cảnh như con trai.

“Công tử, danh tiếng của Thiết Thiên giáo chủ, Ôn Lễ kia cũng truyền đến Kiếm Thiên trạch rồi, thanh thế của Thiết Thiên Thánh giáo quả nhiên là khó lường.”

Tiểu Tử cảm thán.

Kiếm Thiên trạch mặc dù phong tỏa, nhưng thường xuyên có tu sĩ đi ngang qua. Xuất phát tinh thần hiệp nghĩa, Tùng Kinh Uyên giữ bọn họ tá túc một đêm, thông qua tu sĩ lui tới, bọn họ cũng biết đến đại thế thiên hạ.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu xuôi nam, muốn ra biển, rời xa tai họa Thiết Thiên Thánh giáo mang tới.

Phương Vọng không nói tiếp, hấn nhắm mắt lại một lần nữa.

“Người trong thiên hạ này khoác lác Thiết Thiên giáo chủ Ôn Lễ thành đại tu sĩ đệ nhất thiên hạ, công tử, chờ đến lúc người chuẩn bị đối phó hấn, phải dẫn theo ta đó, ta cũng muốn xem hình dáng đại tu sĩ đệ nhất thiên hạ này rốt cuộc dài ngắn thế nào, nghe đồn hấn có ba con mắt, không biết là thật hay giả.”

Tiểu Tử nói không ngừng.

Phương Vọng không ngăn cản nó, mặc dù không lên tiếng, nhưng trên thực tế hấn cũng đang chăm chú nghe.

Tiểu Tử cũng rõ ràng thái độ của Phương Vọng, thấy hấn không quát lớn mình, bèn càng nói càng hăng say.

Ngày đó, Phương Cảnh và Phương Bạch đã rời đi Kiếm Thiên trạch.

Không chỉ có bọn họ rời đi, Tùng Kinh Uyên cũng dẫn theo một nhóm kiếm thị lên phía bắc, hắn cũng truyền thừa sự hiệp nghĩa của Kiếm Thánh.

Kiếm Thiên trạch quanh quẽ hơn không ít.

Trái lại, Phương Vọng không để ý đến, tiếp tục tu luyện.

Chương 400: Hộ Thiên giáo, Khổng Tước bắc bay. (2)

Chương 400: Hộ Thiên giáo, Khổng Tước bắc bay. (2)

Chương 400: Hộ Thiên giáo, Khổng Tước bắc bay. (2)

Hắn đã đạt tới Kim Thân cảnh tầng tám, tiếp qua mấy năm, là có hi vọng chứng đạo Đại Thừa cảnh.

Khi đó, thực lực của hắn sẽ nghênh đón tăng lên cực lớn.

Đông tuyết một năm này dài hơn những năm qua, phảng phất tượng trưng cho lòng người thiên hạ này.

Đông đi xuân tới, Kiếm Thiên trạch nghênh đón cảnh xuân dạt dào.

Tầng băng trên mặt hồ đã hòa tan, nhưng vẫn tràn ngập sương mù như cũ, khác với trước kia, thứ tràn ngập hiện tại là sương mù linh khí đến từ lòng đất.

Một ngày này.

Phương Vọng đã tọa trên đầu cầu mở to mắt, gương mặt nhìn về trên đỉnh núi phía đối diện.

Từ sau khi trải qua sư đồ Lý Thanh Tùng bắt chợt đến, sau khi tu luyện, hắn cũng lưu ý một chút.

Hắn cảm nhận được có một khí tức mạnh mẽ đang bay lượn tới từ vùng biển phía nam.

Cao sâu khó dò!

Nếu như nói khí tức của Lý Thanh Tùng gần như hư vô, vậy khí tức mạnh mẽ này chính là mạnh mẽ thuần túy, dù là Phương Vọng cũng mới cảm nhận được khí thế như vậy lần đầu tiên.

Hắn không đứng dậy, có lẽ đối phương không phải hướng về phía hắn mà đến, vì hắn không cảm nhận được thần thức hoặc sát cơ.

Độc Cô Ván Hồn đi tới sau lưng Phương Vọng, nhìn về phía đỉnh núi đối diện với vẻ mặt nghiêm túc.

Sở Doãn cũng đi ra từ trong phòng. Nhiều năm bế quan tu luyện, dẫn đến hắn càng ngày càng chín chắn, toàn thân lộ ra một loại khí chất vững như Thái Sơn, phảng phất trời sập xuống cũng không ép đổ được bờ vai của hắn.

“Khí tức tu vi thật mênh mông... Đây là yêu khí sao?”

Sở Doãn lẩm bẩm, ngày thường hắn chỉ nạp khí tu luyện. Điều này cũng khiến cho cảm giác của hắn đối với linh lực, yêu lực càng ngày càng minh mẫn. Hắn không chút e sợ, vì sư phụ hắn đang ở gần đây.

Rất nhanh, dưới ánh nhìn chăm chú của Phương Vọng, Độc Cô Ván Hồn, trên đỉnh núi đối diện bỗng nhiên toát ra một bóng dáng to lớn, đó là đầu của một con Khổng Tước, còn không lồ hơn cả ngọn núi.

Lông phần đầu con Khổng Tước này hiện ra màu vàng óng và màu lam, từng sợi lông vàng tựa như một loại đồ văn huyền ảo nào đó in lên người nó, cặp mắt của nó là màu đen, mọc ra một đồng tử vàng, trong mắt như ẩn giấu hai vàng mặt trời.

Chỉ riêng cái đầu lộ ra, ít nhất đã cao đến mấy trăm trượng!

Trước mặt con Khổng Tước này, hết thấy đều có vẻ nhỏ bé, ngay cả bầu trời thoạt nhìn cũng không cao như vậy.

Khổng Tước Thánh Vương!

Phương Vọng ngay lập tức nghĩ đến người mạnh nhất Đế Hải mà Đế Hải Tam Tiên nói tới.

Ánh mắt Khổng Tước to lớn rơi trên người Phương Vọng, phảng phất muốn nhìn thấu hần.

Một giây sau, Khổng Tước to lớn thả người nhảy lên, thiên địa lập tức tối sầm, tất cả mọi người bên trong Kiếm Thiên trạch ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi trừng to mắt, ghen hòng nhìn trân trối vì đó.

Bọn họ nhìn thấy một con Khổng Tước to lớn vô cùng bay qua từ trên không Kiếm Thiên trạch. Thân hình con Khổng Tước này giống như người, nhưng đặc thù thân thể hoàn toàn là Khổng Tước, không chút dấu hiệu hoá hình nào, trông rất quý dị.

Toàn thân nó mọc đầy lông vũ vàng óng, tựa như biển lửa cuộn cuộn càn quét bầu trời.

Rất nhanh, Khổng Tước to lớn biến mất ở chân trời, một đường lên phía bắc.

Độc Cô Vãn Hồn thở dài một hơi, cảm thán nói: “Đầu tiên là Hàng Long sơn, lại là yêu vật như thế, chuyện càng ngày càng nghiêm trọng.”

Phương Vọng thu hồi ánh mắt, nhắm mắt nói: “Việc không liên quan đến chúng ta, tiếp tục tu luyện đi. Ngươi cũng nắm chặt thời gian, tranh thủ sớm ngày đột phá Niết Bàn cảnh, chờ để ta vượt qua.”

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, không khỏi gật đầu.

Mặc dù thực lực kém xa Phương Vọng, nhưng hắn cũng không muốn nhìn thấy Phương Vọng liên tiếp đột phá, mà cảnh giới của mình không nhúc nhích tí nào. Hắn chính là một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, đại biểu cho Độc Cô Vãn Hồn xoay người rời đi, nhưng trong đầu vẫn tràn đầy bóng dáng thần uy của con Không Tước vừa rời.

Hắn đã sống hơn bốn trăm năm, mới lần đầu gặp được yêu thú thần tuấn như thế, thậm chí có thể dùng Thần thú để hình dung, trên thân nó không có tà khí của yêu vật, chỉ có thần khí của cường giả.

Độc Cô Vãn Hồn vừa trở về phòng, Đế Hải Tam Tiên đã xuất hiện sau lưng Phương Vọng.

“Không Tước Thánh Vương đến rồi!”

“Không nghĩ tới Thiết Thiên Thánh giáo lại chọc hắn đến, chủ nhân, để chúng ta lên phía bắc đi!”

“Hôm nay thiên hạ đại loạn, Thiết Thiên Thánh giáo rõ ràng không có ý nhằm vào Đại Tề, không bằng để chúng ta đi trừ quỷ. Nếu chúng ta xuất thủ, ít nhất có thể cứu vớt ngàn vạn người.”

Đế Hải Tam Tiên trầm miệng một lời. Sau khi nhìn thấy hình bóng Không Tước Thánh Vương, bọn họ đã kích động không thôi, trực tiếp vượt qua ngàn dặm, từ thành Nam Khâu bay đến thẳng Kiếm Thiên trạch.

Phương Vọng nghĩ đến gia gia Phương Mãnh đều để người lên phía bắc, hắn quả thực không cần thiết ép Đế Hải Tam Tiên ở lại Phương gia, thế là hắn khẽ gật đầu. Đế Hải Tam Tiên thấy thế, lập tức biến mất tại chỗ cũ.

Đầu tiên là Lý Thanh Tùng Hàng Long sơn lên phía bắc, tiếp theo là Phương gia, Không Tước Thánh Vương, Đế Hải

Tam Tiên lên phía bắc, Phương Vọng nhìn như bình tĩnh, trên thực tế trong lòng cũng có cảm giác cấp bách.

Trước kia nghe thấy Chu Tuyết miêu tả, không cảm nhận được sâu sắc, bây giờ thân ở trong đó, mới có thể cảm nhận được uy hiếp của Thiết Thiên Thánh giáo. Không nói đến xu thế lên phía bắc, người xuôi nam chạy trốn càng đến càng nhiều, cho dù là Kiếm Thiên trạch cũng có thể cảm nhận được không khí căng thẳng của mảnh đại lục này.

Phương Vọng chỉ có thể chuyên tâm tu luyện, cố gắng hết khả năng mạnh lên.

Bên trong Kiếm Thiên trạch, Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn, Độc Cô Vân Hồn cũng đang chăm chú tu luyện. Trong đó tốc độ đột phá tu vi của Sở Doãn nhanh nhất, hắn đã luyện thành Đại Nhật Vô Lượng kinh, lại thêm Huyền Dương Thần Kinh, tốc độ nạp khí của hắn vô cùng khoa trương. Đương nhiên, đây cũng do thơm lây Phương Vọng.

Chương 401: Cảm ngộ Đại Thừa, phía trên Thiên Nguyên.

Chương 401: Cảm ngộ Đại Thừa, phía trên Thiên Nguyên.

Chương 401: Cảm ngộ Đại Thừa, phía trên Thiên Nguyên.

Thiên Đạo Chân công của Phương Vọng dẫn ra linh khí dưới lòng đất, dẫn đến mức độ đậm đặc của linh khí Kiếm Thiên trạch vượt xa lúc trước, thậm chí càng dồi dào hơn cả linh khí trong đảo Bích U.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Bốn mùa thay đổi, sương mù linh khí cuộn cuộn trên mặt hồ Kiếm Thiên trạch, thay đổi thất thường.

Trong mỗi một năm sau đó, phía bắc thường xuyên bộc phát uy áp chiến đấu mạnh mẽ, ngoài khí tức của Lý Thanh Tùng, còn có những khí tức chưa biết khác.

Điều đáng nhắc tới chính là, khí tức của Khổng Tước Thánh Vương lại chưa từng xuất hiện, hình như không tham dự chiến đấu.

Khổng Tước Thánh Vương để lại cực kì ấn tượng sâu sắc cho Phương Vọng, cho nên hắn hết sức quan tâm hành động của Khổng Tước Thánh Vương.

Hắn lo lắng Khổng Tước Thánh Vương sẽ trở thành vật chứa Thánh Linh của Thiết Thiên Thánh giáo. Hắn luôn cảm thấy Thiết Thiên Thánh giáo sẽ không bị những người khác chấm dứt ngoài hắn ra, nếu không kiếp trước cũng sẽ không chờ đến chí cường giả nhân gian xuất thủ.

Có lẽ kiếp trước, Khổng Tước Thánh Vương cũng tới mảnh đại lục này.

Một mực chờ đến gần năm năm thời gian trôi qua, Phương Vọng mới khó khăn lắm đột phá tới Kim Thân cảnh tầng chín.

Tốc độ đột phá như vậy đã rất nhanh rồi, đây cũng không phải là Huyền Tâm cảnh, Ngưng Thần cảnh, mà là Kim Thân cảnh cao hơn Độ Hư cảnh. Bao nhiêu người kẹt tại Kim Thân cảnh tầng một, cả một đời cũng không đột phá được đến tầng thứ hai.

Một năm này, sáu tháng cuối năm, Tùng Kinh Uyên dẫn người trở về.

Lúc đi, hắn dẫn một trăm người, khi trở về lại có ba, bốn trăm người, nhưng khuôn mặt cũ thiếu quá nửa, tuyệt đại đa số đều là trẻ con.

“Phương bắc hoàn toàn loạn rồi, khắp nơi đều là hỗn loạn và chém giết, giáo phái ma đạo các triều giương cờ hiệu của Thiết Thiên Thánh giáo, tùy ý làm bậy, luyện hồn, nuôi cổ, phóng túng, việc ác bất tận...”

Tùng Kinh Uyên ngồi bên cạnh Phương Vọng, trầm giọng nói. Chỉ mới đi mấy năm, trông hắn đã tang thương không ít, sự thay đổi của hắn còn lớn hơn lúc trải qua chuyện sư phụ chết trước đó.

Phương Vọng yên lặng một lát, nói: “Vây đôi xử tử tể những người người dẫn về kia đi, sau này dạy bọn họ luyện kiếm, Thiên Địa kiếm ý cũng có thể truyền thụ cho bọn họ.”

Tùng Kinh Uyên cười khỏ nói: “Trước kia ta cảm thấy người tùy tiện truyền thụ kiếm đạo của sư phụ cho người này, mất cấp bậc lễ nghĩa. Bây giờ xem ra, người mới có dự kiến trước, nếu như tuyệt học thiên hạ đều không bị cất giấu trong tay người, người người đều có thể tu luyện, cho dù không thành công, ít nhất thực lực cũng tăng lên, sức tự vệ càng mạnh, khi đối mặt với loạn thế như vậy, càng có hi vọng sống sót.”

Phương Vọng an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, thiện ác cuối cùng sẽ có báo.”

“Ai, lời tuy như thế, khi nào ác báo của Thiết Thiên Thánh giáo mới có thể tới.”

Tùng Kinh Uyên yếu ớt thở dài nói.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Không đến mấy năm nữa.”

Tùng Kinh Uyên nghe ra nói lời bóng gió của hắn, vội vàng khuyên nhủ: “Phương Vọng, ngươi đừng xúc động. Ta biết ngươi rất mạnh, nhưng chỉ dựa vào lực lượng của một mình ngươi, không có khả năng xoay chuyển càn khôn. Lại nhìn hành động của Hộ Thiên giáo kia thế nào, Hộ Thiên giáo từ giáo phái chính đạo của ba mươi bảy vương triều lâm thời thành lập, mà số lượng giáo chúng còn đang tăng trưởng. Nếu ngươi muốn ra tay, vậy thì chờ đến khi Hộ Thiên giáo và Thiết

Thiên Thánh giáo khai chiến, người lại tương trợ Hộ Thiên giáo.”

Phương Vọng không giải thích, mà hỏi: “Tác phong của Hộ Thiên giáo thế nào?”

“Đúng là một đám hiệp sĩ lòng mang thương sinh, ta chung sống cùng bọn họ, cũng từng kề vai tác chiến, mặc dù có vài người băng vào một bầu nhiệt huyết gia nhập, đôi mắt sinh tử cũng sẽ sợ hãi, nhưng bọn họ đúng là làm việc cứu người.”

Tùng Kinh Uyên lộ ra vẻ cảm thán trên mặt.

Hắn bắt đầu kể đến trải nghiệm những năm này.

Hắn suất lĩnh một trăm kiếm hầu lên phía bắc, trong lúc đó gặp được một nhóm tu sĩ trẻ tuổi muốn gia nhập Hộ Thiên giáo, thế là sau khi bàn bạc, họ bèn cùng nhau gia nhập Hộ Thiên giáo.

Trên đường đi, bọn họ trăm yếu trừ ma, cứu khổ cứu nạn, mặc dù rất ức lại, khắp khuôn mặt tràn đầy sáng khoái, chỉ có lúc nhắc đến Thiết Thiên Thánh giáo, hắn mới lộ ra hận thù và sợ hãi.

Phương Vọng triệt để thay đổi cách nhìn đối với Hộ Thiên giáo, vốn tưởng rằng là đám ô hợp, không ngờ tới thật sự thành thế.

Nhưng Chu Tuyết chưa từng đề cập đến Hộ Thiên giáo, e là kết cục của Hộ Thiên giáo rất thâm.

Hai người trò chuyện hồi lâu, Tùng Kinh Uyên mới đứng dậy rời đi.

Người hắn dẫn về làm Kiếm Thiên trạch náo nhiệt lên, những tu sĩ tuổi trẻ, đưa trẻ kia đều muốn gặp Phương Vọng, vì Phương Vọng là một người duy nhất chính diện đánh tan Thiết Thiên Thánh giáo cho tới nay. Mặc dù lúc ấy không phải

toàn bộ lực lượng của Thiết Thiên Thánh giáo, nhưng đại quân Thiết Thiên Thánh giáo thương vong quá nửa, càng có một vị Thánh Tôn chết trong tay Phương Vọng.

Trong Thiết Thiên Thánh giáo, phía dưới giáo chủ Ôn Lễ, kẻ có địa vị cao nhất chính là năm Thánh tôn.

Phương Vọng giết chết Thường Thánh Tôn danh tiếng vang xa, truyền khắp toàn bộ đại lục, đã bị tu sĩ các triều cho rằng hắn là đại tu sĩ số một số hai trong thiên hạ.

Thiên hạ này dĩ nhiên là chỉ thiên hạ đại lục.

Tùng Kinh Uyên không cho phép những người này quấy rầy Phương Vọng, mặc dù Kiếm Thiên trạch náo nhiệt lên, nhưng khu vực tu hành của Phương Vọng vẫn rất yên tĩnh.

Từ Kim Thân cảnh tầng chín đến Đại Thừa cảnh cần bao lâu, Phương Vọng cũng không rõ ràng, hắn chỉ có thể loại bỏ tạp niệm, chuyên tâm tu luyện.

Cảnh giới càng cao, mỗi tầng một đại cảnh giới lại biến hóa càng lớn, Đại Thừa cảnh cũng là một đường ranh giới.

Truyền thuyết, Đại Thừa chính là cực hạn phạm nhân có thể đạt tới, là đỉnh điểm tu luyện trước đây thật lâu. Cho đến tận khi có thánh hiền thời cổ sáng tạo ra Niết Bàn cảnh, đạt tới Niết Bàn cảnh, có thể làm bảo linh bản mệnh lột xác, khởi bước chính là phẩm giai Thiên Nguyên.

Chương 402: Cảm ngộ Đại Thừa, phía trên Thiên Nguyên.
(2)

Chương 402: Cảm ngộ Đại Thừa, phía trên Thiên Nguyên.
(2)

Chương 402: Cảm ngộ Đại Thừa, phía trên Thiên Nguyên.
(2)

Đương nhiên, loại Thiên Nguyên bảo linh này thuộc về cấp bậc hậu thiên, so với những tu sĩ ngay từ đầu chính là Thiên Nguyên bảo linh kia, vẫn còn có chênh lệch, cho nên phía trên Thiên Nguyên vẫn có phẩm giai cao hơn.

Sau khi tu sĩ có được Thiên Nguyên bảo linh trải qua kiếp Niết Bàn, bảo linh có thể đạt tới phẩm giai trên cả Thiên Nguyên, cho nên dù tu sĩ Niết Bàn cảnh ít nhất cũng có được Thiên Nguyên bảo linh, nhưng vẫn tồn tại chênh lệch.

Phương Vọng xem miêu tả của Đế Hải Tam Tiên, Độc Cô Vãn Hồn đối với Đại Thừa cảnh, Niết Bàn cảnh, đồng thời thúc đẩy Huyền Dương Thần Kinh.

Huyền Dương Thần Kinh tuy là tâm pháp chín tầng, nhưng ghi chép không ít phương pháp đột phá, phía trên Đại Thừa cảnh còn có ba tầng. Điều này nói rõ tồn tại sáng tạo Huyền Dương Thần Kinh ít nhất cao hơn Đại Thừa cảnh ba tầng đại cảnh giới.

Không biết tồn tại sáng tạo Huyền Dương Thần Kinh, có uy danh ở nhân gian không?

Phương Vọng quyết định đợi đến sau khi chuyện Thiết Thiên Thánh giáo chấm dứt, hắn sẽ dung hợp Thiên Đạo Chân công, Huyền Dương Thần Kinh. Thần thông hắn nắm giữ đã không ít, cũng nên tăng lên công pháp nạp khí.

Linh lực mới là cơ sở, căn nguyên của thực lực!

Theo Phương Vọng bình tĩnh lại, hắn bắt đầu quên mất vật bên ngoài.

Thậm chí không còn đề phòng có người sẽ nhích lại gần mình hay chẳng, toàn tâm lĩnh hội Đại Thừa cảnh.

Mặt trời lặn mặt trăng lên, biển mây trên trời tăng tốc quay cuồng, tốc độ bay lượn của chim trời cũng tăng lên, hình ảnh giữa thiên địa phẳng phất bị ấn nút tăng tốc.

Xuân đi thu đến, đông tuyết giáng lâm.

Tuyết lớn đầy trời rơi trên người Phương Vọng, dương khí của hắn dần dần phát ra, khiến tuyết lớn hòa tan, hình thành sương mù hùng vĩ quanh thân. Tiểu Tử nằm nhoài trên băng gỗ trước cổng chính lầu các, phun lưỡi rắn nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Sau khi tu luyện, phần lớn thời gian, nó đều nhìn Phương Vọng như thế, nó đã mất đi hứng thú với hết thầy của Kiếm Thiên trạch, chỉ quan tâm đến Phương Vọng.

Ngày qua ngày, nó cũng không cảm thấy buồn tẻ, nhìn Phương Vọng tu luyện, lòng của nó cũng bình tĩnh trở lại, thậm chí còn có một phen cảm ngộ của mình.

Thoáng chớp mắt, lại ba năm qua đi.

Phương Vọng một trăm sáu mươi lăm tuổi mở hai mắt ra, trước mắt là phong cảnh sơn thủy sắc xuân dạt dào, nhìn núi non hùng vĩ đối diện, trong mắt hắn hiện lên một tia minh ngộ.

Hắn dần dần tìm được cảm giác Đại Thừa cảnh.

Hắn thu hồi suy nghĩ, thần thức bao phủ Kiếm Thiên trạch, rồi hơi nhướn mày, đứng dậy, biến mất tại chỗ cũ.

Bên ngoài mây dậm, bên hồ trước lầu các, Cổ Thiên Hùng đứng trên bãi cỏ, tay cầm trường kiếm, mặt hướng về hồ lớn, đang cảm ngộ Thiên Địa kiếm ý.

Phương Vọng bỗng nhiên xuất hiện sau lưng hắn, hắn cũng không phát hiện ra được.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Cổ Ly trong lầu các.

Hơn hai vạn năm không gặp, hắn cũng không quên Cổ Ly. Từ sau bước vào con đường tu tiên, hắn từng gặp rất nhiều

người, nhưng bạn tốt chân chính kết giao có thể đếm được trên đầu ngón tay, Cổ Ly được tính là một vị.

“Cổ đại ca, xem ra ngươi không thích hợp Thiên Địa kiếm ý, không bằng nghiên cứu Thần Dưỡng Kiếm Khí cho tốt đi.”

Phương Vọng mở miệng nói.

Lời này vừa nói ra, Cổ Thiên Hùng bị dọa đến toàn thân run lên, quay đầu nhìn lại, thấy là Phương Vọng, hắn đột nhiên vui mừng khôn xiết.

“Phương huynh đệ, sao ngươi tới đây, ngươi không phải đang bế quan sao?”

Cổ Thiên Hùng hưng phấn hỏi.

Hắn nhiệt tình tiến lên, vỗ bả vai Phương Vọng, hết sức vui mừng.

PhiZZng Vond cười nói: “Cổ đại ca đến: eao ㅈa lai không tới đón tiến được?”

Thật ra chủ yếu là hắn ngồi bất động nhiều năm, muốn rút ra thời gian nửa ngày, thả lỏng tâm tình.

Đột phá tiếp theo không nhìn nạp khí, mà nhìn cảm ngộ.

Đại Thừa cảnh, cảm ngộ thiên địa tự nhiên, người cũng trong tự nhiên.

Phương Vọng cảm nhận được Cổ Ly trong phòng sau lưng cũng đứng dậy đi tới trước cửa, nhưng nàng dừng lại, không đẩy cửa đi ra ngoài.

“Ha ha ha, mấy chục năm không thấy, mặc dù Phương huynh đệ đã trở thành đại hiệp sĩ trong thiên hạ, nhưng đối đãi bạn cũ vẫn như trước kia, ta rất bội phục. Nhưng vừa rồi ngươi để ta nghiên cứu Thần Dưỡng Kiếm Khí, đồ chơi này nghiên cứu thế nào? Không phải đều là dưỡng trong bụng sao?”

Cố Thiên Hùng cười to vài tiếng, hiểu kì hỏi.

Hắn để Cố Ly truyền Thần Dưỡng Kiếm Khí cho Phương Vọng, hẳn rất hiểu kì lý giải của Phương Vọng đối với Thần Dưỡng Kiếm Khí.

Phương Vọng cười mà không nói, rồi chuyển hướng sang bên cạnh một bước.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, ánh kiếm bắn ra từ trong mắt.

Huu!

Một luồng kiếm khí bắn ra từ trong mắt mà thành, phóng tới mặt hồ với tốc độ cực nhanh.

Tóc dài của Cố Thiên Hùng cũng bị thổi đến tung bay mà lên. Hắn trừng to mắt, vô ý thức quay đầu nhìn lại, với tư vị Huyền Tâm cảnh của hắn, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy một ánh kiếm.

Kiếm khí thật nhanh!

Bất chợt!

Thần Dưỡng Kiếm Khí đánh tới hắn, trong chốc lát, cả người hắn bị một loại áp lực đáng sợ bao phủ, không thể động đậy.

Khi Thần Dưỡng Kiếm Khí giết tới trước mặt hắn, bỗng nhiên chuyển biến, bắt đầu xoay tròn vòng quanh thân thể của hắn, cảm giác áp bách khó tả kia cũng biến mất theo, chỉ còn lại tiếng gió bén nhọn quanh quẩn bên tai.

Nhìn Thần Dưỡng Kiếm Khí đang quay quanh thân mình, Cố Thiên Hùng bắt đầu hưng phấn.

“Phương huynh đệ, Thần Dưỡng Kiếm Khí của ngươi sao lại như thế...” độ Thần Dưỡng Kiếm Khí của Phương Vọng

nhANH đến mức không thể tưởng tượng nổi, sự sắc bén của kiếm khí cũng là điều hãn khó có thể tưởng tượng.

Càng quan trọng hơn chính là sự khống chế của Phương Vọng đối với Thần Dưỡng Kiếm Khí. Thần Dưỡng Kiếm Khí không dễ điều khiển, có thể tinh chuẩn giết địch đã không tệ rồi, dù sao muốn giết địch, kiếm khí phải nhanh, nhanh thì sẽ rất khó khống chế.

Chương 403: Phong thái tiên nhân.

Chương 403: Phong thái tiên nhân.

Chương 403: Phong thái tiên nhân.

Ít nhất hãn không làm được để Thần Dưỡng Kiếm Khí của mình vòng quanh một người, dưới tình huống không tổn thương người ta, còn có thể bay nhanh như vậy.

Phương Vọng cười nói: “Ta có thể chỉ điểm cho người một hai, muốn học không?”

Dứt lời, Thần Dưỡng Kiếm Khí đã chui vào trong mắt hãn.

Thần Dưỡng Kiếm Khí cần thời gian đi tích lũy, cho nên thông thường lúc tác chiến, hãn rất ít sử dụng, nhưng bằng tốc độ nạp khí của hãn, tốc độ Thần Dưỡng Kiếm Khí của hãn mạnh lên, tất cả mọi người Cổ gia tuyệt đối không thể sánh bằng được.

“Đương nhiên muốn học, nhưng có thể quấy rầy người tu luyện hay không?”

Cổ Thiên Hùng chần chừ nói.

Hãn biết vì sao Phương Vọng bế quan ở đây.

Vì đôi phó Thiết Thiên Thánh giáo!

Với năng lực bây giờ của Phương Vọng, quả thực có tư cách ảnh hưởng đại thể thiên hạ, nếu bởi vì mình mà chậm trễ,

dẫn đến Phương Vọng xuất thế trễ một chút, thì bao nhiêu vô tội sinh linh phải chết đi đây?

Phương Vọng cười nói: “Dục tốc bất đạt, gần đây ta chuẩn bị đột phá, cần cảm ngộ trên tâm cảnh, dạy bảo người, có lẽ có thể mang đến một chút cảm ngộ không tồi cho ta.”

Rồi hắn quay đầu, nói: “Cố cô nương, ra nghe một chút? Thần Dưỡng Kiếm Khí này vẫn là người cho ta, đến lúc ta hồi báo người rồi.”

Nghe vậy, Cố Thiên Hùng ngẩn người, rồi quay đầu nhìn lại theo, trên mặt lộ ra vẻ chờ mong.

Những trong năm này, cho dù ở thành Nam Khâu, hay ở Kiếm Thiên trạch, Cố Ly đều không nhắc tới muốn gặp Phương Vọng. Tâm tư của nữ nhi, hắn đương nhiên rõ ràng, hắn thấy, thật sự có tâm ý, thì nên tiếp xúc nhiều. Thời gian lâu dài, Phương Vọng rất có thể sẽ quên nàng.

Cố Thiên Hùng tràn ngập lòng tin đối với tướng mạo, thiên tư của nữ nhi, nhưng cũng phải xem so với ai, Phương Vọng bây giờ danh chấn biển cả, tất nhiên kết bạn rất nhiều thiên chi kiêu nữ.

Hắn cũng không dám tưởng tượng thiên chi kiêu tử giống như Phương Vọng, bên cạnh sẽ có tình duyên như thế nào, hắn chỉ ngẫm lại đã không ngừng ao ước.

Bịch!

Cửa phòng mở ra, Cố Ly mặc áo lam đi tới, nàng không mang mạng che mặt, nhưng trang dung tinh xảo. Bàn về dung mạo, khí chất, nàng tuyệt đối được cho là nữ tử khiến đôi mắt người ta sáng lên.

Nàng đi một mạch đến trước mặt Phương Vọng, nói khẽ: “Lâu rồi không gặp.”

Nàng nhìn Phương Vọng, nét mặt bình tĩnh, nhưng cho dù là Phương Vọng, hay Cố Thiên Hùng đều có thể cảm nhận được nàng đang căng thẳng.

Phương Vọng cười nói: “Nhiều năm không gặp, Cố cô nương lại xa lạ với ta, thế nào, quên ước định muốn khiêu chiến ta rồi sao?”

Nghe vậy, Cố Ly chẳng biết tại sao, đột nhiên thả lỏng không ít, nàng nhẹ giọng nói khẽ: “Ta cũng muốn đấy, nhưng ta nào đuổi kịp được cảnh giới của ngươi?”

Phương Vọng chớp chớp mắt, nói: “Không bằng ta lấy tu vi Huyền Tâm cảnh tầng chín đọ sức với ngươi? Mặc dù ngươi đã đạt tới Ngưng Thần cảnh tầng một, nhưng bản chất linh lực của ta bày ở ra đó.”

Cố Ly nghe xong, đã nói ngay: “Được, ta cũng phải thử xem Thiên Đạo chân nhân mạnh dường nào.”

Cố Thiên Hùng đứng bên cạnh, cười ha hả nhìn xem. Cố Ly có cơ duyên ở Thương Lan thư viện, đã trở thành người có tu vi cao nhất của Cố gia, được cho là kiêu ngạo của Cố gia, hẳn cũng muốn xem nữ nhĩ lợi hại đến mức nào.

Đương nhiên, hẳn không cho rằng Cố Ly có thể thắng, nhưng đối thủ là Phương Vọng, tất nhiên sẽ không làm nữ nhi của mình bị thương.

Cứ như vậy.

Một nén nhang sau.

Cố Ly nửa quỳ ở bên hồ lau đi vết máu bên khóe miệng, tay trái che phần bụng, mặt mũi tràn đầy đau đớn, tay phải của nàng thậm chí không nâng nổi kiếm.

“Phương huynh đệ! Ngươi...”

Cố Thiên Hùng nôn nóng đến độ dậm chân, muốn nổi giận, nhưng lại sợ Phương Vọng có dụng ý khác.

Phương Vọng không nhìn Cố Thiên Hùng, nhìn chăm chăm Cố Ly, nói: Khí của người cùng kiếm ý của người đủ nhanh, người cũng có thể có được lực lượng như vậy.”

Cố Ly muốn đứng lên, nhưng chịu một quyền của Phương Vọng, nàng chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ cũng dờn sông lấp biển, nàng chật vật nặn ra nụ cười, cắn răng nói: “Chỉ cần đủ nhanh, là có thể giống như người sao?”

Bị Phương Vọng đánh bại bằng một quyền, nàng cũng không tức giận, trái lại thật vui mừng, vì nàng có thể cảm nhận được thành tâm của Phương Vọng.

Vừa rồi khi Phương Vọng đánh về phía nàng, trong đôi mắt hấn hình như tuôn ra một loại kiếm ý nào đó, truyền vào trong mắt nàng. Cụ thể là gì, nàng tạm thời không nói ra được, nhưng từ nơi sâu xa, nàng cảm thấy mình có biến hóa.

Phương Vọng cười nói: “Cho tới bây giờ phân chia mạnh yếu đều là tạm thời, chuyện tương lai ai nói chuẩn được, có lẽ có một ngày người sẽ trở thành nữ tu sĩ đệ nhất thiên hạ.”

Vì sao là đệ nhất thiên hạ?

Vì nàng kia muốn phi thăng.

Phương Vọng cũng không phải thật sự xem trọng Cố Ly, chỉ muốn cổ vũ nàng thôi.

Nhưng hấn quả thực cho Cố Ly động lực trước nay chưa từng có.

Cố Ly run run rẩy rẩy đứng dậy, nàng nhìn Phương Vọng, nói: “Người cũng đừng gạt ta, ta sẽ coi là thật, sau này sẽ lấy mạnh lên làm mục tiêu hàng đầu.”

Phương Vọng vẫy tay với nàng, nói: “Ta chờ lần sau ngươi khiêu chiến ta.”

Cổ Thiên Hùng nhìn bọn họ, luôn cảm thấy sự tình phát triển theo phương hướng không thích hợp lắm. ...

Mây màu đỏ đầy trời, mây tản lốm đốm, kéo dài tới đến đường chân trời, không nhìn thấy cuối cùng.

Dưới bầu trời là một mảnh hoang nguyên vô biên vô hạn. Giờ phút này, trên mặt đất tràn đầy bóng dáng tĩnh tọa, tất cả đều là tu sĩ Nhân tộc, có nam có nữ, có tu sĩ tuổi trẻ, cũng có đạo nhân già nua. Tất cả bọn họ đều đã tọa hướng về một phương hướng, theo hàng ngang và hàng dọc, căn bản không đếm hết có bao nhiêu người, vô cùng hùng vĩ, giống như biển người.

Nhìn lại phương hướng phía sau biển người, ngoài mây trăm dặm, trên một cồn đồi cá ba bánn dáng đang đứng. then 7hứ tứ là hai nam một nữ vị nữ tử này rõ ràng là Lý Thiên Cơ của Hàng Long sơn.

Chương 404: Phong thái tiên nhân. (2)

Chương 404: Phong thái tiên nhân. (2)

Chương 404: Phong thái tiên nhân. (2)

Nam tử dẫn đầu mặc một bộ áo lam thêu chỉ trắng, dáng người oai hùng, khuôn mặt anh tuấn, tóc dài uốn quanh dưới mũ miện bạc, trên mũ miện bạc có một viên minh châu đỏ thẫm, bên trong minh châu có ngọn lửa phun trào, tay áo rộng lớn và vạt áo như thác nước tung bay theo gió, hiển lộ rõ khí độ thiên kiêu.

Nam tử đứng bên cạnh hắn thì có vẻ không xuất chúng mấy, hắn mặc một cẩm y màu tím sậm, trên mặt còn có vết sẹo, làm hắn lộ ra khí lạnh khắp người.

“Thiên Cơ, thanh thế Hộ Thiên giáo ta bây giờ mệnh mỏng như vậy, đợi ta dùng Vạn Vật Chính Khí quyết của người ngưng tụ khí vận, khi đó nhất định có thể giết chết lão ma Ôn Lễ!”

Nam tử áo lam hăng hái cười nói, phảng phất toàn bộ thiên hạ đã nằm trong tay hắn.

Hắn chính là giáo chủ của Hộ Thiên giáo, Thẩm Bất Hồi.

Lý Thiên Cơ khẽ lắc đầu, nói: “Còn chưa đủ, mặc dù nhiều người, nhưng khí vận của những người này không coi là mạnh, cho dù thành công, người cũng chưa hẳn là đối thủ của sư phụ ta. Ngay cả sư phụ ta cũng không phải là đối thủ của Ôn Lễ.”

Thẩm Bất Hồi nghe xong, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía nàng, nhíu mày hỏi: “Ôn Lễ thật sự đáng sợ như vậy ư?”

Lý Thiên Cơ hồi tưởng lại trận chiến nhiều năm trước, đột nhiên không rét mà run, nàng hít sâu một hơi, nói: “Hắn không chỉ có bản thân mạnh mẽ, mà còn nắm giữ ma hồn, quyết không thể chủ quan. Người chính là giáo chủ Hộ Thiên giáo, nếu đụng tới hắn, hắn tất nhiên sẽ giết người.”

“Đã như vậy, sao không mời sư phụ người gia nhập Hộ Thiên giáo, nếu ta có thể mượn nhờ khí vận của hắn, chưa hẳn không thể chống lại Ôn Lễ.”

Thẩm Bất Hồi cau mày nói.

Lý Thiên Cơ cười khổ nói: “Vạn Vật Chính Khí quyết của Hàng Long sơn chỉ có thể tụ tập khí vận của người không biết pháp quyết này, nếu không khí vận xung khắc, làm trái số trời.”

Chân mày của Thẩm Bất Hồi nhíu chặt hơn.

Lý Thiên Cơ chợt nhớ tới điều gì, ý vị sâu xa nói: “Nếu người có thể lôi kéo được Phương Vọng, khí vận của hắn tất

nhân có thể giúp người, khí vận của hắn thâm chí cá thể còn mạnh hơn nhu cầu” Thẩm Bất Hối thả lỏng lông mày, hỏi: “Phương Vọng Đại Tề?”

Lý Thiên Cơ cười gật đầu.

Thẩm Bất Hối lộ ra nụ cười, nói: “Dễ nói, thuộc hạ ta có hai hậu bối rất được ta tin cậy, bọn họ vừa lúc là người Phương gia, ta để bọn họ giúp ta đi thuyết phục, dù sao ta chỉ mượn khí vận, cũng không phải là tước đoạt tu vi của người này.”

Lý Thiên Cơ nhắc nhở: “Vạn Vật Chính Khí quyết quả thực chỉ mượn khí vận, nhưng số lần và thời gian sử dụng quá dài sẽ tổn hại đến tuổi thọ, người phải sử dụng cẩn thận.”

Thẩm Bất Hối vung tay áo, khí phách vượt mây nói: “Bây giờ tại vạ lớn sắp tới, cho dù Thẩm Bất Hối ta bởi vì khí vận suy kiệt mà chết, chỉ cần có thể diệt Thiết Thiên Thánh giáo, ta cũng không hối hận. Đừng nói tổn hại tuổi thọ, muốn cái mạng này của ta đều được!”

Hắn vừa nói ra lời này, ánh mắt Lý Thiên Cơ nhìn về phía hắn trở nên vi diệu.

Nam tử bên cạnh hắn càng toát ra vẻ kính nể.

Thẩm Bất Hối quay đầu nhìn về phía Lý Thiên Cơ, ánh mắt trở nên tình cảm dịu dàng, nói khẽ: “Cái mạng này của ta là người cứu, lúc đầu ta nên chết dưới độc chưởng của Hồng Thánh Tôn rồi, nếu như ta có thể sống sót trong tai vạ lớn này, cái mạng này của ta chính là của người.”

“Ta không cần mạng của người.”

“Ha ha, nói khoa trương rồi, nhưng ta đối với người...”

“Ta đã nói với người, trong lòng ta chỉ có đại sư huynh của ta.”

“Người nói đại sư huynh của người lợi hại như vậy, người cũng cầu cứu Hàng Long sơn rồi, vì sao hắn không đến? Là e ngại Thiết Thiên Thánh giáo, hay không quan tâm người?”

“Hắn chỉ vội vàng bề quan, căn bản không biết việc này. Đại sư huynh của ta nhất định là tồn tại muốn thành Đại Thánh, ngày sau, nếu hắn thành công, Ôn Lễ tuyệt đối không thể so sánh nổi.”

Lý Thiên Cơ nghiêm túc nói. Lúc nói ra lời này, chẳng biết tại sao nàng lại nghĩ đến một người.

Phương Vọng.

Sư phụ nàng nói đại sư huynh của nàng không thể sánh bằng Phương Vọng, trong lòng nàng không phục.

Nhất là trải qua nhiều năm như vậy, bây giờ sinh linh đại lục đồ thán, cảnh hoang tàn khắp nơi, sao Phương Vọng hắn lại không đứng ra? Đây chính là cố hương của hắn!

Nếu đại sư huynh của nàng biết được tai vạ lớn thế này, tất nhiên sẽ đến!

Thẩm Bất Hối nhìn Lý Thiên Cơ chắc chắn như thế, không khỏi lắc đầu cười một tiếng, ánh mắt nhìn về phương xa, tự lẩm bầm: “Hi vọng có cơ hội có thể gặp đại sư huynh kia của người một lần, xem hắn rốt cuộc có phong thái tiên nhân thế nào.”

So với chuyện nhi nữ, hắn càng để ý khi nào hủy diệt được Thiết Thiên Thánh giáo!

Lý Thiên Cơ nhìn về phía phương xa, biết người hùng vĩ trong mắt nàng lại có vẻ không có ý nghĩa.

Hộ Thiên giáo dù mạnh, nhưng nàng cảm thấy còn chưa đủ. ...

Kiểm Thiên trạch.

Cách ngày chỉ điểm Cổ Ly, Cổ Thiên Hùng ấy, đã qua hai năm.

Trong hai năm, Phương Vọng ngồi tĩnh tọa ở đầu cầu, vắt óc suy nghĩ Đại Thừa cảnh.

Rốt cục ngày hôm đó, hắn tìm được thời cơ đột phá!

Phương Vọng chợt mở to mắt, trên thân dấy lên từng sợi khí điểm màu trắng, cấp tốc lớn mạnh.

“Đại Thừa cảnh, thì ra là thế.”

Phương Vọng đứng dậy, bắt đầu vận công, linh khí trong thiên địa điên cuồng tuôn về phía hắn.

Giờ khắc này, tất cả mọi người bên trong Kiếm Thiên trạch đều có thể cảm nhận được khí tức mệnh môn của hắn, giống như Thiên Đạo giáng lâm, thần uy cuộn cuộn.

Tiêu Tử đi tới trên ban công phía sau cầu gỗ, mắt rắn chăm chú nhìn Phương Vọng.

Độc Cô Vân Hồn, Sở Doãn, Tùng Kinh Uyên và tất cả tu sĩ bên trong Kiếm Thiên trạch dồn dập đi ra phòng ốc của mình, còn quay đầu nhìn về phương hướng có Phương Vọng.

Chương 405: Đại Thừa cảnh, bảo linh bản mệnh thứ bảy.

Chương 405: Đại Thừa cảnh, bảo linh bản mệnh thứ bảy.

Chương 405: Đại Thừa cảnh, bảo linh bản mệnh thứ bảy.

Cổ Thiên Hùng, Cổ Ly cũng đi tới bên hồ. Dọc theo hồ, nhìn lại từ xa, bọn họ có thể nhìn thấy linh vụ khí thế bàng bạc quay cuồng kịch liệt, còn hùng vĩ hơn cả những ngọn núi xung quanh. Trong sương mù kia, dáng người Phương Vọng như ẩn như hiện, loáng thoáng có thể trông thấy dương khí như ngọn lửa thái dương kia.

“Khí thế thật đáng sợ, hẳn rồi cuộc đang xung kích cảnh giới nào?”

Cổ Thiên Hùng thầm nói, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, vẻ hâm mộ.

Trong mắt Cổ Ly là vẻ ao ước.

Không biết khi nào nàng có thể đạt tới cao độ bây giờ của Phương Vọng, hoặc có thể nói, đời này nàng có cơ hội như vậy hay chẳng.

Mặc dù Phương Vọng khích lệ nàng, nhưng nàng rất rõ ràng tư chất của mình.

Biết rõ rất khó, nàng cũng muốn dốc hết sức lực thử một chút.

Một bên khác.

Độc Cô Vãn Hồn đi tới bên cạnh Tiểu Tử, cảm thán nói: “Đại Thừa cảnh lại có khí thế như thế, quả nhiên là khó lường.”

Tiểu Tử đắc ý cười nói: “Đó là tự nhiên, cũng không nhìn công tử nhà ta lợi hại dường nào.”

Độc Cô Vãn Hồn nói theo: “Sự lột xác mà đột phá Đại Thừa cảnh mang tới càng mạnh hơn cảnh giới trước đó. Không chút khoa trương khi nói đạt tới Đại Thừa cảnh, đã là nửa bước lột xác, tuổi thọ dài nhất có thể lên đến ba ngàn tuổi.”

Cảm thụ được khí thế của Phương Vọng, hẳn càng nhận biết rõ ràng hơn đối với chênh lệch giữa mình và Phương Vọng.

Phương Vọng đứng trên đầu cầu mạnh mẽ nuốt linh khí dưới đất. Dần dần, toàn bộ Kiếm Thiên trạch bắt đầu rung động rất nhỏ, tác động đến mảnh đất trong phạm vi ngàn dặm, vùng biển phía nam càng nhắc lên sóng biển, giận dữ xô bờ.

Phương Vọng nhìn như đứng bất động, thực ra là đang vận công xung kích Đại Thừa cảnh, đồng thời hấn cũng đang suy tư bảo linh bản mệnh thứ bảy của mình!

Trước mắt hấn đã có được Thiên Cung kích, Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến, Luân Hồi chung, Lục Hợp Bát Hoang tử, Thiên Đạo Ngự Long quan, gồm nhiều mặt công thủ, có phong ấn, có nhiếp hồn, có thể dự trữ linh lực. Liên quan tới bảo linh bản mệnh thứ bảy, hấn lại lần nữa không cách nào hạ quyết tâm.

Lần này, hấn quyết định vận tâm, hỏi Thiên Cung!

Hấn muốn thử xem Thiên Cung có thể trợ giúp hấn sáng tạo một bảo linh bản mệnh không thua gì Thiên Cung kích hay không.

Cho tới nay, bảo linh bản mệnh mạnh nhất của hấn vẫn là Thiên Cung kích. Thiên Cung kích tự mang một lực lượng mạnh mẽ mà thần bí, theo tu vi của hấn càng ngày càng cao, lực lượng thần bí này cũng đang không ngừng tăng lên.

Phương Vọng nhắm mắt lại, chuyên tâm đột phá.

Ầm ầm -

Lôi vân cuộn cuộn bỗng nhiên tụ tập đến, thiên uy bao phủ xuống, khiến tất cả mọi người bên trong Kiếm Thiên trạch phấn chấn vì đó. Không ít người bay tới đỉnh núi, hoặc lơ lửng phía trên mặt hồ, nhìn Phương Vọng bị sương mù che đậy, muốn thấy người đệ nhất Đại Tề đột phá một lần.

“Thanh thế như vậy... Các người ai biết hấn đang đột phá cảnh giới gì không?”

“Tất nhiên là cảnh giới phía trên Độ Hư cảnh.”

“Truyền thuyết Phương Vọng không đến hai trăm tuổi, khó có thể tương tượng lúc ngàn tuổi hấn sẽ mạnh đến dường nào.”

“Hắn chính là Kiếm Thánh, hắn có thể làm cho hết thầy thiên tài trên thế gian ảm đạm phai mờ, chờ hắn đột phá thành công, có lẽ có thể kết thúc kiếp nạn Thiết Thiên Thánh giáo mang tới.”

“Mau cảm thụ cẩn thận, là Thiên Địa kiếm ý!”

Các kiếm tu bàn luận âm ỉ, rất nhanh có người kinh ngạc kêu lên một tiếng, dẫn tới tất cả mọi người cẩn thận cảm nhận. Bọn họ ngạc nhiên phát hiện toàn bộ Kiếm Thiên trạch tràn ngập Thiên Địa kiếm ý.

Đó là Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng, hắn cố ý phóng ra làm cho tất cả mọi người đi cảm ngộ.

Cổ Ly nhắm mắt lại, cảm thụ được Thiên Địa kiếm ý mênh mông, trong lòng nàng dâng lên vô hạn kính ý.

Bất cứ một kiếm tu nào đối mặt Thiên Địa kiếm ý này đều sẽ cảm nhận được kiếm đạo của mình thật nhỏ bé. Cổ Ly cảm thấy kiếm đạo của nàng thậm chí còn không thể tính là kiếm đạo.

Cùng lúc đó. Trên một vùng biển vô cùng xa xôi, một con hồng tước to lớn vỗ cánh mà liệng, giống như Hỏa Phượng Hoàng.

Chu Tuyết đứng trên cánh chim, áo đỏ tung bay, ánh mắt của nàng nhìn chăm chăm phía trước. Một người đứng bên cạnh, chính là Tiêu Cuồng bị Hồng Huyền Đế phụ thể.

Chu Tuyết hình như cảm nhận được điều gì, không khỏi nâng tay phải lên, nhìn xem vòng ngọc trên cổ tay. Nàng lộ ra nụ cười, ánh mắt hơi phức tạp, có vui vẻ, ngạc nhiên mừng rỡ, cũng có ao ước, kinh ngạc.

Cho dù có kiến thức ở Thượng giới, nàng cũng không thể lý giải Phương Vọng rốt cuộc đã trưởng thành như thế nào.

Người như vậy may mắn là bạn thâm giao với nàng, nếu là địch, thì phải đáng sợ đến mức nào.

“Thế nào rồi?”

Hồng Huyền Đế hỏi.

Chu Tuyết bình tĩnh nói: “Không có gì, chỉ có người đột phá.”

Hồng Huyền Đế nhướn mày nói: “Sẽ không phải là tên yêu nghiệt Phương Vọng kia đấy chứ?”

Chu Tuyết liếc mắt nhìn hắn, nói: “Hắn không phải là yêu nghiệt.”

“Ha ha, dù sao hắn không bình thường, may mắn thời kì của bản tôn ta không loại tồn tại như hắn, nếu không...”

Hồng Huyền Đế lắc đầu, tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Đến nay hắn vẫn không nói với Chu Tuyết Phương Vọng lấy Kim Thân cảnh khiêu chiến hắn Đại Thừa cảnh, mà còn thắng...

Quá không hợp thói thường!

Đối phó tu sĩ khác, hắn chỉ cần vận dụng Thông Thiên Đế Lệnh cơ sở nhất là được, đối phó Phương Vọng, hắn dùng Thông Thiên Pháp Tướng đều không thắng được.

Chờ chút!

Phương Vọng đột phá...

Thì chẳng phải là muốn chứng đạo Đại Thừa cảnh sao. Hay lắm, hắn sắp có thể thi triển Thông Thiên Pháp Tướng rồi?

Nụ cười của Hồng Huyền Đế biến mất, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

“Mục tiêu tiếp theo cần đến người xuất thủ, đừng làm mất uy phong của Đại Đế.”

Chu Tuyết mở miệng nói. chu viên sanda chu viên khác. Hồng Huyền Đế giương mắt, nói: “Hừ, việc rất nhỏ, nhưng ngược lại ta muốn xem xem đối phương có thần kỳ như người khoác lác hay không, tư chất Đại Thánh? Đương thời có thể xuất hiện hai vị sao?”

Chương 406: Đại Thừa cảnh, bảo linh bản mệnh thứ bảy.
(2)

Chương 406: Đại Thừa cảnh, bảo linh bản mệnh thứ bảy.
(2)

Chương 406: Đại Thừa cảnh, bảo linh bản mệnh thứ bảy.
(2)

Chu Tuyết cười nói: “Ai nói một thời đại chỉ có thể tồn tại một vị Đại Thánh? Thời kì Đại An thần triều, Đại Thánh ở nhân gian cũng không ít, dựa vào trấn áp rất nhiều Đại Thánh, Đại An Thần Đế mới trở thành tồn tại số một số hai trong lịch sử mệnh mông từ xưa đến nay.”

Hồng Huyền Đế liếc nhìn nàng, nói: “Người quả nhiên khác với người lúc trước, vậy mà hiểu rõ chuyện ở thời kỳ Đại An thần triều.”

Chu Tuyết từ chối cho ý kiến, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, chỉ là nàng thả lỏng hai tay sau thắt lưng, dùng tay trái sờ vòng ngọc trên tay phải. ...

Từ sau khi lôi vân tụ tập, thiên uy hạo đặng, nhưng cũng không có thiên lôi đánh xuống.

Đây chính là tác dụng của Thiên Đạo Chân công. Phương Vọng dám lấy Thiên Đạo làm tên, chính là bởi vì công pháp này đã dung hợp cùng thiên địa tự nhiên, được mảnh thiên địa này công nhận.

Mặc dù không có thiên lôi, nhưng hấn cũng không đột phá thành công ngay lập tức.

Qua mấy canh giờ, tu vi của hấn mới đột phá công xiềng, linh lực triệt để tăng vọt, khí xông tận trời. Dương khí như trụ, xuyên thủng lôi vân cuộn cuộn, khiến ánh nắng vương vãi xuống, chiếu rọi lên trên thân tất cả mọi người trong Kiếm Thiên trạch.

Mỗi người đều nhắm mắt lại, cảm ngộ Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng.

Ánh nắng làm bóng dáng bọn họ trở nên mờ lung, hư ảo.

Khi linh lực của Phương Vọng bắt đầu tăng vọt, hấn thuận thể tiến hành tổ linh.

Đáy hồ có rất nhiều linh thạch Thiên đạo, có thể cung cấp cho hấn tổ linh. Không thể không nói, Kiếm Thánh quả thực không tầm thường, tu vi không bằng Đại Thừa, lại có thể sáng tạo ra thánh địa tu hành như thế. Ít nhất để hấn đến chế tạo, rất khó sáng tạo ra Kiếm Thiên trạch thứ hai.

Không chỉ là tổ linh, mà còn có hiệu quả kỳ diệu dẫn ra linh khí dưới mặt đất.

Dựa theo lời Chu Tuyết nói, linh khí của mảnh đại lục này hấn là bị tiên pháp thể nào, lại có thể dẫn ra linh khí dưới lòng đất.

Mà tu luyện bình thường, căn bản không phát hiện được điểm này, nhất định phải nắm giữ thần công tuyệt thể giống như Thiên Đạo Chân công, mới có thể dẫn động linh khí dưới đất.

Ở đảo Bích U, nhưng không cách nào hấp thu nhiều linh khí dưới đất như vậy, nói rõ có liên quan đến Thiên Đạo Chân công, nhưng Thiên Đạo Chân công tuyệt đối không phải mấu chốt.

Phương Vọng chỉ thoáng cảm thán, ý thức rất nhanh đã tiến vào không gian bảo linh.

Cho tới nay, hắn luôn có một dã tâm, đó chính là hiệu rõ lai lịch của Thiên Cung.

Cũng không phải hắn đề phòng Thiên Cung, hắn có thể có hôm nay, toàn bộ nhờ vào Thiên Cung, nhưng Thiên Cung càng mạnh mẽ, hắn càng hiếu kỳ.

Hắn sinh ra một ý nghĩ to gan.

Bảo linh bản mệnh thứ bảy, trực tiếp tạo nên Thiên Cung!

Đây là thăm dò!

Theo ý nghĩ này của hắn vừa xuất hiện, Huyền Dương chân hỏa và khí diễm Thiên Đạo tràn ra bên ngoài thân thể hắn, tuôn lên đỉnh đầu.

Khi không gian bảo linh xuất hiện hình dáng Thiên Cung, nó bỗng nhiên vỡ vụn. Điều này cũng dẫn đến trong hiện thực hắn không cách nào ngưng tụ ra hình thái Thiên Cung trên đỉnh đầu.

Quả nhiên không được!

Nhưng ngay khi bảo linh Thiên Cung vỡ vụn, Phương Vọng cảm nhận được một tia lực lượng yếu ớt không nói rõ ra được.

Bất chợt!

Một chỗ trong bóng tối của không gian bảo linh hiện ra ánh sáng, từ nơi sâu xa, Phương Vọng nhìn thấy Thiên Cung giấu trong cơ thể hắn lại không cách nào tìm ra.

Cánh cổng Thiên Cung mở ra, một luồng ánh sáng vàng óng tuôn ra từ đó, xuyên thấu bóng tối, một mạch đi tới trong không gian bảo linh của hắn.

Đoạn khoảng cách này rất quý dị, Phương Vọng không cách nào phân biệt, nhưng lại nhìn thấy.

Theo ánh vàng giáng lâm không gian bảo linh của hắc, cấp tốc ngưng tụ với nhau! hình thành một dải kim lăng. Cùng lúc đó, trong hiện thực, Huyền Dương chân hỏa và khí diễm Thiên Đạo cấp tốc tuôn lên đỉnh đầu, không ngừng ngưng tụ, hình thành một hình dạng dải lụa dài.

Nhìn kim lăng, Phương Vọng không hiểu sao lại cảm thấy hơi quen thuộc, hình như từng gặp ở đâu, lại không nghĩ ra được.

Mặc kệ như thế nào, hắc xem như thăm dò thành công, từ sau Thiên Cung kích, Thiên Cung lại lần nữa giúp hắc tạo nên ra một bảo linh bản mệnh.

Theo kim lăng không ngừng ngưng tụ, dần dần, Phương Vọng bắt đầu cảm thụ lực lượng của kim lăng này.

Thế giới bên ngoài.

Độc Cô Vân Hồn, Tiểu Tử đứng trước cửa lầu các, quan sát Phương Vọng tổ linh ở khoảng cách gần.

Triệu Chân cũng bay ra từ trong Thôn Hồn hồ lô, nhìn bảo linh thân bí trên đỉnh đầu Phương Vọng, bọn họ không khỏi chấn động.

Huyền Dương chân hỏa, khí diễm Thiên Đạo không ngừng lớn mạnh trên đỉnh đầu Phương Vọng, khiến cho bảo linh mới không ngừng phóng lại, lướt tới bầu trời.

Dài ba trượng!

Dài năm trượng!

Dài mười trượng!

Bảo linh này còn đang không ngừng phóng đại, giống như một dải lụa dài tung bay kịch liệt, nhìn từ đằng xa, nó giống như một con chân long đang vặn vẹo thân hình trong linh vụ, phảng phất muốn thoát khỏi gông xiềng trên thân.

Không bao lâu sau, bảo linh này trở nên cao chừng trăm trượng!

Hùng vĩ mà khí phách!

Độc Cô Vãn Hồn ghen hống nhìn trôn trời, toàn thân run rẩy, lẩm bẩm nói: “Làm sao có thể... Vì sao lại có bảo linh không lồ như thế vào lúc tạo nên...”

Chẳng lẽ...

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì.

“Trên Thiên Nguyên!”

Độc Cô Vãn Hồn phun ra bốn chữ, khuôn mặt đầy ngáp vể chấn kinh.

Tiêu Tử hiếu kì hỏi: “Trên Thiên Nguyên? Người đang nói về phẩm giai Độc Cô Vãn Hồn hít sâu một hơi, nói: “Không sai, mọi người đều biết, tu sĩ Nhân tộc ngưng tụ bảo linh bản mệnh, Thiên Nguyên chính là cấp bậc tiên thiên cao nhất, trừ phi đạt tới Niết Bàn cảnh, mới có thể đột phá Thiên Nguyên. Nhưng trong một bí cảnh, ta đã từng nhìn thấy một ghi chép, trên đời này tồn tại một loại thánh tài, sinh ra đã có được bảo linh trên Thiên Nguyên... Hắn còn chưa đạt tới Niết Bàn cảnh, bảo linh này tự nhiên được cho là bảo linh tiên thiên...”

Chương 407: Thúc Thiên Kim Lăng, Thiết Thiên Huyền công.

Chương 407: Thúc Thiên Kim Lăng, Thiết Thiên Huyền công.

Chương 407: Thúc Thiên Kim Lăng, Thiết Thiên Huyền công.

Nhiều bảo linh bản mệnh!

Hơn nữa còn có thể vượt qua Thiên Nguyên!

Độc Cô Vãn Hồn cảm giác thế giới quan của mình nát rồi.

Sau khi kim lăng thành hình, lần tổ linh này xem như thành công, tiếp theo việc Phương Vọng phải làm chính là củng cố tu vi.

Đợi đến khi lôi vân trên trời tiêu tán, Phương Vọng còn đứng trên đầu cầu, nhắm mắt củng cố tu vi. Bảo linh mới trên đỉnh đầu hẳn đã cao tới ngàn trượng, ngay cả linh vụ của Kiếm Thiên trạch đều không thể che đậy nó, nó giãy giụa kịch liệt trong gió, giống như một con rồng sống, hơn nữa còn là kim long với thân quang rạng rỡ!

Mọi người tỉnh lại từ trong Thiên Địa kiếm ý kia rất nhanh đã bị kim lăng ngàn trượng thu hút ánh mắt.

“Đó là cái gì?”

“Là pháp bảo? Hay là một loại pháp thuật nào đó hiển hiện?”

“Chờ chút, hình như nó tung bay ở trên đầu tiên bối Phương Vọng...”

“Các người nhìn kỹ đi, đây không phải là cảnh tượng tổ linh sao?”

“Phương tiên bối là cảnh giới gì, sao lại mới tổ linh?”

Các tu sĩ bàn luận âm ỉ, có người ngạc nhiên, có người không hiểu, cho đến khi có người đưa ra cách nói nhiều bảo linh bản mệnh, đột nhiên dẫn đến ồn ào càng lớn hơn.

Cố Ly, Cố Thiên Hùng đứng bên hồ, cũng bị kim lăng ngàn trượng kinh diễm.

“Thiên tư như thế, còn là nhiều bảo linh bản mệnh...”

Cố Thiên Hùng tự lẩm bẩm, giọng điệu của hắn phức tạp.

Đối mặt kim lăng ngàn trượng thần bí kia, cho dù ai đều sẽ có loại cảm giác ngược nhìn tiên tích.

Trong mắt Cố Ly tràn đầy tia sáng kỳ dị, nàng cũng không ao ước, chỉ cảm thấy vui mừng và hưng phấn vì Phương Vọng. Sau khi đột phá tạo nên bảo linh bản mệnh như vậy, khi hắn đối kháng Thiết Thiên Thánh giáo nhất định càng có phần thắng.

Toàn bộ Đại Tề đều biết Phương Vọng tất nhiên sẽ lên phía bắc. Nhìn từ tất cả chiến tích của Phương Vọng, hắn chưa từng e ngại kẻ địch mạnh và nguy nan, bây giờ bề quan tại Kiếm Thiên trạch, rõ ràng là muốn chuẩn bị quyết chiến.

Nếu hắn muốn tránh chiến, hoàn toàn có thể xuôi nam, rời khỏi Đại Tề.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài Kiếm Thiên trạch, một người tu sĩ thao túng kiếm mà đến, hắn nhìn thấy kim lăng ngàn trượng phía chân trời từ không trung.

Kim lăng ngàn trượng toát ra từ quần phong xung quanh Kiếm Thiên trạch, mặc dù chỉ toát ra một bộ phận, nhưng ánh vàng nó phát ra vô cùng thu hút ánh mắt.

“Đó là cái gì...”

Tên tu sĩ này trừng to mắt, tự lẩm bẩm.

Hắn là tu sĩ của Hộ Thiên giáo, tên là Ngô Lâm, nghe mệnh lệnh của Thẩm Bất Hối đến đây mời Phương Vọng.

Hắn chậm lại tốc độ, cẩn thận từng li từng tí bay về phía Kiếm Thiên trạch.

Một bên khác.

Phương Vọng đắm chìm trong sự đột phá của bản thân, quên mất vật bên ngoài, trạng thái như thế tiếp tục rờn rã bảy ngày bảy đêm.

Đợi đến khi hắn mở to mắt, tu vi tăng vọt bắt đầu hướng tới bình tĩnh. Hắn giương mắt nhìn lại, nhìn kim lăng hai ngàn trượng trên đỉnh đầu, ánh mắt bình tĩnh.

“Cứ gọi là Thúc Thiên Kim Lăng đi.”

Phương Vọng tự lắm bẫm, định ra tên của bảo linh này. Trong chốc lát, Thúc Thiên Kim Lăng bắn ra ánh vàng lộng lẫy, lấp lánh toàn bộ thiên địa, toàn bộ bách tính, tinh quái ở các nơi Đại Tề đều nhìn thấy bầu trời lóe lên một chút.

Thúc Thiên Kim Lăng cấp tốc chui về trong thân thể Phương Vọng, biến mất không thấy gì nữa.

Bảo linh bản mệnh thứ bảy đã thành!

Giống như Thiên Cung kích, nó do Thiên Cung sáng tạo ra, ẩn chứa lực lượng đặc thù, Phương Vọng rất chờ mong biểu hiện của nó.

Hắn bẻ bẻ cổ, xoay người đi đến lầu các.

Tiểu Tử, Độc Cô Ván Hồn, Tùng Kinh Uyên lập tức chào đón, Triệu Chân cũng bay tới theo, mặt mũi tràn đầy vẻ kính sợ. ta bao nhiêu tuổi rồi?”

Tiểu Tử ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, nháy nháy mắt rần, nói: “Công tử, ngươi đã một trăm sáu mươi bảy tuổi rồi.”

Mí mắt Độc Cô Ván Hồn nháy điên cuồng, hắn biết Phương Vọng rất trẻ trung, nhưng nghe thấy số tuổi này, hắn

vẫn hải hùng khiếp vía.

Ông trời bất công!

Phương Vọng nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, hỏi: “Từ xưa đến nay, có Đại Thừa một trăm sáu mươi bảy tuổi không?”

Độc Cô Vấn Hồn cười khỏ nói: “Theo ta được biết, không có, cho dù thật sự có, cũng không sánh bằng người, cảnh giới của người tuy là Đại Thừa cảnh, nhưng thực lực thực tế đã áp đảo Niết Bàn cảnh.”

Đối với thiên tài như Phương Vọng, hắn đã không biết nên hình dung thế nào rồi.

Phương Vọng cười cười, hắn dần dò tiếp: “Nghỉ ngơi lấy sức một ngày, ngày mai lên phía bắc, phạt quỷ giết Ôn!”

phạt quỷ giết Ôn!

Bốn chữ này, hắn cũng không nói đến mức âm vang đầy sức sống, nhưng lại có một loại tự tin.

Chỉ có chính hắn rõ ràng, biến hóa do đột phá Đại Thừa cảnh mang đến cho hắn, hoàn toàn có thể dùng hình dung bằng thoát thai hoán cốt!

Đối phó Ôn Lễ, hắn đã tràn ngập lòng tin!

Dù sao trong những năm này, Lý Thanh Tùng và Ôn Lễ đã từng đại chiến vài lần, không trực tiếp giết chết Lý Thanh Tùng, chứng tỏ Ôn Lễ tuy mạnh, nhưng còn không mạnh đến tình trạng có thể nhẹ nhõm bóp chết Lý Thanh Tùng.

Mà hắn cảm thấy mình có thể.

“Vâng!”

Tiểu Tử đột nhiên nhảy cẫng, Độc Cô Vấn Hồn cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Tùng Kinh Uyên nhân cơ hội này, nói: “Phương Vọng, Hộ Thiên giáo phái người tới tìm người, muốn mời người gia nhập Hộ Thiên giáo. Hắn nói Phương Cảnh, Phương Bạch đều đã nhập giáo. Hộ Thiên giáo chỉ là tạm thời, đợi Thiết Thiên Thánh giáo bị diệt, thì sẽ giải tán, sẽ không trói buộc bất cứ kẻ nào, người muốn gặp một lần không?”

Đổi lại là những người khác, hắn đã sớm từ chối giúp Phương Vọng, những việc liên quan đến Hộ Thiên giáo. Hắn cảm thấy cần thiết nói. Phương Vọng nghe thấy tên Phương Cảnh, Phương Bạch, lập tức gật đầu nói: “Để hắn tới đi.”

“Hiện tại sao?”

“Ừm.”

Phương Vọng gật đầu, rồi nhảy vọt lên, hắn rơi trên mái hiên, duỗi cái lưng mệt mỏi, hưởng thụ ánh nắng.

Tùng Kinh Uyên lập tức đi mời người.

Rất nhanh, Ngô Lâm Hộ Thiên giáo đến, hắn đứng trước lầu các, ngược nhìn Phương Vọng trên nóc nhà.

Chương 408: Thúc Thiên Kim Lăng, Thiết Thiên Huyền công. (2)

Chương 408: Thúc Thiên Kim Lăng, Thiết Thiên Huyền công. (2)

Chương 408: Thúc Thiên Kim Lăng, Thiết Thiên Huyền công. (2)

Phương Vọng trong bộ áo trắng đứng ở đó, giống như tiên nhân trên trời ở thế gian. Thiên Đạo Ngự Long quan ngậm hai dòng linh khí, áo trắng hơi bay bổng, vô cùng xuất trần, Ngô Lâm chưa bao giờ thấy kỳ nam tử như vậy.

“Vì sao lại mời công tử nhà ta gia nhập Hộ Thiên giáo, sau khi nhập giáo, cần công tử nhà ta làm gì?”

Tiêu Tử ghé vào trên bờ vai Phương Vọng, mở miệng hỏi.

Ngô Lâm âm thầm bội phục, không hổ là Kiếm Thánh Đại Tề, ngay cả con rắn trên vai thoát nhìn cũng không đơn giản.

Ngô Lâm lập tức ôm quyền trả lời, nói ra lời dặn dò của Thảm Bất Hối, đồng thời cho biết tác dụng của Vạn Vật Chính Khí quyết Hàng Long sơn.

Nghe nói Hộ Thiên giáo chủ muốn mượn khí vận của Phương Vọng, Độc Cô Vấn Hồn cười, Tùng Kinh Uyên nhú mày.

Triệu Chân cười ha hả nói: “Tự khí vận đối phó Thiết Thiên Thánh giáo, cho dù khí vận sẽ trả trở về, vậy tức là giáo chủ của các ngươi không tuyệt đối nắm chắc đối phó được Thiết Thiên Thánh giáo, đúng chứ?”

Ngô Lâm do dự nói: “Thiết Thiên Thánh giáo tàn sát bừa bãi khắp đại lục, lão ma Ôn Lễ càng không ai bì nổi, ai có thể nắm chắc tuyệt đối chứ?”

“Công tử nhà ta có!”

Tiêu Tử trừng Ngô Lâm, rất tức tối.

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói: “Được rồi, việc này lại không trách hấn, hấn chỉ là người truyền lời. Trở về nói cho người giáo chủ, ta sẽ không nhập giáo, ta sẽ trực tiếp tiến về Thiết Thiên Thánh giáo, giết chết Ôn Lễ, có lẽ người còn chưa trở lại Hộ Thiên giáo, Ôn Lễ đã vẫn lạc rồi.”

Ngô Lâm sửng sốt.

“Đúng rồi, người có biết hang ổ của Thiết Thiên Thánh giáo ở đâu không?”

Phương Vọng nhớ tới chuyện gì, hỏi tiếp.

Ngô Lâm lắc đầu nói: “Hành tung của Thiết Thiên Thánh giáo rất quỷ bí, mặc dù khắp phương bắc đều có cứ điểm của bọn họ, nhưng không ai biết được đại bản doanh của bọn họ ở đâu. Từng có tiên bối sư hân, kết quả tu sĩ kia đã bị ngũ Thánh quân ha độc nguyên rửa. chết bất đắc kỳ tử tại chỗ.”

Phương Vọng nghe xong, cười khoát tay, ra hiệu hân có thể rời đi.

Tùng Kinh Uyên lập tức kéo hân rời đi, toàn bộ khuôn mặt tối sầm.

Khó trách tiểu tử này nhất định phải chờ đến khi nhìn thấy Phương Vọng mới nói ý đồ đến, thì ra có loại ý đồ này.

Ngô Lâm muốn phản kháng, thế nhưng tu vi không bằng Tùng Kinh Uyên, mà Phương Vọng lại ở đây, hân không dám làm loạn.

Một canh giờ sau, Phương Vọng tìm tới Cổ Thiên Hùng, Cổ Ly, trò chuyện cùng bọn họ trong chốc lát, cũng nói rõ ý mình muốn rời đi.

Hai cha con muốn cùng lên phía bắc với Phương Vọng, nhưng bị hân cự tuyệt, vì mục tiêu của hân là hang ổ của Thiết Thiên Thánh giáo.

Ngày đó, tin tức Phương Vọng muốn lên phía bắc truyền ra.

Hôm sau trời vừa sáng, Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử, bay một mạch về hướng bắc, Độc Cô Vấn Hôn theo sát phía sau, Sở Doãn thì bị hân để lại Kiếm Thiên trạch, tiếp tục tu luyện.

Lần này, Phương Vọng cũng không lấy Tiểu Tử làm tọa kỵ, vì tốc độ của Tiểu Tử không nhanh bằng hân.

Độc Cô Vãn Hồn đi theo sau Phương Vọng, nhìn bóng lưng của hắn, âm thầm cảm thán: “Dứt khoát như vậy, không hổ là người lấy Thiên Đạo làm tên.”

Hắn cảm thấy Phương Vọng lo lắng cho thương sinh, không muốn chậm trễ thời gian nhiều. Việc này khiến hắn càng thêm bội phục Phương Vọng.

Cường giả trên đời có vô số, nhưng cường giả lòng mang đại nghĩa đã ít lại càng thêm ít. Kiếm Thánh dù không mạnh, nhưng có thể để cho hắn ghi nhớ, chứng tỏ sức hút nhân cách của Kiếm Thánh cao đến mức nào.

Trước kia hắn còn đáng tiếc vì Kiếm Thánh, nếu như Kiếm Thánh có thiên tư tuyệt đỉnh, thì nhân gian may mắn, trên đời sẽ nhiều thêm một vị tiên nhân lục địa.

Bây giờ xem ra, Phương Vọng chính là Kiếm Thánh có được thiên tư tuyệt đỉnh.

Đương nhiên, hắn không bảo thủ như Kiếm Thánh vậy.

Độc Cô Vãn Hồn rất có phê bình kín đáo đối với thái độ không sát sinh, có ít người nên giết, giết rồi, ngược lại là tạo phúc cho thương sinh. ...

Trong đại điện rộng rãi mà u ám, Thiết Thiên giáo chủ Ôn Lễ đã tọa trên aiuờnn bảno. hai †av ©ủa hắn không nana vân cằnna. ma khí vàna quanh thân, con mắt khổng lồ lộ ra trên lồng ngực hắn không ngừng chuyển động, có vẻ vô cùng quỷ dị.

Trong bóng tối sau lưng của hắn vẫn có quỷ ảnh thần bí đang lắc lư như cũ, to lớn mà kinh dị, còn không ngừng biến hình, khi thì giống người chạy qua, khi thì giống thú chạy qua.

“Tâm ngươi loạn rồi, ngươi đang sợ điều gì?”

Một giọng nói âm lãnh vang lên, không biết là nam hay nữ.

Ôn Lễ nhắm mắt lại, nói: “Sự tình làm lớn quá rồi, vượt qua tầm khống chế của bốn tọa, nhanh hơn kế hoạch đã định mấy chục năm, từ nơi sâu xa, có lẽ có một loại biến số nào đó đang ảnh hưởng đến bốn tọa.”

“Ồ? Người cảm thấy là ai? Lý Thanh Tùng đến từ Hàng Long sơn kia, hay là Khổng Tước Thánh Vương uy hiếp người lúc trước, hoặc là chỗ bản duy nhất của Thiết Thiên Thánh giáo, Phương Vọng?”

“Bốn tọa không rõ ràng, nhưng bất an trong lòng bốn tọa càng ngày càng mãnh liệt.”

“Cho nên người muốn mạo hiểm?”

“Tùng chồng xương trắng dưới chân bốn tọa không cho phép bốn tọa thất bại, cho dù biến số là ai, người thiết thiên (trộm trời), tự có thể khiến biến số thành định số!”

“Thiết Thiên Huyền công phúc họa đi kèm, nhất định phải sử dụng thận trọng.”

Ôn Lễ không trả lời nữa, hai tay không ngừng biến đổi chiêu thức, ma khí phun trào ra hình như cũng bắt đầu trở nên cuồng bạo.

Đại điện lâm vào yên tĩnh. ...

Hoàng hôn giáng lâm, ráng mây đỏ tràn ngập.

Một luồng sáng trắng chạy nhanh đến, không bao lâu sau, lại một bóng dáng theo sát phía sau, chính là Phương Vọng và Độc Cô Vấn Hồn.

Bọn họ bay vọt một mạch mười mấy vương triều, không biết đã đi qua bao nhiêu dặm đường. Ven đường nếu gặp được bách tính bị ma tu giết hại, Phương Vọng đều sẽ xuất thủ, về tranh đấu giữa các tu sĩ, chỉ cần không phải lấy cớ hiệu Thiết Thiên Thánh giáo, hẳn đều chẳng muốn nhúng tay.

Một tòa thành trì cổ xưa tọa lạc giữa rừng núi phía trước, trên tường thành có ma tu tọa trấn.

Chương 409: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ.

Chương 409: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ.

Chương 409: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ.

Trong phạm vi ngàn dặm, gần như tất cả tu sĩ đều là ma tu, Phương Vọng không biết Thiết Thiên Thánh giáo ở đâu, thế là bèn chạy đến nơi ma tu tụ tập.

Trên tường thành, một ma tu bỗng nhiên chú ý tới tình huống phía chân trời, hắn vừa muốn mở miệng, một trận gió mạnh rít gào mà đến, dọa một đám ma tu trên tường thành dồn dập nhắc cánh tay che mặt.

Ma tu dẫn đầu phát hiện tình huống dị thường, cả người cứng nhắc, khắp khuôn mặt đầy mồ hôi lạnh, đồng tử càng phóng đại. Chỉ thấy một bàn tay đè trên vai của hắn, làm hắn không thể động đậy.

Những ma tu khác buông cánh tay xuống, tập trung nhìn vào, đều nhìn thấy bóng dáng Phương Vọng, dọa bọn họ lập tức ngưng tụ bảo linh bản mệnh, chuẩn bị chiến đấu.

“Muốn chết thì cứ ra tay!”

Tiêu Tử ghé vào trên bờ vai Phương Vọng cười lạnh nói, chúng ma tu trông thấy con rắn tím công hồ lô này, nét mặt quỷ dị.

Lúc này, Độc Cô Vấn Hồn bay tới theo, hắn không thu liễm khí thế giống như Phương Vọng, uy áp Đại Thừa cảnh tăng

chín khiến một đám ma tu có loại cảm giác kinh dị như đối mặt với cảnh trời sập.

Theo uy áp của Độc Cô Vấn Hồn bao phủ cả tòa thành cổ, ma tu trong thành ào ào bay ra, giống như bầy ong ra tổ, trong rất hùng vĩ.

Phương Vọng nghiêng đầu, nhìn về phía ma tu bị mình đè lại, nói khẽ: “Nói cho ta biết, giáo chủ Thiết Thiên Thánh giáo Ôn Lễ ở đâu?”

Trước khi rơi xuống đất, hắn đã thu hết âm thanh toàn thành vào trong tai, biết được tất cả ma tu nơi này đều đến từ Thiết Thiên Thánh giáo.

Ma tu bị đè lại run giọng nói: “Hành tung của giáo chủ... Chúng ta há lại... Có thể biết được...”

Ánh mắt Phương Vọng phát lạnh.

Lúc này, Độc Cô Vấn Hồn đáp trên tường thành, thân pháp hắn quỷ dị, sinh ra từng tàn ảnh. Hắn lướt qua từ giữa một đám ma tu, mỗi một ma tu đều bị điểm trúng huyết đạo, không thể động đậy, toàn bộ quá trình, không một ma tu nào có thể phản ứng kịp.

Độc Cô Vấn Hồn dừng trước mặt một ma tu cao tuổi, tay phải tóm về mặt hoảng sợ.

Còn chưa chờ Độc Cô Vấn Hồn lên tiếng, hồn phách của tên ma tu này đã trực tiếp tan ra.

Độc Cô Vấn Hồn nhú mày, tiếp tục thử. Phương Vọng dùng Âm Dương Huyền Minh Chân công nhìn những hồn phách này, cũng không nhìn ra trò trống gì, nói rõ bữa này không hề yếu hơn Âm Dương Huyền Minh Chân công.

Mãi cho đến khi hồn phách tất cả ma tu trên tường thành đều bị làm cho tiêu tán, Độc Cô Vấn Hồn mới coi như thôi,

hắn đưa ánh mắt nhìn về phía từng người từng người ma tu trên tòa thành cổ, ánh mắt lạnh buốt.

Những ma tu kia vừa bay ra khỏi thành, đã bị uy áp của hắn bao phủ, tất cả đều không thể động đậy, chỉ có thể hoảng sợ nhìn hắn.

Phương Vọng mở miệng nói: “Giết chín phần mười số lượng, thả một phần.”

Nghe vậy, Độc Cô Vãn Hồn lập tức hành động. Ngay sau đó, giữa mảnh thiên địa này vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tiếp, máu tươi rơi xuống như mưa trong cổ thành.

Mấy nhịp thở sau, thiên địa yên tĩnh.

“Truyền tin tức ra ngoài, Phương Vọng ta sẽ giết hết giáo chúng của Thiết Thiên Thánh giáo, người muốn sống, lập tức ra khỏi giáo, hoặc mời giáo chủ của các người ra.”

Tiếp đó, tiếng nói của Phương Vọng vang lên, giọng điệu lạnh lùng.

Vừa dứt lời, uy áp của Độc Cô Vãn Hồn biến mất, ma tu sống sót hoảng hốt chạy trốn.

Trong thành, cửa từng tòa phòng ốc bị mở ra, bóng dáng từng người từng người mình đầy thương tích, dơ bẩn đầy người đi ra. Mỗi một người bọn họ còng xích dưới chân, nam nữ già trẻ đều có, nhưng nữ tử chiếm đa số, bọn họ đều nghe thấy tiếng của Phương Vọng mới dám đi ra.

Phương Vọng cúi đầu liếc nhìn. Trong chốc lát, đường đi mặt đất trong thành hiện ra từng bóng kiếm, cấp tốc chặt đứt xích chân của những tù phạm kia. Độc Cô Vãn Hồn thấy một cảnh này nhưn mày.

Đây chẳng lẽ chính là Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thánh ư?

Càng tự nhiên hơn kiểm ý của Kiếm Thánh năm đó.

Phương Vọng mở miệng nói: “Các ngươi đều là người tu hành, tu dưỡng ở chỗ này một ngày lại rời đi thôi. Các ngươi cũng được giúp ta truyền lời ra ngoài, Phương Vọng Đại Tề thề phải giết sạch Thiết Thiên Tình trạng bi thảm của người trong thành rõ ràng là đã trải qua tra tấn không phải người, nhưng Phương Vọng bất chấp đồng tình.

Nói xong lời này, hắn đã xoay người rời đi.

Độc Cô Ván Hồn vội vàng đuổi theo, hắn cũng thờ ơ đối với cảnh ngộ của những người kia. Ở tu tiên giới, chuyện như vậy, hắn đã từng gặp không ít.

“Tiếp theo làm thế nào?”

Tiểu Tử quay đầu nhìn về phía Phương Vọng hỏi.

Phương Vọng mắt nhìn thẳng phía trước, nói: “Không tìm, trực tiếp đại khai sát giới đi, giết tới khi Ôn Lễ tự đến tìm ta.”

Trước đó đại khai sát giới ở Đế Hải, là vì báo thù.

Mà lần này hắn đại khai sát giới, là vì cứu người!

Mỗi một lần hắn xuất thủ, là có thể cứu vớt rất nhiều người, làm gì phải mù quáng tìm kiếm hành tung của Ôn Lễ?

Độc Cô Ván Hồn không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, âm thầm kinh hãi.

Phương Vọng bình thường đối xử hiền lành với mọi người, thật sự đến loại thời điểm này, sát tính của hắn còn nặng hơn ai hết. Điều này cũng dẫn đến Độc Cô Ván Hồn cũng không phân rõ hắn rốt cuộc có tính cách như thế nào.

Mặc kệ Phương Vọng có tính cách như thế nào, Độc Cô Ván Hồn chỉ biết kiếp nạn của Thiết Thiên Thánh giáo đến rồi!...

Vào lúc giữa trưa, khói lửa lượn lờ giữa dãy núi, đưa mắt nhìn lại, đầy khắp núi đồi đều là thi thể, mấp mô, còn có một rừng cây bị máu tươi tưới thành rừng đỏ, nhìn thấy mà giật mình.

Từng người từng người tu sĩ Hộ Thiên giáo đã tọa chử thương ở các nơi, bầu không khí âm u.

Phương Cảnh, Phương Bạch đã tọa giữa sườn núi, mặt hướng về đại quân tu sĩ Hộ Thiên giáo.

Trên trán Phương Bạch còn có một mảnh vết sẹo bị phỏng tạo thành, máu thịt be bết, thật lâu không cách nào kết vảy, nhưng khuôn mặt hắn vẫn lạnh lùng như cũ, dường như không cảm giác được đau đớn.

Chương 410: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ. (2)

Chương 410: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ. (2)

Phương Cảnh còn tốt, mặc dù áo trắng toàn thân bị nhuộm thành áo máu, nhưng không chịu bao nhiêu tổn thương, hắn đang cúi xem đại quân Hộ Thiên giáo đang dưỡng thương phía trước.

“Trận chiến này rốt cuộc phải đánh bao lâu? Vì sao giáo chúng Thiết Thiên Thánh giáo cứ càng ngày càng nhiều?”

Phương Cảnh tự lẩm bẩm, giọng điệu tràn ngập bất đắc dĩ.

Phương Bạch nhắm mắt lại, bình tĩnh nói: “Thế đạo sụp đổ loạn lạc, người tu tiên lại chú trọng truy cầu lợi ích của bản thân. Tu hành mấy chục năm, mấy trăm năm, ai có thể từ bỏ chấp niệm trường sinh vì thiên hạ thái bình, lại có bao nhiêu người có thể kèm chế tà niệm trong lòng, không tùy ý làm bậy? Chỉ cần không có người uy hiếp được Thiết Thiên Thánh

giáo, số lượng giáo chúng của Thiết Thiên Thánh giáo sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.”

Phương Cảnh hít sâu một hơi, nói: “Không có việc gì, chờ đại bá ta xuất thủ.”

Phương Bạch luôn luôn thích đấu võ mồm cùng Phương Cảnh lại không phản bác. Sự sùng bái của hắn đối với Phương Vọng không hề thấp hơn Phương Cảnh, vì hắn đã từng cảm nhận huyền diệu của Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, người nắm giữ kiếm pháp như vậy có thể nào không quân lâm thiên hạ, vô địch trên đời?

Lúc này, một người tu sĩ bay tới từ phía chân trời, một đường lao vùn vụt, một đường cao giọng hô: “Thiên Đạo Phương Vọng đã lên phía bắc, buông lời thề phải giết hết tà quỷ Thiết Thiên!”

Hắn không ngừng lặp lại lời nói này, dẫn tới càng ngày càng nhiều tu sĩ mở to mắt, bao gồm cả Phương Bạch.

Phương Cảnh ngẩn người, không nghĩ tới miệng của mình linh như vậy, ngay sau đó, hắn đứng dậy, cất tiếng cười to.

Không chỉ có hắn, rất nhiều người đều bắt đầu hưng phấn.

Danh tiếng của Thiên Đạo Phương Vọng bây giờ có thể nói là danh chấn đại lục, thiên hạ không ai không hiểu!

“Là Phương Vọng, hắn rốt cục xuất thủ rồi!”

“Trước đó ta đã nghe Đại Tề tu sĩ nói rồi, Phương Vọng đang bế quan, chính là vì quyết một trận tử chiến cùng Thiết Thiên giáo chủ Ôn Lễ!”

“Rốt cục đến rồi!” “Phương Vọng chính là tồn tại giết chết Thánh Tôn, cho tới nay, bốn vị Thánh Tôn khác vẫn là tồn tại Hộ Thiên giáo chúng ta không thể rung chuyển.”

Vùng này ít nhất cũng có ba mươi vạn tu sĩ, chỉ là một phần nhỏ người của Hộ Thiên giáo. Thế Hộ Thiên giáo khắp phương bắc vượt qua vùng đất hai mươi triều, chiến trường tiến hành mỗi ngày nhiều đến mấy chục chỗ. Đặt ở trăm năm trước, có thể quét ngang mảnh đại lục này, nhưng hôm nay đối mặt Thiết Thiên Thánh giáo, vẫn có vẻ bất lực.

Hộ Thiên giáo đang kịch liệt khuếch trương, Thiết Thiên Thánh giáo cũng giống như vậy, nhưng bởi vì Thiết Thiên Thánh giáo làm việc không hề cố kỵ, thu hút cường giả gia nhập hơn. Trái lại, Hộ Thiên giáo, nhập giáo gần như không có ngưỡng cửa, chỉ cần đồng ý đối kháng Thiết Thiên Thánh giáo là có thể gia nhập, cho nên thực lực tổng hợp kém xa Thiết Thiên Thánh giáo, đều bằng ý chí và thù hận chèo chống.

Chương 411: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ. (3)

,

Từ khi Hộ Thiên giáo thành lập, qua nhiều năm như vậy, vẫn không có một trận nào mà thành quả chiến đấu chiến có thể so được với trận chiến ở Đại Tề. Trận chiến kia, Phương Vọng giết chết một vị Thánh Tôn thêm một Thánh Linh, đến nay vẫn được truyền xướng rộng rãi.

Phương Bạch cũng đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng rốt cục lộ ra nụ cười. Hẳn rõ ràng cảm giác được sĩ khí của tất cả mọi người đột nhiên tăng lên, không còn âm khí nặng nề như vậy nữa, phảng phất nhìn thấy hi vọng.

Không chỉ có nơi đây đang truyền, nơi khác cũng đang truyền, có tu sĩ Hộ Thiên giáo đang truyền tin tức, cũng có ma tu của Thiết Thiên Thánh giáo đang truyền, càng có tán tu muốn đục nước béo cò đang truyền, rất có tư thế một đốm lửa sắp cháy lan đồng cỏ.

Hai ngày sau, lại có tu sĩ của Hộ Thiên giáo truyền đến tin tức.

“Thiên Đạo Phương Vọng giết chết hai đại Thiên quân của Thiết Thiên Thánh giáo, giết ba mươi vạn ma tu!”

Lại qua một ngày.

“Thiên Đạo Phương Vọng giết chết đệ tử chân truyền Liễu Hàn của Thiết Thiên Thánh giáo, hủy diệt phân đà Minh Châu

của Thiết Thiên Thánh giáo!”

Lại sau này, gần như mỗi một ngày đều có tin tức truyền đến, khiến các tu sĩ Hộ Thiên giáo đang dưỡng thương càng ngày càng phấn khởi.

Không đến năm ngày, bọn họ đã không nén được, dồn dập bày tỏ muốn đi theo Phương Vọng, đại chiến cùng Phương Vọng. Đại tu sĩ dẫn đầu Hộ Thiên giáo đồng ý, vì hẳn nghe thấy những chiến báo này cũng cảm thấy nhiệt huyết eôi trào. Trên thực tế, tin tức là có tính lạc hậu, tốc độ Phương Vọng giết địch càng nhanh hơn xa tốc độ tin tức lan truyền.

Ở một nơi cách bọn họ ngoài ba vạn dặm, thảo nguyên nhuộm máu, mặt đất hoang tàn, phẳng phất từng bị quân thể thiên thể oanh tạc. Dưới đêm không hết thì thể rơi xuống, tiếng hò hét, tiếng la khóc, tiếng la giết không ngừng lọt vào tai.

Chỉ thấy từng luồng kiếm khí màu đen xẹt qua bầu trời, mỗi một lần đảo qua là có thể giết chết một mảng lớn ma tu, dấy lên huyết vũ như mưa trút nước, hùng vĩ tuyệt luân.

Phương Vọng đạp bước trên không, Tiểu Tử nằm sấp trên vai hắn, hưng phấn nhìn về phía trước.

Độc Cô Vấn Hồn đi theo phía sau nhìn xung quanh, tám tắc lấy làm kỳ lạ. Chín vị quỷ thần lơ lửng xung quanh bọn họ, không ngừng vung kiếm, mà Phương Vọng thậm chí còn không lấy ra Thiên Hồng kiếm.

Trên thảo nguyên, mà còn có từng người từng người tu sĩ của Hộ Thiên giáo rải rác ở các nơi, có người đang dưỡng thương, có người đang chiến đấu. Cho dù đang làm gì, sau khi nhìn thấy hình bóng Phương Vọng và chín vị quỷ thần, bọn họ đều khó tránh khỏi kích động, phấn khởi, sĩ khí phóng đại.

Trái lại, Thiết Thiên Thánh giáo, từng kẻ bị dọa đến suýt nữa hồn phi phách tán, căn bản không dám phản kháng Phương Vọng, lập tức xoay người chạy trốn, nhưng tốc độ của bọn họ chậm hơn xa Tru Tiên Kinh Hồng kiếm.

Chín vị quỷ thần cùng nhau vung kiếm, rất có quy luật, tiết tấu không nhanh không chậm, kiếm khí quét về phía bát phương, thế không thể đỡ.

Chương 411: Thiên Đạo lên phía bắc, người đệ nhất thiên hạ. (3)

Giờ khắc này, Phương Vọng phảng phất đang trực xuất, trêu đùa ma tu Thiết Thiên Thánh giáo, khiến Hộ Thiên giáo các tu sĩ không khỏi là ngược nhìn hắn, như nhìn tiên nhân.

“Hắn chính là Thiên Đạo Phương Vọng?”

“Thật mạnh... Đây quả thật là sự mạnh mẽ mà tu luyện có thể đạt tới sao?”

“Thật là tiên nhân vậy, lực lượng của một mình hắn còn mạnh hơn tất cả mọi người chúng ta cộng lại, không biết hắn đang thi triển tuyệt học gì...”

“Trước đó nghe nói Phương Vọng lên phía bắc, ta còn khó hiểu vì sao những người kia hưng phấn như vậy, hiện tại ta xem như minh bạch... Đây mới là người đệ nhất thiên hạ!”

“Hi vọng thắng lợi đến rồi!”

Đợi tới khi Phương Vọng đi đến chân trời, trên chiến trường dâng lên tiếng hoan hô liên tiếp.

Độc Cô Vãn Hồn nghe những tiếng hoan hô này, trong lòng có loại cảm giác vi diệu.

Hắn sinh ra trên biển chinh chiến không ngừng, nhưng đều là vì mình, hoặc là vì nhiệm vụ của tông môn giáo phái. Đây là lần đầu tiên hắn chiến đấu vì cứu thương sinh thiên hạ.

Loại cảm giác này, nói như thế nào đây...

Còn rất khá.

Độc Cô Vãn Hồn nhìn về phía bóng lưng Phương Vọng, hấn đi tùy ý như vậy, nhưng lại có vẻ kiên định như vậy.

Hắn không nhịn được nhắc nhở: “Tiêu xài linh lực như thế, không sợ Ôn Lễ kia bất chợt hiện thân sao?”

Phương Vọng cũng không quay đầu lại nói: “Tiêu xài? Làm gì đến nỗi tiêu xài chứ?”

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, không khỏi cẩn thận cảm thụ, rồi ánh mắt rơi vào Thiên Đạo Ngự Long quan trên đầu Phương Vọng.

Mũi miện này có dao động linh lực rất nhỏ, mà lại chảy tới trong thân thể Phương Vọng. Ánh mắt Độc Cô Vãn Hồn thay đổi, trong mắt toát ra một tia e ngại.

Kẻ địch mạnh mẽ không đáng sợ, chỉ sợ kẻ địch đã mạnh mẽ, đồng thời linh lực còn vô cùng vô tận...

Phương Vọng một mạch lên phía bắc, thỉnh thoảng thay đổi phương hướng, nơi nào ma khí nặng, hấn bèn tới thẳng nơi ấy. Thỉnh thoảng Độc Cô Vãn Hồn cũng sẽ xuất thủ, nhưng mỗi một lần Phương Vọng đều sẽ thi triển Tru Tiên Kinh Hồng kiếm, hấp thu hồn phách ma tu của Thiết Thiên Thánh giáo, tăng cường quý thần của mình.

Thiết Thiên Thánh giáo làm nhiều việc ác nhiều năm như vậy, cho dù có vừa gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo hay không, Phương Vọng cũng xuống tay không chút mềm lòng.

Điều hắn muốn chính là lấy giết ngăn giết, giết ra một mảnh càn khôn tươi sáng!

Từ khi lên phía bắc, Phương Vọng còn từng chưa gặp được một vị Niết Bàn cảnh, ngược lại gặp được mấy vị Đại Thừa

cảnh, không cần Phương Vọng tự xuất thủ, Độc Cô Ván Hồn đã có thể nhẹ nhõm giết chết bọn họ, lại từ quỷ thần của Phương Vọng nhiếp hồn.

Thoáng chớp mắt, một tháng thời gian trôi qua.

Uy danh của Phương Vọng triệt để truyền ra, toàn bộ đại lục đều đang lưu truyền tin tức Phương Vọng truy sát giáo chúng của Thiết Thiên Thánh giáo khắp nơi. Chuyện này khiến Hộ Thiên giáo vì đó mà phấn chấn, khiến Thiết Thiên Thánh giáo vì đó mà sợ hãi.

Tứ đại Thánh Tôn không dám đối mặt Phương Vọng, giáo chủ Ôn Lễ một mực không hề lộ diện, điều này khiến Thiết Thiên Thánh giáo lâm vào rung chuyển.

Trong một thạch điện rách nát, giáo chủ Hộ Thiên giáo Thâm Bất Hối, Lý Thiên Cơ và một đám cao tầng Hộ Thiên giáo tụ tập ở đây, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

“Ha ha ha, tình thế tốt đẹp, theo Thiên Đạo Phương Vọng cần quét tới, phạm vi hoạt động của Thiết Thiên Thánh giáo cấp tốc co lại.”

“Không thể chủ quan, dù sao Ôn Lễ cùng tứ đại Thánh Tôn còn chưa xuất thủ.”

“Phương Vọng chính là người đã từng giết một Thánh Tôn, lại bế quan một khoảng thời gian, ta thấy, tứ đại Thánh Tôn căn bản không dám chống lại hắn.”

“Hiện tại chỉ xem Phương Vọng và Ôn Lễ ai mạnh hơn.”

“Ai lão ma Ôn Lễ quả thực mạnh đến không thể tưởng tượng nổi, hẳn rất cuộc là cảnh giới gì? Cảm giác là tu sĩ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với chúng ta, ta thậm chí cảm thấy hắn cố ý để chúng ta sống sót.”

Thẩm Bất Hối ngồi bên một cái bàn gầy, nghe các thuộc hạ thảo luận, khi hàn huyên tới Ôn Lễ có phải cố ý để bọn họ sống sót hay không, đám người tranh luận không ngớt, cuối cùng nhìn về phía Thẩm Bất Hối.

Thẩm Bất Hối nhìn xem tay phải của mình, từng sợi khí trắng quần quanh giữa ngón tay hấn.

Hắn mặt không biểu cảm nói: “Đương nhiên là cố ý, diệt chúng ta, thì sẽ có Hộ Thiên giáo thứ hai đứng ra, mà có chúng ta ở đây, mới có thể lộ ra rõ ràng sự mạnh mẽ của bọn họ, khiến cho giáo chúng của bọn họ càng ngày càng nhiều. Chúng ta còn có thể mang đến hỗn phách liên tục không ngừng cho bọn họ.”

Tất cả mọi người nghe thấy lời nói này đều im lặng, đáy lòng bọn họ cũng rất khó chịu.

Có người hỏi: “Vì sao chúng ta lôi kéo Phương Vọng, để hắn chiến đấu cùng chúng ta?”

Lý Thiên Cơ mở miệng nói: “Đã phái người đi mời, không biết là bỏ lỡ, hay hắn đã từ chối.”

Đúng lúc này, một tiếng xé gió truyền đến.

Một người đại tu sĩ Hộ Thiên giáo mặc áo đen vội vàng đưa tay, ngăn trước Thẩm Bất Hối, một tay bắt được một luồng sáng trắng, lực lượng mạnh mẽ làm cánh tay hắn rung động.

“Người nào?”

Lúc này đã có mấy chục tu sĩ biến mất trong điện, ra ngoài xem xét tình huống.

Tu sĩ áo đen lật ra tay phải của mình, chỉ thấy một mảnh bạch ngọc xuất hiện trong tay hắn, tất cả mọi người nhìn chăm chú. Một cái bóng mờ bay ra từ đó, đây là một nam tử trung

niên mặc áo bào đỏ, khuôn mặt hung ác, hai đầu lông mày tràn đầy sát khí.

“Các vị Hộ Thiên giáo, trước giữa trưa ngày mai, hãy dẫn đầu Hộ Thiên giáo đến Đại Thánh sơn quyết một trận sinh tử. Nếu các người không đến, hoặc tới chậm, bốn mươi vạn tù binh của Hộ Thiên giáo kia sẽ bị chúng ta chém giết tại Đại Thánh sơn, rút hồn nhỏ xương, luyện gân tủy máu, nhất định khiến bọn họ sống không bằng chết, hối hận đến nhân gian này một lần!”

“Nhớ kỹ, Thảm Bất Hối, người nhất định phải có mặt, chỉ chờ đến giữa trưa ngày mai!” Nam tử áo bào đỏ dữ tợn cười nói, lời vừa dứt, hắn đã bỗng nhiên tan ra, bạch ngọc vỡ vụn theo, hóa thành bột mịn tiêu tán.

Chương 412: Thiên Mục Đại Thánh, quyết chiến Đại Thánh sơn.

Chương 412: Thiên Mục Đại Thánh, quyết chiến Đại Thánh sơn.

Các vị cao tăng Hộ Thiên giáo đột nhiên vỡ tổ, thay nhau giận dữ mắng.

Thì ra nam tử áo bào đỏ vừa rồi chính là một trong ngũ đại Thánh Tôn của Thiết Thiên Thánh giáo, Hồng Thánh Tôn!

Người này cũng là người liên hệ nhiều nhất với Hộ Thiên giáo!

Lý Thiên Cơ cau mày nói: “Giữa trưa ngày mai đã phải đến, xem ra là muốn tính kế người, hoặc muốn diệt trừ người, hoặc là gấp ghe lực lượng của người. Là Phương Vọng uy hiếp đến bọn họ, bọn họ nhất định phải hành động sớm, dựa theo tình báo về hành tung gần nhất của Phương Vọng, hắn cách xa vùng đất tám triệu nơi đây, trong vòng một ngày rất khó liên hệ được hắn.”

Thẩm Bất Hối bình tĩnh nói: “Nói cách khác, ở trong mắt Ôn Lễ, Phương Vọng càng có uy hiếp lớn hơn ta?”

Lý Thiên Cơ thở dài nói: “Dù sao Phương Vọng đã từng giết chết Thánh Tôn, ngay cả sư phụ ta cũng cực kỳ kiêng dè hắn.”

Nhắc đến sư phụ, trong mắt Lý Thiên Cơ tràn đầy vẻ lo lắng.

Nàng đã mấy năm không hỏi thăm được tung tích của Lý Thanh Tùng, nàng lo lắng Lý Thanh Tùng đã xảy ra chuyện.

Thẩm Bất Hối chậm rãi đứng dậy, chúng tu sĩ đang giận dữ mắng mỏ dừng lại theo, ánh mắt nhìn về phía hắn.

“Truyền lệnh xuống, chỉnh đốn ba mươi sáu phân đà, một canh giờ sau khởi hành, tiến về Đại Thánh sơn!”

Thẩm Bất Hối không cho phép phản bác mà nói, đám người muốn nói lại thôi, cuối cùng dưới ánh mắt sắc bén của hắn, họ đều lui ra truyền lệnh.

Rất nhanh, trong điện chỉ còn lại Thẩm Bất Hối và Lý Thiên Cơ.

Lý Thiên Cơ nhìn về phía Thẩm Bất Hối, nói: “Lần này khác với trước đây, Ôn Lễ rất có thể sẽ hiện thân. Người chuẩn bị kỹ càng đối mặt hắn sao, hắn mặc kệ người trưởng thành, có thể là để người trở thành thể xác của ma hồn, một kiếp này cứu tử nhất sinh.”

Ánh mắt Thẩm Bất Hối trở nên lạnh buốt, hắn nói: “Nghe đồn Ôn Lễ có ba con mắt, là thần nhân trời sinh, ta lại không tin, ta sinh ra cũng là thiên chi kiêu tử, bảy tuổi tố linh, phẩm giai Thiên Nguyên, hai mươi lăm tuổi đạt tới Linh Đan cảnh, bốn mươi tuổi đạt tới Huyền Tâm cảnh, hăng hái biết “Ta muốn giết Ôn Lễ, không chỉ vì thương sinh thiên hạ, còn muốn báo thù vì tộc nhân của ta. Ôn Lễ đoạt hồn phách của cha mẹ,

tổ tông ta, thù này không báo, ta sống cũng không có ý nghĩa, dù có chết, ta cũng phải đi!”

“Trước kia không nắm chắc, bây giờ tụ tập được khí vận khổng lồ, ta có lòng tin.”

Hắn nhìn về phía Lý Thiên Cơ, ánh mắt trở nên mềm mại, nói: “Thiên Cơ, nhờ có người, người để ta nhìn thấy hi vọng báo thù. Có lẽ người cảm thấy ta còn chưa đủ tư cách, nhưng ta cảm thấy người khinh thường Vạn Vật Chính Khí quyết người truyền thụ. Nó rất mạnh, mạnh mẽ đến mức khiến ta cảm thấy ta có thể làm được tất cả mọi chuyện ta muốn làm.”

Tay phải của hắn nắm chặt, khí trắng trên đầu ngón tay tiêu tán.

Lý Thiên Cơ muốn nói lại thôi. Thật ra nàng cũng không thể phán đoán Thảm Bất Hối bây giờ mạnh đến mức nào, nàng dù biết Vạn Vật Chính Khí quyết, nhưng chưa từng tụ tập khí vận của nhiều tu sĩ như vậy.

Thảm Bất Hối xoay người, bước mấy bước về phía trước, nhìn về chân trời bên ngoài điện, nhẹ giọng cười nói: “Tên tuổi chúa cứu thế này có lẽ để ta tới làm đi.”

Bóng lưng của hắn lại làm Lý Thiên Cơ cảm thấy hắn thay đổi.

Lại giống đại sư huynh của nàng đến mấy phần.

So với dáng vẻ chật vật khi được nàng cứu trợ lúc trước mà tưởng như hai người.

Lý Thiên Cơ lộ ra nụ cười, không suy nghĩ thêm nữa về tính toán của Ôn Lễ, biết rõ là tính toán, Hộ Thiên giáo cũng phải đến nơi đã hẹn. ...

Dưới màn đêm, Phương Vọng, Tiểu Tử, Độc Cô Ván Hồn ngồi tĩnh tọa bên cạnh đồng lửa, Triệu Chân cũng tung bay

trên không trung, thưởng thức Xá Lợi Tử trong tay.

Từ sau khi thí luyện nội bộ của Trường Sinh các kết thúc, Triệu Chân lúc không có chuyện gì làm đều sẽ nghiên cứu hai viên Xá Lợi Tử. Hơn mười năm đi qua, cũng không nhìn thấu được gì, nhưng hắn vẫn không từ bỏ, trái lại còn có loại tư thế nhập ma.

“Giết nhiều ma tu như vậy, Ôn Lễ lại còn chưa xuất hiện, xem ra là thật sự e ngại người.”

Độc Cô Vãn Hồn cười ha hả nói.

Phương Vọng đang nướng gà rừng, nhưng thân thể của hắn vẫn không ngừng hấp thu linh khí thiên địa. càng nhiều, thật sự là ta càng ngầu càng hiếu kì đối với hắn, con đường tu hành của người này cực kì quý dị. Ta nghe đồn con mắt mọc trên lồng ngực kia, e là truyền thừa của một loại Đại Thánh nào đó.”

Tiêu Tử hiếu kì hỏi: “Vị Đại Thánh nào?”

Độc Cô Vãn Hồn nói: “Thiên Mục Đại Thánh, một mắt một thần thông, hắn là Đại Thánh mười vạn năm trước, cũng là một vị Đại Thánh bị nghỉ ngơi. Thời kỳ của hắn trải qua một hồi đại tạo hóa phi thăng, đương thời có chín người phi thăng, hắn tranh đoạt cơ duyên phi thăng thất bại. Ngàn năm sau, vào lúc tuổi già lại, hắn chứng đạo Đại Thánh, thông thiên triệt địa, làm chúa tể nhân gian không đến ngàn năm đã tọa hóa.”

“Hắn là một vị Đại Thánh thống trị nhân gian gần nhất. Nói mới nhớ, Đại Thánh rốt cuộc có thể sống bao lâu, không ai biết được, có Đại Thánh thống trị nhân gian mấy vạn năm, giống như Tiên Vương nhân gian. Có Đại Thánh vô địch một đời, phá không mà đi, truy tìm đạo cao hơn, nhưng chưa hề có Đại Thánh còn sống xuất hiện trước mắt chúng ta.”

Tiểu Tử nghe xong, kinh ngạc hỏi: “Vậy chẳng phải là, thành tựu Đại Thánh cũng chưa chắc có thể trường sinh sao?”

Độc Cô Vấn Hồn cảm thán nói: “Đúng vậy, ít nhất ta còn chưa từng nghe nói trên đời thật có người trường sinh bất tử tồn tại. Trong những truyền thuyết cổ xưa kia thì có, nhưng nếu thật sự có thể trường sinh bất tử, vì sao không sống tới bây giờ? Đương nhiên, cũng có một loại khả năng, đó chính là trời đất bao la, ta còn chưa có tư cách tiếp xúc đến bọn họ.”

Kể đến Đại Thánh, trường sinh bất tử, Tiểu Tử cảm thấy rất hứng thú, không ngừng truy hỏi, Độc Cô Vấn Hồn cũng kể rõ kiến thức của mình.

Chương 413: Thiên Mục Đại Thánh, quyết chiến Đại Thánh sơn. (2)

Chương 413: Thiên Mục Đại Thánh, quyết chiến Đại Thánh sơn. (2)

Phương Vọng cũng đang chăm chú nghe, đối với những Đại Thánh nổi danh vạn cổ, hắn cảm thấy rất hứng thú.

Cũng không biết Đại Thánh là cảnh giới, hay là một loại địa vị khí vận nào đó.

Cho dù Ôn Lễ có được truyền thừa của Đại Thánh, hắn cũng không sợ.

Truyền thừa của Đại Thánh?

Hắn có hai cái, mà còn có truyền thừa của hai vị Đại Đế không kém gì Đại Thánh!

Mãi cho đến hừng đông, bọn họ bắt đầu đi đường.

Buổi sáng một ngày này, bọn họ lại gặp một nhóm giáo chúng Thiết Thiên Thánh giáo, Phương Vọng cũng không để lại người sống, dù sao hắn đã truyền khắp đại lục rồi.

Hắn đã khuyên nhủ đám ma tu rời khỏi giáo, những người này còn dám lấy danh hiệu Thiết Thiên Thánh giáo làm ác, bị hắn gặp được, đương nhiên giữ lại không được.

Mãi cho đến vào lúc giữa trưa.

Chín vị quỷ thần của Phương Vọng còn chưa tan đi, hắn bỗng nhiên cảm nhận được một khí thế cực mạnh bùng nổ từ phương xa, vượt xa khí thế chiến đấu những năm này.

Độc Cô Vân Hồn, Tiêu Tử, Triệu Chân cũng quay đầu nhìn lại, đều rất kinh hãi.

Khí thế thật là đáng sợ!

Bọn họ lập tức nghĩ đến Thiết Thiên giáo chủ Ôn Lễ!

Phương Vọng mặt không đổi sắc, thu chín vị quỷ thần vào trong thân thể, hắn mở miệng nói: “Đi thôi, đi nhìn xem rốt cuộc là thần hay là quỷ.”

Trong Thiết Thiên Thánh giáo, Ôn Lễ được xưng là thần nhân, chuyện này khiến Phương Vọng càng cảm thấy hứng thú với hắn hơn.

Cùng lúc đó.

Một bên khác thiên địa, Đại Thánh sơn.

Đại Thánh sơn ở trên một mảnh hoang nguyên, nhìn từ đằng xa, giống như một người khổng lồ đứng sừng sững. Truyền thuyết Hàng Long Đại Thánh từng ngộ đạo ở nơi này, tín đồ của hắn bèn chồng lên một ngọn núi quan nhân tạo lớn nhất trên mảnh đại lục này.

Giờ phút này, đếm không hết ma tu lơ lửng trước Đại Thánh, lít nha lít nhít, ma khí dẫn tới lôi vân cuộn cuộn.

Trên mặt đất, cũng có quá trăm vạn tu sĩ, bọn họ đến từ Hộ Thiên giáo, cùng nhau nhắc chuông đẩy lên phía trước, linh

lực của tất cả bọn họ đều hội tụ trên thân Thảm Bất Hối phía trước nhất.

Thảm Bất Hối chỉ tay phải lên trời, linh lực bành trướng hình thành một vòng bảo hộ to lớn, ánh sáng chói lấp lánh, nhấc lên sóng gió càn quét mười vạn dặm thiên địa.

Thuận theo ánh mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy năm bóng dáng lơ lửng trên bầu trời, trong đó một vị chính là Hồng Thánh Tôn tuyên chiến với bọn họ hôm qua.

Kẻ đối chọi với Thảm Bất Hối chính là một Thánh Linh, thân hình như người, mọc ra ba đầu sáu tay, hồn thể như ngọn lửa đỏ rực, cao gần hai trượng, mặt mũi của nó không phân rõ nam nữ, chỉ có ngũ quan, không lông tóc hiện ra, nó dùng một chương đã trấn áp Thảm Bất Hối.

Thảm Bất Hối tụ tập linh lực của trăm vạn tu sĩ, càng không có cách nào đẩy ngược linh lực của nó.

“Vạn Vật Chính Khí quyết? Quả nhiên là một thể hệ không bằng một thể hệ.”

Một thể hệ không bằng một thể hệ!

Âm thanh của Thánh Linh ba đầu sáu tay vang vọng giữa đất trời, nhất là tám chữ cuối cùng, giống như búa nặng nện vào lòng chúng tu sĩ Hộ Thiên giáo.

Hơn trăm vạn tu sĩ Hộ Thiên giáo tuyệt vọng nhìn về phía Thánh Linh ba đầu sáu tay.

Trước khi đến, bọn họ đã đưa khí vận cho Thảm Bất Hối. Đối mặt Thiết Thiên Thánh giáo, ngay từ đầu Thảm Bất Hối quả thực thể hiện ra khí thế làm bọn họ phấn chấn, đó là sức mạnh bọn họ chưa từng cảm thụ, nhưng loại phấn chấn này theo Thánh Linh giáng lâm, bị vỡ nát triệt để.

Thảm Bất Hối lại bị Thánh Linh đưa tay trấn áp, cho dù bọn họ cùng nhau thúc đẩy linh lực, chỉ viện Thảm Bất Hối, vẫn không cách nào rung chuyển được Thánh Linh.

Giờ khắc này, tất cả mọi người bọn họ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thánh Linh, bọn họ chỉ cảm thấy linh lực của mình đang cản lại trời xanh.

Khi bầu trời đè vuếng lúc chúng sinh nhân aian naãn cản thế nản được?

Thảm Bất Hối cắn chặt răng, cảm nhận của hắn là sâu sắc nhất. Hắn không thể tin được lực lượng bây giờ của mình lại không rung chuyển được Thánh Linh của Thiết Thiên Thánh giáo!

Một phương Thiết Thiên Thánh giáo, tất cả đều cuồng nhiệt nhìn bóng lưng Thánh Linh, như đang nhìn thần.

Hồng Thánh Tôn và ba vị Thánh Tôn khác đều toát ra vẻ khinh miệt. Một đám người ô hợp cũng muốn rung chuyển mấy trăm năm căn cơ Thiết Thiên Thánh giáo tích súc sao?

“Thánh Linh, còn không mau ra tay, diệt bọn họ đi!”

Hồng Thánh Tôn thúc giục.

Nghe vậy, đầu lâu bên trái của Thánh Linh ngoặt về phía hắn, dùng một loại ánh mắt lạnh lùng bễ nghễ hắn, hỏi: “Người đang ra lệnh cho ta à?”

Sắc mặt Hồng Thánh Tôn lập tức khó coi, hắn trầm giọng nói: “Đừng quên lời dặn dò của giáo chủ!”

Thánh Linh quay đầu, tay phải chậm rãi đè xuống.

Ầm ầm -

Hoang nguyên run rẩy dữ dội, nhấc lên một trận bụi sóng hùng vĩ, bao phủ trăm vạn tu sĩ Hộ Thiên giáo. Cánh tay phải

của Thảm Bất Hối lập tức uốn lượn, mặt đất dưới chân hấn vỡ vụn, khuôn mặt hấn lộ vẻ đau đớn.

Ngoài mây trăm dặm, sau một đám mây sương mù, Lý Thiên Cơ đứng trên một la bàn hoàng kim, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

Vì trải nghiệm đáng sợ khi theo Lý Thanh Tùng đối mặt Ôn Lễ năm đó, dẫn đến nàng không còn dám đối mặt Ôn Lễ. Thảm Bất Hối cũng không ép buộc, dù sao nàng không phải là người thuộc về mảnh đại lục này, cho dù chỉ điểm phía sau màn, cũng là làm việc thiện.

Nàng nhìn hình bóng Thánh Linh từ xa, trong mắt tràn ngập hoang mang, nàng nghe thấy lời nói vừa rồi của Thánh Linh.

“Làm sao nó nhận ra Vạn Vật Chính Khí quyết được, chẳng lẽ nó có liên quan đến Hàng Long sơn ư?”

Trong lòng Lý Thiên Cơ tràn đầy bất an, Thảm Bất Hối rõ ràng không phải là đối thủ của Thánh Linh. Chiều theo tình thế phát triển tiếp như vậy, tình huống nguy rồi.

Mặc dù nàng không có tình yêu nam nữ đối với Thảm Bất Hối, nhưng hai người dù sao cũng ở chung nhiều năm như vậy, mắt thấy Thảm Bất Hối đứng trước nguy hiểm bỏ mình, nàng khó tránh khỏi nóng vội trong lòng.

Chương 414: Hàng Long Thăng Thiên trận, có người đến

Chương 414: Hàng Long Thăng Thiên trận, có người đến

Nhưng nôn nóng có làm được gì đâu?

Cho dù nàng xuất thủ, cũng chỉ là tặng thêm một vong hồn thôi.

“Biến đi —”

Một tiếng gầm gừ khàn cả giọng nổ vang, chỉ thấy lòng ánh sáng linh lực của Thảm Bất Hối bỗng nhiên bành trướng, đẩy lên lực bàn tay của Thánh Linh.

Một tiếng gầm thét này khiến trăm vạn tu sĩ Hộ Thiên giáo mừng rỡ. Bọn họ giương mắt nhìn về phía trước, bụi đất cuộn cuộn không che đậy được bóng dáng của Thảm Bất Hối. Thảm Bất Hối đứng phía trước nhất bay lên không, ngọn lửa bắn ra ngoài thân hắn, ánh lửa chói mắt kia trở thành tồn tại sáng ngời nhất giữa thiên địa.

Đó cũng không phải là ngọn lửa, mà là khí huyết biến thành!

Áo bào của Thảm Bất Hối vỡ vụn, trán nổi gân xanh, làn da bắt đầu vỡ ra, không ngừng rướm máu. Khí vận một lần nữa ngưng tụ thành một bộ vũ y trên người hắn, khí thể của hắn liên tiếp lên cao, kinh thiên động địa. Ngay cả Đại Thánh sơn hùng vĩ cũng dao động vì đó.

Đám ma tu Thiết Thiên Thánh giáo giữa không trung chấn động, kinh ngạc bàn luận liên tục.

“Đây là bí pháp gì?”

“Khí tức thật đáng sợ, giống như thiên uy mới có thể gặp được khi độ kiếp...”

“Xem ra giáo chủ Hộ Thiên giáo không chết dễ dàng như vậy.”

“Giãy dụa vô ích thôi, hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Thánh Linh.”

“Chắc hẳn hắn vận dụng bí pháp nào đó, chuẩn bị liều chết đánh cược một lần.”

Ba đôi con mắt của Thánh Linh rơi vào trên thân Thảm Bất Hối, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Âm!

Thảm Bất Hối chợt xông phá linh lực của song phương, tay phải chẳng biết lúc nào đã ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, đâm tới một kiếm, tốc độ cực nhanh.

Tứ đại Thánh Tôn cũng không kịp phản ứng, Thánh Linh bỗng nhiên bị lê=h thân thể. nhưng vẫn bị Thảm Bất Hối chém xuống một cánh tay. Thảm Bất Hối dừng lại theo, vung kiếm chém về phía Thánh Linh. Giờ phút này hấn máu me đầy mặt, khoác tầng một áo ánh sáng trên người, ánh sáng trắng trên vũ y dần dần nhuộm thành màu máu.

Hấn nhanh chóng vung kiếm, ngàn vạn tàn ảnh xuất hiện, tất cả đều là bóng dáng Thảm Bất Hối, giống như phân thân kiếm khí, đồng thời chém ra kiếm khí, bao phủ Thánh Linh từ bốn phương tám hướng.

Thánh Linh biến mất không còn tăm hơi tại chỗ cũ, dẫn đến tứ đại Thánh Tôn vội vàng vận công ngăn cản. Ngàn vạn kiếm khí đánh trúng bọn họ, bắn ra sóng khí hùng vĩ trên không trung, càn quét toàn bộ bầu trời, giống như bão tố nhấc lên sóng to gió lớn dưới mặt biển.

Thảm Bất Hối xoay người theo, cấp tốc hướng thẳng đến Thánh Linh ngoài trăm dặm.

Ba gương mặt của Thánh Linh lộ ra nụ cười mỉa mai, khinh miệt, chỉ thấy cánh tay bị chém xuống của nó mọc ra một lần nữa, sáu tay mở ra, trong lòng mỗi bàn tay ngưng tụ ra một viên hắc châu. Đối mặt Thảm Bất Hối đánh tới, sáu chuông của nó đẩy lên phía trước, sáu viên hắc châu bắn ra ma khí bàng bạc.

Thoạt nhìn, giống như một đóa hoa đen to lớn nở rộ giữa không trung, che khuất bầu trời. Đêm không hết ma linh xông ra từ trong hoa đen, tất cả đều là hình bóng tướng sĩ cười ngửa

tốt, người khoác giáp trụ, lao nhanh giống như thiên quân vạn mã, thế không thể đỡ.

Hai mắt Thảm Bất Hối đã tràn ngập màu máu, tay phải cầm kiếm, tay trái bấm pháp quyết bên hông, cấp tốc đánh lên chuôi kiếm, linh lực toàn thân rót vào trong lưỡi kiếm, trường kiếm hóa thành một luồng sáng trắng cực hạn bay lượn đến, xuyên thủng đại quân ma linh.

Bốp!

Thánh Linh đưa tay tóm lấy, càng nắm chặt trường kiếm của Thảm Bất Hối, trường kiếm rung động, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào tránh thoát được.

“Cũng thú vị, nhưng cực hạn cũng chỉ như thế.”

Âm thanh của Thánh Linh vang lên, Thảm Bất Hối nghe thấy mà sát ý trong mắt tăng vọt.

Hắn xông thẳng đến Thánh Linh một lần nữa, triển khai đại chiến kinh thiên động địa cùng Thánh Linh. Một người một linh, lên trời xuống đất, thân pháp nhanh chóng, khiến ánh mắt tu sĩ hai giáo cũng không theo kịp.

Tứ đại Thánh Tôn hiện thân từ trong kiếm khí, bốn người trông vô cùng chật vật, đầu tóc rối bời, các nơi trên người còn có vết thương, có thể Phương xa.

Lý Thiên Cơ trừng to đôi mắt đẹp, bị biểu hiện của Thảm Bất Hối kinh diễm.

Vì sao hắn lại có lực lượng như thế?

Cho dù là khí thế, hay tốc độ, Thảm Bất Hối cũng vượt xa trạng thái bình thường, thậm chí thoát nhìn còn mạnh hơn cả Thánh Tôn của Thiết Thiên Thánh giáo.

“Hắn đang kính dâng tính mạng của mình.”

Một tiếng nói truyền đến từ phía sau, dẫn tới Lý Thiên Cơ quay đầu, rồi ngạc nhiên mừng rỡ kêu lên: “Sur phụ!”

Chỉ thấy Lý Thanh Tùng tay cầm phát trần, nhanh chóng bay tới, dừng bên cạnh nàng.

“Sur phụ, ngài...”

Lý Thiên Cơ thấy sư phụ, hai mắt cũng đỏ bừng, rất nhiều cảm xúc phun trào trong lòng.

Lý Thanh Tùng nhìn phương xa, nói: “Người lựa chọn người rất không tồi, mặc dù thực lực không đủ, nhưng huyết tính như thế, không làm Hàng Long sơn mất mặt.”

Lý Thiên Cơ lộ ra nụ cười, đang muốn nói chuyện, Lý Thanh Tùng lại bắt đầu thi pháp.

“Thiên Cơ, rời đi đi, Ôn Lễ đã tới, tiếp theo vì sư chuẩn bị cùng chịu chết với Thẩm Bất Hối, tranh thủ thời gian.”

Lý Thanh Tùng bình tĩnh nói, tay phải hất cầm phát trần, như đang viết chữ giữa không trung, tay trái không ngừng thay đổi pháp quyết, mắt trần có thể thấy được một tia khí trắng tràn ra từ ngoài thân hắn.

Lý Thiên Cơ nghe xong, đột nhiên nóng nảy, truy hỏi: “Sư phụ, vì sao nhất định phải chịu chết, tranh thủ thời gian gì cơ?”

Lý Thanh Tùng hồi đáp: “Có người đến rồi.”

“Ai cơ?”

Ầm!

Lý Thanh Tùng chợt bùng nổ ra khí thế mạnh mẽ, trực tiếp đẩy Lý Thiên Cơ bay ra ngoài. Theo khí thế của hắn bùng nổ, Thiết Thiên Thánh giáo phương xa chú ý tới hành tung của hắn.

“Là lão già kia!”

Hồng Thánh Tôn nhìn chăm chăm Lý Thanh Tùng, mặt mũi vắn vẹo, Hắc tửng giao đầu cùng Lý Thanh Tùng, nếu không phải giáo chủ kịp thời hiện thân, rất có thể hắc tử đã chết trong tay Lý Thanh Tùng.

Chương 415: Hàng Long Thăng Thiên trận, có người đến (2)

Chương 415: Hàng Long Thăng Thiên trận, có người đến (2)

Tứ đại Thánh Tôn lập tức xông đến hướng Lý Thanh Tùng. Nhưng mà, bọn họ vừa khởi hành, mặt đất đã rung động kịch liệt, từng khe hở xuất hiện trên mặt đất, dọa các tu sĩ Hộ Thiên giáo đồn dập bay lên. Chỉ thấy một luồng linh khí dưới đất phun trào giống như núi lửa bùng nổ, tách rời bụi sóng giữa thiên địa.

Thánh Linh cũng chú ý tới một cảnh này, lông mày của nó nhăn lại.

“Hàng Long Thăng Thiên trận, xem ra bốn tọa xem nhẹ địa vị của người ở Hàng Long sơn.”

Một âm thanh âm lãnh vang vọng giữa đất trời, khiến cho mọi người như ở trong phòng lạnh.

Ôn Lát

Lý Thanh Tùng nghe thấy hắc tử, nét mặt bình thản, mở miệng nói: “Ôn Lễ, dù không biết ngươi có nguồn gốc gì với Hàng Long sơn, nhưng ác giả ác báo, đường ngươi đi, Thiên Đạo bắt dung.”

“Thiên Đạo bắt dung? Buồn cười, bốn tọa cho dù Thiên Đạo bắt dung, vậy ngươi có thể thấy Thiên Đạo sao?”

Tiếng nói của Ôn Lễ vang lên lần nữa, lần này, kèm theo sát ý thông thiên triệt địa. ...

Vèo! Vèo!

Phương Vọng và Độc Cô Vấn Hồn vọt qua nhanh như tên bắn dưới bầu trời, Độc Cô Vấn Hồn cau mày nói: “Đó hình như là Hàng Long Thăng Thiên trận của Hàng Long sơn.”

Tiêu Tử quần trên bờ vai Phương Vọng, quay đầu hỏi: “Lợi hại sao?”

Độc Cô Vấn Hồn hỏi đáp: “Trước đó, khi ta nghe đạo ở biển Đông Tiên, từng thấy Lý Thanh Tùng thi triển, có thể mượn dùng linh khí thiên địa, tăng lên thực lực trong thời gian ngắn, nhưng thời gian sử dụng càng dài, thực lực tăng lên càng nhiều, thì gánh nặng đối với thân thể lại càng lớn. Dựa theo lời Lý Thanh Tùng, chỉ cần đủ mạnh mẽ, thậm chí có thể mượn dùng linh khí toàn bộ nhân gian.”

Tiêu Tử nghe vậy, không khỏi thán nói: “Sao Hàng Long sơn đều là các loại biện pháp mượn thể người khác, mượn thể thiên địa vậy?”

Độc Cô Vấn Hồn nói: “Khi tu vi đạt tới cực hạn tư chất của bản thân, đương nhiên chỉ có thể truy cầu biện pháp ngoài thân. Hàng Long sơn có trường tồn.”

Hắn không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, muốn nói gì đó, lại nhin xuống.

“Độc Cô Vấn Hồn, ta đi trước.”

Phương Vọng rút xuống câu nói này, bỗng nhiên tăng tốc, hóa thành một luồng bạch hồng, cấp tốc tan biến ở chân trời.

Thật nhanh!

Độc Cô Vấn Hồn âm thầm kinh hãi, hắn tăng tốc theo, nhưng cho dù tăng tốc thế nào, rốt cuộc vẫn không nhìn thấy bóng lưng Phương Vọng.

Giữa ánh sáng trắng, Tiểu Tử chui vào trong lòng Phương Vọng, rồi thò đầu ra, nó ngẩng đầu hỏi: “Công tử, phía trước thật nhiều khí tức mạnh mẽ, Hộ Thiên giáo thật sự có thể gánh vác sao?”

Phương Vọng nhìn thẳng phía trước, nói khẽ: “Không gánh được, một trận chiến này là cái bẫy bày ra cho ta.”

Hắn đã cảm nhận được khí tức của đám người Ôn Lễ, Lý Thanh Tùng, trong đó khí tức của Ôn Lễ vượt xa những người khác.

Thực lực cách xa như thế, đối lại là hắn, có thể kết thúc chiến tranh trong thời gian cực ngắn, nhưng Ôn Lễ không làm như vậy.

Phương Vọng mơ hồ đoán được ý nghĩ của Ôn Lễ, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

Hi vọng thực lực của Ôn Lễ đừng để hắn thất vọng!

Tốc độ cao nhất của Phương Vọng rốt cuộc có nhanh đến mức nào, Tiểu Tử không thể phán đoán được, nhưng nó căn bản không thấy rõ tình huống xung quanh, chỉ có thể cảm nhận được rất nhiều khí tức mạnh mẽ phương xa càng ngày càng gần.

Trên đường phi hành, Phương Vọng cố gắng phóng thích một tia khí tức.

Cho dù chỉ có một tia, hắn tin tưởng Ôn Lễ có thể cảm nhận được!

Một bên khác.

Trước Đại Thánh sơn.

Mây đen cuộn cuộn, bão cát tràn ngập, từng cột linh khí dưới lòng đất như long trụ kết nối trời và đất, tựa như thần

tích, nhưng mà, giữa thiên địa lại lâm vào trong một loại yên tĩnh quỷ dị.

Từng người từng người tu sĩ Hộ Thiên giáo rơi xuống đất, hai chân như nhữn ra, quỳ trên mặt đất. Khuôn mặt mọi người đều tràn ngập tuyệt vọng hướng.

Trên bầu trời, Lý Thanh Tùng máu me khắp người bị một tay Ôn Lễ xách lên, đạo bào của Lý Thanh Tùng vỡ vụn, hai tay hai chân rũ xuống tự nhiên, chập chờn trong gió.

Ôn Lễ mặc một bộ đại bào màu tím sậm, ma khí lượn lờ quanh thân. Từng ma ảnh ngưng tụ ra sau lưng hắn, tư thái không đồng nhất, tất cả đều còng lưng, nhìn xuống Lý Thanh Tùng trong tay hắn.

Hộ Thiên giáo lâm vào trong tuyệt vọng, mà một phương Thiết Thiên Thánh giáo cũng vô cùng căng thẳng, vì sự mạnh mẽ của Ôn Lễ đã làm bọn họ bất an. Nhất là ma ảnh sau lưng Ôn Lễ, cho dù là ma tu nhìn, cũng e sợ trong lòng.

Hơn nữa tình huống bây giờ không thích hợp!

Không chỉ Lý Thanh Tùng thất bại, Thẩm Bất Hối cũng giống như thế.

Thẩm Bất Hối thảm hại hơn, bị một cánh tay phải của Thánh Linh giơ cao lên đỉnh đầu, tứ chỉ hướng xuống dưới, mặt hướng lên trời, hai cánh tay, bắp chân của hắn không cánh mà bay, đang chảy máu xuống.

Giờ phút này, ý thức của Thẩm Bất Hối đã mơ hồ, hắn có thể cảm giác được sức sống của mình đang trôi qua. Trước mắt hắn, hình ảnh quá khứ liên tiếp hiện lên, có cả nhà sung sướng hồi nhỏ, có lang bạt kỳ hồ sau khi lớn lên, còn có những ngày chung sống cùng Lý Thiên Cơ.

“Thì ra... Ta quả nhiên không phải... Nhân vật chính trong truyện... Không làm được chúa cứu thế...”

Thẩm Bất Hối đáng chất nghĩ, hấn khó khăn liếc mắt nhìn, nhìn thấy Lý Thanh Tùng cũng chờ đợi tử vong nơi xa.

Hấn biết đôi phương là sư phụ của Lý Thiên Cơ.

Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy sư phụ Lý Thiên Cơ tự hào nhất. Hấn từng ảo tưởng vô số loại cảnh tượng gặp mặt Lý Thanh Tùng, không ngờ tới sẽ là tình hình như vậy.

Cùng nhau chịu chết.

Bỗng nhiên, cảm xúc không cam tâm trong lòng Thẩm Bất Hối tiêu tan không ít.

Đúng vậy, ít nhất có người chịu chết cùng hấn.

Chết có gì đáng sợ?

Hồng Thánh Tôn đi tới bên cạnh Ôn Lễ, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Giáo chủ, vì sao còn không giết bọn họ?”

Chương 416: Thiên Đạo giáng lâm, vô địch thiên hạ.

Chương 416: Thiên Đạo giáng lâm, vô địch thiên hạ.

Hấn cố gắng không nhìn ma ảnh phía sau Ôn Lễ.

Đừng nhìn ngũ đại Thánh Tôn uy phong lẫm liệt, ở địa vị chỉ dưới một người trong Thiết Thiên Thánh giáo, nhưng chỉ có bọn họ rõ ràng chênh lệch giữa mình và Ôn Lễ lớn đến mức nào.

Trước kia, ngũ đại Thánh Tôn liên thủ đối phó Ôn Lễ, kết quả bị Ôn Lễ giết chết trong thời gian cực ngắn, sau này lại mượn xác hoàn hồn, mới có “Sự trung thành” bây giờ.

Ôn Lễ hơi ngửa mặt, liếc nhìn Lý Thanh Tùng trong tay, nói: “Đợi người đến lại giết.”

HAj2

Ôn Lễ không trả lời tiếp, mà nhìn chăm chăm Lý Thanh Tùng, lạnh lùng nói: “Đường đường đại pháp sư của Hàng Long sơn lại đáng thương như thế, bốn tọa thấy cũng hơi đau lòng, thật có lỗi, lúc trước xuống tay hơi tàn nhẫn quá.”

Nhìn lại theo ánh mắt của hắn, khuôn mặt Lý Thanh Tùng máu thịt be bét, ngoài răng, thậm chí không thấy rõ ngũ quan, nhất là hốc mắt, không có tròng mắt, cả khuôn mặt phẳng phất từng bị hung thú đáng sợ nào đó gặm ăn, vô cùng đáng sợ.

Miệng Lý Thanh Tùng trào lên bọt máu, hình như còn có ý thức.

Trong lòng Hồng Thánh Tôn tràn ngập hiếu kì, giáo chủ rốt cuộc đang chờ ai?

Đúng lúc này.

Hắn chợt cảm nhận được điều gì, bỗng nhiên nhìn về phía chân trời, không chỉ là hắn, ba vị Thánh Tôn khác cũng nhìn lại.

Mấy nhịp thở sau, đám đại tu sĩ của Thiết Thiên Thánh giáo và Hộ Thiên giáo cũng cảm nhận được một luồng khí tức.

Hộ Thiên giáo cũng không phải thành lập từ tán tu tụ tập, phần lớn tu sĩ đi theo Thẩm Bất Hối đến đây quyết chiến đều là tinh nhuệ của các đại giáo phái, thậm chí không thiếu nhân vật cấp bậc chưởng giáo, trưởng lão.

“Có người đến!”

“Người nào?”

“Khí tức này... Không thích hợp...”

“Rốt cuộc là ai? Hắn là giáo chủ đang chờ hắn?” người nọ? Ai đáng giá lão ma Ôn Lễ chờ đợi?”

Tu sĩ hai giáo đều đang bàn luận. Sở dĩ tu sĩ Hộ Thiên giáo không trốn, không phải bọn họ muốn chờ chết, mà theo Thảm Bất Hồi thảm bại, dẫn đến khí vận của bọn họ triệt để bị chém đứt, mỗi người đều bị phản phê, linh lực tiêu tán, giống như phạm nhân, mà lại là phạm nhân kiệt lực.

Theo tiếng bàn luận tràn ngập giữa thiên địa, một khí thế ngang ngược tuyệt luân giáng lâm, giờ khắc này, tất cả mọi người cảm nhận được uy thế lớn lao ấy.

Uy áp như vậy, để bọn họ cảm giác như uy của Thiên Đạo giáng lâm.

Nếu uy áp của Ôn Lễ là tà ác, âm lãnh, vậy uy áp này chính là tuyệt đối ngang ngược.

Bọn họ chưa từng cảm nhận được uy áp như thế, làm bọn họ kính sợ theo bản năng.

Ôn Lễ nheo mắt lại, nhìn về phía chân trời, ma ảnh sau lưng không còn run rẩy nữa, mà cùng nhau quay đầu nhìn lại, bồn chồn bất an.

Ngay cả Lý Thiên Cơ chậm chạp không chịu rời đi ở phương xa cũng cảm nhận được uy áp thần bí kia.

Uy áp này làm nàng cảm thấy hình như hơi quen thuộc, không biết có phải ảo giác hay không.

Nàng chợt nhớ tới một người, trong mắt không khỏi toát ra vẻ mong đợi.

Chẳng lẽ là hắn?

Àm -

Thiên địa nổ vang, mặt đất run rẩy, Đại Thánh sơn nguy nga vạn năm bỗng nhiên rung lắc theo, đây là trước đó đại chiến không đưa tới động tĩnh.

Uy thế như thế...

Trăm vạn tu sĩ của Hộ Thiên giáo tìm đập thành thịch, trong lòng nổi lên một ý nghĩ không thực tế.

Có một cái tên, gần đây như sấm bên tai, là hi vọng của Hộ Thiên giáo, thậm chí toàn bộ đại lục!

Trong lòng bọn họ, cái tên này khả năng càng có sức nặng hơn Thảm Bất Hối.

Bọn họ kính trọng Thảm Bất Hối, nhưng thật sự bàn về phần thắng trong chuyện lật đổ Thiết Thiên Thánh giáo, bọn họ cảm thấy cái tên kia trong lòng càng có hi vọng. Một luồng bạch hồng chạy nhanh đến từ phía cuối thiên địa, nhấc lên cơn gió kinh thế, bụi sóng dọc đường lập tức bị đánh tan, thế không thể đỡ.

Tất cả mọi người không kịp nhìn thấy rõ ràng, áo bào tím của Ôn Lễ tung bay kịch liệt, ma ảnh sau người giống như nền tàn trong gió, suýt nữa đập tắt.

Tất cả ánh mắt giữa thiên địa rơi vào phía trước Ôn Lễ, chỉ thấy một bóng dáng xuất hiện giữa không trung, cả người lượn quanh khí diễm màu trắng, cách xa Ôn Lễ không đến năm trượng.

Người đến chính là Phương Vọng!

“Là hắn!”

Lý Thiên Cơ ngạc nhiên nghĩ, nàng chưa từng ngạc nhiên mừng rỡ như vậy.

Không chỉ là nàng, một số tu sĩ bên trong Hộ Thiên giáo từng gặp Phương Vọng cũng lâm vào vui mừng to lớn.

“Là Thiên Đạo Phương Vọng!”

“Kiếm Thánh Đại Tề đến rồi!”

“Ông trời của ta, hắn không phải ở Đại Lam triều sao, Đại Lam triều cách nơi này mấy chục vạn dặm mà, cách bát đại vương triều.”

“Chẳng lẽ là giáo chủ đã sớm sắp đặt rồi?”

“Khí thế thật là mạnh... Hắn có thể đánh bại Ôn Lễ hay không?”

Cái tên Phương Vọng cấp tốc truyền ra, Hộ Thiên giáo reo hò, Thiết Thiên Thánh giáo kinh hoàng, bồn chồn bất an.

Cái tên Phương Vọng này rất có lực uy hiếp đối với Thiết Thiên Thánh giáo, vì Thường Thánh Tôn đã chết trong tay hắn. Hơn nữa, Phương Vọng tùy ý làm bảy một tháng, trắng trợn tàn sát tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo, giáo chủ lại chậm chạp không ra tay với hắn. Thái độ như vậy khó tránh khỏi làm giáo chúng bất an.

Ánh mắt Ôn Lễ rơi trên người Phương Vọng, tóc của hắn còn đang tung bay, con mắt to lớn hiện ra trên lồng ngực cũng nhìn chăm chăm Phương Vọng, một con ve đỏ leo ra từ sau lưng của hắn, nằm sấp trên vai hắn nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Tiểu Tử thò đầu từ trong lòng Phương Vọng, nhìn chăm chăm ve đỏ, không ngừng thè lưỡi răn.

Khi Ôn Lễ đang dò xét Phương Vọng, Phương Vọng cũng nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều không có vẻ sợ hãi. Phương Vọng, thấy thế, Ôn Lễ chợt buông tay phải, Lý Thanh Tùng rơi xuống phía dưới.

Phương Vọng không đi tiếp lấy, vẫn nhìn chăm chăm Ôn Lễ như cũ.

Lúc này, Thánh Linh xách theo Thảm Bất Hồi bay tới, Thảm Bất Hồi liếc nhìn Phương Vọng, tâm thần chấn động.

Người này là thần thánh phương nào?

Chương 417: Thiên Đạo giảng lâm, vô địch thiên hạ. (2)

Chương 417: Thiên Đạo giảng lâm, vô địch thiên hạ. (2)

Thảm Bất Hồi lần đầu tiên nhìn thấy nam tử có khí thể như Phương Vọng, chỉ đứng ở nơi đó, đã phát ra một loại lực trùng kích vô địch, khiến tiềm thức hắn cho rằng người này chính là tồn tại mạnh nhất trong nhân thế!

Bản thân hắn bị thương nặng, không nghe được âm thanh, cho nên không đoán được thân phận của Phương Vọng.

Cuối cùng vẫn là Ôn Lễ phá vỡ sự yên lặng, chỉ thấy Ôn Lễ liếm môi, cười nói: “Người chính là Phương Vọng? Khí huyết thật đủ mạnh mẽ, trên người người không có dấu hiệu Niết Bàn, nhưng khí tức của người đã có thể uy hiếp được cảnh giới của bốn tọa, thì ra thật sự có số trời.”

Phương Vọng lạnh nhạt nhìn chằm chằm hắn, nói: “Ôn Lễ, chuẩn bị kỹ càng chịu chết sao? Người hi vọng chết dưới nắm đấm của ta hạ, hay chết dưới kiếm của ta?”

Ngông cuồng!

Giọng nói của hắn không giữ lại chút nào mà truyền vào trong tai mọi người, đây là cảm nhận của tất cả mọi người.

Phương Vọng cũng không phải chỉ là vì làm ra vẻ, hắn nói như vậy, là muốn cho Hộ Thiên giáo lòng tin, tránh người thương nặng trực tiếp chết rồi, đồng thời tạo thành khiếp sợ cho giáo chúng Thiết Thiên Thánh giáo.

Quan trọng nhất chính là, hắn có lòng tin làm được!

Nghe vậy, Ôn Lễ ngẩn người, sau đó cất tiếng cười to, thậm chí còn ôm bụng cười.

Phương Vọng nâng tay phải lên, lật bàn tay, hấn đang muốn dùng nắm đấm đánh chết Ôn Lễ vừa gặp mặt.

Ôn Lễ bỗng nhiên cúi đầu, chăm chú nhìn Phương Vọng, lạnh giọng nói: “Bồn tọa vẫn luôn chờ đợi một vật chứa thích hợp, Lý Thanh Tùng không được, Thảm Bất Hối càng không đủ tư cách. Phương Vọng, người rốt cục xuất hiện, người nói người có thể đâm chết bồn tọa bằng một quyền, vậy để bồn tọa cảm thụ lực lượng của người đi.”

Lời vừa dứt, ma ảnh phía sau hấn chợt nhào về phía Phương Vọng, cấp tốc biến lớn, khiến Tiểu Tử cảm thấy thiên địa lập tức tối sầm.

Ôn Lễ xuất thủ quá nhanh, dẫn đến tu sĩ hai giáo đều không kịp phản ứng.

Ầm! đường, suýt nữa đánh trúng Đại Thánh sơn, quyền phong càn quét đến tận phía cuối thiên địa.

Tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo chỉ cảm thấy tính mạng của mình vừa đi qua Quỷ Môn quan một lượt. Bọn họ vô ý thức nhìn về phía không trung, ngay sau đó, tất cả mọi người há to mồm, đôi mắt cũng không khỏi tự chủ mà trợn to.

Ngay cả Thảm Bất Hối ý thức đã mơ hồ cũng vô ý thức mở to hai mắt, Thánh Linh dưới người hấn run nhè nhẹ.

Chỉ thấy Phương Vọng duy trì tư thế vung quyền, mà ở trước mặt hấn, chỉ còn lại một bộ xương trắng.

Bộ xương trắng này rất rõ ràng là Ôn Lễ!

Mà mỗi một khúc xương của bộ xương trắng này đều trải rộng khe hở, phẳng phát lúc nào cũng có thể tiêu tán.

Phương Vọng hơi nâng lên cằm, liếc nhìn xương trắng Ôn Lễ, nói bằng giọng điệu lạnh nhạt: “Ta chỉ cần ba phần mười lực lượng, người đã không gánh được, đây chính là Phá Thiên cảnh ư?”

Xương trắng run rẩy kịch liệt, khe hở trên xương dần dần khép lại, chỗ lồng ngực xuất hiện một tia huyết khí, cấp tốc ngưng tụ thành một con mắt to lớn. Trong con mắt này lớn tràn đầy tơ máu, không còn vẻ lạnh lùng lúc trước, mà trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Người... Người rốt cuộc là ai...”

Tiếng nói của Ôn Lễ vang lên, giọng điệu lộ ra sự sợ hãi.

Đối mặt câu hỏi của Ôn Lễ, Phương Vọng không trả lời.

Các tu sĩ Hộ Thiên giáo, Thiết Thiên Thánh giáo lấy lại tinh thần, tất cả đều xông vào, không ít tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo càng xoay người bỏ chạy.

Tứ đại Thánh Tôn ngây người, mặc dù nhìn ra được Ôn Lễ còn chưa hoàn toàn chết đi, nhưng một quyền đã có thể diệt sạch huyết nhục của Ôn Lễ, thực lực thế này làm hắn không dám tưởng tượng.

Bọn họ lạnh cả người, lui cũng không xong, chiến cũng không phải.

Nếu lui, nhờ đâu Ôn Lễ sống sót, hậu quả khó mà lường được, nhưng nếu để bọn họ đối kháng Phương Vọng...

Thật không phải cử chỉ sáng suốt!

Phương Vọng nhìn chằm chằm Ôn Lễ, nói: “Bày ra lực lượng của Thánh Linh đi.”

Hắn muốn định càn khôn †rond mặt trận chiến hắn muốn loali tr ew# sợ hãi của người trong thiên hạ đối với Thánh Linh, làm Thiết Thiên Thánh giáo hoàn toàn giải tán. Điều hắn

muốn là dựng nên hình tượng tuyệt đối mạnh mẽ của mình, như vậy sau này cho dù hấn đi đâu, thế nhân đều không dám đối phó Phương gia.

Đương nhiên, trong lòng hấn vẫn có một chút lòng hiếu chiến.

Hấn muốn thử xem mình ở Đại Thừa cảnh rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Nghe thấy lời nói này, xương trắng Ôn Lễ chậm rãi lui lại, ma khí cuồn cuộn toát ra từ trong mắt.

Mây đen trên trời bắt đầu quay cuồng kịch liệt, ngay sau đó, từng con mắt lớn bỗng nhiên xuất hiện trên trời, lít nha lít nhít, đếm cũng không đếm xuể, quan sát vạn vật trên mặt đất.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi tê cả da đầu, còn tưởng rằng mình đang ở trong huyền thuật, thậm chí có người không nhận được dụi mắt.

Vừa quét tới, căn bản không thấy rõ rốt cuộc có bao nhiêu con con mắt.

Những con mắt này liếc nhìn phương hướng khác nhau, chỉ cần là người bị bọn chúng quét qua, không khỏi hãi hùng khiếp vía, lạnh cả lưng.

Phương Vọng bỗng nhiên liếc nhìn Thánh Linh ba đầu sáu tay kia. Thánh Linh vốn dĩ chuẩn bị ăn sống Thẩm Bất Hối đột nhiên dừng lại, nó do dự một chút, ném xuống Thẩm Bất Hối.

Thẩm Bất Hối rơi xuống từ không trung đã tỉnh táo lại, hấn nhìn thấy ánh mắt vừa rời của Phương Vọng, hiểu ra là Phương Vọng cứu mình.

Với thân thể của hấn cho dù rơi xuống, cũng sẽ không chết.

Ba đôi con mắt của Thánh Linh dùng ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm Phương Vọng, sau đó bay về phía xương trắng Ôn

Lễ.

Phương Vọng không ngăn cản, mắt thấy Thánh Linh và xương trắng Ôn Lễ dung hợp lại với nhau.

Dần dần, hồn thể Thánh Linh dần dần ngưng tụ ra da thịt, cái đầu thứ ba càng hóa thành khuôn mặt Ôn Lễ, biểu cảm không đồng nhất, một khuôn mặt sợ hãi, một khuôn mặt đố kỵ, một khuôn mặt hận thù.

Chương 418: Hai quyền định thiên hạ, họa từ Hàng Long.

Chương 418: Hai quyền định thiên hạ, họa từ Hàng Long.

“Phương Vọng, người quả thực rất mạnh, mạnh vượt xa dự đoán của bốn tọa, không ngờ tới bốn tọa vẫn đi đến tình trạng lấy mình làm vật chứa của Thánh Linh, đã như vậy, thì người không cần phải sống nữa!”

Ôn Lễ dứt lời, thả người vọt lên, sáu tay mở ra, một con ve đỏ to lớn vọt lên từ phía sau lưng, trở nên vô cùng to lớn. Giữa lúc nó vỗ cánh, ít nhất cũng có năm đường kính trăm trượng, tu sĩ hai giáo nhìn thấy không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối.

Ôn Lễ ba đầu sáu tay phát ra khí tức điên cuồng, thiên địa nổi lên gió lạnh âm hàn.

“Đại Thánh, xin ban thưởng lực lượng cho ta đi!”

Ôn Lễ ngửa đầu hô to, đồng thời ba tiếng gầm gừ quỷ dị vang lên theo, giống như hung thú đang gào thét.

Ầm ầm -

Thiên địa run rẩy, từng con mắt lớn trên bầu trời đều nhìn về phía Ôn Lễ, chỉ thấy bên trong từng con mắt lớn bay ra từng Thánh Linh, tất cả đều là hồn thể, thân hình không đồng nhất, như người như yêu.

Bọn chúng cùng nhau đưa tay, cách không chụp về phía Ôn Lễ. Từng chùm sáng bắn ra từ trong lòng bàn tay bọn nó, rơi trên người Ôn Lễ, khí thể của Ôn Lễ liên tiếp lên cao.

Một màn này khiến tu sĩ Hộ Thiên giáo cực kì bất an.

“Chuyện gì xảy ra, sao Phương Vọng còn chưa động thủ?”

“Những thứ kia đều là ma hồn sao? Sao lại nhiều như vậy...”

“Gương mặt kia... Không phải đệ tử giáo ta Trần Khánh sao?”

“Đồ nhĩ ta Thành Trị Tuần cũng ở trong đó...”

“Thì ra Thiết Thiên Ma giáo chiêu mộ thiên tài, đúng là làm thể xác cho ma hồn của bọn chúng... Đáng hận...”

Trong thời gian ngắn, tiếng mắng chửi, tiếng chửi rửa, mà còn có tiếng gào khóc vang lên giữa thiên địa.

Một phương Thiết Thiên Thánh giáo nhìn thấy nhiều Thánh Linh giáng lâm như vậy, giống như tiên thần đầy trời quan sát nhân gian, cả đám đều phấn khởi.

Thanh thế như vậy, có thể thắng rồi!

Thân hình Ôn Lễ run rẩy trong ánh sáng chói mắt, thân thể vậy mà Hấn nâng lên ba cánh tay bên trái, ba phương hướng về Phương Vọng, ba gương mặt toát ra vẻ cuồng vọng, cùng nói: “Phương Vọng, cảm thụ một chút lực lượng siêu phàm này đi. Nhớ kỹ, này lực lượng đến từ Thiên Mục Đại Thánh!”

Vừa dứt lời, ba bàn tay trước đó ngưng tụ ra ba viên hắc châu, giống như lỗ đen, điên cuồng cắn nuốt linh khí thiên địa, cuốn lên cơn gió diệt thế đáng sợ.

Linh lực một hơi khô kiệt, thân thể của mấy người thương nặng thậm chí bị cuốn bay về phía không trung, trong đó bao

gồm Thẩm Bất Hối và Lý Thanh Tùng.

Phương Vọng nhếch miệng lên, chột vung quyền, hữu quyền đánh lên trời, một con Hắc Long chột hiện, giương nanh múa vuốt phóng tới Ôn Lễ.

Ầm!

Khi đầu Hắc Long đã nhào đến trước mặt Ôn Lễ, đuôi của nó còn chưa ngưng tụ ra, phảng phất trước nắm đấm của Phương Vọng có đường hầm thời không, con Hắc Long đáng sợ này mới chui ra một phần ba thân thể.

Ba đôi đồng tử của Ôn Lễ không khỏi phóng đại, bởi vì ở khoảng cách không đến ngàn trượng, hấn căn bản không kịp phản ứng.

Hắc Long dùng tư thái ngang ngược tuyệt đối tách rời Ôn Lễ thân thể, dùng khí thế bẻ gãy nghiền nát xuyên thủng biển mây trên trời, đếm không hết con mắt lớn giống như hoa trong gương, trắng trong nước, tan ra theo sóng.

“Một quyền này của ta, tên là Cửu Long Trấn Thiên quyền.”

Tiếng nói của Phương Vọng vang vọng trong thiên địa. Hắc Long biến mất trên bầu trời, từng tia nắng vương vãi xuống từ lỗ hồng to lớn giữa biển mây, chiếu rọi lên mặt đất.

Tu sĩ hai giáo lại lần nữa đứng ngẩn ngơ ở chỗ cũ, không thể tin nổi vào mắt mình.

Vừa rồi Hắc Long đã in thật sâu trong lòng bọn họ, đời này khó quên. Nhìn lại theo ánh mắt của bọn họ, có thể nhìn thấy giữa không trung đã không có bóng dáng Ôn Lễ, lần này ngay cả xương trắng cũng không còn lại.

Theo khí thế của Ôn Lễ tiêu tan, những người bay lên kia cũng rơi xuống theo. Thẩm Bất Hối nhìn Phương Vọng cao

cao tại thượng, ánh nắng chiếu trên người Phương Vọng, hắn lại cảm thấy một tia thần tính.

Hắn chưa bao giờ từng thấy tồn tại chói mắt như thế.

1” 1291 Eona Trần Thiên auvân ” Không biết có bao nhiêu người đọc cái tên này.

Phương Vọng quay đầu, liếc nhìn tứ đại Thánh Tôn và đại quân Thiết Thiên Thánh giáo phương xa, rồi giọng nói của hắn vang lên: “Quỳ xuống.”

Giờ khắc này, tứ đại Thánh Tôn và những ma tu không thoát đi kia, tất cả đều cảm nhận được ánh mắt của hắn, nghe thấy hai chữ “Quỳ xuống”, đại bộ phận người vô ý thức quỳ gối giữa không trung.

Mí mắt tứ đại Thánh Tôn nháy điên cuồng, do dự một chút, bọn chúng cũng cúi đầu quỳ xuống theo.

Bọn chúng vừa quỳ, tất cả tu sĩ còn lại của Thiết Thiên Thánh giáo đều quỳ xuống.

Phương Vọng chỉ dùng hai quyền đã kết thúc trận này kiếp nạn tiếp diễn hơn mười năm này!

Phương Vọng cao cao tại thượng ở dưới ánh mặt trời, mà mấy chục vạn tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo ở dưới mây đen, một sáng một tối, một cao một thấp, một người đối diện mười vạn người, mấy chục vạn quỳ lạy hắn!

Hình ảnh dừng lại, tất cả mọi người xúc động thật sâu.

Các tu sĩ Hộ Thiên giáo chấn động, rất nhanh đã có người phá vỡ sự yên tĩnh, tiếng hoan hô vang vọng chân trời, không biết có bao nhiêu người vui đến phát khóc.

“Chúng ta thắng rồi!”

“Ông trời của ta, hai quyền, hai quyền đã đánh chết Ôn Lễ, cả người kèm hồn, không còn lại chút gì!”

“Cửu Long Trấn Thiên quyền... Đáng là tuyệt học đệ nhất thiên hạ!”

“Ôn Lễ chết rồi, Ôn Lễ chết! Ha ha ha ha —”

“Chúng ta rốt cục thắng, rốt cục có thể trở về nhà rồi...”

Tiếng hoan hô vang vọng trong thiên địa, sóng gió giữa thiên địa dần dần lắng lại.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, trong mắt bắn ra Thần Dưỡng Kiếm Khí, lấy cực nhanh tốc độ xuyên thủng Hồng Thánh Tôn. Ba vị Thánh Tôn khác còn chưa kịp phản ứng, đã bị Thần Dưỡng Kiếm Khí liên tiếp xuyên thủng thân thể, linh lực trong cơ thể bọn chúng cấp tốc tiêu tán.

Sắc mặt bốn người tái mét, hoảng sợ nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, nói: “Tất cả ma đồ hạ xuống, chờ Hộ Thiên giáo xử lý, sinh tử của các ngươi do Hộ Thiên giáo quyết định.”

Chương 419: Hai quyền định thiên hạ, họa từ Hàng Long.
(2)

Chương 419: Hai quyền định thiên hạ, họa từ Hàng Long.
(2)

Uy áp ngang ngược của Thiên Đạo Chân công cường ép đè xuống mấy chục vạn ma tu, tất cả các tu sĩ Hộ Thiên giáo đều dùng ánh mắt phần hận, điên cuồng nhìn chăm chăm ma tu.

Phương Vọng muốn cho bọn họ cơ hội trút hết ra, chinh chiến mấy chục năm, Phương Vọng đánh hai quyền thoải mái, nhưng các tu sĩ hiệp nghĩa của Hộ Thiên giáo thì sao?

Nếu thắng không thể báo thù, thì cuối cùng cũng sẽ có tiếc nuôi!

Tiểu Tử trong lòng Phương Vọng, hưng phấn hỏi: “Công tử, kết thúc rồi sao?”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “VẬY THÌ CŨNG CHƯA.”

Hắn nâng tay phải lên, vung tay áo lên trời. Hắn tiện tay vung lên, mây đen bao trùm bầu trời lập tức tan ra, chiều này giống như kéo ban ngày về hiện thực, làm cho mí mắt tất cả mọi người nhảy điên cuồng.

Còn không đợi bọn họ sợ hãi thán phục, ánh mắt của bọn họ rơi trên vòm trời.

Một con ve đỏ to lớn lơ lửng dưới mặt trời, chính là ve đỏ của Ôn Lễ, nó lại còn sống.

Phương Vọng ngược nhìn ve đỏ, nói: “Người chính là Thiên Mục Đại Thánh ư?”

Ve đỏ nhìn xuống Phương Vọng, dùng một loại giọng điệu thương thức nói: “Hậu bối, ngươi còn xuất chúng hơn cả thiên chi kiêu tử bản thánh gặp năm đó. Loại tồn tại như ngươi, cho dù đặt ở thời kì kia, đều sẽ trở thành tồn tại chói mắt nhất, đáng tiếc, hết lần này tới lần khác ngươi muốn cản đường của ta.”

Thiên Mục Đại Thánh!

Tất cả mọi người giữa thiên địa rung động tâm thần, bọn họ chưa từng nghe nói đến cái tên này, nhưng hai chữ Đại Thánh đã đủ khiến bọn họ sợ hãi.

Ngay cả một phương Thiết Thiên Thánh giáo cũng bị dọa đến, ve đỏ trên người giáo chủ lại là một vị Đại Thánh biến thành?

Có lẽ giáo chủ cũng là quân cò?

“Không phải ta cần con đường của người, là con đường của người muốn mạng của thương sinh thiên hạ.” Phương Vọng hồi đáp, giọng điệu không có bất cứ cảm xúc nào, như không để Đại Thánh vào mắt.

Hắn đã sớm cảm nhận được khí tức của Thiên Mục Đại Thánh, đối thủ chân chính của hắn chính là Thiên Mục Đại Thánh.

Rất rõ ràng, vị Thiên Mục Đại Thánh này không phải ở trong trạng thái đỉnh cao, nhưng khiêu chiến Đại Thánh, làm hắn rất chờ mong.

Ve đỏ yếu ớt nói: “Tính mạng của thương sinh thiên hạ có quan trọng không, người phía dưới người còn có thể sống được bao nhiêu năm?”

“Bọn họ chung quy là bụi bặm trong hồng trần cuộn cuộn, nếu có thể làm bản thánh thành đạo, cả đời này của bọn họ mới tính có giá trị. Phương Vọng, người có biết cái gọi là Thánh Linh có lai lịch ra sao không?”

Phương Vọng chỉ nhìn hắn.

Ve đỏ tiếp tục nói: “Cái gọi là Thánh Linh chính là hồn của thiên ngoại ma tộc thượng cổ. Bọn chúng từng quét ngang nhân gian, Thượng giới cũng không làm gì được bọn chúng. Bọn chúng sinh ra đã có được năng lực không thể tưởng tượng nổi, sinh tử, tạo hóa đều trong tay bọn chúng. Ví dụ như, bọn chúng có thể để cho người chết sống lại.”

Một tầng ánh sáng chói mắt bắn ra từ trong mắt ve đỏ, quét ngang giữa thiên địa.

Trong chốc lát, trên bầu trời dần dần ngưng tụ ra xương trắng, lại ngưng tụ ra thân hình Ôn Lễ.

Ngoài Ôn Lễ, còn có bóng dáng từng người từng người tu sĩ tan thành mây khói ngưng tụ mà thành, trên mặt đất cũng

lần lượt xuất hiện từng bóng dáng.

Thẩm Bất Hối chậm rãi đứng dậy, hắn chính nhìn xem hai tay, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Hắn rõ ràng cảm giác được sinh cơ của mình khôi phục...

Làm sao có thể...

Hắn không ngạc nhiên mừng rỡ, trái lại còn sợ hãi nhìn về phía ve đỏ cao cao tại thượng.

Lý Thanh Tùng cũng đứng lên, hắn chăm chú nhìn ve đỏ, trong hai mắt vẫn đục tràn đầy vẻ khó tin, chỉ nghe hắn tự lầm bầm: “Thiên Mục Đại Thánh... Thì ra là thế... Họa từ Hàng Long... Họa từ Hàng Long...”

Mất thấy Thiên Mục Đại Thánh sống lại nhiều người chết như vậy, thậm chí trị liệu giúp người thương nặng, Phương Vọng thờ ơ.

Thật ra hắn đã sớm nghe Chu Tuyết nói rồi, Thánh Linh của Thiết Thiên Thánh giáo, chính là vì sống lại Thánh Linh, lại làm cho Thánh Linh phục sinh mẫu thân của mình.

Nhưng Phương Vọng nhìn ra được, cái gọi là phục sinh, chẳng qua là một trò lừa gạt thôi.

Hắn nắm giữ Âm Dương Huyền Minh Chân công có thể nhìn thấy tuổi thọ của sinh linh. Tất cả tồn tại bị Thánh Linh phục sinh, chỉ có tuổi thọ một ngày, sau một ngày, dương khí suy kiệt, không còn tồn tại.

Hắn nhìn ra được, tu sĩ hai giáo lại không nhìn thấu, tất cả bọn họ đều bị một cảnh này dọa đến, không biết nên vui mừng, hay sợ hãi.

Thiên Mục Đại Thánh nắm giữ khả năng như thế, còn không phải là tiên thần sao?

Nhưng nhìn từ góc độ của Thiên Mục Đại Thánh, hắn cũng không phải muốn làm việc thiện, mà là muốn mạng của bọn họ. Ngay cả tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo nhìn thấy ve đỏ trên trời, cũng cảm thấy sợ hãi.

Đây là một loại sợ hãi bản năng khi đối mặt tử vong.

Ôn Lễ nhìn thân thể của mình, rồi cười đến điên cuồng, hắn ngược nhìn ve đỏ cao cao tại thượng, cười nói: “Bồn tọa quả nhiên là đúng, người không lừa gạt bồn tọa, người cũng không phải là tâm ma của bồn tọa...”

Phương Vọng không nhìn Ôn Lễ, ánh mắt nhìn chăm chăm ve đỏ cao cao tại thượng, chờ đợi hành động tiếp theo của hắn.

Ve đỏ lại lần nữa phát ra một trận ánh sáng chói nũa. Trong chốc lát, những người sống lại kia lập tức biến mất, người được chữa trị cũng trở lại trạng thái thương nặng.

Đủ loại cảnh tượng làm các tu sĩ trên mặt đất như bưng tỉnh từ trong mộng, đều có loại cảm giác phiền muộn.

Người chết cuối cùng không thể phục sinh.

“Đây chính là lực lượng của Thánh Linh, có thể khiến người ta sống, có thể khiến người ta chết, cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người trên đời, thậm chí đền bù tiếc nuối. Phương Vọng, người có tiếc nuối, có người muốn phục sinh không? Chỉ cần người không đối nghịch với bản thánh, bản thánh sẽ thỏa mãn người.”

Ve đỏ vỗ cánh, cao cao tại thượng nói.

Phương Vọng hỏi: “Nếu ta không đối nghịch cùng người, người phía dưới, bao gồm Thiết Thiên Thánh giáo, sẽ có kết cục như thế nào.”

Chương 420: Ta không hài lòng.

Chương 420: Ta không hài lòng.

Ve đỏ hồi đáp: “Bản thánh biết người muốn công tâm, nhưng bản thánh không ngại, bọn họ đều phải chết. Ý định ban đầu khi sáng lập Thiết Thiên Thánh giáo chính là vì sáng tạo thể xác cho Thánh Linh.”

Lời này vừa được nói ra, tất cả tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo mặt xám như tro, tứ đại Thánh Tôn đã bị phế cũng lộ ra vẻ hối tiếc trên mặt.

Hồi hận để làm gì?

Bọn họ đã rơi vào đường cùng, cho dù là Phương Vọng hay Thiên Mục Đại Thánh, cũng sẽ không để bọn họ sống.

Phương Vọng lộ ra nụ cười, hỏi: “Đền bù tiếc nuối, phục sinh? Vậy không biết thủ đoạn phục sinh của Đại Thánh có thể làm cho người chết dừng lại ở dương gian bao lâu?”

Ve đỏ yên lặng, vẫn lơ lửng trên không trung cao cao như cũ.

Âm thanh vỗ cánh của nó càng ngày càng vang dội, lại toát ra tia sét, khiến bầu trời sau lưng nó trở nên u ám.

Trước kia thiên địa u ám là bởi vì mây đen giăng kín, thời khắc này trở tối là sắc trời trở tối, mặt trời trên trời dần dần biến mất.

Trên mặt đất, ánh sáng trên mặt tất cả mọi người đều biến mất.

Trên bầu trời u ám lại lần nữa xuất hiện nhiều con mắt lớn đếm không xuể. Từng Thánh Linh đi ra từ trong những con mắt lớn ấy. Bọn chúng cùng nhau bay về phía ve đỏ, dung nhập vào trong thân thể ve đỏ, khiến cho ve đỏ không ngừng bành trướng.

Tiểu Tử nhìn thấy mà thân rần run rẩy, nhưng nó không thúc giục Phương Vọng ra tay, nó tin tưởng Phương Vọng tự

có lực lượng.

Không đến thời gian năm nhíp thờ, ve đỏ trở nên khổng lồ như một ngọn núi lớn, khí thế của nó cũng hoàn toàn triển lộ ra, bao phủ toàn bộ thiên địa. Giờ khắc này, toàn bộ đại lục đều có thể cảm nhận được khí thế của nó.

Cùng lúc đó.

Trên biển xa xôi.

Trong mưa to gió lớn, tia sét đan xen, Hồng Huyền Đế và một nam tử khoác giáp bạc đang giằng co.

Thông Thiên Đế Lệnh lơ lửng trong lòng bàn tay Hồng Huyền Đế, hắn nhìn về phía đối phương với vẻ mặt trêu tức.

Nam tử 1Y aián bạc ©ầm môêt lá cờ lớn trna †av cờ ví lav dâng kích liệt trong mưa gió. Dưới mũ sắt, không biết là nước mưa hay mồ hôi đang chảy trên mặt hắn, trong cặp mắt kia tràn đầy vẻ không cam lòng.

“Người rút cuộc là ai...”

Nam tử giáp bạc cắn răng hỏi, giọng điệu trầm thấp.

Hồng Huyền Đế bẻ bẻ cổ, cười nói: “Ta à? Chỉ là một tiểu tu sĩ của Kim Tiêu giáo mà thôi. Hậu bối, vào Kim Tiêu giáo ta đi, thiên tư của ngươi còn chưa hoàn toàn hiện ra, ta có thể làm cho ngươi càng mạnh hơn, thậm chí làm cho ngươi trấn áp cả vùng biển này.”

Nam tử giáp bạc yên lặng.

Hồng Huyền Đế đang muốn nhiều lời, bỗng nhiên cảm nhận được điều gì, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng, lâm lâm nói: “Là hắn, lão bất tử này quả nhiên đang tính kế chuyện gì, ai có thể ép

hắn đến mức này nhỉ? Phương hướng này, không phải là tên tiểu tử kia đấy chứ...”

“Chắc chắc, đây là thời đại nào, Đại Thánh muốn tính toán cũng khó như vậy rồi sao?”

Đại Thánh?

Nét mặt nam tử giáp bạc đầy chấn động, không hiểu ra sao, chỉ biết rất lợi hại.

Trải qua trận giao đấu lúc trước, hắn cảm nhận được Hồng Huyền Đế cao sâu khó dò, không cảm thấy đối phương là kẻ điên, chẳng lẽ đối phương kết bạn với Đại Thánh lánh đời?

Đáy lòng hắn dao động, Kim Tiêu giáo này rốt cuộc có lai lịch ra sao?

Vùng biển mình đang ở, thật sự đã lạc hậu rồi sao?...

Đại Thánh sơn đã ở trong buổi tối, ngôi sao dày đặc trên bầu trời, sâm la vạn tượng, vô cùng duy mỹ, nhưng cảnh đẹp như vậy lại làm cho người trên đất lâm vào tuyệt vọng.

Ánh mắt mọi người cũng tập trung trên thân con ve đỏ to lớn kia. Ve đỏ còn khổng lồ hơn cả trăng sáng trên trời, che đầy một phần ba bầu trời đêm, tràn ngập cảm giác áp bách.

Trên đỉnh đầu to lớn ve đỏ, có một bàn tay đang cố gắng bò ra bên ngoài, trên bàn tay này mọc đầy tròng mắt. Rất nhanh, một bàn tay khác cũng bò đầy tròng mắt xuất hiện, muốn tránh thoát thể xác ve đỏ.

Phương Vọng bình tĩnh nhìn chăm chăm ve đỏ, mặc kệ Thiên Mục Đại Thánh đạt được sự sống mới một lần nữa.

Lúc này Độc Cô Vấn Hồn bay tới, hắn dừng bên cạnh Phương Vọng, ngược nhìn ve đỏ to lớn trên bầu trời, mặt hắn lộ vẻ kinh ngạc. Hắn nói: “Còn chưa động thủ sao, khí tức của hắn đang tăng lên...”

Hắn lại lần nữa bị sốc.

Khí thế của Ôn Lễ lúc trước đã khiến hắn sợ hãi, không ngờ tới lại còn có khí thế vượt xa Ôn Lễ.

Thiên Mục Đại Thánh!

Vừa nghĩ tới truyền thuyết Đại Thánh, áp lực của Độc Cô Vấn Hồn đột nhiên tăng mạnh.

Phương Vọng ngược nhìn Thiên Mục Đại Thánh, nói khẽ: “Ta không hài lòng.”

Không hài lòng?

Độc Cô Vấn Hồn sửng sốt.

Bốn chữ này mặc dù nhẹ nhàng, nhưng vang vọng đất trời, cũng kéo tâm tư của mọi người trên mặt đất về hiện thực.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được lực lượng của Phương Vọng.

Không hài lòng!

Lúc này, đỉnh đầu ve đỏ trên bầu trời toát ra một thân thể, đó là một nam tử, chỉ lộ ra nửa người trên. Hắn bỗng nhiên ngửa người phía sau, tóc dài tự nhiên bay ra, hắn duỗi ra nửa người trên tràn đầy tròn mắt, nhìn thấy mà giật mình.

Tất cả con mắt đều đang nhìn xuống Phương Vọng, sau đó giọng nói của Thiên Mục Đại Thánh vang lên:

“Không hài lòng? Người không hài lòng với thực lực của bản thánh sao?”

Rồi Thiên Mục Đại Thánh cất tiếng cười to, phảng phất nghe thấy chuyện buồn cười lớn nhất thế gian.

Phương Vọng nâng tay phải lên, ngưng tụ ra Thiên Cung kích, nói: “Nếu như ngươi chỉ có loại trình độ này, thì ta khuyên ngươi đừng làm nữa. Nể tình ngươi từng là Đại Thánh,

ta không muốn diệt người. Người làm Đại Thánh, không nên lấy bảo vệ thương sinh làm nhiệm vụ của mình sao?”

Thiên Mục Đại Thánh cúi người, trên mặt của hắn cũng tràn đầy tròng mắt, ngay cả trên đầu lưỡi cũng có một con mắt. Hắn giận dữ cười nói: “Ha ha ha ha! Lấy bảo vệ thương sinh làm nhiệm vụ của mình?”

“Ai nói vậy!” Âm!

Chương 421: Ta không hài lòng. (2)

Chương 421: Ta không hài lòng. (2)

Thiên Mục Đại Thánh bỗng nhiên nhảy ra từ trong ve đỏ, khí thế của hắn triệt để bùng nổ, mặt đất run rẩy!

Bên trong bí cảnh Trụ Thiên.

Ông lão tóc trắng do Hàng Long Đại Thánh hóa thân mở choàng mắt, hắn nhíu mày, lầm bầm: “Khí tức này... Là hắn... Tính toán thời gian, sao lại sớm như thế... Tiềm bối, người rút cuộc gặp phải chuyện gì?”

Phương Vọng cũng không biết sự kinh ngạc của Hàng Long Đại Thánh, một tay hắn cầm Thiên Cung kích, chỉ xéo Thiên Mục Đại Thánh, nói: “Tới đi, để cho ta xem thân thông của Đại Thánh.”

Âm!

Phương Vọng bùng nổ ra một khí thế không hề kém Thiên Mục Đại Thánh chút nào. Thiên Đạo Chân công, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể đồng thời chuyển động, khí diễm màu trắng mãnh liệt toát ra, bay thẳng đến bầu trời đêm.

Độc Cô Vân Hồn quay đầu nhìn lại, rồi trừng to mắt.

Không chỉ là hắn, Tiểu Tử trong lòng Phương Vọng, tất cả mọi người trên mặt đất đều ghen hòng nhìn trần trời.

Chỉ thấy một hư ảnh ngưng tụ ra vàng óng từ sau lưng Phương Vọng, cao chừng ngàn trượng, chính là Thông Thiên Pháp Tướng!

Thông Thiên Pháp Tướng vung lên hai tay, lại sinh ra từng cánh tay, giống như có một ngàn cánh tay mọc trên một thân thể, khiến người ta hoa cả mắt.

Thiên Mục Đại Thánh ngẩn người, neho cặp mắt lại, nói: “Thông Thiên Đế Giám, người đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế ư?”

Độc Cô Vân Hồn bị sốc.

Đây mới là thần thông chân chính của Thông Thiên Đế Giám sao?

Thân hình Thông Thiên Pháp Tướng giống như Phương Vọng, nhưng phát ra một khí tức bá đạo, mệnh môn. Trước mặt pháp tướng này, Độc Cô Vân Hồn bản năng muốn quỳ lạy.

Lúc này hắn mới hiểu ra, ban đầu ở đảo Đế Mộ, Hồng Huyền Đế hắn đối mặt căn bản không động tới Thông Thiên Đế Giám.

Phương Vọng không những chiến thắng được Hồng Huyền Đế, lại còn luyện thành Thông Thiên Đế Giám trong vòng vài thập niên!

Đây là thiên † ư đáng sợ đến bậc nào! Theo Thiên Đạo Chân công khởi động, trong lòng Phương Vọng chỉ có chiến ý. Ánh mắt của hắn trở nên sắc bén, hắn thả người vọt lên, bay tới nơi đủ cao ngang Thiên Mục Đại Thánh, bình tĩnh nói: “Người biết Hồng Huyền Đế sao? Dám hỏi người ở thời kỳ toàn thịnh mạnh hơn, hay là Hồng Huyền Đế ở thời đỉnh cao càng hơn một bậc?”

Trên mặt đất, tất cả tu sĩ ngược nhìn Thông Thiên Pháp Tướng phía sau Phương Vọng, như bài tiên thần.

Không chỉ có bọn họ, rất nhiều tu sĩ đang chạy tới từ bốn phương tám hướng cũng nhìn thấy Thông Thiên Pháp Tướng và bóng dáng vĩ ngạn của Thiên Mục Đại Thánh. Đương nhiên, Thông Thiên Pháp Tướng thu hút ánh mắt nhất.

“Đó là thứ gì?”

Phương Bạch chân đạp phi kiếm trùng to mắt, kinh ngạc hỏi, không cách nào giữ được vẻ lãnh khốc ngày thường.

Phương Cảnh cũng chưa từng gặp Thông Thiên Pháp Tướng, nhưng hắn không hiểu sao lại nhớ tới Thông Thiên Đế Giám mà Hồng Huyền Đế truyền cho mình. Hắn có thể xác định khí tức mạnh mẽ phía trước chính là đại bá, bóng dáng thần bí cực giống đại bá kia có lẽ chính là tầng thứ nhất của Thông Thiên Đế Giám - Thông Thiên Pháp Tướng?

Hắn cũng rung động theo đó.

Vì Hồng Huyền Đế đã nói với hắn, nếu hắn có thể luyện ra Thông Thiên Pháp Tướng trong ngàn năm, là có thể tung hoành nhân gian...

Cách hành trình đảo Đế Mộ mới trôi qua bao nhiêu năm?

Phương Cảnh đột nhiên cảm thấy mình không phải thiên tài, đại bá của hắn mới là thiên tài vô song trên đời.

Nghe thấy câu hỏi của Phương Vọng, Thiên Mục Đại Thánh cười gằn nói: “Đáp án này, chờ sau khi ngươi chết, ngươi có thể đến hỏi Hồng Huyền Đế.”

Âm!

Thiên Mục Đại Thánh bỗng nhiên thẳng hướng Phương Vọng, tốc độ nhanh đến tất cả người quan chiến con mắt cũng theo không kịp.

Kèm theo một hồi tiếng vang thiên địa, Thiên Mục Đại Thánh bị một cánh tay của Thông Thiên Pháp Tướng đỡ lấy,

mà Phương Vọng ở dưới thân Thông Thiên Pháp Tướng, nói với vẻ mặt không biểu cảm: “Người và ta, cố gắng đừng làm phạm linh bị thương, thế nào?”

Thiên Mục Đại Thánh cũng không bị hù dọa, nhưng hắn cười càng điên cuồng hơn. Tất cả con mắt trên thân hắn đều toát ra vẻ tham lam hắn nhếch miệng cười nói: “Được!”

Được!

Âm thanh này giống như tiếng thiên thần giận dữ, rung khắp cửu tiêu, quanh quẩn không dứt.

Phương Vọng và Thiên Mục Đại Thánh liếc nhau, đồng thời biến mất trên không trung. Trong khoảnh khắc, thiên địa lập tức sáng lên, bầu trời đêm trải rộng ngôi sao biến mất, ngày đêm thay đổi chỉ trong một nháy mắt.

Tất cả mọi người còn không kịp phản ứng, một sức gió cực mạnh đã đánh tới từ chân trời, làm cho nhiều người bị tung bay trên mặt đất.

Độc Cô Vãn Hồn vô ý thức quay đầu nhìn lại, gió mạnh thổi loạn tóc đen của hắn, trong mắt của hắn tràn đầy vẻ khó tin.

Ngoài mây vạn dặm, Thiên Mục Đại Thánh nâng lên tay phải, con mắt trong lòng bàn tay phun ra mưa tên đêm không hết, tất cả đều là băng lạnh, thanh thế to lớn, giống như sông băng đến từ viễn cổ, bao trùm phạm vi mấy trăm dặm.

Mặt mũi Phương Vọng tràn đầy phấn khởi nụ cười, hư ảnh Thông Thiên Pháp Tướng sau lưng hắn tay cầm Thiên Cung kích, không ngừng vung lên, ngăn trở mưa tên mênh mông.

Thông Thiên Pháp Tướng chùng ngàn cánh tay, chỉ cần một tay đã ngăn được công kích của Thiên Mục Đại Thánh.

Từng con mắt trên mặt Thiên Mục Đại Thánh lấp lóe tia sắc bén, chợt biến mất tại chỗ cũ.

Gần như ngay lập tức, hắc giết đến trước mặt Phương Vọng, đánh một chưởng vào lồng ngực Phương Vọng. Kèm theo một tiếng vang thật lớn, dương khí đáng sợ bùng nổ, trực tiếp hất văng hắc ra ngoài.

Phương Vọng nhướn mày, cảm nhận được một lực lượng phong ấn mạnh mẽ đánh vào trong thân thể, làm linh lực của hắc trì trệ. Cũng may, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể của hắc đủ mạnh mẽ, dùng dương khí trực tiếp đánh tan pháp thuật phong ấn của Thiên Mục Đại Thánh.

Thiên Mục Đại Thánh chấn động, nhưng hắc cũng không dừng lại, hai bàn tay liên tiếp đánh ra, thân pháp dịch chuyển, giống như từng người từng người Thiên Mục Đại Thánh xông thẳng vào Phương Vọng như tre già măng mọc, liên tục không ngừng, mỗi một chưởng đều cương mãnh đến cực hạn.

Phương Vọng lần đầu tiên cảm nhận được chưởng nặng như thế, càng thêm phấn khởi.

Chương 422: Bất tử bất diệt, quét ngang Phá Thiên.

Chương 422: Bất tử bất diệt, quét ngang Phá Thiên.

Hai người vừa chiến đấu, vừa dịch chuyển, mỗi một lần đổi chưởng đã dịch chuyển một khoảng cách mấy trăm dặm. Những nơi đi qua, bụi đất tung bay, núi non rung động.

Thiên Mục Đại Thánh không ngừng biến hóa pháp thuật, thần thông, khi thì sấm sét giáng lâm, khi thì áp chế bằng không gian vặn vẹo, khi thì khiến cảnh tượng trước mắt Phương Vọng biến hóa khó lường, mà Phương Vọng dựa vào Đấu Chiến Tâm, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Một cánh tay của Thông Thiên Pháp Tướng chợt lấy ra Lục Hợp Bát Hoang tử, ấn tử bằng vàng trở nên to lớn chừng ngàn

trượng, giống như núi cao đánh tới Thiên Mục Đại Thánh.

Con mắt trên trán Thiên Mục Đại Thánh bắn ra một cây gỗ xanh, cấp tốc phóng đại, cũng chia ra thành vô số nhánh cây, nhanh chóng bao bọc Lục Hợp Bát Hoang tử, khiến ẩn tử bằng vàng không cách nào rơi xuống.

Lúc này, Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến, Luân Hồi chung liên tiếp xuất hiện, tất cả đều rơi vào trong tay Thông Thiên Pháp Tướng, giống như pháp khí của thiên thần, mỗi thứ đều hiển thần thông, ngang ngược tuyệt luân.

Thiên Mục Đại Thánh thả người vọt lên, lại biến ra thân hình ngàn trượng. Hắn vung tay đánh về phía Phương Vọng, từng con mắt trên cánh tay bắn ra ngàn vạn thần thông, làm thiên địa xuất hiện trong ánh hào quang bảy màu, chiếu ra ảo ảnh hoa sen, hung thú, lôi điện, núi non trên mặt đất.

Hai người không ngừng dịch chuyển trong lúc đại chiến với tốc độ cực nhanh, dẫn tới tu sĩ, yêu quái, bách tính dọc đường không khỏi hoảng sợ, tuyệt vọng.

Phương Cảnh, Phương Bạch và tu sĩ Hộ Thiên giáo bị gió mạnh ép tới rơi trên mặt đất. Bọn họ ngẩng đầu nhìn lại, không thấy rõ động tác của Thông Thiên Pháp Tướng và Thiên Mục Đại Thánh, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ đại khái, dù vậy, đã đủ khiến bọn họ rung động.

Đây là trình độ tu tiên giả có thể đạt tới sao?

Phương Vọng và Thiên Mục Đại Thánh vẫn luôn ở trên bầu trời, mà còn cố gắng không để pháp thuật rơi trên mặt đất, nhưng cho dù như thế, khí thế của bọn họ cũng làm thiên địa rung động, cát bay đá chạy, núi nứt hồ trào.

Phương Bạch trừng to mắt, nhìn hai bóng dáng giống như hai vị thần eáng thế khổng lồ nhĩa chân trời. eăm vúc trana lòng eai †rào mãnh liệt. Người tu tiên, nên như vậy!

Nào chỉ là hấn, tất cả người tu tiên mắt thấy một trận chiến này, ngoài chấn kinh, sùng bái, cũng dâng lên vô hạn chờ mong.

Thông Thiên Pháp Tướng của Phương Vọng lại lần nữa lấy ra một bảo linh bản mệnh, chính là Thúc Thiên Kim Lăng.

Một cánh tay của Thông Thiên Pháp Tướng vung lên Thúc Thiên Kim Lăng, Thúc Thiên Kim Lăng quét ngang chân trời, quét tan từng mảnh từng mảnh biển mây, đánh lên người Thiên Mục Đại Thánh, cấp tốc cuốn lấy hấn.

Thúc Thiên Kim Lăng co lại, trực tiếp kéo Thiên Mục Đại Thánh đến trước mặt Phương Vọng. Phương Vọng nhỏ bé như sâu kiến đánh ra một quyền.

Cửu Long Trấn Thiên quyền!

Rống!

Hắc Long diệt thể thét dài mà ra, xuyên thủng lồng ngực của Thiên Mục Đại Thánh, Thiên Mục Đại Thánh tan thành mây khói theo.

Phương Vọng không lơ là, xoay người lại đánh tới một quyền, lại là một con Hắc Long giết ra, mà lần này, Thiên Mục Đại Thánh nghiêng người, lách sát qua Hắc Long, bàn tay trái chụp về phía Thông Thiên Pháp Tướng của Phương Vọng, trong lòng bàn tay toát ra một thanh kiếm màu vàng.

Âm -

Lồng ngực Thông Thiên Pháp Tướng lại bị đánh xuyên thủng, lực lượng mạnh mẽ khiến thân thể Phương Vọng cũng vì đó mà rung động.

Nụ cười trên mặt Phương Vọng càng ngày càng tươi hơn, hấn cũng không cảm thấy khó chơi vì thực lực của Thiên Mục Đại Thánh, trái lại còn cực kỳ hưng phấn.

Tu luyện hai vạn năm, hắn còn chưa từng chiến đấu nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly như thế này!

Nét mặt Thiên Mục Đại Thánh càng nghiêm nghị hơn, cho dù trên mặt phủ kín con mắt, cũng có thể nhìn ra tâm trạng nặng nề của hắn.

“Hàng Long Đại Thánh, Hồng Huyền Đế... Mà còn có Kim Cương Chí Dương Thánh Thể Đại An Thần Đế sáng tạo ra! Tạo hóa tốt lắm!”

Thiên Mục Đại Thánh vừa vung ra thần thông, vừa trầm giọng nói.

Trong gió mạnh, tóc đen của Phương Vọng tung bay, áo trắng bay múa kịch liệt. Hắn xách Thiên Cung kích, lớn tiếng cười nói: “Tạo hóa tuy tốt, cũng không nhiều như Đại Thánh người, xem ra, truyền thừa không phải càng nhiều càng tốt, còn phải tinh túy mới được!” Hư ảnh Thông Thiên Pháp Tướng tay cầm Thiên Cung kích giậm dữ nện xuống, Thiên Mục Đại Thánh cao ngàn trượng không tránh kịp, bị đập bay ra ngoài, nhắc lên sức gió càn quét trăm vạn dặm. Rừng cây dọc đường nổi lên sóng biển màu xanh lục, vô số lá cây, bụi đất cuốn bay về phía bầu trời.

Thiên Mục Đại Thánh phóng qua từng đỉnh núi, hồ nước, con sông. Hắn bỗng nhiên ổn định thân hình, làn da trên lồng ngực vỡ ra, mở ra một con con mắt thật to. Trong con mắt bắn ra tia sáng đen đáng sợ, phát ra khí tức hủy diệt vô tận đánh thẳng đến Phương Vọng.

Keng -

Thông Thiên Pháp Tướng lấy Luân Hồi chung ngăn cản, ánh đen kích lên từng sợi lửa đen ở mặt ngoài Luân Hồi chung, lửa thiêu bầu trời, tốc độ tiến lên của Phương Vọng bị rung chuyển, rồi hắn dừng lại.

Ngoài mấy trăm dặm, trên một đỉnh núi, Đế Hải Tam Tiên bỗng nhiên xuất hiện trước vách núi, ba người nhìn trận chiến đấu phương xa, khuôn mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

“Đó là pháp tướng của Thông Thiên Đế Giám!”

“Chủ nhân đã mạnh mẽ như thế rồi, kẻ địch của hần không phải Ôn Lễ, là ai?”

“Nhiều con mắt như vậy, chẳng lẽ là Thiên Mục Đại Thánh trong truyền thuyết?”

Những năm này Đế Hải Tam Tiên một mực đi khắp phương bắc. Bọn họ từng tự tiện xông vào phân đà của Thiết Thiên Thánh giáo, kết quả suýt nữa bị Ôn Lễ đánh chết, từ đó về sau, bọn họ không còn dám làm loạn, bắt đầu đi làm việc cứu vớt.

Bọn họ đã sống nhiều năm như vậy, kiến thức rộng rãi, nhưng chưa từng gặp đại chiến kịch liệt mà hùng vĩ như vậy.

Cho dù là Phương Vọng hay Thiên Mục Đại Thánh, cũng thể hiện ra trận chiến đấu vượt xa Niết Bàn cảnh.

Ánh sáng trên mặt ba người không ngừng biến ảo màu sắc, đại biểu cho các pháp thuật khác biệt hiện ra.

Chương 423: Bất tử bất diệt, quét ngang Phá Thiên. (2)

Chương 423: Bất tử bất diệt, quét ngang Phá Thiên. (2)

Chợt, sắc mặt Đế Hải Tam Tiên kịch biến. Chỉ thấy Thiên Mục Đại Thánh bị Phương Vọng đánh đến trên đỉnh đầu bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy thiên địa lập tức tối sầm.

Tam tiên ngẩng đầu nhìn lại, Thiên Mục Đại Thánh còn cách bọn họ có hai ngàn trượng, nhưng khoảng cách như vậy đã làm bọn họ cảm nhận được khí tức tử vong.

Phương Vọng dẫn theo Thông Thiên Pháp Tướng cường thể đánh tới, Thiên Mục Đại Thánh nâng hai tay lên, trên thân bắn ra ánh sáng óng ánh. Trong chốc lát, Đế Hải Tam Tiên không cách nào thấy vật, mà Phương Vọng cảm nhận được một lực lượng âm dương mạnh mẽ đang lôi kéo mình.

Thiên Mục Đại Thánh muốn kéo hẳn vào Âm Phủ!

Tâm thần Phương Vọng khẽ động, bèn thuận thế đi theo.

Đợi đến khi ánh sáng chói mắt biến mất, thiên địa xung quanh vẫn là vùng thế giới kia như cũ, nhưng đã không nhìn thấy bóng dáng Đế Hải Tam Tiên, chỉ có Phương Vọng cùng Thiên Mục Đại Thánh. So với dương gian, mảnh thiên địa này u ám, trên trời không có mặt trời.

Phương Vọng dừng lại, hỏi: “Mỗi một con mắt trên người ngươi đại biểu cho thần thông khác biệt sao?”

Thiên Mục Đại Thánh cười lạnh nói: “Không sai, con mắt trên thân bản thánh chính là mắt của một ngàn vị Đại Thánh, Đại Đế, đáng tiếc, chân thân của bản thân bị trấn áp, chỉ có thể dùng pháp tướng hiển tướng.”

Khoa trương như vậy sao?

Phương Vọng nheo mắt lại, hỏi tiếp: “Lực lượng của Thánh Linh rõ ràng không thực tế, ngươi muốn lợi dụng Thánh Linh phục sinh chân thân của mình sao?”

Thiên Mục Đại Thánh nghe xong, tức giận cười to.

“Phục sinh chân thân ư? Bản thánh bất tử bất diệt, cần gì phục sinh. Hậu bối, chờ ngươi thành tựu Đại Thánh, mới biết được bản thánh đang mưu đồ chuyện gì, nhưng ngươi không cơ hội kia. Nếu như Thông Thiên Pháp Tướng chính là bản lĩnh mạnh nhất của ngươi, vậy ngươi chuẩn bị kỹ càng nhận lấy cái chết rồi sao?”

Theo tiếng nói của Thiên Mục Đại Thánh vang lên, một ngàn con mắt trên người hắn cùng trợn to. Trong khoảnh khắc, toàn bộ bầu trời trải rộng con mắt lớn, nhiều như sao trời, tất cả đều chăm chú nhìn Phương Vọng, phát ra khí tức đáng sợ khác biệt. Thông Thiên Pháp Tướng sau lưng biến mất Phương Vọng, Thiên Cung kích cũng biến mất. Hắn lấy ra Thiên Hồng kiếm, ba mươi sáu quỷ thần bổng đâu xuất hiện xung quanh, mặt hướng lên bầu trời bốn phương tám hướng.

“Tru Tiên Quỷ Thần kiếm? Không đúng, vì sao quỷ thần của ngươi lại nhiều như vậy?”

Thiên Mục Đại Thánh trầm giọng hỏi.

Phương Vọng càng thêm hiếu kỳ về Thiên Mục Đại Thánh. Thánh này tồn tại ở mười vạn năm trước, sau khi biến mất vậy mà biết được Hồng Huyền Đế năm vạn năm trước, Hàng Long Đại Thánh vạn năm trước, hiện tại ngay cả tuyệt học của Tru Tiên Đại Thánh cũng biết được.

Nguy hiểm!

Không thể lại nương tay nữa!

Âm thanh của Phương Vọng vang lên: “Ta truyền thừa Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, nhưng đây là Tru Tiên Kinh Hồng kiếm ta sáng tạo ra!”

Hắn rút kiếm vung lên, gần như cùng một lúc, ba mươi sáu quỷ thần cùng nhau vung kiếm.

Không chỉ vung kiếm một lần, mà còn nhanh chóng vung kiếm điên cuồng không ngừng nghỉ. Từng kiếm khí quỷ thần bá đạo không ngừng giết ra, đánh vào từng phương hướng thiên địa.

Thiên Mục Đại Thánh ý thức được không thích hợp, vội vàng tránh né, nhưng tốc độ kiếm khí của quỷ thần thực sự quá

nhANH, mà lại quá dày đặc, sau tránh né mấy chục lần, hắN không thể không dùng thần thông ngăn cản.

ẦM! ẦM! ẦM...

Thiên địa ẦM Phủ bị Tru Tiên Kinh Hồng kiểm điên cuồng oanh tạc. Điều khiến Thiên Mục Đại Thánh kinh hãi là những kiểm khí này cũng không phải là xuất kích lung tung, tất cả đều đánh về phía ánh mắt của hắN.

Mỗi một lần hắN dịch chuyển thần thông nhảy vọt, đều đáp xuống dưới con mắt lớn trên trời, mà theo từng pháp tướng con mắt lớn bị diệt, thực lực của bản thân hắN cũng chịu ảnh hưởng.

“Làm sao có thể... Vì sao hắN có thể phân rõ hư ảo, chân thực...”

Thiên Mục Đại Thánh kêu lên kinh ngạc trong lòng.

Lúc trước ở dương gian, hắN cũng hiện ra pháp tướng này, nhưng đó là để mê hoặc Phương Vọng, mà lần này, hắN rút hồn niệm vào trong pháp tướng Thiên Mục, để con mắt lớn trên trời không còn là hư ảo nữa. hắN có độ nhạy cảm vượt xa Đấu Chiến Chân công, hắN bị kích phát sát ý triệt để không nương tay.

Mặc cho Thiên Mục Đại Thánh thi triển rất nhiều thần thông, nhưng không cách nào chống cự kiểm khí quỷ thần toàn lực của Phương Vọng!

Theo từng con mắt lớn trên bầu trời bị diệt sạch, khí thế của Thiên Mục Đại Thánh bỗng nhiên hạ xuống.

“Sao chênh lệch lại lớn như thế... Đại Thừa cảnh đã có thể quét ngang Phá Thiên cảnh? Mà người hắN đối mặt còn là bản thánh...”

Tất cả con mắt trên mặt Thiên Mục Đại Thánh đều toát ra vẻ hoảng sợ, ngay sau đó, thân hình của hắn đã tan biến trong kiếm khí quỷ thần mênh mông.

Thiên địa Âm Phủ, hết thấy hết thấy đều kết thúc.

Thiên Mục Đại Thánh nằm trong đông đồ nát, máu me khắp người, đại đa số tròng mắt trên thân hắn đã nổ tung, thoát nhìn, giống như lỗ máu trải rộng, vô cùng thê lương, không có chút phong phạm Đại Thánh nào.

Phương Vọng hạ xuống bên cạnh hắn, nhìn vào hắn, nói: “Một trận chiến này chung quy là người bại, nhưng người cũng nên khiến ta ý thức được sức mạnh của Đại Thánh. Đối với lực lượng của người, ta kính ngưỡng, nhưng con đường của người, ta không tán đồng.”

Thiên Mục Đại Thánh chật vật lộ ra nụ cười, nói: “Đã từng... Bản thánh giống như người, lấy bảo vệ thương sinh làm nhiệm vụ của mình, nhưng bọn họ vứt bỏ bản thánh. Phương Vọng, nếu có một ngày, khi người và nơi người bảo vệ lâm kiếp nạn không thể ngăn cản, bọn họ cũng sẽ bỏ rơi người...”

Ánh mắt Phương Vọng không chút gợn sóng, hắn nói khẽ: “Ta che chở người này, chỉ là thuận tâm mà làm, ta chưa từng yêu cầu xa vời người này che chở ta.”

Thiên Mục Đại Thánh cười đến đắng chát, hắn thở dài một tiếng: “Đáng tiếc, bản thánh kéo người vào Âm Phủ. Người muốn rời khỏi, không đơn giản như vậy, hi vọng lần tiếp theo bản thánh thức tỉnh, tên của người còn trên nhân thế.”

Lời vừa dứt, thân thể Thiên Mục Đại Thánh đã hóa thành tro bụi.

Chương 424: Truyền thừa Đại An, Diệu Vô Pháp.

Chương 424: Truyền thừa Đại An, Diệu Vô Pháp.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía chân trời, Tiểu Tử lộ đầu ra từ trong lòng hắc, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Công tử, nơi này là Âm Phủ à? Khó trách âm lãnh như thế, thật là khó chịu... Chúng ta có thể ra ngoài sao?”

Thân là yêu quái, nó cũng cảm thấy sợ hãi đối với Âm Phủ, toàn thân mất tự nhiên.

Phương Vọng hồi đáp: “Không sai, nơi này chính là Âm Phủ.”

“Thiên Mục Đại Thánh đáng ghét, công tử, chúng ta nên làm gì đây?”

“Chớ hoảng sợ.”

Phương Vọng nhìn về phương xa, hững hờ hồi đáp.

Có Cửu U Tự Tại thuật, hắc có thể trực tiếp nhảy trở lại dương gian. Cửu U Tự Tại thuật không thể mang những sinh linh khác xuyên qua hai giới âm dương, nhưng Tiểu Tử lại khác, Tiểu Tử bị Phương Vọng đánh vào Câu Hồn chú, giống như pháp bảo trên người hắc, đã nhận hắc làm chủ, là một bộ phận thuộc về hắc, nên có thể theo hắc xuyên qua hai giới âm dương.

Đây cũng là nguyên nhân Phương Vọng dám dẫn theo Tiểu Tử chinh chiến.

Nhưng hắc tạm thời không vội đi, vì hắc cảm nhận được một khí tức đang tới gần với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Thấy Phương Vọng bình tĩnh như thế, sự khẩn trương trong lòng Tiểu Tử đột nhiên biến mất, nhìn về phương hướng ánh mắt của hắc dõi tới theo.

Không đến thời gian năm nhịp thở, Tiểu Tử đã cảm nhận được một khí tức vô cùng cường thế đột kích, làm nó có loại

cảm giác không hít thở nổi, dọa nó run lấy bầy trong lòng Phương Vọng.

Chỉ thấy tận cùng thiên địa dâng lên một trận sương mù, u ám thâm trầm, vô cùng ngọt ngào. Theo sương mù đột kích, núi non ven đường, cho dù cao bao nhiêu đều sẽ bị thôn tính như cát đá.

Sương mù nuốt sơn hà, không thể ngăn cản!

Mắt rắn của Tiểu Tử trùng lớn, nó nín thở.

Trong cuộn cuộn sương mù kia, có một bóng dáng to lớn như ẩn như hiện.

Phương Vọng xoay người sang chỗ khác, mặt hướng về bóng dáng to lớn. Hắn không nhìn thấu khí tức của đối phương, nhưng lúc trước đối phương đã truyền âm cho hắn, không xuất thủ nhân lúc hắn và Thiên Mục Đại Thánh chiến đấu, cũng không có ác ý.

Hắn muốn nhìn xem đối phương tìm hắn có chuyện gì.

Khi sương mù cách Phương Vọng không đến năm mươi dặm, bóng dáng thần bí giấu trong sương mù chậm rãi dừng lại, mở miệng nói: “Người đã luyện thành Cửu U Tự Tại thuật rồi?”

Phương Vọng hỏi ngược lại: “Hắn người chính là Quỷ Đế?”

Quỷ Đế, Thái tử của Đại An Thần Đế, tồn tại mạnh mẽ trấn áp Yêu tôn Khí Thiên ở Âm Phủ!

Trong sương mù u ám sáng lên một đôi mắt màu xanh lục lạnh lạnh, sâu kín nhìn chằm chằm Phương Vọng, hắn nói: “Không sai, trẫm chính là Quỷ Đế.”

“Người không đoán sai, ta quả thực đã luyện thành Cửu U Tự Tại thuật.”

Phương Vọng tươi cười, đôi mắt Quỷ Đế mạnh mẽ mà thần bí, hắn không kiêu ngạo không tự ti.

Hắn có thể cảm giác được Quỷ Đế mạnh hơn xa Thiên Mục Đại Thánh lúc trước, tuyệt không phải tồn tại hắn có thể địch lại hiện tại, nhưng hắn nắm giữ Cửu U Tự Tại thuật, có thể nhảy về dương gian bất cứ lúc nào.

Giọng nói của Quỷ Đế vang lên lần nữa: “Phụ hoàng trầm từng để lại di mệnh, ai tập được Cửu U Tự Tại thuật, thì sẽ có tư cách kế thừa Đại An thần triều.”

Phương Vọng nghi ngờ hỏi: “Đại An thần triều hủy diệt bao nhiêu năm rồi?”

“Bao nhiêu năm, đã đếm không hết, nhân gian hắn là đã sớm lãng quên Đại An thần triều.”

“Vậy ta kế thừa thế nào được?”

“Đại An thần triều dù diệt vong, nhưng khí vận và nội tình của nó vẫn giấu ở thế gian.”

Nghे lời như thế, Phương Vọng đã hơi nhúc nhích.

Nói mới nhớ, Hàng Long Đại Thánh ban chìa khoá của Thái Thương Tiên Phủ cho hắn, hiện tại lại muốn đạt được truyền thừa của Đại An thần triều sao?

Hơi phiền phức.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Phương Vọng không định rời khỏi Đại Tề, chuẩn bị an tâm tu luyện ở Kiếm Thiên trạch, thuận tiện làm bạn nhu mẫu eống nét auãng đời còn lại. Thấy Phương Vọng yên lặng, Quỷ Đế tiếp tục nói: “Truyền thừa của Đại An thần triều không cần người đi tìm. Đến lúc phù hợp, nó sẽ tự tìm tới người. Người chỉ cần cho trầm một đáp án, người có đồng ý tiếp nhận hay không.”

Phương Vọng hỏi: “Ta cần phải trả giá gì?”

Quỷ Đế nói: “Tai họa Đại An thần triều bị hủy diệt bắt nguồn từ Thượng giới. Đạt được truyền thừa của Đại An thần triều, người sẽ bị Thượng giới để mắt tới, đương nhiên, bắt đầu từ khi người đạt được khí vận của Đại An thần triều, nhân quả mới rơi trên người người.”

Phương Vọng lại lần nữa im lặng.

Quỷ Đế tiếp tục nói: “Với thiên tư của người, nếu phi thăng, sẽ mất đi tự do ở nhân gian. Nếu như người không có cá tính của mình, có lẽ có thể sống rất tốt. Nếu người tự cho mình là siêu phàm, phi thăng chỉ là bay vào lồng giam. Nếu người không phi thăng, thành Thánh ở nhân gian, Thượng giới cũng sẽ không dung thứ cho người.”

Phương Vọng cười hỏi: “Nói cách khác, ngoài cúi đầu trước Thượng giới, ta chỉ có một con đường chết?”

“Đối với người có thiên tư giống như người vậy, quả thực như thế, trầm chính vì chống lại Thượng giới, mới rơi vào kết cục như vậy.”

Quỷ Đế thở dài một tiếng.

“Đại An thần triều đã từng cường thịnh, phồn hoa biết bao, thậm chí có thể dẫn bách tính rời đi thiên địa, đi tìm kiếm phong cảnh thiên ngoại. Từ sau Đại An thần triều, trầm nhìn trộm nhân gian từ Âm Phủ, không gặp được Đại An thần triều thứ hai.”

Nghe lời nói của Quỷ Đế, Phương Vọng lại không kinh ngạc quá nhiều, dù sao trước kia Chu Tuyết đã từng nói rồi.

Tiểu Tử thì lòng tràn đầy hiếu kì, nhưng lại không dám nói xen vào.

Phương Vọng hỏi: “Xin hỏi Quỷ Đế, nếu không phi thăng, nhân gian có phương pháp thành tiên không?”

Quỷ Đế hồi đáp: “Đương nhiên là có, người tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi lịch sử của mảnh nhân gian này. Thượng giới một mực chèn ép nhân gian, chính là kiêng kỵ uy hiếp tiềm ẩn của mảnh nhân gian này.”

Phương Vọng hoang mang hỏi: “Nếu như vậy, vì sao Thượng giới không diệt nhân gian?”

Quỷ Đế cười, nói: “Trước Đại An thần triều, quả thực từng xuất hiện một khoảng thời gian như vậy, nhưng bức ra một vị Chí Thánh.” “Không thể nói được, trầm cũng không rõ ràng.”

Chương 425: Truyền thừa Đại An, Diệu Vô Pháp. (2)

Chương 425: Truyền thừa Đại An, Diệu Vô Pháp. (2)

Phương Vọng dừng lại một lát, nói: “Đã như vậy, vậy ta đồng ý tiếp nhận Đại An thần triều.”

Tiếng nói của Quỷ Đế xuất hiện ý cười: “Được, có can đảm, trở về đi, khi thời cơ chín muồi, khí vận của Đại An thần triều sẽ tìm tới người. Mặt khác, con rắn trong lòng người không đơn giản, Chân Long còn sót lại, phúc họa khó đoán.”

Lời vừa dứt, cặp mắt xanh lục lạnh lạnh kia biến mất, sương mù tiêu tan theo.

Tiểu Tử nóng nảy, vội vàng nói: “Công tử, đừng nghe hắn, đừng coi ta là họa.”

Phương Vọng đưa tay vuốt ve đầu rắn của nó, cười nói: “Người coi ta là gì? Chân Long kết hợp với ta, không phải càng xứng sao?”

Nói xong, Phương Vọng trực tiếp dẫn theo nó nhảy ra khỏi Âm Phủ.

Tiểu Tử chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, khi mở mắt lần nữa, thiên địa sáng tỏ.

Rõ ràng thiên địa xung quanh không hề thay đổi, nhưng Tiểu Tử có thể cảm giác rõ ràng mình đã trở lại dương gian, đã không còn cảm giác không được tự nhiên nữa.

Phương Vọng xoay người bay về phía nam đi, giữa thiên địa vẫn còn sót lại vết tích của trận đại chiến lúc trước, khói bụi tràn ngập.

“Công tử, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Đi bí cảnh Truy Thiên một chuyến đi.”

“Không tìm đám người Độc Cô Vãn Hồn sao?”

“Bọn họ sẽ tự về Kiếm Thiên trạch.”

“Nói mới nhớ, công tử, người thật đúng là lợi hại. Đại Thánh phục sinh cũng không phải là đối thủ của ngươi, có phải nhân gian này đã không ai là đối thủ của ngươi rồi không?”

“Đó cũng không phải toàn bộ thực lực của Đại Thánh.”

“Ta mặc kệ, công tử chính là mạnh nhất, công tử, chờ ta hoá hình, sau này làm Thánh phi cho ngươi.”

“Đừng nói vậy.”

“Không nói vậy, Hàng Long Đại Thánh lập ba ngàn Thánh phi, trong đó bao gồm không ít yêu phi. Ta đã từng xem một vài bức tranh của bọn họ, hi xem.”...

Sau khi khí thế của Phương Vọng và Thiên Mục Đại Thánh biến mất, tất cả mọi người trước Đại Thánh sơn đều thở dài một hơi.

Thân ở dưới đại chiến của hai vị đại năng cái thế, mạnh như tứ đại Thánh tôn Niết Bàn cảnh cũng có loại cảm giác có thể sẽ tan thành mây khói bất cứ lúc nào.

Lý Thiên Cơ đi tới bên cạnh Lý Thanh Tùng, vận công chữa thương cho hắn, mà Hộ Thiên giáo đã vây quanh tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo. Mặc dù có cá lọt lưới, nhưng tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo cũng không dám phản kháng, rất nhanh đã ổn định cục diện.

Tứ đại Thánh tôn bị Phương Vọng phế đi, một mình Độc Cô Vân Hồn là có thể nhẹ nhõm đè lại bọn họ.

Lý Thiên Cơ vừa chữa thương vì Lý Thanh Tùng, vừa nhìn về phía Thẩm Bất Hối bị vây quanh ở phương xa, trong mắt tràn đầy vẻ bi thương.

“Thiên Cơ... Không cần lãng phí linh lực... Vì sư không chịu đựng được... Trước khi chết... Vì sư bàn giao cho người một nhiệm vụ cuối cùng...”

Lý Thanh Tùng hữu khí vô lực nói.

Nước mắt Lý Thiên Cơ lập tức vỡ đê, không ngăn được mà chảy xuống. Nàng cúi đầu, cắn chặt môi.

“Nhất định... Phải mời Phương Vọng đến... Hàng Long sơn... Nhân quả giữa Ôn Lễ và Thiên Mục Đại Thánh còn chưa kết thúc... Chỉ có Phương Vọng mới có thể triệt để kết thúc bọn họ...”

Lý Thanh Tùng nói vô cùng gian nan, cả khuôn mặt hắn máu thịt mơ hồ, khi đang nói chuyện, miệng còn không ngừng trào ra bọt máu.

Đổi lại người tu vi thấp bị thương nặng thế này đã sớm chết rồi.

Nơi xa, tình huống của Thẩm Bất Hối cũng rất tệ, thương tích của hắn không trí mạng, nhưng cái giá phải trả cho Vạn Vật Hạo Khí quyết là hao hết tuổi thọ của hắn.

Giờ phút này, trên mặt của hắn tràn đầy tươi cười, không có chút vẻ sợ hãi vì chịu chết nào.

Trước khi chết có thể nhìn thấy kiếp nạn Thiết Thiên Thánh giáo kết thúc, hắn đã không còn tiếc nuối.

Hắn hơi nghiêng đầu, tu sĩ Hộ Thiên giáo xung quanh lập tức nhường đường, hiểu hắn muốn nhìn thấy ai.

Nhìn Lý Thiên Cơ từ xa xa, trong lòng Thẩm Bất Hối chỉ có thỏa mãn, không còn phải chịu đựng kiếp nạn như thế nữa, cũng chúc người tâm tưởng sự thành...”

Lý Thiên Cơ cảm nhận được ánh mắt của hắn, không khỏi giương mắt nhìn lại, cách không chạm vào ánh mắt hắn.

Nàng không từ bỏ được sự phụ, để đi quan tâm Thẩm Bất Hối.

Ít nhất Thẩm Bất Hối còn có Hộ Thiên giáo bảo vệ, sự phụ của nàng chỉ có nàng.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến từ phía sau nàng, nàng vô ý thức quay đầu nhìn lại. Kết quả, một trận gió lướt qua từ bên cạnh, dọa nàng quay đầu, rồi nàng nhìn thấy một nam tử trang điểm thư sinh nửa quỳ bên cạnh Lý Thanh Tùng.

Lý Thiên Cơ nhíu mày hỏi: “Người là ai?”

Nam tử thư sinh mặt mày âm nhu, công nương sách, hắn quan sát Lý Thanh Tùng, nói: “Kim Tiêu giáo, Quỷ Thánh Thủ khởi tử hồi sinh, Diệu Vô Pháp.”

Đại Ngụy, bí cảnh Truy Thiên.

Bên cạnh hồ lớn bao la, Phương Vọng và ông lão tóc trắng đã tọa trên đồng cỏ, Tiểu Tử du ngoạn trong hồ, Triệu Chân lơ lửng ở bên cạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ông lão tóc trắng.

“Một trận chiến giữa người và Thiên Mục Đại Thánh, ta đã nhìn thấy, hậu sinh khả ử.”

Ông lão tóc trắng mở miệng nói, giọng điệu tràn ngập cảm thán.

Lúc này mới bao nhiêu năm, Phương Vọng đã mạnh đến tình trạng như thế.

Phương Vọng cười nói: “Ta nên xưng người là Hàng Long Đại Thánh sao?”

Lần nữa trở về, dựa vào Thiên Đạo Chân công, Phương Vọng có thể cảm nhận được khí tức của Thiên Cương Thánh Thể Chân công trong thân thể ông lão tóc trắng.

Ông lão tóc trắng cũng không kinh ngạc, mà hỏi ngược lại: “Không phải là sư phụ sao?”

Phương Vọng lập tức ôm quyền, giọng lên, nói: “Sư phụ ở trên, xin nhận một lễ của đồ nhi.”

Hàng Long Đại Thánh không khỏi vuốt râu cười to, nói với vẻ mặt hài lòng: “Không tồi, không kiêu không nóng, chỉ dựa vào việc người còn nhận ta, danh phận sư đồ giữa người và ta sớm muộn gì cũng cứu người một “Vậy ta hi vọng đừng gặp được ngày đó.” Phương Vọng cười nói.

Chương 426: Công pháp đệ nhất cổ kim, Thái Huyền Thần Tiêu kinh.

Chương 426: Công pháp đệ nhất cổ kim, Thái Huyền Thần Tiêu kinh.

Mặc dù hẳn không có trận chiến nào không thắng, nhưng chỉ ở trên mảnh đại lục này và hai vùng biển gần đây thôi, nhân gian này rất bao la, trên trời xanh càng có tiên thần tồn tại, đánh bại Thiên Mục Đại Thánh sẽ không làm cho hắn khinh thường Đại Thánh.

Mặc kệ thế nào, Thiên Đạo Chân công bắt nguồn từ tam đại chân công, là tư bản Phương Vọng hoành hành thiên hạ. Sư phụ này, Hàng Long Đại Thánh xứng đáng làm!

Không chỉ là Hàng Long Đại Thánh, chỉ cần là tiền bối truyền công cho hắn, chỉ cần không đối địch với hắn, hắn vĩnh viễn sẽ ghi nhớ ân tình.

“Hôm nay ta tới, chính là để truyền thụ Thiên Đạo Chân công cho sư phụ.”

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía Hàng Long Đại Thánh, tùy ý nói.

Hàng Long Đại Thánh hỏi: “Thiên Đạo Chân công? Đó là cái gì?”

Phương Vọng nói: “Công pháp ta sáng tạo, dùng tam đại chân công của người làm cơ sở.”

“Ồ? Gì cơ?”

Một giây trước Hàng Long Đại Thánh còn đang cười, một giây sau sắc mặt đã kịch biến, bả vai cũng run rẩy một chút.

Phương Vọng nhướn mày hỏi: “Thế nào? Ngài muốn học không?”

“Muốn!”

Hàng Long Đại Thánh thốt ra, không có chút cảm giác xấu hổ vì thỉnh giáo đồ nhi nào.

Phương Vọng cũng không lè mề, lập tức bắt đầu truyền thụ tâm pháp Thiên Đạo Chân công.

Hàng Long Đại Thánh tử tế nghe, càng nghe sắc mặt càng nghiêm nghị, rất nhanh, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Ước chừng một canh giờ qua đi, Phương Vọng mới dừng miệng.

Cảm thụ khi truyền thụ Thiên Đạo Chân công cho Hàng Long Đại Thánh, không giống lúc đối mặt những người khác, hẳn có loại tâm trạng như giao bài thi, chờ mong phản ứng của Hàng Long Đại Thánh.

Hàng Long Đại Thánh nhắm mắt lại, cẩn thận dư vị.

Hồi lâu. Hàng Long Đại Thánh mở mắt ra, thở dài một ngụm trọc khí, ánh mắt phức tạp, thở dài nói: “Vi sư không bằng người.”

Năm chữ đơn giản đã đủ làm cho Phương Vọng vừa lòng thỏa ý.

Phương Vọng khiêm tốn cười nói: “Công pháp này được hoàn thành trên cơ sở của sư phụ người, không có người sẽ không có Thiên Đạo Chân công.”

Hàng Long Đại Thánh nhìn hẳn thật sâu, nói: “Vi sư đã ghi nhớ công pháp này, ân tình này đủ để trung hòa ân truyền thừa tam đại chân công, thậm chí vi sư còn nợ người ân tình. Nếu như vi sư có ngày phục sinh, chắc chắn sẽ hồi báo cho người.”

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Đại Thánh thật sự có thể bắt tử bất diệt sao?”

Hàng Long Đại Thánh lắc đầu bật cười: “Bắt tử bất diệt? Khó biết bao, có điều tuổi thọ của Đại Thánh dài lâu thôi. Vi sư đã ba vạn tuổi rồi, đối với phàm nhân là nói dài đằng đặc, nhưng đối với Đại Thánh, đại nạn còn lâu mới đến. Tuổi thọ của Đại Thánh không ở chỗ thân thể, mà ở chỗ hồn.”

“Xin hỏi sư phụ, thiên hạ hôm nay còn có bao nhiêu hồn Đại Thánh, Đại Đế ẩn núp?”

Phương Vọng hỏi tiếp.

Hàng Long Đại Thánh vuốt râu cười nói: “Vi sư cũng không rõ ràng, nhưng muốn diệt Đại Thánh không dễ dàng

như vậy, Thượng giới chỉ có thể diệt thân thể của chúng ta, giống như Thiên Mục Đại Thánh người gặp phải trước đó. Sau khi bị trấn áp, hắn còn đang bày mưu tính kế.”

“Đúng rồi, sau này gặp được Đại Thánh, phải chú ý một chút, không phải tất cả Đại Thánh đều chính nghĩa, cũng tồn tại Đại Thánh thiên tính tà ác. Nói cho cùng, vị trí Đại Thánh không phải dựa vào thành tựu làm việc thiện, mà là ai mạnh hơn ai.”

Phương Vọng gật đầu, hắn rất hiếu kì với Thiên Mục Đại Thánh, thế là truy hỏi sự tích của Thiên Mục Đại Thánh.

Hàng Long Đại Thánh bắt đầu kể lại hiểu biết của mình đối với Thiên Mục Đại Thánh.

Thiên Mục Đại Thánh, vận mệnh nhiều thăng trầm, thuở nhỏ phụ mẫu chết trong chiến loạn nhân gian. Sau khi lớn lên, tông môn hắn ở bị những tông môn khác hủy diệt, phần lớn cả đời là như thế, lang bạt kỳ hồ, trải qua vô số gặp ghềnh, mới đạt tới cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn. Đáng tiếc thời đại kia quá nhiều thiên kiêu, hắn không tranh được chín ghế phi thăng.

Sau này, hắn cũng không bị cản trở này đánh bại, mà lựa chọn tiếp tục hắn nghịch thiên cải mệnh, thông qua tước đoạt khí vận Đại Thánh, đi ra một con đường Đại Thánh hoàn toàn mới.

Về sau, Thiên Mục Đại Thánh bị Thượng giới kiêng kỵ, trải qua đại chiến trăm năm, chân thân bị trấn áp, nhưng hắn dựa vào Thiết Thiên Huyền công, hồn phách du dãng nhân gian, tìm cơ hội.

Hàng Long Đại Thánh yếu ớt nói: “Vị tiền bối này, ngay cả một con mắt của thi thể ta cũng đào đi, nói là suy nghĩ vì nhân gian. Theo ta thấy, hắn chỉ muốn báo thù, nhưng hắn báo thù

cũng là tìm Thượng giới, xem như người trên cùng một con thuyền với ta.”

Phương Vọng lại hỏi thăm chuyện Thượng giới, nhưng Hàng Long Đại Thánh lắc đầu từ chối.

“Ngẩng đầu ba thước có thần linh, thiên cơ bất khả lộ, mặc dù ta rất chán ghét bọn họ, nhưng không thể không thừa nhận bọn họ rất mạnh mẽ. Khi người bắt đầu tìm hiểu tin tức của bọn họ, bọn họ sẽ có thể phát hiện ra được. Loại năng lực này, người không cách nào tưởng tượng được.”

Hàng Long Đại Thánh thản thục nói, rất rõ ràng, hẳn cũng đã từng tìm hiểu.

Hai sư đồ tiếp tục trò chuyện. Thông qua Hàng Long Đại Thánh, Phương Vọng có nhận biết rõ ràng hơn với nhân gian, nhân gian này lớn hơn hẳn tưởng tượng.

Bên ngoài bảy biển mười lăm đại lục, mà còn có một nửa thiên địa khác. Lúc trước Hàng Long Đại Thánh ý thức được uy hiếp từ Thượng giới, cố ý phân chia nhân gian thành mấy khu vực, tránh bởi vì chính mình, dẫn đến toàn bộ nhân gian sụp đổ.

Vạn năm trôi qua, Hàng Long Đại Thánh cũng không biết một thiên địa xa xôi khác có cảnh tượng ra sao. Chỉ trong hơn vạn năm, phương xa thường xuyên truyền đến khí tức mạnh mẽ, hay là dẫn phát dị tượng thiên địa.

“Những trong năm này, ta thường xuyên thôi diễn số mệnh nhân gian. Thời kì cường thịnh nhất từ sau Đại An thần triều sắp đến, trước mắt người tuy mạnh, nhưng khí vận của người chỉ là một ngôi sao trong vô vàn ngôi sao của thiên hạ, còn chưa trở thành một ngôi sao sáng ngời nhất. Từ xưa đến nay, bao nhiêu Đại Thánh cũng không phải là người có thiên tư trác

tuyệt nhất của một thời đại, bọn họ chỉ là người cười đến cuối cùng.”

Chương 427: Công pháp đệ nhất cổ kim, Thái Huyền Thần Tiêu kinh. (2)

Chương 427: Công pháp đệ nhất cổ kim, Thái Huyền Thần Tiêu kinh. (2)

Hàng Long Đại Thánh nhắc nhở, hấn sợ Phương Vọng trở nên tự đại.

Phương Vọng cười nói: “Đa tạ sư phụ chỉ điểm, trong lòng ta hiểu rõ.”

Hấn hỏi tiếp: “Sư phụ, công pháp mạnh nhất trong nhân thể này là gì?”

Đây mới là vấn đề hấn quan tâm nhất. Sau khi chuyện Thiết Thiên Thánh giáo kết thúc, tiếp theo chính là năm tháng tu luyện. Dựa vào Kiếm Thiên trạch Kiếm Thánh để lại, hấn không định ra biển, chuyên tâm tu luyện ở Kiếm Thiên trạch. Còn về đảo Bích U, có thể chuyển giao cho Phương Hàn Vũ, Phương Hàn Vũ còn phải tiếp tục ra ngoài lịch luyện.

Hàng Long Đại Thánh nghe xong, không khỏi suy tư, trầm ngâm một lát, nói: “Hiện tại, hay là từ xưa đến nay?”

Phương Vọng hí hóp nói: “Đương nhiên là từ xưa đến nay.”

“Nếu muốn bàn về công pháp đệ nhất cổ kim, thì dĩ nhiên là Thái Huyền Thần Tiêu kinh!”

“Mạnh cỡ nào?”

“Mạnh cỡ nào, thì vi sư cũng không biết, đó là công pháp các đời Đại Thánh đều sẽ tìm.”

Hàng Long Đại Thánh lộ vẻ mặt ngóng trông: “Truyền thuyết, người sáng tạo công pháp này chính là tiên thần cổ xưa mở ra mảnh thiên địa này, chính bởi vì ý chí của hắn vẫn luôn tồn tại, cho nên nhân gian từ trước đến nay mới không bị Thượng giới hủy diệt.”

Thái Huyền Thần Tiêu kinh!

Phương Vọng ghi nhớ cái tên này, trong mắt lộ ra vẻ mong ngóng.

Sau đó, hắn lại hỏi những công pháp khác, Hàng Long Đại Thánh liệt kê ra thập đại thần công thiên hạ trong nhận biết của mình, hắn thấy, Thiên Đạo Chân công có thể đứng vào hàng trước mười, nhưng thứ tự sẽ không quá cao, vì hắn không tính được là xuất chúng trong Đại Thánh.

Phương Vọng cũng không cảm thấy Hàng Long Đại Thánh đang đả kích mình, dù sao Thiên Đạo Chân công chỉ lấy truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh làm cơ sở, quả thực không có khả năng trở thành công pháp mạnh nhất từ xưa đến nay.

Hồi lâu.

Phương Vọng chuẩn bị nghỉ ngơi. Triệu Chân lại gần. nâng hai viên Xá Lợi Tử hỏi thăm Hàng Long Đại Thánh.

“Hai viên Xá Lợi Tử, tạo hóa của các ngươi không nhỏ đâu.”

Hàng Long Đại Thánh nói ý vị sâu xa, lúc trước hắn đã phát hiện ra, chỉ không nói.

Kết quả là, bọn họ bắt đầu cùng nghiên cứu Xá Lợi Tử, Phương Vọng thì đứng dậy, đi dọc theo bên hồ.

Bảy ngày sau.

Bọn họ mới rời khỏi bí cảnh Trụy Thiên. Hàng Long Đại Thánh đứng tại bên hồ, nhìn bóng lưng Phương Vọng, nhẹ giọng cảm thán: “Phần tình thầy trò này, ngược lại là trăm trèo cao, thật chờ mong có thể sớm ngày sống lại, so tài cùng anh hùng thiên hạ bây giờ.”

Từ Đại Ngự đến Đại Tề Kiếm Thiên trạch, Phương Vọng chỉ cần một canh giờ.

Sau khi trở lại Kiếm Thiên trạch, hắn đã gọi Tùng Kinh Uyên, Cổ Ly, Cổ Thiên Hùng, Sở Doãn tới.

Thấy Phương Vọng bình an trở về, bốn người đều thở dài một hơi.

“Thế nào? Tin tức còn chưa truyền về sao?”

Tiểu Tử nhảy xuống từ trên bờ vai Phương Vọng, rơi vào trên vai Cổ Ly, cười hỏi.

Cổ Thiên Hùng nôn nóng hỏi: “Phương huynh đệ, mau nói, tình huống phương bắc thế nào rồi. Ngươi có đụng phải Ôn Lễ không? Chúng ta đã nghe nói ngươi đang truy sát Thiết Thiên Thánh giáo ở phương bắc, nhưng cụ thể đến bước nào, còn không rõ ràng lắm.”

Những người khác đều nhìn Phương Vọng chăm chú.

Cổ Ly thấy trên người hắn không có chút thương tích nào, trong lòng đã có suy đoán rồi.

Trong mắt nàng, Phương Vọng muốn làm chuyện gì, xưa nay sẽ không thất bại.

Phương Vọng cười nói: “Mặc dù rất phiền phức, nhưng cũng may giải quyết rồi, thái bình sắp tới.”

Bốn người nghe xong đều chấn động, Cổ Thiên Hùng thở dồn dập.

“Phiên phúc chỗ nào rồi? Công tử nhà ta dùng hai quyền đánh chết Ôn Lễ, nhẹ nhõm giết chết Thiên Mục Đại Thánh sống dậy. Các ngươi chờ xem, truyền thuyết chắc đang nổi gió rồi.”

Tiêu Tử mở lớn mắt rần kêu lên. Tất cả mọi người bị hù dọa, mà còn có Thiên Mục Đại Thánh?

Là Đại Thánh trong truyền thuyết sao?

Cho dù là Cố Ly, Sở Doãn, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng cũng trở nên không thể tưởng tượng nổi.

Không đến hai trăm tuổi, đã vượt qua Đại Thánh?

“Đừng nghe nó nói bậy, Đại Thánh kia cũng không phải là chân thân.”

Phương Vọng thuận miệng giải thích.

Câu giải thích này làm mọi người càng thêm sợ hãi thán phục.

Cùng lúc đó, tin tức Phương Vọng và Thiết Thiên Thánh giáo quyết chiến đã truyền vào Đại Tề. Sau khi chín đại giáo phái và các thế gia của Đại Tề nghe nói về tin tức này, phản ứng đầu tiên là không thể tin được, phản ứng thứ hai là ngạc nhiên mừng rỡ.

Bọn họ từng ảo tưởng vô số loại khả năng, bao gồm cả khả năng Phương Vọng thắng, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới Phương Vọng chỉ cần hai quyền đã đánh chết Ôn Lễ!

Đây là thực lực gì?

Trong thời gian ngắn, thế lực khắp nơi sôi nổi phái người tiến đến chúc mừng Phương gia, cũng chuẩn bị lễ nặng, thậm chí bắt đầu bàn bạc ca tụng công tích của Phương Vọng như thế nào.

Bọn họ muốn làm Phương Vọng cảm nhận được thiện chí của bọn họ!

Đại Tề, Lạc Châu, quận Dương Hồ, thành Nam Khâu.

Trước cổng chính phủ Phương gia kín người hết chỗ, người tuy nhiều, nhưng không chút hỗn loạn, tất cả mọi người đều đang yên tĩnh chờ đợi.

Một nữ tu sĩ áo trắng đẩy ra từ trong đám người, chính là Phương Hình đi theo Phương Vọng cùng vào Thái Uyên môn lúc trước. Trăm năm trôi qua, nàng đã trở thành tu sĩ một mình đảm đương một phía. Con cháu trước cổng chính Phương gia không nhận ra nàng, nhưng sau khi nàng lấy ra lệnh bài Phương gia của mình, bọn họ đều hành lễ nhường đường.

Phương Hình đi vào trong phủ, trong tiền viện rộng rãi tràn đầy bóng dáng tu sĩ, vẫn có vẻ chen chúc náo nhiệt như cũ.

Phương Hình cũng không ngạc nhiên, khuôn mặt lộ ra tự hào nụ cười.

“Ta nói với các ngươi, trước đó khi ta lên phía bắc đã từng chứng kiến thực lực của Thiên quân Thiết Thiên Ma giáo, tên kia quả là đáng sợ đến cực hạn, một chuồng suýt nữa giết chết tu sĩ một giáo chúng ta. Thiên quân còn như vậy, huống chi là giáo chủ Ôn Lễ.” thường. Các ngươi suy nghĩ kỹ một chút đi, từ khi hấn ngang trời xuất thế, có ai từng làm hấn bị thương không?”

Chương 428: Thiên Đạo Huyền công, chân truyền Hàng Long sơn.

Chương 428: Thiên Đạo Huyền công, chân truyền Hàng Long sơn.

“Hai quyền đánh chết Ôn Lễ, làm cho người rất hướng tới, thật sự muốn thấy phong thái của Cửu Long Trấn Thiên quyền.”

“Chắc chắc, đây chính là quyền pháp đệ nhất thiên hạ, như người mà cũng có thể mơ ước sao?”

“Cũng không biết khi nào Phương tiên bối trở về, thật muốn mở mang kiến thức về phong thái của lão nhân gia hử.”

Toàn bộ Phương phủ tràn ngập loại ngôn luận như vậy, náo nhiệt như ăn tết.

Phương Hinh đi qua từng hành lang, nhìn thấy Phương Mặc cùng là một trong chín người vào Thái Uyên môn lúc trước, nàng giữ chặt Phương Mặc, hỏi: “Bọn họ đều trở về rồi sao?”

Phương Mặc trầm ổn hơn năm đó rất nhiều, rất có phong phạm của đại tu sĩ. Hửn quay đầu nhìn về phía Phương Hinh, khuôn mặt tươi cười, nói: “Ngoài Phương Vọng, Chu Tuyết, Tử Canh, thì đều trở về.”

“Môi loạn Thiết Thiên Thánh giáo không phải đã kết thúc rồi à, sao Phương Vọng ca còn chưa trở về?”

Phương Hinh nhú mày hỏi.

“Nghe nói là đi Kiếm Thiên trạch tu luyện, người cũng không nghĩ một chút đi, hửn có thể có thành tựu ngày hôm nay, nhất định là kẻ loạn trí tu luyện, nào có rảnh mà nghỉ ngơi.”

Phương Mặc lắc đầu bật cười.

Phương Hinh nghe xong, cũng cười theo, cảm thấy có lý.

Sau đó, hai người cười cười nói nói đi đến chỗ sâu trong phủ đệ.

Đối với cùng con cháu Phương gia cùng thế hệ với Phương Vọng, mỗi lần về đến nhà, đều sẽ cảm thán vạn phần, bởi vì bọn họ trải qua hai giai đoạn của Phương gia, biết được Phương gia trước đây tầm thường cỡ nào.

Mỗi lần cảm thán sâu vô cùng, bọn họ đều sẽ cảm kích Phương Vọng.

Ở Phương phủ, không ai đồ kỵ Phương Vọng, vì không có hấn, Phương gia đã sớm bị diệt môn hơn một trăm năm trước. Bây giờ, tất cả con cháu Phương gia bước vào tu tiên giới, đều sẽ nhận ân tình của Phương Vọng. Phương Vọng vĩnh viễn là át chủ bài lớn nhất của con cháu Phương gia ở tu tiên giới.

Đã có không ít con cháu Phương gia đưa vào danh tiếng của Phương Vọng, trở về từ cõi chết.

Phương Vọng thực sự còn rất trẻ tuổi, dẫn đến người tu tiên giới Đại Tề đều không dám chọc đến Phương gia, trừ khi gặp được thù sinh tử, không thể không giết.

Phụ thân Phương Vọng, Phương Dân cũng trở về. Những ngày này, hấn là người bận rộn nhất trong Phương phủ, mà mẫu thân của Phương Vọng, Khương thị thì là người vui mừng nhất trong Phương phủ.

Một tháng sau khi Thiết Thiên Thánh giáo bị diệt, danh vọng của Phương Vọng đạt đến đỉnh điểm, cái tên Thiên Đạo hoàn toàn ngời vừng. Thiết Thiên Thánh giáo họa loạn đại lục mấy chục năm, mang đến năm tháng tăm tối trước nay chưa từng có cho đại lục, Phương Vọng phá tan năm tháng tăm tối này tự nhiên trở thành Thiên Đạo trong lòng thương sinh đại lục.

Địa vị của Đại Tề cũng bởi vậy mà tăng lên kịch liệt, các triều các giáo các tộc thiên hạ đều tích cực điều động sứ giả tiến đến Đại Tề.

Mà Phương Vọng thì ở Kiếm Thiên trạch, bắt đầu nghiên cứu dung hợp công pháp.

Hắn chuẩn bị dung hợp Thiên Đạo Chân công, Huyền Dương Thần Kinh.

Mặc dù hấn không ở Phương phủ, nhưng Kiếm Thiên trách vì hấn mà trở nên náo nhiệt. Tùng Kinh Uyên không thể không mở rộng số lượng kiếm thị, Cổ Thiên Hùng còn chủ động điều một nhóm con cháu từ Cổ gia, làm kiếm thị cho Phương Vọng.

Đối với Phương Vọng, con cháu Cổ gia cũng vô cùng sùng bái, tranh nhau muốn làm kiếm thị cho Phương Vọng.

Bên hồ.

Cổ Thiên Hùng nhìn mù bóng dáng Phương Vọng trong linh vụ phương xa, nhẹ giọng hỏi: “Không từ biệt cùng hấn sao?”

Ánh mắt Cổ Ly bình tĩnh, một lần nữa đeo lên mạng che mặt lên, nói: “Không cần, giữa ta và hấn ở cũng không phải kiểu cách, lại không phải sau này không gặp nữa.”

Dứt lời, nàng thả người nhảy vọt lên, đập kiếm mà đi, cấp tốc tan biến ở bên kia núi.

Cổ Thiên Hùng thở dài một tiếng, khẽ lắc đầu.

Hấn một lần nữa đưa ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ lạ. ... Vọng dùng hai quyền đánh chết Ôn Lễ, đánh bại Đại Thánh sống dậy vẫn luôn lưu truyền rất nhiều năm trong tương lai, một thể hệ tu sĩ mới cũng lấy Phương Vọng làm mục tiêu bước vào tu tiên giới.

Năm năm sau.

Phương Vọng rốt cục nghĩ thông suốt, ý thức tiến vào trong Thiên Cung.

Dưới tình huống có Thiên Cung, ngôi bất động năm năm mới dung hợp được Thiên Đạo Chân công và Huyền Dương Thần Kinh, có thể thấy được việc này có khó đường nào.

Phương Vọng mở to mắt, nhìn hoàn cảnh Thiên Cung quen thuộc, khuôn mặt hấn lộ ra nụ cười.

Đại chiến năm năm trước làm hấn bức dọc nóng lòng, nhìn như khiêm tốn, trên thực tế trong lòng hấn cũng tràn ngập kiêu ngạo, cảm thấy mình sắp vô địch. Hấn nhất định phải tỉnh táo một chút.

Năm năm mười năm, không cách nào làm cho mình tỉnh táo.

Thì phải dùng năm trăm năm để tỉnh táo!

Phương Vọng phấn chấn tinh thần, bắt đầu tu luyện công pháp mới.

Hồi lâu.

Luyện thành đã không đến mức để Phương Vọng dừng lại, cho dù luyện công pháp tới đại thành, hấn cũng không ngừng.

Một hơi tu luyện tới đại viên mãn!

Đợi đến khi hấn thành công, quay đầu nhìn lại, phát hiện đã trôi qua khoảng chừng bảy trăm ba mươi năm.

Thiên Cung vỡ vụn, Phương Vọng một lần nữa mở to mắt. Nhìn từ hiện thực, ánh mắt của hấn từ vênh váo hung hăng đến hồ hững, chỉ cần thời gian một cái nháy mắt.

“Quả nhiên, tu tiên chính là tu tâm.”

Phương Vọng tự lẩm bầm, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Thiên Đạo Chân công và Huyền Dương Thần Kinh dung hợp, có thể làm cho linh lực của hấn càng thêm thuần túy, hấn tu luyện ra ngọn lửa hoàn toàn mới, hấn xưng là Thiên Đạo chân hỏa.

Công pháp mới thì tên là Thiên Đạo Huyền công!

Thiên Đạo chân hỏa càng thêm ngang ngược hơn Huyền Dương chân hỏa!

Phương Vọng chuẩn bị tiếp tục dung hợp, dung hợp Thiên Đạo Huyền đã được dung hợp toàn bộ.

Hắn không định nghỉ ngơi, trực tiếp bắt đầu vận công.

Theo hắn vận công, một thiên uy lớn lao giáng lâm, lôi vân trên trời bỗng nhiên vọt tới, thanh thế to lớn, dẫn tới rất nhiều kiếm tu bên trong Kiếm Thiên trạch ngẩng đầu nhìn lại.

Chương 429: Thiên Đạo Huyền công, chân truyền Hàng Long sơn. (2)

Chương 429: Thiên Đạo Huyền công, chân truyền Hàng Long sơn. (2)

Phương Vọng cong khoe miệng xem ra Lý Thanh Tùng nói đúng.

Ma hồn xuất thế, thiên cơ ẩn lui.

Theo Thiết Thiên Thánh giáo hủy diệt, thiên cơ tái hiện!

Phương Vọng thờ ơ, dị tượng thiên địa cũng không phải là độ kiếp, nhìn như đáng sợ, trên thực tế là không có thiên lôi rơi xuống.

Mặc dù hắn bình tĩnh, nhưng tu sĩ Kiếm Thiên trạch và toàn bộ thương sinh thiên hạ đều lo sợ bất an. Loạn Thiết Thiên Thánh giáo mới trôi qua năm năm, thương sinh đều sợ hãi Thiết Thiên Thánh giáo ngóc đầu trở lại, nhất là trận kiếp nạn kia lại còn dính đến Đại Thánh.

Trong thời gian ngắn, người trong thiên hạ đều đang hoảng sợ, Tùng Kinh Uyên còn muốn đến thăm Phương Vọng, nhưng thấy hắn vẫn đang đả tọa, chỉ có thể dè nén.

Một canh giờ trôi qua, thiên uy mới tiêu tan, lôi vân trên trời rẽ ra, ánh nắng cuối cùng cũng rải xuống.

Phương Vọng tính toán thời gian một chút, lâu hơn dị tượng thiên địa Thiên Đạo Chân công dẫn tới một chút, đại khái dài gần nửa canh giờ.

Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục suy nghĩ chuyện dung hợp công pháp.

Nhưng rung chuyển lần dị tượng thiên địa này dẫn tới vẫn không tiêu tán, các giáo, các tộc trong thiên hạ sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy. Trong vô hình, Phương Vọng thúc đẩy tu tiên giới đại lục phát triển.

Tốc độ tự chủ nạp khí của Thiên Đạo Huyền công nhanh hơn Thiên Đạo Chân công không ít, hai năm sau, Phương Vọng thuận theo tự nhiên đột phá tới Đại Thừa cảnh tầng hai.

Bảy năm từ Đại Thừa cảnh một tầng đột phá tới tầng hai, tốc độ như vậy cực nhanh, mà Phương Vọng cũng không chuyên môn tu luyện, mà dựa vào Thiên Đạo Huyền công tự động tu luyện.

Một năm này, Đế Hải Tam Tiên, Độc Cô Vấn Hồn trở về, cùng trở về còn có ba người, Lý Thanh Tùng, Lý Thiên Cơ và Thẩm Bất Hối.

Phương Vọng đứng dậy, gặp mặt đám người trong lầu các.

Đế Hải Tam Tiên nói không ngừng, chủ yếu nói về tình huống trong lầu các, Độc Cô Vấn Hồn, Lý Thiên Cơ thỉnh thoảng xen vào, phần lớn đều tỏ ý lấy lòng. Ngược lại, Lý Thanh Tùng, Thẩm Bất Hối vô cùng yên lặng.

Thẩm Bất Hối liên tiếp nhìn về phía Phương Vọng. trong mắt tràn đầy cảm kích, tò mò.

Khuôn mặt Lý Thanh Tùng chỉ khôi phục hơn nửa, vết sẹo trải rộng, trông hơi đáng sợ.

Trò chuyện hồi lâu, Lý Thiên Cơ mới nói cảm ơn: “Phương Vọng, đa tạ người, nếu không Kim Tiêu giáo sẽ không cứu sư phụ ta và Thảm Bất Hồi.”

Phương Vọng nghe xong, đã biết là Chu Tuyết muốn trả ân tình kiếp trước, thế là đẩy việc này lên đầu hấn.

“Không sao, hi vọng sau này Kim Tiêu giáo có thể nhận được tình hữu nghị của Hàng Long sơn.”

Phương Vọng cười nói.

Lý Thiên Cơ vội vàng gật đầu, nói: “Đó là đương nhiên, ta trở về sẽ nói với phụ thân ta.”

Độc Cô Vãn Hồn trêu chọc: “Phụ thân người có địa vị rất cao ở Hàng Long sơn sao?”

Lý Thiên Cơ liếc mắt nhìn hấn, nói: “Lý gia chúng ta chính là huyết mạch dòng chính của Hàng Long Đại Thánh, cả Hàng Long sơn cũng chỉ xuất hiện một vị Đại Thánh, người nói có cao hay không?”

Lúc này, Lý Thanh Tùng giả vờ ho một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Thật xin lỗi, đồ nhi này của ta nói chuyện không ra hình ra dáng gì cả. Chiến công của người và truyền thừa của người đã đủ để Hàng Long sơn tiếp đãi người nhiệt tình.”

“Phương Vọng, cùng chúng ta về Hàng Long sơn đi, Hàng Long sơn sẽ ban chân truyền cho người, trợ giúp người sau này đối phó Thiên Mục Đại Thánh.”

Lời này vừa được nói ra, đám người hiếu kì, ngay cả Đế Hải Tam Tiên cũng kinh ngạc nhìn về phía Lý Thanh Tùng.

Lý Thanh Tùng thở dài một tiếng nói: “Con người Thiên Mục Đại Thánh, tâm cơ cực sâu. Năm đó Đại Thánh vẫn lạc, đầu được chôn ở Hàng Long sơn, kết quả Thiên Mục Đại

Thánh phụ thuộc trên người một tu sĩ, mê hoặc hấn bái vào Hàng Long sơn, không những tập được tuyệt học của Hàng Long sơn, mà còn đào đi con mắt của Đại Thánh. Đây là sỉ nhục lớn nhất từ trước tới nay của Hàng Long sơn.”

Độc Cô Vãn Hồn hỏi: “Hấn là tất cả con mắt trên người hấn đều là mắt của Đại Thánh sao?”

Lý Thanh Tùng nhìn hấn, lắc đầu nói: “Bần đạo cũng không biết.”

Đám người bắt đầu thảo luận về Thiên Mục Đại Thánh. Về chuyện đi Hàng Long sơn, Phương Vọng nói muốn chờ một khoảng thời gian, sau này lại đi. Lý Thanh Tùng vốn định tiếp tục khuyên, kết quả khi Phương Vọng nói ra muốn cùng phụ mẫu sống nốt quãng đời còn lại, hấn bèn từ bỏ.

“Tu tiên dài đằng đẳng. Con người ấy, luôn luôn dễ dàng xem nhẹ thời gian, năm tháng đã mất đi, quay đầu nhìn lại, có ít người rời đi, thì sẽ không gặp lại nữa. Lựa chọn của người không sai, dù cho trời muốn sập xuống, người nhà quan trọng nhất.”

Lý Thanh Tùng thôn thức nói, dứt lời, hấn đã rời đi.

Lý Thiên Cơ vội vàng đuổi theo. Thảm Bất Hối khom lưng hành lễ với Phương Vọng, từ đầu đến cuối, hấn đều không nói một lời, Phương Vọng cũng cho rằng hấn câm điếc.

“Các người thì sao, muốn rời khỏi sao?”

Phương Vọng nhìn về phía Đế Hải Tam Tiên, Độc Cô Vãn Hồn, cười hỏi.

Bốn người đều bày tỏ muốn đi theo hấn, nghiên cứu Thông Thiên Đế Giám.

Thông Thiên Đế Giám cao thâm biết bao, cho dù tu vi của bốn người trác tuyệt, muốn luyện thành cũng không phải

chuyện mấy chục năm có thể làm được.

Sau khi ba người Lý Thanh Tùng rời đi, sinh hoạt của Phương Vọng lại trở nên bình tĩnh, hẩn chuyên tâm cảm ngộ công pháp.

Ba tháng sau, Phương Hàn Vũ xuôi nam, đến thăm hẩn, công bố chuẩn bị tiếp tục xông xáo thiên hạ.

Phương Vọng giao lệnh bài đảo Bích U cho Phương Hàn Vũ, Phương Hàn Vũ cũng không từ chối. Hai huynh đệ xách ấm uống rượu, sau khi uống mấy canh giờ, Phương Hàn Vũ mang một thân mùi rượu rời đi.

Trong năm tháng sau này, thường xuyên có người Phương gia đến, hàng năm Phương Vọng đều sẽ về nhà làm bạn mẩu thân mấy ngày.

Bốn năm sau, hẩn rốt cục ngộ thành công.

Thiên Đạo Huyền công thêm Đại Nhật Vô Lượng kinh, hẩn đã nghĩ kỹ tên mới rồi.

Thiên Đạo Vô Lượng kinh!

Phương Vọng tu luyện sáu trăm năm trong Thiên Cung, luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh tới đại viên mãn.

Chương 430: Hai canh giờ, Chí Tôn Thần Lục.

Chương 430: Hai canh giờ, Chí Tôn Thần Lục.

Chỗ cao thâm của Đại Nhật Vô Lượng kinh ở điểm độ dày linh lực dự trữ, không mang đến biến hóa thực chất cho linh lực, cho nên tu luyện nó không tốn thời gian nhiều bằng tu luyện Thiên Đạo Huyền công.

Đợi Phương Vọng mở mắt, khí chất cả người hẩn đã biến đổi, trong mắt lộ ra một uy thế lớn lao.

Thiên Cương Thánh Thể Chân công, Đấu Chiến Chân công, Âm Dương Huyền Minh Chân công, Huyền Dương Thần Kinh, Đại Nhật Vô Lượng kinh, năm bộ tuyệt học này tách ra đều có thể làm cho người ta hưởng thụ cả đời, thậm chí có được tư cách xung kích đỉnh cao nhân gian, mà hẩn dung hợp năm bộ công pháp, sáng tạo ra Thiên Đạo Vô Lượng kinh cực mạnh. Tạo hóa như vậy mang đến biến hóa rất lớn cho hẩn.

Phương Vọng bắt đầu vận công.

Âm âm -

Dị tượng thiên địa quen thuộc lại lần nữa giáng lâm, Phương Vọng thờ ơ, điên cuồng cắn nuốt linh khí thiên địa.

Tốc độ nạp khí của Thiên Đạo Vô Lượng kinh vượt xa Thiên Đạo Chân công, trong chốc lát, linh khí toàn bộ Kiếm Thiên trạch điên cuồng tràn vào trong cơ thể hẩn, kinh động tất cả tu sĩ.

Đúng lúc gặp dị tượng thiên địa giáng lâm, đám kiếm tu bàn luận âm ỉ.

“Đây là thiên uy như vậy, hẩn là thiên uy trước đó cũng bởi vì Kiếm Thánh?”

“Chắc chắn rồi, nếu thật sự là Thiết Thiên Thánh giáo ngóc đầu trở lại, thì sao những năm này không có động tĩnh gì?”

“Phương tiên bối thật sự lợi hại, động tĩnh tu luyện này thật đáng sợ.”

“Trái lại, ta cảm thấy Kiếm Thiên trạch không đơn giản, tốc độ nạp khí của tiên bối Thiên Đạo sao mà đáng sợ, vậy mà không rút khô Kiếm Thiên trạch ngay lập tức.”

“Khó có thể tưởng tượng đợi đến khi tiên bối Thiên Đạo năm trăm tuổi, hẩn mạnh dường nào, lúc ngàn tuổi lại càng...”

Mặc dù bị Phương Vọng ảnh hưởng, nhưng các kiếm tu không oán trách chút nào, trái lại còn bắt đầu hưng phấn bàn luận.

Người có thể đến Kiếm Thiên trạch, đều là người kính ngưỡng Phương Vọng. So với ngày ngày khổ tu ngộ kiếm, bọn họ càng chờ mong có thể được Phương Vọng chỉ điểm. Bây giờ thanh thể này của Phương Vọng hình như có tư thể đột phá, không biết sau khi đột phá, hắn có chỉ điểm Thiên Địa kiếm ý cho bọn họ hay không.

Dị tượng thiên địa lần này, kéo dài chừng hai canh giờ.

Đại Nhật Vô Lượng kinh có thể làm cho linh lực tăng trưởng nghìn lần, linh lực của bản thân Phương Vọng đã được Đại Nhật Vô Lượng kinh tăng lên, khi hắn luyện thành Thiên Đạo Vô Lượng kinh, linh lực của hắn vẫn tăng vọt.

Loại cảm giác này quá tốt đẹp!

Không chỉ có linh lực tăng vọt, ngay cả tốc độ nạp khí cũng vượt xa lúc trước, đồng thời hắn cũng cảm nhận được linh khí dưới lòng đất vô cùng vô tận.

Kiếm Thiên trạch giống như một lỗ hồng trên mặt đất, linh khí liên tục không ngừng tuôn ra từ lòng đất, điên cuồng chui vào trong cơ thể hắn. Cho dù tốc độ hấp nạp khí kinh khủng đến mức nào, Kiếm Thiên trạch đều có thể thỏa mãn hắn.

Sở Doãn đi ra lâu các, nhìn Phương Vọng từ xa xa, trong mắt tràn đầy vẻ kính nể.

Vì thiên phú thể chất, linh lực của hắn đã gấp mấy ngàn lần người cùng cảnh giới, chênh lệch này còn đang tăng lên, tốc độ nạp khí của hắn cũng rất khoa trương, nhưng so với sư phụ hắn, thì hắn kém xa.

Hắn thậm chí hoài nghi thể chất của sư phụ có đặc điểm giống như hắn, thậm chí còn vượt trội hơn hắn.

Cho dù là thật, cũng bình thường, trong mắt hắn, sự phụ chính là thiên tài đệ nhất thiên hạ, cũng là cường giả đệ nhất thiên hạ.

Sau bảy ngày liên tục tu luyện, Phương Vọng cố gắng chậm dần tốc độ, để tu sĩ khác bên trong Kiếm Thiên trạch cũng có thể an tâm tu luyện.

Cứ như vậy, lại ba năm qua đi.

Phương Vọng đột phá tới Đại Thừa cảnh tầng ba, cách loạn Thiết Thiên Thánh giáo đã qua rất nhiều năm, đại lục lại khôi phục sinh khí, càng ngày càng nhiều tu sĩ trẻ tuổi, nhân vật anh hùng xông ra uy danh.

Phương Cảnh, Phương Bạch trở thành tồn tại chói mắt nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Đại Tề, hai người đã thành tựu Huyền Tâm cảnh, đồng thời quét ngang Huyền Tâm cảnh không người địch lại.

Phương Cảnh dựa vào Cửu Long Trấn Thiên quyền xông ra uy danh hiển hách, mặc dù hắn còn chưa triệt để luyện thành, nhưng hắn dám hô lên tên Cửu Long Trấn Thiên auyên. đây chính là auyên nhân đi#đ%c nauròi trong thiên hạ tôn sùng là đệ nhất thiên hạ.

Phương Bạch dựa vào ngộ tính kiếm đạo siêu mạnh, được xưng là truyền nhân của Kiếm Thánh. Người trong thiên hạ đều cho rằng danh hiệu Kiếm Thánh đã không thích hợp Phương Vọng, mà Phương Bạch đạt được truyền thừa kiếm đạo của Phương Vọng, ngày sau ắt thành vị Kiếm Thánh kế tiếp.

Một ngày này.

Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử trở lại Phương phủ, hắn nói chuyện phiếm với mẫu thân Khương thị trong sân.

Khương thị sắp hai trăm tuổi, khí sắc rất không tệ, mặc dù thiên tư tu luyện vô cùng bình thường, nhưng dựa vào rất nhiều thiên tài địa bảo, tuổi thọ của nàng đã kéo dài không ít.

Muội muội của Phương Vọng, Phương Linh cũng ở đó, đang líu ríu nói không ngừng, kể lại sự tích của biển Nam Quỳnh.

Vì danh tiếng Phương Vọng ở biển Nam Quỳnh như sấm bên tai, dẫn đến thế lực khắp nơi rất chú ý hắn, cho nên trận đại chiến giữa hắn và Thiết Thiên Thánh giáo cũng truyền đến trên biển. Vì hắn, vách ngăn tin tức của đại lục và biển Nam Quỳnh đang tiêu trừ, toàn bộ đại lục hiện ra khí tượng vui vẻ phồn vinh.

“Từ Cầu Mệnh bị bảy vị đại vương của Yêu cung vây công, vì cứu tính mạng bách tính cả một đảo, Từ Cầu Mệnh cứ thế mà không trốn, khổ chiến một ngày, giết hết bảy vị đại vương. Bây giờ toàn bộ Yêu cung đều đang đuổi giết hắn, rất nhiều người đều cho rằng Từ Cầu Mệnh sẽ tìm một nơi trốn đi, nhưng hắn không làm như vậy, mà thỉnh thoảng giết vào phạm vi thế lực của Yêu cung, mỗi một lần hiện thân, kiếm ý của hắn sẽ càng ngày càng mạnh...”

Phương Linh kể đến Từ Cầu Mệnh, khắp khuôn mặt là vẻ ngưỡng mộ.

Từ Cầu Mệnh khởi thế rồi!

Rất có thanh thế của Phương Vọng ở biển Nam Quỳnh trước đó.

Chương 431: Hai canh giờ, Chí Tôn Thần Lục. (2)

Chương 431: Hai canh giờ, Chí Tôn Thần Lục. (2)

Phương Vọng cũng không kinh ngạc. Dù sao Chu Tuyết đã từng nói Từ Cầu Mệnh sẽ trở thành một trong những chí cường giả của nhân gian, chỉ là không có cơ duyên phi thăng.

Một đời này, Từ Cầu Mệnh chưa hẳn không thể đạt được thành tựu cao hơn.

Khương thị không có hứng thú đối với chuyện chém chém giết giết của tu tiên giới, nàng coi như nghe chuyện xưa. Phương Vọng có thể làm bạn nàng, nàng thật vui mừng, trò chuyện cái gì cũng không quan trọng.

Đợi Phương Linh nói xong, nâng chén trà lên, Tiểu Tử không nhịn được trêu chọc nói: “Người sẽ không thích Từ Cầu Mệnh đấy chứ?”

Phương Linh cũng không xấu hổ, giơ lên cằm, cười hừ một tiếng: “Thế nào? Không được sao, đáng tiếc ta và hắn không quen biết.”

Kiểm tu rất được hoan nghênh trong tu tiên giả, nhất là kiếm tu mạnh mẽ, Từ Cầu Mệnh lại đến từ Đại Tề, đương nhiên trở thành tồn tại vô số tu Sĩ Đại Tề hướng tới.

Tiểu Tử cười nói: “Muốn quen biết à? Xin ca ca người ấy, Từ Cầu Mệnh đã nói nợ ca người một cái mạng.”

Nghe vậy, Phương Linh trừng to mắt, nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Thật ư?”

Phương Vọng còn chưa trả lời, Khương thị đã nói tiếp: “Nha đầu này cả ngày suy nghĩ lung tung, tâm trạng nóng nảy, đừng nghe nàng nói linh tinh. Hơn nữa, Từ Cầu Mệnh kia vừa nghe đã thấy là người lưu lạc thiên nhai, há có thể dừng bước lại vì tình cảm nhĩ nữ.”

Dưới cái nhìn của nàng, Phương Linh tốt nhất là giả cho người Đại Tề, không nên rời khỏi Đại Tề.

Từ Cầu Mệnh kia có mạnh hơn nữa, có phong quang hơn nữa, thì có thể sánh được với nhi tử của nàng sao?

Nàng không yêu cầu cao đối với hôn sự của Phương Linh, chỉ cần có thể cả đời không lo, không rời khỏi Đại Tề là tốt rồi.

Phương Vọng cười cười, cũng không nói thêm gì.

Đề Phương Linh gả cho Từ Cầu Mệnh, hẳn cũng không phản đối, nhưng mấu chốt là Từ Cầu Mệnh chưa hẳn đồng ý, hẳn cũng không hi vọng vì tình cảm, chậm trễ một chút cường giả nhân gian quật khởi.

Đương nhiên, nếu hai người này có duyên phận, thì là chuyện khác.

Phương Linh bất mãn, bắt đầu cãi nhau với Khương thị, bày ra một bộ Hai mẹ con đấu khẩu một hồi lâu, Phương Linh nhìn về phía Phương Vọng một lần nữa, nói: “Ca, Tử Canh ca là người thế nào?”

Phương Vọng nghe xong, nhẹ nhàng lắc lư chén trà, hỏi: “Vì sao bỗng nhiên hỏi hẳn, có tin tức của hẳn à?”

Phương Tử Canh tu luyện kiên định, Phương Vọng vẫn luôn rất yên tâm về hẳn.

Theo Phương Vọng, ngày nào Phương Hàn Vũ phóng túng chết rồi, Phương Tử Canh cũng vẫn còn sống.

Nhưng chẳng biết lúc nào Phương Tử Canh mới có thể xông ra uy danh thuộc về mình.

“Ta nghe người Kim Tiêu giáo nói, nữ nhi của giáo chủ Chí Tôn giáo, giáo phái đệ nhất Đế Hải coi trọng Tử Canh ca, mà còn cưỡng ép cướp hẳn về giáo, bá đường thành thân. Chắc chắn, đây là phúc duyên gì?”

Phương Linh nói với vẻ mặt hiếu kỳ.

Phương Vọng nghe xong, cũng ngẩn người.

Khương thị nhíu mày hỏi: “Sao Chí Tôn giáo làm việc bá đạo như vậy?”

Phương Tử Canh và Phương Vọng cùng thề hệ, cũng là người nòng nhin lớn lên. Không trải qua phụ mẫu ước hẹn mà đã cưỡng ép thành thân, nòng đương nhiên bất mãn.

Phương Linh cười nói: “Nương, Chí Tôn giáo người ta chính là giáo phái không kém gì Thiết Thiên Ma giáo trước đó. Chí Tôn giáo chủ cũng chỉ có một nữ nhi, nghe nói khi nữ tử kia đi ra ngoài lịch luyện, bị Yêu tộc tập kích, nòng bị thương nặng, lúc hôn mê may mắn được Phương Tử Canh cứu giúp. Sau này nữ tử kia về giáo bèn phái người cưỡng ép bắt đi Phương Tử Canh, Kim Tiêu giáo đã từng phái người đi cứu, biết được Chí Tôn giáo chủ thật sự coi hấn làm con rể, đồng thời truyền thụ tuyệt học cho hấn, Kim Tiêu giáo mới coi như thôi.”

“Vậy cũng không thể cưỡng ép bá đường, còn ra thể thống gì nữa?”

Khương thị bất mãn nói.

Phương Vọng cười nói: “Nương, không có việc gì đâu, sau đó ta hỏi một chút Chu Tuyết, nòng ở Đế Hải, nhất định hiểu rõ tình huống hơn.”

Khương thị gật đầu nói: “Nếu Tử Canh không muốn, người phải cứu hấn đấy, dù sao hấn cũng là huynh đệ của người.”

Phương Vọng gật đầu, nếu Phương Tử Canh không muốn, quả thực phải cứu.

Phương Linh thì nâng má nói: “Nghe nói nữ nhi của giáo chủ Chí Tôn Đế Hải, chỉ là ân cứu mạng đã cảm mến Tử Canh ca, hấn là Tử Canh ca xưa đâu bằng nay?”

Khương thị thở dài nói: “Phụ mẫu Tử Canh đều đã qua đời, một mình hấn lịch luyện bên ngoài, cũng không biết Chí Tôn

giáo đối xử với hấn như thế nào.”

Phương Vọng bắt đầu an ủi nàng.

Hôm sau trời vừa sáng, Phương Vọng đã dẫn Tiểu Tử trở lại Kiếm Thiên trạch.

Hấn lấy ra vòng ngọc, liên hệ với Chu Tuyết.

Không bao lâu sau, hấn cảm nhận được dao động thần thức của Chu Tuyết, hấn lập tức dò thần thức vào trong vòng ngọc, cùng đi đến trong ảo cảnh Phương phủ.

Chương 432: Chí Tôn Thánh thể, Kiếm Tiên hiện thể.

,

Phương Vọng trực tiếp hỏi chuyện về Phương Tử Canh.

“Nữ nhi của Chí Tôn giáo chủ La Y hẳn là thực lòng thích hẳn, nhưng tiểu tử kia có uất ức hay chẳng, ta cũng không biết. Dù sao việc này là một đại cơ duyên, hẳn có cơ hội đạt được Chí Tôn Thần Lục, cho nên ta không nhúng tay.”

Chu Tuyết hồi đáp, rõ ràng không để việc này trong lòng.

Phương Vọng hỏi: “Chí Tôn Thần Lục là tuyệt học thể nào?”

Chu Tuyết nhướn mày cười nói: “Chí Tôn Thần Lục có được tư cách xung kích Đại Thánh. Người muốn không, nếu muốn, ta sẽ đi cứu Phương Tử Canh, lại cướp đi La Y, làm thiếp cho người, để người kế thừa Chí Tôn Thần Lục.”

Phương Vọng trợn mắt, tức giận nói: “Chớ có nói bậy, La Y hiện tại tương đương với tầu tử của chúng ta, không thể không kính trọng.”

Chu Tuyết vui vẻ, rồi giới thiệu tiếp: “Chí Tôn Thần Lục chính là truyền thừa của một vị Đại Thánh nào đó, cũng được nói là một loại nguyên rủa, chỉ có thể đơn truyền, mà lại truyền nam không truyền nữ. Nếu nó phụ thuộc trên người nữ tử, thì chỉ có thể thông qua chuyện nam nữ truyền cho nam tử. Chí Tôn Thần Lục có được ý thức của chính mình, La Y kia khẳng định một mực đối với Phương Tử Canh, e là Chí Tôn Thần Lục đang ảnh hưởng nàng. Cũng may Chí Tôn giáo chủ

cũng không biết việc này. Kiếp trước, La Y đã thành tựu cho một vị chí cường giả. Người nọ rất mạnh, có được tư cách phi thăng, chứng đạo Đại Thánh, đáng tiếc bị vị có được chín bảo linh bản mệnh kia đánh chết.”

Chương 432: Chí Tôn Thánh thể, Kiếm Tiên hiện thể.

Phương Vọng còn là lần đầu tiên nghe tới truyền thừa Đại Thánh như vậy, nhưng hắn nghĩ tới mẫu thân, vì vậy nói: “Ta vẫn đề Đế Hải Tam Tiên đi một lần đi, Chí Tôn Thần Lục có lẽ là truyền thừa khó lường, nhưng nếu Phương Tử Canh không muốn, ta cũng phải cứu hắn.”

Chu Tuyết gật đầu nói: “Để bọn họ đi cũng tốt, ít nhất có thể làm cho Chí Tôn giáo chủ càng coi trọng Phương Tử Canh hơn.”

Sau đó, Phương Vọng hỏi nàng ở Đế Hải sống thế nào.

Chu Tuyết nói đơn giản một phen, Kim Tiêu giáo đã cấm rễ ở Đế Hải, thậm chí nâng đỡ một phương vận triều. Từ sau khi Huyền triều sụp đổ, Đế Hải xuất hiện rất nhiều vận triều, nghênh đón thời kì náo động. Điều này cho Kim Tiêu giáo cơ hội rất lớn.

Phương Vọng nghe say sưa ngon lành.

Đợi nàng nói về Kim Tiêu giáo xong, nàng lại mở miệng hỏi: “Trên người ngươi đã có mấy khí vận Đại Thánh, sau này làm việc phải càng thêm cẩn thận, có lẽ cơ duyên của Phương Tử Canh chính là vì ngươi. Những ý chí Đại Thánh núp trong bóng tối kia đã để mắt tới ngươi, có người chờ mong biểu hiện của ngươi, có người muốn tính toán ngươi.”

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói: “Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, dù sao có tránh cũng không tránh thoát được.”

“Đúng rồi, khi nào ngươi mới bằng lòng nói cho ta, vị chí cường giả có được chín bảo linh bản mệnh kia tên là gì?”

Dựa theo cách nói của Chu Tuyết, trong chín vị phi thăng giả kiếp trước, người mạnh nhất chính là vị có được chín bảo linh bản mệnh kia, cho dù phi thăng, hắn vẫn có thể phát động phong vân ở Thượng giới như cũ.

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Không thể nói, hắn và ngươi không phải cùng thế hệ, cuối cùng có một ngày, ngươi sẽ đụng phải hắn. Hắn không giống như Cơ Như Thiên, thích tính toán, một khi hắn xuất thế, nhất định sẽ thu hút ánh mắt của thiên hạ.”

Phương Vọng không suy nghĩ thấu tâm tư của nàng, cũng không tiện cưỡng cầu.

Chẳng lẽ nàng cảm thấy ta còn không bằng vị chín bảo linh bản mệnh kia?

Phương Vọng nghĩ đến điểm này, trong lòng lại hiện lên động lực tu hành càng lớn hơn.

Hai người lai trà chuyên nửa canh oi. mới rời khỏi huyệt cảnh này. Phương Vọng lập tức gọi Đế Hải Tam Tiên đến, nói chuyện này một lần, phái bọn họ tiến về Chí Tôn giáo. Đế Hải Tam Tiên trực tiếp đáp ứng, ngay ngày đó đã khởi hành rời đi.

Hiếm khi nghĩ, Phương Vọng quyết định giảng đạo vì kiếm tu Kiếm Thiên trạch, cũng không ủng hộ công những người này canh giữ ở nơi đây nhiều năm như vậy. ...

Đế Hải, Chí Tôn giáo.

Trong một tòa hải đảo to lớn, quần núi cao vút trong mây, trước một chân núi, Phương Tử Canh đã tọa luyện công.

Hắn vẫn tóc trắng phơ như cũ, tung bay theo gió. So với nhiều năm trước, da của hắn thoát nhìn càng sáng bóng, khiến

tướng mạo thường thường hần cũng có vẻ phong thái bức người.

Một bóng người xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, đây là một nữ tử mặc váy thêu sen và mây xanh, dáng người thướt tha, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, giống như tiên tử từ trên trời hạ phàm, giữa lông mày lộ ra phong tình.

“Tướng công, ngươi đã khổ tu năm năm, sao không nghỉ ngơi một hồi, ta dẫn ngươi đi dạo chơi?”

La Y nói khẽ, ánh mắt nhìn về phía Phương Tử Canh tràn ngập tình cảm, ánh mắt như nước, đủ để cho trái tim tuyệt đại đa số nam tử trên thế gian hòa tan.

Phương Tử Canh còn không mở cả mắt ra, nói: “Ta chỉ muốn tu luyện, khuyên ngươi cũng nhiều hơn tu luyện, bây giờ Đế Hải rung chuyển bất an, đại tu sĩ liên tiếp xuất hiện. Càng như thế, chúng ta càng phải cố gắng tu luyện.”

La Y ngồi xuống bên cạnh hần, nhẹ nhàng dựa đầu vào vai hần.

Phương Tử Canh cứng đờ cả người, cuối cùng cũng không né tránh.

“Tướng công, có phải ngươi đang trách ta hay không?”

La Y rũ mắt xuống, nhẹ giọng hỏi.

Phương Tử Canh không trả lời.

La Y tiếp tục nói: “Ngươi để ta chờ ngươi đến khi ngươi mạnh mẽ, nhưng cảnh giới gì mới coi là mạnh mẽ. Chúng ta không đợi nổi, mà để ngươi gia nhập Chí Tôn giáo, ngươi mới có thể trưởng thành càng nhanh, tướng công, ngươi yên tâm, chỉ cần ta còn sống một ngày, phụ thân ta sẽ không khó xử ngươi. Ta thậm chí sẽ giúp ngươi kế thừa y bát của hần, ta đã giúp ngươi tranh thủ được danh ngạch rèn luyện Chí Tôn

Thánh thể, cho dù thất bại ceñna có thể khiến thân thể người là ư vac” Phương Tử Canh từ từ mở mắt, ánh mắt hẩn nhìn xuống La Y trên vai, ánh mắt bình tĩnh.

La Y chợt nhớ tới điều gì, hỏi: “Người muốn biết tin tức của Thiên Đạo Phương Vọng sao? Ta nghe nói hẩn lại làm chuyện kinh thiên động địa.”

“Chuyện gì?”

Ánh mắt Phương Tử Canh biến hóa, hẩn tò mò hỏi.

“Đại lục Hàng Long xuất hiện một giáo phái tên là Thiết Thiên Thánh giáo, giáo phái này có sáu Niết Bàn cảnh, họa loạn đại lục. Thiên Đạo Phương Vọng lấy sức một người đánh tan Thiết Thiên Thánh giáo, thậm chí đánh bại Thiên Mục Đại Thánh sống lại.”

Vừa nói, La Y vừa ngẩng đầu, nàng nhìn về phía Phương Tử Canh, trong mắt tràn ngập hiếu kì, nói: “Tổ tiên Phương gia các người có phải có bối cảnh ghê gớm gì không?”

Phương Tử Canh lộ ra nụ cười, nói: “Ta chỉ biết không có Phương Vọng, sẽ không có Phương gia hiện tại, càng không có ta bây giờ.”

La Y thấy hẩn cười, không khỏi bĩu môi, nói: “Ta xem như phát hiện rồi, chỉ có nhắc đến Phương Vọng, người mới cười, nhưng không sao cả, chờ người luyện thành Chí Tôn Thánh thể, lại trở thành giáo chủ Chí Tôn giáo, khi đó, người sẽ cảm ơn ta.”

Nghe vậy, Phương Tử Canh đột nhiên yên lặng.

“Nói mới nhớ, phụ thân ta có thể đồng ý để người vào Chí Tôn trì, cũng là nể mặt Phương Vọng đấy. Hẩn đã phái người chuẩn bị lễ, chuẩn bị để nghĩa tử của hẩn tiến về đại lục Hàng Long, thăm hỏi Phương gia.”

La Y cảm thán nói. Từ sau khi chiến tích chiến thắng Thiên Mục Đại Thánh của Phương Vọng truyền đến, nàng rõ ràng cảm nhận được thái độ của phụ thân thay đổi.

Ánh mắt Phương Tử Canh lấp lóe, hắn nói: “Đa tạ người và phụ thân người.”

Chương 433: Chí Tôn Thánh thể, Kiếm Tiên hiện thể. (2)

Chương 433: Chí Tôn Thánh thể, Kiếm Tiên hiện thể. (2)

La Y ôm lấy cánh tay của hắn, cười nói: “Tướng công, nói cảm ơn cái gì chứ, ta tin tưởng người, sớm muộn gì cũng mạnh hơn Phương Vọng, ta sẽ không nhìn lầm người, người tuyệt đối sẽ danh chấn thiên hạ, vượt qua phụ thân ta.”

“Không có khả năng, ta kém hơn Phương Vọng.”

Phương Tử Canh lắc đầu nói, lời nói bình tĩnh.

La Y đang muốn nói chuyện, một con bạch hạc từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt hai người, nói ra giọng nữ: “Tiểu thư, đại đệ tử Long tông Viên Tà đến, kẻ đến không thiện, có thể là hướng về cô gia.”

Nghe vậy, ánh mắt La Y biến đổi, nàng lập tức đứng dậy, bỏ xuống một câu đã cười hạc rời đi:

“Tướng công, người tiếp tục tu luyện, ta đi một chút rồi về.”

Phương Tử Canh ngẩng đầu, nhìn một người một hạc tan biến ở bên kia núi, ánh mắt của hắn trở nên lạnh lùng, hắn lầm bầm nói: “Chí Tôn Thánh thể? Phàm thể buồn cười, hơn được Chu Thiên Đạo công của ta sao?”

Hắn nhắm mắt lại, tiếp tục vận công tu luyện. ...

Sau khi Đệ Hải Tam Tiên rời đi, Phương Vọng giảng đạo bảy ngày vì kiếm tu Kiếm Thiên trạch, sau đó tiếp tục luyện

công. Việc này truyền ra ở tu tiên giới Đại Tề, thậm chí truyền đến toàn bộ đại lục, dẫn tới người đến Kiếm Thiên trạch càng đến càng nhiều.

Hai năm sau, Phương Bạch cũng trở về, cả ngày ngồi bên hồ ngộ kiếm, không giao lưu với người khác.

Cùng năm, Đế Hải Tam Tiên trở về, bọn họ thuật lại lời Phương Tử Canh, Phương Tử Canh để Phương Vọng đừng lo lắng, hẳn không phải bị ép buộc.

Nếu Phương Tử Canh đã nói như vậy, Phương Vọng đương nhiên không còn lo lắng, ném việc này ra sau ốt.

Đế Hải Tam Tiên cười cười nói nói rời đi. Ba lão gia hỏa này đánh một trận với Chí Tôn giáo chủ, phản phát toả sáng mùa xuân thứ hai, đang thương lượng tìm chỗ để huynh đệ đấu pháp một trận.

Phương Vọng truyền âm cho Phương Bạch, gọi Phương Bạch đến.

“Sao ngươi một mình trở về, Phương Cảnh đâu?”

Phương Vọng hỏi, hẳn đứng trên đầu cầu, đánh giá Phương Bạch bên cạnh.

Nhiều năm không gặp, Phương Bạch rõ ràng gặp một loại đả kích nào đó, ánh mắt không còn khí phách như trước kia.

Phương Bạch hồi đáp: “Ta bị một kiếm tu đánh bại, không muốn xông xáo thiên hạ nữa, mà Phương Cảnh đạt được manh mối của một truyền thừa, hẳn bèn lên phía bắc ra biển.”

Phương Vọng lắc đầu bật cười: “Chỉ thất bại một lần, ngươi đã chán chường như thế sao?”

“Số tuổi ngươi nọ tương đương ta, ta đạt được truyền thừa kiếm đạo của ngài, lại đánh không lại hẳn... Ta làm ngài mất mặt!”

Phương Bạch đỏ hồng mặt nói, quỳ xuống trước mặt Phương Vọng.

“Phương tổ, xin ngài ban thưởng ta kiếm pháp mạnh hơn, ta không muốn thua nữa!”

Phương Bạch dán sát trán lên mặt cầu, cắn răng nói.

Phương Vọng nhìn xuống hắn, hỏi: “Người bị người đồng lứa dùng kiếm đánh bại? Người họ tên là gì?”

“Hắn tự xưng là Kiếm Tiên, có lai lịch gì ta cũng không rõ ràng, ta bị hai kiếm của hắn đánh bại...”

Kiếm Tiên?

Thật đủ ngông cuồng!

Phương Vọng cười cười, nói: “Nghiên cứu Tru Tiên Quỷ Thần kiếm cho kỹ đi, người còn chưa chân chính luyện thành, nếu luyện thành, là đủ để đánh bại hắn.”

Phương Bạch ngẩng đầu, nóng vội nói: “Hắn nhận ra kiếm pháp của ta, nói Tru Tiên Quỷ Thần kiếm của ta tuy mạnh, nhưng vẫn kém hơn kiếm của hắn.”

Lời này vừa được nói ra, Phương Vọng híp mắt lại.

Lại có người nhận ra Tru Tiên Quỷ Thần kiếm ư?

Xem ra lai lịch không nhỏ đâu.

“Chờ người luyện thành Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, ta lại truyền cho người kiếm pháp cao siêu hơn, sau này cứ ở lại Kiếm Thiên trạch đi.”

Phương Vọng trầm ngâm nói.

Phương Bạch gật đầu, đứng dậy hành lễ, sau đó rời đi.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía mặt hồ, khóe miệng hơi cong lên. Phương Vọng lâm bầm. Trong những năm này

hắn thường xuyên cảm nhận được một vài khí tức truyền đến từ từng phương hướng của đại lục, có đang đấu pháp, có đang đột phá, tu vi cũng không yếu, không biết từ đâu tới.

Hắn có dự cảm, rất nhanh sẽ có người đến tìm hắn.

Hắn cũng không sợ.

Sau khi thưởng thức phong cảnh mặt hồ nửa canh giờ, Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Thoáng chớp mắt, lại là ba năm qua đi.

Phương Vọng thuận lợi đột phá tới Đại Thừa cảnh tầng bốn, tiếp xuống hắn không định dung hợp công pháp nữa, mà một mực tu luyện tới Niết Bàn cảnh.

Niết Bàn cảnh có thể làm cho phẩm giai bảo linh tăng lên, hắn muốn nhìn xem bảy bảo linh bản mệnh của mình có thể nghênh đón lột xác hay không.

Mùa thu một năm này đến, những ngọn núi xung quanh Kiếm Thiên trạch nhiễm màu khô héo, có một phen ý cảnh đặc biệt.

Lá rụng bay tán loạn, tô điểm trên mặt hồ, những lá rụng tung bay trong linh vụ kia tựa như tiểu tinh linh đang múa may.

Phương Vọng từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn về đỉnh núi phía đối diện.

Hắn hơi hoang mang.

Sao người tới gây chuyện đều thích đến đỉnh núi đối diện nhìn xuống hắn vậy?

“Các hạ đã đến, mà còn không cho biết tên họ sao.”

Phương Vọng mở miệng nói, giọng điệu bình tĩnh.

Đôi phương đã đến nửa nén hương thời gian, mặc dù cực lực áp chế khí tức, nhưng không thoát khỏi cảm giác của Phương Vọng.

Đế Hải Tam Tiên không ở Kiếm Thiên trạch, đang luận bàn trên biển, cho nên bên trong Kiếm Thiên trạch, ngoài hắc ra, không ai phát hiện ra người này đến.

“Ta đến từ biển Nam Quỳnh, tên là Trần Thương, nghe nói Thiên Đạo chém giết đại tu sĩ Niết Bàn cảnh, đánh bại Thiên Mục Đại Thánh hiền linh, đặc biệt tới để thỉnh giáo.”

Một âm thanh lãnh đạm vang vọng Kiếm Thiên trạch, dẫn tới tất cả tu sĩ mở mắt nhìn lại. bóng dáng trên đỉnh núi phương xa kia, nói: “Trần Thương, ngươi cũng xứng khiêu chiến Thiên Đạo sao? Khuyên ngươi mau chóng rời đi, khiêu chiến Thiên Đạo, là sẽ chết.”

Trần Thương, một trong Nam Quỳnh tứ kiệt!

Sinh ra chính là Tổ Linh cảnh, dựng dục ra Thiên Nguyên bảo linh, nhưng khi còn bé bị đoạt đi Thiên Nguyên bảo linh, rồi tái tạo Thiên Nguyên bảo linh tại Linh Đan cảnh.

Trần Thương xem như một vị đặc thù nhất trong Nam Quỳnh tứ kiệt. Cuộc đời của hắn đều đang chiến đấu, thắng bại đều có, người khác dựa vào tu luyện mạnh lên, hắn dựa vào chiến đấu mạnh lên.

Chương 434: Vang danh thiên hạ, phong trào Thiên Đạo.

Chương 434: Vang danh thiên hạ, phong trào Thiên Đạo.

“Ta muốn cảm thụ sự lợi hại của Cửu Long Trấn Thiên quyền.”

Giọng nói của Trần Thương vang vọng bên trong Kiếm Thiên trạch, càng ngày càng nhiều kiếm tu đi tới bên hồ, nhìn bóng dáng của hắn từ xa.

Bọn họ cũng chưa từng nghe nói đến tên Trần Thương, nhưng đối phương tự xưng đến từ biển Nam Quỳnh, rõ ràng là không đơn giản.

Người ở trên đại lục đều sẽ không tự chủ mà sinh ra kiêng dè đối với tu tiên giới ngoài biển, loại kiêng dè này bắt nguồn từ sự không biết.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn cảm thụ Cửu Long Trấn Thiên quyền? Đừng quên, tám mươi năm trước, ngươi suýt nữa đã chết trong tay ta, ngay cả ta cũng không gánh được một quyền của hắn!”

Độc Cô Vãn Hồn châm chọc khiêu khích.

Phương Vọng có thể cảm nhận được hắn muốn cứu Trần Thương, nếu không căn bản không cần ngăn cản.

Nhưng bây giờ Phương Vọng không có sát tâm, hắn thấy, luận bản lĩnh giáo bình thường, mình cũng có thể chấp nhận.

Trần Thương không làm ra vẻ, trực tiếp đối mặt hắn, hắn đồng ý để Trần Thương lãnh giáo năm đám của mình một chút, thuận tiện dựng nên uy vọng của Cửu Long Trấn Thiên quyền.

“Cả đời này ta từng bại bởi rất nhiều người, nhưng cùng là một người, ta sẽ không thua lần thứ hai, ta lại không ngừng vượt qua đối thủ mạnh mẽ. Độc Cô Vãn Hồn, ngươi đã không phải là đối thủ của ta, ta biết ý tốt của ngươi, nhưng ta đã quyết ý. Nếu ta chết dưới quyền của Thiên Đạo, cũng không có gì, Trần Thương ta đã tu luyện hơn 300 năm, đã không có gì bận lòng.”

Tiếng của Trần Thương vang lên, khiến cho mọi người đều có thể cảm nhận được sự quyết tuyệt của hắn.

Độc Cô Vãn Hồn còn muốn nói tiếp, lúc này, Phương Vọng đã đứng dậy.

“Nếu luận bàn, nói gì đến sinh tử, người tu tiên đầu pháp luận bàn, không phải là chuyện nên làm sao?”

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói. Tiếng hân truyền khắp Kiếm Thiên trạch, khiến bầu không khí giương cung bạt kiếm đột nhiên tiêu tán, tất cả mọi người có thể cảm nhận được độ lượng của hân.

Không hổ là đại tu sĩ đệ nhất thiên hạ! Không tầm thường!

Trên đỉnh núi, Trần Thương ăn mặc trang phục hiệp khách đứng trước vách núi, áo bào trên người hân trải rộng miếng vá, gương mặt cũng lộ thôi lệch thêch, khuôn mặt tang thương, tóc dài bị một cây ngọc trâm tùy tiện vấn lên sau ót.

Thoạt nhìn, rất khó đặt chung hân và tên tuổi Nam Quỳnh tứ kiệt, so với Độc Cô Vãn Hồn, hình tượng, khí chất của hân cũng kém xa.

Điểm xuất chúng nhất của hân chính là cặp mắt kia, nhuệ khí trong ánh mắt hiem thấy trên thế gian.

Nghe thấy lời Phương Vọng, Trần Thương nâng hai tay lên, hành lễ với Phương Vọng, nói: “Đa tạ, cho dù thắng hay bại, ta đều nợ người một ân tình.”

Độc Cô Vãn Hồn âm thầm thở dài một hơi, đang muốn nói gì, Phương Vọng bên cạnh đã thả người vọt lên.

Trần Thương đạp bước lên không theo, tất cả ánh mắt bên trong Kiếm Thiên trạch đều rơi trên thân hai người.

Hai người đứng đối nhau trên khoảng không cao ngàn trượng, cách xa nhau trăm trượng.

Trần Thương nâng lên tay phải, linh khí thiên địa dừng mãnh lao tới lòng bàn tay của hân, một khí thế mạnh mẽ đang ngưng tụ.

“Ta tu hành gặp được bình cảnh, ta rất hiểu kì người chiến thắng Đại Thánh như ngươi mạnh đến mức nào.”

Trần Thương nhìn chăm chăm Phương Vọng nói.

Phương Vọng cười nói: “Muốn lấy tuyệt học của bản thân đối kháng năm đám của ta ư?”

“Ngưng tụ bảo linh không có ý nghĩa, ta tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi, điều ta muốn làm chính là cố gắng hết khả năng sống sót trước năm đám của ngươi.”

Trần Thương hồi đáp.

Phương Vọng lắc đầu bật cười, không nói thêm lời, hần chậm rãi nâng tay phải lên, thuận thế nắm thành năm đám.

Một khí thể ngang ngược vượt xa Trần Thương lập tức bao phủ toàn bộ thiên địa, khiến sắc mặt Trần Thương trở nên nghiêm nghị, các kiếm tu Kiếm Thiên trạch không khỏi chấn động.

Khí thể của Trần Thương tập trung trong lòng bàn tay, mà khí thể của Phương Vọng là hướng về toàn bộ thiên địa, phô thiên cái địa, áp đảo hết Cường thể đến cực hạn!

Cổ Thiên Hùng đứng bên hồ, ngược nhìn bóng dáng Phương Vọng, thầm nói: “Kiếm Thánh tốt đẹp thì không làm, cả ngày vung quyền, lãng phí thiên tư.”

Phương Vọng nhìn chăm chăm Trần Thương, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Trần Thương hít sâu một hơi, khi Phương Vọng nắm tay, hần mới biết được vì sao Phương Vọng có thể chiến thắng Đại Thánh.

Cho dù vị Đại Thánh kia khả năng không phải ở trạng thái đỉnh phong, nhưng đó cũng là Đại Thánh!

Trần Thương nhắc chuông, linh lực tuôn ra từ lòng bàn tay, cấp tốc lượn lơ bên ngoài thân, giống như khí điểm thiêu đốt trên người.

Phương Vọng cong khóe miệng, bỗng nhiên vùng quyền, thế như Hồng Hoang chảy xiết, tốc độ ra quyền nhanh chóng, mắt Trần Thương căn bản không theo kịp.

Bốp—

Tiếng long ngâm nổ vang!

Trong đồng tử Trần Thương xuất hiện cái đầu của một con Hắc Long, mở ra cái miệng to như chậu máu nhào về phía hắn.

Hồng hét!

Trần Thương cứng đờ cả người, tay phải cũng không thể nâng lên.

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả kiếm tu ở Kiếm Thiên trạch, một con Hắc Long chợt hiện lên, nhưng chỉ trong một nháy mắt đã biến mất, phảng phất ảo giác.

Tất cả mọi người có thể hiểu được đó tuyệt đối không phải ảo giác, nháy mắt Hắc Long xuất hiện đã làm bọn họ cảm nhận được khí tức tử vong.

Tất cả bọn họ đều bị dọa đến, rùng mình, cho dù là Độc Cô Vấn Hồn, cũng âm thầm kinh hãi.

Mặc dù không bằng khí thế lúc đối phó Thiết Thiên Thánh giáo, nhưng hắn luôn cảm thấy Phương Vọng lại mạnh hơn rất nhiều, loại trực giác này làm hắn tự lấy làm xấu hổ.

So với Phương Vọng, hắn cảm thấy Nam Quỳnh tứ kiệt giống như chuyện tiêu lâm.

Phương Vọng thu quyền, ánh mắt rơi trên người Trần Thương. Trần Thương thời khắc này mặt mũi tràn đầy mồ hôi

lạnh. hầu: trời nhia eau hấn không còn nhìn thấy biển mây nữa, núi rừng trên mặt đất còn đang rung động kịch liệt, tựa như sóng to gió lớn.

Phương Vọng đã thu lực, không tác động đến Kiếm Thiên trạch, nhưng dù cho như thế, khí thế của hấn cũng vô cùng đáng sợ.

Một trong Nam Quỳnh tứ kiệt, Trần Thương bị dọa đến nét mặt đại ra.

Chương 435: Vang danh thiên hạ, phong trào Thiên Đạo.
(2)

Chương 435: Vang danh thiên hạ, phong trào Thiên Đạo.
(2)

Trần Thương thân kinh bách chiến, không biết đã từng gặp được bao nhiêu kẻ địch mạnh, nhưng đây là lần đầu tiên hấn có cảm giác kinh dị như thế.

Hấn cũng không phải bị khí thế áp chế, mà vừa rồi hấn căn bản không kịp phản ứng. Đối mặt Cửu Long Trấn Thiên quyền, hấn trực tiếp đánh mất sức chống cự.

Độc Cô Vấn Hồn lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ như thế của Trần Thương. Trước kia Trần Thương cho dù thua trận, đứng trước cảnh chết, cũng cho người cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nhưng bây giờ hấn thoát nhìn chán nản như vậy, toàn thân trên dưới phát ra khí tức nhát gan, nhỏ yếu.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Một quyền này của ta thế nào?”

Trần Thương lấy lại tinh thần, hấn phát hiện hai tay của mình đang run rẩy, căn bản không kiềm chế được. Hấn giương mắt nhìn về phía Phương Vọng, hít sâu một hơi, nói: “Không hổ là quyền đệ nhất thiên hạ, ta phục, đa tạ ơn tha chết của tiên bối.”

Phương Vọng cười cười, xoay người bay xuống, rồi bên trong Kiếm Thiên trạch vang lên tiếng hoan hô.

Trần Thương dù không thêm để ý ánh mắt của người bên ngoài, nhưng thảm bại như vậy làm hắn rất khó chịu. Sau khi cách không hành lễ với Phương Vọng, hắn xoay người rời đi.

Độc Cô Vãn Hồn lập tức đuổi theo.

Phương Vọng rơi trên đầu cầu, Tiểu Tử xông lên nịnh hót.

Các kiếm tu thì tốp năm tốp ba thảo luận, cũng rất phấn khởi.

Sở Doãn đứng trước cửa, trong lòng đang suy có nên học một bộ quyền pháp hay không, linh lực của hắn tuy mệnh môn, nhưng lại thiếu thủ đoạn chiến đấu bá đạo.

Phương Bạch đứng bên hồ, ánh mắt môn lung.

Cổ Thiên Hùng lại bắt đầu nói khoác quá trình quen biết của mình và Phương Vọng. Hắn nói ngay từ trước khi Phương Vọng dương danh thiên hạ, hắn đã nhìn ra chỗ bất phạm của Phương Vọng, mà còn không để ý bồi phạt, kết duyên phận huynh đệ, dẫn tới kiếm tu khác kính nể không thôi.

Phương Vọng bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Hắn có dự cảm, phiền toái như vậy sẽ không ít, nhưng hắn cũng rất Quả nhiên.

Hai tháng sau, đã có người thứ hai đến lĩnh giáo Cửu Long Trần Thiên quyền của Phương Vọng, cũng là một tu sĩ Đại Thừa cảnh, đến từ ngoài biển.

Phương Vọng không giết người, chỉ vung quyền hù dọa một chút.

Vị tu sĩ Đại Thừa cảnh này bị dọa đến quỳ gối trước mặt Phương Vọng tại chỗ, còn bất kham hơn Trần Thương.

Biểu hiện của hắn làm đám kiếm tu Kiếm Thiên trạch cho rằng hắn chỉ là Ngưng Thần cảnh hoặc Độ Hư cảnh.

Bây giờ tu tiên giới các triều của đại lục mặc dù đã liên hệ, nhưng đối với tuyệt đại đa số tu sĩ, Đại Thừa cảnh là cái tên cảnh giới chưa từng nghe thấy.

Lại sau này, gần như mỗi tháng đều có người tới khiêu chiến Cửu Long Trấn Thiên quyền của Phương Vọng.

Người thứ tư khiêu chiến có tu vi Niết Bàn cảnh, không phải đến từ Trường Sinh các, là một tu sĩ lánh đời trên biển, cũng bị một quyền của Phương Vọng đánh nát đạo tâm.

Hắc Long cũng không xuyên thấu thân thể của bọn họ, nhưng đối mặt với uy thế của Cửu Long Trấn Thiên quyền, bọn họ đã không thể thừa nhận.

Tin tức cấp tốc truyền ra, toàn bộ đại lục đều biết cường giả thiên hạ đang thay nhau lĩnh giáo uy thế của Cửu Long Trấn Thiên quyền. Chuyện này cũng dẫn đến càng ngày càng nhiều tu sĩ xuôi nam, muốn đi Kiếm Thiên trạch tham gia náo nhiệt.

Tu tiên giới Đại Tề càng ngày càng nhiều tu sĩ mạnh mẽ, công pháp chảy vào tu tiên giới Đại Tề cũng càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có thể gia dờ vào Đại Tề, chỉ vì tới gần Phương gia, mượn phong trào Thiên Đạo.

Phương Vọng cũng không nghĩ tới mình thủ hạ lưu tình thúc đẩy sự phát triển của tu tiên giới Đại Tề.

Đến đây sau, đến đây khiêu chiến người càng ngày càng nhiều, thậm chí xuất hiện một tháng có mấy người khiêu chiến Phương Vọng tình huống, thế là Phương Vọng bàn giao cho Độc Cô Vấn Hồn, về sau mỗi tháng chỉ tiếp thụ một người khiêu chiến, về phần danh ngạch cho ai, để chính những người khiêu chiến quyết định, nhưng có một chút, đó chính là không thể chết người.

Một năm sau, hình tượng của Phương Vọng trong lòng người thiên hạ càng cao lớn hơn, hắn chỉ cần một quyền đã thể hiện ra uy phong của mình, tu tiên.

Dần dần, Đại Tề cũng đẩy lên phong cách đấu pháp quân tử, luận bàn không thương tổn tính mệnh, chỉ vì nghiên cứu thảo luận đạo pháp.

Tập tục này lan tràn đến toàn bộ đại lục.

Ai có thể ép Thiên Đạo ra quyền thứ hai, trở thành chủ đề tu sĩ trong thiên hạ nói chuyện say sưa.

Ngày mùa hè chói chang.

Bên hồ Kiếm Thiên trạch tràn đầy bóng dáng tu sĩ, trên núi lớn xung quanh cũng đầy người, thậm chí còn có bóng dáng yêu quái.

Trên đầu cầu, Phương Vọng đứng dậy, đuổi cái lưng mệt mỏi.

Vô số ánh mắt rơi trên người hắn, không ai cảm thấy hắn lười biếng, trái lại cảm thấy dáng người của hắn lộ ra một cảm giác huyền diệu.

“Tại hạ Diệu Vô Pháp của Kim Tiêu giáo, xin Thiên Đạo chỉ giáo, hi vọng Cửu Long Trấn Thiên quyền của Thiên Đạo có thể làm cho ta bị thương, đừng chỉ là hù dọa giống trước đó.”

Kèm theo tiếng nói có vẻ hơi phách lối này vang lên, một bóng dáng bay tới trên bầu trời.

Phương Vọng bay lên không, đi tới độ cao ngang bằng với Diệu Vô Pháp, hắn quan sát Diệu Vô Pháp.

Vị này chính là Quỷ Thánh Thủ cứu Lý Thanh Tùng, Thẩm Bất Hối sao?

Sau khi trận đại chiến kia kết thúc, Phương Vọng đã nhìn dương khí của hai người Lý Thanh Tùng, tuổi thọ đã định, không ngờ tới cuối cùng sống sót, có thể thấy được y pháp của Diêu Vô Pháp cao đến mức nào.

Nếu là người Kim Tiêu giáo, Phương Vọng đương nhiên sẽ không bị Diêu Vô Pháp khiêu khích chọc giận.

Phương Vọng cười hỏi: “Người muốn chịu tổn thương trình độ thế nào?”

Diêu Vô Pháp thoát nhìn như thư sinh tay trái gà không chặt, nhưng trên người hắt phát ra khí tức âm lãnh của rắn rết, hắt liếm môi, cười âm hiểm nói: “Chỉ cầu người để lại cho ta một hồn.”

Các nơi trong Kiếm Thiên trạch đều vang lên tiếng thảo luận, các tu sĩ trên đỉnh những ngọn núi thì lộ ra vẻ oán giận, trong đó có rất nhiều người cũng muốn khiêu chiến Thiên Đạo, đáng tiếc thua bởi Diêu Vô Pháp.

Chương 436: Vang danh thiên hạ, phong trào Thiên Đạo.
(3)

Chương 436: Vang danh thiên hạ, phong trào Thiên Đạo.
(3)

Bây giờ, sở dĩ rất nhiều người khiêu chiến Thiên Đạo, là muốn mượn cơ hội này dương danh thiên hạ, bởi vậy đối thủ của bọn họ không còn là Thiên Đạo, mà là những người khác, tránh cho càng thêm dễ dàng.

Trải qua thời gian hơn một năm, việc này đã diễn biến thành người khiêu chiến Thiên Đạo chắc chắn vang danh thiên hạ, vì trong một tháng sau đó, các giáo trong thiên hạ đều sẽ dò xét lai lịch, thế nhân cũng tò mò người dám khiêu chiến Thiên Đạo có địa vị ra sao.

Bị Diệu Vô Pháp giành mất danh ngạch, đương nhiên dẫn tới rất nhiều người bất mãn với hắn.

Phương Vọng nheo mắt lại, hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Bả vai Diệu Vô Pháp run lên, rưng sách phía sau bắn ra một luồng sáng trắng, một cái dù lớn bằng giấy trắng che trên đầu hắn, cạnh dù rủ xuống ánh sáng trắng, hình thành vòng bảo hộ che lên người mình.

Hắn lộ ra nụ cười hưng phấn điên cuồng, chờ đợi Phương Vọng vùng veng quyền.

Nếu Diệu Vô Pháp nói chỉ muốn giữ lại một hồn, thì Phương Vọng đương nhiên sẽ thỏa mãn hắn!

Phương Vọng không chỉ thỏa mãn Diệu Vô Pháp, mà còn có rất nhiều kiếm tu lần đầu đến. Theo hắn nắm tay lại, uy áp của Cửu Long Trấn Thiên quyền bao phủ toàn bộ thiên địa, khiến cho mọi người chấn động.

Cho dù là những tu sĩ kia đã từng cảm thụ Cửu Long Trấn Thiên quyền, cũng lại lần nữa tim đập loạn nhịp.

Nụ cười của Diệu Vô Pháp cứng đờ, ánh mắt trở nên nghiêm nghị.

Phương Vọng nhẹ giọng cười một tiếng, rồi vùng veng.

Một quyền này hoàn toàn nhanh như trước đây, nhanh đến mức Diệu Vô Pháp căn bản không kịp phản ứng.

Diệu Vô Pháp cũng không phải tu sĩ Đại Thừa cảnh, mà là Niết Bàn cảnh tầng một, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể trở hết tài năng từ trong số đông đảo người khiêu chiến.

Hắc Long bỗng nhiên giết ra, lập tức lướt qua thân thể của hắn, tốc độ của Hắc Long thực sự quá nhanh, nhanh đến mức đôi mắt của tất cả mọi người đều không theo kịp.

Rống - Tiếng long ngâm còn chưa ngừng lại, đã không thấy bóng dáng Hắc Long và Diêu Vô Pháp đâu, uy áp của Cửu Long Trấn Thiên quyền còn lưu lại nhân gian.

Thiên địa yên tĩnh.

Những người khiêu chiến này không khỏi lòng còn sợ hãi, đều cho rằng Diêu Vô Pháp đã chết rồi.

Lúc này, trên bầu trời hiện ra hồn phách của Diêu Vô Pháp, khuôn mặt Diêu Vô Pháp tràn đầy vẻ nghĩ lại mà sợ.

Phương Vọng hỏi: “Một quyền này thế nào?”

Diêu Vô Pháp nhìn về phía Phương Vọng, gian nan cười nói: “Danh bất hư truyền, ta phục...”

Phương Vọng cười cười, xoay người bay về cầu gỗ, Kiếm Thiên trạch vang lên tiếng hoan hô động trời.

Kết quả cũng không khiến người ta bất ngờ, nhưng chỉ cần có thể nhìn thấy Thiên Đạo xuất thủ, đã làm cho tất cả mọi người cảm thấy hài lòng, cảm thấy chuyện đi này không tệ.

Sau khi Diêu Vô Pháp thua trận cũng không hề rời đi Kiếm Thiên trạch, hắn rất thông minh lựa chọn ở lại Kiếm Thiên trạch dưỡng thương, mà những người tính toán muốn khiêu chiến hắn kia chỉ có thể ôm hận nhẫn nhịn.

Một trận chiến này cấp tốc truyền khắp thiên hạ, danh tiếng Diêu Vô Pháp của Kim Tiêu giáo bị tu sĩ các nơi trong thiên hạ thảo luận.

Diêu Vô Pháp mặc dù thua, nhưng hắn là tu sĩ đầu tiên dám yêu cầu chỉ còn lại hồn phách. Chuyện này khiến người ta rất hiếu kì cảnh giới của hắn rốt cuộc cao đường nào.

Theo Diêu Vô Pháp danh chấn thiên hạ, uy danh của Kim Tiêu giáo trên đại lục càng sâu hơn.

Khiêu chiến Thiên Đạo còn đang tiếp tục, Phương Vọng cũng không có ý ngăn lại.

Điều đáng nhắc tới chính là núi rừng xung quanh Kiếm Thiên trạch bắt đầu xuất hiện từng tòa thành thị hoặc tông môn.

Trước kia, Đại Tề rất khó nhìn thấy Ngưng Thần cảnh, Độ Hư cảnh, bây giờ cái tên Kim Thân cảnh đã truyền khắp Đại Tề, càng có không biết bao nhiêu tu sĩ Đại Thừa đi lại trong sơn dã Đại Tề.

Thời gian ba năm thoáng qua đã biến mất.

Phương Vọng thuận lợi đột phá tới Đại Thừa cảnh tầng năm, mặc dù tu luyện của hắn. Mặc dù hắn không thêm đề ý, nhưng hắn tu luyện lại làm cho tất cả người đến chơi mở rộng tầm mắt.

Tốc độ và thanh thế nạp khí của hắn thực sự quá khoa trương!

Trong ba năm, Phương Vọng vẫn duy trì mỗi tháng xuất thủ một lần như cũ. Hắn khiến Đại Tề trở thành nơi có tập tục tu tiên nồng nặc nhất của đại lục những năm này. Các triều ao ước đến cực hạn, nhưng lại không dám giở trò với Đại Tề.

Trong một lần các của Kiếm Thiên trạch.

Tùng Kinh Uyên nhìn đám người đứng trên công đường, nói: “Nếu các ngươi tặng lễ cho Phương gia, thì đi thành Nam Khâu, Thiên Đạo không thể tự mình tiếp đãi các ngươi.”

Những người này đến từ Chí Tôn giáo của Đế Hải. Người dẫn đầu là một nam tử tự xưng là La Thần. Hắn cho Tùng Kinh Uyên một loại cảm giác cao thâm khó dò, nhưng Tùng Kinh Uyên cũng không sợ.

Ở Kiếm Thiên trạch, ai dám gây sự?

Có Phương Vọng làm chỗ dựa, Tùng Kinh Uyên dám không nể mặt bất cứ kẻ nào!

“Vậy có thể không cho ta một cơ hội khiêu chiến Thiên Đạo không?”

La Thần nghiêm túc hỏi, bị Tùng Kinh Uyên từ chối, hắn cũng không tức giận.

Người Đế Hải càng hiểu biết sự đáng sợ của Phương Vọng hơn người đại lục.

Trong mắt người đại lục khắp thiên hạ, Phương Vọng là chúa cứu thế, nhưng trong mắt chúng sinh Đế Hải, Phương Vọng là một sát thần, phá vỡ bố cục Đế Hải duy trì ngàn năm, La Thần dù trời sinh tính tình cao ngạo, cũng không dám mạo phạm Phương Vọng.

Tùng Kinh Uyên cười nói: “Ta không có cách nào làm chủ, người phải đi đánh bại hoặc là thuyết phục người khiêu chiến mạnh nhất trước mắt. Chỉ cần người có thể thành công, một khi tiếp được một quyền của Thiên Đạo, người sẽ dương danh thiên hạ.”

La Thần yên lặng một lát, lộ ra nụ cười, nói: “Được.”

Dứt lời, hắn chấp tay hành lễ, xoay người chuẩn bị dẫn người rời đi.

“Chờ một chút, nể tình Chí Tôn giáo và Phương gia có duyên phận thông gia, nhắc nhở một chút, người khiêu chiến mạnh nhất trước mắt thậm chí là một trong tứ kiệt của biển Nam Quỳnh, tên là Cơ Hạo Thiên. Thực lực của hắn không phải tầm thường, các người có thể đi Phương gia trước,

Chương 437: Trên đời này chỉ có một người có thể tự xưng là Kiếm Tiên.

Chương 437: Trên đời này chỉ có một người có thể tự xưng là Kiếm Tiên.

Tùng Kinh Uyên mở miệng nói.

Bước chân La Thần chậm lại, hắn không quay đầu lại mà nói: “Cơ Hạo Thiên? Chưa từng nghe nói.”

Đối mặt Thiên Đạo Phương Vọng, hắn có thể sợ, nhưng mãnh đại lực này không có người thứ hai đáng để hắn kính sợ!

Về biển Nam Quỳnh, hắn cũng không đề vào mắt!

Mấy ngày sau.

“Tại hạ Cơ Hạo Thiên, đến từ biển Nam Quỳnh, đặc biệt tới để lĩnh giáo Cửu Long Trấn Thiên quyền của Thiên Đạo!”

Một âm thanh lớn vang vọng Kiếm Tiên trạch, vô số tu sĩ chờ đợi đã lâu giương mắt nhìn lại, ánh mắt tập trung lên Cơ Hạo Thiên ở trên trời.

Cơ Hạo Thiên mặc một bộ áo bào đen, khí vũ hiên ngang, trong lúc giờ tay nhắc chân tràn ra bá khí quân lâm thiên hạ, mặt mũi của hắn hơi giống Cơ Như Thiên, nhưng thoát nhìn càng thêm khí phách.

La Thần và các đệ tử Chí Tôn giáo đứng bên hồ, nhìn hắn với ánh mắt phức tạp.

“Không biết kẻ này có thể ép Thiên Đạo ra quyền thứ hai hay không.”

“Hắn quả thực rất mạnh, cảm giác có thể chống lại Niết Bàn cảnh.”

“Trước đó có Niết Bàn cảnh tới khiêu chiến Thiên Đạo không?”

“Không rõ ràng, ta đoán rằng Cơ Hạo Thiên sẽ là người khiêu chiến mạnh nhất.”

Nghe đệ tử khác bàn luận sau lưng, La Thần cố gắng bình ổn cảm xúc.

Không chỉ là bọn họ, tu sĩ khác cũng đang thảo luận về thực lực của Cơ Hạo Thiên.

Trong một tháng này, Cơ Hạo Thiên thể hiện ra thực lực cực mạnh, gần như quét ngang tất cả người khiêu chiến khác, điều này khiến rất nhiều người đều ôm sự chờ mong đối với hắn.

Cơ Hạo Thiên có thể làm cho Thiên Đạo ra quyền thứ hai hay không?

Phương Vọng bay lên không, đối diện với Cơ Hạo Thiên, hắn mở miệng hỏi: “Người và Cơ Như Thiên có quan hệ thế nào?”

Cơ Hạo Thiên nhú mày, nói: “Hắn là đệ đệ ta, không biết vì sao Thiên Đạo biết hắn?” Phương Vọng cười nói: “Từng gặp vài lần, hắn rất mạnh, một tộc có thể có hai vị thiên tài, e là sắp xuất hiện Thánh tài.”

Nghe vậy, Cơ Hạo Thiên cũng không vui mừng, trái lại trong mắt còn toát ra sát ý. Phần sát ý này không phải nhằm vào Phương Vọng, mà là đối với Cơ Như Thiên.

Hắn hít sâu một hơi, nói: “Vậy sao, xem ra ta phải trở về gặp vị đệ đệ này của ta một chút, xem hắn bây giờ có năng lực gì.”

Phương Vọng không nói thêm lời nữa, nâng tay phải lên, chậm rãi nắm tay.

Uy áp ngang ngược giáng lâm một lần nữa!

Cơ Hạo Thiên giống như những người khiêu chiến lúc trước, sắc mặt lập tức nghiêm nghị.

Hắn đã cố hết khả năng đánh giá cao Phương Vọng, nhưng lúc chân chính cảm nhận được uy thế của Cửu Long Trấn Thiên quyền, hắn vẫn vì đó mà kinh hãi.

Độc Cô Vấn Hồn và Đế Hải Tam Tiên đứng sừng vai, hắn nhẹ giọng cảm thán nói: “Năm đêm của hắn càng ngày càng có thể của thiên uy.”

Đế Hải Tam Tiên trăm miệng một lời đồng ý, rồi bắt đầu so sánh Thông Thiên Đế Giám và Cửu Long Trấn Thiên quyền, công pháp nào mạnh hơn.

Trước mắt bao người, Phương Vọng vung quyền.

Một quyền này vẫn kinh thiên động địa như cũ!

Sau một quyền, Cơ Hạo Thiên còn ở trên không trung, hắn thậm chí không đưa tay, không nhúc nhích.

Khi uy áp đáng sợ lướt qua, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn lại, ánh mắt rơi trên người hắn, chỉ thấy Cơ Hạo Thiên tròng to mắt, hai mắt tràn ngập tơ máu.

Trong hai mắt của hắn còn lưu lại hình ảnh cái đầu dữ tợn của Hắc Long, làm hắn lòng tràn đầy sợ hãi.

Phương Vọng có thể cảm giác được linh lực của Cơ Hạo Thiên có thể sánh bằng Niết Bàn cảnh, cho nên lần ra quyền này càng mạnh hơn mấy lần trước đó. Mặc dù hắn đã kịp thời thu lực, không thương tổn đến Cơ Hạo Thiên, nhưng đủ để khiến Cơ Hạo Thiên lưu lại bóng ma tâm lý.

Phương Vọng thu quyền, xoay người bay xuống phía dưới.

Ầm!

Kiểm Thiên trạch vỡ tổ. Cơ Hạo Thiên bị gửi gắm kỳ vọng vậy mà vẫn giống những người khiêu chiến khác trước đó, ngay cả phản ứng ngăn cản cũng không kịp làm.

La Thần cũng bị hù dọa. Khi hấn bại bởi Cơ Hạo Thiên, Cơ Hạo Thiên mang đến cho hấn một loại cảm giác không thể chiến thắng.

Nhưng tồn tại mạnh mẽ như vậy, trước mặt Thiên Đạo lại không cách nào phản ứng.

Vừa nghĩ tới uy áp đáng sợ chợt lóe lên vừa rồi, hấn không cách nào tưởng tượng chân chính đối mặt quyền này sẽ có cảm thụ như thế nào.

Kiểm Thiên trạch lâm vào sự ồn ào, bóng dáng Phương Vọng đáp xuống trên đầu cầu bị linh vụ che đậy.

Cơ Hạo Thiên ngơ ngác hồi lâu trên không trung mới rời đi.

Không người ngăn cản hấn, mặc dù có vẻ chật vật trước mặt Thiên Đạo, nhưng trong một tháng này, hấn đã chứng minh được thực lực của mình.

“Ta đã nói mà, thiên hạ này không ai có thể gánh nổi một quyền của Thiên Đạo, sở dĩ Thiên Đạo dùng hai quyền đánh chết Ôn Lễ, quyền thứ nhất chỉ là thăm dò thôi.”

Cổ Thiên Hùng khoanh hai tay trước ngực, nói với vẻ mặt đắc ý, phảng phất hấn chính là Thiên Đạo.

Các kiếm thị xung quanh cũng sợ hãi thán phục theo. Trong những năm này, khi mỗi một người khiêu chiến đến cũng mang đến cho người ta một loại khí thế vô địch không ai bì nổi, nhưng vừa đối mặt với Phương Vọng, tất cả đều có vẻ không đỡ nổi một đòn.

Trong lòng bọn họ, Phương Vọng đã là tồn tại vô địch thiên hạ...

Biên giới đại lục, sóng biển đập trên đá ngầm bờ cát.

Một thanh niên áo trắng đứng trên một mảnh đá ngầm, không ngừng vung kiếm, chỉ có kiếm chiêu, không có kiếm khí, mà kiếm chiêu chỉ có hai thức.

Rút kiếm!

Chẻ dọc!

Vòng đi vòng lại!

Một lần lại một lần, không biết mỗi một.

Thỉnh thoảng có bọt nước đập lên người hắn, hắn không hề bị lay động, cho dù toàn thân ướt sũng, vẫn tiếp tục luyện kiếm.

Mặt trời lặn về phía cuối mặt biển, lúc này, mặt biển cuối cùng cũng Đây là một nam tử áo lam, khuôn mặt anh tuấn, bên hông đeo hai thanh kiếm, đầu đội mũ rộng vành, ánh mắt lạnh lùng.

Đó chính là Từ Cầu Mệnh!

Ánh mắt Từ Cầu Mệnh rơi trên người thanh niên áo trắng, bước chân không tăng tốc.

Hồi lâu.

Hắn đi lên bờ, đi bảy bước trên bãi cát, hắn dừng lại, thân hình vừa vặn trùng điệp với thanh niên áo trắng, hai người cách xa nhau mười trượng.

Chương 438: Trên đời này chỉ có một người có thể tự xưng là Kiếm Tiên. (2)

Chương 438: Trên đời này chỉ có một người có thể tự xưng là Kiếm Tiên. (2)

Từ Cầu Mệnh mở miệng nói: “Kiếm của ngươi không đơn giản.”

Thanh niên áo trắng dừng lại, liếc xéo Từ Cầu Mệnh, nói: “Kiếm ý của ngươi cũng không đơn giản, là kiếm ý mạnh nhất ta từng thấy.”

“Tại hạ Từ Cầu Mệnh.”

“Ngươi có thể xưng ta là Kiếm Tiên.”

“Ồ?”

Từ Cầu Mệnh xoay người, hơi ngẩng đầu, liếc nhìn Kiếm Tiên, dùng một loại giọng điệu lạnh lùng nói: “Trên đời này chỉ có một người có thể tự xưng là Kiếm Tiên.”

Kiếm Tiên không sợ hãi chút nào, hỏi: “Ngươi muốn nói người sao?”

“Không phải ta, là Thiên Đạo Phương Vọng.”

Từ Cầu Mệnh nhìn chằm chằm hắn hồi đáp.

Nghe vậy, Kiếm Tiên khẽ nhún mày.

Từ Cầu Mệnh tiếp tục nói: “Vốn muốn đi lĩnh giáo Cửu Long Trấn Thiên quyền của Thiên Đạo, nhưng gặp được ngươi, không bằng ngươi và ta luận bàn một phen? Chỉ luận kiếm đạo, không luận sinh tử.”

Kiếm Tiên bình tĩnh nói: “Kiếm của ta truyền lại từ Đại Thánh, một khi rút kiếm, muốn không luận sinh tử, rất khó.”

“Thật sao? Vậy thì thật là tốt, ta muốn thử xem kiếm pháp của Đại Thánh.”

Tay phải Từ Cầu Mệnh khoác lên chuôi một thanh kiếm bên hông, lời vừa dứt, rừng cây lay động theo gió bên cạnh cũng đứng im.

Sau khi đánh bại Cơ Hạo Thiên, Phương Vọng tiếp tục tu luyện, mỗi tháng xuất thủ một lần trở thành niềm vui thú sau khi tu luyện của hắn.

Không đến mười ngày sau khi Cơ Hạo Thiên rời đi, Phương Vọng đang tu luyện mở to mắt.

Hắn cảm nhận được hai luồng kiếm ý.

“Từ Cầu Mệnh sao, so với trước đó, quả thực tưởng như hai người, một người khác...”

Phương Vọng tươi cười, đối với sự trưởng thành của Từ Cầu Mệnh, hắn thật vui mừng. thể ở nhân gian cùng hắn, vô địch lâu dễ tịch mịch, Từ Cầu Mệnh càng mạnh, thì càng chịu được hắn đánh.

Về đối thủ của Từ Cầu Mệnh...

Không đơn giản!

Phương Vọng có thể cảm nhận được kiếm của đối phương có hiệu quả tương tự với Tru Tiên Quỷ Thần kiếm, nhưng cũng không phải là Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Hắn đột nhiên nghĩ đến vị Kiếm Tiên Phương Bạch nói tới trước đó.

Tuổi người này quả thực nhỏ, cũng chỉ lớn hơn Phương Bạch khoảng mười tuổi.

Tu vi của Từ Cầu Mệnh cao hơn đối thủ, nhưng kiếm đạo của đối thủ càng mạnh hơn, trong thời gian ngắn, hai người khó phân cao thấp.

Nhìn trong chốc lát, Phương Vọng có thể khẳng định, kiếm đạo của vị Kiếm Tiên này tuyệt đối là truyền thừa Đại Thánh, hắn nắm giữ kiếm đạo không kém gì Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Dần dần, bên trong Kiếm Thiên trạch cũng có người cảm nhận được quyết đấu kiếm đạo trên bờ biển, lúc này đã có người tiến đến tham gia náo nhiệt.

Từ khi chuyện Thiên Đạo khiêu chiến làm lớn lên, các nơi Đại Tề thỉnh thoảng bùng nổ đấu pháp của đại tu sĩ, vì Phương Vọng ở Đại Tề, cho nên các tu sĩ đấu pháp chỉ luận thắng bại, không luận sinh tử. Chuyện này cũng dẫn đến tu sĩ khác dám đi xem náo nhiệt.

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Cho dù là Từ Cầu Mệnh, hay vị Kiếm Tiên kia đều không sánh nổi Độc Cô Ván Hồn, nói gì đến uy hiếp được hắn.

Sở dĩ hắn mở mắt, chỉ vì cảm nhận được khí tức của người xưa mà thôi.

Đại khái qua nửa canh giờ, trận đại chiến kiếm đạo này kết thúc, cuối cùng hai người bất phân thắng bại.

Theo Phương Vọng, là Từ Cầu Mệnh thắng.

Từ Cầu Mệnh mới hơn hai trăm tuổi, kiếm đạo tự sáng tạo của hắn đã có thể chống đỡ được tuyệt học kiếm đạo của Đại Thánh, điều này đã rất kinh khủng.

Phương Vọng rất hiếu kì Từ Cầu Mệnh trải qua chuyện gì, kiếm ý của hắn làm Phương Vọng nhìn thấy núi thây biển máu.

Sau khi trận chiến này kết thúc: khí tức Từ Cầu Mệnh đã bay về hướng Kiếm Thiên trạch.

Một mực chờ đến ngày khiêu chiến tiếp theo, không ngoài dự đoán của Phương Vọng, Từ Cầu Mệnh thành công đoạt được tư cách khiêu chiến.

Từ Cầu Mệnh chỉ có tu vi Kim Thân cảnh tầng ba đánh bại mấy người khiêu chiến Đại Thừa cảnh. Theo lai lịch của hắn bị thế lực khắp nơi đào móc, tu sĩ Đại Tề lại nghĩ tới vị thiên tài đệ nhất Đại Tề trước kia này.

Phương Vọng và Từ Cầu Mệnh giằng co trên không trung, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Áo bào Từ Cầu Mệnh bắt đầu phiêu động, ánh mắt sáng rực của hắn nhìn chằm chằm Phương Vọng. Hắn nói: “Ta biết ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi. Nếu thật là trận chiến sinh tử, một quyền của ngươi đã có thể khiến ta tan thành mây khói, nhưng từ sau khi ta ngộ kiếm thành công, con đường tu hành của ta quá nhẹ nhõm, ta có thể cảm nhận được của kiếm ý của ta tăng trưởng nhanh hơn tu vi. Ta sợ mình quá kiêu căng, cho nên muốn đến cảm thụ chênh lệch giữa ngươi và ta.”

Phương Vọng cười nói: “Tiến bộ của ngươi quả thực rất nhanh, không hổ là kiếm tu ta coi trọng nhất.”

Cuộc đối thoại của hai người được rất nhiều tu sĩ bên trong Kiếm Thiên trạch nghe thấy, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Từ Cầu Mệnh bắt đầu thay đổi.

Những năm gần đây, Phương Vọng lần đầu tiên tán dương một người tu sĩ như thế.

Từ Cầu Mệnh đã phát ra kiếm ý của mình, kiếm ý này đã có sát khí, lại có sự lạnh lùng thuộc về kiếm, làm cả Kiếm Thiên trạch yên lặng lại.

“Mặc dù là quen biết cũ, ta cũng sẽ không nhường, để ngươi phải đối mặt quyền thứ hai của ta.”

Phương Vọng thu liễm nụ cười nói.

Ánh mắt Từ Cầu Mệnh trở nên sắc bén, rất có khí thế của Phương Vọng khi mở ra Đấu Chiến Tâm.

Phương Vọng cong khóe miệng, bỗng nhiên vung quyền.

Hắn không nhường, thậm chí lấy ra khí thế khi đối mặt Cơ Hạo Thiên.

Phải biết Cơ Hạo Thiên chính là tu vi Đại Thừa cảnh tăng chín, có thể địch lại Niết Bàn cảnh!

Rống -

Tiếng long ngâm rung khắp thiên địa, tóc dài của Từ Cầu Mệnh bị gọi lên, kịch liệt phát phối, áo bào tung bay phảng phất sắp vỡ vụn. Cả người hắn không nhúc nhích, nhưng kiếm ý trên thân lập tức tiêu tán trong tiếng long ngâm vang vọng.

Ánh mắt mọi người rơi trên người Từ Cầu Mệnh, chỉ gặp ánh mắt hấn chờ đợi, cả người lâm vào hoảng hốt.

Khi Kiếm Thiên trạch vang lên tiếng ồn ào động trời, Từ Cầu Mệnh vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Chương 439: Yêu Tôn xuất thế, trận chiến cuối cùng.

Chương 439: Yêu Tôn xuất thế, trận chiến cuối cùng.

Ở trong thế giới của hắn, trước mắt không ngừng chiếu lại cảnh tượng Hắc Long xông thẳng vào mình.

Sợ hãi!

Hối hận!

Tuyệt vọng!

Rất nhiều cảm xúc bao phủ trái tim hắn.

Đợi đến lúc hắn tỉnh táo lại, trước mắt đã không có bóng dáng Phương Vọng.

Giờ khắc này, trong lòng hắn hiện lên may mắn cảm xúc mãnh liệt, may mắn người hắn khiêu chiến là Phương Vọng. Nếu là đối thủ khác có được lực lượng kinh khủng như vậy, hắn đã chết rồi.

Từ Cầu Mệnh hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía cầu gỗ Phương Vọng ngồi, nơi đó sương mù vây quanh, không thấy rõ Phương Vọng ở đâu.

Hắn cúi người xuống, chuẩn bị ở lại Kiếm Thiên trạch một thời gian ngắn. Hắn vừa đáp xuống, đột nhiên có rất nhiều tu sĩ vây quanh.

Thua bởi Thiên Đạo không mắt mặt, Từ Cầu Mệnh đã thể hiện ra kiếm ý của mình, quả thực rất mạnh mẽ, đáng giá các phương giáo phái qua lại thân thiết.

Sau Từ Cầu Mệnh, càng ngày càng nhiều đại tu sĩ ngoài biển chạy đến. Chuyện này cũng dẫn đến người khiêu chiến mỗi tháng sau này đều đến từ hải vực xung quanh, tu sĩ đại lục quả thực kém hơn ngoài biển, nhưng vẫn có hi vọng, các triều trong đại lục đều nhìn thấy ánh rạng đông bay cao.

Nhật nguyệt lưu chuyển, bốn mùa thay đổi.

Chớp mắt một cái, thời gian bốn năm đã trôi qua.

Một ngày này, sau khi Phương Vọng thu quyền, không nhìn biểu hiện sợ hãi của người khiêu chiến, hắn mở miệng nói: “Một năm cuối cùng, một năm sau, ta sẽ không còn tiếp nhận khiêu chiến nữa.”

Dứt lời, hắn đã hạ xuống, lời nói này khiến Kiếm Thiên trạch lâm vào ồn ào.

Tất cả mọi người đoán được một ngày này sẽ tới, thật sự đợi được câu nói này, bọn họ vẫn cảm thấy tiếc nuối.

Trong những năm này, mỗi tháng Phương Vọng tiếp nhận một lần khiêu chiến. nháng đai uy nhang của đại lục. Danh tiếng đại lục Hàng Land đã truyền ra ở hải vực xung quanh, thậm chí truyền đến đại lục khác, khiến tu sĩ đại lục Hàng Long cũng có vinh quang. Bọn họ ra biển lịch luyện, cũng không dễ dàng bị kỳ thị giống như mấy chục năm trước.

Không đến bảy ngày, tin tức Phương Vọng định ra một năm cuối cùng truyền khắp đại lục. Chuyện này khiến càng nhiều đại năng lánh đời không kìm nén được. ...

Biển Nam Quỳnh, lồi vên bao trùm bầu trời, biển mây cuộn cuộn, từng cột sét giống hệt giao long như ẩn như hiện.

Gió mạnh rít gào biển cả, chỉ thấy từng con yêu thú hình thể không đồng nhất, chủng tộc khác biệt chui ra từ trong nước biển, đếm không hết yêu cầm mang yêu khí cuộn cuộn bay tới từ phía cuối mặt biển. Tất cả bọn chúng đều hướng về một phương hướng.

Hướng kia có một tòa đảo hoang, bị sóng to gió lớn vây quanh, phảng phất lúc nào cũng có thể bị sóng biển bao phủ. Phóng mắt nhìn lại, khắp bốn phương tám hướng tràn đầy yêu thú, vô số kẻ, tất cả đều đang tới gần đảo hoang.

Sấm sét thỉnh thoảng đánh xuống chiếu sáng đảo hoang, trên đảo hoang, một bóng dáng ngồi ở đỉnh núi.

Đây là một ông lão, hắc lười biếng nằm dựa vào trên ghế đá, mặc áo bào đen chế thành từ da thú trên người, còn ngậm tóc, một tay hắc chống mặt.

Nếu Phương Vọng ở đây, nhất định có thể nhận ra thân phận của hắn.

Yêu tôn Khí Thiên!

Năm ngàn năm trước, Yêu tôn Khí Thiên tập được Sơn Hà Trấn Thiên quyền. Ba ngàn năm trước, hắn trở thành yêu quái mạnh nhất biển Nam Quỳnh, thuộc hạ vượt qua mười Yêu Hoàng, chủ nhân Yêu cung đương kim chính là một trong những Yêu Hoàng dưới tay hắn năm đó.

Hắn là cường giả cái thế đã từng sờ đến cơ duyên phi thăng!

Một con đại bàng rít vang trời cao, vỗ cánh bay đến. Nó giương đôi cánh ngàn trượng, yêu uy hiển hách, khi sắp bay đến đảo hoang, nó cấp tốc hóa thành hình người, rơi vào trước mặt Yêu tôn Khí Thiên.

Chúc Hoàng, một trong những Yêu Hoàng của biển Nam Quỳnh, là hậu duệ của chim đại bàng trong truyền thuyết!

Chúc Hoàng với thể phách hùng tráng, mặc ngọc bào màu đen, đầu đội mũ miện tím cánh phượng, khuôn mặt thoát nhìn giống Chúc Viêm đến mấy phần, nhưng càng có cảm giác áp bách.

Hắn ni7a auỳ trước mặt Yên tên Khí Thiên âm auvần hành lễ nái: “Bẩm báo Yêu Tôn, mặt tướng đã thuyết phục bốn vị Yêu Hoàng, ba mươi chín vị Yêu Vương quay về dưới trướng ngài, bọn họ đang trên đường chạy tới.”

Yêu tôn Khí Thiên nhìn về phía hắn, nói khẽ: “Vất vả ngươi, Yêu cung có thái độ ra sao?”

Chúc Hoàng cau mày nói: “Tên kia không muốn gia nhập, nói cái gì mà Yêu cung bởi vì Từ Cầu Mệnh tôn thất nặng nề, cần khôi phục nguyên khí.”

Yêu tôn Khí Thiên nheo mắt lại, lạnh giọng cười nói: “Đã như vậy, thì lấy Yêu cung khai đao, thống nhất Yêu tộc biển Nam Quỳnh.”

Lúc này, một cụm yêu khí xuất hiện bên cạnh Chúc Hoàng, yêu khí tiêu tán, một nữ tử dáng người thướt tha, dung nhan yêu mị hiện thân.

Nàng vắn vẹo vòng eo, bước lên trước hai bước, cười nói: “Tôn thượng, sao không đi đại lục Hàng Long đi một lần? Hôm nay các biển các đại lục trong thiên hạ đều tôn Nhân tộc làm đầu, Thiên Đạo chính là thiên tài cường thế nhất của Nhân tộc năm trăm năm gần đây, nếu ngài có thể giết chết hắn, nhất định có thể phóng đại uy phong của Yêu tộc, Yêu Vương trong thiên hạ đến đây cúi đầu.”

Nghe vậy, Chúc Hoàng nhú mày, dù sao con của hắn đang làm tọa kỵ cho Thiên Đạo, nhưng hắn không ngăn cản, muốn

nghe xem ý nghĩ của Yêu tôn Khí Thiên.

Yêu tôn Khí Thiên khẽ nói: “Quên nói cho các người, Thiên Đạo Phương Vọng chính là sư đệ của bản tôn, bản tôn há có thể tổn thương hắn? Hơn nữa, bản tôn có thể giết trở lại từ Âm Phủ, là nhờ có hắn cứu giúp, sau này các người chớ có tính toán hắn, nếu không đừng trách bản tôn vô tình.”

Lời này vừa được nói ra, Chúc Hoàng và nữ yêu sững sốt, không ngờ tới Yêu tôn Khí Thiên và Phương Vọng còn có tầng quan hệ này.

Nữ yêu cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Tôn thượng, ngài muốn chinh chiến thiên hạ, Thiên Đạo này chính là Thiên Đạo chân nhân của Trường Sinh các, sẽ không có phiền phức chứ?”

Yêu tôn Khí Thiên bình tĩnh nói: “Không sao, Trường Sinh các, cứ diệt là được. Không có Trường Sinh các, thân phận của Thiên Đạo chân nhân cũng không quan trọng, mà Trường Sinh các cũng không quản được hắn.”

Chương 440: Yêu Tôn xuất thế, trận chiến cuối cùng. (2)

Chương 440: Yêu Tôn xuất thế, trận chiến cuối cùng. (2)

Hắn đứng dậy, liếc nhìn yêu quân bốn phương tám hướng, nhếch miệng lên, nói: “Gần được rồi, nên hành động.”

Chúc Hoàng, nữ yêu lập tức bay lên không, đi trước truyền lệnh. ...

Lại là mùa đông một năm, tuyết mùa đông phủ lên làm Kiếm Thiên trạch mênh mang tuyết trắng.

Từ sau khi Phương Vọng định ra một năm cuối cùng, người đến khiêu chiến sau này trên cơ bản đều là đại tu sĩ Niết Bàn cảnh, tất cả đều đến từ ngoài biển, mà càng về sau, tu vi càng mạnh.

Bất tri bất giác, thời gian đi tới một tháng khiêu chiến cuối cùng.

Số lượng tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch đạt tới đỉnh điểm trước nay chưa từng có, không chỉ là Kiếm Thiên trạch, Đại Tề cũng như thế. Các châu các thành đầy ngập bóng dáng tu sĩ, núi rừng trong phạm vi ngàn dặm quanh Kiếm Thiên trạch không còn có vẻ yên tĩnh, đáng sợ nữa.

Bốn phương tám hướng quanh Kiếm Thiên trạch đều có người đấu pháp, mà lại đều là đại tu sĩ đang đấu pháp, dẫn đến trên không trung có thật nhiều tu sĩ xem chiến.

Bên hồ, phía trên cầu gỗ.

Phương Vọng mở to mắt, duỗi cái lưng mệt mỏi.

Tiểu Tử bò qua từ hông của hắn, làm hắn không khỏi đưa tay đi xoa đầu nó.

Lúc này, Đế Hải Tam Tiên xuất hiện sau lưng Phương Vọng, ba người trăm miệng một lời, phảng phất một đám người đang âm ỉ.

“Chủ nhân, có cái tên lão bất tử đến.”

“Không ngờ tới tên kia còn sống, ngài phải cẩn thận đó.”

“Hắn thật sự không biết xấu hổ, cũng hơn bốn nghìn tuổi rồi, còn tới lẫn vào loại chuyện này.”

Tiểu Tử leo đến trên bờ vai Phương Vọng, phun lưỡi rắn hỏi: “Lão bất tử nào cơ, có thể nói rõ ràng không?”

Đế Hải Tam Tiên trả lời tiếp, vẫn đồng thanh nói chuyện như cũ.

“Hắn tự xưng là Thiên Công, lấy ý trường sinh bất tử.”

“Lúc hơn trăm tuổi, hai chúng ta đã từng gặp được hắn, khi đó chúng ta hăng hái, cảm thấy ba huynh đệ chúng ta liên thủ

có thể tung hoành thiên hạ, kết quả suýt nữa bị hấn đánh chết.”
“Lão thất phu này, chỉ thích tìm thiên tài ra tay, vô sỉ đến cực hạn!”

Thiên Công?

Trường sinh bất tử?

Khá nông cuồng đấy!

Phương Vọng hơi nhướn mày, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Đế Hải Tam Tiên nói tiếp, kể lại sự tích của vị Thiên Công này.

Lai lịch của Thiên Công vô cùng thần bí, không ai biết được hấn đến từ nơi nào. Hấn du lịch thiên hạ, thích luận bàn cùng thiên tài, tu vi cũng là một bí mật.

Các chủ Trường Sinh các thế hệ trước từng giao đấu với hấn, bị hấn lật tay trấn áp.

Ngoài luận bàn cùng người khác, hấn cũng thích chỉ điểm tu sĩ có tư chất bình thường, cho nên lưu truyền thanh danh rất tốt, vì hấn đã biến mất mấy trăm năm, cho nên tu tiên giới bây giờ rất khó nhớ tới hấn.

Đế Hải Tam Tiên cảm thấy Thiên Công mạnh hơn Ôn Lễ, không chừng còn mạnh hơn vị Thiên Mục Đại Thánh sống dậy kia một chút, Phương Vọng muốn hàng phục Thiên Công bằng một quyền rất khó.

Phương Vọng cũng không để ý. Trong những năm này, thực lực của hấn cũng đang tiến nhanh vùn vụt, hấn ngược lại muốn xem xem Thiên Công mạnh dường nào.

Giữa trưa ngày kế tiếp, Thiên Công đã đến Kiếm Thiên trạch.

Vị Thiên Công này mặc một bộ áo bào trắng, hạc phát đồng nhan, thể cốt có vẻ hơi cồng lung, thoát nhìn không cường tráng, nhưng trên người hắn tỏa ra một khí chất tiên nhân, gậy gỗ đào cầm trong tay phát ra sương trắng nhàn nhạt, làm hắn trông càng thêm xuất trần.

Trên gậy gỗ đào này còn kết ra một quả đào, trong trắng lộ hồng, khiến người ta nhìn mà thèm nhỏ dãi.

Thiên Công đi lại ở bờ sông, cười ha hả chỉ điểm tu sĩ tu hành ven đường, thu hút vô số ánh mắt, người nhìn về phía hắn càng nhiều, nụ cười trên mặt hắn càng tươi.

Phương Vọng chỉ liếc nhìn hắn, đã thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu luyện.

Trái lại, Tiểu Tử cảm thấy rất hứng thú đối với hắn, thế là đi lên tham gia náo nhiệt.

Đế Hải Tam Tiên cản lại Thiên Công, vây quanh hắn, chỉ vào hắn hỏi không ngừng. “Đã sống hơn bốn nghìn năm, sao ngươi còn chưa có chết?”

“Không phải ngươi cũng muốn khiêu chiến chủ nhân nhà ta đây chứ?”

Hơn bốn nghìn năm!

Câu nói này khiến ánh mắt của tu sĩ xung quanh thay đổi. Đã nhiều năm như vậy, Đế Hải Tam Tiên đã chứng tỏ thực lực của mình, danh tiếng kia uy chấn đại lục, các tu sĩ đều biết dưới tay Thiên Đạo có ba vị lão tu sĩ tu vi cao thâm, còn mạnh hơn cả Thánh Tôn của Thiết Thiên Thánh giáo.

Thiên Công vuốt râu, cười ha hả nói: “Thế nào, lão hủ không thể khiêu chiến Thiên Đạo sao? Lão hủ chính là Thiên Công, Thiên Công chiến Thiên Đạo, há không trở thành câu chuyện mọi người ca tụng sao?”

Đế Hải Tam Tiên nghe xong, càng thêm tức giận, bắt đầu mắng chửi Thiên Công.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ lại gần, tu sĩ hơn bốn nghìn tuổi có lẽ rất đáng sợ, ít nhất các tu sĩ chưa từng gặp người như vậy.

Nghe thấy Thiên Công muốn khiêu chiến Thiên Đạo, lúc này đã có người bắt mẫn.

La Thần của Chí Tôn giáo đứng ra, nói: “Lão tiên bối, người muốn khiêu chiến Thiên Đạo, thì phải làm cho mọi người phục, người qua một cửa này của ta trước đã.”

Thiên Công liếc mắt nhìn hắn, cười gật đầu.

Sau đó, một đám tu sĩ bay tới không trung luận bàn.

La Thần ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình, đó là một chiếc quạt lông, khí thế Đại Thừa cảnh bùng nổ, bao phủ thiên địa. Hắn vung lên quạt lông, trong chốc lát, bầu trời đột nhiên biến sắc, ngọn lửa mệnh môn hình thành một con hỏa điều giương cánh ngàn trượng đáp xuống, che khuất bầu trời.

Thiên Công lắc đầu bật cười, nói: “Có hoa không quả.”

Lời vừa dứt, hắn biến mất không còn tăm hơi.

Đồng tử La Thần bỗng nhiên co rút lại, hắn vô ý thức múa quạt đánh về phía sau lưng.

Một ngón trở bỗng nhiên đề lên sống lưng hắn, làm hắn đột nhiên cứng đờ, không thể động đậy.

“Không biết ngươi luyện thành Đại Thừa cảnh thể nào, quá kém cỏi.”

Tiếng cười của Thiên Công truyền đến từ phía sau, khiến mặt La Thần lập tức xanh lè. ... Đạo đã đến, khắp núi khắp nơi xung quanh Kiếm Thiên trạch tràn đầy bóng dáng tu sĩ,

ngay cả trên trời cũng có rất nhiều pháp khí, tọa kỵ lơ lửng, chờ đợi Thiên Đạo xuất thủ.

Chương 441: Người trường sinh bất tử, trèo lên Thiên Giai.

Chương 441: Người trường sinh bất tử, trèo lên Thiên Giai.

Bên hồ, Thiên Công đuổi cái lưng mệt mỏi, xách gậy gõ đảo, đứng dậy, sau đó đạp bước lên không, dưới chân của hắn phẳng phất có một cầu thang vô hình.

Ánh mắt giữa thiên địa cũng rơi trên người hắn.

Những ngày này, Thiên Công đánh bại những người khiêu chiến khác, tu sĩ Niết Bàn cảnh bại trong tay hắn chừng bảy vị, tất cả đều bị hắn bắt phục trong một chiêu.

Từ đầu đến cuối, hắn đều không hiện ra khí thế của mình, tất cả đấu pháp đều có vẻ vân đạm phong khinh. Điều này cũng khiến cho tu sĩ đến đây xem chiến ôm lòng chờ mong với hắn.

“Hắn thật sự đã sống hơn bốn nghìn năm rồi sao?”

“Hắn là thật, Đế Hải Tam Tiên chính miệng nói.”

“Ai da, vậy hắn chẳng phải là trường sinh bất tử ư?”

“So với chuyện hắn hơn bốn nghìn tuổi, ta càng hiếu kì Thiên Đạo thật sự còn chưa đầy hai trăm tuổi sao?”

“Chắc chắn, nếu như là thật, tuổi tác chênh lệch cách xa như thế, hôm nay sẽ kiến thức được quyền thứ hai của Thiên Đạo, thậm chí khả năng hai quyền đều không thể đánh bại vị Thiên Công này.”

“Nhờ có tiền bối Thiên Đạo, nếu không chúng ta nào có thể kiến thức được nhiều đại tu sĩ như vậy, càng không có khả năng nhìn thấy người trường sinh bất tử.”

Giữa thiên địa, tiếng ồn ào rung trời, Thiên Công hình như rất hưởng thụ loại không khí này, hắc cười ha hả đi đến bầu trời, đi một mạch tới không trung, cao hơn tất cả đỉnh núi xung quanh. Hắc nhìn xuống mà đi, ánh mắt xuyên qua một mảnh sương mù bên hồ.

Sương mù bỗng nhiên bị tách ra, theo một trận gió mạnh bay lên, áo bào của tất cả mọi người đều bị gợi lên, họ vô ý thức ngẩng đầu nhìn lại.

Thiên Công giương mắt nhìn về Phương Vọng phía trước, vuốt râu cười nói: “Tốc độ rất nhanh, không hổ là Thiên Đạo.”

Phương Vọng bình tĩnh nhìn chằm chằm Thiên Công, hỏi: “Các hạ tu vi cao thâm, lại đã sống hơn bốn nghìn năm, kiến thức rộng rãi, sao lại sinh ra hứng thú với Cửu Long Trấn Thiên quyền của ta?”

Lời này vừa được nói ra, tất cả những người ôm chát vắn đối với Thiên Địa yên lặng lại theo, tất cả tu sĩ, yêu quái đều nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, nghe hai vị đại năng cái thể đối thoại.

Thiên Công cười ha hả nói: “Quyền pháp này của ngươi thật không đơn giản, có thể dẫn đến dị tượng thiên địa, cho dù lão hủ đã sống bốn ngàn bảy trăm năm, cũng chưa từng gặp quyền pháp lợi hại như thế. Hôm nay lão hủ lĩnh giáo ngươi, không chỉ vì lãnh hội Cửu Long Trấn Thiên quyền, cũng muốn khảo nghiệm ngươi một phen, nếu như ngươi có thể để cho lão hủ hài lòng, lão hủ sẽ ban thưởng ngươi một đại cơ duyên.”

Bốn ngàn bảy trăm năm!

Ánh mắt tất cả người xem chiến nhìn về phía Thiên Công đều thay đổi.

Trong thời gian ngắn, hình ảnh Thiên Công trong mắt bọn họ trở nên cao lớn, khiến người những người xem chiến mướt

mồ hôi vì Phương Vọng.

Phương Vọng cong miệng lên, hỏi: “Xin hỏi các hạ là cảnh giới gì?”

Thiên Công cười một tiếng, nói: “Phá Thiên cảnh tầng chín, tiểu hữu đã từng nghe thấy cảnh giới này chưa?”

Phá Thiên cảnh?

Đó là cảnh giới gì?

Đây là hoang mang của tất cả mọi người, bọn họ hồi hộp nhìn về phía Phương Vọng, chờ đợi câu trả lời của Phương Vọng.

Cổ Thiên Hùng nhìn chằm chằm không trung, thầm nói: “Quả nhiên dẫn ra lão quái vật, đây là đến đập phá quán...”

Phương Vọng nâng tay phải lên, chậm rãi nắm tay, nói: “Vậy thì nhìn xem người ở Phá Thiên cảnh tầng chín có thể chịu đựng một quyền này của ta hay không.”

Uy áp đáng sợ của Cửu Long Trấn Thiên quyền lại bùng nổ, khiến sương mù trên mặt hồ Kiếm Thiên trạch cũng tĩnh lại.

Thiên Công hí mắt, nâng lên tay trái, vẫy tay với Phương Vọng.

Hắn nhìn như khinh miệt, nhưng tay phải cầm gậy gỗ đào bóp rất chặt.

“Tiểu tử này...”

Vốn dĩ Thiên Công thật sự muốn thăm dò, nhưng bây giờ thu hồi lòng khinh thường, chuẩn bị dốc hết sức chống đỡ một quyền này của Phương Vọng.

Nếu là không gánh được, thì mất thể diện quá rồi.

Thiên Công cũng không muốn nghe thấy ba tiểu tử Đé Hải kia kêu oa Phương Vọng cười lạnh lùng. Lần này, hấn thúc giục Thiên Đạo Vô Lượng kinh, quanh thân bốc lên khí điểm màu trắng, uy áp bao phủ thiên địa đột nhiên tăng lên, khiến thương sinh như đối mặt thiên uy.

Uy áp mệnh mông này làm cho thương sinh cả đại lục đều có thể cảm nhận được.

Đồng tử Thiên Công bỗng nhiên co rút lại, thâm mắng tiểu tử này mạnh đến mức quá không hợp thói thường rồi được chứ?

Âm!

Kèm theo một trận tiếng vang đỉnh tai nhức óc, tất cả những người xem chiến bên trong và xung quanh Kiếm Thiên trạch chỉ cảm thấy thiên địa sụp đổ, giác quan của bọn họ lập tức mất cảm giác, thậm chí trước mắt bị ánh sáng mạnh lóa lên chói mắt, vô ý thức nhắm mắt lại.

Người tu vi cao thâm, mở mắt trước, rồi trừng to mắt.

Phương Vọng đứng trước mặt Thiên Công, quyền phải dừng bên tai Thiên Công. Nhìn lại theo nắm đấm của hấn, bầu trời xé ra một khe hở mà mắt trần có thể thấy được, đen nhánh lạnh lạnh, phảng phất rãnh trời, không trông thấy điểm cuối của rãnh trời ấy.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ mở to mắt, ánh mắt rơi trên người Phương Vọng và Thiên Công.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng cận thân giết tới trước mặt đối thủ.

Thiên Công thoát nhìn bình yên vô sự, nhưng tất cả mọi người đều không chất vấn một quyền vừa rồi của Phương Vọng.

Quá đáng sợ!

Kẻ mạnh như tu sĩ Niết Bàn cảnh cũng bị một quyền vừa rồi dọa đến, chỉ cảm thấy thiên địa sắp hủy diệt, loại cảm xúc khủng hoảng cực độ kia đến nay vẫn còn bao phủ trong lòng bọn họ, không cách nào xua tan.

Ánh mắt Phương Vọng không rơi trên mặt Thiên Công, mà nhìn về phía chân trời, tóc mai của Thiên Công tung bay, hắn thoát nhìn bất động như núi, nhưng giờ phút này khuôn mặt hắn tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Loại hoảng sợ này, căn bản không có cách nào không chết!

Cái trán Thiên Công thậm chí tràn ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu. Rất rõ ràng, quyền uy còn chưa tan đi, tâm hắc còn không cách nào bình tĩnh trở lại.

“Xin hỏi đạo hữu, một quyền này của ta, người phục hay không phục?”

Chương 442: Người trường sinh bất tử, trèo lên Thiên Giai.
(2)

Chương 442: Người trường sinh bất tử, trèo lên Thiên Giai.
(2)

Tiếng nói của Phương Vọng vang lên, giọng điệu lạnh nhạt, rõ ràng truyền vào trong tai tất cả người xem chiến.

Giờ phút này, ngay cả Tiểu Tử, Triệu Chân, Sở Doãn cũng bắt đầu khẩn trương, nhìn chòng chọc vào Thiên Công.

Đế Hải Tam Tiên thì hưng phấn đến toàn thân phát run, bọn họ chưa bao giờ từng thấy Thiên Công chật vật như thế.

Môi Thiên Công rung động, hắc hắc to miệng, ước chừng qua thời gian mấy nhịp thở, hắc mới phun ra một chữ: “Phục...”

“Hửm?”

Giọng nói Phương Vọng hơi bất mãn.

“Ta phục!”

Thiên Công bị dọa đến giật mình, vội vàng hô cao giọng.

Không giống với những người khác, khí thế một quyền này của Phương Vọng tập trung trên người hắn, cảm thụ của hắn cùng hoàn toàn khác biệt những người khác, hắn thậm chí cảm nhận được sát cơ.

Nếu như một quyền vừa rồi rơi trên người hắn, hắn chưa hẳn có thể chịu đựng được!

Khủng hoảng trước nay chưa từng có khiến Thiên Công không lo được mặt mũi.

Phương Vọng thu quyền, áp lực mệnh môn không còn sót lại chút gì. Sương mù trên mặt hồ tiếp tục phun trào, quần núi xung quanh run rẩy dữ dội, rừng rậm lay động.

Không đến thời gian ba nhịp thở, tiếng hoan hô rung cả trời vang lên!

Vị đại tu sĩ thần bí đã sống bốn ngàn bảy trăm năm này, vẫn không gánh nổi một quyền của Thiên Đạo Phương Vọng!

Chuyện này khiến đám tu sĩ, yêu quái sùng bái, kính sợ Phương Vọng hưng phấn cực kỳ.

Phương Vọng xoay người, chuẩn bị rời đi.

Thiên Công lấy lại tinh thần, vội vàng hô: “Chờ một chút! Tiểu... Đạo hữu Thiên Đạo, lão hủ mời ngươi lên Đẳng Thiên giai!”

Nghe Thiên Công nói, Phương Vọng vẫn thờ ơ, nhanh chóng bay vào trong sương mù, biến mất không thấy đâu nữa.

“Sau này ta không tiếp nhận chỉ bảo nữa, nếu như còn có người tới khiêu chiến ta, thì chuẩn bị tốt thân tử đạo tiêu đi.”

Tiếng nói của Phương Vọng vang vọng dưới vòm trời, chính thức vẽ lên dấu chấm cho sự kiện trọng đại kéo dài nhiều năm này.

Mặc dù người xem chiến đấu đều thấy tiếc nuối, nhưng lại có nhiều người hưng phấn hơn.

Bọn họ rất tò mò về lai lịch của Thiên Công, càng tò mò Phá Thiên cảnh là cảnh giới thế nào, cách bọn họ bao xa.

Bọn họ chỉ biết một chuyện, Phá Thiên cảnh tầng chín cũng không đỡ nổi một quyền của Thiên Đạo.

Tu sĩ của các thế lực lớn đã hạ quyết tâm nhất định không thể chọc đến Thiên Đạo Phương Vọng, phải cố gắng hết sức qua lại thân thiết với Phương gia.

Trên không trung, Thiên Công muốn nói lại thôi, hắn dường như nghe thấy điều gì, quay đầu lại nhìn rãnh trời kéo dài đến tận cuối chân trời, trong lòng hắn nghĩ lại mà sợ.

“Cũng may chỉ là so tài, nếu đụng phải hắn lúc khác...”

Thiên Công trầm nghĩ, thú vui lớn nhất ngày thường của hắn chính là dạy dỗ thiên tài. Đại đa số thiên tài đều tự phụ, cho nên thường bị hắn ép tới mức phải liều mạng chiến đấu. Đây cũng là nguyên nhân tại sao Đế hải Tam tiên lại chán ghét hắn như vậy.

Lúc này, Đế hải Tam tiên bay đến trước mặt hắn, hắn bắt đầu dĩ thử dài.

Chuyện hắn sợ nhất vẫn đến rồi.

“Cũng chỉ có vậy, sao chủ nhân không đánh chết người đi?”

“Lão già, hồi hận rồi chứ?”

“Chep chep, không phải ngươi rất ngông cuồng à, sao không dám đỡ quyền thứ hai?”

Ở một bên khác.

Trên cầu gỗ, Phương Vọng lại tĩnh tọa, hắn chuẩn bị tiếp tục xung kích Đại Thừa cảnh tầng sáu.

Hắn không có hứng với Đăng Thiên giai Thiên Công nói, trước khi đột phá Niết Bàn cảnh, hắn không muốn ra ngoài đi dạo.

Không thể cứ chiến đấu vượt cảnh giới mãi, hắn cũng muốn dùng cảnh giới đè người Tùng Kinh Uyên, Độc Cô Vấn Hồn, chưa tới năm ngày, Kiếm Thiên trạch đã khôi phục sự yên tĩnh như rất nhiều năm trước. Nhưng trận chiến của Phương Vọng và Thiên Công lại vẫn chấn động thiên hạ.

Những truyền thuyết liên quan tới Thiên Công bị người đời khai thác không ngừng, nhất là các hải vực xung quanh, tình báo bọn họ khai thác càng ngày càng nhiều. Bọn họ cảm thấy kinh ngạc vì sự tồn tại của Thiên Công, càng cảm thấy khó tin vì thực lực của Phương Vọng.

Thiên Đạo Phương Vọng hư hư thực thực hai trăm tuổi lại dùng một quyền ép Thiên Công bốn nghìn bảy trăm tuổi phải cúi đầu, đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Sau biểu hiện những năm này của Phương Vọng, đã không còn ai quan tâm danh hiệu Nam Quỳnh tứ kiệt của biển Nam Quỳnh, Phương Vọng mới là thiên tài mạnh nhất trong lòng người đời, thậm chí còn trở thành tu sĩ đệ nhất biển Nam Quỳnh.

Đúng vậy, biển Nam Quỳnh cũng coi Thiên Đạo Phương Vọng là người của mình, dù sao Phương Vọng cũng là một trong hai mươi tư chân nhân của Trường Sinh các.

Sự xuất hiện của Thiên Công hoàn toàn đẩy Thiên Đạo Phương Vọng lên thần đàn, đấu pháp kéo dài nhiều năm đã viết xuống kết cục hoàn mỹ nhất.

Nửa tháng sau.

Cuối cùng Phương Vọng đã chịu gặp Thiên Công.

Thiên Công bước tới từ trong sương mù, hắt đến sau lưng Phương Vọng với vẻ mặt hơi căng thẳng, hắt giả vờ ho một tiếng, nói: “Đạo hữu, ta đến để tặng cơ duyên cho ngươi thật, sự mạo phạm lúc trước chỉ là muốn thử thực lực của ngươi, kết quả lại chứng tỏ là ta không tự lượng sức.”

Phương Vọng không quay đầu, hỏi: “Cơ duyên gì?”

“Đăng Thiên giai, đây là cơ duyên lớn nhất trên biển, leo lên thang trời sẽ có cơ duyên Thiên Đình, Đăng Thiên giai nghìn năm xuất hiện một lần, là cơ duyên đại năng trên đời đều nhất định phải tranh, còn hai trăm linh bảy năm nữa là Đăng Thiên giai lần tiếp theo sẽ xuất hiện.”

“Thiên Đình ư?”

“Thiên Đình là do Đế giả Nhân tộc thời đại Thượng Cổ tạo ra, lúc đó chưa có phi thăng, càng chưa có khái niệm tiên thần. Để bảo vệ trăm họ, Đại Đế Nhân tộc sáng lập ra Thiên Đình, ban cho cường giả đệ nhất đương thời quyền lực của tiên thần. Mặc dù lúc ban đầu Thiên Đình ngự trị chúng sinh, nhưng lại chịu sự khống chế của Đại Đế. Sau từng thời Đại Đế thay phát kiếp nạn các tộc phản kháng Thiên Đình. Trong năm tháng mệnh mông, Thiên Đình bị lật đổ nhiều lần, lại được cường giả khởi động lại nhiều lần, cuối cùng bị tiên thần chân chính của Thượng giới hủy diệt, tan biến trong sông dài lịch sử. Nhưng Thiên Đình trải qua rất nhiều năm tháng thống trị, thu được rất nhiều truyền thừa mạnh mẽ, hơn nữa còn tồn tại vĩnh viễn ở nhân gian.”

Chương 443: Truyền thuyết Thiên Đình, Chân Long kiếp.

Chương 443: Truyền thuyết Thiên Đình, Chân Long kiếp.

Thiên Công giới thiệu, giọng điệu của hắn tràn đầy thần thức khi nhắc đến Thiên Đình.

Thiên Đình như vậy lại không giống truyền thuyết Phương Vọng nghe được ở Trái Đất kiếp trước.

Con người sáng tạo thần tiên lại hợp lý.

Sau đó Phương Vọng hỏi: “Thiên Đình so với Thái Thương Tiên phủ thì thế nào?”

Thái Thương Tiên phủ là cơ duyên Hàng Long Đại Thánh ban cho hắn. Đẳng Thiên giai nghìn năm xuất hiện một lần, Thái Thương Tiên phủ còn khoa trương hơn, vạn năm xuất hiện một lần. Hàng Long Đại Thánh sáng lập tam đại chân công, chính là vì Thái Thương Tiên phủ.

Thiên Công sửng sốt, hắn cảm thán nói: “Không ngờ đạo hữu còn biết Thái Thương Tiên phủ. Thái Thương Tiên phủ là truyền thuyết thần thoại còn thần bí hơn cả Thiên Đình, không ai rõ lai lịch của Thái Thương Tiên phủ, nhưng mà mỗi lần Thái Thương Tiên phủ mở ra, thì đều có thể tạo ra một Đại Thánh. Nói về cơ duyên, nó có nội tình hùng hậu hơn Đẳng Thiên giai, đáng tiếc lão hủ không có chút manh mối nào liên quan tới Thái Thương Tiên phủ.”

“Không lẽ đạo hữu đã có manh mối của Thái Thương Tiên phủ?”

Phương Vọng bình tĩnh đối mặt với câu hỏi của Thiên Công, trả lời: “Nếu như có, thì cần gì hỏi người, chỉ là lúc trước từng nghe thấy cái tên này, cho nên tò mò thôi. Nếu Đẳng Thiên giai vẫn còn hai trăm linh bảy năm, vậy đến lúc đó rồi nói sau.”

Hai trăm linh bảy năm sau, hấn sẽ là cảnh giới gì?

Hấn chuẩn bị dung hợp toàn bộ công pháp nhân gian, cho nên hấn không nói chắc chắn, nếu đến lúc đó hấn rảnh, thì cũng có thể đi một chuyến.

Thiên Công rút một quyển trục trong ống tay áo ra, nói: “Bên trong này ghi chép địa điểm của Đãng Thiên giai, Đãng Thiên giai không chỉ là tìm kiếm cơ duyên, mà còn là cơ hội nổi danh nhân gian. Đại lục này quá nhỏ, cho dù cộng thêm biển Nam Quỳnh, Đế Hải thì vẫn rất nhỏ, uy danh Thiên Đạo của người nên truyền xa hơn. Đến lúc đó, đại năng thiên hạ tụ tập, cùng nhau lên thang trời, người nào leo càng cao, thì người đó càng mạnh.”

Phương Vọng đứng dậy, quay mặt về phía hấn, nhận lấy quyển trục, rồi hỏi: “Đãng Thiên giai này bị thế lực sau lưng người khống chế à?” Nếu như Đãng Thiên giai là cơ duyên không có chủ, vậy Thiên Công cần gì bốn ba, hấn muốn cái gì?

Thiên Công cười ha ha nói: “Đãng Thiên giai đâu phải người đời có thể nắm giữ, lão hủ chỉ là muốn được nhìn thấy phong thái của Đại Thánh khi còn sống.”

“Từ xưa tới nay, tu tiên giả hoặc là phi thăng thành Tiên, hoặc chứng Thánh ở nhân gian, phi thăng giả thấy nhiều, Đại Thánh lại khó gặp. Lão hủ đã sống hơn bốn nghìn bảy trăm năm, chỉ từng thấy tàn hồn của Đại Thánh cổ xưa, chưa từng thật sự thấy phong thái của Đại Thánh. Lão hủ hành tẩu thiên hạ, một là để trải qua phần đời còn lại đã không còn ý nghĩa, hai là tìm kiếm tài năng Đại Thánh. Trước khi gặp đạo hữu, lão hủ cảm thấy rất nhiều thiên tài đều có thể trở thành Đại Thánh, nhưng sau khi gặp người mới hiểu ra, mệnh cách Đại Thánh giống như thần thoại nói, tỏa ánh hào quang vạn

trượng, có thể khiến tất cả thiên tài trên đời trở nên âm đạm phai màu.”

Ánh mắt Thiên Công sáng quắc nhìn chăm chăm Phương Vọng, từ sau khi hắn biết Phương Vọng còn chưa tròn hai trăm tuổi, hắn đã kinh ngạc đến đờ người, đồng thời cũng nảy sinh vô hạn mong đợi đối với Phương Vọng.

Đại lục Hàng Long là vùng đất lạc hậu của nhân gian, nhưng lại dựng dục ra thiên tài như vậy, đợi Phương Vọng đến những Thánh địa tu hành kia, thì hắn sẽ đạt đến độ cao thế nào?

Phương Vọng mỉm cười nói: “Đạo hữu quá khen.”

Thiên Công hạ thấp tư thế như vậy, tất nhiên Phương Vọng không tiện phô trương, hai người bắt đầu trò chuyện với nhau.

Sau nửa canh giờ, Thiên Công mới cáo từ rời đi, lúc đi về mặt tươi cười.

Mặc dù lão già này thích cây lớn bắt nạt nhỏ, nhưng chỉ là sở thích xấu, chứ chưa từng giết hậu bối, nếu không Đế hải Tam tiên cũng không thể nào còn sống.

“Đăng Thiên giai... Chuyện quan trọng của thiên hạ? Vậy ta phải đi góp vui thôi.”

Khỏe miệng Phương Vọng cong lên, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Bể quan hai vạn năm ở Thiên Cung, ngoài theo đuổi trường sinh, bộc lộ tài năng trước mặt người cũng không thể bỏ lỡ!

Danh và lợi, Phương Vọng chưa từng bài xích!

Phương Vọng lại ngồi xuống, vận công nạp khí.

Mặt trời lặn mặt trăng mọc. thời gian hai tháng trôi qua rất nhanh. Hôm nay, Phương Vọng thành công đột phá đến Đại

Thừa cảnh tăng sáu.

Rất nhiều tu sĩ đã rời khỏi Đại Tề, khiến Đại Tề yên tĩnh hơn không ít, nhưng so với trước khi Phương Vọng tiếp nhận khiêu chiến thì bây giờ Đại Tề có rất nhiều thế lực tu tiên mới, không nói là vương triều mạnh nhất đại lục, chí ít cũng là đứng thứ nhất bảy triều.

Địa vị của Thái Uyên môn nước lên thì thuyền lên, dù sao Phương Vọng vẫn thuộc về Thái Uyên môn, các giáo các triều đều tích cực lấy lòng Thái Uyên môn, khiến cho tài nguyên tu tiên của Thái Uyên môn nhanh chóng tăng lên.

Lời nói của Phương Vọng vẫn rất có lực uy hiếp, sau khi hắn tuyên bố không tiếp nhận khiêu chiến nữa, thì không còn tu sĩ nào dám đến Kiếm Thiên trạch lỗ mãng nữa, nhưng tu sĩ muốn làm kiếm thị ở Kiếm Thiên trạch lại liên tục không ngừng.

Không hề khoa trương, thực lực của Kiếm Thiên trạch đã mạnh hơn các giáo của Đại Tề, đây còn chưa tính Đế hải Tam tiên, Độc Cô Vấn Hồn.

Màn đêm buông xuống, mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Tiểu Tử đến bên cạnh Phương Vọng, khẽ hỏi: “Công tử, đại thọ hai trăm tuổi của người sắp đến rồi, nương người muốn tổ chức thọ thần cho người, người cảm thấy thế nào?”

Bình thường tin tức của Phương gia truyền tới đều do Tiểu Tử tiếp đón, để tránh Phương Vọng bị việc vặt quấy rầy.

“Không cần, đến lúc đó ta trở về là được, động tĩnh lớn quá ngược lại sẽ không tốt.”

Phương Vọng trả lời, hắn sắp tròn một trăm chín mươi sáu tuổi, không có xúc cảm quá lớn đối với hai trăm tuổi, hắn là người đã bế quan trong Thiên Cung hai vạn năm rồi mà.

Nghe vậy, Tiểu Tử gật đầu.

Nó chưa rời đi, vẫn lặng lẽ ở lại bên cạnh Phương Vọng.

Chương 444: Truyền thuyết Thiên Đình, Chân Long kiếp.

(2)

Chương 444: Truyền thuyết Thiên Đình, Chân Long kiếp.

(2)

“Cũng không biết ngày tháng nhân hạ như vậy có thể kéo dài bao lâu.”

Đột nhiên Tiểu Tử cảm thán nói.

Phương Vọng không mở mắt, hỏi: “Tại sao lại cảm thán như vậy? Không phải ngươi rất thích mạo hiểm à?”

Tiểu Tử do dự chốc lát, nói: “Công tử, không biết tại sao, những năm này cứ đến đêm, ta đều thấy hoảng hốt, rất khó bình tĩnh lại, có cảm giác như đại họa sắp đến.”

“Không lẽ là huyết mạch Chân Long của ngươi lại muốn gây phiền phức?”

“Ta không rõ, có thể là vậy.”

“Vậy ngươi còn không cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày hóa rồng đi.”

“Ta cũng không biết phải làm sao mới có thể hóa rồng...”

Một người một rắn ngồi ở đầu cầu, nói chuyện nhỏ nhẹ dưới ánh trăng, cái bóng trên cầu gỗ kéo ra rất dài.....

Lúc sáng sớm, tia sáng mặt trời đầu tiên cắt ngang chân trời, chiếu lên quần đảo.

Cơ Như Thiên mặc áo vàng, bước đi trên bãi cát vùng ven hòn đảo, phía trước có một ông già áo đen đang dẫn đường.

Cơ Như Thiên đưa mắt nhìn, phía trước có một ngọn núi cao chọc trời, thì thoảng sẽ có đá lăn xuống, bụi đất bay lên.

Hắn hỏi: “Sư phụ, khí tức này là Chân Long sống dậy thật ư?”

Ông già áo đen vừa đi về phía trước, vừa trả lời: “Chân Long trên đời không quá năm đầu ngón tay, con này đã sống chín nghìn năm, cha nó từng là tọa kỵ của Hàng Long Đại Thánh, tu vi của nó cao sâu khó lường.”

Cơ Như Thiên híp mắt hỏi: “Lai lịch lớn như vậy, với tu vi của ta có thể hàng phục khí huyết của nó ư?”

“Nếu không hàng phục được, thì người càng không có tư cách thành Thánh.”

Ông già áo đen không quay đầu lại nói, giọng điệu lạnh nhạt.

Nghe câu này, Cơ Như Thiên cũng không tức giận, ngược lại cười hỏi: “Sư phụ, lúc ở cảnh giới này của ta, người có thể hàng phục được khí huyết Ông già áo đen trả lời: “Nếu như lúc đó ta có người dẫn dắt như ta bây giờ, thì tất nhiên có thể hàng phục, nhưng dù là vậy, ta cũng không thể trở thành Đại Thánh.”

Cơ Như Thiên rơi vào suy tư.

Hai sư đồ đi về phía trước, xuyên qua rừng cây, đến dưới chân núi.

Trên ngọn núi cao lớn này không có cây cối rậm rạp, tầm nhìn trống trải. Đứng dưới chân núi ngẩng đầu lên nhìn, ngọn núi này hùng vĩ cỡ nào, giống như núi thần sáng thế, đỉnh núi bị khói dày bao quanh, thì thoảng có cát đá bắn ra tung tóe.

Cơ Như Thiên lẩm bẩm: “Đây chính là Chân Long ngự trị trên vạn yêu sao, đúng là khí tức khiến người ta sởn gai ốc.”

Ông già áo đen nói: “Hiền Long, nhiều năm không gặp, còn giữ lại ý chí không?”

Quần đảo yên lặng, ánh mặt trời chiếu rọi trên núi, không ngừng khuếch tán vùng ánh sáng.

“Hừ, Chúc Trường Sinh, ngươi lại đến rồi, lần này còn dẫn theo một tiểu tử chưa ráo máu đầu. Chỉ dựa vào hãn cũng đòi có được huyết khí của bốn vương ư?”

Một giọng nói già nua và tràn đầy cảm giác áp lực vang lên, giống như một Đế Vương tuổi già, không giận tự uy.

Ông già áo đen lại chính là lão tổ khai tông của Cực Hạo tông, Chúc Trường Sinh!

Đối mặt với sự khinh thường của Hiền Long, Chúc Trường Sinh nói: “Ngươi bị trấn áp ở đây, sức mạnh của ngươi đang không ngừng suy yếu, ngươi có lòng tin đối mặt với sự đồ bọn ta thật sao?”

Vừa dứt lời, thiên địa lại rơi vào trong yên tĩnh.

Chúc Trường Sinh đợi một lát, sau đó nhấc chân đi lên núi, Cơ Như Thiên vội vàng đi theo.

Ầm ầm ầm...

Ngoài núi bắt đầu chấn động, nham thạch cuộn cuộn giống như từng thác nước xuyên thủng làn khói dày đặc, trút xuống chân núi, hơi nóng phun ra khắp tám phương.

Áo đen của Chúc Trường Sinh bay phàn phật, vẻ mặt hắn vẫn lạnh nhạt, không hề bị khí thế của Hiền Long hù dọa.

Cơ Như Thiên nở nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

“1 tỷS Chân Llonā__ không biết sau này có thể chéng lai PhiuZZng Vonda không.”

Trong lòng Cơ Như Thiên nghĩ đến Phương Vọng.

Từ sau khi phân thân giao đấu với Phương Vọng, hắn đã hoàn toàn coi Phương Vọng là mục tiêu lớn nhất.

Hắn tin chắc chỉ cần hắn có thể đánh bại Phương Vọng, thì hắn sẽ là người có thiên tư mạnh nhất, mệnh cách cao nhất trên đời này, vị trí Đại Thánh của thời đại này sẽ thuộc về hắn!...

Dưới trời xanh, trong Kiếm Thiên trạch bao quanh bởi các dãy núi, rất nhiều kiếm tu đang đứng trên mặt hồ ngộ kiếm.

Phương Bạch và Từ Cầu mệnh đứng đối diện nhau, hai người nhắm mắt, mặt hồ dưới chân nổi lên từng gợn sóng.

Đột nhiên.

Từ Cầu Mệnh mở mắt ra, ánh mắt đặt trên người Phương Bạch, trong mắt đầy vẻ thương thức.

Phương Bạch từ từ mở mắt, ánh mắt sáng ngời, hắn nhìn về phía Từ Cầu Mệnh, hỏi: “Tiền bối, kiếm ý này tên là gì?”

Từ Cầu Mệnh cười nói: “Vô Ngã kiếm ý, quên bản thân, quên tất cả, chỉ có kiếm, kiếm có thể hủy diệt tất cả, cũng có thể sáng tạo ra tất cả, kiếm ý của ta vừa là kiếm vừa là tất cả.”

“Vô Ngã kiếm ý...”

Phương Bạch lẩm bẩm, ánh sáng trong mắt ngày càng đậm, hắn cảm thán nói: “Kiếm ý rất ghê gớm, cảm giác còn mạnh hơn Thiên Địa kiếm ý.”

Hắn đã lĩnh ngộ Thiên Địa kiếm ý từ lâu, cho nên hắn có tư cách đánh giá sự mạnh yếu của hai loại kiếm ý.

Từ Cầu Mệnh lắc đầu cười nói: “Bất cứ một loại kiếm ý nào đều có thể trưởng thành, không có kiếm ý mạnh tuyệt đối, vẫn phải xem người. Ví dụ như Thiên Địa kiếm ý, không ai có thể so sánh với Thiên Đạo.”

Phương Bạch hít sâu, nói: “Ta có người nhất định phải đánh bại, tiền bối, đa tạ người truyền thụ kiếm ý cho ta, ta tuyệt đối sẽ không làm nhục uy danh của người.”

Từ Cầu Mệnh xua tay, quay người đi, nhìn về phía chân trời, ung dung nói: “Ta cũng nên rời đi, tiếp tục tìm kiếm kiếm đạo của ta rồi.”

“Tiền bối không từ biệt Phương tổ à?”

Phương Bạch cung kính hỏi.

Từ Cầu Mệnh bỗng dung biến mất trên mặt hồ, chỉ để lại một câu: Phương Bạch ngăn người tại chỗ, sau đó lắc đầu bật cười.

Ở bên khác.

Trên đầu cầu bị linh vụ bao phủ, Tiểu Tử nhìn về phía Phương Bạch, cảm thán nói: “Ngộ tính kiếm đạo của tiểu tử kia khoa trương quá, nhanh như vậy đã học được kiếm ý của Từ Cầu Mệnh rồi.”

Chương 445: Đại Thừa cảnh tầng chín, vạn yêu hóa rồng.

Chương 445: Đại Thừa cảnh tầng chín, vạn yêu hóa rồng.

Phương Vọng nhìn bầu trời phía Đông, khẽ đáp: “Quả thật ngộ tính kiếm đạo của hắn rất cao, ít nhất tạm thời ta vẫn chưa phát hiện ra người nào có ngộ tính kiếm đạo cao hơn hắn.”

Theo hắn thấy, cho dù Phương Bạch vượt qua Từ Cầu Mệnh cũng không có gì lạ.

Phương Vọng là biến số, Phương Bạch sao không phải vậy?

Thậm chí có thể nói, sự tồn tại của Phương gia chính là biến số lớn nhất trên đời này, vì kiếp trước Phương gia bị diệt

môn, thiên tài như Phương Bạch còn chưa có cơ hội được sinh ra.

Từ sau khi Phương Bạch thua Kiếm Tiên, tâm tính của tiểu tử này cũng đã thay đổi, càng chăm chỉ tu luyện hơn. Lúc trước, hắn cậy vào ngộ tính thì thoảng sẽ lười biếng, bây giờ cả ngày ngộ kiếm, kiếm ý của hắn càng ngày càng tăng.

“Như vậy xem ra, sớm muộn gì Phương Cảnh cũng bị hắn vượt qua, thậm chí là bỏ xa.”

Tiểu Tử trêu đùa cười nói, nghĩ đến cảnh tượng Phương Cảnh bị Phương Bạch đánh bại, bỗng dưng nó hơi kích động.

Phương Vọng không trả lời nữa, Phương Bạch và Phương Cảnh, thực ra hắn không hề quan tâm sau này thành tựu của ai cao hơn, con cháu tự có phúc của con cháu.

Tiểu Tử chú ý tới ánh mắt của hắn, không khỏi hỏi: “Công tử, người đang nhìn cái gì vậy?”

Phương Vọng khẽ đáp: “Ta không nhìn thấy, nhưng có thể cảm nhận được.”

Nghe vậy, Tiểu Tử càng tò mò hơn.

Nó đang định hỏi tiếp, đột nhiên thân rắn run lên, tiếng tim đập giống như trống trận chấn động thế giới giác quan của nó.

Một cảm giác hoảng sợ khó nói dâng lên trong lòng nó, khiến nó có loại cảm giác đang đối mặt với tận thế.

“Công tử...”

Tiểu Tử khó khăn gọi.

Phương Vọng nghiêng đầu nhìn về phía nó, giờ tay phải đặt lên đầu rắn của Tiểu Tử. dùng linh lực của bản thân bảo vệ nó. Trong nháy mắt, Tiểu Tử cảm thấy bản thân đang ở trong

sự ẩm áp rất thoải mái, cảm giác không thoải mái lập tức tiêu tan, nó thở phào nhẹ nhõm.

“Xem ra là sắp trở trời rồi.”

Phương Vọng lẩm bẩm.

Tiểu Tử cũng không khỏi nhìn về phía Đông, ánh mắt hơi đờ đẫn.

Qua một canh giờ, Phương Vọng mới bỏ tay phải đè Tiểu Tử ra.

Phương Vọng híp mắt, nói: “Năm bắt thời gian tu luyện đi, có thể kiếp nạn của người sắp đến rồi.”

Nghe vậy, Tiểu Tử lập tức chạy lên một đóa hoa sen ở mặt hồ, bắt đầu nuốt linh khí khắp nơi. ...

Thời gian trôi qua như thoi đưa, người phàm nhân gian dần dần trưởng thành, dần dần già yếu, có người sinh ra, có người mất đi, không ngừng luân hồi, vạn sự vạn vật đều tuần hoàn theo quy luật giống nhau.

Hai mươi tư năm sau.

Hôm nay cuối cùng Phương Vọng cũng đạt đến Đại Thừa cảnh tầng chín.

Trong những năm này, hắn chỉ về Phương phủ một chuyến, đó chính là ngày sinh thần hai trăm tuổi của hắn, trở về hai ngày ăn mừng khiêm tốn với phụ mẫu, sau đó hắn đã trở lại bế quan tu luyện.

Hắn mở mắt ra, lẩm bẩm: “Sắp Niết Bàn cảnh rồi, đến lúc đó có thể lại hấp nhận một bảo linh bản mệnh, đồng thời khiến tất cả bảo linh bản mệnh thăng cấp, như vậy chắc có thể chống đỡ được kiếp nạn tiếp theo.”

Hai mươi tư năm trước, hắn cảm nhận được một khí tức vượt xa Thiên Công truyền tới từ chỗ phía Đông không biết cách bao xa. Cho dù là hắn thì cũng thấy rất hoảng sợ, cho nên hắn mới phải nắm bắt thời gian tu luyện.

Khí tức kia hình như có gắn bó với Tiểu Tử, khiến Tiểu Tử thường sinh ra cảm xúc bất an, điều này chứng tỏ khí tức này liên quan tới Chân Long. Phương Vọng không rõ đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu, chỉ có thể chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Phương Vọng đã quen với cảm giác tung hoành vô địch, cho nên hắn mới nảy sinh cảm giác cấp bách khi đối mặt với sức mạnh không rõ.

Mặc dù hắn hiếu chiến, nhưng đó là dưới tình huống nắm chắc tuyệt đối, nếu như gặp phải kẻ địch bản thân hắn cũng không thể chắc chắn, thì hắn không dám hiếu chiến, nhất định phải giết chết kẻ đó với tốc độ nhanh Phương Vọng đứng đây, bắt đầu giãn gân cốt, không lâu sau, hắn cảm nhận được trong vòng ngọc ở tay phải truyền tới dao động thần thức của Chu Tuyết, hắn lập tức dò thần thức của bản thân vào trong.

Vẫn là ảo cảnh của Phương phủ.

Chu Tuyết ngồi trong tiểu đình, vẫy tay với hắn.

Nhiều năm không gặp, trên đầu Chu Tuyết có thêm một mũ miện hồng ngọc tinh xảo và lộng lẫy, tóc dài vẫn dưới mũ miện hồng ngọc, hiện rõ sự uy nghi của người nắm quyền.

Phương Vọng bước vào trong tiểu đình, hỏi: “Người cảm nhận được ta dừng tu luyện, cho nên mới liên lạc với ta à?”

Chu Tuyết gật đầu nói: “Đúng vậy, chúc mừng ngươi, đã đột phá đến Đại Thừa cảnh tầng chín, tốc độ tu hành của ngươi đúng là khiến người ta tuyệt vọng, nếu không phải ta có tiên

pháp Thượng giới, thì không thấy được chút hy vọng nào có thể đuổi kịp người.”

Phương Vọng nhếch mày hỏi: “Không phải người nói tiên pháp, thần thông Thượng giới không thể tu luyện ở nhân gian à?”

“Quả thật không thể, nhưng ta có được một bí bảo, có thể trốn được thiên cơ, thế nào? Người muốn học không? Nếu như học, không có bí bảo, chắc chắn người sẽ khiến Thượng giới chú ý, sau này cho dù không muốn phi thăng cũng gặp phiền phức không ngừng.”

Chu Tuyết mỉm cười nói.

Phương Vọng nhìn nàng chăm chăm, nói: “Nếu đã như vậy, thì ta không học, công pháp của nhân gian này chưa chắc đã kém hơn tiên pháp Thượng giới.”

Chu Tuyết giơ tay, chống cái cằm trắng ngần của mình, nói: “Quả thật nhân gian quả thực ẩn giấu đạo pháp không thua kém gì tiên pháp, nếu không cũng sẽ không xuất hiện tình huống dĩ hạ phạm thượng, hơn nữa còn không chỉ một lần. Nhưng mà người muốn có được những đạo pháp này, không hề đơn giản.”

Phương Vọng hỏi: “Nói đi, tìm ta có chuyện gì? Chắc người không phải đến để chúc mừng ta.”

Khóe miệng Chu Tuyết cong lên, nói: “Trông kỹ con rắn bên cạnh người, nó sắp hóa rồng rồi, hơn nữa nó sẽ mang tới kiếp nạn cho người.”

“Ồ? Nói cụ thể chút.”

Phương Vọng hỏi.

Chương 446: Đại Thừa cảnh tầng chín, vạn yêu hóa rồng.

(2)

Chương 446: Đại Thừa cảnh tăng chín, vạn yêu hóa rồng.
(2)

Chu Tuyết nói: “Lão tổ khai tông của Cực Hạo tông Chúc Trường Sinh và Cơ Như Thiên muốn đoạt lấy khí huyết Chân Long, lại không biết Chân Long kia đã có được truyền thừa của tộc Chân Long thượng cổ, nó vẫn luôn luyện công trong mấy nghìn năm bị trấn áp. Nó mượn sức mạnh của Chúc Trường Sinh, Cơ Như Thiên để phá vỡ phong ấn, hóa thành khí vận Chân Long, hòa vào trong thiên địa. Sau này, chỉ cần là yêu vật có chút huyết mạch Chân Long đều sẽ hóa rồng, rồng là thủ lĩnh vạn yêu, cả người đều là bảo bối. Sau này, Nhân tộc và Yêu tộc sẽ triển khai truy sát điên cuồng với tộc Chân Long.”

Phương Vọng cau mày, hỏi: “Người đã biết Cơ Như Thiên có kế hoạch như vậy từ lâu rồi, tại sao không can thiệp?”

Chu Tuyết cười nói: “Bởi vì ta cũng muốn bảo vật trên người Chân Long, hơn nữa thứ ta muốn rất nhiều.”

“Ngoài ra, sau khi vạn yêu hóa rồng, Hiến Long hóa thân khí vận Chân Long kia sẽ lựa chọn một hậu duệ trở thành Long Vương, Long Vương này sẽ mang lại một kiếp nạn lớn cho nhân gian. Đây cũng là một trong số nhân quả Thiên giới hạ phàm sau này.”

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Long Vương kia là ai?”

Chu Tuyết lắc đầu, nói: “Số mệnh thiên địa đã thay đổi từ lâu, Long Vương sẽ không còn là Long Vương ban đầu, nếu như là Tiểu Tử bên cạnh ngươi, vậy ngươi phải cẩn thận. Một khi nó lột xác thành Long Vương, Câu Hồn chú sẽ không thể áp chế được nó, nó sẽ thức tỉnh ký ức tộc Chân Long, thể hiện bản tính.”

Tiểu Tử sẽ biến thành Long Vương ư?

Nghe Chu Tuyết nói, Phương Vọng không hề nghi ngờ, Tiểu Tử đi theo bên cạnh hắn, nhiệm khí vận của hắn, chưa chắc sẽ không trở thành Long Vương.

Sau khi Phương Vọng càng ngày càng tới gần Niết Bàn cảnh, quả thật hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của khí vận trong cõi sâu xa.

Cái gọi là khí vận không chỉ là khí vận, còn là thể tạo thành từ trải nghiệm nhân sinh, nếu như ý chí của Hiên Long kia đã rải rác trong thiên địa, không hình không dạng, thì tất nhiên có thể quan sát được Tiểu Tử.

“Người là tra được hành tung của Cơ Như Thiên, hay là biết chuyện này từ kiếp trước?” Chu Tuyết lờm hắn, nói: “Tất nhiên là tra được, kiếp này Cơ Như Thiên có xung đột nhân quả với người, sao ta có thể không điều tra? Kiếp trước hiểu biết về Chân Long kiếp của ta chỉ đến sự tồn tại của Chúc Trường Sinh, muôn dân thiên hạ đều không biết mối quan hệ của Cơ Như Thiên và Chúc Trường Sinh.”

Phương Vọng lộ ra vẻ tò mò, hỏi tiếp: “Người lại có thể truy xét được Cơ Như Thiên, lẽ nào hắn chưa phát hiện sao?”

Chu Tuyết hừ nói: “Ta đã phái một người đi theo dõi Cơ Như Thiên, người kia không có bản lĩnh gì khác, chỉ giỏi ẩn nấp nhất, có lẽ Chúc Trường Sinh có thể cảm nhận ra hắn, nhưng chắc chắn Cơ Như Thiên không thể. Theo tình báo ta nắm được, mặc dù Chúc Trường Sinh và Cơ Như Thiên là sư đồ, nhưng rõ ràng Chúc Trường Sinh kia có tính toán riêng, thậm chí ta còn nghi ngờ hắn muốn đoạt xác Cơ Như Thiên.”

Nghe đến đây, Phương Vọng cũng nở nụ cười.

Cũng đúng, không phải ai cũng có thể thuận buồm xuôi gió, chín phi thăng giả kiếp trước chắc chắn đều từng trải qua vô số trở trêu mới có thể đoạt được tiên duyên phi thăng.

Theo kiếp trước là Cơ Như Thiên cười đến cuối cùng.

Cảm nhận của Phương Vọng về Chúc Trường Sinh không sâu, Cực Hạo tông thời đỉnh cao vẫn không sánh bằng Thiết Thiên Thánh giáo.

Phương Vọng hỏi tiếp: “Kiếp nạn Chân Long này sẽ liên lụy tới bao nhiêu sinh linh vô tội?”

Nghe vậy, Chu Tuyết bắt đầu đánh giá hấn, giống như muốn nhận thức lại hấn vậy.

Phương Vọng bị nàng nhìn chăm chăm tới mức không được tự nhiên, không khỏi hỏi: “Sao lại nhìn ta như vậy?”

Chu Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Người làm chúa cứu thế quen rồi à? Cứu vãn kiếp nạn của suối Cửu U một lần lại muốn cứu vớt Chân Long kiếp? Đợi người tu hành lâu rồi sẽ biết, hể là đại kiếp có dính tới muôn dân thì đều có định số, người có thể chặn một lần, hai lần, nhưng người có thể chặn mãi không? Bây giờ người ngăn chặn Chân Long kiếp, cũng có thể gieo xuống nhân quả của một kiếp nạn khác.”

“Hơn nữa kiếp nạn này cũng là một cơ duyên lớn đối với Nhân tộc, với sức mạnh của một mình người đã không thể ngăn chặn, đến lúc đó có thể sẽ có rất nhiều tu sĩ đến cướp đoạt Chân Long bên cạnh người.”

Phương Vọng không vui nói: “Ai nói ta muốn làm chúa cứu thế, ta chỉ là muốn suy tính xem mức độ uy hiếp của kiếp nạn này.” xương cốt của người đừng hại người, dù sao tu tiên cũng là đấu với trời, tu tiên giả chỉ quan tâm người có liên quan tới lợi ích của bản thân. Hôm nay, tu sĩ của đại lục này có thể còn cảm kích người, nhưng một ngày nào đó, sự mạnh mẽ của người lại khiến bọn họ cảm thấy là một kiếp nạn.”

Phương Vọng bĩu môi, nói: “Ta cứu người chỉ là tùy tâm, hoàn toàn không quan tâm sau đó bọn họ sẽ nhìn ta thế nào, ta

chỉ tin sức mạnh của bản thân. Đừng nói ta nữa, người tự xưng là ma tu, nhưng ta thấy người vẫn rất coi trọng tình nghĩa, không nói dối với Phương gia, Lý Thanh Tùng kia vốn đã sắp chết, người cũng có thể cứu về.”

“Ai nói ma thì không thể coi trọng tình nghĩa chứ?”

“Bỏ đi, không nói chuyện này, người có biết Đãng Thiên giai không?”

“Tất nhiên là biết, đây là chuyện trọng đại của tu sĩ thiên hạ, sao vậy, người cũng có hứng à?”

“Đúng vậy, ta muốn tham gia, đến lúc đó đi cùng không?”

“Người muốn so cao thấp với ta?”

“Ha, bị người phát hiện rồi.”

Hai người nói chuyện như đấu võ miệng, nói chuyện với Chu Tuyết khiến cảm giác cấp lực trong lòng Phương Vọng giảm đi không ít.

Chu Tuyết cũng luôn mỉm cười, nàng thậm thấy kỳ lạ, rõ ràng nàng coi hắn là hậu bối, nhưng mỗi lần nói chuyện tâm trạng đều sẽ bất giác trở nên Vui vẻ.

Hồi lâu.

Phương Vọng mở mắt ra, hắn tiếp tục giãn gân cốt, thưởng thức phong cảnh của Kiếm Thiên trạch.

Chân Long kiếp à?

Chương 447: Tiểu Tử hóa rồng, đạo tâm niết bàn.

Chương 447: Tiểu Tử hóa rồng, đạo tâm niết bàn.

Tạm thời xem Tiểu Tử có thay đổi gì, nếu như vẫn nghĩ tới hắn, vậy thì cho dù trở thành Long Vương, bị người thiên hạ dòm ngó, hắn cũng sẽ bảo VỆ nó.

Nếu như sau khi trở thành Long Vương, Tiểu Tử muốn rời đi, Phương Vọng sẽ không ngăn cản.

Phương Vọng từ từ thu suy nghĩ lại, hắn phát hiện Kiếm Thiên trạch cũng có thay đổi.

Màu sắc của nước hồ đang thay đổi, núi rừng xung quanh cũng thay đổi, những điều này đều là dấu vết của năm tháng.

Phương Vọng bắt đầu trải nghiệm loại thay đổi này, trái tim đã bình tĩnh lại.

Từ Đại Thừa cảnh tầng chín đến Niết Bàn cảnh, cảm ngộ cần để đột phá càng nhiều hơn lúc trước, Phương Vọng phải suy nghĩ thật kỹ xem làm sao Niết Bàn.

Niết Bàn hắn muốn đạt đến nên là hiệu quả thế nào.

Thiên Đạo Vô Lượng kinh có ghi chép cách đột phá Niết Bàn cảnh, nhưng tâm pháp chỉ ghi chép nạp khí, vận công thế nào, đột phá cảnh giới cao cần có cảm ngộ đạo của chính mình.

Niết Bàn cảnh không phải cảnh giới võ học, tu tiên cần phải cảm ngộ vạn vật thiên địa.

Chỉ có hiểu rõ tất cả mọi thứ của thiên địa, thì Phương Vọng mới trở thành chân tiên không bị ràng buộc.

Phương Vọng đứng ở đầu cầu, từ từ nhắm hai mắt lại, thời gian tăng tốc, mặt trời lặn mặt trăng mọc, ngày đêm thay đổi.

Hắn cứ đứng như vậy nguyên một đêm. Nhìn dáng người của hắn, Tùng Kinh Uyên và Tiểu Tử đều không dám quấy rầy.

Trong một ngày đêm này, Triệu Chân lơ lửng ở bên cạnh đầm hoa sen, hắn mở mắt ra, nhìn về phía một đóa hoa sen, chỗ nhụy hoa đặt hai viên Xá Lợi.

Đây là phương pháp Hàng Long Đại Thánh cung cấp, nói đặt Xá Lợi ở chỗ tràn đầy linh khí có thể sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Phương Vọng đã giao hai viên Xá Lợi cho hắn mấy chục năm, từ đầu tới cuối hắn vẫn chưa nghiên cứu thông suốt. Điều này đã trở thành chấp niệm của hắn, hắn vẫn luôn vừa trông coi Xá Lợi vừa tu luyện, không rời xa Triệu Chân hình như cảm nhận được điều gì đó, nghiêng đầu nhìn qua, thấy Tiểu Tử đang chiếm giữ một cốc gỗ ở ven hồ, miệng răn há ra, hướng về trắng sáng.

Triệu Chân cảm thấy Tiểu Tử không đúng lắm, dù sao giữa bọn họ có liên hệ Thôn Hồn hồ lô, thế là hắn lên tiếng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Tiểu Tử không trả lời, miệng răn hơi há to, lại hơi thu hẹp, nhưng từ đầu tới cuối đều không ngậm lại.

Triệu Chân nhìn một lát, tưởng rằng nó đang luyện công, nên không nghĩ nhiều, hắn cũng bắt đầu luyện công.

Tiểu Tử nạp khí tu luyện, tu vi đều là của bản thân, nhưng Triệu Chân nạp khí tu luyện thì vẫn phải công hiến đa phần cho Tiểu Tử.

Mãi đến sáng sớm, cả người Tiểu Tử chợt run lên, mắt răn khôi phục tỉnh táo, nó lẩm bẩm: “Kỳ quái... giấc mơ này rất chân thật...”

Nó không nghĩ nhiều, bởi vì mấy năm gần đây, trong lòng nó vẫn rất bất an, nằm mơ cũng bình thường.

Cứ như vậy.

Thời gian bốn tháng trôi qua.

Lại là một buổi đêm, Phương Vọng đang tu luyện đột nhiên mở mắt, rồi biến mất tại chỗ.

Hắn đến chỗ Tiểu Tử thường hay tu luyện, chỉ thấy Tiểu Tử lơ lửng trên mặt hồ, linh khí tràn về phía nó, dung hòa với yêu khí của nó tạo thành một kén nhộng màu tím, bóng dáng của nó trở nên mơ hồ ở bên trong.

Phương Vọng không ra tay, chỉ đứng ở ven hồ yên lặng quan sát Tiểu Tử.

Bỗng nhiên, Đế hải Tam tiên, Độc Cô Vãn Hồn đều xuất hiện ở phía sau Phương Vọng, về mặt bốn người kỳ lạ.

Độc Cô Vãn Hồn tò mò hỏi: “Nó làm sao vậy?”

Đế hải Tam tiên trả lời:

“Hình như là sắp hóa hình.”

“Không giống yêu vật bình thường hóa hình, khí tức của nó cũng đang lột xác.”

“Quả thật, loại lột xác này vượt xa sự thay đổi của đột phá cảnh giới.”

Phương Vọng không ho he, cứ nhìn chăm chăm Tiểu Tử.

Hồi lâu.

PhiZZng Vong không nhịn được bôn ho thao thao bất tuyệt thế là lên tiếng: “Các người lui xuống đi, nói với Tùng sư huynh, tiếp theo không cho phép bất cứ ai tới gần khu vực này.”

Nghe vậy, bốn người chỉ đành hành lễ cáo lui, bọn họ đi ba bước quay đầu một lần, rất tò mò về sự thay đổi của Tiểu Tử.

Triệu Chân thi thoảng quay đầu nhìn về phía Tiểu Tử, có Phương Vọng ở đây, hắn không hề lo lắng.

Một đêm trôi qua.

Kén khí màu tím bao quanh Tiểu Tử trở nên không lồ, đường kính hơn hai trượng, vẫn đang không ngừng hấp thụ

linh khí, thậm chí ngay cả linh khí khắp nơi dưới đất của Kiếm Thiên trạch cũng bị dẫn ra.

Phương Vọng nhắm mắt, cảm nhận tỉ mỉ tạo hóa hóa rồng của Tiểu Tử.

Từ rắn thành rồng cũng là một loại Niết Bàn.

Trong một năm này, Phương Vọng vẫn luôn suy nghĩ về Niết Bàn của mình, chỉ Niết Bàn bảo linh bản mệnh thôi là không được.

Hắn muốn trở thành người mạnh nhất nhân gian, thậm chí là vượt qua Thượng giới, vậy thì mỗi lần hắn đột phá phải không giống với tu tiên giả khác.

Giờ phút này, bỗng nhiên Phương Vọng nghĩ đến Đấu Chiến Tâm của mình.

Sức mạnh của tâm linh rất mạnh mẽ, Đấu Chiến Chân công không trực tiếp tăng sức mạnh của người tu luyện, nhưng sau khi thúc giục Đấu Chiến Chân công, sức chiến đấu thực tế sẽ tăng vọt, không chỉ vứt bỏ tạp niệm, ý niệm và thân xác hợp nhất, phản ứng cũng sẽ vượt xa lúc bình thường.

Sau khi có mạch suy nghĩ, Phương Vọng lập tức tĩnh tọa ngay tại chỗ.

Nhận được lời căn dặn của Phương Vọng, Tùng Kinh Uyên đã phái người kết trận, cách ly khu vực của Phương Vọng và Tiểu Tử. Trận pháp có thể ngăn cách tầm nhìn, cũng có thể ngăn cách thần thức, cho dù đứng ở bên ngoài trận pháp cũng không cảm nhận được tình hình bên trong, đây là trận pháp Đế hải Tam tiên truyền thụ cho bọn họ.

Trong ngày tháng sau đó, tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch có thể cảm nhận được rõ ràng tốc độ linh khí tràn về phía đại trận càng ngày càng nhanh. ...

Chí Tôn giáo, Đế Hải.

Phương Tử Canh tĩnh tọa trên đỉnh núi, hai tay hất không ngừng vận công, sau lưng có năm ảo ảnh, tỏa ra ánh sáng màu trắng bạc, trông thân hình giống hệt hấn.

Chương 448: Tiêu Tử hóa rồng, đạo tâm niết bàn. (2)

Chương 448: Tiêu Tử hóa rồng, đạo tâm niết bàn. (2)

Nhiều năm trôi qua, Phương Tử Canh vẫn đầu tóc bạc phơ, chỉ là tóc bạc của hấn tỏa ra sáng bóng nhàn nhạt, không già nua chút nào, ngược lại còn có khí chất siêu phàm phiêu dật xuất trần.

Một bóng người xinh đẹp từ trên trời đáp xuống bên cạnh hấn, chính là thê tử của hấn, La Y.

La Y nghiêng đầu nhìn thấy năm ảo ảnh kia, nàng thâm tò mò, cũng không biết phu quân luyện công pháp gì.

Nàng nhìn về phía Phương Tử Canh, khẽ nói: “Phu quân, gần đây trên biển có rất nhiều yêu vật hóa rồng, nghe nói còn là Chân Long, cả người Chân Long đều là bảo vật. Ta đã phái người đi bắt giết, đến lúc đó chắc chắn có thể tăng cường thể phách của ngươi.”

Phương Tử Canh đáp: “Cảm ơn.”

La Y hỏi: “Phu quân, có manh mối của Chí Tôn Thánh Thể chưa?”

Nghe vậy, Phương Tử Canh mở mắt, hấn cười khò nói: “Mặc dù đã trải qua tẩy lễ của Chí Tôn trì, thân xác của ta đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng từ đầu tới cuối vẫn không nắm bắt được sự huyền bí của Chí Tôn Thánh Thể. Những người khác có linh ngộ không?”

La Y lắc đầu nói: “Sao có thể, đã hai nghìn năm Chí Tôn giáo chưa dựng dựng ra Chí Tôn Thánh Thể, ngươi đừng vội,

đội ta thu thập được Long bảo, có lẽ người sẽ có thể lĩnh hội được.”

Phương Tử Canh quay đầu nhìn về phía nàng, do dự một lát, nói: “Chân Long vốn là truyền thuyết, bây giờ lại xuất hiện tình huống yêu hóa rồng... Thực ra ta từng gặp một người trong Chí Tôn trì, chắc là ý chí tàn dư của vị tiên bối nào đó của Chí Tôn giáo. Hắn nói Chí Tôn giáo sẽ nghênh đón kiếp nạn, cụ thể là kiếp nạn gì, khi nào đến, hắn lại không tính ra. Sau này người ra ngoài làm việc phải cẩn thận.”

Nghe lời Phương Tử Canh nói, La Y không hề căng thẳng, ngược lại còn che miệng cười nói: “Năm đó lúc phụ thân ta vào Chí Tôn trì cũng nhận được lời cảnh báo tương tự. Người cứ yên tâm đi, phụ thân ta vẫn luôn lo lắng chuyện này, từ sau khi được người cứu, ta không còn ra ngoài một mình nữa rồi.”

Phương Tử Canh gật đầu, giờ tay nắm lấy tay của La Y.

La Y ngồi xuống, tựa đầu lên vai của hắn, hai phu thê bắt đầu thủ thi nói chuyện.

Năm bóng dáng sau lưng Phương Tử Canh không hề tiêu tan vì hắn ngừng tu luyện, bọn họ vẫn đang tĩnh tọa, thậm chí còn có thể hấp thụ linh khí thiên địa.

Tin tức vạn yêu hóa rồng không chỉ có Chí Tôn giáo biết được, các biển, các đại lục trong thiên hạ đều biết tin, khắp nơi ở nhân gian đều có yêu vật hóa rồng.

Sự xuất hiện của Chân Long đủ khiến cho tu sĩ Nhân tộc, các yêu quái đều điên cuồng. ...

Grào!

Một tiếng rồng ngâm vang dội Đại Tề, khiến muôn dân thiên hạ Đại Tề đều có thể nghe thấy. Trong Kiếm Thiên trạch, các kiếm tu nhao nhao quay đầu nhìn, ngay cả Đế hải Tam

tiên, Độc Cô Ván Hồn cũng xuất hiện trên nóc nhà, đưa mắt nhìn ra xa.

“Đây là... rỗng?”

“Đúng vậy, đúng là rỗng, giống hệt miêu tả trong truyền thuyết.”

“Ở nơi như Đại Tề lại giấu Chân Long ư?”

Đế hải Tam tiên vô cùng hưng phấn, lập tức biến mất trên nóc nhà, Độc Cô Ván Hồn cũng đuổi theo.

Bọn họ sống lâu như vậy, vẫn lần đầu thấy Chân Long, tất nhiên là hưng phấn.

Một khu hồ của Kiếm Thiên trạch, ánh sáng trắng của trận pháp xông thẳng lên trời, khiến người ta không thể nhìn trộm tình hình trong trận.

Lúc này, trong trận là một cảnh tượng trắng lệt.

Kén tím Tiểu Tử hóa thành có đường kính hơn mười trượng, từng khí điểm màu tím bốc lên xung quanh, Phương Vọng tĩnh tọa ở ven hồ, tóc mai của hắn bị thổi bay phát phới.

Nhìn kỹ thì có thể thấy trong kén tím có một bóng dáng khổng lồ đang uốn lượn, quan sát dáng vẻ của nó trông rất giống rỗng.

Sừng hươu, thân rắn, bốn vuốt, tỏa ra cảm giác áp bức mạnh mẽ lúc uốn lượn.

Triệu Chân không khỏi bay tới bên cạnh Phương Vọng, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, có thể đưa ta ra ngoài không, ta sắp không chống đỡ nổi nữa rồi...”

Nghe vậy, Phương Vọng lập tức đưa Thôn Hồn hồ lô và Triệu Chân ra ngoài trận.

Chân Long không chỉ là hình tượng khí phách, còn tản ra long uy ngự trị chúng sinh. đây là một loại án chế hiên vĩ mạnh. Uy nghiêm của Chân Long có thể hàng yêu chấn tà, Triệu Chân cảm giác sẽ hồn phi phách tán bất cứ lúc nào, vô cùng khó chịu.

Sau khi đưa Triệu Chân ra ngoài, Phương Vọng không mở mắt ra, tiếp tục tu luyện.

Mặt hồ trước mặt hắn không ngừng nổi lên gợn sóng, hắn đang dùng linh lực của mình gia tăng đại trận, tăng cường hiệu quả ngăn cách của trận pháp, để tránh Tiểu Tử bị lộ.

Sức ảnh hưởng của Chân Long vượt qua dự tính của hắn, hắn có thể cảm nhận được càng ngày càng nhiều khí tức của tu sĩ đang chạy về hướng Chân Long Đại Tề, thậm chí còn có khí tức Niết Bàn cảnh đang tới gần Đại Tề.

Phương Vọng thu lực chú ý lại, tiếp tục cảm ngộ Niết Bàn cảnh.

Hắn càng ngày càng tới gần đột phá rồi.

Trong một tháng tiếp theo, tin tức Chân Long hiện thế truyền như điên ở đại lục, gần như các triều đều có yêu vật hóa rồng. Có người hàng phục rồng, có người giết rồng, cũng có giáo phái chính đạo đứng ra bảo vệ rồng. Bỗng chốc, Đại Tề thái bình mấy chục năm lại đây lên cơn tranh chấp.

Đại Tề chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của đại thế thiên hạ, Chân Long xuất thế khiến cả nhân gian đều dậy lên tranh chấp.

Một thời đại hoàn toàn mới chính thức mở màn.

Từng ngày trôi qua.

Quá trình hóa rồng của Tiểu Tử duy trì tận hai năm, đợi lúc nó khôi phục ý thức, các nơi khắp thiên hạ đều có Chân Long. Tu vi của những Chân Long này dựa vào tu vi trước khi bọn

nó lộ xác, trước khi lộ xác tu vi càng cao, thì lộ xác xong càng mạnh.

Trong đại trận, kén tím tản ra như khói, một con tử long dài gần hai mươi trượng xuất hiện, thân hình của nó tuần tú, vẩy rồng màu tím khắp người lấp lánh ánh sáng lạnh dưới ánh mặt trời, râu rồng như ngọn lửa pháp phối, sừng rồng của nó rất dài, độ dài gần bằng đầu rồng.

Mắt rồng của nó khẽ rung, từ từ mở mắt ra, đôi mắt này giống như ngọc bích, lóng lánh và toát ra hào quang thần bí.

Chương 449: Chân Long công chúa.

Chương 449: Chân Long công chúa.

Ánh mắt của Tiểu Tử trở nên hoàn toàn khác lúc trước, bớt đi vẻ xảo quyết, hoạt bát, lại thêm vào uy nghiêm.

Chân Long, chủng tộc ngự trị chúng sinh!

Tiểu Tử cảm nhận được sự mạnh mẽ trước giờ chưa từng có.

Một lần hóa rồng đã hơn hẳn tu vi mấy trăm năm của nó.

Tiểu Tử từ từ rũ mắt, ánh mắt đặt trên bóng dáng đang tĩnh tọa ở ven hồ, mắt nó không thay đổi.

Yêu khí màu tím tuôn trào trong trận, tất cả đều trở nên mờ ảo như vậy, Tiểu Tử lơ lửng trong không trung, lặng lẽ cúi nhìn Phương Vọng.

Hồi lâu.

Tiểu Tử cúi đầu, đầu rồng tới gần Phương Vọng.

Miệng rồng của nó dừng ở trước người Phương Vọng, hai sợi râu rồng bay bổng như khăn dài, như có vũ nữ vô hình đang uốn éo thân mình, thể hiện điệu múa.

Phương Vọng nhắm mắt, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Đầu rồng của Tiểu Tử to như lâu các, một hơi đã có thể nuốt trọn Phương Vọng, nó cúi xuống nhìn Phương Vọng, nhẹ giọng trả lời: “Rất tốt, tốt chưa từng tốt hơn.”

Vẫn là giọng nữ vui tai kia, chỉ là càng lạnh lùng kiêu ngạo hơn so với vẻ yếu đuối lúc trước.

Phương Vọng mở mắt, nhìn vào mắt nó.

Chep chép.

Khí thế này đã sánh ngang với Đại Thừa cảnh rồi, sự lột xác này lớn quá.

Không lẽ nó được chọn là Long Vương thật à?

Tiểu Tử khẽ nói: “Ta hóa rồng thật rồi, cũng thức tỉnh ký ức lúc trước. Ta từng là một công chúa cuối cùng của tộc Chân Long, hồn phách bị Hàng Long Đại Thánh giữ ở Đại Thánh Động Thiên. Mãi đến hôm đó, một con rắn chui vào Đại Thánh Động Thiên, để cho ta có cơ hội. Thực ra không có sự hy sinh của Hiến Long, long hồn của ta vẫn sẽ ảnh hưởng tới thân rắn này, sớm muộn cũng hóa rồng.”

Trong mắt nó hiện ra vẻ hồi ức.

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Vậy bây giờ tên của ngươi nên gọi là gì?” Tiểu Tử lấy lại tỉnh thần, nó nhìn chăm chăm Phương Vọng, không nói chuyện.

Sóng trên mặt hồ dừng lại, giữa thiên địa ngoài tiếng gió ra, không còn tiếng gì khác.

Một lát sau.

Khuôn mặt Phương Vọng nở nụ cười.

Tiểu Tử chớp mắt, cười nói: “Tất nhiên vẫn gọi là Tiểu Tử, công tử, ta đã nói muốn ở bên cạnh ngươi cả đời, không, bên cạnh ngươi suốt đời suốt kiếp.”

Dứt lời, nó chột thu nhỏ, trực tiếp nhào vào trong lòng Phương Vọng.

Cho dù thu nhỏ thì trông nó cũng không nhỏ, thân rồng dài gần hai mét, vượt trước của nó chụp lên vai của Phương Vọng, thè lưỡi rồng ra, muốn liếm mặt Phương Vọng.

Phương Vọng đê nó lại, không vui hỏi: “Người đã biến thành rồng rồi, sao vẫn giữ tính nết này?”

Tiểu Tử cười đùa nói: “Công tử, ta là thích người, người thấy lúc trước ta có từng liếm người khác không?”

Dù nó nói như vậy, nhưng Phương Vọng vẫn đê nó lại.

“Nói về sự lột xác của người đi.”

Phương Vọng khẽ nói.

Tiểu Tử bắt đầu kể lại ký ức thức tỉnh của mình.

Ở thời đại Hàng Long Đại Thánh, tộc Chân Long đã đi vào bước đường cùng, bọn nó trốn sâu dưới biển cả cách xa Nhân tộc, ngăn cách với đời, mãi đến khi Hàng Long Đại Thánh hiện thân.

Để chứng minh danh tiếng hàng long của mình, Hàng Long Đại Thánh đã tàn sát nửa tộc Chân Long, cưỡng ép Chân Long còn lại trở thành tọa kỵ, sủng vật. Lúc Tiểu Tử ra đời, phụ thân đã là tọa kỵ của Hàng Long Đại Thánh, nó còn chưa trưởng thành đã chứng kiến tiên thần hạ phàm, cuối cùng Hàng Long Đại Thánh ngã xuống, tất cả Thánh Linh có dính líu nhân quả với hắn đều chết hết, bao gồm cả nó.

Đợi lúc long hồn của nó thức tỉnh, thì đã ở Đại Thánh Động Thiên.

Thì ra phụ thân của nó sớm dự đoán được kiếp nạn này, cầu khẩn Hàng Long Đại Thánh cứu một hồn của nó, Hàng Long Đại Thánh đồng ý rồi. Long hồn của Tiểu Tử, Hàng Long Đại

Thánh, hồn phách tướng lĩnh thủ hạ và các thị nữ của hắn đều du dương trong Đại Thánh Động Thiên.

Tùng này trôi aua mãi đến môêt naòv Tiểu Tử không cần thân định vào người một con rắn, nó vốn muốn ra ngoài, nhưng Hàng Long Đại Thánh lại phong ấn ký ức của nó.

“Hàng Long Đại Thánh phong ấn ký ức của ta, chắc là đang tính toán điều gì đó, công tử, đừng nghĩ hắn tốt quá.”

Tiểu Tử nhắc nhở.

Bây giờ nhắc đến Hàng Long Đại Thánh, giọng điệu của nó rất căm giận, không còn sự sùng bái lúc trước.

Phương Vọng gật đầu, rồi nói: “Kể cho ta nghe về tiên thần Thượng giới đi”

Hắn luôn tràn đầy tò mò đối với Thượng giới, hắn coi tiên thần Thượng giới thành kẻ địch giả tưởng, muốn tìm hiểu tình báo của bọn họ trước.

Thân rồng của Tiểu Tử run lên, nói: “Công tử, tiên thần thật sự rất đáng sợ, Hàng Long Đại Thánh kia là tồn tại vô địch của nhân gian, Phá Thiên cảnh dưới tay hắn không ít, tồn tại mạnh hơn Phá Thiên cảnh cũng có khối người, nhưng Thượng giới chỉ phái một tiên thần đến đã trấn áp được Hàng Long Đại Thánh và vận triều của hắn...”

Nhớ lại ký ức cổ xưa kia, Tiểu Tử không rét mà run.

Phương Vọng nghiêm túc lắng nghe.

Tiểu Tử không thấy rõ chân thân của tiên thần kia, chỉ thấy một bàn tay còn to lớn hơn cả đại lục Hàng Long rơi xuống, uy thế của bàn tay kia nháy mắt khiến nó mất đi ý thức, lúc tỉnh lại thì chỉ còn lại long hồn, nó cũng chỉ nghe vọng hồn khác nói về tình hình cụ thể liên quan tới trận chiến kia.

Cứ như vậy trôi qua một canh giờ.

Nghe Tiểu Tử kể lại quá khứ xong, cơn sóng trong lòng Phương Vọng dâng trào, hắn nói: “Tiếp theo ngươi đừng ra ngoài, đợi ta đột phá rồi cùng rời khỏi trận này. Bây giờ muôn dân thiên hạ đều đang sẵn bắt Chân Long, ta cần lực lượng mạnh mẽ hơn nữa mới có thể bảo vệ ngươi.”

Tiểu Tử ngoan ngoãn quán tròn bên cạnh hắn, khẽ nói: “Công tử yên tâm, ta đã buông bỏ quá khứ của Long tộc, ta sẽ không gây phiền phức cho ngươi.”

Phương Vọng hỏi: “Nếu như Chân Long thiên hạ bị giết sạch, chỉ còn lại ngươi, ngươi cam lòng không?”

“Đương nhiên cam lòng, Chân Long bây giờ có liên quan gì tới ta, đó đều là một số yêu quái hỗn huyết dính chút huyết mạch Chân Long thôi. Đợi công tử trở thành người mạnh nhất nhân gian, chúng ta lại sinh ra long ® lona tân. như vậy vẫn có thể †ao ra †tác Chân Lana”” Tiểu Tử không thêm để ý nói.

Chương 450: Chân Long công chúa. (2)

Chương 450: Chân Long công chúa. (2)

Khóe miệng Phương Vọng co giật, mặc dù rỗng tôn quý hơn hẳn, nhưng hắn vẫn không có khẩu vị nặng như vậy.

“Bớt những suy nghĩ vớ vẩn đi!”

Phương Vọng chà mạnh đầu rỗng của Tiểu Tử, không thể không nói, đầu rỗng mọc lông sờ thoải mái hơn đầu rắn trơn bóng.

Tiểu Tử cười vui vẻ, không nói nhiều.

Sau đó, Phương Vọng bắt đầu vận công tu luyện, Tiểu Tử thì nằm bò bên cạnh hắn, thân rộng quán lấy hắn, ngủ tiếp.

Nó muốn đi tìm truyền thừa của tộc Chân Long trong mơ.

Trong hai năm nay, thông qua quan sát sự lột xác của Tiểu Tử, Phương Vọng đã có mạch suy nghĩ cho Niết Bàn, hẳn cách đột phá không còn xa.

Thậm chí hẳn còn bắt đầu nghĩ đến bảo linh bản mệnh thứ tám rồi!

Lần này, hẳn không muốn mượn sức mạnh của Thiên Cung, mà muốn sáng tạo một bảo linh nói lên Niết Bàn!

Từng ngày trôi qua.

Mỗi ngày đều có tu sĩ đến thăm Kiếm Thiên trạch, cũng có tu sĩ rời khỏi Kiếm Thiên trạch, các loại tranh chấp liên quan tới Chân Long cũng trở thành chủ đề bàn luận thường xuyên lúc rảnh rỗi của các tu sĩ.

Bây giờ, hàng phục Chân Long đã trở thành tiêu chí của đại tu sĩ.

Cười rông ngao du thiên địa, trông hăng hái biết mấy?

Đế hải Tam tiên cũng đi giết một con rồng, chia long bảo cho Sở Doãn, Phương Bạch, bọn họ rất coi trọng hai hậu bối này.

Sau khi bắt đầu xung kích đột phá, Phương Vọng không còn để ý sự hỗn loạn của thế giới bên ngoài.

Linh khí khắp nơi điên cuồng tràn vào trong người hẳn, Tiểu Tử sau khi hóa rồng hoàn toàn không bị ảnh hưởng, thậm chí trên mặt còn hiện ra vẻ say mê.

Dựa vào Thiên Đạo Vô Lượng kinh, Phương Vọng không cần độ kiếp, cho nên cũng không sợ làm nó bị thương.

Một tháng sau.

Phương Vọng bắt đầu chính thức đột phá.

Cho dù có đại trận ngăn cách khu hồ này, nhưng khí tức của hắn vẫn làm kinh dâng cả Kiếm Thiên trạch. Để hải Tam tiên đang câu cá ở ven hồ không khỏi liếc nhìn, trên mặt ba người lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Khí tức của Niết Bàn cảnh... Nhanh như vậy mà hắn đã sắp đột phá Niết Bàn cảnh?”

“Ôi trời, hắn ở Đại Thừa cảnh đã rất kinh khủng rồi, đạt đến Niết Bàn cảnh, vậy sẽ mạnh cỡ nào?”

“Nhanh quá, từ Đại Thừa cảnh đến Niết Bàn cảnh tốn bao nhiêu năm?”

Bọn họ còn như vậy, huống hồ là kiếm tu khác.

Tuổi tác của Phương Vọng đã truyền khắp đại lục này từ lâu, tất cả tu sĩ đều biết Phương Vọng rất trẻ, hắn đủ mạnh mẽ rồi, bây giờ lại đột phá, khó có thể tưởng tượng hắn sẽ đạt đến cảnh giới thế nào.

Thoáng chốc, trong Kiếm Thiên trạch vang lên tiếng bàn tán không ngớt.

Thậm chí còn có người đưa ra một nghi ngờ, sau khi Thiên Đạo đột phá thành công có ra ngoài săn bắt Chân Long không?

Chân Long rải rác khắp thiên hạ, gần đây giữa đại tu sĩ hình thành một bầu không khí, đó chính là so sánh sự mạnh yếu của tọa kỵ, sủng vật Chân Long.

Đương nhiên, cũng có người tò mò liệu xà yêu bên cạnh Thiên Đạo có hóa rồng không, dù sao lúc trước nó thường hay lái nhải muốn hóa rồng, hai năm gần đây lại biến mất, rất có thể cũng đang hóa rồng.

Đùng đoàng!

Lôi vân cuộn cuộn tụ lại, thiên uy hùng dũng, bao phủ vạn vật.

Tu sĩ của Kiếm Thiên trạch đều có thể cảm nhận được thiên uy, bọn họ không khỏi lo lắng, lần độ kiếp này có tiêu hủy Kiếm Thiên trạch không?

Rất nhiều tu sĩ tạm thời rút lui, nhưng các kiếm thị của Kiếm Thiên trạch lại không luống cuống, bọn họ tin Phương Vọng sẽ không làm bọn họ bị thương, nếu như có nguy hiểm thật, hẳn chắc chắn sẽ nhắc nhở bọn họ.

Mặc dù lôi vân đang cuộn cuộn, nhưng mãi không thấy thiên lôi.

Trong trận pháp, linh khí khắp nơi điên cuồng tràn vào trong người Phương Vọng, hắn vận công tụ linh khí ở trái tim, hắn muốn niết bàn tim của mình.

Thiên Đạo Tâm!

Cái gì là Thiên Đạo Tâm, đó chính là trái tim cùng thọ với thiên địa, Phương Vọng không rõ bản thân có thể làm được không, nhưng hắn sẽ làm hết sức. Trong quá trình lột xác của Tiểu Tử, Phương Vọng chú ý thấy khí huyết Chân Long ra đời có loại quy luật nào đó bắt đầu khởi động, quy luật này có liên quan tới thực vật thiên địa sinh ra linh khí. Có lẽ trong thân Chân Long vốn giấu sự huyền diệu của thiên địa, cho nên mới có thể trở thành chủng tộc trên chúng sinh.

Phương Vọng không muốn trở thành Chân Long, mà muốn để bản thân trở thành người có thể so với Chân Long, thậm chí vượt qua huyết mạch Chân Long.

Chỉ cần hắn thành công, trái tim của hắn sẽ đập mãi mãi, thậm chí xúc tác khí huyết mạnh mẽ hơn.

Cho dù người chết, hồn tan, tim của hắn vẫn có thể đập tiếp.

Bước này thành công, sau này hắn sẽ có thể tiếp tục hấp nhận khí quan khác, thậm chí khiến cả thân xác niết bàn thoát

xác, cuối cùng thực hiện trường sinh bất tử.

Cùng thọ với thiên địa là giai đoạn đầu tiên của trường sinh bất tử, giai đoạn thứ hai là gì thì đợi hần đạt đến giai đoạn thứ nhất đã rồi nói sau.

Phương Vọng đắm chìm trong cơ thể, tâm pháp của Thiên Đạo Vô Lượng kinh vận chuyển điên cuồng, linh khí khắp nơi tràn vào người hần càng ngày càng nhiều, thậm chí còn khiến cho mặt hồ của Kiếm Thiên trạch chấn động, núi cao xung quanh đều hơi rung lắc.

Tiểu Tử giật mình tỉnh giấc, không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Nó không quấy rầy Phương Vọng, lặng lẽ lui sang một bên.

Nó thậm sợ hãi, nó có thể cảm nhận được khí tức của Phương Vọng đang thay đổi, loại thay đổi này lại khiến nó bất an.

Trong quá trình tôi luyện trái tim, Phương Vọng đã tiến vào trạng thái Đấu Chiến Tâm, hần tiến vào trong trạng thái hoàn toàn chuyên tâm, vừa nhớ lại quy luật thiên địa, vừa điều động khí huyết và linh lực của bản thân.

Dần dần, bên ngoài cơ thể hần tản ra khí diễm màu trắng, ngày càng sáng chói.

Nửa canh giờ sau, trong trận bị ánh sáng chói mắt che phủ, mất đi màu sắc, Tiểu Tử trốn ở chỗ không xa, chỉ có thể thấy bóng dáng của Phương Vọng, không thấy rõ chân thân của hần.

Không chỉ trong trận, từ thế giới bên ngoài nhìn qua, trụ khí của trận pháp giống như chùm ánh sáng ngày càng chói, khiến càng ngày càng nhiều tu sĩ quay đầu nhìn.

Chương 451: Đột phá Niết Bàn cảnh, Thiên Đạo Tâm.

Chương 451: Đột phá Niết Bàn cảnh, Thiên Đạo Tâm.

Sở Doãn đứng ở ven hồ, cảm nhận khí tức của sư phụ, tìm hấn đập loạn nhịp, trong mắt hiện ra vẻ hưng phấn.

“Loại cảm giác này...”

Sở Doãn nhắm mắt lại, cảm nhận tỉ mỉ khí tức đột phá của sư phụ, trong cõi sâu xa, hình như hấn đã tìm được phương hướng tu hành.

Hấn có thiên tư vượt qua người phàm về nội công, nhưng tu vi càng ngày càng cao, hấn cũng bắt đầu suy nghĩ con đường của bản thân.

Phương Bạch bước tới ven hồ, nhìn từ xa, cũng nhắm mắt lại.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, Phương Vọng đột phá quên mình, tu vi không ngừng tăng cao, cho dù có trận pháp ngăn cách, khí thể của hấn vẫn làm kinh động tu tiên giới Đại Tề.

Các giáo phái, thế gia lớn nhao nhao phái đệ tử ra ngoài điều tra, sau khi biết được khí thể mạnh mẽ này đến từ Kiếm Thiên trạch, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ, Phương Vọng vẫn là tồn tại giống như Thần hộ mệnh trong lòng người Đại Tề.....

Bảy ngày sau, tất cả tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch đều đang tĩnh tọa cảm ngộ khí tức của Phương Vọng.

Lôi vân trên trời mãi không tan, nhưng Kiếm Thiên trạch không hề trở nên mờ mịt, ánh sáng trắng chói mắt chiếu lên mặt mỗi người, có người cau mày, có người đang cười, có người lo âu.

Từ sau khi khí tức của Phương Vọng bao phủ Kiếm Thiên trạch, các tu sĩ liên tiếp phát hiện cảm nhận về linh khí thiên

địa của mình trở nên nhạy bén hơn, thế là bọn họ bắt đầu tu luyện. Điều khiến bọn họ ngạc nhiên vui mừng hơn là lúc luyện công bọn họ đã có được cảm ngộ mới.

Nhưng cuối cùng sự giúp đỡ tới từ Phương Vọng vẫn có hạn, bây giờ rất nhiều người đang cảm ngộ công pháp của mình lại gặp phải trở ngại.

Trong đại trận.

Phương Vọng vẫn ở trong cường quang, thân hình mơ hồ, chỗ trái tim của hắn là một ngọn lửa vàng cháy hừng hực, ngay cả cường quang cũng không thể che lấp sự tồn tại của nó.

Hắn đột phá thành công rồi.

Niết Bàn cảnh tầng một!

Khí tứ“ ©Ùa hắn không tăng vo† nữa. nhưng thân vác của hắn đana tiến hành lột xác.

Linh đan, tinh huyết Thiên Cương và trái tim đều đang hấp thụ linh khí thiên địa, sau đó thúc đẩy sinh trưởng linh lực mạnh mẽ, trong đó tim của hắn còn có thể tạo ra khí huyết mạnh hơn.

Đây là một loại cảm nhận kỳ diệu, Phương Vọng không rõ bản thân có thành công hay không, nhưng quả thật tim của hắn đã được lột xác rồi.

Thiên Đạo Tâm!

Tiếng tim đập mãnh liệt chưa từng có, mỗi một nhịp đều giống như động đất, Kim Cương Chí Dương Thánh Thể cũng được kích hoạt vì đó.

Cho dù là bản thân Phương Vọng cũng phải kinh ngạc vì sức sống mạnh mẽ của Thiên Đạo Tâm.

Sức sống như vậy có lẽ thật sự có thể cùng thọ với thiên địa!

Phương Vọng bắt đầu vận chuyển tâm pháp của Niết Bàn cảnh, củng cố tu vi.

Dần dần, cường quang trên người hắn bắt đầu yếu đi.

Nửa ngày sau, trận pháp khôi phục như ban đầu, tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch cũng lần lượt tỉnh lại.

“Phương tiên bối kết thúc đột phá rồi à? Tại sao thiên kiếp mãi không rơi xuống?”

“Tạo hóa rất ghê gớm, lúc hắn đột phá còn có thể ban cho chúng ta cơ duyên ngộ đạo, không hổ là Thiên Đạo.”

“Khí tức lúc trước cuộn cuộn cỡ nào, các người nói xem bây giờ Phương tiên bối là cảnh giới gì?”

“Tóm lại ta chỉ biết Phá Thiên cảnh tầng chín không phải đối thủ của Phương tiên bối, bây giờ ta càng tò mò Ngung Thần cảnh và Phá Thiên cảnh cách nhau mấy đại cảnh giới?”

“Người chỉ là Huyền Tâm cảnh thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì?”

Kiếm Thiên trạch khôi phục sức sống, các tu sĩ bàn tán với nhau.

Đế hải Tam tiên cũng như vậy, bọn họ đều là tu vi Niết Bàn cảnh tầng chín, bọn họ càng cảm thấy kinh ngạc vì khí tức của Phương Vọng.

“Rốt cuộc hắn luyện công pháp gì?”

“Chắc là công pháp tự nghĩ ra, cảm thấy tuyệt học hắn tự nghĩ ra không thua kém gì Thông Thiên Đế Giám.”

“Niết Bàn đã thành, không biết sức chiến đấu thực tế của hắn có thể sánh ngang với cảnh giới nào?” Ba người bắt đầu

nhớ lại tình hình bọn họ đột phá Niết Bàn cảnh năm đó, so sánh ngày xưa và bây giờ, bọn họ càng cảm thấy bản thân tầm thường.

Người có thể đạt đến Niết Bàn cảnh không ai không phải thiên tài nghìn năm khó gặp của các biển các lục, nhưng so với Phương Vọng thì bọn họ thật sự cảm thấy bản thân vô cùng bình thường.

Phương Vọng không biết suy nghĩ của người khác, chăm chú củng cố tu vi.

Sau khi lôi vân trên trời tan đi, một tiếng tim đập mãnh liệt vang vọng trong Kiếm Thiên trạch, lại khiến cho các tu sĩ ngạc nhiên.

Trong trận.

Nghe thấy tiếng tim đập của Phương Vọng, trong mắt rồng của Tiêu Tử đầy vẻ kinh ngạc.

Trông Phương Vọng không khác gì lúc trước khi đột phá, khí diễm màu trắng trên người cũng đã biến mất, chỉ là tiếng tim đập của hắn giống như tiếng sấm, vang vọng không dứt, đỉnh tai nhức óc.

Hắn cảm nhận được sự lột xác của Thiên Đạo Tâm đã kết thúc, tiếp theo nên suy nghĩ việc tổ linh.

Bảo linh bản mệnh thứ tám!

Trong không gian bảo linh của hắn đã xuất hiện một vùng lõm màu đen, bên cạnh là Thiên Cung kích, Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến, Luân Hồi chung, Lục Hợp Bát Hoang tử, Thúc Thiên Kim Lăng.

Thiên Đạo Ngự Long quan thì ở trên đỉnh đầu của hắn.

Phương Vọng đứng dậy, ánh mắt ngưng tụ, trận pháp tiêu tan, hắn nhấc chân bước về phía đầu cầu bình thường hắn hay

ngồi tu luyện.

Đáy hồ có giấu trận pháp Tổ Linh, có thể giúp hấn tổ linh.

Bây giờ hấn đã đột phá, tổ linh lại không cần thời gian quá dài, cho nên hấn không lo Tiểu Tử gây phiền phức.

Tiểu Tử lập tức xông lên trời, thể hiện thân rồng ngự trị trên vạn vật của mình, tùy ý bay lượn.

“Hóa rồng thật rồi...”

Độc Cô Ván Hồn đứng trước lầu các, nhìn Tiểu Tử, lẩm bẩm.

Lúc trước hấn từng đi săn bắt Chân Long, nên có thể cảm nhận được Tiểu Tử mạnh hơn Chân Long khác.

Càng ngày càng có nhiều tu sĩ bị Tiểu Tử thu hút, Tiểu Tử tỏa ra khí suy nghĩ. Để hải Tam tiên nhận ra thân phận của nó, càng sẽ không làm bừa.

Chương 452: Đột phá Niết Bàn cảnh, Thiên Đạo Tâm. (2)

Chương 452: Đột phá Niết Bàn cảnh, Thiên Đạo Tâm. (2)

Rất nhanh, thân phận của Tiểu Tử đã bị đồn ra, biết được rồng này là yêu xà bên cạnh Phương Vọng biến thành, các tu sĩ hoàn toàn gạt bỏ suy nghĩ lệch lạc.

Tiểu Tử vô cùng đắc ý, thu hút rất nhiều tu sĩ tụ tập xung quanh. Nó bắt đầu kể về sự mạnh mẽ bây giờ của bản thân, thi thoảng thể hiện pháp thuật bản mệnh của Chân Long, khiến cho các tu sĩ không ngừng kinh ngạc kêu lên.

Chương 453: Bảo linh bản mệnh thứ tám, Đạo Nguyên tầng sáu.

,

Ở bên khác, Phương Vọng đến đầu cầu tĩnh tọa.

Tùng Kinh Uyên vốn muốn tìm hấn, thấy hấn lại tĩnh tọa, nên chỉ đành từ bỏ.

Phương Vọng tĩnh tâm, ý thức tập trung trong không gian bảo linh.

Không lâu sau, bên ngoài cơ thể hấn đã tràn ra khí điểm màu trắng, tụ tập về phía đỉnh đầu của hấn.

Cùng lúc này.

Trên một đỉnh núi của Kiếm Thiên trạch, một bóng dáng bước đến mép vực, chính là Tiêu Cường bị Hồng Huyền Đế nhập vào của Kim Tiêu giáo.

“Không ngờ thế gian này còn có thể sinh ra Chân Long như vậy, đúng là thủ đoạn hay, quả nhiên tộc Chân Long không thể xem thường.”

Hồng Huyền Đế cảm thán trong lòng, hồi đó lần đầu gặp Tiểu Tử, mặc dù hấn nhìn ra Tiểu Tử có long hồn, nhưng vẫn xem thường Tiểu Tử, cảm thấy tư chất của nó quá tệ, không ngờ bây giờ lại có lộ xác như vậy.

Hồng Huyền Đế tung người nhảy lên, bay về phía Kiếm Thiên trạch, hấn không quấy rầy Phương Vọng tổ linh, mà đáp

xuống phía sau các tu sĩ vây quanh Tiểu Tử.

Bỗng nhiên, Tiểu Tử liếc thấy hắn, không khỏi tròn to mắt rờn, hỏi: “Sao ngươi lại đến đây?”

“Tất nhiên là đến săn Chân Long.”

Đối mặt với câu hỏi của Tiểu Tử, Hồng Huyền Đế nhếch mày cười nói.

Lời này vừa được thốt ra, ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn đều thay đổi, coi như kẻ thù, khiến hắn thán ngạc nhiên.

Lúc trước hắn từng quan sát, những tu sĩ này đều không coi là kiếm thị của Phương Vọng, nhưng sao lại trung thành với Phương Vọng như vậy?

Đế hải Tam tiên Đôac Cậ Vậ Hậ vuấ hiệ bao vậ Hậ Hậ Hậ Đế. Bậ họ đấnh giá Hậ Hậ Hậ Đế, ánh mắt kinh ngạc.

Ban đầu ở đảo Đế Mộ, bậ họ đã có ấn tượng sâu sắc về Tiêu Cuồng, dù sao thời gian ở lại trong khảo hạch của tên này là dài nhất, nhưng không biết hắn có nhận được truyền thừa của Hồng Huyền Đế hay không.

Bậ họ không hề biết Tiêu Cuồng đã bị Hồng Huyền Đế đoạt xác, nhưng tu vi bây giờ của Tiêu Cuồng có thể nói là một trời một vực so với ban đầu.

Niết Bàn cảnh tầng chín mạnh như Đế hải Tam tiên cũng cảm nhận được sự nguy hiểm từ trên người Tiêu Cuồng hiện giờ.

Hồng Huyền Đế nhếch miệng cười, nói: “Đừng căng thẳng, ta nói đùa thôi, Kim Tiêu giáo bậ ta qua lại thân thiết với Thiên Đạo Phương Vọng, cho dù ta muốn săn rờn, cũng sẽ không chọn rờn của hắn.”

Lời này vừa nói ra, không khí giương cung bạt kiếm lập tức tiêu tan, nhưng vẫn có rất nhiều người nhìn hẩn với ánh mắt tràn đầy cảnh giác.

Hồng Huyền Đế cười nói: “Bây giờ thiên hạ vạn yêu hóa rồng, coi như đã hoàn toàn đảo loạn thế cục của nhân gian, không ít giáo phái ẩn thế đều xuất hiện, các ngươi có biết tại sao lại xuất hiện chuyện vạn yêu hóa rồng không?”

Các tu sĩ lắc đầu, tất cả đều không biết, nhưng lại bị lời của hẩn khơi dậy lòng hiếu kỳ.

“Chuyện này là do một Chân Long tên Hiến Long gây ra, Hiến Long kia là Chân Long cuối cùng trên đời bị trấn áp ở trong một hải đảo. Từ xưa tới nay, mỗi lần tộc Chân Long đối mặt với nguy cơ diệt tộc, thì đều thi triển bí pháp dùng vạn khí tộc Chân Long đánh thức vạn yêu có huyết mạch Long tộc, khiến bọn nó lột xác trở thành Chân Long.”

“Long sinh cửu tử, cửu tử sinh vạn yêu. Truyền thuyết như vậy không phải tự dưng sinh ra, sự lạ lùng của rồng vốn chính là để tính toán cho tương lai...”

Hồng Huyền Đế bắt đầu nói một số truyền thuyết cổ xưa, ngay cả Đế hải Tam tiên cũng bị thu hút.

Độc Cô Vấn Hồn cau mày, luôn cảm thấy người này không đúng, không chỉ tu vi đột nhiên tăng vọt, cả tính cách cũng thay đổi, lúc đầu trông hẩn không giống người giỏi ăn nói.

Hơn nữa hẩn còn ở trong khảo hạch truyền thừa của Hồng Huyền Đế lâu như vậy...

Dần dần, Độc Cô Vấn Hồn phát hiện lời nói cử chỉ của Hồng Huyền Đế rất giống khí lông vàng gặp trong khảo hạch. Hẩn lập tức cảm thấy kinh ngạc.

Không lẽ...

Độc Cô Ván Hồn nhìn chăm chăm về phía Hồng Huyền Đế, Hồng Huyền Đế còn quăng cho hắn một ánh mắt, dọa hắn vội vàng nghiêng đầu đi.

Hắn càng nghĩ càng thấy hoảng hốt, nhưng có Phương Vọng ở đây, hắn có thể bình tĩnh lại.

Từ sau khi Phương Vọng tiêu diệt Thiên Mục Đại Thánh sống lại, hắn đã được dán mác vô địch trong lòng Độc Cô Ván Hồn.

Cho dù Phương Vọng nói Thiên Mục Đại Thánh không phải chân thân, nhưng Độc Cô Ván Hồn vẫn rất sùng bái hắn.

Chỗ an toàn nhất trên đời chính là bên cạnh Phương Vọng!...

Trên đầu cầu, linh khí khắp nơi hình thành linh vụ trắng lệt, bao trùm khu hồ trong phạm vi mấy chục trượng, khiến người ta không thấy rõ tình hình cụ thể của Phương Vọng.

Khí điểm màu trắng tràn về phía đỉnh đầu của Phương Vọng, ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng, còn to hơn đầu của hắn.

Bảo linh bản mệnh thứ tám, Phương Vọng hy vọng tới gần phương diện thiên địa.

Hắn nghĩ đến lỗ đen.

Hắn muốn tạo ra một bảo linh bản mệnh cắn nuốt vạn vật, đồng thời bên trong còn có thể xây dựng thế giới nhỏ.

Bảo linh như vậy lấy hình dáng hạt châu là tuyệt nhất.

Tru Tiên Kinh Hồng kiếm cũng có hiệu quả cắn nuốt, mặc dù chỉ là cắn nuốt lực âm phủ, nhưng đủ để gợi ý cho Phương Vọng, nên tạo ra bảo linh này không tính là quá khó khăn.

Việc tổ linh của hắn đã tiến vào giai đoạn cuối cùng, tốc độ linh khí tràn về phía hắn càng ngày càng nhanh.

Trong không gian bảo linh của hắn, bảo linh bản mệnh khác cũng đang hấp thụ linh khí khắp nơi.

Chúng nó sắp lột xác!

Niết Bàn cảnh vốn chính là bảo linh niết bàn, Phương Vọng để tim của mình niết bàn, khiến hắn tưởng bảo linh sẽ không lột xác, thế nhưng không phải như vậy, bọn nó chỉ đang đợi bảo linh mới sinh ra, rồi cùng nhau vượt qua Thiên Nguyên.

Chương 453: Bảo linh bản mệnh thứ tám, Đạo Nguyên tầng sáu.

Sau khi linh khí thiên địa điên cuồng tràn về phía Phương Vọng, trên mặt hồ của Kiếm Thiên trạch tự dung xuất hiện từng tia sét.

Hồng Huyền Đế đang khoe khoang khoác lác chợt quay phắt đầu qua nhìn, người khác cũng bị làm kinh động.

Gió mạnh rít gào, thổi áo bào của bọn họ giống như sẽ rách bất cứ lúc nào.

“Chuyện gì vậy?”

“Lẽ nào hắn lại đột phá rồi?”

“Lực hút này rất mạnh, Phương tiên bối đang làm cái gì?”

“Mau chóng sơ tán, nếu không hậu quả khó lường!”

Các tu sĩ liên tục bất ngờ, ngay sau đó có không ít tu sĩ rút lui, các kiếm thị của Kiếm Thiên trạch hơi do dự.

Đúng lúc này, giọng nói của Phương Vọng vang lên:

“Tất cả mọi người tạm thời rời khỏi Kiếm Thiên trạch, qua mấy ngày rồi quay lại.”

Nghe thấy lời này, Tùng Kinh Uyên không nói nhiều, lập tức ra lệnh sơ tán.

Hồng Huyền Đế cau chặt lông mày, hắn không ở lại, cũng lựa chọn rời đi.

Dãy núi xung quanh Kiếm Thiên trạch chấn động, cây cối, cát đá đêm không xuể bay về phía Phương Vọng.

Chưa tới nửa canh giờ, một quả cầu ánh sáng khổng lồ xuất hiện trên bầu trời của Kiếm Thiên trạch, linh khí thiên địa điên cuồng tràn tới, điên cuồng càn quét vạn vật.

Tùng lâu các tan nát, từng vách núi của ngọn núi bắt đầu sụp đổ giống như tận thế đang đến.

Hồng Huyền Đế nhìn quả cầu ánh sáng kia từ phía xa, trong mắt đầy vẻ kiêng dè.

“Đó là bảo linh gì... Rốt cuộc tiểu tử này đang sáng tạo ra cái gì?”

Nhiều bảo linh bản mệnh đã không có gì lạ, nhưng hắn có thể cảm nhận được bảo linh bản mệnh của Phương Vọng mới vừa bắt đầu niết bàn.

Điều này chứng tỏ cái gì? Bảo linh của Phương Vọng bảm sinh chính là Thiên Nguyên, thậm chí có thể đạt đến phẩm cấp trên Thiên Nguyên.

Tiểu tử này đúng là càng hiểu, càng khiến người ta cảm thấy kinh khủng.

Hồng Huyền Đế trầm do dự trong lòng, sau này thật sự muốn so tài với Phương Vọng à?

Cho dù có kinh nghiệm tu luyện một kiếp, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình không đuổi kịp Phong Vọng, người hoàn toàn dựa vào thiên tư tìm tòi.

Hồng Huyền Đế nghĩ đến truyền thuyết nào đó, ánh mắt trở nên trôi nổi. ...

Chín ngày sau.

Ngọn núi xung quanh Kiếm Thiên trạch đều biến mất, mặt hồ hạ thấp không ít, rừng cây bốn phương tám hướng đổ nghiêng đổ ngã, bụi đất bay tứ tung.

Cuồng phong tàn phá bừa bãi bắt đầu yếu đi, một quả cầu ánh sáng màu trắng đường kính hơn nghìn trượng lơ lửng trên bầu trời Kiếm Thiên trạch, cho dù cách xa trăm dặm cũng cảm thấy tráng lệ.

Phía xa, tu sĩ trốn ra từ trong Kiếm Thiên trạch đều chấn động nhìn quả cầu ánh sáng to lớn kia, ở hướng khác còn có tu sĩ không ngừng kéo đến. Người tận mắt thấy quả cầu ánh sáng, không ai không bị hù dọa.

Lúc này, Phương Vọng vẫn tĩnh tọa trên cầu gỗ, hần từ từ mở mắt, giơ tay phải lên, quả cầu ánh sáng to lớn trên trời bắt đầu thu nhỏ, nhanh chóng rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, trông chỉ to bằng hạt đào, toàn thể màu trắng bạc, bề ngoài có từng đường vân mảnh màu vàng huyền ảo.

“Gọi là Trần Thế châu đi.”

Phương Vọng khẽ nói. Trần Thế châu chợt lóe lên giống như tiếp nhận cái tên này.

Trong chín ngày này, Trần Thế châu trải qua tổ linh, niết bàn, đã vượt xa uy thế các bảo linh khác lúc tổ linh tạo ra. Các bảo linh khác cũng trải qua niết bàn, tất cả đều lột xác thành công.

Biểu hiện trực quan nhất chính là khí huyết, linh lực của Phương Vọng không chỉ tăng mạnh gấp mười lần, phải biết rằng hắn vừa mới đột phá Niết Bàn cảnh.

Không hề khoa trương, bây giờ một quyền của hắn đã có thể đánh chết Đại Thừa cảnh tầng chín!

Phương Vọng nhìn Trần Thế châu, trên mặt nở nụ cười. “thể vượt qua con số chín này không.”

Trong lòng Phương Vọng mong đợi, theo tình hình một đại cảnh giới hấp thụ một bảo linh bản mệnh, thì bên trên còn tận mấy đại cảnh giới, hắn vẫn có thể tiếp tục hấp thụ bảo linh bản mệnh.

Đương nhiên có thể bản thân số chín đã là giới hạn, đạt đến chín bảo linh bản mệnh thì không thể hấp thụ bảo linh nữa.

Phương Vọng thu Trần Thế châu vào trong người, rồi hắn truyền âm cho Tùng Kinh Uyên, để Tùng Kinh Uyên dẫn người trở về.

Hồng Huyền Đế bỗng xuất hiện sau lưng hắn, cảm thán nói: “Bảo linh của ngươi ít nhất đã đạt đến trên Đạo Nguyên tầng sáu.”

Phương Vọng quay người nhìn về phía hắn, hỏi: “Trên Thiên Nguyên là Đạo Nguyên sao?”

Hồng Huyền Đế gật đầu nói: “Đạo Nguyên có chín tầng, mỗi một tầng cũng có thể chia thành tuyệt phẩm, thượng phẩm, trung phẩm, hạ phẩm. Sau khi niết bàn, người có bảo linh vượt qua Đạo Nguyên tầng hai sẽ có tư cách vượt qua Phá Thiên cảnh.”

Hắn dừng lại, rồi nói: “Từ xưa đến nay, người có phẩm cấp bảo linh đạt đến Đạo Nguyên tầng năm đều có cơ hội chứng đạo Đại Thánh, phi thăng càng không khó. Ngươi thì khác, đại tu sĩ khác có thể có nhiều bảo linh bản mệnh, nhưng chắc chắn sẽ xuất hiện bảo linh chính, phẩm cấp của bảo linh chính có chênh lệch với phẩm cấp của bảo linh khác. Bảo linh của ngươi... lại đều trên Đạo Nguyên tầng sáu.”

“Người phán đoán thế nào?”

Phương Vọng hỏi.

Hồng Huyền Đế trả lời: “Ta có một bảo linh Đạo Nguyên tầng sáu.”

Nghe vậy, Phương Vọng nghĩ phẩm cấp của Thiên Cung kích chắc vượt xa Đạo Nguyên tầng sáu, bảo linh của hắn cũng chia chính phụ, chỉ vì đều quá mạnh mẽ, cho nên người khác rất khó phân biệt.

Trải qua lần niết bàn này, bảy bảo linh trước của hắn đều đã có sự thăng cấp thay da đổi thịt, mỗi một bảo linh đều có năng lực dời non lấp biển, cụ thể mạnh cỡ nào thì vẫn phải chứng minh bằng thực chiến.

Phương Vọng bẽ cổ, hỏi: “Không biết tiền bối tìm ta có chuyện gì?”

Sau khi đột phá, linh lực của hắn vô cùng dồi dào, khiến hắn rất muốn chiến đấu một trận để phát tiết.

Hồng Huyền Đế không hề kinh ngạc vì Phương Vọng nhận ra hắn, hắn khẽ cười nói: “Ta muốn tìm người để cùng đi đổi phỏ với một người, đây Phương Vọng nở nụ cười, hỏi: “Người nào lại cần tới tiền bối và ta liên thủ mới có thể bắt được?”

“Chúc Như Lai của Thần tông.”

“Hử?”

Chương 454: Bảo linh bản mệnh thứ tám, Đạo Nguyên tầng sáu. (2)

Chương 454: Bảo linh bản mệnh thứ tám, Đạo Nguyên tầng sáu. (2)

Hồng Huyền Đế giới thiệu: “Chúc Như Lai là người mạnh nhất Thương Tịch Minh hải, tu vi cụ thể cao đến đâu thì ta

cũng không rõ, nhưng chắc chắn trên Phá Thiên cảnh. Hắc tử là đệ tử Phật tông, sau đó tu cả Phật và Ma, sáng lập ra Thần tông. Ở thời đại trong quá khứ, hắc tử có thiên tư cạnh tranh Đại Thánh, Ma Quân rất coi trọng hắc tử, hy vọng người và ta có thể hàng phục hắc tử. Thân thể này của ta quá yếu, đối phó với Phá Thiên cảnh đã rất tốn sức rồi, cho nên cần người giúp đỡ.”

Trên Phá Thiên cảnh!

Phương Vọng suy nghĩ, hỏi: “Để ta nghỉ ngơi hồi sức mấy ngày, thế nào?”

Hồng Huyền Đế nở nụ cười, nói: “Tất nhiên không thành vấn đề. Đúng rồi, Chúc Như Lai cũng coi như là nửa đệ tử của ta, mặc dù hắc tử bất kính với ta, nhưng người đừng xem thường hắc tử.”

Phương Vọng hí mắt hỏi: “Hắc tử đã sống bao lâu rồi?”

Hồng Huyền Đế nhún vai, nói: “Tính từ khi sinh ra đến nay bảy trăm tuổi rồi, truyền thừa của ta không chỉ có ở đảo Đế Mộ, thứ hắc tử truyền thừa không phải Thông Thiên Đế Giám, nhưng lại là một tuyệt học tà môn nhất của ta.”

Tự mình nói công pháp của mình là tà môn à?

Phương Vọng cười, càng mong đợi hàng phục Chúc Như Lai hơn.

Thấy Phương Vọng cười, Hồng Huyền Đế cũng không khỏi bật cười.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng Phương Vọng và Chúc Như Lai khai chiến, hắc tử đã cảm thấy rất hưng phấn.

“Ừ, quả thật Chúc Như Lai là mục tiêu của Kim Tiêu giáo, là ta tiến cử, Ma Quân ra lệnh, phải sống, đừng giết hắc tử.”

Trong ảo cảnh, Chu Tuyết đứng trước mặt Phương Vọng, nàng nói như vậy.

Nàng đánh giá Phương Vọng, ánh mắt dừng trên lồng ngực của hắn.

Phương Vọng tò mò hỏi: “Tại sao Kim Tiêu giáo lại muốn hàng phục hắn?”

Chu Tuyết không chớp mắt, trả lời: “Chúc Như Lai, kiếp trước không phi thăng, cũng không trở thành Đại Thánh, không phải hắn không đủ thiên tư, mà là hắn chết trên con đường trưởng thành. Tính thời gian, thêm ba mươi năm nữa, hắn sẽ bị bóp chết, Phật tông sẽ bao vây tiêu diệt hắn. Một Long. Phật tông là chướng ngại vật của Kim Tiêu giáo, thu phục Chúc Như Lai có thể giúp bọn ta dễ đối phó với Phật tông hơn.”

Phật tông!

Ở Đại Tề, Phật tu thừa thớt, nhưng trên biển, Phật tu không hề hiếm gặp. Hơn nữa uy danh của Phật tông vang xa, Phương Vọng từng nghe Khúc Tầm Hồn nhắc tới không ít truyền thuyết về Phật tông.

Phật tông thần bí và mạnh mẽ, tình báo Khúc Tầm Hồn tiếp xúc được không nhiều.

“Chúc Như Lai không đơn giản, nếu những năm này người không đột phá, thì ta sẽ không quyết định việc này sớm.”

Chu Tuyết nói tiếp.

Nghe câu này, trong lòng Phương Vọng rất hưởng thụ, hắn hỏi: “Người mạnh nhất trong Kim Tiêu giáo là ai? Là Hồng Huyền Đế à?”

Chu Tuyết thuận miệng nói: “Tất nhiên không phải, hắn là Đại Thánh chuyển sinh, ta không dám hoàn toàn tin tưởng

hắn, ta vẫn còn giấu một cường giả đặc biệt hạn chế được hắn. Nhưng mà người kia điên điên khùng khùng, bị ta giữ ở một bí cảnh dưỡng tâm.”

Phương Vọng không khỏi cảm thán: “Sao người có thể khiến nhiều cường giả hồi tâm như vậy?”

Chu Tuyết hơi đắc ý nói: “Tu sĩ mạnh mẽ hơn nữa cũng có tiếc nuối, những thiên tài vốn nên chết yểu kia càng dễ dàng mua chuộc. Chỉ cần ta có thể cho bọn họ thứ bọn họ muốn nhất là có thể khiến bọn họ mặc cho ta sử dụng.”

“Hong Huyền Đế muốn điều gì?”

“Hắn muốn trả thù.”

“Người tiết lộ với hắn chuyện người sống lại à?”

“Tất nhiên không phải, ta chỉ nói ta được Thượng giới báo mộng, đây không phải điều người dạy ta à? Bịa ra một sự phụ giả, quả thật ta từng ở Thượng giới, chỉ cần nói một vài chuyện của Thượng giới thì đã có thể khiến hắn tin tưởng ta.”

Phương Vọng lập tức yên tâm.

Theo hắn thấy, chuyện sống lại tuyệt đối không thể tiết lộ cho người thứ ba, nếu không sẽ quá nguy hiểm.

Giống như Thiên Cung của hắn, thậm chí hắn còn chẳng nói với Chu Tuyết.

Ánh mắt Chu Tuyết naò nàv càng eána nười. nàng khẽ hỏi: “^âng nhán của người lại thăng cấp rồi, trái tim của người đã không phải trái tim bình thường, ghê gớm lắm.”

Phương Vọng lập tức nói ra tâm đắc qua cảm ngộ liên quan tới Thiên Đạo Tâm.

Để thân xác cùng thọ với thiên địa, thực hiện trường sinh bất lão, lại nhìn về giai đoạn cao hơn.

Lúc đó, hắn nên tìm sự vật gì đó lâu dài hơn thiên địa.

Chu Tuyết nghiêm túc lắng nghe, vẻ tán thưởng trong mắt ngày càng đậm, sau đó thậm chí nàng còn khá kính nể.

Kiếp trước nàng là Tiên Tôn Thượng giới, mặc dù không phải đại năng đứng đầu Thượng giới, nhưng chắc chắn không phải bất cứ phàm nhân nào cũng có thể so sánh. Suy nghĩ của Phương Vọng không phải không có ở Thượng giới, nhưng hắn chưa từng đến Thượng giới.

Đợi Phương Vọng nói xong, Chu Tuyết khen ngợi: “Người chưa phi thăng đã có thể có cảm ngộ như vậy, con đường người đi không sai.”

“Nếu người đã có Thánh Tâm, vậy ta có một công pháp cũng nên truyền cho người rồi.”

Nói đến đây, nàng lùi lại hai bước, nhìn Phương Vọng, cảm thán: “Không ngờ ngày này đến nhanh như vậy, người mới hơn hai trăm tuổi, người khiến ta nhìn thấy hy vọng.”

“Hy vọng trả thù à?”

“Không, hy vọng lật đổ Thượng giới.”

Dứt lời, ánh mắt của Phương Vọng hơi thay đổi, không ngờ dã tâm của Chu Tuyết lại lớn như vậy.

Nhưng mà lớn mới tốt!

Hắn chỉ sợ Chu Tuyết e ngại lực lượng của Thượng giới.

Dù sao biết càng nhiều, chuyện sợ hãi cũng càng nhiều.

Giống như Hàng Long Đại Thánh, lúc trước Phương Vọng tưởng rằng Hàng Long Đại Thánh chống lại tiên thần Thượng giới oanh liệt như vậy. Trong đầu còn từng tưởng tượng đáng vẻ một mình đối đầu với tiên thần đầy trời của Hàng Long Đại

Thánh, nhưng trên thực tế, Hàng Long Đại Thánh lại bị một tiên thần trấn áp bằng một chuông.

“Người muốn truyền công pháp gì cho ta?”

Phương Vọng mong đợi hỏi.

Khóe môi Chu Tuyết cong lên, nàng nói: “Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên thành, không ai có thể nhìn trộm người, bao gồm cả Thượng giới, luyện đến đại thành thậm chí có thể trốn được sự suy diễn của thiên cơ, bất cứ thần thánh nào cũng không thể suy diễn người. Hơn nữa tu vi của người không thể bị người ta cắn nuốt, bất cứ tồn tại nào cũng không thể đoạt xác người, ngoài ra còn có rất nhiều ảo diệu.”

Chương 455: Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đại viên mãn.

Chương 455: Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đại viên mãn.

“Người sáng tạo ra công pháp này là thần thánh cổ xưa của Thượng giới, hẳn từng hạ phạm lịch luyện, còn để lại tàn dư, tên là Chu Thiên Đạo công.”

Nghe vậy, Phương Vọng lập tức nổi hứng, nói: “Vậy ta muốn học, ta muốn trốn ở nhân gian lên lút trưởng thành, sau đó vượt qua tất cả tồn tại của Thượng giới.”

Chu Tuyết vén vạt áo, ngồi xếp bằng, Phương Vọng cũng ngồi xuống.

Nàng bắt đầu truyền thụ Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Phương Vọng nghiêm túc lắng nghe.

Hắn phát hiện lần này Chu Tuyết truyền công hoàn toàn khác lúc trước, giọng nói của nàng tỏa ra một loại kỳ diệu huyền bí, chỉ nghe giọng nói của nàng, hắn đã có được rất

nhieu cảm nhận, thậm chí hẳn còn chưa nghe rõ Chu Tuyết đang nói cái gì.

Phương Vọng từ từ nhắm mắt lại, từng ảo ảnh đứng dậy từ trong người hẳn, sau đó rời đi, hết cái này tới cái khác, tất cả đều là bóng dáng của hẳn.

Chu Tuyết vừa truyền công, vừa nhìn hẳn chăm chăm, trong mắt mang theo vẻ mong đợi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

Tận năm canh giờ sau, Chu Tuyết mới kết thúc truyền đạo.

Nàng im lặng, lặng lẽ nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Phương Vọng nhắm mắt, mày cau chặt.

“Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công coi như là một loại thần thông, nếu như luyện thành, thì sẽ có tư cách tiêu dao, kiếp trước lúc ta có được nó, khí vận của ta đã khóa chặt với một tiên môn. Ta vẫn luôn muốn dựa vào công pháp này để thoát khỏi trói buộc, đáng tiếc vẫn chưa kịp đại thành đã gặp tử kiếp.”

Nhắc đến chuyện kiếp trước, Chu Tuyết vô cùng thổn thức.

“Người cũng đừng có áp lực quá, dù sao người vẫn còn cách Thiên Địa Càn Khôn cảnh rất xa, với tư chất của người chưa chắc không thể luyện thành công pháp này trước Thiên Địa Càn Khôn cảnh.”

Nàng vừa dứt lời, lông mày Phương Vọng đã giãn ra, từ từ mở mắt.

Ánh mắt của Phương Vọng nhìn thẳng vào mắt của Chu Tuyết. trong nháy mắt, Chu Tuyết cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi của hẳn.

Đây không phải là lần đầu tiên!

Lúc trước khi Phương Vọng tiếp nhận truyền thừa của nàng, cũng xuất hiện tình huống tương tự.

Chu Tuyết không nhịn được hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Phương Vọng hít sâu, nói: “Vô cùng uyên thâm.”

Nghe thấy câu này, trong lòng Chu Tuyết không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy nàng đúng là bị dọa giật mình, còn tưởng Phương Vọng đã nắm giữ được Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công chỉ trong mấy canh giờ.

“Cứ như vậy đi, ta cần suy nghĩ thật kỹ.”

Phương Vọng đứng dậy, mặt không cảm xúc nói.

Chu Tuyết cũng đứng lên, dặn dò: “Nếu như cảm thấy không đánh lại Chúc Như Lai, hoặc gặp biến số, thì có thể từ bỏ chuyện này.”

Phương Vọng gật đầu, sau đó thoát ra khỏi ảo cảnh này.

Ý thức trở về hiện thực, Phương Vọng mở mắt, Kiếm Thiên trạch đã là ban đêm. Vì ngọn núi xung quanh đều bị Trấn Thế châu chắn khuất, nên không còn trở ngại tầm nhìn, ngôi sao rải rác khắp bầu trời đêm giống như giơ tay là có thể hái sao hái trăng.

Ánh mắt của Phương Vọng chết lạng, ánh sao cũng không thể chiếu vào trong mắt hắn.

Địch!

Phương Vọng rất muốn rống giận, nhưng hắn nhịn xuống được.

Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công lại tổn tận chín nghìn chín trăm năm của hắn!

Chín nghìn chín trăm năm đấy, hắn chưa từng bé quan lâu như vậy!

Vừa nãy hắn đối mặt với Chu Tuyết đã cật lực khắc chế cảm xúc, chỉ sợ bị nàng nhìn ra đầu mối.

Thần thông như vậy, nếu bị hắn luyện thành trong nháy mắt, hắn lo sẽ dẫn tới phiền phức không cần thiết, cho nên hắn cũng giấu Chu Tuyết.

Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đại viên mãn!

Bây giờ, một số khí vận, nhân quả, số mệnh không thể chạm vào kia đã trở nên rất nhạy cảm với Phương Vọng, thực ra những thứ hư vô như có như không này tồn tại bằng một loại phương thức sinh linh không thể hiểu được. Giống như bây giờ, hắn nhìn về phía tu sĩ của Kiếm Thiên trạch, vô số sợi dây nhân quả, sợi dây khí vận đan xen vào nhau, rối rắm phức tạp, khiến hắn nhìn hơi choáng váng.

Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công chỉ có thể giúp hắn trốn khỏi nhìn trộm thôi, còn suy diễn, thiên cơ, khí vận và cả vận mệnh thì tạm thời hắn không thể chạm đến.

Có thể nhìn trộm được sự tồn tại của chúng đã khiến Phương Vọng rất thỏa mãn.

Ngoài tránh né bị suy diễn ra, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công còn có thần thông chiến đấu, có thể chuyển dời tất cả pháp thuật, thần thông loại linh hồn cho người công kích!

Điều này rất bá đạo!

Cảnh giới càng cao, sự ỷ lại vào pháp thuật linh hồn càng lớn, bởi vì trong cùng cảnh giới rất khó dựa vào pháp thuật, linh lực để đánh bại đối thủ.

Phương Vọng cố gắng không nghĩ tới Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, thậm chí hắn còn không thúc giục công pháp

này, định đề qua một thời gian nữa rồi dùng.

Chỉ cần hấn vận chuyển Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công một lần, nhân quả, khí vận, số mệnh của hấn đều sẽ biến mất trước mắt Thiên Đạo, không ai có thể phát hiện.

Điều đáng nhắc đến là Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công khá giống Cửu U Tự Tại thuật, chính vì có nền tảng của Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, nên Phương Vọng mới có thể luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công trong vạn năm. Nếu không có, thì hấn không thể tưởng tượng mình phải ở Thiên Cung bao lâu nữa.

Sau này khi đối mặt với Chu Tuyết phải cẩn thận chút, bây giờ thứ nàng truyền thụ đều là tiên pháp, rất dễ khiến hấn ngòai tù!

Mặt trăng lặn mặt trời mọc, các kiếm thi của Kiếm Thiên trạch tiếp tục trồng hoa cỏ, cải thiện môi trường hoang vu xung quanh.

Lúc giữa trưa, Phương Vọng từ biệt đám người Tùng Kinh Uyên, Độc Cô Vấn Hồn, hấn sẽ đi theo Hồng Huyền Đế đến Thương Tịch Minh hải, đương nhiên hấn sẽ dẫn Tiểu Tử theo.

Sau khi biết nhiều nhất một năm hấn sẽ trở về, mọi người cũng không cưỡng cầu muốn đi theo.

Tiểu Tử hóa thành bản tôn, dùng thân Chân Long bay trên bầu trời, Phương Vọng đứng trên đầu rồng, thay bộ đồ màu đen, đội đầu lạp, hơi cúi Hồng Huyền Đế bay ở bên cạnh, nhìn hấn với ánh mắt ao ước. Hấn cũng muốn cười rồng, nhưng bị Tiểu Tử từ chối, nể mặt Phương Vọng, hấn chỉ đành từ bỏ.

Chương 456: Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đại viên mãn. (2)

Chương 456: Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đại viên mãn. (2)

“Này, Phương tiểu tử, hôm qua ngươi đã trải qua chuyện gì? Sao cảm giác ngươi không đúng lắm vậy?”

Hồng Huyền Đế không nhìn được hỏi, hôm nay vừa nhìn thấy Phương Vọng, hắn đã bị dọa.

Trên người Phương Vọng tỏa ra một khí, tử khí khó nói, trông vô cùng u ám, khiến hắn cảm thấy nổi da gà.

Trong ấn tượng của hắn, khí chất Phương Vọng thuộc kiểu tươi sáng, cởi mở, thoải mái, hắn còn nghĩ ngờ tối qua Phương Vọng bị người đoạt xác rồi.

Phương Vọng không ngần đầu, bình tĩnh nói: “Có thể là ngủ không ngon.”

“Ngủ không ngon? Niết Bàn cảnh còn cần ngủ hả?”

Hồng Huyền Đế không tin.

Tiểu Tử trừng mắt nhìn hắn, hỏi: “Ngươi hiểu cái gì, công tử nhà ta thích tu hành, suy diễn công pháp trong mơ, phạm nhân như ngươi đâu thể nào phỏng đoán tiên nhân?”

Hồng Huyền Đế cười ha ha, rất muốn hỏi ngươi biết thân phận của ta là gì không?

Nhưng hắn nhìn xuống!

Thương Tịch Minh hải nằm ở phía Bắc đại lục Hàng Long, ở giữa cách hai hải vực, trình độ tu tiên của hai hải vực này mạnh hơn đại lục Hàng Long, nhưng không bằng biển Nam Quỳnh.

Phương Vọng cười rồ đến, vượt qua ao hồ sông núi. Dân chúng, tu sĩ ở dọc đường thấy dáng vẻ thần tuấn của Tiểu Tử, không ai không kinh ngạc kêu lên, thậm chí còn có người dập đầu bái lạy.

Vừa bề quan chín nghìn tám trăm năm, sự ngọt nhạt trong lòng Phương Vọng vẫn chưa phóng thích hoàn toàn, cho nên không thêm ẩn giấu bản thân. Tiểu Tử lại muốn khoe khoang, thu hút càng nhiều ánh mắt thì nó càng hưng phấn.

Trên đường Hồng Huyền Đế đều quan sát Phương Vọng, hẳn muốn biết có phải Phương Vọng bị đoạt xác rồi không.

Thiên tư như vậy, ai nhìn mà không ghen tỵ?

Đáng tiếc mãi cho đến khi rời khỏi đại lục Hàng Long, hẳn vẫn chưa phát hiện ra đầu mối.

Biển phía Bắc rất giống Nam Bắc cực của Trái Đất kiếp trước, lớp băng bao phủ mặt biển, còn có từng núi băng đang trôi nổi, đưa mắt nhìn ra xa là một vùng bao la.

Phương Vọng đứng trên đầu rồng, cúi xuống nhìn lớp băng, có thể nhìn thấy sức sống dồi dào trong biển cả.

Đây là nơi sinh sôi của Yêu tộc, ít ai lui tới, chỉ riêng yêu khí đã không hề thua kém biển Nam Quỳnh.

“Tộc Chân Long đột nhiên xuất thế, đây không phải điềm tốt, sau này không chừng Yêu tộc cũng sẽ trở nên mạnh mẽ. Nghe nói trong trăm năm gần đây Yêu tộc đã sinh ra một thiên tài ghê gớm, thêm năm trăm năm nữa, thời đại sẽ thay đổi, đó sẽ là thời đại vô cùng bất công đối với thiên tài, bởi vì thiên tài quá nhiều.”

Hồng Huyền Đế đập mây tiến về phía trước, vuốt râu cười nói.

Tiểu Tử tò mò hỏi: “Giọng điệu này của ngươi cứ như Đại Thánh, rốt cuộc ngươi có lai lịch gì?”

Đi theo Phương Vọng nhiều năm như vậy, Tiểu Tử cũng coi như thấy nhiều biết rộng, nó có thể nhìn ra tính tình của Tiêu Cuồng hoàn toàn khác ban đầu lúc ở đảo Đế Mộ.

Nó nghĩ ngờ Tiêu Cuồng bị đoạt xác rồi!

Hồng Huyền Đế tràn đầy uy phong nói: “Đại Thánh, chưa chắc ta không thể đạt đến!”

“Ồ, vậy chẳng phải năm trăm năm sau là thời đại ác mộng của thiên tài, nhưng cũng là thời đại thuộc về ngươi à?” Tiêu Tử mĩa mai.

Hồng Huyền Đế hừ nói: “Tất nhiên không phải, theo quan sát của ta, thời đại tiếp theo sẽ không chỉ có một Đại Thánh, đây sẽ là thời đại lộng lẫy sánh ngang với thời kỳ Đại An thần triều. Tiêu yêu, tuy ngươi hóa rồng, nhưng muốn chạm tới cảnh giới Đại Thánh thì vẫn còn kém xa, tu luyện cho tốt đi, đừng cô phụ cơ duyên này của Phương Vọng.”

Một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Chỉ cần Phương Vọng không chết, Tiêu Tử chắc chắn sẽ ngự trị chúng sinh, thậm chí Hồng Huyền Đế còn cảm thấy Phương Vọng có thể dẫn dắt ra mấy Đại Thánh.

Trong đa số thời đại, nhân loại chỉ có một Đại Thánh, nhưng đó không phải tuyệt đối.

Chỉ cần người mạnh nhất nhân loại vượt qua Đại Thánh, là sẽ có thể Tiêu Tử vốn muốn phản kích, nhưng lại cảm thấy lời này của đối phương hình như không phải trào phúng, thế là nó chuyển đề tài, hỏi: “Theo ngươi thấy, Chúc Như Lai kia có tư chất Đại Thánh không?”

Hồng Huyền Đế cười nói: “Nếu như tình báo của Kim Tiêu giáo đúng sự thật, thì tư chất của hắn quả thật có hy vọng chứng đạo Đại Thánh, nhưng từ xưa đến nay muốn trở thành Đại Thánh không chỉ xem thiên tư. Rất nhiều Đại Thánh không phải thiên tư mạnh nhất đương thời.”

Lúc nói câu này, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng đúng là khiến hấn kinh ngạc, nhưng thực lực như vậy vẫn còn lâu mới đủ để vấn đỉnh nhân gian, hấn luôn cảm thấy thiên tài mạnh mẽ như Phương Vọng dễ chết yếu.

Nếu không phải như vậy, thì Phương Vọng sẽ không gặp hấn chín lần.

Mặc dù lần này Phương Vọng có thiên tư cao hơn chín lần trước, nhưng ai có thể nói trước được tương lai?

Từ đầu tới cuối Phương Vọng đều không ho he, vành của đấu lạc che lấp đôi mắt của hấn, khiến hấn trông có vẻ thần bí và nguy hiểm.

Trên đường, Tiểu Tử và Hồng Huyền Đế nói không ngừng, khiến đường đi không quá buồn tẻ.

Mặc dù Phương Vọng không lên tiếng, nhưng vẫn luôn lắng nghe.

Hồng Huyền Đế kể về truyền thuyết cổ xưa trước đây, khiến Phương Vọng và Tiểu Tử đều rất thích thú. ...

Trong một hải vực của Thương Tịch Minh hải, nơi này mây đen dày đặc, bên dưới mưa phùn liên miên, màu nước biển rất đậm, ngọt ngào và đáng sợ.

Từng con giao long màu đen to lớn uốn lượn trên mặt biển, thoát nhìn giống như từng cổng hình vòm khổng lồ chồng lên nhau, khiến người ta hoa mắt.

Sâu trong bầy rồng có một hòn đảo biệt lập giữa sóng to gió lớn, trên đảo mưa rơi rất to, mưa bão tầm tã giống như muốn đánh nát hòn đảo biệt lập này.

Trên đảo có một ngôi chùa, tám bảng trên cổng khắc ba chữ.

Bất Kiến tự.

Các đình viện trong sân chùa không có một bóng người, nước mưa rơi xuống đất, tạo ra bùn.

Trong miếu đường trung tâm, ánh nến chập chờn, kéo dài một cái bóng từ trong sảnh ra ngoài. Trong sảnh có một hòa thượng đang ngồi thiền tụng kinh, tay gõ mõ, âm thanh trong miệng bị tiếng mưa che lấp, cơ thể hắc cường trắng làm áo cà sa màu đen càng phồng.

Chương 457: Bất Kiến tự, Thần Phật nhãn.

Chương 457: Bất Kiến tự, Thần Phật nhãn.

Lúc này, một bóng người ngoài cửa bước tới trong đêm mưa, đó là một thư sinh che ô giấy, chính là Quỷ Thánh Thủ Diệu Vô Pháp của Kim Tiêu giáo.

Diệu Vô Pháp bước vào trong sảnh, gấp ô giấy lại, dựng ở cạnh cửa, hắc bỏ rương sách trên lưng xuống, lau nước mưa trên người, cười hỏi: “Như Lai, cơn mưa này to như vậy, chứng tỏ tâm của ngươi loạn rồi, nếu đã kiên trì sự thúc ép của Phật tông, sao không gia nhập Kiêm Tiêu giáo với ta?”

Hòa thượng này chính là Chúc Như Lai!

Chúc Như Lai không để ý Diệu Vô Pháp.

Diệu Vô Pháp nói tiếp: “Nghe nói Ma Quân đã phái hai đại tu sĩ đến bắt ngươi, một người trong đó chính là Thiên Đạo Phương Vọng, chắc ngươi từng nghe nói đến sự tích của hắn. Trong những năm này, danh tiếng của Thiên Đạo uy chấn đại lục biên cả, đụng phải hắn, rất có thể ngươi sẽ thua.”

Tay trái cầm mõ của Chúc Như Lai dừng lại, hắn khẽ nói: “Mặc dù Phương Vọng mạnh, nhưng chỉ là hậu bối thôi, ta không thể nào bị người trẻ tuổi hơn mình vượt qua, ngươi sẽ không so sánh ta với Thiết Thiên Thánh giáo gì kia chứ?”

Diệu Vô Pháp lắc đầu nói: “Hắn thật sự không đơn giản, khuyên ngươi cẩn thận chút, không thể sơ suất.”

Chúc Như Lai từ từ đứng dậy.

Nháy mắt, mưa bão bên ngoài đã dừng lại, thậm chí có thể nhìn thấy nước mưa đọng lại trong không trung.

“Ồ Thương Tịch Minh hải, không ai có thể chiến thắng ta, Phương Vọng không được, Phật tông cũng không được. Ngươi đi đi, ta không muốn liên lụy tới ngươi.”

Chúc Như Lai nhìn tượng Phật trước mặt nói.

Tượng Phật này đứng bằng một chân, tư thế vung chuông lên trời, thể hiện rõ mẽ cảm của sức mạnh, chỉ là không có mặt mũi.

Diệu Vô Pháp nhún vai nói: “Vậy không được, lỡ như ngươi chết, ta còn có thể cứu ngươi một mạng.”

“Ngươi đã từng cứu ta rất nhiều lần.”

“Cứu ngươi mười vạn lần cũng không bằng ngươi cứu ta một lần.”

Chúc Như Lai quay người nhìn về phía hắn, đôi mắt mở ra, rõ ràng là con mắt màu vàng, khiến hắn trông uy nghiêm như thần thánh.

Diệu Vô Pháp né tránh ánh mắt, không vui nói: “Đừng dùng cặp mắt Phật này của ngươi nhìn ta, cứ cảm giác như ngươi không có ý tốt.”

Chúc Như Lai cất bước, lướt qua hắn, đi thẳng ra ngoài cửa.

“Tới đây, ta biết ngươi không chỉ muốn cứu ta, còn muốn tìm kiếm tình báo cho Kim Tiêu giáo, đêm nay sẽ cho ngươi

xem át chủ bài lớn nhất của ta, mang về cho Ma Quân, ta muốn xem nàng có gan đến đây không.”

Chúc Như Lai không quay đầu nói, Diệu Vô Pháp vội vàng cõng rương sách đi theo, lúc bước qua bậc cửa còn không quên nhặt ô giấy của mình lên.

“E rằng ta còn chưa đưa tới Kim Tiêu giáo, Phương Vọng đã đến rồi.”

“Không sao, nể mặt ngươi, ta sẽ cho hần con đường sống, đến lúc đó bảo Ma Quân đích thân đến chuộc người.”

Dưới trời xanh, một con tử long xuyên qua biển mây, vẫy rồng màu tím lấp lóe ánh sáng lạnh trong suốt dưới ánh mặt trời.

Phương Vọng ngồi trên đầu rồng, nhắm mắt, cho dù chưa thúc giục công pháp, nhưng từng sợi linh khí vây quanh người hần vẫn bay bổng như từng tấm lụa trắng.

“Chắc vẫn còn bốn ngày nữa có thể đến Thương Tịch Minh hải, tốc độ của chúng ta không tính là nhanh, hần Kim Tiêu giáo đã truyền tin tức cho Chúc Như Lai rồi.”

Hồng Huyền Đế nói, ánh mắt của hần nhìn chằm chằm phía xa, trong mắt đầy vẻ mong đợi.

Tiểu Tử nghiêng đầu, tò mò hỏi: “Có ý gì? Kim Tiêu giáo mật báo tin tức?”

Hồng Huyền Đế phì cười: “Chúng ta là đến hàng phục Chúc Như Lai, cũng không phải giết hần, tất nhiên cần tiên lễ hậu binh.”

Bỗng nhiên, Phương Vọng nói: “Quả thật Chúc Như Lai không đơn giản, khí vận của hần trải khắp cả Thương Tịch Minh hải.”

Lời này vừa ra, Hồng Huyền Đế chợt quay đầu, nhìn hấn với ánh mắt quý dị.

“Khắp cả Thương Tịch Minh hải? Không lẽ Thương Tịch Minh hải không lớn bằng biển Nam Quỳnh?”

Giọng điệu của Tiêu Tử tràn đầy nghi ngờ.

Phương Vọng không trả lời, hấn yên lặng vận công. khí vận. Phương Vọng, rốt cuộc đạo hạnh của ngươi cao cỡ nào?”

Hấn lại bị Phương Vọng làm cho kinh ngạc.

Chỗ này cách Thương Tịch Minh hải xa tới mức nào, Phương Vọng lại có thể cảm nhận được khí vận của Chúc Như Lai, còn có thể nhìn thấu thủ đoạn của hấn, điều này đã không còn là thiên tài có thể định nghĩa nữa rồi.

Hấn vô cùng nghi ngờ Phương Vọng giống hấn, bị một đại tu sĩ cổ xưa chiếm lấy thân xác.

Tu hành hai trăm năm không thể nào có nhận biết nhạy bén như vậy về khí vận!

Lúc trước hấn đã phát hiện khí vận của Chúc Như Lai bao phủ Thương Tịch Minh hải, tiếp theo chỉ e sẽ là một trận ác chiến, thậm chí hấn còn cảm thấy Phương Vọng có thể chịu thiệt.

Bây giờ xem ra, e rằng hấn phải thất vọng rồi.

Chep chép, trên đời này lẽ nào không có ai có thể khiến Phương Vọng phải chịu khổ ả?

Trong lòng Hồng Huyền Đế vô cùng xúc động, mặc dù Hàng Long Đại Thánh kia mang tới tai họa ngập đầu cho đại lục Hàng Long và hải vực xung quanh, nhưng cũng đã cho Phương Vọng môi trường trưởng thành tốt nhất.

Những chí cường giả nhân gian kia không có lý do gì vượt qua nửa nhân gian để đến bóp chết một thiên tài.

Phương Vọng không biết Hồng Huyền Đế đang nghĩ gì, hắn đã bắt đầu tu hành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công.

Hắn có thể cảm nhận được Chúc Như Lai không đơn giản, lần giao chiến này có lẽ hắn phải dùng hết sức mình, hắn sợ sẽ khiến chí cường giả nhìn trộm vì chuyện này. Cho nên hắn luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công trước, để tránh sau này bị suy diễn.

Tâm pháp của Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công vô cùng phức tạp, cho dù Phương Vọng đã luyện đến đại viên mãn cũng phải tuân theo quy luật kia.

Công pháp này giống như một loại thể chất, chỉ cần hoàn thành lượt xác thì sẽ có thể duy trì hiệu quả của công pháp này.

Cứ như vậy, thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Tiểu Tử và Hồng Huyền Đế trò chuyện câu có câu không.

Qua khoảng hai canh giờ.

Đùng đoàng!

Chương 458: Công thành, lão tiên Cực Ác.

Chương 458: Công thành, lão tiên Cực Ác.

Bầu trời vạn dặm vốn đang không mây tự dưng tụ tập lôi vân, sấm vang từng đợt, khiến Hồng Huyền Đế chấn động, Tiểu Tử thì tưởng là Chúc Như Lai giết đến rồi.

Bọn họ không hề cảm thấy sự khác thường của Phương Vọng, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công vốn là một thần thông che giấu, sao có thể bị phát hiện lúc luyện thành?

Có thể phát hiện thì chỉ có thiên cơ trong cõi sâu xa, cho nên thiên uy xuất hiện rồi, giống như đang cảnh cáo hắn.

Phương Vọng không thèm để ý, tiếp tục vận công.

Hồng Huyền Đế liếc nhìn về phía Phương Vọng, không hề nhận ra sự liên hệ của Phương Vọng với dị tượng, hắn chỉ có thể thu ánh mắt về.

Phương Vọng bình tĩnh như vậy, hắn là Đại Đế, sao có thể mất mặt được?

Hai canh giờ sau, Phương Vọng thuận lợi hoàn thành vận chuyển công pháp của Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, khiến cho hắn đạt đến Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đại viên mãn ở hiện thực.

Lôi vân cuộn cuộn trên trời cũng tan đi, thiên uy hùng dũng kia biến mất trong nháy mắt, khiến Hồng Huyền Đế và Tiểu Tử cảm thấy ngạc nhiên.

Hồng Huyền Đế vô thức nhìn về phía Phương Vọng, muốn thảo luận với Phương Vọng, nhưng ngay sau đó, mắt của hắn đã trợn to.

Hắn tỉ mỉ nhìn Phương Vọng, Phương Vọng không có bất cứ sự thay đổi gì, nhưng hắn lại không cảm nhận được khí tức của Phương Vọng.

Hắn vô thức nhắm mắt lại, dùng thần thức để thăm dò, rồi chuyện khiến hắn kinh ngạc hơn đã xảy ra.

Thần thức của hắn có thể nắm bắt được tất cả tồn tại trong thiên địa, nhưng lại không có Phương Vọng.

Rõ ràng Phương Vọng đang ở ngay trước mắt hắn, nhưng lúc hắn dùng thần thức bắt lấy lại hoàn toàn không cảm nhận được Phương Vọng.

Sao có thể!

Hồng Huyền Đế mở mắt ra, đánh giá Phương Vọng tỉ mỉ, vẻ kiêu dè trong mắt ngày càng nồng đậm.

Tiểu Tử cảm thán: “Cuối cùng cũng tan đi rồi, cũng không biết có phải động tĩnh Chúc Như Lai gây ra không.”

Nó liếc nhìn Hần Huyền Đế. nhát hiên Hần Hưvân Đế đang nhìn Phương Vọng với ánh mắt phức tạp.

Mắt rồng của nó sáng lên, không lẽ thiên uy vừa rồi là công tử dẫn tới?

Phương Vọng không mở mắt, hẳn sẽ không thừa nhận chuyện này.

Sau khi luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, tương lai người khác muốn truy tra hắn thì chỉ có thể thông qua thủ đoạn như người thường đó chính là thu thập tình báo, không thể thông qua các cách như suy diễn, thần thức, pháp thuật, thần thông của bản thân để truy tra hắn.

Sướng!

Thực lực của Phương Vọng không tăng, nhưng thời khắc luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, cảm giác an toàn của hắn tăng vọt, có loại khoan khoái như thoát khỏi xiềng xích.

Hồng Huyền Đế nhìn vẻ mặt thờ ơ của Phương Vọng, chỉ có thể đè nén chấn động trong lòng.

Con đường tiếp theo trở nên yên lặng, Hồng Huyền Đế vẫn luôn nhiều lời biến thành người ít nói, Tiểu Tử cảm thấy không khí không đúng, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, nó sợ bản thân nói sai gây phiền phức cho công tử.

...

Trên mặt đất, khói dày cuộn cuộn, mây đen che lấp bầu trời khiến thiên địa rơi vào trong tối tăm.

Nham thạch rải rác giữa dãy núi, không nhìn ra chút màu xanh, đưa mắt nhìn thậm chí còn có thể thấy rất nhiều xương

trắng, giống như luyện ngục nhân gian.

Ở lưng chừng một ngọn núi lửa có một cái ao đường kính hơn trăm trượng, trong ao nham thạch sôi trào, nổi lên từng bọt khí to nhỏ không đồng đều. Trong ao có rất nhiều đầu lâu nhô nhô, trong đó có một đầu người vẫn chưa hoàn toàn biến thành đầu lâu.

Khuôn mặt này rõ ràng là mặt của Phương Tử Canh.

Tóc trắng của Phương Tử Canh đã bị thiêu rụi, trên đầu tràn đầy vết thương, vô cùng đáng sợ.

Bên cạnh ao nham thạch có một ông già quần áo rách rưới ngồi dưới đất, trước mặt có một cái vạc nhỏ, bên trong đang nấu dược liệu.

Ông già da ngăm đen, làn da của hai tay giống như vỏ cây, lông mày dài che lấp đôi mắt của hắn, ánh lửa kéo dài bóng của hắn trông giống yêu ma đang giương nanh múa vuốt.

Đúng lúc này. “Ø? Vậy mà sống lại rồi.”

Ông già ngược mắt, ngạc nhiên nói, giọng điệu hơi thấp thỏm.

Vài nhịp thở sau.

Phương Tử Canh chợt mở mắt, há to miệng thở dốc, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Đột nhiên hắn thấy ông già, trong mắt lập tức hiện lên sát ý, tức giận quát: “Lão ma! Người không được chết yên thân đâu!”

Ông già vui vẻ, cười nói: “Lão phu có được chết yên hay không, lão phu không rõ, nhưng lão phu biết bây giờ người sống không bằng chết.”

Nghe vậy, Phương Tử Canh chấn động, hấn giống như đã cảm nhận được, đầu không khỏi run rẩy, hấn vô thức rũ mắt nhìn, rồi đồng tử phóng to, tuyệt vọng trào lên trong mắt hấn.

Dưới nham thạch, thân xác từ cổ hấn trở xuống chỉ còn lại xương trắng, chẳng trách hấn không có tri giác.

Hấn chưa từng gặp phải chuyện như vậy, thật sự cảm nhận được cái chết đang tới gần, vận mệnh không rõ khiến hấn sợ hãi. Hấn lại nghĩ đến thê tử của mình, trái tim chìm vào trong tuyệt vọng.

Thấy biểu cảm của hấn, mặt ông già hiện vẻ đắc ý, cười nói: “Người không đoán sai, những tên kia đều chết rồi, hơn nữa còn ở ngay bên cạnh ngươi, chỉ có ngươi sống sót.”

Phương Tử Canh ngược mắt nhìn về phía hấn, trong mắt tràn đầy căm hận, hấn cắn răng hỏi: “Tại sao ngươi lại...”

Nghe vậy, ông già khinh bỉ nói: “Lão phu làm việc, tại sao phải nói nguyên do? Muốn trách thì trách Chí Tôn giáo không biết điều, ngay cả xương rỗng của lão phu muốn cũng dám cướp. Diệt một giáo các ngươi coi như nhẹ, nếu là lão phu lúc trẻ, nhất định phải hành hạ các ngươi mấy năm, chơi chết các ngươi.”

Phương Tử Canh đau khổ nhắm hai mắt lại.

“Tiểu tử, nếu ngươi sống sót, lão phu sẽ thu nhận ngươi làm truyền nhân, sau này thậm chí ngươi có thể tìm lão phu trả thù. Chết trong tay đồ đệ của mình, lão phu cũng không uổng kiếp này, dù sao sư phụ của lão phu cũng chính là chết trong tay lão phu.”

Ông già đang nói, giọng điệu lại trở nên buồn ngủ.

Nghe nói có thể trả thù, Phương Tử Canh lại mở mắt.

Hắn cắn răng hỏi: “Ta đã biến thành dáng vẻ này, còn có thể trả thù sao?”

Chương 459: Công thành, lão tiên Cực Ác. (2)

Chương 459: Công thành, lão tiên Cực Ác. (2)

Ông già vuốt râu, cười nói: “Sao lại không thể, sinh cơ hoạt huyết không phải chuyện khó. Tiểu tử, bây giờ ngươi có thể hận lão phu, sau này ngươi sẽ cảm kích lão phu. Lão phu không những sẽ thay đổi số mệnh của ngươi, mà còn cắt đứt tất cả vương bận của ngươi, không có vương bận, nhân gian này mới không có ai có thể đối phó ngươi.”

Phương Tử Canh im lặng.

Ông già nhìn hắn chằm chằm, tặc lưỡi ngạc nhiên nói: “Thì ra là vậy, không ngờ là ma hồn thượng cổ bảo vệ ngươi, ngươi có thể có cơ duyên như vậy, chứng tỏ là người có khí vận lớn. Đúng lúc, trải qua kiếp nạn này, ma hồn thượng cổ dung hợp với hồn phách của ngươi, cộng thêm truyền thừa của lão phu, tung hoành nhân gian, tranh đoạt vị trí Đại Thánh không phải không có khả năng.”

Tâm trạng Phương Tử Canh nặng nề, nhưng hắn biết thù hận cũng không có tác dụng, hắn nhất định phải trở nên mạnh mẽ mới có thể trả thù cho thê tử và Chí Tôn giáo.

Hắn không lấy ra Phương gia và Phương Vọng, thực lực của lão ma trước mắt này chắc chắn là người kinh khủng nhất hắn từng gặp, hắn không muốn gây phiền toái cho Phương gia.

Hơn nữa, thù của hắn, phải do hắn trả!

Sắc mặt Phương Tử Canh dần khôi phục bình tĩnh, hắn hỏi: “Nếu đã muốn nhận ta làm đồ đệ, vậy sao không nói cho ta biết tên của ngươi?”

Ông già đắc ý cười nói: “Lão phu có rất nhiều tên, nếu người đã muốn tìm lão phu trả thù, vậy thì nhớ kỹ cái tên khiến người ta căm hận nhất của lão phu, nhớ kỹ, lão phu được gọi là lão tiên Cực Ác.”

Lão tiên Cực Ác...

Phương Tử Canh chưa từng nghe nói đến cái tên này, nhưng hắn không quan tâm.

Hắn đã quyết định tiếp theo cho dù có vất vả hơn nữa, hắn nhất định vẫn phải sống sót!

Lúc này, lão tiên Cực Ác bấm tay tính toán, cau mày, hắn đứng dậy, tung người nhảy lên không trung, tay phải tóm về phía núi lửa chỗ Phương Tử Canh.

Nháy mắt, ngọn núi chấn động, núi lửa cao hơn ba trăm trượng này bắt đầu chui lên khỏi mặt đất.

PhiZZno TY Canh nâng đầu nhìn. mặt hiên vẻ khó tin. Trong mắt hắn, thân hình của lão tiên Cực Ác nhanh chóng trở nên to lớn, giống như sắp cao chọc trời.

Lão tiên Cực Ác giơ tay thu cả núi lửa vào trong lòng bàn tay, không phải hắn to lên, mà là núi lửa nhỏ đi, rơi vào trong lòng bàn tay của hắn, dãy núi mây dậm thu gọn trong lòng bàn tay, Phương Tử Canh cũng trở nên nhỏ bé hơn cả hạt cát.

“Đúng là quái tai, Chí Tôn giáo nhỏ bé lại có thể dẫn tới thôi diễn truy tra như vậy, không biết là lão bắt tử nơi nào.”

Lão tiên Cực Ác lẩm bẩm, giọng nói lại như tiếng sấm vang dội bên tai Phương Tử Canh.

Trải qua thời gian bốn ngày, cuối cùng Phương Vọng, Hồng Huyền Đế và Tiểu Tử cũng đến Thương Tịch Minh hải.

Vừa vào Thương Tịch Minh hải, Phương Vọng đã cảm thấy giữa trời và biển lập tức trở nên đè nén, đây là một loại

cảnh tượng phàm nhân cũng có thể cảm nhận được.

Trên trời không có mây đen, nhưng sắc trời lại u ám, giống như hoàng hôn sắp đến, mặt trời treo cao kia thoát nhìn còn tưởng là mặt trăng.

Sóng biển cuộn cuộn không ngừng, nhưng lại không có âm thanh nào vang lên, biển cả vô tận này ngọt ngào tới cực hạn. Tiểu Tử trước giờ hoạt bát, nhanh nhẹn vừa đến đây cũng không khỏi trở nên căng thẳng.

“Bước vào nơi này, chắc chắn Chúc Như Lai sẽ cảm nhận được, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào đi.”

Hồng Huyền Đế trầm giọng nói. Từ sau khi Phương Vọng luyện được Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, thì hẳn chưa từng cười, cả người đều ngọt ngào giống như Thương Tịch Minh hải vậy.

Phương Vọng vươn vai, hắc hắc: “Người nói xem, ta dùng Thông Thiên Đế Giám để trấn áp hắn, hay là dùng phong thái mạnh nhất của ta để trấn áp hắn?”

Lời này vừa ra, Hồng Huyền Đế không khỏi tròn mắt, mắng: “Tiểu tử thôi! Người xem thường Thông Thiên Đế Giám à?”

Tiểu tử thôi?

Lẽ nào...

Bỗng nhiên Tiểu Tử nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt nhìn về phía Hồng Huyền Đế đã thay đổi.

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Thông Thiên Đế Giám vô cùng uyên bác, nhưng yêu cầu về cảnh giới quá cao, Niết Bàn cảnh đâu thể phát huy ra sự Nghe vậy, trong lòng Hồng Huyền Đế thấy dễ chịu hơn chút.

Hắn đang định lên tiếng, tiếng nói của Phương Vọng đã vang lên: “Bỏ đi, vẫn là dùng thủ đoạn của bản thân ta để trấn áp vậy, đúng lúc thử bảo linh mới của ta rồi.”

Hồng Huyền Đế nghĩ đến bảo linh được hắn xác nhận là Đạo Nguyên tầng sáu kia, trong mắt hiện vẻ mong đợi.

Tiểu Tử cảm nhận được sự tự tin của Phương Vọng, lập tức tăng tốc, nó cũng muốn xem công tử thể hiện thần uy.

Đây là trận chiến đầu tiên sau khi công tử đột phá Niết Bàn cảnh!

Đùng đoàng!

Phía trước truyền tới tiếng sấm phá vỡ sự yên lặng giữa trời và biển, giống như thần linh đang tuyên thệ chủ quyền, tràn đầy cảm giác áp lực.

Cùng lúc này.

Ở một bên khác của biển cả, trong Bất Kiến tự được bày rỗng vây quanh, Chúc Như Lai đứng trong sân, nhìn chân trời phía xa.

Diệu Vô Pháp đến bên cạnh hắn, hỏi: “Sao vậy? Lẽ nào Phương Vọng đã đến rồi?”

Chúc Như Lai mặt không cảm xúc, nói: “Đúng vậy, hắn đang cân nhắc dùng cách gì để trấn áp ta.”

Diệu Vô Pháp sửng sốt, sau đó cười to.

Chúc Như Lai không tức giận, nhưng ánh mắt càng lạnh hơn.

“Ha ha ha, có phải hắn rất ngông cuồng không? Ta nói người nghe, hắn chắc chắn là người ngông cuồng nhất ta từng gặp, sự ngông cuồng của hắn không phải huênh hoang, kiêu

ngạo, mà là một loại thái độ làm việc không để ai trong mắt, tự cảm thấy mình là vô địch thiên hạ.”

Diệu Vô Pháp cười nói, thậm chí hắn còn giả vờ lau khước mắt, lau nước mắt vốn không tồn tại.

“Nhưng mà thần thông của ngươi chưa chắc không thể đánh bại hắn.”

Thấy Chúc Như Lai không rung động, Diệu Vô Pháp không khỏi nghiêm mặt nói.

Nghĩ đến thần thông lúc trước Chúc Như Lai thi triển cho hắn, đến giờ hắn vẫn còn thấy sợ.

Đó chắc chắn không phải sức mạnh mà tu sĩ phàm nhân có thể đạt đến!

Chương 460: Sức mạnh Thiên Đạo trấn áp nhân gian.

Chương 460: Sức mạnh Thiên Đạo trấn áp nhân gian.

Chúc Như Lai bay vọt lên, chỉ để lại một câu: “Ai mạnh ai yếu, sẽ thấy rõ ràng nhanh thôi, ngươi ở lại đây xem đi.”

Giọng điệu của hắn tràn đầy tự tin, hoàn toàn không để Phương Vọng vào trong mắt.

Phương Vọng ngông cuồng!

Chúc Như Lai hắn càng ngông cuồng hơn!...

Đùng đoàng!

Lôi vân cuộn cuộn, sóng biển dâng trào ngày càng kịch liệt, một uy áp mênh mông bao phủ biển cả, mưa bão tầm tã tràn đầy khí thế.

Tiểu Tử bay trong mưa bão, long khí khiến nước mưa vừa tới gần nó đã bốc hơi, tạo thành sương mù quanh người, giống như đạp mây tiến về phía trước.

Hồng Huyền Đế thì hưởng thụ sự gột rửa của mưa bão, mặc dù cả người ướt sũng, nhưng hấn lại ngày càng hưng phấn.

Sắp rồi, sắp rồi!

Giữa Phương Vọng và Chúc Như Lai dù ai thắng ai thua, hấn đều vui mừng.

Hai người này đều là thiên tài khiến hấn không vui.

Lôi vân phía trước kịch liệt, nhanh chóng tụ tập thành một bóng người khổng lồ, đó là một cảnh Phật Đà ngồi thiền, vô cùng to lớn, chiếm hơn nửa bầu trời.

Chính là hình ảnh của Chúc Như Lai!

Lôi vân cuộn cuộn khiến bóng dáng của Chúc Như Lai rất mờ lung, hấn tràn ra cảm giác áp lực mạnh mẽ.

“Thiên Đạo Phương Vọng, nghe nói hiện tại ngươi là thiên tài đệ nhất trên đời.”

Giọng nói của Chúc Như Lai vang lên, tiếng to như sấm, nhưng giọng điệu lại rất lạnh nhạt.

Phương Vọng đứng trên đỉnh đầu của Tiểu Tử, hơi ngẩng đầu, dưới đầu lộ ra khuôn mặt trẻ tuổi và tuấn tú kia của hấn, hấn khẽ cười nói: “Thiên tài đệ nhất khoa trương quá, không lẽ các hạ đã đi khắp nhân gian này rồi?”

Chúc Như Lai trả lời: “Tất nhiên ta chưa đi khắp nhân gian, nhưng mạnh nhất của ngươi để khiêu chiến ta, muốn trấn áp ta không dễ dàng như vậy. Người ngươi đối mặt không phải người phàm, mà là sức mạnh của biển cả này!”

Vừa dứt lời, biển cả vô biên bắt đầu dâng lên, từng vòi rồng từ bốn phương tám hướng quét tới giống như rồng nước, nhìn kỹ thì trong vòi rồng kia có bóng dáng của giao long.

Khỏe miệng Phương Vọng cong lên, hất gơ tay phải, ngưng tụ ra Trần Thế châu.

Trần Thế châu vừa ra ngoài, nhanh chóng bay lên không trung, bắn ra ánh sáng trắng chói lóa, xua tan bóng tối giữa trời và biển.

“Người người đôi mắt cũng không phải người thường, mà là sức mạnh Thiên Đạo trấn áp nhân gian!”

Lời của Phương Vọng vô cùng ngông cuồng, ngay cả tiếng sấm cũng không át được hấn.

“Hừ!”

Chúc Như Lai hừ lạnh, bóng dáng to lớn do lôi vân ngưng tụ giờ chường vỗ về phía Trần Thế châu, nháy mắt vô số vòi rồng trên biển đồng loạt quét về phía Trần Thế châu.

Trời cao biển rộng, Trần Thế châu trông nhỏ bé như vậy, có thể bị mưa bão cuồng phong nhấn chìm bất cứ lúc nào, càng đừng nói sức mạnh biển cả ập tới từ bốn phương tám hướng.

Tiểu Tử trợn to mắt rồng, nhìn chăm chăm Trần Thế châu.

Hồng Huyền Đế cũng như vậy.

Trần Thế châu rung mạnh, gần như trong nháy mắt, kích thước của nó từ hạt đào nở to đến đường kính nghìn trượng, trên biển cả giống như bỗng nhiên xuất hiện một mặt trời, khiến trời biển u ám bỗng sáng như ban ngày.

Phương Vọng thuần di xuất hiện trên Trần Thế châu, hấn ngạo nghễ đứng đó, đầu lập bay theo gió, Thiên Đạo Ngự Long quan hiện ra, kèm theo Thiên Đạo Vô Lượng kinh được thúc giục. Trên người hấn bốc lên khí diễm màu trắng, khí chất cả người đột nhiên thay đổi, giống như Thần Chủ trên trời giáng lâm.

Một quyền của hắn đánh lên trời, không thi triển Cửu Long Trấn Thiên quyền, chỉ vung quyền bằng lực lượng thân xác mạnh mẽ.

Uỳnh!

Quyền phong kinh khủng nháy mắt cuộn về phía bóng dáng lôi vân của Chúc Như Lai, lôi vân vô biên trên trời trực tiếp nổ tung, cả Thương Sinh linh trên từng hải đảo đều ngẩng đầu nhìn, ngay cả trong biển cả cũng có rất nhiều yêu vật ngoi lên, kinh ngạc nhìn bầu trời.

Phương Vọng giữ tư thế vung quyền. Trong mắt Hồng Huyền Đế và Tiểu Tử, hắn giống như đánh bại trời xanh bằng một quyền, khiến bầu trời mây đen tan vỡ, vô số vòi rồng quét về phía hắn từ bốn phương tám hướng cũng nổ tung. Lầy Trần Thế châu làm trung tâm, mặt biển bên dưới chọt lồm xuống, không ngừng khuếch tán, giống như có sức lực vô hình đang trấn áp mặt biển.

Bá đạo!

Hồng Huyền Đế không khỏi cảm thán, tiểu tử này đúng là rất rất khí phách.

Hắn từng thấy vô số nhân vật thiên kiêu, nhưng sự khí phách của Phương Vọng là đặc biệt nhất, đó không phải là tư thái thể hiện ra ngoài, mà toát ra từ tận trong xương.

Còn chưa đợi hắn nghĩ nhiều, Trần Thế châu bắn ra lực hút kinh khủng, mặt biển vốn đang lún xuống bắt đầu dâng lên, tràn về phía nó. Giữa biển trời dâng lên một trận gió mạnh, thậm chí còn muốn cuốn hắn và Tiểu Tử vào trong Trần Thế châu.

“Tiểu tử này... không lẽ...”

Hồng Huyền Đế dường như đoán được điều gì đó, không khỏi trợn to mắt.

Theo Trấn Thế châu bùng nổ ra lực cắn nuốt kinh khủng của mình, biển trời đều đang rung động.

Sóng biển dâng lên cuốn vào bên trong Trấn Thế châu, biển mất không thấy gì nữa. Trấn Thế châu cũng không tiếp tục biến lớn nữa, tốc độ cắn nuốt của nó cực kì khoa trương, phương xa thậm chí có một hòn đảo nhỏ bị gió lớn cuốn bay tới.

Tiểu Tử không ngừng lùi lại, nó thúc đẩy linh lực toàn thân, mới triệt tiêu lực hút đáng sợ của Trấn Thế châu.

Hồng Huyền Đế lù lù bất động giữa không trung, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm Trấn Thế châu.

Phương Vọng đứng trên Trấn Thế châu, áo bào bay phấp phật theo gió, ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm phương xa. Từ độ cao của hắn nhìn lại, nước biển đang hạ xuống với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, Trấn Thế châu dưới đáy đang điên cuồng cắn nuốt nước biển, hình thành một bức màn biển hùng vĩ.

“Đến rồi.” Hồng Huyền Đế giương mắt nhìn lại, rồi phun ra hai chữ.

Một áp lực mệnh mông giáng lâm, dọa Tiểu Tử ngẩn đầu nhìn lại, chỉ thấy trên đỉnh bầu trời có một ngôi sao vàng óng lấp lóe, cấp tốc biến lớn, theo đó là một uy áp có thể sánh bằng Đại Thừa cảnh, khiến Tiểu Tử cũng vì đó mà kinh sợ.

Chương 461: Thiên Địa Hóa Thần đại pháp.

Chương 461: Thiên Địa Hóa Thần đại pháp.

Một viên Phật châu to lớn tràn ra vô tận ánh vàng từ trên trời giáng xuống, còn khổng lồ hơn cả Trấn Thế châu. Nó một mạch rót xuống, bề mặt dấy lên khí diễm, thế không thể đỡ.

Phía trên phật châu tỏa ánh vàng thình lình có bóng đáng Chúc Như Lai đang đứng, hấn cao cao tại thượng, quan sát Phương Vọng bằng ánh mắt lạnh lùng đến cực hạn, phảng phất đang nhìn một con bò sát.

Phật châu tỏa ánh vàng còn chưa chạm vào Trần Thế châu, uy áp đáng sợ kia đã khiến mặt biển lồm xồm xuống, phương xa dâng lên sóng biển cao quá ngàn trượng, hùng vĩ tuyệt luân.

Trong chốc lát, Phương Vọng nắm tay một lần nữa, cả người nghiêng sang bên cạnh, thân thể của hấn giống như một thanh cung lớn kéo ra, quyền phải đánh ra từ bên hông.

Một quyền này đánh ra, toàn bộ chúng sinh của Thương Tịch Minh hải đều có thể cảm nhận được khí tức hủy diệt kia!

Âm -

Tiếng long ngâm nổ vang, kinh thiên động địa!

Một con Hắc long khí phách dữ tợn giết ra theo quyền phải của Phương Vọng, bay lượn vòng lên, dùng tốc độ khiến mắt của Tiểu Tử, Hồng Huyền Đế cũng khó mà dõi theo đụng vào phật châu vàng óng.

Đồng tử Chúc Như Lai bỗng nhiên co rút lại, hấn lần đầu tiên đối mặt với tuyệt học bá đạo như vậy, cảm giác như đang đối mặt thần thông.

Theo một tiếng vang đáng sợ, phật châu vàng óng to lớn trực tiếp bị Hắc long đánh nát, Chúc Như Lai vô ý thức tránh né.

Chỉ trong thời gian một nhịp thở, Hắc long trực tiếp đụng xuyên qua bầu trời, một cái lỗ đen đáng sợ xuất hiện trên trời cao, không cách nào phân rõ đường kính của nó lớn đến mức nào.

Hồng Huyền Đế chấn động, hắn đã sớm từng nghe nói về sự lợi hại của Cửu Long Trấn Thiên quyền, nhưng trước đó hắn không để ở trong lòng, cảm thấy không có khả năng vượt qua Thông Thiên Đế Giám của mình.

Nhưng bây giờ xem ra, là thật đáng sợ!

Sao hắn cảm thấy trong huyệt cảnh khảo hạch trước đó, Phương Vọng lại giấu tài lúc thi triển một chiêu này rồi?

Đây là biến đổi về chất mà không phải tăng lên tu vi là có thể mang Lực hủy diệt ẩn chứa trong một quyền này của Phương Vọng khiến Hồng Huyền Đế nghĩ đến một vị đại năng cổ xưa nào đó.

Khi tiếng long ngâm ngừng lại, sóng to gió lớn trên biển vẫn còn đang tiếp tục, càng ngày càng nghiêm trọng, Trấn Thế châu điên cuồng cắn nuốt biển cả như Thao Thiết.

Phương Vọng thu quyền, khuôn mặt tươi cười, hắn cao giọng hỏi: “Nếu các hạ chỉ có thực lực như vậy, sao không gia nhập Kim Tiêu giáo, Kim Tiêu giáo sẽ mang lại cơ duyên càng lớn hơn cho ngươi, giúp ngươi ngăn cản kẻ địch ngươi không thể chiến thắng.”

Lời này vừa dứt, từng bóng dáng lần lượt xông ra mặt biển cuộn cuộn mãnh liệt, tụ tập nên từ nước biển, tất cả đều là bóng dáng của Chúc Như Lai.

Phân thân nước biển!

Phương Vọng quét mắt nhìn một lượt, căn bản không đếm hết có bao nhiêu phân thân nước biển, không chỉ ở vùng biển này, toàn bộ mặt biển Thương Tịch Minh hải đều đang sinh ra phân thân nước biển giống như vậy.

Phương Vọng dùng thần thức tìm kiếm, lại không phân rõ ai là chân thân.

“Đây là Thiên Địa Hóa Thần đại pháp, phải làm cho khí vận của mình dung hợp cùng một phiên thiên địa, mới có thể khiến mảnh thiên địa này trở thành một bộ phận của mình. Đồ chơi này không phải ta sáng tạo, năm đó khi ta đạt được nó, đã từng trầm mê trong đó, đáng tiếc, chôn vùi một phương giang sơn của ta. Người phải cẩn thận, Thiên Địa Hóa Thần đại pháp một khi đại thành, có thể tung hoành trong cùng cảnh giới không kẻ địch nổi. Về tệ nạn của nó, chờ sau khi người thắng hẳn, ta lại nói kỹ với người.”

Tiếng của Hồng Huyền Đế truyền vào trong tai Phương Vọng.

Thiên Địa Hóa Thần đại pháp?

Chưa từng nghe nói!

Phương Vọng cũng không thêm để ý. Hắn hơi giẫm chân phải, Trấn Thế châu dưới chân rung động kịch liệt, lực cản nuốt phồng đại, phân thân nước biển cách gần đó trực tiếp bị nó hấp thu.

“Vậy thì xem phân thân của người có thể thỏa mãn Trấn Thế châu của ta hay không!”

Phương Vọng trầm nghĩ, hợp làm một với Thương Tịch Minh hải?

Vậy hẳn khiến Thương Tịch Minh hải biến mất, đến lúc đó xem xem Chúc Nhi/ [ai sợ hay không! Trấn Thế châu bắt đầu biến lớn, theo hình thể của nó càng lúc càng lớn, lực hút của nó không ngừng tăng vọt, thân rồng của Tiểu Tử cũng sắp không gánh được, muốn chạy trốn cũng không trốn thoát nổi.

Phương Vọng liếc mắt nhìn nó, cách không tóm lấy, kéo Tiểu Tử đến bên cạnh mình. Tiểu Tử thu nhỏ, nhào vào trong lòng hắn.

Hồng Huyền Đế thì cố giả vờ trấn định, cố gắng chống lại lực hút của Trấn Thế châu.

Hắn thậm chí không định trốn đi, dù sao hắn chính là một thể hệ Đại Đế, là tồn tại từng đại não Thượng giới, há có thể bị bảo linh bản mệnh của một hậu bối dọa đến hoảng hốt chạy trốn chứ?

“Công tử, Chúc Như Lai kia không dám đánh cùng ngươi.”

Tiểu Tử phản khởi nói.

Nó vừa dứt lời, từng phân thân nước biển đánh tới, tốc độ của bọn chúng cực nhanh, còn nhanh hơn Ôn Lễ Phá Thiên cảnh tầng một. Còn chưa chờ Tiểu Tử phản ứng, Phương Vọng đã nhắc tay phải lên, Thúc Thiên Kim Lăng bỗng nhiên xuất hiện, quét ngang, cấp tốc kéo dài, càn quét trong phạm vi trăm dặm, tất cả những phân thân nước biển kia đều bị quét tan.

Trấn Thế châu với đường kính vượt qua hai ngàn trượng tràn ra vô tận cường quang, sinh linh ở bất cứ góc ngách nào của Thương Tịch Minh hải đều có thể nhìn thấy ánh sáng của nó.

Phảng phất mặt trời trên trời rớt xuống, đang trùng trị toàn bộ biển cả, nước biển từng hải vực trào dâng, liên tục không ngừng, không thể ngăn cản.

Thúc Thiên Kim Lăng phía trên Trấn Thế châu giống như thiên hà đang lưu động, ánh sáng vàng nó phát ra cũng rất đáng chú ý.

Đếm không hết phân thân nước biển tre già măng mọc xông thẳng đến Phương Vọng, tất cả đều bị Thúc Thiên Kim Lăng đánh tan.

Những phân thân nước biển này không phải chỉ phóng tới Phương Vọng, mà cũng có phân thân đang thi triển pháp thuật.

Đáng tiếc, pháp thuật của bọn họ căn bản không đánh cho Phương Vọng bị thương được, thậm chí không cách nào xuyên qua phạm vi che chở của Thúc Thiên Kim Lăng.

Chương 462: Thiên Địa Hóa Thần đại pháp. (2)

Chương 462: Thiên Địa Hóa Thần đại pháp. (2)

Phương Vọng ở bên trong Thúc Thiên Kim Lăng, bình tĩnh nhìn trận chiến đấu này.

Hắn chợt nhấc tay chỉ lên trời. Chỉ thấy chân thân của Chúc Như Lai từ trên trời giáng xuống, thân thể thiêu đốt ngọn lửa vàng óng, đáp xuống, tay phải đánh xuống dưới, một chữ “Phật” màu vàng sáng chói ngưng tụ ra trong lòng bàn tay hắn.

Âm!

Song chưởng cách không tấn công nhau, nhấc lên sóng khí càn quét hơn vạn dặm, cánh tay phải của Phương Vọng thậm chí không run rẩy chút nào. Ngược lại, Tiểu Tử trước người hắn bị khí thể của Chúc Như Lai ép tới nằm xuống, suýt nữa không thở nổi.

Chúc Như Lai nhìn chằm chằm Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ kiêng dè.

Hắn không ngờ tới Phương Vọng có hai bảo linh bản mệnh mạnh mẽ như thế, trước đó khi nghe nói về sự tích của Phương Vọng, hắn còn tưởng rằng Phương Vọng là thể tu.

Sau đó, Chúc Như Lai bắt đầu niệm chú. Theo Phật âm xuất hiện, Tiểu Tử chỉ cảm thấy biển trời điên đảo, vô cùng khó chịu, thân rồng phảng phất bị núi non đè lên, càng ngày càng nặng nề.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, khí diễm Thiên Đạo quanh người tăng vọt, cánh tay phải của hắn bỗng nhiên dùng sức, sắc mặt Chúc Như Lai thay đổi gấp theo.

Hắn chỉ cảm thấy một dòng linh lực không thể ngăn cản đánh tới, ông tay áo trên cánh tay phải lập tức vỡ vụn, hóa thành tro bụi.

Chúc Như Lai trực tiếp bị đánh bay, áo cà sa trên người hóa thành tro tàn, thân thể biến mất trong linh lực mênh mông.

Nhất lực hàng thập hội!

(từ vụng tiếng Trung ẩn dụ mọi tính toán đều vô dụng trước thực lực mạnh mẽ)

(*từ vụng tiếng Trung ẩn dụ mọi tính toán đều vô dụng trước thực lực mạnh mẽ)

Một chương này của Phương Vọng là thuần túy áp chế bằng linh lực!

Thiên Đạo Vô Lượng kinh khiến linh lực của hắn vượt xa Chúc Như Lai, cho dù Chúc Như Lai cao hơn hắn hai tầng đại cảnh giới! Phương Vọng không thu lực, một chương này đủ để cho Chúc Như Lai tan thành mây khói, dòng lũ linh lực phóng lên tận trời kia phảng phất muốn xông tan bầu trời, thậm chí còn hùng vĩ hơn lỗ đen trên trời.

Phương Vọng dám nghiêm túc như vậy, đương nhiên là nhìn thấu sự huyền ảo của Thiên Địa Hóa Thần đại pháp.

Chúc Như Lai đã hợp làm một với Thương Tịch Minh hải, cho dù hắn chết rồi, Thương Tịch Minh hải vẫn còn, thì hắn có thể sống lại một lần nữa.

Thoạt nhìn rất khó giải, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng.

Muốn giết chết Chúc Như Lai, chỉ cần làm Thương Tịch Minh hải biến mất, mà Phương Vọng vừa lúc có được năng lực như vậy.

Âm âm -

Trần Thế châu rung lên, còn đang điên cuồng biến lớn, đường kính sóng biển nó hút lên phía dưới cũng đang đó nhanh chóng tăng trưởng.

“Có lẽ hẳn thật sự có thể làm được?”

Hồng Huyền Đế nhíu mày, trong lòng tràn ngập kiêng dè.

Sự mạnh mẽ của Trần Thế châu vượt xa suy nghĩ của hắn, nếu như Trần Thế châu có thể cắn nuốt Thương Tịch Minh hải, và Phương Vọng đủ mạnh mẽ, chẳng phải là có thể cắn nuốt toàn bộ nhân gian hay sao?

Mà còn có dải lụa dài thần bí kia nữa, nó cũng rất bất phàm. Phân thân nước biển của Chúc Như Lai nhìn như không đỡ nổi một đòn, trên thực tế là bởi vì Thúc Thiên Kim Lăng đập nện bọn chúng rồi lập tức phong ấn linh lực của bọn chúng, phân thân nước biển không có linh lực cũng chỉ là nước biển.

Điều khiến Hồng Huyền Đế kinh hãi nhất chính là sức quan sát của Phương Vọng, nhanh như vậy đã xem thấu tệ nạn trong Thiên Địa Hóa Thần đại pháp của Chúc Như Lai.

Chúc Như Lai sắp thua rồi!

Hiện tại hắn chỉ hiểu kỳ một việc, Phương Vọng thật sự sẽ nuốt toàn bộ Thương Tịch Minh hải sao?

Phương Vọng không biết Hồng Huyền Đế đang suy nghĩ gì, nhưng trong lòng của hắn quả thực có dự định nuốt vào toàn bộ Thương Tịch Minh hải.

Chỉ xem khi nào Chúc Như Lai cúi đầu!

Cứ như vậy, phân thân nước biển vô cùng vô tận bị Thúc Thiên Kim Lăng ngăn lại, mà Chúc Như Lai thỉnh thoảng hiện ra chân thân, thi triển pháp thuật, thậm chí còn có thần thông.

Hai mắt của hắn lại có thể bắn ra chùm sáng làm bị thương làn da của Phương Vọng.

Đương nhiên, chuyện đó cũng là do Phương Vọng cố ý dùng mu bàn tay thăm dò.

Một chiêu này rất mạnh!

Nhưng thể chất của hắn càng mạnh hơn, Kim Cương Chí Dương Thánh thể thêm Thiên Cương Thánh thể, thân thể của hắn mạnh hơn xa bề ngoài.

Chúc Như Lai nhìn thấy thân thông của mình cũng chỉ làm Phương Vọng trầy da, suýt nữa bị dọa đến hồn phi phách tán.

“Làm sao có thể...”

Trong lòng Chúc Như Lai vừa toát ra ý nghĩ này, đã bị Thần Dưỡng Kiếm Khí của Phương Vọng giết chết.

Phương Vọng không ngừng thay đổi tuyệt học đối chiến với Chúc Như Lai, thi triển từng tuyệt học hắn nắm giữ, dùng phương thức khác biệt nháy mắt giết chân thân của Chúc Như Lai.

Phương xa, sắc mặt Hồng Huyền Đế càng thêm nghiêm nghị.

Tiểu tử này...

Sao lại có nhiều truyền thừa cao thâm như vậy?

Hắn nhất định là đại năng thượng cổ chuyển thế!

Đúng rồi!

Từ bên trong tuyệt học của hắn tất nhiên có thể nhìn ra manh mối.

Trong nhiều truyền thừa Đại Thánh như vậy, tuyệt học Phương Vọng thành thạo nhất chắc chắn là tuyệt học của chính mình.

Hồng Huyền Đế cẩn thận nhìn chăm chăm Phương Vọng, nhưng mà, trái tim hắn dần dần chìm xuống đáy thấp nhất.

Sao hắn cảm giác Phương Vọng sử dụng Thông Thiên Đế Lệnh còn lợi hại hơn cả hắn?

Loại lợi hại này không phải nói về lực sát thương, mà là chỉ cách vận dụng đối với Thông Thiên Đế Lệnh ở tu vi ngang nhau.

Không chỉ là Thông Thiên Đế Lệnh của hắn, Phương Vọng đều có trình độ cực cao trên những tuyệt học khác, phảng phất những tuyệt học này đều do hắn sáng tạo.

Hồng Huyền Đế bỗng nhiên nghĩ đến một người.

Chẳng lẽ Phương Vọng là chuyển thế của người nọ? Phương Vọng hoàn toàn thay đổi.

Đại chiến đã tiếp diễn một canh giờ. Toàn bộ Thương Tịch Minh hải đại loạn, vô số yêu vật bỏ chạy sang hải vực khác, những giáo phái, thế gia, bộ lạc Nhân tộc ẩn cư ở từng hải đảo cũng đang trốn đi nơi khác.

Lực cắn nuốt đáng sợ của Trấn Thế châu khiến tất cả hải vực của Thương Tịch Minh hải đều gặp kiếp nạn, ngay cả nước biển của hải vực khác gần đó cũng bị dẫn động.

Chương 463: Thân phận chân thực của Phương Vọng, Tuyệt Đế.

Chương 463: Thân phận chân thực của Phương Vọng, Tuyệt Đế.

Phương Vọng đã cố hết khả năng để lực cắn nuốt của Trấn Thế châu giảm xuống, nếu không, Trấn Thế châu có thể cắn nuốt vạn vật toàn phương hướng, một khi hoàn toàn phóng thích, đây mới thực sự là tai họa ngập đầu.

Bởi vì cái gọi là thần tiên đánh nhau, phạm nhân gặp nạn, Phương Vọng không lo được nhiều như vậy.

Nếu phạm nhân đánh nhau, cũng sẽ bắt chấp con kiến dưới chân.

Hiện tại chỉ xem khi nào Chúc Như Lai cúi đầu.

Đối với Chúc Như Lai, cúi đầu ngược lại là cứu rồi, dù sao không có Chu Tuyết can thiệp, hắn sẽ chết vào mấy chục năm sau, chỉ là chuyện sống lại không thể nói với người khác.

Trên thực tế, Chúc Như Lai đã sắp chịu không được.

Hắn cũng không phải lo lắng cho chúng sinh bên trong Thương Tịch Minh hải, mà là cứ để Trấn Thế châu tiếp tục cắn nuốt như vậy, Thiên Địa Hóa Thần đại pháp của hắn rất có thể sẽ sụp đổ. Khi đó, hắn cũng sẽ đối mặt với nguy hiểm thân tử đạo tiêu.

Nhưng cứ thua Phương Vọng như vậy, hắn thực sự không cam lòng.

“Tần suất chân thân của người xuất thủ càng ngày càng chậm, nếu đánh không lại, thì thần phục đi. Kim Tiêu giáo cũng không phải muốn người làm trâu làm ngựa, chỉ là coi trọng người, cũng muốn cứu vớt người, người cũng đã phát hiện ra mình gặp phải kiếp số như thế nào.”

Tiếng của Phương Vọng vang lên, âm thanh mưa to gió lớn cũng không thể che lấp được hắn.

Chúc Như Lai không để ý đến, hiển hiện chân thân một lần nữa. Chỉ khi hắn dùng chân thân mới có thể đột phá phạm vi phòng ngự của Thúc Thiên Kim Lăng.

Lần này, hắn hóa thân thành kim phật, cao tám trượng, tay cầm một Phật trượng, một trượng quét tới, bóng trượng quét

ngang bầu trời, đếm không hết linh hồn ở sau bóng trượng, phảng phất đang đồng tâm hiệp lực thúc đẩy Phật trượng.

Keng!

Phương Vọng dùng thân thể đón đỡ bóng trượng này, vang lên tiếng giống như chuông vàng bị gõ vang, đỉnh tai nhức óc. cuộc có thể chết gì?”

“Người có biết Thiên Cương Thánh thể không?”

Phương Vọng liếc xéo chân thân của hắn, nhẹ giọng hỏi. Hắn không vội vã giết chết Chúc Như Lai, nếu Chúc Như Lai muốn nói chuyện, vậy thì nói một lát.

“Thiên Cương Thánh thể...”

Sắc mặt Chúc Như Lai đại biến, Hồng Huyền Đế nhìn về phía Phương Vọng với vẻ mặt kỳ quái.

“Người có từng nghe nói về Kim Cương Chí Dương Thánh thể không?”

“Đó là cái gì?”

Chúc Như Lai lộ vẻ mặt mờ mịt, Hồng Huyền Đế thì giật nảy mình, toàn thân run rẩy.

Chẳng lẽ thật sự chính là hắn?

“Ta đồng thời luyện thành Thiên Cương Thánh thể và Kim Cương Chí Dương Thánh thể. Dưới tình huống không sử dụng bảo linh, ta cũng có thể đâm chết người bằng một quyền, người cũng đã cảm nhận được sự chênh lệch giữa chúng ta, còn muốn đấu tiếp sao?”

Phương Vọng bình tĩnh nói, giọng điệu tùy ý, nhưng lời nói ra lại tràn ngập cảm giác áp bách.

Tiểu Tử ngẩng đầu rồng lên, sùng bái nhìn công tử.

Vẫn là công tử biết thể hiện!

Thật đủ khí phách!

Sắc mặt Chúc Như Lai biến ảo như thời tiết, song quyền nắm chặt.

Phương Vọng mở miệng nói một lần nữa: “Thua ta, có lẽ ngươi khó mà chấp nhận, nhưng không cần đến bao nhiêu năm nữa, ngươi sẽ lấy việc từng giao đấu cùng ta làm vinh quang.”

Chúc Như Lai giận dữ trừng Phương Vọng, trong mắt tràn đầy tơ máu, rồi hấn tức đến cười ra.

“Tốt! Rất tốt!”

Chúc Như Lai lạnh giọng nói, toàn bộ biển cả cũng bắt đầu sôi trào, đây là biểu hiện cho sự phẫn nộ của hắn. ...

Bất Kiến tự, ánh nắng tươi sáng.

Trong một đình viện, Phương Vọng, Hồng Huyền Đế, Chúc Như Lai, Diệu Vô Pháp ngồi vây quanh trước bàn, Tiểu Tử trò chuyện với giao long ở XLIhd auianh và biên đới hải đảo. “Chắc chắc, cho nên dưới cơn thịnh nộ, ngươi lựa chọn cúi đầu?”

Diệu Vô Pháp nhìn sắc mặt nghiêm túc của Chúc Như Lai nói.

Đại chiến đã kết thúc nửa canh giờ, Chúc Như Lai thoát nhìn không bị thương, nhưng khí tức của hắn cực kì không ổn định.

Trần Thế châu cắn nuốt quá nhiều nước biển, tương đương hút máu của hắn, hắn há có thể không có chút phản ứng được?

Chúc Như Lai bình tĩnh nói: “Ngươi không phải sợ ta chết sao, thế nào, hiện tại lại muốn ta chết?”

Diệu Vô Pháp lắc đầu bật cười, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng, trong mắt lóe lên ánh sáng dị dạng, hắn hiểu kì

hỏi: “Phương Vọng, người thật sự chỉ có hơn hai trăm tuổi?”

Hồng Huyền Đế vừa rót rượu cho mình, vừa khẽ nói: “Theo ta thấy, hắc tuyệt đối là chuyển thể của một vị chí cường giả thượng cổ nào đó. Cho dù thiên tư có trác tuyệt hơn nữa, hơn hai trăm tuổi tu hành đến Niết Bàn cảnh đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi. Hắc còn biết nhiều tuyệt học như vậy, tu luyện đến siêu phàm, nghĩ thể nào cũng không hợp lý, chỉ có một khả năng, hắc sinh ra đã biết những này tuyệt học, cho nên không cần thời gian đi tu luyện.”

Diệu Vô Pháp tán đồng gật đầu. Trong mắt hắc, Phương Vọng là tiên nhân chuyển thể, dù sao tuyệt đối không có khả năng là phàm nhân.

Trước khi gặp được Phương Vọng, Chúc Như Lai là người có thiên tư khó mà tin nổi nhất hắc từng gặp, nhưng chính là Chúc Như Lai mạnh mẽ như vậy, dưới tình huống vốn có ưu thế tuổi tác, lại hoàn toàn không phải là đối thủ của Phương Vọng.

Phương Vọng liếc Hồng Huyền Đế, nói: “Vậy người nói xem, ta là vị chí cường giả thượng cổ nào?”

“Nếu ta không đoán sai, người chính là Đại An Thần Đế, vị Đại Đế cuối cùng của Đại An.”

Hồng Huyền Đế nói với ánh mắt sáng rực.

Phương Vọng nhướn mày, không ngờ tới Hồng Huyền Đế đoán chuẩn như vậy.

Kim Cương Chí Dương Thánh thể chính là tuyệt học hắc tập được từ trong Đại An Oán tự.

Thấy Phương Vọng rung động, Hồng Huyền Đế hít sâu một hơi, lại đứng dậy, khom lưng cúi đầu với Phương Vọng, nói: “Bái kiến tiên bối.”

Chúc Như Lai, Diệu Vô Pháp liếc nhau, đứng dậy theo, hành lễ với Phương Vọng tức giận nói: “Các người thật đúng là tin à? Thật không dám giấu giếm, ta quả thực từng đạt được truyền thừa của Đại An thần triều, Kim Cương Chí Dương Thánh thể chính là một trong số đó, nhưng ta cũng không phải Đại An Thần Đế. Nhi tử của Đại An Thần Đế còn chưa vẫn lạc đâu, cẩn thận mạo phạm đến hấn.”

Chương 464: Thân phận chân thực của Phương Vọng, Tuyệt Đế. (2)

Chương 464: Thân phận chân thực của Phương Vọng, Tuyệt Đế. (2)

Hồng Huyền Đế vội vàng ngồi xuống, hỏi: “Người từng đi Âm Phủ rồi?”

Phương Vọng liếc mắt nhìn hấn, nói: “Đi rồi, thế nào?”

“Không ngờ tới Quỷ Đế còn ở Âm Phủ, nhớ năm đó...”

Hồng Huyền Đế đang nói, bỗng nhiên nghĩ đến Chúc Như Lai, Diệu Vô Pháp vẫn còn ở đây, vội vàng ngậm miệng.

Hai người Chúc Như Lai lại rất hiếu kì, nhớ năm đó cái gì cơ?

Người này thoát nhìn không đơn giản, hấn là cũng có lai lịch lớn?

Phương Vọng nhẹ giọng cười nói: “Nhớ năm đó, người là Hồng Huyền Đế đại danh鼎鼎? Một vị Đại Đế khác có thể sánh vai với Đại An Thần Đế của nhân gian?”

“Ta cũng không phải Hồng Huyền Đế, mà Hồng Huyền Đế há có thể so được với Đại An Thần Đế sao?”

Hồng Huyền Đế nóng vội, điên cuồng nháy mắt với Phương Vọng.

Phương Vọng không để ý đến, bắt đầu thưởng thức rượu.

Chúc Như Lai, Diệu Vô Pháp cảm thấy điệu bộ của Hồng Huyền Đế rất làm ra vẻ, loại thái độ càng che càng lộ này trái lại còn khiến bọn họ không tin.

“Nếu người là Hồng Huyền Đế, thì ta chính là Tuyệt Đế.”

Diệu Vô Pháp tức giận nói.

Hồng Huyền Đế nghe xong lời này, vỗ bàn lên, nhìn hằm hằm Diệu Vô Pháp.

Lời này của Diệu Vô Pháp, rõ ràng là cho rằng Hồng Huyền Đế không bằng Tuyệt Đế.

Phương Vọng hiếu kì hỏi: “Tuyệt Đế là ai?”

Diệu Vô Pháp hồi đáp: “Tuyệt Đế là vị Đại Đế cuối cùng của nhân gian, từ xưa đến nay, Đế đạo và Thánh đạo ai mạnh ai yếu, tranh luận không ngừng, nhưng Tuyệt Đế từng một thời khiến nhân gian lấy Đế làm đầu, Thánh ở dưới Đế. Hắn từng lòng bắt tiên thần Thượng giới để tấu nhạc vũ khúc tìm niềm vui cho mình, mà lại hắn cũng không bị Thượng giới tiên thần trừng trị. Cái chết của hắn đến nay vẫn là một bí mật.”

“Tuyệt Đế chỉ là truyền thuyết thôi, có thật sự tồn tại hay không, không ai biết được.” Hồng Huyền Đế nói khẽ, dường như rất bất mãn với Tuyệt Đế.

Diệu Vô Pháp liếc nhìn hắn, hỏi: “Lời này của người nói như thể nhất định phải tận mắt nhìn thấy ấy, vậy ta chưa từng gặp Đại Thánh, thì không nên tin Đại Thánh thực sự từng tồn tại sao?”

Hồng Huyền Đế nói tiếp: “Hồng Huyền Đế là Đại Đế năm vạn năm trước, mà ba vạn năm trước đã không có Đại Đế sinh ra rồi. Người nói xem, Hồng Huyền Đế cũng chưa từng gặp

Tuyệt Đế, Tuyệt Đế sinh vào năm nào? Mà còn nữa, hiện giờ trên đời này có truyền thừa của Tuyệt Đế không?”

Diệu Vô Pháp trợn mắt nói: “Đây là chứng cứ gì vậy? Người thật sự cho mình là Hồng Huyền Đế sao? Hồng Huyền Đế còn có thể biết được nhân gian sau khi mình chết sao? Chẳng lẽ trong hai vạn năm không thể sinh ra Đại Đế ư?”

Chúc Như Lai nói xen vào theo: “Ta từng đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế rồi, Hồng Huyền Đế đều có để lại vùng đất truyền thừa ở các nơi nhân gian, nhưng chưa hẳn đã rất mạnh. Trong mắt ta, ngược lại là truyền thừa của Tuyệt Đế thần bí khó tìm càng thêm lợi hại.”

Hồng Huyền Đế suýt nữa học máu.

Phương Vọng thì hơi cong khóe miệng, không biết hai người này đã nhận ra thân phận của Hồng Huyền Đế, hay thật sự cho rằng như vậy, thực sự là quá tổn hại người ta.

Cứ như vậy, Diệu Vô Pháp và Chúc Như Lai liên thủ gièm pha Hồng Huyền Đế, Hồng Huyền Đế cố gắng thổi phồng chính mình, nhưng đối diện thêm một cái miệng, thực sự không nói hơn được.

“Thiên Địa Hóa Thần đại pháp của ta chính là truyền thừa của Hồng Huyền Đế, sự thật chứng minh, Phương Vọng đã có được tiềm lực vượt qua Hồng Huyền Đế.”

Chúc Như Lai nói một cách nghiêm túc, ánh mắt hẩn nhìn về phía Phương Vọng trở nên kính sợ.

Đại chiến kết thúc, sau khi tỉnh táo, hẩn mới cảm thấy ngĩ mà sợ.

Một trận chiến này làm hẩn ý thức được tệ nạn của Thiên Địa Hóa Thần đại pháp. Trước kia hẩn quá ỷ lại pháp thuật này, lẫn lộn đầu đuôi, may mắn hẩn gặp được Phương Vọng trước. Nếu gặp được kẻ địch sinh tử, khả năng hẩn có muốn

chạy trốn cũng không trốn được, vì Thương Tịch Minh hải chính là bản thể của hắn.

Hồng Huyền Đế yên lặng, nhìn từ mí mắt nhảy lên của hắn, lòng hắn rất không bình tĩnh.

“Được rồi, không nói những truyền thuyết cổ xưa kia nữa, tâm sự về Phương Vọng ngắt lời bọn họ, lại nói tiếp, Hồng Huyền Đế e là sắp nổi khùng.

Nhắc đến Phật tông, sắc mặt Chúc Như Lai trở nên khó coi.

Diệu Vô Pháp trêu chọc nói: “Phật tông đều là một lũ ra vẻ đạo mạo. Bàn về phật tính, còn không bằng hòa thượng phàm nhân, bọn họ lấy mỹ danh hành tẩu thiên hạ, cứu vớt chúng sinh trong cực khổ, nhưng người bọn họ cứu đều là cô nhi tư chất trác tuyệt. Chúc Như Lai chính là một trong số đó.”

“Vào Phật tông, thì không thể phản bội Phật tông, phải dốc sức vì Phật tông một đời một kiếp, phát dương Phật pháp khắp nơi. Chúc Như Lai không muốn làm con rối của Phật tông, thế là rời khỏi Phật tông, nhưng sự rời đi của hắn bị coi là khiêu khích đối với Phật tông. Phật tông thỉnh thoảng sẽ phái người đến đánh giết hắn.”

Chúc Như Lai mặt không cảm xúc: “Phật tông dù ngang ngược, nhưng dù sao cái mạng này của ta là được Phật tông cứu, cũng được Phật tông nuôi lớn. Ta không có khả năng đối địch với Phật tông.”

“Chắc chắn, người cũng tu ma, còn nhân từ như thế sao? Khó trách những đệ tử kia của người sẽ bị Phật tông hàng phục.”

Lời nói này của Diệu Vô Pháp khiến sắc mặt Chúc Như Lai trở nên hết sức khó coi.

“Thực lực của Phật tông thế nào?”

Đây mới là điểm Phương Vọng chân chính quan tâm. Những ân oán tình thù kia, đều không liên quan tới hấn.

Diệu Vô Pháp lắc đầu nói: “Mặc dù ta rất không ưa Phật tông, nhưng không thể không thừa nhận, Phật tông rất mạnh. Hơn nữa, Phật tông một đời này có Chân Phật sinh ra, nghe nói Chân Phật này chính là chuyển thể của Phật linh Thượng giới, cụ thể mạnh cỡ nào, không ai rõ ràng. Gần đây Phật tông đang trắng trợn hàng long. Người xuất thủ là mười tám chính Phật, thực lực của bọn họ cực mạnh, một đại tu sĩ Niết Bàn cảnh của Kim Tiêu giáo bị một vị chính Phật trong đó đánh một chương nát bảo linh, ít nhất có mấy trăm năm để chữa thương.”

Chương 465: Chân Phật chuyển thể, Tổ Chân cung.

Chương 465: Chân Phật chuyển thể, Tổ Chân cung.

Hấn nói ra tất cả tình báo mình hiểu biết, ngay cả Chúc Như Lai, sắc mặt cũng trở nên nghiêm nghị, rất hiển nhiên, hấn không biết những tin tình báo này.

Từ sau khi Chân Long xuất thế, thế lực khắp nơi trong thiên hạ đều đang sẵn sàng, hấn cũng như thế.

Bây giờ giao long xung quanh hòn đảo này chính là con Chân Long nào đó biến thành.

Phương Vọng nghiêm túc nghe. Diệu Vô Pháp nói rất nhiều, nhưng cũng không thể nói rõ ràng cảnh giới của cao tầng Phật tông. Nhưng nếu dùng Chúc Như Lai tham khảo, Phật tông e là giáo phái mạnh nhất hấn từng tiếp xúc trước mắt.

“Con rồng dưới đáy biển kia có lai lịch ra sao?”

Phương Vọng hỏi.

Hắn có thể cảm giác được đáy biển có một khí tức mệnh môn, đó là Chân Long mạnh hơn xa Tiểu Tử, rất có thể chính là Long Vương Chu Tuyết nói tới.

Chúc Như Lai hồi đáp: “Con yêu này vốn là yêu vật mạnh mẽ nhất Thương Tịch Minh hải, sau khi hóa rồng tùy ý làm bậy, bị ta trấn áp dưới đáy biển. Yêu lực của nó vô cùng quý dị, làm cho yêu quái của vùng biển này liên tiếp hóa rồng, nhưng không cách nào đạt tới trình độ Chân Long.”

Diệu Vô Pháp bổ sung thêm một câu: “Không có huyết mạch Chân Long cũng có thể hóa rồng, ta đã thấy một con ngư tinh phổ phổ thông thông lột xác thành giao long, có thể thấy được con rồng dưới đáy biển không đơn giản, nếu như trong rồng có vương, thì nó chính là Long Vương.”

Phương Vọng lại hỏi vấn đề khác, Chúc Như Lai biết gì nói nấy, thái độ cũng coi là thành khẩn.

Cứ như vậy.

Sau nửa canh giờ, Phương Vọng đứng dậy, chuẩn bị cáo từ, mà Hồng Huyền Đế định ở lại, đại biểu Kim Tiêu giáo bàn bạc với Chúc Như Lai một vài chuyện.

“Đúng rồi, Phương Vọng, e là Kiếm Thiên trạch không thỏa mãn được nhu cầu tu hành của ngươi. Sớm muộn gì sẽ có một ngày, ngươi phải mở đạo trường của mình, nếu có nhu cầu này, có thể tìm Thiên Công giáo. Bọn họ dốc hết sức chế tạo đạo trường, kỳ quan nhân gian, chỉ cần ngươi có thể đưa ra bằng giá, bọn họ thậm chí có thể giúp ngươi chế tạo một phương tiên địa.”

Diệu Vô Pháp bỗng nhiên nói, tôn sùng Thiên Công giáo cực hạn.

Phương Vọng giơ lên tay vẫy, không quay đầu lại.

Rất nhanh, hắn đã ngồi Tiểu Tử rời đi, tan biến ở chân trời.

Chúc Như Lai, Diệu Vô Pháp, Hồng Huyền Đế đứng sừng vai, nhìn bóng lưng Phương Vọng rời đi, tâm trạng ba người đều khác nhau.

“Thời đại Đại tranh, ai có thể có tư cách trở thành đối thủ của hần?”

Chúc Như Lai cảm thán từ đáy lòng.

Hồng Huyền Đế yếu ớt nói: “Với bối cảnh của hần, từ xưa đến nay, e là không mấy người có thể địch lại hần.”

Hần vững tin Phương Vọng chính là chuyển thể của Đại An Thần Đế.

Trước khi hần chứng đạo thành Đế, Đại An Thần Đế chính là nhân vật truyền thuyết thần thoại hần hướng tới nhất.

Bởi vì suy đoán này, dẫn đến ấn tượng của hần đối với Phương Vọng bắt đầu chuyển biến.

Diệu Vô Pháp ý vị sâu xa nói: “Nói mới nhớ, các ngươi không cảm thấy Ma Quân cũng không đơn giản sao?”

Chúc Như Lai nhíu mày, Hồng Huyền Đế thì lắc đầu, không biết suy nghĩ gì. ...

Dưới Hoàng hôn, trên mặt biển, một con tử long ngao du trời cao, dáng dấp khôi ngô tuấn tú.

“Công tử, con rồng phía dưới hòn đảo kia muốn sáng tạo ra Long tộc thuộc về mình, mà còn để ta thuyết phục ngươi, cứu hần ra ngoài.”

Tiêu Tử bỗng nhiên mở miệng nói ra.

Nãy giờ không nói gì, nó không nhin được.

“Vậy tại sao trước đó ngươi không nói?”

“Thôi đi, ta mới không muốn cứu hần, hần là cái thá gì. Tộc Chân Long chỉ có thể do ta và công tử ngươi đến sáng tạo,

ta cũng nghĩ xong tên rồi, Chân Long Thiên Nhân tộc, thế nào?”

“Hừm?”

Phương Vọng đã tọa trên đầu rồng đưa tay đặt lên đầu nó, hơi dùng sức, đã làm nó đau đến kêu to, vội vàng nói ta sai rồi.

Phương Vọng khẽ nói: “Muốn trở thành Long Vương, thì ngươi phải trở thành con rồng mạnh nhất, cũng đừng bôi nhọ thân phận công chúa Chân “Ta hiểu, chờ chúng ta trở về, ta sẽ chuyên tâm tu luyện, hiện tại dung nhan của ta lột xác rồi, nhất định làm Sở Doãn, Chúc Viêm khiếp sợ!”

Tiểu Tử đắc ý cười nói, tiếng cười quanh quẩn mặt biển, Phương Vọng cũng không cảm thấy âm ỉ, mặc nó lú lú nói tiếp.

Hắn suy nghĩ một chuyện khác.

Đó chính là Thiên Công giáo mà Diệu Vô Pháp nói tới.

Kiểm Thiên trạch bị Trần Thế châu phá hoại, trận pháp ở đáy hồ cũng bị ảnh hưởng.

Hắn cũng quả thực nên có đạo trường của chính mình.

Sau đó có thể để Khúc Tầm Hồn, Độc Cô Vấn Hồn đi hỏi Thiên Công giáo.

Hiện tại hắn đã đủ mạnh, cơ duyên chỉ là dẹt hoa trên gấm, mà không nhất định phải tranh đoạt, hắn cũng nên báo đáp mảnh đất đã thai nghén hắn.

Nơi Đại Thánh Giả ở chính là trung tâm của nhân gian, Phương Vọng hắn cũng phải có hào hùng như thế!

Đương nhiên, sau này gặp được cơ duyên tốt bên ngoài, nên ra ngoài tranh, thì vẫn phải tranh.

Ríu rít -

Một tiếng hót truyền đến từ phía chân trời, Phương Vọng giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một con hỏa điều không lồ vũ cánh bay đến, sóng nhiệt ập tới trước tiên.

Tiểu Tử không sợ chút nào, ngửa đầu thét dài, tiếng long ngâm điếc tai.

Rất nhanh.

Hỏa điều và Tiểu Tử gặp thoáng qua, Phương Vọng chú ý tới có một bóng dáng đứng trên lưng hỏa điều, nhưng hắn cũng không để ý.

“Đạo hữu xin dừng bước.”

Một giọng nữ dễ nghe truyền đến từ phía sau, chỉ thấy con hỏa điều kia quay đầu vũ cánh đuổi theo.

Tiểu Tử dài ba mươi trượng ở trước mặt nó trông như một con lươn nhỏ, điều này khiến Tiểu Tử rất khó chịu.

Trên lưng hỏa điều, có một nữ tử áo trắng đang đứng, áo trắng như tuyết, eo quần lụa dài ngũ sắc, đầu đội vũ quan, dung nhan khuynh quốc khuynh thành, lông mày mắt hạnh, một đôi mắt đẹp đang nhìn chằm chằm Trong lửa nóng hùng hực, nữ tử áo trắng giống như tiên tử hạ phàm từ trên trời, không sợ bất cứ lửa phàm nào của thế gian.

“Đạo hữu, phẩm tướng con Chân Long này của người cực tốt, người có ý tưởng trao đổi không? Chỉ cần người đưa ra yêu cầu, ta sẽ cố hết khả năng thỏa mãn người.”

Chương 466: Chân Phật chuyển thế, Tổ Chân cung. (2)

Chương 466: Chân Phật chuyển thế, Tổ Chân cung. (2)

Nữ tử áo trắng mở miệng nói, nàng càng xem Tiểu Tử càng thấy thích. Không đợi Phương Vọng mở miệng, Tiểu Tử đã khó chịu nói: “Đề

người làm thiệp làm nô cho công tử nhà ta, người có đồng ý không?”

Nó vừa nói ra lời này, nữ tử áo trắng đã nhú mày.

Phương Vọng bắt đắc dĩ nói: “Không thể hồ ngôn loạn ngữ.”

Hắn quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng, nói: “Con rồng này ngang bướng, chỉ thích hợp đi theo ta.”

Niết Bàn cảnh tu vi!

Xem ra lai lịch không nhỏ, hỏa điều dưới chân nàng lại không e ngại long uy, cũng không biết là loại tộc nào.

Nữ tử áo trắng không tức giận, ánh mắt chuyển đến trên người Phương Vọng, nói: “Ta đến từ Tổ Chân cung, tên là Thái Hi, không biết danh hào của đạo hữu là?”

“Trường Sinh các, Phương Vọng.”

Phương Vọng thuận miệng trả lời.

“Phương Vọng? Chính là Thiên Đạo Phương Vọng sao?”

Thái Hi nhướn mày, tò mò hỏi.

Phương Vọng gật đầu, nói: “Nếu không có chuyện khác, xin từ biệt.”

Thái Hi nghe xong, đành phải để hỏa điều giảm tốc độ.

Ánh mắt nàng lấp lóe, không biết suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, nàng lại lần nữa để hỏa điều bay tới bên cạnh Tiểu Tử, nói: “Nghe nói đạo hữu chỉ có hơn hai trăm tuổi, xin hỏi đạo hữu ở cảnh giới gì?”

“Ta cũng không có ác ý, chỉ là vừa lúc có một cơ duyên, cần có người, nếu đạo hữu còn ở Niết Bàn cảnh, sao không đi cùng ta?”

Phương Vọng mắt nhìn phía trước, bình tĩnh hỏi: “Cơ duyên thế nào?”

Nghe vậy, khuôn mặt Thái Hi lộ ra nụ cười, nàng nói tiếp: “Cơ duyên này bắt nguồn từ một đạo trường của Hồng Huyền Đế, nhất định phải do năm vị tu sĩ Niết Bàn cảnh tiến hành khảo hạch, nhiều thêm một người không được, thiếu đi một người cũng không được, mà lại nhất định phải là tu sĩ Niết Bàn cảnh. Trước đó ta từng tổ chức bốn vị tu sĩ Niết Bàn cảnh, đáng tiếc, thực lực chênh lệch một chút, thất bại, nếu có đạo hữu tương trợ, nhất định càng có hi vọng.” Truyền thừa của Hồng Huyền Đế à?

Chúc Như Lai thật sự không nói sai, cái tên này để lại cơ duyên khắp nơi.

Thấy Phương Vọng yên lặng, Thái Hi còn tưởng rằng Phương Vọng đang cân nhắc, nàng tiếp tục khuyên nhủ: “Đạo trường kia có giấu tuyệt học, pháp bảo của Hồng Huyền Đế, càng có phương pháp khí vận chứng đạo thành Đế. Cơ duyên như vậy, rất khó gặp được.”

Phương Vọng lấy lại tinh thần, lắc đầu nói: “Thôi, ta sẽ không đi.”

Nói xong, hần vỗ đầu Tiểu Tử, Tiểu Tử lập tức hiểu ý, tăng tốc tiến lên.

Lần này, Thái Hi không tiếp tục đuổi theo.

Nàng nhìn Phương Vọng tan biến ở chân trời, rồi lắc đầu, nói thầm đáng tiếc.

Danh tiếng Phương Vọng, nàng cũng từng nghe nói. Đánh bại Thiên Mục Đại Thánh phục sinh, chuyện này đã làm cái tên Phương Vọng đi vào trong mắt thế lực lớn của các biên các đại lục. Mặc dù trải qua điều tra, đó cũng không phải chân

thân của Thiên Mục Đại Thánh, nhưng biểu hiện của Phương Vọng cũng không thể khinh thường.

Nổi danh như thế, Thái Hi há có thể không cảm thấy đáng tiếc?

Nàng cảm thấy cho dù Phương Vọng không phải thiên tài đệ nhất thiên hạ, cũng tuyệt đối đứng hàng đầu. Nàng không có khả năng tìm được Niết Bàn cảnh mạnh hơn Phương Vọng.

Thái Hi đề hỏa điều xoay người, đi ngược hướng với Phương Vọng. ...

Từ Thương Tịch Minh hải trở lại Kiếm Thiên trạch, Tiểu Tử dùng thời gian mười ngày. Đi theo con đường này, bọn họ thưởng thức phong cảnh dọc đường, cũng coi như hài lòng.

Lúc trở lại Kiếm Thiên trạch, bên hồ đã xây dựng từng dãy nhà tầng có phong cách, có một phen ý vị đặc biệt.

Phương Vọng lập tức gọi Độc Cô Vấn Hồn tới.

Độc Cô Vấn Hồn thấy hắn trở về nhanh như vậy, nở nụ cười tươi, hắn hỏi: “Có chuyện gì tìm ta? Cứ việc sai khiến, mặc dù mỗi ngày tu luyện Thông Thiên Đế Giám cũng coi như phong phú, nhưng quá lâu không động thủ, cũng thật không có ý nghĩa.”

Phương Vọng ngồi bên cạnh bàn, vừa thưởng thức linh trà Tùng Kinh Uyên ngâm chế xong, vừa lên tiếng nói: “Ngươi có biết Thiên Công giáo không?”

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu Độc Cô Vấn Hồn ngồi xuống. Độc Cô Vấn Hồn ngăn người, nói: “Biết, ngươi muốn xây dựng cái gì?”

Hắn ngồi xuống, nâng bình trà lên, giúp Phương Vọng rót đầy chén trà lần nữa.

Phương Vọng hồi đáp: “Trùng tu Kiếm Thiên trạch, ta muốn thành lập đạo trường của mình ở đây, tốt nhất có thể kéo tu tiên giới Đại Tề tiến bộ. Nghe nói Thiên Công giáo thậm chí có thực lực chế tạo tiên địa?”

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, buồn cười, nói: “Chế tạo tiên địa chỉ là lời nói khoác thôi, nhưng năng lực chế tạo của bọn họ quả thực mạnh mẽ. Bọn họ được cho là một trong những giáo phái cổ xưa nhất, từng nhiều lần giúp Đại Thánh, Đại Đế chế tạo đạo trường. Đây cũng là nguyên nhân bọn họ có thể trường tồn thịnh vượng. Bằng nhân mạch bọn họ nắm giữ, nhân gian này không có bao nhiêu thế lực dám nhắm vào bọn họ. Hơn nữa Thiên Công giáo không tranh tài nguyên tu tiên, toàn bộ nhờ vào chế tạo đạo trường kỳ quan mà nuôi sống đệ tử, danh tiếng cực tốt, rất ít gây thù hằn.”

“Truy cầu cả đời của bọn họ chính là chế tạo ra thánh địa, đạo trường và kỳ quan nổi danh vạn cổ. Đúng rồi, Đại Thánh sơn diễn ra đại chiến cùng Thiết Thiên Thánh giáo trước đó chính là kiệt tác của Thiên Công giáo.”

Phương Vọng lần đầu tiên nghe nói đến giáo phái có phong cách làm việc như thế, nghe có vẻ hơi giống một đám mộng tưởng gia, đặt trong Tu Tiên giới vô cùng không hài hòa.

Nhưng chuyện chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp xử lý, hắn mới yên tâm.

“Người có thể giúp ta tìm tới người của Thiên Công giáo không?”

Phương Vọng hỏi.

Độc Cô Vãn Hồn trầm ngâm nói: “Ta lại biết bọn họ hoạt động mạnh ở đâu, việc này giao cho ta đi, cho ta thời gian nửa năm, được chứ?”

“Ừm, làm phiền người.”

“Khách sáo rồi, ta chính là Phó giáo chủ của người đây, sau này chuyên môn làm chân sai vặt cho người.”

Độc Cô Vãn Hồn cười nói, hiện tại hắn càng ngày càng không ra vẻ chút nào, vì hắn đã hạ quyết tâm đời này đi theo Phương Vọng kiếm ăn.

Phương Vọng cười nói: “Chờ người trở về, ta dành riêng một tháng giảng đạo cho người, giảng Thông Thiên Đế Giám.”

Đôi mắt Độc Cô Vãn Hồn sáng lên, hắn vội vàng đứng lên cúi đầu cảm ơn Phương Vọng.

Chương 467: Đạo trường đệ nhất nhân gian.

Chương 467: Đạo trường đệ nhất nhân gian.

Hai người lại trò chuyện vài câu, Độc Cô Vãn Hồn đã không kịp chờ đợi rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Phương Vọng, hắn vốn định liên hệ với Chu Tuyết, nhưng có vòng ngọc trên tay, đoán chừng trước đó Chu Tuyết đã cảm nhận được trận chiến đấu giữa hắn và Chúc Như Lai.

Không được, không thể chủ động làm ra vẻ...

Hơi mất phong cách!

Phương Vọng đứng dậy, đi ra cửa phòng, đi tới đầu cầu quen thuộc kia, bắt đầu nạp khí tu luyện.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, mỗi lần đột phá tăng một đại cảnh giới, hắn muốn suy nghĩ dung hợp tuyệt học, thế nhưng bỗng gặp Vô Tương Vô Hình Chu Thiên công.

Tồn thương chín ngàn tám trăm năm mang tới, đến nay vẫn chưa tiêu tan.

Hắn có thể bình tâm tu luyện, đã rất không tệ rồi.

Trên thực tế, hắn muốn phóng túng một đoạn thời gian, nhưng nghĩ lại, không thể có ý nghĩ như vậy.

Hắn muốn để nạp khí trở thành thời gian nhân nhĩ của mình.

Ừm, chỉ có thể thôi miên chính mình như thế.

Tin tức Phương Vọng và Chúc Như Lai đại chiến cũng không truyền ra, thậm chí thiên hạ Đại Tề còn không biết hắn đã từng rời đi Đại Tề.

Ngược lại, Kiếm Thiên trạch náo nhiệt lên, Tiểu Tử bắt đầu khoe khoang thiên tư với kiếm tu khác, trong thời gian ngắn, khiến Kiếm Thiên trạch dấy lên một phong trào tranh đấu tu luyện.

Thoáng chớp mắt.

Thời gian nửa năm nhanh chóng trôi qua.

Một ngày này, Độc Cô Vấn Hồn trở về, còn dẫn về hai lão tu sĩ.

Hai người này mặc áo vải mộc mạc, thoạt nhìn quả thực có khí chất thợ thủ công. Bọn họ cũng không bá kiến Phương Vọng ngay lập tức, mà đi dạo dọc theo bên hồ, vừa đi, vừa thương lượng.

“Không ngờ tới nơi đây lại có Dẫn Long thuật.”

“Cũng không biết là vị đệ tử nào của giáo ta làm nên, thủ đoạn có vẻ hơi non nớt.” “Tuy có Hóa Long thuật, nhưng cũng không thay đổi được mệnh số như vậy.”

“Thiên Đạo gần đây có uy danh lớn như thế, lại lựa chọn xây dựng đạo trường ở nơi đây, đáng tiếc.”

Hai vị tu sĩ Thiên Công giáo bàn luận. Ở nơi xa, trên cầu gỗ, Độc Cô Vấn Hồn đang giới thiệu hai người bọn họ cho

Phương Vọng.

“Người nọ tên là Kiều Huyền, một người khác tên là Kiều Lập, bọn họ là thân huynh đệ, từ nhỏ sinh ra ở Thiên Công giáo, đã hơn ngàn tuổi rồi. Hai tu sĩ này tuy chỉ là Kim Thân cảnh, nhưng cũng coi như đức cao vọng trọng, tu sĩ Niết Bàn cảnh cũng không dám lạnh nhạt với bọn họ, nghe nói ta là đến làm việc thay Thiên Đạo, bọn họ bèn chủ động đến gần.”

Độc Cô Vãn Hồn chỉ vào hai người kia nói, Phương Vọng khẽ gật đầu, hẳn có thể nghe thấy hai người Kiều Huyền, Kiều Lập nói chuyện.

Chẳng lẽ Kiếm Thánh từng từng bá nhập Thiên Công giáo sao?

Sau khi Phương Vọng nghe thấy hai người nói ra chỗ huyền diệu của Kiếm Thiên trạch, càng thêm chờ mong đối với bọn họ.

Qua nửa canh giờ, Kiều Huyền, Kiều Lập mới tới gặp Phương Vọng. Trước mặt Độc Cô Vãn Hồn, hai người chấp tay hành lễ, tiến hành tự giới thiệu một phen.

“Thiên Đạo, ta nói thẳng, nếu như ngươi lựa chọn nơi đây làm đạo trường của ngươi, thì rất khó sáng tạo ra đạo trường vượt qua Đại Thánh Động Thiên cùng bí cảnh Truy Thiên.”

Kiều Huyền nghiêm mặt nói.

Phương Vọng nghe xong, hiếu kì hỏi: “Đại Thánh Động Thiên và bí cảnh Truy Thiên là do Thiên Công giáo các ngươi dựng nên sao?”

Kiều Lập gật đầu nói: “Trong lịch sử Thiên Công giáo quả thực có ghi chép như vậy. Đại Thánh dù có được năng lực khai thiên lập địa, nhưng bọn họ vẫn sẽ mời Thiên Công giáo hỗ trợ, bởi vì chúng ta có thể giúp bọn họ hoàn thiện đạo trường, bí cảnh, trong đó bao gồm sắp xếp cấm chế.”

Tiểu Tử nhô đầu ra từ phía sau Phương Vọng, hoang mang hỏi: “Đã như vậy, vì sao các người không đi thu hết bảo vật bên trong?”

Kiều Huyền cau mày nói: “Căn bản lập giáo của Thiên Công giáo chính là không tham gia tranh đấu thế tục, càng không thể đi tranh đoạt vật ngoài thân. Nếu có đệ tử dám đi đào móc động phủ của cường giả thời thượng cổ, trong giáo tự có người chấp pháp trừng trị.”

Phương Vọng vỗ đầu Tiểu Tử, nhìn hai người Kiều Huyền, hỏi: “Khí vận nơi đây v nauả thước vuông dếc nhưng da theo các nai nói: mục tiêu cả đời của các người chính là xây dựng nên đạo trường kinh diễm nhân gian, ta có một suy nghĩ liên quan tới đạo trường đệ nhất nhân gian, không bằng các người nghe một chút, rồi quyết định có muốn làm hay chẳng?”

Nghe thấy lời Phương Vọng nói, Kiều Huyền, Kiều Lập có hứng thú.

Bọn họ đương nhiên không tin đạo trường đệ nhất nhân gian gì đó, nhưng bọn họ cảm thấy rất hứng thú đối với Phương Vọng. Với thiên tư và năng lực của Phương Vọng, có hi vọng xung kích đỉnh diễm nhân gian, có lẽ sẽ ghi danh sử sách. Nếu như vậy, đạo trường sau này của Phương Vọng cũng sẽ trở thành truyền thuyết, đây chính là điều bọn họ mong muốn nhất.

Điều đệ tử Thiên Công giáo mỗi một thời đại theo đuổi không phải trường sinh, không phải thành tiên, mà là thành quả tập hợp tuyệt học cả đời của bọn họ.

Kiều Huyền, Kiều Lập đã đến tuổi tác biết thiên mệnh, cả đời này bọn họ từng xây dựng rất nhiều động phủ, kỳ quan, thậm chí tạo núi tạo hồ. Đáng tiếc, đủ loại trrong quá khứ không cách nào làm cho bọn họ hài lòng.

Chủ yếu là bọn họ không gặp được người thích hợp.

Phần lớn thiên tài bọn họ đã từng lựa chọn đều chết yểu, dẫn đến động phủ, đạo trường của những người ấy bị hủy, bị đoạt, cuối cùng rơi vào kết cục hoang phế.

Bên trong Thiên Công giáo lưu truyền một câu nói, so với xây dựng đạo trường cho Đại Thánh, không bằng lựa chọn một người, xây dựng đạo trường giúp đỡ thành tựu Đại Thánh!

Xây dựng đạo trường cho Đại Thánh, người đời chỉ nhớ rõ Đại Thánh. Giúp người thành Thánh, thì người đời sau khi nói đến vị Đại Thánh này, sẽ nhắc đến Thiên Công giáo bọn họ.

“Mời người nói.”

Kiều Huyền mở miệng nói, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Phương Vọng cười nói: “Vào phòng nói đi.”

Nói xong, hắn xoay người đi đến lầu các, Kiều Huyền, Kiều Lập, Độc Cô Vân Hồn lập tức đuổi theo. Tiểu Tử thì chạy đi, chuẩn bị lan truyền việc này ra ngoài.

Chương 468: Câu chuyện đời đời kiếp kiếp.

Chương 468: Câu chuyện đời đời kiếp kiếp.

Thiên Đạo thành lập đạo trường ở Kiếm Thiên trạch, nhất định có thể làm Đại Tề phấn chấn.

Tiểu Tử rất hiểu Phương Vọng. Nếu Phương Vọng muốn thành lập đạo trường ở Kiếm Thiên trạch, đã nói lên Phương Vọng muốn tạo phúc cho đất Đại Tề, sớm lan truyền tin tức này ra ngoài cũng tốt.

Sau khi đi vào trong phòng, bốn người ngồi xuống, Phương Vọng bắt đầu kể đến suy nghĩ của mình.

“Ta muốn thành lập một ngọn núi bên cạnh Kiếm Thiên trạch, càng cao càng tốt. Trên núi phải có các loại cấm chế, không cho phép người phi hành, chỉ có thể đi bộ lên núi, cảnh giới càng cao, thì áp chế với người đó càng lớn. Sau này ta ở trên đỉnh núi, để ngọn núi này trở thành thánh địa cầu đạo đệ nhất nhân gian, sau này phàm nhân đều có thể đến cầu đạo, nhưng nhất định phải lên đến đỉnh núi...”

Phương Vọng chậm rãi nói.

Nói xong khái niệm đại khái, hắn lại bắt đầu nói đến chi tiết.

Khuôn mặt Độc Cô Vãn Hồn lộ vẻ kính nể. Không hổ là nam nhân lấy Thiên Đạo làm tên, xây dựng đạo trường lại cân nhắc để lại cơ duyên cho người đời sau, tầm mắt như vậy đã đủ xưng Thánh rồi!

Kiều Huyền, Kiêu Lập đã không phải lần đầu tiên nghe được loại lời nói suy nghĩ rộng tuếch này, nhưng bọn họ lần đầu tiên nghe thấy dự tính ban đầu khi thành lập đạo trường là vì để lại cơ duyên cho người thế hệ sau. Suy nghĩ của tu sĩ khác đã tập trung về mặt tu luyện, thiên về tập trung, áp súc linh khí.

Đợi Phương Vọng nói xong, Kiêu Lập không nhịn được hỏi: “Đạo trường như vậy của ngươi, nếu xây dựng thành công, quả thật có thể trở thành đạo trường đệ nhất thiên hạ, nhưng chỉ riêng ngọn núi hùng vĩ đệ nhất thiên hạ đã cần tốn rất nhiều năm để thành lập, cho dù hai huynh đệ chúng ta góp cả tuổi già vào đó, cũng chưa chắc có thể hoàn thành.”

Phương Vọng cười nói: “Bây giờ ta mới hai trăm hai mươi ba tuổi, ta chờ được. Có lẽ các ngươi không hoàn thành được, nhưng con cháu các ngươi có thể tiếp sức. Muốn trở thành đệ nhất nhân gian, thậm chí đệ nhất vạn cổ, ngoài độ khó xây dựng, còn phải có chuyện xưa, Kiêu thị Thiên Công giáo đời

đời kiếp kiếp xây nên núi này, loại tinh thần này lại càng dễ vang danh vạn cổ, chẳng phải vậy sao?”

Kiều Huyền, Kiều Lập liếc nhau, đều nhìn ra động lòng trong mắt lẫn nhau. “Lấy tuổi thọ của hai vị, cho dù ta giảm yêu cầu xuống, cũng chưa chắc có thể chế tạo ra kiệt tác hoàn mỹ nhất đời này của các ngươi, nhưng nếu buông dài thời gian, chế tạo đời đời kiếp kiếp, thì trong khoảng thời gian này, tu sĩ đến đây thăm viếng ta cũng sẽ truyền ra việc này, nhất định có thể trở thành giai thoại. Ngày sau nếu ta chứng đạo thành Thánh, cũng sẽ đối xử tử tế với Kiều thị, đối xử tử tế với Thiên Công giáo. Mặc dù có thể hơi cuồng vọng, nhưng ta cảm thấy nếu ta không thể chứng đạo Đại Thánh, thì nhân gian này còn có vị thiên tài nào có thể làm được? Đương nhiên, trên con đường tu tiên, cơ duyên cũng rất quan trọng, còn phải xem hai vị các ngươi lấy hay bỏ.”

“Hơn nữa chu kỳ dài, tài nguyên cần thiết trong thời gian này, cũng có thể có nhiều thời gian hơn để trừ bị, không phải sao?”

Phương Vọng nói một cách nghiêm túc, hắn nói rất thành khẩn, mà Kiều Huyền, Kiều Lập quả thực cũng động lòng.

Kiều Huyền đứng lên, nói: “Thiên Đạo, việc này chúng ta phải trở về bàn bạc một phen, chậm nhất hai năm, chúng ta sẽ tới thăm viếng ngươi.”

Phương Vọng cười gật đầu, sau đó để Độc Cô Vấn Hồn dẫn bọn họ rời đi.

Sau khi ba người rời đi, Tùng Kinh Uyên đi vào trong phòng, kích động hỏi: “Ngươi thật sự chuẩn bị chế tạo đạo trường ở Kiếm Thiên trạch sao?”

Phương Vọng cười nói: “Không sai, sau này ta còn muốn lập tượng cho Kiếm Thánh, chỉ cần là người có ân truyền thừa

với ta, đều có thể lưu lại tượng đá ở đạo trường, người cảm thấy thế nào?”

Tùng Kinh Uyên ngăn người, cảm thán nói: “Tốt, rất tốt, người tuyệt đối là một đệ tử đáng giá nhất sư phụ từng thu đòì này, nếu chỉ bàn về hồi báo đối với sư phụ, ta không bằng người.”

Phương Vọng cười nói: “Tùng sư huynh, sau này đạo trường vẫn có cần người quản lý, người phải tu luyện cho tốt, ít nhất cũng phải sống đến ngày đạo trường xây dựng thành công.”

Tùng Kinh Uyên lườm hần một cái, cũng không tức giận, trái lại ngạo nghễ nói: “Yên tâm đi, ta đã sơ bộ lĩnh ngộ Thiên Địa kiếm ý rồi, sống năm trăm năm không khó.”

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, chủ yếu là Tùng Kinh Uyên tò mò Phương Vọng muốn xây dựng đạo trường như thế nào. Sau khi nghe suy nghĩ của Phương Vọng, hần cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, còn hỏi thăm có muốn tuyển thêm kiếm thị hay không.

Phương Vọng bày tỏ thuận theo tự nhiên, không cần cố ý tuyển thêm. trường ở Kiếm Thiên trạch Đại Tề truyền ra, các đại giáo phái, thế gia đều đang bàn luận.

Thái Uyên môn dẫn đầu phái người đến đây đưa tặng rất nhiều linh thạch, bày tỏ sau này đạo trường của Thiên Đạo sẽ tạo phúc cho Đại Tề, thân là giáo phái tu tiên của Đại Tề, Thái Uyên môn lẽ ra nên cống hiến lực lượng của mình.

Thấy Thái Uyên môn làm như thế, giáo phái khác sôi nổi bắt chước, thậm chí còn bắt đầu ganh đua so sánh, trong thời gian ngắn, Kiếm Thiên trạch lại bắt đầu náo nhiệt.

Phương Vọng thu hết, cũng để Tùng Kinh Uyên tuyên cáo số lượng linh thạch thế lực khắp nơi đưa tới, một là cảm, hai là

trợ giúp bọn họ tăng lên danh tiếng.

Cho dù hắn không công khai giá trị quà tặng, thế lực khắp nơi cũng đã bắt đầu minh tranh ám đấu, sao không báo đáp bằng danh tiếng cho bọn họ.

Dần dần, việc này càng truyền càng xa, giáo phái trên toàn bộ đại lục cũng bắt đầu tưng tễ đến Kiếm Thiên trạch. Đại giáo phái, đại thế gia đều hiểu, nếu Thiên Đạo sắp đặt đạo trường ở đại lục, chỉ cần hắn không chết, đại lục nhất định bởi vì hắn mà bay cao.

Chương 469: Câu chuyện đời đời kiếp kiếp. (2)

Chương 469: Câu chuyện đời đời kiếp kiếp. (2)

Hơn nữa Thiên Đạo không có dục vọng đối với quyền lực, nếu không với thực lực, danh vọng của hắn hôm nay, hoàn toàn có thể quét ngang đại lục, tự lập giáo phái, nhưng hắn cũng không làm như vậy. Thậm chí hắn còn không cố sức nâng đỡ Thái Uyên môn, Thiên Đạo như vậy làm đại đa số giáo phái đều rất kính nể. Trong lòng bọn họ, Phương Vọng mới thật sự là người tu tiên.

Thoáng chớp mắt.

Bốn mùa thay đổi, một năm nhanh chóng trôi qua.

Một năm này, Phương Bạch lên phía bắc, chuẩn bị đi lịch luyện một lần nữa, người đi theo còn có Sở Doãn, nhưng Phương Vọng chỉ để bọn họ lịch luyện ở mảnh đại lục này.

Từ sau Phương Bạch, Phương gia lại sinh ra một nhóm thiên tài, đến Kiếm Thiên trạch ngộ kiếm đã là một đoạn hành trình con cháu Phương gia cần phải trải qua, Phương Vọng cũng không từ chối.

Một năm này, Phương Vọng cảm nhận được vòng ngọc trên tay truyền đến thần thức của Chu Tuyết, hắn lập tức dò

thần thức của mình vào trong đó.

Vẫn là ảo cảnh trong Phương phủ như cũ.

Hắn nhìn thấy bóng dáng Chu Tuyết, sắc mặt của nàng hơi lạnh, sau khi nhìn thấy Phương Vọng, nàng mới lộ ra nụ cười.

“Thế nào rồi? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Phương Vọng hỏi, hắn rất ít nhìn thấy Chu Tuyết lộ ra nét mặt như vậy.

Chẳng lẽ có liên quan đến Phật tông?

Chu Tuyết mở miệng nói: “Phương Tử Canh xảy ra chuyện rồi.”

Lời này vừa vang lên, lông mày Phương Vọng lập tức nhăn lại, ánh mắt trở nên sắc bén.

Từ sau khi Phương Tâm xảy ra chuyện, Phương Vọng sợ lại có tộc nhân cùng thế hệ gặp bất trắc, không ngờ tới cuối cùng vẫn phát sinh, mà lần này lại là Phương Tử Canh.

Trong Phương gia, ngoài Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ, chỉ có Phương Tử Canh có mối quan hệ tốt nhất với Phương Vọng, thậm chí càng thân thiết hơn muối muối của hắn, Phương Linh, dù sao bọn họ đã cùng nhau báii nhập Thái Uyên môn, trải qua nhiều mưa gió như vậy.

Phương Tử Canh làm người khiêm tốn, làm việc càng ôn hòa hơn cả Phương Hàn Vũ, hắn có thể xảy ra chuyện gì?

“Chí Tôn giáo?”

Phương Vọng hỏi, giọng điệu lộ ra lạnh lẽo.

Chu Tuyết thở dài nói: “Chí Tôn giáo bị tàn sát, không còn một mống. Phương Tử Canh bị liên lụy, kẻ làm việc này chính là một tu sĩ tên là lão tiên Cực Ác, tu vi của người này không

thấp, mà lại có thể phát hiện được ta thôi diễn, ta tạm thời bắt không được hấn.”

“Tử Canh đâu? Chết rồi sao?”

Phương Vọng có vẻ khản trương hỏi.

“Thế thì không có, ta có thể cảm giác được hấn còn sống, hơn nữa khí tức đang nhanh chóng mạnh lên, nhưng hấn một mực đi theo bên cạnh lão tiên Cực Ác, chung quy vẫn nguy hiểm. Chí Tôn giáo đã bị diệt vài năm, trước đó không nói với người, là sợ người lo lắng, cho dù người biết, người cũng không truy tra được lão tiên Cực Ác.”

Chu Tuyết giải thích, nghe lời như thế, Phương Vọng đột nhiên thở dài một hơi.

Ta đã nói rồi.

Cái tên Phương Tử Canh luôn luôn có thể biến nguy thành an, làm sao có thể nhanh chết như vậy.

Chu Tuyết cảm thán nói: “Nói mới nhớ, phúc duyên của Phương Tử Canh quả thực không cạn. Từ rất sớm trước đó, hấn đã ngoài ý muốn đạt được một mảnh ma hồn Thánh Linh của Thiết Thiên Thánh giáo, lần này có thể còn sống sót, đoán chừng có liên quan đến mảnh ma hồn Thánh Linh kia. Ta có thể cảm nhận được khí tức của hấn đang dung hợp với ma hồn Thánh Linh, cũng không biết đời trước hấn có sống sót không.”

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Kiếp trước Phương gia không phải bị giết cả nhà sao?”

“Phương gia quả thực bị diệt môn triệt để, nhưng luôn có người chạy thoát, ta không phải chính là tốt nhất ví dụ sao. Nhưng sau này ta đã từng tìm người Phương gia, đáng tiếc không tìm thấy.”

Chu Tuyết lắc đầu nói, rồi nàng nhìn về phía Phương Vọng, cười nói: “Bây giờ suy nghĩ một chút, đám người kéo dài hơi tàn chúng ta có lẽ là nhờ phúc của người. Ta có thể chạy thoát từ trong tay tu sĩ kia, tất nhiên là có người đang kiểm chế. Nhưng đáng tiếc, ta không được kiến thức phong thái của người khi đó.”

Phương Vọng cười nói: “Nam nhi bảo vệ nhà, cho dù chết, cũng không uiềng câng đi tới thế aian mật lần ” Hắn cũng không hoài nghi, nếu thật sự có kiếp trước, dưới tình huống không hiểu rõ thực lực của đối phương, lại đúng lúc gặp gia tộc đối mặt với kiếp nạn, hắn tất nhiên sẽ liều chết chiến đấu.

Hắn quả thực muốn trường sinh, nhưng hắn cũng không e ngại tử vong!

Dù sao hắn đã từng chết một lần, có nhiều thứ hắn cảm thấy càng quan trọng hơn sống tạm.

“Hôm nay người tìm ta, chính là tìm được hành tung của lão tiên Cực Ác rồi sao?”

Phương Vọng hỏi ngược lại, hắn cũng rất lo lắng cho Phương Tử Canh, muốn cứu Phương Tử Canh ra sớm một chút.

Chu Tuyết lắc đầu, nói: “Lão tiên Cực Ác đang rời xa đại lục Hàng Long, cho dù vạch ra phương hướng cho người, người cũng không có khả năng đuổi kịp. Tu vi của hắn cao hơn Phá Thiên cảnh, về chuyện là Thần Thông cảnh tầng mấy, thì tạm thời không tính được tới. Kiếp trước ta cũng chưa từng nghe nói đến danh hào của người này.”

“Hôm nay tìm người, ngoài báo cho người việc này, hai là liên quan tới Tiểu Tử, thân phận công chúa tộc Chân Long của nó đã bại lộ, không biết là người phương nào dẫn đến, tương lai ắt dẫn tới phiền phức cho người.”

“Có phải là Cơ gia không? Không phải người đã từng nói sao, Cơ gia có biết về người thiên mệnh?”

Phương Vọng hỏi.

Mặc dù hắn đã không để Cơ Như Thiên vào mắt, nhưng dù sao Cơ Như Thiên cũng là phi thăng giả kiếp trước, hơn nữa Phương Vọng còn chưa giết được hắn, trong lòng đương nhiên phải lo lắng một phen.

Chu Tuyết trả lời: “Có lẽ vậy, đều có khả năng, tóm lại, người cẩn thận một chút.”

Phương Vọng gật đầu.

Chu Tuyết do dự một lát, nhẹ giọng nói: “Cho dù ta sống lại một đời, cũng không thể bảo vệ được tất cả mọi người bên cạnh, người cũng vậy. Tương lai chuyện gì cũng có thể xảy ra, bất kể xảy ra chuyện gì, người đừng hành động thiếu suy nghĩ, có thể thương lượng với ta trước.”

Phương Vọng bực mình nói: “Lời này của người nói như thể ta là kẻ lỗ mãng vậy, trước kia đi Đế Hải, ta có nắm chắc, người quên Cửu U Tự Tại Thuật rồi sao?”

Chương 470: Khảo hạch không thể vượt qua.

Chương 470: Khảo hạch không thể vượt qua.

“Đúng vậy, người đúng là có nắm chắc, dựa vào Cửu U Tự Tại Thuật, người thực sự có thể đến đi tự do, nhưng không có gì là tuyệt đối, dù sao thì cẩn thận vẫn hơn.”

“Yên tâm đi, ta rất vững.”

Trước mặt Chu Tuyết, Phương Vọng lộ ra tính tình thật. Thông thường đối xử với người khác, hắn đều rất nghiêm túc, chỉ khi đối mặt với Chu Tuyết, Tiểu Tử mới bộc lộ cảm xúc thật.

Chu Tuyết tiến lên một bước, giơ tay phải lên, ngón trỏ chỉ vào tim Phương Vọng, nàng nhìn chăm chăm Phương Vọng, hỏi: “Người đã luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên Công đến đại thành rồi?”

Phương Vọng nghe vậy, trả lời: “Có thể coi là luyện thành rồi, còn có phải đại thành hay không, ta cũng không rõ.”

Thật ngại quá!

Không phải đại thành!

Là đại viên mãn!

Nhưng Phương Vọng định giấu một vài, không thể bộc lộ hết tài năng.

Ánh mắt Chu Tuyết trở nên phức tạp, nàng hơi lắc đầu, rồi lùi lại.

“Thôi vậy, chúc người xây dựng đạo trường thuận lợi.”

Chu Tuyết nói xong câu này liền quay người bỏ đi.

Phương Vọng vừa định mở miệng, ảo cảnh đã vỡ tan.

Phương Vọng mở mắt, lẩm bẩm: “Bị kích thích rồi sao?”

Nghĩ kỹ lại cũng đúng, Chu Tuyết kiếp trước còn chưa kịp luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên Công đến đại thành, hẳn chỉ dùng chút thời gian này, đổi lại là ai mà không bị kích thích?

Hắn không lo lắng, Chu Tuyết chính là người sống lại, ánh mắt cuối cùng của Chu Tuyết vừa rời lộ ra ý chí chiến đấu không chịu thua.

Phương Vọng sẽ không vì vậy mà thả lỏng, hắn phải tu luyện chăm chỉ hơn nữa, tiếp tục kích thích Chu Tuyết.

Ừm, Chu Tuyết muốn vượt qua kiếp trước, phải có hắn kích thích.

Phương Vọng nhếch miệng cười, tiếp tục tu luyện.

Đột phá tiểu cảnh giới trong Niết Bàn cảnh khó hơn so với các cảnh giới trước đó, ngay cả khi có Thiên Đạo Vô Lượng Kinh, hắn cũng không thể đột phá một tiểu cảnh giới 3 tầng ba bốn năm: nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được tu vi đang tăng trưởng nhanh chóng, như vậy đã đủ để hắn hài lòng.

Dưỡng Khí, Tố Linh, Linh Đan, Huyền Tâm, Ngưng Thần, Độ Hư, Kim Thân, Đại Thừa, Niết Bàn, Phá Thiên, Thần Thông!

Cũng không biết cảnh giới trên Thần Thông cảnh là gì, còn cách Thiên Địa Càn Khôn bao xa?

Phương Vọng mang theo sự mong đợi bước vào trạng thái tu luyện.

Còn về chuyện Phương Tử Canh, Phương Vọng không định truyền về Phương gia, tránh cho người nhà lo lắng, hơn nữa hắn luôn cảm thấy Phương Tử Canh có thể gặp dữ hóa lành.

Có lẽ đối với Phương Tử Canh, đây cũng là một cơ duyên lớn!...

Đông qua xuân đến, tuyết đông ở Kiếm Thiên Trạch vừa tan, Kiều Huyền, Kiều Lập đã trở về, còn dẫn theo hơn mười tu sĩ.

Phương Vọng tiếp kiến đám người Kiều Huyền trong lầu các.

Kiều Huyền phấn khích nói: “Thiên Đạo, chúng ta chấp nhận đề nghị của ngươi, và Thiên Công giáo còn sẽ cung cấp một phần tài nguyên cho ngươi. Những người này đều là con cháu Kiều thị của chúng ta, trước tiên đến gặp ngươi để bàn bạc, quyết định công việc, sau này sẽ có thêm nhiều tu sĩ Thiên Công giáo đến, cùng nhau xây dựng đạo trường của

người. Sau này Kiều thị cũng sẽ chuyển đến gần Kiếm Thiên Trạch, hy vọng người có thể đồng ý.”

Những con cháu Kiều thị khác cũng phân khích, một số người nhìn Phương Vọng với ánh mắt sùng bái, rõ ràng là đã từng nghe nói về sự tích của Phương Vọng.

Phương Vọng cười nói: “Tất nhiên là được rồi, Kiếm Thiên Trạch hoan nghênh các người.”

Kiều Lập bắt đầu giới thiệu những tu sĩ đi theo, những người này có quan hệ với hắn trong vòng ba đời, được coi là lực lượng nòng cốt của gia tộc Kiều thị, thông thạo thuật Thiên Công.

Thấy thái độ hòa nhã của Phương Vọng, các tu sĩ Kiều thị không còn căng thẳng nữa, lần lượt bày tỏ lòng tôn kính của mình.

“Tiền bối Thiên Đạo, ngài thực sự đã đánh bại Thiên Nhân Đại Thánh sống lại sao?”

“Ngài uy chấn Đế Hải, Huyền Triều đến nay vẫn bị các giáo phái Đế Hải mắng chửi, thật sự là lòng dạ hủ hê. Huyền Triều từ trước đến nay vẫn luôn bá đạo, hồi trẻ ta giúp bọn họ xây dựng một lăng mộ hoàng gia, bọn họ không hài lòng. thậm chí eàn không trả tiền ” “Ta có một người bạn, cũng là một trong hai mươi bốn chân nhân của Trường Sinh Các, hắn nói rằng ngài và họ căn bản không cùng đẳng cấp, thậm chí họ còn cho rằng cả các chủ cũng không phải là đối thủ của ngài.”

“Nghe đồn Đế Hải Tam Tiên tu hành dưới trướng ngài?”

“Ồ các đại lực khác, cũng lưu truyền truyền thuyết về ngài, ta đã sớm muốn đến bái kiến ngài.”

Độc Cô Vấn Hồn không ngờ rằng con cháu Kiều thị lại kính trọng Phương Vọng đến vậy, Kiều Huyền, Kiều Lập đều cười khở.

Không còn cách nào khác, thiên tài trên đời không đếm xuể, nhưng thiên tài có thể đánh bại Đại Thánh thì rất ít, cho dù Đại Thánh đó không phải là chân thân, thì cũng đủ để khiến Phương Vọng được thần thánh hóa.

Quan trọng nhất là Phương Vọng mới hơn hai trăm tuổi!

Một Niết Bàn cảnh hơn hai trăm tuổi, cho dù đặt ở đâu, tốc độ tu luyện này cũng khiến các thiên tài tuyệt vọng.

Nói chuyện đủ nửa canh giờ, Kiều Huyền, Kiều Lập mới kêu gọi bọn hậu bối rời đi, tiếp theo, họ sẽ xem xét Kiểm Thiên Trạch một thời gian, tính toán nên xây dựng đạo trường ở đâu.

Phương Vọng từng hỏi thăm bọn họ tạo núi như thế nào, có cần hấn giúp không.

Kiều Huyền tự đắc cười nói: “Dời sơn tạo sơn là năng lực của Thiên Công giáo, sao có thể để chủ thuê giúp đỡ, nói ra sẽ thành trò cười, người cứ xem đi.”

Lời nói này khiến Phương Vọng sinh ra càng nhiều kỳ vọng với Thiên Công giáo.

Một tháng sau, danh tiếng của Thiên Công giáo truyền khắp Đại Tề, tu tiên giới Đại Tề lần đầu tiên tiếp xúc với một giáo phái như vậy, lần lượt cử người đến kết giao.

Ngày càng có nhiều con cháu Kiều thị đến, sau khi suy tính xong cân nhắc địa thế, họ không lập tức tạo núi, mà bắt đầu phân chia địa giới, một vòng khoanh một vòng này như vậy gần như bao trọn toàn bộ phía nam Đại Tề, diện tích gần năm nghìn dặm, phía nam đến tận biển. , Thiên tử Đại Tề biết được chuyện này, trực tiếp hứa hẹn, và ra lệnh cho người dân các thành phía nam bắt đầu di cư về phía bắc, chuyện này khiến thiên hạ xôn xao, người dân địa phương rất bất mãn. , May

mấn thay, Phương gia đã lấy lương thảo, tiền bạc bù đắp cho những người dân này, mới có thể lắng lại bất bình.

Chương 471: Khảo hạch không thể vượt qua. (2)

Chương 471: Khảo hạch không thể vượt qua. (2)

Chuyện này khiến không ít con cháu Phương gia bất mấn, nhưng Phương Mạnh đã quyết định, trực tiếp vét sạch gia sản của Phương gia ở thế tục. , Làm như vậy chỉ khiến những con cháu Phương gia có tư chất tu tiên bình thường bất mấn, còn đối với những người Phương gia theo đuổi con đường tu tiên thì những tài nguyên này không đáng kể.

Ngày nọ.

Kiều Huyền tìm đến Phương Vọng.

“Ngọn núi này tên là gì? Chúng ta chuẩn bị lập bia rồi.”

Kiều Huyền hỏi.

Phương Vọng trầm ngâm nói: “Gọi là Côn Luân đi.”

Côn Luân?

Kiều Huyền cẩn thận suy ngẫm cái tên này, cảm thấy nó có một sự huyền diệu khó tả.

Hắn lập tức rời đi, chuẩn bị dựng bia.

Chọn tên Côn Luân, Phương Vọng cũng muốn bản thân làm cho mình nhớ về kỷ chuyện kiếp trước, kiếp trước của hắn không phải là kiếp trước của Chu Tuyết, mà là Trái Đất, mảnh đất cố hương đã thai nghén Hoa Hạ.

Cái tên Côn Luân nhanh chóng được truyền đi.

Thiên Đạo, Côn Luân!...

Dưới bầu trời xanh thẳm, sóng biển vỗ bờ.

Trong một hang động ở lưng chừng núi trên một hòn đảo, từng bóng người bước ra, trong đó có một người là Thái Hi từng gặp Phương Vọng một lần, đến từ Tổ Chân Cung.

Tổng cộng có năm người, sắc mặt của mỗi người đều rất khó coi.

Trong đó, một nữ tử mặc áo tím có dáng người yếu điệu mở lời: “Cuộc khảo hạch này e rằng căn bản không muốn cho người ta vượt qua, mỗi người đều phải chiến thắng đối thủ ở cảnh giới Phá Thiên cảnh, sau đó lại liên thủ chống lại một đối thủ vượt qua cảnh giới Phá Thiên cảnh, trên đời này đi đâu tìm được tu sĩ Niết Bàn cảnh mạnh như vậy?”

Vừa dứt lời, ba người còn lại cũng bắt đầu phàn nàn.

“Đúng vậy, hơn nữa đối thủ ở cảnh giới Phá Thiên cảnh rất mạnh, suýt nữa đã hao hết linh lực của ta, ta thậm chí không có thời gian nghỉ ngơi, lập tức đã phải tham gia vào vòng tăng khảo hạch thứ hai.” “Cho dù là Thiên Đạo Phương Vọng nổi danh gần đây đến đây cũng không được, sự mạnh mẽ của Thần Thông cảnh mạnh mẽ, tuyệt đối không phải Niết Bàn cảnh tuyệt đối không thể địch nổi, giống như sự khác biệt giữa tiên và phàm.”

“Đáng tiếc, ta đã tổn thất mất một pháp bảo quan trọng, thật là lỗ lớn.”

Thái Hi nghe bọn họ nói, không khỏi nghĩ đến Phương Vọng, nàng cảm thấy Phương Vọng chưa chắc đã không làm được.

Bốn người đều là những thiên chi kiêu tử đến từ các giáo phái lớn, trước khi đến đây đều tràn đầy tự tin, nhưng sự thất bại hiện tại khiến họ rất khó chấp nhận, họ chỉ có thể chỉ trích Hồng Huyền Đế để xoa dịu sự thất bại trong lòng.

Một nam tử mặc áo trắng nhìn về phía Thái Hi, nói: “Thái Hi tiên tử, chuyện này cứ bỏ qua đi, cơ duyên trên đời này nhiều lắm.”

“Hừ, lãng phí thời gian của ta!”

Một nam tử mặc áo đen phất tay áo bỏ đi, nhanh chóng biến mất trên bầu trời, khiến những người còn lại hơi có chút ngượng ngùng.

Thái Hi bình tĩnh ổn tâm trạng lại, chấp tay chào ba người còn lại, nói: “Cảm ơn ba vị đạo hữu đã hết lòng giúp đỡ, chuyện này coi như ta nợ các người một ân tình, sau này có việc gì cần đến ta, cứ nói thẳng.”

Ba người còn lại không trách nàng, ngược lại còn an ủi nàng.

Một lúc sau, họ mới chia tay.

Thái Hi cười Phượng Hoàng hỏa điều rời đi.

“Tiên tử, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Phượng Hoàng Hỏa điều nói tiếng người, giống như một thiếu nữ đang nói chuyện.

Thái Hi nhìn về phía chân trời, ánh mắt sâu thẳm, nói: “Đi Đại Lục Hàng Long.”

“Ngươi còn muốn mời Thiên Đạo Phương Vọng sao?”

“Ừ, ta đã thất bại hai lần trong cơ duyên này, dù thế nào đi nữa, ta cũng phải thành công, nếu không ta sẽ không cam lòng.”

“Nếu Phương Vọng lại từ chối thì sao?”

“Đến lúc đó hãy tính, hắn luôn có lúc cần ta giúp đỡ, ít nhất thì ta nghe nói, hắn không có gia thế hiển hách.”

Phượng Hoàng Hỏa điều nghe đến đây, không khuyên nữa, vỗ cánh Một tháng sau.

Bọn họ nhìn thấy đường bờ biển của Đại Lục Hàng Long, Thái Hi nhảy lên, Phượng Hoàng hỏa điều lập tức hóa thành một luồng ngọn lửa lao về phía nàng, ngưng tụ thành một cây trâm lông màu đỏ rực, cắm vào mái tóc đen của nàng.

Thái Hi bay về phía bờ biển, nhìn thấy có rất nhiều tu sĩ tụ tập ở đây, nơi này dựng rất nhiều pháp trận truyền tống, liên tục có tu sĩ ra vào, những người đi ra đều bê nham thạch mang theo.

“Hừm? Thiên Công Giáo?”

Thái Hi nhanh chóng nhận ra thân phận của những tu sĩ này. , Hai trăm năm trước, Tổ Chân Cung xây dựng một bí cảnh, chính là nhờ Thiên Công Giáo ra tay, nàng vẫn còn nhớ rất rõ.

Có thể điều động nhiều tu sĩ Thiên Công giáo như vậy, chẳng lẽ có đại năng muốn xây dựng đạo trường hoặc bí cảnh tại Hạ Long đại lục Hàng Long?

Thái Hi lập tức nghĩ đến Phương Vọng.

Khóe miệng nàng khẽ nhếch cong lên, cảm thấy trời không tuyệt đường người, ông trời vẫn còn thiên vị nàng, vừa đến đã gặp được cơ hội như vậy.

Bên kia.

Kiểm Thiên Trạch, Phương Vọng hiếm khi không tu luyện, đang trò chuyện cùng gia gia, phụ mẫu và một đám trưởng bối trong tộc trò chuyện. B, bọn họ đứng bên hồ nhìn về phương xa, bàn luận về viễn cảnh của Côn Luân.

Từ khi gia tộc Kiều thị Thiên Công giáo bắt đầu xây dựng Côn Luân, Phương Vọng đã nhờ Độc Cô Vãn Hồn hỗ trợ giao

tiếp, còn hẳn thì chuyên tâm tu luyện.

Gia tộc Kiều thị có Kiều Huyền, Kiều Lập lãnh đạo, phần lớn thời gian sẽ không tìm đến Độc Cô Vãn Hồn, để Độc Cô Vãn Hồn có thêm thời gian tu luyện.

Xây dựng Côn Luân là một sự kiện trọng đại, thậm chí được Thiên tử Đại Tề công nhận là công trạng ngàn năm của Đại Tề, Thiên tử Đại Tề đã phái binh lính khắp nơi đến bảo vệ biên giới Côn Luân, không cho phạm nhân quấy rầy.

Nhưng dù vậy, vẫn có vô số tu sĩ kéo đến xem.

Bên hồ Kiếm Thiên Trạch. bên hồ, họ nhìn về phía bầu trời đầy bụi đất, bàn tán về Côn Luân. “Thiên Công giáo quả là phi thường, vậy mà có thể truyền tống núi đá từ xa.”

Chương 472: Cung chủ tương lai, thế của Phương Vọng

Chương 472: Cung chủ tương lai, thế của Phương Vọng

“Không chỉ truyền tống, họ còn di chuyển núi từ dưới đáy biển, thật là lợi hại.”

“Cứ di chuyển núi như vậy, phải mất bao nhiêu năm mới xong?”

“Công tử nhà ta nói, chính vì cần thời gian, mới thấy được sự thâm sâu, gia tộc Kiều thị đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc di chuyển núi qua nhiều thế hệ, không biết trong số các người, có mấy người có thể nhìn thấy ngày Côn Luân hoàn thành.”

Lời nói của Tiểu Tử khiến mọi người rất bất đắc dĩ, mặc dù rất đau lòng, nhưng đó là sự thật.

Họ chưa chắc đã sống đến ngày Côn Luân được xây dựng xong.

Chỉ cần tưởng tượng đến Côn Luân, trong lòng họ đã tràn đầy sự mong đợi.

Thật khó có thể tưởng tượng được, ngọn núi cao nhất thế gian, đạo trường hùng vĩ nhất sẽ được xây dựng ở phía bên kia hồ.

Hiện tại xem ra, tầm nhìn rất thoáng đãng, nếu Côn Luân xuất hiện ở phía bên kia hồ, thì sẽ là cảnh tượng hùng vĩ như thế nào?

Bên kia.

Phương Vọng ngồi xếp bằng trên cầu gỗ, linh vụ vây quanh hần, khiến bóng dáng hần ẩn hiện.

Tiếng ồn ào bên ngoài không ảnh hưởng đến hần, Thiên Đạo Tâm có thể giúp hần che chắn khỏi cảm giác đối với bên ngoài.

Hần từ từ mở mắt, bấm ngón tay tính toán.

Hần đã tu luyện được hai năm, việc xây dựng Côn Luân cũng đã kéo dài hai năm.

Hai năm trôi qua, vẫn chưa thấy bóng dáng của Côn Luân, nhưng chân trời phía nam luôn đầy bụi đất.

Tâm thần khẽ động, Phương Vọng truyền âm cho Tùng Kinh Uyên.

Không lâu sau, Tùng Kinh Uyên dẫn theo một nữ tử đến cầu gỗ, chính là Thái Hi đến từ Tổ Chân cung.

Tùng Kinh Uyên dẫn đường xong thì quay người rời đi, Thái Hi đứng sau lưng Phương Vọng, giơ tay hành lễ với hần, cười nói: “Thái Hi Tổ Chân cung, lại được gặp đạo hữu, nghe nói đạo hữu muốn xây dựng đạo trường, ta đã đi khắp nơi tìm hiểu, không ngờ đạo trường mà đạo hữu muốn xây dựng lại là vì nauròi đời sau. tấm lòng này thật đáng khâm nhu” Phương Vọng không đứng dậy, quay lưng về phía Thái Hi, hỏi: “Cô

nuơng chẳng lẽ vẫn đến vì chuyện truyền thừa của Hồng Huyền Đế sao?”

“Không giấu gì đạo hữu, đúng là như vậy, từ khi chia tay đạo hữu, ta lại dẫn người xông vào một lần nữa, đáng tiếc là thảm bại.”

Thái Hi nhắc đến chuyện này, hơi lắc đầu, khá buồn bã.

Phương Vọng không nói gì.

Thái Hi tiếp tục nói: “Chuyện Côn Luân là đại kế trăm năm, thậm chí ngàn năm, chỉ dựa vào Đại Tề, thậm chí là tài nguyên của lục địa này, rất khó đạt được thành quả mà người mong muốn. Ta có thể tài trợ cho người lâu dài.”

“Cô nương, cô nên suy nghĩ cho kỹ, có đáng không.”

“Đừng nói đến chuyện truyền thừa của Hồng Huyền Đế thế nào, chỉ cần có thể kéo người về phe mình, kết giao với người, cũng đáng giá.”

Thái Hi nói rất nghiêm túc, nàng nhìn chăm chăm vào bóng dáng Phương Vọng trong làn linh vụ khí, trong mắt tràn đầy sự mong đợi.

Trong vài tháng gần đây, Thái Hi thực sự đã mang đến rất nhiều tài nguyên, bao gồm cả khoáng thạch đặc thù, thiên tài địa bảo, vật liệu cấm chế, ... vân vân. Ít nhất là khiến Kiều Huyền, Kiều Lập rất hài lòng, Phương Vọng đều nhìn thấy những điều này.

“Người có địa vị gì ở Tổ Chân cung?”

Giọng Phương Vọng lại vang lên.

Trước đó hắn đã từng hỏi Đế Hải tam tiên, Tổ Chân cung đến từ một vùng biển xa xôi khác, không tham gia vào tranh đấu vận triều, giống như Hàng Long sơn, được coi là môn phái tu tiên ẩn thế, có nền tảng thâm hậu.

Thái Hi đáp: “Ta là đại đệ tử của Tổ Chân cung, sau này sẽ là cung chủ.”

Lời này có phần ngông cuồng, dù sao thì cuộc tranh giành vị trí cung chủ cũng có nhiều biến số, nhưng nàng cần dùng lời hứa này để tranh thủ cho mình.

Phương Vọng im lặng một lúc, mới nói: “Nói đi, đó là khảo hạch truyền thừa như thế nào?”

Thái Hi mừng rỡ, vội vàng kể lại những gì đã trải qua trước đó.

Niết Bàn cảnh chiến với Phá Thiên cảnh, rồi lại chiến với Thần Thông cảnh?

Thú vị! nghiêm khắc như thường lệ, khiến người ta cảm thấy hân hận bản không muốn truyền lại cho thế hệ sau.

Chương 473: Cung chủ tương lai, thể của Phương Vọng (2)

Phương Vọng cười khê: “Nghỉ ngơi ở đây vài năm đi, đợi ta đột phá một tầng tiểu cảnh giới sẽ đi cùng ngươi, ta đã bắt đầu tu luyện thì không muốn bỏ dở giữa chừng.”

Nghe vậy, Thái Hi vội nói: “Tất nhiên không thành vấn đề, đạo hữu cứ tiếp tục tu luyện, ta sẽ không làm phiền.”

Nói xong, nàng lập tức hành lễ, rồi quay người rời đi.

Phương Vọng không nghĩ nhiều, tiếp tục tu luyện.

Theo hắn thấy, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ, nếu có thể đòi lấy sự ủng hộ của Tổ Chân cung thì cũng không tệ.

Thân phận của Thái Hi không được truyền ra ở Kiếm Thiên trạch, nhưng từ ngày đó trở đi, Kiếm Thiên trạch lại có thêm một vị tiên tử. Tất cả các nam tu sĩ chứng kiến phong thái của nàng đều không thể quên, thậm chí còn tò mò bàn tán riêng. ...

Bên bờ biển.

Trên bãi cát dựng một tòa tháp đá cao tới hai trăm trượng, bên trong đỉnh tháp là một đại sảnh rộng rãi, Kiều Huyền, Kiều Lập và một vài ông lão ngồi xếp bằng trên mặt đất, trước mặt họ lơ lửng một bóng hình, đó là một ngọn núi, đang thay đổi từng chút một.

Một đám tu sĩ Kiều thị đang hình dung ra hình dáng ngọn núi Côn Luân, cũng như từng cấm chế, trận pháp cụ thể ở mỗi nơi.

Lúc này, một đệ tử trẻ tuổi bước nhanh từ cửa vào, đến sau Kiều Huyền, nói nhỏ vài câu, rồi đứng dậy rời đi.

Kiều Huyền không nhịn được cười nói: “Không ngờ Thiên Đạo lại có phúc duyên như vậy, khiến đại đệ tử Thái Hi tiên tử của Tổ Chân cung trả giá như vậy.”

Lời này vừa nói ra, những ông già khác đều nở nụ cười.

“Hai người này đúng là một đôi trời sinh, đều là những thiên tài hàng đầu trong nam nữ.”

“Ta lại thấy Thái Hi tiên tử kém xa Thiên Đạo.”

“Đó là điều tất nhiên, ngay cả Thiên Công giáo chúng ta cũng coi trọng Thiên Đạo Phương Vọng, Tổ Chân cung đến chen chân cũng là chuyện bình thường.”

“Đây là chuyện tốt, muốn xây dựng nên đạo trường đệ nhất nhân gian, quả thực cần đến lượng tài nguyên không thể ước lượng, chỉ dựa vào tài lực cung có giá trị hơn cả cả đại lục Hàng Long cộng lại.”

Chương 473: Cung chủ tương lai, thế của Phương Vọng (2)

“Chỉ không biết, đây là ý nguyện cá nhân của Thái Hi tiên tử, hay là thái độ của Tổ Chân cung.”

“Điều này không quan trọng, Thái Hi tiên tử sớm muộn gì cũng trở thành cung chủ, trở thành Đại Thánh giả, bên cạnh sẽ không ngừng tụ tập những người trợ đạo, khí vận của Thiên Đạo đã thành, chỉ chờ một bước lên trời.”

Mọi người bàn luận về tương lai của Phương Vọng, đều nở nụ cười.

Bởi vì Phương Vọng, họ không chỉ nhìn thấy hy vọng lớn nhất trong đời này, mà còn nhìn thấy tương lai tươi sáng hơn của dòng họ Kiều thị, vì vậy bọn họ rất có thiện cảm và kỳ vọng với Phương Vọng, đã coi Phương Vọng như người nhà.

Cùng lúc đó, những thế lực vẫn luôn nhìn chăm chăm Kiều thị cũng dò la được tình báo.

Có thế lực bí ẩn liên tục tặng tài nguyên cho Thiên Đạo, không ngừng nghỉ, giá trị không thể ước lượng.

Điều này khiến không ít thế lực chấn động, lập tức có giáo phái lại tặng một lượng lớn linh thạch đến.

Những vật liệu xây dựng mà Côn Luân cần đều rất đặc biệt, các giáo phái trên đại lục rất khó có được, họ chỉ có thể tặng linh thạch, tin rằng gia tộc Kiều thị có cách mua được những vật liệu cần thiết.

Ở nhân gian, linh thạch chính là tiền tệ thống nhất, vì nó có thể giúp sinh linh tu luyện, ngay cả Yêu tộc cũng dùng linh thạch để giao dịch.

Trong thời gian ngắn, Kiếm Thiên trạch lại trở nên náo nhiệt, dần dần, bắt đầu có tu sĩ đến từ bên ngoài đại lục, hoặc muốn kết giao với Phương Vọng, hoặc muốn chiêm ngưỡng dáng vẻ của Côn Luân.

Lại thêm hai năm trôi qua.

Phương Vọng cuối cùng cũng đột phá đến Niết Bàn cảnh tầng hai, đột phá tiểu cảnh giới không còn đủ để khiến hắc kinh ngạc mừng rỡ.

“Đáng tiếc, động tĩnh không dám quá lớn, hy vọng Thiên Công giáo có thể khiến ta hài lòng.”

Phương Vọng trầm nghĩ, trong tưởng tượng về Côn Luân của hắn, đã đề cập đến linh khí lòng đất, Thiên Công giáo có

cách dẫn linh khí lòng đất vào trong Côn Luân, đến lúc đó, hắc có thể hấp thụ linh khí một cách vô tư Hắc đứng dậy, đi về phía mặt hồ.

Hắc đi một mạch đến sau lưng Cổ Thiên Hùng, Cổ Thiên Hùng đứng trên mặt hồ, nhắm mắt lại, tựa như đang ngộ kiếm.

Đột nhiên, hắc giơ tay chụp xuống mặt hồ, một con cá vàng bị hắc bắt vào trong tay, rồi hắc mở mắt, nở nụ cười.

“Cổ đại ca, ngươi cả ngày không luyện kiếm, cũng không về nhà thăm, thật sự có thể tĩnh tâm sao?”

Tiếng cười của Phương Vọng từ phía sau truyền đến, làm Cổ Thiên Hùng giật mình, suýt nữa để con cá vàng trong tay trốn mất.

Những loài cá ở đây đã bước vào cảnh giới yêu vật, dù sao cũng hấp thụ linh khí lòng đất quanh năm, một số loài cá thậm chí có thể phun ra kiếm khí, từng gây ra khủng hoảng ở Kiếm Thiên trạch một thời gian.

Cổ Thiên Hùng cười nói: “Tất nhiên là có thể, vị trí gia chủ, ta đã sớm truyền lại cho hậu bối rồi. Ta thích ở lại Kiếm Thiên trạch, nơi đây phần lớn đều là kiếm tu, hơn nữa còn là những người phiêu bạt giang hồ, trò chuyện với họ thú vị vô cùng.”

Phương Vọng cười cười, hỏi: “Cổ cô nương thì sao, gần đây có tin tức gì không?”

Cổ Thiên Hùng trả lời: “Năm ngoái có tin tức truyền đến, nói là báỉ nhập dưới trướng một cao nhân, cao nhân đó đến từ Tổ Chân cung, nhưng ta căn bản chưa từng nghe nói đến Tổ Chân cung. Con gái lớn rồi, cứ để nó đi, dù sao ngươi cũng không coi trọng nó.”

Nói đến đây, giọng điệu của hắc hơi u oán.

Dù sao cũng là con gái bảo bối của mình, trong lòng hẳn chắc chắn thiên vị Cổ Ly.

Tổ Chân cung?

Sao lại khéo thế?

Phương Vọng mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại rất tò mò, quyết định sau này sẽ hỏi Thái Hi.

Hai người trò chuyện một lúc lâu, Phương Vọng mới rời đi.

Năm ngày tiếp theo, Phương Vọng đều đi loanh quanh trong Kiếm Thiên trạch, thư giãn, điều này khiến những tu sĩ lần đầu tiên gặp Phương Vọng đều rất phấn khích.

Năm ngày sau, Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử tìm đến Thái Hi, họ nhanh chóng rời khỏi Kiếm Thiên trạch.

Tiểu Tử hiện nauvên hình: Thái Hi eỎũa rút trâm cài trên đầu ra hóa thành một con hỏa điều, hai người tựa như cười rờn đập phượng, tạo thành cảnh đẹp hùng tráng trên bầu trời đại dương.

“Tiên tử, gần đây Tổ Chân cung có phải đang phát triển ra các vùng biển xung quanh không?”

Phương Vọng quay đầu hỏi.

Thái Hi nghe vậy, khẽ cười nói: “Đúng vậy, từ bốn năm trước, ta đã truyền tin cho sư môn, các sư trưởng đều rất ủng hộ ta, vì thế thuận nước đẩy thuyền, chuẩn bị chiêu mộ đệ tử tại các vùng biển quanh đại lục Hàng Long, phát triển hướng về đại lục Hàng Long. Dù sao ta cũng là cung chủ tương lai, mà Côn Luân không có mấy trăm năm thì khó có thể xây dựng thành công, ta còn phải thường xuyên giúp đỡ đạo hữu.”

Phương Vọng nghe vậy, trong lòng hơi yên tâm hơn một chút.

Thái Hi chớp mắt, hỏi: “Đạo hữu, chẳng lẽ có người nào liên quan đến người bán nhập Tổ Chân cung sao? Người cứ yên tâm nói tên nàng ra, ta nhất định sẽ chăm sóc.”

Nơi truyền thừa của Hồng Huyền Đế cùng một hướng với Thương Tịch Minh hải, nằm ở một vùng biển bên cạnh Thương Tịch Minh hải.

Trên đường đi, Thái Hi hỏi Phương Vọng có biết động tĩnh của Thương Tịch Minh hải mấy năm trước không, Phương Vọng nói rằng lúc đó chỉ đi ngang qua vùng biển ven Thương Tịch Minh hải, không đi sâu vào.

Trận đại chiến giữa Phương Vọng và Chúc Như Lai tuy rằng rầm rộ, nhưng tin tức đã bị Chúc Như Lai trấn áp, chỉ có tin đồn lan truyền, nói rằng Chúc Như Lai bị một đại năng thần bí đánh bại, suýt nữa thì ngã xuống, còn về vị đại năng thần bí này là ai, thì không ai biết.

“Thần tông Chúc Như Lai kia là đại năng Thần Thông cảnh vượt trên Phá Thiên cảnh. Đối với phạm nhân, tồn tại như vậy giống như tiên thần, sư phụ ta từng giao lưu với Chúc Như Lai, nói rằng Chúc Như Lai là thiên tài số một số hai đương thời, nhưng đáng tiếc, đến nay ta vẫn chưa được thấy phong thái của hắn.”

Thái Hi cảm thán. Nói đến Chúc Như Lai, nàng không khỏi liếc nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy tò mò.

Chương 474: Thừa tộc, cuồng vọng.

Chương 474: Thừa tộc, cuồng vọng.

Chúc Như Lai là thiên tài mạnh nhất mà nàng từng nghe kể từ khi còn nhỏ, còn Phương Vọng là thiên tài mạnh nhất mà nàng từng nghe kể đến hiện nay.

“Số một số hai? Chẳng lẽ sư phụ ngươi từng du ngoạn nhân gian? Ta từng nghe người ta nói, một nửa nhân gian bên

kia càng mạnh mẽ hơn, khí vận hùng hậu, thiên tài xuất hiện nhiều. Chúc Như Lai có thể sánh bằng người ở đó không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Hắn không phải nghĩ ngờ sự phụ của Thái Hi, mà là thực sự tò mò.

Thái Hi lắc đầu nói: “Đương nhiên là không, nhân gian rộng lớn biết bao, nhưng ta thực sự đã nghe nói về sự tồn tại của một nửa nhân gian khác. Sư tổ ta từng đi xông pha, đáng tiếc, khi trở về đã phát điên rồi, không biết nàng đã gặp phải chuyện gì. Tóm lại từ đó về sau, Tổ Chân cung không còn thám hiểm một nửa nhân gian kia nữa.”

Phương Vọng cũng tò mò hỏi theo: “Tổ Chân cung toàn là nữ tử sao?”

Thái Hi gật đầu, nói: “Tổ Chân cung chỉ nhận đệ tử nữ, hơn nữa cả đời không được gả chồng, càng không thể dây dưa với người khác, làm mất nguyên âm.”

Nàng như nghĩ đến điều gì, ý vị thâm trường nói: “Nếu như bằng hữu kia của ngươi là nữ tử người thích, ta có thể làm chủ cho nàng làm đệ tử ngoại môn, vẫn được hưởng đãi ngộ của đệ tử thân truyền. Đệ tử ngoại môn không có nhiều quy củ như vậy, sau này còn có thể rời khỏi Tổ Chân cung.”

Phương Vọng đã nói ra tên Cố Ly, nhờ Thái Hi giúp đỡ chăm sóc, nghe nàng nói vậy, hắn lắc đầu cười khổ.

“Giao cho chính nàng tự lựa chọn đi.”

Phương Vọng trả lời.

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, nói Phương Vọng không có chút cảm giác nào với Cố Ly là không có khả năng, nhưng chút cảm tình này vẫn chưa đủ để hắn muốn sống cả

đời với nàng. Ngay cả Chu Tuyết, Phương Vọng cũng hy vọng có thể duy trì mối quan hệ cạnh tranh.

Hắn tạm thời không muốn định chung thân với bất kỳ ai, hắn cũng hy vọng Cố Ly có thể coi trọng tu vi.

Nếu như Cố Ly lựa chọn cắt đứt tình duyên, đi vào con đường tu tiên, hắn cũng sẽ không để huna. Hắn không phải chưa từng có tình yêu, kiếp trước ở Trái Đất, hắn cũng từng có bạn gái, còn không chỉ một người, nhưng đến khi chết, cũng không có một kết quả tốt đẹp nào.

Ở xã hội hiện đại của Trái Đất, tiền là thứ quan trọng nhất, còn ở thế giới này, tu vi là quan trọng nhất, tuy rằng có tình yêu có thể phá vỡ bức tường tiền bạc và tu vi, nhưng hắn không muốn sống cuộc sống như vậy.

Hắn tin rằng, chỉ cần hắn đi đến đỉnh cao của nhân gian, đến lúc đó sẽ không thiếu tình yêu.

Tất nhiên, hắn có thể không thiếu tình yêu của người khác dành cho hắn, mà là thiếu tình yêu của hắn dành cho người khác.

Ít nhất là đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện một nữ tử khiến hắn muốn phấn đấu quên mình.

Phương Vọng và Thái Hi vừa trò chuyện vừa đi, quan hệ của hai người cũng gần gũi hơn, không còn xa lạ như trước.

Tiểu Tử và hỏa điều bay rất nhanh, thậm chí còn định so tài.

Bay liên tục sáu ngày.

Đến trưa ngày hôm đó, Thái Hi bảo Phương Vọng giảm tốc độ.

Phương Vọng lập tức bảo Tiểu Tử chậm lại, hắn cảm nhận được phía trước có nhiều khí tức mạnh mẽ, yếu nhất cũng có

tu vì Đại Thừa cảnh, trong đó còn có hai luồng khí tức Phá Thiên cảnh.

“Tên đó lại muốn vụng trộm cướp cơ duyên của ta!”

Thái Hi lạnh lùng nói, đôi mày thanh tú nhíu chặt.

Tiểu Tử tò mò hỏi: “Ai vậy? Mạnh lắm sao?”

Thái Hi đáp: “Tên đó tên là Thừa Thiên Sách, đến từ Thừa tộc. Tổ tiên của Thừa tộc từng sinh ra Đại Thánh, mặc dù đã là chuyện của mấy vạn năm trước, nhưng nhờ có huyết mạch Đại Thánh, căn cơ của bọn họ vẫn không yếu. Trước đây ta đã mời Thừa Thiên Sách cùng tham gia khảo hạch truyền thừa, sau khi thất bại, Thừa Thiên Sách giả vờ không hài lòng, nói ta lãng phí thời gian của hắn, không ngờ hắn lại dẫn tộc nhân giết trở lại.”

Nói đến cuối, nàng nhẹ cắn môi, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận.

Phương Vọng nhướn mày, hỏi: “Người không đối phó nổi hắn sao?”

Thái Hi lắc đầu: “Tất nhiên không phải, chỉ là bọn họ đông người, ta sợ...”

“Đi thôi, cơ duyên vốn là của người có năng lực, huống hồ đây là cơ duyên do người phát hiện trước. Xem ra, bọn họ không chắc chắn bắt được cơ duyên này vẫn nên aia cho nai và ta đi” Phương Vọng thản nhiên nói, Phá Thiên cảnh đã không còn bị hắn để vào mắt.

Thái Hi sửng sốt, rồi mỉm cười, lập tức vung tay áo, nói: “Nếu vậy, lần này ta sẽ mượn uy của Thiên Đạo.”

Hỏa điều cảm nhận được khí thế của chủ nhân, lập tức vỗ cánh tăng tốc, Tiểu Tử cũng không chịu thua kém.

Khí tức của Chân Long và hỏa điều nhanh chóng làm kinh động các tu sĩ của Thừa tộc.

Bọn họ đang ở trên một hòn đảo, khắp nơi trên núi đều là bóng dáng của các tu sĩ, ít nhất cũng có năm sáu trăm người.

Một nam tử mặc đồ đen đứng ở cửa hang động, quay đầu nhìn về phía chân trời, cau mày, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Hắn chính là Thừa Thiên Sách, tu vi Niết Bàn cảnh tầng chín, là một trong những thiên tài hàng đầu của Thừa tộc.

Những tu sĩ Niết Bàn cảnh được Thái Hi triệu tập đều có tu vi Niết Bàn cảnh tầng chín, chính vì vậy, bọn họ mới có thể đánh bại đối thủ khảo hạch Phá Thiên cảnh.

“Thái Hi tiên tử của Tổ Chân cung đến rồi, lúc đó các ngươi phải lịch sự một chút, dù sao cung chủ Tổ Chân cung cũng có tình bạn với phụ thân ta”

Thừa Thiên Sách lên tiếng.

Các tu sĩ Thừa tộc khác đều biết lai lịch của cơ duyên này, bọn họ đều lắc đầu, tùm năm tùm ba nói chuyện, hầu hết đều đang nhạo báng không biết Thái Hi tiên tử sẽ lựa chọn như thế nào khi đối mặt với bọn họ.

Không lâu sau, Tiểu Tử và hỏa điều bay đến từ chân trời.

Không ít tu sĩ Thừa tộc cau mày, trong mắt đầy vẻ khó hiểu.

Sao trên lưng Chân Long lại có người?

Rõ ràng là vừa rồi bọn họ không bắt được khí tức của Phương Vọng.

Bọn họ đều cho rằng Thái Hi đến một mình, còn Chân Long và hỏa điều thì bị bọn họ bỏ qua.

Thừa Thiên Sách cũng cau mày, ánh mắt chăm chú nhìn Phương Vọng.

Chương 475: Thừa tộc, cuồng vọng. (2)

Chương 475: Thừa tộc, cuồng vọng. (2)

Tu vi càng cao, càng tin tưởng vào thần thức của mình, bọn họ phán đoán đối thủ không phải bằng mắt mà bằng thần thức và khí tức của đối phương.

Thần thức của bọn họ không bắt được sự tồn tại của Phương Vọng, ngay cả khi Phương Vọng đã xuất hiện trước mặt bọn họ, bọn họ vẫn không thể dùng thần thức cảm nhận được Phương Vọng, như thể Phương Vọng không tồn tại vậy. Điều này chứng minh chuyện gì?

Hoặc là Phương Vọng đã tu luyện một loại công pháp kỳ lạ, hoặc là tu vi của Phương Vọng vượt xa bọn họ.

Dù là trường hợp nào thì bọn họ cũng không được chủ quan.

Hỏa điều và Tiểu Tử nhanh chóng dừng lại trên không trung của hải đảo, Thái Hi nhìn xuống các tu sĩ Thừa tộc, sắc mặt lạnh lùng, mở miệng hỏi: “Thừa Thiên Sách, ngươi có ý gì?”

Thừa Thiên Sách không trả lời mà hỏi ngược lại, nhìn chằm chằm Phương Vọng, hỏi: “Xin hỏi danh hiệu của vị đạo hữu này là gì?”

Phương Vọng nhìn xuống hắn, mặt không biểu cảm nói: “Phương Vọng.”

Phương Vọng?

Các tu sĩ Thừa tộc nhú mày, đều có chút bối rối.

Đột nhiên, một nữ tu sĩ kinh ngạc hỏi: “Người có phải là Thiên Đạo Phương Vọng không?”

Thiên Đạo Phương Vọng!

Sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi, hiển nhiên đều đã nghe nói về danh tiếng của Thiên Đạo.

Thiên Đạo Phương Vọng có chiến tích giết chết đại tu sĩ Phá Thiên cảnh, ngay cả tu sĩ Phá Thiên cảnh cũng rất khó giết được tu sĩ Phá Thiên cảnh, huống chỉ là tu sĩ Niết Bàn cảnh.

Quan trọng nhất là Phương Vọng còn diệt trừ Thiên Mục Đại Thánh sống đây!

Thắng Đại Thánh, đây là thành tựu chấn động cổ kim, cho dù Thiên Mục Đại Thánh không phải là chân thân, cũng không ai dám coi thường Phương Vọng.

Thừa Thiên Sách chấn động, nhưng hắn nhanh chóng nở nụ cười, chấp tay hành lễ, nói: “Hóa ra là Thiên Đạo, đạo hữu, tại hạ đến từ Thừa tộc, tên là Thừa Thiên Sách, đã sớm nghe nói về sự tích phong quang của ngươi, vẫn luôn muốn kết giao, không ngờ lại gặp ở đây.”

Đối mặt với Phương Vọng, hắn không dám tỏ ra khinh thường.

Phương Vọng liếc nhìn các tu sĩ Thừa tộc, hỏi: “Chắc các ngươi đã thử qua truyền thừa ở đây rồi, để chúng ta thử một lần thế nào?”

Thừa Thiên Sách lộ vẻ vui mừng, hỏi: “Tất nhiên là được, có đạo hữu liên thủ cùng chúng ta, nhất định có thể thông qua.”

:Xin lỗi, ta đến đây là để đi cùng Thái Hi tiên tử.”

Phương Vọng không khách khí nói, đã nhận được nhiều lễ vật của Thái Hi tiên tử như vậy, đương nhiên phải làm việc.

Nụ cười của Thừa Thiên Sách cứng đờ, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục sắc mặt, nhìn về phía Thái Hi tiên tử, cười hỏi: “Tiên tử, liên thủ thế nào? Lần trước thất bại, là vì ba tên phé vật kia thực lực kém cỏi.”

Thái Hi tiên tử hừ một tiếng: “Không cần, để chúng ta thử trước, nếu thất bại, sẽ nhường cho các ngươi lên.”

Ánh mắt Thừa Thiên Sách chợt lóe lên, hắn cười nói: “Được, hai vị mời.”

Nói xong, hắn giơ tay về phía cửa hang động.

Phương Vọng lập tức nhảy lên, rơi xuống cửa hang, còn Tiểu Tử thì nhanh chóng thu nhỏ lại, đáp lên vai hắn.

Thái Hi tiên tử hạ xuống, hỏa điều hóa thành cây trâm đỏ, nàng vừa đi về phía cửa hang, vừa cắm trâm đỏ vào tóc.

Các tu sĩ Thừa tộc đều nhìn chăm chăm vào họ, không ai dám ngăn cản.

Mãi đến khi họ biến mất trong đường hầm, mọi người mới phá vỡ sự im lặng.

“Hắn chính là Thiên Đạo Phương Vọng, quả nhiên rất cuồng.”

“Diệt trừ Đại Thánh, đổi lại là ngươi, ngươi không cuồng sao?”

“Chỉ hai người đã muốn vượt qua khảo hạch thì hơi tự phụ rồi, cửa ải khó nhất của khảo hạch này là cửa ải thứ hai, đó là đối thủ Thần Thông cảnh.”

“Để họ thử xem, không nên trực tiếp đắc tội với Thiên Đạo.”

“Đúng vậy, con người Thiên Đạo hành sự vô cùng bá đạo, Đế Hải Huyền triều hại chết đệ đệ của hắn, hắn lại giết sạch

Huyền triều.”

Thừa Thiên Sách nhìn chăm chăm vào đường hầm, ánh mắt càng thêm Trong đường hầm.

Phương Vọng hỏi: “Không phải nói là phải có năm người Niết Bàn cảnh sao?”

Thái Hi tiên tử cười nói: “Chỉ có năm suất Niết Bàn cảnh. Đối thủ là năm người Phá Thiên cảnh, ta không thể chỉ dẫn theo hai ba người xông vào chứ, huống chỉ năm người liên thủ cũng không vượt qua được.”

Nàng quay đầu nhìn Phương Vọng, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào hắn, hỏi: “Đạo hữu muốn đối phó với mấy người Phá Thiên cảnh?”

Phương Vọng nhìn về phía trước, nói: “Tiên tử cứ xem là được, đã nhận nhiều tài nguyên của người như vậy, cũng nên báo đáp người. Chuyến này, người chỉ cần chờ tiếp nhận truyền thừa là được.”

Thái Hi tiên tử thâm kinh ngạc.

Người này đúng là cuồng vọng!

Dù nàng cảm thấy Phương Vọng quá cuồng vọng, nhưng nàng cũng không khỏi càng kỳ vọng hơn vào hắn.

Phương Vọng đã từng nhận được truyền thừa của Hồng Huyền Đế, đương nhiên là tràn đầy tự tin.

Hiện tại hắn chỉ tò mò một điều, liệu bên trong có một tia hồn niệm của Hồng Huyền Đế hay không?

Nếu có, Hồng Huyền Đế có nhận ra hắn không?

Đường hầm rất dài, cứ đi hai mươi bước, Phương Vọng lại có thể cảm nhận được cảm chế tinh diệu, từng lớp từng lớp,

khiến cho đường hầm phía trước càng thêm rộng rãi, ngay cả ánh sáng cũng càng thêm sáng sủa.

Đi một mạch mấy dặm, phía trước xuất hiện ánh sáng mạnh, Phương Vọng theo Thái Hi đi ra khỏi cửa hang.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, vô thức nhắm mắt, sau đó mở mắt ra nhìn, đôi mắt rồng của nó mở to, trong mắt lộ ra ánh hào quang.

Chỉ thấy phía trước là dãy núi xanh trùng điệp, rừng cây rậm rạp, nhìn thoáng qua, cảnh đẹp hùng vĩ đập vào mắt, trời cao đất rộng, đẹp như tranh vẽ.

Bọn họ đứng trước cửa hang, phía trước là vách đá, bên dưới là một mảnh rừng cây xanh um.

Phương Vọng bước tới bên vách đá, hấn vỗ vỗ đầu rồng của Tiểu Tử, Tiểu Tử lập tức hiểu ý, sau đó lui xuống.

Lúc này, một hồn phách bay ra từ trong Thôn Hồn hồ lô trên lưng nó, chính là Triều Chân. hấn clnữ muốn xem náo nhiệt. Thái Hi nhìn về phía xa, nói: “Sắp tới pháp tướng của Hồng Huyền Đế sẽ hiện thân, hai lần ta xông cửa ải, đối thủ gặp phải đều có pháp thuật, thần thông khác nhau, không thể cho người lời nhắc nhở rõ ràng.”

“Không cần.”

Chương 476: Mười Đại Thánh tướng, Thần Thông cảnh tầng chín.

Chương 476: Mười Đại Thánh tướng, Thần Thông cảnh tầng chín.

Phương Vọng tùy ý trả lời, hấn bắt đầu hoạt động gân cốt.

Đã lâu rồi không đánh nhau.

Không đúng, là đấu pháp chứ!

Phương Vọng bắt đầu mong đợi lần này Hồng Huyền Đế càng mạnh hơn với lúc ở đảo Đế Mộ.

Thái Hi cũng rất tò mò về thực lực của Phương Vọng, nàng đứng trước cửa hang, ánh mắt nhìn về phía chân trời.

Đột nhiên.

Một trận gió mạnh ập tới từ chân trời, lay động cả rừng cây khắp núi, tựa như từng đợt sóng xanh, hùng vĩ vô cùng.

Y phục của Phương Vọng và Thái Hi bị thổi bay, tóc mai và mái tóc dài sau gáy cũng bay phấp phới, nhưng mắt của hai người không chớp lấy một lần.

Một bóng dáng vĩ đại từ chân trời bước tới trên không, ngàn tay ngàn mắt, mọc ba đầu, chính là Thông Thiên Pháp Tướng của Hồng Huyền Đế.

Hồng Huyền Đế cao tới ngàn trượng, uy phong凛冽, khí thế ngút trời, hấn lơ lửng trên bầu trời, giống như thần quân trấn giữ trời xanh, dường như hấn ở đó, thì không có tà ma nào có thể vượt qua cửa ải này của hấn.

Hồng Huyền Đế không mở miệng, ba đôi mắt nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, mày hơi nhíu lại.

Phương Vọng mở lời trước: “Không phải có năm vị Phá Thiên cảnh sao?”

Hồng Huyền Đế ánh mắt sâu thẳm, nói: “Người không phải đã được truyền thừa của bản đế rồi sao?”

Nghe vậy, Thái Hi kinh ngạc nhìn về phía Phương Vọng.

Thì ra trước đây Phương Vọng từ chối nàng, không phải vì chê phiền phức, mà là đã được truyền thừa của Hồng Huyền Đế...

Phương Vọng cười nói: “Được người khác nhờ vả, hơn nữa, tiền bối là Đại Đế, truyền thừa lưu lại ở nhân gian không đếm xuể, chẳng lẽ ta được một phần, coi như được toàn bộ truyền thừa của tiền bối sao?”

Hồng Huyền Đế im lặng. “Nếu ngươi muốn tiếp nhận khảo hạch thay nàng, vậy thì phải đổi một cách khác, ngươi chỉ có một ải, đó là tiếp nhận mười vị đối thủ Thần Thông cảnh, chiến thắng bọn họ, các ngươi có thể đạt được truyền thừa.”

Hồng Huyền Đế chậm rãi nói.

Thái Hi mở to đôi mắt đẹp, vội vàng hỏi: “Tiền bối, ngài chính là Đại Đế lừng lẫy trong lịch sử, thậm chí là Đại Đế mạnh nhất, sao có thể nuốt lời? Nếu ngài không muốn cho truyền thừa, thì cứ nói thẳng đi.”

Theo nàng thấy, kết giao với Phương Vọng còn có giá trị hơn truyền thừa của Hồng Huyền Đế, dù sao nàng đã đầu tư nhiều tài nguyên như vậy, nếu Phương Vọng chết ở đây, thì tổn thất sẽ rất lớn.

Tu vi Niết Bàn cảnh, thiên tư yêu nghiệt đến vậy, cũng không thể chiến thắng mười vị Thần Thông cảnh liên thủ chứ!

Ấn tượng của Thái Hi đối với Hồng Huyền Đế giảm sút nghiêm trọng, nàng cảm thấy đối phương trái với thân phận Đại Đế.

Hồng Huyền Đế không để ý tới Thái Hi, bình tĩnh nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng tò mò hỏi: “Hồn niệm khác nhau, thì ý chí khác nhau sao?”

Hồng Huyền Đế đáp: “Chỉ là trong những năm tháng dài đằng đẳng đã sinh ra những tính tình khác nhau, rồi sẽ có một ngày, ba ngàn hồn niệm hợp nhất, các ngươi mới có thể thấy được chân ngã của mình.”

Thái Hi thấy Phương Vọng dường như chuẩn bị chấp nhận thử thách, lập tức vội vàng nói: “Phương Vọng, đừng chấp nhận thử thách, ở đây, bị thương là tồn tại chân thật, không phải ảo cảnh, thậm chí có thể nguy hiểm đến tính mạng. Ra có thể tiếp tục giúp đỡ chuyện Côn Luân, người muốn báo đáp ta, sau này còn nhiều cơ hội, không cần phải liều mạng lần này.”

Phương Vọng nghiêng đầu, dùng khước mắt liếc nàng, cười nói: “Tiên tử, đa tạ ý tốt của người, nhưng người đã coi thường ánh mắt và lòng dạ của Đại Đế. Hắn không phải làm khó ta, mà là muốn cho ta một cơ hội thể hiện, thậm chí ban cho chúng ta truyền thừa vượt qua giá trị ban đầu.”

Hồng Huyền Đế nhếch mép, một cánh tay của hắn vẽ một vòng tròn trước người, một vòng sáng không lồ hiện ra ở phía trước. Ngay sau đó, từng bóng đen toàn thân bước ra, trông giống như Thông Thiên Pháp Tướng, dáng vẻ khác nhau, pháp bảo cầm trên tay khác nhau, dù không nhìn thấy dung nhan thật, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy áp lực.

“Mười vị này là thập Đại Thánh tướng dưới trướng của bản đế, giúp bản đế quét ngang nhân gian, đều là thiên tài ngàn năm khó gặp. Trong lịch sử có lẽ còn lưu truyền truyền thuyết về họ, trước đây những hậu bối khác đối mặt với mười người họ liên thủ, chứng minh thiên phú của người đi. Phương Vọng, chỉ cần người có thể dùng tu vi Niết Bàn cảnh chiến thắng toàn bộ bọn họ ở Thần Thông cảnh, bản đế sẽ ban cho người một cơ duyên lớn, cũng sẽ không bạc đãi nữ oa sau lưng người.”

Giọng nói của Hồng Huyền Đế vang lên, giới thiệu thân phận của mười bóng đen.

Phương Vọng bay lên, toàn thân bùng cháy khí diễm màu trắng, cười nói: “Vậy hy vọng tiền bối có thể khiến bọn họ

mạnh hơn một chút, hãy dùng tu vi Thần Thông cảnh tầng chín đi!”

Hồng Huyền Đế nheo mắt lại, Thái Hi chân động, Tiểu Tử, Triệu Chân thì phấn khích.

“Niết Bàn cảnh đánh mười vị đại năng Thần Thông cảnh tầng chín, hậu bối, ngươi chắc chắn khẳng khẳng như vậy chứ? Ban đầu ngươi chỉ phải đối mặt với Thần Thông cảnh tầng một.”

Giọng nói của Hồng Huyền Đế trở nên lạnh lùng.

Phương Vọng giờ tay phải lên, Thiên Cung Kích ngưng tụ xuất hiện trong tay hắn, hắn vung lên, khí thế hùng hục.

Khi hắn lấy ra Thiên Cung Kích, tức là hắn muốn nghiêm túc rồi.

Thiên Cung Kích là bảo linh bản mệnh mạnh nhất của hắn, từ sau Niết Bàn, Thiên Cung Kích đã kích phát sức mạnh khủng khiếp hơn, chỉ là hắn vẫn chưa tìm được cơ hội.

Lần này, hắn muốn mười vị Thần Thông cảnh tầng chín đến thử thách cực hạn của mình!

“Tốt! Rất tốt! Ngươi còn điên cuồng hơn cả bản đế năm xưa, vậy thì để bản đế rửa mắt mà xem!”

Hồng Huyền Đế đột nhiên bật cười lớn, tiếng cười chưa dứt, thập Đại Thánh tướng bùng phát khí thế kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt, những ngọn núi dưới chân bọn họ sụp đổ, vô số đá vụn, bụi đất bay lên, những đám mây đen cuộn cuộn điên cuồng kéo đến, khiến trời đất nhanh chóng tối sầm lại.

Ngọn núi mà Thái Hi, Tiểu Tử đứng cũng rung chuyển dữ dội, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Bên ngoài, hải đảo bắt đầu rung chuyển, tất cả tu sĩ Thừa tộc đều có thể cảm nhận được từng luồng khí tức khiến họ kinh hãi.

Chương 477: Mười Đại Thánh tướng, Thần Thông cảnh tầng chín. (2)

Chương 477: Mười Đại Thánh tướng, Thần Thông cảnh tầng chín. (2)

Sắc mặt Thừa Thiên Sách đại biến, hắn thâm kinh ngạc, hắn cẩn thận đếm lại, vậy mà có đến mười luồng khí tức Thần Thông cảnh.

Vài năm trước, hắn đã từng khiêu chiến với một Thánh tướng, vẫn còn nhớ rất rõ khí tức của đối phương, hắn sẽ không phán đoán sai.

Chẳng lẽ độ khó của khảo hạch đã tăng lên?

Thừa Thiên Sách vừa kinh ngạc, vừa mừng thầm.

Phương Vọng ư?

Người nông cuồng như vậy, bây giờ xem người làm thế nào!...

Trong cõi trời đất u ám, mười vị Thánh tướng nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi bao vây Phương Vọng, dù đã thu nhỏ, họ vẫn cao tới mười trượng, oai phong凛冽.

Phương Vọng một tay cầm Thiên Cung kích, Thiên Cương tinh huyết của Thiên Cương thánh thể và dương khí của Kim Cương Chí Dương thánh thể đều được kích hoạt, ngọn lửa nóng rực khiến hắn như mặt trời chói lọi, khí thể của hắn không hề kém cạnh các Thánh tướng.

Thái Hi căng thẳng xem trận chiến, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Ngày thường Phương Vọng trông có vẻ thâm sâu khó lường, nàg không ngờ khi bước vào chiến đấu, Phương Vọng lại có phong thái như vậy.

Ta là duy nhất, không ai sánh bằng!

Mười vị Thánh tướng đồng thời mất lộ hung quang, gần như cùng lúc xông về phía Phương Vọng.

Ầm một tiếng!

Cơn gió điên cuồng như diệt thế quét ngang trời đất, ngay cả Thái Hi cũng phải thúc đẩy linh lực để chống lại cơn gió dữ.

Tốc độ của Phương Vọng và mười vị Thánh tướng cực nhanh, họ không sử dụng pháp thuật tầm xa, thần thông, mà hoàn toàn dựa vào thân thể và chiến pháp để chiến đấu.

Phương Vọng nhanh chóng vung Thiên Cung kích. Trong tay hắn, Thiên Cung kích thể hiện sức mạnh kinh thiên động địa, mỗi lần vung lên đều có thể tạo ra luồng khí cuốn trôi hàng nghìn dặm, ánh sáng lạnh lóe lên trên bầu trời, theo từng động tác của họ, giống như vô số vì sao đang tỏa sáng. Phương Vọng đập một kích xuống, trời đất như muốn nứt ra, một vị Thánh tướng trực tiếp bị đánh bay xuống, đập thủng mặt đất.

Hắn quay người lại, lưỡi kích quét ngang, sức mạnh bá đạo khiến không gian sinh ra dao động có thể nhìn thấy bằng mắt thường, một kích này mang khí thế của hắn quét ngang hai vị Thánh tướng!

Một tiếng quát tháo từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy một vị Thánh tướng tay cầm đại đao giận dữ chém xuống, trên lưỡi đao quán quanh tia chớp màu tím, nối liền trời và đất, như thể chia đôi cả trời đất.

Phương Vọng giờ kích lên đỡ, một sức mạnh khủng khiếp không thể tưởng tượng được đè hắn rơi xuống, đập vào giữa

núi rừng. Đôi chân hần giẫm nát núi non, mặt đất trực tiếp sụp đổ, vô số đá vụn bay lên, như núi lửa phun trào.

Tóc mai Phương Vọng tung bay, khóe miệng hần nhếch lên, trong mắt lộ ra vẻ phấn khích.

“Như vậy mới đúng chứ!”

Phương Vọng gầm lên một tiếng, ngọn lửa dương khí cuộn cuộn bùng nổ, trực tiếp hát bay vị Thánh tướng phía trên, hần nhảy lên, kết quả hai bên lập tức có hai vị Thánh tướng xông tới.

Không đợi hần thay đổi chiêu thức, trước mặt hần đột nhiên xuất hiện một bóng người, một luồng ánh sáng mạnh chói mắt chiếu vào người hần, khiến hần không thể nhúc nhích, đồng tử đột nhiên phóng đại.

Âm! Âm! Âm...

Tiếng nổ liên tục vang lên khắp thiên địa, trời đất rung chuyển dữ dội, ngay cả Thái Hi ở Niết Bàn cảnh tầng chín cũng chỉ có thể miễn cưỡng bắt được bóng dáng của Phương Vọng và mười vị Thánh tướng, căn bản không nhìn rõ động tác của họ.

“Nhanh quá... Chỉ riêng thể chất đã mạnh mẽ đến mức như vậy...”

Thái Hi giật mình, cảm thấy ngay cả khi mình toàn lực tham chiến, cũng sẽ bị tan thành mây khói trong chớp mắt.

Khí thế của Thần Thông cảnh tầng chín thật sự quá khủng khiếp!

Chỉ cần đối mặt với khí thế của họ, tốc độ, phản ứng và mọi giác quan đều có thể bị áp chế.

Tiểu Tử nằm rạp trên mặt đất nhìn, Thôn Hồn hồ lô bị thổi bay, hồn thể của Triệu Chân cũng như ngọn nến trước gió, có

thể tất bất cứ lúc nào, nhưng hắn vẫn nhìn Phương Vọng với vẻ cuồng nhiệt.

Hắn không biết Niết Bàn cảnh, Thần Thông cảnh mạnh đến mức nào, chín là điều không thể tưởng tượng nổi.

Hơn nữa nhìn khí thể, Phương Vọng còn có sức đánh một trận!

Âm!

Phương Vọng đập vỡ một ngọn núi, hắn bay ngược với tốc độ cao, tay phải nắm chặt Thiên Cung kích, dù mặt đầy máu, hắn vẫn rất phấn khích.

Hắn đang thử nghiệm, thử nghiệm cực hạn của Thiên Cương thánh thể!

Đòn tấn công của Thánh tướng khiến hắn đau đớn, nhưng cũng khiến máu hắn sôi sục.

“Tiền bối, nếu mười Thánh tướng của ngươi chỉ có sức mạnh như vậy, đừng trách ta quét sạch chúng!”

Tiếng Phương Vọng vang lên, hào khí ngút trời, át đi mọi tiếng ồn ào trên thế gian.

“Nếu đã vậy, bản đế sẽ thỏa mãn ngươi!”

Hồng Huyền Đế giơ một cánh tay lên, vùng về phía trước, trong nháy mắt, khí thể của mười vị Thánh tướng tăng vọt, thần binh trong tay họ càng bùng phát những luồng sáng khác nhau.

Trong số đó, một vị Thánh tướng có thân hình hơi gầy gò rút ra một cây cung lớn, nhanh chóng kéo cung, một mũi tên bắn ra như một trận mưa sao băng, che trời lấp đất, tựa như biển sao rơi xuống.

Một vị Thánh tướng rơi xuống đồng đồ nát, cầm cây quyền trượng trong tay xuống đất, một luồng sóng khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường phát ra từ dưới cây trượng. Ngay sau đó, trên bề mặt đất xuất hiện những đường lửa dày đặc, nhìn từ trên cao xuống, giống như những ký tự bí ẩn huyền ảo, nhanh chóng lan rộng, tạo thành trận đồ.

Bốn vị Thánh tướng đồng loạt giơ cao bảo linh trong tay, linh lực cuộn cuộn hóa thành những luồng sáng màu sắc khác nhau, khuếch tán, ngưng tụ thành trận pháp với tốc độ cực nhanh.

Trong nháy mắt, Phương Vọng bị vây trong phạm vi vạn dặm.

Hắn không hề căng thẳng, mà dựng cây Thiên Cung kích trước người, mái tóc đen của hắn đột ngột bay lên, tựa như ngọn lửa đen, bùng cháy dữ dội. Thiên Đạo Ngự Long quan như sắp không thể đè nén được.

Phương Vọng hoàn toàn buông bỏ ràng buộc, điều động sức mạnh chân chính của Thiên Cung kích.

Âm——

Chương 478: Thành thánh chứng Đế, hai lựa chọn.

Chương 478: Thành thánh chứng Đế, hai lựa chọn.

Cùng với một luồng ánh bạc chói lọi bùng phát, vạn vật trên trời dưới đất đều bị quét sạch, Thái Hi, Tiểu Tử, Triệu Chân vô thức nhắm mắt lại, giây tiếp theo, họ mở mắt ra.

Trong mắt họ lóe lên thần thái khác thường, ánh mắt của họ cũng thay đổi theo, Tiểu Tử vô thức há miệng rộng, còn Triệu Chân thì mở to mắt.

Giữa bầu trời tối tăm, địa hỏa bùng cháy dữ dội, vô số vì sao rơi xuống, bốn phương còn có màn cực quang treo lơ lửng

trên bầu trời.

Giữa những cảnh tượng hùng vĩ đó, một bóng kích ánh bạc đứng giữa trời và đất, dài tới vạn trượng, chính là hình dạng của Thiên Cung kích.

Thiên Cung kích không hề thay đổi kích cỡ, vẫn nằm trong tay Phương Vọng, chỉ là sức mạnh của nó hiển hiện ra pháp tướng thuộc về chính nó.

Cảm nhận được sức mạnh to lớn truyền đến từ bên trong Thiên Cung kích, khóe miệng Phương Vọng cong lên, hân hoan ngọt ngào.

Bóng kích vạn trượng quét ngang trời đất, vô số mũi tên ánh sao bị tiêu diệt, màn sáng trận pháp bốn phương bị đánh tan mạnh mẽ, địa hỏa mệnh môn trên mặt đất trong nháy mắt dập tắt.

Toàn bộ trời đất như tối sầm lại trong nháy mắt!

Phương Vọng nhảy vọt lên, xuyên thủng mây đen, từng tia năng lượng chiếu xuống, rơi xuống vùng đất hoang vu, trong ánh sáng, vô số bụi bặm, đá vụn, cỏ vụn bay lơ lửng.

Không chờ Thái Hi, Tiểu Tử, Triệu Chân kịp phản ứng lại, biển mây đen trên trời đột nhiên nổ tung, áp lực gió mạnh khiến họ phải lùi lại, khu rừng phía trước bị cuốn lên, cả vùng đất này như sắp sụp đổ.

Phương Vọng cao cao tại thượng như mặt trời trên trời, dương khí bùng cháy dữ dội, đường kính vượt quá trăm dặm, hân hoan Thiên Cung kích, chém xuống một kích.

Một kích này, từng con Hắc Long theo luồng sóng khí lao ra, tranh nhau giết về phía mười vị Thánh tướng!

Cửu Long Trấn Thiên quyền!

Phương Vọng dung nhập quyền pháp này vào bên trong Thiên Cung kích, trong nháy mắt vung kích, linh lực rót vào thân kích, khiến quyền pháp kết hợp với lực lượng của Thiên Cung kích, thể hiện ra sức mạnh càng thêm to lớn.

Một kích này, trực tiếp chém ra hơn trăm con Hắc Long, con nào con đại, tựa như chân long thời thượng cổ từ trên trời giáng xuống, tàn phá nhân gian.

Tốc độ của đàn rồng nhanh đến mức khó tin, từng vị Thánh tướng chỉ có thể giờ bảo linh trong tay lên chống đỡ.

Âm! Âm! Âm...

Bảo linh của họ liên tiếp bị chấn vỡ, có người bị xuyên thủng thân thể, có người bị chấn bay ra ngoài, cũng có người bị Hắc Long nuốt chửng.

Lấy Phương Vọng làm trung tâm, nhìn từ trên đỉnh đầu hắn, trên mặt đất, đàn rồng nở rộ như hoa, tàn phá khắp tám phương trời đất, đất trời nổi lên sóng bụi mù mịt, còn Phương Vọng thì ngạo nghễ đứng trên tiên giới của nhân gian.

Giữa cơn cuồng phong, Thái Hi dùng linh lực của bản thân che chở cho Tiểu Tử và Triệu Chân, vách đá dưới chân nàng liên tục vỡ vụn, áo trắng của nàng phấp phới dữ dội, mái tóc đen tung bay, thậm chí có sợi tóc che khuất khuôn mặt nàng. Nàng mở to đôi mắt đẹp, ngược nhìn bóng dáng như tiên linh trên bầu trời.

Trong ngọn lửa dương khí rực rỡ, bóng dáng Phương Vọng thật nhỏ bé, đặc biệt là khi so sánh với bóng dáng cây kích dài vạn trượng, nhỏ bé như hạt bụi, nhưng Thái Hi có thể nhìn rõ bóng dáng hắn.

Nàng bị chấn động.

Đây là dáng vẻ như thế nào?

Nàng chưa từng thấy một bóng dáng uy phong như vậy. Một kích chém xuống, thập Đại Thánh tướng Thần Thông cánh tầng chín đều bại trận, nàng thậm chí còn cảm thấy chỉ cần Phương Vọng muốn, hắn có thể hủy diệt cả tiểu thế giới này.

Xa xa, pháp tướng ngàn trượng của Hồng Huyền Đế vẫn đứng vững trong gió bão, ngàn cánh tay như thể đang thể hiện một loại đạo pháp huyền bí nào đó. Hắn chăm chú nhìn Phương Vọng, ánh mắt từ kinh ngạc chuyển sang mừng rỡ, rồi lại chuyển sang ngưỡng mộ.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng chiến đấu bằng linh lực mạnh nhất, cũng thi triển lực lượng mạnh nhất của Thiên Cung kích mà hắn có thể kích hoạt hiện tại. Một kích đánh xuống, bóng dáng của thập Đại Thánh tướng liên tiếp bị xóa sổ, số ít Đại Thánh tướng chống đỡ được Hắc Long không đến hai giây đã hóa thành tro bụi.

Cửu Long Trấn Thiên quyền ẩn chứa sức mạnh hủy diệt cực độ!

Thiên Cung kích thì ẩn chứa sức mạnh bí ẩn của Thiên Cung!

Hai loại sức mạnh kết hợp với nhau trên cơ sở linh lực của Phương Vọng, đây là thủ đoạn chiến đấu mạnh nhất mà Phương Vọng từng thể hiện trong cuộc đời này!

Tóc mai Phương Vọng bay phấp phới, trên khuôn mặt hắn không còn vẻ ngạo mạn như trước, hắn nhìn về phía Hồng Huyền Đế ở xa xa, bóng dáng cây kích vạn trượng bên cạnh hắn tan biến, hóa thành những đốm sao lấp lánh, tô điểm cho bầu trời trong xanh.

Ngọn lửa dương khí trên người hắn cũng theo đó mà tan biến, ánh nắng mặt trời chiếu vào người hắn, hắn như khoác

lên mình một lớp áo tiên.

Hồng Huyền Đế lại vung tay, cả đất trời trong nháy mắt tối sầm lại.

Thái Hi, Tiểu Tử chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, mắt đến mấy giây, họ mới có cảm giác tiếp đất.

Họ đều cảm nhận được một bàn tay đỡ mình, họ mở mắt ra, nhìn thấy Phương Vọng.

Phương Vọng tay phải đỡ lấy cánh tay Thái Hi, tay trái nâng đầu rồng của Tiểu Tử. Bên dưới là một vực sâu, còn họ thì đứng trên một ngọn núi cô độc, đỉnh núi chỉ có phạm vi hai trượng vuông, gió lớn thổi ào ào, như muốn thổi người vào vực sâu không thấy đáy.

Cả đất trời u ám chỉ có một ngọn núi cô độc này, nhìn về mọi hướng, chỉ thấy bóng tối, mơ hồ có thể thấy sương mù cuộn cuộn.

Trên không trung giống như màn đêm, một đôi mắt khổng lồ đột nhiên mở ra, đó là đôi mắt của Hồng Huyền Đế.

Trước đôi mắt này, Phương Vọng, Thái Hi, Tiểu Tử như hạt bụi, khi Triệu Chân từ trong Thôn Hồn hồ lô bay ra, cũng không khỏi bị đôi mắt khổng lồ trên bầu trời dọa sợ.

“Phương Vọng, người thật sự khiến bản đế kinh ngạc, từ xưa đến nay, ít nhất bản đế chưa từng thấy một thiên tài như người, thành tựu sau này của người sẽ chỉ cao hơn bản đế. Có lẽ mục tiêu của người sẽ là bóng dáng cao ngạo trên con đường đại đạo kia.”

Chương 479: Thành thánh chứng Đế, hai lựa chọn. (2)

Chương 479: Thành thánh chứng Đế, hai lựa chọn. (2)

Giọng nói của Hồng Huyền Đế vang lên, giọng điệu tang thương, khiến người ta cảm thấy vô tận năm tháng ập đến, vạn

thể xuân thu như thoáng chốc trôi qua trước mắt.

Chỉ nghe giọng nói của hắn cũng khiến người ta có cảm giác mất mát và chán nản.

Phương Vọng lên tiếng hỏi: “Xin hỏi tiền bối, bóng dáng cao ngạo mà tiền bối nói là ai?”

“Đợi ngươi thành Thánh hoặc chứng Đế, ngươi sẽ tự biết.”

“Vậy xin hỏi tiền bối, tiền bối thấy Thánh đạo tốt hơn hay Đế đạo tốt hơn?”

Phương Vọng hỏi ra thắc mắc đã giấu trong lòng từ lâu.

Đại Thánh và Đại Đế, ai mạnh hơn?

Ánh mắt Hồng Huyền Đế bình tĩnh, tựa như giếng cạn cuối thời gian, đã sớm nhìn thấu sự phồn hoa của thế gian, cùng những bóng hình phong hoa tuyết nguyệt trong dòng lịch sử mê mông.

“Câu trả lời này cũng cần ngươi tự đi tìm hiểu.”

“Nói về truyền thừa đi, hiện tại ngươi có hai lựa chọn, một là được truyền thụ toàn bộ tuyệt học của bản đế, hai là được truyền thụ khí vận của bản đế.”

Lời của Hồng Huyền Đế khiến Thái Hi chấn động.

Toàn bộ tuyệt học?

Đại Đế nắm giữ tuyệt học nhiều biết bao?

Thái Hi không hề ghen tị, ngược lại còn cảm thấy Phương Vọng xứng đáng với đãi ngộ này.

Trận chiến trước đó đã khiến thiên chi kiêu nữ này như thấy thần linh giáng thế, trong mắt nàng, Phương Vọng đã đại diện cho Đại Thánh.

Những thiên tài khác có hy vọng tranh đoạt ngôi vị Đại Thánh, còn Phương Vọng khiến nàng cảm thấy hấn chính là Đại Thánh của thời đại này.

Không ai có thể tranh giành!

Phương Vọng hỏi: “Có gì khác biệt? Đặc biệt là khí vận của tiền bối.”

Hắn nhớ tới Quỷ Đế, Quỷ Đế cũng đã ban cho hắn khí vận của Đại An thần triều, chỉ là hiện tại chưa đến lúc, đợi thời cơ chín muồi, khí vận này sẽ tự tìm đến hắn. “Được truyền thụ tuyệt học, người sẽ dễ dàng đi theo con đường đế vương của bản đế. Được truyền thụ khí vận của bản đế, khí vận này sẽ không dẫn dắt người tu luyện, chỉ khiến người trở nên mạnh mẽ hơn, cũng sẽ dẫn đến nhân quả. Được truyền thụ khí vận của bản đế, người sẽ trở thành kẻ thù chung của những kẻ tranh Thánh, tranh Đế trên thế gian, nhưng chỉ cần người đánh bại bọn họ, dù là thành Thánh hay chứng Đế, người đều sẽ vượt qua Đại Thánh, Đại Đế bình thường, từ đó một bước lên trời.”

Hồng Huyền Đế giải thích đơn giản, khiến Thái Hi, Tiểu Tử bắt đầu hồi hộp.

Hai lựa chọn này nghe có vẻ đều rất tốt, bọn họ không dám lên tiếng, sợ làm phiền đến suy nghĩ của Phương Vọng.

“Tại sao không thể lấy cả hai?”

Phương Vọng hỏi.

Hồng Huyền Đế im lặng một lát, trầm giọng nói: “Bản đế tuy đã ngã xuống, nhưng chưa chắc không có khả năng sống lại. Đậu bối, đừng quá tham lam, bản đế để lại truyền thừa, cũng là để đáp lại sự kỳ vọng của chúng sinh.”

Suy nghĩ hồi lâu, Phương Vọng quyết định: “Vậy ta chọn khí vận.”

Có Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, dù hấn được truyền thụ khí vận, cũng không sợ bị suy diễn nhân quả.

Hơn nữa, hấn đã có khí vận của Đại An thần triều, sao không đi một con đường đến cùng.

Còn về tuyệt học, trên đời này nhiều vô kể, hấn còn có thể tiếp tục tìm kiếm, nhưng khí vận thì khó có được.

Hồng Huyền Đế nheo mắt, trong đôi đồng tử bùng lên một luồng sáng mạnh, nhanh chóng rơi vào người Phương Vọng.

Phương Vọng chỉ cảm thấy toàn thân âm áp, có một cảm giác không thể nói rõ, không thể hiểu được, hấn có thể cảm nhận được mình đang lột xác, nhưng lại không có cảm giác mạnh lên rõ ràng.

“Hậu bối, thời đại tranh đấu sắp đến, Đế Thánh phục sinh, tân Thánh, tân Đế của thế hệ sau sẽ trỗi dậy, còn có cả những tiên thần cao cao tại thượng đang rình rập. Đế bản đế xem thử, ngươi là người ứng vận mà sinh, hay là thời đại tranh đấu này xuất hiện vì sự ra đời của ngươi!”

Giọng nói của Hồng Huyền Đế mang theo một sự trang nghiêm khó tả.

Trần bána tối bủn lên môt luann sána manh: lần này cả Phương Vọng cũng phải nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, Phương Vọng trở lại trong hang động, hấn mở mắt nhìn, Thái Hi và Tiểu Tử vẫn nhắm mắt, thân hình một người một rỗng lão đảo.

Mấy giây sau, bọn họ mới mở mắt ra.

Tiểu Tử nhìn thấy Phương Vọng, phản kích hỏi: “Công tử, cảm giác khí vận của Đại Đế thế nào?”

Phương Vọng nhìn đôi tay mình, đáp: “Tạm thời chưa cảm nhận được sâu sắc.”

Ánh mắt hắn nhìn về phía Thái Hi.

Thái Hi đang nhìn chăm chăm hắn, dường như cảm nhận được điều gì, nàng cũng quay đầu lại, chỉ thấy một khối ngọc bội đang lơ lửng sau lưng nàng.

“Nữ oa, bên trong có công pháp mà bản đế sáng tạo ra cho đế hậu, nếu luyện thành, chưa chắc không thể trở thành Nữ Đế, người có thể đánh lú nhân quả với hắn, bản thân đã có đại khí vận, bản đế cũng sẽ chờ đợi biểu hiện của ngươi.”

Tiếng của Hồng Huyền Đế vang vọng trong hang động.

Thái Hi nhận ngọc bội, nét mặt vui mừng, rồi hướng về phía hang động bái tạ: “Đa tạ tiên bối truyền thừa, tiểu nữ tử nhất định sẽ nỗ lực tu hành, không phụ lòng tiên bối.”

Phương Vọng cũng giơ tay hành lễ.

“Phương Vọng, sau này ngươi đừng nhúng tay vào truyền thừa của bản đế nữa, nhường chút cơ hội cho những hậu nhân khác đi.”

Giọng nói của Hồng Huyền Đế lại vang lên, lần này, giọng điệu của hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Phương Vọng cười nói: “Thật ra ta cũng không muốn đến.”

Thái Hi vội vàng nói: “Đúng vậy, tiên bối, là ta nhiều lần mời hắn đến, sẽ không có lần sau nữa.”

Giọng nói của Hồng Huyền Đế không còn vang lên nữa.

Phương Vọng và Thái Hi nhìn nhau, hai người quay người rời đi.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, thân rỗng của nó to lớn hơn thân rắn ngày trước, trông không kém Phương Vọng là bao. Nó liên tục hỏi han, vô cùng phấn khích, như thể chính nó đã nhận được khí vận của Hồng Huyền Đế. Sắc mặt của tất

cả các tu sĩ Thừa tộc đều thay đổi, động tĩnh trước đó thật sự quá đáng sợ, khiến họ liên tưởng đến nhiều điều, nhưng may mắn thay, Phương Vọng và Thái Hi đã nhanh chóng đi ra.

Chương 480: Một người đắc đạo, gà chó lên tiên.

Chương 480: Một người đắc đạo, gà chó lên tiên.

Ra ngoài nhanh như vậy, chúng tỏ rất có thể đã thất bại.

Thừa Thiên Sách chăm chú nhìn Phương Vọng, hắn nhận ra Phương Vọng có một sự thay đổi không thể nói nên lời, vì vậy hắn mở lời hỏi: “Đạo hữu có thuận lợi không?”

Thái Hi định mở miệng, Phương Vọng đã nhanh chân nói trước: “Không được thuận lợi lắm, các người tiếp tục đi, chúng ta cũng nên đi rồi.”

Nói xong, Tiểu Tử bay lên, hiện nguyên hình, Phương Vọng cười rống bay đi, Thái Hi theo sát phía sau.

Các tu sĩ Thừa tộc đều nhìn về phía Thừa Thiên Sách, chờ hắn ra lệnh.

Sắc mặt Thừa Thiên Sách thay đổi, cuối cùng vẫn không dám ngăn cản Phương Vọng và Thái Hi.

Hắn quay sang nhìn hang động, trầm giọng nói: “Cho nhóm tiếp theo vào, xem truyền thừa còn không.”

Tuân lệnh!

Các tu sĩ Thừa tộc đồng thanh đáp.

Bên kia, Tiểu Tử và Hỏa Điều bay với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng kéo dài khoảng cách hàng trăm dặm.

Thái Hi đứng trên Hỏa Điều, quay đầu nhìn Phương Vọng, cảm thán nói: “Không ngờ đạo hữu trông có vẻ hào sảng, nhưng thực chất lại thận trọng như tở.”

Phương Vọng nhìn về phía chân trời, nói: “Truyền thừa của Hồng Huyền Đế, người khó có thể nắm giữ trong thời gian ngắn, chỉ cần người chưa luyện thành, người không nói, không ai biết người đã nhận được truyền thừa. Hồng Huyền Đế cũng sẽ không nói, hà tất phải tự chuốc lấy phiền phức.”

Ruồi muỗi dù nhỏ, nhưng cứ vo ve bên tai cả ngày cũng khiến người ta khó chịu.

Thái Hi mỉm cười gật đầu, ánh mắt nàng nhìn Phương Vọng tràn đầy thần thái. Ngoài việc nhận được truyền thừa, trận đại chiến trước đó khiến nàng phấn khích, khó có thể bình tĩnh lại, trong lòng nàng, Phương Vọng đã là thiên tài đệ nhất thiên hạ, nàng thậm chí còn nảy sinh lòng sùng bái đối với Phương Vọng.

Sống mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên nàng có cảm xúc như vậy đối với một nam nhân trẻ tuổi hơn mình. Nói chính xác hơn, ngoài sự phụ của Hôm nay nàng coi như đã mở rộng tầm mắt.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, Thái Hi càng ngày càng có dáng vẻ của một tiểu nữ tử, giọng điệu vui vẻ, Phương Vọng còn sợ nàng động lòng với mình.

Nhưng người ta không tỏ tình, hẳn không thể trực tiếp từ chối, như vậy sẽ rất ngượng ngùng.

Hơn nữa, Tổ Chân cung là nơi đoạn tình cầu đạo, Thái Hi cả đời này sẽ không động tình.

Một canh giờ sau.

Năm đại tu sĩ Thừa tộc bước ra khỏi hang động, cả năm người đều bị thương, vô cùng chật vật.

“Thất bại rồi, truyền thừa hẳn vẫn còn, Hồng Huyền Đế cũng không nói Phương Vọng, Thái Hi thế nào. Thánh tướng

Thần Thông cảnh quả thực quá mạnh, chỉ với hai người bọn họ, đương nhiên rất nhanh đã bị đánh bại.”

Một ông lão trầm giọng nói, giọng điệu lộ ra sự sợ hãi.

Thừa Thiên Sách hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên tàn nhẫn, trầm giọng nói: “Tiếp tục nghỉ ngơi, nhất định phải có được truyền thừa của Đại Đất”...

Mười ngày sau, Phương Vọng và Tiểu Tử trở về Kiếm Thiên trạch, còn Thái Hi thì đã chia tay với hấn trên đường, chuẩn bị về Tổ Chân cung bế quan lĩnh ngộ truyền thừa của Hồng Huyền Đế.

Phương Vọng đi đến đầu cầu, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu cảm nhận khí vận của Hồng Huyền Đế.

Khí vận thêm thân, hấn có thể cảm nhận được, nhưng chỉ là cảm nhận được, không thể thấu hiểu tình hình cụ thể của khí vận này.

Mặc dù không rõ ràng, nhưng Phương Vọng lại tràn đầy hứng thú.

Từ khi luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, hấn đã có thể cảm nhận được khí vận, nhân quả, rất tò mò đối với mấy thứ huyền diệu này.

Thông qua khí vận, nhân quả, có thể suy diễn cả cuộc đời của một người, thậm chí có thể dự đoán tương lai, năng lực như vậy mới là thứ mà tiên thần nhất định phải có.

Theo Phương Vọng thấy, nếu chỉ có sức chiến đấu mạnh, mạnh đến đâu cũng không có ý nghĩa, tiên thần chân chính là vô sở bất năng, trong đó bao gồm dự đoán tương lai, nhìn thấu gốc rễ, ... vân vân.

Hấn cẩn thận cảm nhận một lúc, đột nhiên phát hiện khí vận của mình Thiên trạch.

Điều này thật thú vị.

Khí vận càng mạnh, trải nghiệm cuộc đời càng thuận lợi, càng dễ gặp được cơ duyên, khả năng sinh ra tâm ma càng nhỏ.

Chẳng lẽ khí vận Đại Đế của Hồng Huyền Đế không chỉ có thể ảnh hưởng đến hắn, mà còn có thể ảnh hưởng đến Phương gia?

Quả thực là một người đắc đạo, gà chó cũng lên trời.

Cảm nhận chừng nửa canh giờ, Phương Vọng mới thu hồi lại suy nghĩ.

Có lẽ là đạo hạnh không đủ, cưỡng ép lĩnh ngộ cũng không có ý nghĩa, không bằng trước tiên hãy trở nên mạnh mẽ hơn rồi hãy nói.

Đã đến lúc xung kích Phá Thiên cảnh rồi!

Sau khi giao thủ với Thần Thông cảnh tầng chín, Phương Vọng vô cùng muốn nâng cao tu vi, Niết Bàn cảnh trong mắt hắn hoàn toàn không đáng để xem.

Phương Vọng nhắm mắt lại, chuẩn bị bế quan dài hạn. ...

Mây đen cuộn cuộn, bụi đất mù mịt, trên mặt đất có vô số ngọn núi lửa, trải dài đến vô tận.

Trên sườn núi lửa, Phương Tử Canh ngồi xếp bằng trong dung nham, trên mặt hồ liên tục nổi lên những bong bóng nóng, hơi nóng khiến không gian xung quanh dao động.

Lão tiên Cực Ác ngồi bên bờ hồ, trước mặt vẫn đặt một cái đỉnh nhỏ, bên trong đỉnh có mấy hòn phách lơ lửng, có nam có nữ, giống như bóng ma, đang chịu đựng sự giày vò.

“Không tệ, người có hy vọng luyện thành Thánh thể vạn cổ khó gặp đó.”

Lão tiên Cực Ác khen ngợi.

“Tư chất của người tầm thường, cho dù dung hợp ma hồn, cũng khó có thể thay đổi được nền tảng của người, nhưng tâm tính của người lại rất tốt, có thể chịu đựng được nhiều đau khổ như vậy. Đây không phải là sự kiên trì mà thù hận có thể mang lại. Ở một mức độ nào đó, người cũng là thiên tài.”

Đổi mặt với lời khen ngợi của lão tiên Cực Ác, Phương Tử Canh không chút động lòng, vẫn nhắm mắt tu luyện.

Lúc này, bùn đất bên cạnh lão tiên Cực Ác bắt đầu chuyển động, một bàn tay xương chui ra, không ngừng trèo lên, rất nhanh, một bộ xương trắng xuất hiện bên cạnh anh.

Chương 481: Một người đắc đạo, gà chó lên tiên. (2)

Chương 481: Một người đắc đạo, gà chó lên tiên. (2)

“Lão tiên, thứ ngài cần là Trầm Tâm Băng Cơ dịch đã bị một vận triều cướp mất, vận triều đó có nhiều cường giả, chỉ dựa vào chúng ta, không thể cướp lại được.”

Bộ xương quỳ xuống đất nói, giọng nói già nua, hữu khí vô lực.

Lão tiên Cực Ác bình tĩnh nói: “Vài ngày nữa, người dẫn đường, lão phu sẽ đi giết sạch bọn chúng, vừa lúc luyện hóa hàng triệu hồn phách, để tái tạo bảo linh mệnh cho tiểu tử này.”

Bộ xương nghe vậy, lại chìm vào trong đất, như thể chưa từng xuất hiện.

Phương Tử Canh mở mắt, nhìn chăm chăm lão tiên Cực Ác, hỏi: “Bảo linh gì mà cần đến hàng triệu hồn phách?”

Lão tiên Cực Ác cười tà: “Tất nhiên là bảo linh vượt qua Thiên Nguyên. Tiểu tử, sau này người sẽ phải gánh chịu nhân quả và tội nghiệt khó mà tưởng tượng, đến lúc đó, có thể cả

thiên hạ sẽ lấy ngươi làm kẻ thù. Cho dù ngươi giết lão phu, thì những ngày sau này cũng không dễ chịu, hoặc là giết chóc đến khi thành Thánh chứng Đế, hoặc là trở thành tai họa của thiên hạ, bị cứu thế chủ diệt trừ, tặng cơ duyên phi thăng cho người khác.”

Phương Tử Canh không hề sợ hãi, ngược lại còn nhếch mép, lầm bầm: “Phải không, nếu ta có thể thành tựu một vị cứu thế chủ, thì đó cũng là chuyện tốt.”

Đột nhiên, một tiếng khóc thét truyền ra từ trong cái đình nhỏ, nghe đến tê cả da đầu.

Lão tiên Cực Ác vẫn thờ ơ, tiếp tục thi pháp, khiến tiếng khóc thét càng ngày càng yếu ớt.

Phương Tử Canh nhìn cảnh này, không nói gì. Hắn đã không còn tâm trạng để thương xót cho người khác, hắn còn chẳng lo nổi cho chính mình. ...

Thời gian trôi qua.

Ba mươi năm trôi qua trong chớp mắt, nhân gian lại có khí tượng mới.

Ba mươi năm sau, Phương Vọng đã đạt đến Niết Bàn cảnh tầng năm, tốc độ đột phá của hắn vẫn rất nhanh. Dù sao thì Độc Cô Vấn Hồn từng có tu vi cao hơn hắn trước đây mấy năm cũng chỉ miễn cưỡng đột phá đến Niết Bàn cảnh tầng một, còn Đế Hải Tam Tiên vẫn chưa chạm tới được cái chấn của Phá Thiên cảnh, bọn họ đã đạt đến cực hạn mà mình có thể đạt được trong đời này. Kiếm Thiên trạch bây giờ náo nhiệt hơn ba mươi năm trước nhiều, phía sau rừng cây đối diện hồ Phương Vọng ngòi đã có hình dáng của một dãy núi, nhìn lên thì thấy trên ngọn núi đó có rất nhiều bóng người.

Một ngày nọ, Phương Vọng mở mắt, hắn vươn vai.

Hắn từ từ đứng dậy, bắt đầu vận động gân cốt.

Một lúc sau, một bóng người bước lên cầu gỗ.

Chính là Phương Hàn Vũ.

Trải qua mấy chục năm, khí chất của Phương Hàn Vũ càng thêm xuất chúng. Hắn mặc một bộ áo xanh lam, đeo một thanh kiếm bên hông. Thời gian đã khiến sự trẻ con trên khuôn mặt hắn biến mất, trên má có râu, nhưng không hề khiến người ta có cảm giác không chinh tề, ngược lại còn có một loại khí chất phóng khoáng ngông nghênh.

Hắn dừng lại sau lưng Phương Vọng, khoe miệng cong lên, cười khê: “Chu Du, đã lâu không gặp.”

Phương Vọng không quay đầu lại, cười nói: “Khổng Minh, mấy chục năm không gặp, kiếm ý tăng mạnh, khác hẳn trước đây.”

Phương Hàn Vũ đột nhiên rút kiếm, kiếm chỉ Phương Vọng. Hắn hơi cúi đầu, ánh mắt trở nên sắc bén, một luồng kiếm ý đáng sợ bùng phát, khiến sương mù trên mặt hồ đều dừng lại.

Lúc này, toàn bộ Kiếm Thiên trạch đều có thể cảm nhận được kiếm ý của Phương Hàn Vũ.

Cổ Thiên Hùng đang chơi cờ với người khác quay đầu nhìn lại, lầm bầm: “Kiếm ý mạnh mẽ như vậy, là ai vậy? Hướng đó, hẳn không phải Phương Vọng, đối với hắn, kiếm ý lại quá yếu.”

Hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục chơi cờ.

Những kiếm tu đang ngộ kiếm trên mặt hồ cũng tò mò, nhưng không hề hoảng loạn.

Không ai trong thiên hạ này có thể uy hiếp được Phương Vọng.

“Kiếm của ta, có đủ tư cách để khiêu chiến với ngươi không?”

Phương Hàn Vũ nheo mắt nhìn Phương Vọng hỏi.

Phương Vọng quay người, nâng cằm, nhìn hắn, cười nói: “Còn lâu mới đủ.”

Dứt lời, Phương Vọng đột nhiên giết đến trước mặt Phương Hàn Vũ.

Nhanh thật!

Đồng tử của Phương Hàn Vũ đột nhiên co lại, kiếm ý trên người lập tức Chỉ thấy Phương Vọng dùng ngón tay làm kiếm, treo trên trán Phương Hàn Vũ, thổi bay cả tóc của hắn.

Phương Hàn Vũ sững sờ tại chỗ cũ, một lúc lâu sau, mới cười khò một tiếng, rồi thu kiếm lại.

Phương Vọng thu tay lại, sau đó đánh giá hắn.

Tiểu tử này có cơ duyên không nhỏ.

Đã đạt đến tu vi Độ Hư cảnh tầng tám rồi!

Phương Hàn Vũ thở dài nói: “Những năm gần đây, cơ duyên của ta không ít, có thể nói là lột xác, tuy không nghĩ đến chuyện vượt qua ngươi, nhưng ta nghĩ ít nhất cũng có thể đấu với ngươi một chiêu. Đáng tiếc, dù ngươi có ở mãi Kiếm Thiên trạch thì ta cũng không thể đuổi kịp.”

Hắn nói rất buồn bã, nhưng trên mặt lại tràn đầy nụ cười.

Phương Vọng và Phương Hàn Vũ đứng song song trên đầu cầu, Phương Hàn Vũ kể lại những trải nghiệm trong những năm qua.

Để tôi luyện kiếm đạo của mình, dưới sự chỉ dẫn của Kiếm Hồn vạn năm, hắn đã vượt qua nhiều vùng biển, đến Kiếm Tông nơi Kiếm Hồn vạn năm ra đời. Vạn năm trôi qua, Kiếm

Tông đó đã không còn tồn tại, nhưng hắc đã phát hiện ra kiếm ý còn sót lại trong di tích.

Sau khi hấp thụ kiếm ý đó, kiếm đạo của hắc đã vượt qua hầu hết những kiếm tu dưới năm trăm tuổi.

Sau đó, hắc xông vào Ma Uyên, tôi luyện kiếm ý trong cuộc giết chóc, còn quen biết một vị tiền bối ẩn náu trong Ma Uyên. Người đó đã sống bốn nghìn năm, để tránh thiên cơ, nên ẩn náu sâu trong Ma Uyên.

Phương Hàn Vũ không biết tên của vị tiền bối đó, cũng không biết đạo hạnh của người đó. Đôi phương đã truyền cho hắc một bộ kiếm quyết, khiến hắc dung hợp tất cả các loại kiếm ý của mình, hình thành một kiếm đạo hoàn toàn mới.

Trong thời gian đó, hắc còn quen biết một nữ tử, nhưng nữ tử đó đã sớm hương tiêu ngọc vãn, chỉ còn lại vong hồn, hai người ở bên nhau mười năm, cuối cùng Phương Hàn Vũ đã siêu độ cho nàng.

Những khúc mắc trong đó, Phương Hàn Vũ không nói nhiều, nhưng Phương Vọng có thể cảm nhận được nỗi buồn trong lòng hắc, khó trách tướng mạo hắc lại tang thương như vậy.

Chương 482: Cơ duyên đến cửa.

Chương 482: Cơ duyên đến cửa.

“Thật là đặc sắc, có thể viết thành truyện, những nữ giang hồ kia đều thích nghe những câu chuyện như vậy.”

Phương Vọng cười nói.

Phương Hàn Vũ trợn mắt, nhưng trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều. Hắc trở về lần này chính là muốn tìm người trút bầu tâm sự, chỉ có Phương Vọng mới có thể khiến hắc hoàn toàn bộc lộ tâm tư.

Phương Hàn Vũ cảm thán: “Ta hiểu tại sao ngươi không động tình, ngay cả một nữ tử như Chu Tuyết, ngươi cũng có thể nhẫn nhịn không biểu lộ. Tình cảm thực sự không thể dính vào, dính vào thì không còn giống mình nữa.”

Phương Vọng nhượng mảy, đắc ý cười nói: “Thiếu niên, tu tiên mới là chính đạo, đặc biệt là kiếm tu, tình cảm là chướng ngại vật, là trở ngại trên con đường kiếm đạo, muốn kiếm đạo đại thành, thì không thể hỏi tình.”

“Tới lượt ngươi.”

Hai huynh đệ bắt đầu xô đẩy nhau, như thể trở về thời thơ ấu, không còn phong thái của đại tu sĩ.

Trò chuyện hồi lâu, Phương Hàn Vũ nhắc đến Phương Tử Canh, khiến bầu không khí trở nên trầm lắng.

“Tin hắn đi, ta thấy hắn phúc lớn mạng lớn, nhất định có thể hóa giải nguy cơ, so với hắn, ta còn lo ngươi chết trên con đường tu tiên hơn.”

Phương Vọng hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

Phương Hàn Vũ nghe vậy cũng không tức giận, hắn cũng nghĩ như vậy.

“Lần sau trở về, mang những yêu quái trên đảo Bích U về đây, Tiểu Tử nhớ lắm.”

Phương Vọng đột nhiên nói.

Phương Hàn Vũ gật đầu, cười hỏi: “Ngày nào đó Côn Luân xây xong, có thể cho ta vào ở trên núi không?”

Phương Vọng vỗ vai hắn, chỉ tay lên trời, nói: “Đại khái ở vị trí này, lưng chừng núi, để ngươi khai phá một kiếm trường. Ngươi sẽ là một cửa ải khó khăn trên Côn Luân, thay ta thử thách quyết tâm của những người cầu đạo. Đến lúc đó ngươi còn có thể nhận đồ đệ, vài trăm năm sau, ta nhất định sẽ nổi

tiếng khắp nhân gian, khi đó những thiên tài đến Côn Luân sẽ không đếm xuể, sẽ không làm nhục kiếm đạo của ngươi.” “Đó đương nhiên là chuyện tốt, ta sẽ trực tiếp chặn hết mọi người lại, để ngươi không nhận được đồ đệ.”

“Đừng để hậu bối vượt qua, kiếm ý của ngươi tuy mạnh, nhưng không bằng Từ Cầu Mệnh, bây giờ hấn chắc chắn mạnh hơn, và còn nhiều thiên tài kiếm đạo lợi hại hơn hấn trên thế gian.”

“Từ Cầu Mệnh đúng không, xem lần sau ta gặp hấn, sẽ xử lý hấn thế nào.”

Phương Hàn Vũ hào hứng nói, Phương Vọng nghe vậy thì mỉm cười.

Xin lỗi, huynh đệ à, người mà ngươi nhắm đến thực sự là thiên tài kiếm đạo số một thiên hạ.

Phương Vọng cố ý lấy Từ Cầu Mệnh ra để kích thích Phương Hàn Vũ, không để hấn lơ là, khiến hấn sau này tu luyện không được lơ là.

Cho dù cả đời này Phương Hàn Vũ không thể đánh bại Từ Cầu Mệnh, chỉ cần có thể theo kịp bước chân của Từ Cầu Mệnh, thì cũng có thể vượt qua nhân gian.

Phương Vọng cảm thấy mình thật sự nhọc lòng, Phương Hàn Vũ nên quỳ xuống dập đầu cho mình.

Sau khi trò chuyện với Phương Vọng được vài canh giờ, Phương Hàn Vũ rời đi, hấn chuẩn bị về Phương phủ ở lại vài ngày, thăm cha mẹ, sau đó đến Phương cảnh để lại kiếm ý của mình, để hậu bối đời sau lĩnh ngộ.

Nghe xong câu chuyện của Phương Hàn Vũ, Phương Vọng càng tràn đầy động lực.

Ngày sau, hắn cũng muốn du ngoạn nhân gian, đi xem những cảnh đẹp chưa từng thấy, cũng mong có thể gặp được những người khác biệt.

Nhưng trước đó, hắn phải đạt đến Phá Thiên cảnh.

Phương Vọng ngồi xuống, tiếp tục tu luyện.

Hắn nhắm mắt lại, bánh xe thời gian bắt đầu tăng tốc.

Ngày thường, cơ bản không có ai quấy rầy hắn, hắn có thể toàn tâm toàn ý tu luyện.

Đến khi hắn đột phá đến Niết Bàn cảnh tầng sáu, đã trôi qua chín năm.

Hắn mở mắt ra, ánh mắt sáng ngời, lộ ra một tia sắc bén.

Hắn lập tức truyền âm cho một người trong Kiếm Thiên trạch.

Không lâu sau, một nam tử mặc đồ đen đi tới, chính là con trai của Phương Tầm, Phương Cảnh. bấy, khí tức của hắn còn hơn cả tu sĩ Độ Hư cảnh.

Phương Cảnh trông không có gì thay đổi so với năm xưa. Hắn đi đến sau Phương Vọng, sắc mặt không được tự nhiên, hắn đảo mắt một cái, rồi quỳ xuống sau Phương Vọng.

“Đại bá, xin người trách phạt ta, ta đã gây phiền phức cho người rồi!”

Phương Vọng không lên tiếng, Phương Cảnh tiếp tục nói rõ nguyên do.

Sau khi loạn Thiết Thiên Thánh giáo kết thúc, Phương Cảnh đi về phương bắc, rời khỏi đại lục, vượt qua nhiều vùng biển, trên đường đi trùng gian trừ ác, thấy chuyện bất bình liền ra tay giúp đỡ, thật sự rất thoải mái.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn đụng phải một tấm sắt.

Hắn vì cứu một nữ tu sĩ bị hạ độc, kết quả đắc tội với chương giáo của một giáo phái, chương giáo đó phái người vây công hắn, không địch lại hắn, ngược lại còn bị hắn giết chết.

Ban đầu hắn tưởng mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy, không ngờ chương giáo đó lại là người của Phong tộc. Phong tộc là thế gia Đại Thánh, tổ tiên từng sinh ra Đại Thánh, hơn nữa chương giáo này còn là đệ tử trực hệ của Phong tộc, chỉ là tư chất bình thường, mới ra ngoài lập tông lập phái.

Phương Cảnh nghe nói Phong tộc làm việc ngang ngược, đặc biệt coi trọng sinh tử của tộc nhân. Trăm năm trước, từng có một tu sĩ Đại Thừa cảnh đánh chết một đệ tử Phong tộc, kết quả chưa đến năm năm, đã bị Phong tộc giết chết, thân tử đạo tiêu.

Đại Thừa cảnh còn chết, Phương Cảnh đương nhiên sợ hãi, thế là hắn chạy trốn trở về.

“Đại bá, ta cũng không muốn gây chuyện, nhưng thấy có người bị bắt nạt, ta có thể không ra tay sao. Tổ gia gia không phải đã dạy chúng ta, nam nhi trên đời, phải ngẩng đầu ưỡn ngực, có lòng hiệp nghĩa, chỉ là ta không ngờ tên đó lại có lai lịch lớn như vậy. Ta không muốn giống như cha ta, nên mới sớm chạy trốn về, tránh cho người lại phải đi xa nơi khác đại khai sát giới.”

Phương Cảnh giả vờ âm ỉ nói.

Phương Vọng hừ một tiếng: “Người không giống cha người, người chết thì chết, ta mới không đại khai sát giới.”

Chương 483: Cơ duyên đến cửa. (2)

Chương 483: Cơ duyên đến cửa. (2)

“Ôi chao, đại bá, người chỉ nói vậy thôi, nếu ta thật sự chết, người chắc chắn sẽ không mặc kệ, nhưng ta không thể chết

được, còn chưa báo đáp người.”

“Được rồi, cũng may mặt người dày, không cứng đầu.”

“Đương nhiên rồi, người chỉ sống một lần, mọi chuyện phải lượng sức mà làm.”

Phương Cảnh cười khá đắc ý, thấy đại bá không có ý trách phạt mình, hân thâm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn như nhớ ra điều gì, bèn lấy ra một chiếc gương đồng, nói: “Đại bá, đây là thứ nữ tu sĩ kia đưa cho ta trước khi chết. Ta đoán tên Phong tộc kia muốn tìm thứ này nên mới hạ độc nữ tu sĩ, tiện thể làm chuyện bỉ ổi. Đáng tiếc, dù ta ra tay thì nữ tu sĩ vẫn chết vì trúng độc, chiếc gương này chắc chắn có lai lịch lớn, bá hãy xem thử, dù sao ta cũng không nhìn thấu được.”

Phương Vọng giơ tay phải lên, cách không triệu hồi, chiếc gương đồng liền bay vào lòng bàn tay hắn.

“Người lui xuống tu luyện đi.”

Phương Vọng lên tiếng.

Phương Cảnh nở nụ cười, đứng dậy, do dự một lát rồi hỏi: “Vậy tên Phong tộc kia...”

“Xem bọn chúng có dám đến không, đến thì nói lý hay dùng nắm đấm.”

Nghe vậy, Phương Cảnh thâm bội phục, đại bá vẫn khí phách như vậy.

Đi khắp nơi nhiều năm như vậy, hắn cũng được coi là hiểu biết rộng, nhưng các đại tu sĩ khắp nơi đều không bằng đại bá của hắn, ít nhất là về khí phách, khí thế thì không bằng Phương Vọng.

Sau khi Phương Cảnh hành lễ rời đi, Phương Vọng nhìn chiếc gương đồng trong tay, trên mặt nở nụ cười.

“Đây chính là khí vận của Đại Đế sao? Ta chỉ cần tu luyện, cũng có cơ duyên tự tìm đến?”

Phương Vọng thầm cảm thán, chiếc gương này vừa xuất hiện, Phương Vọng đã cảm nhận được đại khí vận bên trong.

Bên trong chắc chắn ẩn chứa cơ duyên lớn!

Phương Vọng dùng thần thức dò vào trong gương, ngay sau đó, hắn cảm nhận được một cấm chế mạnh mẽ. Rất khó để phá vỡ!

E rằng tu sĩ Phá Thiên cảnh cũng khó mà phá vỡ được tầng cấm chế này.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng tụ, thúc giục Thiên Đạo Vô Lượng kinh.

Âm một tiếng!

Chiếc gương đồng bùng phát một luồng lực lượng mạnh mẽ, khiến linh vụ xung quanh tan biến, mặt hồ cũng dâng lên một vòng sóng theo đó, làm kinh động hầu hết các tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch.

Khi họ cảm nhận được hương truyền đến luồng khí tức, tất cả đều bình tĩnh trở lại.

Cùng lúc đó, ý thức của Phương Vọng đã đến bên trong chiếc gương đồng, tiến vào một ảo cảnh.

Hắn mở mắt ra, phát hiện mình đang đứng trên một vùng hoang vu, đêm đen như mực, trăng sáng bị mây đen che khuất hơn nửa, không thấy Sao.

Trên sườn đồi phía trước có một nhà trọ, đèn đuốc sáng trưng, khói bếp nghi ngút.

Phương Vọng lập tức bước tới, đi đến trước nhà trọ, chỉ thấy trên biển hiệu khắc bốn chữ.

Nhà trọ Thiên Hoang.

Phương Vọng bước qua ngưỡng cửa, đi vào trong nhà trọ, bên trong không có một bóng người, nhưng trên mỗi chiếc bàn đều bày sẵn thức ăn, rượu.

Ánh mắt hắn nhìn về phía cầu thang lên tầng hai, chỉ thấy trên bức tường hành lang tầng hai xuất hiện một bóng người, chậm rãi bước tới.

Rất nhanh, một lão già đi đến trước cầu thang, nhìn xuống Phương Vọng.

Lão già này dáng người còng xuống, tóc tai bù xù, tay cầm một cây gậy gỗ, trông giống như một cành cây tùy tiện bẻ được.

Hắn trông không liên quan gì đến nhà trọ này, mà giống như một lão ăn mày hơn.

“Hậu bối, ngươi tên gì, mà ta không thể suy diễn được, xem ra đạo hạnh rất cao.”

Giọng nói của lão già vang lên, khàn khàn mà uy nghiêm.

Phương Vọng đáp: “Hậu bối tên Phương Vọng, được một chiếc gương Lão già bắt đầu đi xuống cầu thang, từng bước một, khiến người ta không khỏi muốn đỡ hắn.

“Làm phiền thì không tính, ta đã chờ lâu rồi, đều cho rằng không còn hậu nhân nào có thể đánh thức được ta.”

Lão già u uất nói, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Phương Vọng, như muốn nhìn thấu hắn.

“Chỉ nhìn thần thức của ngươi, không thể đoán được đạo hạnh của ngươi, nhưng ngươi có thể phá vỡ cấm chế của ta,

hắn là đã đạt đến tu vi Thần Thông cảnh tăng năm rồi chứ?”

Trước câu hỏi của hắn, Phương Vọng do dự một lát, nói: “Không giấu gì tiên bối, văn bối chỉ mới là Niết Bàn cảnh.”

Lời này vừa thốt ra, bước chân của ông lão lập tức dừng lại, hắn nheo mắt, nhìn chăm chăm Phương Vọng, ánh mắt trở nên sắc bén.

Ông lão nhìn chăm chăm Phương Vọng hồi lâu, mới phá tan sự im lặng, cảm thán nói: “Hậu sinh khả úy, thật lợi hại, bây giờ là thời thịnh thế như thế nào, có thể miêu tả cho ta nghe một chút không?”

Thịnh thế ư?

Phương Vọng suy nghĩ một chút, nói: “Không ít tiên bối nói với ta rằng tiếp theo sẽ là thời thịnh thế có thể sánh ngang với Đại An thần triều, tiên bối có biết Đại An thần triều không?”

Không thể trực tiếp nói rằng thời đại này ngay cả một Đại Thánh cũng không có, quá mất mặt, nói như vậy, càng dễ kích thích đối phương.

Ông lão vừa nghe đến Đại An thần triều, trên mặt bèn lộ ra nụ cười, hắn cảm thán nói: “Nếu như vậy thì tốt quá, ta cũng coi như là đi ra từ những năm cuối của Đại An thần triều, rất nhiều chuyện đã quên mất, chỉ nhớ đất quê hương rất mềm mại, lúc đó khao khát được bay lên trời, khao khát được xuống biển, nhưng sau đó thần triều diệt vong, nhân gian nghênh đón thời đại hỗn loạn chưa từng có.”

“Đó là thời đại vạn tộc cùng nổi lên, thời đại đen tối nhất của Nhân tộc, trước khi ta ngã xuống, mới nhìn thấy một tia hy vọng Nhân tộc trỗi dậy.”

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Đó là thời đại đen tối như thế nào? Đại Thánh có thể bảo vệ Nhân tộc lúc đó không?”

“Đại Thánh? Ha ha.”

Ông lão cười cười, rồi bước xuống.

Ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm Phương Vọng, trong quán rượu một tia căm hận.

“Đại Thánh, giai vị thiên địa đập lên vô số xương trắng để thành trụ? Bọn họ sẽ không bảo vệ Nhân tộc, ngược lại, bọn họ chính là mối đe dọa lớn nhất của Nhân tộc.”

Chương 484: Ly Đại, Yêu Hoàng.

Chương 484: Ly Đại, Yêu Hoàng.

Lời nói của ông lão khiến Phương Vọng cau mày.

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Vạn tộc cùng nổi dậy, tại sao Đại Thánh còn phải bức hại Nhân tộc?”

Ông lão yếu ớt nói: “Bởi vì Đại Thánh không phải xuất thân từ Nhân tộc.”

Phương Vọng cau mày chặt hơn.

“Người có phải xuất thân từ Nhân tộc không?”

“Ta đương nhiên phải!”

Phương Vọng vội vàng nói, nếu bị coi là Yêu tộc, gánh vác tội nghiệt, thì thật quá oan uổng.

Không ngờ, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công cũng có một ngày bấy hể.

Ông lão cười nói: “Cũng đúng, nếu ngươi là Yêu tộc, trước đó sẽ không nói những lời đó.”

Phương Vọng đưa mắt nhìn hắn đến dưới cầu thang, cách mình bảy bước.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Còn chưa hỏi danh hiệu của tiền bối.”

“Danh hiệu của ta... Quá lâu rồi, không nhớ rõ nữa, hình như ta tên là Ly Đại...”

Ly Đại?

Phương Vọng cẩn thận nhớ lại, xác định mình chưa từng nghe qua cái tên này.

Ông lão nhìn chằm chằm Phương Vọng, nhẹ giọng nói: “Hậu bối, ta muốn làm một giao dịch với ngươi.”

“Tiền bối mời nói.”

“Tìm được mộ của ta, ta sẽ ban cho ngươi một cơ duyên lớn.”

“Cơ duyên lớn gì?”

Phương Vọng không lập tức đồng ý, mà hỏi thăm.

Đối với đại năng cổ đại, Phương Vọng sẽ không hoàn toàn tin tưởng, phần lớn truyền thừa đều đổi bằng lợi ích, đã là giao dịch, thì phải hỏi cho rõ ràng.

Ly Đại đi đến trước một cái bàn ngồi xuống, hẩn tự rót cho mình một “Một chí bảo.”

Ly Đại quay đầu nhìn Phương Vọng, nhẹ giọng nói.

Phương Vọng cau mày nói: “Không thể nói là công pháp, thần thông gì đó sao?”

Có bảo linh bản mệnh, hẩn không cần pháp bảo khác, hơn nữa theo hẩn thấy, pháp bảo, pháp khí đều là vật ngoài thân, mạnh mẽ chân chính là đạo hạnh của bản thân.

Nghe vậy, Ly Đại nhìn chằm chằm hẩn, nở nụ cười kỳ quái, nói: “Chí bảo này có thể khiến ngươi trực tiếp vượt lên trên chúng sinh, đảo điên càn khôn.”

“Ta nghĩ rằng có được chí bảo này không dễ dàng như vậy, hơn nữa chí bảo dễ dính nhân quả, so với chí bảo, ta càng cần

công pháp.”

Phương Vọng không kiêu ngạo cũng không tự tử mà nói, cơ duyên này hẳn không nhất định phải có.

Ly Đại im lặng.

Phương Vọng kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc lâu sau.

Ly Đại cuối cùng cũng mở miệng: “Nếu đã như vậy, thì chờ người chuẩn bị lên đường rồi hãy đến tìm ta, ta sẽ ban cho người công pháp mạnh nhất của ta, giá trị không kém gì bảo vật kia.”

Phương Vọng nở nụ cười, lập tức cảm tạ: “Đa tạ tiên bối.”

Nói xong, hắn bèn rút thần thức ra.

Trong hiện thực, ánh mắt Phương Vọng lấy lại vẻ sáng ngời, hắn ném chiếc gương đồng vào nhũn Long Ngọc, rồi đứng dậy, thoát cái đã đến sân của Đế Hải Tam Tiên.

Đế Hải Tam Tiên hiện tại ngày nào cũng nghiên cứu Thông Thiên Đế Giám, không cầu gì khác. Sân của bọn họ luôn ồn ào náo nhiệt, thỉnh thoảng có khí tức mạnh mẽ tràn ra, các tu sĩ Kiếm Thiên Trạch đã quen rồi, thậm chí còn lưu truyền truyền thuyết rằng Kiếm Thiên Trạch có ba vị lão thần tiên.

Truyền thuyết về Đế Hải Tam Tiên khiến địa vị của Phương Vọng trong lòng các tu sĩ đại lục càng cao hơn.

Phương Vọng đứng giữa sân, ngược mắt nhìn lên, Đế Hải Tam Tiên đang nằm trên đất, đầu đối đầu, tựa như đang luyện một loại công pháp kỳ lạ nào đó.

Hắn bước tới, nhìn vuông tiên yển thứ ba mở miệng hỏi: “Các nawuđi có từng nghe nói đến cái tên Ly Đại không?”

Tiên kia thấy Phương Vọng, cũng không vội nhảy dựng lên, mà chỉ hỏi một cách vô lực: “Ly Đại nào? Tên người à?”

“Ừ”

“Chưa từng nghe nói, đại ca, nhị ca, các người thì sao?”

“Ta cũng không có.”

“Ta thì hình như từng nghe nói rồi.”

Càn Tiên lật người ngồi dậy, hắn vừa ngồi dậy, khí tức của Vũ Tiên và Thần Tiên lập tức rối loạn, đều phun ra một ngụm máu ngược lên trời.

Hai người vội vàng bò dậy, trừng mắt nhìn Càn Tiên.

Càn Tiên không hề nao núng, xoa cằm, bắt đầu suy nghĩ miên man.

Thấy hắn đang suy nghĩ chuyện của Phương Vọng, Vũ Tiên, Thần Tiên đành phải kìm nén cơn giận, cố gắng bình tĩnh lại.

Phương Vọng thấy thú vị, ba người này già rồi mà vẫn có thể suốt ngày cãi nhau, cũng coi như không cô đơn.

“Ta nhớ ra rồi, ta từng thấy tên Ly Đại trong một truyền thuyết. Thời kỳ Man Hoang, vạn tộc cùng nổi lên, người làm mối cho yêu, từng có một Đại Vu của Nhân tộc, vượt ngang năm biển, truy sát Yêu Hoàng, làm rạng danh Nhân tộc ta.”

Càn Tiên trầm ngâm nói, giọng điệu có hơi do dự, dường như đang cố gắng nhớ lại chi tiết.

Phương Vọng nhìn hắn, hỏi tiếp: “Còn gì nữa không?”

“Không còn nữa, đây chỉ là một trong số rất nhiều truyền thuyết ở một di cảnh, ta nhớ được là vì Yêu Hoàng đó trông rất thần tuấn, sống động như thật, như thể có thể bay ra khỏi bức tường, đến tận bây giờ ta vẫn nhớ dáng vẻ của nó.”

Càn Tiên nhớ lại, trên mặt lộ vẻ say mê.

Phương Vọng không nói nên lời, một con yêu quái mà cũng có thể khiến người mê mẩn đến vậy, chẳng lẽ đã hóa hình rồi sao?

Thần Tiên bừng tỉnh, nói: “Ta cũng nhớ ra rồi, Yêu Hoàng đó có thân hình nửa trên là người, là một nữ tử, không mặc quần áo. Tên khốn kiếp người, vậy mà vẫn nhớ đến tận bây giờ, thật là bỉ ổi, làm mất mặt Đế Hải Tam Tiên chúng ta!”

Càn Tiên đỏ mặt, cứng cổ, nói: “Nói bậy, người không nhớ sao?”

Đế Hải Tam Tiên lại bắt đầu cãi nhau. Phương Vọng nghe một lúc thì mất hứng, rồi lặng lẽ rời đi.

Trở lại câu gỗ, Phương Vọng không nghĩ ngợi nhiều nữa, chuyên tâm tu luyện.

Đầu tiên phải đạt đến Phá Thiên cảnh đã!

Sau khi đạt đến Phá Thiên cảnh, hắn còn phải dung hợp tuyệt học của mình, trước đây Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đã làm chậm nhiệm vụ chính này của mình, lần đột phá tiếp theo, hắn không thể chậm trễ được. ...

Sau khi Phương Cảnh trở về, thỉnh thoảng lại có kiểm tu trong Kiếm Thiên trạch đến luận bàn, đôi khi khoe khoang về kinh nghiệm của mình. Không biết ngày nào, hắn tiết lộ về sự tồn tại của Phong tộc, khiến cho tất cả tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch truyền tai nhau, thậm chí còn truyền đến các giáo phái lớn trên đại lục.

Chương 485: Ly Đại, Yêu Hoàng. (2)

Chương 485: Ly Đại, Yêu Hoàng. (2)

Nghe nói có một thế lực bí ẩn tên là Phong tộc có thể đến Kiếm Thiên trạch tìm Thiên đạo gây phiền phức, các thế lực

lớn không hề sợ hãi, ngược lại còn phẫn khích, cho rằng đây là một cơ hội.

Vì vậy, họ lần lượt phái đại tu sĩ đến Kiếm Thiên trạch, đồng thời để các đệ tử khác ra biển điều tra Phong tộc.

Sau khi ý tưởng về Côn Luân được lan truyền, nhiều giáo phái đã đạt thành nhận thức chung. Côn Luân chắc chắn có thể trở thành thánh địa, hơn nữa Côn Luân lại rộng lớn như vậy, nếu họ có thể chiếm được một vùng đất ở Côn Luân, hoặc để đệ tử của mình bá nhập vào Côn Luân, thì đều có lợi ích rất lớn.

Ba năm sau.

Phương Vọng mở mắt, hẩn nhìn về phía bên kia hồ, chỉ thấy một bóng người mặc áo đỏ đứng bên kia hồ, nhìn hẩn từ xa.

Đó chính là Chu Tuyết.

Chu Tuyết thấy hẩn mở mắt, đột nhiên hóa thành tàn ảnh bay tới, trong nháy mắt đã rơi xuống bên cạnh Phương Vọng. Nàng quay người, ngồi xuống bên cạnh Phương Vọng, còn vỗ vai hẩn.

“Thân pháp nhanh thật.”

Phương Vọng khẽ khen ngợi.

Chu Tuyết liếc nhìn hẩn, cười nói: “Có nhanh đến đâu cũng không thoát khỏi mắt người.”

Phương Vọng cười cười, hỏi: “Sao đột nhiên trở về? Có chuyện gì sao?”

Chu Tuyết đáp: “Cha ta sắp đến đại nạn, ta trở về để tiễn hẩn đoạn đường cuối.”

Nghe vậy, Phương Vọng im lặng.

Dưỡng phụ của Chu Tuyết là Phương Trán, tứ bá của Phương Vọng, đã gần ba trăm tuổi, có thể sống đến ngày nay, tuyệt đối được coi là người trường thọ.

Không chỉ Phương Vọng, những trưởng bối của Phương Vọng đều có tư chất tu luyện tâm thường, đến nay vẫn không thể vượt qua Linh Đan cảnh, tuổi thọ, tinh lực đều dựa vào các loại đan dược, đại nạn có thể đến bất cứ lúc nào.

Phương Vọng nghĩ đến cha mẹ mình, nghĩ đến số dương thọ còn lại của họ, trong lòng hơi buồn.

“Thiên tôn trên trời cũng không thể ban cho người ta trường sinh sao?”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết khẽ lắc đầu, nói: “Tuổi thọ của con người đều có số mệnh, đột phá cảnh giới sẽ thay đổi số mệnh, cho nên có câu tu tiên là nghịch thiên, nhưng phạm nhân dù sao cũng là phạm nhân, đều có số mệnh của mình, không thể cưỡng cầu. Ta có thể ban cho Phương Tâm pháp môn nghịch thiên cải mệnh, cũng là vì tư chất của bản thân hắn cao hơn những người khác trong Phương phủ, hắn có tư cách đó.”

“Cái gọi là trường sinh bất tử, ngay cả ở thượng giới cũng rất hiếm, hơn nữa luân hồi không phải là chuyện xấu, có khí vận của chúng ta ảnh hưởng, cho dù họ đầu thai, kiếp sau cũng có thể đầu thai vào một gia đình tốt.”

Phương Vọng im lặng.

Chu Tuyết nói tiếp: “Một đời người, thực ra không có gì đáng tiếc, như vậy là đủ rồi, người đừng nghĩ nhiều.”

Phương Vọng cười nói: “Ta đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều, dù sao ta cũng là người đã chết một lần.”

Chu Tuyết còn tưởng hấn đang nói về kiếp trước của nàng trước khi trọng sinh.

Nàng lắc đầu cười, không nói thêm về chuyện này nữa.

Phương Vọng bắt đầu hỏi nàng về lai lịch của Ly Đại.

Chu Tuyết lại từng nghe nói đến cái tên Ly Đại, nàng ánh mắt lấp lánh, nói: “Lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này là khi đã phi thăng, nghe nói hạ giới đã xảy ra kiếp nạn, Ly Đại bị các tiên thần gọi là Vu Ma. Sao, ngươi đã gặp hấn rồi à?”

Phương Vọng không giấu giếm, kể lại đầu đuôi sự việc, đồng thời lấy chiếc gương bằng đồng đưa cho nàng.

Chu Tuyết nghe xong, lập tức đưa thần thức vào trong gương.

Ầm!

Một luồng khí mạnh ập đến, tóc mai của Phương Vọng bay loạn, hấn hơi nheo mắt lại.

Cắm chế trong tấm gương này đã được phục hồi như cũ, Chu Tuyết lại có thể dễ dàng phá vỡ, xem ra thực lực của nàng không tầm thường.

PhiZZno Vonda không nauấyv rằ Chu Tuyết mà chỉ lẳng lẽ nhìn khuôn mặt nghiêng của nàng.

Hấn lần đầu tiên được nhìn dung nhan của Chu Tuyết ở khoảng cách gần như vậy.

Nhìn Chu Tuyết một lúc, Phương Vọng liền thu hồi ánh mắt, chờ đợi kết quả của nàng.

Ngồi bên cạnh Chu Tuyết, Phương Vọng phát hiện mình không thể cảm nhận được tu vi của nàng, khí tức của nàng tuy vẫn còn, nhưng lại tự nhiên như vạn vật trên trời dưới đất.

Chu Tuyết tuy sống lại, nhưng kiếp này đã tu hành hơn hai trăm năm, có lẽ nàng đã trở thành tiên nhân, chỉ là cảnh giới chưa đủ.

Phương Vọng vẫn luôn cho rằng dùng cảnh giới tu vi để đánh giá bản chất của sinh mệnh là quá nông cạn, đặc biệt là khi tu vi của hắn ngày càng cao, hắn càng nhận ra rằng tu tiên không chỉ đơn giản là trở nên mạnh mẽ.

Cứ như vậy, hắn lặng lẽ cảm nhận khí tức của Chu Tuyết, suy nghĩ về con đường tu hành của mình.

Một lúc lâu sau.

Chu Tuyết ngẩng đầu, đưa chiếc gương đồng cho Phương Vọng.

“Hắn muốn sống lại, tuy rằng ở Thượng giới ta nghe nói hắn mang đến tai họa cho nhân gian, nhưng đó chỉ là phán đoán của Thượng giới. Đại Thánh, Đại Đế nhân gian nếu không phục tùng bọn họ, sẽ bị dán nhãn là ma đầu, không thể tin được, chúng ta chỉ cần cân nhắc xem hắn có thể mang lại gì cho chúng ta.”

“Nghe nói người muốn công pháp, ta ủng hộ người. Bảo vật mạnh mẽ đến mấy nếu không phải do chính mình luyện chế thì đều dễ gánh chịu nhân quả lớn, ai mà biết được nhân quả của tên này sẽ liên lụy đến điều gì. Ta khuyên người đạt đến Phá Thiên cảnh rồi hãy cân nhắc xem có nên giúp hắn không, dù sao hắn cũng không thiếu trăm năm thời gian.”

Chu Tuyết nghiêm túc nói, Phương Vọng thu chiếc gương đồng vào nhẫn Long Ngọc, chậm rãi gật đầu.

Chu Tuyết trêu chọc: “Ta nhìn ra được, tên này lúc còn sống không thành Thánh chứng Đế, ước chừng là cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, cho dù có tính toán gì, người cũng có thể ứng phó.”

Không phải Đại Thánh, Đại Đế à?

Phương Vọng đột nhiên có chút thất vọng, hứng thú với công pháp của Ly Đại giảm hẳn.

Chu Tuyết nhìn thấu tâm tư của hắn, nhưng không tiếp tục khuyên. một loại khí vận, thì là chuyện tốt hay chuyện xấu?” Phương Vọng hỏi.

Chương 486: Thế nào là người thiên mệnh?

Chương 486: Thế nào là người thiên mệnh?

Chu Tuyết nghe vậy, ý vị thâm trường nói: “Đối với người khác, phúc họa đi cùng, thậm chí có thể là đại họa, nhưng đối với người đã luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công thì chỉ có lợi. Chỗ huyền diệu thực sự của Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công sẽ tăng cường theo khí vận mà người hấp thụ được.”

“Giống như cơ duyên này, trong bóng tối chính là khí vận của Đại Đế đang giúp người, từ xưa đến nay, Thánh giả, Đế giả, không phải là con cưng của trời đất thì là gì, một sớm thành Thánh, một sớm thành Đế, trời đất tự tương trợ.”

Phương Vọng cũng nghĩ như vậy, từ nơi sâu xa, khí vận của Hồng Huyền Đế đang giúp hắn.

“Có thể truyền thụ cho ta phương pháp khí vận không?”

Phương Vọng nhìn Chu Tuyết, nhẹ giọng hỏi.

Hắn phát hiện mình xin công pháp, truyền thừa từ Chu Tuyết, càng ngày càng không có gánh nặng tâm lý.

Chu Tuyết lắc đầu: “Cảnh giới của người chưa đủ, chỉ có thể cảm nhận được khí vận, không thể tu hành đạo khí vận, đợi người đạt đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, mới có thể bước vào đạo khí vận, bước vào sớm, chỉ có vận kiếp bất phục.”

“Người không phải nói là Cơ gia có một vị biết người thiên mệnh sao? Hắn đã đạt đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn rồi sao?”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết trả lời: “Cái đó thì ta không rõ, ta cũng đang điều tra lai lịch của Cơ gia, vốn tưởng Cơ gia ẩn núp ở lục địa này, nhưng hai trăm năm trước, bọn họ đã di cư hoàn toàn, có lẽ là tính đến sự tồn tại của người và ta. Cơ gia này không đơn giản, có lẽ đợi chúng ta đạt đến đỉnh cao nhân gian, bọn họ sẽ trở thành đối thủ của chúng ta.”

Phương Vọng nhướn mày: “Nhất định sẽ trở thành kẻ địch sao?”

Chu Tuyết nhún vai, nói: “Giống như vị trí phi thăng, chỉ có chín vị, tham vọng của ta là chiếm một nửa, những người khác đương nhiên sẽ tranh giành.”

Cũng đúng.

Phương Vọng cười cười, ánh mắt trở nên sắc bén.

Đã muốn tranh giành, hắn sẽ không sợ Cơ gia. Có thêm bao nhiêu gia tộc nữa, hắn cũng phải vì Chu Tuyết, vì Phương gia mà tranh!

Hai người ngồi trên đầu cầu tiếp tục trò chuyện, tiếp theo đều là Chu Tuyết kể về những năm tháng qua.

Khi nàng nói được một canh giờ, Chu Tuyết đột nhiên hỏi: “Thái Hi tiên tử của Tổ Chân cung thế nào?”

“Ừm? Thế nào là thế nào?”

Phương Vọng ngạc nhiên hỏi.

Sao nàng lại biết Thái Hi tiên tử?

Được lắm!

Kiểm Thiên trạch có nội ứng của Kim Tiêu giáo!

Chu Tuyết cười như không cười: “Thái Hi tiên tử là cung chủ tương lai của Tổ Chân cung, sau này sẽ trở thành tồn tại hàng đầu trong Thiên Địa Càn Khôn cảnh, hơn nữa dung mạo và tài năng của nàng đều tuyệt thế. Nếu ngươi động lòng, sau này ta sẽ giúp ngươi phá vỡ quy củ của Tổ Chân cung.”

Phương Vọng trợn trắng mắt, nói: “Nói gì vậy, ta lại không động lòng với nàng.”

“Tổ Chân cung quả thực có tiềm lực hùng hậu, giàu có, Kim Tiêu giáo của ta vẫn đang trong giai đoạn phát triển, không thể hỗ trợ ngươi như Tổ Chân cung được. Ta thấy nếu ngươi có thể bắt được cung chủ Tổ Chân cung, đó là chuyện tốt, nếu Côn Luân có thể thành, danh tiếng Phương Vọng của ngươi sẽ vạn cổ bất diệt.”

Chu Tuyết cười tủm tỉm nói.

Phương Vọng không chịu nổi nữa, vội vàng xua tay nói: “Thôi đi, đừng thử ta nữa, cẩn thận ta thật sự nghe theo, ta không có định lực tốt như vẻ bề ngoài đâu.”

Chu Tuyết liếc hẩn một cái, rồi đứng dậy, nói: “Được rồi, ta đi đây.”

Nàng quay người rời đi, đi được vài bước.

Phương Vọng đột nhiên quay đầu lại nói: “Giấy hôn thư kia tuy là giả, nhưng trước khi xé bỏ, ta giữ, ngươi cũng phải giữ.”

Chu Tuyết dừng bước, hừ một tiếng: “Thật hay giả, ta nói là được, lúc đầu ngươi muốn lập, ta chiều theo ngươi, sau này có xé bỏ hay không, ngươi phải chiều theo ta.”

Nói xong, nàng hóa thành một cơn gió nhẹ, nhanh chóng biến mất sau dãy lầu các. Phương Vọng nhìn theo hướng nàng

rời đi, khoe miệng cong lên, lẩm bẩm: “Quả nhiên, nữ nhân đều như nhau.”...

Dưới bầu trời xanh thẳm, vạn dặm không mây.

Trong một quần đảo, giữa những ngọn núi trùng điệp có một hồ nước, giữa hồ có một tòa đình nhỏ.

Cơ Như Thiên mặc áo bào màu vàng bay đến, đáp xuống đình, trong đình đã có một người chờ sẵn, chính là huynh trưởng Cơ Hạo Thiên của hắn.

Cơ Hạo Thiên đang thưởng trà, hắn liếc nhìn Cơ Như Thiên, khẽ nói: “Nhiều năm không gặp, quả nhiên đã lột xác, xem ra Thiên Đạo không lừa ta.”

Cơ Như Thiên đến ngồi đối diện hắn, đặt cánh tay phải lên bàn, nhìn hắn, cười hỏi: “Nghe nói ngươi khiêu chiến Thiên Đạo, một quyền cũng không chịu nổi?”

Cơ Hạo Thiên phản bác: “Ngươi chịu nổi sao?”

“Ha ha, huynh trưởng, ngươi nói xem, người như Phương Vọng nếu không phải là Thánh Đế thời thượng cổ chuyển thế, trên đời này thật sự có thể có thiên tài như vậy sao?”

Cơ Như Thiên cười vài tiếng, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nghiêm túc hỏi.

Cơ Hạo Thiên im lặng.

Có lẽ Phương Vọng không để hắn vào mắt, nhưng nhân sinh quan của hắn đã bị Phương Vọng phá vỡ.

Trước khi gặp Phương Vọng, hắn đã gặp quá nhiều thiên tài, ngay cả ba người còn lại trong Nam Cung tứ kiệt, hắn cũng không để vào mắt, cho rằng thiên phú của mình là vô song trên đời.

Nhưng Phương Vọng đã xuất hiện.

Tốc độ trưởng thành của Phương Vọng đã phá vỡ nhận thức của hắn, sau này hắn mới hiểu tại sao thời xưa có Đại Đế, Đại Thánh tung hoành một đời, tại sao thiên hạ có nhiều thiên tài có thể sánh ngang với hắn như vậy, mà thời đại này vẫn bị coi là thời đại suy tàn.

Có lẽ là vì Phương Vọng trước đây chưa ra đời.

Thấy Cơ Hạo Thiên im lặng, Cơ Như Thiên cũng không nói gì nữa, hai huynh đệ mỗi người một tâm tư, trong lòng đều nghĩ đến cùng một người.

Một lúc sau.

Một lát ânag lẫn mặc án hào trắng baw tới. Thấy vậy, Cơ Như Thiên, Cơ Hạo Thiên vội vàng đứng dậy, chấp tay hành lễ: “Bái kiến Xuân Thu đạo trưởng.”

Xuân Thu đạo trưởng vuốt râu cười, giơ tay ra hiệu cho họ ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống giữa hai người, đặt cây phát trần trong tay lên bàn.

Chương 487: Thế nào là người thiên mệnh? (2)

Chương 487: Thế nào là người thiên mệnh? (2)

“Khi hai người vừa mới sinh ra, Cơ gia đã mời ta đến xem tướng cho hai người, hai người đều có khí vận lớn, nhưng gần đây, khí vận đều suy giảm, hẳn là hai người đã gặp Phương Vọng.”

Xuân Thu đạo trưởng cười nhẹ, ý cười trong mắt hắn có vẻ thâm sâu khó lường.

Cơ Hạo Thiên hỏi: “Đạo trưởng, ngài có thể xem số mệnh của Phương Vọng không, hắn có phải là người thiên mệnh không?”

Xuân Thu đạo trưởng lắc đầu nói: “Không tính được, không tính được, cái gọi là người thiên mệnh vốn không phải

là định sẵn, mà là tranh giành mà có. Hai người đều có thể trở thành người thiên mệnh, nhưng đáng tiếc, các người đã gặp Phương Vọng. Đứa trẻ này nếu đặt vào bất kỳ thời đại nào trong quá khứ đều có thể trở thành Đại Thánh, là đối thủ cả đời của Đại Đế, nếu hắn thắng, sống sót, địa vị của hắn trong số các Thánh Đế cũng không thể ước lượng được.”

Cơ Hạo Thiên cau mày.

Trong mắt Cơ Như Thiên lóe lên một tia dữ tợn.

Xuân Thu đạo trưởng không để ý đến sự thay đổi biểu cảm của hai người, tiếp tục nói: “Đế Hải có một thiên tài, tên là Lữ Tiên Mệnh, khí vận của hắn cũng vì gặp Phương Vọng mà thay đổi. Nói ra cũng thật kỳ lạ, sau khi hắn bại dưới tay Phương Vọng, khí vận không hề suy yếu, ngược lại còn tăng lên.”

Cơ Hạo Thiên nhướn mày nói: “Vị thiên tài có hy vọng thành Thánh của Lữ gia cũng bại dưới tay Phương Vọng sao?”

“Ừ, đến nay vẫn còn đang ngộ đạo trong Ngộ Tâm quan của ta, đứa trẻ này quả thực không tầm thường, ngồi bất động dưới gốc cây héo úa, vậy mà lại ngộ ra được một bộ công pháp thành Thánh, hậu sinh khả úy.”

Xuân Thu đạo trưởng cảm thán nói.

Cơ Như Thiên tiếp lời hỏi: “Đạo trưởng, ngài triệu hai huynh đệ chúng ta đến đây, chẳng lẽ chỉ để ca ngợi Phương Vọng sao? Sự lợi hại của Phương Vọng, hai huynh đệ chúng ta đã được đích thân nếm trải.”

Xuân Thu đạo trưởng lắc đầu, nói: “Tất nhiên không phải, nhưng triệu tập hai người đến đây, chính là vì Phương Vọng. Đây cũng là ý của Cơ gia và sáu Thánh tộc khác, thiên tư của Phương Vọng vang dội cổ kim, bảy tộc muốn đoạt lấy nhục thân của hắn.”

Cơ Như Thiên nghe xong, cau mày. Cơ Hạo Thiên khó hiểu hỏi: “Ý là gì? Cơ gia muốn hai huynh đệ chúng ta đi giết Phương Vọng sao sao? Không thể nào!”

Cơ Như Thiên nhìn chằm chằm vào Xuân Thu đạo trưởng.

“Không phải, phụ thân của hai người nhờ ta đến đây, là muốn chứng kiến hai huynh đệ ai mạnh hơn. Ai mạnh hơn thì có tư cách tranh đoạt nhục thân của Phương Vọng, hôm nay, các người chỉ có thể sống sót một người, người thắng có thể cùng sáu tộc khác tranh đoạt nhục thân của Phương Vọng.”

Lời nói của Xuân Thu đạo trưởng vừa dứt, làn gió trong lành trên mặt hồ cũng ngừng thổi.

Cơ Hạo Thiên, Cơ Như Thiên không hề kinh ngạc, hai huynh đệ tỏ ra rất bình tĩnh, thậm chí còn giãn mày ra.

“Phụ thân không muốn đến thu xác cho hai huynh đệ chúng ta sao?”

Cơ Hạo Thiên mở miệng hỏi, giọng nói trở nên khàn khàn.

Cơ Như Thiên chế nhạo: “Hắn vẫn luôn như vậy, coi con cái như quân cờ, quân cờ chết thì chết, sao có thể đích thân đến đây.”

Xuân Thu đạo trưởng không nói gì nữa, bắt đầu tự rót trà cho mình.

Cơ Hạo Thiên đứng dậy, nhìn xuống Cơ Như Thiên, nói: “Như Thiên, tuy từ nhỏ đến lớn, chúng ta chưa gặp nhau mấy lần, nhưng là huynh đệ ruột, ta sẽ nghiêm túc đối mặt với trận chiến định mệnh này, sau này ta sẽ chôn cất người, lập bia cho người.”

Cơ Như Thiên cười, hắn ngẩng đầu nhìn Cơ Hạo Thiên, nói: “Huynh trưởng, nếu người chết, ta sẽ không chôn cất người, chỉ rải tro cốt của người xuống hồ này thôi.”

Chưa đầy nửa năm sau khi Chu Tuyết trở về, Phương Vọng đã nhận được tin tức, Phương gia triệu hấn về.

Hấn gặp tứ bá Phương Trấn lần cuối cùng.

Phương Trấn tuy sắp đến đại nạn, nhưng trên mặt vẫn luôn treo nụ cười, có cảm giác hồi quang phản chiếu. Hấn kéo Phương Vọng nói không ngừng, trong lời nói đều là ý bảo vệ hấn và Chu Tuyết.

Chu Tuyết hàng năm ở bên ngoài, Phương Trấn lo lắng nàng và Phương Vọng sẽ xa cách.

So với những nam tử khác, Phương Trấn càng tin tưởng Phương Vọng, hy vọng Phương Vọng có thể giữ chân được Chu Tuyết.

Phương Vọng chỉ có thể phụ họa, trong lòng nghĩ rằng sau này nữ nhi người sẽ phi thăng, muốn giữ chân rất khó. Đến ngày thứ ba sau khi gặp Phương Vọng, Phương Trấn nhắm mắt xuôi tay, tang lễ của Phương Trấn vốn không long trọng, nhưng vì hấn là tứ bá của Phương Vọng, rất nhiều giáo phái, thế gia đều đến viếng.

Nói chung, tang lễ này có thể coi là hỉ tang, tuy trong lòng người Phương gia hơi buồn bã, nhưng không hề chìm đắm trong đau thương, u uất.

Phương Trấn như mở ra màn giao thời cũ mới của Phương gia, trong những năm sau đó, lần lượt có các bậc trưởng bối của Phương Vọng nghênh đón đại nạn, ngay cả cha mẹ hấn cũng sắp đến lúc.

Vì vậy, Phương Vọng bắt đầu dành nhiều thời gian để ở bên cha mẹ hơn.

Sau ba tháng chịu tang Phương Trấn, Chu Tuyết rời khỏi Phương gia. Trước khi rời khỏi đại lục Hàng Long, nàng đã đến thăm Phương Vọng, hai người ở riêng trong phòng một

đêm. Trước khi đi, Tiểu Tử trừng mắt nhìn nàng, tức giận nhưng không dám nói.

Phương Vọng ở riêng với nàng, chỉ truyền thụ một chút tinh túy của Cửu U Tự Tại thuật và Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, giúp nàng tu luyện tốt hơn.

Ngộ tính của Tiên tôn quả thực đáng sợ, Phương Vọng cảm thấy không cần bao nhiêu năm nữa là nàng có thể nắm vững, luyện hai loại bí thuật đến mức đại thành, còn đại viên mãn thì khó nói.

Phương Vọng có thể luyện những tuyệt học của mình đến mức đại viên mãn, không chỉ đơn giản là tiêu tốn thời gian, mà còn có sự trợ giúp của Thiên Cung.

Năm tháng trôi qua.

Côn Luân đối diện Kiếm Thiên trạch ngày càng cao, đệ tử do Thiên Công giáo phái đến ngày càng nhiều. Theo lời của Kiều Huyền, Thiên Công giáo đã coi Côn Luân là một trong bốn kế hoạch lớn của giáo phái, điều này khiến Phương Vọng rất tò mò, còn ba kỳ quan khác có thể sánh ngang với Côn Luân sao?

Chương 488: Bảy đại Thánh tộc.

Chương 488: Bảy đại Thánh tộc.

Đáng tiếc, dù hắn có truy hỏi, Kiều Huyền cũng không chịu nói nhiều. Điều này cũng khiến Phương Vọng yên tâm hơn về Thiên Công giáo, ít nhất Thiên Công giáo rất có trách nhiệm với người thuê.

Bảy năm sau, Phương Vọng đã đạt đến Niết Bàn cảnh tầng bảy.

Năm nay, cha hắn là Phương Dân đến đại nạn.

Trong tháng cuối cùng của Phương Dân, Phương Vọng, Phương Linh, Phương Cảnh trở về Phương gia ở bên cha mẹ, cả nhà năm người sống cuộc sống thế tục của phàm nhân.

Giữa trưa, trong sân.

Phương Vọng đang cùng cha mẹ xem Phương Cảnh, Phương Linh so tài kiếm thuật.

Phương Dân ngồi ở vị trí đầu, nhìn tướng mạo khí sắc, trông như mới ngoài bốn mươi, không giống người sắp chết chút nào.

Phương Dân cười nói: “Nhìn hai đứa chúng nó, ta thấy tương lai của Phương gia nhất định sẽ rất tốt, nhất là dưới sự dẫn dắt của ngươi.”

Khuong thị bóc một quả quýt cho Phương Dân, trên mặt cũng nở nụ cười.

Phương Vọng gật đầu đáp: “Cha yên tâm, ta sẽ chăm sóc tốt cho bọn họ.”

Phương Dân nói tiếp: “Gia gia ngươi kỳ vọng rất nhiều vào ngươi, nhưng với tư cách là cha, ta hy vọng ngươi sẽ đặt bản thân mình lên trên gia tộc. Ngươi có thể đi đến ngày hôm nay, không liên quan đến Phương gia, Phương gia tuy đã bước lên con đường tu tiên, nhưng rốt cuộc cũng không thể theo kịp bước chân của ngươi.”

Hắn quay đầu nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy sự vui mừng và đau lòng.

Hơn hai trăm năm qua, Phương Vọng đã gây dựng nên danh tiếng lẫy lừng. Người đời đều ca ngợi sức mạnh của Phương Vọng, nhưng mỗi khi Phương Dân, Khuong thị nghe đến chiến tích của Phương Vọng, đều lo lắng, đau lòng cho hắn.

Bọn họ đã sống gần ba trăm tuổi, còn Phương Vọng từ năm mười sáu tuổi đã rời khỏi Phương gia, nên bọn họ luôn cảm thấy có lỗi với Phương Vọng.

“Ta sẽ có chừng mực, các người đừng lo cho ta.” Phương Vọng cười nói.

Nếu hắn muốn phi thăng, tất nhiên phải cắt đứt nhân quả với Phương gia, nhưng hắn muốn ở lại nhân gian, nếu Phương gia vẫn luôn ở trước mắt hắn, thì hắn nên chăm sóc thì cứ chăm sóc.

Con người sở dĩ là con người, tình cảm là quan trọng nhất.

Phương Vọng cứ thế trò chuyện cùng cha mẹ, trông cả nhà vui vẻ, không hề có chút buồn thương nào.

Phương Linh, Phương Cảnh cũng cố gắng duy trì không khí vui vẻ, để những tháng năm cuối đời của Phương Dân không quá đau buồn.

Cả Phương phủ đều biết Phương Vọng trở về vì sao, nên đều hết sức từ chối những người muốn đến bái kiến Phương Vọng, người Phương phủ, cố gắng để Phương phủ thanh tịnh.

Nhưng mà.

Vào lúc Phương Dân chỉ còn bảy ngày dương thọ, một lá thư được đưa vào viện của Phương Vọng, chính xác là từ trên trời rơi xuống, rơi trước mặt Phương Vọng.

Tiểu Tử lập tức chạy đến, ngậm lấy lá thư.

Phương Vọng mở mắt, nhận lấy lá thư, hắn mở thư ra, chậm rãi đọc, sắc mặt vẫn như thường.

Tiểu Tử tò mò, nhưng không dám lại gần xem thư.

Một lát sau, Phương Vọng đưa thư cho Tiểu Tử, Tiểu Tử lập tức nhận lấy, đặt thư xuống đất, cẩn thận xem xét, đôi mắt

rồng của nó mở to, thân rồng run rẩy.

“Chuyện này... công tử, không thể tin được, nhất định là có tính toán!”

Tiêu Tử ngẩng đầu nói, giọng điệu tức giận.

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói: “Đối phương có thể thần không biết quỷ không hay đưa thư đến trước mặt ta, chứng tỏ thực sự có thực lực hủy diệt đại lục, cho dù không hủy diệt được đại lục, thì san bằng Đại Tề cũng dễ như trở bàn tay.”

Tiêu Tử nghe xong, lập tức căng thẳng, khuyên can: “Công tử, đối phương mời công tử ra ngoài, nhất định là muốn đặt bẫy, không thể đi bừa bãi được, bảy đại Thánh tộc này, nghe có vẻ không đơn giản.”

“Hơn nữa bây giờ không phải là thời kỳ đặc biệt sao?”

Tiêu Tử ám chỉ đến chuyện cha Phương Vọng sắp đến đại nạn.

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, hẳn có thể cảm nhận mạnh hơn Thần Thông cảnh rất nhiều.

Không chỉ luồng khí tức này, hẳn còn cảm nhận được nguy hiểm từ những hướng khác, một khi đại chiến nổ ra, rất có thể sẽ sinh linh đồ thán, ngay cả Phương phủ và Kiếm Thiên trạch cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hắn cảm nhận được áp lực chưa từng có.

Quả nhiên cuộc đời không thể thuận buồm xuôi gió, cuối cùng hắn cũng gặp phải kiếp nạn của mình.

Phương Vọng đứng dậy, nói: “Không trốn được, đối phương chỉ cho ta nửa ngày suy nghĩ, chỉ có thể đối mặt.”

Tiểu Tử nghe xong, vội vàng chống thân rồng lên, nói: “Nếu đã vậy, công tử, hãy mang theo ta!”

Phương Vọng vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến huyết mạch chân long của Tiểu Tử. Nếu để nó ở lại, biết đâu sẽ chọc đến một đám kẻ địch mạnh mẽ khác, đến lúc đó không chỉ nó gặp rắc rối, mà Đại Tề cũng sẽ gặp rắc rối.

Nếu bọn họ rời đi, có mặt mũi của Thiên Công giáo và Tổ Chân cung, cũng sẽ không có ai đến phá hoại việc xây dựng Côn Luân.

Phương Vọng khẽ gật đầu, Tiểu Tử lập tức hiện nguyên hình, để Phương Vọng cưỡi mình rời đi.

Hắn do dự một chút, rồi nói: “Đợi một chút.”

Hắn lóe người đến viện của cha mẹ. Lúc này, Phương Cảnh đang kể lại chuyện mình phiêu bạt giang hồ, Phương Dân, Khương thị, Phương Linh đều chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng bị những trò hề của hắn chọc cười.

Phương Vọng xuất hiện bên cạnh Phương Linh, nhìn cha mẹ, nói: “Cha, mẹ, ta phải ra ngoài một chuyến.”

Lời vừa dứt, Phương Cảnh cũng dừng lại, ngạc nhiên nhìn hắn.

Vào thời điểm quan trọng này, Phương Vọng ra ngoài làm gì?

Phương Dân đã ở triều đình hơn trăm năm, hắn hỏi: “Có chuyện gì không ổn sao?”

“Không có phiền phức gì, chỉ cần xử lý một số việc, nhưng hơi xa, không chắc khi nào trở về.”

Phương Vọng nhẹ giọng trả lời.

Phương Dân nhìn hấn, nở nụ cười, nói: “Người có việc của người, làm sao cha có thể ngăn cản người, người đã dành đủ thời gian cho ta rồi. Đừng vì ta mà chậm trễ việc của mình, ta rất mãn nguyện, không có gì hối tiếc, nay thì không cần nhai ở bên ta mãi. Nay cả khi ta nhắm mắt nay bây giờ cũng không phải chuyện gì to tát, cuộc sống của các người vẫn phải tiếp tục.”

Chương 489: Bảy đại Thánh tộc. (2)

Chương 489: Bảy đại Thánh tộc. (2)

Khương thị cũng nói theo: “Đúng vậy, Vọng nhi, người cứ đi đi, mấy ngày cuối cùng có mẹ ở bên cha người, chuyện của người quan trọng hơn cả sinh tử của chúng ta.”

Phương Linh, Phương Cảnh nhìn Phương Vọng, họ đều nhận ra có điều gì đó không ổn, nhưng họ tin rằng Phương Vọng có thể giải quyết được.

Phương Vọng nở nụ cười, rồi vén áo, quỳ xuống trước Phương Dân và lạy ba cái, sau đó lại lạy Khương thị.

Với Âm Dương Huyền Minh Chân công, hấn có thể nhìn thấy dương khí của người khác, thời gian của Giang thị cũng không còn nhiều, và tốc độ suy giảm dương thọ ngày càng nhanh. Nàng có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng chắc cũng muốn ra đi cùng Phương Dân.

Sau khi lạy xong, Phương Vọng đứng dậy, cười với cha mẹ, sau đó dặn dò Phương Linh, Phương Cảnh vài câu, rồi mới nhảy lên. Tiểu Tử từ một góc sân của phủ Phương bay ra, nhanh chóng đón lấy Phương Vọng.

Phương Dân, Khương thị nhìn Phương Vọng cười rông bay đi, trên mặt đều nở nụ cười.

“Lang quân, người xem Vọng nhi có giống tiên nhân không?”

“Cuối rồng du ngoạn nhân gian, hắc đã là tiên nhân từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, người nói xem sao chúng ta lại có thể sinh ra tiên nhân được nhỉ?”

“Ha ha ha, còn không phải là giống ta tốt sao.”

“Người điên rồi.”

“Nương tử, yên tâm đi, Vọng nhi sẽ không sao đâu, thành tựu sau này của hắc là điều chúng ta không thể tưởng tượng được, có thể làm cha mẹ hắc một đời, đã là phúc phận trăm kiếp khó cầu của chúng ta rồi.”

“Ta đương nhiên tin hắc, chỉ là cảm thấy trường sinh bất lão chưa chắc đã tốt, hy vọng Tuyết nhi có thể ở bên hắc mãi mãi, để hắc không cô đơn.”

Phương Cảnh, Phương Linh lặng lẽ lắng nghe, nhưng cả hai đều không thể nở nụ cười. ...

Tiểu Tử bay rất nhanh, một đường về phía tây, chưa đầy một canh giờ đã bay ra khỏi đại lục.

Trên đường đi, Tiểu Tử rất căng thẳng, mắt rồng đảo khắp nơi. Đáng tiếc, với đạo hạnh của nó căn bản không cảm nhận được khí tức vượt qua Thần Thông cảnh. Phương Vọng đứng trên đầu rồng, bình tĩnh nhìn về phía trước.

Biển ở phía tây đại lục Hàng Long cũng rất rộng lớn, và các đảo cũng dày đặc hơn các vùng biển khác, nhìn từ trên cao xuống, giống như từng viên đá cuội điểm xuyết trên mặt biển xanh lam, mênh mông vô tận, khiến người xem tâm thần thanh thản.

Phương Vọng có thể cảm nhận được những khí tức mạnh mẽ nhắm vào đại lục Hàng Long đang di chuyển theo mình.

Tùng luồng thần thức điên cuồng lướt qua thân thể hần, dừng lại trên người Tiểu Tử.

Những đại tu sĩ đó không bắt được bóng dáng của Phương Vọng, chỉ có thể khóa chặt Tiểu Tử, điều này khiến Tiểu Tử càng khó chịu, như bị gai đâm vào lưng.

Rất nhanh, Phương Vọng nhìn thấy hai bóng người xuất hiện ở hai bên chân trời, rất rõ ràng. Bọn họ không yên tâm, thần thức không dò được Phương Vọng, chỉ có thể đến gần dùng mắt thường quan sát hành tung của Phương Vọng.

Phương Vọng không dừng lại, cố gắng kéo dài khoảng cách với đại lục Hàng Long.

Hần tin rằng bảy đại Thánh tộc sẽ không trực tiếp nhắm vào Phương gia, dù sao thì mục tiêu của bảy đại Thánh tộc là hần.

Lại qua một canh giờ, một luồng khí thể kinh khủng giáng xuống:

“Được rồi, đến đây là đủ rồi!”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, giọng điệu mang cảm giác áp lực cực mạnh, tựa như trời cao đang gầm thét, thiên uy cuộn cuộn.

Tiểu Tử cảm nhận được luồng uy áp như thiên uy, không khỏi dừng lại, thân rồng căng cứng.

Mặt biển bên dưới không thấy một đảo nào, trông như một quả cầu nước xanh biếc khổng lồ, không thấy bờ bến.

Phương Vọng và Tiểu Tử đứng giữa không trung, trông vô cùng nhỏ bé, sóng gió giữa trời và biển đã lắng xuống, một bầu không khí ngọt ngào đang lan tỏa.

Sắc mặt Phương Vọng bình thản, ánh mắt liếc nhìn khắp tám phương trời.

Chỉ thấy từng bóng người bước trên không trung mà đến từ các hướng khác nhau, tổng cộng bảy người, có nam có nữ, khí thế ai nấy đều không tầm thường. búa tạ đập vào trái tim Tiểu Tử.

“Thiên Đạo Phương Vọng, quả nhiên khí phách hiên ngang.”

“Vì chúng sinh đại lục, người cũng thật dũng cảm.”

“Tiểu tử này không đơn giản, thần thức của ta lại không dò xét được hẳn, xem ra đã tu luyện một loại kỳ công nào đó.”

“Đây chính là thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay, khí vận lớn quần thân, luôn có vài thứ có thể khiến chúng ta kinh ngạc.”

“Phương Vọng, nếu người đã chịu ra mặt, chúng ta đương nhiên sẽ không làm khó Phương gia, càng không làm khó đại lục Hàng Long, Thánh tộc chúng ta dù sao cũng từng xuất hiện Đại Thánh, về uy tín, người có thể yên tâm.”

Bảy người này đến từ bảy đại Thánh tộc, khí tức mỗi một người đều vượt xa Thần Thông cảnh!

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, nhìn quanh bảy người, bình tĩnh hỏi: “Chư vị gọi ta ra đây, muốn bàn bạc chuyện gì?”

Bảy người đồng loạt dừng bước, họ giữ khoảng cách ngàn trượng với Phương Vọng, khoảng cách này chỉ là một bước chân đối với họ.

Ánh mắt họ nhìn Phương Vọng không giống nhau, có người tham lam, có người kinh ngạc, có người mừng rỡ, cũng có người đầy ghen ghét.

Một ông già mặc áo choàng đen có hoa văn hình mãng xà mở miệng nói: “Phương Vọng, bảy người chúng ta đều là tu vi Đạp Tiêu cảnh, cho dù người có thiên tư tuyệt luân, cũng

không thể lấy tu vi Niết Bàn cảnh mà vượt qua Phá Thiên, Thần Thông, chiến đấu với Đạp Tiêu cảnh chúng ta được.”

Đạp Tiêu cảnh!

Một nữ tử mặc áo tím trông có vẻ phong tình vạn chủng mỉm cười nhìn Phương Vọng, nói: “Phương Vọng, không bằng ngươi gia nhập Tung tộc ta đi, ta bảo vệ cho ngươi bình an.”

Lời này vừa nói ra, những đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh khác đều tức giận nhìn nàng.

“Tung Hàn tiên tử, lời này không thể nói trước được đâu!”

Một lão đạo sĩ tóc bạc lạnh lùng hừ một tiếng.

Tung Hàn tiên tử vội vàng xua tay, cười nói: “Phong Vô Tung đạo hữu, ta chỉ nói đùa thôi, sao lại nghiêm túc như vậy.”

Những người khác cũng lên tiếng, dường như họ không quen biết nhau lắm. đều aoi thẳng tên nhau.

Chương 490: Đạp Tiêu cảnh, thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay.

Chương 490: Đạp Tiêu cảnh, thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay.

Phong Vô Tung, Tung Hàn tiên tử, Thu Nhai chân nhân, Hàn Hồi Thiên, Ngọc Linh Lung, Cơ Chiến, Lưu Quân.

Ánh mắt Phương Vọng dừng lại trên người Phong Vô Tung, Phong tộc truy sát Phương Cảnh, không ngờ lại liên thủ với các Thánh tộc khác.

Phong Vô Tung trông rất lạnh lùng, ánh mắt như đao lạnh, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Phương Vọng lại nhìn về phía Cơ Chiến, họ Cơ, e rằng có liên quan đến Cơ Như Thiên.

Bảy người này quả thực rất mạnh, mỗi người đều mang đến cho Phương Vọng cảm giác áp bức rất lớn. Từ khi hắn bước lên con đường tu tiên đến nay, đây là lần đầu tiên gặp phải nguy cơ như vậy.

Mặc dù bảy người này không đem lại cảm giác áp lực như Quỷ Đế, nhưng vì có Phương gia ở đây, Phương Vọng cũng không thể trực tiếp sử dụng Cửu U Tự Tại thuật để chạy trốn.

Hắn lặng lẽ sờ chiếc vòng ngọc trên cổ tay phải, rồi chờ bảy đại tu sĩ nói xong.

Hắn để ý thấy ngoài bảy người này, xa xa còn có nhiều luồng khí tức mạnh mẽ. Xem ra bảy đại Thánh tộc rất kiêng kỵ hắn, điều động bảy vị Đạp Tiêu cảnh vẫn chưa đủ, thật sự là nể mặt hắn.

Phong Vô Tung nhìn Phương Vọng, lạnh lùng nói: “Phương Vọng, tộc nhân của ngươi là Phương Cảnh đã giết chết hậu duệ của Phong tộc ta, món nợ này phải tính toán rõ ràng.”

Hắn mặc một chiếc áo choàng màu xanh, tay cầm một cây trượng ngọc, trên trượng có ngọn lửa xanh quần quanh, trông vô cùng tà quái.

Cơ Chiến khoác áo choàng đen, bên trong mặc áo giáp lưới màu xanh đậm, hai vai đeo đầu rồng, tóc dài búi gọn dưới mũ miện ngọc trắng, cả người đứng trên không trung, tỏa ra khí thế ngạo nghễ. Hắn lạnh lùng nhìn Phương Vọng, nói: “Phương Vọng, đi theo chúng ta một chuyến đi, đừng nghĩ đến chuyện chống cự, đó chỉ là tự chuốc lấy khổ mà thôi. Niết Bàn cảnh đối đầu với Đạp Tiêu cảnh, chẳng khác gì phạm nhân đối đầu với thần linh, không có chút cơ hội chiến thắng nào.”

Hàn Hồi Thiên quan sát Phương Vọng, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Ngọc Linh Lung đeo mang che mặt. Mặc một chiếc váy trắng như mây, trông như tiên nữ giáng trần, nàng cũng đang quan sát Phương Vọng.

Lưu Quân ít nói, nhưng ánh mắt nhìn Phương Vọng đầy tham lam, như muốn nuốt chửng hắn.

Thu Nhai chân nhân tiếp lời: “Phong ấn hắn lại, đưa về rồi hãy định đoạt, thân phận của chúng ta đặc biệt, không thể ở đây quá lâu, sẽ làm tổn hại danh tiếng của Thánh tộc.”

Họ nói chuyện hoàn toàn không coi Phương Vọng ra gì, khiến Tiểu Tử tức giận đến mức suýt nổ tung, đôi mắt rùng rùng như muốn phun lửa.

Phương Vọng vẫn cổ, bảy người đồng loạt nhìn chằm chằm hắn, sát khí khủng bố bao trùm hắn, Tiểu Tử suýt nữa ngã xuống.

“Các vị muốn mời ta đi theo các vị, cũng không phải là không được, nhưng trước đó, bảy người các ngươi có dám tiếp một quyền của ta không?”

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói, chân phải của hắn khẽ dịch chuyển, dùng linh lực của mình bảo vệ Tiểu Tử.

Trong nháy mắt, Tiểu Tử thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng, ánh mắt nhìn bảy người lộ ra một tia sợ hãi.

“Cửu Long Trấn Thiên quyền? Xem ra ngươi rất tự tin vào quyền pháp của mình, vậy thì bản đạo sẽ tiếp một quyền của ngươi, dù sao chúng ta ý lớn hiệp nhỏ, truyền ra ngoài cũng không hay.”

Hàn Hồi Thiên hừ lạnh, hắn tiến lên một bước, vẫy tay về phía Phương Vọng.

Trong bảy người, khí huyết của Hàn Hồi Thiên được coi là số một số hai, cảm giác áp lực từ hắn cũng rõ ràng nhất. Tất

nhiên, điều này cũng có thể là do sáu người còn lại đang che giấu thực lực.

Áo choàng của Hàn Hồi Thiên tung bay dữ dội, tóc đen bay theo, như ngọn lửa đang cháy rực. Những luồng cương khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường bùng phát từ trong cơ thể hắn, tạo thành từng luồng khí hình rồng bao quanh hắn, thoát nhìn, như có chín con khí long đang chiếm giữ hắn, găm thét về phía Phương Vọng.

Nghe lời của Hàn Hồi Thiên, sáu người còn lại đều lộ vẻ chế nhạo, không ai ngăn cản hắn.

Tất cả bọn họ đều rất tò mò về thực lực thực sự của Phương Vọng.

Mặc dù nghe đồn Phương Vọng có tu vi Niết Bàn cảnh, nhưng khi họ đến trước mặt Phương Vọng, lại không thể nhìn thấu tu vi của Phương Vọng, điều này khiến họ không khỏi kiêng dè. Cùng với năm đấm của hắn, một luồng thiên uy bao phủ biển trời, khiến bảy vị đại tu sĩ của bảy đại Thánh tộc cũng phải chấn động.

Tung Hàn tiên tử cảm thán: “Chỉ riêng luồng quyền uy này, e rằng Thần Thông cảnh cũng khó mà chống đỡ, khó trách ngươi lại tự tin như vậy. Thật không tầm thường, may mà chúng ta không phái hậu bối Thần Thông cảnh đến, nếu không thì đã tổn thất nặng nề.”

Ánh mắt tham lam của Lưu Quân càng thêm mãnh liệt, thân thể hắn bắt đầu run rẩy.

Hàn Hồi Thiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Hậu bối, đến đây, để ngươi cảm nhận sự chênh lệch giữa ngươi và ta!”

Ầm!

Khí thể của hắn tăng vọt, chín con rồng cương khí càng được khuếch đại gấp trăm lần, mỗi con cao đến vạn trượng,

khuấy động gió mây, bao phủ toàn bộ biển cả.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại. Trong nháy mắt, khí diễm màu trắng bùng lên trên cơ thể hắn. Hắn gần như lập tức vượt qua khoảng cách ngàn trượng, giết đến trước mặt Hàn Hồi Thiên, nắm đấm phải mang sức mạnh hủy diệt đánh ra.

Âm!

Thiên địa chấn động, luồng khí tức kinh khủng lấy hai người làm tâm điểm quét ngang tám phương, mặt biển bên dưới dâng lên những cơn sóng tròn kinh hoàng, nhanh chóng lan rộng, bao trùm mọi hướng.

Một quyền của Phương Vọng đã khiến biển mây trên trời tan biến, nhưng nắm đấm của hắn lại bị lớp cương khí của Hàn Hồi Thiên chặn lại.

Áo bào của Hàn Hồi Thiên phồng lên, như thể sắp bị xé toạc bất cứ lúc nào, nhưng thân thể hắn vẫn đứng vững như bàn thạch, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Phương Vọng.

Phương Vọng đứng trước mặt hắn, thân hình nghiêng về một bên, nắm đấm phải treo lơ lửng trước mặt Hàn Hồi Thiên. Trên nắm đấm có đầu Hắc Long quấn quanh, khoảng cách giữa nắm đấm và khuôn mặt Hàn Hồi Thiên không đến nửa thước.

Chương 491: Đạp Tiêu cảnh, thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay. (2)

Chương 491: Đạp Tiêu cảnh, thiên tài đệ nhất từ xưa đến nay. (2)

Đột nhiên.

Một luồng cương khí hình rồng trên người Hàn Hồi Thiên bất ngờ nổ tung, khiến sáu người còn lại kinh ngạc, ánh mắt họ

trong nháy mắt trở nên nguy hiểm, tất cả đều xuất hiện xung quanh Phương Vọng, vây chặt hấn lại.

Bảy người trong nháy mắt đã che khuất bóng dáng Phương Vọng.

Cơ Chiến thậm chí còn đặt tay phải lên vai Phương Vọng, lạnh lùng nói: “Hậu bối, một quyền này của ngươi cũng đánh ra rồi, có thể đi theo chúng ta chứ?”

Khuôn mặt Hàn Hồi Thiên hơi khó coi. Tung Hàn tiên tử, Ngọc Linh Lung, Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân, Phong Vô Tung đều chăm chú nhìn Phương Vọng, khoảng cách giữa họ và Phương Vọng chỉ có năm bước, như thể một tấm lưới trời đất đang giam giữ Phương Vọng.

Phương Vọng khẽ nhếch môi, từ từ thu nắm đấm, nói: “Đạp Tiêu cảnh, quả nhiên danh bất hư truyền, vẫn bối thực sự không phải là đối thủ, vậy thì xin theo các vị đi một chuyến.”

Hắn quay người, nhìn về phía Cơ Chiến, hơi ngẩng cằm, nói: “Tiền bối, có thể nhường đường không, ta muốn mang theo con rồng của mình đi cùng.”

Cơ Chiến nheo mắt lại, trong mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm.

Phương Vọng không chút sợ hãi nhìn chằm chằm hấn.

Tung Hàn tiên tử liếc mắt ra hiệu với Cơ Chiến, Cơ Chiến im lặng một lúc, cuối cùng vẫn nhường đường.

Phương Vọng lập tức bay về phía Tiểu Tử, đáp xuống đầu rồng của Tiểu Tử.

“Đi theo họ.”

Phương Vọng khoanh chân ngồi xuống, nhẹ giọng nói.

Tiểu Tử vội vàng bay về phía bảy người, đồng thời truyền âm cho Phương Vọng: “Công tử, chẳng lẽ chúng ta không thể liều chết một phen sao?”

Lần đầu tiên nó thấy Phương Vọng bị áp chế, trong lòng tuyệt vọng vô cùng.

“Không cần, đi theo họ một chuyến trước đã, ta đoán họ không muốn giết ta. chỉ muốn đoạt xá thân thể ta. Nếu liều mạng với họ. cho dù có thể trốn thoát, thì đại lục Hàng Long cũng sẽ bị liên lụy.”

Phương Vọng dùng Truyền Âm thuật trả lời, hẩn nhìn về phía trước.

Bảy vị đại tu sĩ trông như chân tiên đứng song song với nhau, họ đứng trên bầu trời, trông thật thoát tục.

Thấy Phương Vọng ngoan ngoãn như vậy, Hàn Hồi Thiên thu liễm khí thế, quay người dẫn đường.

Tung Hàn tiên tử đáp xuống bên cạnh Phương Vọng, cúi người nhìn hẩn, mỉm cười nói: “Phương Vọng, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rồi?”

“Chưa đến ba trăm tuổi.”

“Ồ, chưa đến ba trăm tuổi mà đã có thực lực như vậy, xem ra lời họ nói không sai, ngươi đúng là thiên tài xưa nay hiếm có. Sau này cố gắng đừng phản kháng, chúng ta sẽ không giết ngươi, ít nhất ngươi còn có thể sống thêm vài chục năm.”

Phương Vọng im lặng, không nói thêm lời nào.

Tung Hàn tiên tử ra vẻ thành thật với nhau, che miệng cười nói: “Vài chục năm đối với ngươi, có lẽ thực lực sẽ tiến triển vượt bậc, đến lúc đó, chưa chắc đã không thể giết ra ngoài.”

Sáu người phía trước nghe thấy lời nàng nói thì không chút động lòng, tiếp tục dẫn đường.

Phương Vọng liếc mắt nhìn Tung Hàn tiên tử, hỏi: “Vì sao phải giữ ta lại mấy chục năm? Là vẫn chưa quyết định ai sẽ đoạt xá ta, hay là các người muốn chờ ta mạnh hơn chút nữa rồi mới đoạt lấy thân thể của ta?”

Tung Hàn tiên tử cười càng tươi, cười đến phấp phới như hoa, nàng nhướn mày với Phương Vọng, nói: “Người quả thật thông minh, đoán trúng cả rồi.”

“Có muốn tu luyện cùng ta một thời gian trong mấy chục năm cuối cùng này, để người nắm giữ tư vị tuyệt diệu nhất của nhân gian không?”

Tiểu Tử nghe vậy, đột nhiên ngẩng đầu, muốn hát nàng xuống.

“Hừ!”

Tiếng hừ lạnh của Hàn Hồi Thiên lại vang lên, Tung Hàn tiên tử cười mấy tiếng, rồi bay về phía sáu người phía trước.

Phương Vọng và Tiểu Tử theo chân Hàn Hồi Thiên, Tung Hàn tiên tử và những người khác bay suốt nửa ngày, rồi hạ cánh trên một hòn đảo. Trên đảo có một khu rừng rậm rạp, bên trong ẩn chứa một trận pháp truyền tống.

Khi họ bước vào † rân rân. Phi/Zna Vanda nhìn thấy những bóng nai từ khắp nơi trong khu rừng đi tới. Tất cả đều là tu sĩ của bảy đại Thánh tộc, ánh mắt họ nhìn Phương Vọng đầy tham lam.

Phương Vọng còn nhìn thấy một người quen.

Cơ Như Thiên.

Ánh mắt Phương Vọng và Cơ Như Thiên chạm nhau, Cơ Như Thiên không biểu lộ cảm xúc, ánh mắt của hai người giao nhau trong không trung, nhưng không ai mở lời.

Ngay sau đó, trận pháp khởi động.

Phương Vọng, Tiểu Tử và Hàn Hồi Thiên cùng sáu người khác biến mất trong trận pháp, Cơ Như Thiên cũng theo những tu sĩ khác bước vào.

Nửa canh giờ sau.

Trong một địa cung tối tăm, Phương Vọng bước vào cửa phòng giam. Bên trong phòng giam này lại rất lộng lẫy, có giường, bàn ghế, gấm vóc phủ giường, ngọc trai khảm tường. Thoạt nhìn, nơi đây không giống một phòng giam mà là một phòng ngủ xa hoa, diện tích cũng không nhỏ.

Tiểu Tử đi loanh quanh, còn Phương Vọng thì đi đến giữa phòng giam, bắt đầu đả tọa.

Phong Vô Tung đóng cửa ngục, thi triển pháp thuật phong ấn lên cửa ngục. Hắn lạnh lùng nhìn Phương Vọng, rồi quay người rời đi.

Phòng giam của Phương Vọng nằm ở vị trí tận cùng của địa cung, dựa vào tường. Hai bên có hai dãy phòng giam, kích thước khác nhau. Nhiều tu sĩ và yêu quái bị giam cầm ở đây lần lượt đi đến trước cửa ngục, tò mò quan sát Phương Vọng.

“Phong Vô Tung, tên này là ai? Mà lại khiến người đích thân bắt giữ vậy?”

Một ông già rách rưới nắm lấy song sắt cửa ngục, cười hỏi.

Phong Vô Tung không nhìn lão, vừa đi vừa bình tĩnh nói: “Thiên Đạo Phương Vọng, thiên tài đệ nhất thiên hạ hiện nay, không phải ta bắt được.”

Nói xong, hắn hóa thành tàn ảnh rồi tan biến trong bóng tối.

Thiên Đạo Phương Vọng!

Cái tên này khiến nhiều tù nhân xôn xao, những tù nhân chưa từng nghe đến đều bắt đầu hỏi thăm. Rất nhanh, sự tích

của Phương Vọng đã lan truyền khắp địa cung này.

Phương Vọng phát hiện ra rằng mặc dù phòng giam này bị áp đặt nhiều cấm chế và pháp thuật phong ấn mạnh mẽ, nhưng mặt đất vẫn có linh khí thấm vào. ceá thể cho nhén người ấa tu luân. Thiên Đạo Vô Lượng kinh của hấn đang tự động hấp thụ linh khí thiên địa, còn hấn thì không định chuyên tâm tu luyện, mà chuẩn bị dung hợp Thiên Cương Thánh thể và Kim Cương Chí Dương Thánh thể tại đây.

Chương 492: Quyết tâm của Phương Vọng.

Chương 492: Quyết tâm của Phương Vọng.

Với Thiên Đạo Vô Lượng kinh và Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Phương Vọng không sợ bất kỳ pháp thuật đoạt xá nào. Hấn thậm chí có thể dùng Cửu U Tự Tại thuật để trốn thoát.

Nhưng hấn không muốn trốn lúc này.

Hấn nhìn như bình tĩnh, nhưng thực ra trong lòng đã tràn ngập sát khí.

Bảy đại Thánh tộc lấy Phương gia để uy hiếp, ép buộc hấn, đã chạm đến giới hạn của hấn, hơn nữa lại ra tay vào thời điểm cha mẹ hấn sắp đến đại nạn.

Không diệt bảy tộc này, khó mà nguôi cơn thịnh nộ của hấn.

Khi đấu pháp với người khác, hấn có thể nương tay, nhưng nếu gặp phải sự hãm hại bất chấp thủ đoạn, hấn nhất định sẽ trả lại kẻ địch gấp mười lần!

Giống như khi đối mặt với Đế Hải huyền triều trước đây!

Tiêu Tử tiến lại gần, cẩn thận hỏi: “Công tử, cho dù chúng ta bó tay chịu trói, họ có nhất định sẽ tha cho Phương gia không?”

Nó luôn cảm thấy Phương Vọng có thực lực để phá vòng vây, chỉ là bị Phương gia ràng buộc.

“Không cần lo lắng, ta đã nhờ người về trấn thủ Phương gia rồi.”

Phương Vọng nhắm mắt nói, người hẳn nhờ tất nhiên là Chu Tuyết.

Hắn không cần Chu Tuyết đến cứu mình, chỉ cần Chu Tuyết bảo vệ Phương gia.

Hắn muốn một mình diệt bảy đại Thánh tộc, nếu không sẽ không thuận lòng hắn!

Tiêu Tử nghe vậy, đã hiểu ra rằng người Phương Vọng nhờ là Chu Tuyết.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn cảm thấy Chu Tuyết không đơn giản, cao thâm khó lường, hơn nữa sau lưng Chu Tuyết còn có Kim Tiêu giáo.

Nếu như nói Phương Vọng là thiên tài đệ nhất trong giới tu sĩ, thì Kim Tiêu giáo chính là thiên tài đệ nhất trong các giáo phái, tốc độ phát triển của Kim Tiêu giáo quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Phương Vọng không để ý đến Tiêu Tử nữa, chuyên tâm bắt đầu dung hợp công pháp.

Mặc dù Thiên Cương Thánh Thể Chân công đã dung nhập vào Thiên thể tu này lại với nhau, thay đổi thể chất của mình.

Thiên Cương Thánh thể, máu thịt tái sinh, thân thể như cương, chí cương chí mãnh.

Kim Cương Chí Dương Thánh thể, dương khí như lửa, thân như kim cương, cũng là thể chất mạnh mẽ lấy lực lượng bá đạo làm chủ.

Hai loại thể chất này tuy có sở trường riêng, nhưng đều đi theo con đường bá đạo, dung hợp lại với nhau hẳn sẽ thuận lợi hơn. ...

Trong một đại điện sáng sủa, các tu sĩ của bảy đại Thánh tộc tụ tập tại đây, trên bậc thềm có bảy chiếc bảo tọa xếp thành hàng, lần lượt có Phong Vô Tông, Tung Hàn tiên tử, Thu Nhai chân nhân, Hàn Hồi Thiên, Ngọc Linh Lung, Cơ Chiến, Lưu Quân ngồi.

Các tu sĩ của bảy tộc đứng thành bảy hàng trên điện, có đến hàng trăm người, Cơ Như Thiên cũng có mặt trong số đó.

Tung Hàn tiên tử mở lời: “Việc phân chia bảo thể này, chúng ta nên bàn bạc rồi chứ, thiên tư của tiểu tử kia không phải chuyện đùa, để lâu nữa, ai biết hẳn sẽ tu luyện ra trò gì.”

Thu Nhai chân nhân mở lời: “Hay là rút hồn phách của hắn ra trước?”

Cơ Chiến lắc đầu: “Việc phân chia này e rằng phải đàm phán rất lâu, nếu rút hồn phách của hắn trước, sẽ ảnh hưởng đến sức sống của bảo thể, trừ khi có người chiếm giữ thân thể của hắn trước. Ta nghĩ, dù chọn ai cũng rất khó phục chúng.”

Các đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh khác cũng lên tiếng, Lưu Quân thậm chí còn đề nghị để một trong bảy người bọn họ kế thừa bảo thể của Phương Vọng.

Các thiên tài của bảy tộc trên điện ánh mắt lấp lánh, bọn họ cũng rất hứng thú với thân thể của Phương Vọng.

Với tu vi Niết Bàn cảnh mà có được thân thể của Thần Thông cảnh, thể chất như vậy tuyệt đối là tiên thể!

“Bảo thể này ẩn chứa đại khí vận, một khi đoạt xá, chắc chắn sẽ sinh ra dị tượng thiên địa. Chư vị, chuẩn bị bày trận đi, cô lập tiểu thiên địa này với thế tục. Còn ai sẽ kế thừa bảo thể, chỉ bằng bảy người chúng ta mỗi người đưa ra một loại khảo

hạch, các đệ tử của bảy tộc cùng tham gia, ai biểu hiện tốt nhất trong bảy loại khảo hạch, người đó sẽ kế thừa bảo thể. Bất kể đệ tử của tộc nào kế thừa bảo thể, từ nay về sau, bảy tộc chúng ta sẽ là chí giao, cùng tiến cùng lui, cùng nhau bồi dưỡng ra một Đại Thánh.”

Cơ Chiến trầm ngâm nói, lời của hắn được những người khác chấp thuận. Đêm xuống, phủ đệ Phương gia.

Trong sân của Phương Dân, Chu Tuyết đang cùng Phương Dân, Khương thị, Phương Linh ngồi trong tiểu đình.

“Tẩu tử, ca ca ta sẽ không sao chứ? Hắn đã đi ba ngày rồi.”

Phương Linh lo lắng hỏi.

Chu Tuyết rót một chén trà cho Khương thị, cười nói: “Người ấy, xem thường ca ca ngươi quá rồi, khí vận của hắn bây giờ đã thành, ai trở thành kẻ địch của hắn, chỉ có thể có kết cục đáng buồn mà thôi.”

Phương vuốt râu cười nói: “Đúng vậy, không ai có thể là đối thủ của Vọng nhi.”

Chu Tuyết nhìn về phía Phương Dân, mỉm cười nói: “Ngũ thúc, các ngươi cũng yên tâm đi, trước khi Phương Vọng trở về, ta sẽ không rời khỏi Phương gia, cũng sẽ sai người trông chừng Côn Luân của hắn.”

Phương Dân gật đầu, nhưng trong mắt hắn thoáng hiện lên một tia lo lắng.

Thân là cha mẹ, sao có thể không lo lắng cho con cái mình?

Chỉ là bọn họ hiểu rằng, càng đến lúc như thế này, bọn họ càng phải bình tĩnh.

Bọn họ càng bình tĩnh, Phương gia, thậm chí là Đại Tề, đại lục mới có thể yên tâm!

Dù sao Phương Vọng đã tiễn biệt tứ bá Phương Trán, nhưng khi cha mẹ mất lại không có mặt, khó tránh khỏi khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Chu Tuyết bắt đầu kể về chuyện ở ngoài biển, nhanh chóng thu hút sự chú ý của Phương Linh, Phương Dân và Khương thị. Họ đều nở nụ cười, nhưng không ai biết họ thực sự nghĩ gì. ...

Trong đại điện, mặt đất phủ đầy băng giá màu xanh lam, khí lạnh cuộn cuộn. Từng bức tượng đá được bao quanh bởi khí lạnh, đều là hình dạng của các loài kỳ thú, sống động như thật.

Dưới đỉnh trời lơ lửng từng quả cầu ánh sáng, xung quanh có những ký tự huyền bí, như thể chúng đang chuyển động theo một quy luật đặc biệt nào đó.

Chương 493: Quyết tâm của Phương Vọng. (2)

Chương 493: Quyết tâm của Phương Vọng. (2)

Thái Hi đang ngồi xếp bằng trong một cái hồ, cả người ướt đầm, quần áo bó sát vào người, phác họa nên những đường cong hoàn mỹ. Nàng liên tục thay đổi thủ thế, đôi lông mày thanh tú cau lại, khuôn mặt trắng nõn không rõ là mồ hôi hay nước hồ.

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên, một nữ đệ tử nhanh chóng đến bên hồ, chấp tay hành lễ, nói: “Đại sư tỷ, có chuyện rồi, Thiên Đạo Phương Vọng đã bị Thánh tộc bắt đi, và không chỉ một Thánh tộc, mà có nhiều Thánh tộc liên thủ bắt hãm.”

Nghe vậy, Thái Hi mở mắt, đôi mắt như băng giá, nàng cau mày hỏi: “Có điều tra được là những Thánh tộc nào không?”

“Hiện tại chỉ biết có Hàn tộc, Phong tộc, Tung tộc.”

Ánh mắt Thái Hi lóe lên một tia sát khí.

Nữ đệ tử cẩn thận hỏi: “Đại sư tử, Thánh tộc liên thủ bắt hãm đi, e rằng dữ nhiều lành ít, chuyện Côn Luân, chúng ta còn ủng hộ không?”

“Tất nhiên phải ủng hộ, và còn phải gửi thêm nhiều tài nguyên hơn nữa, để tăng thế cho Phương Vọng. Ta tin rằng Phương Vọng nhất định sẽ hóa giải được nguy hiểm này.”

Thái Hi không chút do dự nói.

Chương 494: Thiên Cương Chí Dương Bá thể đại viên mãn!

,

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng gì cả, Thánh tộc liên thủ bắt hấn đi, đã chứng minh tiềm lực của hấn. Huống chỉ Thánh tộc nào có thể đồng lòng hiệp lực, có lẽ họ còn vì Phương Vọng mà nội đấu.”

Thái Hi phát tay áo, rồi nhắm mắt lại.

Nữ đệ tử nghe vậy, đành phải thôi, hành lễ rồi lui ra.

Đợi nàng rời khỏi đại điện, Thái Hi mới mở mắt ra, thì thào: “Phương Vọng, chút khó khăn này hấn không làm khó được ngươi chứ...”...

Trong địa cung bí ẩn, Phương Vọng ngồi xếp bằng trong ngục, chuyên tâm suy nghĩ về phương pháp dung hợp.

Trước cửa các phòng giam khác bên ngoài, luôn có người quan sát Phương Vọng, ánh mắt tràn đầy tò mò.

Phương Vọng đã bị giam giữ ở đây được nửa năm, tâm trí của hấn hoàn toàn đắm chìm vào ngộ đạo, quên hết mọi thứ bên ngoài, trong đầu không có một tạp niệm.

Mỗi ngày hấn đều có thể suy nghĩ ra những nhiZnd nhân dung hơn khác nhau, nhưng đã thất bại nửa năm.

Càng như vậy, hấn càng không lo lắng.

Dù là Thiên Cương Thánh Thể Chân công hay Kim Cương Chí Dương Thánh thể, Phương Vọng đều đã nắm giữ đến cảnh giới đại viên mãn, đặc biệt hai loại thể chất này còn có điểm tương thông, hắn cảm thấy mình ngày càng gần thành công.

Ngày hôm đó.

Vài tu sĩ đi đến từ sâu trong hành lang tối tăm, họ áp giải một nam nhân, nam nhân này áo quần rách rưới, tóc tai bù xù, trên người nhiều vết máu loang lổ, trông rất thảm hại.

Hắn chỉ để lộ một con mắt, khinh thường liếc nhìn những tù nhân hai bên.

Cho đến khi ánh mắt hắn dừng lại trên người Phương Vọng, đồng tử của hắn đột nhiên co lại.

“Tiền bối... sao có thể...”

Nam nhân kinh ngạc kêu lên, giọng điệu đầy kinh ngạc.

Người này chính là Dương Độc có tiên thiên Thiên Cương Thánh thể!

Dương Độc bị bắt, không hề hoảng sợ, hắn cho rằng với Thiên Cương Thánh thể của mình, những người này căn bản không thể làm gì hắn, nhưng khi hắn thấy Phương Vọng cũng bị giam giữ ở đây, hắn lập tức hoảng sợ.

Phương Vọng chính là người có thể đánh chết hắn bằng một quyền!

Ngay cả Phương Vọng cũng không thoát khỏi kiếp nạn này, hắn sao có thể trốn thoát?

“Ngươi hãy ngoan ngoãn đi, Thiên Cương Thánh thể của ngươi sẽ trở thành vật tế cho Thiên Đạo bảo thể. Nếu muốn sống thoải mái trong những ngày còn lại, đừng có suy nghĩ lung tung!”

Một tu sĩ bên cạnh lạnh lùng nói.

Phương Vọng như không nghe thấy tiếng gọi của Dương Độc, vẫn không đáp lại, thậm chí còn không mở mắt.

Dương Độc đành ngậm miệng, cho đến khi bị đẩy vào phòng giam, cửa phòng giam đóng lại, hắn mới không để ý đến tu sĩ đang thi triển pháp thuật phong ấn, ánh mắt vẫn dõi theo Phương Vọng từ xa.

Tiểu Tử thấy hắn, chớp chớp mắt với hắn.

Dương Độc chợt nhớ ra, những năm gần đây khắp thiên hạ đều có yêu vật hóa rồng, chẳng lẽ con xà yêu đi theo tiền bối cũng đã hóa rồng rồi? Chỉ riêng cái vẻ đề tiện đó, hắn chưa từng thấy ở yêu vật nào khác.

Thấy Tiểu Tử ra hiệu với mình, rồi nhìn Phương Vọng, trông hắn hoàn toàn không bị thương, không hề chật vật chút nào, Dương Độc bỗng rung mình.

Chẳng lẽ...

Dương Độc nghĩ đến điều gì đó, lập tức phản chấn hắn lên.

Hắn gật đầu với Tiểu Tử, rồi quay người, bắt chước Phương Vọng, cũng bắt đầu tu luyện.

Tiểu Tử nghiêng đầu, thâm kinh ngạc, tên này gật đầu cái gì?

Nó vừa mới dùng ánh mắt trêu chọc Dương Độc, nhiều năm không gặp, sao lại chật vật đến thế?

Ai ngờ, Dương Độc lại phản kích gật đầu với nó, đúng là có bệnh!

Tiểu Tử không nghĩ ngợi nhiều nữa, nằm bên cạnh Phương Vọng, tiếp tục tu luyện.

Vì xung quanh Phương Vọng có dao động hấp thụ linh khí, nên mọi người đều cho rằng hắn đang tu luyện, cũng không ai gọi hắn, trò chuyện với hắn.

Cứ như vậy.

Lại ba tháng trôi qua.

Một ngày nọ.

Tâm thần Phương Vọng chấn động, cảm giác quen thuộc cuối cùng cũng đến.

Sau một cơn choáng váng, hắn mở mắt, đã đến Thiên Cung.

Sắc mặt hắn không đổi, lập tức bắt đầu tu hành công pháp thể tu mới.

Không giống như trước đây, lần này, Phương Vọng rất kiên quyết, chỉ muốn luyện thành nhanh nhất có thể!

Năm xưa hắn đã mất chín trăm sáu mươi năm để luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân Công, còn Kim Cương Chí Dương Thánh thể thì mất một nghìn bảy trăm năm, dù cả hai có điểm tương đồng, nhưng muốn luyện thành phiên bản dung hợp của chúng, e rằng phải mất cả ngàn năm.

Trong Thiên Cung, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Năm này qua năm khác, Phương Vọng chuyên tâm tu luyện, Thiên Cung cũng không ngừng thay đổi cảnh vật theo tâm cảnh của hắn.

Ước chừng năm trăm năm, Phương Vọng mới luyện thành công pháp mới: thân thể lập tức vác. Lại thêm bảy trăm năm nữa, mới đại thành!

Thể chất đại thành, thôn tính đặc điểm của Thiên Cương Thánh thể, Kim Cương Chí Dương Thánh thể, đồng thời lực

lượng còn mạnh hơn, và mạnh hơn không chỉ một bậc.

Từ đại thành đến đại viên mãn, càng vô cùng gian nan, nhưng Phương Vọng dựa vào lửa giận đối với bảy đại Thánh tộc, nghiêng răng tiếp tục tu luyện.

Chương 494: Thiên Cương Chí Dương Bá thể đại viên mãn!

Suốt quá trình tu luyện, hắn hầu như không dừng lại để nghỉ ngơi.

Hắn biết làm như vậy sẽ khiến tâm lý mình nảy sinh lệ khí, nhưng thứ hắn muốn chính là lệ khí này.

Đến khi hắn hoàn toàn luyện thành đại viên mãn, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, đã trôi qua hai nghìn bốn trăm năm!

Theo đó, Phương Vọng thoát khỏi Thiên Cung.

Trong phòng giam, hắn đột ngột mở mắt, trong đôi mắt thậm chí còn tràn ra từng luồng khí trắng, đôi đồng tử sáng lấp lánh ánh trắng, như thể ẩn chứa hai mặt trời.

Hắn trực tiếp bắt đầu vận công, điên cuồng nuốt chửng linh khí trong ngục, tôi luyện thân thể hoàn toàn mới.

Ầm ầm——

Linh khí cuồng bạo khiến mặt đất rung chuyển, đánh thức Tiểu Tử và những tù nhân khác trong ngục.

Càng ngày càng nhiều tù nhân đi đến trước cửa phòng giam, vì cửa phòng giam có cấm chế, họ không cảm nhận được khí tức của Phương Vọng, chỉ có thể bàn tán với nhau.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Là linh khí lòng đất đang bạo động.”

“Trước đây chưa từng xảy ra tình huống như thế này.”

“Chẳng lẽ họ đang bày trận gì đó?”

“Không rõ.”

Các tù nhân kinh ngạc bàn tán không ngớt, Dương Độc thì nhìn về phía Phương Vọng, vừa lúc chạm phải ánh mắt của hắn.

Trong địa cung tối tăm, buồng giam của Phương Vọng sáng sủa nhất, đôi mắt sáng quắc của hắn khiến người ta khó có thể rời mắt.

“Đây là...”

Dương Độc nắm chặt song sắt, trong mắt lộ vẻ kích động.

Càng nhiều người chú ý đến sự khác thường của Phương Vọng, theo luồng linh khí cuồng bạo tràn vào cơ thể hắn, áo bào của hắn phồng lên phần phật, Tiểu Tử cũng bị đẩy lùi về phía sau. Tiểu Tử lo lắng nhìn Phương Vọng, nó cảm nhận được một luồng sát khí ngút trời, ngay cả khi năm xưa giết vào Huyền Triều, sát khí của Phương Vọng cũng không lớn như vậy.

Phương Vọng lẩm bẩm: “Thiên Cương cộng với Kim Cương Chí Dương, vậy thì gọi là Thiên Cương Chí Dương Bá thể đi.”

Thánh thể chuyển thành Bá Thể, chữ Bá này, biểu thị bá đạo hắn sắp sử dụng!

Hắn sẽ không màng thiện ác, chính tà, hắn muốn tất cả mọi người trong bảy đại Thánh tộc phải bồi táng cho hành động của Hàn Hồi Thiên và sáu người kia!

Tiểu Tử nghe vậy, thân rùng rợn lên.

Thiên Cương Chí Dương Bá thể!

Chẳng lẽ công tử đã dung hợp Thiên Cương Thánh thể và Kim Cương Chí Dương Thánh thể rồi sao?

Tiêu Tử lập tức sôi sục nhiệt huyết, nó biết Phương Vọng sẽ không ngồi chờ chết, hấn đến đây là muốn chuyển hướng chiến sự, tránh liên lụy đến Phương gia.

Âm âm——

Tiếng sấm sét ngọt ngào truyền vào địa cung, khiến các tù nhân càng thêm tò mò, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Phương Vọng.

Sự khác thường của Phương Vọng rõ ràng có liên quan đến sự rung chuyển của địa cung!

Ngay lúc này, từng bóng người xuất hiện trước cửa buồng giam của Phương Vọng.

Chính là Hàn Hồi Thiên, Thu Nhai chân nhân, Tung Hàn tiên tử và Lưu Quân.

Bốn vị đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh nhìn về phía Phương Vọng, mày cau chặt, khi họ chạm mắt với Phương Vọng, tim đều đập thình thịch.

“Đi vào!”

Hàn Hồi Thiên trầm giọng nói, rồi bắt đầu giải trừ phong ấn trên cửa buồng giam.

Bên kia.

Trong một tòa các lâu, Phong Vô Tung và Cơ Chiến ngồi đối ẩm.

Cơ Chiến nhìn ra ngoài cửa sổ, mây đen cuộn cuộn, che khuất ánh trăng, khiến thiên địa càng thêm ngọt ngào, hấn thu hồi ánh mắt, cười nói: hữu, nếu không có sự tính toán của đạo

hữu, chúng ta không có danh nghĩa xuất sư, tổn hại đến thể diện của Thánh tộc.”

Phong Vô Tung nhếch mép, cười lạnh: “Muốn trách thì trách Phương Vọng có một đứa cháu trai thích xen vào chuyện của người khác, ta nghe nói Phương Cảnh thích hành hiệp trượng nghĩa, nên cố ý âm thầm bảo vệ nữ tử kia, dẫn dụ nàng chạy đến gần Phương Cảnh, mới thả cho đệ tử Phong tộc ra tay.”

Cơ Chiến lắc đầu cười: “Người không sợ hậu bối của người đánh chết Phương Cảnh sao?”

“Trong lúc bọn chúng giao chiến, ta cũng đã ra tay.”

Phong Vô Tung mặt không biểu cảm nói.

Cơ Chiến nhướn mày, ánh mắt nhìn hẩn hơi thay đổi, cảm thán: “Đủ tàn nhẫn, đã như vậy, thì bảo thể chỉ có thể thuộc về hai nhà chúng ta.”

Phong Vô Tung hừ một tiếng: “Chỉ là một hậu bối tư chất tầm thường, chết thì chết, nhưng đã bỏ công sức ra, bảo thể đúng là chỉ có thể thuộc về chúng ta, mấy nhà khác có thể chiếm được chút lợi cũng không tệ rồi.”

Cơ Chiến cười như không cười: “Vậy chúng ta hãy bàn bạc xem hai nhà chúng ta sẽ chia bảo thể như thế nào, ta có một đề nghị, bất kể nhà nào đoạt xá bảo thể, đều phải liên hôn với nhà kia, lưu lại huyết mạch, người thấy thế nào?”

“Đây đúng là một đề nghị hay.”

Phong Vô Tung tán thưởng, hai người nhìn nhau cười.

Một tia sét đánh xuống, ánh sáng của tia sét chiếu bóng của hai người lên tường, trông như hai con quỷ dữ nhe nanh múa vuốt. ...

Trong buồng giam.

Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân giữ chặt hai vai Phương Vọng, Tung Hàn tiên tử đứng sau Phương Vọng, chặn đường Tiểu Tử.

“Các người muốn làm gì?”

Tiểu Tử giận dữ quát, sẵn sàng lao vào Tung Hàn tiên tử.

Phương Vọng lạnh lùng đáp: “Tiểu Tử, người cứ đứng đó, bọn chúng không làm gì được ta.”

Lời vừa dứt, Tung Hàn tiên tử che miệng cười: “Thiên Đạo đạo hữu quả thật tự tin, chẳng trách dám theo chúng ta đến đây. Chẳng lẽ trong nửa năm qua, người đã luyện thành kỳ công gì đó, cho rằng có thể đánh bại bảy vị Đạp Tiêu cảnh chúng ta?”

Phi7Zng Vona không trả lời. Hàn Hồi Thiên đứng trước mặt Phương Vọng, tụ linh lực vào lòng bàn tay phải, trầm giọng nói: “Bảo thể của tên này có vấn đề, để phòng ngừa bất trắc, ta sẽ hút hồn hấn trước!”

Dứt lời, hấn đặt lòng bàn tay phải lên đầu Phương Vọng.

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, không phản kháng, tiếp tục hấp thụ linh khí.

Từng luồng dương khí từ trong cơ thể hấn trào ra, nhanh chóng bốc cháy, khiến Thu Nhai chân nhân và Lưu Quân đang giữ hấn phải nhíu mày, bất đắc dĩ phải dùng linh lực của mình để chống đỡ.

Sắc mặt Hàn Hồi Thiên đột biến, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, hấn nghiêng răng nói: “Không thể nào... Sao người lại không có hồn phách?”

Không có hồn phách?

Thu Nhai chân nhân, Tung Hàn tiên tử, Lưu Quân đều ngây người, tưởng mình nghe nhầm.

Chương 495: Thiên Cương Chí Dương Bá thể đại viên mãn! (2)

Chương 495: Thiên Cương Chí Dương Bá thể đại viên mãn! (2)

Hàn Hồi Thiên tiếp tục tăng linh lực, hắc không tin, trạng thái của Phương Vọng rõ ràng là có ý thức tỉnh táo, không thể nào là trạng thái vô hồn.

Ầm!

Dương khí của Phương Vọng bùng nổ, hất tung Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân, Tung Hàn tiên tử, ngọn lửa dương khí khủng khiếp bùng cháy dữ dội, khiến mọi đồ trang trí trong ngực tối hóa thành tro bụi.

Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt Hàn Hồi Thiên, trong mắt hắc đột nhiên lóe lên một tia vui mừng.

“Chư vị, tình hình không ổn, ta sẽ đoạt xá hắc trước!”

Hàn Hồi Thiên trầm giọng nói, rồi nguyên thần xuất khiếu, chui vào trán Phương Vọng.

Thu Nhai chân nhân và hai người kia kinh hãi thất sắc, họ không thể quan tâm nhiều như vậy, chỉ có thể xông lên, một lần nữa giữ chặt Phương Vọng.

Cùng lúc đó, Hàn Hồi Thiên tiến vào cơ thể Phương Vọng, hắc như lạc vào vũ trụ sâu thẳm, bốn phương tám hướng đều đen kịt, hắc ngược mắt nhìn.

Hắc nhìn thấy một luồng ánh sáng mạnh, hắc lập tức lao tới.

Rất nhanh, hắc nhìn thấy nguyên thần của Phương Vọng, đang ngồi xếp bằng trong bóng tối, toàn thân tỏa ra ánh sáng mạnh.

Trong mắt Hàn Hồi Thiên hiện lên vẻ tham lam, cười dữ tợn lao tới.

Nguyên thần của Phương Vọng nhắm mắt đột nhiên cười, cười vô cùng quỷ dị.

Trong hiện thực.

Phương Vọng và Hàn Hồi Thiên đã bị giữ chặt, nhưng dương khí của Phương Vọng vẫn đang tăng mạnh.

“Đáng ghét, thực sự để hắc đoạt xá sao?”

Lưu Quân không cam lòng nói.

Ánh mắt Tung Hàn tiên tử lóe lên, nàng nói: “Hay là ra tay với hắc?”

Thu Nhai chân nhân trầm giọng nói: “Lúc này ra tay với hắc, hắc chắc chắn sẽ bị thương nặng, tương đương xé rách mặt với Hàn gia, hơn nữa Hắc dùng linh lực của mình để trấn áp thể xác của Phương Vọng, nhưng lại không thể giữ chặt.

Hắc có thể cảm nhận được một sức mạnh khó có thể tưởng tượng đang ngưng tụ trong cơ thể Phương Vọng, sẵn sàng bùng nổ.

Không chỉ có hắc, Tung Hàn tiên tử, Lưu Quân cũng cảm nhận được, vì vậy họ mới không ra tay với Hàn Hồi Thiên.

Dương Độc đứng xa xa nhìn, hét lớn: “Này, bốn người các ngươi, đặc tội với tiền bối của ta, các ngươi sẽ chết rất thảm, đừng quên Đế Hải huyền triều, cẩn thận Thánh tộc của các ngươi cũng đi vào vết xe đổ của Huyền triều đấy.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Tung Hàn tiên tử và hai người kia hơi biến đổi, trong mắt hiện lên sát khí kinh người.

Phụt ——

Hàn Hồi Thiên đột nhiên ngửa đầu phun máu, một luồng ánh sáng trắng từ trán Phương Vọng bay ra, chui vào cơ thể Hàn Hồi Thiên, Hàn Hồi Thiên cũng lão đảo lùi lại.

Hắn ôm chặt lồng ngực, mở bừng đôi mắt đỏ ngầu. Giọng hắn run rẩy: “Người... Người rốt cuộc là ai?”

Nghe vậy, Tùng Hàn tiên tử, Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân đều kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, lùi đến tận rìa phòng giam.

Tóc đen của Phương Vọng tung bay, hắn vẫn ngồi xếp bằng trên đất, không đứng dậy. Hắn hơi nâng cằm, nhìn Hàn Hồi Thiên bằng ánh mắt lạnh lùng.

“Hắn nói không sai, kết cục của Huyền triều chính là kết cục của Thánh tộc các ngươi.”

Lời của Phương Vọng vang vọng trong ngực tối, cũng vang vọng khắp địa cung, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Không có tiếng gào thét, nhưng lại khiến người ta cảm nhận sâu sắc sát ý và lệ khí của hắn.

Điên rồi!

Toàn thân Hàn Hồi Thiên run rẩy, mặt lộ vẻ đau đớn.

Tung Hàn tiên tử vội hỏi: “Người làm sao vậy?”

Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân vừa đề phòng Phương Vọng, vừa nhìn về phía Hàn Hồi Thiên, đều rất căng thẳng.

Hàn Hồi Thiên giơ tay, chỉ vào Phương Vọng, run rẩy nói: “Hắn... Khêna thể” Lời vừa dứt, Hàn Hồi Thiên quỳ sụp xuống đất, rồi úp mặt xuống, sinh cơ lập tức đứt đoạn.

Cảnh tượng này khiến mi mắt Thu Nhai chân nhân, Tung Hàn tiên tử, Lưu Quân giật liên hồi, không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Hàn Hồi Thiên chính là tu sĩ Đạp Tiêu cảnh!

Sao lại đột nhiên ngã xuống đất?

Rõ ràng họ cảm nhận được khí tức của Hàn Hồi Thiên đã đứt đoạn, tức là Hàn Hồi Thiên đã chết.

Tung Hàn tiên tử như nghĩ ra điều gì, trừng to đôi mắt đẹp, kinh ngạc kêu lên: “Chẳng lẽ hắc bị phản phệ khi đoạt xá?”

Chỉ có hồn phi phách tán mới có thể chết như vậy.

Sức sống thân thể của Đạp Tiêu cảnh không dễ dàng bị cắt đứt như vậy!

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục hấp thụ linh khí, tốc độ nuốt chửng ngày càng nhanh, khí huyết của hắc tăng cường với tốc độ vô cùng kinh người.

Tung Hàn tiên tử đột nhiên liếc nhìn Tiểu Tử, khi nàng định ra tay với Tiểu Tử thì Phương Vọng đột ngột xuất hiện trước mặt nàng.

Khí diễm màu trắng bùng cháy trên người Phương Vọng, khiến mái tóc đen của hắc tung bay, đôi mắt sáng như đuốc, sát khí ngút trời.

Tung Hàn tiên tử đứng im, ánh mắt ngưng lại, đột nhiên giơ tay đánh về phía Phương Vọng.

Tuy nhiên, tốc độ ra tay của Phương Vọng còn nhanh hơn.

Quyền chương giao nhau!

Ầm!

Tung Hàn tiên tử đâm xuyên tường ngực, bóng dáng biến mất trong bóng tối.

Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân chấn động, lập tức ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Phương Vọng nhìn về phía năm đám phải của mình, đầu Hắc Long tan biến, khí diễm vẫn bao phủ năm đám, trong mắt hắt lộ ra một tia bất mãn.

Vẫn chưa đủ mạnh!

Hắn quay người lại, đối mặt với Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân, hắn không ra tay, mà điên cuồng hấp thụ linh khí thiên địa. Linh khí của toàn bộ địa cung, thậm chí cả linh khí bên ngoài đều điên cuồng tràn về phía hắn. Hắn muốn một hơi lột xác thành Thiên Cương Chí Dương Bá thể!

Tiểu Tử lập tức đến bên cạnh hắn, khí diễm dương khí của hắn không hề thiêu đốt Tiểu Tử, ngược lại còn có một cảm giác ấm áp.

Ầm ầm——

Địa cung rung chuyển dữ dội hơn, Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân nhìn nhau, lập tức biến mất tại chỗ.

Tiểu Tử nhìn về phía Phương Vọng, phấn khích hỏi: “Công tử, chúng ta có thể giết ra ngoài rồi sao?”

“Không vội.”

Phương Vọng quay người đối mặt với hành lang bên ngoài cửa ngục, từng phòng giam, tù nhân đều nhìn hắn bằng ánh mắt kích động.

Tù nhân nhìn thấy hy vọng thoát khỏi nơi này từ trên người Phương Vọng.

Chương 496: Dương khí Thiên Đạo, Chân Tiên nhân gian.

Chương 496: Dương khí Thiên Đạo, Chân Tiên nhân gian.

“Ta biết ngay mà, tiên bối, ngài căn bản không phải bị bọn chúng bắt đến, mà là cố ý, tương kế tựu kế, trực tiếp hủy diệt tiểu thiên địa này của chúng!”

Dương Độc kích động la lên, khiến ánh mắt tù nhân nhìn Phương Vọng thay đổi.

Đúng vậy, Phương Vọng không giống họ, không phải bị áp giải đến đây, mà giống như được mời đến, lúc đó phong thái của hắn rất ấn tượng, trên người cũng không có chút thương tích nào.

“Tiền bối, cứu chúng ta với!”

“Ta đến từ Trần gia, cũng là một Thánh tộc, chỉ cần ngài cứu ta, Trần gia nhất định sẽ giúp ngài chống lại bảy Thánh tộc này!”

“Đúng vậy, ta là đại đệ tử của Huyền Hàn tông, ta cũng có tư cách nói những lời như vậy.”

“Thu tộc quả thực là súc sinh, qua lại thân thiết với gia tộc ta bao đời, vậy mà lại tham lam thể chất của ta.

“Ta tuy không có gia thế hiển hách, nhưng dù sao cũng là tu vi Niết Bàn cảnh, sau này nhất định sẽ liều chết với chúng!”

Tù nhân tranh nhau nói, như người chết đuối vớ được cọc cứu mạng.

Dương Độc đắc ý hắc lên, hắc lắm lắm: “Xem ra lão đạo sĩ kia nói không sai, ta quả nhiên khí vận hùng hậu, luôn có thể hóa giải nguy nan, ta chính là thiên tài Đại Thánh...”

Hắn không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Hắn nghe nói một truyền thuyết, truyền thuyết rằng ở thời Đại An thần triều, Đại Thánh không phải là đỉnh cao của Nhân tộc.

Nếu hắn có thể thành Thánh, thì Phương Vọng chính là đệ nhất nhân gian!

Nếu là người khác, hẳn chắc chắn sẽ không phục và không cam lòng, nhưng nếu là Phương Vọng, hẳn có thể chấp nhận, thậm chí còn thấy đó là lẽ đương nhiên.

Phương Vọng không trả lời bọn họ, mà đắm chìm trong quá trình lột xác của Thiên Cương Chí Dương Bá thể.

Dần dần, hành lang địa cung bắt đầu nứt ra, từng bức tường nhà tù xuất hiện vết nứt. khiến tù nhân càng thêm phẫn khích. Bên ngoài địa cung, mây đen cuộn cuộn, mưa như trút nước đổ xuống. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, đây là một hòn đảo lớn được bao bọc bởi biển cả, lúc này đang nổi sóng dữ dội, như thể đang ở trong cơn bão.

Tung Hàn tiên tử, Lưu Quân, Thu Nhai chân nhân lơ lửng trên không trung của hòn đảo, ba người đang thi triển pháp thuật bày trận, linh lực của họ ngưng tụ thành một màn sáng, bao phủ toàn bộ hòn đảo.

Lúc này, Cơ Chiến, Phong Vô Tung, Ngọc Linh Lung cũng xuất hiện.

Cơ Chiến trầm giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Hàn Hồi Thiên đâu?”

Thu Nhai chân nhân nhanh chóng trả lời: “Phương Vọng dường như đã luyện thành một loại kỳ công nào đó, thể chất của hắn đang lột xác. Hàn Hồi Thiên muốn đoạt xá hắn, kết quả bị phản phệ, đã chết rồi.”

Nghe vậy, sắc mặt Cơ Chiến ba người tái mét.

Ngọc Linh Lung ra tay trước, giúp bày trận, Cơ Chiến, Phong Vô Tung cũng ra tay.

Phong Vô Tung cau mày hỏi: “Phong ấn hắn, hay giết hắn?”

Thực lực của Hàn Hồi Thiên không kém gì bọn họ, Hàn Hồi Thiên đoạt xá còn thất bại, nếu bọn họ đoạt xá, e rằng cũng sẽ lãnh ít dữ nhiều, huống chi là những hậu bối cảnh giới thấp hơn.

Cơ Chiến nhanh chóng đưa ra phán đoán, nói: “Cố gắng hết sức trấn áp hắn, đừng quan tâm đến những tù nhân khác!”

Những người khác đều thi triển toàn lực.

Ầm!

Hòn đảo bên dưới đột nhiên nổ tung, vô số đá vụn bắn tung tóe, xé toạc mọi thứ trong cơn mưa bão.

Cơ Chiến, Phong Vô Tung và sáu người khác bị chấn động lùi lại, trận pháp mà họ vừa bày ra trong nháy mắt đã bị phá vỡ, từng bóng người bay ra.

“Ha ha ha! Chúng ta thoát ra rồi!”

“Cảm ơn Phương tiên bối, ân tình của tiên bối, ta tuyệt đối không quên!”

“Khâu gia gia của các người lại ra ngoài rồi!”

“Giết! Mẹ nó, lũ chó này đều phải chết!”

“Sảng khoái, không ngờ lão phu còn có thể thoát ra!”

Tiếng cười cuồng loạn vang vọng khắp nơi, ngay cả tiếng sấm cũng không thể át được. Cơ Chiến giận dữ gầm lên, từng luồng khí tức mạnh mẽ bùng phát từ bốn phương tám hướng, các đại tu sĩ của bảy tộc lần lượt kéo đến.

Phong Vô Tung lên tiếng: “Giao những tên này cho người khác bắt giữ, chúng ta liên thủ trấn áp Phương Vọng!”

Không cần hắn ra lệnh, ánh mắt của những người khác đã khóa chặt vào Phương Vọng.

Sau khi hòn đảo nổ tung, một xoáy nước khổng lồ xuất hiện, như miệng vực sâu, trong bóng tối như thể bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra một con quái thú khủng khiếp.

Phương Vọng lơ lửng trên xoáy nước, linh khí thiên địa tuôn về phía hắn, dương khí màu trắng trên người hắn khiến hắn trông giống như mặt trời. Trong thế giới như đêm đen này, hắn đang không ngừng tỏa sáng, xua tan bóng tối.

Tiểu Tử cuộn mình quanh hắn, không hề cảm thấy khó chịu mà ngược lại còn rất phấn khích.

Phương Vọng cố ý dẫn linh khí vào trong cơ thể Tiểu Tử, thậm chí còn hướng dẫn nó tu luyện Thiên Cương Chí Dương Bá thể.

Với tư chất thân thể của Tiểu Tử, không thể trực tiếp lột xác thành Thiên Cương Chí Dương Bá thể, nhưng Phương Vọng làm như vậy là để tăng cường thể phách của nó.

Yêu tộc vốn có ưu thế là thân thể cường hoành, đặc biệt là chân long, long lực luôn đại diện cho sức mạnh tối thượng của sinh linh.

Cơ Chiến, Phong Vô Tung, Tung Hàn tiên tử, Ngọc Linh Lung, Lưu Quân, Thu Nhai chân nhân nhanh chóng bao vây Phương Vọng, mỗi người đều ngưng tụ bảo linh bản mệnh, tất cả đều nhìn chăm chăm với vẻ hung dữ.

Phương Vọng phớt lờ họ, chuyên tâm luyện công.

Sáu người đồng loạt thi triển pháp thuật, sáu loại pháp thuật mạnh mẽ mang kèm linh lực khủng bố của Đạp Tiêu cảnh giáng xuống người Phương Vọng.

Cả vùng trời u ám trong nháy mắt sáng như ban ngày, những tu sĩ đang giao chiến ở xa đều bị sức gió khủng khiếp hất tung, từng người quay đầu, kinh hãi nhìn về phía Cơ Chiến và năm người kia.

Dương Độc dùng cánh tay che trước mặt, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Những kẻ này rốt cuộc là cảnh giới nào, chỉ riêng dư ba thôi cũng khiến ta sẵn không chống nổi.” Ánh mắt hắn xuyên qua Cơ Chiến và năm người kia, muốn bắt lấy bóng dáng của Phương Vọng, nhưng đáng tiếc hắn không nhìn thấy Phương Vọng.

Chương 497: Dương khí Thiên Đạo, Chân Tiên nhân gian.
(2)

Chương 497: Dương khí Thiên Đạo, Chân Tiên nhân gian.
(2)

Cơ Chiến và những người khác nhìn chăm chăm vào Phương Vọng. Trong ánh sáng linh lực, thân thể của Phương Vọng lúc sáng lúc tối, mơ hồ có thể thấy cảnh tượng máu thịt bị xé toạc, nhưng thân hình của Phương Vọng không hề tiêu vong, thậm chí không có chút thay đổi nào.

Cảnh tượng này khiến đáy lòng Cơ Chiến và những người khác dâng lên một luồng khí lạnh.

Đây rốt cuộc là loại quái vật gì?

Với ánh mắt của họ, tự nhiên có thể nhìn thấy tình hình cụ thể của Phương Vọng.

Làn da của Phương Vọng liên tục bị hủy diệt, liên tục tái sinh, máu thịt tung tóe, nhưng tốc độ sinh trưởng máu thịt của hắn quá nhanh.

Tung Hàn tiên tử, Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân đều nhớ đến lời đe dọa trước đó của Phương Vọng.

Phương Vọng muốn diệt tộc họ!

Họ bỗng chốc rùng mình.

Trong ánh sáng mạnh, Tiểu Tử lo lắng nhìn bóng lưng của Phương Vọng. Phương Vọng dùng Cửu U Tự Tại thuật che chở cho nó, khiến nó không bị linh lực của Cơ Chiến và những người khác xâm nhập, còn bản thân hắn thì tận hưởng nỗi đau đớn.

Dù là Thiên Cương Chí Dương Bá thể đối mặt với công kích, cũng sẽ đau, nhưng hắn cần loại đau đớn này.

Một là để hiểu rõ sự mạnh mẽ của Thiên Cương Chí Dương Bá thể, hai là hắn cần tăng trưởng lệ khí của bản thân.

Hắn muốn khiến mình không xuất hiện một chút mềm lòng nào trong cuộc tàn sát sau này!

Phong Vô Tung giơ tay ngưng tụ một quả hồ lô đỏ rực, hắn giơ tay ném, hồ lô bay lên trời, rồi đỏ xuống. Dung nham cuộn cuộn tuôn ra từ bên trong, nhanh chóng phóng đại, tựa như một dòng sông đỏ thẫm từ trên trời giáng xuống, đổ ập lên người Phương Vọng và Tiểu Tử.

Tiểu Tử có Cửu U Tự Tại thuật che chở, không bị ảnh hưởng gì.

Phương Vọng thì dùng thân thể đối đầu với dung nham, nhiệt độ của dung nham này cực cao, vượt xa nhiệt độ dung nham của núi lửa thông thường. Bị công kích như vậy, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa của Phương Vọng lại tăng vọt.

“Sắp rồi... Sắp rồi...”

Phương Vọng thì thầm nói trong dung nham, miệng phun ra trọc khí.

Rất nhanh, thân thể của hắn không còn bắn tung tóe máu thịt, thân thể càng thêm chắc chắn, khí huyết cuộn cuộn trong cơ thể, Thiên Cương Tinh Huyết không ngừng phun ra dương khí, dương khí của hắn cũng đang lột xác.

Hắn gọi đó là dương khí Thiên Đạo!

Chí dương!

Phong Vô Tung thấy bảo vật của mình không thể làm tổn thương Phương Vọng, sắc mặt càng thêm khó coi.

Trước đó bị một quyền của Phương Vọng đánh bị thương, tóc tai Tung Hàn tiên tử bù xù, nàng cắn môi, tay phải rút ra một dải khăn đỏ từ trong ống tay áo trái.

Khăn đỏ phát lên, một làn sương mù đỏ thẫm tỏa ra, ngay cả cơn mưa như trút nước cũng không thể xua tan được. Sương mù đỏ nhanh chóng nhấn chìm Phương Vọng.

Sương mù đỏ hòa quyện với dung nham, khiến không gian xung quanh như đang vặn vẹo.

Phương Vọng bẻ cổ, ánh sáng thần bí trong mắt hắn xua tan sương mù đỏ, dung nham trước mặt, khuôn mặt hắn hiện ra, lạnh lùng vô cùng, đôi mắt không ngừng tỏa ra khí trắng, trông như một Chân Tiên giáng trần.

Dù pháp thuật của Phong Vô Tung, Tung Hàn tiên tử cũng không thể lay chuyển được thân thể của Phương Vọng. Cơ Chiến, Thu Nhai chân nhân, Lưu Quân, Ngọc Linh Lung lần lượt thi triển thần thông. Đủ loại ánh hào quang rực rỡ khắp thiên địa, mặt biển sóng dữ cuộn cuộn lại bốc lên luồng khí nóng hùng hực.

Dung nham, sương độc, sấm sét, gió buốt... Vô số pháp thuật, thần thông liên tiếp giáng xuống Phương Vọng, nhưng thân thể hắn vẫn lơ lửng giữa không trung, bất động như núi.

Hắn từ từ mở mắt, Thiên Đạo Ngự Long quan bùng phát thần quang mênh mông, linh khí tràn tới hóa thành những dải lụa ngũ sắc, uốn lượn theo gió. Dù có bao nhiêu pháp thuật cũng không thể che lấp bóng dáng hắn.

Áo bào trên người Phương Vọng đã rách nát, chỉ còn lại vài món pháp bảo trên thân. Dưỡng khí Thiên Dao che phủ thân dưới ca hần, nửa thân trên lộ ra tuy nhuộm đầy máu nhưng vẫn có thể thấy rõ sức mạnh khủng khiếp ẩn chứa trong thân thể này.

Hắn nhìn về phía Cơ Chiến, Phong Vô Tung và bốn người kia, cất lời: “Nếu các người chỉ có chút thực lực này, thì không thể giết được ta.”

Thiên Cương Thánh thể cộng thêm Kim Cương Chí Dương Thánh thể, thân thể của hắn đã đạt đến cảnh giới không thể đo lường bằng tu vi!

Đây là lần đầu tiên hắn thực sự cảm nhận được năng lực tự chữa lành của Thiên Cương Thánh thể, hay chính xác hơn là năng lực tự chữa lành của Thiên Cương Chí Dương Bá thể!

Xa xa, Dương Độc vừa chiến đấu vừa nhìn về phía Phương Vọng, cuối cùng cũng bắt gặp bóng dáng hắn.

“Thiên Cương Thánh thể của tiền bối quả nhiên đã vượt xa ta...”

Dương Độc thầm khâm phục, ánh mắt nhìn Phương Vọng tràn đầy cuồng nhiệt.

Khí thể của sáu người kia mạnh mẽ đến mức nào, hắn sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải khí thể mạnh mẽ đến thế, nhưng họ liên thủ cũng không thể lay chuyển được thân thể của tiền bối.

Chênh lệch lớn biết bao!

Cơ Chiến và năm người kia càng chiến đấu càng sợ hãi, họ không còn giữ lại, đã hạ quyết tâm phải giết chết Phương Vọng, thậm chí cả tiểu thiên địa này cũng bắt đầu sụp đổ vì linh lực của họ.

Nhưng dù họ thi triển pháp thuật thế nào, cũng không thể tiêu diệt được thân thể của Phương Vọng.

Ngọc Linh Lung thậm chí còn thi triển pháp thuật phong ấn, nhưng pháp thuật phong ấn của nàng đánh vào cơ thể Phương Vọng như đá chìm đáy biển, không có chút ảnh hưởng hay phản ứng nào.

Phương Vọng không phản công, nhưng họ đều có thể cảm nhận được khí huyết của Phương Vọng đang tăng cường với tốc độ không thể tưởng tượng nổi.

Họ không dám tưởng tượng Phương Vọng sẽ mạnh mẽ đến mức nào khi bảo thể đại thành.

“Không được! Không giết được hắn!”

Lưu Quân nghiêng răng nói, hai tay không ngừng thi triển pháp thuật, thần thông liên tiếp đánh ra, có thể nói là hạ bút thành văn, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Ánh mắt hắn nhìn Phương Vọng không còn tham lam nữa, mà là sợ. Lúc này, họ tiến cũng không được, lui cũng không xong, đều rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chương 498: Thiên hạ biến động, công pháp kỳ diệu xưa nay.

Chương 498: Thiên hạ biến động, công pháp kỳ diệu xưa nay.

Nghĩ đến tình cảnh Phương Vọng thành công và giết ra ngoài, hắn đã tê cả da đầu, trong lòng run sợ.

Phương Vọng nhất định sẽ trả thù họ, trả thù gia tộc của họ!

Cơ Chiến hít một hơi thật sâu, giận dữ nói: “Chư vị, hãy truyền linh lực vào cơ thể ta.”

Phong Vô Tung như nghĩ đến điều gì, sắc mặt thay đổi, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi muốn thi triển...”

“Nhanh lên!”

Cơ Chiến trầm giọng quát. Nghe vậy, Phong Vô Tung, Tung Hàn tiên tử, Lưu Quân, Ngọc Linh Lung, Thu Nhai chân nhân lập tức đến sau lưng hắn, truyền linh lực của mình vào cơ thể hắn.

Ngay lập tức, khí thế của Cơ Chiến tăng vọt, hai tay hắn chuyển động trước người, hai bàn tay như hai con cá, tốc độ vung chưởng ngày càng nhanh, lại như đang viết chữ trước người.

Rất nhanh, trước mặt hắn ngưng tụ một ảo ảnh la bàn khổng lồ màu vàng kim, trên bề mặt có những phù văn huyền ảo xếp thành vòng tròn, vận hành theo quỹ đạo khó hiểu. La bàn vàng kim không ngừng lớn dần, một luồng uy thế khủng khiếp ngưng tụ bên trong.

Phương Vọng nheo mắt nhìn chăm chú.

Cơ Chiến gầm lên một tiếng, hai lòng bàn tay đột nhiên đẩy về phía trước. La bàn vàng kim đột ngột phóng to, phát ra vô số tia sáng vàng kim. Nhìn kỹ, đó là những luồng lửa vàng kim, tựa như mưa sao băng, chiếu sáng cả thiên địa, lao về phía Phương Vọng theo những đường cong khác nhau.

Thanh thế vô cùng lớn, mây đen bị xé tan, sóng dữ bên dưới bị đè sụp xuống.

Vô số ngọn lửa vàng kim xuyên qua Phương Vọng và Tiểu Tử, bóng dáng của họ biến mất. Rõ ràng, ngọn lửa vàng kim này không tầm thường, không thể nhìn thấu bằng mắt thường hay dò xét bằng thần thức.

Cơ Chiến căng thẳng tinh thần, duy trì thế công. Từng luồng lửa vàng kim đan xen, lao vào biển cả, xuyên thủng mây

đen trên trời, cả trời và biển đều bị tàn phá bởi pháp thuật này.

Phụt!

Cơ Chiến không kịp được phun ra một ngụm máu, máu rơi vào la bàn Hắc vẫn không dừng lại, tiếp tục duy trì thể công.

Ánh mắt của năm người phía sau hắc tràn đầy hy vọng.

Thần thông như thế, thật sự có thể diệt trừ Phương Vọng!

Cùng với việc tiêu thể giới này liên tục vỡ vụn, gió mạnh thổi vào, mang theo linh khí dồi dào.

Cùng lúc đó, trên bầu trời Đại Tế cũng cuộn cuộn mây đen, uy thế thiên địa bao trùm vạn vật.

Phương phủ.

Chu Tuyết đứng dưới mái hiên, ngược nhìn bầu trời, tay trái vuốt ve chiếc vòng ngọc trên cổ tay phải, ánh mắt lộ vẻ mong chờ.

“Dị tượng như thế, người rốt cuộc đang luyện công pháp kỳ diệu gì...”

Chu Tuyết trầm trầm tự nói, giọng điệu vừa cảm thán vừa mong chờ.

Kiếp trước, trước khi phi thăng, nhân gian hầu như chưa từng có dị tượng thiên địa như thế, nên nàng rất mong chờ tạo hóa hiện tại của Phương Vọng.

Lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh nàng, chính là phó chủ giáo Sài Y của Thái Uyên môn, thân phận thực sự là Đông Thí Thiên Vương Đồ Thái Y của Kim Tiêu Giáo.

“Lại có tu sĩ bí ẩn xâm nhập Đại Tế, đang tiến về phía thành Nam Khâu.”

Đồ Thái Y nhẹ giọng nói.

Sắc mặt Chu Tuyết lạnh nhạt, nàng nhẹ giọng nói: “Bắt giữ chúng, nếu phản kháng quá mức, thì giết.”

“Tuân lệnh!”

Đồ Thái Y đáp lời, rồi biến mất tại chỗ.

Chu Tuyết tiếp tục ngược nhìn dị tượng trên bầu trời, không biết đang nghĩ gì. ...

Tổ Chân cung.

Trên một hòn đảo, Cố Ly đã tọa dưới gốc cây, trên cây nở đầy hoa màu phấn hồng, thỉnh thoảng có cánh hoa rơi xuống, nàng cũng đang nhìn chăm chăm vào bầu trời.

Mây đen cuộn cuộn bao phủ bầu trời, uy thế thiên địa vô cùng áp lực.

Không hiểu sao, Cố Ly lại nghĩ đến Phương Vọng.

Nhiều năm trôi qua, không biết hần bấy giờ thế nào, tu vi đã đạt đến Từ khi Thái Hi trở về, địa vị của Cố Ly trong Tổ Chân cung tăng vọt. Cố Ly không ngốc, hiểu rằng mình được chú ý đặc biệt, nhưng sự chú ý đặc biệt vô cớ này khiến nàng bất an. Đặc biệt là Tổ Chân cung không cấm nàng thành thân, kết đạo侣, điều này càng khiến nàng lo lắng.

Cuối cùng, nàng vẫn gặp được Thái Hi, biết được Thái Hi chăm sóc nàng đặc biệt là vì Phương Vọng, điều này khiến nàng nhẹ nhõm hẳn.

Nhận ân tình của Phương Vọng, Cố Ly không hề xấu hổ hay mất mặt, ngược lại, trong lòng nàng còn có một chút vui mừng.

Để có thể báo đáp Phương Vọng sau này, nàng bắt đầu chuyên tâm tu luyện, ngày thường hầu như không nghỉ ngơi.

Lúc này, trong Tổ Chân cung, không chỉ nàng lo lắng cho Phương Vọng, Thái Hi cũng vậy.

Thái Hi đứng trước cửa Đạo cung, cũng đang nhìn lên bầu trời.

Trực giác mách bảo nàng rằng dị tượng này rất có thể liên quan đến Phương Vọng.

Những Thánh tộc kia truy bắt Phương Vọng, e rằng là nhắm vào thân thể của hắn.

Nàng cẩn thận hồi tưởng lại biểu hiện của Phương Vọng khi đối mặt với khảo hạch của Hồng Huyền Đế, nỗi lo lắng trong lòng dần tan biến.

Hắn mạnh mẽ đến vậy, không thể nào ngã xuống được.

Thế nhưng sao lòng nàng vẫn không thể bình tĩnh?...

Trong tiểu thiên địa sụp đổ, Cơ Chiến thở hỗn hển, tóc đã bạc trắng, cả người già đi trông thấy, môi khô nứt, sắc mặt tái nhợt.

Phong Vô Tung, Tung Hàn tiên tử và những người khác cũng rất mệt mỏi, nhưng không phải trả giá đắt như Cơ Chiến, họ căng thẳng nhìn về phía trước.

Một quả cầu lửa khổng lồ có đường kính hơn vạn trượng lơ lửng giữa không trung, ngọn lửa màu vàng kim trên bề mặt đang dần tan biến.

Họ không thể nhìn thấy tình hình cụ thể bên trong, chỉ có thể hồi hộp chờ đợi.

Khi ngọn lửa màu vàng kim dần tắt ra, khi đầu rồng của Tiểu Tử lộ ra, trái tim họ như chìm xuống đáy vực, thân thể bắt đầu run rẩy.

Chỉ thấy Tiểu Tử dài ba mươi trượng cuộn mình trong biển lửa, còn Phương Vọng thì ở ngay trước mặt nó.

Phương Vọng vẫn đang điên cuồng hấp thụ linh khí thiên địa, ánh nắng chiếu xuống, rơi vào nửa thân trên của hắn. Thẻ nhách của hắn hoàn mỹ đến vậy, cơ bắp không phình lên nhưng lại toát lên vẻ đẹp hùng tráng của lực lượng, khiến người ta nhìn vào như thấy một con hung thú hình người.

Chương 499: Thiên hạ biến động, công pháp kỳ diệu xưa nay. (2)

Chương 499: Thiên hạ biến động, công pháp kỳ diệu xưa nay. (2)

Đôi mắt hắn vẫn không ngừng trào ra khí trắng, giữa lông mày xuất hiện một đường vân nhỏ.

“Không thể nào... Không thể nào...”

Toàn thân Cơ Chiến run rẩy, hai mắt đỏ ngầu, hắn không thể chấp nhận sự thật trước mắt.

Hắn đã sử dụng bí thuật, tiêu hao một nửa sinh cơ trong cơ thể, giảm thọ, lại còn tập hợp linh lực của năm vị Đạp Tiêu cảnh khác, vậy mà vẫn không thể giết chết Phương Vọng ở Niết Bàn cảnh ư?

Hắn không thể hiểu nổi, gần như tuyệt vọng.

Năm người còn lại cũng vậy, ánh mắt nhìn Phương Vọng tràn đầy kinh sợ, lúc này, họ hồi hận rồi.

Phương Vọng nhìn họ, trong lòng cảm thán vô cùng.

Thật là một bí thuật bá đạo!

Hắn chỉ chống đỡ được nhip thở, đã cảm thấy sắp không chịu nổi, chỉ có thể sử dụng Cửu U Tự Tại thuật để bảo vệ mình.

Hắn trông có vẻ bình tĩnh sống sót, nhưng thực tế đã tiêu hao hơn nửa linh lực trong Thiên Đạo Ngự Long quan.

Phải nói rằng, bí thuật của Cơ Chiến quả thực rất mạnh.

E rằng ngay cả khi hắn thành tựu Thiên Cương Chí Dương Bá thể, cũng không thể nhẹ nhõm chống lại bí thuật này.

Khi ánh mắt hắn dừng lại trên sáu người Cơ Chiến, sáu vị đại tu sĩ sợ đến vỡ mật, lập tức biến mất tại chỗ.

Họ đã bỏ trốn!

Những tu sĩ của bảy tộc đang truy bắt tù nhân dường như đã nhận được truyền âm, liền từ bỏ chiến đấu, sau đó bay vào khe nứt không gian trên bầu trời, thoát khỏi tiểu thiên địa này.

Phương Vọng không truy đuổi, mà tiếp tục hấp thụ linh khí thiên địa.

Dương Độc bay tới, cách hắn mười dặm, hắn cất giọng hỏi: “Tiền bối, ngài định xử trí bảy đại Thánh tộc như thế nào?”

Lời này vừa thốt ra, những tù nhân còn sống sót đều nhìn về phía Phương Vọng, trong mắt mang vẻ chờ mong.

“Cơ tộc, Phong tộc. Lưu tộc. Thu tộc. Tunoo tộc. Ngọc tộc., Hàn tộc. nếu có ai biết tộc địa của chúng, có thể ở lại dẫn đường cho ta, ta sẽ san bằng chúng, diệt toàn tộc.”

Tiếng nói của Phương Vọng vang lên, giọng điệu lạnh nhạt.

Những tù nhân không hề sợ hãi, ngược lại còn kích động.

Có thể bị bảy đại Thánh tộc bắt giữ, hoặc là thiên tài tuyệt đỉnh đương thời, hoặc là cường giả độc bá một phương, họ đều đã trải qua tra tấn, hận thấu xương bảy đại Thánh tộc, đương nhiên hy vọng bảy đại Thánh tộc bị diệt.

Trong thời gian ngắn, các tù nhân lần lượt bày tỏ thái độ, sẵn lòng ở lại dẫn đường cho Phương Vọng, hoặc cố vũ tinh thần.

Ngoài số ít tù nhân trốn thoát, còn lại hơn bốn trăm tù nhân vẫn ở lại, chờ đợi Phương Vọng thành công.

Linh khí cuồng bạo tuôn về phía Phương Vọng, rõ ràng hắn đang tu luyện một loại công pháp mạnh mẽ. Đám tù nhân vừa tò mò vừa tràn đầy mong đợi.

Trận chiến lớn vừa rồi, bọn họ đều tận mắt chứng kiến. Trong mắt bọn họ, sáu người Cơ Chiến hoàn toàn không phải là đối thủ của Phương Vọng!

Sau khi Cơ Chiến cùng năm người khác bỏ trốn, không còn ai cản trở Phương Vọng luyện công nữa.

Ba canh giờ trôi qua, cơn cuồng phong trong tiểu thiên địa rách nát đã lắng xuống, những đám mây đen trên bầu trời bắt đầu tan biến, uy lực vô hình kia cũng đã biến mất.

Dương Độc và hơn bốn trăm tù nhân đều nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, há hốc mồm kinh ngạc.

Chỉ thấy Phương Vọng vẫn lơ lửng giữa không trung, thân thể trần trụi, những luồng khí trắng quấn quanh người hắn, vừa đủ che đi những phần nhạy cảm. Nửa thân trên của hắn được phủ đầy những đường vân màu vàng kim rực rỡ, những điểm giao nhau của các đường vân giống như những mặt trời nhỏ, đó chính là Thiên Cương Tinh Huyết hiện hình. Những luồng khí trắng chính là từ những Thiên Cương Tinh Huyết này tỏa ra, tạo thành những dải lụa dài quấn quanh thân thể hắn, bay về phía sau, khiến những đường vân màu vàng kim trên người hắn càng thêm sáng rực.

Trên trán hắn còn xuất hiện một đường vân màu vàng kim mảnh như ngọn lửa, khuôn mặt vốn đã tuần mỹ hoàn hảo nay

lại thêm phần uy nghiêm.

Phương Vọng cúi mắt nhìn thân thể mình, cảm nhận sức mạnh và dương khí cuộn cuộn trong cơ thể. Lúc này, thân thể của hắn đã là thể chất Kim Cương Bất Tử!

Khả năng tự chữa lành vượt xa Thiên Cương Thánh thể, về độ cứng cỏi của da thịt gân cốt cũng vượt trội hơn trước rất nhiều!

Ngoài ra còn có dương khí cuộn cuộn gần như vô tận!

Sau này, cho dù linh lực của hắn có cạn kiệt, hắn vẫn có thể sử dụng dương khí để tiếp tục chiến đấu.

Lực lượng chí dương có khả năng khắc chế cực mạnh đối với hồn ma, tà vật và yêu vật chí âm.

Chỉ riêng với thân thể này, hắn đã mạnh hơn trước gấp nhiều lần.

Đây chính là sức mạnh của công pháp thể chất, chỉ cần luyện thành, lập tức có thể lột xác. Trong quá trình lột xác, tu vi của Phương Vọng tăng vọt, đã cách Niết Bàn cảnh cảnh tầng tám không xa, tiết kiệm nhiều năm khổ tu cho hắn.

Nhìn thấy Phương Vọng với tư thế như vậy, hơn bốn trăm tù nhân như đang chiêm ngưỡng tiên nhân.

Tiểu thiên địa này đã bị tàn phá nghiêm trọng, không gian ở chân trời đang sụp đổ, bóng tối ngày càng lan rộng, nuốt chửng bầu trời. Những tia nắng hiếm hoi chiếu xuống, rọi sáng lên người Phương Vọng.

Tiểu Tử cuộn mình sau lưng hắn, nhìn hắn bằng đôi mắt rờn đầy vẻ sùng bái.

Phương Vọng từ từ mở miệng: “Gia tộc gần nơi này nhất là gia tộc nào?”

Vừa dứt lời, một đại hán ăn mặc như một hành giả bèn hô lớn: “Thu tộc, ta biết tộc địa của bọn chúng ở đâu!”

Những tù nhân này không phải là những kẻ vô danh, có người có yêu. Rất nhiều tu sĩ và yêu quái trong đó vốn đã có giao thiệp với bảy đại Thánh tộc, nên biết được vị trí của Thánh tộc cũng không có gì lạ.

“Dẫn đường.”

Phương Vọng khẽ nói, nhưng giọng nói lại như tiếng sấm vang vọng khắp biển trời. Hắn bay lên, đáp xuống Tiểu Tử, rồi lấy ra một chiếc áo choàng đen từ nhẫn Long Ngọc, mặc vào người.

Tên đại hán hành giả lập tức dẫn đường, các tù nhân nhường đường, nhìn Phương Vọng bay qua trước mặt, rồi mới theo sau Tiểu Tử.

Dương Độc bay đến ngang đầu Tiểu Tử, phẫn khích hỏi: “Tiền bối, vừa rồi có phải là ngài luyện thành Thiên Cương Thánh thể không?”

Hắn biết Dương Độc á mê hê cần nhắc tu luyện Thiên Cương Thánh thể.

Chương 500: Công thành, trả thù!

Chương 500: Công thành, trả thù!

Phương Vọng bình tĩnh đáp: “Ta luyện thành là Thiên Cương Chí Dương Bá thể.”

Thiên Cương Chí Dương Bá thể?

Tất cả các tù nhân đều ghi nhớ cái tên này, cố gắng nhớ lại, nhưng không thể tìm thấy cái tên này trong trí nhớ.

Nhưng họ có thể chắc chắn một điều, đó là Thiên Cương Chí Dương Bá thể rất mạnh!

Trước đó, sáu đại tu sĩ kia thay nhau tấn công lâu như vậy, Phương Vọng không ra tay mà vẫn không hề hấn gì, thân thể như vậy quả thực xứng đáng với cái tên bá thể!

Dưới sự dẫn đường của gã đại hán, Tiểu Tử chui vào một khe nứt không gian, đến một vùng đất rộng lớn. Bên dưới, núi non trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, mây đen trên trời vẫn chưa tan hết, đó là minh chứng cho việc thiên địa đang ăn mừng Phương Vọng luyện thành Thiên Cương Chí Dương Bá thể.

Gã đại hán chỉ dừng lại một lát, đã nhanh chóng xác định phương hướng, tăng tốc tiến lên, Tiểu Tử lập tức đuổi theo, những tù nhân khác cũng vậy.

Trong địa cung, bảy đại Thánh tộc không hạn chế bọn họ tu luyện, dù đã trải qua một trận đại chiến, bọn họ vẫn có linh lực để bay.

Tất cả đều vô cùng phấn khích, muốn chứng kiến cảnh Thu tộc máu chảy thành sông!...

Trong một cung điện tối tăm, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Thu Nhai chân nhân với vẻ ngoài có phần tiêu tụy lao vào như một cơn gió, hấn dừng lại trước bậc thềm, nghiêng răng nói: “Tộc trưởng, đại sự không ổn, chúng ta không thể chế ngự Phương Vọng. Hàn Hồi Thiên đã chết, Phương Vọng muốn trả thù chúng ta, có những tù nhân kia dẫn đường, hấn rất có thể sẽ giết đến tộc địa của chúng ta.”

Trên bậc thềm, một người đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, người này mặc áo trắng, khoác áo đen, trông ngoài bốn mươi tuổi, khí thế cả người không quá mạnh mẽ, ngược lại có một khí chất bình hòa.

Nghe lời Thu Nhai chân nhân, Thu Thần Cơ mở mắt.

Thu Thần Cơ không đổi sắc mặt, hỏi: “Những người khác đâu?”

“Đều đã trốn rồi, Cơ Chiến đã sử dụng bí thuật của Cơ gia, tiêu hao được Phương Vọng. Bảo thể của Phương Vọng quá mạnh, tuyệt đối là thể chất kinh thiên động địa, so với phẩm cấp bảo linh của hắn, thể chất của hắn còn đáng sợ hơn!”

Thu Nhai chân nhân nghiêng răng nói.

Nhớ lại những gì đã trải qua trước đó, trong mắt hắn tràn đầy vẻ sợ hãi.

Chưa biết mới là điều đáng sợ nhất!

Trong mắt hắn, Phương Vọng không ra tay, là vì đang luyện công, công pháp chưa thành mà đã khiến bọn họ bó tay hết cách, một khi công pháp thành...

Hắn không thể tưởng tượng được cảnh tượng Phương Vọng xông vào Thu tộc, chỉ nghĩ đến thôi, hắn đã không khỏi rùng mình.

Thu Thần Cơ cau mày nói: “Người đã đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng bốn, nhìn khắp Thu tộc, cũng được coi là năm người mạnh nhất, người sợ hãi như vậy, lẽ nào Thu tộc phải bỏ chạy sao?”

Thu Nhai chân nhân nghiêng răng nói: “Tộc trưởng, ta đề nghị di dời...”

“Hồ đồ, Thu tộc đã truyền thừa bốn vạn năm, dù không còn hùng mạnh như trước, nhưng sao có thể vứt bỏ tộc địa? Kể hết những gì người đã gặp trước đó, ta không tin Phương Vọng thực sự có thể mạnh đến mức tàn sát hết Thu tộc, hắn không phải còn chưa đến ba trăm tuổi sao?”

Thu Thần Cơ trầm giọng nói, cuối cùng hắn cũng không còn bình tĩnh, giọng điệu ẩn chứa một chút tức giận.

Thu Nhai chân nhân hít một hơi thật sâu, kể lại tất cả những gì mình đã thấy và nghe trước đó.

Thu Thần Cơ càng nghe càng kinh ngạc, lông mày càng nhíu chặt.

Một lúc lâu sau.

Ánh mắt Thu Thần Cơ lóe lên, hần nói: “Phương Vọng đã động thủ với Tung Hàn tiên tử, Tung Hàn tiên tử chỉ bị thương nhẹ?”

Thu Nhai chân nhân gật đầu nói: “Đúng vậy, nhưng không thể dùng điều này để đánh giá thực lực của Phương Vọng, dù sao...”

“Sao không thể? Các ngươi chỉ không giết được Phương Vọng, nhưng nếu Phương Vọng có thể giết các ngươi, sao hần có thể không ra tay? Để Phương Vọng từ cảnh giới không giết được ngươi mà vươn lên đến mức độ diệt toàn Thu tộc, từ xưa đến nay, dù là công pháp lợi hại nhất cũng không thể đạt đến mức độ này. Chỉ có công pháp trong truyền thuyết khiến người ta thành tiên ngay lập tức mới có thể làm được, nhưng đó đều là bịa đặt, Thu Thần Cơ hừ lạnh nói, nghe vậy, Thu Nhai chân nhân mới bình tĩnh lại.

Đúng vậy.

Phương Vọng không biểu hiện ra sức mạnh có thể đe dọa đến bọn họ, chỉ là thân thể Phương Vọng gần như bất tử bất diệt.

Thiên Cương Thánh thể chẳng phải được xưng tụng là thân thể bất tử sao?

“Có lẽ thể chất của Phương Vọng còn mạnh hơn Thiên Cương Thánh thể, ngoài khả năng tự chữa lành mạnh mẽ, còn có thể chống lại đoạt xá và phong ấn, nên các ngươi mới không làm gì được hần.”

Thu Thần Cơ phỏng đoán như vậy.

Thu Nhai chân nhân tuy cảm thấy phần nộ vì bị trêu đùa, nhưng khi nghĩ đến khí thế và ánh mắt của Phương Vọng trước đó, hấn vẫn hơi sợ hãi.

Hấn do dự nói: “Nếu như Phương Vọng thực sự có thể đe dọa Thu tộc, thì phải làm sao?”

Thu Thần Cơ đứng dậy, hừ một tiếng: “Thu tộc ta là thế gia Đại Thánh, tồn tại ở nhân gian hơn bốn vạn năm, từ xưa đến nay, đã gặp biết bao nhiêu phiền phức, há có thể bị một mình hấn lay chuyển? Cho dù có biến cố thật, thì rút lui là được, huống hồ Thu tộc đều có con cháu ở khắp nơi trên nhân gian, muốn diệt tộc ta, thật là viễn vông!”

“Triệu tập tất cả các trưởng lão trong tộc, chuẩn bị nghênh đón Phương Vọng, ta muốn xem thử tên tiểu tử này có bản lĩnh gì mà dám tự xưng là Thiên Đạo!”

Lời nói đầy hào khí này cũng khơi dậy lòng kiêu hãnh của Thu Nhai chân nhân, hấn lập tức gạt đầu, rồi đi truyền lệnh. ...

Thu tộc tọa lạc trên một đại lục, đại lục này còn rộng lớn hơn cả đại lục Hàng Long, tập tục tu tiên càng thịnh vượng hơn. Trên đường đi, Phương Vọng và những người khác đã thu hút rất nhiều ánh mắt, liên tục có thần thức quét tới.

Chương 501: Công thành, trả thù! (2)

Chương 501: Công thành, trả thù! (2)

Những tù nhân đi theo Phương Vọng không phải hạng hiền lành, bị giam cầm nhiều năm như vậy, ai nấy đều mang trong lòng sự phẫn uất, thế nên, khi đối mặt với thần thức đến dò xét, bọn họ không chút khách khí đáp trả.

Phương Vọng đứng trên đầu rồng, lặng lẽ nhìn về phía xa.

Hấn cảm nhận được khí thế của Thu tộc.

Chính xác hơn là khí tức của Thu Nhai chân nhân và một nhóm tu sĩ mạnh mẽ, Thu tộc muốn nghênh chiến hắn sao?

Phương Vọng thừa nhận rằng mình thực sự chưa mạnh đến mức có thể dễ dàng bóp chết Đạp Tiêu cảnh, nhưng dù không có chênh lệch quá lớn, hắn cũng phải chiến.

Hắn muốn cho Thu tộc cảm nhận được sát ý của mình!

Phương Vọng lấy ra một chiếc mặt nạ hồ ly từ trong nhẫn Long Ngọc, đeo lên mặt, đây là vật Thanh Uyển Nhi tộc Sơn Thần tặng cho hắn.

Bây giờ tộc Sơn Thần đã trở thành một linh tộc hùng mạnh nổi tiếng ở Đại Tề, thậm chí còn được hoàng thất tôn làm thần thú, còn Thanh Uyển Nhi cũng đã có thể tự gánh vác một phương. Trước đây họ đã gặp nhau ở Phương phủ, nhiều năm trôi qua, đối mặt với hắn, Thanh Uyển Nhi vẫn rất nhút nhát.

“Công tử, ta có một bộ bí thuật có thể giúp người chiến đấu, không biết người có chê không.”

Tiểu Tử đột nhiên lên tiếng.

Mặt nạ hồ ly của Phương Vọng chỉ để lộ ra một đôi mắt, ánh mắt lạnh lùng, hắn hỏi: “Là bí thuật gì?”

“Ta có thể hóa thân thành một binh khí hoặc pháp bảo. Đây là một trong những thần thông bản mệnh của tộc Chân Long chúng ta, trước đây khi hóa rồng, ta đã thức tỉnh, nhưng dù có biến hóa thì thực lực của ta cũng sẽ không đột nhiên tăng tiến.”

Tiểu Tử giới thiệu, giọng điệu khá đắc ý.

Tộc Chân Long được trời ưu ái như vậy, sinh ra đã nắm giữ thần thông!

Phương Vọng im lặng một lúc, ngưng tụ ra Thiên Cung kích, nói: “Đến lúc đó thì quán chặt lấy nó.”

Thiên Cung kích vốn đã được điêu khắc hình rồng, nếu có chân long bám vào, thì sẽ càng thêm khí phách. “Được!”

Tiêu Tử kích động nói, nó còn lo công tử từ chối nó.

Cùng lúc đó, Dương Độc ở phía sau ra sức kích động những tù nhân, hy vọng tất cả tù nhân đều có thể tham chiến, dù không đối phó được với đại tu sĩ của Thu tộc, thì ít nhất cũng phải giết chết những người dưới trướng Thu tộc.

Bọn họ không phải Phương Vọng, chẳng được bảy đại Thánh tộc coi như bảo bối. Trong những năm bị giam cầm, bọn họ thường bị phong ấn, rồi chịu đủ mọi cực hình, chỉ vì bảy đại Thánh tộc muốn thấu hiểu thiên tư và bảo linh của bọn họ, thậm chí còn dùng bọn họ làm vật thí nghiệm cho linh dược, khiến bọn họ đau khổ không kể xiết.

Một vài nữ tu sĩ, nữ yêu còn phải chịu những hành hạ tàn khốc mà người thường khó mà tưởng tượng nổi.

Trong lòng bọn họ cũng chất chứa một luồng sát khí!

Bọn họ bay vút đi, núi sông bên dưới liên tục lùi lại.

Một lúc lâu sau.

Đại hán hành giả dẫn đường cất giọng hô lớn: “Tiền bối, sắp tới rồi!”

Tiêu Tử nghe vậy, gầm lên một tiếng, rồi hóa thành một luồng ánh tím bay về phía Thiên Cung kích. Một con tử long quần quanh cán kích, rồi chui vào thân kích, hóa thành những đường vân hình vẩy.

Khi Tiêu Tử bám vào Thiên Cung kích, tiếng rồng ngâm vang lên không dứt từ thân kích, vọng khắp bầu trời.

Ánh mắt của tất cả tù nhân đều đổ dồn vào Phương Vọng, hấn cầm Thiên Cung kích, trông thật uy nghiêm.

“Lực lượng mạnh nhất của hắc không nằm ở năm đấm ư?”

Dương Độc thầm kinh ngạc, ánh mắt càng thêm rực lửa.

Tiếng của Tiểu Tử vang lên bên tai Phương Vọng: “Công tử, bảo linh này của ngươi mạnh quá, dương khí của ngươi nóng quá, ta như sắp bị ngươi thiêu cháy vậy.”

Phương Vọng đeo mặt nạ hồ ly, ánh mắt bình tĩnh, phớt lờ sự quấy phá của Tiểu Tử.

Hắn đã cảm nhận được sự tồn tại của tiểu thiên địa của Thu tộc.

Hắn không nói nhảm, trực tiếp cảm kích xông lên phía trước.

Phía trước là một vùng hoang nguyên, mặt trời chói chang, thiêu đốt mặt đất, cát vàng mịt mù. Khí tức của các đại tu sĩ Thu tộc ẩn núp trong được bóng dáng của họ.

Sau ba bước, Phương Vọng đột nhiên tăng tốc.

Tất cả tù nhân chỉ cảm thấy một sức gió khủng khiếp ập đến, dọa bọn họ sợ hãi đến nỗi vội vàng vận chuyển linh lực để chống đỡ.

Trong tầm mắt của họ, Phương Vọng đột nhiên biến mất, cùng với một cơn gió mạnh nổi lên, một lỗ đen khổng lồ xuất hiện trên bầu trời.

Những tù nhân không khỏi há hốc mồm, đặc biệt là tên đại hán dẫn đường, càng kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Với đạo hạnh của họ, họ có thể nhận ra rằng Phương Vọng đã cường chế xông phá thiên địa của Thu tộc.

Một tiểu thiên địa là rào cản không gian vô cùng khó vượt qua, huống hồ là một thế gia Đại Thánh lớn như Thu tộc, tiểu

thiên địa của họ đã tồn tại không biết bao lâu, theo thời gian, nó đã tự thành một thế giới riêng.

Phương Vọng dùng thân thể xông phá không gian, thật khủng khiếp biết bao?...

Trong thiên địa của Thu tộc, từng đảo nổi lơ lửng trên biên mây, bên dưới là đại dương mênh mông vô tận. Các đảo nổi trên trời vô số, nhìn thoáng qua, không thể đếm được có bao nhiêu đảo nổi, trên trời còn có mặt trời chiếu sáng.

Bầu trời xanh mây trắng, cảnh đẹp như tranh vẽ.

Lúc này, trên mỗi đảo nổi đều có tu sĩ nghiêm trận chờ đợi, hầu hết mọi người đều đang thảo luận về kẻ địch có thể khiến tộc trưởng ra lệnh phòng bị toàn diện mạnh đến mức nào.

Đột nhiên!

Âm một tiếng!

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một lỗ đen lớn, những cơn gió dữ dội từ đó tràn ra, ập đến tất cả các đảo nổi của Thu tộc. Ngay lập tức, có một nam nhân mặc áo choàng xám xuất hiện ở phía trước nhất của quần đảo nổi, hắn đưa tay phải ra trước, dùng linh lực của mình để chống đỡ.

Gần như ngay lúc ấy, nam nhân áo choàng xám nhíu mày, nhanh chóng giơ tay trái lên, dùng cả hai bàn tay chống đỡ cơn gió dữ, tạo thành một tầng lồng khí khổng lồ, lớn hơn cả núi.

Hắn nhìn chăm chú, một bóng người xuất hiện trước lỗ đen trên bầu trời.

Đó chính là Phương Vọng!

Chương 502: Tuyệt vọng giáng lâm!

Chương 502: Tuyệt vọng giáng lâm!

Phương Vọng mặc một bộ đồ đen pháp phới, từng luồng dương khí tỏa ra từ cổ áo và ống tay áo, đôi mắt dưới mặt nạ hồ ly cũng tỏa ra khí trắng, Thiên Cung kích dài một trượng được một ảo ảnh tử long quấn quanh.

Vô số thần thức, ánh mắt đổ dồn về phía hắn, thần thức không thể bắt được hắn, còn những người nhìn thấy hắn đều không khỏi kinh hãi.

Khi thể và hình ảnh của Phương Vọng trông rất nguy hiểm!

“Hắn là ai?”

“Khi thể thật đáng sợ, hắn là tu vi gì?”

“Cường chế xông phá kết giới thiên địa... Sao có thể...”

“Chỉ có một mình?”

“Chuẩn bị chiến đấu!”

Tất cả các đảo nổi đều vang lên tiếng ồn ào chấn động, vô số tu sĩ như những mũi tên mưa bay lên, tất cả đều ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình trên không trung.

Ánh mắt Phương Vọng toát lên vẻ lạnh lùng, trực tiếp giết về phía trước.

Nam nhân áo choàng xám ngưng tụ ra một chiếc roi dài, đang muốn chiến đấu, Phương Vọng đột nhiên đập vỡ thân thể của hắn.

Sương mù máu nổ tung!

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Phương Vọng đâm thủng một hòn đảo nổi. Ngay sau đó, hòn đảo bùng phát ngọn lửa dương khí kinh khủng, tựa như núi lửa phun trào, rồi nó vỡ tan tành. Các tu sĩ trên đảo hóa thành tro bụi trong chớp mắt.

Ầm!

Thiên Cung kích của Phương Vọng bị một tòa bảo tháp chặn lại. Hai luồng sức mạnh kinh hoàng va chạm, tạo nên những gợn sóng khủng khiếp có thể nhìn thấy bằng mắt thường, đẩy lùi các hòn đảo nổi xung quanh. Mặt biển bên dưới dâng lên những con sóng dữ dội, rồi liên tục sụp đổ, tạo thành một cơn lốc xoáy khổng lồ, vô cùng ngoạn mục.

Thu Thần Cơ, tộc trưởng Thu tộc, cầm bảo tháp trên tay, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi.

Sức mạnh thật kinh khủng! Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải lực lượng thân thể đáng sợ như vậy. Với tu vi Đạp Tiêu cảnh tầng chín, hắn có thể khẳng định rằng Phương Vọng thậm chí còn chưa sử dụng linh lực.

Chiếc mặt nạ hồ ly che khuất khuôn mặt Phương Vọng, Thu Thần Cơ không thể dùng thần thức dò xét biểu cảm của hắn, nhưng đôi mắt hắn lạnh lẽo đến mức khiến Thu Thần Cơ rùng mình.

Âm!

Phương Vọng đá Thu Thần Cơ ra xa bằng toàn lực một cú, đá hắn đập vào một hòn đảo nổi.

Hắn nhanh chóng vung kích giết về phía hòn đảo nổi gần nhất!

Mục tiêu của hắn không phải là chiến đấu, mà là giết chóc!

Lòng căm hận bị kìm nén suốt hai nghìn bốn trăm năm bùng nổi!

Phương Vọng đâm một kích, linh lực cuộn cuộn kết hợp với sức mạnh của Thiên Cung kích, hóa thành chín con Hắc Long hung dữ, như thể đang sáng thế vẽ chín nét mực trên bức tranh thiên địa này, nhấn chìm các hòn đảo nổi trên đường đi.

Cửu Long Trấn Thiên quyền!

Hắc Long đi đến đâu, sự hủy diệt theo đến đó!

“Cần rồi”

Tiếng gầm giận dữ của Thu Thần Cơ vang lên, giọng nói vừa dứt, một luồng ánh sáng vàng óng chiếu rọi lên người Phương Vọng, khiến hắn không thể cử động.

Thu Thần Cơ bay ra khỏi đám bụi mù mịt, tay phải giơ cao bảo tháp, một cửa sổ của bảo tháp mở ra, chính là ánh vàng bắn ra từ đó.

Càng ngày càng nhiều đại tu sĩ Thu tộc giết đến, nhanh chóng bao vây Phương Vọng. Họ thi triển pháp thuật với tốc độ chóng mặt, chưa đầy hai nhịp thở đã kết trận thành công. Một bức màn ánh sáng trắng từ đáy biển bốc lên, thẳng đến tận trời, nhốt Phương Vọng trong trận.

Thu Thần Cơ mặt mày dữ tợn, tay phải nâng tháp, tay trái lật úp xuống, đè xuống theo gió mạnh. Một bàn tay vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống từ bên cạnh hắn, như núi Thái Sơn sụp đổ, đập vào Phương Vọng đang bị ánh vàng chiếu rọi.

Bàn tay này rộng tới mười dặm, ẩn chứa uy áp vô cùng lớn, ngay cả các tu sĩ Thu tộc đang xếp trận cũng không khỏi chấn động, tim đập thình thịch.

Lúc này, từng tù nhân giết vào từ lỗ đen, vừa lúc nhìn thấy cảnh như dịch chuyển tức thời, thoát khỏi ánh vàng, xuyên qua trận pháp, đập tan một hòn đảo nổi bằng một kích.

“Không thể nào...”

Thu Thần Cơ trợn mắt, trước đó hắn suy đoán rằng thể chất của Phương Vọng có thể chống lại phong ấn, nhưng hắn đang sử dụng bảo linh bản mệnh mạnh nhất của mình, xếp trận pháp tinh diệu nhất của Thu tộc.

Làm sao Phương Vọng có thể bước ra khỏi trận pháp như không có chuyện gì xảy ra vậy?

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức truy đuổi Phương Vọng.

Nhờ vào thân pháp Đạp Tiêu cảnh tầng chín, hắn gần như đã đến sau lưng Phương Vọng chỉ trong một bước.

Hắn đánh một chưởng vào người Phương Vọng, phụt một tiếng, áo đen vỡ tan, Phương Vọng lộ ra nửa thân trên, thân hình loạng choạng một chút, rồi lại giết về một hướng khác.

Phương Vọng đã kích hoạt Thiên Cương tinh huyết ở nửa thân trên, những đường vân lửa trên người hắn trở nên sống động. Những luồng khí trắng bốc lên từ các tinh huyết, tạo thành một lớp áo choàng lửa rực rỡ bao quanh hắn khi hắn lao đi với tốc độ cao, trông oai phong lẫm liệt.

Thu Thần Cơ nhanh chóng truy đuổi.

Phương Vọng lại vung kích, nhưng bị Thu Thần Cơ dùng cánh tay trái đỡ được.

Tốc độ của Phương Vọng quá nhanh, khiến Thu Thần Cơ chỉ có thể miễn cưỡng đuổi theo và phản xạ có điều kiện để đỡ đòn.

Cú đỡ này khiến Thu Thần Cơ cảm thấy cánh tay trái tê liệt.

Phương Vọng dùng đầu gối đập vào ngực hắn, sức mạnh khủng khiếp phá tan lá chắn linh lực của Thu Thần Cơ, xương ngực hắn lập tức bị vỡ vụn, cả người rơi xuống như sao băng, một lần nữa đâm thủng một hòn đảo nổi.

Phương Vọng không thèm nhìn Thu Thần Cơ, hắn đột ngột quay đầu, mắt phun ra Thần Dưỡng Kiếm Khí.

Kiểm khí lao ra, xé toạc không khí, lao về phía những tu sĩ trên đảo nổi, mỗi giây có hơn ba người tử vong.

Thu Nhai chân nhân cùng một nhóm tu sĩ Thần Thông cảnh và Đạp Tiêu cảnh ập đến, nhanh chóng bao vây Phương Vọng, vô số pháp thuật và thần thông giáng xuống người hắn.

Lần này, Phương Vọng không thi triển Cửu U Tự Tại thuật, mà dùng Thiên Cương Chí Dương Bá thể để chống đỡ.

Chương 503: Tuyệt vọng giáng lâm! (2)

Chương 503: Tuyệt vọng giáng lâm! (2)

Ngoài Thu Thần Cơ, hắn không để pháp thuật và thần thông của những người khác vào mắt.

Hắn xông tới với sức mạnh linh lực cuộn cuộn, khiến những tu sĩ cấp cao của Thu tộc đứng trước mặt hắn sợ hãi đến run rẩy.

Phương Vọng như hổ vào bầy cừu, mở màn cuộc tàn sát đẫm máu.

Những tu sĩ cấp cao điên cuồng ngăn cản hắn, nhưng không thể ngăn nổi. Thu Thần Cơ nhiều lần đỡ đòn của hắn, nhưng không thể giết được Phương Vọng, hắn cũng không thể kiềm chế được Phương Vọng.

Chỉ cần hắn thi triển pháp thuật phong ấn, Phương Vọng sẽ dùng Cửu U Tự Tại thuật để thoát khỏi, nếu gặp phải trận pháp có hơn trăm người, Phương Vọng cũng dùng Cửu U Tự Tại thuật để trốn thoát.

Những cảnh tượng này khiến các tù nhân vô cùng phấn khích.

Theo họ thấy, Phương Vọng không phải không giết được những tu sĩ hàng đầu của Thu tộc, mà là muốn trả thù một cách có chủ đích, để những tu sĩ cấp cao của Thu tộc phải

chứng kiến tộc nhân của mình lần lượt chết thảm, mới có thể dập tắt cơn thịnh nộ trong lòng hắn.

Dương Độc gầm lên một tiếng, lao vào chiến trường, những tù nhân khác lập tức theo sau.

Sau nhiều năm, Thiên Cương Thánh thể của Dương Độc đã vượt xa quá khứ, biểu hiện của hắn vô cùng bá đạo, nhưng vẫn kém xa Phương Vọng.

Hắn vừa chiến đấu vừa nhìn về phía Phương Vọng.

Vì sao tiền bối lại tức giận như vậy?

Tiền bối vào phòng giam của bảy tộc, chẳng lẽ không phải để cứu hắn sao?

Phương Vọng không biết Dương Độc đang nghĩ gì, Thiên Đạo Tâm của hắn đã đạt đến trạng thái tập trung tuyệt đối, chỉ có một cảm xúc duy nhất.

Giết!

Ầm! Ầm! Ầm! ...

Những hòn đảo nổi liên tiếp nổ tung, vô số tu sĩ Thu tộc chạy trốn khắp nơi, tản ra như đàn ong. Tiếng khóc than, tiếng hò hét, tiếng giết chóc tràn ngập khắp nơi.

Bóng dáng của Phương Vọng thoát ần thoát hiện, hàng trăm tu sĩ cấp ^ano của Thu tộc^ bám sát phía sau mỗi khi họ đuổi kịp Dương Vọng. Hắn đều có thể thoát khỏi vòng vây.

Thu Thần Cơ chưa bao giờ cảm thấy bất lực như vậy. Hắn có thể cảm nhận được Phương Vọng không giết được mình, nói cách khác, Phương Vọng không mạnh đến mức đáng sợ như vậy, nhưng thể chất của Phương Vọng thực sự khó tin.

“Trên đời này sao lại có thể có bảo thể như vậy...”

Thu Thần Cơ gầm lên trong lòng, hấn truyền âm cho tất cả tộc nhân của Thu tộc, ra lệnh cho họ bắt đầu rút lui.

Phương Vọng không quan tâm đến điều đó. Nơi nào có nhiều người, hấn sẽ giết đến đó, ngay cả khi có những tu sĩ cấp cao của Thu tộc bảo vệ tộc nhân, họ cũng không thể chống lại Cửu U Tự Tại thuật và sức mạnh bá đạo của Phương Vọng.

Máu thịt, cát đá không ngừng rơi xuống như mưa rào, khiến mặt biển vốn đã lên thủy triều lại càng thêm nổi sóng kịch liệt. Từng cơn sóng dữ dội đánh vào bờ, tạo nên vô số lỗ thủng trên mặt biển.

“Ha ha ha ha! Thật sảng khoái! Thật sảng khoái!”

Dương Độc cười lớn. Tu vi của hấn mà đặt trong Thu tộc, thì có quá nhiều người có thể chế ngự hấn, những mối đe dọa có thể nhìn thấy thật sự quá nhiều, ngay cả khi có đại tu sĩ muốn trấn áp hấn, thì sự chú ý của họ cũng không thể không đặt vào Phương Vọng, bởi vì hành tung của Phương Vọng rất quỷ bí, không biết lúc nào hấn sẽ giết tới.

Một kẻ địch như vậy đã khiến tất cả mọi người trong Thu tộc cảm thấy sợ hãi, thậm chí là tuyệt vọng!

Đại Tề, Phương phủ.

Chu Tuyết đứng trên mái hiên, hướng mắt về phía quảng trường xa xa, nơi các đệ tử Phương phủ đang tập luyện. Ánh mắt nàng bình thản, nhưng trong lòng lại không yên.

Nàng đang cảm nhận khí tức truyền đến từ chiếc vòng ngọc.

“Đây rốt cuộc là thể chất gì? Niết Bàn cảnh mà lại lợi hại đến vậy, e rằng đã có thể sánh ngang với Đạp Tiêu cảnh rồi.”

Chu Tuyết trầm nghĩ trong lòng, đầy vẻ bối rối.

Nàng có thể chấp nhận thiên tư của Phương Vọng vượt trội hơn phàm nhân, nhưng nàng không thể hiểu nổi Phương Vọng lấy đâu ra nhiều công pháp như vậy, lại còn có sức sáng tạo đến thế.

Nàng không khỏi mừng thầm, may mắn Phương Vọng là người của nàng. Nếu một người như vậy trở thành kẻ địch, thì kẻ địch của hắn sẽ Chu Tuyết không khỏi nhớ lại hơn hai trăm năm trước, khi Phương Vọng trèo qua cửa sổ của nàng. Lúc đó, nàng không thể ngờ rằng thiếu niên ấy lại có thể trưởng thành đến mức độ như ngày hôm nay.

Đây mới chỉ là ở nhân gian, vậy khi Phương Vọng thành tiên, hắn sẽ có dáng vẻ như thế nào?

Một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, chính là Hồng Huyền Đế.

Hồng Huyền Đế lên tiếng: “Chúc Như Lai đã đến rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà ngươi lại triệu tập nhiều cao thủ đến vậy?”

Chu Tuyết nhìn về phía xa, đáp: “Có Thánh tộc sắp tấn công Phương gia”

“Thánh tộc? Nhánh nào?”

Hồng Huyền Đế nhíu mày hỏi.

“Yên tâm đi, không có hậu nhân của ngươi, đều không liên quan đến ngươi.”

Chu Tuyết tùy ý trả lời.

Hồng Huyền Đế cười ha hả: “Ta nào có hậu nhân.”

Chu Tuyết không nghĩ ngờ, nhẹ giọng nói: “Xuống chuẩn bị đi.”

Hồng Huyền Đế đảo mắt, hỏi: “Có phải Phương Vọng gây chuyện rồi không? Thiên địa dị tượng trước đó chẳng lẽ là do hắn gây ra?”

“Không phải hắn gây chuyện, chỉ là những kẻ ngồi trên cao kia, cho rằng mình có thể làm bừa, đụng đến hắn, hắn sẽ là kiếp nạn của những Thánh tộc đó.”

Chu Tuyết liếc nhìn hắn, giọng nói hơi lạnh lùng.

Hồng Huyền Đế cười cười, rồi biến mất trên mái hiên. ...

Trên hoang nguyên, mặt trời thiêu đốt mặt đất, một lỗ đen khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, trông như một mặt trời đen, chói mắt hơn cả mặt trời trên cao.

Đột nhiên!

Từng bóng người lao ra khỏi lỗ đen, ai nấy đều trong tình trạng thảm hại, toàn bộ đều là tu sĩ Thu tộc.

Một luồng kiếm khí màu đen lao ra khỏi lỗ đen, nhanh chóng lướt qua họ, thân xác họ chớp mắt đã bị hủy diệt, chỉ còn lại hồn phách. Luồng kiếm khí màu đen tiếp tục lao về phía chân trời.

Hồn phách của các tu sĩ Thu tộc dờ dẩn giữa không trung, từng khuôn biến, hóa thành những đốm sáng nhỏ, bị hút vào lỗ đen và biến mất.

Chương 504: Long trời lở đất.

Chương 504: Long trời lở đất.

Cùng lúc đó, trong thiên địa của Thu tộc, các đảo trên trời đã mất đi chín phần mười.

Tay phải Phương Vọng cầm Thiên Hồng kiếm, tay trái nắm Thiên Cung kích, sau lưng ngưng tụ một quỷ thần. Quỷ thần

này cao hơn ngàn trượng, quỷ kiếm cầm trên cánh tay phải còn quấn quanh một con Hắc Long, vô cùng đáng sợ.

Các đại tu sĩ Thu tộc nhìn quỷ thân, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Thu Thần Cơ đầu tóc bù xù, toàn thân đầm máu. Một tay hấn chống tháp, một tay cầm cò, trên lá cò đen viền vàng loang lổ những vết máu.

Phương Vọng giờ kiếm chỉ về một hướng khác, quỷ thân cũng giờ kiếm theo. Hướng đó có một nhóm tu sĩ Thu tộc đang muốn thoát khỏi thiên địa này.

Đôi mắt của Thu Thần Cơ như muốn hóa thành giọt máu, hấn lại ra tay, nhưng Phương Vọng đã vung kiếm.

Tru Tiên Kinh Hồng kiếm!

Kiếm khí quét qua, lại có hàng chục tu sĩ Thu tộc bị hủy diệt, khí thể của quỷ thân cũng tăng lên một bậc.

Linh lực của Thu Thần Cơ rơi vào người Phương Vọng, trực tiếp bị hấn dùng Thiên Cương Chí Dương Bá thể hóa giải, thậm chí còn không cần vận dụng Cửu U Tự Tại thuật.

Trận chiến ác liệt đã kéo dài nhiều giờ, hơn mười vạn người Thu tộc đã bỏ mạng dưới tay Phương Vọng, một số khác thì đã trốn thoát.

Không chỉ có tu sĩ cấp thấp và trung bình, ngay cả những đại tu sĩ tinh nhuệ của Thu tộc cũng đã chết trận không ít.

Thu Nhai chân nhân đã bị Phương Vọng đánh chết ngay tại chỗ, thân thể bị bảy cú đâm đánh thành sương máu, hồn phách bị quỷ thân hấp thụ.

Lúc này, các đại tu sĩ của Thu tộc không còn hy vọng trấn áp được Phương Vọng nữa, giờ họ chỉ muốn kéo dài thời gian hết mức có thể để cho các đệ tử có cơ hội trốn thoát.

Thu Thần Cơ nhìn Phương Vọng, trong lòng tràn ngập cảm giác bất lực.

Hắn đã dùng hết mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không thể làm Phương Vọng bị thương. Thu Nhai chân nhân không hề nói quá, thậm chí còn nói nhẹ về sức mạnh của Phương Vọng.

Phương Vọng đúng là không thể giết chết hắn trong thời gian ngắn, nhưng nếu cứ tiếp tục chiến đấu, hắn chưa chắc sẽ không chết dưới tay Phương Vọng.

Thu Thần Cơ đột nhiên nảy sinh ý định rút lui.

Tiếp tục chiến đấu cũng chẳng có ý nghĩa gì, phần lớn những người Thu tộc chưa trốn thoát hiện tại đều là những người có tư chất tu luyện tầm thường, dù có liều mạng cứu họ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ý nghĩ này vừa lóe lên, Thu Thần Cơ lập tức ra lệnh: “Tất cả rút lui!”

Nói xong, hắn quay người vung chưởng về phía chân trời, một chưởng xuyên thủng bầu trời, một lần nữa tạo ra một lỗ hổng không gian khổng lồ, hắn hóa thành một dải cầu vồng theo đó, chui vào bên trong.

Phương Vọng lập tức đuổi theo, nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

“Dương Độc, những người còn lại giao cho các người giết!”

Giọng nói của Phương Vọng vang vọng trong thế giới đồ nát, Dương Độc nghe vậy, cười toe toét, nụ cười tàn nhẫn.

Thu Thần Cơ và Phương Vọng bay ra khỏi tiểu thế giới, tốc độ của hai người cực nhanh, lướt qua những ngọn núi hoang vu, nhanh như chớp.

Thu Thần Cơ không ngờ Phương Vọng lại dám đuổi theo, trước đây Phương Vọng chỉ phòng thủ đối với hắn, chủ yếu là tàn sát tộc nhân của hắn.

“Đáng ghét, không ngờ Thu Thần Cơ ta lại bị một tên hậu bối cảnh Niết Bàn ép đến mức này... Nếu truyền ra ngoài, ta còn mặt mũi nào để đứng trên đời nữa?”

Thu Thần Cơ càng nghĩ càng tức giận, sát ý đã không thể kìm nén được.

Hắn đột ngột dừng lại, quay người nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng cầm hai bảo linh bản mệnh lao tới, quỷ thần sau lưng hắn đột nhiên tan biến, trên cơ thể hắn tỏa ra dương khí ngút trời, toàn thân hóa thành mặt trời.

Hắn thu Thiên Hồng kiếm vào không gian bảo linh, một tay cầm Thiên Cung kích lao về phía Thu Thần Cơ.

Trước đây không trực tiếp đối đầu với Thu Thần Cơ, chủ yếu là để trả thù, giờ đây phần lớn người trong thế giới của Thu tộc đã bị hắn giết, cũng nên tìm Thu Thần Cơ gây phiền phức. Đại chiến nhiều giờ, Phương Vọng cũng đã nắm rõ thực lực và thủ đoạn của Thu Thần Cơ.

Không giết kẻ mạnh nhất của Thu tộc, thì cuộc trả thù này của hắn sẽ không có nhiều ý nghĩa, thậm chí còn để lại tai họa sau này.

Phương Vọng thâm vận chuyển Thiên Đạo Vô Lượng kinh, khí thể đạt đến đỉnh cao.

Trước đây đối mặt với Thu Thần Cơ, hắn chủ yếu dựa vào sức mạnh của thân thể để chống đỡ, lần này, một đấu một, hắn sẽ dốc toàn lực, chiến đấu đến chết.

Thu Thần Cơ vung lá cờ lớn trong tay, trên lá cờ tràn ra ngọn lửa đen, tạo thành một vòng lửa đen khổng lồ quanh

người hấn, giống như cánh cổng của một thế giới khác, bên trong cuộn cuộn sương đen, nhanh chóng hóa thành một mảnh bóng tối, trong bóng tối mở ra một đôi mắt đỏ ngầu.

Đôi mắt dưới mặt nạ của Phương Vọng không hề thay đổi, hấn cảm nhận được khí tức của Âm phủ.

Thu Thần Cơ lại muốn triệu hồi vật chí tà của Âm phủ để chiến đấu!

Thủ đoạn của hấn quả thực rất nhiều.

Nhưng không may cho hấn là Thiên Đạo Vô Lượng kinh, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Thiên Cương Chí Dương Bá thể của Phương Vọng đều có tác dụng khắc chế tà ma Âm phủ.

Phương Vọng không nói gì, chỉ là sát ý trong mắt càng thêm lạnh lo...

Dưới bầu trời xanh thẳm, những ngọn núi cao trùng điệp nối tiếp nhau. Trên đỉnh một ngọn núi, một cánh cổng khổng lồ sừng sững, trước cổng có bốn tu sĩ đang canh giữ.

Bỗng nhiên,

Cánh cổng khổng lồ phát ra ánh sáng chói lòa, một bóng người run rẩy bước vào. Quần áo hấn rách rưới, tóc tai bù xù, khắp người đầy thương tích.

Khi nhìn rõ cảnh vật trước mắt, hấn mềm nhũn cả chân, quỳ sụp xuống đất.

Bốn tu sĩ xung quanh nhú mày, nhìn nhau, đều lộ vẻ hoang mang. Họ định hỏi thì nam nhân bí ẩn đột nhiên ngẩng đầu lên:

“Cha ơi!”

Hắn hét lên thảm thiết, tiếng kêu xé lòng, khiến những con chim trong rừng dưới chân núi cũng phải kinh sợ bay đi.

Bến tu eỠ aiâ†t mình: một người trana sẽ ho chot nhớ ra điều ài cần thận hỏi: “Người là Lục sư đệ?”

Chương 505: Long trời lở đất. (2)

Chương 505: Long trời lở đất. (2)

Lúc này, từng tiếng xé gió truyền đến, một nam nhân trung niên đột ngột xuất hiện trước mặt nam nhân bí ẩn, vẻ mặt kích động, hai tay đỡ hắn, run rẩy hỏi:

“Lâm nhi... Người còn sống... Người còn sống...”

Lục Lâm đầy thương tích ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ hoe, nước mắt không ngừng tuôn rơi, hắn nghiêng răng nói:

“Cha... Ta suýt nữa thì không được gặp cha... Hàn tộc vây bắt ta, giam cầm ta trong ngục tối, ta đã chịu đựng gần sáu mươi năm tra tấn, nếu không nhờ Thiên Đạo Phương Vọng ra tay, ta sẽ sống không bằng chết...”

Nam nhân trung niên nghe vậy, mắt mở to, trong mắt đầy vẻ giận dữ, hắn trầm giọng nói:

“Hàn tộc? Tại sao bọn chúng lại bắt người?”

“Không chỉ Hàn tộc, còn có Thu tộc, Ngọc tộc, Cơ tộc, Tung tộc, Phong tộc, Lưu tộc, bảy tộc bọn chúng liên thủ, bắt giữ những tu sĩ, yêu quái có thiên tư xuất chúng khắp nơi. Chúng đã thử nghiệm rất nhiều loại thuốc độc trên người ta, thậm chí cả tinh huyết, nội tạng cũng bị chúng moi ra.

Lục Lâm càng nói càng kích động, uất ức vô cùng, lời nói của hắn khiến những tu sĩ đến sau đều biến sắc.

Không lâu sau, Lục Lâm ngất đi.

Nam nhân trung niên bế hấn lên, một tu sĩ bên cạnh do dự nói:

“Tông chủ, thể lực Thánh tộc hùng mạnh, nền tảng vững chắc...”

“Thánh tộc thì sao, ta nhất định sẽ khiến chúng phải trả giá, truyền bá chuyện này ra ngoài, ta muốn cho tu sĩ toàn thiên hạ biết hành vi hiểm ác của chúng! Dù có long trời lở đất, ta cũng phải khiến Thánh tộc này phải trả giá!”

Nam nhân trung niên cố nén cơn giận, trầm giọng quát.

Trên bầu trời, mây đen kéo đến, như thể ông trời cũng đang phẫn nộ...

Trong không gian u ám, mây đen cuộn cuộn, thỉnh thoảng có tiếng sấm sét giáng xuống.

Dương Độc dẫn đầu hơn bốn trăm tù nhân bay tới, tất cả đều mang thương tích, vẻ mặt mệt mỏi, nhưng sát khí trong mắt họ vẫn chưa tan.

“Tất cả hãy aiũ vững tinh thần: †ìm kiếm †und tích của tiền bối” Dương Độc hô lớn, giọng điệu cũng không giấu được vẻ mệt mỏi.

Hai ngày đã trôi qua kể từ khi giao chiến với Thu tộc. Sau khi Phương Vọng truy đuổi Thu Thần Cơ, họ đã chiến đấu ròng rã hai canh giờ mới kết thúc, sau đó là truy tìm tung tích của Phương Vọng khắp nơi.

Trận chiến giữa Phương Vọng và Thu Thần Cơ có khí thế quá mức kinh khủng, họ có thể truy tìm thông qua uy áp chiến đấu, nhưng đáng tiếc là hai người này không chỉ đấu pháp mà còn di chuyển, khiến họ không thể đuổi kịp.

Cả một ngày trôi qua.

Uy áp chiến đấu mới tan đi, lục địa này cũng trở lại bình lặng, khiến họ mất phương hướng.

Nhớ lại uy áp trước đó, họ đều cảm thấy rùng mình.

Không biết Thiên Đạo Phương Vọng có thể giết chết tộc trưởng Thu tộc hay không.

Tiến bước một đường, Dương Độc bỗng cảm thấy điều gì đó, hắn quay phắt về một hướng. Theo ánh mắt của hắn nhìn về phía chân trời, trên một dãy núi xa xa, có một bóng người đang ngồi xếp bằng, lưng quay về phía bọn họ, hoàng hôn vừa vãn buông xuống ngay trước bóng người đó.

Là tiên bối!

Dương Độc chỉ liếc mắt đã nhận ra bóng lưng của Phương Vọng, ánh mắt hắn chuyển sang bên cạnh Phương Vọng.

Thiên Cung kích dựng bên cạnh Phương Vọng, trên lưới kích treo một xác chết, máu đã chảy khô từ lâu.

Dương Độc đứng cạnh Phương Vọng, ánh mắt hướng về thi thể trên Thiên Cung kích.

Dù đôi phương đầu tóc rối bù, mặt mũi đầy máu, không rõ dung nhan, nhưng Dương Độc vẫn nhận ra đây chính là tộc trưởng Thu tộc, Thu Thần Cơ.

Chắc chắn, tên này quả nhiên đã chết.

Dương Độc chưa từng nghĩ ngờ thực lực của Phương Vọng, chỉ là khí thế của Thu Thần Cơ trước đó quá mạnh mẽ. Một cường giả như vậy lại chết thảm như thế, không khỏi khiến người ta thở dài.

“Tiên bối, tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Dương Độc cẩn thận hỏi.

Phương Vọng nhắm mắt, nói: “Nghỉ ngơi vài ngày, rồi đến Thánh tộc tiến theo” Dương Độc gật đầu, lập tức quay người đi truyền lệnh.

Không biết từ lúc nào, hắn đã trở thành thủ lĩnh của đám tù nhân nhờ vào mối quan hệ với Phương Vọng. Trong ngục tối của địa cung trước đây, phần lớn tù nhân đã trốn thoát, những người ở lại ngoài việc báo thù, tất nhiên cũng có ý định theo Phương Vọng.

Bảy đại Thánh tộc không chỉ bắt giữ hậu nhân của danh môn, mà còn bắt giữ những thiên tài không có chỗ dựa như Phương Vọng.

Tiểu Tử chui ra khỏi vòng tay Phương Vọng, nó đã trở nên nhỏ bé, chỉ dài khoảng hai mươi centimet.

Nó ngược mắt nhìn Phương Vọng, nhẹ giọng hỏi: “Công tử, người ỏn chứ?”

Trong trận chiến với Thu Thần Cơ, Tiểu Tử cũng đã cống hiến rất nhiều sức mạnh, nó đã gia trì linh lực của mình lên Thiên Cung kích, khiến nó hiện tại rất mệt mỏi.

Phương Vọng nhắm mắt, vừa vận công vừa trả lời: “Ta không sao, nghỉ ngơi vài ngày là linh lực có thể khôi phục.”

Trận chiến với Thu Thần Cơ đã tiêu hao hết linh lực của Phương Vọng, ngay cả linh lực dự trữ trong Thiên Đạo Ngự Long quan cũng đã cạn kiệt.

Linh lực của Đạp Tiêu cảnh tuyệt đối không thể so sánh với Niết Bàn Cảnh, hơn nữa Thu Thần Cơ còn muốn trốn thoát trong lúc chiến đấu, nếu không phải Phương Vọng nắm giữ Cửu U Tự Tại thuật, rất dễ làm hắn trốn thoát.

Giết chết Thu Thần Cơ thực sự rất khó khăn.

Tuy nhiên, dù khó khăn nhưng thu hoạch của Phương Vọng lại rất lớn.

Đây là lần đầu tiên hắc độc toàn lực chiến đấu sinh tử, vô cùng sáng khoái.

Sau khi đại chiến kết thúc, Phương Vọng thậm chí còn cảm thấy tốc độ hấp thụ linh khí thiên địa của mình có phần tăng lên.

Hơn nữa, hồn phách của Thu Thần Cơ cũng đã bị quỷ thần hấp thụ, khiến cho Tru Tiên Kinh Hồng kiếm của hắc tăng mạnh, hơn cả việc nuốt chứng hàng triệu hồn phách.

Linh lực trong cơ thể đã khôi phục một chút, khiến tâm trạng căng thẳng của Phương Vọng được thả lỏng đôi chút.

Hắc suy nghĩ một lúc, rồi đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

Rất nhanh, thần thức của Chu Tuyết xuất hiện trong vòng ngọc, kéo thần thức của hắc vào một ảo cảnh.

Chương 506: Truyền bá thiên hạ, Thái Thanh Huyền giáo.

Chương 506: Truyền bá thiên hạ, Thái Thanh Huyền giáo.

Vẫn là một góc sân trong Phương phủ, Phương Vọng nhìn thấy Chu Tuyết.

Phương Vọng hít một hơi thật sâu, nói: “Đa tạ.”

Chu Tuyết nhìn hắc chăm chú, nói: “Ta cũng là một thành viên của Phương gia, hà cớ gì phải nói lời cảm ơn?”

“Bây giờ tình hình của Phương phủ thế nào? Phong cách làm việc của Thánh tộc, hắc không thể nói được là làm được.”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết nở nụ cười, nói: “Bọn chúng đúng là đã tấn công Đại Tề nhiều lần, nhưng có ta ở đây, ngươi cứ yên tâm.”

Phương Vọng im lặng một lúc, nói: “Ta vẫn chưa cam lòng, sau này có thể còn phải làm phiền ngươi.”

Bảy tộc, hiện tại mới báo thù được một tộc, tâm kết của hắn vẫn chưa tan.

“Ngươi muốn làm gì thì cứ làm, dù có náo loạn long trời lở đất, ta cũng đứng về phía ngươi, ta sẽ bảo vệ tốt Phương gia.”

Chu Tuyết gật đầu nói.

Nàng tiếp lời: “Trong bảy đại Thánh tộc mà ngươi phải đối mặt, mạnh nhất hắn là Ngọc tộc. Ngọc tộc không chỉ từng sinh ra Đại Thánh, mà còn suýt nữa sinh ra Đại Thánh thứ hai. Đáng tiếc, người đó cuối cùng lại bại dưới tay Hàng Long Đại Thánh, trở thành bàn đạp cho Hàng Long Đại Thánh thành thánh. Ngọc tộc thế hệ này cũng không kém cạnh, có một thiên tài từng giao chiến với Từ Cầu Mệnh ở đỉnh cao, suýt nữa giết chết Từ Cầu Mệnh.”

“Ồ? Vậy hắn ra sao?”

“Tất nhiên là bị Từ Cầu Mệnh giết chết. Có lẽ đó chính là số mệnh của Ngọc tộc, họ luôn là bàn đạp cho những cường giả nhân gian.”

“Như vậy xem ra, muốn diệt một Thánh tộc là rất khó.”

“Đó là lẽ thường tình. Thánh tộc có nhiều nhánh, dù có bị diệt tộc thì vẫn có hậu nhân trỗi dậy, phục hưng gia tộc. Đó chính là khí vận của Đại Thánh, người thành Thánh thì huyết mạch bất diệt muôn đời. Chỉ xét riêng điểm này, Đại đế không bằng Đại Thánh.”

Giọng nói của Chu Tuyết mang theo chút cảm thán. Phương Vọng hơi nhíu mày.

Sau đó, Phương Vọng lại hỏi thêm vài câu về tình hình gần đây của Phương gia. Từ đầu đến cuối, hắn đều không nhắc đến

cha mẹ mình, mà Chu Tuyết cũng không nói gì.

Lần này, hai người không trò chuyện quá lâu.

Phương Vọng thu hồi thần thức rồi tiếp tục hấp thụ linh khí, khôi phục linh lực.

Bảy ngày sau.

Phương Vọng cười ròn rori đi, lần này đổi một tù nhân khác dẫn đường, mục tiêu tiếp theo là Hàn tộc.

Hàn tộc nằm ở vùng biển gần đó, là Thánh tộc gần Thu tộc nhất. Người dẫn đường từng có tình cảm với một nữ tử Hàn tộc, nhưng cuối cùng lại bị phản bội, hấn hận Hàn tộc đến tận xương tủy.

Sau trận chiến ở Thu tộc, lòng tin của những tù nhân đối với Phương Vọng lên đến đỉnh điểm.

Trong bảy ngày này, họ cũng đã tắm rửa, tìm quần áo mặc, trông ai cũng khí độ bất phàm, không còn vẻ tiều tụy của những tù nhân trước đây.

Họ tiến lên với tốc độ cao nhất, hướng về phía Hàn tộc.

Hai ngày sau, họ đến lãnh địa của Hàn tộc. Phương Vọng phá vỡ rào cản không gian, xông vào, nhưng đáng tiếc, Hàn tộc đã sớm bỏ trốn.

Thu tộc không có tiền lệ để tham khảo, nhưng Hàn tộc thì khác, họ đã biết rõ kết cục của Thu tộc, nên không dám manh động.

Việc Hàn tộc trốn chạy khiến những người đi theo vô cùng tức giận, đồng thời cũng phấn khích không thôi.

Trốn thoát lâu như vậy, họ đã bình tĩnh lại, ngoài việc trả thù, họ cũng bắt đầu cân nhắc đến tương lai. Phương Vọng có

thể khiến một Đại Thánh tộc phải bỏ chạy, một cường giả như vậy đáng để họ đi theo.

Phương Vọng tiếp tục lên đường tìm kiếm Thánh tộc tiếp theo. ...

Trên mặt đất, sương mù dày đặc, từng dãy núi nhô lên như xương sống trên lưng quái thú, dữ tợn và đáng sợ.

Dưới chân một ngọn núi, có một quán trọ nằm ẩn hiện trong sương mù. Có bóng người bước ra từ đó, cũng có bóng người đáp xuống, đẩy cửa bước vào.

Bên trong quán trọ náo nhiệt vô cùng, thực khách nâng ly cạn chén, hào sảng uống rượu, bàn tán về những chuyện lớn gần đây trong giới tu tiên. Từ Cầu Mệnh ngồi một mình ở một chiếc bàn nhỏ trong góc. Hắn cầm một bát rượu nóng, vừa nhâm nhi vừa lắng nghe những lời bàn tán của thực khách khác.

“Nghe nói có thể gia Đại Thánh bắt giữ các thiên tài khắp nơi, muốn đoạt lấy huyết mạch và khí vận của họ. Ngay cả Thiên Đạo Phương Vọng cũng gặp phải kiếp nạn này.”

“May mắn là họ bắt được Thiên Đạo Phương Vọng, nếu không thì chuyện này sẽ không thể vỡ lở.”

“Đúng vậy, đó đều là những gia tộc Đại Thánh, thật sự là làm nhục danh tiếng của Đại Thánh. Nếu không phải Phương Vọng giết ra ngoài, không biết có bao nhiêu thiên tài sẽ bị họ hãm hại.”

“Nghe nói, bảy Thánh tộc đó lấy danh nghĩa chính đạo, là những người chấp pháp trong giới tu tiên khắp nơi. Không ngờ lại gây ra chuyện tai tiếng như vậy.”

“Những đại giáo phái và thế gia có đệ tử bị bắt giữ đã bắt đầu lên tiếng phản đối, thậm chí còn có cả các Thánh tộc khác đứng ra, lên án hành vi tội ác của bảy Thánh tộc này.”

“So với chuyện này, ta lại tò mò hơn về hành động của Phương Vọng. Hắn đã san bằng Thu tộc, giờ đang truy sát sáu Thánh tộc còn lại.”

Từ Cầu Mệnh nghe đến tên Phương Vọng, ánh mắt lóe lên.

Gần đây, hắn đi đến đâu cũng nghe thấy tu sĩ và yêu quái bàn tán về chuyện này. Hành vi của bảy Thánh tộc đã được những tù nhân trốn thoát truyền bá khắp thiên hạ. Chuyện này liên quan đến Nhân tộc và Yêu tộc, nên tin đồn lan truyền rất nhanh.

Từ Cầu Mệnh nghe được chuyện này nên quyết định lên đường hỗ trợ Phương Vọng.

Hắn giờ đã đạt đến cảnh giới kiếm ý đại thành, tự tin có thể giúp được Phương Vọng.

Âm!

Cửa khách sạn bị đẩy ra, từng nhóm tu sĩ bước vào, khí thế hùng khiếp bao trùm khách sạn, khiến mọi người im bật, kinh hãi nhìn họ, ngay cả chương quỹ cũng tròn tròn mắt.

Tu sĩ đứng đầu hừ lạnh: “Lũ phạm nhân các ngươi biết gì chứ? Ngọc tộc ta sao có thể làm những chuyện như vậy? Tất cả quỳ xuống cho ta, nếu không ta sẽ khiến các ngươi chết ở đây, nghe rõ chưa?”

Âm! nhà khách sạn, khiến cả khách sạn rung chuyển, dọa không ít tu sĩ vội vàng quỳ xuống.

Chương 507: Truyền bá thiên hạ, Thái Thanh Huyền giáo.
(2)

Chương 507: Truyền bá thiên hạ, Thái Thanh Huyền giáo.
(2)

Càng ngày càng nhiều tu sĩ bắt đầu quỳ xuống, Từ Cầu Mệnh không vội vàng uống cạn chén rượu trong tay, rồi

đập xuống đất.

Tu sĩ Ngọc tộc không khỏi nhìn hẩn, ánh mắt đầy vẻ nguy hiểm.

Từ Cầu Mệnh đứng dậy, nhìn họ khinh thường, nói: “Ta không giống các ngươi, không muốn làm nhục các ngươi, nhưng các ngươi đều phải chết.”

Lời vừa dứt, trong mắt tu sĩ Ngọc tộc lóe lên ánh kiếm. ...

Hoàng hôn buông xuống, tàn dương đỏ như máu.

Trên bầu trời xuất hiện một lỗ đen khổng lồ, từng bóng người bay ra, phía sau họ là một con tử long thần tuấn, trên đầu rồng có một nam tử áo đen đang đứng, đeo mặt nạ hồ ly.

Đó chính là đám người Phương Vọng.

Dương Độc bay bên cạnh Tiểu Tử, chửi rủa: “Lưu tộc cũng giống như Hàn tộc, Tung tộc, Phong tộc trước đó, đều trốn mất rồi. Còn Cơ tộc thì bí ẩn vô cùng, không ai biết được tộc địa của họ, chúng ta chỉ có thể đi tìm Ngọc tộc.”

Phương Vọng không đáp lời, mặc cho hẩn chửi bới.

Những người đi theo khác cũng đang chửi rủa, nhưng trên khuôn mặt mỗi người đều nở nụ cười.

Các Thánh tộc này đều tránh mũi nhọn của họ, sau khi chuyện này truyền đi, họ sẽ được nở mày nở mặt biết bao!

Đúng lúc này, phía trước có một con hạc trắng bay đến, trên lưng hạc ngồi một nữ tử áo trắng, dung mạo xinh đẹp, khí chất thánh khiết, đầy tiên khí.

“Xin hỏi ai là đạo hữu Phương Vọng?”

Giọng nói của nữ tử áo trắng vang lên, tuy thanh lãnh nhưng lại có thể khiến trái tim đang xao động của người ta bình tĩnh lại ngay lập tức.

Dương Độc nhìn sang, khoanh tay trước ngực, hỏi: “Người là ai, sao không báo tên trước?”

“Bản đạo tên là Ngọc Chân, được gọi là Ngọc Chân đạo nhân, sinh ra ở Ngọc tộc, sư thừa Thái Thanh Huyền giáo. Lần này đến đây là muốn hóa giải ân oán.” Nghe nói là người Ngọc tộc, những người đi theo vô thức muốn chửi ầm lên, nhưng bốn chữ Thái Thanh Huyền giáo vừa thốt ra, cơn giận của họ đều nghẹn lại trong cổ họng, ngay cả Dương Độc cũng không khỏi chấn động.

Tiểu Tử chưa từng nghe nói đến Thái Thanh Huyền giáo, nó sinh ra chưa được bao lâu, chưa trải qua bao nhiêu chuyện, thì đã chết đi theo tộc Chân Long, hồn phách vẫn luôn ở trong Đại Thánh Động Thiên.

Chính vì chưa từng nghe danh Thái Thanh Huyền giáo, nên nó chẳng hề kiêng dè, trực tiếp mắng nhiếc: “Nữ nhân thôi, giọng điệu thật lớn, ngươi là cái thá gì mà dám đến đây hóa giải ân oán? Người chết trước cho chúng ta xem, để chúng ta biết được thái độ của Ngọc tộc!”

Dương Độc vội vàng truyền âm cho Phương Vọng, nói: “Tiền bối, Thái Thanh Huyền giáo này không đơn giản, lịch sử lâu đời, truyền thuyết rằng trước khi Hàng Long Đại Thánh chống trời, cứ ba ngàn năm giáo phái của họ lại có thể sản sinh ra một vị tiên nhân. Ta cũng chỉ nghe qua một số truyền thuyết về họ, chúng ta nên cẩn thận thì hơn.”

Phương Vọng hơi ngắc đầu, đôi mắt dưới lớp mặt nạ nhìn chăm chăm vào Ngọc Chân đạo nhân, bình tĩnh nói: “Người hãy nghĩ cho kỹ, ngươi đại diện cho Ngọc tộc hay Thái Thanh Huyền giáo?”

Ầm!

Uy áp bá đạo của Cửu Long Trấn Thiên quyền bao trùm cả thiên địa, Ngọc Chân đạo nhân vốn dĩ ung dung tự tại bỗng chốc sắc mặt đại biến.

Cảm nhận được uy thế của Cửu Long Trấn Thiên quyền, trong lòng Ngọc Chân đạo nhân dâng lên sóng to gió lớn. Nàng sớm biết Phương Vọng rất mạnh, nếu không cũng chẳng thể khiến bảy đại Thánh tộc bó tay chịu trói. Nhưng khi thực sự đối mặt với Phương Vọng, nàng mới cảm thấy sợ hãi.

Nàng đột nhiên thấy mình quá lỗ mãng, không nên trực tiếp đến tìm Phương Vọng.

Nàng dám đến đây là vì đã hiểu rõ nguyên nhân hậu quả. Bảy đại Thánh tộc không hề làm hại Phương gia, chỉ muốn tính kế Phương Vọng nhưng không thành. Phương Vọng đã giết nhiều người của Thu tộc như vậy, có lẽ sát ý trong lòng đã vơi đi phần nào.

Nhưng nàng vẫn đánh giá thấp cơn thịnh nộ của Phương Vọng.

Điều này khiến nàng rất khó hiểu, trực giác mách bảo nàng rằng lá thư của Ngọc tộc gửi cho nàng có thể đã che giấu điều gì đó.

Hơn bốn trăm người đi theo không khó chịu như Ngọc Chân đạo nhân, Ngọc Chân đạo nhân chấn động, trong lòng đều cảm thấy hả hê.

Thái Thanh Huyền giáo thì sao nào?

Thiên Đạo mà họ theo không hề sợ Thái Thanh Huyền giáo!

Phương Vọng cứ thế nhìn Ngọc Chân đạo nhân, chờ nàng đưa ra quyết định.

Trước sự chứng kiến của mọi người, Ngọc Chân đạo nhân chỉ còn cách cắn răng nói: “Đương nhiên là đại diện cho Thái Thanh Huyền giáo... Ta cũng mong thiên hạ thái bình, nếu đạo hữu tiếp tục giết chóc, đó chính là thành ma, thiên hạ tu tiên sẽ nhìn ngươi thế nào... Giết người đền mạng, thiên kinh địa nghĩa, bảy đại Thánh tộc có lỗi với ngươi, nhưng ngươi đã giết nhiều người như vậy, có nên...”

Nói đến đây, nàng không nói tiếp được nữa. Phương Vọng tuy không ngắt lời nàng, nhưng ánh mắt đó khiến nàng càng mất đi sự tự tin.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Thái Thanh Huyền giáo muốn chủ trì công lý thiên hạ?”

“Không phải chủ trì, chỉ muốn vì công lý thiên hạ mà nỗ lực.”

“Vậy xin hỏi Thái Thanh Huyền giáo sẽ đổi mặt với hành vi của bảy đại Thánh tộc như thế nào? Đừng nói với ta rằng bảy đại Thánh tộc không sai, là ta càn quấy làm bậy?”

“Đương nhiên không phải, đạo hữu quả thực đã chịu uất ức, có thể lấy bạo chế bạo, lấy giết trị ác, thực không phải là thượng sách, cứ thế này...”

Đồng tử Ngọc Chân đạo nhân co lại, thấy Phương Vọng đang giơ nắm đấm, sợ đến mức không dám nói tiếp.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Nếu ngươi có thể chịu được một quyền của ta, ta sẽ không truy cứu Ngọc tộc, ngươi dám không?”

Ngọc Chân đạo nhân nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Những người đi theo lần lượt mở miệng chế nhạo nàng.

“Hy sinh bản thân, đổi lấy thiên hạ thái bình, không phải rất tốt sao?”

“Ta thấy nàng chỉ nói cho dễ nghe thôi, đạo mạo giả nhân giả nghĩa.”

“Công lý thiên hạ? Thiên hạ thái bình? Thật nực cười, mọi người đều đã sống mấy trăm tuổi, còn chơi trò trẻ con sao?”

“Sao vậy, Thái Thanh Huyền giáo dạy đệ tử thế nào vậy, một chút đảm đương cũng không có?”

“Không phân phải trái, ta thấy Thái Thanh Huyền giáo cũng không công bằng như lời đồn.”

Chương 508: Thiên hạ công lý, Phật tông.

Chương 508: Thiên hạ công lý, Phật tông.

Lời nói của Ngọc Chân đạo nhân đã hoàn toàn chọc giận những người đi theo.

Khi họ bị tra tấn, Thái Thanh Huyền giáo ở đâu?

Thái Thanh Huyền giáo không tìm bảy đại Thánh tộc hỏi tội ngay, mà lại đến ép họ bỏ qua chuyện này, sao có thể chịu được?

Tất nhiên, lý do quan trọng nhất khiến họ dám chế nhạo là vì Phương Vọng đã áp đảo Ngọc Chân đạo nhân đến mức phải cúi đầu.

Sắc mặt Ngọc Chân đạo nhân âm tình biến ảo, trực giác mách bảo nàng rằng nếu Phương Vọng tung một quyền này, chắc chắn là sát chiêu.

Cuối cùng, nàng vẫn không vượt qua được nỗi sợ hãi trong lòng, nghiêng răng nói: “Nếu vậy, thì đạo hữu tự tiện đi.”

Nói xong, nàng quay người định bỏ đi.

“Khoan đã!”

Tiếng Phương Vọng vang lên, Ngọc Chân đạo nhân vô thức quay đầu nhìn lại, trong đôi mắt nàng xuất hiện một con

Hắc Long, đang há miệng nhe nanh múa vuốt lao tới, tiếng rùng râm vang lên bên tai nàng như sấm sét.

Ầm!

Một con Hắc Long không quá lớn xuyên qua thân thể nàng, lao thẳng lên trời cao, biến mất không thấy.

Ngọc Chân đạo nhân trợn tròn mắt, miệng trào ra máu tươi, toàn thân run rẩy, không nói nên lời.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, bình tĩnh nhìn nàng, nói: “Một quyền này là vì ngươi xuất thân từ Ngọc tộc, không giết ngươi là nể mặt Thái Thanh Huyền giáo. Nếu còn có lần sau, Thái Thanh Huyền giáo cũng không cứu được ngươi, đến lúc đó ta sẽ hỏi Thái Thanh Huyền giáo, phong cách làm việc của Thái Thanh Huyền giáo có thật sự bá đạo như vậy không?”

Theo hấn thấy, Ngọc Chân đạo nhân một mình đến đây, rõ ràng không phải ý của Thái Thanh Huyền giáo. Nếu Thái Thanh Huyền giáo muốn chống lưng cho một gia tộc, sao có thể chỉ phái đệ tử của gia tộc đó?

Ngọc Chân đạo nhân đang mượn danh Thái Thanh Huyền giáo để che chở cho Ngọc tộc.

Nghe lời hấn nói, Ngọc Chân đạo nhân lau vết máu trên khóe miệng, khó khăn hành lễ với hấn, rồi quay người rời đi.

Dương Độc phần khích nói: “Nàng dám đến đây cầu xin tha thứ cho Ngọc tộc, chẳng phải là nói Ngọc tộc vẫn chưa rời đi sao? Tiền bối, chúng ta phải nhanh lên, đừng để bọn chúng chạy thoát.”

Phương Vọng gật đầu, Dương Độc thấy vậy, lập tức ra lệnh cho người dẫn đường tăng tốc.

Hướng đi của Ngọc Chân đạo nhân trùng hợp với hướng đi của bọn họ, nàng thấy Phương Vọng và những người khác đuổi theo, bèn hạ xuống một vùng núi hoang phía dưới, bắt đầu vận công chữa thương.

Phương Vọng không để ý đến tâm tư nhỏ nhất của nàng, tiếp tục tiến lên.

Trong rừng núi, Ngọc Chân đạo nhân vừa vận công, vừa nhìn về phía xa, cây cối thưa thớt, không che khuất hoàn toàn tầm nhìn của nàng, bóng lưng Phương Vọng hằn sâu trong tâm trí nàng.

Nàng cảm nhận được khí kinh bá đạo trong cơ thể, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Dù nàng có tin tưởng vào Ngọc tộc, nhưng đối mặt với một cường giả như Phương Vọng, Ngọc tộc e rằng sẽ phải chịu thiệt.

Sau sự việc của Ngọc Chân đạo nhân, Phương Vọng và những người khác tăng hết tốc lực tiến lên.

Sáu ngày sau.

Cuối cùng họ cũng đến gần địa phận của Ngọc tộc, Ngọc tộc ẩn náu trong nơi cư trú của Yêu tộc. Dọc đường, trong rừng núi cao có thể thấy yêu vật khắp nơi, thậm chí còn có những yêu vật to lớn như núi nằm giữa các ngọn núi, nếu không đến gần nhìn, rất khó phân biệt được đó là một con yêu thú.

“Aoooo-”

Trên đỉnh một ngọn núi, một con yêu lang to lớn như trâu rừng ngửa mặt lên trời hú dài, trong nháy mắt, khắp tám phương trời vang lên tiếng gầm rú của muôn thú, kinh thiên động địa, núi rừng rung chuyển.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, không hề nao núng.

Những người đi theo cũng không sợ hãi, người yếu nhất trong số họ cũng đã đạt đến Đại Thừa cảnh, không sợ những yêu vật này, huống chỉ còn có một cường giả như Phương Vọng ở đây.

Phương Vọng nhắm mắt, hắn cảm nhận được sự tồn tại của tiểu thiên địa. bên cạnh hắn, rồi bùng nổ tốc độ khủng khiếp bắn về phía chân trời.

Âm!

Bầu trời xanh ngắt bị Thiên Cung kích xuyên thủng, bầu trời như một tấm gương vỡ tan, xuất hiện một lỗ hồng khổng lồ đen ngòm.

Vẫn ngang ngược như vậy!

Mặc dù những người đi theo đã không chỉ một lần chứng kiến lực lượng bá đạo của Phương Vọng, nhưng mỗi lần nhìn thấy, họ đều phải kinh ngạc.

Vẻ đẹp phá hoại mà sức mạnh to lớn này mang lại đủ để khiến hầu hết những người tu hành đều khao khát.

Đám người Phương Vọng không giảm tốc độ, tiếp tục bay về phía trước.

Phương Vọng giơ tay triệu hồi, Thiên Cung kích lại về tay hắn. Tiểu Tử rõ ràng cảm nhận được trong thế giới của Ngọc tộc có một luồng khí tức mạnh mẽ. Nó lập tức thu nhỏ lại, chui vào trong Thiên Cung kích, phủ lên thân kích một lớp vảy rồng. Một ảo ảnh tử long quần quanh Thiên Cung kích, tựa như linh hồn rồng, khiến khí thế của Thiên Cung kích càng thêm mạnh mẽ.

“A Di Đà Phật, Phương thí chủ, ngươi đã giết nhiều người như vậy, lòng thù hận trong ngươi vẫn chưa tan sao?”

Một giọng nói nghiêm trang vang vọng khắp thiên địa, tiếp đó, từ trong hố đen bay ra một bức kim phật khổng lồ. Nó ngồi trên tòa sen vàng, dù chỉ ngồi cũng cao tới ngàn trượng, toàn thân như được đúc bằng vàng, ngũ quan cứng nhắc, trông không giận mà uy.

Xung quanh kim phật khổng lồ liên tục xuất hiện những vàng hào quang vàng óng lớn nhỏ khác nhau, bên trong lần lượt bay ra từng vị phật đà.

“Là Phật tông! Sao họ lại đến đây?”

Dương Độc nghiên răng nói, sắc mặt nghiêm nghị.

Những người đi theo nhận ra thân phận của Phật tông cũng đều biến sắc.

Đầu tiên là Thái Thanh Huyền giáo, sau lại là Phật tông, năng lực của bảy đại Thánh tộc vượt xa sức tưởng tượng của họ.

Họ không khỏi nhìn về phía Phương Vọng. Phương Vọng đeo mặt nạ hồ ly, lại thêm Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, không ai có thể dò xét được vẻ mặt của hắn. Phật tông, bóng lưng của hắn mang đến cho những người đi theo một khí phách không gì cản nổi, chỉ mình ta là duy nhất.

“A Di Đà Phật!”

Giọng nói của kim phật lại vang lên, lời vừa dứt, một tiếng nổ lớn từ trên trời giáng xuống, theo sau là một luồng uy áp bá đạo.

Tất cả những người đi theo vô thức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện vô số bóng chưởng vàng kim, như sao băng rơi xuống đất, thanh thế vô cùng lớn. Mỗi chưởng đều bùng cháy ngọn lửa ở rìa, phạm vi bao phủ hơn trăm dặm, mục tiêu nhắm thẳng vào Phương Vọng.

Phương Vọng giơ tay phải, Thiên Cung kích đâm về phía trước, chín con Hắc Long khổng lồ nhanh chóng bắn ra, thân rồng uốn lượn, lao về phía các phật tu của Phật tông với khí thế quần ma loạn vũ điên cuồng.

Trong nháy mắt, mười tám phật tu xuất hiện trước kim phật khổng lồ như dịch chuyển tức thời, đồng loạt vung chưởng đẩy về phía trước.

Ầm!

Ánh vàng lóe lên, một tầng bảo hộ vàng kim xuất hiện trước Kim Phật ngàn trượng, chặn lại chín con Hắc Long đang lao tới, nhưng chỉ khiến chín con Hắc Long khựng lại một chút. Ngay sau đó, tầng bảo hộ vàng kim vỡ tan, mười tám vị phật tu phun máu, bay ngược ra ngoài.

Kim Phật ngàn trượng cũng đẩy chưởng, một chưởng đánh tan chín con Hắc Long, sương đen tản ra, như ngọn lửa đen bao quanh Kim Phật ngàn trượng.

Vô số bóng chưởng vàng kim rơi xuống, giáng lên người Phương Vọng, không thể lay chuyển thân thể hắn, hắn thu kích, lướt trên không tiến lên.

Chương 509: Đông Công Hoàng, thay đổi nhân gian.

Chương 509: Đông Công Hoàng, thay đổi nhân gian.

Từng bóng chưởng vàng kim nổ tung xung quanh hắn, như một màn pháo hoa vàng kim rực rỡ. Dáng vẻ tiến lên của hắn mang đến cho người ta một khí phách vô địch thiên hạ, khiến những người đi theo lộ vẻ cuồng nhiệt, còn các phật tu thì sắc mặt nghiêm nghị, nhíu mày.

“A Di Đà Phật, Cửu Long Trấn Thiên quyền của thí chủ quả nhiên danh bất hư truyền, có thể dùng bảo linh bản mệnh để thi triển quyền pháp, trình độ của thí chủ đối với quyền pháp này xem ra đã đạt đến đỉnh cao. Thiên tư như vậy, có gì

phải thành ma, chỉ cần chuyên tâm tu luyện, người chưa chắc không thể trở thành Đại Thánh, đến lúc đó, người sẽ có thể định ra trật tự nhân gian.”

Giọng nói của kim phật ngàn trượng lại vang lên, giọng điệu uy nghiêm, không nghe ra được cảm xúc của hắn.

Phương Vọng chống đỡ vô số bóng chưởng, kim quang lóe lên trên mặt nạ hồ ly của hắn, khiến đôi mắt hắn lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Giọng nói của hắn vang lên: “Phật tông thật sự muốn can thiệp vào nhân quả này sao?”

Ngàn trượng Kim Phật cất lời: “A Di Đà Phật, Ngọc tộc từng có ân với Phật tông, Phật tông không thể không cứu giúp. Thí chủ, nhân quả của người vẫn cần điều tra, kẻ chủ mưu vẫn chưa rõ ràng. Hơn nữa, các Thánh tộc khác đều đã bỏ trốn, chỉ còn Ngọc tộc ở lại, sao không cho Ngọc tộc cơ hội giải thích?”

“Nếu muốn giải thích, sao không để tộc trưởng Ngọc tộc ra mặt?”

“Thí chủ thần thông cái thế, bản tạng bất đắc dĩ phải ra mặt hòa giải. Mong thí chủ kiểm chế sát tâm.”

Phương Vọng bộc phát khí thế ngút trời, Thiên Đạo Vô Lượng kinh vận chuyển, khí thế của hắn tăng vọt.

“Nếu Phật tông nhất quyết dính vào nhân quả này, vậy thì để ta xem Phật tông có bản lĩnh gì mà dám trợ giúp việc bất công thiên hạ như thế này!”

Khi khí thế của Phương Vọng đạt đến đỉnh điểm, giọng nói của hắn như sấm rền vang vọng, khiến tất cả những người theo sau đều phấn chấn.

Phật tông thì sao?

Thiên Đạo chẳng hề e sợ!

Kim phật ngàn trượng nghe thấy lời của Phương Vọng, không nói thêm lời nào. Chỉ thấy hắn chấp hai tay lại, tuy không mở miệng, nhưng giữa thiên địa lại vang lên từng hồi phật âm, khiến người nghe như mơ như thực, như thể có hàng vạn phật đà đang đồng thanh tụng kinh.

Phương Vọng đang lướt bước trên không trung cảm nhận được một sức ép vô hình, không phải linh lực, cũng chẳng phải thần thức hồn niệm. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phải một sức mạnh đặc biệt như vậy.

Tuy là lần đầu tiên gặp, nhưng hắn không hề sợ hãi!

Dưới sự tăng cường của Thiên Đạo Vô Lượng kinh, giác quan của Phương Vọng trở nên tinh tường, không hề bị ảnh hưởng chút nào, chỉ thấy hắn nhảy vọt lên, giáng xuống một kích.

Lúc này, lực lượng mạnh mẽ của Thiên Cung kích hòa cùng linh lực của Phương Vọng, dưới sự thúc đẩy của thể phách Thiên Cương Chí Dương Bá thể, ngay cả không gian cũng bị vặn vẹo.

0

Kim phật ngàn trượng phản ứng cực nhanh, ngay khi Phương Vọng nhảy lên đã giơ tay đánh ra.

Ầm——

Tiếng nổ chấn động thiên địa vang vọng đến tai tất cả những người theo sau. Bên tai các phật tu, cơn gió cuồng bạo đủ sức diệt thể lấy Phương Vọng và kim phật làm tâm điểm, quét ngang tám phương thiên địa.

Từng ngọn núi bị nghiền nát, từng cánh rừng bị cuốn lên, cỏ vụn, bùn đất, đá tảng phủ kín bầu trời.

Tất cả những người theo sau đều vận công, dùng linh lực của mình để chống đỡ, nhưng vẫn bị cơn gió kinh hoàng này đẩy lùi.

“Quá mạnh...”

Dương Độc mở to mắt, hắn không nói về Phương Vọng, mà là về kim phật ngàn trượng kia.

Phải biết rằng ngay cả Thu Thần Cơ khi đối mặt với sức mạnh của Phương Vọng cũng sẽ bị đẩy lùi, còn kim phật ngàn trượng này thì không hề nhúc nhích, như một pho tượng thần vững chắc nhất giữa thiên địa.

“A di đà phật...”

Giọng nói uy nghiêm của kim phật ngàn trượng một lần nữa vang lên, theo sau là từng luồng phật quang, khiến cả thiên địa bỗng chốc sáng bừng. Trong nháy mắt, vạn vật trên thế gian đều mất đi màu sắc.

Phương Vọng cảm nhận được một luồng khí tức nóng rực, đây là luồng khí tức nóng rực khiến ngay cả Thiên Cương Chí Dương Bá thể cũng cảm đó.

Phật tông, không hề đơn giản!

Nhưng nếu chỉ có trình độ này, Phật tông không có tư cách chống lưng cho Ngọc tộc!

Ánh mắt của Phương Vọng trở nên lạnh lẽo hơn.

Hắn không phải là thiên tài hai trăm tuổi, hắn đã là một tu sĩ trường sinh trải qua sự tôi luyện của thời gian!

Sức mạnh của hắn không phải do thiên phú mang lại, mà là do những năm tháng tu hành dài đằng đẵng và khô khan tích lũy mà thành!

“Hôm nay, dù là đạo, hay phật, hay là tiên thần trên trời, cũng không ai bảo vệ được Ngọc tộc!”

Lời nói của Phương Vọng vang vọng khắp thiên địa, thậm chí còn truyền vào trong thiên địa của Ngọc tộc.

Trong dãy núi, trước một tòa các lâu, có mấy tu sĩ Ngọc tộc đang đứng, khi nghe thấy lời của Phương Vọng, không ai không chấn động.

“Tên Phương Vọng này rốt cuộc là lai lịch thế nào? Ngay cả kim phật của Phật tông cũng không thể trấn áp hắn?”

“Hắn thực sự chỉ có tu vi Niết Bàn cảnh?”

“Nghe nói thể chất của hắn còn kinh khủng hơn cả Thiên Cương Thánh Thể trong truyền thuyết, không nói quá chút nào, chỉ cần hắn thuận lợi trưởng thành, hắn sẽ là một Hàng Long Đại Thánh tiếp theo, thậm chí còn vượt qua cả Hàng Long Đại Thánh!”

“Quả nhiên Ngọc Linh Lung tiền bối thêm muốn thân xác của hắn.”

“Nếu Phật tông không thể chế ngự Phương Vọng, thì phải làm sao?”

Không chỉ có họ, trong thiên địa của Ngọc tộc, mọi góc ngách, hễ có người là đều kinh ngạc trước thực lực của Phương Vọng.

Trước các lâu, Ngọc Linh Vận mặc một chiếc áo dài màu xanh, nghe những lời bàn tán của các tộc nhân khác, sắc mặt hắn rất khó coi.

Hắn là đệ tử thiên tư trác tuyệt nhất của Ngọc tộc đương thời, đã đạt đến Niết Bàn cảnh. Hắn chưa từng nghĩ rằng trong quá trình trưởng thành của mình, Ngọc tộc lại gặp phải kiếp nạn như thế này, mà kẻ địch còn trẻ hơn hắn.

Cùng là Niết Bàn cảnh, hấn không thể hiểu nổi khí thế của Phương Vọng sao lại có thể đạt đến mức độ khủng khiếp như vậy?

Trong lòng hấn, ngoài kinh ngạc còn có cả sự phẫn nộ. tộc!

Tranh đoạt thân thể của Phương Vọng, chẳng phải là xem thường thiên phú của hấn, cho rằng hấn không bằng Phương Vọng sao?

Mặc dù xét về thực tế thì đúng là như vậy, nhưng hấn vẫn khó mà chấp nhận được.

Lúc này, Ngọc Linh Vận đột nhiên nảy sinh một sự thôi thúc mãnh liệt, đó là xông ra ngoài khiêu chiến Phương Vọng, chứng minh bản thân.

Phương Vọng đang phải đối mặt với sự áp chế của Phật tông, hấn chưa chắc đã không có cơ hội.

Nhưng trong thâm tâm lại có một giọng nói bảo hấn không được đi, nếu chết ở đây thì thật đáng tiếc.

Phương Vọng bây giờ không giống như những đối thủ trước đây, hấn sẽ không kiêng dè thân phận đệ tử Ngọc tộc của hấn, một khi giao chiến, chắc chắn sẽ ra tay tàn nhẫn. ...

Trên biển mây, một hòn đảo khổng lồ lơ lửng, những đám mây xung quanh tạo thành từng vòng xoáy. Trên đảo, giữa những ngọn núi trùng điệp, có một tòa thành trì rộng lớn tọa lạc. Trong thành, cảnh tượng phồn hoa, vô số tu sĩ bay lượn trên không trung, thậm chí còn có thể nhìn thấy yêu thú và kỳ trân dị thú.

Giữa thành trì, trong một cung điện nguy nga, hàng nghìn tu sĩ tụ tập, trong đó có Thái Hi của Tổ Chân cung.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía bậc thang, nơi đó có một chiếc bảo tọa bằng bạch tinh. Một nam tử mặc áo bào

trắng thêu chỉ vàng đang ngồi trên đó, đầu đội ngọc quan đỉnh rèm châu, trên áo bào thêu hai con ngũ trảo kim long, đôi lông mày toát lên vẻ uy nghiêm của bậc Đại Đế, tựa như một vị hoàng đế của nhân gian.

Chương 510: Đông Công Hoàng, thay đổi nhân gian. (2)

Chương 510: Đông Công Hoàng, thay đổi nhân gian. (2)

“Bệ hạ, hành động của bảy tộc đã lan truyền khắp thiên hạ, gây ra ảnh hưởng không thể lường trước, điều này sẽ làm tổn hại đến ấn tượng của chúng sinh đối với Đại Thánh, không thể dung túng!”

Một ông lão lên tiếng, lời nói vừa dứt đã lập tức gây ra tranh cãi.

“Chuyện này còn chưa điều tra rõ ràng, không thể xử trí vội vàng, nhưng Phương Vọng quả thực đã giết chết nhiều tộc nhân của Thu tộc.”

“Thật nực cười, xem ra Lạc tộc các ngươi và Thu tộc là một giuộc.”

“Các ngươi có biết tại sao lời đồn lại lan truyền nhanh như vậy không? Bởi vì những thiên tài mà bảy tộc bắt giữ có rất nhiều người đến từ các đại giáo phái, thế gia. Bảy tộc dám làm như vậy, cho dù các ngươi không muốn thông cảm cho Phương Vọng, thì cũng phải cân nhắc đến bản thân. Nếu chuyện này cứ tiếp diễn, hãy cẩn thận kéo hậu nhân của các ngươi bị bọn chúng bắt giữ.”

“Không chỉ vậy, nếu không trừng phạt bảy tộc, sau này sẽ có nhiều Thánh tộc, Đế tộc làm theo, sớm muộn gì cũng gây ra đại họa cho nhân gian.”

“Đúng vậy, nhất định phải nghiêm trị bảy Thánh tộc này, chúng đã làm nhục uy danh của Đại Thánh, ta đề nghị tước bỏ thân phận Thánh tộc của chúng, cắt đứt khí vận của chúng!”

Hầu hết mọi người đều ủng hộ việc nghiêm trị bảy Đại Thánh tộc. Lý do của họ rất đơn giản, hôm nay bảy Đại Thánh tộc có thể bắt giữ đệ tử thiên tài của các đại giáo phái, ngày mai chúng có thể bắt giữ đệ tử thiên tài của các Thánh tộc khác, ai có thể chịu đựng được điều này?

Những người ủng hộ bảy Đại Thánh tộc hoặc là có quan hệ tốt với chúng, hoặc cũng là Thánh tộc. Theo quan điểm của họ, chuyện này đã trở thành cuộc đấu tranh của Thiên Đạo Phương Vọng chống lại Thánh tộc, thậm chí có thể nói là cuộc phản kháng của tầng lớp dưới trong tu tiên giới chống lại Thánh tộc, không còn đơn giản là bắt giữ thiên tài nữa.

Thái Hi kéo tay áo của một nữ nhân trung niên ở phía trước, người nữ nhân trung niên quay đầu trừng mắt nhìn nàng, nàng chỉ đành kìm nén sự nóng nảy trong lòng.

“Được rồi.”

Nam tử ngồi trên bảo tọa lên tiếng, lập tức khiến tất cả mọi người im lặng.

Đông Công Hoàng, một trong những cường giả có khả năng chứng đạo thành Đế cao nhất đương thời, ngồi trên ngai vàng với vẻ mặt lạnh lùng. Hắn cất lời: “Trẫm rất hứng thú với Phương Vọng, người nào có thể kể cho trẫm nghe về hắn?”

Lời vừa dứt, Thái Hi không kìm được, bèn lên tiếng: “Ta quen biết Phương Vọng, hắn là một thiên tài có tấm lòng hướng về thiên hạ, mang trong mình thiện tâm vô lượng. Trên con đường tu hành của Phương Vọng, hắn chưa từng giết hại người vô tội. Hai lần hắn đại khai sát giới đều là vì người thân bị hại, lần này cũng vậy. Bảy Đại Thánh tộc nhân cơ hội cha mẹ Phương Vọng đến đại nạn ép hắn phải bó tay chịu trói, khiến hắn bỏ lỡ thời khắc tiễn biệt cha mẹ. Đó chính là nguyên nhân khiến Phương Vọng điên cuồng.”

“Phương Vọng xây dựng Côn Luân, tưởng chừng chỉ là vì bản thân tu hành, nhưng thực ra không phải vậy. Hắn xây Côn Luân là vì thế hệ sau...”

Nàng bắt đầu kể về những lý tưởng của Phương Vọng đối với Côn Luân, khiến Đông Công Hoàng không khỏi tò mò.

Những người khác trong điện cũng bị thu hút, lắng nghe về lý tưởng của Côn Luân, có người ngưỡng mộ, có người coi thường, có người khinh miệt.

Khi nàng kể xong, một ông lão đứng ra, nói: “Thiên Công giáo có thể chứng minh cho Phương Vọng, hắn thực sự nghĩ như vậy. Nếu không, hắn hoàn toàn có thể tìm một nơi phúc địa để tu hành. Các vị nên biết rằng, khí vận của đại lục Hàng Long đang suy kiệt, không còn là thánh địa tu hành nữa.”

Lời của Thiên Công giáo vừa dứt, lập tức có rất nhiều người đứng ra ủng hộ.

Đông Công Hoàng thản nhiên nói: “Như vậy xem ra, Phương Vọng thực sự có tấm lòng đại thiện. Nhưng con người không phải thánh hiền, khi đối mặt với an nguy của người thân, họ sẽ mất đi lý trí. Có thể hiểu được. Người ta đều nói rằng nhân gian sắp đón chào một thời kỳ thịnh thế chưa từng có, nhưng các vị nên biết rằng, thịnh thế cũng đồng nghĩa với đại kiếp, đặc biệt là sự đàn áp của Thượng giới đối với nhân gian. Nếu Phương Vọng tiếp tục trưởng thành, hắn chắc chắn sẽ trở thành một trợ lực lớn cho nhân gian.”

Sắc mặt những người vốn ủng hộ bảy Đại Thánh tộc đều đại biến, trở nên u ám.

Một nam tử anh tuấn mặc áo giáp bạc trên điện lên tiếng: “Bệ hạ, Phật tông đã đi ủng hộ Ngọc tộc. Phương Vọng dù có lợi hại đến đâu thì cũng chỉ là một hậu bối hơn hai trăm tuổi, e rằng khó có thể vượt qua kiếp nạn Đông Công Hoàng trầm

ngâm một lúc, rồi nói: “Đế Thao, người có đồng ý đi giúp Phương Vọng không?”

Lời vừa dứt, lập tức có người không ngồi yên được.

“Bệ hạ, không thể như vậy, sự việc còn chưa điều tra rõ ràng!”

Một bà lão vội vàng nói, sau khi nàng lên tiếng, liên tiếp có nhiều người khuyên can.

Điều này khiến cho các tu sĩ ở phe đối lập lại một lần nữa tranh luận.

“Đủ rồi, nếu muốn điều tra rõ ràng, thì phải để Phương Vọng sống sót.”

Đông Công Hoàng trầm giọng nói, một luồng uy áp bá đạo bao trùm cả điện, khiến mọi người đều im lặng.

Nam tử mặc áo giáp bạc tên Đế Thao lập tức bay lên, hấn chấp tay hành lễ với Đông Công Hoàng, nói: “Bệ hạ, thần nguyện giúp đỡ Phương Vọng. Một thiên tài như vậy, mười vạn năm mới có một, nếu chết ở Niết Bàn cảnh thì thật đáng tiếc.”

“Ừ, đi đi.”

Đông Công Hoàng đáp, Đế Thao lập tức hóa thành một dải cầu vồng biến mất khỏi điện.

Thái Hi nở nụ cười, khoe miệng cong lên.

Cuối cùng nàng cũng báo đáp được Phương Vọng.

Đông Công Hoàng lại lên tiếng: “Tiếp tục kể cho trẫm nghe về Phương Vọng, kể từ khi hấn sinh ra. Trẫm không ngờ rằng trong những năm tháng còn sống của mình, trẫm lại có thể gặp được một Thánh tài như vậy. Đây thực sự là may mắn lớn của Nhân tộc, cũng là phúc của Đông nhân gian chúng ta.

Hắn chính là dấu hiệu cho thấy Đông nhân gian đang đuổi kịp Tây nhân gian.”

Chương 511: Vạn vật hủy diệt, Trần Quang thần tăng.

Chương 511: Vạn vật hủy diệt, Trần Quang thần tăng.

Các tu sĩ trong điện nhìn nhau, cuối cùng có một người đứng ra, không phải Thái Hi hay tu sĩ của Thiên Công giáo, mà là một đạo nhân, chính là Xuân Thu đạo trưởng của Đế Hải.

Xuân Thu đạo trưởng vừa cất lời đã khiến cả điện chấn động:

“Bệ hạ, Phương Vọng không phải thánh tài, cũng chẳng phải đế tài, hắn sẽ mở ra một cảnh giới thiên địa hoàn toàn mới, như Đại Thánh năm xưa ngang trời xuất thế, chấn động cổ kim, thay đổi cả nhân gian.”

Trong thiên địa của Ngọc tộc.

Núi sông sụp đổ, đất đai tan hoang, không trung tràn ngập bụi mù mịt, tựa như cảnh tượng tận thế.

Tượng phật vàng ngàn trượng lơ lửng giữa không trung, khí thế vẫn bá đạo như xưa, chỉ là thân vàng của hắn đã mất một cánh tay, trên người đầy những vết lõm chằng chịt, có vết do lưỡi kích chém ra, có vết do quyền cước giáng xuống, khó mà tưởng tượng trước đó hắn đã trải qua một trận chiến ác liệt đến nhường nào.

Trước mặt hắn, Phương Vọng đứng sừng sững giữa trời, thân hình mặc áo đen tuy có phần rách rưới nhưng lại càng thêm hung dữ.

Xa xa, những người đi theo hắn đang giao chiến với các tu sĩ Ngọc tộc, khắp các hướng trên bầu trời thỉnh thoảng lại xuất hiện những vụ nổ kinh thiên động địa.

Trên đồng đồ nát hoang tàn của vùng đất, nằm la liệt vô số tu sĩ Phật tông, tu sĩ Ngọc tộc. Phần lớn đã trở thành thi thể, số còn sống sót cũng đã mất hết khả năng chiến đấu.

Tất cả bọn họ đều kinh hoàng, tuyệt vọng nhìn lên Phương Vọng trên trời.

“Sao hắn lại mạnh mẽ đến vậy...”

“Chết tiệt, ngay cả sư phụ cũng không làm gì được hắn.”

“Tên này có linh lực vô tận sao? Chiến đấu lâu như vậy mà vẫn duy trì được trạng thái đỉnh cao.”

“Tiếp tục thế này, e rằng Trấn Ác kim Phật sẽ không địch nổi...”

“Không phải Trấn Ác kim Phật không đủ mạnh, chỉ là bảo thể của Phương Vọng quá kinh người...”

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích trong tay, nhìn về phía Trấn Ác kim Phật vẫn không hề giảm sút khí thế, trong lòng không khỏi cảm thán. Người này thật mạnh, còn mạnh hơn cả Thu Thần Cơ.

Quả nhiên dám ra mặt!

Nếu Phương Vọng không luyện thành Thiên Cương Chí Dương Bá thể, dưới sự vây công của Trấn Ác kim Phật cùng vô số đại tu sĩ, e rằng khó mà trụ vững đến giờ.

Mà giờ đây, dù đã chiến đấu suốt một ngày một đêm, Phương Vọng vẫn không hề mệt mỏi.

Đã đến lúc thi triển thần thông!

Ánh mắt Phương Vọng ngưng tụ, hắn giơ tay trái lên, trong nháy mắt, thiên địa của Ngọc tộc rung chuyển dữ dội, từng khối đá, cát bụi bay lên, không ít thi thể, người bị thương cũng bị cuốn theo.

Trần Ác kim phạt cảm nhận được điều gì đó, cánh tay phải của hắn cũng thi triển pháp thuật, ngưng tụ thành một đóa kim liên khổng lồ trước mặt, nhụy hoa hướng về phía Phương Vọng.

Hai luồng uy áp to lớn bao trùm cả thiên địa, những tu sĩ đang chiến đấu ở xa cũng phải ngoái nhìn.

Phương Vọng lập tức tăng cường linh lực, thúc giục thần thông với tốc độ nhanh nhất.

Âm ầm——

Mặt đất vỡ nát, vô số đá học, bùn đất bay lên trời, ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn, một ngọn núi nhanh chóng hình thành, rồi phóng đại với tốc độ cực nhanh, thiên địa nổi lên cuồng phong dữ dội.

“A di đà phạt!”

Tiếng Trần Ác kim phạt vang lên, đóa kim liên khổng lồ trước mặt cũng nở rộ, vô số cánh hoa bắn về phía Phương Vọng như mưa tên.

Trong quá trình bay, những cánh hoa này hiện ra những hình ảnh hư ảo khác nhau, tựa như từng bức tranh cuộn, mỗi bức ẩn chứa một thế giới, thế giới bùng nổ, hiển hiện ra chúng sinh vạn vật, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Phương Vọng giữa không trung, tay phải cầm kích đâm về phía trước, chín con Hắc Long thể không thể cản phá lao đi, đâm vào vô số cánh hoa thế giới, ánh sáng mạnh mẽ bùng phát, chiếu sáng cả thiên địa.

Xa xa.

Dương Độc đang giao chiến với thiên tài đệ nhất của Ngọc tộc là Ngọc Linh Vận, hai người có chênh lệch tu vi, Dương Độc hoàn toàn không phải đối thủ, nhưng nhờ vào Thiên

Cương thánh thể, Dương Độc vẫn có thể kiềm Chính vì Thiên Cương thánh thể của Dương Độc, Ngọc Linh Vận đã hoàn toàn từ bỏ ý định khiêu chiến Phương Vọng.

Nhìn thế nào thì bảo thể của Phương Vọng cũng mạnh hơn hẳn Dương Độc.

Ngọc Linh Vận vừa thi triển pháp thuật vừa hướng mắt về phương xa, dù cách xa ngàn dặm, hắn vẫn cảm thấy kinh sợ trước khí thế của Phương Vọng và Trấn Ác kim phạt.

Trước mặt hai người này, hắn thực sự cảm thấy mình chẳng khác gì một con kiến hôi.

Bỗng nhiên.

Đôi đồng tử của hắn co lại.

Theo hướng mắt hắn nhìn, giữa bầu trời rực sáng bỗng xuất hiện một ngọn núi, nhanh chóng lớn dần, như muốn phá vỡ cả bầu trời, vô cùng hùng vĩ.

“Thông Thiên Đế Sơn! Không ngờ người lại đạt được truyền thừa của Hồng Huyền Đế!”

Trấn Ác kim phạt nhìn chằm chằm vào ngọn núi khổng lồ phía trên, nói ra từng chữ một, giọng điệu vô cùng nặng nề.

Phương Vọng nhảy vọt lên, đáp xuống đỉnh núi, chân phải dậm mạnh, Thông Thiên Đế Sơn cao hàng ngàn trượng đè xuống Trấn Ác kim phạt, khiến cả thiên địa của Ngọc tộc vận vẹo, gần như sụp đổ.

Trấn Ác kim phạt giơ tay đánh ra, trên lòng bàn tay vàng rực ngọn lửa bùng cháy, ánh phạt quang chói lọi, tràn ngập cả thiên địa.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Thiên địa của Ngọc tộc nổ tung, vạn vật bị hủy diệt!

Cùng lúc đó, trong thế giới thực, lỗ đen treo lơ lửng trên đỉnh núi bỗng mở rộng, cuồng phong gào thét tràn ra, xung quanh xuất hiện vô số vết nứt đen kịt, như thể bầu trời sắp vỡ tan.

Từng tu sĩ lao ra từ những vết nứt đen, ai nấy đều vô cùng thảm hại, có người theo Phương Vọng, có người là phật tu của Phật tông, có người là tu sĩ của Ngọc tộc, tất cả đều bị thương, thậm chí có người còn toàn thân bốc cháy.

Vừa thoát ra, một luồng ánh sáng kinh hoàng từ trong lỗ đen phóng ra, không gian xung quanh lập tức vỡ vụn, thân hình của Phương Vọng và Trần Ác kim phật hiện ra. Hai người lại một lần nữa giao chiến, Trần Ác kim phật thu nhỏ lại chỉ còn cao mười trượng, nhưng so với Phương Vọng vẫn vô cùng to lớn.

Chương 512: Vạn vật hủy diệt, Trần Quang thần tăng. (2)

Chương 512: Vạn vật hủy diệt, Trần Quang thần tăng. (2)

Phương Vọng nhanh chóng vung Thiên Cung kích, còn Trần Ác kim phật thì một tay cầm một cây phật trượng vàng. Động tác của hai người vô cùng nhanh, không ai có thể nhìn rõ chiêu thức cụ thể của họ, chỉ thấy hai người bay lên trời, lặn xuống đất. Nơi nào họ đi qua, đất đai nứt vỡ, biển mây tan tác, như thể hai vị tiên thần đang giao chiến, chỉ riêng dư uy cũng đủ để hủy diệt mọi vật cản đường.

“Ha ha ha! Tộc địa của Ngọc tộc các ngươi vẫn bị phá hủy rồi! Thật sáng khoái! Có Phật tông chống lưng thì thế nào?”

Dương Độc cười điên cuồng, khiến Ngọc Linh Vận và những tu sĩ khác của Ngọc tộc đều lộ sắc mặt khó coi, từng người gào thét lao vào giết hấn.

Trong trận chiến này, những người theo Phương Vọng cũng đã chết trận hơn mười người, còn Ngọc tộc thì thương vong hơn vạn.

Ngọc tộc đã sớm di tản những tộc nhân có tu vi thấp kém, những người ở lại đều là những người có thực lực nhất định, cảnh giới thấp nhất cũng có Ngưng Thần Cảnh. Ngược lại những người theo Phương Vọng thì yếu nhất cũng là Đại Thừa Cảnh, tu vi trung bình của hai bên có sự chênh lệch.

Đang! Đang! Đang...

Thiên Cung kích liên tục đánh vào phật tượng vàng, mỗi một đòn đều tạo ra những chấn động không gian có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sức mạnh thân thể của Trấn Ác kim phật tuyệt đối là mạnh nhất mà Phương Vọng từng gặp, may mắn là Trấn Ác kim phật không có khả năng tự chữa lành khủng khiếp của Thiên Cương Chí Dương Bá thể.

Theo thời gian, thiên địa của Ngọc tộc sụp đổ, sắc mặt của Trấn Ác kim phật càng trở nên nghiêm trọng. Hắn không còn nói gì nữa, sát ý vô hình bao trùm lấy Phương Vọng.

Vị kim phật này đã bắt đầu nảy sinh sát ý!

Đại chiến lâu như vậy, Phương Vọng căn bản không sợ hãi có tâm trạng gì, dù có phải hao tổn, Phương Vọng cũng phải giết chết hắn!

Tốc độ di chuyển của hai người ngày càng nhanh, phạm vi di chuyển cũng ngày càng rộng, nơi nào họ đi qua, núi sông đều sụp đổ, sông ngòi cuộn cuộn, khiến cả lục địa này phải hứng chịu một thảm họa.

Phương Vọng cố ý bay cao, muốn tránh liên lụy đến những người vô tội, nhưng Trấn Ác kim phật lại một mực ép xuống.

“Đâu chính là lòng † bị của Phê † † tăng sao?” Phương Vọng mở lời chế giễu, chẳng trách Chu Tuyết coi Phật tông như kẻ thù.

Trên đời có lẽ có chân Phật, nhưng chân Phật chưa chắc đã ở Phật tông.

“Cái chết của chúng, là do ngươi, Phương Vọng, sự cố chấp của ngươi mới là nguyên nhân của kiếp nạn này!”

Trần Ác kim Phật lạnh lùng nói.

Phương Vọng hừ một tiếng: “Vậy ngươi đóng vai trò gì trong nhân quả này? Lưỡi đao trong tay ta? Ngươi rút cuộc là Phật, hay là ma đội lốt giả nhân giả nghĩa?”

“Đời sau tự có phán xét, trấn áp ngươi, mới là việc ta nên làm!”

Giọng nói của Trần Ác kim Phật uy nghiêm và vang dội, như thể thực sự quan tâm đến chúng sinh, không sợ sống chết.

Phương Vọng trực tiếp thi triển Cửu U Tự Tại thuật, xuyên qua cơ thể Trần Ác kim Phật, hắn liền tung người nhảy lên, phi thẳng lên cao hàng vạn trượng, Trần Ác kim Phật bắt đầu dĩ phải đuổi theo hắn.

Phương Vọng rút ra Thiên Hồng kiếm, thi triển Tru Tiên Kinh Hồng kiếm, quỷ thần hiện ra sau lưng hắn.

Trần Ác kim Phật trước đó đã từng chứng kiến thần thông này, những tu sĩ Ngọc tộc bị Phương Vọng tru sát đều bị quỷ thần này nuốt chửng hồn phách. ...

Chương 513: Thần thông chém khí vận

,

Xetl

Dưới bầu trời, một tiếng xé gió vụt qua, chỉ thấy một dải cầu vòng màu bạc xuyên thủng từng tầng mây, thế không thể cản phá.

Cầu vòng màu bạc chính là Đế Thao.

Trên người Đế Thao, bộ giáp bạc tỏa ra từng luồng khí kinh màu bạc, áo choàng của hắn tung bay theo gió, đôi mắt hổ trên mũ giáp sống động như thật, như thể sắp sống lại vậy.

Đột nhiên.

Đế Thao như cảm ứng được điều gì, ánh mắt liếc về một hướng, tốc độ liền chậm lại.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng xanh bay đến với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng sánh vai cùng hắn.

Ánh sáng xanh tan đi, một lão hòa thượng mặc áo cà sa rách nát hiện ra, thân hình gầy gò, trên ngực còn lộ rõ hình dạng xương sườn, khuôn mặt không được chăm chút nhưng đôi mắt dưới hàng lông mày trắng lai càng la thường.

“Đạo hữu có vẻ lạ mặt, xin hỏi pháp hiệu?”

Đế Thao mở lời hỏi.

Lão hòa thượng cười ha hả: “A di đà phật, bản tăng pháp hiệu Trần Quang, đã lánh đời hai ngàn năm, ngày thường ở

trong một ngôi chùa của một vương triều ăn chay niệm kinh, có lẽ đạo hữu chưa từng nghe qua pháp hiệu của bản tăng.”

Đế Thao nhíu mày, hỏi: “Có phải là Trần Quang thần tăng năm xưa trấn áp Yêu Tổ chín đầu, phong ấn suối Cửu U không?”

“Không ngờ vẫn còn người nhớ đến sự tích của bản tăng, ha ha, đạo hữu có phải là muốn đi tham gia chuyện giữa Thiên Đạo Phương Vọng và bảy Đại Thánh tộc sao?”

Trần Quang thần tăng cười hỏi, giọng điệu ôn hòa.

Đế Thao nheo mắt, vừa bay vừa hỏi: “Không sai, thần tăng cũng vậy sao?”

“A di đà phật, bản tăng xác thực là vậy.”

“Xin hỏi thần tăng, ngài muốn giúp ai?”

“Tự nhiên là giúp công bằng.”

“Công bằng ở phương nào?”

“Sát tính của Phương Vọng quá lớn, nhưng chuyện ra có nguyên nhân, bảy Đại Thánh tộc tội nghiệt ngập trời, nếu xét về công bằng, dù sao cũng không ở bên bảy Đại Thánh tộc.”

Nghe vậy, Đế Thao nở nụ cười, nói: “Ta phụng mệnh Đông Công Hoàng, đi giúp Phương Vọng, nếu có thần tăng tương trợ, thì tốt hơn nữa.”

Trần Quang thần tăng vuốt râu cười nói: “Thường nghe Đông Công Hoàng có lòng nhân hậu, thương xót chúng sinh, lần này hẳn không bao che cho bảy Đại Thánh tộc, tổ tiên của hắn không chọn sai người, Hàng Long Đại Thánh cũng không thu sai đồ đệ.”

Xác định lập trường, hai người càng thêm thoải mái.

“Không biết thần tăng và Phật tông có quan hệ gì, truyền thuyết kể rằng, tất cả các phật tu trên thế gian đều xuất thân từ Phật tông, không biết có đúng không?”

Đế Thao tò mò hỏi.

Trực giác mách bảo hần, Trần Quang thần tăng ra tay, chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến Phật tông.

Chương 513: Thần thông chém khí vận

Trần Quang thần tăng nhìn về phương xa, cất lời: “A di đà phật, bản tăng quả thực xuất thân từ Phật tông, đáng tiếc năm xưa phạm phải tông quy, bị đày khỏi Phật tông. Thật hổ thẹn, bao năm trôi qua, Phật tông ngày nay lại trở nên không phân thị phi như vậy, bản tăng cũng có phần trách nhiệm.”

“Thế lực của Phật tông hùng mạnh, e rằng Đông Công Hoàng cũng khó mà xử lý bọn họ. Vậy thì để bản tăng ra tay, nói ra thì phật chủ hiện tại cũng là sư diệt của bản tăng.”

Đế Thao và Trần Quang thần tăng vừa trò chuyện vừa bay, tu vi cao thâm, tốc độ phi hành cực nhanh.

Một lúc lâu sau.

Cuối cùng họ cũng đến chiến trường giữa Phương Vọng và Trần Ác kim phật, phóng tầm mắt nhìn ra, mặt đất tan hoang, không còn một nơi nào nguyên vẹn, khói lửa, bụi đất mịt mù khắp thiên địa, khiến cả thế giới trở nên hỗn loạn, thoang thoảng mùi máu tanh.

Đế Thao nhíu mày, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Trần Quang thần tăng thở dài, nói: “Chỉ còn lại khí tức của phật tu, xem ra chúng ta đã đến muộn.”

Đế Thao không đáp lời, tăng tốc tiến lên, Trần Quang thần tăng bám sát phía sau.

Hai người bay lướt qua hàng trăm dặm, cùng dừng lại, theo ánh mắt của họ nhìn xuống. Một tượng kim phật đang ngồi xếp bằng giữa đồng đồ nát, phía sau là nửa vách núi bị chém đứt, trên đó còn vương lại nhiều vết máu.

Trần Ác kim phật!

Đế Thao, Trần Quang thần tăng không nhìn về phía Trần Ác kim phật, ánh mắt họ khóa chặt vào một bóng người trên không trung.

Phương Vọng!

Lúc này Phương Vọng áo đen rách nát, chỉ có thể che thân tạm bợ, mặt nạ hồ ly của hắn vẫn còn nguyên vẹn, một tay cầm Thiên Cung kích, lơ lửng giữa không trung, một ảo ảnh tử long quán quanh thân kích, hỗn độn giữa thiên địa không thể che giấu được bá thể của hắn. Hắn tỏa ra một khí thế uy nghiêm như ma thần.

Đế Thao đánh giá Phương Vọng, ánh mắt càng thêm sáng ngời. mày.

Phương Vọng liếc nhìn họ, mở miệng hỏi: “Hai vị cũng đến giúp Ngọc tộc sao?”

Hắn trước đó đã cảm nhận được khí tức của Trần Quang thần tăng rất giống với Trần Ác kim phật, nhưng lại càng cao thâm khó lường, mà đối phương lại không tỏa ra sát khí, tốc độ cũng không thể chỉ ở mức độ này, nên hắn không giết Trần Ác kim phật, muốn xem thái độ của người đến.

Trải qua mấy ngày chiến đấu, Trần Ác kim phật đã mất đi khả năng chiến đấu, hồn phách của hắn bị Luân Hồi chung hấp thụ phần lớn, chuyển vào thể xác của quỷ thần, cho dù có sống sót thì đạo hạnh sau này cũng sẽ suy giảm.

Đế Thao nở nụ cười, nói: “Đương nhiên là đến giúp người, nếu không thì chúng ta sao lại không ra tay?”

Trần Quang thần tăng chấp tay, nói: “A di đà phật, đa tạ thí chủ đã nương tay.”

Đạo hạnh của hần cao thâm đến mức nào, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra Trần Ác kim phật đã mất đi khả năng chiến đấu. Phương Vọng muốn giết Trần Ác kim phật, e rằng trước khi hần đến, Trần Ác kim phật đã chết rồi.

Điều khiến hần kinh ngạc nhất là trên đường đến, hần hoàn toàn không bắt được khí tức của Phương Vọng, thần thức cũng không nhìn thấy Phương Vọng.

Hần càng thêm hứng thú với Phương Vọng.

Phương Vọng quay người, đối mặt với họ, chờ đợi họ nói rõ mục đích đến.

Đế Thao tiếp tục nói: “Ta phụng mệnh Đông Công Hoàng, đến đây chủ trì công bằng cho người, Đông Công Hoàng là người thông trị Đông nhân gian, nắm giữ đại nghĩa thiên hạ.”

Trần Quang thần tăng cũng nói theo: “Bản tăng pháp hiệu Trần Quang, có duyên với Phật tông, tính toán được Phật tông sắp làm chuyện bất nghĩa, nên đến ngăn cản, không ngờ thí chủ lại có thể dùng một mình trấn áp kim phật của Phật tông, quả là thiên tư tuyệt đỉnh.”

Hai người đều đã nghe danh Phương Vọng, biết rõ tuổi tác của hần. Trong mắt họ, Phương Vọng chính là thiên tài vô song trên thế gian, ít nhất là ở Đông nhân gian chưa từng có thiên tài nào như vậy.

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Không biết hai vị định xử lý chuyện này thế nào, là đến khuyên hòa hay trừng phạt bầy đại Thánh tộc?” Hần vốn chưa từng nghe đến Đông Công Hoàng, vậy mà lại tự xưng là người chủ tể, sao Chu Tuyết lại không nhắc đến?

Xem ra số mệnh của Đông Công Hoàng cũng sắp hết rồi.

Đế Thao mở lời: “Nền tảng của bảy tộc không thể lường trước được. Theo ta được biết, ngoại trừ Thu tộc, Ngọc tộc, những Thánh tộc khác đã rút lui. Người truy sát khắp thiên hạ như vậy, chỉ trúng vào bẫy của bọn chúng mà thôi. Hãy theo ta đến diện kiến Đông Công Hoàng, nếu hắn điều tra rõ sự thật, có thể bãi bỏ khí vận của bảy đại Thánh tộc, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn là người truy sát khắp thiên hạ.”

Trần Quang thần tăng tiếp lời: “A di đà phật, Phật tông đã làm đường lạc lối, bản tăng phải giáo huấn bọn họ cho thật tốt. Thí chủ không cần lo lắng Phật tông sẽ truy cứu chuyện này, còn về Ngọc tộc, chắc hẳn bọn họ đã phải trả giá thích đáng.”

Đi diện kiến Đông Công Hoàng ư?

Phương Vọng nhíu mày dưới lớp mặt nạ, hắn không quen biết Đông Công Hoàng, nếu Đông Công Hoàng có quan hệ với bảy tộc, chẳng phải là tự đưa mình vào miệng cọp sao?

Mặc dù có Cửu U Tự Tại thuật trong tay, nhưng Đông Công Hoàng rõ ràng là một trong những cường giả mạnh nhất của một nửa nhân gian, hắn không thể khinh thường được.

Ngay lúc này, Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được chiếc vòng ngọc trên tay phải truyền đến dao động thần thức.

Hắn lập tức đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

“Đi gặp Đông Công Hoàng đi, hắn sẽ không hại ngươi.”

Tiếng nói của Chu Tuyết truyền ra.

Phương Vọng nghe vậy, trong lòng lập tức hiểu rõ, hắn truyền âm cho vòng ngọc, nói thêm một chuyện khác.

Hắn thu hồi thần thức, không trả lời ngay mà giả vờ trầm ngâm do dự.

Đế Thao, Trần Quang thần tăng cũng không vội.

Trần Quang thần tăng bay đến trước Trần Ác kim phật, nhìn xuống hắn, nói: “A di đà phật, một thân phật pháp không dùng để cứu độ chúng sinh, lại dùng để mưu lợi tính toán, trái với đạo nghĩa, trái với nhân luân, ngươi có hối hận không?”

Trần Ác kim phật khó khăn mở đôi mắt, ánh mắt đục ngầu, hắn không thể trả lời Trần Quang thần tăng.

Chương 514: Thần thông chém khí vận (2)

Chương 514: Thần thông chém khí vận (2)

Trần Quang thần tăng thở dài, giơ tay lên, thế mà lại thu Trần Ác kim phật vào trong tay áo.

Không lâu sau, một nhóm tu sĩ, yêu quái bay đến từ xa.

Tất cả đều là những người đi theo Phương Vọng, sau trận chiến này, số lượng đã không còn đến bốn trăm, mặc dù trên mặt họ đầy vẻ mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy bóng dáng Phương Vọng, tất cả đều nở nụ cười phấn khích.

Phương Vọng mở lời: “Bọn họ cũng giống như ta, đều bị bảy tộc giam cầm, bọn họ có thể chứng minh tội ác của bảy tộc.”

Đế Thao cười nói: “Chuyện này đã náo loạn khắp thiên hạ, điều tra chỉ là một quá trình, bảy tộc chắc chắn sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, không cần bọn họ làm chứng.”

Phương Vọng nghe vậy, quay sang nhìn đám người Dương Độc, nói: “Các người đã theo ta chinh chiến suốt thời gian qua, tâm ý của các người ta đã hiểu rõ. Nếu các người không có nơi nào để đi, vậy hãy đến Kiếm Thiên trạch của Đại Tề, Ngày nào Côn Luân xây dựng xong, các người sẽ là những giáo chủ đầu tiên của ta, các người có đồng ý không?”

Nghe vậy, những người đi theo vô cùng mừng rỡ, liên tục cảm ơn Phương Vọng.

“Tiền bối, bọn họ là...”

Dương Độc nhú mày hỏi.

Phương Vọng trả lời: “Bọn họ đến để giúp ta, các người không cần lo lắng, nếu ta muốn đi, không ai có thể giữ ta lại.”

Dương Độc thấy có lý, bèn gật đầu.

Đế Thao thì kinh ngạc nhìn Phương Vọng, tự tin như vậy sao?

Nhưng hắn nghĩ đến việc trước đó mình không hề nhận ra sự tồn tại của Phương Vọng, không khỏi cảm thấy có lẽ Phương Vọng không hề nói quá.

Có lẽ Phương Vọng không phải là kẻ mạnh nhất, nhưng chưa chắc hắn không nắm giữ bí pháp trốn thoát lợi hại nhất.

Dương Độc dẫn theo tùy tùng rời đi, Phương Vọng thu hồi Thiên Cung kích vào không gian bảo linh, Tiểu Tử hiện thân theo đó.

Phương Vọng nâng tay đỡ lấy Tiểu Tử đang mệt mỏi, rồi nhìn về phía Đế Thao, nói: “Đi thôi.” Đế Thao mỉm cười gật đầu, rồi nhìn về phía Trần Quang thần tăng.

Trần Quang thần tăng nói: “A di đà phật, các vị cứ đi, bản tăng phải đến Phật tông một chuyến.”

Đế Thao chấp tay hành lễ, rồi cùng Phương Vọng bay về phía tây.

Trần Quang thần tăng lơ lửng trên không, nhìn theo bóng lưng của Phương Vọng, bấm ngón tay tính toán, trên mặt lộ vẻ kỳ lạ.

“Kẻ không có mệnh số, kỳ lạ thay, kỳ lạ thay...”...

Lục địa nơi Ngọc tộc sinh sống là một trong mười lăm lục địa của bảy biển, là một lục địa rộng lớn hơn nhiều đại lục

Hàng Long. Theo lời Đế Thao, đại lục Hàng Long hiện tại không còn được coi là một trong mười lăm lục địa, vì đã bị phá hủy chín phần mười, trận đại chiến vạn năm trước đã khiến phần lớn lãnh thổ của đại lục Hàng Long chìm xuống đáy biển.

Qua lời kể của Đế Thao, Phương Vọng cũng hiểu biết thêm về bảy biển. Đế Hải, biển Nam Quỳnh đều là một trong bảy biển, năm biển còn lại rộng lớn hơn nhiều, chia thành nhiều vùng biển.

Không kể đến năm biển đó, ngay cả Biển Nam Quỳnh cũng được chia thành nhiều vùng biển, ngay cả với tầm nhìn của Phương Vọng, hắn cũng thấy nhân gian này rộng lớn biết bao, vượt xa Trái Đất kiếp trước của hắn.

Đông Công Hoàng cư ngụ tại đại lục Nhân Hoàng ở Thương Hải. Đại lục Nhân Hoàng có một vận triều hùng mạnh cai trị, tên là Đại Dụ thần triều, thành lập bốn nghìn năm, chưa từng mở rộng ra ngoài đại lục. Vận triều này chuyên nghiên cứu đạo pháp, chỉ mong đưa vận triều đạt đến đỉnh cao như Đại An thần triều ngày xưa, mà Đông Công Hoàng chính là chủ nhân của vận triều này, đi theo con đường truy cầu Đế đạo.

Đế Thao cũng vậy, từng là hoàng đế của một triều khí vận, sau khi nhường ngôi, hắn bái nhập Đông Công Hoàng, cùng nhau theo đuổi Đế đạo.

Theo lời Đế Thao mô tả, Đông Công Hoàng là một đại tu sĩ chân chính, cao nhân đắc đạo. Mỗi khi thiên hạ đại loạn, các tộc, các giáo trên thiên hạ đều mời hắn ra mặt, chỉ vì Đông Công Hoàng nắm giữ thần thông chém khí vận.

Hắn có thể cắt đứt khí vận của bất kỳ tộc, giáo, triều nào trên thế gian, nếu hắn ra tay, chắc chắn sẽ khiến bảy tộc không còn tồn tại.

Phương Vọng rất hứng thú với thần thông của Đông Công Hoàng, thần thông nào có thể chém khí vận của người khác?

Bảy ngày sau.

Hai người bay vào Thương Hải, Thương Hải mệnh mệnh, từ vùng biển ven đến đại lục Nhân Hàng lại mất thêm hai ngày. Đúng chín ngày sau, Phương Vọng cuối cùng cũng được chiêm ngưỡng phong thái của Đại An thần triều.

Vừa mới bay vào đại lục, Phương Vọng đã cảm nhận được một luồng linh khí bàng bạc ập đến, khiến hắn phải kinh ngạc.

Linh khí nồng đậm đến vậy!

Tu luyện ở nơi này, hiệu suất tu luyện cao hơn gấp hàng chục lần, thậm chí gấp hàng trăm lần so với tu luyện ở Đại Tề, hơn nữa linh khí ở đây còn tinh khiết hơn.

Tiểu Tử cũng bị kinh diễm, đôi mắt rộng mở to, kinh thán: “Linh khí này đã có thể sánh ngang với đại lục Hàng Long năm xưa.”

Đế Thao cười nói: “Vì thất bại của Hàng Long Đại Thánh, Đông Công Hoàng mới nhất quyết đi theo con đường của Đại An thần triều, đại lục này đã được xây dựng dưới lòng đất hơn bốn nghìn năm. So với việc xưng bá thiên hạ, Đông Công Hoàng càng muốn tạo ra một Đại An thần triều thứ hai.”

Đại An thần triều!

Phương Vọng phát hiện theo từng người mà hắn tiếp xúc có tầng thứ càng cao, cái tên Đại An thần triều này cũng được nhắc đến với tần suất ngày càng nhiều.

Trên đại lục Nhân Hoàng, thành trì san sát, mỗi thành trì đều có đại trận của riêng mình. Ở đây, người và yêu cùng tồn tại, Phương Vọng bay suốt dọc đường, hầu như không thấy cảnh tranh đấu, dù là tu sĩ hay yêu quái, đều đang tu luyện.

Ngoài thành, khắp núi đồi trùng điệp cũng chật kín những bóng người tu luyện.

Phương Vọng không khỏi kinh ngạc, Đại Tể đã phát triển bao nhiêu năm mới có thể có được tập tục tu luyện như thế này?

Phải biết rằng điều khó khắc phục nhất của con người chính là lòng tranh đấu, lòng tranh lợi, có thể khiến sinh linh cả một triều chuyên tâm tu luyện, trước đây hẳn cho rằng điều đó gần như là không thể.

Chương 515: Thần thông chém khí vận (3)

Chương 515: Thần thông chém khí vận (3)

Sự chênh lệch mạnh yếu đã định sẵn sự ra đời của giai cấp, ít nhất trước đây hẳn vẫn luôn nghĩ như vậy.

Không lâu sau, Phương Vọng theo chân Đế Thao bay vào Đế thành.

Quy mô của Đế thành quả thực là thành trì lớn nhất mà Phương Vọng từng thấy, hẳn còn chưa kịp thưởng thức nhiều thì đã bị Đế Thao dẫn vào Đế cung của Đông Công Hoàng.

Trên đường đi, lại không có mấy thị vệ.

Cuối cùng, Phương Vọng dừng chân tại một khu vườn, ánh mắt hẳn dừng lại trên một nam tử trong đình nhỏ.

Đó chính là Đông Công Hoàng.

Đông Công Hoàng đặt chén rượu xuống, ánh mắt nhìn về phía hắn, rồi khóa chặt vào chiếc nhẫn Long Ngọc trên ngón tay phải của hắn.

“Bệ hạ, vị này chính là Phương Vọng.”

Đế Thao đến trước đình nhỏ, giới thiệu Phương Vọng với Đông Công Hoàng.

Phương Vọng chấp tay hành lễ, nói: “Vãn bối Phương Vọng, bái kiến bề hạ.”

Tiểu Tử nằm trên vai hấn tò mò nhìn chăm chăm Đông Công Hoàng, ánh mắt có phần kỳ lạ.

Phương Vọng chú ý đến ánh mắt của Đông Công Hoàng, nhưng hấn không che giấu nhẫn Long Ngọc, có lẽ Đông Công Hoàng và Hàng Long Đại Thánh có một mối liên hệ nào đó.

Đông Công Hoàng thu hồi ánh mắt, cảm thán nói: “Thiên tư như vậy, lại đạt được truyền thừa của Đại Thánh. Phương Vọng, người rất xuất sắc, vạn năm qua, biết bao người đã đi tìm kiếm truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh, nhưng chỉ có người mới có thể có được nhẫn Long Ngọc, xem ra người đã được Hàng Long Đại Thánh công nhận.”

Phương Vọng không kiêu không hèn nói: “Hàng Long Đại Thánh quả thực đồng ý nhận ta làm đồ đệ, đây là phúc phận của ta.”

Sư phụ của hấn không chỉ có một, tam đại chân công của Hàng Long Đại Thánh càng là nền tảng và cốt lõi của Thiên Đạo Vô Lượng kinh, đương nhiên có thể làm sư phụ của hấn. Hấn sẽ không vì thành tựu hiện tại mà kiêu ngạo, coi nhẹ ân tình trước kia.

“Đồ đệ?” Đế Thao chấn động, ánh mắt nhìn Phương Vọng đã thay đổi.

Đông Công Hoàng ngược lại không thấy lạ, cười nói: “Nhẫn Long Ngọc vốn là biểu tượng thân phận của Hàng Long Đại Thánh, đây là thứ muốn cướp cũng không cướp được. Nếu bàn về bối phận, Phương Vọng, hiện tại người có thể coi là sư thúc tổ của trẫm.”

Nghe vậy, Phương Vọng vội vàng nói: “Vãn bối không dám nhận.”

Đông Công Hoàng cười lớn tiếng, nói: “Không sao, tăng bối phận này có thể ghi nhớ trong lòng, sau này đều là người một nhà.”

Đế Thao thầm kinh ngạc trong lòng.

Phương Vọng vậy mà trở thành sư thúc tổ của Đông Công Hoàng, lần này coi như là một bước lên mây, có được chỗ dựa lớn nhất Đông nhân gian.

Trái lại, Phương Vọng không thấy vui mừng, bởi vì hắn cảm thấy mệnh số của Đông Công Hoàng sắp hết, không bảo vệ được mình được bao lâu.

Đông Công Hoàng vẫy tay, ra hiệu cho Phương Vọng vào đình, đồng thời liếc mắt nhìn Đế Thao, Đế Thao lập tức hành lễ, xoay người rời đi.

Trong vườn hoa chỉ còn lại Phương Vọng, Đông Công Hoàng, Tiểu Tử.

Phương Vọng ngồi xuống, Tiểu Tử đột nhiên lên tiếng: “Hong Sơn và ngươi có quan hệ gì?”

Đông Công Hoàng sửng sốt, nhìn nó, trả lời: “Hắn là tổ phụ của trẫm, ngươi sao biết tên của hắn?”

Tiểu Tử nhìn về phía Phương Vọng, thấy Phương Vọng gật đầu, lập tức đắc ý nói ra lai lịch của mình.

Nghe nói Tiểu Tử vậy mà là công chúa của tộc Chân Long dưới trướng Hàng Long Đại Thánh năm xưa, Đông Công Hoàng cung kính đứng dậy, hóa ra ngay cả bối phận của con rồng nhỏ này cũng cao hơn hắn?

Hắn đột nhiên cảm thấy tổ hợp Phương Vọng và Tiểu Tử như thế này, cho dù không có sự ủng hộ của hắn, cũng có thể quật khởi, uy chấn thiên hạ.

“Vạn năm trôi qua, truyền thừa của Hàng Long Đại Thánh vẫn còn, nhưng những tu sĩ của các thế lực lớn không dám dính dáng đến nhân quả của Thượng giới, còn những sinh linh căn cơ thấp hèn thì không thể được Đại Thánh công nhận. Sự xuất hiện của ngươi, có lẽ chính là điểm báo trước thịnh thế sắp đến. Phương Vọng, hãy yên tâm, trăm sẽ nghiêm trị bảy Thánh tộc kia, tiếp theo ngươi sẽ tu luyện ở đây với trăm, thế nào?”

Đông Công Hoàng cảm thán, nói đến cuối cùng, giọng điệu của hắn Phương Vọng do dự nói: “Ta sợ sẽ gây phiền phức cho tiền bối.”

“Nói gì đến phiền phức, nếu không phải bồi phạt của ngươi cao hơn trăm, trăm đã muốn nhận ngươi làm đồ đệ. Có đồ đệ như ngươi, dù trăm không thể thành công, cũng có thể ngậm cười nơi chín suối.”

Đông Công Hoàng cười nói.

Không hiểu sao, Phương Vọng nghe ra được sự tiếc nuối trong lời nói của hắn.

Hơn nữa Phương Vọng cảm thấy sự tiếc nuối này không phải dành cho hắn, mà là dành cho chính Đông Công Hoàng.

Hắn nghĩ đến việc Đông Công Hoàng cả đời theo đuổi chứng Đế, có lẽ Đông Công Hoàng đã cảm thấy giới hạn, nên mới tiếc nuối.

Nếu Đông Công Hoàng có thể chứng Đế, Phương Vọng đã sớm nghe Chu Tuyết nhắc đến tên của hắn.

Đông Công Hoàng bắt đầu kể về Đại Dụ thần triều của mình, lời nói đầy tự hào, từ lịch sử phát triển đến giới thiệu về tiềm lực hiện tại của Đại Dụ thần triều, cuối cùng lại nói đến viễn cảnh tương lai của Đại Dụ thần triều.

Ngay cả Tiểu Tử cũng nghe đến say mê.

Thần triều nơi nhân và yêu cùng tồn tại, chúng sinh đều lấy tu hành làm mục tiêu, không có tranh đấu nội bộ, chỉ có tham vọng vượt qua Thượng giới, một Thần Triều như vậy, sao có thể không khiến người và yêu hướng tới?

Đông Công Hoàng thở dài một tiếng, rồi rót cho mình một chén rượu, uống cạn.

Phương Vọng hỏi: “Không biết vì sao bệ hạ thở dài?”

Đông Công Hoàng u uất nói: “Cả triều đình đều mong đợi trăm có thể chứng Đế, nửa cõi nhân gian cũng vậy, đều cho rằng trăm là người có khả năng chứng Đế nhất. Nhìn khắp thiên hạ, quả thực là như vậy, nhưng trăm đứng ở góc độ mình mà xem, ngày chứng Đế còn xa vời lắm, dù đã đạt đến tu vi cao nhất nhân gian, nhưng đối với trăm, Đại Đế vẫn hư vô mờ mịt.”

“Nếu trăm chứng Đế thất bại, mọi thứ trăm gây dựng nên e rằng sẽ sụp đổ, trăm tuy có hậu nhân, nhưng bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng được coi là thiên tài, đừng nói đến chứng Đế, khả năng đạt được một nửa độ cao của trăm cũng rất mong manh.”

Chương 516: Bối phận của Phương Vọng.

Chương 516: Bối phận của Phương Vọng.

Phương Vọng không biết nên an ủi thế nào, trên đời này có rất nhiều việc phải nỗ lực mới đạt được, nhưng cũng có rất nhiều việc, chỉ dựa vào nỗ lực cũng không thể với tới.

Hắn hiện tại còn chưa tiếp xúc đến cảnh giới thành Thánh chứng Đế, thậm chí hắn còn không hiểu rõ về Đại Thánh, Đại Đế.

Đông Công Hoàng nhìn hắn, cười nói: “Trăm có một thần thông, có thể chém khí vận Thánh tộc, đây cũng là nguyên nhân khiến các tộc, các giáo trên thiên hạ phục tùng trăm. Bọn họ không phải là kính trọng đại nghĩa của trăm, bọn họ chỉ sợ

trăm đối phó với bọn họ, cũng muốn lợi dụng trăm để đối phó với kẻ địch mà bọn họ không thể đánh bại. Ở vị trí này lâu rồi, trăm càng cảm thấy truyền thừa của trăm nhất định phải lưu truyền, để thiên hạ này luôn có một thước đo, như vậy thì những Thánh tộc, Đế tộc kia mới có thể có sở cố kỵ.”

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Thần thông chém khí vận, có phải trả giá lớn hay không?”

Đông Công Hoàng cười nói: “Đương nhiên, chỉ cần là thần thông liên quan đến khí vận, nhân quả, càng mạnh thì cái giá phải trả lại càng lớn, nếu diệt khí vận của bảy tộc, sẽ hao tổn năm trăm năm dương thọ của trăm.”

Phương Vọng im lặng.

Tiểu Tử cũng nhìn Đông Công Hoàng với ánh mắt khác, không ngờ Đông Công Hoàng lại đồng ý vì Phương Vọng mà hy sinh nhiều như vậy.

“Thế nào, Phương Vọng, có muốn kế thừa thần thông của trăm, thậm chí kế thừa Đại Dụ thần triều của trăm không?”

Đông Công Hoàng nói ra lời kinh thiên động địa, khiến Phương Vọng ngẩn đầu, Tiểu Tử tròn tròn mắt rỗng.

“Bệ hạ, chúng ta mới gặp lần đầu, ngài đã trọng dụng ta như vậy, e rằng không ổn. Hơn nữa, hậu nhân của ngài cũng sẽ không đồng ý.” Phương Vọng nhíu mày nói.

Đông Công Hoàng cười trêu chọc: “Người chỉ cần đánh bại bọn họ là được, không phải sao? Hơn nữa, trăm có thể gả nữ nhi xinh đẹp nhất của trăm cho người, giúp Phương gia người bay cao bay xa. Đại Tề kia quá nhỏ, không hợp với người.”

Phương Vọng lại một lần nữa im lặng.

Tiểu Tử không nhịn được nói: “Được lắm, Đông Công Hoàng, hóa ra ngài có ý định này. Đúng vậy, công tử của ta

sớm muộn gì cũng thành Thánh, thậm chí vượt qua Đại Thánh. Giao phó hậu nhân của ngài cho công tử của ta, quả thực là một tính toán tốt nhất. Nhưng phải theo thứ tự trước sau, vị trí chính thể còn phải bàn bạc. Ta là công chúa của tộc Chân Long, thân phận, địa vị chưa chắc đã kém nữ nhi ngài.”

Đông Công Hoàng nghe xong, không khỏi cười lớn.

Phương Vọng vỗ đầu Tiểu Tử, nhìn Đông Công Hoàng nói: “Thế này nhé, ngài truyền thần thông cho ta, Đại Dụ thần triều vẫn để lại cho hậu nhân của ngài. Ngày sau, nếu bọn họ gặp rắc rối, ta nhất định sẽ ra tay tương trợ.”

Đông Công Hoàng nhướng mày, nói: “Đại Dụ thần triều của trẫm tuyệt đối là một trong những vận triều hàng đầu ở Đông nhân gian, chỉ là không mở rộng mà thôi. Người chắc chắn không muốn sao?”

Phương Vọng đáp: “So với lợi ích, ta coi trọng trách nhiệm hơn. Tính tình của ta không thích hợp để gánh vác một trách nhiệm trọng đại như vậy.”

Đông Công Hoàng nhìn Phương Vọng thật sâu, nói: “Người cứ ở lại đây trước, ba năm sau, trẫm sẽ mời người và con cháu của trẫm cùng tham gia khảo hạch. Người vượt qua mới có thể nhận được thần thông truyền thừa của trẫm.”

Phương Vọng rất hứng thú với thần thông chém khí vận, điều này có lợi cho việc diệt cỏ tận gốc của hắn sau này, vì vậy hắn gật đầu đồng ý.

Đông Công Hoàng gõ cốc rượu vào mặt bàn, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh, quỳ xuống, chấp tay hành lễ.

Người này mặc áo giáp đen, thân hình gầy gò, nét mặt lạnh lùng, trên trán có một sợi tóc bạc, khiến khí chất của hắn trở nên nổi bật hơn.

“Truy Phong, đưa hấn vào ở Càn Dương cung.”

Đông Công Hoàng ra lệnh.

Truy Phong nghe vậy, liếc nhìn Phương Vọng một cách kinh ngạc, rồi nhận lệnh.

Phương Vọng đứng dậy, chấp tay hành lễ với Đông Công Hoàng, rồi theo Truy Phong rời đi.

Đông Công Hoàng vẫn ngồi trong đình, tiễn Phương Vọng rời đi.

Càn Dương cung nằm ở phía nam của Đế cung. Trên đường đi, Truy Phong im lặng không nói, Phương Vọng và Tiểu Tử thì ngắm cảnh dọc đường.

Phương Vọng phát hiện trong Đế cung có rất ít người, trông rất lạnh. Nửa nén hương sau, họ mới đến trước Càn Dương cung.

Truy Phong đẩy cửa ra, một đại điện rộng rãi, nguy nga tráng lệ hiện ra trước mắt Phương Vọng và Tiểu Tử, linh khí nồng nặc ập vào mặt họ.

“Nếu có bất kỳ nhu cầu gì, chỉ cần nói, tự khắc sẽ có người nghe thấy.”

Truy Phong nói, nói xong, hấn chấp tay chào Phương Vọng, rồi quay người rời đi.

Tiểu Tử theo sau xông vào điện, Phương Vọng thì cẩn thận dùng thần thức dò xét, xác định không có nguy hiểm mới bước vào.

Hấn đưa tay trái ra sau lưng, vẩy một cái về phía cửa chính, cửa chính ầm ầm đóng lại.

“Công tử, xem ra Đông Công Hoàng này thật lòng đối đãi với ngài.”

Tiểu Tử cảm thán nói.

Bên trong Càn Dương cung được trang trí lộng lẫy, có giường nghỉ ngơi, có bàn ghế tiếp khách, thậm chí còn có thiên điện để tu luyện pháp thuật.

Phương Vọng đi đến trước ao nước ở giữa đại điện, cảm nhận linh khí trong ao, nói: “Tu luyện ở đây ba năm trước đã.”

Giết chóc lâu như vậy, hắn cũng hơi mệt mỏi, cần phải nạp khí tu luyện để phục hồi tâm cảnh.

Sau đó hắn bước vào ao, ngồi xếp bằng, rồi vận công.

Tiểu Tử thì đi loanh quanh, tò mò về mọi thứ trong điện. ...

Mây đen cuộn cuộn, sấm chớp ùng ùng.

Dưới chân một ngọn núi, mặt đất đầy hố sâu, thi thể nằm la liệt, cảnh tượng kinh hoàng. Lúc này, có hơn mười tu sĩ đứng trên bãi chiến trường, ngược nhìn bóng người trên đỉnh núi, khuôn mặt tràn đầy tuyệt vọng và sợ hãi.

“Người... Rốt cuộc là ai... Vì sao lại chống đối Hàn tộc ta?”

Một ông lão run rẩy hỏi, quan sát kỹ hơn, có thể thấy đôi chân của mỗi người đều lún sâu vào bùn đất, máu tươi đang lan ra trên giày của họ.

Ầm!

Một tia sét đánh xuống, chiếu sáng bóng người trên đỉnh núi.

Người đó chính là Phương Tử Canh.

Chương 517: Hồng Tiên Nhi, Diệt Tuyệt Thần Lục.

Chương 517: Hồng Tiên Nhi, Diệt Tuyệt Thần Lục.

Phương Tử Canh mặc một bộ áo đỏ, tóc trắng bay phất phơ, mặt không biểu cảm nhìn xuống những tu sĩ Hàn tộc bên dưới. Nửa khuôn mặt của hắn phủ đầy những đường vân đen kỳ dị, toàn thân tỏa ra sát khí lạnh lẽo đến cực hạn.

“Muốn trách thì trách trưởng bối trong tộc các ngươi không có mắt, lại nhắm vào Phương Vọng.”

Giọng nói lạnh lùng của Phương Tử Canh vang lên, hắn giơ tay, một chiếc đỉnh lớn từ sau lưng hắn bay lên, treo lơ lửng trên không, miệng đỉnh quay xuống, nhắm thẳng vào những tu sĩ Hàn tộc dưới chân núi.

Sau khi vào Càn Dương cung, Phương Vọng chuyên tâm tu luyện, nhưng thế gian vẫn không ngừng náo loạn.

Tin tức Đông Công Hoàng phái người đón Thiên Đạo Phương Vọng đi lan truyền ra, khiến những thế lực bất mãn với bảy đại Thánh tộc càng thêm phẫn khích, bắt đầu ráo riết đào bới những vụ bê bối của bảy đại Thánh tộc, khiến bảy đại Thánh tộc trong thời gian ngắn trở thành những thế tộc tai tiếng khắp các biển và lục địa.

Hành động của họ cũng khiến chúng sinh bắt đầu nghi ngờ các Thánh tộc khác.

Dư luận thiên hạ như lửa cháy, khiến các tu tiên giới bất an.

Các thế lực lớn đều đang chờ phán quyết của Công Hoàng, liệu Đông Công Hoàng có trừng trị bảy đại Thánh tộc hay không?

Tin tức này cũng dần lan truyền vào Đại Tề. Khi những tu sĩ tiến vào Đại Tề có cảnh giới ngày càng cao, tu tiên giới Đại Tề cũng bắt đầu tiếp xúc với những chuyện thiên hạ chân chính.

Đối với điều này, cả triều đình và dân chúng Đại Tề đều vô cùng phẫn nộ, đặc biệt là khi bảy tộc lấy chúng sinh Đại Tề

làm vật uy hiếp vào thời điểm cha mẹ Phương Vọng đến đại nạn. Điều này khiến tất cả mọi người và yêu quái ở Đại Tề đều cảm hận bảy tộc đến tận xương tủy, hình ảnh của Phương Vọng trong lòng họ càng thêm cao lớn.

Biểu hiện rõ ràng nhất là ngày càng có nhiều người đến Côn Luân để giúp đỡ, điều này khiến gia tộc Kiều thị của Thiên Công giáo rất vui mừng, với uy vọng của Phương Vọng, hy vọng xây dựng Côn Luân sẽ càng lớn hơn.

Mãi đến hai năm sau, một tin tức truyền đến Đại Tề.

Đông Công Hoàng chém khí vận của bảy đại Thánh tộc Hàn, Cơ, Thu, Lưu, Ngọc, Tung, Phong, tước bỏ thân phận Thánh tộc của họ!

Ban đầu, người Đại Tề không hiểu điều này có nghĩa là gì, nhưng khi ngày càng nhiều tin tức truyền đến Đại Tề, người Đại Tề cũng hiểu được thân phận của Đông Công Hoàng và ý nghĩa của việc chém khí vận.

Đại Tề vô cùng phẫn khởi!

Không chỉ Đại Tề, mà cả đại lục và các vùng biển xung quanh cũng vậy, đặc biệt là Trường Sinh các ở biển Nam Quỳnh, các chủ ra lệnh bắt đầu tích cực qua lại thân thiết với Phương gia.

Nhân vật chính của sự kiện - Phương Vọng vẫn chuyên tâm tu luyện trong Càn Dương cung.

Quá trình tu luyện này kéo dài ba năm.

Tu vi của Phương Vọng đã đạt đến Niết Bàn cảnh tầng tám, không còn xa tầng chín nữa, trước khi vào Càn Dương cung, hắn đã sắp đột phá tầng tám.

Một ngày nọ, bên ngoài Càn Dương cung vang lên tiếng của Truy Phong.

“Phương Vọng, bệ hạ mời người đến tham gia khảo hạch.”

Tiếng Truy Phong truyền đến từ bên ngoài cổng chính.

Phương Vọng mở mắt, rồi đứng dậy.

Hắn bước ra khỏi hồ nước, hơi nước trên người bốc hơi, hắn thay áo trắng, đi về phía cổng chính, Tiểu Tử lập tức bay đến, bò lên vai hắn.

Đẩy cánh cửa lớn, Phương Vọng trông thấy bên cạnh Truy Phong có một thiếu nữ đang đứng. Nàng mặc chiếc váy màu lam thướt tha, dáng người yếu điệu, mái tóc dài vấn cao trên đỉnh đầu, vô cùng đoan trang. Gương mặt tinh xảo và xinh đẹp khiến nàng như bước ra từ bức họa, đẹp đến mức không chân thực. Lúc này, nàng đang mở to đôi mắt đánh giá Phương Vọng.

Truy Phong giới thiệu với Phương Vọng: “Đây là Thất công chúa, Anh Tuyết công chúa.”

Phương Vọng nhìn về phía Anh Tuyết công chúa, định tự giới thiệu thì Anh Tuyết công chúa đã lên tiếng trước: “Phương Vọng, nghe đồn người đã giết chết Thu Thần Cơ, đánh bại Trần Ác kim phật, có phải thật không?”

Nàng nhìn chằm chằm vào Phương Vọng với ánh mắt rực lửa. Dung nhan của nàng, cùng với ánh mắt động lòng người như vậy, khiến bất kỳ ai cũng khó giữ được bình tĩnh.

Phương Vọng khẽ gật đầu, cố tình che giấu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Anh Tuyết công chúa lập tức tiến đến trước mặt Phương Vọng, tốc độ nhanh đến mức khiến Tiểu Tử giật mình.

“Người thật sự lợi hại như vậy sao? Nghe nói người còn chưa đến ba trăm tuổi, thật ư? Phương Vọng, người đừng lo lắng, phụ hoàng ta đã thay người cắt đứt khí vận của bảy tộc, những ngày tiếp theo của bọn họ sẽ không dễ chịu đâu, vận

hạn đeo bám, đột phá gặp tâm ma, không quá trăm năm, sẽ bị diệt tộc.”

Anh Tuyết công chúa phân khích cười nói, hai tay còn nắm thành nắm đấm, vung vẩy trong không khí.

Phương Vọng bị hành động của nàng chọc cười, cười nói: “Vây lát nữa ta phải cảm ơn bệ hạ rồi.”

“Hi hi, tên ta là Hồng Tiên Nhi, sau này người cứ gọi ta là Tiên Nhi đi, người tu tiên chúng ta không cần theo quy củ của vận triều.”

Hồng Tiên Nhi, tức Anh Tuyết công chúa, cười nói với vẻ hào sảng của một hiệp khách giang hồ.

Tiểu Tử cảnh giác nhìn Hồng Tiên Nhi, trực giác mách bảo nó rằng, nữ nhân này có tâm tư không trong sáng!

Truy Phong nhắc nhở: “Thất công chúa, nên đi rồi, bệ hạ đang đợi.”

“Người dẫn đường đi, ta sẽ trò chuyện với Phương Vọng.”

Hồng Tiên Nhi phát tay, Truy Phong lập tức bắt đầu dẫn đường.

Phương Vọng và Hồng Tiên Nhi sóng vai đi trước, Hồng Tiên Nhi bắt đầu hỏi Phương Vọng về quãng thời gian bị bảy tộc giam cầm. Hắn cũng không từ chối, đơn giản kể lại.

“Hàn Hồi Thiên cũng chết trong tay ngươi sao? Lão già đó đáng chết, trước đây hắn còn muốn giới thiệu đứa con vô dụng của hắn cho phụ hoàng ta, làm phò mã của ta, thật là không biết tự lượng sức mình. Đứa con trai đó của hắn ức hiếp phàm nữ, cướp đoạt nữ đệ tử của giáo phái nhỏ, chính là một tên súc sinh, có thể sinh ra súc sinh, bản thân hắn cũng là súc sinh, chết cũng đáng!”

Hồng Tiên Nhi mắng mỏ liên hồi, rõ ràng dung mạo và cử chỉ như một tiên tử dịu dàng, nhưng lời nói ra lại thô tục đến vậy.

Chương 518: Hồng Tiên Nhi, Diệt Tuyệt Thần Lục. (2)

Chương 518: Hồng Tiên Nhi, Diệt Tuyệt Thần Lục. (2)

Không chỉ mắng Hàn Hồi Thiên, nàng còn mắng cả Thu Thần Cơ, Trấn Ác kim phật, mắng càng khó nghe hơn, đặc biệt là khi mắng Trấn Ác kim phật, nàng còn bắt đầu chửi cả mẹ hắn.

Phương Vọng khá là bất lực, Đông Công Hoàng đã dạy dỗ nữ nhi mình như thế nào vậy?

Mặc dù rất thô tục, nhưng nghe nàng mắng những kẻ đó, Phương Vọng lại thấy khá sảng khoái.

“Phật tông toàn là một lũ giả nhân giả nghĩa, không, còn không bằng heo chó. Nếu không phải phụ hoàng ta còn tại thế, e rằng thế đạo này sẽ trở thành loạn thế do bọn chúng muốn làm gì thì làm. Theo ta được biết, có kẻ trong bọn chúng vì không muốn phá vỡ tông quy, nên cố tình tàn sát cả nhà người khác, chỉ để lại một đứa trẻ mồ côi có tư chất xuất chúng, rồi nhận làm đệ tử...”

Hồng Tiên Nhi nói đến cuối cùng, hai má phồng lên vì tức giận, hơi ửng hồng, trông không hề đáng sợ, ngược lại còn rất đáng yêu.

Tiểu Tử cũng bị nàng thuyết phục, mắng Trấn Ác kim phật theo. Lúc đó, những lời Trấn Ác kim phật nói với Phương Vọng, nó vẫn còn nhớ rõ. Khi nó nói lại những lời đó của Trấn Ác kim phật, Hồng Tiên Nhi càng tức giận hơn, thậm chí còn bắt đầu nguyên rủa Trấn Ác kim phật.

Truy Phong đi ở phía trước dường như đã quen rồi, chẳng hề mở lời hay ngoái đầu nhìn lại.

Đến trước chính điện của Đế cung, Hồng Tiên Nhi mới luyến tiếc dừng lời, nàng liếc nhìn Tiểu Tử với ánh mắt tán thưởng.

Tiểu Tử cũng vậy, cảm thấy nữ tử này còn thuận mắt hơn cả Chu Tuyết, Cổ Ly, Thái Hi, rất hợp ý nó.

Vào điện, Phương Vọng trông thấy hàng chục bóng người, có nam có nữ, họ cũng đều quay đầu nhìn Phương Vọng.

Đông Công Hoàng ngồi trên vị trí cao nhất, thấy Hồng Tiên Nhi đi bên cạnh Phương Vọng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, không khỏi nở nụ cười.

“Nha đầu này mà cũng có thể lộ ra vẻ e thẹn như vậy bên cạnh nam tử, xem ra đã động lòng rồi...”

Đông Công Hoàng nhìn Phương Vọng với ánh mắt càng thêm hài lòng.

Các hoàng tử công chúa nhường ra một lối đi, ánh mắt họ nhìn Phương Vọng không đồng nhất. Phương Vọng theo Truy Phong đi đến hàng đàn: hành lễ với Đấng Càng Hàng. Đông Công Hoàng cười ha hả nói: “Vị này chính là Thiên Đạo Phương Vọng lừng danh thiên hạ, tuổi chưa đến ba trăm, nhưng đã có thể giết chết đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh.”

Các hoàng tử công chúa đã sớm điều tra thông tin về Phương Vọng, nhưng dù vậy, khi nghe phụ hoàng đích thân thừa nhận tuổi tác của Phương Vọng, họ vẫn không khỏi kinh ngạc.

Tên này tu luyện thể nào vậy?

“Như vậy xem ra, đạo hữu Phương Vọng có tư chất thành Thánh chứng Đế.”

Một hoàng tử cười ha hả nói.

Đông Công Hoàng nói: “Không sai, trăm cũng cho là như vậy, cho nên muốn gả Thất công chúa cho Phương Vọng, sau này đều là người một nhà.”

Lời này vừa thốt ra, Hồng Tiên Nhi trừng to đôi mắt đẹp, kinh ngạc nhìn phụ hoàng mình.

Phương Vọng rõ ràng nhận ra trong mắt nàng có vẻ giận dữ, nhưng rất nhanh đã tan biến.

Hồng Tiên Nhi đảo mắt, giả bộ e thẹn nói: “Phụ hoàng, như vậy không tốt lắm đâu, Phương Vọng người ta có người trong lòng rồi.”

“Nam nhi đại trượng phu, há có thể không có tam thê tứ thiếp, giống như phụ hoàng ta, còn có các ca ca đệ đệ của người, ai chỉ có một nữ nhân? Chỉ cần người chuyên tâm tu luyện, sau này chỉ có người mới có thể mãi mãi ở bên Phương Vọng, những hồng nhan tri kỷ kia rồi cũng sẽ trở về với cát bụi. Trăm gả người cho Phương Vọng, cũng là hy vọng Phương Vọng có thể đưa người bước vào cảnh giới cao hơn.” Đông Công Hoàng thản nhiên nói.

Phương Vọng định mở lời từ chối khéo léo, nhưng Đông Công Hoàng lại khoát tay nói: “Được rồi, Phương Vọng, chuyện này sau này hãy nói, người và Tiên Nhi còn chưa thực sự tiếp xúc, đừng vội từ chối, hôm nay cứ bàn về chuyện truyền thừa.”

Các hoàng tử khác nhìn Phương Vọng với ánh mắt nồng nhiệt, một khi Phương Vọng trở thành người nhà, thì sẽ khác hẳn đối với họ.

Một số công chúa thì lộ vẻ hâm mộ, thiên tư của Phương Vọng đã không thể nghi ngờ, dù xuất thân không tốt, nhưng sau này chắc chắn sẽ trở thành cường giả đỉnh thiên lập địa của nhân gian, nam tử như vậy đi đâu mà tìm?

“Phương Vọng, trăm đã cắt đứt khí vận của bảy tộc, mối thù của người coi như đã báo, nhiều nhất là trăm năm, bảy tộc này sẽ hoàn toàn biến mất căn lo lắng.”

Đông Công Hoàng vuốt râu cười nói.

Phương Vọng phát hiện Đông Công Hoàng có dương khí sung túc, dương thọ ít nhất còn bốn nghìn năm, thi triển thần thông chém khí vận, dường như không ảnh hưởng nhiều đến hắn.

Điều này khiến Phương Vọng càng thêm tò mò, mệnh số của Đông Công Hoàng rốt cuộc là thế nào?

Sau khi truyền thừa kết thúc, phải tìm thời gian hỏi Chu Tuyệt mới được.

Phương Vọng vừa nghĩ vừa cảm ơn cử chỉ nhân nghĩa của Đông Công Hoàng.

Đông Công Hoàng tiếp lời: “Thần thông này bắt nguồn từ Diệt Tuyệt Thần Lục, Diệt Tuyệt Thần Lục chính là truyền thừa của Tuyệt Đế, Tuyệt Đế là vị Đại Đế cuối cùng của nhân gian, đã mất tích hơn hai vạn năm trước. Hắn chỉ xuất hiện trong vài trăm năm, điều này khiến hậu thế không tin vào sự tồn tại của hắn, trăm cũng vậy, cho đến khi trăm nhận được truyền thừa của hắn.”

Diệt Tuyệt Thần Lục!

Tuyệt Đế!

Tất cả mọi người trong điện đều kinh ngạc, kể cả Truy phong.

“Phụ hoàng, người nhận được truyền thừa của Tuyệt Đế từ khi nào vậy?”

“Truyền thuyết kể rằng Tuyệt Đế đã phi thăng thành tiên, có phải thật không?”

“Ta nghe nói truyền thuyết là Tuyệt Đế đã vào Cửu U?”

“Không ngờ Tuyệt Đế thực sự tồn tại, nếu luyện thành Diệt Tuyệt Thần Lục, chẳng phải có thể trở thành Tuyệt Đế thứ hai sao?”

“Phụ hoàng, ngài muốn truyền cho chúng ta Diệt Tuyệt Thần Lục, hay chỉ truyền thần thông chém khí vận?”

Các hoàng tử, công chúa đều rất phấn khích, ánh mắt vô cùng tha thiết.

Phương Vọng cũng bắt đầu mong đợi, không ngờ hắn có cơ hội nhận được thần thông của Tuyệt Đế.

Hồng Huyền Đế không tin Tuyệt Đế thực sự tồn tại, đến lúc đó hắn sẽ dùng Diệt Tuyệt Thần Lục so tài với Thông Thiên Đế Giám của hắn, xem hắn còn không tin hay không.

Chương 519: Một vạn ba ngàn năm, Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành viên mãn.

Chương 519: Một vạn ba ngàn năm, Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành viên mãn.

Ánh mắt Đông Công Hoàng trở nên sắc bén, hắn nói: “Trẫm đương nhiên muốn truyền cho các người Diệt Tuyệt Thần Lục, nhưng trong số các người chỉ có ba người có thể nhận được. Con cái của trẫm không chỉ có các người, sở dĩ chọn các người, là vì các người phù hợp với tiêu chuẩn truyền thừa của trẫm. Trước khi khảo hạch, trẫm phải nói trước với các người, trẫm đã nhận ra kiếp số của trẫm sắp đến, có thể trong vòng vài trăm năm nữa, trẫm sẽ ngã xuống. Sau này muốn lập thân, nhất định phải đoàn kết, các người nên biết rõ những năm qua trẫm đã đắc tội với bao nhiêu thế lực.”

Lời Đông Công Hoàng vừa dứt, trên điện chìm vào tĩnh lặng. Phương Vọng nhận ra từ nét mặt của họ, dường như họ đã sớm biết Đông Công Hoàng sắp gặp kiếp nạn.

Tuổi thọ của sinh linh biểu thị thời gian sống được bao lâu, nhưng trên đời không thiếu những kẻ chết oan, tuổi thọ chưa hết chưa chắc đã chết, nhưng tuổi thọ sắp hết thì chắc chắn sẽ chết.

Hồng Tiên Nhi mở lời hỏi: “Phụ hoàng, chúng ta sẽ được khảo hạch như thế nào?”

Câu hỏi của nàng kéo suy nghĩ của mọi người trở về hiện thực.

Đông Công Hoàng ánh mắt ngưng lại, cửa chính cung điện đột ngột đóng sầm.

“Trong Diệt Tuyệt Thần Lục có một thần thông, tên là Kiếp Số Ác Cảnh, có thể đưa các người vào ảo cảnh. Tiếp theo, trăm sẽ đưa các người vào tuyệt cảnh mà các người sợ hãi nhất. Ba người biểu hiện xuất sắc nhất sẽ đạt được truyền thừa của trăm.”

Đông Công Hoàng giới thiệu.

Một hoàng tử nhíu mày hỏi: “Chẳng phải những người vượt qua đều có thể nhận được truyền thừa sao? Phụ hoàng, kiếp số đã đến, chúng ta càng mạnh thì mới có thể bảo vệ giang sơn của ngài tốt hơn.”

Lời này vừa nói ra, lập tức nhận được sự hưởng ứng của những người khác.

Đông Công Hoàng hừ lạnh: “Trong các người chưa chắc đã có ba người phá được Kiếp Số Ác Cảnh, hơn nữa, truyền thừa bừa bãi cho các người, chỉ khiến những kẻ thực lực không đủ gặp họa. Truyền thừa này, các người có biết có bao nhiêu người thèm khát không? Dù các người không nói, thiên địa tự có đại năng suy diễn ra nhân quả này.” Đông Công Hoàng đảo mắt nhìn mọi người, nhìn những đứa con mà hắn yêu thương,

trong mắt tràn đầy vẻ lưu luyến. Cuối cùng, ánh mắt hẳn dừng lại trên người Phương Vọng, ánh mắt đầy thâm ý.

“Vậy thì bắt đầu tiếp nhận khảo hạch đi.”

Giọng nói uy nghiêm của Đông Công Hoàng vang lên, lời vừa dứt, toàn bộ cung điện trong nháy mắt trở nên tối đen, mọi người như thể đột nhiên rơi vào bóng tối.

Phương Vọng lập tức cảm nhận được một luồng hồn niệm mạnh mẽ ập đến, xuyên qua thân thể hắn.

Tất cả mọi người xung quanh đã bất động, ánh mắt cũng đờ đẫn.

Chỉ còn lại Phương Vọng, Truy Phong, Đông Công Hoàng còn giữ được ý thức.

“Ừ”

Đông Công Hoàng kinh ngạc, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Phương Vọng.

Truy Phong thấy Phương Vọng vẫn còn tỉnh táo, ánh mắt trở nên kỳ lạ.

Phương Vọng giả vờ ho khan một tiếng, nói: “Xin lỗi, ta tu luyện một loại kỳ công, khiến ta không bị bất kỳ thần thức, hồn niệm nào quấy nhiễu.”

Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công thật lợi hại!

Không hổ là tuyệt học của Thượng giới, kỳ công mà đến chết Tiên Tôn cũng không luyện thành được!

Đông Công Hoàng hít một hơi thật sâu, nói: “Không ngờ người lại ẩn giấu một tuyệt học không kém gì Diệt Tuyệt Thần Lục, khó trách có thể có thành tựu như ngày hôm nay.”

Phương Vọng đáp: “Chỉ là một thần thông phụ trợ mà thôi, không có bất cứ lực sát thương nào.”

Đông Công Hoàng im lặng.

Truy Phong cũng trầm kinh ngạc trong lòng.

Nhìn thế này, dù không có Đông Công Hoàng ra tay, bản thân Phương Vọng cũng đã có khí vận vượt xa Đông Công Hoàng.

Thế chất mạnh mẽ hơn cả Thiên Cương Thánh Thể, Thiên Nguyên Bảo Linh bẩm sinh, cộng thêm thần thông phụ trợ bí ẩn kia, Truy Phong đột nhiên phát hiện Phương Vọng dường như không có điểm yếu.

Cố tình tìm khuyết điểm, chỉ có thể nói hắn quá trẻ, cần thời gian để đuổi kịp tu vi. Tên tiểu tử này lại có thể giết chết đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh bằng tu vi Niết Bàn Cảnh, quả thực là xưa nay chưa từng thấy!

Phương Vọng cũng hơi lúng túng, vô tình để lộ Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, bây giờ phải làm sao?

May mà hắn trông thì chưa đến hai trăm tuổi, nhưng thực tế đã gần ba vạn năm tuổi, hắn có thể bình tĩnh lại.

Đông Công Hoàng chậm rãi mở miệng: “Nếu vậy, ngươi coi như đã vượt qua, có thể kế thừa truyền thừa của trẫm.”

“Ta

“Không cần nhiều lời, trẫm vốn định truyền cho ngươi, chỉ là phải có một quá trình mà thôi. Việc trên đời đều như vậy, có qua có lại mới có tình nghĩa. Phương Vọng, trẫm biết ngươi sợ phiền phức, nhưng trẫm đã giúp ngươi tránh khỏi họa diệt tộc, ngươi có thể chỉ trả bằng một lần tương trợ trong tương lai hay sao?”

Đông Công Hoàng nhìn chằm chằm vào Phương Vọng, lời nói của hắn khiến Phương Vọng im lặng.

“Nếu trăm không diệt bảy tộc đó, người có tin rằng kẻ thù của người sẽ không chỉ dừng lại ở bảy tộc đó không? Trăm đã thay người làm việc này, mỗi thù hận của chúng sẽ đổ dồn lên trăm, sau này cũng sẽ đổ lên đầu con cháu trăm. Tình nghĩa này, người định giả vờ không biết sao?”

Lời nói của Đông Công Hoàng như những nhát búa nặng nề giáng vào lòng Phương Vọng.

Phương Vọng không thể không thừa nhận, Đông Công Hoàng nói có lý. Nếu hấn phớt lờ tình nghĩa này, hấn sẽ không còn là Phương Vọng nữa.

Có thù ắt báo, có ơn ắt đáp, đó mới là nguyên tắc làm người của hấn.

Phương Vọng hít một hơi thật sâu, nói: “Bệ hạ, ngoài việc để ta kế thừa Đại Dụ thần triều, ta đều có thể đáp ứng ngài. Nói thẳng với ngài đi, ta không có ý định phi thăng, chỉ cần ta còn sống một ngày, thì ta sẽ bảo vệ Đại Dụ thần triều một ngày.”

“Ngoài ra, còn có chuyện hôn sự với Thất công chúa, không giấu gì ngài, ta đã có hôn ước, e rằng sẽ phụ lòng tốt của ngài.”

Đông Công Hoàng nhướn mày nói: “Ở lại nhân gian sao? Trăm thấy cách hành xử của người không giống kẻ tham sống sợ chết, chẳng lẽ người đã có mục tiêu riêng của mình?”

Chương 520: Một vạn ba ngàn năm, Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành viên mãn. (2)

Chương 520: Một vạn ba ngàn năm, Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành viên mãn. (2)

Phương Vọng gật đầu, nhưng không nói rõ.

Đông Công Hoàng cười nói: “Còn chuyện hôn sự của ngươi và Tiên Nhi, đây là giới hạn của trẫm. Công chúa này của trẫm không chỉ xinh đẹp, thiên tư cũng là mạnh nhất, ngay cả trẫm cũng không thể tính toán được số mệnh của nàng. Ngươi nhất định phải chấp nhận, trong lòng trẫm, nàng thậm chí còn quan trọng hơn cả Đại Dụ thần triều. Nhìn khắp thiên hạ, chỉ có giao phó nàng cho ngươi, trẫm mới yên tâm.”

“Trẫm không chỉ coi trọng thiên tư của ngươi, mà còn coi trọng cách hành xử của ngươi, sự quan tâm của ngươi đối với gia tộc, thái độ của ngươi đối với việc truyền đạo, ... Đây mới là lý do trẫm giao phó Tiên Nhi cho ngươi. Hơn nữa, làm sao ngươi biết vị hôn thê của ngươi sẽ phản đối ngươi cưới Tiên Nhi?”

Nói đến cuối cùng, sắc mặt của hắn trở nên vô cùng nghiêm trọng, áp lực đè nặng.

Phương Vọng cảm nhận được áp lực, nhưng mấu chốt là áp lực này không thể giải quyết bằng nắm đấm.

“Bắt đầu truyền thừa trước đi, bọn chúng ước chừng còn một thời gian nữa, truyền cho ngươi cảm nhận sự thâm sâu của Diệt Tuyệt Thần Lục trước.”

Đông Công Hoàng nở nụ cười.

Phương Vọng gật đầu, trên mặt lộ vẻ mong đợi.

Đông Công Hoàng giơ tay, một luồng sáng với tốc độ cực nhanh chui vào trán Phương Vọng.

Lần này, Phương Vọng không miễn dịch được, bởi vì luồng sáng này được truyền vào cơ thể hắn thông qua linh lực, khiến toàn thân hắn trở nên mơ hồ.

Truy Phong thấy Đông Công Hoàng thu tay lại, không khỏi hỏi: “Bệ hạ, ngài cho rằng hắn sẽ đi theo Thánh đạo hay Đế đạo?”

Ánh mắt Đông Công Hoàng trở nên thâm sâu, hắn nói: “Trẫm không nhìn thấu, trẫm sống lâu như vậy, hắn là người khiến trẫm khó nhìn thấu nhất. Nhưng có một điều có thể chắc chắn, hắn nhất định sẽ vượt qua trẫm, trẫm có thể giúp hắn trên con đường trưởng thành, cũng coi như là đại cơ duyên của trẫm.”

Truy Phong im lặng. hắn nhìn lại Phương Vọng. ánh mắt thay đổi. không biết đang suy nghĩ gì.

Lâu sau.

Phương Vọng cuối cùng cũng tiếp nhận xong truyền thừa của Diệt Tuyệt Thần Lục, khi hắn mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong Thiên Cung.

Điều này khiến hắn đánh giá Đông Công Hoàng cao hơn, vị Đại Đế này quả thực rất hào phóng, một lần truyền thừa là toàn bộ Diệt Tuyệt Thần Lục, hơn nữa không hề có chút giả dối nào.

Phương Vọng điều chỉnh tâm trạng, bắt đầu đả tọa nghiên cứu Diệt Tuyệt Thần Lục.

Diệt Tuyệt Thần Lục và Thông Thiên Đế Giám rất giống nhau, là một bộ công pháp, có pháp thuật, có thần thông, thậm chí còn có một bộ công pháp nạp khí.

Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành, có thể diệt tuyệt vạn vật!

Nhân, ma, yêu, tiên, thần, cùng cả thiên địa muôn loài!

Chỉ riêng cảm ngộ pháp môn này, Phương Vọng đã cảm nhận được sự quyết tâm của người sáng lập.

Vị Tuyệt Đế này không phải hạng tầm thường!

Những Thánh Đế mà Phương Vọng từng tiếp xúc gồm có Hàng Long Đại Thánh, Tru Tiên Đại Thánh, Thiên Mục Đại

Thánh, Hồng Huyền Đế, Tuyết Đế, có lẽ cả Quỷ Đế của Âm phủ cũng là một Đại Đế.

Không biết những đại năng này ai mạnh hơn khi ở thời kỳ đỉnh cao?

Phương Vọng cho rằng Thiên Mục Đại Thánh và Tuyết Đế có thể cao hơn một bậc, Thiên Mục Đại Thánh đã thu thập được một ngàn đôi mắt của Đại Thánh, Đại Đế, đạo hạnh và mưu tính của hắn khó mà lường được.

Còn sự mạnh mẽ của Tuyết Đế, Phương Vọng cảm nhận được từ trong Diệt Tuyết Thần Lục.

Phương Vọng nghĩ ngờ Hàng Long Đại Thánh cũng từng đạt được truyền thừa của Tuyết Đế. Sơn Hà Trấn Thiên quyền, Cửu Long Thần Biến quyết đều là những tuyệt kỹ phá diệt cực hạn, loại sức mạnh này cũng có thể cảm nhận được trong Diệt Tuyết Thần Lục.

Diệt Tuyết Thần Lục có nhiều thần thông, không phân cấp bậc, thần thông Diệt Tuyết chỉ là một trong số đó, thậm chí còn có cả thần thông âm độc như truy tìm huyết mạch, diệt tận chủng tộc.

Những thứ này đều được coi là tà pháp, thần thông mạnh nhất của Diệt Tuyết Thần Lục chính là Diệt Tuyết Thần Lục, một chương đánh ra thần thành tro bụi, trừ khi chênh lệch tu vi quá lớn.

Theo thời gian trôi qua, Phương Vọng càng thêm mong đợi về Diệt Tuyết Thần Lục.

Nhưng tuyệt học càng mạnh thì thời gian tu luyện càng lâu.

Khi Phương Vọng luyện tất cả các pháp môn của Diệt Tuyết Thần Lục tới tiểu thành, ngoảnh đầu nhìn lại, đã bốn ngàn năm trôi qua.

Lần này, hắn không cảm thấy nhàm chán hay chết lặng, ngược lại còn tràn đầy động lực.

Không hiểu sao, hắn cảm thấy bản thân rất phù hợp với Diệt Tuyệt Thần Lục.

Hắn tiếp tục tu luyện.

Từ tiểu thành đến đại thành Diệt Tuyệt Thần Lục, hắn lại mất thêm ba ngàn năm.

Dù trái tim Phương Vọng đã sớm cứng rắn như đá, nhưng cũng bắt đầu có chút không chịu nổi.

Hắn chỉ có thể nghĩ rằng tiếp tục tu luyện.

Hắn đã học được Diệt Tuyệt Thần Lục, còn lại chỉ là ôn cũ mà biết mới, không ngừng tinh tiến, quá trình này rất nhàm chán.

Không biết bao lâu đã trôi qua, Phương Vọng cuối cùng cũng tu luyện Diệt Tuyệt Thần Lục đến đại viên mãn.

Khi hắn tu luyện Diệt Tuyệt Thần Lục đến đại viên mãn, giữa lông mày hắn hiện lên những đường vân kim điểm của Thiên Cương Chí Dương Bá thể, ngay sau đó, bên cạnh những đường vân kim điểm lại xuất hiện một đường vân đen. Hai đường vân đối xứng nhau, như hai lưỡi đao cong vút lên trên, khiến hắn trông càng thêm uy nghiêm.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện mình đã tu luyện Diệt Tuyệt Thần Lục đủ mười ba ngàn năm.

Còn số lẻ, hắn đã lười tính toán.

Lần nữa phá vỡ kỷ lục thời gian bế quan của Phương Vọng, quan trọng nhất là Phương Vọng đã đủ mạnh, đã có thành tựu không tệ đối với các loại đạo pháp, nếu hắn tu luyện thần lục này khi còn ở cảnh giới thấp, thời gian cần dùng khó mà tưởng tượng.

Thiên Cung sụp đổ, ý thức của Phương Vọng trở về hiện thực. Hắn mở mắt ra, phát hiện mình vẫn đang ở trong bóng tối, những hoàng tử, công chúa kia vẫn đang tiếp nhận truyền thừa.

Khuôn mặt họ đều lộ vẻ đau đớn: kể cả Hằng Tiên Nhi: “Người thế nào rồi?” Giọng nói của Đông Công Hoàng truyền đến, khiến Phương Vọng quay đầu nhìn lại.

Chương 521: Một vạn ba ngàn năm, Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành viên mãn. (3)

Chương 521: Một vạn ba ngàn năm, Diệt Tuyệt Thần Lục đại thành viên mãn. (3)

Lúc này, Đông Công Hoàng đang kinh ngạc nhìn Phương Vọng.

Không chỉ có hắn, ánh mắt của Truy Phong cũng hơi kỳ lạ.

Hai người vẫn luôn chú ý đến Phương Vọng, trao đổi với nhau những hiểu biết của họ về Phương Vọng, vì vậy khi Phương Vọng tỉnh lại, họ đã nhận ra ngay. Khoảnh khắc Phương Vọng mở mắt, hắn tỏa ra một luồng sát khí khiến họ phải kinh hãi.

Truy Phong chỉ nghĩ ngờ, nghĩ ngờ Phương Vọng có thể đã nhập ma.

Nội tâm của Đông Công Hoàng còn mất bình tĩnh hơn về bề ngoài.

Khí tức của Diệt Tuyệt Thần Lục!

Chẳng lẽ...

Trong lòng Đông Công Hoàng bỗng nảy sinh một ý nghĩ hoang đường, khiến hắn nảy sinh sự kiêng kỵ đối với Phương Vọng, thậm chí có lúc hắn muốn giết chết Phương Vọng, nhưng ý nghĩ đó nhanh chóng bị hắn dập tắt.

Sau khi bình tĩnh lại, nỗi sợ hãi đó dần chuyển thành kinh ngạc.

Phương Vọng hoàn hồn lại, mở miệng nói: “Ta không sao, chỉ là Diệt Tuyệt Thần Lục quá mức huyền diệu, khiến ta có hơi lạc lối.”

Giọng nói của hắn khàn khàn, ngữ điệu ẩn chứa một luồng khí chất u ám khó tả, mà luồng khí chất u ám đó lại ẩn chứa sự tàn nhẫn.

Sự tàn nhẫn này là do việc nghiên cứu Diệt Tuyệt Thần Lục mà hình thành, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục bản tính.

Truy Phong thở phào nhẹ nhõm, từ câu trả lời của Phương Vọng có thể thấy hắn không bị nhập ma.

Ánh mắt của Đông Công Hoàng rất tinh tế, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Phương Vọng.

Phương Vọng đối diện với hắn, có thể cảm nhận được Diệt Tuyệt Thần Lục trong cơ thể hắn.

Đông Công Hoàng luyện thành Diệt Tuyệt Thần Lục, điều đó không có gì lạ, Phương Vọng cảm nhận kỹ càng một chút, Diệt Tuyệt Thần Lục của Đông Công Hoàng chỉ có thể coi là tiểu thành.

Hắn có thể cảm nhận được Diệt Tuyệt Thần Lục của Đông Công Hoàng, thì Đông Công Hoàng đương nhiên cũng có thể.

Vì vậy, hắn rất bình thản đối diện với Đông Công Hoàng. Áo cảnh bóng tối rơi vào im lặng, Truy Phong rõ ràng nhận ra bầu không khí không ổn, nhưng hắn không thể nhìn thấu.

Lâu lắm.

Đông Công Hoàng đột nhiên cười.

Phương Vọng cũng thu hồi ánh mắt, bắt đầu quan sát những người khác.

Đã có hoàng tử, công chúa bắt đầu run rẩy, nỗi sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt họ.

“Kiếp Số Ác Cảnh, quả là không tệ, sau này Côn Luân của ta cũng có thể thiết lập pháp thuật này, để khảo nghiệm những người cầu đạo.”

Phương Vọng trầm nghĩ, hắn cũng đang cố gắng điều chỉnh tâm thái của mình.

Một vạn ba ngàn năm buồn tẻ, chỉ có hắn hiểu.

Có lẽ những vị Đại Thánh kia, cũng không có mấy người có thể nhắm mắt tu luyện một mạch một vạn ba ngàn năm, ít nhất Hàng Long Đại Thánh thì không.

Có kinh nghiệm ở Thiên Cung trước đó, Phương Vọng không còn tỏa ra sát khí như trước, hoặc là cần phải trút giận.

Hắn chỉ cần tĩnh tâm một thời gian.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Đột nhiên.

Hồng Tiên Nhi mở mắt, thở hắt hắt, trên mặt nàng đầy mồ hôi lạnh.

“Tiên Nhi, muốn tu luyện Diệt Tuyệt Thần Lục, ngươi phải kiên quyết hơn.”

Đông Công Hoàng lên tiếng.

Hồng Tiên Nhi hoàn hồn lại, vô thức muốn phản bác, nàng đột nhiên liếc nhìn Phương Vọng, đôi mắt đẹp mở to, kinh ngạc hỏi: “Ngươi nhanh hơn ta bao nhiêu?”

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói: “Không nhiều, ngay vừa rồi thôi.”

Sắc mặt Truy Phong lộ ra vẻ kỳ lạ, nhưng hắn không nói gì.

Đông Công Hoàng cười mà không nói.

Hồng Tiên Nhi đến bên cạnh Phương Vọng, đánh giá hắn với vẻ mặt kinh ngạc, lẩm bẩm nói: “Người thật tàn nhẫn, nhiều người như vậy, nói giết là adiệt sao?” Phương Vọng hoang mang, không biết nàng đang nói gì.

“Mỗi người sợ hãi những thứ khác nhau, khảo nghiệm gặp phải cũng khác nhau.”

Giọng nói của Đông Công Hoàng truyền đến, khiến Hồng Tiên Nhi bừng tỉnh đại ngộ.

Hồng Tiên Nhi quay người, nhìn về phía Đông Công Hoàng, nói: “Phụ hoàng, người có thể nhìn thấy ta đã trải qua những gì sao?”

Đông Công Hoàng gật đầu nói: “Không sai, chuyện người sợ nhất là huynh đệ tương tàn, vì vậy người đã giết tất cả huynh đệ tỷ muội của người.”

Hồng Tiên Nhi trợn trắng mắt, tức giận nói: “Phụ hoàng, người nói gì vậy, rõ ràng là ảo cảnh của người ép buộc họ hại ta, ta mới phải ra tay.”

Đông Công Hoàng nói: “Sát ý của họ đã đủ rõ ràng, nhưng người vẫn giằng giụa một thời gian, Tiên Nhi, đợi phụ hoàng không còn trên đời, người chỉ có thể tin vào chính mình.”

Lời này nói rất sâu sắc, khiến Phương Vọng tò mò kiếp số của hắn là gì.

Phương Vọng không vội vàng đề nghị giúp đỡ, bởi vì Đông Công Hoàng là một trong những cường giả hàng đầu nhân gian, kiếp nạn mà hắn phải đối mặt há có thể là chuyện hắn có thể xen vào?

Chỉ riêng việc giết Đạp Tiêu cảnh Thu Thần Cơ đã đủ khiến hấn phải tốn sức.

“Phụ hoàng, người thường nói, người nào cũng có kiếp nạn, chỉ cần vượt qua kiếp nạn, họ có thể tái sinh và trở nên mạnh mẽ hơn, kiếp nạn cũng là duyên phận, chẳng phải vậy sao?”

Hồng Tiên Nhi nói một cách vô tư, không hề có cảm xúc lo lắng cho phụ thân.

Đông Công Hoàng không nhịn được bật cười, nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Phương Vọng, nữ nhi này của trẫm tuy có vẻ ngây thơ, nhưng thực ra rất thông minh, sau này nếu nó dùng thủ đoạn với người, người phải chịu đựng nhiều hơn.”

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, tủi thân nói: “Phụ hoàng, người thực sự muốn gả ta cho hấn sao? Hấn tuy xuất chúng, nhưng ta không muốn lấy chồng, trong lòng ta cũng có hoài bão như người, tình cảm nam nữ sao có thể so sánh được với việc chúng Đế?”

Điều này khiến Phương Vọng nhìn Hồng Tiên Nhi với ánh mắt khác. Hay nữ, không nên coi tình cảm nam nữ là ưu tiên hàng đầu.

Đông Công Hoàng cười ha hả nói: “Người tưởng rằng gả cho Phương Vọng là phải chăm sóc chồng con, giống như những người tỷ tỷ của người sao? Cả ngày chỉ biết hưởng thụ? Người đã nhầm rồi, đi theo hấn, sau này sẽ có nhiều gian khổ, còn có thể cùng hấn du ngoạn thiên hạ, ngắm cảnh đẹp khắp nơi, chẳng phải đó là điều người mong muốn sao?”

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, không khỏi im lặng.

Chương 522: Thần lục đối đầu thần lục.

Chương 522: Thần lục đối đầu thần lục.

Phương Vọng giả vờ ho khan một tiếng, nói: “Chuyện này còn phải bàn bạc, không vội, không vội.”

Mười ba nghìn năm trôi qua, hắn suýt nữa quên mất chuyện này.

Quả thật, Hồng Tiên Nhi vô cùng xinh đẹp. Trong số những nữ tử hắn từng gặp, nàng có thể xếp vào hàng nhất nhì, nhưng nếu chỉ nhìn vào ngoại hình, hắn không thiếu nữ nhân.

Đông Công Hoàng cười cười, không nói thêm gì nữa.

Hồng Tiên Nhi trừng Phương Vọng.

Phương Vọng giả vờ không nhìn thấy.

Trong khoảng thời gian chờ đợi sau đó, Hồng Tiên Nhi và Đông Công Hoàng tùy ý trò chuyện, thỉnh thoảng lại bình luận về các hoàng tử, công chúa khác.

Đã năm canh giờ trôi qua, Hồng Tiên Nhi sắp không kiên nhẫn chờ đợi, Đông Công Hoàng mới giải trừ ảo cảnh.

Phương Vọng thì vẫn ổn, dù sao vừa rồi hắn đã ngồi một mình mười ba nghìn năm.

Bóng tối tan đi, mọi người trở về đại điện.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng tỉnh lại, nó ngẩng đầu nhìn thấy Phương Vọng, lập tức thở phào nhẹ nhõm. Nó ghen ngào nói: “Công tử, vừa rồi ngươi lại muốn giết ta, mặc dù đó chỉ là ảo cảnh, nhưng vẫn khiến ta rất đau lòng.”

Phương Vọng liếc nhìn nó, hỏi ngược lại: “Ngươi đã biết là ảo cảnh, sao không giết ta?”

“Cho dù là ảo cảnh, ta cũng nguyện chết trong tay ngươi, chứ không phải giết ngươi.”

Tiểu Tử nói bằng giọng sỉ tình.

“Hừ.”

Hồng Tiên Nhi hừ lạnh một tiếng.

Những người khác lần lượt tỉnh lại, khiến đại điện trở nên ồn ào.

“Truy Phong, đưa Phương Vọng xuống đi.”

Đông Công Hoàng ra lệnh.

Truy Phong lập tức nhận lệnh, Phương Vọng quay người, vừa đi được hai hước hắt chợt nhiên nhớ ra điều gì auav lại hành lễ với Đana Canna Hoàng.

Hồng Tiên Nhi nhìn chăm chăm vào Phương Vọng với vẻ nghi ngờ, luôn cảm thấy Phương Vọng có gì đó không ổn.

Cứ như vậy, Phương Vọng theo Tiểu Tử rời đi, các hoàng tử, công chúa thì thấp thỏm nhìn về phía Đông Công Hoàng.

Hồng Tiên Nhi quay đầu hỏi: “Phụ hoàng, Phương Vọng không phải đã vượt qua khảo hạch rồi sao? Chỉ có hai chúng ta vượt qua, hắc hắc là một trong ba người biểu hiện tốt nhất, tại sao ngươi không truyền thụ cho hắc, chẳng lẽ là vì hắc không muốn cưới ta sao?”

Nghe vậy, tất cả các hoàng tử, công chúa đều nhìn về phía nàng, họ không hề ngạc nhiên, chỉ hơi ghen tị.

Đông Công Hoàng đáp: “Phương Vọng chưa tu luyện tâm pháp của tộc ta, nếu muốn truyền thụ, cũng phải truyền riêng, hôm nay trước tiên hãy bàn về các ngươi đã.”

Cánh cửa cung điện khép lại.

Bên kia.

Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử trở về Càn Dương cung, hắc ngồi xếp bằng, thần thức thăm dò vào chiếc vòng ngọc, chờ đợi Chu Tuyết hồi đáp.

Một lát sau, dao động thần thức của Chu Tuyết truyền ra từ chiếc vòng ngọc.

Phương Vọng lập tức đưa thần thức vào trong, rồi bước vào ảo cảnh.

Chu Tuyết xuất hiện trước mặt Phương Vọng, nàng nhìn hắn, đột nhiên nhíu mày, hỏi: “Chẳng lẽ ngươi đã luyện thành cả Diệt Tuyệt Thần Lục rồi sao?”

Đối mặt với câu hỏi của Chu Tuyết, Phương Vọng gật đầu đáp lại.

Việc này không thể giấu được, ngay cả Đông Công Hoàng cũng đã nhận ra, hắn không cần phải giấu Chu Tuyết.

“Diệt Tuyệt Thần Lục không hề đơn giản, đây là một bộ tuyệt học hoàn chỉnh, chỉ cần luyện thành, không cần tu luyện thêm bất kỳ đạo pháp nào khác, cũng có thể chứng Đế.”

Chu Tuyết khen ngợi.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Lợi hại như vậy, ngươi có muốn học không?”

Chu Tuyết lắc đầu nhẹ: “Không phải học càng nhiều thì càng mạnh, có những công pháp xung khắc với nhau, hơn nữa mỗi người đều có con đường riêng. chuyên tâm vào một đạo. hơn là học nhiều ” Phương Vọng nghĩ lại, cũng đúng, không phải ai cũng giống hắn, sở hữu Thiên Cung.

Thời gian trả giá, tuổi thọ hữu hạn, tinh lực có giới hạn, những điều này đều sẽ hạn chế người tu hành học thêm nhiều công pháp, pháp thuật và thần thông.

“Trước đây sao ngươi không nhắc đến Đông Công Hoàng với ta, chẳng lẽ hắn sắp chết rồi?”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết gật đầu: “Tính toán thời gian, ước chừng còn ba bốn mươi năm nữa, hấn sẽ phải tọa hóa. Ta vốn tưởng ngươi sẽ không có giao thiệp với hấn, nên không nhắc đến hấn với ngươi, đại năng trên thế gian này nhiều vô kể, ta không thể nào kể hết cho ngươi được.”

“Đông Công Hoàng tuy chết, nhưng cũng coi như mở ra con đường chứng Đế cho nhân gian, sau khi ta phi thăng, liền nghe nói nhân gian đã xuất hiện Đại Đế.”

Phương Vọng do dự một lát, rồi kể hết mọi chuyện giao thiệp giữa hấn và Đông Công Hoàng.

Chu Tuyết nghe xong, khuôn mặt nở nụ cười, nói: “Hấn cân nhắc không sai, nhưng ngươi cũng không cần phải gánh nặng. Dù không có ngươi, Đông Công Hoàng cũng sẽ tọa hóa, còn hậu nhân của hấn cũng sẽ rơi vào kết cục thảm. Chưa đầy năm mươi năm sau khi hấn tọa hóa, Đại Dụ thần triều đã bị phá, chưa đầy hai trăm năm, cả tộc bị giết sạch, trở thành một trong những thảm án lớn nhất nhân gian. Ta cũng từng nghe nói về vị Hồng Tiên Nhi kia, thiên tư kinh diễm, là người duy nhất trong số hậu nhân của Đông Công Hoàng có hy vọng chứng Đế.”

Chứng Đế à?

Phương Vọng nhú mày, không ngờ vị Hồng Tiên Nhi tính tình phóng khoáng, thích chửi tục kia lại có năng lực như vậy.

Chu Tuyết tiếp tục nói: “Một trăm năm sau, hậu nhân của Đông Công Hoàng gặp phải kiếp nạn diệt tộc. Hồng Tiên Nhi dưới sự vây công của Thánh tộc, Đế tộc, đã bước vào Đại Đế cảnh nửa bước, quét sạch mọi kẻ thù, đáng tiếc cũng vì thế mà hao hết thiên mệnh, sinh cơ tiêu tan, hồn phi phách tán. Không ngoa khi nói, nàng là nữ tử có thiên tư cao nhất nhân gian mười vạn năm qua, nếu ngươi có thể cưới nàng, sau này ngươi muốn ở lại nhân gian, trợ lực của ngươi sẽ càng lớn hơn.”

Nữ tử có thiên tư cao nhất mười vạn năm qua à?

Phương Vọng lần đầu tiên cảm thấy tò mò về Hồng Tiên Nhi. phạm nhân ở nhân gian, cũng sẽ động đủ loại tạp niệm. Với năng lực hiện tại của ngươi, chẳng lẽ còn chưa từng nếm trải tư vị của nữ nhân ư? Sao ta lại thấy ngươi coi nữ nhân như Hồng Thủy mãnh thú, tránh còn không kịp?”

Chương 523: Thiên tư cao nhất mười vạn năm qua.

Chương 523: Thiên tư cao nhất mười vạn năm qua.

Phương Vọng trừng mắt, không vui nói: “Sao có thể chứ, ta chỉ muốn tu luyện, đợi đến khi ta vô địch nhân gian, dù không nói đến việc có ba ngàn giai nhân, thì ít nhất cũng phải có trăm vợ trăm thiếp, hưởng trọn cực lạc chứ.”

“Ồ, vậy thì ta sẽ rửa mắt mà đợt.”

“Được thôi, cứ chờ đấy.”

Nghe Phương Vọng trả lời, Chu Tuyết nhìn hẩn chằm chằm, ánh mắt khiến hẩn không hiểu sao lại thấy rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên.

Chu Tuyết cười phá lên, cười đến nổi hoa rung cành lay.

Phương Vọng lần đầu tiên thấy nàng cười như vậy, hẩn định hỏi thêm thì Chu Tuyết đột nhiên thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Được rồi, tình cảm nam nữ đều là thứ yếu, nhân lúc Đông Công Hoàng chưa diệt vong, ngươi hãy ở lại đó tu luyện cho tốt. Nếu ngươi muốn bảo vệ Đại Dụ thần triều, cũng được, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi.”

Giọng điệu thật lớn!

Phương Vọng rất tò mò về thực lực hiện tại của Kim Tiêu giáo.

Không nói Chu Tuyết là một vị Tiên Tôn chuyển thế, Kim Tiêu giáo còn có Hồng Huyền Đế hồi sinh, đây chính là một vị Đại Đế thực sự. Hơn nữa theo lời Chu Tuyết nói, nàng còn có một cường giả bí ẩn có thể kiềm chế Hồng Huyền Đế.

Cộng thêm Chúc Như Lai, Từ Cầu Mệnh với thiên tư siêu phàm...

Kim Tiêu giáo quả là thâm sâu khó lường.

“Đúng rồi, người có biết gì về Tuyết Đế không?”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết không hề bất ngờ, bởi vì nàng cũng biết người sáng tạo ra Diệt Tuyết Thần Lục chính là Tuyết Đế.

“Tuyết Đế là một vị Đại Đế rất bí ẩn. Cái chết của Hàng Long Đại Thánh thực ra có liên quan đến Tuyết Đế, ngay cả Tiên Đình ở Thượng giới cũng không thể truy tìm tung tích của hắn. Hàng Long Đại Thánh đã đạt được một phần truyền thừa của Tuyết Đế, nên mới khiến tiên thần bất mãn, ngay cả Đông Công Hoàng hiện tại cũng vậy. Kiếp số của Đông Công Hoàng cũng tới từ Thượng giới. Người không cần lo lắng, luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công thì người có thể tránh được sự dò xét của Thượng giới.”

“Về Tuyết Đế, ta biết không nhiều, chỉ có thể xác định một điều. Tuyết Đế không thuộc về nhân gian, khi hắn xuất hiện đã vô địch thiên hạ, sau đó hoạt động ở nhân gian vài trăm năm rồi biến mất, ở Thượng giới cũng có truyền thuyết về hắn, chưa từng bại trận.”

Lời của Chu Tuyết khiến Phương Vọng bất ngờ.

Hắn đột nhiên hiểu được lời của Hồng Huyền Đế, khó trách Hồng Huyền Đế nghi ngờ Tuyết Đế có thực sự tồn tại hay không, hóa ra Tuyết Đế không phải là người của nhân gian.

Xem ra Tuyệt Đế là một đại năng của Thượng giới hạ phàm, giả heo ăn hổ.

Sau đó, Phương Vọng lại hỏi về tình hình của Phương gia.

Trong ba năm qua, có rất nhiều tu sĩ Thánh tộc lên vào Đại Tề, muốn giết hại con cháu Phương gia, đều bị Kim Tiêu giáo ngăn chặn, thậm chí còn có đại tu sĩ Thần Thông cảnh xuất hiện, bị Chúc Như Lai đánh lui.

Mãi đến khi Đông Công Hoàng cắt đứt khí vận của bảy tộc, tình hình này mới chấm dứt. Nói chung, Phương gia coi như đã vượt qua kiếp nạn này. ...

Đại Dụ thần triều, bên trong Đế thành.

Từ Cầu Mệnh đi trên những con phố đông đúc, nhìn cảnh tượng phồn hoa hai bên đường, ánh mắt hắn không ngừng qua lại.

Ra biển đã hai trăm năm, Từ Cầu Mệnh cũng được coi là kiến thức rộng rãi, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy một thành trì phồn hoa như vậy.

Những người qua lại đều có tu vi, thậm chí còn có thể nhìn thấy những tu sĩ và yêu quái mà hắn không thể nhìn thấu tu vi.

Một Đại Dụ thần triều như vậy phải mạnh đến mức nào?

Còn Đông Công Hoàng, người đứng đầu Đại Dụ thần triều, lại mạnh đến mức nào?

Từ Cầu Mệnh càng lo lắng hơn cho sự an nguy của Phương Vọng, Phương Vọng dù có mạnh đến đâu, thì khi đối mặt với một cường giả như vậy, chắc chắn cũng chỉ có thể bó tay chịu trói.

Bên ngoài đều nói Đông Công Hoàng sẽ ủng hộ Phương Vọng, nhưng Từ Cầu Mệnh vẫn luôn cảm thấy không yên tâm,

nếu Đông Công Hoàng cũng để mắt đến tư chất của Phương Vọng thì sao?

Từ Cầu Mệnh đã được Phương Vọng cứu hai lần, hẳn nhất định phải báo đáp, vì vậy hẳn đã đi xa đến tận biển cả, một đường đến Thương Hải. Để thành phồn hoa tốt độ, Từ Cầu Mệnh đã thành danh tại biển Nam Quỳnh, nhưng khi bước chân vào dòng người đông đúc, lòng hẳn không khỏi chùng xuống.

Tại nơi này, hẳn cảm thấy mình chẳng khác nào hạt cát giữa sa mạc, nếu như Phương Vọng gặp nguy hiểm, hẳn biết làm sao để cứu hẳn?

Từ Cầu Mệnh vừa đi vừa suy tư về vấn đề này.

“Tiên tri năm vạn năm trước, hậu tri năm vạn năm sau, nhân quả số mệnh đều nằm trong tay ta, nhìn thấu luân hồi chỉ trong tầm mắt...”

Một tiếng rao vang lên từ phía trước, thu hút sự chú ý của Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên lầu hai của một khách sạn phía trước, một lão đạo sĩ đứng trước lan can, tay trái cầm một cây gậy gỗ, trên gậy treo một tấm vải trắng, đề bốn chữ lớn:

Tri thiên hiểu mệnh!

Trước cửa khách sạn tụ tập không ít tu sĩ, chỉ trở vào lão đạo sĩ.

Từ Cầu Mệnh không thể nhìn thấu tu vi của lão đạo sĩ, nên hẳn không thấy lời nói của lão có gì đáng cười, đó cũng là suy nghĩ của những người dưới lầu.

Trong Đế thành, rất ít khi thấy kẻ lừa đảo, thế nên càng ngày càng nhiều người tụ tập lại, Từ Cầu Mệnh cũng chen vào

đám đông, muốn xem náo nhiệt.

“Này, lão già, ngươi thật sự có thể biết thiên mệnh sao?”

Một giọng nữ vang lên, khiến mọi người đều nhìn về phía đó, trong đó có cả Từ Cầu Mệnh.

Từ Cầu Mệnh thấy một thiếu nữ mặc váy xanh bay tới, váy áo tung bay như áng mây xanh.

Thật là một mỹ nhân!

Dù đã gặp qua không ít thiên chi kiêu nữ, Từ Cầu Mệnh vẫn bị dung nhan của nàng làm cho kinh diễm.

Người đến chính là Hồng Tiên Nhi.

Một số tu sĩ nhận ra Hồng Tiên Nhi liền hành lễ chào hỏi, danh xưng Thất công chúa nhanh chóng lan truyền, Từ Cầu Mệnh cau mày, trong mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Hóa ra nữ tử này là nữ nhi của Đông Công Hoàng!

Từ Cầu Mệnh quyết định bắt giữ Hồng Tiên Nhi, ép nàng khai ra tung

Chương 524: Thiên tư cao nhất mười vạn năm qua. (2)

Chương 524: Thiên tư cao nhất mười vạn năm qua. (2)

Dù không thể nhìn thấu tu vi của Hồng Tiên Nhi, nhưng hẳn tin rằng mình có thể bắt giữ nàng.

Hồng Tiên Nhi đáp xuống bên cạnh lão đạo sĩ, chống nạnh, đánh giá lão đạo sĩ, hừ lạnh nói: “Tri thiên hiểu mệnh? Vậy ta hỏi ngươi, ai là đệ nhất thiên hạ hiện nay?”

Lão đạo sĩ không hề nao núng, cười ha hả hỏi: “Tại hạ Cô Mệnh, người ta gọi là Cô Mệnh lão nhân, không biết công chúa điện hạ hỏi về tu vi hay phương diện khác?”

“Tất nhiên là tu vi, người cứ nói, ai là cường giả đệ nhất thiên hạ?”

“Ha ha, ta bấm tay tính toán, không phải Đông Công Hoàng đệ hạ.”

Lời nói của Cô Mệnh lão nhân khiến sắc mặt Hồng Tiên Nhi lập tức lạnh đi. Không chỉ nàng, hầu hết mọi người dưới lầu nhìn Cô Mệnh lão nhân đều trở nên bất thiện.

Từ Cầu Mệnh nhú mày, không ngờ lão già này lại to gan đến vậy, ngay dưới chân Đông Công Hoàng mà dám nói Đông Công Hoàng không phải đệ nhất thiên hạ?

Hoặc là muốn chết, hoặc là có chỗ dựa!

Hồng Tiên Nhi nhìn chằm chằm Cô Mệnh lão nhân, hỏi: “Vậy ai là đệ nhất thiên hạ?”

Cô Mệnh lão nhân vuốt râu cười nói: “Cường giả thiên hạ như cá dưới sông, không đếm xuể, tạm thời chưa có đệ nhất thiên hạ, nhưng năm trăm năm nữa, đệ nhất thiên hạ sẽ xuất hiện.”

“Đừng có nói vòng vo, người cứ nói ra một cái tên đi!”

Hồng Tiên Nhi mất kiên nhẫn nói.

Cô Mệnh lão nhân liếc nhìn nàng, cười nói: “Đệ nhất thiên hạ năm trăm năm sau chính là vị hôn phu hiện tại của người đây.”

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, lập tức ngây người, hôn sự của nàng với Phương Vọng còn chưa hoàn toàn định ra, càng không hề truyền ra ngoài, làm sao lão già này biết được?

Nếu nói đến ai là đệ nhất thiên hạ tương lai, Hồng Tiên Nhi chỉ phục Phương Vọng.

Niết Bàn cảnh giết Đạp Tiêu cảnh, nàng cho rằng chưa từng có ai làm được trước đây, thậm chí có thể là không ai làm được sau này.

Bên dưới các Ƨu sĩ hàn tán yên yên. Thất eâng chúa lai eá hân nhu Ƨ bao giờ?

Hồng Tiên Nhi định hỏi thêm, thì Cô Mệnh lão nhân đột nhiên chỉ vào nàng, nói: “Người có tư chất của Đại Đế, nhưng lại có kiếp số trong mệnh, tuy nhiên gần đây kiếp số đang thay đổi, rõ ràng có liên quan đến vị hôn phu khó lường của người.”

Cô Mệnh lão nhân tiếp tục nhìn xuống dưới, ngón tay chỉ vào từng tu sĩ.

“Người, bẩm sinh phú quý, tu vi xuất chúng, nhưng lại trùng kỳ độc, cả đời không thể sinh con đẻ cái.”

“Người, từ nhỏ đã mất cha mẹ, nhờ đại khí vận mà đi đến ngày hôm nay, tương lai chưa chắc không thể đạt đến Thần Thông cảnh.”

“Người, trong mệnh có bảy tình kiếp, tình kiếp thứ bảy sắp đến rồi, cẩn thận, kiếp này có thể lấy mạng người.”

“Người, trong mệnh có Thánh cách, đáng lẽ phải chết... ồ?”

Mỗi khi Cô Mệnh lão nhân chỉ vào một người, lời nói của hắn đều khiến người đó chấn động, sau khi chỉ vào ba người, phản ứng của ba người đó càng khiến các tu sĩ khác tin phục năng lực của hắn.

Tuy nhiên, khi hắn chỉ vào Từ Cầu Mệnh, nụ cười của hắn đột nhiên đông cứng, ánh mắt nhìn Từ Cầu Mệnh chăm chú.

Ánh mắt của Cô Mệnh lão nhân khiến Từ Cầu Mệnh rất không thoải mái, đồng thời hắn cũng đang suy nghĩ về lời nói

của Cô Mệnh lão nhân.

Ta có Thánh cách?

Mệnh cách của Đại Thánh?

Nhưng ta sẽ chết?

Từ Cầu Mệnh vừa kinh ngạc vừa bất an khi nghe hắn nói.

Ai mà không muốn trở thành Đại Thánh?

Nhưng nếu Cô Mệnh lão nhân thực sự có thể tiên đoán thiên mệnh, thì rất có thể hắn sẽ chết trên con đường truy cầu Thánh đạo.

Các tu sĩ tụ tập trước khách sạn đều đang nhìn Từ Cầu Mệnh, không ai biết hắn, nên đều tò mò về thân phận của hắn.

Hồng Tiên Nhi liếc nhìn Từ Cầu Mệnh, không mấy hứng thú với tu sĩ có Thánh cách này, nàng lại nhìn về phía Cô Mệnh lão nhân, truy hỏi: “Nói đi! Sao lại không nói tiếp?”

Biểu cảm của Cô Mệnh lão nhân càng thêm kỳ lạ, nói: “Mệnh số của hắn cũng đang thay đổi, chưa chắc đã chết, hơn nữa Thánh cách càng Lờn này vừa nói ra, trên phố vang lên tiếng xôn xao.

Chẳng phải là nói Từ Cầu Mệnh nhất định sẽ thành Thánh sao?

Đó là Đại Thánh đấy!

Ngay lập tức có người không phục.

“Ngươi là Đại Thánh sao, mà dám phán đoán Thánh mệnh của người khác!”

“Đúng vậy, ngươi hiểu gì về Đại Thánh chứ, ta thấy ngươi có chút bản lĩnh, nhưng không nhiều, đừng có lừa bịp.”

“Có lẽ ba người trước đó là người của hắn thì sao?”

“Thật nực cười, phàm nhân cũng dám bàn luận về Đại Thánh sao?”

“Lão già, nói cho chúng ta biết, ngươi là Đại Thánh nào, Đại Đế nào?”

Tiếng chế giễu vang lên, thậm chí có người trực tiếp chửi bới, cho rằng Cô Mệnh lão nhân trước thì vô lễ với Đông Công Hoàng, sau lại lớn tiếng tuyên bố định Đại Thánh, Đế thành sao có thể dung thứ cho loại người lừa đảo như vậy?

Hồng Tiên Nhi cũng không vui lắm. Nàng nhận ra Từ Cầu Mệnh ẩn chứa một luồng kiếm ý mạnh mẽ, nhưng kiếm ý như vậy vẫn chưa đủ để uy hiếp đến nàng, thậm chí nàng còn từng gặp những thiên tài kiếm đạo mạnh hơn Từ Cầu Mệnh, bằng gì Từ Cầu Mệnh có thể thành Thánh?

Theo Hồng Tiên Nhi, thành Thánh cần có khí vận, cơ duyên, nhưng thiên tư là nền tảng nhất, không thể thiếu nhất.

Phải có thiên tư mạnh nhất, cộng thêm cơ duyên, mới có hy vọng thành Thánh!

Từ Cầu Mệnh lại rất bình tĩnh, muốn nghe xem Cô Mệnh lão nhân sẽ nói gì tiếp theo.

Cô Mệnh lão nhân đột nhiên biến mất trên cầu thang, khiến đồng tử của Hồng Tiên Nhi đột nhiên co lại.

Nhanh thật!

Ngay sau đó, Hồng Tiên Nhi cảm nhận được điều gì đó, liền lóe lên đến mái hiên.

Chỉ thấy Cô Mệnh lão nhân đứng trên mái hiên, nhìn về phía Đế cung, ánh mắt phức tạp.

Hồng Tiên Nhi nhìn chằm chằm vào ông, hỏi: “Xin hỏi tiền bối là người phương nào?”

Cô Mệnh lão nhân không nhìn nàng, chỉ trầm giọng nói: “Ta đến đây vì thể mang đến biến số cho các ngươi không, không ngờ các ngươi đã có biến số lớn nhất rồi.”

Hồng Tiên Nhi còn muốn hỏi thêm, nhưng Cô Mệnh lão nhân đã biến mất tại chỗ.

Chương 525: Một nửa Đế mệnh.

Chương 525: Một nửa Đế mệnh.

“Tiểu nha đầu, khi nào ngươi chứng Đế, ta sẽ đến tặng ngươi một món quà lớn.”

Chứng Đế ư?

Hồng Tiên Nhi chấn động, nàng không thể truy tìm được tung tích của Cô Mệnh lão nhân, ngay cả một tia khí tức cũng không lưu lại.

Thân pháp như vậy khiến hình tượng của Cô Mệnh lão nhân trong lòng nàng càng cao hơn, đồng thời nàng cũng có chút mừng thầm.

Nàng có thể chứng Đế ư?

Ngay từ khi sinh ra, thiên tư của nàng đã khác biệt với người thường. Nàng là người có thiên tư mạnh nhất trong số các hoàng tử, công chúa, đây cũng là lý do khiến các tỷ muội của nàng đều đã xuất giá, còn nàng thì không. Với thiên tư như vậy, Đông Công Hoàng cũng không nỡ gả nàng đi.

Chỉ là Đế vị xa vời biết bao, ngay cả phụ hoàng mà nàng kính trọng nhất trước đây cũng đã bắt đầu từ bỏ mục tiêu này, nàng đương nhiên không thể có sự tự tin tuyệt đối.

Hồng Tiên Nhi suy tư một lúc tại chỗ, rồi biến mất trên mái hiên, nàng quyết định đi tìm Đông Công Hoàng.

Nửa chén trà sau.

Trong hoàng cung.

Đông Công Hoàng ngồi trên ngai vàng, trên mặt đầy vẻ cảm thán, nói: “Cô Mệnh tiền bối quả nhiên vẫn còn sống, không biết giờ hắn đã bao nhiêu tuổi rồi.”

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, đôi mắt đẹp mở to, nàng tò mò hỏi: “Phụ hoàng, người quen biết hắn sao?”

Không ngờ lão già vừa rồi lại là tiền bối của phụ hoàng nàng!

May mà lúc này nàng không ra tay.

Đông Công Hoàng gật đầu, nói: “Khi trăm hơn ba trăm tuổi, đã từng gặp lão nhân gia, lúc đó trăm còn tưởng hắn là kẻ lừa đảo. Hắn nói trăm có một nửa Đế mệnh, một nửa Đế mệnh này có thể giúp trăm có tư cách tấn công Đế vị, nhưng không thể có cơ hội bước vào Đế vị. Trên thực tế, hắn đã nói đúng, trăm đã đứng trên đỉnh của Đông nhân gian, nhưng vẫn không thể chạm tới Đế vị.”

“Lúc đó, hắn đã cho trăm một biện pháp, trăm vẫn luôn nhớ, nếu trăm thất bại, sẽ dùng biện pháp của hắn.” Hồng Tiên Nhi vô thức hỏi: “Biện pháp gì?”

“Trăm chỉ có một nửa Đế mệnh, nếu sinh ra một người con cũng chỉ có một nửa Đế mệnh, thì có thể tạo thành Đế mệnh hoàn chỉnh.”

Đông Công Hoàng cười nói, ánh mắt nhìn Hồng Tiên Nhi tràn đầy tình thương, sự tự hào và nhiều cảm xúc khác.

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, lập tức hiểu ý, nàng vội vàng nói: “Phụ hoàng, người đừng nói bậy, người nhất định có thể vượt qua kiếp nạn, vừa rồi Cô Mệnh lão nhân đã nói, ta sẽ chứng Đế, ta không cần người hy sinh.”

“Đứa ngốc, sao ngươi biết được điều hần nói không phải là mệnh số sau khi trầm động tâm?”

Câu trả lời của Đông Công Hoàng khiến Hồng Tiên Nhi sửng sờ.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Nhưng hần còn nhắc đến Phương Vọng, nói Phương Vọng là biến số lớn nhất, có thể ta sẽ thay đổi vì hần...”

Đông Công Hoàng lắc đầu nói: “Hần đúng là sẽ thay đổi mệnh số của ngươi, nhưng không thể thay đổi mệnh số của trầm. Hần đúng là có thiên tư kinh khủng, vượt xa trầm, nhưng hần còn quá trẻ, kiếp nạn của trầm đến từ Thượng giới, hần không giúp được trầm, chỉ cần hần có thể giúp ngươi, trầm sẽ không còn lo lắng nữa.”

Hồng Tiên Nhi sốt ruột, định tiếp tục khuyên nhủ.

Đông Công Hoàng giơ tay nói: “Được rồi, Tiên Nhi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, con đường chúng Đế cần phải từng bước một, đừng lo nghĩ nhiều như vậy, không bằng xuống dưới tu luyện cho tốt. Mỗi người có một số mệnh, người tu tiên hà tất phải tự chuốc thêm phiền não?”

Đôi tay trong tay áo của Hồng Tiên Nhi nắm chặt, đôi lông mày lá liễu nhíu chặt.

Trong lòng nàng tràn đầy không cam lòng.

Nếu nàng sở hữu thiên tư ngang ngửa Phương Vọng, chưa đến ba trăm tuổi đã có thể giết chết Đạp Tiêu cảnh, thì giờ đây nàng đã vô địch thiên hạ, có thể giúp phụ hoàng vượt kiếp. ...

Trong Càn Dương cung.

Kể từ khi khảo hạch kết thúc, Phương Vọng đã ở lại Càn Dương cung hơn nửa năm, hần thực sự không thể chịu đựng được nữa, muốn ra ngoài dạo chơi.

Hắn đã ở Thiên Cung mười ba ngàn năm, thực sự không muốn ở trong không gian khép kín.

Vì vậy, hắn dẫn Tiêu Tử bước ra khỏi cổng Càn Dương cung. Truy Phong lập tức xuất hiện trước mặt hắn, hỏi: “Người muốn đi đâu?”

Phương Vọng nhướn mày hỏi: “Sao? Chẳng lẽ ta chỉ có thể ở trong Càn Dương cung?”

Hắn có thể dùng Cửu U Tự Tại thuật để trốn, nên hắn không hề sợ hãi, hắn chỉ quan tâm đến thái độ của Đông Công Hoàng.

Truy Phong do dự nói: “Đương nhiên không phải, nhưng...”

“Nhưng cái gì?”

Truy Phong vừa định mở miệng trả lời, thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, hắn vội ôm quyền nói: “Bệ hạ truyền lệnh, nói rằng người có thể đi lại tự do, thậm chí có thể trực tiếp trở về Phương gia, sau này người đến Đại Dụ thần triều, Càn Dương cung vẫn thuộc về người.”

Hắn nhường đường, giơ tay ra hiệu cho Phương Vọng mời đi.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại hoàng cung, lập tức tung người nhảy lên, bay ra khỏi hoàng cung.

“Công tử, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

Tiêu Tử phấn khích hỏi, mặc dù linh khí trong Càn Dương cung dồi dào, nhưng nó cũng không muốn ở mãi một chỗ.

Phương Vọng trả lời: “Đi dạo trong Đại Dụ thần triều, nơi này linh khí nồng đậm, rời đi quả thực đáng tiếc.”

Đại Dụ thần triều rất lớn, vượt xa Đại Tề, ngắm nhìn phong thổ nhân tình, cảnh tượng tu tiên giới nơi đây cũng không tệ.

Hắn rời khỏi Càn Dương cung, chủ yếu là để giải khuây.

Khi Phương Vọng bay ra khỏi hoàng cung, lập tức thu hút không ít ánh mắt, nhưng không ai dám đuổi theo. Có thể ngang nhiên bay ra khỏi hoàng cung, chắc chắn không phải người tầm thường, phải biết rằng văn võ thần của Đại Dụ vào cung, đều phải đi bộ, không được phép bay.

Rất nhanh, Phương Vọng đã rời khỏi đế đô, tốc độ của hắn không quá nhanh.

“Phương Vọng!”

Một giọng nói kinh ngạc vang lên, khiến Phương Vọng dừng lại.

“Phương Vọng, đợi ta một chút!”

Một giọng nữ khác truyền đến, Phương Vọng quay đầu nhìn lại. Hồng Tiên Nhi bay đến từ trên không của khu rừng, còn người gọi hắn trước đó ở trong rừng, chính là Từ Cầu Mệnh. mày. Hắn còn nhớ Cô Mệnh lão nhân nói Hồng Tiên Nhi có thể chứng Đế.

Chương 526: Một nửa Đế mệnh. (2)

Chương 526: Một nửa Đế mệnh. (2)

Phương Vọng nhớ Hồng Tiên Nhi, dù sao trước đây khi trò chuyện, Chu Tuyết đã nhắc đến nàng, đây chính là nữ tử có thiên tư mạnh nhất trong mười vạn năm qua.

Còn Từ Cầu Mệnh...

Hắn thấy hơi lạ mặt.

Mười ba ngàn năm trôi qua, những người không quen biết tự nhiên dễ dàng bị lãng quên, mười ba ngàn năm này hắn vẫn

chuyên tâm tu luyện, tư tưởng luôn bị Diệt Tuyệt Thần Lục chiếm giữ.

Phương Vọng nhìn về phía Từ Cầu Mệnh, lông mày nhíu lại.

Tiểu Tử nằm trên vai hắn không nhin được lên tiếng: “Ồ, Từ Cầu Mệnh, ngươi cũng có thể đến đây sao? Xem ra tiến bộ rất lớn.”

Từ Cầu Mệnh nhớ Phương Vọng nuôi một con rắn tím, nên khi nhìn thấy Tử Long này, hắn lập tức liên tưởng đến con rắn tím đó.

Hóa ra là Từ Cầu Mệnh.

Lông mày Phương Vọng giãn ra, hắn nói: “Từ Cầu Mệnh, sao ngươi lại ở đây?”

Hồng Tiên Nhi đến bên cạnh Phương Vọng, cũng nhìn về phía Từ Cầu Mệnh, không ngờ hai người này lại quen biết.

Khoan đã, Cô Mệnh lão nhân vốn nói Từ Cầu Mệnh sẽ chết, nhưng sau đó lại tính ra mệnh số của hắn thay đổi, chẳng lẽ...

Nhất định là như vậy!

Hồng Tiên Nhi nghiêng đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Từ Cầu Mệnh trả lời: “Đương nhiên là đến vì ngươi, ta lo lắng...”

Hắn không nói tiếp, dù sao Hồng Tiên Nhi cũng là Thất công chúa.

Phương Vọng trong nháy mắt đã hiểu ý hắn, không khỏi cảm thán: “Từ biển Nam Quỳnh đến Thương Hải không phải gần đâu.”

Từ Cầu Mệnh hỏi: “Người vẫn khỏe chứ?”

“Không sao, người yên tâm, Đông Công Hoàng đối đãi với ta rất tốt.”

Phương Vọng gật đầu.

Tiểu Tử tiếp lời: “Không chỉ tốt, còn nhất định muốn gả nữ nhi cho công tử, này, chính là vị bên cạnh đây, Thất công chúa của Đại Dụ thần triều” “Hừ, ta kém sao? Nếu nói thiên hạ ai có thể xứng đôi với Phương Vọng, ít nhất ở Đông nhân gian, không có nữ tử nào thích hợp hơn ta.”

Hồng Tiên Nhi khoanh tay trước ngực, ưỡn ngực hừ một tiếng.

Từ Cầu Mệnh lập tức hiểu ra, hóa ra vị hôn phu của Thất công chúa chính là Phương Vọng.

Nói như vậy, Cô Mệnh lão nhân kia không phải nói bậy.

Hắn quả thực suýt chết, được Phương Vọng cứu, tất cả đều trùng khớp...

Hắn có thể trở thành Đại Thánh, Phương Vọng có thể trở thành đệ nhất thiên hạ...

Hắn cảm thấy số mệnh như vậy tốt vô cùng, là điều tương lai hắn mong muốn.

Phương Vọng mở lời: “Ta muốn dạo quanh Đại Dụ thần triều, Từ Cầu Mệnh, người đi cùng ta chứ?”

Từ Cầu Mệnh cười nói: “Đương nhiên, cầu còn không được.”

“Đưa ta theo nữa, ta là công chúa, ta quen thuộc Đại Dụ thần triều nhất.”

Hồng Tiên Nhi tiếp lời, giọng điệu xen lẫn sự phẫn khích.

Phương Vọng không biết vì sao nàng lại phản kích, nghĩ hẩn tạm thời không có ý định rời khỏi Đại Dụ thần triều, bèn gật đầu đồng ý.

Có Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh đi cùng, hành trình tiếp theo của Phương Vọng không còn buồn tẻ, chủ yếu là Hồng Tiên Nhi và Tiểu Tử nói không ngừng, hai kẻ lảm lời như thế có vô số chuyện muốn nói.

Phương Vọng và Từ Cầu Mệnh đi phía sau, hẩn bảo Từ Cầu Mệnh kể lại những năm qua, Từ Cầu Mệnh không hề che giấu, kể lại từng chuyện một.

Trải nghiệm của Từ Cầu Mệnh cũng rất phong phú, không hề kém cạnh Phương Hàn Vũ, thậm chí còn đặc sắc hơn.

Hẩn một đường truy cầu kiếm đạo, ân oán tình thù đều đã trải qua, từng trải qua tình cảm nam nữ, cũng từng trải qua tình bạn tri kỷ, từng gặp phải sự phản bội, cũng từng gặp phải người mình quan tâm chết trước mắt, mà mình bất lực.

Giờ đây hẩn đã trưởng thành, có phong thái của một cao thủ kiếm đạo, nhưng những chua xót đắng sau đó chỉ có mình hẩn biết.

Không chỉ hẩn, bất cứ một cường giả nào trưởng thành, những trải nghiệm trên người đều có thể viết thành một câu chuyện dài. vào, Hồng Tiên Nhi giới thiệu phong cảnh dọc đường, hành trình này khiến tâm trạng Phương Vọng càng thêm vui vẻ.

Nửa ngày sau, hoàng hôn buông xuống.

Bọn họ dừng lại bên một dòng sông lớn, dưới bầu trời đỏ như lửa, sóng sông cuộn cuộn, một luồng gió trên sông thổi tới, khiến áo bào của bọn họ tung bay dữ dội.

“Đêm nay nghỉ ngơi ở đây, ta tiện thể chỉ điểm cho Từ Cầu Mệnh một chút.”

Phương Vọng mở lời.

Nghe vậy, Từ Cầu Mệnh mừng rỡ, Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử đương nhiên không có ý kiến.

Hồng Tiên Nhi tò mò hỏi: “Phương Vọng, ngươi hiểu kiếm đạo sao?”

Trong nhận thức của nàng, Phương Vọng nổi tiếng nhất là thân thể cường hoành, đặc biệt là Cửu Long Trấn Thiên quyền, đã vang danh thiên hạ.

Tiểu Tử đắc ý cười nói: “Công tử nhà ta lợi hại nhất chính là kiếm đạo.”

Từ Cầu Mệnh gật đầu: “Không sai, hần ở Đại Tể chúng ta, được xưng là Kiếm Thánh.”

Ánh mắt Hồng Tiên Nhi nhìn Phương Vọng thay đổi, người này tu luyện như thế nào vậy?

Chưa đến ba trăm tuổi, trên con đường quyền đạo, kiếm đạo, thể tu đều có thành tựu không nhỏ, quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Lời đã nói đến mức này, Phương Vọng đương nhiên phải thể hiện một chút.

Hần giơ tay phải lên, trong nháy mắt, dòng sông cuộn cuộn tức thì ngừng lại, một luồng kiếm ý mênh mông bao trùm cả thiên địa.

Thiên Địa kiếm ý!

Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng đã đạt đến cảnh giới đại viên mãn, nên tu vi của hần càng cao, kiếm ý càng mạnh, hần thậm chí không cần phải nâng cao Thiên Địa kiếm ý nữa.

Khi luồng kiếm ý này xuất hiện, Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh đều kinh ngạc.

Hồng Tiên Nhi đã đạt đến Thần Thông cảnh tầng chín, nhưng cũng bị kinh sợ. Chỉ riêng luồng kiếm ý này đã khiến nàng cảm thấy mình tuyệt không phải đối thủ của Phương Vọng. trong cùng cảnh giới, thậm chí có thể chiến đấu vượt cấp.

Hồng Tiên Nhi vẫn luôn cho rằng thiên tư của Phương Vọng hơn mình, thực lực cũng vậy, dù sao nàng rất khó giết chết một cường giả Đạp Tiêu cảnh.

Nhưng khi thực sự cảm nhận được kiếm ý của Phương Vọng, nàng mới biết mình vẫn còn đánh giá thấp hắn.

Thảo nào phụ hoàng cứ một mực đẩy nàng đến với Phương Vọng, xét cho cùng, chính là nàng đã trèo cao lên hắn.

Chương 527: Muốn chết là chuyện dễ dàng nhất.

Chương 527: Muốn chết là chuyện dễ dàng nhất.

Từ Cầu Mệnh cũng kinh ngạc không kém, hắn biết kiếm ý của Phương Vọng không hề yếu, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Ngưỡng mộ như núi cao!

Từ Cầu Mệnh đột nhiên cảm thấy kiếm đạo của mình căn bản là bất nhập lưu.

Trong lòng hắn không thể kìm nén được cảm giác bất lực, thậm chí là tuyệt vọng.

Ngay lúc này, Phương Vọng vỗ vai hắn, nói: “Người đang nghĩ gì vậy? Người chính là thiên tài kiếm đạo mà ta coi trọng nhất, người nhất định có thể trở thành kiếm tu đệ nhị thiên hạ, sau này người sẽ là đối thủ kiếm đạo duy nhất của ta.”

Phương Vọng nhìn sắc mặt của hắn đã biết hắn đang nghĩ gì.

Từ Cầu Mệnh chính là chí cường giả tương lai, không thể vì biến số này mà trở nên yếu đi, chỉ có thể trở nên mạnh hơn!

Từ Cầu Mệnh nghe vậy, trong mắt lóe lên thần thái, hắn không nhịn được hỏi: “Người thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Nói nhảm, ta ngay cả bảy đại Thánh tộc cũng từng đụng độ, thậm chí ngay cả đại năng Đạp Tiêu cảnh cũng từng giết chết, lừa người làm gì? Người có thể hỏi Tiểu Tử, ta chỉ nói với người những lời này thôi.”

Phương Vọng nghiêm mặt nói.

Tiểu Tử cũng nói theo: “Đúng vậy.”

Nó nhớ rằng Phương Vọng cũng đã từng nói như vậy với thiên tài kiếm đạo của Phương gia, Phương Bạch.

Từ Cầu Mệnh nở nụ cười, tâm tình được cổ vũ, hắn hít sâu một hơi, nói: “Xem ra tâm tính của ta không được, dù không bằng người, ta cũng phải có một trái tim vô địch tự tin tuyệt đối như người.”

“Người sớm muộn gì cũng sẽ vô địch, dù sao người và ta sẽ không phải kẻ địch, năm trăm năm sau, ai trở thành kẻ địch của chúng ta, thì thật đáng buồn biết bao?”

Phương Vọng cười nhẹ nói.

Những lời này khiến Từ Cầu Mệnh sôi trào nhiệt huyết.

Hồng Tiên Nhi thì không hiểu nổi, thiên tư của Từ Cầu Mệnh trong mắt nàng thật bình thường, nàng chỉ có thể quy cho Phương Vọng trọng tình nohnya:- Những nam nhân như vậy mới có sức hấp dẫn!

So với những thiên tài chỉ biết dựa vào thiên tư mà coi thường người khác thì mạnh hơn nhiều.

Phương Vọng bắt đầu giảng giải Thiên Địa kiếm ý cho Từ Cầu Mệnh, Hồng Tiên Nhi đứng bên cạnh lắng nghe.

Dòng sông tuy đã ngừng chảy, nhưng gió sông vẫn thổi, lay động mái tóc của Phương Vọng, Hồng Tiên Nhi nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn, đột nhiên nghĩ đến Côn Luân.

Xem ra hắn thực sự có một tấm lòng đại nghĩa.

Nàng có thể cảm nhận được kiếm ý mà Phương Vọng truyền thụ vô cùng cao thâm, không hề qua loa với Từ Cầu Mệnh, cũng không hề kiêng dè sự tồn tại của nàng.

Trước đây nàng đã từng nghe nói, Phương Vọng đối mặt với những kẻ yếu muốn cầu đạo, đều sẽ hào phóng chỉ điểm, không cầu hồi báo, hôm nay tận mắt chứng kiến, nàng hoàn toàn tin tưởng.

Hoàng hôn dần buông, màn đêm buông xuống.

Mặt trăng lặn, mặt trời mọc.

Ánh bình minh mới ló dạng chiếu rọi xuống dòng sông lớn, Phương Vọng và hai người kia vẫn đứng bên bờ sông. Từ Cầu Mệnh, Hồng Tiên Nhi cảm nhận Thiên Địa kiếm ý của Phương Vọng, không hề cảm thấy mệt mỏi.

Tiểu Tử nghe được đến nửa đêm thì mất hứng, sang một bên ngủ gật.

Phương Vọng thu hồi Thiên Địa kiếm ý, thiên địa vang lên tiếng gầm rú như tiếng sông lớn cuộn cuộn.

Từ Cầu Mệnh và Hồng Tiên Nhi cũng giật mình tỉnh giấc.

Từ Cầu Mệnh cảm thán: “Thiên Địa kiếm ý huyền diệu hơn ta tưởng nhiều, Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thiên trạch so với Thiên Địa kiếm ý của người hoàn toàn không thể so sánh, có lẽ vì đạo hạnh của người cao hơn.”

Phương Vọng cười nói: “Kiếm ý của sư phụ ta, Kiếm Thánh, quả thực rất lợi hại, ít nhất về phương hướng thì không chê vào đâu được, nếu hấn có tư chất như ngươi và ta, cũng có thể thành Thánh.”

Lần này Từ Cầu Mệnh không cảm thấy Phương Vọng đang an ủi mình, bởi vì Cô Mệnh lão nhân cũng nói hấn có Thánh cách.

Hồng Tiên Nhi đột nhiên giơ tay. Dòng sông cuộn cuộn dừng lại, ngay cả tiếng gió cũng im bật, mây trên trời đứng im, mọi thứ đều tĩnh lặng, ngay cả Từ Cầu Mệnh cũng cảm nhận được uy áp vô cùng lớn, hấn quay đầu nhìn lại, tốc độ cực chậm, trông mắt cũng chuyển động chậm. Mọi thứ đều chậm lại, nhưng tư duy của Từ Cầu Mệnh vẫn không chậm lại.

Trong mắt hấn hiện lên vẻ kinh hãi.

Sao có thể!

Phương Vọng thì không bị ảnh hưởng, hấn quay đầu nhìn Hồng Tiên Nhi, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Tử thì hoàn toàn bị có định, không thể cử động.

Hồng Tiên Nhi bữu môi, nói: “Đây là Thiên Địa kiếm ý sao? Dễ học quá nhỉ, chỉ là muốn đạt đến trình độ của ngươi, ta còn phải tu luyện thêm.”

Phương Vọng tò mò hỏi: “Ngươi am hiểu kiếm đạo à?”

Hồng Tiên Nhi lắc đầu: “Ta không thích kiếm, nhưng ta có thể học mọi thứ, dù sao thì Đại Đế phải toàn năng, sao có thể chỉ chuyên về một đạo?”

Từ Cầu Mệnh im lặng.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, trực tiếp phá tan Thiên Địa kiếm ý của Hồng Tiên Nhi, mái tóc của Hồng Tiên Nhi bay lên theo đó, đôi mắt nàng mở to, ánh mắt hơi căm ghét.

Từ Cầu Mệnh, Tiểu Tử như trút được gánh nặng.

Từ Cầu Mệnh nhìn Hồng Tiên Nhi bằng ánh mắt phức tạp.

Tiểu Tử thì mắng: “Người làm gì vậy, muốn hại chết người à, ta thấy người căn bản chưa nắm được, Thiên Địa kiểm ý của công tử thu phóng tự nhiên, Thiên Địa kiểm ý của người rất khó kiểm soát.”

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, không tức giận, ngược lại cảm thấy có lý, nàng nhìn Phương Vọng, chớp mắt nói: “Phương Vọng, sau này dạy ta Thiên Địa kiểm ý thế nào? Ta thấy ta có thể dung hợp Thiên Địa kiểm ý vào công pháp do ta tự sáng tạo.”

Công pháp tự sáng tạo?

Từ Cầu Mệnh càng thêm khó chịu.

Tiểu Tử hừ một tiếng: “Công pháp tự sáng tạo thì tính là gì, có thể so sánh với Thiên Đạo Vô Lượng kinh của công tử nhà ta không, đó chính là công pháp lấy tam đại chân công của Hàng Long Đại Thánh làm nền tảng, dung hợp nhiều loại công pháp cực mạnh!”

“Cái gì? Phương Vọng, người đã thành đạo rồi?”

Hồng Tiên Nhi lại một lần nữa kinh ngạc.

Từ Cầu Mệnh nắm chặt đôi tay trong tay áo.

PhiZZng Vond khiêu tếu cười nói: “Chỉ là tiểu đạo không đáng kể. nếu các người muốn học, ta cũng có thể dạy các người.”

Chương 528: Muốn chết là chuyện dễ dàng nhất. (2)

Chương 528: Muốn chết là chuyện dễ dàng nhất. (2)

Hắn không có thói quen dạy đồ đệ, đối chết sư phụ. Hắn sẽ không ngừng mạnh mẽ công pháp của mình, và Thiên Đạo Vô

Lượng kinh không phải là thứ có thể học được trong vài trăm năm hay một nghìn năm.

“Vậy ta muốn học!”

Hồng Tiên Nhi không chút do dự nói.

Từ Cầu Mệnh nhìn Hồng Tiên Nhi, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hắn phát hiện Hồng Tiên Nhi có ngộ tính hơn xa mình, mà cách làm người càng thêm khoáng đạt. Hắn nghe được lời của Phương Vọng vô thức muốn từ chối, nhưng Hồng Tiên Nhi thì sao, trực tiếp tỏ ý muốn học.

Điều này chứng tỏ Hồng Tiên Nhi có quyết tâm nắm bắt mọi cơ duyên!

Phương Vọng đang định nói chuyện, đột nhiên nhận ra điều gì, quay đầu nhìn về phía bên kia sông.

Chỉ thấy bên kia bờ sông có một bóng người đang đứng.

Đó là một nam tử mặc áo choàng đen, tóc bạc trắng, nhưng khuôn mặt trẻ trung. Hắn đứng đó, tỏa ra một khí chất quân lâm thiên hạ, khiến người nhìn hắn một lần, đã cảm thấy áp lực.

“Là hắn, Dạ Quân.”

Hồng Tiên Nhi nhú mày nói.

Tiểu Tử không khỏi hỏi: rất mạnh sao?”

“Dạ Quân, tu vi Đạp Tiêu cảnh tầng năm, là đồng môn với phụ hoàng ta, từng là đối thủ ngang tài ngang sức với phụ hoàng ta. Dù hiện tại hắn không thể sánh bằng phụ hoàng ta, nhưng thực lực của hắn tuyệt đối không yếu, hơn nữa hắn còn là kiếm tu.”

Hồng Tiên Nhi cau mày, sắc mặt nghiêm nghị.

Đứng bên bờ đối diện, Dạ Quân lên tiếng hỏi: “Người chính là Thiên Đạo Phương Vọng sao?”

Phương Vọng hỏi ngược lại: “Không biết các hạ tìm ta có chuyện gì?”

“Kiếm ý của người rất mạnh, ta cần người giết ta.”

Dạ Quân bình tĩnh nói.

Phương Vọng nhíu mày.

Từ Cầu Mệnh, Tiểu Tử cũng đề phòng, lời nói của đối phương nghe nhị một lời đo da. Hồng Tiên Nhi như nhớ ra điều gì, nhỏ giọng nói: “Hắn sắp đến đến đại nạn, không còn sống được bao lâu nữa. Những năm gần đây hắn vẫn luôn tìm kiếm thiên tài kiếm đạo mạnh nhất, lấy cơ muốn chết dưới tay hậu bối xuất chúng để truyền lại kiếm đạo của mình. Nhưng hắn đã giết rất nhiều thiên tài kiếm đạo, mà hắn vẫn chưa chết.”

Dạ Quân lạnh lùng nói: “Đó là vì bọn họ quá yếu, không giết được ta, tự nhiên phải bị ta giết. Chẳng lẽ Thiên Đạo Phương Vọng uy chấn thiên hạ lại không có tự tin sao?”

Phương Vọng nheo mắt, hỏi: “Vậy các hạ muốn chết dưới kiếm hay chết dưới quyền?”

Đối với loại người muốn tìm chết này, Phương Vọng lười suy nghĩ động cơ của hắn.

Ở đây, muốn chết là chuyện dễ dàng nhất!

Dạ Quân đáp: “Đương nhiên là dưới kiếm.”

Phương Vọng giơ tay phải lên, Thiên Hồng kiếm đột ngột xuất hiện trong tay.

Một cơn gió lớn nổi lên, Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh vô thức quay đầu nhìn lại, rồi mở to mắt, chỉ thấy một vị quỷ thần

vĩ đại ngưng tụ sau lưng họ.

Khi Tru Tiên Kinh Hồng kiếm xuất hiện, một quỷ thần cao hơn năm trăm trượng sừng sững trên mặt đất. Dòng sông hùng vĩ trước mặt nó như một con suối nhỏ. Hồng Tiên Nhi và Từ Cầu Mệnh lần đầu tiên chứng kiến một quỷ thần uy nghi như vậy, không khỏi kinh hãi.

Sức mạnh của quỷ thần không chỉ nằm ở kích thước mà còn ở luồng khí tức kinh hoàng tỏa ra từ nó. Chỉ cần nhìn thoáng qua, cả hai đều cảm thấy như đang đối mặt với tử thần.

Không chỉ có họ, ngay cả Dạ Quân ở bờ bên kia cũng vậy.

Nhìn thấy dáng vẻ của quỷ thần, Dạ Quân chấn động, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

“Kiếm đạo... Là kiếm đạo... Không ngờ trên đời lại có kiếm đạo như vậy...”

Dạ Quân run rẩy nói, ngay cả cơ thể cũng run lên vì phấn khích.

Quỷ thần dường như không liên quan đến kiếm đạo, nhưng với tư cách là một kiếm tu, Dạ Quân có thể cảm nhận được kiếm ý trong cơ thể quỷ thần.

Nói một cách chính xác, quỷ thần này chính là hóa thân của kiếm ý! hãy đến giết ta đi, nếu ta chết dưới tay ngươi, kiếm ý của ta sẽ hoàn toàn thuộc về ngươi!”

Hắn giơ tay phải lên, khí kinh tuôn ra từ lòng bàn tay, ngưng tụ thành một thanh trường kiếm, lưỡi kiếm màu xanh lam, từng luồng kiếm khí từ mũi kiếm quán quanh chuôi kiếm, khí thế phi phàm.

Một luồng kiếm ý ngút trời bùng nổ, khiến bầu trời buổi sáng sớm hiện ra một dải ngân hà xanh thẫm, vô số ngôi sao lấp lánh trong đó, khiến cả vùng đất này trở nên huyền ảo.

Phương Vọng giờ lên Thiên Hồng kiếm, quỷ thần cũng giờ kiếm lên.

Dạ Quân nở nụ cười điên cuồng, cười lớn: “Phương Vọng, hãy ghi nhớ kiếm ý của ta, đây là kiếm ý mà ta đã tu luyện trong bốn nghìn năm!”

“Một kiếm này...”

Hắn chưa kịp nói hết lời thì Phương Vọng đột nhiên xuất kiếm, quỷ thần cũng vung kiếm.

Tốc độ của một kiếm này cực nhanh, nhanh đến mức đôi mắt của Hồng Tiên Nhi cũng không theo kịp.

Dạ Quân theo bản năng xuất kiếm, theo thanh kiếm bảo linh bản mệnh của hắn giờ lên, dòng sông bị cắt đứt, hàn khí lạnh lẽo bốc lên từ mặt đất. Đáng tiếc, tốc độ hàn khí bốc lên không nhanh bằng tốc độ vung kiếm của quỷ thần.

Vẫn là luồng kiếm khí đáng sợ như mực đen đổ tung hoành thiên địa, nuốt chửng mọi thứ trên đường đi.

Đôi mắt của Dạ Quân đột nhiên mở to, theo bản năng giờ kiếm lên đỡ.

Ầm...

Kiếm khí màu đen nhấn chìm thân hình hắn, lấy hắn làm phương hướng, chém ra một khe rãnh khổng lồ trên mặt đất, ngọn núi hùng vĩ ở chân trời cũng bị chém làm đôi trong nháy mắt.

Từ Cầu Mệnh vô thức mở to mắt, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy.

Kiếm khí thật nhanh!

Lực hủy diệt thật đáng sợ!

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì thiên địa lại vang lên tiếng nổ chấn động, đó là lực xung kích do kiếm khí đánh tan kiếm ý của Dạ Quân tạo ra, khiến thiên địa rung chuyển.

Xa tận cung điện, Đông Công Hoàng cũng mở mắt, nhìn về phía bầu trời naoài điên. lẫm lẫm: “Kiếm ý như vậy: nhìna vẫn không thể dùng thần thức bắt được. Phương Vọng, người rớt cuộc mang trong mình truyền thừa như thế nào, Hàng Long Đại Thánh và truyền thừa của Tuyệt Đế chỉ là một phần của người, thật khiến trầm mong chờ tương lai của người, không biết có cơ hội được chứng kiến người đứng trên đỉnh cao hay không.”

Chương 529: Lực lượng Diệt Tuyệt.

Chương 529: Lực lượng Diệt Tuyệt.

Đông Công Hoàng cười rồi nhắm mắt lại: “Dạ Quân, hãy đi dò đường Âm phủ cho trầm trước đi.”...

Bụi đất bay mù mịt, hàn khí lạnh lẽo như ngọn lửa bám trên mặt đất tan hoang.

Dạ Quân với áo bào rách nát đứng giữa đồng đồ nát, thở hổn hển, tay cầm kiếm run rẩy, lúc này hắn không thể giữ được sự bình tĩnh như trước.

Theo hướng mắt hắn nhìn, một quỷ thần uy nghi hơn cả núi cao lơ lửng trước mặt hắn, mũi kiếm của quỷ kiếm cách hắn chưa đầy mười trượng. So với thân hình khủng khiếp của quỷ thần, khoảng cách này, chỉ cần quỷ kiếm khê tiến lên một chút là có thể đâm chết hắn.

“Ba kiếm... Không ngờ ta nhiều nhất chỉ chống được ba kiếm...”

Dạ Quân cười thảm, kiếm của hắn liên tục vỡ vụn rồi lại ngưng tụ, hắn đã dốc hết sức nhưng không thể khiến bản mệnh bảo linh của mình ngưng tụ lại.

Âm âm!

Mây đen cuộn cuộn tụ lại, một luồng thiên uy to lớn giáng xuống, ánh nắng ban mai nhanh chóng bị che khuất.

Bên kia bờ sông, Tiểu Tử, Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh đều chăm chú nhìn vào phần đầu của quỷ thần.

Tiểu Tử kích động, Hồng Tiên Nhi kinh ngạc, Từ Cầu Mệnh thì không hiểu nổi trận chiến vừa rồi.

Chỉ thấy sau đầu quỷ thần lơ lửng từng luồng khí đen, khí đen như rồng, quấn quanh một quyển trục đen tối, chỉ có thể thấy hình dạng của nó chứ không thấy rõ trên quyển trục khắc họa điều gì. Quyển trục này đang xoay tròn vô định, nhìn từ xa còn to lớn hơn cả đầu quỷ thần, như thể một loại thần thông nào đó hiển hiện, vừa kỳ dị vừa huyền diệu.

Đó chính là Diệt Tuyệt Thần Lục!

Phương Vọng đã luyện Diệt Tuyệt Thần Lục đến đại viên mãn, có thể thi triển cùng lúc với các thần thông khác. Hắn khiến kiếm khí của Tru Tiên Kinh Hồng kiếm ẩn chứa lực diệt tuyệt của Diệt Tuyệt Thần Lục, chỉ hai kiếm đã phá hủy bản mệnh bảo linh của Đạp Tiêu cảnh.

Hắn bây giờ so với lúc truy sát bảy tộc trước đây, đã lột xác hoàn toàn.

Diệt Tuyệt Thần Lục không chỉ có thể diệt tuyệt khí vận, huyết mạch Nhẫn nhin suốt mười ba ngàn năm, trong lòng Phương Vọng vốn đã đè nén một luồng sát khí, giờ có người tự tìm chết đến cửa, hắn đương nhiên không khách khí!

Hơn nữa hắn có thể cảm nhận được Dạ Quân muốn giết hắn!

Vừa hay thử nghiệm sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục!

Diệt Tuyệt Thần Lực tự mang theo Diệt Tuyệt Thần Công, Phương Vọng hiện đang thúc đẩy tâm pháp của Diệt Tuyệt Thần Công, khiến bản thân sinh ra Diệt Tuyệt Thần Lực, sau đó dung hợp với linh lực của mình, khiến sức mạnh ẩn chứa uy lực diệt tuyệt!

Lần thử nghiệm này khiến hắn rất hài lòng, cảm thấy Diệt Tuyệt Thần Lực không chỉ toàn diện mà còn có thể phối hợp hoàn hảo với các loại tuyệt học khác, điều này khiến hắn càng thêm kính phục Tuyệt Đế.

“Trước đó ngươi nói kiếm này của ngươi là gì? Xin lỗi, trước đó đã cắt ngang lời ngươi, trước khi chết, ngươi có thể nói hết, cũng coi như không có gì đáng tiếc.”

Phương Vọng lơ lửng trước mặt quỷ thần, nhìn xuống Dạ Quân, hỏi bằng nét mặt lạnh nhạt.

Dạ Quân ngẩng đầu nhìn hắn, cười thâm: “Hậu bối, ngươi quả có phong thái của ta khi còn trẻ, thật... Mẹ nó biết ra về...”

Phương Vọng mặt không biểu cảm, Thiên Hồng kiếm trong tay lại một lần nữa nâng lên.

Thiên uy vẫn tiếp tục, tiếng sấm đê nén và đáng sợ, như thể thiên địa đang than khóc vì Diệt Tuyệt Thần Lực đại viên mãn.

Quỷ thần cũng nâng kiếm, Diệt Tuyệt Thần Lực sau đầu hắn bùng phát thêm nhiều khí đen bí ẩn hơn.

Dạ Quân từ từ cúi đầu, hắn không chỉ không thể ngưng tụ bản mệnh bảo linh, mà ngay cả thân thể cũng đang trong quá trình sụp đổ, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể liên tục vỡ nát, nguyên thần cũng vậy.

Một luồng sức mạnh bí ẩn và bá đạo khó có thể tưởng tượng đang tàn phá hắn.

Không hiểu sao, hắn lại nghĩ đến diệt tuyệt.

Luồng sức mạnh này đang diệt tuyệt sự tồn tại của hắn.

Dạ Quân cúi đầu, mái tóc rối bù che khuất khuôn mặt, hắn lầm bầm: “Sur huynh... Không ngờ ngươi lại truyền tuyệt học này cho hắn... Cũng không ngờ hắn lại nhanh chóng nắm giữ như vậy... Ha ha, so với hắn, sur huynh, thiên tư của ngươi chẳng ra gì...” Một kiếm chém xuống, thiên địa biến sắc!

Kiếm khí đen kịt giáng xuống, bóng dáng Dạ Quân tan biến giữa mặt đất vỡ nát.

Cơn cuồng phong gào thét về phía Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh, Tiểu Tử, khiến họ bưng tỉnh.

“Khí tức này... Là phụ hoàng năm xưa...”

Hồng Tiên Nhi mở to đôi mắt đẹp, thì thào, giọng nàng run rẩy.

Diệt Tuyệt Thần Lục!

Nhất định là Diệt Tuyệt Thần Lục!

Chỉ mới nửa năm, Phương Vọng đã lĩnh hội được Diệt Tuyệt Thần Lục?

Lúc này, nàng giống như Từ Cầu Mệnh khi chứng kiến nàng thi triển Thiên Địa kiếm ý trước đó, cảm thấy thế giới này thật hoang đường.

Kiếm khí quý thần dần tan biến, nhưng thiên địa vẫn chìm trong bóng tối, mây đen cuộn cuộn chưa tan, thiên uy vẫn đang ngưng tụ.

Bụi đất lắng xuống, trong khe nứt sâu gần trăm trượng không thấy bóng dáng Dạ Quân.

Phương Vọng lơ lửng giữa không trung, giờ tay triệu hồi một chiếc túi trữ vật bằng tơ vàng vào tay.

Một cơn gió mạnh ập đến, hắn không chống cự, vì đó là kiếm ý của Dạ Quân.

Dạ Quân không nói dối, nếu hắn chết, hắn sẽ tặng kiếm ý cho kẻ giết mình. Chính vì vậy, Phương Vọng đã nung tay, không nuốt chửng hồn phách của hắn, còn thu hồi một phần lực lượng diệt tuyệt, cho hắn cơ hội chuyển thể luân hồi.

Quỷ thần sau lưng Phương Vọng tan biến, nhưng Diệt Tuyệt Thần Lục vẫn còn.

Hắn nhắm mắt, vừa hấp thụ kiếm ý của Dạ Quân, vừa vận chuyển tâm pháp của Diệt Tuyệt Thần Lục, để Thiên Cương Chí Dương Bá thể của hắn thích ứng với sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục.

Tiểu Tử nhìn về phía Hồng Tiên Nhi, cười đắc ý: “Thế nào? Công tử nhà ta danh bất hư truyền chứ?”

Hồng Tiên Nhi hoàn hồn, cảm thán: “Không chỉ danh bất hư truyền, thiên tư của hắn còn vượt xa truyền thuyết.”

Từ Cầu Mệnh nhìn bóng dáng Phương Vọng, trong mắt tràn đầy kính phục. duyên lớn nhất đời hắn. “Hồi tưởng lại, ta theo công tử xông vào tiểu thiên địa của Thu tộc, ta chính là binh khí mạnh nhất trong tay công tử...”

Chương 530: Kiếp số của Phương Vọng.

Chương 530: Kiếp số của Phương Vọng.

Tiểu Tử bắt đầu khoe khoang về kinh nghiệm chiến đấu trước đó, càng nói càng hăng, Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh tuy không tin nó có thực lực như vậy, nhưng họ tin Phương Vọng có.

Đầy nửa canh giờ, Phương Vọng ngừng vận công, hắn xoay người bay về phía dòng sông lớn.

Mây đen trên trời vẫn chưa tan, tiếng sấm đè nén, nhưng vẫn chưa thấy thiên lôi giáng xuống.

“Đi thôi, đến nơi xa ngắm cảnh đi.”

Phương Vọng đáp xuống đất rồi cười nói, dáng vẻ thản nhiên như thể vừa rồi không trải qua chiến đấu, càng không giết chết một đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh.

Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh gật đầu, theo Phương Vọng đi dọc bờ sông về phía bắc.

Tiểu Tử lơ lửng giữa không trung, tò mò hỏi Hồng Tiên Nhi: “Thất công chúa, phụ hoàng của ngươi là Đông Công Hoàng, ngươi hẳn rất hiểu biết về cảnh giới tu tiên chứ?”

Từ Cầu Mệnh đã sớm muốn hỏi Đạp Tiêu cảnh là cảnh giới nào, nhưng hấn sợ lộ ra sự thiếu hiểu biết của mình nên vẫn nhịn.

Hồng Tiên Nhi liếc nhìn Tiểu Tử, nói: “Tu vi từ thấp đến cao chia làm Dưỡng Khí, Tổ Linh, Linh Đan, Huyền Tâm, Ngưng Thần, Độ Hư, Kim Thân, Đại Thừa, Niết Bàn, Phá Thiên, Thần Thông, Đạp Tiêu, Chân Hồn, Thiên Địa Càn Khôn. Đạp Tiêu cảnh đã được coi là cường giả hàng đầu ở nhân gian, thọ đến bốn nghìn tuổi, Chân Hồn cảnh ít nhất có thể sống sáu nghìn năm, chân hồn bất diệt, thân thể bất tử, còn Thiên Địa Càn Khôn, đó là đỉnh cao của nhân gian, có thể sống hàng vạn năm, trường tồn cùng thiên địa.”

Từ Cầu Mệnh nghe xong, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Đại Thừa đi lên phải vượt qua Niết Bàn, Phá Thiên, Thần Thông, mới là Đạp Tiêu cảnh?

Thực lực chân chính của Phương Vọng chỉ cách đỉnh cao nhân gian có hai tầng đại cảnh giới?

Tiểu Tử chẳng hề kinh ngạc, nó cảm thán: “Như vậy, những lão bộc năm xưa hầu hạ Hàng Long Đại Thánh có lẽ vẫn còn sống.”

Hồng Tiên Nhi bình tĩnh đáp: “Hàng Long Đại Thánh bị tiên thần trấn sát, những thuộc hạ cũ còn sống sót của hắn đều bị cắt đứt khí vận, nhân quả với Hàng Long Đại Thánh. trên đến Tây nhân gian. Họ thậm chí còn lên kết giới, chia nhân gian làm đôi, chỉ có tu vi đạt đến Chân Hồn cảnh mới có thể vượt qua kết giới.”

Tây nhân gian!

Phượng Vọng trước đây từng nghe Đông Công Hoàng nhắc đến, nhưng không hiểu rõ.

Tiểu Tử tò mò, hỏi han tình hình Tây nhân gian.

Từ Cầu Mệnh càng chưa từng nghe đến, chỉ cảm thấy giờ mới thực sự hiểu được sự rộng lớn của nhân gian.

Hồng Tiên Nhi chưa từng đến Tây nhân gian, nhưng Đông Công Hoàng đã từng, nàng đương nhiên có nghe nói. Nàng kể lại những gì mình biết.

Tây nhân gian nói chung mạnh hơn Đông nhân gian, chủ yếu là vì Đông nhân gian bị Hàng Long Đại Thánh liên lụy, Tây nhân gian tạm thời không có Đại Thánh, Đại Đế, chỉ có nhiều cường giả cảnh giới cao hơn.

Từ trước đến nay, sinh linh Tây nhân gian đều coi Đông nhân gian là vùng đất cấm kỵ, nơi bị nguyên rủa, nên hầu như không có đại năng Tây nhân gian nào đến Đông nhân gian, còn đại tu sĩ Chân Hồn cảnh của Đông nhân gian muốn vào Tây nhân gian thì phải được Tây nhân gian đồng ý.

Hồng Tiên Nhi rất khó chịu với sự tồn tại của Tây nhân gian, nói mãi rồi nàng bắt đầu mắng chửi Tây nhân gian.

Hành vi chia nhân gian làm đôi, theo Hồng Tiên Nhi, chính là muốn trốn tránh trách nhiệm, sợ hãi tiên thần.

Thật uổng cho những kẻ tu tiên!

Sau khi họ rời đi, lần lượt có tu sĩ đến nơi Phương Vọng và Dạ Quân giao chiến để dò xét tình hình. ...

Trên những ngọn núi trập trùng, cây cối thưa thớt, khắp nơi trên núi là xác chết, máu tươi văng lên một số cây cối, khiến cảnh tượng này trở nên kinh hoàng.

Một bóng người đứng trên đồng xác chết, tay phải giơ cao một ông lão.

Đó chính là Cơ Như Thiên!

Cơ Như Thiên mặc áo đen viền vàng, đội mũ miện yêu giao màu tím, vạt áo tung bay theo gió, những vết máu loang lổ trên đó hóa thành từng luồng khí máu bốc lên tan biến.

Một lọn tóc đen trước trán rồi bời dán vào mặt Cơ Như Thiên, hấn ngược mắt lên, ánh mắt lạnh lẽo đến cực hạn. Ông lão bị hấn giờ giữa không trung khó khăn mở một mắt, trong mắt tràn đầy vẻ an ủi, chỉ nghe ông lão cổ cười nói:

“Ngươi... Quả nhiên... Không làm ta thất vọng... Tương lai của Cơ gia giao cho ngươi...”

Rắc!

Cơ Như Thiên bẻ gãy cổ ông lão, linh lực tiêu diệt sinh cơ cuối cùng của hắn.

Tay phải hắn buông ra, xác ông lão rơi xuống, lăn theo đồng xác chết.

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Cơ Như Thiên không hề thay đổi.

“Ngươi bình tĩnh hơn ta tưởng.”

Một giọng nói vang lên từ phía sau, chỉ thấy một nam tử áo bào đỏ lơ lửng giữa không trung, nhìn bóng lưng hắn.

Cơ Như Thiên quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Su phụ, giờ ta coi như đã tránh được kiếp nạn do Đông Công Hoàng mang đến sao?”

Chúc Trường Sinh khẽ gật đầu, nói: “Ừ, đã tránh được rồi, thần thông của Đông Công Hoàng quả thực lợi hại, xứng đáng là chí cường giả uy chấn nhân gian. Trước khi hắn vẫn lạc, người không được làm việc với thân phận Cơ gia.”

Cơ Như Thiên cau mày hỏi: “Đông Công Hoàng vẫn lạc? Vậy phải đợi bao lâu? Ngài không phải đã nói rằng, Đông nhân gian này không ai là đối thủ của hắn sao?”

Đông Công Hoàng trăm diệt khí vận của bảy tộc, lúc đó, Cơ Như Thiên ở tận chân trời góc biển cũng cảm thấy mình sắp chết.

Chỉ có trải qua thủ đoạn của Đông Công Hoàng, mới biết được sự khủng khiếp của Đông Công Hoàng.

Chúc Trường Sinh quay đầu, nhìn về phương xa, chậm rãi nói: “Nhân gian không ai địch nổi hắn, nhưng trên nhân gian còn có người.”

Trên nhân gian?

Cơ Như Thiên chấn động, hắn chợt nghĩ đến điều gì, không khỏi hỏi: “Nếu như Thượng giới phái xuống tiên thần, Phương Vọng sẽ gặp phải kiếp nạn sao?”

Trải qua kiếp nạn của bảy tộc, hắn đã hoàn toàn từ bỏ ý định cạnh tranh với Phương Vọng, nếu không phải hắn sớm nhận ra điều bất thường và bỏ trốn, e rằng hắn đã chết rồi.

Trong mắt hắn, Phương Vọng chính là một sự tồn tại phi lý, đưa con cưng ©ủa Thiên Dao. Một người dù có tài giỏi đến

đâu cũng phải có giới hạn chứ? Tốc độ tu hành của Phương Vọng có thể nói là đệ nhất thiên hạ, thực lực chiến đấu của hắn càng khó tin.

Chương 531: Kiếp số của Phương Vọng. (2)

Chương 531: Kiếp số của Phương Vọng. (2)

Tiên thân e ngại nhân gian, hắn sẽ chú ý đến Phương Vọng chứ?

Trước kia, Cơ Như Thiên tự cho mình là hơn người, Phương Vọng càng mạnh, hắn càng phấn khích, nhưng giờ đây, hắn không còn phấn khích nữa, cảm giác đuổi mãi không kịp khiến hắn bất lực.

Phải biết rằng hắn và Phương Vọng cùng năm cùng tháng cùng ngày sinh, chính vì vậy, hắn hiểu rõ nhất chiến tích của Phương Vọng phi thường đến mức nào.

“Có lẽ vậy, trước kia ta nghĩ rằng hắn nhất định sẽ gây sự chú ý của Thượng giới, nhưng giờ xem ra chưa chắc, bởi vì ta đã không thể suy diễn được hắn, hắn như thể căn bản không tồn tại, nhưng truyền thuyết về hắn vẫn không ngừng được sáng lập.”

Giọng điệu Chúc Trường Sinh bình thản, khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Cơ Như Thiên cau mày chặt hơn.

“Đừng nghĩ đến hắn nữa, sự tồn tại như hắn không phải do người phải đau đầu. Hắn là kiếp nạn của tất cả cường giả nhân gian này, tiếp theo hãy theo ta đi gặp một người bạn cũ, nghe nói hắn đã bồi dưỡng một đệ tử, tuổi tác cũng xấp xỉ ngươi, luyện thành độc thể của hắn. Ta muốn xem thử, đệ tử của hắn lợi hại hơn hay đệ tử của ta lợi hại hơn.”

Chúc Trường Sinh quay đầu nhìn Cơ Như Thiên nói, giọng điệu ẩn chứa sự khinh thường.

Cơ Như Thiên cũng cười, nói: “Cùng thế hệ? Ngoại trừ Phương Vọng, ta thật sự chưa từng để ai vào mắt.”

Trong mắt hắn lộ ra chiến ý, những năm gần đây hắn đã phải chịu quá nhiều đả kích, giờ đây còn tự tay chôn vùi tộc nhân, hắn cần phải trút giận.

“Đi thôi.”

Chúc Trường Sinh bay về phía chân trời, Cơ Như Thiên lập tức đuổi theo.

Bay được một đoạn, Cơ Như Thiên không nhìn được quay đầu lại, nhìn thấy khắp núi tràn đầy thi thể tộc nhân, ánh mắt hắn hơi ảm đạm. ...

Đại lục Nhân Hoàng cũng giống như hầu hết các đại lục khác ở nhân gian, có nhật nguyệt luân chuyển, bốn mùa thay đổi, Phương Vọng cùng Tiểu Tử, Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh đi bộ du ngoạn Đại Dụ thần triều.

Chớp mắt đã hai năm trôi qua. Trong hai năm này, Phương Vọng không chuyên tâm tu luyện, nhưng bằng Thiên Đạo Vô Lượng kinh tự chủ tu luyện, hắn cũng thuận lợi đột phá đến Niết Bàn cảnh tầng chín, nhờ vào linh khí dồi dào của Đại Dụ thần triều.

Danh tiếng của hắn cũng đã truyền khắp Đại Dụ thần triều, danh tiếng trước đây của hắn là truy sát bảy đại Thánh tộc, giờ đây các tu sĩ trong tu tiên giới Đại Dụ đã thực sự cảm nhận được sự mạnh mẽ của hắn. Từ khi tin tức Dạ Quân chết trong tay hắn lan truyền, gần như mỗi ngày đều có người đến khiêu chiến hắn.

Phương Vọng cũng giống như trước kia ở Kiếm Thiên trạch, chỉ giao đấu đánh bại, không giết người nữa, dù sao

không phải ai cũng liều mạng như Dạ Quân.

Thái độ này của hắn cũng khiến người Đại Dụ nảy sinh thiện cảm với hắn, ấn tượng thị sát về Thiên Đạo bắt đầu chuyển biến theo hướng của một bậc cao nhân đặc đạo.

Hằng ngày, Phương Vọng vừa du sơn ngoạn thủy, vừa chỉ điểm Từ Cầu Mệnh, Hồng Tiên Nhi tu luyện Thiên Địa kiếm ý, mỗi ngày đều không buồn tẻ, đạo tâm của hắn cũng hoàn toàn khôi phục.

Một ngày nọ, đoàn người dừng chân tại lưng chừng một ngọn núi xanh thẳm. Một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy xuống theo sườn núi, một cây cầu đá bắc ngang qua suối. Trong nước có cá nhỏ, cua bò, hai bên bờ hoa cỏ cây cối xanh tươi, nhìn khắp bốn phía chỉ thấy một màu xanh tươi tràn đầy sức sống.

Phương Vọng dừng lại trên cầu đá, ngắm nhìn những sinh vật trong dòng suối, trên mặt nở nụ cười.

Cảnh sắc này khiến hắn có cảm giác như kiếp trước trở về quê nhà.

Hồng Tiên Nhi không để ý hắn dừng lại, suýt nữa đâm sầm vào hắn, may mà nàng tu vi cao cường, phản ứng cực nhanh.

Từ Cầu Mệnh theo sau cách đó mười trượng, dùng ngón tay làm kiếm, đang luyện kiếm, còn Tiểu Tử thì tung hoành trong biển mây, uy phong凛冽.

“Sao ngươi lại dừng lại? Chẳng phải không có ai đến khiêu chiến ngươi sao?”

Hồng Tiên Nhi hỏi với vẻ mặt khó hiểu.

Phương Vọng đáp: “Ta muốn dừng lại ở đây một lát.”

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào dòng suối, hắn có thể nhìn thấu Âm phủ. Lúc này, ở Âm phủ, bên bờ dòng suối nhỏ có một bóng người đang ngồi xếp bằng, bóng người phản

chiếu trên mặt nước. Tu vi càng cao, tuổi tác càng lớn, Phương Vọng càng cảm nhận được sự ảnh hưởng của khí vận Hồng Huyền Đế.

Những năm gần đây, cơ duyên hần gặp được ngày càng nhiều, tuy rằng có liên quan đến danh tiếng của hần, nhưng khí vận trong bóng tối cũng sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh.

Kiểm ý của Dạ Quân khiến kiểm ý của Phương Vọng tăng gấp đôi, dù sao Dạ Quân cũng là đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh, cho dù tuổi già sức yếu, kiểm ý của hần vẫn vô cùng hùng hậu.

Phương Vọng đứng trên cầu, nhìn chăm chăm vào cảnh tượng ở Âm phủ, suy tư thâm lặng.

Ánh mắt hần dần dần dịch chuyển lên trên, nhìn về phía bóng người Âm phủ đang ngồi xếp bằng bên bờ suối nhỏ. Đó là một bà lão, mặc một chiếc áo choàng xám rộng thùng thình và rách rưới, hai chiếc trâm cài tóc bằng tre buộc mái tóc bạc trắng của nàng ở phía sau đầu, lưng còng, già nua.

Phương Vọng không thể đánh giá được thực lực của nàng, dù sao âm dương cách biệt, tuy hần có thể nhìn thấu Âm phủ, nhưng hần vẫn ở dương gian.

Hồng Tiên Nhi thấy hần kỳ quái, cũng không nghĩ nhiều, bước xuống cầu gỗ, đi về phía bên bờ suối nhỏ.

Ánh mắt Phương Vọng thay đổi, vì hần thấy Hồng Tiên Nhi đi về phía vị trí của bà lão, hần vô thức muốn khuyên can, nhưng nghĩ đến âm dương cách biệt, trực tiếp khuyên can thì quá kỳ lạ.

Nhìn Hồng Tiên Nhi ngày càng đến gần bà lão, Phương Vọng không thể không lên tiếng: “Hồng Tiên Nhi.”

Hồng Tiên Nhi dừng bước, quay người nhìn hần, vẻ mặt kinh ngạc.

Gió núi thổi qua, lay động váy áo và tóc mai của nàng, nàng đẹp đến vậy, như hòa làm một với thiên địa thành một bức tranh, nhưng trong mắt Phương Vọng, nàng có thể bị thế giới này nuốt chửng bất cứ lúc nào, trông không đẹp như vậy.

“Sao vậy?”

Chương 532: Thái U, cái gọi là kiếp số

Chương 532: Thái U, cái gọi là kiếp số

Hồng Tiên Nhi trừng mắt hỏi, má phồng lên vì tức giận. Nàng đã sớm nói với Phương Vọng rồi, gọi nàng là Tiên Nhi, không được gọi là Hồng cô nương, Thất công chúa hay Hồng Tiên Nhi, như vậy nghe thật xa cách, nhưng Phương Vọng không nghe, cứ chọc tức nàng.

Phương Vọng chỉ tay về phía bên kia dòng suối, cười nói: “Người đứng bên này đi, từ góc độ này nhìn người, đẹp hơn.”

Lời này vừa nói ra, mặt Hồng Tiên Nhi ửng hồng, nàng chặc chặc khen ngợi: “Không ngờ đầu gối như người cũng có thể nói ra lời này sao?”

Nàng có vẻ như đang chế giễu, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhảy sang bờ bên kia của dòng suối.

Phương Vọng lắc đầu cười khỏ: “Năm xưa ta ở thành Nam Khâu, người ta gọi ta là Phương tâm hoan, ta há có thể là đầu gối?”

Hồng Tiên Nhi trừng mắt, hừ một tiếng: “Quả nhiên, nam nhân không có một thứ tốt nào!”

Phương Vọng không khỏi bật cười, lời này nghe thật quen tai, bất kể ở thế giới nào, nữ nhân đều thích nói như vậy.

“Này, Phương Vọng, bao giờ thì người cũng luận bàn với ta một phen?”

Hồng Tiên Nhi vừa đả tọa vận công, vừa nhìn Phương Vọng hỏi.

Hai năm nay, thường có người đến khiêu chiến Phương Vọng, khiến nàng cũng ngứa ngáy trong lòng. Bản thân nàng cũng là người hiếu thắng, nếu không cũng chẳng thể đạt đến cảnh giới như ngày nay.

Phương Vọng đáp: “Đợi khi người dung nhập Thiên Địa kiếm ý vào đạo của mình, lúc đó ta sẽ luận bàn với người.”

Ánh mắt hắn lại lần nữa hướng về bà lão Âm phủ ở bờ suối bên kia.

Thật khéo, vị trí Hồng Tiên Nhi hạ xuống, vừa vặn đối diện với nàng.

Lúc này, bà lão đang nhìn hắn, khuôn mặt già nua như vỏ cây mở đôi mắt đục ngầu, trùng trùng nhìn hắn.

Dù đã trải qua trăm trận chiến, Phương Vọng cũng bị ánh mắt của nàng nhìn đến phát lạnh trong lòng.

May thay, âm dương cách trở, Phương Vọng không hoảng, hắn không tin đối phương có thể trực tiếp vượt qua ngăn cách âm dương đến tìm hắn gây phiền phức. Đó là điều ngay cả Quỷ Đế cũng không làm được.

Hàng Tiên Nhị thấy ánh mắt PhirZzna Vond dời đi: không khỏi bĩu môi rồi tiếp tục lĩnh hội Thiên Địa kiếm ý.

Phương Vọng không chút sợ hãi đối diện với bà lão Âm phủ.

Bà lão đột nhiên mở miệng, tuy âm thanh không thể truyền đến dương gian, nhưng Phương Vọng có thể nhìn hiểu khẩu hình của nàng.

“Người muốn can thiệp vào số mệnh sao?”

Phương Vọng nheo mắt, cũng mở miệng, dùng khẩu hình giao tiếp với nàng: “Số mệnh của ai, là số mệnh gì?”

Bà lão giơ tay phải lên, run rẩy chỉ về phía bờ suối bên kia, ánh mắt nàng không rời khỏi Hồng Tiên Nhi, nói: “Số mệnh của nàng, Đế mệnh của nàng không nên tồn tại, nàng phải chết, nếu trước khi chết có thể cống hiến cho bản Thánh, cũng coi như chết được đúng chỗ.”

Bản Thánh?

Phương Vọng lại mở miệng: “Xin hỏi tiền bối là vị Đại Thánh nào?”

Hắn đã hiểu rõ, đối phương chính là nhắm vào Hồng Tiên Nhi mà đến.

Hắn nhớ đến lời Chu Tuyết, Hồng Tiên Nhi một trăm năm sau sẽ bước vào nửa bước Đại Đế cảnh, nhưng sau một trận chiến sẽ tan thành mây khói.

Trước đây hắn cho rằng Hồng Tiên Nhi là ép khô sinh cơ để đổi lấy thiên tư cực hạn, giờ xem ra, có lẽ còn có trợ lực khác.

Ví như vị Đại Thánh thần bí này.

Bà lão nhìn chăm chăm Phương Vọng, thốt ra hai chữ: “Thái U.”

Thái U?

Phương Vọng chưa từng nghe qua danh hiệu này, hắn cũng mở miệng: “Tiền bối, làm sao mới có thể tha cho nàng?”

Thái U từ từ đứng dậy, Phương Vọng cũng thấy nguyên thần của Hồng Tiên Nhi đứng dậy theo. Nàng đối diện với mặt hồ giơ tay lên, điều động Thiên Địa kiếm ý.

Nàng trông như đang tu luyện, nhưng trong mắt Phương Vọng, nàng giống như một con rối gỗ bị Thái U điều khiển, cảnh tượng này vô cùng kinh hãi.

Thái U nhẹ nhàng vung tay phải, Hồng Tiên Nhi cũng vung tay theo.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Thái U vẫn luôn nhìn chằm chằm Phương Vọng, như thể đang uy hiếp hắn.

Lông mày Phương Vọng nhíu chặt, trong mắt lóe lên tia sắc lạnh.

Hắn đã hứa với Đãng Căng Hoàng eế bảo vệ tất Hằng Tiên Nhi há có thể thất hứa?

Lúc này, miệng Thái U lại động: “Người không cứu được nàng, có người muốn truyền một nửa Đế mệnh cho nàng, điều này sẽ mang đến đại họa cho nàng, quá trình này đã bắt đầu, người không thể ngăn cản. So với việc để nàng chết trong số trời, không bằng để bản Thánh dùng một phen, đến khi bản Thánh phục sinh, có thể ban cho người một môi cơ duyên.”

Phương Vọng nghe vậy, lập tức biến mất tại chỗ, thi triển thân pháp đến trước mặt Hồng Tiên Nhi.

Hắn nhẹ nhàng vỗ đầu Hồng Tiên Nhi, nguyên thần của Hồng Tiên Nhi cũng trở về thể xác, nàng ngẩng đầu hỏi: “Sao vậy?”

Phương Vọng hỏi: “Người vừa rồi có cảm giác gì không ổn không?”

Hồng Tiên Nhi nhíu mày hỏi: “Không có gì, người sao vậy? Từ nãy đến giờ, người cứ kỳ lạ thế.”

Từ Cầu Mệnh đứng cách đó không xa, nét mặt kỳ quái.

Nếu hắn không nhìn nhầm, thì vừa rồi Phương Vọng dường như đang há miệng nói chuyện với một hướng không

có ai, như thể đang nói gì đó.

Tiểu Tử vẫn còn trên trời, không để ý đến tình hình dưới đất.

Phương Vọng bình tĩnh đáp: “Không có gì, chỉ là ta thấy một vị Đại Thánh, nàng nói người có mệnh số, có người muốn truyền một nửa Đế mệnh cho người, nhưng lại mang đến tai họa cho người.”

Thái U ở Âm phủ không khỏi nhú mày, không ngờ Phương Vọng lại trực tiếp truyền lời của nàng ra ngoài.

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Từ Câu Mệnh cũng bị dọa sợ, có Đại Thánh ư?

Hắn không nghĩ ngờ lời của Phương Vọng, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Thiên Mục Đại Thánh đã mang đến tai họa cho đại lục Hàng Long, khiến hắn có ấn tượng rất tệ về Đại Thánh, vô cùng cảnh giác.

Hồng Tiên Nhi nghe nửa câu đầu của Phương Vọng thì không tin, nhưng nghe đến nửa câu sau, trong lòng nàng lại dâng lên sóng gió ngập trời.

Một nửa Đế mệnh!

Phụ hoàng đã từng nói với nàng như vậy!

Hồng Tiên Nhi căng thẳng hỏi: “Vị Đại Thánh đó ở đâu?”

Phương Vọng đáp: “Ở Âm phủ, ngay đối diện người, nơi người định

Chương 533: Thái U, cái gọi là kiếp số (2)

Chương 533: Thái U, cái gọi là kiếp số (2)

Nói rồi, Phương Vọng giơ ngón tay chỉ về phía Thái U.

Dưới ánh sáng ban ngày, Hồng Tiên Nhi, Từ Cầu Mệnh nhìn về phía bên kia con suối, nơi đó chỉ có bãi cỏ, đừng nói là Đại Thánh, ngay cả một con sâu cũng không thấy.

Cả hai đều cảm thấy rùng mình, một luồng khí lạnh bốc lên từ lòng bàn chân, xông thẳng đến đỉnh đầu.

Sự tồn tại chưa biết mới là đáng sợ nhất, nhất là khi đối phương lại là Đại Thánh!

Hồng Tiên Nhi vô thức đứng dậy, tiến lại gần Phương Vọng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía bên kia con suối.

Lúc này, Thái U cũng đứng dậy, nàng nhìn Phương Vọng, mở miệng: “Hậu bối, người không bảo vệ được nàng đâu, cẩn thận chết trong tay nàng.”

Nói xong, Thái U quay người, đi vào sâu trong rừng cây, nhanh chóng biến mất không dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

“Phương Vọng, ta phải làm sao?”

Hồng Tiên Nhi cắn môi, nhỏ giọng hỏi.

Nàng gần như muốn áp sát vào ngực Phương Vọng.

Phương Vọng không thuận thế ôm lấy nàng, mà nhìn về phía Thái U rời đi, nói: “Người chỉ còn hơn một trăm năm nữa, ta sẽ truyền cho người một công pháp, nếu luyện thành, người sẽ thoát khỏi số mệnh.”

Hắn đoán rằng cái gọi là một nửa Đế mệnh này đến từ Đông Công Hoàng. Đông Công Hoàng trước khi vẫn lạc đã truyền khí vận, tu vi của mình cho Hồng Tiên Nhi, tự cho rằng có thể giúp nàng, nào ngờ tiên thần ở Thượng giới và Đại Thánh ở Âm phủ có thể truy tìm khí vận, từ đó tính kế Hồng Tiên Nhi.

Nếu vậy, chỉ cần Hồng Tiên Nhi luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, nàng sẽ có thể tránh được sự thôi diễn, tính toán khí vận.

Một trăm năm luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Phương Vọng thấy cơ bản là không thể.

Nhưng nghĩ đến việc Hồng Tiên Nhi chỉ trong một đêm đã lĩnh hội được Thiên Địa kiếm ý, hẳn lại thấy có hy vọng.

Đừng thấy Phương Vọng tu luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công mất chín nghìn tám trăm năm, thực tế thì chỉ trong chớp mắt. Ngay cả khi Hồng Tiên Nhi không luyện thành Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công trong vòng một trăm năm, Phương Vọng cũng thấy rằng bản thân một trăm năm sau chưa chắc đã không thể giúp nàng đối phó với những kẻ địch trong số mệnh, chỉ cần nàng không rơi vào đường cùng, thì không cần phải đặt chân vào nửa bước Đại Đế cảnh.

“Ta muốn học!”

Hồng Tiên Nhi lập tức đáp.

Nàng không hỏi đó là công pháp gì, nàng tin rằng Phương Vọng sẽ không hại nàng.

Điều này không chỉ là sự tin tưởng có được sau hai năm chung đụng, mà còn vì nàng tin vào sự sắp đặt của phụ hoàng.

Phương Vọng quay người, để lại một câu: “Đi thôi, tìm nơi tu luyện, tránh xa những kẻ khiêu chiến, chúng ta bắt đầu bế quan.”

“Sao không về Đế cung tu luyện?”

Hồng Tiên Nhi kinh ngạc hỏi.

“Kiếp nạn của phụ hoàng ngươi không phải chuyện chúng ta có thể can thiệp, ngươi nghĩ sao phụ hoàng ngươi lại để ngươi đi theo ta?”

Lời nói của Phương Vọng khiến Hồng Tiên Nhi im lặng, nàng vội vàng đuổi theo bước chân của hắn.

Từ Cầu Mệnh tăng tốc, đuổi theo.

Phương Vọng quyết định truyền thụ Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công cho Hồng Tiên Nhi, rồi bắt đầu đột phá Phá Thiên cảnh.

Lại tiếp xúc với một vị Đại Thánh, không biết sau này còn phải đối mặt với điều gì, hắn phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn, không thể đắm chìm trong sức mạnh hiện tại.

Hắn hiện tại tuy mạnh, nhưng vẫn chưa đủ để hắn không sợ bất kỳ tồn tại nào.

Tiểu Tử trên trời lập tức bay tới, đậu trên vai Phương Vọng, nó thì thầm: “Công tử, vừa nãy trên mặt đất có phải có thứ gì không? Ta nghe có người truyền lời cho ta.”

Phương Vọng vừa đi vừa hỏi: “Nàng nói gì với ngươi?”

“Nàng nói kiếp nạn của ta sắp đến, tức đến nỗi ta muốn mạng nàng, nhưng không biết nàng ở đâu.”

Tiểu Tử buồn bực nói.

Lại là kiếp nạn? gặp kiếp nạn. Theo hắn thấy, căn bản không phải do số mệnh, mà là có tồn tại nào đó đang tính kế hắn!

Tu luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, hắn không thể suy diễn, không thể dùng thần thức bắt giữ, vậy chỉ có thể tính kế những người bên cạnh hắn, ép hắn vào bẫy.

Nói đến Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, theo lý thuyết, Thái U không thể dùng thần thức bắt giữ hắn, vậy vừa nãy nàng dùng mắt nhìn thấy hắn sao?

Đôi mắt nào có thể vượt qua âm dương?

Âm Dương Huyền Minh Chân công ư?

“Đây rốt cuộc là công pháp gì vậy, sao lại khó luyện đến thế? So với nó, Thiên Địa kiếm ý chẳng khác gì trẻ con tập nói...”

Trên biển mây, từng đỉnh núi nhô lên, trên một đỉnh núi, Hồng Tiên Nhi mặc áo vàng đứng bên cạnh Phương Vọng, không ngừng than thở.

Nàng thậm chí còn ôm mặt, dáng vẻ khoa trương.

Phương Vọng ngồi xếp bằng trên vách đá, tóc đen khể bay, hần nhắm mắt, lắng nghe lời than vãn của Hồng Tiên Nhi.

“Mười năm rồi, tròn mười năm rồi, ngươi có biết mười năm qua ta đã sống thế nào không, ngươi đã đột phá đến Phá Thiên cảnh, mà ta còn chưa nhập đạo, công pháp này có vấn đề gì không đấy!”

Hồng Tiên Nhi ngồi xôm bên cạnh Phương Vọng, nói với giọng buồn bực.

Từ nhỏ đến lớn, nàng đều là thiên tài được mọi người tung hô, bất cứ công pháp nào cũng có thể dễ dàng nhập đạo, nhưng mười năm nay nàng coi như đụng tường rồi.

Thật sự là luyện thế nào cũng không được!

Rõ ràng có tâm pháp, có kinh nghiệm truyền thụ của Phương Vọng, nhưng vẫn không được, nàng bắt đầu nghi ngờ bản thân, chẳng lẽ nàng không phải thiên tài sao?

Ý nghĩ này đã quanh quẩn trong đầu nàng từ nhiều năm trước, không Sao xua tan được.

Phương Vọng không mở mắt, nói: “Nếu không học được, một trăm năm sau, kiếp nạn của ngươi sẽ giáng xuống, đến lúc đó ngươi sẽ không thoát khỏi kiếp nạn.”

Mặc dù hấn đã chuẩn bị cứu Hồng Tiên Nhi, nhưng vẫn muốn ép nàng một phen. Dù sao nàng cũng là nữ tử có thiên tu hành mạnh nhất trong mười vạn năm qua.

“Nhưng thực sự rất khó!”

Hồng Tiên Nhi bữu môi nói, vô cùng ảm ức.

Lúc này, Tiểu Tử thò đầu rỗng ra từ trong biển mây, giống như một ngọn núi, to lớn và uy nghiêm. Râu rỗng của nó bay phấp phới, mắt rỗng sáng quắc nhìn chăm chăm Hồng Tiên Nhi, nói: “Nếu không thể vượt qua giới hạn của bản thân, thì tính là thiên tài gì, đó chỉ là kẻ phế vật ngồi hưởng điều kiện cha mẹ ban cho!”

Chương B534: Hư Xung Quái, Thiên Địa Tru Tiên kiểm đại viên mãn

Chương B534: Hư Xung Quái, Thiên Địa Tru Tiên kiểm đại viên mãn

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, tức giận mắg: “Con rỗng thói tha nhà ngươi, ngươi chờ đây, ta nhất định sẽ học được!”

Nói xong, nàng quay người đi sang một bên, tiếp tục tu luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công.

Phương Vọng thì tiếp tục củng cố tu vi.

Năm ngoái, hấn đã đột phá Phá Thiên cảnh, đạt đến Phá Thiên cảnh tầng một, nhờ vào Thiên Đạo Vô Lượng kinh, hấn không cần độ kiếp mà thuận lợi đột phá.

Phá Thiên cảnh không khiến hấn tự mãn, bởi vì đối thủ của hấn đã xuất hiện Thần Thông cảnh, Đạp Tiêu cảnh, thậm chí hấn còn nghe Hồng Tiên Nhi nhắc đến sự tồn tại của Chân Hồn cảnh.

Hồng Tiên Nhi tuy nói Chân Hồn cảnh thần long kiến thủ bất kiến vĩ, đều là những lão quái vật không chết, nhưng kinh

nghiệm trong quá khứ cho hắn biết, chỉ cần hắn nghe đến tên của một cảnh giới nào đó, thì không lâu sau sẽ gặp được.

Chuyện của bảy tộc đã xong, tiếp theo, Phương Vọng chỉ muốn chuyên tâm tu luyện.

Linh khí của Đại Dụ thần triều vượt xa đại lục Hàng Long. Tu luyện ở đây rất tốt, hắn có thể liên lạc với Chu Tuyết, Chu Tuyết đã phái đệ tử Phương gia giúp đỡ trông coi Côn Luân, hắn không về cũng không sao.

Có Tiểu Tử, Hồng Tiên Nhi bầu bạn tu luyện, cuộc sống không hề buồn tẻ.

Điều đáng nói là, Từ Cầu Mệnh đã rời đi mười năm trước.

Hắn nói hắn còn phải tiếp tục tìm kiếm cơ duyên kiếm đạo, không thể mãi dựa vào Phương Vọng truyền thụ, hắn phải đi ra con đường của mình.

Từ Cầu Mệnh đi về hướng tây, Phương Vọng nghĩ ngờ hắn muốn đến Tây nhân gian, chỉ là không nói ra.

Mỗi người có một con đường riêng, Phương Vọng không muốn trở thành người bảo vệ cho tất cả mọi người bên cạnh. Hắn không làm được, và cũng không cần thiết, mỗi người có số mệnh riêng, nếu chết trên con đường truy cầu của mình, thì cũng coi như chết đúng chỗ.

Vài ngày sau.

Tu vi của Phương Vọng đã hoàn toàn vững chắc, hắn bắt đầu suy nghĩ hắn chuẩn bị dung hợp Tru Tiên Kinh Hồng kiếm với Thiên Địa kiếm ý, không biết có thể đạt được hiệu quả kỳ diệu như thế nào.

Chờ dung hợp kiếm đạo mới, hắn có thể tìm nơi đúc tạo bảo linh mới.

Theo hắn tiến vào trạng thái ngộ đạo, thời gian trôi qua rất nhanh.

Hắn mỗi ngày đều trải qua thất bại, có Thiên Cung, hắn không cần kiểm chứng, chỉ cần không ngừng thử nghiệm.

Ba tháng sau.

Trên trời xuất hiện mây đen, thiên uy bắt đầu giáng lâm.

Phương Vọng mở mắt nhìn, dị tượng thiên địa này không phải do hắn gây ra, hắn vẫn chưa thành công.

Lần Diệt Tuyệt Thần Lục trước đã gây ra dị tượng thiên địa kéo dài ba canh giờ, không biết lần dị tượng thiên địa này sẽ kéo dài bao lâu.

Phương Vọng chưa bao giờ coi thường thiên hạ, thiên hạ này không thiếu thiên tài, còn có những người dốc hết tâm sức cả đời, một sớm ngộ đạo, luôn có người có thể gây ra dị tượng thiên địa.

Thế nhưng, hắn rất nhanh đã chấn động.

Chỉ thấy trong từng đám mây đen cuộn cuộn có những cánh sen màu vàng rơi xuống, như một trận mưa vàng lớn, xua tan biến mây xung quanh đỉnh núi.

“Đây là...”

Hồng Tiên Nhi ngẩng đầu nhìn bầu trời, vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu Tử thì nhanh chóng chạy đến bên Phương Vọng, căng thẳng nhìn lên bầu trời.

Phương Vọng có thể cảm nhận được những cánh sen màu vàng này không có nguy hiểm, mà là linh khí ngưng tụ thành, thậm chí có thể hấp thụ.

Hắn đưa tay, bắt lấy một cánh sen màu vàng, cánh sen màu vàng lập tức vỡ vụn, hóa thành từng luồng khí màu vàng chui

vào trong cơ thể hắn.

“Ồ?”

Phương Vọng thầm kinh ngạc, hắn phát hiện bên trong cánh sen màu vàng ẩn chứa đạo pháp, là một loại công pháp nạp khí khá cơ bản.

Hồng Tiên Nhi cũng bắt được một cánh sen màu vàng, cũng nhận ra điều đó.

Nàng trầm ngâm nói: “Ta từng nghe phụ hoàng kể rằng, phạm là những kẻ mang thiên mệnh bắt phạm ra đời, đều sẽ xuất hiện dị tượng giữa có thể gây ra dị tượng. Chỉ là dị tượng có tốt có xấu, có loại chỉ để báo hiệu sự ra đời của bậc kỳ tài, có loại dùng để tàn sát chúng sinh, cũng có loại mượn dị tượng để ban phúc cho thiên hạ. Xem ra đây là có đại hiền ra đời.”

Đại hiền?

Phương Vọng nhú mày, hắn đã gây ra không ít dị tượng, nhưng hắn lại không có liên hệ trực tiếp với thiên uy, không thể mượn dị tượng để truyền pháp cho chúng sinh.

Hắn phóng tầm mắt ra xa, khắp nơi đều đang đổ mưa vàng. Dân chúng trong thành, nông phu trên núi, thú dữ trong rừng sâu đều bị những cánh sen vàng thu hút. Khi chạm vào, bọn họ đều đứng im tại chỗ.

Trận mưa vàng kéo dài một nén nhang, còn dị tượng thì kéo dài đến hai canh giờ.

Tạo hóa của người kia có thể không bằng Diệt Tuyệt Thần Lục, nhưng cũng tuyệt đối là một trong những tạo hóa đỉnh cao nhất đương thời. Bởi vì người sáng tạo ra Diệt Tuyệt Thần Lục - Tuyệt Đế, vốn không phải người phạm.

Sau khi tiếp nhận truyền thừa công pháp từ cánh sen vàng, Phương Vọng cũng biết được tên của người tạo ra tạo hóa này.

Hư Xung Quái!

Phương Vọng không nghĩ ngợi thêm nữa, tiếp tục sáng tạo kiếm đạo của riêng hấn.

Hồng Tiên Nhi cũng bị kích thích, thiên tài xuất hiện liên tiếp, lại có đại hiền ra đời, nàng cũng muốn danh chấn thiên hạ, không cam lòng tụt hậu.

Chớp mắt.

Lại thêm mấy tháng trôi qua, Phương Vọng bước vào tuổi hai trăm chín mươi ba.

Ngày hôm đó, hấn cuối cùng cũng thành công.

Khi mở mắt lần nữa, hấn đã đến Thiên Cung.

Thiên Địa kiếm ý và Tru Tiên Kinh Hồng kiếm dung hợp, có thể biến vạn vật thành kiếm ý quý thần, hình thành lĩnh vực quý thần thiên địa. Lần dung hợp này đã khiến bộ kiếm pháp của Phương Vọng có được sự huyền diệu của kiếm trận.

Phương Vọng đã nghĩ ra cái tên.

Thiên Địa Tru Tiên kiếm!

Hấn eé không bao giờ auên được Kiếm Thánh: đá ©fna là mê trona những sự phụ thực sự của hấn.

Sống trong thế tu tiên giới này, hấn đã gặp quá nhiều người, những Đại Thánh, Đại Đế trong mắt hấn chỉ là những người hoặc yêu quái mạnh mẽ, ngay cả tiên thần Thượng giới hiện tại cũng có vẻ ích kỷ, kiêu ngạo.

Chương 535: Hư Xung Quái, Thiên Địa Tru Tiên kiếm đại viên mãn (2)

Chương 535: Hư Xung Quái, Thiên Địa Tru Tiên kiếm đại viên mãn (2)

Người thực sự có thể gọi là tiên, chỉ có Kiếm Thánh bị trói buộc trong phạm thai, kiếm không sát sinh, nhưng lại có thể phục chúng, ở cả Đại Tề và Biển Nam Quỳnh đều lưu lại mỹ danh.

Phương Vọng bắt đầu tu luyện Thiên Địa Tru Tiên kiếm.

Không giống như tính toán diện của Diệt Tuyệt Thần Lục hay sự phức tạp của Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Thiên Địa Tru Tiên kiếm không khó tu luyện đến vậy.

Phương Vọng chỉ mất năm trăm năm, đã tu luyện Thiên Địa Tru Tiên kiếm đến đại viên mãn!

Luyện thành chỉ mất hai trăm năm, chủ yếu là đại viên mãn cực kỳ khó.

Đừng thấy Thiên Địa Tru Tiên kiếm chỉ mất năm trăm năm để tu luyện, nhưng trong mắt Phương Vọng, Thiên Địa Tru Tiên kiếm đã trở thành một trong những sát chiêu của hắn, hắn rất mong chờ biểu hiện của Thiên Địa Tru Tiên kiếm.

Kiểm ý vừa xuất, thiên địa hóa thành lĩnh vực quỷ thần, vô số quỷ thần xuất hiện, kẻ đối mặt với thanh kiếm này, sẽ tuyệt vọng đến mức nào?

Phương Vọng thoát khỏi Thiên Cung, rồi mở mắt ra.

Hắn nhìn lên bầu trời, lặng lẽ ngưng tụ kiếm ý của Thiên Địa Tru Tiên kiếm.

Ầm ầm ——

Dị tượng như dự đoán đã đến, Phương Vọng thử liên kết hắn với thiên uy, hắn cũng muốn ban phúc cho chúng sinh, nhưng đáng tiếc, hắn không cảm nhận được Thiên Đạo chân chính.

Hồng Tiên Nhi mở mắt, kinh ngạc nhìn hắn, nàng có thể cảm nhận được kiếm ý thâm sâu của Phương Vọng.

“Người... Sao lại có thể gây ra dị tượng?”

Hồng Tiên Nhi không nhìn được hỏi.

Tiếng sấm bắt đầu vang lên khắp biên mây, như thể có thần sấm đang gào thét.

Phương Vọng đáp với sắc mặt bình tĩnh: “Ta vừa ngộ ra một bộ kiếm pháp.” “Ừ, ta đã dung hợp Thiên Địa kiếm ý với kiếm pháp của một vị Đại Thánh, bộ kiếm này tên là Thiên Địa Tru Tiên kiếm.”

Câu trả lời của Phương Vọng khiến Hồng Tiên Nhi tròn đôi mắt đẹp.

“Khoan đã! Người còn sở hữu kiếm pháp của Đại Thánh? Người chưa đến ba trăm tuổi chứ? Làm sao người tìm được nhiều truyền thừa như vậy? Ngay cả khi tìm được, người học chúng bằng cách nào? Hơn nữa, tu vi của người cũng không hề yếu!”

Hồng Tiên Nhi vội vàng nói.

Lúc này, nàng hoàn toàn bối rối.

Nàng đột nhiên hối hận vì đã đi cùng Phương Vọng.

Người so với người thật khiến người ta tức chết.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được tại sao Từ Cầu Mệnh lại muốn rời đi, cái quái gì mà đi con đường của mình, chỉ là sợ bị đả kích thôi!

Tiểu Tử khoe khoang: “Công tử nhà ta kiếp trước chắc chắn là tiên thần trên trời, há có thể là những phạm nhân các ngươi hiểu được!”

Khái niệm kiếp trước kiếp này đã ăn sâu vào lòng chúng sinh, tất cả chúng sinh đều có kiếp trước, vì vậy Tiểu Tử vẫn luôn cho rằng Phương Vọng là tiên thần chuyển thế.

Ánh mắt Hồng Tiên Nhi trở nên phức tạp, nàng không biết nên nói gì.

Phương Vọng ngược nhìn bầu trời, nói: “Người muốn học không? Ta có thể dạy người, nếu không học được Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, có thể học những thứ khác trước.”

Hồng Tiên Nhi không có Thiên Đạo Vô Lượng kinh, không thể tự tu luyện, nếu cứ mãi nghiên cứu Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công mà không có kết quả, thì đó chính là lãng phí thời gian.

Nghe vậy, Hồng Tiên Nhi hừ một tiếng: “Vậy thì vừa hay, chúng ta giao đấu một trận, để ta cảm nhận sức mạnh của kiếm pháp người.”

Phương Vọng đứng dậy, cười nhẹ: “Như ý người.”

Hắn đột nhiên dậm chân, trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời tối sầm lại, như thể đột nhiên đến ban đêm. Trong biển mây cuộn cuộn quanh đỉnh núi xuất hiện những bóng đen khổng lồ, giống như từng ngọn núi cao mọc lên, tạo nên cảm giác áp bức vô cùng.

Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử vô thức quay đầu nhìn lại, không khỏi há hốc mồm.

Bến nhĩ#ng tám hướng đầu có những ауr thần kinh khủng † trona biển mây đứng lên, liếc mắt nhìn qua, căn bản không thấy điểm dừng, không đếm được có bao nhiêu quỷ thần.

Nàng còn nhớ rõ biểu hiện của quỷ thần khi Phương Vọng giết chết Dạ Quân, chỉ một quỷ thần đã đáng sợ như vậy, nếu số lượng tăng lên gấp nghìn lần, gấp vạn lần, thì còn đáng sợ đến mức nào?

Hồng Tiên Nhi có tu vi cao thâm, nhạy bén nhận ra không gian này đang thay đổi, có một lực lượng vô hình phong ấn cả bầu trời vạn dặm.

Thiên Địa Tru Tiên kiếm vừa xuất hiện, vô số quỷ thần không lồ xuất hiện từ trong sương mù, quỷ thần kiếm trận đã kết thành trong thời gian cực ngắn.

Tiểu Tử cũng cảm nhận được sức mạnh áp chế của kiếm trận.

Hồng Tiên Nhi tung người nhảy lên, bay lên không trung, hai cánh tay nàng dang rộng, linh lực bùng nổ, áo vàng tung bay dữ dội, như một ngọn lửa vàng, dần dần chuyển sang màu vàng kim.

Linh lực mệnh mông của Thần Thông cảnh tầng chín ngưng tụ thành một mặt trời đỏ rực sau lưng nàng, trong mặt trời có một con phượng hoàng đang lật mình, đôi cánh dang rộng, phô diễn phong thái của thần điều.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy Hồng Tiên Nhi trong tư thế chiến đấu.

Phải nói rằng, thực lực của Hồng Tiên Nhi quả thực không tệ, khí thế này đã sắp đuổi kịp Thu Thần Cơ rồi.

Phương Vọng khóe miệng nhếch lên, hắn không định nương tay.

Đã muốn đánh, thì phải thắng!

Phương Vọng không muốn thua, dù là giả!

Dưới bầu trời u ám, muôn vàn quỷ thần giơ kiếm bay lên, đồng loạt giơ kiếm, kiếm chỉ Hồng Tiên Nhi.

Vương triều Đại Tề, Kiếm Thiên trạch.

Phương Bạch mặc áo đen đứng bên hồ, hắn đang ngược nhìn những đám mây sét trên trời.

Giờ đây, Kiếm Thiên trạch vẫn nhộn nhịp như xưa, mặt hồ tràn ngập bóng dáng các kiếm tu đang ngộ kiếm, cũng có

không ít người đang ngược nhìn bầu trời giống hần.

“Chắc chắn là Phương tổ...”

Phương Bạch thầm nghĩ, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái. hần có thể cảm nhận được dị tượng thiên địa này có liên quan đến Tru Tiên Quỷ Thần kiếm.

Lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh hần, chính là Độc Cô Vấn Hồn.

Độc Cô Vấn Hồn vỗ vai hần, cười hỏi: “Đang xem gì vậy? Chỉ cần ngươi chịu khó tu luyện, sớm muộn gì cũng có thể gây ra dị tượng thiên địa như thế này.”

Chương 536: Tư chất cứu mệnh bảo linh.

Chương 536: Tư chất cứu mệnh bảo linh.

Phương Bạch thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Độc Cô Vấn Hồn, nói: “Tiền bối, người về từ lúc nào vậy? Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

Độc Cô Vấn Hồn nhún vai cười nói: “Yên tâm đi, biên Nam Quỳnh không có mấy người có thể nhốt ta lại, mọi chuyện đều thuận lợi.”

Hần theo đó nhìn về phía dãy núi bên kia hồ. Nhiều năm trôi qua, Côn Luân đã hình thành một dãy núi, dài đến hàng ngàn dặm, thoát nhìn, như thể vùng đất bên kia hồ cao hơn một bậc.

“Gần đây, Kiếm Tiên lại xuất hiện ở Đại Tề, nghe nói là nghe danh tiếng của ngươi mà đến.”

Độc Cô Vấn Hồn cười nói.

Phương Bạch đã hơn một trăm sáu mươi tuổi. Nhờ vào thiên tư siêu phàm, hần đã trở thành thiên tài đứng đầu tu tiên giới Đại Tề, còn Phương Cảnh, kể từ khi Phong tộc bị diệt, lại

chạy đi mất, nên danh tiếng thiên tài của hắn ở Đại Tề ít được nhắc đến.

Phương Bạch vừa nghe đến tên Kiếm Tiên, lông mày không khỏi nhíu lại.

Độc Cô Vãn Hồn bẻ cổ, cười nói: “Thiên tài đệ nhất của Đế Hải, Lữ Tiên Mệnh cũng đến Đại Tề, còn bá nhập Thái Uyên Môn, đến lúc đó ngươi đi khiêu chiến Kiếm Tiên, ta sẽ đi dạy cho Lữ Tiên Mệnh một bài học.”

Phương Bạch gật đầu, hắn do dự một lát, hỏi: “Tiền bối, bao giờ Phương trở về?”

Mặc dù có tin tức truyền đến, Phương Vọng được Đông Công Hoàng thưởng thức, nhưng mãi không thấy Phương Vọng trở về, trong lòng Phương Bạch vẫn hơi lo lắng.

“Ai mà biết được, dù sao thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ trở về. Ngươi phải tu luyện cho tốt, đến lúc đó hãy cho hắn một bất ngờ, Đại Dụ thần triều dưới trướng Đông Công Hoàng là một trong những vận triều hùng mạnh nhất trên thế gian, nơi đó thiên tài như mây, sau khi hắn trở về, yêu cầu đối với các ngươi chắc chắn sẽ cao hơn.”

Độc Cô Vãn Hồn nói đầy ẩn ý.

Hắn rất tò mò về Đại Dụ thần triều. Đáng tiếc, đường đi quá xa, hắn phải ở lại đây để bảo vệ Côn Luân, dù sao thì hắn đã hứa sẽ làm phó giáo chủ cho Phương Vọng.

Sau kiếp nạn bảy tộc, Độc Cô Hồn càng tin tưởng vào tương lai của Phi/Zna Vondo. Phi#đng Vana đã không thể naãn cản: hắn cảm thấy eaul này sẽ không có kiếp nạn nào có thể giết chết Phương Vọng.

Chỉ cần ôm chặt đùi Phương Vọng, hắn chưa chắc đã không chạm tới được chữ tiên.

Phương Bạch nghe xong, không khỏi gật đầu.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ chờ mong.

Tru Tiên Quỷ Thần kiếm của hắn đã luyện ra được một phong thái riêng, đây cũng là lý do khiến hắn có thể ngạo nghễ trong tu tiên giới Đại Tả.

Hắn vẫn luôn tin rằng kiếm pháp do Phương tổ truyền thụ là mạnh nhất.

Hắn lại nhìn về phía bầu trời, cảm nhận được uy thế của thiên địa, hắn như thấy Phương tổ đang độ kiếp trên trời.

Không biết bây giờ Phương tổ đã ở cảnh giới nào?

Thế giới của hắn lại có bao nhiêu kỳ diệu?...

Bình minh ló dạng, xé tan mặt hồ, gợn sóng lăn tăn, giữa hồ có một tòa tháp cao sừng sững, bóng đổ phản chiếu trên mặt hồ không ngừng lay động.

Bên hồ, Hồng Tiên Nhi và một nam nhân trung niên đứng cạnh nhau, Tiểu Tử nằm trên vai Hồng Tiên Nhi, họ cùng nhau nhìn về phía tòa tháp xa xa.

Nam nhân trung niên vuốt râu cảm thán: “Thiên Đạo Phương Vọng hình như là Niết Bàn cảnh nhỉ? Vậy mà vẫn có thể tiếp tục tạo ra bảo linh, xem ra hắn có thể là kỳ tài tuyên cổ sở hữu cửu mệnh bảo linh trong truyền thuyết.”

Hồng Tiên Nhi ngược nhìn tòa cao tháp, lòng không khỏi bồi hồi.

Chỉ mới vài ngày trước, Phương Vọng còn nói với nàng rằng hắn muốn tìm một nơi để tổ linh, nàng tưởng đó chỉ là lời đùa, nào ngờ lại thành sự thật.

Cửu mệnh bảo linh, đó là tư chất bảo linh tượng trưng cho thiên tư cao nhất trong truyền thuyết!

Người duy nhất mà Hồng Tiên Nhi biết có cử mệnh bảo linh là một vị Đại Thánh thời thượng cổ.

Tiêu Tử đắc ý cười nói: “Công tử nhà ta đã đạt đến Phá Thiên cảnh, mấy ngày trước còn đánh bại được Thất công chúa Thần Thông cảnh tầng chín.”

Hồng Tiên Nhi tròn trố mắt chỉ muốn ném nó xuống. Nam nhân trung niên nghe vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Tiên Nhi, thật vậy sao?”

Hắn là một vị vương gia của Đại Dụ thần triều, người đời gọi là Quảng Mãnh Vương, là một trong những hoàng tử của Đông Công Hoàng, hơn Hồng Tiên Nhi hai trăm tuổi.

Quảng Mãnh Vương là người có thể chất mạnh mẽ nhất trong số các hoàng tử của Đông Công Hoàng. Trước khi Hồng Tiên Nhi ra đời, hắn là thiên tài đệ nhất của Đại Dụ thần triều, từ khi Hồng Tiên Nhi nổi danh, hắn đã bắt đầu chuyên tâm tu luyện, ít khi xuất đầu lộ diện.

“Ừ, hắn quả thực đã đạt đến Phá Thiên cảnh, ta hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn. Với năng lực hiện tại của hắn, e rằng có thể quét ngang Đạp Tiêu cảnh, thậm chí còn có thể khiêu chiến với những lão quái vật Chân Hồn cảnh.”

Hồng Tiên Nhi gật đầu nói. Nhắc đến chuyện này, nàng không hề cảm thấy mất mặt, thậm chí còn lộ vẻ khâm phục.

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Chỉ khi thực sự đối mặt với hắn, người mới biết được sự mạnh mẽ của hắn. Hoàng huynh, chuyện hôm nay, đừng nói ra ngoài, thiên tư của hắn đã chấn động cả thế gian, nếu lại truyền ra chuyện cử mệnh bảo linh, e rằng...”

Quảng Mãnh Vương vuốt râu cười nói: “Hoàng huynh đương nhiên hiểu rõ điều này, huống hồ, sớm muộn gì hắn cũng là người nhà, ta há có thể hại muội phụ được?”

Nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía tòa cao tháp vô cùng phức tạp.

Hắn hoàn toàn không ngờ rằng nơi tổ linh của mình lại đón chào một thiên tài như vậy.

Cùng lúc đó, trên mặt hồ nổi lên những gợn sóng, linh khí giữa thiên địa điên cuồng tràn về phía tòa cao tháp, khí thế ngày càng mạnh mẽ.

Áo bào của Hồng Tiên Nhi và Quảng Mãnh Vương cũng bị thổi bay.

Quảng Mãnh Vương đột nhiên nói: “Ta tuy chưa được phụ hoàng triệu kiến, nhưng ta đã nhận được thư của phụ hoàng. Kiếp nạn của hắn sắp đến, điều này cũng đồng nghĩa với việc kiếp nạn của Đại Dụ thần triều, của Hồng gia cũng sắp đến rồi.”

Hồng Tiên Nhi im lặng.

“Nếu phụ hoàng băng hà, Đại Dụ thần triều chắc chắn sẽ bị các thế lực khác vây công, rất khó giữ giang sơn. Tiên Nhi, ta muốn nhờ ngươi một việc, được không?”

Chương 537: Tư chất cứu mệnh bảo linh. (2)

Chương 537: Tư chất cứu mệnh bảo linh. (2)

Quảng Mãnh Vương quay đầu nhìn Hồng Tiên Nhi, giọng điệu yếu ớt.

Hồng Tiên Nhi liếc nhìn hắn, hỏi: “Chuyện gì?”

“Đưa vợ con ta theo Phương Vọng đến Côn Luân.”

Quảng Mãnh Vương nhìn Hồng Tiên Nhi, nói một cách nghiêm túc.

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, đôi mày thanh tú nhíu lại.

Tiểu Tử thì cười nói: “Tất nhiên là được, sau này làm tiểu đạo đồng ở Côn Luân, cũng là một tạo hóa lớn.”

Quảng Mãnh Vương không nhịn được cười, hắn không cảm thấy Tiểu Tử vô lễ, ngược lại còn thấy thú vị.

Hồng Tiên Nhi nhìn chằm chằm Quảng Mãnh Vương, hỏi: “Hoàng huynh, ngươi thật sự cho rằng kiếp nạn này không thể vượt qua sao?”

Quảng Mãnh Vương thu lại nụ cười, nói: “Ngươi hiểu phụ hoàng, với đạo hạnh của hắn, có thể coi là nửa biết thiên mệnh. Hắn giao phó ngươi cho Phương Vọng, đây đã là sự chỉ dẫn rõ ràng nhất.”

“Ta phải ở lại đây, các huynh đệ khác của ngươi cũng phải ở lại. Phụ hoàng đã diệt quá khí vận của nhiều chủng tộc và giáo phái, vượt quá mười phương. Sau khi hắn băng hà, chúng ta chắc chắn sẽ gặp phải báo ứng tương tự. Chúng ta không thể trốn thoát, nếu tản ra, sẽ chỉ bị truy sát từng người một. Phải đoàn kết lại, ngươi có Phương Vọng che chở, chúng ta cũng yên tâm. Hơn nữa, nếu chúng ta chết, Hồng gia bị diệt tộc, hắn các thế lực thiên hạ sẽ không làm khó ngươi. Dù sao Phương Vọng đã đạt được danh vọng lớn trong chuyện bảy tộc.”

Hồng Tiên Nhi nghe xong, không khỏi thở dài.

Âm!

Đỉnh cao tháp giữa hồ bùng phát một luồng ánh sáng mạnh mẽ, bốc lên cao, thẳng tắp lên trời.

Đó là một cột sáng màu vàng kim, không ngừng mở rộng, khí thế kinh người.

Quảng Mãnh Vương, Hồng Tiên Nhi không khỏi nhìn sang, đều chấn động.

Khí tức mạnh mẽ đến vậy!

Hồng Tiên Nhi không khỏi ngưng tụ một mặt trời sau lưng, còn trên đỉnh đầu Quảng Mãnh Vương thì ngưng tụ một quả hồ lô. khỏi mở to.

Hồng Tiên Nhi trầm giọng nói: “Bảo linh của ngươi cũng mất không chế?”

Quảng Mãnh Vương hít sâu một hơi, nói: “Không sai...”

Cùng lúc đó.

Trong các thành của thiên hạ Đại Dụ thần triều, bảo linh bản mệnh của tất cả các tu sĩ đều mất không chế mà hiện ra, run rẩy dữ dội, như gặp kẻ thù.

Trong hoàng cung.

Đông Công Hoàng cũng mở mắt, quanh người ngưng tụ bốn luồng sáng, bên trong là bảo linh bản mệnh có hình dạng khác nhau.

Hắn nhíu mày, bấm ngón tay tính toán, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

“Không tính được... Hướng đó... Tiên Nhi ở, lại là hắn!”

Đông Công Hoàng lâm bầm, giọng điệu không giấu được sự kinh ngạc.

Kể từ khi gặp Phương Vọng, hắn đã không phải lần đầu tiên bị biểu hiện của Phương Vọng làm kinh ngạc.

Lần này còn khoa trương hơn, Phương Vọng lại đang tạo hình bảo linh, hơn nữa còn là bảo linh chí cường khiến bảo linh trong thiên hạ run sợ.

Suy nghĩ của Đông Công Hoàng nhanh như điện, hắn lập tức giơ hai tay lên, bắt đầu thi pháp, hai tay không ngừng biến ảo pháp quyết.

Ầm!

Linh lực của hắc bùng nổ, quét ngang hoàng cung, hướng về toàn bộ Đại Dụ thần triều ập tới.

“Phương Vọng, nếu trăm chọn người, vậy thì sẽ cược hết vào người, trăm sẽ che giấu người khỏi thiên hạ, hãy xem người có thể vượt qua người xưa hay không...”

Đông Công Hoàng tự nói, nói đến cuối cùng, hắc tự giễu cười một tiếng: “Thời tới vận chuyển, thiên địa đều giúp sức, nhớ năm xưa, khí vận của trăm cường thịnh, các đại năng cổ kim đều giúp trăm, không ngờ hôm nay trăm cũng sẽ giúp một hậu bối như vậy.”

Từ tự giễu đến vui mừng, rồi đến mong đợi, nụ cười của Đông Công Hoàng thay đổi rất nhanh.

Bên kia.

Trong cao tháp, Phương Vọng ngồi xếp bằng trên giường băng, toàn thành một quả cầu lửa khổng lồ.

Phương Vọng đang nhắm mắt, ý thức không ở trong không gian bảo linh, mà ở trong Thiên Cung.

Lúc này, Phương Vọng đứng trong điện Thiên Cung, trước mặt hắc cách mười trượng có một bóng dáng ánh sáng mạnh mẽ, tư thế thần bí và hùng mạnh.

Phương Vọng nhíu chặt mày, lần tạo hình bảo linh này, hắc vốn có ý tưởng của mình, không ngờ Thiên Cung lại cưỡng chế phá vỡ bảo linh của hắc, giống như lúc trước tạo hình Thiên Cung kích vậy.

Hắc nhìn về phía trước, thâm hoang mang.

Bóng dáng này sao lại hơi giống mình nhỉ?

Trong không gian tĩnh lặng của Thiên Cung, Phương Vọng đối mặt với một bóng hình bí ẩn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Phương Vọng nhận ra rằng hắn tạm thời không thể thoát khỏi Thiên Cung, cũng không thể dò xét tình hình tổ linh.

Muốn ra ngoài, trước tiên hắn phải hiểu rõ bóng hình trước mặt.

Phương Vọng bước lên, gần như cùng lúc, bóng hình bí ẩn cũng bước theo, động tác y hệt hắn, ngay cả tốc độ nhanh chậm cũng không khác.

Chân phải của Phương Vọng bất giác dừng lại giữa không trung, đối phương cũng vậy.

Điều này khiến Phương Vọng nhú mày, chẳng lẽ đối phương là hình ảnh phản chiếu của mình sao?

Ngay khi Phương Vọng còn đang bối rối, ánh sáng mạnh trên người bóng hình bí ẩn đột nhiên bùng nổ, một luồng khí tức cuồng bạo ập đến Phương Vọng.

Ầm!

Phương Vọng bị áp chế lùi về phía sau, cả Thiên Cung rung chuyển dữ dội.

Hắn nheo mắt lại. Nhìn kỹ, sau khi ánh sáng mạnh tan đi, bóng hình bí ẩn hiện ra chân dung, khuôn mặt giống hệt Phương Vọng, chỉ khác là hắn mặc một bộ giáp lưới màu vàng sẫm, mũ giáp như đầu rồng, đai lưng như vảy rắn, tay áo và giày đều tỏa ra thần quang phi phạm, sừng rồng trên mũ giáp tỏa ra hai luồng khí vàng kim, tựa như cánh phượng tung bay trong không trung.

Phương Vọng mặc giáp này giờ tay phải lên, hắn ngưng tụ một cây Thiên Cung kích trong tay. Phương Vọng mặc áo trắng, trông như một bậc cao nhân đắc đạo, còn Phương Vọng bí ẩn này lại như một chiến thần đến từ Thượng giới, toàn thân tỏa ra khí thế ngạo nghễ.

Phương Vọng bí ẩn từ từ ngẩng đầu, nở nụ cười kiêu ngạo, nhìn xuống Phương Vọng, nói: “Người đã tu luyện quá nhiều tuyệt học, bỏ quên sức mạnh của chính mình, muốn tạo nên bảo linh bản mệnh thứ chín, phá vỡ xiềng xích của bản thân, người phải đánh bại ta trước tiên.”

Cạch!

Chương 538: Thiên Cung Chân Thần, sức mạnh của Thiên Cung kích.

Chương 538: Thiên Cung Chân Thần, sức mạnh của Thiên Cung kích.

Hắn đột ngột cầm Thiên Cung kích xuống đất, từng đợt lực xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường nhanh chóng lan rộng, khiến cảnh vật trong Thiên Cung đột nhiên thay đổi. Chỉ trong chớp mắt, họ đã xuất hiện trên một vùng đất rộng lớn vô biên.

Bầu trời xanh ngắt, những ngọn núi xa xa nhấp nhô, những bông hoa dưới chân Phương Vọng đang nhẹ nhàng lay động theo gió.

Phương Vọng nhìn Phương Vọng bí ẩn, không hề sợ hãi, hắn nhẹ giọng hỏi: “Vậy xin mời ngài chỉ điểm, nhưng ta nên gọi ngài là gì?”

Phương Vọng bí ẩn giờ kích, chỉ vào Phương Vọng, nghiêng đầu cười nói: “Ta cũng tên là Phương Vọng, người cũng có thể gọi ta là Thiên Cung Chân Thần.”

Thiên Cung Chân Thần?

Phương Vọng nhíu mày, chưa kịp suy nghĩ nhiều, Thiên Cung Chân Thần đột nhiên bước lên một bước, bước chân này trực tiếp khiến mặt đất ngàn dặm nứt vỡ.

Gần như ngay lập tức, Phương Vọng theo bản năng lùi về phía sau, chỉ thấy mũi kích Thiên Cung kích của Thiên Cung Chân Thần cách mặt hắn chưa đầy mười centimet.

Trong quá trình lùi lại, tay phải của Phương Vọng ngưng tụ Thiên Cung kích, trong mắt bùng lên Thần Dưỡng Kiếm Khí.

Thiên Cung Chân Thần nghiêng đầu né tránh Thần Dưỡng Kiếm Khí.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, chỉ trong hai nhịp thở, hai người đã tung hoành trên quãng đường ngàn dặm, dọc đường tạo nên những cột bụi đất ngút trời, cát đá bay mù mịt.

Phương Vọng nắm chặt Thiên Cung kích, giận dữ lao tới, hai thanh kích va chạm, tạo nên một lực chấn động khiến những ngọn núi xung quanh vỡ vụn.

Hai người nhìn nhau, ánh mắt đều trở nên sắc bén.

Thiên Đạo Tâm!

Gần như cùng lúc, khí thể của hai người cùng bùng nổ, Thiên Cương Chí Dương Bá Thể của Phương Vọng bùng phát, áo trắng vỡ vụn, để lộ một thân thể cường tráng. Ba mươi sáu tinh huyết Thiên Cương trên nửa thân trên hiện ra, dương khí bùng cháy từ đó, khiến toàn thân hắn bao phủ trong Ánh mắt Phương Vọng ngưng tụ, Thần Dưỡng Kiếm Khí chui vào trong cơ thể hắn, hắn theo đó lao thẳng về phía Thiên Cung Chân Thần.

Trong Thiên Cung, Chân Thần cũng như vậy, hai người nhanh chóng va chạm, thân hình đan xen, bóng kích liên tục, ánh kích lóe sáng. Nhìn từ xa, bầu trời như liên tục nổ tung, khí thể của họ khiến mặt đất rung chuyển, núi non sụp đổ.

Khi ý thức của Phương Vọng giao chiến trong Thiên Cung, khí tức của hắn không khỏi tỏa ra, khiến tòa tháp cao nơi hắn đang tổ linh rung chuyển.

Quảng Mãnh Vương, Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử đứng bên hồ, ngược nhìn cột sáng màu vàng kim trên đỉnh tháp cao. Ánh sáng vàng chiếu rọi lên khuôn mặt họ, khiến sắc mặt họ thay đổi sáng tối.

Trong cột sáng màu vàng kim, từng con rồng dài liên tiếp bay lên, chìm vào biển mây, biến mất không thấy, liên miên không dứt, vô tận vô cùng.

Gió lớn gào thét quanh những ngọn núi xung quanh hồ lớn, khiến các tu sĩ dưới trướng Quảng Mãnh Vương kinh hãi bay ra khỏi động phủ của mình, tụ tập về phía hồ lớn.

“Chuyện gì xảy ra? Ủy áp đáng sợ quá!”

“Đó là Tháp Tổ Linh, chẳng lẽ có người đang tổ linh?”

“Tổ linh mà có thể có thanh thế như vậy, chẳng lẽ lại có một yêu nghiệt vạn cổ ra đời?”

“Vương gia cũng ở đó, hẳn là không sao, có lẽ là thiên tài do Vương gia bồi dưỡng.”

“Chắc chắn, những thiên tài xuất hiện trên thế gian này ngày nay quả thực một người khoa trương hơn một người, với thanh thế như vậy, các người cho rằng người này sẽ tạo ra bảo linh phẩm giai như thế nào?”

Các tu sĩ bàn tán trên mặt hồ, một số đại tu sĩ bay đến hỏi thăm tình hình của Quảng Mãnh Vương.

Quảng Mãnh Vương chỉ nói có người đang tổ linh, nhưng không nói rõ thân phận của người đó.

Theo khí thế của Phương Vọng ngày càng khoa trương, Quảng Mãnh Vương không kìm được, bắt đầu ra lệnh cho thủ hạ kết trận, cô lập sơn trang của mình.

Gió lớn thổi tung mái tóc của hắn, ánh mắt hắn chăm chú nhìn vào cột sáng màu vàng kim trên Tháp Tổ Linh, trong lòng

tràn đầy sự mong đợi.

Hắn bắt đầu khâm phục Đông Công Hoàng. thực sự là một mất mát của nhân gian.

Bây giờ, Phương Vọng vẫn chưa chết, còn bộc lộ thiên tư càng thêm mạnh mẽ, Quảng Mãnh Vương nảy sinh lòng tin đối với Phương Vọng.

Có lẽ Hồng gia bọn họ thực sự có thể dựa vào Phương Vọng để vượt qua kiếp nạn!

Hồng Tiên Nhi lại không nghĩ xa như vậy, nàng vừa nhìn chăm chăm vào cột sáng màu vàng kim, vừa suy tư về đạo pháp của mình.

Nàng sinh ra đã hiếu thắng, thấy Phương Vọng trở nên mạnh mẽ hơn, nàng không hề nản chí, ngược lại càng có ý chí chiến đấu.

Nàng không muốn thua bất kỳ ai, ngay cả Phương Vọng mà tạm thời không thấy được hy vọng đuổi kịp!...

Âm! Âm! Âm!

Tiếng sấm liên tục vang lên, Phương Vọng trần trụi cầm Thiên Cung kích, sau đầu lơ lửng Diệt Tuyệt Thần Lục, toàn thân bốc cháy kim diễm, trong quá trình vung Thiên Cung kích, ánh sáng lạnh trong mắt hắn vạch ra hai đường cong.

Thiên Cung Chân Thần cũng vung Thiên Cung kích, hắn không thi triển Diệt Tuyệt Thần Lục, từ đầu đến cuối, hắn chỉ dùng Thiên Cung kích và sức mạnh thân thể.

Phương Vọng phát hiện Thiên Cung kích trong tay hắn mạnh hơn Thiên Cung kích của mình.

Giao chiến đã được nửa canh giờ, hai người khó phân cao thấp, bất luận Phương Vọng thi triển thần thông nào, Thiên Cung Chân Thần đều có thể né tránh với phản ứng cực nhanh,

hoặc dùng sức mạnh thân thể mạnh mẽ cùng thần lực của Thiên Cung kích phá pháp.

Phương Vọng đột nhiên nhận ra mình đã bỏ qua việc nghiên cứu Thiên Cung kích.

Hắn vẫn luôn biết Thiên Cung kích là bảo linh mạnh nhất của mình, ẩn chứa sức mạnh khó có thể tưởng tượng, chỉ là các loại tuyệt học khiến hắn đắm chìm trong đó, từ đó bỏ qua không chú ý đến Thiên Cung kích.

Chẳng lẽ sự xuất hiện của Thiên Cung Chân Thần là để nhắc nhở hắn về điều này?

Phương Vọng giờ kích đâm tới, chín con Hắc Long đột ngột xuất hiện, dữ tợn lao về phía Thiên Cung Chân Thần.

Tại Thiên Cung, Chân Thần uy nghiêm vùng kích, khí kinh kinh khủng như biển cả cuộn cuộn trên bầu trời, mạnh mẽ đánh tan chín con Hắc Long. thân chống đỡ.

Chương 539: Thiên Cung Chân Thần, sức mạnh của Thiên Cung kích. (2)

Chương 539: Thiên Cung Chân Thần, sức mạnh của Thiên Cung kích. (2)

Kim điểm trên người hắn kéo dài về sau, trải dài trăm trượng, Phương Vọng như khoác lên mình một chiếc áo choàng vàng kim uy vũ.

Thiên Cung Chân Thần lại lần nữa giết đến trước mặt Phương Vọng. Hắn vùng Thiên Cung kích, chiêu thức không còn hỗn loạn, trở nên có quy luật, chiêu nối chiêu, càng lúc càng nhanh, lực lượng càng lúc càng mạnh.

Phương Vọng ứng phó từng chiêu, hắn cảm nhận được khí huyết của Thiên Cung Chí Dương Bá thể đang rung chuyển, điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Kể từ khi luyện thành Thiên Cung Chí Dương Bá thể, Phương Vọng vẫn chưa từng có cảm giác như vậy.

Lực lượng của Thiên Cung kích đang chấn thương thể phách của hắn!

Mặc dù ảnh hưởng không lớn, nhưng sức mạnh như vậy khiến Phương Vọng càng thêm hứng thú với Thiên Cung kích.

“Nếu người chỉ có thể này, người sẽ chết, đừng tưởng rằng chỉ là ý thức trong Thiên Cung, chỉ cần ta diệt người, ta có thể thay thế ý chí của người, trở thành một người hoàn toàn mới!”

Thiên Cung Chân Thần cười dữ tợn, lại một kích quét tới, thể như chẻ tre, không thể ngăn cản.

Phương Vọng thi triển Cửu U Tự Tại thuật, trực tiếp xuyên qua lực lượng của Thiên Cung kích, một kích đâm về phía Thiên Cung kích.

Đây là lần đầu tiên hắn thi triển Cửu U Tự Tại thuật, Thiên Cung Chân Thần chấn động, bất ngờ không kịp phòng bị bị Phương Vọng đánh trúng, thân thể bay vọt ra ngoài.

Phương Vọng thừa thắng xông lên, tiếp tục truy sát.

Trận chiến này, kéo dài hơn hẳn tưởng tượng.

Ngày qua ngày trôi qua.

Phương Vọng dù chiếm ưu thế, nhưng cũng không thể giết chết Thiên Cung Chân Thần trong một kích.

Thiên Cung Chân Thần cũng vậy, thể chất của hai người hoàn toàn khác biệt, Phương Vọng khí huyết mạnh mẽ, còn Thiên Cung Chân Thần thì linh lực vô tận.

Chớp mắt. Hai người vẫn còn đang chiến đấu, vùng đất này đã trở thành một đồng cỏ nát hỗn độn, thiên địa tối tăm, chỉ có

bóng dáng của họ không ngừng lóe lên, di chuyển không ngừng.

Đến giờ, Phương Vọng đã hoàn toàn dựa vào sức mạnh thân thể để chiến đấu, trong thời gian này hắn đã thi triển nhiều bảo linh bản mệnh khác, nhưng đều không thể giết chết Thiên Cung Chân Thần, khi linh lực của hắn cạn kiệt, hắn đành phải dùng Thiên Cung kích để chiến đấu.

Phương Vọng không hề nóng vội, trái lại tâm hắn rơi vào trạng thái không minh.

Thiên Cung Chân Thần vung kích nhanh như chớp, dường như cảm nhận được nội tâm của hắn, khoe miệng khế nhếch lên.

Thiên Cung Chân Thần không hề lên tiếng, chuyên tâm chiến đấu.

Thời gian vẫn trôi nhanh.

Tháng này qua tháng khác.

Cao độ chiến đấu của Phương Vọng và Thiên Cung Chân Thần không ngừng giảm xuống, không biết đã bao lâu, hai người mất đi khả năng bay, chiến đấu trên mặt đất vỡ nát.

Tốc độ vung kích của họ không hề bị ảnh hưởng, vẫn nhanh như chớp, mắt thường của người bình thường khó có thể theo kịp tốc độ của họ.

Đang!

Song kích lại một lần nữa va chạm, lần này, cả hai cùng dừng lại.

Phương Vọng nhìn Thiên Cung Chân Thần, chậm rãi mở miệng: “Nếu ta dừng lại, trận chiến này có phải cũng sẽ dừng lại không?”

Thiên Cung Chân Thần cười khẩy: “Người biết tính đặc biệt của Thiên Cung, ở đây dù có qua bao lâu, bên ngoài cũng chỉ là trong chớp mắt, người có muốn dừng lại không?”

Phương Vọng không trả lời, hấn lại một lần nữa vung kích, dùng hành động biểu thị thái độ của mình.

Đại chiến tiếp tục!

Phương Vọng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận Thiên Cung kích, lợi dụng bản năng để chiến đấu.

Thiên Cung Chân Thần không dùng lời nói quấy rầy hấn, lặng lẽ chiến đấu với hấn.

Thời gian tiếp tục trôi qua, Phương Vọng dần dần bước vào trạng thái quên mình. Năm năm!

Mười năm!

Trăm năm!

Phương Vọng bỗng cảm thấy hụt hẫng, thân hình loạn choạng rồi mở mắt ra. Hấn phát hiện mình đã trở về bên trong Thiên Cung, cơ thể không còn mệt mỏi, linh lực cũng đã hồi phục đầy đủ.

Hấn nhìn về phía trước, Thiên Cung Chân Thần đang nhìn hấn, Thiên Cung kích thì dựng bên cạnh, trên thân kích tỏa ra những luồng khí trắng kỳ lạ.

Phương Vọng cũng cầm Thiên Cung kích xuống đất, hấn nhìn Thiên Cung Chân Thần, hỏi: “Người rút cuộc là ai? Thiên Cung lại có lai lịch thế nào?”

Thiên Cung Chân Thần ngẩng đầu, vẻ kiêu ngạo lại hiện trên khuôn mặt. Hấn nhìn xuống Phương Vọng, cười nói: “Ta chính là người.”

“Ý ngươi là sao? Ngươi là do nội tâm ta hóa thành, hay là một ý thức khác của ta?”

Phương Vọng kinh ngạc hỏi, hắn nghĩ đến kiếp này của mình, dù sao hắn vẫn giữ được ký ức kiếp trước. Quá trình từ kiếp trước đến kiếp này, hắn lại hoàn toàn không biết, hắn không phân biệt được mình là đầu thai chuyển thế, hay là đoạt xá một đứa trẻ sơ sinh.

Thiên Cung Chân Thần đột nhiên ngửa đầu cười lớn, cười đến cuối cùng, hắn thậm chí còn buông Thiên Cung kích đang cầm trên tay phải, hai tay ôm bụng.

Phương Vọng thấy hắn cười điên cuồng như vậy, không khỏi cảm thấy bất đắc dĩ.

Thiên Cung Chân Thần cười một lúc lâu, mới giơ một tay chỉ vào Phương Vọng, nói: “Ngươi còn tưởng ngươi là người xuyên không sao? Ta là ý thức của chủ nhân cũ?”

Nước mắt hắn sắp trào ra, mà lời hắn nói khiến Phương Vọng bất ngờ.

“Ngươi có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng ta?”

Phương Vọng cau mày hỏi.

Thiên Cung Chân Thần đứng thẳng người, cười nói: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, ta chính là ngươi, không phải chủ nhân cũ nào đó, càng không phải hồn phách kiếp trước gì cả. Ta chỉ là chân ngã được Thiên Cung phản chiếu ra, ngươi vốn dĩ đã có tính cách như ta, nhưng ngươi ở trong Thiên Cung quá lâu, bản tính của mình đã bị mài mòn.” Cẩn thận hồi tưởng lại, quả thực là như vậy.

Bây giờ những người bên cạnh đều nói hắn là ôn hòa, nhưng thực tế ban đầu hắn không phải như vậy. Hắn cũng có thể cuồng ngạo, cũng thích cười, phóng khoáng ngông cuồng.

“Có phải người đã ngộ ra rồi không?”

Thiên Cung Chân Thần cười hỏi.

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Ý người là ta quá chú trọng vào việc theo đuổi tuyệt học, mà bỏ quên bản thân?”

Thiên Cung Chân Thần nhìn hắn, nói: “Người không thấy tuyệt học người nắm giữ đã quá nhiều rồi sao, cần gì phải hao tâm tổn trí như vậy?”

Chương 540: Bảo linh bản mệnh thứ chín tạo thành công.

Chương 540: Bảo linh bản mệnh thứ chín tạo thành công.

Phương Vọng hỏi: “Chỉ dựa vào Thiên Cung kích, thực ra ta đã đủ để cười ngạo thiên hạ?”

“Không sai, người quên rồi sao. Người vừa mới sinh ra đã gây ra dị tượng thiên địa, trận mưa lớn đó kéo dài tròn bảy ngày bảy đêm, dài hơn bất kỳ dị tượng thiên địa nào người từng gặp. Chu Tuyết tuy là người được sống lại, có kiến thức về Thượng giới, nhưng nàng chưa từng thấy dị tượng khi người ra đời, nàng đã đánh giá thấp thiên tư thực sự của người.”

Thiên Cung Chân Thần nghiêm túc nói, lời hắn khiến Phương Vọng nảy sinh nghi ngờ.

Chẳng lẽ hắn vốn là kỳ tài ngút trời?

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Vậy người có biết Thiên Cung có lai lịch thế nào không?”

Thiên Cung Chân Thần lắc đầu nói: “Không rõ, nhưng có thể khẳng định Thiên Cung thuộc về người, trong này không có dấu ấn của người khác.”

Phương Vọng im lặng một lúc, hỏi tiếp: “Người có nhớ Hồng Huyền Đế từng nói, ta đã gặp hắn tám lần, tám lần trước

đều thất bại. Nếu như hấn không nói vậy, liệu có phải đại diện cho kiếp trước kiếp này, hay là đường thời gian song song?”

Thiên Cung Chân Thần hỏi ngược lại: “Bất kể thật giả, liên quan gì đến ngươi đâu?”

“Nếu Thiên Cung thuộc về ta, chẳng phải điều đó chứng tỏ rằng ta đã thất bại tám lần khi sở hữu Thiên Cung sao? Điều này cho thấy sức mạnh của Thiên Cung không đủ để ta tiến xa hơn, đúng không?”

“Điều đó chỉ có thể chứng tỏ rằng bọn họ chưa nghiên cứu sức mạnh của Thiên Cung kích đến mức tận cùng. Trên thế gian này, bảo linh bản mệnh mới là sức mạnh mà tu tiên giả dựa vào nhiều nhất. Những tu tiên giả theo đuổi các tuyệt học, thần thông, pháp bảo khác chỉ vì họ đã đạt đến giới hạn của thiên phú mà thôi!”

Thiên Cung Chân Thần nổi giận, thấy hấn tức giận, Phương Vọng lại bình tĩnh trở lại.

Chỉ nghe Phương Vọng lầm bầm: “Con đường ta đang đi hiện tại không có vấn đề gì. Dù sao thì ở trong Thiên Cung bao lâu cũng chỉ là khoảnh khắc trong hiện thực mà thôi. Có lẽ tám lần thất bại trước đó của ta Cung, giống như ngươi nói, chỉ dựa vào sức mạnh của Thiên Cung kích.”

Thiên Cung Chân Thần căm tức nhìn hấn, nhưng không nói gì.

Phương Vọng nhìn chằm chằm vào hấn, nói: “Đây mới là thử thách thực sự, đúng không?”

Thiên Cung Chân Thần không trả lời.

Phương Vọng bước lên phía trước, vừa đi vừa nói: “Ta sẽ nghiên cứu sức mạnh của Thiên Cung kích sau này, nhưng ta sẽ không dừng bước chân hiện tại. Ta tin rằng chỉ cần ta hấp thụ tất cả các công pháp, thần thông, ta có thể sáng tạo ra tiên

pháp thực sự. Các tiên thần ở Thượng giới tự xưng là tiên thần, nhưng nếu họ thực sự toàn năng, họ đã tiêu diệt nhân gian từ lâu rồi. Họ chỉ là những tu tiên giả mạnh mẽ hơn mà thôi. Thiên Cung kích thực sự đã ban cho ta sức mạnh to lớn, nhưng trong mắt ta, Thiên Cung đang chỉ dẫn ta thành tiên.”

Mỗi bước hần đi, Thiên Cung lại bắt đầu rung chuyển, rung chuyển ngày càng dữ dội.

Giọng nói của hần ngày càng lớn, đến cuối cùng như tiếng chuông lớn vang vọng không dứt.

Thiên Cung Chân Thần chấn động, toàn thân hần như thể bị đóng đinh, muốn lùi lại nhưng không thể.

Cuối cùng, Phương Vọng đâm vào hần, hần theo đó nổ tung, hóa thành những ngôi sao sáng bay tán loạn.

Bàn chân trái của Phương Vọng hạ xuống, những ngôi sao sáng do Thiên Cung Chân Thần hóa thành cũng bám vào người hần. Trong nháy mắt, Thiên Cung vỡ tan, hần mở mắt ra, phát hiện mình đã trở lại bên trong tòa tháp cao.

Hần ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu mình, chỉ thấy bên trong quả cầu lửa đang ngưng tụ một cơ thể, cơ thể này cuộn tròn, tạm thời không thể phân biệt được dung mạo.

Bảo linh bản mệnh thứ chín!

Phương Vọng bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra bảo linh thứ chín chính là thân xác của hần!

Hần nhắm mắt lại, nhìn vào không gian bảo linh, thấy trong một cái khe lõm xuất hiện hình ảnh của hần, nằm giữa tám bảo linh bản mệnh khác.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài tòa tháp cao, bên trong cột sáng màu vàng kim có đường kính hơn trăm trượng, không có rồng dài bay lên.

Ngay khi tất cả các tu sĩ một thân hình kinh khủng.

Chương 541: Thiên Linh Bảo thể, sự dòm ngó từ Thượng giới

,

Đó chính là bóng dáng của Thiên Cung Chân Thần, thân mặc áo giáp, đầu đội mũ rồng, thân diễm như cánh phượng lay động.

Cách xa cột sáng màu vàng kim, không ai có thể nhìn rõ dung mạo của hắn, nhưng chỉ nhìn thân hình này thôi cũng đủ khiến người ta kính sợ.

“Đó là cái gì?”

Quảng Mãnh Vương mở to mắt, kinh ngạc kêu lên.

Hồng Tiên Nhi cũng bị kinh hãi, vô thức cho rằng Phương Vọng sắp xảy ra chuyện.

Lúc này, giọng nói của Tiểu Tử vang lên: “Đừng lo lắng, công tử nhà ta không sao, các người cứ xem tiếp đi.”

Có Câu Hồn chú ở đó, nó có thể cảm nhận được sự an nguy của chủ nhân.

Lúc này, Phương Vọng không hề bị thương hay bị tấn công, ngược lại khí tức còn đang lên cao!

Âm âm ——

Một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên từ trên trời, ngay sau đó, mây đen cuộn cuộn kéo đến từ chân trời, gió mây đột biến, khiến các tu sĩ trên mặt hồ đều trở nên căng thẳng.

Chưa kịp để họ bàn tán vài câu, một trận mưa như trút nước đã đổ xuống!

Mưa lớn như trút nước đổ xuống trận pháp do các tu sĩ dưới trướng Quảng Mãnh Vương kết thành, tạo nên những vòng sóng lan tỏa, tựa như bầu trời đang rung chuyển, vô cùng ngoạn mục.

Trận mưa lớn này bao trùm toàn bộ đại lục Nhân Hoàng, nhưng chỉ giới hạn trong đại lục Nhân Hoàng.

Đông Công Hoàng đứng trước cổng chính của Đế cung, ngẩng nhìn cơn mưa như diệt thế, lẩm bẩm: “Cửu mệnh bảo linh xuất thế, thiên địa gào khóc, tiểu tử này xem như đã hoàn toàn thức tỉnh thiên tư của mình.”

“Đáng tiếc, muộn mất rồi, kiếp nạn của trăm e rằng cũng sắp đến.”

Hắn giơ hai tay lên, tiếp tục thi triển pháp thuật, điều động khí vận của Đại Dụ thần triều, ngăn cách thiên uy này. Từ nay về sau, chỉ có sinh linh trên đại lục này mới biết đến sự việc này, còn những sinh linh vốn không thuộc về đại lục này, nếu rời đi sẽ quên mất chuyện này.

Chương 541: Thiên Linh Bảo thể, sự dòm ngó từ Thượng giới

Đây cũng là một thân thông của Diệt Tuyệt Thần Lục, Diệt Tuyệt Ký Ưc!

Bên kia.

Trong cao tháp, quả cầu lửa trên đỉnh đầu Phương Vọng rơi xuống, thân thể bên trong hòa làm một với hắn. Hắn đứng dậy, ngọn lửa trên người dần ngưng tụ thành bộ giáp của Thiên Cung Chân Thần.

Lúc này, dáng vẻ của hắn giống hệt với bóng dáng không lồ trong cột sáng màu vàng kim trên cao tháp!

Trong cao tháp, Phương Vọng đứng đó, hắn quan sát bộ giáp lưới màu vàng sẫm trên người, ngọn lửa dương khí bùng cháy dữ dội trên bộ giáp. Hai chiếc sừng rồng của Thiên Đạo Ngự Long quan tỏa ra hai luồng khí, lay động nhẹ, khiến hắn đứng giữa ngọn lửa trông như một ma thần đến từ Cửu U, toát lên vẻ áp bách.

Lúc này, thể phách của Phương Vọng đang lật xác.

Linh khí thiên địa điên cuồng tràn vào cơ thể hắn, tái tạo gân cốt, huyết nhục.

Bảy bảo linh bản mệnh khác của hắn không tự chủ được ngưng tụ lại, xuất hiện xung quanh hắn, tạo thành một vòng tròn lớn.

Thiên Cung kích, Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiến, Luân Hồi chung, Lục Hợp Bát Hoang tử, Thúc Thiên Kim Lăng, Trấn Thế châu!

Cùng với Thiên Đạo Ngự Long quan trên đầu hắn!

Trong quá trình tổ linh, Phương Vọng phát hiện ra rằng hắn cảm nhận được các bảo linh khác ngày càng rõ ràng hơn, thậm chí còn thiết lập được mối liên hệ chặt chẽ hơn.

Hắn đắm chìm trong sự biến đổi kỳ diệu này, không thể thoát ra được.

Tất cả mọi người bên ngoài nhìn vào bóng dáng trong cột sáng màu vàng kim, càng nhìn càng kính sợ.

Sự kính sợ này bắt nguồn từ sự chưa biết, bắt nguồn từ khí thể của bóng dáng đó.

Hồng Tiên Nhi càng nhìn càng thấy bóng dáng đó chính là Phương Vọng.

Nàng thầm hoang mang, hắh không phải đang tổ linh sao, sao lại giếng như đang tu luyện một loại thần thông nào đó? Thời gian tiếp tục trôi qua.

Hơn nửa ngày trôi qua.

Trận mưa như trút nước trên đại lục Nhân Hoàng vẫn tiếp tục, cột sáng màu vàng kim trên đỉnh Tháp Tổ Linh bắt đầu tan biến, bóng dáng bí ẩn bên trong biến mất không thấy.

Trong tháp, khí thể trên người Phương Vọng đang tan biến, hắh nở nụ cười.

Bảo linh bản mệnh thứ chín, Thiên Linh Bảo thể!

Thiên Linh Bảo thể có thể khiến Phương Vọng sở hữu năng lực đặc biệt của tất cả các bảo linh của mình. Nói cách khác, ngay cả khi hắh không ngưng tụ Bảo Linh bản mệnh, hắh vẫn có thể thi triển năng lực của bảo linh bản mệnh. Từ nay về sau, thân thể của hắh có thể chuyển đổi thành trạng thái của bảo linh bản mệnh, trong một số tình huống nhất định, tính chất như vậy có thể cứu mạng hắh.

Lần tổ linh này đã giúp tu vi của Phương Vọng tăng lên không ít, tiết kiệm được hai ba năm khổ tu.

Phương Vọng cong môi, rồi bước đi.

Không lâu sau, hắh đến tầng một của tháp cao, đẩy cửa ra.

Không có ánh nắng trên bầu trời, không trung mù mịt, mặc dù có trận pháp ngăn cách, nhưng tiếng mưa xối xả vào trận pháp vẫn rất lớn.

Phương Vọng mặc áo trắng ngẩng đầu nhìn lên, trông hắh không có gì thay đổi.

Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử nhanh chóng bay đến, đáp xuống trước mặt hắh.

“Phương Vọng, người đã ngưng tụ được cửu mệnh bảo linh rồi à?”

Hồng Tiên Nhi tò mò hỏi.

Trên mặt hồ xa xa, Quảng Mãnh Vương nhìn hẩn từ đằng xa, còn những tu sĩ khác không dám quấy rầy Phương Vọng, chỉ có thể đứng từ xa nhìn hẩn, muốn ghi nhớ dung nhan của hẩn.

Phương Vọng gật đầu, không hề che giấu.

Hồng Tiên Nhi kinh ngạc, ánh mắt nhìn hẩn tràn đầy ngưỡng mộ.

Tiểu Tử thì ngẩng đầu rộng lên đầy kiêu hãnh, như thể chính nó là người ngưng tụ được cửu mệnh bảo linh.

“Đi thôi, sau khi báỉ tạ hoàng huynh của người, chúng ta trở về nơi tu luyện trước đó.” Nàng rất muốn biết chín món bản mệnh bảo linh của Phương Vọng, nhưng nàng biết không thể triển khai ở đây.

Sau đó, họ bay về phía Quảng Mãnh Vương.

Quảng Mãnh Vương đối mặt với Phương Vọng, vô cùng nhiệt tình, chiêu đãi đến tận đêm khuya, Phương Vọng, Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử mới có thể thoát thân rời đi.

Dưới màn đêm, trên đỉnh núi rừng.

Vút! Vút! Vút!

Hồng Tiên Nhi và Tiểu Tử nhanh chóng bay lướt, dọc đường cuốn lên từng đám lá cây, Phương Vọng thì theo sau họ.

Khác với tư thế bay nghiêng người về phía trước của Hồng Tiên Nhi, Phương Vọng từ đầu đến cuối đều đứng thẳng, thoát

nhìn, hấn không giống như đang bay, mà là liên tục lóe lên trong không trung, như thể đang dịch chuyển tức thời.

Phương Vọng vừa tiến lên, vừa cảm nhận sự kỳ diệu của Thiên Linh Bảo thể.

Hấn để thân thể hóa thành bản mệnh bảo linh, khiến tốc độ của hấn nhanh hơn, thân thể nhẹ nhàng hơn.

Mưa lớn vẫn đang trút xuống, nhưng nước mưa không thể chạm đến hấn.

Phương Vọng biết trận mưa lớn này là do hấn mà có. Hấn thâm nghĩ hoặc, dị tượng thiên địa này còn lâu hơn cả những tuyệt học kia, hấn thấy có hơi khoa trương.

Bởi vì theo hấn thấy, cứu mệnh bảo linh cũng không khiến hấn có bước nhảy vọt về chất.

Hấn vừa mới sinh ra đã có mưa lớn bảy ngày bảy đêm, giờ lại có mưa lớn bảy ngày bảy đêm, điều này khiến hấn hoang mang về bản thân.

Rốt cuộc là vì hấn đến từ Trái Đất, linh hồn không được thiên địa dung nạp, hay là vì Thiên Cung?

Âm ầm——

Tiếng sấm rền trong những đám mây sét trên trời liên tục không dứt, khiến cho núi rừng dưới mưa lớn trở nên ngột ngạt và kinh hoàng.

Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, lập tức dịch chuyển đến bên cạnh Tiểu Tử, dùng Cầm Thiên chương hút nó vào tay phải, rồi đến bên cạnh Hồng Tiên Nhi, tay trái nắm lấy bờ vai nàng.

GiẤv tiến then_. ho vuất hiên t†trona nói rừna. bĩ những tán lá râm ran che khuất thân hình.

Tiểu Tử quay đầu hỏi: “Công tử, sao vậy?”

Hồng Tiên Nhi cũng nhìn về phía Phương Vọng, chỉ là trong mắt mang theo vẻ khó tin.

Nhanh quá!

Mà nàng thậm chí không thể phản kháng.

Hồng Tiên Nhi trước đây đã từng giao đấu với Phương Vọng, cũng hiểu được sự mạnh mẽ của Phương Vọng, nhưng Phương Vọng trước đây còn lâu mới có thể cao thâm khó lường như bây giờ.

Bị linh lực của Phương Vọng áp chế, linh lực trong cơ thể nàng trực tiếp bị đóng băng, đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác như vậy.

Chương 542: Thiên Linh Bảo thể, sự dòm ngó từ Thượng giới (2)

Chương 542: Thiên Linh Bảo thể, sự dòm ngó từ Thượng giới (2)

Phương Vọng nhẹ giọng nói: “Đừng nói chuyện, các người giả vờ không biết ta ở bên cạnh, tùy ý tán gẫu, không được nhắc đến tên ta và mọi chuyện về ta.”

Nói xong, hắn buông hai tay ra, Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử lập tức hiểu ra tình hình không ổn.

“Hoàng huynh của người thật thú vị, cứ làm giống như phạm nhân vậy, nhất định phải uống lâu như vậy, xem đi, trì hoãn hành trình rồi.”

Tiểu Tử lập tức nói, giọng điệu bất mãn.

Hồng Tiên Nhi đi đến một bên, khoanh chân ngồi xuống, hừ một tiếng: “Hừ, lúc đó sao người không nói, sợ đắc tội hử sao?”

Tiểu Tử di chuyển đến gốc cây bên cạnh, tiếp tục cùng Hồng Tiên Nhi chệch bai Quảng Mãnh Vương.

Dưới màn đêm, tiếng sấm chớp liên hồi, như thể ông trời đang gào thét. Núi rừng trong mưa lớn lay động theo gió, Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử dùng linh lực của mình để chống cự mưa gió, không bị ảnh hưởng.

Phương Vọng tựa lưng vào thân cây, ánh mắt hướng về bầu trời đêm.

Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử vừa trò chuyện giả tạo, vừa liếc nhìn về phía bầu trời đêm.

Cành cây rung chuyển dữ dội, kéo theo cả lá cây cũng điên cuồng lay động, che khuất tầm nhìn, may thay các nàng có thể dùng thần thức trực tiếp xuyên thấu qua vật cản.

Mây đen trên bầu trời đêm cuộn cuộn dữ dội, thiên uy bao la, áp lực đến cực hạn, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Hồng Tiên Nhi, Tiểu Tử không thấy kẻ địch, trong lòng hoang mang nhưng không dám hỏi.

Kẻ nào có thể khiến Phương Vọng căng thẳng như vậy, chắc hẳn rất đáng sợ.

Phương Vọng chăm chú nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm, đôi mày như kiếm nhíu chặt.

Theo ánh mắt của hắn, mây đen trên trời không ngừng cuộn trào, dần dần, trắng sáng ảm đạm.

Đột nhiên! âm cho các nàng: “Rút ánh mắt về, giả vờ như không thấy.”

Nghe vậy, các nàng vội vàng thu hồi ánh mắt, tiếp tục giả vờ trò chuyện.

Chỉ thấy sau đám mây đen, một con mắt bỗng xuất hiện trong ánh trắng, không chiếm trọn cả mặt trăng, chỉ bằng một phần mười, nhưng dù vậy cũng đủ khiến người ta rùng mình.

Con mắt này đang quét nhìn mặt đất, ánh mắt bình thản, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Phương Vọng không sử dụng thần thức, hấn khễ di chuyển bước chân, dùng rừng cây che chắn bản thân.

Trước đó, hấn đã cảm nhận được một luồng thần thức yếu ớt lướt qua bản thân, tuy rất yếu, nhưng khi thần thức đó quét qua hấn, hấn lại cảm thấy sự bất an mãnh liệt chưa từng có, khiến hấn phải lập tức né tránh.

“Thần thức như vậy... Thủ đoạn như vậy, chẳng lẽ là Thượng giới?”

Phương Vọng trầm kinh hãi, hấn không rõ ánh mắt của Thượng giới có phải bị dị tượng thiên địa của hấn thu hút hay là vì Đông Công Hoàng mà đến.

Hồng Tiên Nhi vừa trò chuyện với Tiểu Tử, vừa liếc nhìn Phương Vọng, đôi mắt đẹp ngập tràn lo lắng.

Nàng cũng nghĩ đến Thượng giới.

Đông Công Hoàng tuy chưa nói rõ cụ thể về kiếp số, nhưng ngày nay dưới trời này, ai có thể giết chết phụ hoàng nàng?

Chỉ có tiên thần Thượng giới!

Thượng giới vẫn luôn kiêng kỵ các vị Đại Đế, Đại Thánh của nhân gian, phụ hoàng nàng lập chí trở thành Đại Đế, tất nhiên sẽ bị chú ý.

Nếu như đó thực sự là con mắt của Thượng giới, thì có nghĩa là kiếp số của phụ hoàng nàng sắp đến.

Phương Vọng không thể an ủi nàng, vì hấn vẫn chưa nắm rõ tình hình.

Cho dù tiên thần Thượng giới thực sự muốn đối phó với Đông Công Hoàng, hấn cũng không thể ra tay, thực lực của hấn còn quá yếu.

Con mắt trong ánh trăng quét nhìn hồi lâu, ước chừng một nén nhang, khi một đám mây đen trôi qua trước mặt trăng, con mắt đó liền biến mất không thấy.

Phương Vọng thầm thở phào nhẹ nhõm. Khi con mắt bí ẩn đó biến mất, cảm giác bất an của hấn cũng lập tức tan biến. vờ một mỗi trò chuyện, trên thực tế các nàng cũng đang kìm nén nỗi sợ hãi trong lòng.

Một canh giờ sau.

Phương Vọng mới mở miệng nói: “Được rồi, các người có thể thả lỏng.”

Nghe vậy, Hồng Tiên Nhi mở mắt trước, nói: “Phương Vọng, người nói có phải kiếp số của phụ hoàng ta đã đến rồi không? Ta có nên trở về nhắc nhở hấn không?”

Phương Vọng đáp: “Nếu thực sự là kiếp số của hấn, hấn đương nhiên sẽ tính toán sớm hơn người và ta. Hơn nữa người biết chuyện này đã lâu, nếu trở về, đó chính là phụ tâm ý của phụ hoàng người, so với việc cứu vớt phụ hoàng người, người càng nên cân nhắc sau này làm thế nào để bảo vệ Đại Dụ thần triều.”

Hồng Tiên Nhi im lặng.

Tiểu Tử thì lo lắng hỏi: “Công tử, nếu thực sự là tiên thần Thượng giới hạ phạm, chúng ta không thể ở lại đại lục Nhân Hoàng được.”

Nó từng là công chúa tộc Chân Long, đã chứng kiến cảnh tiên thần trấn áp Hàng Long Đại Thánh, toàn bộ chúng sinh đại lục Hàng Long đều phải chôn cùng.

Phương Vọng nhớ lại lời Chu Tuyết rằng sau khi Đông Công Hoàng băng hà, Đại Dụ thần triều mới gặp phải họa diệt vong. Điều này cho thấy việc Thượng giới tiêu diệt Đông Công Hoàng không phải do đích thân hạ phạm.

Điều này cũng hợp lý, bởi Đông Công Hoàng không phải là Đại Đế thực sự, nên tiên thần ắt hẳn có nhiều cách để tiêu diệt hắn.

“Tiếp theo, ta sẽ không đến nơi tu luyện, mà tìm một thành lớn để cư trú, tiện theo dõi tình hình thiên hạ.”

Phương Vọng lên tiếng.

Hắn không thể đối phó với tiên thần Thượng giới, nhưng có thể đối phó với các giáo phái khác ở nhân gian.

Đông Công Hoàng đã đối xử tốt với hắn như vậy, hắn nhất định phải bảo vệ Đại Dụ thần triều này!

Hồng Tiên Nhi hít một hơi thật sâu, khẽ gật đầu, rồi cúi đầu, tâm trạng buồn bã. ...

Sáng sớm hôm sau, Phương Vọng và Hồng Tiên Nhi xuất hiện trong một tòa thành trì, hai người vào trọ tại một khách sạn, ở chung một phòng. Vọng, rồi biến lớn.

Phương Vọng ngồi xếp bằng trong đại sảnh, hắn bay lên không trung, bắt đầu tu luyện.

Tòa thành trì này được xếp vào hàng đầu trong Đại Dụ thần triều, phong khí tu tiên rất tốt, mỗi phòng khách của khách sạn này đều có trận pháp tụ linh và cấm chế ngăn cách.

Chương 543: Nhân Hoàng băng hà, mười tám thần tiên lục địa.

Chương 543: Nhân Hoàng băng hà, mười tám thần tiên lục địa.

Hồng Tiên Nhi đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh người qua lại trên phố, ánh mắt nàng ảm đạm.

Tiểu Tử hiếm khi im lặng, nó bay đến bên Hồng Tiên Nhi, lặng lẽ ở bên nàng, không nói một lời.

Nó cũng từng trải qua nỗi đau như vậy, nên rất đồng cảm với Hồng Tiên Nhi.

Sau khi vào thành, Phương Vọng ngày ngày tu luyện, còn Hồng Tiên Nhi thì ngồi không yên, ngày nào cũng ra ngoài dò la tin tức.

Một tháng sau.

Sáng sớm hôm đó.

Phương Vọng vẫn đang ngồi xếp bằng hấp thụ linh khí, lơ lửng giữa không trung trong đại sảnh, thì ngoài cửa sổ đột nhiên vang lên một tiếng hô:

“Trời không phù hộ Đại Dụ ta! Bệ hạ băng hà rồi!”

Phương Vọng nghe vậy, lập tức mở mắt.

Hồng Tiên Nhi đang ngồi xếp bằng trên giường bông biển mát khỏi phòng. Nàng lóe lên xuất hiện trên con phố đông đúc, chặn một nam nhân mặc vải thô đang rao bán khắp phố.

“Có thật không?”

Hồng Tiên Nhi nhìn chăm chăm vào nam nhân mặc vải thô, giọng trầm hỏi.

Nam nhân mặc vải thô bị vẻ đẹp của Hồng Tiên Nhi làm cho kinh ngạc, nhưng khi nhìn vào mắt nàng, tim hắn đập thành thịch, nỗi sợ hãi khó tả bao trùm lấy trái tim.

Hắn vội vàng trả lời: “Thật vậy, Thái tử điện hạ đã hạ chiếu, thông báo cho thiên hạ!”

Hồng Tiên Nhi đứng im tại chỗ, đôi tay trong tay áo nắm chặt thành nắm đấm.

Không chỉ có nàng, mà tất cả các tu sĩ qua lại xung quanh đều dừng bước, ngay cả những chủ cửa hàng hai bên phố cũng sững sờ, cả con phố nhanh chóng trở nên im ắng.

Vài nhịp thở sau, một tiếng khóc nức nở phá vỡ sự im lặng. Tiên Nhi, mà là một bà chủ cửa hàng. Tiếng khóc của nàng đã kéo theo nhiều tiếng khóc khác, ngay cả những nam nhân cũng đỏ hoe mắt.

“Sao có thể! Bệ hạ vô địch thiên hạ, sao lại băng hà được?”

“Có phải là vì giúp Phương Vọng nên đã hao hết tuổi thọ?”

“Ta thấy có thể là do bọn Thánh tộc làm, đáng ghét...”

“Người đó là Đông Công Hoàng bệ hạ, là đại năng có hy vọng chứng Đế nhất ở nhân gian, sao lại chết trước khi chứng Đế...”

“Không thể nào, ta không tin, ta sẽ đến Đế thành bây giờ!”

Con phố trở nên ồn ào, náo nhiệt.

Phương Vọng đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hồng Tiên Nhi, nắm lấy vai nàng, đưa nàng về khách sạn.

Hồng Tiên Nhi không khóc, chỉ có đôi mắt đỏ ngầu, nàng cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Nàng nhìn Phương Vọng, nói: “Phương Vọng, ta muốn về gặp phụ hoàng lần cuối, người không cần đi theo, sau khi xong việc ta sẽ đến tìm người.”

Nói xong, nàng trực tiếp biến mất khỏi khách sạn.

Tiểu Tử bay đến bên cạnh Phương Vọng, lo lắng nói: “Không có một chút động tĩnh nào, thủ đoạn của tiên thần vẫn đáng sợ như vậy. Công tử, người đừng hành động thiếu suy nghĩ. Người hiện tại tuy mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới có thể chống lại tiên thần Thượng giới. Nếu thiên tư của người lọt vào mắt tiên thần, chắc chắn sẽ bị chúng để mắt tới.”

Phương Vọng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Trong suốt một tháng qua, hắn không cảm nhận được bất cứ khí tức chiến đấu mạnh mẽ nào, tức là Đông Công Hoàng đã bị tiên thần giết chết mà không ai hay biết.

Nếu là một trận chiến kinh thiên động địa, hắn còn có thể chấp nhận, ít nhất có thể thấy được tiên thần mạnh đến mức nào.

Nhưng bây giờ...

Phương Vọng càng thêm kiêng kỵ tiên thần Thượng giới.

Tuy nhiên, khi nghĩ đến lời dặn dò của Đông Công Hoàng, hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, nói: “Đi thôi, đến Đế thành.”

Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Cửu U Tự Tại thuật là át chủ bài của hắn. Chu Tuyết đã nói, nếu nắm giữ Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, cũng có thể trốn xuống Âm phủ.

Theo những gì hắn biết hiện tại, âm giới hắn là độc lập với nhân gian, nằm ngoài Thượng giới, nếu không sẽ không có nhiều Đại Thánh, Đại Đế ẩn náu ở đó.

Tiểu Tử nghe thấy quyết định của Phương Vọng, kêu lên một tiếng, nhưng nó không tiếp tục khuyên nữa, ngoan ngoãn đi theo Phương Vọng rời đi.

Phương Vọng đi theo khí tức của Hồng Tiên Nhi, Hồng Tiên Nhi bay rất nhanh, chưa đến nửa chén trà đã trở về Đế cung.

Phương Vọng theo sau cũng tìm một nơi ở tại Đế thành.

Đế thành không bị phá hủy, chỉ là hầu hết các cửa hàng, khách sạn trong thành đều đóng cửa. Các tu sĩ, bách tính trên đường đều đang đốt giấy, khóc lóc, bầu không khí đau thương bao trùm Đế thành.

Phương Vọng đứng trước cửa sổ, nhìn về phía Đế cung.

Hầu cận của Đông Công Hoàng, Truy Phong, xuất hiện bên cạnh Phương Vọng, hai tay dâng lên một mảnh ngọc giản, nói: “Đây là lời bệ hạ để lại cho ngươi.”

Phương Vọng nhận lấy ngọc giản, đưa thần thức vào trong.

Hắn nhanh chóng thu hồi thần thức, bóp nát ngọc giản.

“Yên tâm, ta sẽ giữ lời hứa.”

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói.

Truy Phong gật đầu, định rời đi, Phương Vọng đột nhiên nhìn hắn, hỏi: “Bệ hạ là tự vẫn hay chết vì tai nạn?”

Trong ngọc giản chỉ có lời dặn dò của Đông Công Hoàng trước khi chết, hắn biết rằng khi hắn tạo ra cửu mệnh bảo linh, Đông Công Hoàng đã dùng khí vận của Đại Dụ thần triều che giấu thiên cơ, coi như đã giúp hắn một việc lớn.

Hành động này khiến thiên hạ không biết hắn đã tạo ra cửu mệnh bảo linh, cũng khiến tiên thần trên trời không chú ý đến sự tồn tại của hắn.

Ân tình này khiến Phương Vọng càng thêm thù địch tiên thần Thượng giới hơn.

Truy Phong do dự một lúc, nói: “Ta cũng không rõ, đêm trước khi bệ hạ băng hà, ta còn gặp hấn, sáng hôm sau, tin bệ hạ băng hà đã truyền ra, ta đến xem, sinh cơ của bệ hạ đã bị rút cạn, như thế...”

“Như thế thế nào?” Nói đến đây, gương mặt Truy Phong hiện lên vẻ sợ hãi.

Hấn quá hiểu sự mạnh mẽ của Đông Công Hoàng, chính vì vậy, hấn càng kiêng kỵ Thượng giới.

Một Đông Công Hoàng mạnh mẽ như vậy lại chết một cách thảm thương như thế, mà không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chương 544: Nhân Hoàng băng hà, mười tám thần tiên lục địa. (2)

Chương 544: Nhân Hoàng băng hà, mười tám thần tiên lục địa. (2)

Phương Vọng im lặng.

Truy Phong hành lễ, lặng lẽ rời đi.

Phương Vọng tiếp tục đứng trước cửa sổ, nhìn về phía chân trời, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, chiếc vòng ngọc trên tay hấn truyền đến dao động thần thức, hấn lập tức quay người đi vào trong nhà, sau đó đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

Trong ảo cảnh Phương phủ.

Phương Vọng gặp lại Chu Tuyết. Trải qua nhiều năm xa cách, khí thế uy nghiêm trên người Chu Tuyết càng thêm mãnh liệt, ngay cả y phục cũng trở nên oai phong hơn, một bộ áo bào đỏ bó sát viền đen vừa tôn lên vóc dáng, vừa mang lại cảm giác áp lực mạnh mẽ.

Chu Tuyết cũng cảm nhận được sự thay đổi của Phương Vọng, nàng vuốt cằm, kinh ngạc thốt lên: “Cảm giác này rất giống với thiên tài sở hữu cửu mệnh bảo linh kia, có một loại linh tính khó tả.”

Phương Vọng hỏi: “Thiên tài sở hữu cửu mệnh bảo linh đó rốt cuộc là ai, vì sao ngươi vẫn không chịu tiết lộ tên hửn?”

Chu Tuyết cười nói: “Bởi vì ta cũng không rõ tên trước kia của hửn, phải đến khi hửn năm trăm tuổi danh chấn thiên hạ, ta mới biết danh hiệu của hửn. Ta chỉ biết tuổi tác của hửn không chênh lệch với ta là bao, nhiều nhất chỉ cách nhau vài chục tuổi, có thể coi là cùng thế hệ. Hửn tự xưng là Đế Thánh, kiêm tu hai đạo Đại Đế và Đại Thánh. Mặc dù trước khi phi thăng, hửn chưa đạt đến Đại Đế cảnh, Đại Thánh cảnh, nhưng sau khi phi thăng, hửn đã làm được, vừa là Đại Thánh, vừa là Đại Đế, ở Thượng giới vẫn là thiên kiêu chói lọi.”

“Hơn nữa, ta tạm thời không muốn can thiệp vào sự trưởng thành của hửn.”

Phương Vọng nhú chặt mày.

Chu Tuyết tiếp lời: “Kiếp nạn của Đông Công Hoàng đã đến sớm hơn dự kiến, vài ngày trước, ta cảm nhận được khí tức của Thượng giới. Hôm nay, ngươi lại ở gần luồng khí tức tàn dư này hơn, ta khuyên ngươi, trong vòng một năm tới, không được đến gần thi thể của Đông Công Hoàng.”

Phương Vọng nhìn nàng, hỏi: “Ngươi có thể cảm nhận được khí tức của Thượng giới sao?” Chu Tuyết gật đầu, hừ một tiếng: “Đừng quên, ta là Tiên Tôn ở Thượng giới. Mặc dù Tiên Tôn không phải là đại năng che trời lấp đất, nhưng địa vực ta cai quản vượt xa sự tưởng tượng của ngươi.”

Phương Vọng kể lại cái chết của Đông Công Hoàng, hỏi các tiên thần Thượng giới đã làm như thế nào.

Chu Tuyết im lặng một lúc, nói: “Chắc là một loại thuật khí vận, nhưng nếu tiên thần không hạ phạm, muốn giết Đông Công Hoàng rất khó. Ta đoán Đông Công Hoàng không chống cự, dùng cách này để đánh lừa các tiên thần Thượng giới, khiến họ nghĩ rằng nhân gian vẫn còn sợ hãi họ.”

Phương Vọng nheo mắt hỏi: “Theo lời người nói, thông tin giữa nhân gian và Thượng giới chênh lệch rất lớn?”

Chênh lệch thông tin?

Chu Tuyết thấy từ này có phần mới lạ, nàng vừa suy ngẫm, vừa trả lời: “Đương nhiên, Thượng giới rất khó trực tiếp quan sát nhân gian. Chỉ có những đại năng tuyệt thế, họ không tiện hạ phạm, khi phát hiện nhân gian có dị thường, họ sẽ phái tiên thần hạ phạm. Khoảng cách giữa nhân gian và Thượng giới xa hơn người tưởng tượng. Nói đến đây, phải cảm ơn vị Chí Thánh trong lịch sử nhân gian, chính khí vận của hắn đã ngăn cách nhân gian và Thượng giới, để lại cho nhân gian một tia hy vọng sống.”

Chu Tuyết nghĩ ngơ nhìn hắn, quan sát kỹ lưỡng.

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Sao vậy?”

“Ta luôn cảm thấy trí nhớ của người không tốt lắm, cuộc đối thoại như thế này, chúng ta đã từng trải qua.”

Chu Tuyết nhìn chằm chằm Phương Vọng nói, giọng điệu bình tĩnh.

Phương Vọng nhận ra không ổn, tùy tiện giải thích vài câu, sau đó cáo từ Chu Tuyết.

Trước khi chia tay, Chu Tuyết dặn dò: “Kiếp nạn của Đại Dụ thần triều sắp đến, người hãy cân nhắc sức mình mà hành động. Ta đã cho Hồng Huyền Đế đến hỗ trợ người.”

Phương Vọng cau mày nói: “Cho hấn đến làm gì? Người còn trông chờ hấn có thể cứu ta sao?”

Chu Tuyết giải thích: “Dù sao hấn cũng là Đại Đế, có thể chỉ điểm cho vị đế vương đời tiếp theo của Đại Dụ thần triều tiếp theo lật ngược tình thế, như vậy cũng có thể giúp người sớm thoát thân.”

Phương Vọng suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu đồng ý.

Về trị quốc và Đế đạo, hấn thực sự không hiểu biết gì. khiến cả đại lục Nhân Hoàng chìm trong tang thương. Chưa đầy nửa tháng, Đại Dụ thần triều trở nên căng thẳng.

Thái tử vốn được định sẵn sẽ đăng cơ, nhưng lại bị một số hoàng tử và đại thần liên thủ ngăn cản. Trong thời gian ngắn, phong vân Đế thành biến ảo, mỗi ngày đều có vô số tu sĩ ra vào.

Phương Vọng không đến dự tang lễ của Đông Công Hoàng, nhưng vẫn lưu lại Đế thành. Trong thời gian đó, hấn đã gặp Hồng Tiên Nhi một lần.

Hồng Tiên Nhi rất biết ơn vì Phương Vọng đã đến Đế thành, bởi nàng biết mình đã hành động bốc đồng, không nên trở về sớm như vậy.

Lại một đêm trăng nửa trôi qua.

Hồng Tiên Nhi tìm đến khách sạn nơi Phương Vọng ở, nói: “Giúp ta một việc.”

Phương Vọng nhìn nàng, hỏi: “Chuyện gì?”

“Tứ ca của ta đang dẫn đại quân tiến về Đế thành. Hiện tại ngôi vị hoàng đế chưa được định, chính vì thế lực của hấn quá lớn. Trước khi phụ hoàng băng hà, hấn đã hứa sẽ phò tá đại ca của ta, nhưng không ngờ lại trở mặt. Người hãy giúp ta ngăn

hắn lại, không cho hắn vào thành, tốt nhất là khiến hắn phải cúi đầu.”

Hồng Tiên Nhi nghiêm túc nói.

Nàng lấy ra một lệnh bài màu vàng, trên đó khắc chữ Đông, viền ngoài khảm rồng.

“Đây là lệnh bài của phụ hoàng, vốn để lại cho ta, nhưng giờ ta trao cho ngươi. Ngươi có thể giả truyền thánh chỉ của phụ hoàng để trấn áp bọn họ. Tứ ca của ta ngoài việc nắm giữ đại quân còn có sự ủng hộ của Thái Thanh Huyền giáo. Nghe nói trong mười tám vị thần tiên lục địa có hai vị đang theo hắn đến đây. Thần tiên lục địa yếu nhất cũng phải ở Đạp Tiêu cảnh. Đây cũng là lý do ta tìm ngươi ra tay. Nếu đại ca của ta ra tay, Đại Dụ thần triều chắc chắn sẽ rơi vào nội loạn. Còn những lão quái vật trong Đại Dụ thần triều thì lại do dự không quyết, nên không ai muốn ra tay. Thật không biết tứ ca của ta đã rót cho bọn họ thứ thuốc mê gì, đến thánh chỉ của phụ hoàng cũng không nghe.”

Chương 545: Pháp Thiên Tượng Địa, thần tiên hạ phàm.

Chương 545: Pháp Thiên Tượng Địa, thần tiên hạ phàm.

Hồng Tiên Nhi nói xong, có hơi lo lắng, sợ Phương Vọng khó xử. Phương Vọng thu lệnh bài vào nhẫn Long Ngọc, nhẹ giọng nói: “Ta sẽ

cho thiên hạ biết rằng Đại Dụ thần triều tuy không còn Đông hoàng trị vì, nhưng sẽ được Thiên Đạo che chở.”

“Mười tám thần tiên lục địa ư? Vậy thì hãy để bọn họ nhìn xem thế nào là phong thái của thần tiên thực sự!”

Phong thái thần tiên?

Sau khi Phương Vọng rời đi, Hồng Tiên Nhi vẫn nhớ mãi lời hắn nói. Nàng luôn cảm thấy Phương Vọng không phải nói

suông, có lẽ liên quan đến việc tạo ra cửu mệnh bảo linh.

Hồng Tiên Nhi trở về hoàng cung, tìm gặp Thái tử Hồng Thủ.

Hồng Thủ, gần bốn nghìn tuổi, khoác trên mình long bào Thái tử, trông vô cùng uy nghiêm, như thể là Đông Công Hoàng thứ hai. Tu vi của hắn cũng không thấp, đã đạt đến cảnh giới Đạp Tiêu cảnh tầng bảy.

Nghe nói Phương Vọng đồng ý ra tay, Hồng Thủ thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười, nói: “Vị Phương Vọng này quả là người trọng tình trọng nghĩa. Hắn vốn có thể trực tiếp rời đi, không cần nhúng tay vào vũng nước đục này.”

Hồng Tiên Nhi hừ một tiếng: “Đó là đương nhiên. Phụ hoàng có ánh mắt cao như vậy, người mà hắn coi trọng chắc chắn không sai.”

Nói xong, trên mặt nàng hiem khi nở nụ cười.

Hồng Thủ thở dài: “Hy vọng Phương Vọng có thể trấn áp được tứ đệ. Cũng tại ta vô năng, không thể phục chúng. Phụ hoàng vừa đi, trong triều đã có nhiều người phản đối ta như vậy.”

Hồng Tiên Nhi nhìn hắn, nói: “Người không thấy những người phản đối quá nhiều sao?”

Hồng Thủ nghe vậy, không khỏi nhíu mày, hỏi: “Ý của ngươi là...”

“Hãy xem biểu hiện của Phương Vọng. Người nên chuẩn bị đối mặt với kẻ thù bên ngoài. Gần đây, số lượng thám tử lên vào đại lục Nhân Hoàng ngày càng nhiều. Kiếp nạn của Đại Dụ thần triều sắp đến rồi.”

Hồng Tiên Nhi nói xong thì xoay người rời đi.

Hồng Thủ ngồi trên ngai vàng, sắc mặt u ám. ...

Trên đỉnh núi xanh ngắt, cô vụ tung bay. đẹp hùng vĩ trước mặt.

Tiêu Tử nằm bên cạnh hắn, tò mò hỏi: “Công tử, chúng ta cứ ở đây sao?”

Phương Vọng đáp: “Ừ, bọn chúng đang tiến về hướng này.”

Hắn đã khóa chặt vị trí của đại quân tứ hoàng tử, hơn trăm vạn khí tức mạnh mẽ tụ lại, không chỉ hắn mà nhiều tu sĩ trong Đế thành cũng cảm nhận được, cả thành như lâm vào đại địch.

Tiêu Tử cũng cảm nhận được khí tức của quân địch. Nó chỉ tò mò Phương Vọng sẽ ngăn cản đại quân như thế nào, hơn nữa nơi này cách Đế thành không xa, một khi giao chiến, người trong Đế thành sẽ nhanh chóng tới được, những người tu vi cao thâm thậm chí có thể trực tiếp quan chiến từ Đế thành.

Nó biết công tử sắp thể hiện rồi!

Nó rất mong chờ Phương Vọng sau khi tạo nên cửu mệnh bảo linh sẽ mạnh mẽ đến mức nào!

Cùng lúc đó.

Cách đó ngàn dặm, biển mây cuộn cuộn, trên biển mây là trăm vạn đại quân cùng vô số yêu sủng, tọa kỵ, linh thú khổng lồ, cùng nhau tiến lên, khí thế không gì cản nổi.

Đứng đầu đại quân là một nam tử tuấn tú, hắn mặc áo bào kim tuyến hình măng xà, khoác trên vai một chiếc áo choàng đen, hai tay đặt trên chuôi kiếm, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm về phía trước.

Tứ hoàng tử, Hồng Thần.

Hồng Thần trông có phần giống Hồng Thủ, chỉ là khuôn mặt trẻ hơn, đôi lông mày toát lên vẻ cuồng ngạo, cả người

trông kiết ngạo bất tuân.

Lúc này, bên cạnh Hồng Thần là hai ông lão, chính là hai trong mười tám thần tiên lục địa của Thái Thanh Huyền giáo.

Bên trái là Độn Địa Lục Tiên, bên phải là Chấp Lôi Lục Tiên.

Thân hình Độn Địa Lục Tiên hơi mập mạp, đôi mắt hiền từ, luôn nở nụ cười, tay cầm một chiếc quạt lông, hắn vừa quạt vừa cười nói: “Thái tử điện hạ này sao còn chưa đến ngăn cản chúng ta, hắn rốt cuộc là đã giăng thiên la địa võng hay đã từ bỏ ngôi vị Đại Đế?”

Thân hình Chấp Lôi Lục Tiên cao lớn, hắn mặc áo bào xanh, khoác khăn dài, tóc dài búi trong mũ quan ám kim, sau lưng cắm chéo hai lá cờ lớn, đôi lông mày rậm, đôi mắt hỏ, khuôn mặt uy nghiêm.

Nghe lời Độn Địa Lục Tiên nói, Chấp Lôi Lục Tiên không lên tiếng. Tứ hoàng tử Hồng Thần hừ một tiếng: “Đại ca của ta, cái gì cũng tốt, chỉ là do dự không quyết đoán, nếu không ta cũng sẽ không tranh với hắn. Nếu để hắn làm hoàng đế, sau này đối mặt với các Thánh tộc, Đế tộc trong thiên hạ, chỉ e phải từng bước nhượng bộ.”

Độn Địa Lục Tiên cười ha hả nói: “Đúng vậy, Đông Công Hoàng đệ hạ hành sự bá đạo. Muốn kế thừa Đại Dụ thần triều của hắn, chỉ có thể theo đuổi Bá đạo, nếu không thì những thế lực bị Đông Công Hoàng đệ hạ trấn áp chắc chắn sẽ phản phệ.”

Hồng Thần liếc nhìn Độn Địa Lục Tiên, hỏi: “Quý giáo có đệ tử đến từ Ngọc tộc, không biết quý giáo có thái độ như thế nào đối với hành động của phụ hoàng ta?”

“Bảy tộc làm việc bất nghĩa, đáng diệt. Ngọc Chân đạo nhân mạo muội hành sự nhân danh Thái Thanh Huyền giáo, đã

bị sư thúc trách phạt, diện bích tư quá trong giáo ngàn năm, đã cắt đứt khí vận của Ngọc tộc, từ nay về sau, không hỏi hồng trần, chỉ hỏi đạo pháp.”

Độn Địa Lục Tiên trả lời.

Hồng Thần thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn về phía trước.

Trăm vạn đại quân sau lưng hắn cũng đang bàn tán về trận đại chiến sắp tới, hầu hết bọn họ đều rất phấn khích, nếu Hồng Thần xưng đế, họ đều sẽ là công thần.

Cũng có một số ít người lo lắng trận chiến này có thể mang đến kiếp nạn cho Đại Dụ thần triều.

Kể từ khi Đông Công Hoàng sáng lập Đại Dụ thần triều đến nay, bốn nghìn năm qua, chưa từng xảy ra nội loạn!

Biển mây cuộn cuộn trôi nhanh, đại quân của Hồng Thần vượt qua từng ngọn núi, thành trì. Bất cứ tu sĩ, yêu thú Đại Dụ nào thấy đại quân này đều hoảng hốt bỏ chạy.

Thời gian trôi qua nhanh chóng.

“Còn năm trăm dặm nữa là tới Đế thành, hôm nay phải phá tan cổng thành Đế thành!”

Một vị tướng quân thân hình vạm vỡ, khoác bộ giáp nặng nề giờ cao đại đao, gào lên hết sức. Giọng nói của hắn vang vọng chín tầng trời, thậm chí truyền đến tận Đế thành.

Chương 546: Pháp Thiên Tượng Địa, thần tiên hạ phàm.
(2)

Chương 546: Pháp Thiên Tượng Địa, thần tiên hạ phàm.
(2)

Đế thành lập tức dậy sóng.

“Đó là giọng của Đại tướng quân Trình Chử!”

“Đại quân của Tứ hoàng tử sắp tới rồi!”

“Không ngờ lại thật sự khai chiến, bệ hạ mới băng hà bao lâu, loạn rồi, loạn rồi!”

“Đáng ghét, vị tướng quân có công trạng hiển hách nhất Đại Dụ lại rút đao hướng về Đế thành của Đại Dụ, bệ hạ dưới suối vàng sao có thể yên lòng?”

“Thái tử điện hạ đâu? Sao vẫn chưa thấy hấn điều động quân đội?”

Trong thành, lòng người hoang mang, còn các quan văn võ đã tụ tập trong hoàng cung, Thái tử Hồng Thủ thì đang trấn an họ.

Nghe nói Thiên Đạo Phương Vọng chuẩn bị xuất chiến, các quan văn võ vẫn lo lắng, cho rằng Thái tử quá coi thường khi để một mình Phương Vọng chống lại đại quân của Tứ hoàng tử.

Hồng Tiên Nhi xuất hiện trên tường thành, nhìn về phía chân trời.

Chân trời núi non trùng điệp, hùng vĩ tráng lệ, không thấy chút dấu hiệu nguy hiểm nào.

Một bóng người xuất hiện bên cạnh nàng, chính là Đế Thao, người trước đây đại diện cho Đông Công Hoàng đi đón Phương Vọng.

Đế Thao mặc áo giáp bạc, hấn nhìn về phía xa, nói: “Ngươi cho rằng Phương Vọng có thể thành công không? Quân đội của Đại Dụ thần triều không phải bảy tộc đơn lẻ có thể sánh bằng, huống chi còn có hai vị thần tiên lục địa tương trợ.”

Hồng Tiên Nhi tùy ý đáp: “Thần tiên lục địa nào chứ, chỉ là khoác lác thôi, Phương Vọng nhất định sẽ thành công.”

Đế Thao kinh ngạc nhìn nàng, trêu chọc: “Mới có mấy năm, Thất công chúa của chúng ta vốn luôn tự ngạo lại si mê

một nam tử như vậy, thật là hiếm thấy.”

“Đó là vì người không biết sự lợi hại của hắn, rồi sẽ có ngày người cũng tin tưởng hắn như ta vậy.”

Hồng Tiên Nhi hừ một tiếng, trên mặt không tự chủ được nở nụ cười.

Ngay lúc này, từ chân trời truyền đến tiếng gầm giận của Đại tướng “Người là ai, dám cản đường đại quân của ta, báo tên đi!”

“Thiên Đạo Phương Vọng.”

Giọng nói của Phương Vọng rất nhẹ, tuy không oai phong như Trình Chử, nhưng lại truyền rõ ràng vào tai của tất cả sinh linh trong thiên địa.

Hồng Tiên Nhi, Đế Thao nghe thấy, không còn nói chuyện phiếm nữa, đều hướng ánh mắt về phía xa.

Đế thành cũng theo đó mà yên tĩnh lại. Danh tiếng của Phương Vọng đã truyền khắp Đại Dụ thần triều, dưới sự thúc đẩy có chủ ý của Đông Công Hoàng, mọi người đều biết Phương Vọng là thiên tài đệ nhất đương thời, cũng là cường giả tuyệt thế đã quét ngang bảy đại Thánh tộc.

Cùng lúc đó.

Xa xa.

Trên dãy núi, biển mây chờ theo trăm vạn đại quân dừng lại, Tứ hoàng tử Hồng Thần cau mày nhìn về phía trước, hai vị Độn Địa Lục Tiên, Cháp Lô Lục Tiên bên cạnh hắn cũng vậy.

Đại quân phía sau hơi xôn xao, danh tiếng của Phương Vọng có thể nói là như sấm bên tai, đối với họ, vẫn có chút uy hiếp.

Đông Công Hoàng trước khi mất đã làm một việc lớn cuối cùng là che chở Phương Vọng, giờ Phương Vọng xuất hiện, có phải là di chỉ của Đông Công Hoàng không?

Đừng thấy họ đang gây ra nội chiến, nhưng chỉ cần nghĩ đến Đông Công Hoàng, lòng họ đều bắt đầu dao động.

Phía trước, Phương Vọng lơ lửng giữa không trung, Tiêu Tử nằm trên vai hắn.

Tiêu Tử đang ngạc nhiên nhìn Phương Vọng, nó vốn định biến lớn, để hắn cười rồing hiển thánh, nhưng bị hắn từ chối.

Tứ hoàng tử Hồng Thần cất lời: “Phương Vọng, ta đã nghe danh ngươi, ngay cả phụ hoàng ta cũng xưng tụng ngươi là thiên tài đệ nhất thiên hạ. Hãy theo ta, khi ta đăng cơ, ta sẽ trọng dụng ngươi, giúp ngươi tấn công cảnh giới Đại Thánh trong truyền thuyết.”

Phương Vọng lần đầu tiên gặp Hồng Thần. Hồi Đông Công Hoàng truyền thụ Diệt Tuyệt Thần Lục, Hồng Thần không có mặt. Xem ra, Hồng Thần đã sớm bị bỏ rơi.

Tất nhiên, còn một khả năng khác, Đông Công Hoàng chỉ làm theo thủ tục, chủ yếu là muốn truyền Diệt Tuyệt Thần Lục cho Hồng Tiên Nhi.

“Ta được Đông Công Hoàng ban ân, đã hứa với hắn sẽ bảo vệ Đại Dụ phép Đại Dụ thần triều nội loạn, càng không để Đại Dụ thần triều diệt vong. Tứ hoàng tử điện hạ, nếu ngươi cố tình vi phạm di chiếu của bề hạ, đừng trách Phương Vọng vô lễ.”

Phương Vọng đáp lời, giọng nói vang vọng khắp thiên địa, truyền vào Đế thành.

Nghe những lời này, không ít bách tính, tu sĩ trong Đế thành đều đỏ hoe mắt. Họ không phải cảm động vì Phương

Vọng, mà là nhớ đến Đông Công Hoàng toàn năng trong lòng họ.

Nghe lời Phương Vọng, Hồng Thần cười, cười đến dữ tợn.

Không cần hấn ra lệnh, một bóng người vượt qua hấn, bay về phía Phương Vọng.

Chính là Đại tướng quân Trình Chủ, hấn cầm đại đao, lưỡi đao tỏa ra khí thế ngút trời, thân hình như gấu ngựa, nhìn từ phía sau đã toát lên khí thế vạn người không địch nổi.

Trình Chủ cười khẩy: “Phương Vọng, nghe nói ngươi có thể giết chết Đạp Tiêu cảnh, hôm nay để bản tướng quân thử xem ngươi có bản lĩnh đó không!”

Khỏe miệng Phương Vọng nhếch lên, thân hình hấn đột nhiên lớn lên.

Đồng tử Trình Chủ co lại, hấn vô thức giảm tốc độ, không chỉ hấn, cả trăm vạn đại quân phía sau đều kinh ngạc, ngừng đầu nhìn lên, từng người mở to mắt, thậm chí vô thức há hốc mồm.

Chỉ thấy Phương Vọng trong thời gian cực ngắn đã cao đến vạn trượng.

Tiểu Tử trên vai hấn trở nên nhỏ hơn cả côn trùng, nó cũng kinh ngạc nhìn khuôn mặt khổng lồ của Phương Vọng.

“Chuyện này...”

Tiểu Tử run rẩy nói, có cảm giác như đang nằm mơ.

Phương Vọng sử dụng Thiên Linh Bảo thể. Lục Hợp Bát Hoang tử, Trấn Thế châu của hấn đều có thể biến lớn, bản thân hấn đương nhiên cũng có thể, hấn tương đương nắm giữ một loại thần thông.

Lúc này, Phương Vọng nghĩ đến Pháp Thiên Tượng Địa trong thần thoại kiếp trước.

Phương Vọng giờ tay phải lên, ngưng tụ Thiên Cung kích, Thiên Cung kích cũng trở nên khổng lồ, thậm chí còn vượt xa hắc, dài gần hai vạn trượng.

Sự phóng đại của Thiên Cung kích không phải do Thiên Linh Bảo thể Chỉ là sau khi tạo ra Thiên Linh Bảo thể, Phương Vọng mới có thể điều động sức mạnh thực sự của nó.

Chương 547: Sự mạnh mẽ phi thường khó mà tưởng tượng nổi.

Chương 547: Sự mạnh mẽ phi thường khó mà tưởng tượng nổi.

Phương Vọng cao vạn trượng, cầm Thiên Cung kích dài hai vạn trượng, đứng sừng sững dưới vòm trời, Tứ hoàng tử Hồng Thần và trăm vạn đại quân của hắn đều như ngược nhìn thần tiên giáng trần.

“Đây là pháp thuật gì vậy?”

“Ta trúng ảo thuật rồi sao? Sao hắn đột nhiên trở nên to lớn thế này?”

“Có lẽ là một loại thần thông nào đó, dù hắn chưa đạt đến Thần Thông cảnh, nhưng dù sao hắn cũng là thiên tài đệ nhất thiên hạ.”

“Hí... Thân hình này, ngay cả bệ hạ cũng không có được đâu?”

“Thảo nào hắn dám một mình đến đây...”

Bốn trăm vạn tướng sĩ của Tứ hoàng tử bàn tán xôn xao. Những binh lính này có tu vi thấp nhất cũng ở cảnh giới Ngưng Thần, một số tướng lĩnh thậm chí đạt đến Pháp Thiên cảnh, Thần Thông cảnh, Đạp Tiêu cảnh, tuyệt đối được coi là

ting nhuệ của Đại Dụ thần triều. Trong số họ, người trẻ nhất cũng đã hơn hai trăm tuổi, kiến thức uyên thâm, nhưng chưa từng thấy loại thần thông nào như thế này.

Ngay cả Độn Địa Lục Tiên và Chấp Lôi Lục Tiên bên cạnh Hồng Thần cũng phải chấn động.

Tiểu tử long nằm trên vai Phương Vọng mở to mắt, không hiểu sao, nhìn thấy Phương Vọng vĩ ngạn như vậy, nó lại vô tình nhớ đến một cảnh tượng nào đó cách đây vạn năm.

Phương Vọng vung Thiên Cung kích, một tay cầm kích, chỉ thẳng vào trăm vạn đại quân, nét mặt lạnh nhạt nói: “Chư vị có muốn thử xem cây trường kích trong tay ta sắc bén đến mức nào không?”

Ầm!

Hắn bộc phát khí thế của Thiên Cương Chí Dương Bá thể, uy chấn thiên địa, cơn cuồng phong nổi lên khiến nhiều tướng sĩ vô thức giơ tay lên đỡ.

Mái tóc dài của Hồng Thần bị thổi bay, để lộ hoàn toàn khuôn mặt của hắn, lúc này, nét mặt của hắn vô cùng phức tạp.

Hắn trầm giọng nói: “Trình Chử, còn ngậy ra đó làm gì, diệt hắn đi!”

Nghe vậy, Trình Chử vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc, không dè lập tức hoàn hồn, nhảy vọt lên, hai tay giơ cao đại đao, giận dữ chém xuống.

Một nhát chém xuống. ánh đao lóe sáng cả thiên địa. bóng đao như một dòng sông thiên hà giáng xuống, dài đến hàng nghìn trượng.

Nếu đổi lại là một đối thủ khác, thì đòn tấn công như vậy sẽ vô cùng mãn nhãn, nhưng trước mặt Phương Vọng, thì lại chẳng đáng là bao.

Phương Vọng cao vạn trượng tương đương với hơn ba mươi nghìn mét, kiếp trước trên đại lục Trái Đất không có ngọn núi nào cao như vậy, huống chi, hắn còn cầm một thanh Thiên Cung kích còn khoa trương hơn trong tay.

Cánh tay phải của Phương Vọng rung lên, Thiên Cung kích cũng rung theo, tạo ra một lực lượng khủng khiếp trực tiếp xua tan bóng đao của Trình Chủ.

Thân hình Trình Chủ biến mất giữa không trung, giây tiếp theo, hắn đột ngột xuất hiện sau lưng Phương Vọng, tay trái của hắn không biết từ đâu lấy ra một cái hồ lô, hắn hít một ngụm thứ gì đó trong hồ lô, rồi há miệng phun về phía Phương Vọng.

Âm!

Biển lửa cuộn cuộn phun ra từ miệng hắn, thanh thế dữ dội, trong nháy mắt đã nhấn chìm nửa thân trên của Phương Vọng, cả thiên địa như bị một cơn gió nóng khủng khiếp thổi qua.

Hồng Thần giờ tay lên đỡ, linh lực ngưng tụ thành một lồng sáng màu tím trên cơ thể.

Trăm vạn đại quân sau lưng hắn bắt đầu xếp trận theo lệnh của từng tướng lĩnh.

Khi Trình Chủ vẫn đang phun lửa, Phương Vọng xoay người vung Thiên Cung kích quét tới.

Nhanh quá!

Đồng tử của Trình Chủ đột nhiên co lại, hắn vô thức né tránh, nhưng vẫn bị khí kinh từ cú vung kích của Phương Vọng đánh bay, đập nát từng ngọn núi, biến mất trong lòng núi.

Cảnh tượng này khiến Độn Địa Lục Tiên cảm thán: “Quả nhiên là thiên tài đệ nhất Đông nhân gian, loại thần thông này

không chỉ đơn giản là hù dọa người, tốc độ của hắn vẫn rất nhanh.”

Chấp Lôi Lục Tiên bình tĩnh nói: “Ừ, sức mạnh thân thể của hắn rất mạnh, đã vượt qua hầu hết các tu sĩ Đạp Tiêu cảnh, ngay cả khi so sánh với yêu ma có thể sánh ngang Đạp Tiêu cảnh, thì sức mạnh thân thể của hắn cũng không hề yếu.”

Hồng Thần mở miệng hỏi: “Hai vị, các người có thể trấn áp hắn không?” Chấp Lôi Lục Tiên trả lời: “Mặc dù sẽ rất phiền phức, nhưng hắn là không khó.”

“Trấn áp khó hơn nhiều so với giết chết, Tứ điện hạ quả là biết tiếc nhân tài.”

Độn Địa Lục Tiên trầm giọng nói.

Hồng Thần không đáp, ánh mắt vẫn dõi theo Phương Vọng.

“Không khó lắm ư?”

Giọng nói của Phương Vọng đột ngột vang lên, khiến Hồng Thần, Chấp Lôi Lục Tiên, Độn Địa Lục Tiên kinh hãi, một luồng uy áp khủng khiếp bao trùm lấy họ.

Chấp Lôi Lục Tiên lập tức rút ra hai lá cờ lớn sau lưng, Độn Địa Lục Tiên thì lấy ra một chiếc gương, cả hai đều như lâm đại địch.

Hồng Thần vận công toàn lực, nhưng vẫn bị uy áp ép lùi về sau, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh sợ.

Chỉ thấy Phương Vọng ở chân trời xa xa nhìn xuống họ, thân hình vạn trượng như muốn phá vỡ cả bầu trời.

Chấp Lôi Lục Tiên, Độn Địa Lục Tiên dường như cảm nhận được điều gì, vô thức nhìn quanh bốn phía.

Chỉ thấy giữa những ngọn núi, từng bóng ma đen kịt từ từ hiện ra, mỗi bóng ma đều cầm một thanh kiếm ma, trông giống hệt nhau, thân hình to lớn, cao đến hàng trăm trượng.

Trong rừng núi, hồ nước, sườn núi, đỉnh núi, sông ngòi, khắp nơi đều có bóng ma xuất hiện, vô tận, không thấy điểm dừng.

Một cảm giác áp lực khó tả bao trùm lấy đám người Hồng Thần, hàng triệu tướng sĩ đang xếp trận đầu tái mặt, họ cảm nhận được khí tức của tử thần.

Thiên Địa Tru Tiên kiếm!

Uy áp Tru Tiên bao phủ cả thiên địa, sát khí lạnh lẽo từ Âm phủ khiến sinh linh trong phạm vi hàng nghìn dặm như đang ở trong cung điện băng giá.

“Đây là trận pháp gì? Sao lại không có dấu hiệu gì...”

Chấp Lôi Lục Tiên cau mày, lẩm bẩm.

Độn Địa Lục Tiên lạnh lùng nói: “Sur huynh, đừng quan tâm nữa, cùng nhau ra tay!”

Xa xa, Trình Chử vẫn không ngừng tấn công, Phương Vọng luôn có thể diệt địa, nhưng vẫn không thể làm tổn thương Phương Vọng. Thực lực của Trình Chử trong mắt Phương Vọng còn không bằng Thu Thần Cơ.

Chương 548: Thiên Đạo Triều Thánh.

Chương 548: Thiên Đạo Triều Thánh.

Phương Vọng ngạo nghễ nhìn xuống mọi người, cất giọng: “Nếu như đây chính là thực lực của mười tám thần tiên lục địa Thái Thanh Huyền giáo, thì ta thật sự thất vọng. Hay là, ta gia nhập Thái Thanh Huyền giáo của các ngươi, các ngươi phong ta làm Thiên Đế nhân gian?”

Thiên Đế nhân gian?

Nghe lời Phương Vọng nói, sắc mặt của Độn Địa Lục Tiên và Cháp Lôi Lục Tiên trở nên vô cùng khó coi, nhất là khi càng ngày càng có nhiều người đến xem trận chiến, bọn họ biết Phương Vọng cố ý làm như vậy.

Bây giờ, bọn họ tiến cũng không được, lui cũng không xong, tiến thoái lưỡng nan.

Phương Vọng đoán được sự dày vò trong lòng bọn họ, nhưng hắn vẫn vô cảm, mặc cho quỷ thần tiếp tục tấn công.

Nếu hắn muốn giết hai người này, bọn họ căn bản không thể chống đỡ quá mười giây. Hắn muốn cho thiên hạ thấy sức mạnh của mình, để mọi người biết rằng Đại Dụ thần triều sau khi mất Đông Công Hoàng vẫn còn Phương Vọng hắn!

Hồng Thần vẫn luôn nhìn chăm chăm vào trận chiến phía trước, không ra lệnh, không biết đang nghĩ gì.

Hàng triệu tướng sĩ phía sau đều lộ vẻ kinh hãi, sĩ khí giảm mạnh, đối mặt với đối thủ như vậy, bọn họ không nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Các tướng lĩnh cũng không ra lệnh, vì họ nhận ra Phương Vọng không định giết người.

Quan sát Độn Địa Lục Tiên và Cháp Lôi Lục Tiên, bọn họ không phải không mạnh, thậm chí có thể nói là mạnh đến đáng sợ. Thần thông pháp thuật của bọn họ khó lường, sức phá hoại cực lớn, san bằng núi non, chia cắt hồ nước chỉ là chuyện nhỏ, nhưng trong trận pháp bí ẩn của Phương Vọng, mọi thứ đều trở nên vô ích.

Càng ngày càng nhiều đại tu sĩ của Đại Dụ thần triều kéo đến, còn có cả thám tử của các thế lực khác ngoài đại lục, họ đều muốn biết Phương Vọng mạnh đến mức nào.

Chuyện bảy tộc đã truyền khắp Đông nhân gian, cái tên Phương Vọng cũng lọt vào mắt của các thế lực lớn ở Đông nhân gian, tất cả các thế lực lớn đều cho rằng Phương Vọng đã trưởng thành, chỉ là không ai biết Phương Vọng mạnh đến mức nào.

“Đây là thần thông gì? Sao hắn lại to lớn như vậy?” “Trước khi đến, căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của hắn, không ngờ hắn lại có... Có lẽ đã vượt quá năm nghìn trượng rồi nhỉ?”

“Không chỉ vậy, ít nhất cũng phải vạn trượng, đặc biệt là bảo linh bản mệnh trong tay hắn, thật sự khí phách, có lẽ phẩm giai đã đạt đến Đạo Nguyên tầng năm, thậm chí còn cao hơn.”

“Đại Dụ thần triều quả nhiên là khí vận không ngừng, vừa mất Đông Công Hoàng, lại xuất hiện một vị Thiên Đạo.”

“Đúng hơn là Đông Công Hoàng thần cơ diệu toán, dám vì Phương Vọng chưa từng gặp mặt mà chống lại Thánh tộc thiên hạ, sự mưu trí và tầm nhìn này không ai sánh bằng.”

Các đại tu sĩ ở rìa chiến trường bàn tán xôn xao, vừa kinh sợ trước sức mạnh của Phương Vọng, vừa kính phục Đông Công Hoàng.

Qua trận chiến này, họ có thể xác định rằng Đại Dụ thần triều sẽ không sụp đổ sau khi Đông Công Hoàng ngã xuống, ít nhất là trong thời gian ngắn.

Trình Chủ trong tay Phương Vọng có tâm trạng phức tạp hơn.

Hắn theo Đông Công Hoàng ba nghìn năm, lập vô số công trạng, cũng từng chứng kiến tư thái mạnh mẽ của Đông Công Hoàng, nhưng hắn chưa bao giờ chấn động như vậy.

Sau khi chấn động, trong lòng hắn không hề sợ hãi. Ngược lại, hắn tràn đầy an ủi.

Tuổi thọ của hắn cũng sắp đến đến đại nạn, nhiều nhất chỉ còn sống thêm hai ba trăm năm nữa, nếu có thể chứng kiến Đại Dụ thần triều tiếp tục cường thịnh, thì hắn chết cũng không hối tiếc.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn nở một nụ cười.

“Xem ra hai vị đã không còn sức chống cự, vậy thì chuẩn bị đi chết đi!”

Giọng nói của Phương Vọng một lần nữa vang lên, âm thanh lạnh lẽo, khiến cả thiên địa rơi vào giá rét.

Ngay khi lời nói vừa dứt, hầu như tất cả những người xem trận chiến đều cảm thấy rung động.

Chỉ thấy thân thể cao vạm vỡ của Phương Vọng không ngừng tỏa ra ngọn lửa dương khí, nhanh chóng tụ lại sau ót hắn, tựa như mặt trời giáng thế, vô cùng to lớn. Nhiệt độ kinh khủng khiến bụi đất cuộn cuộn bên dưới cuộn trào dữ dội, mặt đất tan hoang lại một lần nữa rung chuyển.

Hai vị Độn Địa Lục Tiên, Chấp Lôi Lục Tiên đang bị đại quân quỷ thần vây công đều chấn động, họ cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ Ánh mắt của họ không khỏi hướng về phía xa, trong vầng thái dương khổng lồ sau ót Phương Vọng, mơ hồ có thể thấy được hình dáng của Diệt Tuyệt Thần Lục. Họ không biết Diệt Tuyệt Thần Lục là gì, nhưng có thể cảm nhận được rằng Diệt Tuyệt Thần Lục tuyệt không phải thứ họ có thể chống lại.

Tứ hoàng tử Hồng Thần đứng trên mây, áo bào phấp phới, đôi mắt từ từ mở to.

“Đó là... Sao có thể...”

Hồng Thần lẩm bẩm tự nói, giọng nói run rẩy.

Đế Thao bên cạnh Hồng Tiên Nhi càng thất thanh: “Không thể nào! Tuyệt học của bộ hạ...”

Trong đại quân trăm vạn phía sau Hồng Thần, những lão tướng quân đã sống hơn ngàn năm đều kích động đến mức rơi lệ.

Lúc này, dáng vẻ vĩ ngạn của Phương Vọng trong mắt họ trùng khớp với hình ảnh Đông Công Hoàng trong ký ức.

Tuyệt đối không sail

Phương Vọng đã đạt được chân truyền của bộ hạ!

Hồng Tiên Nhi nhìn Diệt Tuyệt Thần Lục ẩn trong vàng thái dương, sự kính phục đối với Phương Vọng trong lòng lần đầu tiên chuyển thành sùng bái.

Nàng và Phương Vọng cùng được truyền thừa Diệt Tuyệt Thần Lục, nàng còn chưa luyện thành, Phương Vọng đã có thể thi triển, hơn nữa uy thế lại mạnh mẽ đến vậy!

Khi sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục dung nhập vào Thiên Địa Tru Tiên kiếm, sắc mặt của Độn Địa Lục Tiên, Chấp Lôi Lục Tiên đại biến, lần đầu tiên họ cảm nhận được khí tức tử vong mãnh liệt như vậy.

Độn Địa Lục Tiên vội vàng kêu lên: “Chờ đã!”

Phương Vọng không hề động lòng, tất cả quỷ thần trong thiên địa bắt đầu bùng cháy ngọn lửa trắng kỳ dị, khiến chúng trông càng thêm đáng sợ, cả thiên địa như hóa thành luyện ngục Cửu U, rừng rợn kinh hoàng.

“Chúng ta nhận thua! Chúng ta đầu hàng!”

Chương 549: Thiên Đạo Triều Thánh.

Chương 549: Thiên Đạo Triều Thánh.

Phương Vọng ngạo nghễ nhìn xuống mọi người, cất giọng: “Nếu như đây chính là thực lực của mười tám thần tiên lục địa Thái Thanh Huyền giáo, thì ta thật sự thất vọng. Hay là, ta gia nhập Thái Thanh Huyền giáo của các ngươi, các ngươi phong ta làm Thiên Đế nhân gian?”

Thiên Đế nhân gian?

Nghe lời Phương Vọng nói, sắc mặt của Độn Địa Lục Tiên và Cháp Lôi Lục Tiên trở nên vô cùng khó coi, nhất là khi càng ngày càng có nhiều người đến xem trận chiến, bọn họ biết Phương Vọng cố ý làm như vậy.

Bây giờ, bọn họ tiến cũng không được, lui cũng không xong, tiền thoái lưỡng nan.

Phương Vọng đoán được sự dằn vò trong lòng bọn họ, nhưng hắn vẫn vô cảm, mặc cho quỷ thần tiếp tục tấn công.

Nếu hắn muốn giết hai người này, bọn họ căn bản không thể chống đỡ quá mười giây. Hắn muốn cho thiên hạ thấy sức mạnh của mình, để mọi người biết rằng Đại Dụ thần triều sau khi mất Đông Công Hoàng vẫn còn Phương Vọng hắn!

Hồng Thần vẫn luôn nhìn chăm chăm vào trận chiến phía trước, không ra lệnh, không biết đang nghĩ gì.

Hàng triệu tướng sĩ phía sau đều lộ vẻ kinh hãi, sĩ khí giảm mạnh, đối mặt với đối thủ như vậy, bọn họ không nhìn thấy hy vọng chiến thắng.

Các tướng lĩnh cũng không ra lệnh, vì họ nhận ra Phương Vọng không định giết người.

Quan sát Độn Địa Lục Tiên và Cháp Lôi Lục Tiên, bọn họ không phải không mạnh, thậm chí có thể nói là mạnh đến đáng sợ. Thần thông pháp thuật của bọn họ khó lường, sức phá hoại cực lớn, san bằng núi non, chia cắt hồ nước chỉ là chuyện nhỏ,

nhưng trong trận pháp bí ẩn của Phương Vọng, mọi thứ đều trở nên vô ích.

Càng ngày càng nhiều đại tu sĩ của Đại Dụ thần triều kéo đến, còn có cả thám tử của các thế lực khác ngoài đại lục, họ đều muốn biết Phương Vọng mạnh đến mức nào.

Chuyện bảy tộc đã truyền khắp Đông nhân gian, cái tên Phương Vọng cũng lọt vào mắt của các thế lực lớn ở Đông nhân gian, tất cả các thế lực lớn đều cho rằng Phương Vọng đã trưởng thành, chỉ là không ai biết Phương Vọng mạnh đến mức nào.

“Đây là thần thông gì? Sao hắn lại to lớn như vậy?” “Trước khi đến, căn bản không phát hiện ra sự tồn tại của hắn, không ngờ hắn lại có... Có lẽ đã vượt quá năm nghìn trượng rồi nhỉ?”

“Không chỉ vậy, ít nhất cũng phải vạn trượng, đặc biệt là bảo linh bản mệnh trong tay hắn, thật sự khí phách, có lẽ phẩm giai đã đạt đến Đạo Nguyên tầng năm, thậm chí còn cao hơn.”

“Đại Dụ thần triều quả nhiên là khí vận không ngừng, vừa mất Đông Công Hoàng, lại xuất hiện một vị Thiên Đạo.”

“Đúng hơn là Đông Công Hoàng thần cơ diệu toán, dám vì Phương Vọng chưa từng gặp mặt mà chống lại Thánh tộc thiên hạ, sự mưu trí và tầm nhìn này không ai sánh bằng.”

Các đại tu sĩ ở rìa chiến trường bàn tán xôn xao, vừa kinh sợ trước sức mạnh của Phương Vọng, vừa kính phục Đông Công Hoàng.

Qua trận chiến này, họ có thể xác định rằng Đại Dụ thần triều sẽ không sụp đổ sau khi Đông Công Hoàng ngã xuống, ít nhất là trong thời gian ngắn.

Trình Chủ trong tay Phương Vọng có tâm trạng phức tạp hơn.

Hắn theo Đông Công Hoàng ba nghìn năm, lập vô số công trạng, cũng từng chứng kiến tư thái mạnh mẽ của Đông Công Hoàng, nhưng hắn chưa bao giờ chấn động như vậy.

Sau khi chấn động, trong lòng hắn không hề sợ hãi. Ngược lại, hắn tràn đầy an ủi.

Tuổi thọ của hắn cũng sắp đến đến đại nạn, nhiều nhất chỉ còn sống thêm hai ba trăm năm nữa, nếu có thể chứng kiến Đại Dụ thần triều tiếp tục cường thịnh, thì hắn chết cũng không hối tiếc.

Nghĩ đến đây, trên mặt hắn nở một nụ cười.

“Xem ra hai vị đã không còn sức chống cự, vậy thì chuẩn bị đi chết đi!”

Giọng nói của Phương Vọng một lần nữa vang lên, âm thanh lạnh lẽo, khiến cả thiên địa rơi vào giá rét.

Ngay khi lời nói vừa dứt, hầu như tất cả những người xem trận chiến đều cảm thấy rung động.

Chỉ thấy thân thể cao vạm trượng của Phương Vọng không ngừng tỏa ra ngọn lửa dương khí, nhanh chóng tụ lại sau ót hắn, tựa như mặt trời giáng thế, vô cùng to lớn. Nhiệt độ kinh khủng khiến bụi đất cuộn cuộn bên dưới cuộn trào dữ dội, mặt đất tan hoang lại một lần nữa rung chuyển.

Hai vị Độn Địa Lục Tiên, Chấp Lôi Lục Tiên đang bị đại quân quỷ thần vây công đều chấn động, họ cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ Ánh mắt của họ không khỏi hướng về phía xa, trong vầng thái dương khổng lồ sau ót Phương Vọng, mơ hồ có thể thấy được hình dáng của Diệt Tuyệt Thần Lục. Họ không biết Diệt Tuyệt Thần Lục là gì, nhưng có thể cảm nhận được rằng Diệt Tuyệt Thần Lục tuyệt không phải thứ họ có thể chống lại.

Tứ hoàng tử Hồng Thần đứng trên mây, áo bào phấp phới, đôi mắt từ từ mở to.

“Đó là... Sao có thể...”

Hồng Thần lẩm bẩm tự nói, giọng nói run rẩy.

Đế Thao bên cạnh Hồng Tiên Nhi càng thất thanh: “Không thể nào! Tuyệt học của bộ hạ...”

Trong đại quân trăm vạn phía sau Hồng Thần, những lão tướng quân đã sống hơn ngàn năm đều kích động đến mức rơi lệ.

Lúc này, dáng vẻ vĩ ngạn của Phương Vọng trong mắt họ trùng khớp với hình ảnh Đông Công Hoàng trong ký ức.

Tuyệt đối không sai

Phương Vọng đã đạt được chân truyền của bộ hạ!

Hồng Tiên Nhi nhìn Diệt Tuyệt Thần Lục ẩn trong vàng thái dương, sự kính phục đối với Phương Vọng trong lòng lần đầu tiên chuyển thành sùng bái.

Nàng và Phương Vọng cùng được truyền thừa Diệt Tuyệt Thần Lục, nàng còn chưa luyện thành, Phương Vọng đã có thể thi triển, hơn nữa uy thế lại mạnh mẽ đến vậy!

Khi sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục dung nhập vào Thiên Địa Tru Tiên kiếm, sắc mặt của Độn Địa Lục Tiên, Cháp Lôi Lục Tiên đại biến, lần đầu tiên họ cảm nhận được khí tức tử vong mãnh liệt như vậy.

Độn Địa Lục Tiên vội vàng kêu lên: “Chờ đã!”

Phương Vọng không hề động lòng, tất cả quỷ thần trong thiên địa bắt đầu bùng cháy ngọn lửa trắng kỳ dị, khiến chúng trông càng thêm đáng sợ, cả thiên địa như hóa thành luyện ngục Cửu U, rừng rợn kinh hoàng.

“Chúng ta nhận thua! Chúng ta đầu hàng!”

Chương 550: Thiên Đạo Triều Thánh. (2)

Chương 550: Thiên Đạo Triều Thánh. (2)

Độn Địa Lục Tiên hét lớn, vừa nói vừa bay về phía chân trời, tốc độ của hắn không nhanh bằng lúc trước, trên đường đi thỉnh thoảng có quỷ thần chặn lại. Hắn vừa dứt lời, đã bị một quỷ thần chém rơi.

Hắn thuận thế chui xuống lòng đất, chưa đầy ba giây, cách đó mấy chục dặm, mặt đất âm âm, bóng dáng của hắn bắn ra từ trong cuộn cuộn bụi đất, theo sau là những quỷ thần nối đuôi nhau.

Chấp Lôi Lục Tiên tuy không lên tiếng nhưng cũng bắt đầu rút lui, hắn vung đôi cờ, pháp thuật sét đánh cuồng bạo, tựa như hàng vạn con lôi xà uốn lượn, tàn phá thiên địa. Những nơi hắn đi qua, quỷ thần tránh né, mặt đất nổ tung, như thể diệt thế đang ập đến.

Hắn trông có vẻ không thể ngăn cản, nhưng tốc độ của hắn rõ ràng đang giảm xuống.

Uy thế của Thiên Địa Tru Tiên kiểm theo sự ngưng tụ của Diệt Tuyệt Thần Lục mà tăng lên, lực áp chế đối với tất cả sinh linh trong trận chiến sẽ không ngừng gia tăng.

Đại quân trăm vạn càng run rẩy, những kẻ tu vi thấp đã quỳ trên mây, biển mây dưới chân họ có xu hướng nổ tung bất cứ lúc nào.

Ngay lúc này.

Tứ hoàng tử Hồng Thần hỏi lớn: “Phương Vọng, người có lệnh bài của phụ hoàng ta không?”

Phương Vọng nghe vậy, buông Thiên Cung kích, tay phải giơ lên, lấy ra lệnh bài mà Hồng Tiên Nhi đưa cho hắn. Dưới

sự chiếu rọi của linh lực, Đế lệnh toát ra một ảo ảnh không lồ, hiển thị rõ ràng các đường vân, chữ viết trên đó.

Hồng Thần thấy vậy, lập tức nửa quỳ xuống, ôm quyền hô: “Hong Thần bái kiến Thiên Đạo Triều Thánh!”

Lời này vừa thốt ra, cả chiến trường xôn xao.

Độn Địa Lục Tiên, Cháp Lôi Lục Tiên đang chạy trốn đều kinh động.

Cháp Lôi Lục Tiên cười lạnh: “Thì ra là vậy, quả là một mưu kế hay!”

Hồng Thần tiếp lời: “Xin Thiên Đạo Triều Thánh tha thứ cho hai vị thần tiên lục địa của Thái Thanh Huyền giáo!”

Phương Vọng thu hồi Đế lệnh vào Nhẫn Long Ngọc, hẩn quay đầu nhìn về phía Hồng Tiên Nhi ở xa xa.

Hồng Tiên Nhi gạt đầu với hẩn, khiến ánh mắt hẩn trở nên sâu xa khó lường.

“Nếu đã vậy, Tứ hoàng tử có đồng ý tôn Thái tử làm Đế không?”

Phương Vọng nhìn lại Hồng Thần hỏi.

Hồng Thần cao giọng: “Đều tuân theo ý Triều Thánh!”

Quỷ thần giữa thiên địa lần lượt hóa thành quỷ khí, tan biến như mây khói.

Độn Địa Lục Tiên, Cháp Lôi Lục Tiên thở phào nhẹ nhõm, họ dừng lại, quay người nhìn về phía Phương Vọng ở xa xa, ánh mắt phức tạp.

Độn Địa Lục Tiên há miệng, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống.

Cháp Lôi Lục Tiên hừ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi.

Phương Vọng thay đổi thân hình, trở về dáng vẻ bình thường, Thiên Cung kích trong tay cũng biến mất.

Tiểu Tử nằm trên vai hắn, vẫn còn cảm giác như đang mơ.

Trình Chủ được Phương Vọng thả ra, hắn đứng vững, nhìn Phương Vọng trước mặt, cười khở một tiếng, chấp tay nói: “Trình Chủ xin bái phục, ngoài bệ hạ, ngươi là người thứ hai khiến ta tâm phục khẩu phục!”

Trước mặt Phương Vọng, hắn cảm thấy mình không có chút sức chống cự nào, bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Hắn không tức giận, ngược lại rất mong chờ tương lai của Đại Dụ thần triều.

Hồng Tiên Nhi, Đế Thao đột nhiên xuất hiện bên cạnh Phương Vọng, Đế Thao nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Phương Vọng, đa tạ, xin lỗi, ta không nói cho ngươi biết sự thật, đây cũng là sự sắp đặt của phụ hoàng trước khi mất, dù sao...”

Hồng Tiên Nhi mở miệng, lời còn chưa dứt, Phương Vọng đã giơ tay ngắt lời nàng.

“Yên tâm đi, ta hiểu mà. Bệ hạ băng hà, những thế lực ngầm đó tự nhiên sẽ nổi lên mặt nước, hôm nay ta vừa thể hiện sức mạnh, vừa ép lui Thái Thanh Huyền giáo, những thế lực có ý đồ xấu đó phải cân nhắc lại rồi.”

Phương Vọng cười nhẹ.

Thảo nào Thái tử không đề phòng, trước đây hắn còn tưởng Thái tử rất tin tưởng hắn, hóa ra là tính toán của Đông Công Hoàng.

Phương Vọng đã nhận được nhiều ân huệ lớn như vậy của Đông Công Hoàng, tự nhiên sẽ không để ý đến chút tính toán

này, dù sao hấn cũng các thể lực khác, đó là chuyện sớm muộn.

Hồng Thần bay tới, bất đắc dĩ nói: “Từ sau khi phụ hoàng băng hà, những lời bên tai ta thật sự quá nhiều, những lời nghe được suýt nữa khiến ta không nhìn được. Những kẻ đó thật coi ta là kẻ ngu muội, nếu Đại Dụ thần triều ta rơi vào nội loạn, ắt sẽ diệt vong.”

Hấn nhìn Phương Vọng, ánh mắt sáng quắc: “Phương Vọng, sau này ngươi chính là Triều Thánh của Đại Dụ thần triều. Yên tâm, không cần ngươi phải lo lắng gì, nếu Đại Dụ thần triều gặp khó khăn, ngươi hãy ra tay, Hồng gia chúng ta cũng sẽ không chiếm lợi ích của ngươi, Đại Dụ thần triều sẽ hết sức ủng hộ Côn Luân, cho đến khi Côn Luân được xây dựng xong.”

Phương Vọng cũng không khách sáo, hấn và Đại Dụ thần triều coi như đã trói buộc với nhau, không cần phải phân biệt quá rõ ràng.

Xa xa, những người xem trận chiến cũng lần lượt hiểu ra, lập tức có người bắt đầu rút lui, không ai dám bay đến gần Phương Vọng để làm quen. Dáng vẻ trước đó của Phương Vọng thực sự quá đáng sợ.

Sau đó, Hồng Thần mời Phương Vọng cùng nhau đến Đế thành, Phương Vọng đương nhiên không từ chối.

Trên đường đi, Hồng Thần tỏ ra rất nhiệt tình, còn trăm vạn đại quân phía sau thì vô cùng phấn khích. Theo Tứ hoàng tử nổi dậy, thực ra trong lòng họ đều thấp thỏm bất an, sợ mang tiếng xấu, may mắn là hư kinh nhất tràng.

Trải qua chuyện này, họ lại một lần nữa khôi phục hy vọng vào tương lai của Đại Dụ thần triều.

Theo lời truyền miệng của các tướng sĩ thế hệ trước, ngày càng nhiều người biết được rằng thần thông mà Phương Vọng từng thi triển chính là tuyệt học của Đông Công Hoàng. Điều đó có nghĩa là trong tương lai, Phương Vọng cũng có thể nắm giữ thần thông chém khí vận, từ đó trấn áp thiên hạ. Tin tức này khiến toàn thể tướng sĩ vô cùng phấn khởi.

Trở về Đế thành, Phương Vọng từ chối lời mời của Hồng Thần, dẫn theo Tiểu Tử về khách sạn tu luyện.

Hồng Tiên Nhi thì theo Hồng Thần vào cung.

Chương 551: Sự kiên ky của Hồng Huyền Đế.

Chương 551: Sự kiên ky của Hồng Huyền Đế.

Phương Vọng tin lời Chu Tuyết, nên quyết định trong vòng một năm sẽ không vào Đế cung.

Trong tháng tiếp theo, tin tức về việc Tứ hoàng tử cúi đầu khuất phục lan truyền khắp nơi, còn hình ảnh uy nghiêm của Phương Vọng cũng được đồn đại khắp Đại Dụ thần triều. Danh tiếng Triều Thánh của hắn dần được thần thánh hóa!

Nửa năm sau, Thái tử Hồng Thủ đăng cơ, toàn bộ Đại Dụ thần triều chìm trong không khí hân hoan.

Thái tử Hồng Thủ thuận lợi đăng cơ, cả Đế thành chìm trong không khí hân hoan. Phương Vọng cũng được mời đến, nhưng hắn đã từ chối.

Dù thế giới bên ngoài có náo nhiệt đến đâu, hắn cũng không hề bận tâm.

Thiên Đạo Tâm của hắn có thể giúp hắn quên đi ngoại vật, không bị ảnh hưởng.

Thoáng chốc, đã hai năm trôi qua kể từ trận phản loạn của Tứ hoàng tử.

Trong hai năm này, tu vi của Phương Vọng tuy có tiến triển, nhưng vẫn chưa đủ để đột phá. Việc tu luyện Phá Thiên cảnh, ngay cả hấn cũng khó có thể đạt đến tiểu cảnh giới trong mười năm.

Một ngày nọ.

Truy Phong lại đến tìm Phương Vọng.

“Bây giờ tân đế đã đăng cơ, ta không còn ở Càn Dương cung nữa. Đúng rồi, trận pháp truyền tống mà ta nói trước đó chuẩn bị thế nào rồi?”

Phương Vọng chủ động hỏi.

Mặc dù thái độ của Hồng Thủ rất nhiệt tình, nhưng Phương Vọng vẫn muốn tránh xa Đế cung. Bởi vì trong Đế cung có nhân quả với Đông Công Hoàng, Phương Vọng phải đề phòng.

Trưởng thành thận trọng, không thể liều lĩnh!

Truy Phong đáp: “Đại lục Nhân Hoàng cách đại lục Hàng Long quá xa, những người mà bộ hạ sắp xếp phỏng chừng vẫn chưa đến, xin ngài kiên nhẫn chờ đợi.”

Từ sau trận đại chiến hai năm trước, Truy Phong đã nảy sinh sự kính trọng đối với Phương Vọng, khi nói chuyện đều dùng kính ngữ.

PhiZZng Vond dÂt đầu: hấn bắt đầu nhớ Kiếm Thiên trách rài. Mặc dù linh khí của đại lục Nhân Hoàng dồi dào hơn, nhưng lâu ngày không về quê, hấn cũng hơi nhớ nhung. Hơn nữa, Chu Tuyết không thể trông coi Phương gia mãi được.

“Hay là ta cho người xây cho ngài một tòa phủ đệ, linh khí không kém gì Càn Dương cung.”

Truy Phong tiếp lời.

Hắn thấy Triều Thánh ở khách sạn thực sự có phần mất mặt, truyền ra ngoài cũng không hay.

Tiểu Tử nhìn chăm chăm Phương Vọng, nó không muốn ở khách sạn, chủ yếu là vì nơi đó quá nhỏ.

Phương Vọng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Được thôi, nhưng quan trọng nhất vẫn là chuyện trận pháp truyền tống, các người tốt nhất nên chuẩn bị vật liệu trước.”

“Yên tâm đi, chuyện này bộ hạ rất coi trọng, thường xuyên dặn dò.”

Truy Phong gật đầu nói.

Sau đó, hai người không nói chuyện nhiều nữa, Truy Phong cáo từ rồi rời đi.

Phương Vọng đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống phố phường.

Đế thành vẫn phồn hoa như cũ, chỉ là gần đây có ngày càng nhiều tu sĩ mạnh mẽ tụ tập về khách sạn này, đây cũng là lý do Phương Vọng đồng ý chuyển đi.

Tiểu Tử lại gần, hỏi: “Công tử, sau này người định định cư ở Đại Dụ sao?”

Phương Vọng đáp: “Tất nhiên là không, linh khí ở đây tuy dồi dào, nhưng khi đạt đến cảnh giới cao hơn, nhu cầu về linh khí không còn lớn như vậy nữa, chủ yếu là cần cảm ngộ. Đợi Đại Dụ ổn định, ta sẽ dẫn người tiếp tục du ngoạn thiên hạ, thu thập tuyệt học khắp nơi.”

Việc tu luyện Phá Thiên cảnh khác với các cảnh giới trước đó, mặc dù vẫn cần nạp khí, nhưng quan trọng nhất là cảm ngộ về thiên địa tự nhiên. Cái gọi là phá thiên, chính là phá bỏ sự trói buộc, giam cầm của thiên địa đối với bản thân.

Tu luyện quan trọng, nhưng thu thập tuyệt học thiên hạ cũng quan trọng không kém.

Dù sao, đối với Phương Vọng, dù có ở Thiên Cung bao lâu đi chăng nữa, hiện thực cũng chỉ là thoáng chốc mà thôi. Điều này có nghĩa là hắn không cần phải đợi đến khi tu vi đạt đến bình cảnh mới đi tìm tuyệt học. Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Hồng Tiên Nhi.

Nàng sắp đột phá rồi.

Đạp Tiêu cảnh!

Phương Vọng thâm cảm thán trong lòng, không biết phải mất bao lâu nữa hắn mới có thể đạt đến Đạp Tiêu cảnh.

Đạp Tiêu cảnh của hắn sẽ mạnh đến mức nào?

Tiểu Tử phấn khích hắn lên, bắt đầu kể về những truyền thuyết mà nó đã nghe được trong thành hai năm qua. Đại Dụ thần triều quả thực là một trong những vương triều hùng mạnh nhất nhân gian, nơi đây có thể nghe được những chuyện kỳ lạ trên thế gian.

Phương Vọng vừa cảm nhận khí tức của Hồng Tiên Nhi, vừa lắng nghe nó nói.

Nói về cơ duyên, Phương Vọng còn có rất nhiều cơ duyên trong tay, đó là Thái Thương Tiên phủ, mộ cung của Tru Tiên Đại Thánh, cơ duyên của đại năng thượng cổ Ly Đại.

Những cơ duyên này, hắn định đợi đến khi mình đạt đến cảnh giới cao hơn mới đi tìm.

Bao nhiêu năm trôi qua, phải nói rằng khả năng kể chuyện của Tiểu Tử đã tiến bộ rất nhiều, Phương Vọng nghe mà rất hứng thú.

Một canh giờ sau, Phương Vọng mới tiến vào trạng thái tu luyện.

Thời gian vẫn trôi qua nhanh chóng.

Phương Vọng đắm chìm trong quá trình nạp khí tu hành, bên ngoài khách sạn, nhật nguyệt luân chuyển, sự phồn hoa không liên quan gì đến hắn.

Lại thêm ba năm trôi qua.

Một ngày nọ, Truy Phong lại đến thăm hắn, phủ đệ của hắn đã xây dựng xong, cảnh quan, các loại trận pháp trong phủ đều được xây dựng theo tiêu chuẩn cao nhất của Đại Dụ thần triều.

Phương Vọng dẫn Tiểu Tử đi theo Truy Phong đến Triều Thánh phủ.

Triều Thánh phủ đã trở thành phủ đệ lớn nhất trong Đế thành, điều này cũng khiến xung quanh phủ đệ có rất nhiều bách tính, tu sĩ qua lại.

Khi Phương Vọng đến trước cổng chính Triều Thánh phủ, đột nhiên nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Người đó cũng nhìn thấy Phương Vọng, lập tức phản kích chạy đến.

Truy Phong giơ kiếm lên, lạnh lùng nói: “Dừng bước!” Hồng Huyền Đế chậm bước chân lại, vẻ mặt không vui nói: “Ta đến tìm Phương tiểu tử!”

Truy Phong không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, Phương Vọng gật đầu, nói: “Đi thôi, có gì thì vào phủ nói.”

Truy Phong nghe vậy, lập tức thu kiếm, sau đó tiếp tục dẫn đường.

Hồng Huyền Đế đến bên cạnh Phương Vọng, hai người sóng vai đi trước, Hồng Huyền Đế cười nói: “Nhiều năm không gặp, tiểu tử ngươi đúng là biết gây chuyện, khi ta ở cảnh giới của ngươi, cũng không náo loạn lớn bằng ngươi.”

Chương 552: Sự kiêu ky của Hồng Huyền Đế. (2)

Chương 552: Sự kiêu ky của Hồng Huyền Đế. (2)

Truy Phong đi trước không nhìn được trọn mắt.

Người này cũng dám so sánh với Triều Thánh của Đại Dụ thần triều bọn họ sao?

Không biết trời cao đất rộng!

Phương Vọng bình tĩnh đáp: “Thực sự không phải điều ta mong muốn.”

Nếu để hắn lựa chọn, hắn thà không cần danh tiếng những năm tháng này, không cần truyền thừa Diệt Tuyệt Thần Lục, mà là tận hiếu vào ngày đại nạn của cha mẹ.

Đối với hắn, cơ duyên không phải là quan trọng nhất, bởi vì hắn có đủ thời gian để đi tìm cơ duyên.

Hồng Huyền Đế cảm thán nói: “Đời người chính là như vậy, dù có mạnh đến đâu cũng không thể như ý muốn, bởi vì luôn có những nhân quả mà người không thể chống lại.”

Phương Vọng khẽ gật đầu.

Tiểu Tử nằm trên vai hắn nhìn hắn nghỉ ngơi, dường như nó nhận ra điều gì đó, ánh mắt kỳ lạ.

“Chu Tuyệt có nói với ngươi mục đích để ngươi đến đây không?”

Phương Vọng hỏi.

Hồng Huyền Đế ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nói: “Muốn ta chỉ điểm cho Đại Dụ thần triều, vậy thì phải xem Đại Dụ thần triều có mầm non tốt hay không. Đông Công Hoàng được coi là mầm non tốt, đáng tiếc không địch nổi số trời, nói ra thì vẫn phải trách Hàng Long Đại Thánh. Vạn năm đối với phạm nhân rất dài, nhưng đối với Thượng giới, chẳng khác gì một ngày,

Thượng giới vẫn chưa từ bỏ cảnh giác với nhân gian, Đông Công Hoàng sinh không đúng thời.”

Truy Phong không kìm được quay đầu hỏi: “Xin hỏi tiền bối là cao nhân phương nào, hẳn là bậc đại năng danh chấn thiên hạ!”

Hồng Huyền Đế liếc hắn một cái, đáp: “Hậu bối, ngươi còn chưa xứng biết tên ta.”

Truy Phong tức giận, định lên tiếng thì Phương Vọng mở lời: “Vị này tên là Tiêu Cuồng, được chân truyền của Hồng Huyền Đế, ta mời hắn đến đây để truyền thụ cho Đại Dụ thần triều đạo lý trị vì của Đại Đế, giúp Đại Dụ thần triều cường thịnh hơn nữa, thậm chí bồi dưỡng ra một vị Đại Đế.”

Hồng Huyền Đế thấy Truy Phong biến sắc, bọn họ đương nhiên biết Hồng Huyền Đế là ai, vị Đại Đế năm vạn năm trước, được cho là người khai sáng ra đạo Đại Đế hiện nay!

Hồng Huyền Đế khoát tay nói: “Đừng nói chắc như vậy, dù Hồng Huyền Đế còn sống cũng khó mà bồi dưỡng ra một vị Đại Đế. Đại Đế thượng cổ còn khó khăn hơn Đại Thánh, điều này khiến danh hiệu Đại Đế bị chúng sinh lãng quên trong một thời gian dài. Hồng Huyền Đế đã mở ra con đường Đại Đế mới bằng khí vận triều đình, con đường này chính là phát triển triều đình của Đại Đế, khi khí vận triều đình đủ mạnh, Đại Đế có thể chứng Đế.”

Truy Phong nghe vậy, cảm thấy Hồng Huyền Đế thâm sâu khó lường, không dám nói thêm gì nữa.

Sau đó, Truy Phong bắt đầu giới thiệu về Triều Thánh phủ cho Phương Vọng.

Hồng Huyền Đế đi dọc đường, thỉnh thoảng lại trầm trồ khen ngợi.

Theo lời của hắn, Đại Dụ thần triều nào có coi hắn như Triều Thánh, mà hoàn toàn đối đãi như hoàng đế.

Cứ như vậy, Phương Vọng ở lại Triều Thánh phủ, ngày hôm đó, Hồng Huyền Đế theo Truy Phong vào Đế cung gặp hoàng đế đương triều.

Trưa hôm sau, Hồng Huyền Đế đến thăm Phương Vọng.

Trong đại sảnh.

Hồng Huyền Đế than thở: “Vị hoàng đế Đại Dụ thần triều này không sống được bao lâu nữa, tuyệt đối không có khả năng chứng Đế, không trách hắn hậu đãi người như vậy. Ta chỉ có thể chọn trong số con cháu của hắn, nhưng nhìn tư chất của hắn, e rằng con cháu cũng chẳng khá hơn là bao.”

“Hay là người thành thân với Thất công chúa đi, tư chất của vị Thất công chúa này không tầm thường, ta cảm thấy còn mạnh hơn cả bản Đế năm xưa, hai người các người mà sinh con, không biết sẽ sinh ra quái thai như thế nào.”

Tiểu Tử ra ngoài đi chơi, nên Hồng Huyền Đế không cố ý che giấu thân phận.

Phương Vọng trợn trắng mắt, bức bối nói: “Con người sinh ra mới là quái thai.”

Hồng Huyền Đế cười khà khà, nói: “Ý kiến này của ta thế nào? Đây cũng là ý của hoàng đế Đại Dụ.”

PhiZZng Vonda lắc đầu nói: “Sinh con †ức là thêm mô† nhân vương bản trước khi thoát khỏi sự đe dọa của Thượng giới, ta không thể sinh con để cái.”

Hồng Huyền Đế nhíu mày nói: “Ta thấy người người là kiêng dè Chu Tuyết phải không, cũng đúng, nữ nhân này tâm ngoan thủ lạt, làm việc bá đạo không kém gì ta năm xưa, đứa con đầu lòng của người chỉ có thể thuộc về nàng.”

Phương Vọng trợn trắng mắt, bực bội nói: “Sao có thể, ta nói một, nàng không dám nói hai.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên, nhưng chỉ có thể riêng tư, trước mặt người ngoài, ta nhất định phải nể mặt nàng. Người đừng đi trêu chọc nàng, nếu không người sẽ phải chịu khổ.”

“Ha ha, ta còn nghi ngờ nha đầu này có phải là đại năng nào đó chuyển thế không, tu sĩ nàng chiêu mộ đều không tầm thường. Chưa kể đến, ta o đã thấy vài thiên tài có tư chất Đại Thánh ở Kim Tiêu giá, không biết nàng tìm ở đâu ra, mà còn có một vị...”

Nói đến cuối, Hồng Huyền Đế dừng lại, vẻ mặt khá buồn bực.

Phương Vọng truy hỏi: “Còn một vị nào?”

“Thôi, không nhắc đến nữa,” Hồng Huyền Đế phát tay: “Ta sẽ ở lại Đại Dụ thần triều cùng người một thời gian. Khi người muốn đi, hãy báo cho ta biết. Ta không thể cảm nhận được khí tức của người, nếu người cứ thế rời đi mà không nói một lời, ta sẽ không thể đuổi kịp người đâu.”

Phương Vọng đoán rằng đó chính là vị cường giả bí ẩn cực mạnh mà Chu Tuyết đã nhắc đến. Xem ra người đó không phải dạng vừa, có thể khiến một nhân vật lừng danh như Hồng Huyền Đế cũng phải chịu thiệt.

Hai người lại trò chuyện thêm nửa canh giờ nữa, Hồng Huyền Đế mới lưu luyến rời đi.

Phương Vọng phát hiện Hồng Huyền Đế cũng khá lẩm lòi.

Sau đó, Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Chỉ cần không có ai xâm phạm Đại Dụ thần triều, hắn sẽ tiếp tục tu luyện cho đến khi Hồng Tiên Nhi vượt qua được

kiếp nạn của mình. Sau đó, hắn sẽ chu du thiên hạ.

Những ngày tháng nhàn nhã như thế này, hắn cũng thấy khá thú vị.

Ừ, thời gian trôi qua thật bình yên. ...

Dưới những đám mây đen cuồn cuộn, biển cả nổi lên những con sóng dữ dội, từng đảo nhỏ đồ nát có thể bị nhấn chìm bất cứ lúc nào trong

Chương 553: Huyết mạch Cơ gia, tên là Hồng Trần.

Chương 553: Huyết mạch Cơ gia, tên là Hồng Trần.

Trong đồng đồ nát của một hòn đảo, bụi mù tan đi, Cơ Như Thiên quỳ một gối trên mặt đất, hiện rõ thân hình. Tóc hắn rối bù, áo bào vàng rách nát, khuôn mặt đầy những vết máu loang lổ, trông vô cùng thảm hại.

Hắn ngược mắt nhìn lên bầu trời, trong mắt tràn đầy vẻ không cam lòng.

Theo ánh mắt của Cơ Như Thiên, một bóng người tóc trắng lơ lửng trên bầu trời, trong bối cảnh mây đen cuồn cuộn, trông như một vị ma thần treo lơ lửng, xung quanh có những ngọn lửa màu xanh lục lơ lửng.

Người này chính là Phương Tử Canh!

Phương Tử Canh mặc áo choàng đen, cổ áo có viền lông thú màu đỏ thẫm, theo gió nhẹ nhàng phấp phới. Khuôn mặt hắn lạnh lùng, đôi mắt trống rỗng, vô cảm nhìn xuống Cơ Như Thiên bên dưới.

Phương Tử Canh giơ tay phải lên, ngưng tụ thành một cây phát trần, cán làm bằng xương trắng, râu dài như tóc trắng, đầu đuôi là một cái đầu lâu nhỏ, tỏa ra khí tức lạnh lẽo vô tận.

Cơ Như Thiên ngược nhìn hắn, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đáng ghét... Tại sao lại thế này... Hắn rốt cuộc là ai...”

Cơ Như Thiên vô cùng tức giận, hắn không thể chấp nhận được việc mình bị đánh bại bởi người thứ hai ngoài Phương Vọng, đặc biệt là khi đối phương còn được coi là cùng thế hệ với hắn.

Bị Phương Vọng đánh bại, hắn đã dùng nhiều năm để tự an ủi.

Bị Phương Tử Canh đánh bại, hắn không thể tự an ủi mình được nữa!

“Được rồi, đến đây là kết thúc.”

Một giọng nói từ xa vọng lại, trong giọng điệu có hơi đắc ý.

Chỉ thấy trên bầu trời có hai bóng người lơ lửng, chính là Lão tiên Cực Ác, Chúc Trường Sinh.

Lão tiên Cực Ác cười đắc ý: “Thế nào? Đồ đệ của ta không tệ chứ?”

Chúc Trường Sinh không biểu lộ cảm xúc, không thể nhìn ra vui hay giận, hắn bình tĩnh nói: “Thật sự không tệ, ngoài Cực Ác Độc Thể của ngươi, hắn còn luyện thành một thể chất khác, hắn là đã luyện Chí Tôn Thần Lục, hai loại lực lượng mạnh mẽ này dung hợp lại với nhau, đã có tư cách sánh ngang với những thiên tài tuyệt đỉnh trên thế gian.”

“Thế nhưng, duyên phận sư đồ của các ngươi có vẻ rất nông cạn, nhất định sẽ chết trong tay hắn” Lão tiên Cực Ác vuốt râu cười nói: “Lão phu đã sống lâu như vậy, sớm đã muốn chết rồi, nếu lão phu có thể chết trong tay đồ đệ mà mình hài lòng, thì cũng coi như chết không uổng phí.”

Hắn liếc nhìn Chúc Trường Sinh, trêu chọc cười nói: “Đồ đệ của ngươi thật sự là người thiên mệnh sao? Lão phu thấy,

hình như không giống lắm, hẳn đúng là thiên tài, nhưng so với người thiên mệnh thì lại có vẻ tầm thường.”

Chúc Trường Sinh nhìn về phía Cơ Như Thiên ở xa, trầm giọng nói: “Mệnh cách của hắn đã thay đổi, cũng do ta vô năng, khí số của ta cũng đang thay đổi, nhiều chuyện đều trở nên bất lực.”

Lão tiên Cực Ác quay đầu nhìn hắn, rất nhanh sau đó vuốt cằm, không biết đang nghĩ gì.

Phương Tử Canh bay đến, hắn lạnh lùng hỏi: “Đã xong chưa?”

Hắn hoàn toàn phớt lờ Chúc Trường Sinh.

Hắn luôn coi lão tiên Cực Ác là kẻ thù, nên đương nhiên sẽ không tôn trọng bằng hữu thân thiết của lão tiên Cực Ác.

Lão tiên Cực Ác cười ha hả: “Xong rồi, tiếp theo chúng ta sẽ đến nơi cuối cùng, giải quyết nhân quả giữa ngươi và ta, hoặc ngươi chết, hoặc ta vong.”

Phương Tử Canh nghe vậy, lần đầu tiên trong mắt hắn xuất hiện dao động.

Chúc Trường Sinh lên tiếng hỏi: “Lão già, ngươi chọn nơi này để luận bàn, rốt cuộc là ai đang truy sát ngươi, ở Đông nhân gian này, những kẻ có thể làm gì ngươi hẳn không nhiều nhỉ?”

Lão tiên Cực Ác nhún vai: “Thành thật mà nói, lão phu cũng không rõ, nhưng lão phu có thể cảm nhận được có người đang suy diễn lão phu. Ngươi hẳn là hiểu được, kẻ có thể suy diễn được tung tích của chúng ta, cảnh giới sẽ không thấp, e là một vài lão quái vật không chịu chết.”

Chúc Trường Sinh không khỏi nhìn về phía Phương Tử Canh, trực giác mách bảo hắn rằng, kẻ bí ẩn truy sát lão tiên

Cực Ác có liên quan đến Phương Tử Canh.

“Hậu bối, ngươi tên gì?”

Chúc Trường Sinh lên tiếng hỏi.

Phương Tử Canh không chút động lòng, không trả lời, thậm chí còn không nhìn Chúc Trường Sinh.

Lão tiên Cực Ác cười lớn: “Tên tiểu tử này đầy lòng thù hận, không có Chúc Trường Sinh cũng không tức giận, giờ tay vung lên, một chiếc túi bay ra, rơi vào tay lão tiên Cực Ác.

Lão tiên Cực Ác lập tức quay người rời đi, Phương Tử Canh bám sát theo sau.

Cơ Như Thiên bay đến, nhưng tốc độ của hắn quá chậm, hắn chỉ có thể tức giận quát: “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Phương Tử Canh không quay đầu lại, như thể không nghe thấy lời của Cơ Như Thiên.

Cơ Như Thiên nhìn bóng dáng hắn bay về phía chân trời, sắc mặt vô cùng khó coi.

Chúc Trường Sinh quay người nhìn Cơ Như Thiên, ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt Cơ Như Thiên lóe lên, hơi cúi đầu.

Lâu sau.

Khi biển cả trở lại bình lặng, Chúc Trường Sinh mới lên tiếng: “Đồ nhị, thiên mệnh vì sư đã hứa với ngươi, xem ra là tính sai rồi. Phương Vọng còn sống đã thay đổi mệnh số của ngươi, đây là thời đại không tiến thì lùi, mỗi lần ngươi thất bại, khí vận và mệnh số của ngươi sẽ không ngừng suy giảm, ngươi đã mất đi tư cách tranh giành người thiên mệnh.”

Cơ Như Thiên cúi đầu, toàn thân đầy thương tích, khí tức của hắn càng trở nên nôn nóng.

Chúc Trường Sinh tiến lên một bước, biến cả mệnh mệnh bên dưới đột nhiên tĩnh lặng.

Cơ Như Thiên đột nhiên cười lớn, hắc đưa tay phải che trán, cười càng lúc càng lớn, đến sau cùng thậm chí trở nên điên cuồng.

Chúc Trường Sinh từng bước tiến đến gần hắc, sắc mặt càng trở nên lạnh lẽo.

Cơ Như Thiên đột ngột ngừng đầu, hai mắt mở to, trong mắt đầy tơ máu, miệng hắc đầy máu tươi, hắc lạnh lùng nói: “Người truyền Chu Thiên Đạo công cho ta, chính là vì ngày hôm nay sao!”

Chúc Trường Sinh bình tĩnh nói: “Những chuyện người và ta đều biết, cần gì phải nói ra, bây giờ người còn muốn phản kháng sao? Ngay cả khi người không trải qua trận thảm bại này, người cũng không phải là đối thủ của ta, Chu Thiên Đạo công là ta truyền cho người, ta tự có cách phá giải.”

Chương 554: Huyết mạch Cơ gia, tên là Hồng Trần. (2)

Chương 554: Huyết mạch Cơ gia, tên là Hồng Trần. (2)

Cơ Như Thiên cười khinh miệt: “Chu Thiên Đạo công... Chu Thiên Đạo công... Người thật sự rất tự hào, vừa rồi người chẳng lẽ không thấy rõ sao, tên kia rõ ràng cũng biết Chu Thiên Đạo công, hắc chỉ chưa thi triển ra mà thôi...”

Chúc Trường Sinh cau mày, nhưng bước chân vẫn không dừng lại.

“Loại công pháp mà ai cũng có thể biết này, làm sao có thể coi là tuyệt học... Quả nhiên, đến cuối cùng, ta vẫn chỉ có thể dựa vào huyết mạch Cơ gia của mình...”

Cơ Như Thiên cười thê lương.

Máu trên mặt hắc nhanh chóng tụ lại trên trán, tạo thành một lớp vảy máu nhô cao. Ngay sau đó, lớp vảy máu vỡ ra, một con mắt xuất hiện.

Chúc Trường Sinh nhú mảy chặt hơn.

Con mắt trên trán Cơ Như Thiên không ngừng đảo quanh, xoay nhiều vòng mới khóa chặt vào Chúc Trường Sinh. Con mắt này tràn ngập vẻ tham lam.

“Con cháu, kẻ vô tri muốn đoạt xá người chính là hắc sao?”

Một giọng nói lạnh lẽo vang vọng khắp thiên địa, khiến Chúc Trường Sinh chấn động.

Cơ Như Thiên lau vết máu bên miệng, nghiêng răng nói: “So với chuyện để hắc đoạt xá, ta thà giao thân xác này cho lão tổ người...”

Chúc Trường Sinh cười, nụ cười có phần tự giễu, hắc lâm lâm: “Đại Thánh, quả nhiên oan hồn không tan...”

Đại Tề, Kiếm Thiên trạch.

Bên hồ, trên khoảng đất trống trước dãy các lâu, hàng chục tu sĩ đang dựng một đài đá.

Độc Cô Vãn Hồn, Phương Bạch, Sở Doãn, Đế Hải Tam Tiên, Chúc Viêm, Tùng Kinh Uyên đang đứng bên cạnh quan sát.

“Chắc chắn, quả không hổ danh là tu sĩ đến từ vận triều của Nhân Hoàng, cấm chế họ thi triển tinh diệu thật.”

“Đúng vậy, thật muốn đến Đại Dụ thần triều một chuyến.”

“Đại Dụ thần triều cách đại lục Hàng Long xa xôi như vậy, có thể xây dựng được trận pháp truyền tống xa đến thế sao?”

Đế Hải Tam Tiên bàn luận, ba người nói không ngừng, khiến khoảng Tùng Kinh Uyên quay đầu nhìn Độc Cô Vấn Hồn, cười nói: “Xem ra Phương Vọng sẽ sớm trở về, nhiều năm không gặp, hắc hắc đã khác xưa rồi.”

Độc Cô Vấn Hồn cười đáp: “So với tu vi của hắc, ta còn quan tâm hơn đến lúc hắc sáng lập giáo phái. Những sinh linh ngưỡng mộ hắc quá nhiều, Kiếm Thiên trạch đã không còn dung nạp nổi nữa.”

Chuyện bảy tộc khiến Phương Vọng danh chấn thiên hạ, hiện nay những tu sĩ đến ghé thăm Kiếm Thiên trạch ngày càng có lai lịch phong phú. Ngay cả Độc Cô Vấn Hồn, Đế Hải Tam Tiên cũng nhờ đó mà mở rộng tầm mắt, hiểu được một thế giới mà trước đây họ chưa từng biết đến.

“Đến lúc đó ta cũng sẽ khuyên hắc, sức mạnh của một người dù sao cũng có hạn, nếu có thể kết hợp sức mạnh của nhiều người, ngược lại càng có thể tạo phúc cho nhân gian.”

Tùng Kinh Uyên lên tiếng.

Không còn cách nào khác, tu vi của các kiếm thị trong Kiếm Thiên trạch ngày càng cao, hắc cũng bị đánh động.

Khi một đại tu sĩ có tu vi Phá Thiên cảnh nói với hắc rằng muốn làm kiếm thị cho Phương Vọng, hắc đã rất căm ghét. Hắc còn đặc biệt hỏi Đế Hải Tam Tiên Phá Thiên cảnh là gì, kết quả Đế Hải Tam Tiên khi gặp người đó, trực tiếp kinh ngạc kêu tiền bối.

Cảnh tượng ngày hôm đó, hắc vẫn còn nhớ rõ mồn một.

Nếu như có thể tập hợp sức mạnh trong Kiếm Thiên trạch lại với nhau, thì sẽ mạnh đến mức nào?

Tùng Kinh Uyên cảm thấy một đạo trường đệ nhất thiên hạ như Côn Luân nhất định phải có một giáo phái đệ nhất thiên hạ đi kèm.

Độc Cô Vãn Hồn nhìn về phía Sở Doãn, cười nói: “Sở Doãn, đợi sư phụ ngươi trở về, ngươi cũng nên ra ngoài lịch luyện rồi. Ngày đó, ngươi đối chưởng với Cực Dương chân nhân, khiến danh tiếng ngươi vang dội. Đợi ngươi tu luyện thêm hai trăm năm nữa, ngươi sẽ là một trong Nam Quỳnh tứ kiệt mới.”

Sở Doãn lắc đầu nói: “Ta không muốn lịch luyện, chỉ muốn tu luyện. Ra ngoài còn gây phiền phức cho sư phụ, ta còn chưa đủ mạnh. Mọi người đều nói linh lực của ta vô biên, nhưng so với linh lực mệnh môn của sư phụ, ta còn kém xa.”

Độc Cô Vãn Hồn không nhịn được bật cười, cảm thấy tiêu tử này thật sự quá ôn trọng.

Phương Bạch thỉnh thoảng cũng không nhịn được mà muốn xông pha, một lần, mục đích là để gửi gắm con cái của mình ở lại Kiếm Thiên trạch, nhờ họ chăm sóc.

Đôi tay ôm ngực, Chúc Viêm hừ lạnh: “Nam Quỳnh tứ kiệt gì chứ, đã sớm chẳng còn danh tiếng gì nữa rồi. Nay có chủ nhân ở đây, đại lục Hàng Long còn cao hơn Nam Quỳnh tứ kiệt, sao chúng ta không lấy tên Côn Luân để định danh tứ kiệt thiên hạ? Nhân tiện cũng tạo thế cho Côn Luân luôn.”

Lời vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn.

Chúc Viêm mặt đỏ bừng, cứng cổ nói: “Các ngươi nhìn ta bằng ánh mắt gì vậy?”

Tùng Kinh Uyên cảm thán: “Không ngờ ngươi lại nghĩ ra được ý kiến này.”

Tùng Kiếp Uyên cảm thán: “Không ngờ ngươi còn nghĩ ra được ý tưởng tuyệt vời như vậy.”

Đế Hải Tam Tiên cũng chế nhạo theo, ba người đồng thanh khiến Chúc Viêm tức muốn phát điên.

Hắn cố nhin cơn giận, nói: “Là một vị tiên bối đến đây hôm trước đã nói với ta rằng, cái gọi là Đại Thánh, ắt hẳn phải là người mà thiên hạ đều biết đến, chúng sinh đều ngưỡng mộ. Chủ nhân chỉ có Côn Luân thôi thì chưa đủ, còn phải có danh vọng vang dội khắp thiên hạ.”

Độc Cô Vãn Hồn hứng thú, hỏi: “Vị tiên bối đó là ai? Có thể dẫn ta đi gặp không?”

“Hắn tự xưng là Hồng Trần, đi thôi, hẳn đang câu cá với Cổ Thiên Hùng kia.”

Chúc Viêm trả lời, rồi quay người dẫn đường.

Độc Cô Vãn Hồn lập tức đi theo hắn.

Những người khác thì tiếp tục bàn luận về trận pháp truyền tông của Đại Dụ thần triều.

Cùng lúc đó.

Xa tận Đại Dụ thần triều, Phương Vọng hiếm khi không tu luyện, bởi vì hôm nay Hồng Tiên Nhi đến thăm hắn.

Kể từ khi Hồng Huyền Đế đến, đã chín năm trôi qua, tu vi của Phương Vọng đã thuận lợi đạt đến Phá Thiên cảnh tầng hai.

“Phương Vọng, có một cơ duyên lớn, ngươi có muốn không?”

Hồng Tiên Nhi đến trước mặt Phương Vọng, phấn khích nói.

Phương Vọng nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Chương 555: Chưa chắc đã hiểu công pháp này hơn ta.

Chương 555: Chưa chắc đã hiểu công pháp này hơn ta.

Hồng Tiên Nhi kích động nói: “Bắc Hải có Thánh bảo xuất thế, Thánh bảo chính là bảo linh bản mệnh của Đại Thánh hóa

thành, chỉ cần có được một kiện Thánh bảo là có thể tung hoành thiên hạ rồi!”

“Bảo linh bản mệnh của Đại Thánh hóa thành? Vậy có khi nào ẩn chứa tàn hồn của Đại Thánh không?”

Phương Vọng hỏi, hắn không hứng thú với pháp bảo.

Hắn có chín bảo linh bản mệnh, không cần phải theo đuổi pháp bảo, hắn chỉ muốn theo đuổi tuyệt học thiên hạ, rồi dung hợp thành pháp thuật Thiên Đạo của mình.

Hồng Tiên Nhi trả lời: “Đúng vậy, là nó hóa thành sau khi Đại Thánh tọa hóa, Thánh bảo sẽ sinh ra bảo linh, có linh trí hoàn toàn mới, hiện tại vẫn chưa nghe nói đến Đại Thánh nào mượn Thánh bảo để đoạt xá người cầm bảo.”

Phương Vọng lắc đầu: “Thôi vậy, ta không hứng thú, nếu người muốn đi thì cứ đi.”

Hồng Tiên Nhi dù sao cũng là Đạp Tiêu cảnh, bản thân nàng là nữ tử có thiên tư đệ nhất trong mười vạn năm, chỉ cần không bị các Đại Thánh tộc vây công thì cơ bản là không chết được. Huống chi nàng chỉ đi nơi gần đại lục Nhân Hoàng, nếu thật sự gặp rắc rối thì Phương Vọng cũng có thể kịp thời ra tay.

Hồng Tiên Nhi nhìn hắn chăm chú, cảm thán: “Cũng phải, với thiên tư của người thì không thềm để mắt đến Thánh bảo cũng là đúng, hình như người chưa từng thi triển pháp bảo nào, chỉ dùng bảo linh của mình thôi. Thật đáng hâm mộ, cửu mệnh bảo linh nếu được tạo thành chín loại bảo linh khác nhau thì đúng là không cần pháp bảo.”

Phương Vọng cười nói: “Thực ra ta thấy người cũng không cần.”

“Ta vẫn phải đi, dù chính ta không thích thì cũng có thể để lại cho Đại Dụ thần triều. Từ khi phụ hoàng băng hà, không ít

lão quái vật trong Đại Dụ thần triều đã rời đi, bề ngoài thì Đại Dụ thần triều không bị ảnh hưởng, nhưng trên thực tế thì lực lượng đỉnh cao trong bóng tối đã mất đi gần một nửa.”

Hồng Tiên Nhi thở dài nói.

Phương Vọng cũng không tiện an ủi, chỉ có thể chúc nàng thành công.

Hồng Tiên Nhi cùng Phương Vọng luận bàn về đạo pháp. Nàng vẫn chưa từ bỏ Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, dù rằng gian nan, nhưng nàng không tin vào số mệnh, nhất định phải lĩnh hội. Do đó, mỗi khi rảnh rỗi, nàng lại nghiên cứu Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công.

Phương Vọng kiên nhẫn chỉ bảo, truyền đạt hiểu biết của mình về Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công. Chỉ vài câu ngắn ngủi đã khiến nàng nhận được lợi ích không nhỏ. Chưa đầy nửa canh giờ, nàng đã phấn khởi rời đi.

Trước khi đi, nàng còn hào hứng nói: “Phương Vọng, người quả là thiên tài. Người sáng tạo ra công pháp này nếu gặp người, ắt hẳn sẽ muốn thu người làm đồ đệ.”

Phương Vọng nhìn theo bóng lưng nàng khuất dần, thầm nghĩ: “Người sáng tạo ra Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công chưa chắc đã hiểu rõ công pháp này hơn ta.”

Sau đó, Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Nếu có thể đột phá đến Thần Thông cảnh trước khi rời khỏi Đại Dụ thần triều thì tốt biết bao!...

Giữa trưa, ánh nắng chiếu rọi vào một tòa phủ.

Trong một đình nhỏ, có hai người đang ngồi đối ẩm. Một trong số họ chính là Xuân Thu đạo trưởng đến từ Đế Hải.

Xuân Thu đạo trưởng nâng chén trà, thổi nhẹ hơi nóng, dáng vẻ ung dung.

Người ngồi đối diện hắn là một ông lão tóc bạc phơ, mặt trẻ trung, lưng còng. Dù đang ngồi, hắn vẫn chống tay lên một cây gậy.

“Đạo trưởng, Phương Vọng này xem ra không có ý định rời đi. Nếu hắn không đi, chẳng phải thời cơ sẽ mãi không đến sao?”

Ông lão mở lời hỏi, giọng khàn khàn.

Xuân Thu đạo trưởng mỉm cười, đáp: “Khí vận của Phương Vọng đã thành, muốn thành sự, quả thực phải tránh mũi nhọn của hắn. Nhưng kiếp nạn của Đại Dụ thần triều sớm muộn cũng sẽ đến. Chỉ cần kiếp nạn đủ lớn, Phương Vọng chưa chắc đã có thể ngăn cản.”

Ông lão nheo mắt, hỏi: “Là kiếp nạn gì? Lão phu có thể làm gì?”

Xuân Thu đạo trưởng đáp: “Chỉ cần quan sát tình hình là được. Nhập cuộc quá sớm chỉ khiến khó thoát thân. Dù sao Phương Vọng cũng là biến số lớn nhất. Từ xưa đến nay, biến số như vậy không nhiều, mỗi một người đều thành công trở thành Thánh nhân mạnh nhất nhân gian hoặc phi thăng, thống ngự phong vân ở Thượng giới. Đối mặt với Phương Vọng, ngươi phải luôn có tâm thế không địch nổi. Một khi lơ là, chỉ có hại cho ngươi.”

Ông lão cười khỏ: “Lão phu nào dám tranh đấu với hắn, chỉ là hắn nhất ‘Đừng nói lão phu, nhiều Thánh tộc, Đế tộc cũng đang rình rập. Bốn nghìn năm qua, Đông Công Hoàng đã áp bức chúng ta quá khỗ, quá nhiều mối thù hận cần được giải tỏa. Nếu Phương Vọng thật sự gánh vác mọi thứ thay Đông Công Hoàng, chúng ta làm sao có thể vui vẻ?”

Xuân Thu đạo trưởng không đáp lời, hắn đặt chén trà xuống, dùng ngón trỏ tay phải chấm vào nước trà, rồi viết chữ

trên mặt bàn. Nước trà chảy trên mặt bàn, hiện ra những chữ màu vàng kim.

Ông lão nhìn kỹ, đọc: “Thuần Dương...”

“Không được đọc hết.”

Xuân Thu đạo trưởng lên tiếng, khiến ông lão dừng lại.

Ông lão nhú mày, chìm vào suy tư.

Vài giây sau, ông lão như nghĩ ra điều gì, mở to mắt, kích động hỏi: “Chẳng lẽ là vị đó... Hắn vẫn còn sống sao?”

Xuân Thu đạo trưởng ần ý nói: “Mối ân oán giữa hắn và Đông Công Hoàng, ngươi hẳn biết rõ.”

Ông lão mỉm cười, cảm thán: “Vẫn là đạo trưởng thần thông quảng đại. Lão phu không biết phải báo đáp thế nào. Dám hỏi đạo trưởng, ngài giúp đỡ nhiều Thánh tộc giải trừ ưu phiền, rốt cuộc là vì điều gì?”

“Tất nhiên, lão phu không nghi ngờ ngài, nhưng nếu lão phu không báo đáp, trong lòng khó an.”

Xuân Thu đạo trưởng mỉm cười nói: “Ta chỉ muốn khiến cõi nhân gian này trở nên hùng mạnh hơn, ai bảo rằng Thánh tộc không thể vượt qua tổ tiên? Theo ta thấy, Thánh tộc là những người dễ dàng sinh ra Đại Thánh nhất, bởi vì huyết mạch Đại Thánh vẫn còn đó, dấu ấn của Đại Thánh đã khắc sâu vào huyết thống của các ngươi.”

Lời nói này khiến ông lão vô cùng kính trọng hắn, lão run rẩy đưa tay rót trà cho hắn. ...

Chương 556: Huyết mạch Cơ gia, tên là Hồng Trần.

Chương 556: Huyết mạch Cơ gia, tên là Hồng Trần.

Năm thứ hai sau khi Hồng Tiên Nhi rời đi, Phương Vọng cảm nhận được ở phương bắc có luồng khí chiến đấu mãnh

liệt, nhưng hắn không cảm nhận được sự tồn tại nào mạnh hơn Hồng Tiên Nhi, nên không hề bận tâm.

Năm thứ ba, ở phương bắc xuất hiện trận đại chiến Đạp Tiêu cảnh, kinh thiên động địa.

Năm thứ tư, Phương Vọng cảm nhận được một luồng uy áp vô cùng lớn, ngay cả với tu vi hiện tại của hắn cũng phải kinh hãi, hắn là Thánh bảo.

Mãi đến năm thứ năm, Hồng Tiên Nhi mới trở về.

“Tức chết ta rồi, đám Thánh tộc kia thật là vô liêm sỉ!”

Hồng Tiên Nhi ngồi trước bàn, đập bàn giận dữ, bắt đầu chửi rủa Thánh tộc.

Phương Vọng đang ngồi trên giường tu luyện nghe thấy nhiều cái tên của Thánh tộc, hắn mở mắt nhìn, Hồng Tiên Nhi tức giận đến nổi mặt đỏ bừng, khó có thể tưởng tượng nàng lại là một đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh.

Phương Vọng cười nhẹ nói: “Người không phải đã đánh cho bọn chúng thảm hại rồi sao?”

Hắn đã từng cảm nhận được trận chiến của Hồng Tiên Nhi, bị năm vị Đạp Tiêu cảnh vây công, Hồng Tiên Nhi ở Đạp Tiêu cảnh tầng một vẫn chiếm ưu thế, chỉ là khó có thể kết thúc trận chiến, bị những tu sĩ khác cảnh giới mang Thánh bảo đi mất.

Hồng Tiên Nhi mặt đầy vẻ không vui nói: “Lần này chúng có thể dùng năm vị Đạp Tiêu cảnh để vây chấn, lần sau chắc chắn sẽ phái mười vị, thậm chí nhiều hơn. Theo ta thấy, Thánh bảo chỉ là một cái cờ, chúng đang thăm dò thực lực của ta, thăm dò giới hạn của Đại Dụ thần triều.”

Phương Vọng không khỏi nhìn nàng với ánh mắt khác, nha đầu này không hề giống như vẻ ngoài của nàng, trong lòng vẫn rất hiểu chuyện.

“Không sao, nếu có lần sau, ta sẽ cùng ngươi sát cánh chiến đấu, Đạp Tiêu cảnh đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu, thế nào?”

Phương Vọng cười nói.

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, lập tức nở nụ cười hài lòng, nàng liếc nhìn Phương Vọng với ánh mắt tán thưởng, rồi nói: “Không uổng ta liều chết giành cho ngươi một tuyệt học.”

Nàng giơ tay phải lên, một tấm da thú đột nhiên xuất hiện trong lòng “Đây là tuyệt học của chủ nhân Thánh bảo, tìm thấy trong bí cảnh nơi Thánh bảo tọa lạc, được đặt cùng Thánh bảo trong một đại điện, chắc chắn không đơn giản.”

Hồng Tiên Nhi vừa giới thiệu vừa đưa cho Phương Vọng.

Phương Vọng nhận lấy tấm da thú, nhưng không vội xem tuyệt học bên trong mà nhìn về phía Hồng Tiên Nhi, nói: “Phụ hoàng ngươi có ân lớn với ta, ngoài việc cứu ta, đòi lại công lý cho ta, hắn còn che giấu thiên cơ cho ta. Thực ra ngươi không cần phải tiếp tục trả ơn ta, ta sẽ giữ lời hứa, bảo vệ Đại Dụ thần triều.”

Hồng Tiên Nhi nghe vậy, đôi mắt đẹp mở to, không vui nói: “Tên khốn, chẳng lẽ ta đối tốt với ngươi là vì phụ hoàng ta sao?”

“Hừm?”

“Không thềm để ý đến ngươi nữa!”

Hồng Tiên Nhi đập bàn đứng dậy, biến mất ngay trong phòng.

Phương Vọng cầm tấm da thú, không nhịn được mỉm cười.

Nàng thú vị thật.

Xem ra Đông Công Hoàng đã bảo vệ nàng rất tốt, tuổi đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn giữ được dáng vẻ của một cô gái.

Phương Vọng đưa thần thức vào tâm da thú, vẫn rất hứng thú với tuyệt học bên trong, dù sao đây rất có thể là tuyệt học của Đại Thánh.

Bên trong tâm da thú có cấm chế mạnh mẽ, nhưng may mắn là không thể ngăn cản được thần thức của Phương Vọng.

Một lúc sau, Phương Vọng chân động.

Hắn mở mắt ra, vẻ mặt có chút do dự.

Tuyệt học này không đơn giản!

Nhìn qua đã thấy rất tốn tuổi thọ!

May mắn là tuổi thọ tiêu hao trong Thiên Cung không phải là thật.

Phương Vọng đột nhiên nhớ đến Thiên Cung Chân Thần, lúc đó hắn đã thể thốt sẽ đi con đường hấp thụ tuyệt học thiên hạ, nhưng bây giờ lại do dự, chẳng phải là tự vả sao?

Chết tiệt!

Sau này có bao nhiêu thì học bấy nhiêu!

Ông đây không tin, luyện công còn có thể khiến mình phát điên được sao? hội tuyệt học trong tâm da thú.

Một lúc sau, ý thức của Phương Vọng tiến vào Thiên Cung.

“Lăng Tiêu Thần Tông...”

Phương Vọng mở mắt ra, nhìn Thiên Cung quen thuộc, lầm bầm tự nói.

Hắn có cảm giác như vừa rời khỏi Thiên Cung chưa lâu.

Hắn không nghĩ ngợi nhiều nữa, bắt đầu cảm ngộ Lăng Tiêu Thần Tông.

Lăng Tiêu Thần Tông là một loại thần thông tập hợp thân pháp, độn pháp và xuyên thấu pháp. Luyện đến đại thành, có thể xuyên qua vòm trời, điều này khiến Phương Vọng rất tò mò, liệu hắn có thể dựa vào thần thông này để trực tiếp đến Thượng giới hay không.

Nửa canh giờ sau, Phương Vọng bắt đầu tu luyện Lăng Tiêu Thần Tông.

Thân hình hắn không ngừng biến đổi trong Thiên Cung.

Mỗi khi hắn luyện thành một tầng Lăng Tiêu Thần Tông, hắn lại phải tiếp tục chuyển đổi ảo cảnh trong Thiên Cung để thuận tiện cho việc luyện công.

Năm tháng trôi qua nhanh chóng.

Khi Phương Vọng luyện thành Lăng Tiêu Thần Tông, đã hơn ngàn năm trôi qua.

Lăng Tiêu Thần Tông thoát nhìn chỉ là một loại thần thông thân pháp, nhưng thực tế lại vô cùng phức tạp. Hắn phải tu luyện thân pháp trong các hoàn cảnh khác nhau, thậm chí bao gồm cả những cảnh tượng nguy hiểm. May mắn thay, Thiên Cung đủ mạnh mẽ để đáp ứng mọi tưởng tượng của hắn.

Tuy nhiên, đây chỉ là tiểu thành!

Tiểu thành vẫn chưa đủ!

Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Chưa luyện đến đại thành, hắn đã cảm thấy mệt mỏi, có hơi chán nản, nhưng hắn chỉ có thể cố gắng kiềm chế.

Không biết bao lâu trôi qua, hắn cuối cùng cũng luyện Lăng Tiêu Thần Tông đến đại thành.

Đại thành sau đó lại là đại viên mãn...

Từ đại thành đến đại viên mãn, Phương Vọng cảm thấy càng thêm dài Khi hấn cuối cùng cũng đạt đến cảnh giới đại viên mãn, nhìn lại chiếc chuông năm treo trong Thiên Cung, đã hơn năm nghìn tám trăm năm trôi qua.

Phương Vọng phát hiện ra rằng thời gian sử dụng lần này ngắn hơn so với tưởng tượng, nhưng quá trình thực tế lại vượt quá cả vạn năm tu luyện, có lẽ là do việc tu hành Lăng Tiêu Thần Tông quá buồn tẻ.

Dù sao đi nữa, hấn cũng đã học được rồi.

Thiên Cung vỡ tan, Phương Vọng cũng mở mắt ra.

Hấn đột ngột biến mất trong phòng, xuất hiện trên mái hiên.

Chương 557: Lăng Tiêu Thần Tông đại viên mãn.

Chương 557: Lăng Tiêu Thần Tông đại viên mãn.

Các lầu các của Triều Thánh phủ đều rất cao, đứng trên mái hiên có thể nhìn xuống phần lớn cảnh quan của Đế thành. Nhìn ra xa, trên bầu trời Đế thành có vô số loài chim đẹp để bay lượn, như một bức tranh cuộn.

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thân hình lại một lần nữa biến mất, hấn lao lên trời với tốc độ cực nhanh.

Ngay giây tiếp theo, hấn dừng lại.

Lúc này, trên đỉnh đầu hấn là một vùng đen kịt, bên dưới là bầu trời, thậm chí không thể nhìn thấy mặt đất, đại dương, chỉ có những đám mây trắng xóa, không thể nhìn thấy tận cùng của bốn phương tám hướng.

Phương Vọng phát hiện nhân gian quả thực giống như Trái Đất, là một quả cầu, chỉ là quả cầu này lớn hơn Trái Đất rất nhiều.

Hắn tiếp tục ngược mắt nhìn lên phía trên, Lăng Tiêu Thần Tông Đại viên mãn của hắn vậy mà không thể nhảy ra ngoài, trong hư không có một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh mẽ ngăn cách bầu trời.

Phương Vọng và luồng sức mạnh này chênh lệch quá lớn, lớn đến mức ngay cả Lăng Tiêu Thần Tông đại viên mãn cũng không thể bù đắp được.

Ngay sau đó, hắn lại biến mất tại chỗ, đột ngột xuất hiện ở biên giới đại lục Nhân Hoàng, đứng trên tảng đá ngắm nhìn đại dương vô tận.

Sóng lớn vỗ bờ, gió biển thổi rít.

Phương Vọng bị cảnh tượng tráng lệ trước mắt thu hút, tâm trạng dần trở nên tốt hơn.

Tiếng sóng biển trở thành âm thanh duy nhất bên tai hắn, ồn ào nhưng lại khiến lòng hắn trở nên bình tĩnh.

Một lúc sau, một bóng người đáp xuống bên cạnh Phương Vọng.

Đó chính là Hồng Tiên Nhi.

Phương Vọng trước đó cảm nhận được khí tức của Hồng Tiên Nhi bay khắp nơi, đoán rằng nàng có thể đang tìm hắn, vì vậy cố ý tiết lộ một chút khí tức, Hồng Tiên Nhi ở Đạp Tiêu cảnh phản ứng quả thực rất nhanh.

“Sao ngươi đột nhiên xuất hiện?”

Hồng Tiên Nhi tò mò hỏi.

Phương Vọng nhìn ra biển, nói: “Ra ngoài giải sầu.”

Hồng Tiên Nhi hừ một tiếng: “Ta còn tưởng rằng sau khi ta chạy, ngươi cũng chạy rồi.” Ánh mắt nàng hơi oán trách.

Phương Vọng liếc nhìn nàng, nói: “Tuyệt học của Lăng Tiêu Đại Thánh, ngươi có muốn học không?”

Lăng Tiêu Đại Thánh chính là người sáng tạo ra Lăng Tiêu Thần Tông!

Xem thần thông này, Phương Vọng cảm thấy Lăng Tiêu Đại Thánh không hề yếu.

Hồng Tiên Nhi không vui nói: “Sao thế? Ta mới đưa cho ngươi bao lâu, ngươi đã nắm giữ tuyệt học của Lăng Tiêu Đại Thánh rồi? Ngươi lừa ta à.”

Phương Vọng đưa tay nắm lấy cánh tay nhỏ của nàng, hai người biến mất tại chỗ.

Vài giây sau, họ lại trở về trên tảng đá, áo bào của hai người phấp phới, tóc dài bay lên.

Hồng Tiên Nhi mở to mắt, cả người hơi ngậy ra.

Chỉ trong vài giây, Phương Vọng đã đưa nàng đi khắp tám phương của đại lục Nhân Hoàng.

Quá nhanh!

Nàng thậm chí còn nghĩ ngờ mình đã trúng ảo thuật, nhưng nàng lại cảm nhận được linh khí ở mỗi nơi hơi khác nhau.

Nàng đã sống lâu như vậy, đều rất quen thuộc đối với mỗi nơi trên đại lục Nhân Hoàng, cảm nhận vừa rồi của nàng chắc chắn không sai.

“Chẳng lẽ đây là tuyệt học mà ta tặng cho ngươi?”

Hồng Tiên Nhi nuốt nước bọt, cẩn thận hỏi.

Phương Vọng trả lời: “Công pháp này dễ tu luyện hơn kỳ công mà ta truyền thụ cho ngươi trước đây, ta có thể truyền thụ cho ngươi, học không?”

Hồng Tiên Nhi vội vàng gật đầu. Nàng rất tò mò Phương Vọng trước đây có học qua hay không, nhưng lại cảm thấy Phương Vọng trước đây không thể học qua.

Phương Vọng không nói hai lời, bắt đầu truyền thụ Lăng Tiêu Thần Tông.

Mình luyện và dạy người khác luyện là hai cảm nhận hoàn toàn khác nhau!

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Sáng sớm hôm sau.

Hồng Tiên Nhi khôn ngoan dạo chơi trên bãi cát nàng và cùna phấn khích.

Phương Vọng nhìn nàng, thầm nghĩ thiên tư của nha đầu này quả thực không tệ.

Nhưng muốn luyện thành Lăng Tiêu Thần Tông, vẫn phải mất thời gian, không đến trăm năm thì không thể thành công.

Hồng Tiên Nhi đến bên Phương Vọng, phấn khích hỏi: “Thần thông này rất tinh diệu, Phương Vọng, thành tựu của ngươi đối với nó rất cao. Ta cảm thấy mình tu luyện, tuyệt đối không dễ dàng như ngươi dạy, trước đây ngươi chưa từng học nó sao?”

Phương Vọng cười nói: “Ta nói ta chưa từng học, ngươi tin không?”

Hồng Tiên Nhi gật đầu đáp: “Tin! Tuyệt đối tin! Ngươi nói gì, ta đều tin! Quá tuyệt rồi! Sau này ta nhất định sẽ tiếp tục thu thập tuyệt học Đại Thánh cho ngươi!”

Phương Vọng lắc đầu cười khẽ: “Không cần, ngươi đừng làm lỡ việc tu hành.”

“Hi hi, ta cũng có tư tâm, người học trước, rồi dạy ta, như vậy sẽ tiến triển nhanh hơn!”

Hồng Tiên Nhi cười đắc ý, vô thức muốn đưa tay ôm lấy cánh tay Phương Vọng, đáng tiếc, bị hấn tránh thoát một cách tự nhiên.

Nghe lời Hồng Tiên Nhi, khóe miệng Phương Vọng không khỏi giật giật, vừa cảm động, vừa đau đầu.

“Thôi đi, không cần vội như vậy, tu vi quan trọng hơn, học nhiều quá, ngược lại sẽ làm chậm trễ việc nâng cao tu vi.”

Phương Vọng nói với giọng nghiêm túc.

Hấn trông chỉ mới ba trăm mười hai tuổi, nhưng thực tế, hấn đã trải qua năm mươi bốn nghìn năm.

Nhìn khắp nhân gian, hấn nghĩ ngờ mình đã là người sống lâu nhất trên thế gian này.

Những Đại Thánh đã chết kia không tính, bọn họ chỉ là những vong hồn không tan biến mà thôi.

Hồng Tiên Nhi cười gật đầu, nhưng trong lòng lại hừ một tiếng, thầm mắng: “Cầu nam nhân, thế mà lại tránh tay ta!”

Nàng tiếp tục hỏi những thắc mắc của mình về Lăng Tiêu Thần Tông, Phương Vọng nghiêm túc giải đáp. Trong quá trình đó, nàng có rất nhiều động tác, luôn muốn nắm lấy cánh tay Phương Vọng, nhưng đều bị hấn khéo léo tránh thoát. Dần dần, Hồng Tiên Nhi bắt đầu nghiêm túc, nàng đuổi theo hấn, đến sau này, hai người bắt đầu không ngừng di chuyển.

Phương Vọng dùng Lăng Tiêu Thần Tông dẫn dắt nàng, mặc dù không thể giúp nàng nắm giữ Lăng Tiêu Thần Tông, trong thời gian ngắn nhưng có thể dẫn dắt nàng tìm được cảm giác của Lăng Tiêu Thần Tông, có lợi cho việc tu hành sau này.

Lăng Tiêu Thần Tông không chỉ đơn thuần là thân pháp, nó còn là một loại pháp điền toàn thư, nếu chỉ có tốc độ nhanh, thì còn lâu mới luyện thành Lăng Tiêu Thần Tông.

Chương 558: Côn Luân trận, Phương Vọng trở về.

Chương 558: Côn Luân trận, Phương Vọng trở về.

Hai người luận bàn như vậy vài ngày, Hồng Tiên Nhi mới rời đi, Phương Vọng thì đi khắp nơi trong Đại Dụ thần triều.

Kể từ khi Đông Công Hoàng băng hà, Đại Dụ thần triều không có biến động lớn, nhưng ở khắp nơi thường xuyên xảy ra các vụ hà hiếp, không còn được thái bình như trước.

Phương Vọng đi suốt một đường, gặp chuyện bất bình liền ra tay tương trợ, hắn cũng không cố ý che giấu tên tuổi của mình.

Cứ như vậy, các sự tích hành hiệp trượng nghĩa của Phương Vọng Triều Thánh được truyền khắp Đại Dụ thần triều, điều này khiến bách tính Đại Dụ thần triều cảm thấy gần gũi với hắn hơn.

Thoáng chớp mắt.

Hai năm trôi qua, Phương Vọng mới trở về Triều Thánh phủ, sau hai năm thư giãn, tâm trạng của hắn đã trở lại như ban đầu.

Vừa về đến, hắn đã nhìn thấy Truy Phong.

Truy Phong nghênh đón, nói: “Triều Thánh, đại trận truyền tống giữa Đại Dụ thần triều và Kiếm Thiên trạch đã hoàn thành, ngài có muốn thử không?”

Phương Vọng nghe vậy, lập tức gật đầu, nói: “Đi thôi, dẫn đường đi.”

Hắn vừa nói vừa truyền âm cho Tiểu Tử, Tiểu Tử nhanh chóng bay đến, nhảy qua tường viện, đáp trên vai hắn.

Đại trận truyền tông được xây dựng trong Đế cung, để tránh những kẻ nhàn rỗi mượn trận pháp này truyền vào Kiếm Thiên trạch, từ đó gây náo loạn. Phương Vọng cũng hiểu ý của hoàng đế, đặt ở Đế cung, sau này Côn Luân của Phương Vọng chính là lá bài tẩy của Đại Dụ thần triều.

Phải nói rằng, vị hoàng đế này vẫn rất có mưu trí, bề ngoài không hề kiêng dè Phương Vọng, dường như không sợ Phương Vọng sau này sẽ trở thành kẻ địch.

Vào Đế cung, Phương Vọng thấy cung nữ, thị vệ, thái giám trong cung rất đông, so với thời Đông Công Hoàng, đã có nhiều sức sống hơn.

Trên đường đi, Phương Vọng nhận được rất nhiều sự chú ý, những người trong cung dường như đều quen biết hắn.

Truy Phong nhận ra sự hoang mang của Phương Vọng, mỉm cười nói: “Năm ngoái, khi ngài trừ ma ở Cổ Hồ, trong số những người ngài cứu có cả Họa Thánh của Đại Dụ thần triều. Họa Thánh đã vẽ lại phong thái của ngài, hàng vạn bản, dán khắp các thành trì của Đại Dụ thần triều. Bệ hạ nói rằng, người Đại Dụ phải biết rõ dung nhan của Triều Thánh, để tránh kẻ vô lễ xúc phạm ngài.”

Phương Vọng cảm thán: “Bệ hạ thật có lòng.”

Nói đến chuyện này, số lần hắn gặp hoàng đế Hồng Thủ chỉ đếm trên đầu ngón tay, chủ yếu là Hồng Thủ đến bái phỏng hắn, thái độ vô cùng cung kính, khiến hắn không thể chê trách điều gì.

Dưới sự dẫn đường của Truy Phong, Phương Vọng và Tiểu Tử đến một quảng trường, nơi đây có thị vệ canh gác, khí tức của mỗi người đều không tầm thường.

Phương Vọng nhìn thấy đại trận truyền tống, nằm trên một bệ đá, ba cột đá khổng lồ tạo thành hình tam giác, mỗi cột đá đều được khảm nạm nhiều viên linh thạch có màu sắc khác nhau, cùng với những phù văn dày đặc, khó hiểu.

Nhìn từ xa, đại trận truyền tống cao gần trăm trượng này vô cùng ngoạn mục, nếu đặt ở bất cứ thành trì nào của Đại Tề, nó đều có thể trở thành công trình tiêu biểu, lưu danh thiên cổ.

“Trận pháp này có thể truyền tống cùng lúc ba mươi người, xin ngài ban tên cho.”

Truy Phong lên tiếng.

Phương Vọng trầm ngâm một lát, nói: “Gọi là Côn Luân trận đi.”

Truy Phong nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ mừng rỡ, hân hoan vâng hô: “Khắc bia, ban tên Côn Luân trận!”

Giọng nói vừa dứt, trước bậc thang của Côn Luân trận mọc lên một tấm bia đá, trên bề mặt bia đá hiện ra ba chữ đỏ rực.

Côn Luân trận!

Chữ viết đỏ như máu, dưới ánh nắng chiếu rọi, lại càng thêm rực rỡ.

Phương Vọng và Truy Phong tiếp tục tiến lên, lúc này, một bóng người xuất hiện bên cạnh Phương Vọng, cùng hân tiến về phía trước.

Áy chính là Hồng Huyền Đế.

“Nghe nói người sắp trở về Côn Luân, vậy thì cho ta đi cùng, ta cũng muốn về thăm.”

Hồng Huyền Đế cười nói.

Đến Đại Dụ thần triều nhiều năm như vậy, hắn đã trở thành sư phụ của Thái tử đời sau, quyền thế trên triều đình vô cùng

lớn, được hoàng đế Hồng Thủ hết mức kỳ vona. Phương Vọng khẽ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Chẳng mấy chốc, Phương Vọng, Tiểu Tử, Hồng Huyền Đế đã đứng trong Côn Luân trận, Truy Phong võ tay, bên ngoài đại trận xuất hiện hàng chục bóng người, họ thi triển pháp thuật, thúc đẩy Côn Luân trận.

Phương Vọng cũng muốn cảm nhận một chút thực lực trận pháp của Đại Dụ thần triều.

Âm ầm——

Trận đài rung chuyển, ba cột đá khổng lồ ngưng tụ linh lực mạnh mẽ, uy áp mệnh mông khiến tất cả tu sĩ và yêu quái hóa hình trong Đế thành đều phải kinh ngạc.

Phương Vọng ước tính, linh lực mà các thị vệ này sử dụng khi tập hợp lại gần bằng pháp thuật của đại tu sĩ Thần Thông cảnh.

Xem ra muốn thực hiện truyền tống siêu xa không phải chuyện dễ dàng.

Ba cột đá khổng lồ bùng phát ánh sáng mạnh, bóng dáng của Phương Vọng, Hồng Huyền Đế, Tiểu Tử biến mất trong hào quang.

Cùng lúc đó.

Đại Tề, Kiếm Thiên trạch.

Âm một tiếng!

Vô số tu sĩ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bên bờ hồ Kiếm Thiên trạch bốc lên một luồng sáng mạnh kinh người, xuyên thủng biển mây, tạo thành một luồng khí xoáy khổng lồ và ngoạn mục.

Cổ Thiên Hùng tóc bạc nửa đầu quay đầu nhìn lại, dường như nghĩ đến điều gì, mặt lộ vẻ kích động, trực tiếp vút cần câu, đứng dậy sải bước về phía cột sáng xa xa.

“Lão Cố, không câu nữa à?”

Một lão già không nhin được hỏi.

Cổ Thiên Hùng không quay đầu lại, phất tay nói: “Câu cái gì chứ, không dùng linh lực thì không câu được đâu, mấy con súc sinh này sắp thành tinh rồi!”

Trên mặt hồ, các kiếm tu khác đều tò mò về nguồn gốc của cột sáng kia. Nhưng đây là Kiếm Thiên trạch, nơi tập hợp cao thủ, là nơi an toàn nhất của Đại Tề, nên họ không hề hoảng sợ.

Cùng lúc đó, trước quần thể lầu các, một cột sáng khổng lồ nổi liền thiên địa, khiến mặt đất rung chuyển, gió mạnh rít gào, các lầu các xung quanh đều! runa chuyển. Tùng Kinh Uyên, Độc Cô Vấn Hồn, Đế Hải Tam Tiên và những người khác lần lượt xuất hiện trước cột sáng, khuôn mặt họ đều lộ vẻ kích động. “Sự phụ sắp trở về sao?”

Chương 559: Côn Luân trận, Phương Vọng trở về. (2)

Chương 559: Côn Luân trận, Phương Vọng trở về. (2)

Sở Doãn xuất hiện bên cạnh Độc Cô Vấn Hồn, lo lắng hỏi.

Độc Cô Vấn Hồn cười nói: “Ngoài người đó ra, còn ai có thể sử dụng trận pháp của Đại Dụ thần triều chứ?”

Ngay lúc này, trên đỉnh cột sáng khổng lồ đột nhiên xuất hiện một vòng tròn ánh sáng rực rỡ, lao xuống từ trên trời với tốc độ cực nhanh, đập vào đáy cột sáng trận pháp. Một luồng khí thể mạnh mẽ bùng nổ từ bên trong cột sáng, khiến mọi người đều giơ tay lên chống đỡ.

Ánh sáng mạnh nhanh chóng tan đi, trong trận pháp xuất hiện hai bóng người, trên vai của một trong hai bóng người

còn có một con tử long.

“Nhanh thật, không tệ.”

Tiếng cười nhẹ của Phương Vọng vang lên, giọng điệu đầy khen ngợi.

Tiếng của Hồng Huyền Đế cũng vang lên: “Khoảng cách xa như vậy, mà vẫn có thể nhanh như thế, hơn nữa độ ổn định của trận pháp cũng không tệ. Xem ra Đại Dụ thần triều đã bỏ nhiều tâm tư, không phụ lòng người.”

Mọi người mở to mắt nhìn, khi nhìn rõ Phương Vọng trong bộ áo trắng tinh khiết, không ai không phần khích.

Phương Vọng bước xuống bậc thang, cười chào hỏi: “Chư vị, lâu rồi không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ?”

Mọi người lập tức vây quanh, nói chuyện rôm rả không ngừng.

Đế Hải Tam Tiên đã đủ ồn ào, cộng thêm Sở Doãn, Chúc Viêm, càng thêm náo nhiệt, Độc Cô Vấn Hồn, Tùng Kinh Uyên đứng bên cạnh, giữ nụ cười, không nói gì.

“Tiền bối!”

Dương Độc từ trên trời giáng xuống, kích động lao về phía Phương Vọng, muốn dùng vũ lực đẩy Đế Hải Tam Tiên ra, nhưng tu vi không đủ.

Phương Bạch, Khúc Tầm Hồn, Cố Thiên Hùng và những cổ nhân khác cũng lần lượt đến, khiến khoảng đất trống trước Côn Luân trận trở nên náo nhiệt.

Phương Vọng không hề thấy phiền, cười nói chuyện với họ.

Mọi người không thể nhìn thấu tu vi của Phương Vọng, trực giác mách bảo họ rằng, Phương Vọng đã không còn như

xưa. Thấy thái độ của Phương Vọng vẫn như trước, nỗi lo lắng và áp lực trong lòng họ lập tức tan biến.

“Đi thôi vào nhòng nói chuyen. tiên thể nếm thịỠ rườu non mà ấa những năm qua.”

Tùng Kinh Uyên cười nói, ánh mắt nhìn Phương Vọng đầy tò mò, hẳn rất muốn biết những gì Phương Vọng đã trải qua trong những năm qua.

Phương Vọng gật đầu, cùng mọi người đi vào lầu các bên cạnh.

Bên kia.

Cách đó vài dặm, trên một tảng đá lớn bên hồ có hai bóng người đang ngồi, một người già, một người trẻ tuổi tuần tú, chính là Hồng Trần và Lữ Tiên Mệnh.

Lữ Tiên Mệnh nhìn về phía xa, lầm bầm: “Có phải hẳn đã trở về rồi không? Sao ta lại không cảm nhận được khí tức của hẳn.”

Hắn từng là thiên tài đệ nhất của Đế Hải, năm đó Phương Vọng vì báo thù cho đệ đệ, một mình xông vào Đế Hải Huyền triều. Lúc đó Lữ Tiên Mệnh đang làm khách ở Huyền triều, đã tham gia vào cuộc vây giết Phương Vọng, kết quả bị Phương Vọng đá một cước khiến mất hết sức chiến đấu.

Trận chiến đó đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời của Lữ Tiên Mệnh.

Nghĩ đến Phương Vọng, Lữ Tiên Mệnh rất căng thẳng, không biết Phương Vọng có chấp nhận hẳn không.

Trực giác mách bảo hẳn rằng, Phương Vọng căn bản không nhớ đến hẳn.

“Hắn đã sớm thoát khỏi số trời, ngay cả tiên thần trên trời cũng không thể phát hiện ra hẳn, huống chỉ là người?”

Hồng Trần lên tiếng, ánh mắt chăm chú vào cần câu trong tay.

Hắn mặc một đạo bào màu xanh đậm, tóc tai bù xù, nét mặt u buồn, trông không hề vui vẻ.

Lữ Tiên Mệnh quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Tiên thần trên trời đều không phát hiện ra hắn? Làm sao ngươi biết được được?”

Hồng Trần không đáp lại nữa. ...

Trong lầu các, Phương Vọng cùng cố nhân uống rượu nửa canh giờ, bắt đầu kể lại những năm tháng qua của hắn.

Phương Vọng kể chuyện nhẹ nhàng, nhưng mọi người khi nhập vai vào hắn đều cảm thấy tuyệt vọng, thậm chí bội phục hắn.

Chỉ có hắn, mới có thể giết ra một con đường sống trong đường cùng như vậy, thậm chí cuối cùng còn chôn vùi bảy đại Thánh tộc.

Lâu sau.

Phương Vọng kể xong những năm tháng của hắn, hỏi thăm tình hình Tùng Kinh Uyên đại khái giới thiệu một lượt, nói: “Phương Vọng, hiện nay tu sĩ ở Kiếm Thiên trạch đông đảo như vậy, chỉ thu kiếm thị thôi thì không đủ để giải quyết tình hình hiện tại. Ngươi xem, có nên thành lập giáo phái, chuẩn bị cho Côn Luân hay không? Có một vị lão tiên bối từng nói, Côn Luân muốn trở thành Thánh địa đệ nhất thiên hạ, phải có giáo phái ủng hộ, đồng thời...”

Hắn nói ra đề nghị của Hồng Trần.

Phương Vọng chăm chú lắng nghe, đợi hắn nói xong, hắn tò mò hỏi: “Vị lão tiên bối này là ai? Còn ở trong Kiếm Thiên trạch không?”

“Hắn tên là Hồng Trần, vẫn còn ở Kiếm Thiên trạch, nói muốn gặp ngươi, nếu ngươi có thể khiến hắn hài lòng, hắn sẽ

phò tá người lập nên đại giáo độ nhất thiên hạ.”

Tùng Kinh Uyên mở miệng nói.

Hồng Huyền Đế vẫn luôn im lặng, tự mình uống rượu, kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Phương Vọng liếc hắt một cái, Độc Cô Vãn Hồn tiếp lời: “Vị tiên bói Hồng Trần này không hề đơn giản, tu vi thâm sâu khó dò, thậm chí có khả năng xem bói biết thiên mệnh, nếu có thể giữ hắt lại, sẽ rất có lợi cho giáo phái của chúng ta sau này.”

Cổ Thiên Hùng bĩu môi nói: “Nhưng hắt cứ lải nhải linh tinh, trước đây gặp ta, còn nói ta thật may mắn, ta vốn đã sớm phải chết rồi, nghe xong ta muốn đâm hắt!”

Nghe vậy, Phương Vọng nhướn mày, càng thêm tò mò về Hồng Trần.

Nếu không có hắt ở kiếp này, Cổ Thiên Hùng sẽ chuốc lấy họa diệt tộc ở Kiếm Thiên trạch, đã sớm chết rồi. Nhìn từ điểm này, Hồng Trần quả thực có khả năng biết thiên mệnh.

Hồng Huyền Đế nhíu mày, vẫn không nói gì.

Mọi người lần lượt kể lại cuộc trò chuyện của họ với Hồng Trần, tất cả đều đánh giá Hồng Trần rất cao.

Phương Vọng trêu chọc: “Nếu ta kéo Hồng Trần vào giáo, vậy chức phó giáo chủ sẽ thuộc về ai?”

Độc Cô Vãn Hồn nghiêm mặt nói: “Ta có thể nhường cho hắt, giáo phái do người lập nên chắc chắn là đại khí vận độ nhất nhân gian, chỉ cần có địa vị trong giáo, sau này ắt sẽ một bước lên mây.”

Chương 560: Thiên Đế, Cửu Diện Thần La.

Chương 560: Thiên Đế, Cửu Diện Thần La.

Thấy hấn nghiêm túc như vậy, Phương Vọng không khỏi lắc đầu bật cười.

“Nếu vậy, ta sẽ gặp hấn một lần, ai đi gọi hấn đến đây?”

Phương Vọng mở miệng nói.

Tùng Kinh Uyên lập tức nhận lời, nhanh chóng rời khỏi phòng.

Những người khác bắt đầu hỏi Phương Vọng tên của giáo phái.

Phương Vọng cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Thật sự nên thành lập giáo phái rồi, như vậy mới có thể bảo vệ tốt hơn những người bên cạnh, đồng thời hấn cũng có thể yên tâm tu hành.

Sau này còn có thể liên thủ với Kim Tiêu giáo, hai giáo liên thủ, cùng nhau tung hoành thiên hạ, giúp Chu Tuyết giảm bớt áp lực.

Phương Vọng cũng không lo lắng việc làm như vậy sẽ khiến hấn xa cách với Chu Tuyết. Hấn đã sớm nói chuyện này với Chu Tuyết, Chu Tuyết ủng hộ hấn lập giáo, bởi vì Chu Tuyết sớm muộn gì cũng sẽ đưa Kim Tiêu giáo phi thăng, nếu hấn muốn ở lại nhân gian, phải có giáo phái của hấn, mới có thể bảo vệ con cháu đời sau của Phương gia.

Thế nhưng đặt tên là một việc cần kỹ thuật, phải thận trọng!

Không lâu sau, Tùng Kinh Uyên trở về, theo sau hấn chính là Hồng Trần.

Vừa nhìn thấy Hồng Trần, Hồng Huyền Đế chấn động, nhúu chặt mày.

Phương Vọng mở miệng nói: “Các người lui xuống trước đi, ta và Tiêu Cuồng, tiền bối Hồng Trần sẽ nói chuyện riêng.”

Những người khác cũng không suy nghĩ nhiều, bởi vì Hồng Huyền Đế đại diện cho Kim Tiêu giáo, mà mối quan hệ giữa Kim Tiêu giáo và Phương Vọng thì không cần phải bàn cãi.

Chẳng mấy chốc, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người Phương Vọng, ngay cả Tiểu Tử cũng theo những người khác rời đi.

Phương Vọng cười nói: “Tiền bối, mời ngồi.”

Hồng Trần bước đến trước bàn, vén vạt áo ngồi xuống.

Phương Vọng lấy một chiếc cốc mới, rót rượu cho hắn.

Hồng Huyền Đế mở lời: “Ta nên gọi người là Thiên Đế sao?”

Thiên Đế? biểu lộ gì.

Từ xưa đến nay, thần thoại vô số kể, Đại Thánh, Đại Đế, Tiên Thần trong thần thoại có rất nhiều phiên bản, nhưng người có thể được gọi là Thiên Đế, thì đó chính là người đứng đầu tiên thần.

Hồng Trần nhận lấy chén rượu mà Phương Vọng đưa, nói: “Nếu người còn nhận, thì có thể gọi ta như vậy.”

“Ồ, người vẫn sống đến ngày nay, hay đã đầu thai chuyển thế rồi?”

Hồng Huyền Đế tò mò hỏi.

Hồng Trần đáp: “Dù là Thiên Địa Càn Khôn, thân thể cũng khó mà sống đến năm mươi nghìn năm, huống chi, ta không đạt đến Thiên Địa Càn Khôn, từ khi chia tay người, ta đã chuyển thế hai mươi lăm lần.”

Hồng Huyền Đế kinh ngạc thốt lên: “Mặc dù luân hồi, nhưng người vẫn có thể thức tỉnh ý thức bản ngã, chẳng phải tương đương với trường sinh bất tử sao?”

“Đây chỉ là một lời nguyện rửa, không phải là điều tốt đẹp mà phạm nhân các người mong muốn.”

Nghe câu trả lời của Hồng Trần, Hồng Huyền Đế nhìn về phía Phương Vọng, trêu chọc hỏi: “Ta gọi hấn là Thiên Đế, người không ngạc nhiên sao? Ta đoán người chắc chắn kinh ngạc, chỉ là cố nhịn, giả vờ bình tĩnh.”

Phương Vọng cười nói: “Đó là đương nhiên, nhưng không thể tỏ ra rụt rè trước mặt tiên bối được, phải không?”

Hồng Huyền Đế lộ vẻ mặt ta biết ngay mà, hấn nhướng mày với Hồng Trần, nói: “Ta nói cho người biết, tiểu tử này lợi hại hơn ta nhiều. Người phải nhìn cho kỹ, năm xưa ta khiến người thất vọng, tiểu tử này có lẽ có thể giúp người thoát khỏi lời nguyện, vừa khéo tiểu tử này rất kiên trì Thượng giới, kế thừa truyền thừa của nhiều Đại Thánh. Ta dám cá, người chưa từng gặp một thiên tài như vậy.”

Hồng Trần nghe xong, vẫn giữ vẻ mặt bình thản, nói: “Phương Vọng, ba trăm mười hai tuổi, Phá Thiên cảnh tầng hai, đúng là khó gặp, nhưng ta đã từng gặp thiên tài có thiên tư mạnh hơn hấn.”

“Thật sao?”

“Ba mươi vạn năm trước, ta từng nhận một đồ đệ, sinh ra đã mang chín bảo linh bản mệnh, không cần nâng cao cảnh giới để tái tạo bảo linh. Hấn ở tuổi ba trăm đã đạt đến Phá Thiên cảnh tầng bảy, chưa đến nghìn tuổi đã thành Đại Thánh, phi thăng với địa vị thiên địa là Đại Thánh, trở thành người được Thiên Đế Tiên Đình coi trọng.”

“2 Lối hai nhĩ vậy sao?” Hồng Huyền Đế chấn động, xoa cằm trầm ngâm suy nghĩ.

Phương Vọng cũng không ngờ trước đây còn có thiên tài như vậy, hẳn đều được mở mang...

Thì ra vẫn chưa phải là thiên tài mạnh nhất?

Mặc dù cảnh giới không đại diện cho thực lực, nhưng trình độ thiên tài của đối phương vẫn khiến Phương Vọng kinh ngạc.

Hồng Huyền Đế đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, trừng mắt, giận dữ mắng: “Chẳng lẽ đó là con chó trung thành nhất của Thiên Đế Tiên Đình, Cửu Điện Thần La?”

Hồng Trần im lặng.

Hồng Huyền Đế chửi rủa: “Đồ chó! Khó trách tên đó luôn truy sát ta, thì ra là có tầng nhân quả này!”

Hồng Trần nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Chí hướng của ngươi là gì? Ta muốn nghe chính miệng ngươi nói.”

Phương Vọng đáp: “Dùng hợp mọi đạo pháp tại nhân gian, sáng tạo ra tiên pháp chưa từng có, truyền đạo cho chúng sinh, để nhân gian có được tiên thần thực sự tạo phúc cho chúng sinh.”

“Vì nhân gian? Ngươi không muốn phi thăng thành thần tiên sao?”

“Hiện tại, ta chưa thấy được hành vi của tiên thần Thượng giới, bọn họ giống như những kẻ ngạo mạn tự xưng là tiên thần hơn. Theo ta thấy, nhân gian cần có tiên thần của riêng mình, hay nói cách khác, chúng sinh đều có thể thành tiên thành thần.”

Phương Vọng trả lời rất chân thành, đó cũng chính là suy nghĩ của hắn.

Hồng Huyền Đế há hốc mồm, vô thức muốn chế nhạo, nhưng Hồng Huyền Đế đã hiểu rõ Phương Vọng. Phương Vọng thực sự hào phóng, bất kỳ ai tìm hấn cầu đạo, hấn đều sẽ chỉ điểm.

Các kiếm tu trong Kiếm Thiên trạch, kể cả những người mới đến, đều có thể nhận được kiếm pháp của Phương Vọng tại Kiếm Thiên trạch, và Kiếm Thiên trạch luôn lưu giữ kiếm ý của Phương Vọng để mọi người lĩnh ngộ.

Ngay cả Thông Thiên Đế Giám mà hấn tự hào, Phương Vọng cũng dám tùy ý truyền thụ cho người khác. Khi biết chuyện này, hấn suýt tức chết, nhưng sau khi bình tĩnh lại, hấn lại cảm thấy an ủi.

Chương 561: Thiên Đế, Cửu Diện Thần La. (2)

Chương 561: Thiên Đế, Cửu Diện Thần La. (2)

Hồng Trần nhìn Phương Vọng, yếu ớt nói: “Trước đây cũng có người nghĩ giống như ngươi vậy, nhưng sau khi chứng kiến sức mạnh của tiên thần Thượng giới, khi đối mặt với lời chiêu mộ của họ, họ đều cúi đầu.”

“Hành động của Thượng giới, luôn là làm ngươi tuyệt vọng trước, khiến ngươi cúi đầu, rồi mới cân nhắc có nên chiêu mộ ngươi hay không.”

Phương Vọng đáp: “Ta chưa bao giờ là kẻ chịu khuất phục, đại trượng phu không thành thì chết.”

Hồng Huyền Đế gật đầu nói: “Hấn nói lời này, ta tin, tiêu tử này đúng là người như vậy. Những việc hấn làm đều là khi gặp áp bức, mang ý chí không sợ sống chết mà chiến đấu.”

Hồng Trần lắc đầu nói: “Từ xưa đến nay, những người thành Thánh chứng Đế đều có kinh nghiệm tương tự, nhưng chính vì thường thắng không bại, khi họ nhận ra sự nhỏ bé của mình, họ mới trở nên yếu đuối. Ngươi hiện tại rất mạnh mẽ,

nhưng chưa chắc sau này cũng vậy. Người càng mạnh, trách nhiệm người gánh vác càng nhiều, người càng không thể chấp nhận thất bại.”

Lời của Hồng Trần rất bi quan, lộ ra một luồng tử khí, như thể đã trải qua vô số gian nan, không còn hy vọng vào bất cứ điều gì.

Phương Vọng không tức giận, hần nhìn chăm chăm Hồng Trần, nói: “Nếu tiền bối thực sự nghĩ như vậy, hần sẽ không đến tìm ta.”

Hồng Trần nhìn chăm chăm Phương Vọng, không biết đang nghĩ gì.

Hồng Huyền Đế không nói thêm gì nữa, hần lặng lẽ chờ quyết định của Hồng Trần.

Hần lộ vẻ mặt đầy ẩn ý, trong mắt hiện lên vẻ hồi tưởng.

Hồng Trần lên tiếng: “Ta có thể giúp người lập giáo, nhưng ta không dính dáng đến khí vận, không đảm nhiệm bất cứ quyền lực nào, cũng không giúp người giải quyết bất cứ mâu thuẫn nào. Nếu năm trăm năm sau, giáo phái của người vẫn còn tồn tại, ta sẽ đích thân vào cuộc, giúp người xây dựng giáo phái đệ nhất thiên hạ.”

Phương Vọng nghe thấy lời nói hùng hồn của đối phương, đột nhiên có suy nghĩ mới, hần không khỏi hỏi: “Người có biết Kim Tiêu giáo không?”

Hồng Trần bình tĩnh nói: “Ta không phải nhất định phải giúp đỡ ai, kiếp này sinh lão bệnh tử, vượt qua rồi, bình đạm cũng tốt.”

Hồng Huyền Đế vội nói: “Tiểu tử thôi, đừng nghĩ đến nữ nhân đó, vị này là Thiên Đế. từ trước đến nay đầu là hần chọn người Hần có thể chọn người, chứng tỏ người đã là người xuất chúng nhất thời đại này, Kim Tiêu giáo không có phúc phận

đó, hơn nữa Chu Tuyết muốn phi thăng, điều này trái ngược với lý tưởng của Thiên Đế.”

Phương Vọng nghe xong, thấy có lý.

Hắn tiếp tục hỏi: “Xin hỏi tiền bối, người cho rằng giáo phái của ta nên gọi là gì? Ta cần chuẩn bị những gì?”

Hồng Trần không trả lời, hắn giơ tay phải lên, hai ngón tay thò ra, nhúng vào rượu rồi vẩy lên mặt bàn.

“Nhìn nó.”

Hồng Trần khẽ nói.

Phương Vọng không khỏi hướng ánh mắt về phía rượu trên bàn. Theo ánh mắt của hắn, rượu trên bàn bắt đầu chuyển động, rồi tụ lại thành ba chữ.

Tham!

Thiên!

Đạo!

Phương Vọng nhíu mày.

Hồng Trần nói: “Ba chữ này, chọn một chữ làm tên giáo phái. Đây là ba chữ trong vận mệnh của người, hãy cân nhắc kỹ lưỡng. Tên giáo phái sẽ định đoạt vận mệnh của giáo phái người.”

Hồng Huyền Đế lắc đầu kinh ngạc: “Tham, quả là tham, luôn muốn che chở cho tất cả mọi người, còn vọng tưởng nắm giữ hết thầy tuyệt học thiên hạ. Thiên và Đạo, càng phù hợp hơn, tự xưng là Thiên Đạo, hành sự theo Thiên Đạo, quả là cuồng vọng.”

Phương Vọng đột nhiên đưa tay, vung lên trên bàn. Nhưng chữ trên bàn vẫn không thay đổi.

Hồng Trần nói: “Đây là một loại mệnh thuật, thể hiện con đường mà người theo đuổi trong vận mệnh. Những con đường này không phải ta áp đặt cho người, mà là của chính người. Trừ khi người có thể thuyết phục mình có một con đường hoàn toàn mới, nếu không chúng sẽ không thay đổi, không tăng thêm, càng không giảm đi.”

Ánh mắt Phương Vọng thay đổi, chuyển sang Thiên Linh Bảo thể, rồi lại vung tay.

Gần như ngay lập tức, đồng tử của Hồng Trần đột nhiên co lại.

Theo động tác vung tay của Phương Vọng, ba chữ trên bàn hòa vào nhau! †ao thành môêt chữ. Vọng!

Hồng Huyền Đế mở to mắt, vẻ mặt như vừa gặp quỷ.

Phương Vọng lên tiếng: “Gọi là Vọng giáo đi. Vọng về nơi con người hướng đến, vọng về bờ bên kia của tu tiên. Chúng sinh đều có mình hy vọng, giáo phái này chính là nơi để cho giáo chúng tu luyện để đạt được mình mong muốn, đồng thời gánh vác hy vọng của chúng sinh.”

Hồng Trần hơi thất thần, nhìn chăm chăm vào chữ trên bàn, lẩm bẩm: “Vọng về nơi con người hướng đến, vọng về bờ bên kia của tu tiên...”

“Người... người làm được thế nào?”

Hồng Huyền Đế mở to mắt, giọng run rẩy hỏi.

Phương Vọng biến trở lại Thiên Cương Chí Dương Bá thể, bình tĩnh nhìn Hồng Trần.

Hồng Trần ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt trở nên nóng bỏng, hần nói: “Không cần đợi năm trăm năm nữa, ta sẽ hết sức phò tá người.”

Lời này vừa nói ra, Hồng Huyền Đế không thể tin nổi nhìn Hồng Trần, thất thanh nói: “Lão già! Năm đó ngươi đã khảo nghiệm ta cả ngàn năm, ngay cả khi ta chứng Đế, ngươi vẫn không hài lòng, chưa từng nói lời phò tá hết sức như thế!”

“Ngươi khác với hần, ngươi quá đổi bình thường.”

“Cái gì? Ta... Hồng Huyền Đế bình thường?”

Hồng Huyền Đế như bị sét đánh, cả khuôn mặt đỏ bừng vì tức giận.

Hồng Trần không để ý đến hần, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, nói: “Không ngờ tới... Trong truyền thuyết. Quả nhiên, mệnh ta không nên tuyệt!”

“Ta là trong truyền thuyết gì?”

Phương Vọng hỏi.

Hồng Trần lắc đầu: “Thiên cơ không thể tiết lộ, có những lời nói ra sẽ dẫn đến kiếp nạn, ngươi không biết thì tốt hơn.”

Phương Vọng hỏi: “Nếu ngươi muốn phò tá ta, vậy dám hỏi ngươi muốn gì?”

Hồng Trần hỏi ngược lại: “Vì ngươi đã biết ta là Thiên Đế, lại biết cảnh ngộ hiện tại của ta, ngươi cho rằng ta muốn gì?”

“Bảo thù?”

“Ừ, ngươi chỉ cần không ngừng trở nên mạnh mẽ, sớm muộn gì cũng sẽ đối mặt với Thượng giới. Thù hận giữa hai giới đã đến mức không thể “Ta không sợ, nếu vậy, ta xin đa tạ sự giúp đỡ của ngươi. Xin hỏi, nếu ta muốn lập giáo, cần chuẩn bị những gì?”

Chương 562: Vọng giáo.

Chương 562: Vọng giáo.

Phương Vọng vừa hỏi, vừa rót rượu cho Hồng Trần.

Hắn đã từng tìm hiểu về Đại Dụ thần triều, biết rằng khi các vận triều, đại giáo được thành lập, đều sẽ có đủ loại nghi thức, tập hợp khí vận của thiên địa, hưởng tạo hóa của vạn vật.

Hồng Trần đáp: “Không cần làm gì cả, chỉ cần người hô vang khẩu hiệu lập giáo là được. Những lời người nói trước đó có thể coi là lời tuyên ngôn lập giáo. Người cứ yên tâm tu luyện, ta sẽ giúp người. Tiểu tử tên Độc Cô Vấn Hồn kia chính là phó giáo chủ của người sao?”

“Đúng vậy, tiền bối, xin lỗi, ta đã hứa với hắn rồi...”

“Không cần giải thích, ta không hứng thú với vị trí phó giáo chủ, ta chỉ cần ở ẩn phía sau là được.”

Hồng Trần khoát tay, trong lời nói ẩn chứa một tia tán thưởng.

Sau đó, Phương Vọng hỏi Hồng Trần về việc lập giáo.

Hồng Trần kể lại những giáo phái mà hắn từng thấy, tựa như đang kể một câu chuyện thần thoại, khiến Phương Vọng nghe say sưa.

Hồng Huyền Đế thì đứng ngây ra một bên, mơ mơ màng màng.

Một canh giờ sau.

Ba người bước ra khỏi lầu các, Phương Vọng chào Hồng Trần một tiếng rồi tự rời đi.

Hồng Huyền Đế không chào hỏi, một mình lão đảo đi về phía hồ.

Không biết từ lúc nào, Hồng Huyền Đế đã đến một nơi bên hồ, ngồi thần thờ trên tảng đá.

“Này, Tiêu Cuồng, Phương Vọng vừa nói gì với người vậy?”

Cổ Thiên Hùng tiến lại gần, tò mò hỏi.

Tên này được coi là lão làng trong Kiếm Thiên trạch, dựa vào mối quan hệ anh em với Phương Vọng, dù tu vi thấp kém nhưng địa vị cũng rất cao.

Hồng Huyền Đế hoàn hồn, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Người có từng nghe đến truyền thuyết về Hồng Huyền Đế không?”

Cổ Thiên Hùng nhướng mày, nói: “Chính là Hồng Huyền Đế của Đế Hải ư? Đương nhiên là từng nghe rồi, năm vạn năm trước đã khai sáng Đế đạo, là một vị Đại Đế. Sao vậy? Người muốn học truyền thừa của Hồng Huyền Đế? Thật trùng hợp, huynh đệ của ta biết đây, nếu người muốn học, hắc hắc sẽ dạy người.” Hồng Huyền Đế nghe vậy, không khỏi buồn bực, tò mò hỏi: “Người đã biết Phương Vọng sẵn sàng dạy nhiều tuyệt học như vậy, sao không tìm hắc cầu dậy đi, suốt ngày câu cá, người không thấy chán sao?”

“Tư chất của ta tầm thường như vậy, học làm gì chứ, sao phải phí hoài thời gian của cuộc đời, trước khi chết nhìn lại quá khứ, toàn là những ngày tu luyện khô khan, như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Cổ Thiên Hùng khoát tay nói.

Hồng Huyền Đế không khỏi nhìn hắc với ánh mắt khác, không ngờ hắc lại có hoài bão như vậy.

Hồng Huyền Đế tiếp tục hỏi: “Người đã từng nghe đến truyền thuyết về Hồng Huyền Đế, người thấy thiên tư của Hồng Huyền Đế thế nào, có bình thường không?”

“Bình thường ư? Cái đó phải xem so với ai, dù sao thì người ta cũng là Đại Đế, dù có bình thường đến mấy thì cũng không thể bình thường đến mức nào.”

“So với Phương Vọng thì sao?”

“Thì chắc chắn là bình thường rồi, so với huynh đệ của ta, Hồng Huyền Đế chẳng là cái thá gì cả! Ánh sáng của đom đóm sao có sánh bằng ánh trăng?”

Ánh nắng rực rỡ, đỉnh núi Côn Luân như bức tường thành trời cao sừng sững bên cạnh Kiếm Thiên trạch.

Từng bóng người lơ lửng trên không trung, bên hồ cũng chật kín người, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kinh hô. Chỉ thấy Phương Vọng lơ lửng giữa không trung, tay trái chống hông, tay phải dùng ngón tay làm kiếm, không ngừng biến hóa kiếm chiêu.

Mỗi lần hấn vung ngón tay, một bóng người do kiếm khí ngưng tụ ở phía trước cũng vung kiếm theo, kiếm chiêu lúc thì sắc bén, lúc thì phiêu dật.

Hồng Trần, Hồng Huyền Đế, Cổ Thiên Hùng, Dương Độc, Sở Doãn, Chúc Viêm, Lữ Tiên Mệnh, Phương Bạch... vân vân, tất cả tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch đều tụ tập ở đây, nhìn quanh, căn bản không thể đếm hết có bao nhiêu người.

Lữ Tiên Mệnh tuy không luyện kiếm, nhưng cũng nhận ra kiếm pháp mà Phương Vọng thi triển rất bình thường, nhưng khi thi triển ra lại có một loại ảo diệu khó nói thành lời.

Đrđnna Đec đứng tranna đám nauri bắt đầu khe khoana về cuộc chiến bảy tộc trước đây, những người xung quanh nghe rất say mê, thỉnh thoảng còn có người phụ họa, đó đều là những tù nhân từng bị bảy tộc giam giữ.

Hồng Trần và Độc Cô Vấn Hồn đứng song song, ngược nhìn Phương Vọng.

“Sau khi lập giáo, người phải tổ chức một nhóm người chuyên thu thập tin tức thiên hạ. Khi đó, ta sẽ truyền thụ cho họ một số pháp thuật, quỷ thuật. Thiên hạ này có không ít kẻ để mắt đến giáo chủ của chúng ta. Trước đây, thậm chí có

người tìm ta xin truyền thừa, mục đích chính là để chống lại Phương Vọng.”

Hồng Trần mở lời.

Độc Cô Vãn Hồn nghe vậy, cau mày hỏi: “Ngài đã cho rồi sao?”

Hồng Trần bình thản đáp: “Ừ, ta đã truyền cho tên tiểu tử đó pháp thuật Hoán Tổ, khiến sư đồ chúng nó ly tán. Sau kiếp nạn này, chắc chắn sẽ có một kẻ phải chết. Kẻ còn lại, nếu không mất vài trăm năm, khó mà ngóc đầu lên được.”

Độc Cô Vãn Hồn càng thêm tò mò, truy hỏi: “Bọn chúng là ai?”

“Sau này ta sẽ kể cho ngươi biết.”

“Trước khi ngài đến Kiếm Thiên trạch đã quyết định phò tá Phương Vọng rồi sao?”

“Ừ”

Độc Cô Vãn Hồn không khỏi cảm thấy bi ai cho đôi sư đồ kia, đồng thời trong lòng cũng phần chấn. Có một đại năng như vậy mưu tính cho Phương Vọng, con đường sau này của hắn chỉ có thể càng thêm thuận lợi!

Hồng Trần tiếp tục dặn dò về việc phân chia chỉ nhánh và phương hướng giáo quy sau khi lập giáo, Độc Cô Vãn Hồn chăm chú lắng nghe.

Hồng Trần không chỉ đưa ra ý kiến, mà còn chuẩn bị truyền thụ pháp thuật cho các chỉ nhánh của Vọng giáo. Chỉ cần nghe qua công dụng của một số đạo pháp, Độc Cô Vãn Hồn đã vô cùng phần khích.

Phương Vọng đã chia nhỏ toàn bộ kiếm đạo kiếm quyết mà hắn lĩnh hội thành những chiêu thức dễ hiểu. Điều này cũng

khiến nhiều tu sĩ cảnh giới cao nhìn ra, càng thêm kính phục hẳn.

Thiên Đạo Phương Vọng quả thực có phong phạm của một tông sư!

Biến những tuyệt học khó khăn trở nên dễ hiểu, đó mới là điều khó nhất!

Một lúc lâu sau.

Chương 563: Mở ra con đường sáng tạo đạo, Đại Đế chuyển thế.

Chương 563: Mở ra con đường sáng tạo đạo, Đại Đế chuyển thế.

Phương Vọng thu kiếm, quay người nhìn quanh những người bên hồ, chậm rãi mở lời: “Ta nghe nói nhiều người mong muốn ta lập giáo. Ban đầu, ta rất phản đối, cảm thấy một mình tự do tự tại là tốt rồi. Nhưng sau khi trải qua một số chuyện, ta nhận ra rằng có những việc không thể hoàn thành một mình.”

Lập giáo!

Lời này vừa thốt ra, tất cả tu sĩ đều phấn khích. Phần lớn tu sĩ còn ở lại Kiếm Thiên trạch đều là những người ngưỡng mộ Phương Vọng mà đến, đương nhiên họ mong muốn hẳn lập giáo, theo chân hẳn gây dựng nên một sự nghiệp lớn!

“Ta sẽ lập giáo tại Côn Luân, lấy Vọng làm tên. Vọng về nơi con người hướng đến, vọng về bờ bên kia của tu tiên. Người nhập giáo, ngoài việc theo đuổi nguyện vọng của bản thân, còn không được phụ lòng mong mỏi của chúng sinh. Tu tiên giả không chỉ nên theo đuổi bản thân, mà còn phải có nghĩa hiệp của tiên hiệp.”

Phương Vọng vừa nói, vừa nhìn quanh tất cả tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch.

Nghe lời Phương Vọng nói, không ít tu sĩ dao động. Gánh vác đại nghĩa thiên hạ, rõ ràng là hướng đến chính đạo. Không phải tất cả tu sĩ đều hướng đến chính đạo, trong tu tiên giới, ranh giới giữa chính và tà vốn đã mơ hồ.

Tu tiên giả nào chẳng vì mình, chỉ cần có cơ hội xoay chuyển vận mệnh, dù phải mạo hiểm đối mặt với nguy cơ trời tru đất diệt, họ cũng sẽ tranh giành.

Có người dao động, đương nhiên cũng có người mong đợi.

Phương Vọng tiếp tục nói: “Lấy Vọng làm tên lập giáo, gọi là Vọng giáo. Hôm nay gặp chư vị, ta bỗng cảm thấy nếu lấy giáo làm tên, dễ rơi vào khuôn sáo. Ta muốn lập giáo, tuy có đại nghĩa, nhưng không có nhiều quy củ rườm rà, cũng không có địa vị tôn ti tuyệt đối.”

“Ta hy vọng những người nhập giáo đều có thể hòa thuận trao đổi đạo pháp, không giấu giếm riêng tư, cùng nhau theo đuổi con đường sáng tạo tiên pháp.”

“Ý nghĩa như vậy đã lệch khỏi giáo phái, giống như một nhóm người cùng chí hướng tụ tập hơn. Không bằng lập đạo, đổi tên Vọng giáo thành “Từ xưa đến nay, có giáo phái có khí vận, triều đại có khí vận, nhưng chưa từng có đạo pháp có khí vận.”

“Hôm nay, Phương Vọng ta sẽ mở ra một kỷ nguyên mới, lập đạo!”

Ầm!

Cùng với lời nói của Phương Vọng vang lên, toàn bộ Kiếm Thiên trạch đều chấn động.

Ngay cả những người dao động ban đầu cũng phải phấn chấn.

Từ thuở khai thiên lập địa, những bậc tiên phong đều lưu danh muôn thuở, hướng hồ Phương Vọng - thiên tài đệ nhất thiên hạ, lời tuyên bố của hần rất có thể sẽ thành hiện thực!

Đứng bên hồ, Hồng Trần không khỏi vuốt râu mỉm cười, hần tán thưởng: “Hần thật xuất sắc, mở ra một con đường mới, thoạt nhìn chỉ là đổi một cái tên, nhưng nếu thành công, ý nghĩa sẽ khác hần.”

Độc Cô Vãn Hồn cười nói: “Đó là đương nhiên, dù ở thời đại nào, hần cũng là tồn tại chói sáng và kiệt xuất nhất.”

Trong Kiếm Thiên trạch vang lên tiếng hò reo rầm rộ, chấn động đến điếc tai, cuối cùng tụ lại thành hai chữ đồng thanh.

“Vọng Đạo!”

“Bất kỳ ai muốn nhập đạo, có thể tìm Độc Cô Vãn Hồn, các người sẽ cùng ta xây dựng Côn Luân, xây dựng Vọng Đạo!”

Phương Vọng một lần nữa mở miệng, rồi biến mất trong hư không.

Hần tuy đã biến mất, nhưng tiếng ồn ào trong Kiếm Thiên trạch lại càng thêm dữ dội.

Phương Vọng trực tiếp đến thành Nam Khâu, nhờ vào Lăng Tiêu Thần Tông, hần như dịch chuyển tức thời, một bước vượt qua nửa giang sơn Đại Tà.

Thành Nam Khâu so với mấy chục năm trước đã có nhiều rất thay đổi, diện tích thành trì tăng gấp bội. Phương Vọng đến một ngHĩa trang, đây là nơi chôn cất người Phương gia, thuộc cấm địa của thành Nam Khâu, canh phòng nghiêm ngặt, chỉ có người Phương gia mới được vào.

Với tu vi của Phương Vọng, đương nhiên có thể thần không biết quỷ không hay mà đến đây.

Phương Vọng nhanh chóng đến trước bia mộ của cha mẹ mình, hẩn đứng lặng lẽ, không nói một lời.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, màn đêm buông xuống. nhìn chăm chăm vào bia mộ.

Không biết đến lúc nào, Phương Vọng cuối cùng cũng động đây, ánh mắt hẩn liếc sang một bên.

Dưới gốc cây bên cạnh không có bóng người nào, ngay cả một con côn trùng cũng không có.

Ánh mắt Phương Vọng xuyên qua ranh giới âm dương, nhìn thấy ở Âm phủ, một bóng đen bí ẩn đang đứng dưới gốc cây, cách hẩn chưa đầy hai trượng.

Nhìn thân hình này, Phương Vọng lập tức nghĩ đến Quỷ Đế.

Nhưng Quỷ Đế trước đây có dáng vẻ bá khí, đầy uy áp, còn Quỷ Đế này lại cao ngang hẩn, lực đánh vào thị giác hai bên chênh lệch rất lớn.

“Quỷ Đế?”

Phương Vọng nhẹ giọng hỏi.

“Nhiều năm không gặp, tốc độ trưởng thành của ngươi không làm trăm thất vọng.”

“Đa tạ bộ hạ khen ngợi.”

“Có cảm thấy tiếc nuôi cho cha mẹ ngươi không?”

“Bộ hạ có ý gì?”

“Trăm có thể cho cha mẹ ngươi đầu thai vào một kiếp tốt, dù sao thời đại tiếp theo tuy là thịnh thế, nhưng đại nạn không

ngừng, nếu đầu thai không tốt, thì đó sẽ là thời đại đen tối nhất đối với họ.”

“Ta cần phải trả giá gì?”

Phương Vọng bình tĩnh hỏi, không hề tức giận vì bị đe dọa.

Quỷ Đế nhìn chằm chằm Phương Vọng nói: “Trẫm muốn giới thiệu cho ngươi một người, là Đại Đế chuyển thế, để hắc gia nhập Vọng Đạo của ngươi. Ban đầu trẫm định bồi dưỡng hắc rồi để hắc thành Đế, nhưng giờ đã đổi ý, để hắc đi theo ngươi, chỉ có ngươi mới có thể chế ngự được hắc, hắc cũng sẽ trở thành sức chiến đấu xuất sắc nhất của ngươi.”

“Xin hỏi, là vị Đại Đế nào chuyển thế?”

Phương Vọng nhìn Quỷ Đế hỏi, khuôn mặt không chút thay đổi.

Quỷ Đế đáp: “Danh hiệu của hắc không thể nói thẳng, sẽ phạm vào kiêng kỵ. Không lâu nữa, hắc sẽ đến thách đấu ngươi. Nếu ngươi thắng hắc, hắc sẽ tôn ngươi làm chủ.”

Phương Vọng suy nghĩ một lát rồi nói: “Ta đồng ý.”

Dù eo thì nếu cá thể aiún cha mẹ đầu thai vào kiến tét. thì việc ánh thêm nhân quả với một vị Đại Đế cũng chẳng sao, huống chỉ đây chưa chắc đã là chuyện xấu.

Quỷ Đế không nói thêm gì nữa, thân hình tan biến vào bóng tối, như thể chưa từng xuất hiện.

Phương Vọng thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhìn bia mộ của cha mẹ, hồi tưởng lại mười sáu năm đầu đời này.

Chương 564: Mười hai Đạo tông, tuyệt học khó khăn nhất.

Chương 564: Mười hai Đạo tông, tuyệt học khó khăn nhất.

Mặc dù đã trải qua hơn năm mươi nghìn năm tại Thiên Cung, nhưng những ký ức về cuộc sống thời thơ ấu tại thành

Nam Khâu vẫn còn rất rõ ràng.

Phương Vọng cũng nghĩ đến cha mẹ kiếp trước của mình.

Cõi hồng trần mệnh mông này đã chôn vùi biết bao cuộc ly biệt?

Phương Vọng tuy có chút tiếc nuối, cảm thương, nhưng không hề buồn bã. Người cũ đã ra đi, hắn là người sống sót, đương nhiên phải ngẩng cao đầu tiến về phía trước.

Cứ như vậy đi.

Phương Vọng canh giữ bên bia mộ bảy ngày bảy đêm, rồi mới trở về Kiếm Thiên trạch.

Hắn vừa trở về Kiếm Thiên trạch, thì đã bị Độc Cô Vấn Hồn tìm đến, kéo vào một gian các lầu. Hồng Trần và Tùng Kinh Uyên đang chờ ở đó.

“Vọng Đạo mới thành lập, chúng ta không yêu cầu người quản lý, nhưng phải xác lập được khuôn khổ cơ bản của Vọng Đạo.”

Độc Cô Vấn Hồn nghiêm túc nói.

Phương Vọng ngồi xuống, nhìn ba người, hỏi: “Các người có đề xuất hay nào không? Vì chúng ta không lập giáo phái, nên phải khác với cơ cấu địa vị của giáo phái.”

Tùng Kinh Uyên bắt đầu đề xuất, Phương Vọng chăm chú lắng nghe.

Độc Cô Vấn Hồn đóng cửa lại, ngồi bên cạnh Phương Vọng, thỉnh thoảng xen vào, còn Hồng Trần thì chỉ ngồi thưởng trà, không nói một lời.

Phương Vọng nghe một lúc lâu, phát hiện ra rằng đề xuất của Độc Cô Vấn Hồn và Tùng Kinh Uyên chỉ là đổi tên các giáo phái khác, về bản chất thì không có gì khác biệt.

Đợi hai người nói xong, Phương Vọng trầm ngâm nói: “Tên gọi của các cấp thì không có vấn đề gì, miễn là phù hợp với Vọng Đạo. Các người nói đúng, khi người đông, không thể có sự bình đẳng tuyệt đối. Ta muốn thành lập mười hai Đạo tông của Vọng Đạo. Mười hai Đạo tông này có địa vị ngang bằng với Phó Đạo Chủ. Phó Đạo Chủ có thể triệu tập mười hai Đạo tông hành động, nhưng mười hai Đạo tông cũng có quyền từ chối. Cứ mỗi trăm năm, toàn thể tu sĩ trong Vọng Đạo có thể tụ họp tại Côn Luân. Mỗi người trong Vọng Đạo đều có quyền phủ quyết. Khi một vị Kim Tiên bị hơn năm bỏ vị trí Kim Tiên. Nếu có hơn hai mươi phần trăm giáo chúng phủ quyết, ta sẽ đích thân điều tra hành trạng của vị Kim Tiên đó.”

Phó Đạo Chủ!

Mười hai Đạo tông!

Quyền phủ quyết!

Độc Cô Vấn Hồn, Tùng Kinh Uyên nghe xong thì sửng sò, Hồng Trần ngẩng đầu, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Tùng Kinh Uyên cau mày nói: “Như vậy có lẽ không ổn. Nếu như tầng trung, tầng dưới có quyền phủ quyết, thì họ có thể trở thành công cụ đấu đá nội bộ trong Vọng Đạo. Bất kỳ giáo phái hay vương triều nào, chỉ cần số lượng người đông, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra tình trạng tranh đấu nội bộ.”

Phương Vọng đáp: “Trên đời khó có phương pháp nào hoàn hảo. Ít nhất ta có thể để mỗi đệ tử của Vọng Đạo đều có quyền lực của mình, cho dù quyền lực đó có nhỏ bé đến đâu. Ta tin rằng sức mạnh đoàn kết của lòng người là vô cùng to lớn.”

Độc Cô Vấn Hồn hỏi: “Chỉ phủ quyết mười hai Đạo tông thôi sao?”

“Ừ, như vậy là đủ rồi. Cản trở quá nhiều, ngược lại không tốt.”

Phương Vọng nhẹ giọng nói.

Hồng Trần không nén nổi, mở lời: “Quyết định này quả thực có thể đưa Vọng Đạo lên con đường khác biệt, chỉ là mười hai Đạo tông sẽ lựa chọn thế nào?”

Phương Vọng đáp: “Mười hai Đạo tông không vội chọn, đợi ta định đoạt từng người một.”

Hồng Trần nói: “Nếu vậy, ta có thể rèn cho Vọng Đạo những đạo lệnh phẩm cấp khác nhau, nhưng sẽ tốn kém rất nhiều...”

Phương Vọng giơ tay, nói: “Ta sẽ lấy hết linh thạch và Linh Khí đan mà ta có, rồi đóng góp thêm bảy phần tài nguyên.”

Độc Cô Vãn Hồn cười nói: “Yên tâm, những năm qua, Kiếm Thiên trạch đã tích lũy được không ít nội tình, nhờ danh tiếng của ngươi, những thế lực đến tặng lễ, muốn nâng đỡ chúng ta không đếm xuể.”

Sáng lập đạo không phải chỉ nói suông là được, thu nhận đệ tử, tự nhiên phải gánh chịu sự trả giá, mà bản thân việc xây dựng Côn Luân vốn là một công trình tốn kém và mất thời gian.

Bốn người cùng nhau thảo luận sâu về các tài nguyên cần thiết để sáng lập đạo, tính toán từng khoản, Phương Vọng phát hiện không phải cứ Hồng Trần còn chuẩn bị truyền đạo cho các đệ tử nhập đạo, xây dựng một hệ thống đạo pháp riêng cho Vọng Đạo, sau này Phương Vọng sẽ bổ sung tuyệt học của mình vào đó.

Phương Vọng phát hiện Hồng Trần hiểu biết rất nhiều, phương diện nào hắn cũng thông thạo, thậm chí hắn còn đảm bảo có thể truyền thụ các pháp thuật liên quan.

Tình báo, giao tiếp, phong ấn, truyền thừa, trận pháp, ... vân vân, Hồng Trần đều có một bộ pháp thuật của mình có thể truyền thừa.

Nhưng Phương Vọng vẫn chưa thực sự thấy pháp thuật, thần thông của Hồng Trần, trong lòng không khỏi lo lắng.

Hồng Trần khoe khoang càng nhiều, Phương Vọng càng không yên tâm.

Một lúc lâu sau, Phương Vọng để Độc Cô Vân Hồn, Tùng Kinh Uyên rời đi, hấn ở riêng với Hồng Trần.

“Tiền bối.”

Phương Vọng mở lời.

Hồng Trần nói: “Vì ngươi là Đạo Chủ, ta là cấp dưới của ngươi, sau này đừng gọi ta là tiền bối nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng đến việc ngươi quản lý cấp dưới, sau này ngươi cứ gọi ta là Hồng Trần là được.”

Phương Vọng cân nhắc một lúc, nói: “Nghe nói tiền bối nắm giữ vô số đạo pháp, không biết có thể truyền thụ cho ta một loại không? Càng khó càng tốt.”

Hồng Trần đã từng nói sẽ dốc hết sức ủng hộ hấn!

Hấn muốn xem thử mức độ hết sức này lớn đến đâu.

Hồng Trần bình tĩnh nói: “Thật sự là càng khó càng tốt?”

Phương Vọng cười nói: “Thực ra ý nghĩ này của ta là muốn thăm dò tiền bối, vừa hay, tiền bối cũng có thể thăm dò ta.”

Hồng Trần suy nghĩ một lúc, nói: “Ngươi muốn học loại đạo pháp nào?”

“Gì cũng được, ta chỉ cần loại khó.”

Phương Vọng trả lời như vậy, khiến Hồng Trần nheo mắt lại.

Hồng Trần đột nhiên cười lớn, nói: “Nếu vậy, ta sẽ truyền cho ngươi một tuyệt học mà ngay cả ta cũng chưa luyện thành.”

Phương Vọng nghe vậy, không khỏi nhướn mày, hỏi: “Chẳng lẽ là pháp thuật của Thượng giới?”

Chương 565: Mười hai Đạo tông, tuyệt học khó khăn nhất.
(2)

Chương 565: Mười hai Đạo tông, tuyệt học khó khăn nhất.
(2)

Hồng Trần lắc đầu nói: “Ừm, khi ta còn là Thiên Đê, du ngoạn khắp chư thiên vạn giới, đã học được một loại pháp thuật tên là Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết, sau khi luyện thành, bách hài trong cơ thể có thể lột xác thành Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt.”

Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết!

Phương Vọng nghe vậy liền biết đây là công pháp tương tự như thể tu, hần lập tức cảm thấy hứng thú.

So với những thần thông hoa mỹ, hần thích nhất lực phá vạn pháp!

Có thể đánh chết bằng một quyền, hần thật sự không muốn rút kiếm!

Hơn nữa, Thiên Cung kích cũng liên quan đến sức mạnh của thân thể, thân thể càng mạnh, Thiên Cung kích có thể phát huy sức mạnh càng lớn.

Phương Vọng lập tức nói: “Được, bây giờ hãy truyền cho ta.”

Hần đã nóng lòng muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Tu vi rất khó tăng vọt, nhưng sự lột xác của thân thể có thể đạt đến sự biến đổi về chất, đây cũng là lý do Phương Vọng có thể chiến đấu vượt hai cảnh giới lớn.

Hồng Trần nhìn Phương Vọng với ánh mắt sâu thẳm, bắt đầu truyền thụ pháp quyết.

Âm thanh đầu tiên khiến Phương Vọng bối rối, Hồng Trần nói một thứ ngôn ngữ không phải của nhân gian. Khi Phương Vọng đang nhíu mày, hần đột nhiên hiểu được lời Hồng Trần.

Vẫn không phải ngôn ngữ của nhân gian, nhưng khi phát ra từ miệng Hồng Trần, Phương Vọng lại có thể hiểu được.

Có bản lĩnh!

Tiếng nói của Hồng Trần vang vọng trong lầu các, Phương Vọng dần nhắm mắt lại.

Đến tận hai canh giờ sau, Hồng Trần mới ngừng nói, ngừng giảng đạo, tự rót trà, lặng lẽ nhìn Phương Vọng.

“Không biết hần có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu.”

Hồng Trần nghĩ như vậy, trong mắt lộ ra vẻ chờ mong.

Mặc dù hần chưa luyện thành Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết, nhưng hần cảm thấy Phương Vọng có thể luyện thành, chỉ là vấn đề thời gian mà Phương Vọng từ từ mở mắt, ánh mắt chạm vào Hồng Trần.

Trong nháy mắt, Hồng Trần khẽ chấn động, không hiểu sao, hần nhận ra khí chất của Phương Vọng đã thay đổi trong khoảnh khắc mở mắt.

Cảm giác này rất tinh tế, Hồng Trần cũng không chắc có phải ảo giác hay không, bởi vì kiếp này tu vi của hần kém xa so với thời kỳ đỉnh cao.

Phương Vọng hít một hơi thật sâu, nói: “Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, Đạo Cốt hoàn mỹ tinh khiết, xương cốt này tuyệt đối có thể coi là tiên cốt, bất tử bất diệt, quả thực là khó tin.”

Hồng Trần nhướng mày, nói: “Không ngờ người đã nhìn ra được sự lợi hại của nó từ pháp quyết tu hành. Có đúng là bất tử bất diệt hay không, ta cũng không rõ, nhưng ngay cả khi bất tử bất diệt, thì đó cũng chỉ là Đạo Cốt này, tuổi thọ của người tu hành vẫn sẽ cạn kiệt, hoặc bị đoạt hồn, cũng tương đương với cái chết.”

Khuôn mặt Phương Vọng trở nên lạnh nhạt, hắn nói: “Bất tử bất diệt chỉ là một đặc điểm của nó mà thôi, Vô Lượng Vô Cấu mới là sức mạnh thực sự của nó.”

Nghe vậy, Hồng Trần nheo mắt lại, cẩn thận quan sát Phương Vọng.

Căn phòng chìm vào im lặng.

Một lúc lâu sau.

Hồng Trần phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Ngộ được bao nhiêu, người nghĩ người cần bao nhiêu năm để luyện thành?”

Phương Vọng giơ tay phải lên, chỉ một ngón tay.

“Ngộ được một phần?”

Hồng Trần hỏi.

Phương Vọng lắc đầu, nói: “Đây là thời gian luyện thành.”

“Một nghìn năm có thể luyện thành?”

“Không phải.”

“Một trăm năm? Người thực sự đã thấu hiểu được sự huyền diệu trong đó?”

Hồng Trần cau mày, ánh mắt hơi thất vọng.

Hắn thừa nhận Phương Vọng là thiên tài đệ nhất trong mắt hắn, nhưng Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết không phải là tuyệt học bình thường, ngay cả khi đặt ở Thượng giới, đó cũng là pháp quyết chí cường cực kỳ khó có được.

Phương Vọng đứng dậy, nói: “Đa tạ chỉ điểm.” Nói xong, hắn quay người rời đi.

Cửa phòng mở ra, Phương Vọng bước ra bãi cỏ, ánh nắng chiếu xuống, rơi vào người hắn, hắn không khỏi dang rộng đôi tay, một lần nữa nhắm mắt lại.

Hồng Trần trong phòng nhìn theo bóng lưng của Phương Vọng, không hiểu sao, hắn luôn cảm thấy Phương Vọng đã thay đổi, có một cảm giác khó nói thành lời, và cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt.

Phương Vọng đứng ở đó một lúc lâu, mới biến mất tại chỗ.

Hắn nhanh chóng tìm thấy Tiểu Tử, xách Tiểu Tử đến trước Côn Luân trận, trực tiếp dùng linh lực của mình thúc đẩy Côn Luân trận.

Toàn bộ quá trình, Tiểu Tử đều không kịp phản ứng.

Tiểu Tử tròn tròn mắt rỗng, cách không nhiếp lấy Thôn Hồn Hồ Lô, Triệu Chân đang cầm hai viên xá lợi tử, cũng ngờ ngác như vậy.

Âm âm ——

Côn Luân trận khởi động, thanh thế vang dội, kinh thiên động địa.

Từng bóng người xuất hiện bên ngoài trận, Độc Cô Vãn Hồn vội vàng hô: “Đạo Chủ, khi nào ngài trở về?”

Ánh sáng rực rỡ bùng lên từ bệ đá trận pháp, nhấn chìm thân hình Phương Vọng. Giọng hắn vang vọng: “Qua vài năm nữa đi, Vọng Đạo giao cho người quản lý.”

Ánh sáng bùng lên, đưa Phương Vọng và Tiểu Tử đi mất.

Độc Cô Vãn Hồn trong bộ y phục đen pháp phối kịch liệt. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt lộ ra nụ cười khổ. Hắn không ngờ Phương Vọng lại rời đi vội vã như vậy.

Nhưng hắn còn cảm thấy phấn khích hơn. Phương Vọng tin tưởng hắn đến vậy, hắn nhất định phải nỗ lực hết mình, không phụ lòng tin của Phương Vọng!

Bên kia.

Sau một thời gian truyền tống, Phương Vọng cùng Tiểu Tử trở về cung điện Đại Dụ thần triều. Hắn không để ý đến ánh mắt của thị vệ trong cung, trực tiếp nhảy ra khỏi cung điện, trở về Triều Thánh phủ của mình.

“Các ngươi mình cứ tu luyện đi.”

Nói xong, Phương Vọng bước vào lầu các tu luyện của mình, chỉ để lại Tiểu Tử trong sân ngơ ngác.

Triệu Chân bay ra từ Thôn Hồn Hồ Lô, hỏi: “Chủ nhân sao vậy?” Rất nhanh, bọn họ cảm nhận được linh khí thiên địa cuộn cuộn đổ về lầu các của Phương Vọng. Bọn họ lập tức yên tâm, chỉ cần Phương Vọng thực sự muốn tu luyện, thì chúng tôi không có chuyện gì lớn xảy ra.

Trong phòng.

Phương Vọng ngồi xếp bằng, hai tay không ngừng biến đổi pháp quyết. Sắc mặt hắn u ám, nhưng theo thời gian tu luyện, nụ cười dần nở trên môi hắn, càng lúc càng phấn khích.

Chương 566: Đạo Cốt đại viên mãn, tâm thái vô địch thiên hạ

Chương 566: Đạo Cốt đại viên mãn, tâm thái vô địch thiên hạ

Đây là lần đầu tiên hắn vừa ra khỏi Thiên Cung đã lập tức tu luyện. Không phải vì thời gian tu luyện Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt quyết quá ngắn, mà ngược lại, là quá dài!

Nó đã trực tiếp phá vỡ kỷ lục thời gian bế quan trong Thiên Cung của hắn từ trước đến nay.

Diệt Tuyệt Thần Lục đã tiêu tốn của hắn mười ba nghìn năm, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công đã tiêu tốn của hắn chín nghìn tám trăm năm!

Hai bộ tuyệt học này đã đủ mạnh mẽ, nhưng thời gian mà Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt quyết tiêu tốn còn kinh khủng hơn!

Ba mươi chín nghìn năm!

Phương Vọng từng suýt nữa sụp đổ, nhưng khi hắn nghiên rằng chịu đựng đến lúc đại viên mãn, thay vào đó là sự phấn khích.

Hắn không còn quan tâm đến việc trút giận nữa, hắn chỉ muốn luyện thành Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt trong hiện thực!

Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt thích hợp với mọi pháp môn thể tu, bởi vì thể tu chủ yếu là luyện gân cốt khí huyết, còn Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt là thay đổi bản chất của xương cốt!

Xương cốt này không bị bất kỳ sức mạnh nào làm ô nhiễm, vĩnh hằng bất diệt. Luyện thành xương cốt này, cảm nhận đối với mọi lực lượng, mọi đạo đều sẽ được nâng cao đến trạng thái cực mạnh.

Ngoài vô số điều kỳ diệu, Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt vốn đã ẩn chứa sức mạnh vô cùng lớn!

Sức mạnh này không phải là sức lực thuần túy, mà là một loại sức mạnh đặc biệt.

Phương Vọng vừa tu luyện, vừa hồi tưởng lại tâm thái ngạo nghễ thiên hạ, vô địch thiên hạ trong Thiên Cung.

Chưa từng có pháp môn nào mang lại cho Phương Vọng sự tự tin mạnh mẽ đến vậy.

Khi Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt của hắn đạt đến đại viên mãn, hắn thực sự có một loại tự tin vô địch thiên hạ.

Sự tự tin này không phải so sánh mà có, mà là tự nhiên sinh ra trong lòng.

Đây là pháp môn mà ngay cả Thiên Đế cũng không luyện được! Phương Vọng cảm thấy ba mươi chín nghìn năm vẫn chưa thể hiện được độ khó của Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết. Bây giờ hắn dựa vào trình độ đại viên mãn của nhiều tuyệt học, tuyệt đối có thể được coi là thiên tài đệ nhất nhân gian, thậm chí ở Thượng giới cũng là thiên tài, nhưng hắn vẫn cần phải mất nhiều thời gian như vậy mới có thể luyện thành pháp quyết này, hơn nữa còn là tu luyện không ăn không uống.

Hắn thậm chí còn cảm thấy nếu không có Thiên Cung, hắn có thể mất nhiều thời gian hơn nữa, thậm chí không luyện thành được!

Hồng Trần Thiên Đế chính là minh chứng tốt nhất. Là Thiên Đế, thiên tư của hắn chắc chắn vượt trội hơn chúng sinh nhân gian!

Điểm mạnh nhất của Thiên Cung chính là có thể giúp Phương Vọng luyện thành mọi pháp môn!

Âm âm ——

Linh khí thiên địa cuộn cuộn hướng về Phương Vọng với cường độ chưa từng thấy, khiến toàn bộ Đế thành chấn động, vô số tu sĩ ngoái đầu nhìn lại.

Ngay cả trong cung điện cũng có tu sĩ bay ra.

Hồng Tiên Nhi đột ngột xuất hiện bên cạnh Tiểu Tử, tò mò hỏi: “Công tử nhà ngươi đang tu luyện công pháp gì vậy?”

Nàng có thể cảm nhận được sự biến đổi của linh khí thiên địa, nhưng không phải là quy luật hấp thụ linh khí khi đột phá.

Tiểu Tử lắc đầu đáp: “Ta cũng không biết, công tử có quá nhiều tuyệt học, luyện thêm một môn cũng là chuyện bình thường.”

Nó chẳng có chút hứng thú nào với việc tu luyện của Phương Vọng, cho dù Phương Vọng có tu luyện tiên pháp, nó cũng thấy bình thường.

Âm âm!

Mây đen cuộn cuộn từ tám phương trời kéo đến với tốc độ kinh hoàng, như thể bầu trời trong nháy mắt đổi màu.

Khi dị tượng thiên địa xuất hiện, động tĩnh ở Triều Thánh phủ càng lúc càng lớn, linh khí thiên địa điên cuồng đổ về Triều Thánh phủ, tiếng gió nổi lên khiến toàn thành có thể nghe thấy.

Tu sĩ bay lên ngắm nhìn, yêu sủng linh thú run rẩy.

Đế cung, trước cửa chính điện, Hồng Thủ đứng khoanh tay, ánh mắt nhìn về phía Triều Thánh phủ xa xa, chỉ thấy trên không Triều Thánh phủ hình thành một cơn lốc xoáy vô cùng hùng vĩ, đỉnh nổi với mây đen, tạo thành một xoáy nước khổng lồ, sắp bao phủ toàn bộ Đế thành. Triều Thánh đang tu luyện, hắn vừa trở về từ Côn Luân trận đã vội vàng tu luyện, không biết hắn đã có được cơ duyên gì ở Đại Tà.”

Hồng Thủ cảm thán: “Hắn mới về có mấy ngày, cho dù có được cơ duyên lớn, ngươi xem thanh thể này, thật không thể tưởng tượng nổi, nếu đổi lại là người có được kỳ công tuyệt thế, có thể trong thời gian ngắn như vậy mà luyện ra động tĩnh

như thế này không? Rõ ràng không phải mới bắt đầu tu luyện, mà là sắp luyện thành rồi.”

Truy Phong nghe xong, ánh mắt thay đổi.

Cùng lúc đó, toàn bộ Đế thành đều đang bàn tán về Phương Vọng, tò mò không biết vị Triều Thánh này đang tu luyện kỳ công gì.

Phương Vọng không biết tình hình bên ngoài, hắn đã không còn quan tâm đến suy nghĩ của người khác, hắn đã nóng lòng muốn luyện thành Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt.

Theo thời gian trôi qua, uy lực của thiên địa không ngừng tăng lên.

Từng bóng người từ trong Đế thành bay ra, lơ lửng dưới mây đen, phần lớn trông có vẻ già nua, ngay cả những người có tướng mạo trẻ trung cũng toát lên một vẻ u ám.

“Tên tiểu tử này lại bày trò gì đây?”

“Xem ra tiên hoàng đã không đoán sai, có Triều Thánh, bộ xương già chúng ta không tránh khỏi phải bận rộn.”

“Bận rộn thì bận rộn, vì tương lai của Đại Dụ, cho dù chúng ta có chết, cũng phải che giấu tướng khí vận của hắn, nhất là không thể để Thượng giới phát hiện.”

“Ra tay đi, các lão hữu, vừa thi pháp, vừa trò chuyện đi.”

“Các người nói xem, Phương Vọng đang luyện công pháp gì, khí tức hoàn toàn khác với Diệt Tuyệt Thân Lục của bộ hạ.”

Những lão tu sĩ này vừa bàn luận vừa thi pháp, linh lực rung chuyển biến mây trên trời, điều động toàn bộ khí vận của Đại Dụ thần triều, ngăn cách dị tượng thiên địa.

Ban đầu, họ còn rất thoải mái, vừa nói vừa cười.

Nhưng đến một canh giờ sau, sắc mặt của tất cả bọn họ đều trở nên u ám.

Hai canh giờ sau, bắt đầu có người nghiêng răng, thậm chí có người run rẩy.

Chương 567: Dị tượng thiên địa không thể ngăn chặn, chúng sinh đều biết.

Chương 567: Dị tượng thiên địa không thể ngăn chặn, chúng sinh đều biết.

Một bà lão run rẩy nói: “Không được, sắp không ngăn được rồi... Sao lại thế này?”

Không ai trả lời, những người khác đều đang cố gắng chống đỡ.

Trong Triều Thánh phủ.

Hồng Tiên Nhi đang nhìn lên bầu trời, khuôn mặt nàng lộ vẻ kinh ngạc, tự lẩm bẩm: “Ngay cả bọn họ cũng không ngăn được dị tượng thiên địa của Phương Vọng sao?”

Đối với dị tượng thiên địa, nàng không hề xa lạ, trước kia nàng cũng từng gây ra một dị tượng thiên địa kéo dài một canh giờ. Nàng cũng rõ phụ hoàng đã từng áp chế dị tượng thiên địa khi Phương Vọng đúc cửu mệnh bảo linh. Chuyện này đã trở thành cấm kỵ của Đại Dụ thần triều, không được phép tiết lộ ra ngoài. Trên thực tế, một khi rời khỏi Đại Dụ thần triều, những tu sĩ bình thường sẽ bị thần thông của Đông Công Hoàng ảnh hưởng, quên mất chuyện này.

Dị tượng thiên địa của cửu mệnh bảo linh có thể che giấu, nhưng lần này thì không.

Điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng cơ duyên lần này của Phương Vọng còn hơn cả cửu mệnh bảo linh!

Điều này khiến Hồng Tiên Nhi vô cùng tò mò, nàng không khỏi nhìn về phía Tiểu Tử, hỏi: “Công tử nhà ngươi đã gặp ai?”

Tiểu Tử nghe vậy, hừ một tiếng: “Gặp ai, há có thể nói cho ngươi biết? Ngươi còn chưa nhập môn đâu!”

Nhập môn?

Hồng Tiên Nhi ngẩn ra, rồi mặt đỏ ửng, nàng trừng mắt nhìn Tiểu Tử, rồi xách nó lên, tùy ý xoa nắn.

Triệu Chân bên cạnh đột nhiên thấy cửa sổ phòng trọ của Phương Vọng sáng lên, và ánh sáng còn ngày càng mạnh.

Trong phòng.

Phương Vọng ngồi xếp bằng giữa đại sảnh, toàn thân tỏa ra ánh bạc. Hắn đã cởi bỏ áo bào, trần trụi ngồi xếp bằng, ánh bạc che phủ cơ thể hắn, nhưng Thiên Cương tinh huyết hiện ra trên nửa thân trên, tạo thành ba mươi sáu huyết đạo màu vàng kim, không ngừng tỏa ra khí trắng, hình Phương Vọng đột nhiên mở mắt, đôi mắt bùng phát ra ánh sáng kinh người, ầm một tiếng, hắn phá vỡ đỉnh lâu, lao lên trời cao với tốc độ cực nhanh.

Hồng Tiên Nhi vô thức ngược mắt nhìn lên, không theo kịp tốc độ của Phương Vọng.

Gần như trong nháy mắt, trên biển mây xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ, đám lão tu sĩ Đại Dụ đang bày trận chỉ cảm thấy một trận gió mạnh từ bên dưới ập tới, thổi bay áo bào của họ, thân hình suýt nữa bị chấn lùi, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên.

Trong lỗ hổng trên biển mây, ánh nắng chiếu rọi, một bóng dáng bí ẩn tỏa ra ánh bạc đứng dưới ánh nắng, linh khí giữa thiên địa tuôn về phía hắn.

Cơ lốc linh khí vốn kết nối với Triều Thánh phủ cũng theo đó bay lên, hướng về phía Phương Vọng, ngưng tụ thành một cơ lốc còn hùng vĩ hơn, tất cả kiến trúc trong Đế thành đều bắt đầu rung chuyển.

“Kết trận!”

Cùng với một tiếng quát lớn, tường thành biên giới Đế thành dựng lên một màn sáng khổng lồ, chưa đầy ba giây đã hình thành màn sáng, che chở toàn bộ Đế thành.

Vô số tu sĩ bay lên từ các con phố như mưa tên, họ đến dưới màn sáng, ngược nhìn dáng vẻ của Phương Vọng.

Lúc này, Phương Vọng đang cảm nhận nỗi đau mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Xương nứt, xương mọc, xương tan, xương lột xác...

Phá hủy mới có thể tái sinh!

Cũ và mới thay thế nhau!

Quá trình như vậy, trước đây Phương Vọng đã từng trải qua ở Thiên Cung, lúc đầu suýt nữa khiến hắn sụp đổ, giờ đây một lần nữa cảm nhận, vẫn đau đớn vô cùng, may mà hắn có thể chịu đựng được.

Trước mắt bao người, hắn không thể mất mặt!

Cùng với việc xương cốt của hắn bắt đầu lột xác, tốc độ hấp thụ linh khí càng trở nên bá đạo, muôn vàn thiên lôi đan xen trên người hắn, như thể thiên địa không cho phép Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt ra đời. ...

Biên giới đại lục Nhân Hoàng, sóng biển vỗ bờ, mây đen trên trời cuộn cuộn, áp lực vô cùng.

Một bóng dáng giẫm trên chỗ nước cạn, từng bước khơi dậy những đợt sóng, hắn bước từng bước đi lên bờ. Đây là một

nam tử mặc áo đen hần dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dưới vành nón lộ ra một khuôn mặt già nua, đôi mắt vô hồn bỗng dưng dao động.

“Thiên uy như vậy... Thú vị... Đông Công Hoàng, đây chính là hy vọng mà người gửi gắm sao?”

Người áo đen khẽ nói, giọng điệu mang theo chút chế giễu.

“Đừng coi thường Phương Vọng, tiểu tử đó có thể dùng Niết Bàn cảnh giết chết Đạp Tiêu cảnh, giờ đã bước vào Phá Thiên cảnh, thực lực ắt hẳn phải dùng Chân Hồn cảnh để cân đo.”

Một giọng nói vang lên từ sau lưng người áo đen.

Người áo đen hừ lạnh: “Vậy thì ta phải xem vị thiên tài đệ nhất cổ kim này mạnh đến mức nào, vừa hay, hần sắp luyện thành một loại kỳ công, ta sẽ đợi hần thành công!”

“Ngu ngốc! Nhân cơ hội này, hãy ra tay ngay, dù không giết được hần, cũng có thể khiến hần tẩu hỏa nhập ma!”

Giọng nói bí ẩn lại vang lên, giọng điệu gấp gáp.

Người áo đen vẫn không động đậy.

Giọng nói bí ẩn giận dữ: “Thuần Dương! Đừng quên năm xưa ngươi đã bại dưới tay Đông Công Hoàng như thế nào! Thua không đáng sợ! Đáng sợ là vì sơ suất, thua liên tiếp hai lần, ngươi thật sự cho rằng mình còn có thể đánh cược thêm lần nữa sao? Đây là cơ hội duy nhất!”

Nghe vậy, người áo đen cuối cùng cũng chấn động, hần cau mày, trong mắt lóe lên hàn ý.

Giọng nói bí ẩn tiếp tục khuyên nhủ: “Đã đến lúc báo thù rồi, hãy tuyên bố với cả nhân gian về sự trở lại của ngươi, năm xưa ngươi còn chói sáng hơn cả Đông Công Hoàng, giờ còn có ai biết ngươi là ai?”

“Chỉ cần người giết chết Phương Vọng, chúng sinh thiên hạ đều biết tên người, Diệt Tuyệt Thần Lục của Đông Công Hoàng sẽ không thể kìm hãm người!”

Ánh nắng chiếu rọi, ánh bạc trên người Phương Vọng càng thêm rực rỡ, biển mây bốn phương tám hướng cuộn cuộn dữ dội, cách hần hàng trăm trượng vẫn không ngừng mở rộng, chỉ có thiên lôi mới có thể chạm tới hần.

Sau một quá trình đau đớn tột cùng, Phương Vọng cảm nhận được Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt thực sự sinh ra một luồng lực lượng đặc biệt và mạnh mẽ kích thích thân thể.

Chương 568: Thuần Dương Thánh thể đột kích.

Chương 568: Thuần Dương Thánh thể đột kích.

Sức mạnh này không giống như linh lực, cũng không giống khí lực, nhưng lại tồn tại độc lập, Phương Vọng gọi đó là đạo lực.

Đạo lực sinh ra từ Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, tôi luyện Thiên Cương Chí Dương Bá thể của hần, thậm chí khiến dương khí của hần cũng bắt đầu tăng lên.

Sự lột xác sau đau đớn thật vô cùng mỹ diệu.

Phương Vọng không kịp được ngừng đầu, thậm chí còn dang rộng đôi tay.

Bên dưới, đám lão tu sĩ dốc toàn lực bày trận nhìn thấy tư thế của hần, đều kinh hãi. Bọn họ dùng khí vận của Đại Dụ thần triều để trấn áp dị tượng thiên địa của Phương Vọng, phản phệ càng ngày càng dữ dội, khiến bọn họ cảm nhận rõ ràng sự kinh khủng của Phương Vọng.

Bọn họ có thể cảm nhận được sự lột xác của Phương Vọng, sự lột xác này khiến bọn họ không thể hiểu nổi, không phù hợp với nhận thức của bọn họ.

Khí tức của Phương Vọng đã từ người lột xác thành một loại tồn tại khác, không phải yêu, không phải ma.

Khí tức kinh khủng đánh thẳng vào linh hồn khiến đám lão tu sĩ không khỏi nghĩ đến một chữ.

Tiên!

Không đúng!

Không phải tiên!

Không hiểu sao, trong lòng bọn họ lại cảm thấy Phương Vọng còn siêu nhiên hơn cả tiên.

Lúc này, đại trận hộ thành của Đế thành do hàng chục vạn tu sĩ đồng tâm hiệp lực kết thành, bọn họ cũng đang ngược nhìn dáng vẻ của Phương Vọng, khuôn mặt lộ vẻ cuồng nhiệt.

Phương Vọng tuyệt đối là thiên tài khoa trương nhất mà bọn họ từng thấy, mới vào Đại Dụ thần triều bao nhiêu năm, luôn có thể gây ra những động tĩnh kinh thiên động địa.

Theo thiên uy do Phương Vọng gây ra ngày càng mạnh mẽ, các thành trì khắp Đại Dụ thần triều đều bắt đầu kích hoạt đại trận hộ thành, từng màn sáng khổng lồ bao phủ khắp nơi trên đại lục Nhân Hoàng.

Tin tức Phương Vọng đang luyện công nhanh chóng lan truyền khắp mọi góc ngách của Đại Dụ thần triều, khiến những bách tính Đại Dụ đang hoang mang lo sợ đều thở phào nhẹ nhõm.

Năm xưa, Phương Vọng dùng thân hình vạn trượng đánh lui hai vị thần tiên lục địa của Thái Thanh Huyền giáo, danh chấn Đại Dụ thần triều, một trận chiến đã khiến hắn trở thành thần trong lòng bách tính Đại Dụ.

Giờ đây Phương Vọng sắp trở nên mạnh mẽ hơn, bách tính thiên hạ đương nhiên càng thêm vui mừng.

Âm âm!

Cùng với một tiếng nổ lớn như thể thiên địa cùng rung chuyển, một luồng ánh sáng cầu vòng từ biên giới đại lục Nhân Hoàng ập tới, bay vút lên trời cao, như muốn xé toạc cả bầu trời, khí thế không gì cản nổi.

Ánh sáng cầu vòng này có tốc độ cực nhanh, tạo nên những cơn gió dữ dội, tàn phá nửa giang sơn của Đại Dụ thần triều.

Chớp mắt, nó đã lao đến trước Đế thành.

Hàng chục vạn tu sĩ kết trận bảo vệ Đế thành vô thức quay đầu lại, nhưng chưa kịp nhìn rõ hướng phát ra tiếng động thì ánh lửa rực rỡ đã chiếu sáng khuôn mặt họ.

Âm!

Ánh sáng cầu vòng với tư thế bá đạo phá tan đại trận hộ thành của Đế thành, hàng chục vạn tu sĩ bị chấn động đến mức phun máu ngã lăn ra đất. Theo sau đó là màn sáng của trận pháp vỡ tan, gió bão cuồng bạo tàn phá khắp thành, ánh sáng cầu vòng tiếp tục đổi hướng, bay thẳng lên trời, hướng về phía Phương Vọng.

“Thật quá tàn nhẫn!”

Một ông lão mặc đạo bào màu xám giờ tay đánh ra, linh lực cuộn cuộn ngưng tụ thành một ngọn đạo sơn màu xám đen, giận dữ đập xuống, che trời lấp đất.

Ánh sáng cầu vòng bí ẩn mạnh mẽ phá tan đạo sơn, với khí thế không thể ngăn cản, đánh tan đám lão tu sĩ đang ngưng tụ khí vận của Đại Dụ thần triều. Đám lão tu sĩ vốn đã cố gắng chống đỡ, sau cú va chạm này, lập tức có người toàn thân phun máu, hóa thành sương máu.

Ánh sáng cầu vòng hung hăng đâm vào Phương Vọng, đánh tan mây trời, để lộ bầu trời quang đãng, ngay cả hàng vạn

tia sét cũng bị đánh tan.

Ánh sáng tan đi, một nam tử áo đen đội nón lá lơ lửng trước mặt Phương Vọng, tay phải cầm một cây sáo, đầu sáo chống vào ngực Phương Vọng, nhưng không đâm thủng da thịt của hắn. đột nhiên mở to, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Phương Vọng bị ánh sáng bạc che khuất không lộ diện, hắn dùng giọng điệu lạnh lùng hỏi: “Các hạ là ai, đến từ đâu?”

Nam tử áo đen hơi ngẩng đầu, nghiêng đầu nhìn Phương Vọng, nói: “Lý Thuần Dương, một tu sĩ bị nhân gian lãng quên.”

Phương Vọng đứng dậy, cũng bay lên, cao hơn Lý Thuần Dương, nhìn xuống hắn.

Lý Thuần Dương ngẩng đầu nhìn hắn, hứng thú hỏi: “Người tu luyện công pháp gì vậy? Trên người người có khí tức của Kim Cương Chí Dương Thánh thể.”

Phương Vọng nhìn xuống hắn, thản nhiên hỏi: “Đây là Thiên Cương Chí Dương Bá thể, ta dung hợp Kim Cương Chí Dương Thánh thể, Thiên Cương Thánh thể để sáng tạo ra bá thể này, người có muốn cảm nhận sức mạnh của nó không?”

Còn về Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, Phương Vọng cho rằng không nên nhắc đến, nếu không khiến Thượng giới kiêng kỵ, thì sẽ rắc rối.

“Thiên Cương Chí Dương Bá thể...”

Lý Thuần Dương lẩm bẩm, hắn nghiêng cây sáo, chiếc hộp gỗ sau lưng đột nhiên hóa thành tro bụi bay đi, từng luồng khí đen như xúc tu trào ra từ bên trong, nhanh chóng bao phủ cơ thể hắn.

Nón lá bay đi, biến mất trong làn bụi mù cuộn cuộn trên bầu trời.

Chương 569: Thuần Dương Thánh thể đột kích. (2)

,

Từng tu sĩ mạnh mẽ chạy đến, muốn vây giết Lý Thuần Dương, nhưng thấy Phương Vọng giơ tay ra hiệu cho họ lui xuống, đám tu sĩ lập tức dừng lại, nhưng không tránh ra, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Lý Thuần Dương.

Bên dưới đột nhiên vang lên giọng nói của Hồng Tiên Nhi: “Phương Vọng, Lý Thuần Dương từng là kẻ thù mà phụ hoàng ta cho là khó đối phó nhất, cũng là thiên tài đệ nhất của Đông nhân gian bốn nghìn năm trước!”

Phương Vọng nghe xong vẫn không hề động đậy, vẫn chờ Lý Thuần Dương hấp thụ sức mạnh trong hộp gỗ.

Theo khí đen tan đi, Lý Thuần Dương lộ diện, áo đen của hắn phủ một lớp vảy giáp, vạt áo tung bay, như một con hung thú hình người, cây sáo trong tay đã biến thành một thanh trường đao quán quanh hắc điểm.

Lý Thuần Dương ngẩng đầu, nửa khuôn mặt phủ đầy hắc điểm, dung nhan trở nên dữ tợn đáng sợ, tóc đen tung bay. Hắn ngạo nghễ nhìn chăm chăm Phương Vọng, toàn thân tỏa ra sát khí kinh người.

Chương 569: Thuần Dương Thánh thể đột kích. (2)

“Thiên Cương Chí Dương Bá thể? Tự xưng là bá thể, quả là cuồng vọng! Phương Vọng, không bằng để người cảm thụ Thuần Dương Thánh thể của ta một chút, đây là thể chất do ta tự sáng tạo, được Hàng Long Đại Thánh công nhận!”

Lý Thuần Dương hào khí ngất trời nói, hấn bay lên, ngang hàng với Phương Vọng, đao chỉ Phương Vọng.

Lời vừa dứt, một luồng uy áp mênh mông bao trùm thiên địa, toàn bộ sinh linh trong Đế thành đều cảm thấy nhiệt độ tăng cao đột ngột, hoa cỏ trong các sân vườn héo rũ với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Phương Vọng giơ tay phải, chậm rãi nắm chặt, một luồng uy áp bá đạo hơn nữa giáng xuống, khiến Lý Thuần Dương kinh ngạc.

Ầm!

Lý Thuần Dương trợn tròn mắt, chỉ thấy trước mắt lóe lên, Phương Vọng đã giết đến trước mặt hấn. Hấn không kịp phản ứng, quyền phải của Phương Vọng trực tiếp xuyên thủng lồng ngực hấn, máu tươi phun ra từ sau lưng hấn, như một đóa hoa máu tuyệt đẹp nở rộ giữa không trung.

“Nhanh quá... Không thể nào...”

Đồng tử Lý Thuần Dương chấn động, trong lòng không thể tin nổi.

Hấn không hoảng loạn, mà lập tức vận công, điều động linh lực của Thuần Dương Thánh thể.

Toàn thân Lý Thuần Dương bùng cháy ngọn lửa đen, nhưng lửa đen này vừa bốc lên chưa đầy mười trượng, cánh tay phải của Phương Vọng rung lên. Thân thể của Lý Thuần Dương lập tức hóa thành sương máu, lực xung kích kinh khủng quét ngang bầu trời, cuốn sạch mây trời.

Bầu trời như được tẩy rửa sạch sẽ, trở nên trong trẻo như tờ giấy trắng.

Sóng khí cuộn trào, khiến bầu trời như rung chuyển, có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Các đại tu sĩ của Đại Dụ thần triều đều há hốc mồm nhìn lên. Phương Vọng vẫn giữ tư thế tung quyền, nghiêng người về phía họ, cánh tay phải của hắn quán quanh sương máu, không còn thấy bóng dáng của Lý Thuần Dương.

Lý Thuần Dương hung hăng đến thế mà lại bị Phương Vọng giết chết trong một quyền! trận hộ thành của Đế thành cũng bị hắn dễ dàng phá vỡ.

Phải biết rằng ngay cả Đạp Tiêu cảnh cũng không thể xông vào đại trận hộ thành của Đế thành, có thể chống lại sự tấn công của Chân Hồn cảnh!

Chân Hồn cảnh hiếm hoi biết bao!

Hồng Tiên Nhi cũng kinh ngạc đến ngơ ngác, không dám tin vào mắt mình.

Khi còn nhỏ, nàng từng nghe Đông Công Hoàng kể về Lý Thuần Dương, vô cùng kính trọng hắn. Mặc dù Lý Thuần Dương đã chết bốn nghìn năm, Đông Công Hoàng vẫn cho rằng Lý Thuần Dương là kẻ thù gây ra nhiều phiền phức nhất cho hắn.

Lý Thuần Dương là thiên tài đệ nhất bốn nghìn năm trước, một tồn tại như vậy, vậy mà lại bị một quyền của Phương Vọng giết chết, còn là vượt cảnh giới!

Chuyện này nói lên điều gì?

Thịnh thế tương lai không phải là lời nói suông. Có Phương Vọng ở đây, những thiên tài đệ nhất thiên hạ của thời đại trước đều không đáng kể, những thiên tài của thời đại này để đuổi kịp hắn, chắc chắn sẽ phải đột phá những giới hạn cao hơn.

Phương Vọng không biết suy nghĩ của Hồng Tiên Nhi và những người khác, khi diệt sát Lý Thuần Dương, hắn đã sử dụng đạo lực.

Mặc dù hấn vẫn chưa hoàn toàn lột xác thành Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt, nhưng đạo lực đã được sinh ra, với trình độ đại viên mãn, hấn sử dụng như trở bàn tay.

Hấn có thể cảm nhận được Thuần Dương Thánh thể của Lý Thuần Dương không tầm thường, hơn nữa trên người Lý Thuần Dương còn có lực lượng của Diệt Tuyệt Thần Lực, vì vậy hấn chỉ ra một quyền tùy ý, nhưng thực tế là dốc hết sức, không chút nương tay.

Hấn lười quan tâm đến lai lịch của Lý Thuần Dương, cũng như kẻ nào đứng sau tính kế, trực tiếp giết chết bằng một quyền!

Hấn muốn dùng một quyền này để cảnh cáo những kẻ đang âm thầm toan tính!

Phương Vọng há miệng, thối một hơi, thối tan màn sương máu trước mặt, rồi ngồi xếp bằng, tiếp tục hấp thụ linh khí thiên địa, tôi luyện thân thể.

Cuộc tấn công của Lý Thuần Dương không chỉ phá hủy đại trận hộ thành ea Đế thành mà còn nhá vớ cả đại trận khí vân che naiầu khí †”© ©Ủa Phương Vọng.

Phương Vọng không lo lắng rằng mình sẽ bị bại lộ, hấn sở hữu Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, Thượng giới không thể dò xét hấn, nhiều nhất chỉ gây ra náo loạn ở nhân gian, chỉ những kẻ ở gần mới có thể nhìn thấy hấn.

Bên kia.

Biên giới đại lục Nhân Hoàng.

Xuân Thu đạo trưởng đứng trên tảng đá ngầm, nhìn về hướng Đế thành.

Những luồng khí đen bốc lên từ bãi cát bên cạnh, ngưng tụ thành một ông lão nửa trong suốt, như một bóng ma.

Ông lão trầm giọng nói: “Lý Thuần Dương đã chết, may mắn là ta đã nhận ra điều bất thường trước đó, thoát khỏi hấn trước khi giao chiến, không ngờ hấn lại không chịu nổi một quyền của Phương Vọng.”

Xuân Thu đạo trưởng bình tĩnh nói: “Đừng coi thường Thuần Dương Thánh thể, chỉ cần một luồng khí thuần dương còn sót lại, hấn vẫn có thể hồi sinh. Nếu không phải Đông Công Hoàng nắm giữ Diệt Tuyệt Thần Lục, thì trên đời này không có mấy người có thể tiêu diệt hấn hoàn toàn.”

Ông lão nghe vậy, sắc mặt dịu lại, rồi ngược mắt nhìn về phía xa, hỏi: “Người nói Phương Vọng đang tu luyện công pháp gì, động tĩnh này quá lớn.”

Xuân Thu đạo trưởng trầm ngâm nói: “Sấm sét giáng xuống liên hồi, nhưng không thấy phúc trạch của Thiên Đạo, có lẽ liên quan đến thể chất.”

“Không biết Phương Vọng là thể chất gì, nghe nói Côn Luân còn ẩn giấu một Thiên Cương Thánh thể, nếu cứ tiếp tục như vậy, bên cạnh hấn chắc chắn sẽ tụ tập một lực lượng hùng mạnh, thậm chí có thể lay động nhân gian.”

“Điều này cũng bình thường, thiên tư của hấn đối với hầu hết mọi người, lợi ích khi thân thiết còn hơn nhiều so với cái giá phải trả khi kết thù.”

Câu trả lời của Xuân Thu đạo trưởng khiến ông lão im lặng.

Mỗi khi nghĩ đến Phương Vọng, tâm trạng của ông lão đều rất phức tạp, hấn không phải muốn nhắm vào Phương Vọng, mà là muốn báo thù Hồng gia, nhưng Phương Vọng lại muốn bảo vệ Đại Dụ thần triều, điều này khiến hấn rất đau đầu.

Chương 570: Còn lại một hơi, phục sinh.

Chương 570: Còn lại một hơi, phục sinh.

Không phải ai cũng hiểu được sự mạnh mẽ của Phương Vọng. Trong mắt nhiều đệ tử Thánh tộc, Phương Vọng tuy là thiên tài đệ nhất thiên hạ, nhưng không thể so sánh với Thánh tộc, họ không sợ Phương Vọng, ngược lại còn mong chờ được khiêu chiến với Phương Vọng.

Thánh tộc mà ông lão thuộc về cũng vậy, tiếng nói muốn tấn công Đại Dụ thần triều ngày càng lớn, hấn sắp không chịu nổi nữa rồi.

Đông Công Hoàng đã áp chế Thánh tộc bốn nghìn năm, các Thánh tộc lớn đều có qua lại, ý chí hủy diệt Đại Dụ thần triều đã thành hình, chỉ chờ quyết định thời điểm tấn công.

Ông lão nghĩ đến chuyện của Thánh tộc, Xuân Thu đạo trưởng cũng đang suy tư, chỉ không biết hấn đang nghĩ gì.

Thời gian trôi qua chậm rãi.

Một nén nhang sau, ông lão không nhịn được phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Thuần Dương Thánh thể vẫn đang trong quá trình hồi sinh sao?”

Xuân Thu đạo trưởng không trả lời, chỉ là sắc mặt càng thêm u ám.

Một lúc sau, Xuân Thu đạo trưởng hít sâu một hơi, nói: “Đi thôi, hấn đã chết hấn rồi, khí vận của hấn đã hoàn toàn tan biến.”

Nói xong, Xuân Thu đạo trưởng quay người, ông lão sững sốt, vội vàng đuổi theo bước chân của hấn.

“Đạo trưởng, tiếp theo chúng ta phải làm sao?”

Ông lão đi đến bên cạnh Xuân Thu đạo trưởng hỏi.

Xuân Thu đạo trưởng định trả lời, sắc mặt đột nhiên đại biến, hấn lập tức vận công, giữa lông mày hiện lên sát khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ông lão căng thẳng hỏi: “Người làm sao vậy?”

Xuân Thu đạo trưởng trong mắt lộ ra vẻ kiêu dè, giọng nói trầm thấp: “Có người đang... Nguyên rửa ta... Sau lưng Phương Vọng có cao nhân!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt ông lão đại biến.

“Bì”

Xuân Thu đạo trưởng trầm giọng nói, không dám quay đầu nhìn lại.

Hai bóng người vụt lên, nhanh chóng biến mất ở chân trời xa tít.

Thiên địa dị tượng do Phương Vọng gây ra kéo dài suốt hai ngày hai đêm. Trong hai ngày hai đêm ấy, toàn bộ đại lục Nhân Hoàng đều chấn động. May mắn thay, các thành trì của Đại Dụ thần triều đều có đại trận hộ thành. Ngoại trừ Đế thành bị Lý Thuần Dương tấn công, các thành trì khác tuy có người bị thương nhưng không ai tử vong.

Đến ngày thứ ba, thiên uy tan biến.

Ánh dương xuyên qua tầng mây đen kịt, chiếu rọi xuống Đại Dụ thần triều.

Hồng Tiên Nhi đứng trên mái hiên, ngược nhìn bóng dáng Phương Vọng. Hắn ngồi xếp bằng trên không trung, bốn phía mây mù cuộn cuộn, cách xa ít nhất trăm dặm, tạo nên một bức tranh hùng vĩ.

Trên các mái hiên khắp Đế thành, người người đứng ngẩn, như đang chiêm ngưỡng tiên nhân.

Ánh bạc trên người Phương Vọng đang dần dần lui đi.

Hắn đã hoàn toàn lột xác thành Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, tu vi cũng thuận thế đột phá đến Phá Thiên cảnh tầng ba!

Cảm giác vô địch từng trải qua trong Thiên Cung lại xuất hiện. Phương Vọng cảm nhận sức mạnh trong cơ thể, chỉ thấy mọi thứ trên trời dưới đất đều thay đổi, ngay cả tiếng gió cũng trở nên rõ ràng. Những linh khí vô hình hóa thành từng luồng khí có màu sắc khác nhau, lượn lờ giữa thiên địa.

Hắn lấy ra một chiếc áo trắng từ nhẫn Long Ngọc, mặc lên người khi ánh bạc trên người chưa tan hết. Chiếc áo khiến hắn trông càng thêm thần bí, như tiên nhân giáng trần.

Cùng lúc đó.

Trên bờ Kiếm Thiên trạch ở đại lục Hàng Long xa xôi.

Hồng Trần ngồi xếp bằng trên tảng đá, một tay cầm cần câu, một tay cất bốn tấm gỗ trên đùi.

“Tiền bối, ngài đang nghịch ngợm thứ gì vậy? Câu cá mà không chuyên tâm, cẩn thận ta câu được con cá lớn, khiến ngài mất mặt đấy!”

Giọng nói của Cố Thiên Hùng vang lên từ bên cạnh.

Hồng Trần bình tĩnh nói: “Đừng nói đến cá lớn, nếu người câu được một cá con thôi thì người thắng. Ta sẽ đáp ứng người, ban cho nữ nhi của người một tuyệt học.”

Nghe Hồng Trần nói vậy, Cố Thiên Hùng lập tức lộ vẻ mừng rỡ, phấn khích hỏi: “Người không thể lừa ta, nữ nhi bảo bối của ta được Phương Vọng yêu mến lắm, nếu không với tu vi của ta cũng chẳng thể lưu lại Kiếm Thiên trạch, còn được đối đãi hậu hĩnh như vậy.”

Hồng Trần nhìn chằm chằm mặt hồ, không đáp lời. Cố Thiên Hùng tiếp tục hỏi: “Tiền bối, xin hãy cho ta biết, ai có thể trở thành mười hai Đạo tông, tiêu chuẩn của mười hai Đạo tông là gì?”

Hồng Trần thân nhiên nói: “mười hai Đạo tông ngoài bản thân mạnh mẽ, còn phải có đạo thống độc đáo, như Kiếm Tông, Thể Tông, Hồn Tông, Phù Tông... Trong thời gian ngắn, khó có thể lấp đầy vị trí mười hai Đạo tông của Vọng Đạo.”

“Ý của ngài là Phương Vọng vẫn chưa coi trọng những đại tu sĩ hiện tại của Kiếm Thiên trạch?”

“Không thể nói là không coi trọng, chỉ là tiêu chuẩn phải đặt cao hơn. Đừng thấy những tu sĩ kia có vẻ thâm sâu khó lường, nhưng nhìn khắp nhân gian, họ vẫn còn kém xa lắm. Hiện tại trong Vọng Đạo, chưa có ai có thể mạnh hơn Đạo Chủ, mà Đạo Chủ mới chỉ hơn ba trăm tuổi.”

Câu trả lời của Hồng Trần khiến Cố Thiên Hùng chìm vào suy tư.

Hắn đang tính toán đưa nữ nhi Cố Ly vào Vọng Đạo.

Nếu không để nàng trở về, e rằng sau này Phương Vọng sẽ không còn chỗ cho nàng trong lòng.

Giống như Thái Hi tiên tử của Tổ Chân Cung, năm nào cũng phải đệ tử đến tặng lễ, lần nào cũng tuyên bố lớn tiếng rằng đó là do Thái Hi tiên tử của Tổ Chân Cung tặng, khiến hầu như toàn bộ tu sĩ, yêu quái của đại lục Hàng Long đều biết Phương Vọng có một hồng nhan tri kỷ, tên là Thái Hi tiên tử.

Hồng Trần đột nhiên thở dài, cắt ngang dòng suy nghĩ của Cố Thiên Hùng.

Cố Thiên Hùng quay đầu nhìn hắn, hỏi: “Tiền bối, vì sao lại thở dài?”

Hồng Trần u uất nói: “Kiến hôi nào biết chí của hùng ung.”

Cố Thiên Hùng nhú mày, cảm thấy mình bị mắng, nhưng hắn lại không dám cãi lại.

Được!

Ngươi là tiền bối, ngươi thanh cao!

Cổ Thiên Hùng lập tức quay đầu, chuyên tâm câu cá, hẳn nhất định phải thắng ván này, để lão già này phải trả giá bằng tuyệt học!...

Trong Triều Thánh phủ, tại một gian đình viện.

Hồng Tiên Nhi đứng bên cạnh Phương Vọng, nhìn trái ngó phải, vẻ mặt kỳ lạ.

Tiêu Tử và Triệu Chân thì đang quan sát xá lợi tử trong ao nước của eân. không làm nhiên ho.

Chương 571: Bảo vật đệ nhất nhân gian.

Chương 571: Bảo vật đệ nhất nhân gian.

Phương Vọng đặt tách trà xuống, khó chịu nói: “Đừng nhìn nữa, ngươi còn có thể nhìn ra hoa được sao?”

Hồng Tiên Nhi ngồi xuống, ánh mắt chăm chú nhìn Phương Vọng, nói: “Ta luôn cảm thấy ngươi thay đổi rất nhiều, nhưng cụ thể là thay đổi ở đâu thì ta lại không nói nên lời.”

“Mạnh lên rồi chứ còn gì, còn có thể có thay đổi gì nữa?”

“Không đúng, ngươi trở nên không giống người, ngươi có một cảm giác giống như thiên tài địa bảo, khí tức tỏa ra trên người ngươi thật hấp dẫn.”

“Này, cô nương nhà lành, có thể giữ ý một chút không?”

Phương Vọng nghiêm mặt nói, khiến Hồng Tiên Nhi trợn trắng mắt.

Hồng Tiên Nhi nghiêm túc hỏi: “Nói thật, bây giờ ngươi mạnh đến mức nào? Ta cảm thấy Lý Thuần Dương kia còn lợi

hại hơn cả Đạp Tiêu cảnh, e rằng là tu vi Chân Hồn cảnh, vậy mà lại bị một quyền của người...”

Phương Vọng lắc đầu nói: “Ta cũng không rõ hiện tại mình mạnh đến mức nào, nhưng ta hy vọng sẽ không có ngày nào ta phải hiểu rõ mình mạnh đến mức nào.”

Hồng Tiên Nhi giật giật khóe miệng.

Sao trước đây nàng không phát hiện ra hắn lại thích ra vẻ thế này?

“Nếu người không cố gắng tu luyện, sớm muộn gì cũng bị ta bỏ xa, một nửa Đế mệnh này không thể nào đuổi kịp bước chân của ta được.”

Phương Vọng nhìn chằm chằm Hồng Tiên Nhi nói.

Âm!

Hồng Tiên Nhi đập bàn đứng dậy, trừng mắt nói: “Không thể nào, người chờ đấy! Ta sẽ đột phá Chân Hồn cảnh cho người xem!”

Nói xong, nàng biến mất tại chỗ, Phương Vọng cũng nở nụ cười.

Hắn cố ý chọc tức nàng, hắn thực sự không muốn tiếp tục trả lời nữa.

Trở nên mạnh mẽ thì cứ mạnh mẽ thôi, có gì đáng hỏi đâu?

Phương Vọng hắn vốn chẳng thích hỏi người khác đã trở nên mạnh mẽ đến mức nào!

Hồng Tiên Nhi vừa đi, Phương Vọng mới được yên tĩnh, dù cho cả Đại Dụ thần triều đang bàn tán về hắn, nhưng chỉ cần không ai quấy rầy Triều Thánh phủ là được. Phương Vọng vừa thưởng trà, vừa cảm thụ thiên địa tự nhiên.

Tu luyện Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, hắn bắt đầu có thể cảm nhận được một số nguyên tố trong thiên địa, đó là những thứ khó nắm bắt hơn cả linh khí, là những nguyên tố cơ bản cấu thành nên thiên địa.

Ví như nguyên tố ngũ hành thường thấy, cùng với những nguyên tố khác, từ to lớn như núi non lâu đài, đến nhỏ bé như hoa cỏ cây cối, đều được tạo thành từ những nguyên tố khác nhau.

Phương Vọng không rõ bản chất của những nguyên tố này, nhưng có thể cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Trực giác mách bảo hắn, sau này những nguyên tố này sẽ trở thành chìa khóa trên con đường tu hành của hắn.

Đạo Cốt...

Chẳng lẽ đây là quy tắc của thiên địa, hay là quy tắc của đại đạo?

Phương Vọng từng học kiếm trận, kiếm trận sẽ dẫn dắt một phần thể của thiên địa, từ đó phát huy ra uy lực mạnh mẽ hơn cả khi chỉ truyền linh lực vào.

Phương Vọng vừa cảm thụ thiên địa tự nhiên, vừa thâm suy ngẫm.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau, Phương Vọng trở về phòng tu luyện, vừa ngồi xếp bằng trên giường chưa được bao lâu, hắn đột nhiên cảm nhận được, đưa thần thức vào bên trong nhẫn Long Ngọc.

Ý thức của hắn đến trong ảo cảnh.

Hắn mở mắt ra, Chu Tuyết xuất hiện trước mắt.

Chu Tuyết mặc một bộ áo đen và đỏ thẫm, đầu đội mũ ngọc tử lân, anh tuấn凛冽, đôi mày kiếm lộ ra một luồng khí

thể sắc bén, khiến người ta cảm thấy áp lực.

Phương Vọng nhướn mày, với tầm mắt hiện tại của hắn, thể chất của Chu Tuyết rõ ràng không hề đơn giản.

Chu Tuyết cũng đang đánh giá Phương Vọng, đồng tử của nàng đột nhiên mở to, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Hai người im lặng một lúc, Phương Vọng chủ động phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Sao vậy? Mới có mấy năm không gặp, chẳng lẽ không biết nói gì rồi sao? Chẳng lẽ trong lòng ngươi đã có người khác rồi?”

Ánh mắt Chu Tuyết trở lại bình thường, nàng bình tĩnh nói: “Chẳng lẽ là Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết do vị Hồng Trần Thiên Đế kia truyền lại?” Phương Vọng không ngạc nhiên khi Chu Tuyết biết đến sự tồn tại của Hồng Trần Thiên Đế, điều khiến hắn kinh ngạc là nàng lại biết đến Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết.

“Chẳng lẽ ngươi cũng biết?”

Phương Vọng không khỏi hỏi.

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Sao ta có thể biết được, đây chính là Đạo Cốt trong truyền thuyết của Thượng giới đó, kiếp trước của ta chỉ nghe nói thôi, chưa từng tận mắt thấy, ngay cả Tiên Đình cũng không có người nào sở hữu Đạo Cốt.”

“May mà ngươi ở nhân gian, nếu như luyện thành Đạo Cốt ở Thượng giới, máu thịt gân cốt của ngươi sẽ trở thành bảo vật mà những cường giả theo đuổi, không chỉ yêu quái muốn ăn ngươi, mà ngay cả tiên thần Nhân tộc cũng sẽ đào xương ngươi. Bây giờ ngươi không chỉ trở nên mạnh mẽ, mà còn trở thành kỳ bảo đệ nhất nhân gian.”

Nói xong, nàng còn cố ý liếm môi, phối hợp với ánh mắt sáng quắc của nàng, trông thật yêu dị.

Phương Vọng giơ cánh tay phải lên, đưa đến trước mặt nàng, cười nói: “Người muốn xương của ta sao? Cứ chặt một khối đi.”

Chu Tuyết sững sốt, trêu chọc nói: “Một khối thì không đủ.”

“Vậy người muốn mấy khối, người cứ nói đi.”

Phương Vọng đáp.

Chu Tuyết nhìn hẩn thật sâu, hỏi: “Người nghiêm túc sao?”

Phương Vọng cười nói: “Hay là người lấy đi một cái xương sườn của ta, thiếu một cái cũng chẳng sao.”

Chu Tuyết liếc hẩn một cái, lạnh lùng nói: “Ta không cần, cũng không cho phép người tặng xương cho người khác!”

Phương Vọng bực mình nói: “Người thật sự coi ta là đồ đàn sao, ta cho người, là vì người là người thân thiết nhất với ta.”

Nghe vậy, Chu Tuyết nở nụ cười, cười đến thỏa mãn.

“Nếu đã vậy, ta muốn nhờ người một việc, người có bằng lòng không?” Nàng hỏi.

Phương Vọng gật đầu, đáp: “Nói đi, việc khiến người đích thân tìm ta, ta cũng có phần mong đợi, hy vọng đừng quá đơn giản, Cửu U chân nhân trước kia khiến ta hơi thất vọng.”

Nghe Phương Vọng trả lời, khóe môi Chu Tuyết cong lên. Nàng nhận ra rằng dù tiểu tử này có ách mạnh đến đâu. lời nói vẫn khiến nàng thoải mái khá chịu. nhưng nàng lại khá thích cái tính ngang ngược của Phương Vọng.

Chương 572: Thiên ngoại hữu thiên.

Chương 572: Thiên ngoại hữu thiên.

Nàng mở lời: “Lần này đối thủ của ngươi đương nhiên không thể so sánh với Cửu U chân nhân. Thực ra Cửu U chân nhân chết rất oan uổng, nếu để hắn có được truyền thừa Cửu U, chắc chắn sẽ trở thành một trong những người mạnh nhất nhân gian.”

Phương Vọng không nghĩ ngờ, Cửu U Tự Tại thuật, Kim Cương Chí Dương Thánh thể, Đại Nhật Vô Lượng kinh của hắn đều là những thứ có được khi truy tìm truyền thừa Cửu U. Cửu U chân nhân rất có thể cũng đã kế thừa những tuyệt học này, thậm chí còn được Quỷ Đế công nhận, có được khí vận của Đại An thần triều. Nếu suy đoán như vậy, một Cửu U chân nhân trưởng thành thì thực sự đáng sợ.

Cửu U Tự Tại thuật là lá bài tẩy lớn nhất của Phương Vọng, không có gì sánh bằng. Kim Cương Chí Dương Thánh thể, Đại Nhật Vô Lượng kinh càng là những bộ phận quan trọng của Thiên Đạo Vô Lượng kinh và Thiên Cương Chí Dương Bá thể. Điều này cho thấy truyền thừa Cửu U có giá trị như thế nào.

“Lần này ta nhờ ngươi đối phó với Phật tông. Ta muốn san bằng Phật tông, và ta sẽ không để ngươi ra tay một mình. Chúc Như Lai sẽ đi cùng ngươi.”

Chu Tuyết nhẹ giọng nói.

Ánh mắt nàng lộ vẻ mong đợi.

Phật tông?

Phương Vọng nghe vậy, lập tức nhíu mày. Hắn không có ấn tượng tốt về Phật tông. Trước kia khi đối mặt với bảy tộc, Trần Ác kim Phật của Phật tông đã ra tay ngăn cản hắn. Nếu hắn không đủ mạnh, e rằng đã phải bỏ mạng. Hắn và Phật tông vốn đã có thù!

“Được, khi nào động thủ?”

Phương Vọng hỏi.

Nhiều năm không ra tay, hắn rất mong chờ được chiến đấu.

Trận chiến với Lý Thuần Dương không được tính, hắn chưa đánh đã nghiêng.

Chu Tuyết nói: “Ba năm nữa, ngươi hãy trở về Kiếm Thiên trạch, ta sẽ cho người đưa ngươi đến Phật tông.”

Phương Vọng tò mò hỏi: “Tại sao lại là ba năm?”

“Trong ba năm này, ta phải tìm cách làm suy yếu sức chiến đấu của Phật tông có tới vài vị Chân Hồn cảnh. Ngươi hắn đã biết rằng trên Đạp Tiêu cảnh là Chân Hồn cảnh. Trong số đó có một vị Tổ phạt, ngang hàng với Thiên Địa Càn Khôn. Tuy cảnh giới chưa đạt tới Thiên Địa Càn Khôn, nhưng thực lực có thể ngang ngửa với Thiên Địa Càn Khôn. Ta sẽ tìm cách khiến hắn không thể phát huy hết thực lực.”

Chu Tuyết giải thích, khiến Phương Vọng muốn nói lại thôi.

Hắn muốn nói rằng đừng làm suy yếu vị Tổ phạt đó, nhưng lời đã đến miệng, hắn lại kìm nén.

Không thể chủ quan!

Tuyệt đối không thể nuôi dưỡng tâm lý tự phụ quá mức.

Chu Tuyết dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, nói: “Vị Chân Hồn cảnh ngươi đối mặt trước đó là do khí vận không ổn định, có lẽ đã bị Diệt Tuyệt Thần Lực xua đuổi, không được coi là Chân Hồn cảnh thực sự. Thực lực của ngươi có thể địch nổi Chân Hồn cảnh, nhưng đừng quá tự tin mù quáng. Vị Tổ phạt đó không đơn giản, chỉ cần thêm năm mười năm nữa là có thể chứng đạo Thiên Địa Càn Khôn. Thậm chí hắn còn có thể cảm ngộ được Phật tông ở Thượng giới.”

“Thượng giới còn có Phật tông sao?”

Phương Vọng tò mò hỏi.

Chu Tuyết cười nói: “Đương nhiên rồi. Nhân gian có gì thì Thượng giới đều có, chỉ là Thượng giới mạnh hơn mà thôi.”

Phương Vọng tiếp tục hỏi: “Vậy trên Thượng giới, có thể còn có thiên địa cao hơn nữa không? Hay có thể nói, Thượng giới là một vũ trụ, hay là một thiên địa, bên ngoài thiên địa có thời không vô biên vô tận sao?”

Xưa kia, khi còn ở Địa Cầu, hắn từng đắm chìm trong những tiểu thuyết tiên hiệp, huyền ảo. Thế giới trong đó tựa như những chiếc hộp xếp chồng lên nhau, tầng tầng lớp lớp, thiên ngoại hữu thiên, thiên ngoại lại hữu thiên.

Chu Tuyết mỉm cười nói: “Trên Thượng giới còn có thiên địa nào cao hơn nữa thì ta không rõ, nhưng bên ngoài Thượng giới không phải là hư không vô tận. Nhân gian chúng ta đang sống thuộc về đại vũ trụ, ngoài bầu trời kia còn có những nhân gian khác. Tuy nhiên, bên ngoài Thượng giới là vùng cấm, bị trục xuất khỏi Thượng giới chính là hình phạt lớn nhất. Cụ thể thế nào, đợi ngươi lên Thượng giới rồi sẽ biết.”

“Ồ, quên mất, ngươi không muốn phi thăng, không biết sau này còn có cơ hội như vậy nữa không.”

Trước lời trêu chọc của Chu Tuyết, Phương Vọng không phản bác. Lăng Tiêu Thần Tông của hắn chưa chắc đã không thể đưa hắn đến Thượng giới!

Chỉ là hiện tại tu vi của hắn chưa đủ, đợi đến khi hắn đủ mạnh, dù không phi thăng, chỉ bằng vào Lăng Tiêu Thần Tông cũng có thể tự do đột nhập vào Thượng giới.

Phương Vọng vẫn rất mong chờ được đến Thượng giới.

Sau đó, Phương Vọng bắt đầu hỏi về quá khứ của Hồng Trần Thiên Đế, Chu Tuyết quả thực biết đôi chút về Hồng Trần Thiên Đế, bèn kể lại từng chuyện.

Hồng Trần Thiên Đế là sư phụ của Thiên Đế ở Tiên Đình Thượng giới, không chỉ Thiên Đế, ngay cả chiến thần số một Tiên Đình cùng nhiều vị tiên thần hùng mạnh khác cũng đều là đồ đệ của hắn.

Hồng Trần Thiên Đế luân hồi không ngừng, luôn muốn báo thù, nhưng những đại năng mà hắn bồi dưỡng cuối cùng đều gia nhập Tiên Đình, cắt đứt nhân quả với hắn, vô cùng thâm.

Phương Vọng không khỏi đồng tình với Hồng Trần Thiên Đế.

Đứng ở góc độ của Hồng Trần Thiên Đế, đây quả thực là một lời nguyện khó thoát, tuyệt vọng đến cùng cực.

Hồng Trần Thiên Đế truyền thụ cho Phương Vọng Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết, chỉ riêng cơ duyên này, Phương Vọng cũng phải đòi lại công bằng cho hắn!...

Ba năm trôi qua rất nhanh.

Thời gian có thể làm dịu mọi thứ, thậm chí xóa nhòa mọi thứ. Thiên hạ chúng sinh của Đại Dụ thần triều lại bị những biến cố mới thu hút, về trận chiến giữa Phương Vọng và Lý Thuần Dương vì tình báo quá mơ hồ, rất nhanh đã bị mọi người quên lãng.

Một ngày nọ.

Côn Luân trận của Kiếm Thiên trạch một lần nữa được kích hoạt, ánh sáng mạnh chiếu rọi Kiếm Thiên trạch, cũng chiếu sáng cả Côn Luân xa xa.

Trên ngọn núi Côn Luân rộng lớn, vô số tu sĩ, yêu vật quay đầu lại, đều bị ánh hào quang của trận pháp thu hút.

Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử bước ra khỏi Côn Luân trận, Tiểu Tử đeo trên lưng Thôn Hồn hồ lô.

Chương 573: Thiên ngoại hữu thiên. (2)

Chương 573: Thiên ngoại hữu thiên. (2)

Chưa đợi Phương Vọng lên tiếng, Tiểu Tử đã nhanh chóng chuồn đi. Lúc này, Độc Cô Vấn Hồn, Tùng Kinh Uyên và những người khác xuất hiện trên khoảng đất trống trước Côn Luân trận.

“Lần này trở về, ta muốn giúp Kim Tiêu giáo làm chút chuyện, không ở lại được lâu.”

Phương Vọng mở lời trước.

Độc Cô Vấn Hồn cười nói: “Không sao, chúng ta sẽ không làm phiền người. Đi thôi, Hồng Trần tiên bối đã nghiên cứu ra một loại pháp khí, chuyên dùng cho đệ tử Vọng Đạo, sau này dù cách xa đến đâu, chúng ta cũng có thể liên lạc, không cần người đích thân trở về.”

Phương Vọng nghe vậy, lập tức hứng thú, đi theo Độc Cô Vấn Hồn và những người khác rời đi.

Họ đi thẳng đến các tòa lầu các ở khu vực trung tâm của Kiếm Thiên trạch, sau khi bước vào một đại sảnh, Phương Vọng nhìn thấy Hồng Trần.

Hồng Trần đứng dậy, đánh giá Phương Vọng, ánh mắt phức tạp.

Độc Cô Vấn Hồn cầm lấy một lệnh bài màu vàng sẫm trên bàn bên cạnh, mặt sau khắc một chữ Vọng, nét bút mạnh mẽ, mặt trước khắc hai chữ Đạo Chủ.

Hắn đưa lệnh bài cho Phương Vọng, giới thiệu: “Lệnh bài này tên là Vọng Đạo lệnh, không thể đổi chủ, được trói buộc với linh hồn của đệ tử, có thể truy tìm khí tức, khóa chặt nhân quả. Nếu đệ tử hồn phi phách tán, lệnh bài này mới tiêu tán, bảo vật như vậy, trước đây ta chưa từng nghe thấy.”

Phương Vọng mân mê lệnh bài Vọng Đạo, cảm nhận được những cấm chế phức tạp bên trong, lên đến bốn mươi chín tầng, đan xen chồng chéo, có những cấm chế mà ngay cả với tu vi của hắn cũng không thể hiểu thấu.

Hắn ngược mắt nhìn Hồng Trần, mỉm cười nói: “Hồng Trần, ngươi có lòng rồi, đây tuyệt đối là công lao to lớn, hay là ngươi làm Tông chủ đầu tiên của mười hai Đạo tông, ta ban cho tên là Huyền tông, ngươi thấy thế nào?”

Hồng Trần vốn định từ chối, nhưng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, liền gật đầu, nói: “Tất cả tùy theo sự sắp xếp của Đạo Chủ.”

Tùng Kinh Uyên bèn hỏi: “Phương Vọng, nói đến mười hai Đạo tông, phải có Kiếm tông chứ, ngươi xem Kiếm tông có cần sắp xếp trước không? Dù sao cũng không thể để kiếm tu của Kiếm Thiên trạch, không người có thể đảm nhiệm Kiếm tông được, truyền ra ngoài, e rằng...” “Thôi thì thế này, truyền tin ra ngoài, hai mươi năm sau, Vọng Đạo sẽ tổ chức tuyển chọn Kiếm tông tại Kiếm Thiên trạch, chỉ những kiếm tu mới được đăng ký tham gia.”

Phương Vọng trầm ngâm nói, đây là vấn đề hắn đã từng nghĩ đến trước đây.

Tùng Kinh Uyên đã từng nói, hắn không đủ tư cách làm Tông chủ của mười hai Đạo tông. Phương Vọng cũng có sự sắp xếp khác cho hắn, nếu chọn Phương Bạch hoặc những kiếm thị khác đảm nhiệm Kiếm tông, thực lực không đủ, trong Kiếm Thiên trạch tuy có kiếm tu mạnh mẽ, nhưng hỗn tạp, Phương Vọng không hiểu rõ đối phương, sẽ không tùy tiện đề bạt một người làm Tông chủ trong mười hai Đạo tông.

Tùng Kinh Uyên nghe vậy, lập tức nở nụ cười.

Hắn cũng hiểu rằng thân tín của mình không đủ tư cách làm Kiếm tông, nhưng địa điểm tuyển chọn Kiếm tông có thể đặt tại Kiếm Thiên trạch, và các tu sĩ của Kiếm Thiên trạch có thể đăng ký tham gia, như vậy là đủ rồi, ít nhất cũng giữ được thể diện cho Kiếm Thiên trạch.

Phương Vọng ngồi trên ghế, bắt đầu luyện hóa lệnh bài Vọng Đạo của hắn, Độc Cô Vãn Hồn tiếp tục báo cáo tình hình xây dựng của Vọng Đạo.

Chỉ trong vài năm, số lượng đệ tử của Vọng Đạo đã vượt quá năm mươi vạn, ngưỡng cửa được đặt ở Linh Đan cảnh, có đệ tử ở mọi cảnh giới, cảnh giới cao nhất đạt đến Thần Thông cảnh, có ba người.

Phá Thiên cảnh có bảy người, Niết Bàn cảnh vượt quá hai mươi, số lượng Đại Thừa cảnh vượt quá ba trăm.

Đừng nhìn nó không thể so sánh với Đại Dụ thần triều, nhưng một thế lực như vậy ở các vùng biển xung quanh đều là quái vật khổng lồ, thậm chí ngay cả Trường Sinh các cũng không thể sánh bằng.

Phương Vọng đã sớm cảm nhận được nhiều luồng khí tức mạnh mẽ trong Kiếm Thiên trạch, nhưng hắn không ngờ rằng lại có đến ba vị Thần Thông cảnh bá nhập Vọng Đạo.

Thần Thông cảnh, đây là cảnh giới mà trước đây đại lục Hàng Long, biển Nam Quỳnh, Đế Hải hoàn toàn không thể tiếp xúc được.

Đừng nói đến Thần Thông cảnh, ngay cả Phá Thiên cảnh cũng không có nhiều người từng nghe đến!

Đế Hải Tam Tiên ở Niết Bàn cảnh tầng chín gần như là tồn tại vô địch.

Điều này đủ để thấy uy vọng của Phương Vọng lớn đến mức nào.

Khi Độc Cô Vấn Hồn nói xong, Phương Vọng lên tiếng: “Phải kiểm soát chặt chẽ đao auv ©Ủa Vondo Đao. không thể để ai làm hỏng danh tiếng của Vọng Đao, thành lập một nhánh giám sát bên ngoài mười hai Đao tông, phụ trách giám sát những hành vi bất chính của đệ tử trong đao.”

Hồng Trần khen ngợi: “Người có thể có suy nghĩ như vậy, thì còn gì tốt hơn nữa, không có quy củ thì không thành hình, bất kỳ thế lực hùng mạnh nào cũng phải có trật tự tốt đẹp của mình, ít nhất là trong giai đoạn phát triển.”

Ánh mắt hắn dừng lại trên lệnh bài Vọng Đao trong tay Phương Vọng, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Tên tiêu tử này...

Sao hắn luyện hóa nhanh như vậy?

Hồng Trần kinh ngạc trong lòng, nhưng nghĩ đến việc Phương Vọng có thể đã luyện thành Vô Lượng Vô Cấu Đao Cốt quyết, hắn lại thấy chuyện này chẳng đáng là gì.

“Đó chính là Đao Cốt đó...”

Hồng Trần nhìn Phương Vọng, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Dù chưa từng luyện thành Vô Lượng Vô Cấu Đao Cốt quyết, nhưng khi truyền thừa, hắn đã cảm nhận được khí tức của Đao Cốt. Hắn có thể khẳng định rằng dị tượng thiên địa trước đó chắc chắn có liên quan đến Vô Lượng Vô Cấu Đao Cốt quyết.

Tính toán thời gian...

Hồng Trần mí mắt giật liên hồi, hắn vô cùng nghi ngờ rằng Phương Vọng chính là Đao Cốt, chỉ là chưa thức tỉnh, mà Vô Lượng Vô Cấu Đao Cốt quyết đã giúp hắn thức tỉnh Đao Cốt của mình.

Hắn chỉ có thể lý giải như vậy, hắn tu luyện ở Thượng giới hàng vạn năm, vẫn không luyện thành được tuyệt học này, sao lại có thể bị một tên tiểu tử phạm nhân luyện thành?

Hắn thừa nhận, hắn truyền thụ bí quyết này có ý định áp chế Phương Vọng, hắn thấy tiểu tử này không biết trời cao đất rộng, dù sao tiểu tử này không thể nào học được, hắn cũng không sợ bại lộ tuyệt học này.

Chương 574: Thiên tài đệ nhị thiên hạ.

Chương 574: Thiên tài đệ nhị thiên hạ.

Nhưng mà...

Mẹ kiếp, thật sự học được rồi!

Hồng Trần khi cảm nhận được dị tượng thiên địa của Phương Vọng, trong lòng không khỏi sinh ra sự đổ kỵ, thậm chí có chút sụp đổ.

May mắn thay, hắn là Thiên Đế, đã trải qua những sóng gió lớn mà phạm nhân khó có thể tưởng tượng, cuối cùng hắn cũng kiểm chế được.

Sau khi cảm xúc tiêu cực qua đi, Hồng Trần nảy sinh kỳ vọng vô hạn đối với Phương Vọng, hắn tin rằng Phương Vọng tuyệt đối là cơ hội lớn nhất trong cuộc đời hắn.

Độc Cô Vấn Hồn, Tùng Kinh Uyên chăm chú lắng nghe lời của Phương Vọng, mất đến một canh giờ, hai người mới rời đi.

Phương Vọng và Hồng Trần ở riêng, không biết đã trò chuyện điều gì. Đợi Hồng Trần bước ra khỏi cửa lớn, khuôn mặt đã tràn đầy nụ cười, khác hẳn với vẻ mặt nghiêm nghị thường ngày của hắn.

Vài ngày sau.

Tu sĩ Kim Tiêu giáo đến bãi phỏng Phương Vọng, nói rằng Chúc Như Lai đang đợi hắc ở phía nam Côn Luân.

Phương Vọng dẫn theo Tiêu Tử, lên đường đi đến.

Bấy nhiêu năm trôi qua, Côn Luân đã trở nên vô cùng hùng vĩ, là kỳ cảnh tráng lệ nhất của Đại Tề, kéo dài ngàn dặm. Nhìn khắp bốn phương, khắp núi rừng đều là pháp trận truyền tống, mỗi một pháp trận truyền tống đều vận chuyển đủ loại đá, linh thạch, ... vân vân.

Phía nam Côn Luân, dưới chân núi dựng một tấm bia đá khổng lồ cao mười trượng, trên đó khắc ba chữ lớn.

Côn Luân Nam!

Trước bia đá có một bóng người đứng đó, chính là Chúc Như Lai.

Chúc Như Lai mặc áo cà sa màu đen, theo gió mà đến.

Phương Vọng mặc áo trắng, cười rống đáp xuống, nhìn xuống Chúc Như Lai, cười nói: “Đạo hữu, đã lâu không gặp, đạo này thế nào?”

Chúc Như Lai ngược mắt nhìn Phương Vọng, phát hiện Phương Vọng vẫn cao thâm khó lường, điều này khiến hắc thâm thở dài.

Những năm qua, hắc vẫn luôn khổ tu, tu vi tăng tiến mạnh mẽ, khoảng cách đến Đạp Tiêu cảnh ngày càng gần, hắc vất vả lắm mới lấy lại được khoảng cách giữa mình và Phương Vọng đang ngày càng lớn.

Mặc dù Phương Vọng không tỏa ra khí tức áp đảo, nhưng lại khiến Chúc Như Lai có cảm giác xấu hổ.

“Ta vốn tưởng rằng mình đã tiến bộ rất nhiều, nhưng khi gặp ngươi, mới biết mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng.”

Chúc Như Lai nói một cách nghiêm túc.

Phương Vọng cười nhẹ: “Đạo hữu quá khen rồi, đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện, kể cho ta nghe về Phật tông đi.”

Chúc Như Lai gật đầu, tung người lên, bắt đầu dẫn đường.

Tiểu Tử nhanh chóng đuổi theo, sánh vai cùng hắn.

Chúc Như Lai bắt đầu kể về tình hình gần đây của Phật tông.

Việc Phật tông ủng hộ bảy đại Thánh tộc đã gây ảnh hưởng quá lớn, khiến thiên hạ có nhiều lời bàn tán về Phật tông. Trong khi đó, các phe phái nội bộ cũng nhân cơ hội này gây khó dễ, khiến Phật tông rơi vào nội loạn, Phật tông vì thế mà bại lộ nhiều bê bối, trong đó có một số liên quan đến Chúc Như Lai. Đây cũng là nguyên nhân khiến Chúc Như Lai ra tay với Phật tông.

Theo lời của Chúc Như Lai, Phật tông đã mục nát, hắn muốn tái lập một Phật tông mới!

Phương Vọng nghe Chu Tuyết kể rằng Chúc Như Lai từ nhỏ đã mồ côi, được Phật tông nhận nuôi, nuôi dưỡng trưởng thành. Nhưng sự thật là Chúc Như Lai sinh ra đã có thiên tư hơn người, khiến gia đình gặp họa, chính sư phụ của hắn đã giết chết gia đình hắn, rồi nhận nuôi hắn.

Chúc Như Lai cả đời tưởng chừng mạnh mẽ, nhưng thực chất lại bi thương.

Hắn từng mang trong mình lòng chính nghĩa và từ bi, nhưng sau khi đắc tội với Phật tông, dưới sự vu khống của Phật tông, những chúng sinh mà hắn cứu giúp đều nguyên rửa hắn, khiến hắn chán nản, tuyệt vọng. Chính vì thế, hắn mới ẩn cư tại Thương Tịch Minh hải, cho đến khi trở nên mạnh mẽ, mới sáng lập ra Thần tông.

“Như vậy, Phật tông quả thực nên diệt, đạo hữu cứ yên tâm, người và ta liên thủ, Phật tông ắt không thể chống đỡ nổi.”

Phương Vọng an ủi.

Chúc Như Lai tâm tình chuyển biến tốt hơn, trong lòng sinh một tia cảm kích đối với Phương Vọng này.

Hắn cảm kích là vì Phương Vọng thừa nhận thực lực của hắn. Phương Vọng cảm thán: “Nếu người chưa gia nhập Kim Tiêu giáo, ta đã muốn kéo người vào Vọng Đạo của ta, trở thành một trong mười hai Đạo tông. Người tuyệt đối là thiên tài có thiên tư mạnh nhất mà ta từng gặp, ta rất mong chờ được giao thủ với người một lần nữa tại đỉnh cao nhân gian, như vậy cuộc đời mới có ý nghĩa.”

Chúc Như Lai bị Phương Vọng nói đến nổi lòng trào dâng, không nhịn được hỏi: “Người thực sự nhìn nhận ta như vậy sao?”

Tiêu Tử không nhịn được trợn mắt, nhưng không lên tiếng.

“Đó là đương nhiên, chẳng lẽ người còn nghi ngờ chính mình sao? Đây không phải là tâm thái mà thiên tài đệ nhị thiên hạ nên có.”

Phương Vọng giả bộ bất mãn.

Chúc Như Lai không khỏi nở nụ cười, nói: “Thực ra Chu Tuyết vốn muốn ta gia nhập Côn Luân, chỉ là ta còn do dự. Nàng nói người sẽ không phi thăng, là người cùng đạo với ta, có thể cùng nhau gây dựng đại nghiệp tại nhân gian.”

Mời Chúc Như Lai gia nhập Vọng Đạo chỉ là lời nói đùa của Phương Vọng, hắn muốn dùng cách này để nâng cao sự tự tin của Chúc Như Lai, nào ngờ tên này lại thực sự muốn đến.

Phương Vọng do dự: “Nếu người đến, vậy Kim Tiêu giáo thì sao? Hay là thế này, nếu sau này Kim Tiêu giáo phi thăng, người không muốn phi thăng, thì hãy đến chỗ ta. Ta cũng không tiện trực tiếp đào người, Kim Tiêu giáo và Vọng Đạo là đồng minh, cùng tiến cùng lui, người ở đâu cũng như nhau.”

Chúc Như Lai lắc đầu: “Đây đúng là ý của Chu Tuyết, nàng để mắt đến một đệ tử của Phật tông, sợ ta diệt Phật tông rồi, ta và hắn cùng ở một giáo phái sẽ nảy sinh phiền phức, nên mới tiến cử ta gia nhập Vọng Đạo. Hơn nữa, Vọng Đạo vừa lúc thiếu người, đương nhiên, nếu người không muốn ta gia nhập, ta cũng có thể không gia nhập.”

Chương 575: Tổ phật Hiện Thế, Thần Tâm.

Chương 575: Tổ phật Hiện Thế, Thần Tâm.

Nói đến mức này, Phương Vọng tự nhiên không tiện từ chối, chỉ có thể nói: “Chuyện này kết thúc, ta sẽ hỏi Chu Tuyết, nếu nàng thực sự muốn người đến Vọng Đạo, ta đương nhiên sẽ không từ chối, mười hai Đạo tông ắt có một vị trí dành cho người.”

Chu Tuyết từng đánh giá Chúc Như Lai, có tư chất của Đại Thánh, chỉ là chết dưới sự vây công của Phật tông.

Không phải tất cả những kẻ thất bại đều có tư chất tầm thường, không phải chỉ có những người có thiên tư mạnh nhất mới có thể cười đến cuối cùng, đôi khi, khí vận còn quan trọng hơn cả thiên tư.

Phương Vọng và Chu Tuyết đã thay đổi vận mệnh của phần lớn mọi người trên thế gian này, tương lai ai phi thăng, ai thành Thánh chứng Đế, đã là ẩn số!

Phương Vọng và Chúc Như Lai vừa đi đến Phật tông, vừa trò chuyện, quan hệ ngày càng thân thiết. ...

Trên một đại điện nguy nga tráng lệ, hai hàng tăng nhân dáng vẻ oai nghiêm, đứng song song, hai hàng tăng nhân đối diện nhau, như thể đang canh gác.

Trên đỉnh đầu của họ lơ lửng từng tòa đài sen, lớn nhỏ không đồng nhất, các vị phật đà trên đó cũng có hình thể không đồng nhất, tư thế không đồng nhất. Có người to như núi, có người nằm nghiêng, có người hai tay chắp lại đặt trên đầu gối, cảnh tượng khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tại chính điện uy nghiêm, một pho tượng kim phật cao trăm trượng sừng sững, thân hình vạm vỡ, nét mặt uy nghiêm. Dù đôi mắt nhắm nghiền, nhưng trên trán lại mở một con mắt thần, đang chăm chú nhìn xuống một vị tăng nhân đang quỳ dưới đất.

Vị tăng nhân này mặc chiếc áo cà sa giản dị, thân hình gầy gò, trán áp sát mặt đất.

Con mắt thần trên tượng kim phật chậm rãi mở lời: “Thần Tâm, sư phụ ngươi đã phạm đại giới, ngươi có quý lâu đến mấy cũng vô ích. Phật không thể thiên vị bất kỳ ai, dù người đó là sư đệ của ta, là sư phụ của ngươi.”

Nghe vậy, vị tăng nhân được gọi là Thần Tâm ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt thanh tú. Hắn vội vàng nói: “Tổ phật, sư phụ ta tuy phạm đại giới, nhưng đó là vì bị tà ma tính kế, mới làm giết người vô tội. Dù phải trừng phạt, cũng không nên tước đi chân hồn, đoạt lấy bảo linh của hắn.” cũng vì cứu người, mới vô tình rơi vào ma chướng do tà ma tạo ra, giết hại người vô tội. Giết người đền mạng là lẽ thường tình, nhưng cũng phải xét đến nguyên nhân. Lùi một vạn bước mà nói, sư phụ ta đã cứu hàng triệu sinh linh, công đức này chẳng lẽ không bù đắp được tội lỗi làm giết hàng trăm người sao?”

Tổ phật vẫn mặt không biểu cảm, đáp: “A di đà phật, chúng ta là tăng nhân, phải nghiêm khắc với bản thân, công và

tội phải cân bằng. Tà ma ngoại đạo đều được tha thứ như vậy, không giết sinh đôi khi còn khó hơn cứu sinh. Thần Tâm, nếu người không ngộ ra được điều này, thì không xứng kế thừa xá lợi tử, hãy lui xuống đi.”

“Nhưng mà...”

Thần Tâm nóng lòng, định mở miệng, thì các tăng nhân xung quanh đồng loạt lên tiếng, át cả lời hấn.

“Lui xuống!”

“Lui xuống!”

“Lui xuống!”

Tiếng ấy giống như hàng triệu người cùng hô vang, khiến Thần Tâm hồn bay phách lạc, mặt mày tái mét, hấn vội vàng đứng dậy, hành lễ cáo lui.

Hấn lão đảo bước ra khỏi cửa điện, các tăng nhân dọc đường đều mặt không biểu cảm, như thể không nhìn thấy hấn.

Không biết đi bao lâu, Thần Tâm cuối cùng cũng bước ra khỏi đại điện. Hấn như trút được gánh nặng, lau mồ hôi trên trán, quay đầu nhìn lại, trong điện vang lên tiếng tụng kinh, hấn đã không còn nhìn thấy bóng dáng Tổ Phật.

Thần Tâm mặt mày ảm đạm, quay người bước xuống bậc thềm.

Trên bầu trời, mây đỏ phủ kín, như thể hoàng hôn buông xuống. Ngược mắt nhìn, nơi đây là đỉnh núi cao nhất, có thể nhìn thấy muôn núi nhỏ bé. Trên các đỉnh núi khác, có rất nhiều chùa chiền, miếu mạo, núi non trùng điệp, đều là cảnh đẹp như vậy.

Thần Tâm như người mất hồn bước xuống bậc thềm, mãi đến khi màn đêm buông xuống, hấn mới trở về mình chùa chiền.

Hắn đến bên chiếc giường đá trong phòng, dựa lưng vào tường, hai tay ôm chân, vùi mặt vào cánh tay.

Ánh trăng từ cửa sổ bên cạnh chiếu vào, kéo dài bóng hắn.

Đột nhiên, trong bóng hắn tách ra một bóng khác, hình dáng giống hắn như đúc. Bóng đen đó quay người, đối mặt với hắn. người vô tội hắn giết làm đều đến từ Thánh tộc. Nếu chỉ là một đám phàm nhân, đừng nói sư phụ ngươi, ngay cả đệ tử bình thường cũng không đến nỗi phải lên Giới Luật điện.”

Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Thân hình Thần Tâm cứng đờ.

Giọng nói lạnh lẽo tiếp tục nói: “Tội lỗi của sư phụ ngươi, không phải ở chỗ giết người, mà ở chỗ tranh chấp phật lý với Tổ phật Hiện Thế. Ngươi quản làm gì, hưởng chỉ sư phụ ngươi cũng không phải người tốt.”

Thần Tâm nghe vậy, đột ngột ngắc đầu, hai mắt đỏ ngầu, giận dữ nói: “Không được nói bậy, ngươi hiểu gì! Ngươi chỉ là tâm ma của ta, lẽ nào ngươi có thể nhìn thấy những thứ ta không nhìn thấy?”

Giọng nói âm u cười khẩy: “Đúng vậy, ta quả thực có thể nhìn thấy. Ta tuy là ngươi, nhưng ta không cần dựa vào đôi mắt của ngươi để phân biệt thế giới này.”

Thần Tâm im lặng.

“Thực ra ta biết là ai đã giết cha mẹ ngươi, giết ca ca tỷ tỷ ngươi. Ngươi có muốn xem lại cảnh tượng năm xưa không?”

Giọng nói âm u dùng giọng điệu dụ dỗ.

Thần Tâm nghiêng răng nói: “Ta không xem, đều là giả!”

“Ngươi tưởng rằng Tổ phật Hiện Thế và những kim phật kia không nhìn thấy sự tồn tại của ta sao? Với đạo hạnh của

họ, sao lại có thể nói người chỉ là tạp niệm nhiều như vậy? Thực ra, họ vẫn luôn mong đợi ta, chứ không phải mong đợi người.”

“Ý người là gì?”

Sắc mặt Thần Tâm đại biến, hắn bị tâm ma giày vò hai trăm năm, đã nhiều lần tìm đến các tiền bối trong tông môn để hỏi, nhưng câu trả lời nhận được đều là hắn tâm tư bất định, chỉ cần niệm kinh nhiều là được. Lúc đầu hắn tin, nhưng tâm ma vẫn luôn đeo bám.

Chương 576: Tổ phật Hiện Thế, Thần Tâm. (2)

Chương 576: Tổ phật Hiện Thế, Thần Tâm. (2)

Cái bóng trên mặt đất dang tay ra: “Phật tông coi trọng thiên tư của người, sư phụ người cũng vì thế mà giết hại gia đình người, đưa người về Phật tông. Đừng thấy sư phụ người và Tổ phật Hiện Thế tranh cãi dữ dội, đó chỉ là tranh giành quyền lực mà thôi. Sư phụ người sẽ không sao, nhưng người thì có thể gặp chuyện. Thiên Đạo Phương Vọng xuất hiện khiến Phật tông cảm thấy nguy cơ, họ không thể chờ người nữa, họ muốn ép người phát điên, để ta đoạt xá người, hoàn toàn bộc lộ thiên phú.”

“Không thể nào... Không thể nào...”

Thần Tâm run rẩy nói, ngay cả thân thể cũng bắt đầu run rẩy.

Lúc này, trên mặt đất lại xuất hiện thêm bảy cái bóng, cộng thêm cái bóng của Thần Tâm, tổng cộng chín cái bóng, cùng nhau hướng về phía Thần Tâm.

“Những phạm nhân này làm tưởng ta là tâm ma của người, chúng sai lầm lớn rồi. Ta chính là người, người chính là ta. Chúng muốn không chế chúng ta, sao chúng ta có thể để chúng toại nguyện? Thần Tâm, tỉnh lại đi, người vẫn luôn

sống trong trò bịp, sao không giống như Phương Vọng kia, sống tự tại, sống phóng khoáng!”

Ánh nắng ban mai lướt qua những ngọn núi của Phật tông, những dòng sông uốn lượn chảy giữa các ngọn núi, trên mặt sông lấp lánh ánh sáng vàng rực.

Âm!

Cửa phòng mở ra, Thần Tâm bước ra, nhìn bề ngoài thì hắn không có gì khác biệt so với hôm qua, chỉ khi hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn hoàn toàn khác, khiến cho toàn bộ tướng mạo của hắn toát lên một luồng khí thể ngút trời.

Nhìn về phía mặt trời chói chang trên bầu trời, Thần Tâm không nhịn được vươn vai, lẩm bẩm: “Trước đây ta không thấy phong cảnh nơi này đẹp đến vậy.”

Hắn nở nụ cười, cười rất đắc ý.

Âm!

Không gian bầu trời trên bầu trời đột nhiên vỡ vụn, một lỗ đen khổng lồ xuất hiện, theo đó là một cơn gió mạnh khủng khiếp, mang theo thể diệt thể bao trùm khắp thiên địa.

Thần Tâm vô thức giơ cánh tay lên chống đỡ, ngôi chùa nơi hắn ở rung chuyển dữ dội, bên ngoài tường viện được dựng lên một bức màn ánh sáng trắng trong suốt, ngăn cản cơn gió ngang ngược này.

Bốn phương tám hướng vang lên tiếng chuông lớn, chấn động đến diếc tai, vang vọng không dứt.

Thần Tâm hạ cánh tay xuống, nheo mắt nhìn lại, chỉ thấy từ trong hố đen khổng lồ trên bầu trời, một con tử long to lớn bay vào, bốn móng đập mây, uy phong凛冽.

Với thị lực của Thần Tâm, hắn có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu của Tử Long có một bóng người cao lớn.

“Đây chính là thiên địa của Phật tông sao? Linh khí quả thực nồng đậm hơn cả những Thánh tộc kia.”

“So với trước đây, linh khí quả thực đã trở nên dồi dào hơn.”

Tiếng nói của Phương Vọng và Chúc Như Lai vang vọng khắp thiên địa Phật tông, hai người tự nói chuyện với nhau, dường như hoàn toàn không để Phật tông vào mắt.

Những bóng hình hùng mạnh bay lướt qua đỉnh đầu Thần Tâm. Trên từng ngọn núi trước mặt Thần Tâm đều có kim phật, các tầng nhân tung bay lên trời, tựa như muôn mũi tên phóng lên không trung, tạo nên cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

Thần Tâm đã đến Phật tông hơn ba trăm năm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn chứng kiến Phật tông huy động lực lượng lớn như vậy.

“Người đó là ai?”

Thần Tâm thán kinh ngạc, không biết cường giả nào có thể ngang nhiên xông vào thiên địa của Phật tông?

Quan trọng nhất là hắn đã thức tỉnh bản ngã nhưng lại không thể nhìn thấu tu vi của Phương Vọng.

Phương Vọng đứng trên đỉnh đầu Tiểu Tử, ngược mắt nhìn xung quanh, bốn phương tám hướng đều là bóng dáng của các phật tu, vô số kể, trong đó số lượng kim phật đã vượt quá hai mươi.

Kim phật, đó chính là Đạp Tiêu cảnh!

Phải công nhận rằng, Phật tông quả thực có nền tảng hùng hậu.

Chúc Như Lai bay đến bên cạnh Tiểu Tử, nhìn về phía Phật tông, trên khuôn mặt hắn lộ vẻ hoài niệm, rồi dang rộng đôi

tay, một luồng khí thể kinh khủng bùng phát từ trong cơ thể hắn.

Phương Vọng liếc nhìn hắn, thâm hải lòng.

Chúc Như Lai đã thành công bước vào Đạp Tiêu cảnh! bộc lộ tu vi thực sự.

Chúc Như Lai cảm nhận được ánh mắt của Phương Vọng, thờ dài trong lòng.

Khí thể như thế này vốn là dành cho người, đáng tiếc, tốc độ trưởng thành của người nhanh hơn.

Chúc Như Lai nghĩ vậy, ánh mắt trở nên sắc bén, giọng nói vang vọng khắp thiên địa: “Sư thúc Hiện Thế, còn chưa hiện thân, chỉ bằng bọn họ, sao có thể ngăn cản được người bên cạnh ta!”

Vô số ánh mắt, thần thức đổ dồn vào Phương Vọng, Phương Vọng bẻ cổ, tay phải giơ lên, ngưng tụ thành Thiên Cung kích.

Lần này, hắn định dựa vào Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, Thiên Cương Chí Dương Bá thể để chiến đấu.

Cốt thể hợp nhất, đạo lực và dương khí kết hợp, hắn muốn xem thể phách của mình có thể mạnh mẽ đến mức nào.

Phương Vọng tung bay lên trời, hắn mở ra Thiên Linh Bảo thể, Thiên Linh Bảo thể không phải là thể chất thuần túy, mà là bảo linh bản mệnh thứ chín của hắn, nên có thể kết hợp với Thiên Cương Chí Dương Bá thể của hắn.

Trong nháy mắt, một bộ giáp lưới màu vàng sẫm bám chặt vào cơ thể hắn, Thiên Đạo Ngự Long quan trên đầu, sừng rồng tỏa ra hai luồng khí vàng kim, dài đến hai trượng, tung bay tự do.

Phương Vọng mặc áo trắng trông vô cùng tiên khí, như một bậc cao nhân đắc đạo, nhưng bây giờ hắn lại giống như một chiến thần nắm giữ pháp tắc thiên địa, khí thế ngút trời.

Gần như ngay lập tức, tất cả sinh linh trong Phật tông đều cảm nhận được khí thế của Phương Vọng.

Thần Tâm vô cùng xúc động, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào Phương Vọng.

Trong lòng hắn đồng thời vang lên nhiều giọng nói:

“Hắn cũng là cửu mệnh bảo linh!”

“Tên này lại giống ngươi!”

“Chẳng lẽ hắn cũng là tiên thần chuyển thế từ Thượng giới?”

“Thanh kích đó không đơn giản!”

Lần đầu tiên Thần Tâm cảm nhận được sự căng thẳng của những giọng nói trong cơ thể, như thể gặp phải kẻ thù tự nhiên. Phải biết rằng naayv cả khi đối mặt với Tổ nhất Hiên Thế, những dionda nói này c©ñnd chỉ có giọng điệu khinh thường.

Chương 577: San bằng Phật tông.

Chương 577: San bằng Phật tông.

Phương Vọng tiếp tục biến lớn, nhanh chóng đạt đến độ cao vạn trượng, khiến những phật tu đang đến gần không khỏi trợn tròn mắt, dù bình thường nét mặt họ có nghiêm túc đến đâu thì lúc này cũng không thể giữ được sự bình tĩnh, ung dung nữa rồi.

Chúc Như Lai quay đầu nhìn lại, cũng không khỏi chấn động.

Phương Vọng cao vạm trượng, đỉnh thiên lập địa, hai luồng khí vàng kim của Thiên Đạo Ngự Long quan như muốn hút nõ bầu trời.

Bá đạo!

Vĩ ngạn!

Không thể với tới!

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích trong tay phải, nghiêng người chỉ về phía ngọn núi cao nhất xa xa, mở miệng nói: “Phương Vọng của Vọng Đạo, đặc biệt đến để đòi nhân quả, năm xưa Phật tông ngang nhiên can thiệp vào nhân quả giữa ta và bảy Đại Thánh tộc, thậm chí còn muốn giết ta, hôm nay, ta sẽ san bằng Phật tông, chư vị, đã nghĩ đến cách chết chưa?”

“Chúc Như Lai của Kim Tiêu giáo, cùng đến đây đòi nợ nhân quả. Phật tông truy sát ta mấy trăm năm, giết hại người nhà, đệ tử của ta. Phật tông bất nhân, vậy ta sẽ diệt Phật tông, sáng lập Phật đạo mới!”

Chúc Như Lai cũng hô lớn, so với sự cuồng vọng của Phương Vọng, giọng điệu của hắn tràn ngập sát khí.

Vọng Đạo Phương Vọng!

Chúc Như Lai!

Tất cả phật tu đều chấn động, đặc biệt là khi nghe đến tên Phương Vọng.

Trần Ác kim phật từng thảm bại dưới tay Phương Vọng, đến nay vẫn đang bế quan dưỡng thương. Đó là chuyện của mấy chục năm trước, với thiên tư của Phương Vọng, giờ hắn mạnh đến mức nào?

Nhìn dáng vẻ uy nghiêm của Phương Vọng, tất cả phật tu đều cảm thấy đại họa sắp ập đến.

Phương Vọng không đợi họ phản ứng, hấn gơ tay trái lên, nắm chặt thành quyền.

Âm âm——

Cả Dhât? tầng rung chuyển dữ dội mặt đất nứt toác bầu trời xuất hiện sấm sét, như thể cả thiên địa sắp sụp đổ.

Son Hà Trần Thiên quyền!

Phương Vọng chỉ đơn giản nắm chặt tay, nhưng tất cả phật tu trong Phật tông đều cảm nhận được uy áp khó tả.

“A di đà phật! Thi chủ thật sự muốn không chết không ngừng sao?”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, chỉ thấy trên đỉnh ngọn núi cao nhất xa xa, một pho tượng phật bằng vàng bay lên, nhanh chóng lớn dần, cao đến ngàn trượng, toàn thân tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ. Thoạt nhìn, khí thế tuy không bằng Phương Vọng, nhưng cũng không kém là bao.

Tổ phật Hiện Thế!

Phương Vọng có thể cảm nhận được khí thế của đối phương vượt xa Đạp Tiêu cảnh, tuyệt đối là cường giả Chân Hồn cảnh, không phải Trần Ác kim phật trước kia có thể so sánh.

Hắn không hề kiêng dè, ngược lại còn phản kích, hấn cười lớn, nắm tay trái giáng xuống, thân hình cúi xuống.

Tổ phật Hiện Thế ở xa đột nhiên mở mắt, con mắt thứ ba trên trán bắn ra một luồng ánh sáng vàng kinh người, đường kính hơn trăm trượng. Trong lúc bay, hấn nhanh chóng mở rộng, quét ngang bầu trời, với khí thế không thể ngăn cản, giáng xuống bộ chiến giáp của Phương Vọng.

Âm âm——

Thân hình Phương Vọng hơi run rẩy, nhưng không bị đánh lui, hấn chống lại thần thông của Tổ phật Hiện Thế, giáng xuống một quyền!

Một quyền này giáng xuống, không còn là Sơn Hà Trấn Thiên quyền, mà là Cửu Long Trấn Thiên quyền!

Hấn đâm một quyền, khiến vạn dặm đất đai vỡ vụn, lực xung kích khủng khiếp quét ngang bốn phương tám hướng, nơi nào đi qua, núi non sụp đổ, cây cối bật gốc, sông ngòi cuộn cuộn bay lên trời.

Từng con Hắc Long phá đất mà ra, quần quanh Phương Vọng, đầu rồng ngẩng cao, như muốn phá vỡ bầu trời.

Giữa cuồng phong bão táp, Thần Tâm dùng linh lực của mình để chống đỡ, đồng tử của hấn run rẩy dữ dội, kinh hãi nhìn về phía chân trời, nơi có một bóng người giống như Ma thần.

“Ngông cuồng!”

Tiếng của Tổ phật Hiện Thế vang lên, lần này, giọng điệu của hấn không thể che giấu được sát ý thấu xương!

Tì na Kim Phât nhanh chóng lao về phía Phương Vọng_ đủ loại thần thông, pháp thuật đánh tới Phương Vọng từ bốn phương tám hướng, kinh thiên động địa, phá hủy mọi thứ.

Phương Vọng không né tránh, dùng thân thể cứng rắn chống lại đòn tấn công của kẻ địch. Hàng vạn pháp thuật, thần thông ập vào người hấn, linh lực bùng nổ, như thể đang nổ rộ những bông hoa đủ màu sắc, thân hình hấn đứng giữa đó vững như Thái Sơn, không hề lay động.

Hấn đứng dậy, đột ngột nhảy lên, thân hình vạn trượng dâng lên luồng khí đáng sợ, khiến những phật tu ở gần bị đẩy lùi.

Phương Vọng vạch một đường cong hoàn hảo trên bầu trời, tay phải cầm kích, đè xuống, mục tiêu nhắm thẳng vào ngọn núi cao nhất trong thiên địa của Phật tông.

Tổ phật Hiện Thế ở trước ngọn núi cao nhất, hần giờ hai cánh tay lên, chắp hai bàn tay lại, ánh sáng vàng vạn trượng trên người hần trở nên rực rỡ hơn, con mắt dọc của hần một lần nữa phát ra tia sáng màu vàng, chiếu vào Phương Vọng, trong tia sáng có từng bóng phật lao về phía Phương Vọng với tốc độ nhanh hơn.

Thoạt nhìn, như thể hàng vạn Phật Đà La Hán đang lao về phía Phương Vọng.

Phương Vọng cầm kích giận dữ đập xuống, mạnh mẽ trấn áp, những bóng phật đó vừa chạm vào Thiên Cung kích lập tức tan thành mây khói.

Một đường bá đạo đè xuống, không thể ngăn cản!

Ánh mắt của Tổ phật Hiện Thế thay đổi đột ngột, hần lập tức đẩy hai lòng bàn tay lên trên.

Âm!

Dưới sự chứng kiến của những phật tu khác, Tổ phật Hiện Thế bị Phương Vọng đập thẳng xuống đất, ngọn núi cao nhất đó cũng theo đó mà sụp đổ, đá vụn bắn tung tóe, tàn phá khắp thiên địa, vô số phật tu hoảng hốt né tránh, Thần Tâm cũng vậy.

Thần Tâm ở trên không trung, nhìn về phía thân hình vĩ đại của Phương Vọng từ xa, ngọn núi cao nhất bị Phương Vọng đập sập, hàng vạn phật tu mạnh mẽ lao về phía hần, cảnh tượng vô cùng tráng lệ.

“Đây là thần thông gì? Còn sức mạnh này nữa...”

Thần Tâm mở to mắt, kinh hãi nghĩ.

Khí thể của Phương Vọng thực sự không phải chuyện đùa, Thần Tâm sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cảm nhận được khí thể bá đạo đến vậy, khiến hắn phải e sợ. Chúc Như Lai cũng bị biểu hiện của Phương Vọng làm cho sợ hãi, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, lập tức triển khai thể công, mục tiêu của hắn rất đơn giản, đó là hủy diệt thiên địa của Phật tông!

Chương 578: Thân thể mạnh nhất nhân gian.

Chương 578: Thân thể mạnh nhất nhân gian.

Nếu thiên địa này sụp đổ, thì khí vận của Phật tông sẽ giảm mạnh!

Nhưng khi Chúc Như Lai vừa mới ra tay, thì đã bị rất nhiều phật tu bao vây, hắn vừa đạt đến Đạp Tiêu cảnh, mà lại mạnh mẽ như vậy. Hắn thi triển Thiên Địa Hóa Thần đại pháp, phân hóa ra hàng vạn pháp tướng phân thân, một người tức là một quân, phân thân đều có thể thi triển các pháp thuật, thần thông khác nhau.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích, tung hoành khắp nơi, phá hủy từng ngọn núi, những ngôi chùa trên núi lần lượt bị san bằng.

Không đến mười nhịp thở, thiên địa của Phật tông đã trở thành hỗn độn, giữa trời đất tràn ngập bụi mù mịt.

Phương Vọng thay đổi thân hình, thu nhỏ lại thành hình dáng ban đầu, hắn bắt đầu chủ động tấn công những phật tu mạnh mẽ.

Hắn đạp Lăng Tiêu Thần Tông, di chuyển thân hình, một bước đến bên một Kim Phật, một tay cầm kích quét ngang, trực tiếp đập nát Kim Phật thành sương máu, hắn tiếp tục lóe lên giết những phật tu khác.

Thân thể của Kim Phật không chịu nổi một đòn của hắn, nhưng may thay nguyên thần vẫn còn, không đến nỗi phải hồn phi phách tán, nhưng những phật tu dưới Kim Phật thì thảm rồi, hoàn toàn không chịu nổi một đòn của hắn.

Phương Vọng tung hoành khắp nơi, đi đến đâu, không ai có thể ngăn cản, như hổ vào bầy cừu, tùy ý tàn sát.

Bất kể là pháp thuật hay thần thông nào đập vào người hắn, hắn đều như không có chuyện gì xảy ra, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Thiên Cương Chí Dương Bá thể vốn đã mạnh mẽ, kiên cố không gì phá nổi, cộng thêm sự hỗ trợ và cải tạo của Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt, thân thể hắn đã đạt đến một cảnh giới khác, hắn thậm chí có thể tự tin nói rằng hắn chính là thân thể mạnh nhất nhân gian.

Không cần thi triển tuyệt học, Phương Vọng chỉ dựa vào thân thể, đánh bại mọi kẻ địch mạnh mẽ.

Tốc độ của hắn nhanh đến mức phần lớn các phật tu đều không theo kịp, chỉ có thể nhìn thấy từng luồng sương máu liên tục xuất hiện giữa trời đất, loại xung đột trên thị giác này khiến họ vô cùng hoảng sợ.

“Sao hắn lại mạnh mẽ đến vậy...”

“Chỉ với hai người mà có thể xông vào Phật tông sao?” thực lực này của Phương Vọng, hắn còn cần bảo vệ sao?”

“Bắt đầu bày trận, nhất định phải trấn áp tên ma quỷ này!”

“Tự xưng là Thiên Đạo, ngông cuồng đến cực hạn, hôm nay nhất định phải diệt hắn!”

Các phật tu kinh ngạc, phần nộ, nhìn Phương Vọng tàn sát, họ vừa giận vừa sợ. Mặc dù phần lớn mọi người không thể tham gia chiến đấu, vì mục tiêu chỉ có hai người, nhưng quỹ

đạo hành động của Phương Vọng quá kỳ lạ, khiến mọi người đều cảm thấy bị đe dọa rất lớn.

Tổ phật Hiện Thế một lần nữa chặn Phương Vọng lại, hắn thi triển ra ba đầu sáu tay, sáu cánh tay cầm những phật khí khác nhau, hắn thậm chí còn đứng dậy khỏi tòa sen, nhảy lên, giết đến trước mặt Phương Vọng, chiến đấu gần.

Keng!

Thiên Cung kích và một cây phật trượng va vào nhau, sắc mặt của Tổ phật Hiện Thế thay đổi đột ngột, con mắt dọc trên trán thậm chí còn rỉ máu, tay cầm phật trượng của hắn cũng run rẩy.

Khỏe miệng Phương Vọng cong lên, cánh tay phải đột ngột đẩy về phía trước, sức mạnh khủng khiếp đẩy mạnh Tổ phật Hiện Thế lùi lại.

Thừa thắng xông lên, Phương Vọng đuổi theo, điên cuồng vung Thiên Cung kích, liên tục đập vào Tổ phật Hiện Thế.

Không cần bố cục, tùy ý đập loạn, nhưng tốc độ của hắn thực sự quá nhanh, đánh cho Tổ phật Hiện Thế chỉ có thể vội vàng chống đỡ, rất nhanh, kim thân của hắn đã bị đánh trúng.

Hai người vừa chiến đấu, vừa lướt ngang bầu trời, trên đường đi dấy lên sóng gió dữ dội, không thể ngăn cản.

Rất nhanh, kim thân của Tổ phật Hiện Thế trở nên máu me đầm đìa.

“Xem ra Tổ phật cũng chỉ là phàm nhân!”

Tiếng của Phương Vọng vang lên, khiến ba mắt của Tổ phật Hiện Thế hiện lên vẻ giận dữ.

“Phương Vọng, ngươi đang muốn tìm chết!”

Tổ phật Hiện Thế giận dữ quát, hấn lập tức vung bảo tháp trong tay, bảo tháp đâm ngang, hàng chục ô cửa sổ nhỏ trên đó đồng loạt mở ra, vô số ác quỷ từ bên trong tràn ra, như một biển đen nhấn chìm Phương Vọng.

Tổ phật Hiện Thế tiếp tục móc con mắt dọc trên trán mình, đột ngột bóp nát nó.

Ầm! Biển ác quỷ bị một luồng sức mạnh bá đạo đánh tan, Thiên Cung kích hóa thành một luồng sáng bạc, mạnh mẽ xuyên thủng kim thân của Tổ phật Hiện Thế, đánh bay hấn, lướt ngang qua vạn dặm, đập vào một đồng đồ nát.

Miệng của Tổ phật Hiện Thế không ngừng trào ra máu tươi, hai chân và sáu cánh tay đều run rẩy, muốn gãy giữa, nhưng hấn phát hiện Thiên Cung kích chứa một lực hút mạnh mẽ, hút chặt hấn lại, khiến hấn không thể thoát ra.

Phương Vọng đột ngột xuất hiện trên không trung phía trên Tổ phật Hiện Thế, Tổ phật Hiện Thế ngược nhìn Phương Vọng, trong mắt đầy vẻ giận dữ.

“Gây thù chuốc oán với Phật tông, Phương Vọng, ngươi đã gieo nhân quả này, ngươi chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục!”

Phía sau đầu Phương Vọng ngưng tụ Diệt Tuyệt Thần Lực, thần lực như một bức tranh cuộn mở ra, hấn tiếp tục giờ năm đám, đám xuống.

Linh lực hóa thành dòng sông đen, nhấn chìm Tổ phật Hiện Thế.

Dòng sông đen rơi xuống đất, hóa thành sương mù đen cuộn cuộn tràn ra, nhanh chóng lan rộng, bao phủ phạm vi một nghìn dặm.

Phương Vọng giờ tay lên, thu Thiên Cung kích vào tay, hấn quay người lại, chỉ thấy mười tám Kim Phật đứng song song, cách hấn chưa đầy trăm dặm.

Tất cả những Kim Phật này đều cao tới nghìn trượng, tư thế không giống nhau, có người đang đả tọa, có người nằm nghiêng, có người đứng tấn, có người đứng một chân, có người đứng ngược, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Phương Vọng.

Khí tức của họ đã hòa vào nhau, thậm chí còn tỏa ra khí thế đáng sợ hơn cả Tổ Phật Hiện Thế!

Nhìn mười tám Kim Phật nghìn trượng ở xa xa, cảm nhận được khí thế mạnh mẽ của họ, Phương Vọng không hề căng thẳng, ngược lại còn phấn khích hơn.

“Hy vọng các người chống đỡ tốt hơn tên kia!”

Phương Vọng cười lớn, đối mặt với mười tám Kim Phật ở xa, hấn đột ngột vùng kích đâm tới.

Chương 579: Phật Hải Vô Biên, bình nhân quả.

Chương 579: Phật Hải Vô Biên, bình nhân quả.

Tiếng rống gầm nổ vang!

Chín con Hắc Long lao ra theo mũi kích, nhanh chóng phóng đại. Khi đầu rồng của chúng sắp đâm vào mười tám Kim Phật, đuôi rồng của chúng vẫn chưa xuất hiện, như thể chỉ có một nửa thân rồng chui ra từ không gian khác, có thể thấy chín con Hắc Long này to lớn đến mức nào.

Mười tám Kim Phật đồng thanh hét lớn. Trong nháy mắt, ánh vàng phát ra, quét ngang cả trời đất, chín con Hắc Long đang há miệng múa vuốt đột nhiên đứng im.

Tóc đen của Phương Vọng bị thổi bay, vạt áo dưới áo giáp và hai sợi khí vàng trên Thiên Đạo Ngự Long quan rung chuyển dữ dội, hấn nheo mắt nhìn, ánh vàng mênh mông cuộn cuộn càn quét về phía hấn.

Không chỉ hấn, những phật tu đang chiến đấu khác cũng quay đầu nhìn lại, rõ ràng là phần lớn mọi người đều lần đầu tiên gặp phải thần thông như vậy.

Chúc Như Lai và các phân thân của hấn cũng quay đầu nhìn lại, sắc mặt nghiêm trọng.

Lấy mười tám Kim Phật làm trung tâm, từng vòng ánh vàng không ngừng khuếch tán, bao phủ toàn bộ thiên địa của Phật tông, theo sự khuếch tán của ánh vàng, trên vùng đất hoang vu mọc lên từng đóa sen vàng, trên trời cũng rơi xuống những cánh sen vàng, một luồng uy áp vô hình bao trùm thiên địa của Phật tông.

Phương Vọng cũng cảm nhận được sự áp chế, đây là lần đầu tiên hấn gặp phải thần thông như vậy, giống như trận pháp, nhưng lại có điểm khác biệt.

Ngay cả đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh, khi đối mặt với thần thông như vậy, e rằng thực lực cũng sẽ bị suy yếu bảy tám phần, dù là một người mạnh như Phương Vọng cũng cảm nhận được linh lực và khí huyết trong cơ thể bị đông cứng.

“A di đà phật! Nếu thí chủ vẫn không chịu buông đao đồ tể, vậy thì chỉ còn cách để chúng ta siêu độ ngươi.”

“Phương Vọng, ngươi tự xưng là Thiên Đạo, nhưng lại làm những việc trái với Thiên Đạo, không sợ bị trời phạt sao?”

“A di đà phật, cần gì phải nói nhảm với hấn, để hấn ném thử sự lợi hại của Phật Hải Vô Biên!”

“Hãy sám hối trong Phật pháp đi!” Mười tám Kim Phật lần lượt lên tiếng, có người tức giận, có người chế giễu, có người thương xót, cảm xúc không đồng nhất.

Vô số ánh mắt đổ dồn vào Phương Vọng, chín con Hắc Long trước mặt hấn vẫn đứng yên trong không trung, hấn như thể đã bị khuất phục, không thể cử động.

Xa xa.

Thần Tâm lơ lửng trên không trung, hắn cũng bị áp chế không thể cử động, khi thấy Phương Vọng đứng im không nhúc nhích, trong lòng vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa có chút tiếc nuối.

Thở phào nhẹ nhõm vì hắn đã thoát nạn, tiếc nuối vì đối phương cũng là cửu mệnh bảo linh, nhưng lại phải gục ngã tại đây.

Trước đêm qua, Phương Vọng vẫn là đối tượng mà hắn ngưỡng mộ, hắn cũng muốn giống như Phương Vọng, ân oán rõ ràng, đại nghĩa với thiên hạ.

“Phật Hải Vô Biên? Mức độ này mà cũng dám gọi là vô biên sao?”

Tiếng cười của Phương Vọng đột nhiên vang lên, khiến mọi người sửng sốt, chưa kịp để các phật tu phản ứng lại, thì thấy trên người Phương Vọng bùng lên ngọn lửa rực rỡ, đó là ngọn lửa dương khí.

Hắn đột ngột đẩy Thiên Cung kích trong tay về phía trước, chín con Hắc Long vốn đứng yên đột nhiên lao về phía trước, với tư thế vô cùng bá đạo, húc tan mười tám Kim Phật, những người có tu vi thấp hơn thì lập tức phun máu ngã lả ra.

Phương Vọng tiếp tục di chuyển, dịch chuyển tức thời đến trước một Kim Phật đang đứng ngược, Thiên Cung kích quét ngang, chém đứt eo của hắn!

Cuộc tàn sát lại bắt đầu!

Uy áp mạnh mẽ bao trùm thiên địa Phật tông lập tức biến mất, các phật tu không kịp kinh hãi, vội vàng lao vào chiến đấu.

Chúc Như Lai một lần nữa bị bao vây, Phương Vọng quá mạnh, các tu sĩ dưới Đạp Tiêu cảnh chỉ có thể quay sang bao vây Chúc Như Lai.

Chúc Như Lai hiện tại đã đạt đến Đạp Tiêu cảnh, chỉ cần không xuất hiện đại tu sĩ Chân Hồn cảnh, hắn tự tin có thể đứng ở thế bất bại, bất kể kẻ địch đông đảo đến đâu.

Đại chiến tiếp tục, các phân thân của Chúc Như Lai ngày càng nhiều, có xu hướng vượt qua số lượng phật tu bao vây hắn.

Sau khi phá vỡ Phật Hải Vô Biên, Phương Vọng hoàn toàn bùng nổ, ý.

Việc Phật tông giúp bảy tộc chèn ép hắn, hắn sẽ không bao giờ quên!

Dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến việc hắn bỏ lỡ ngày cuối cùng của cha mẹ!

Trên vách đá, hai bóng người đứng đó, một trong số đó chính là Chu Tuyết.

Chu Tuyết mặc áo đen viền đỏ, dáng vẻ uy nghiêm, mái tóc dài vấn dưới mũ miện, trên mũ miện khảm một con phượng hoàng bằng vàng, cúi xuống dang rộng đôi cánh, đầu lông vũ tỏa ra từng luồng khí đỏ. Đôi mắt dưới hai hàng lông mày lá liễu của nàng lạnh lùng, đôi môi đỏ khiến nàng vừa có vẻ đẹp quyến rũ, vừa có cảm giác áp bách.

Đứng bên cạnh nàng là một ông lão, gầy gò như que củi, và còn không cao bằng nàng, quần áo rách rưới, tóc tai bù xù như tổ chim.

“Tên nhóc này lại là cửu mệnh bảo linh, điều này rất hiếm thấy, nhìn khắp nhân gian, trong vòng mười nghìn năm cũng khó có thể nhìn thấy một cửu mệnh bảo linh, hơn nữa trong

thiên địa nhỏ bé này còn ẩn chứa một cửu mệnh bảo linh khác, chẳng lẽ thiên địa này thực sự sắp hồi sinh rồi sao?”

Ông lão khoanh tay sau lưng, nhẹ giọng nói, vừa nói vừa ho một tiếng, lưng càng thêm khom xuống, trông rất yếu ớt.

Chu Tuyết nhìn về phía chân trời, chỉ thấy chân trời treo một lỗ đen khổng lồ, gió mạnh, bụi đất không ngừng trào ra, như thể tận cùng của thiên địa.

“Thiên địa này thực sự sắp hồi sinh, nhưng tiềm năng của hắc không phải là thứ mà cửu mệnh bảo linh có thể so sánh được.”

Chu Tuyết nhẹ giọng nói, khóe miệng không khỏi cong lên.

Ông lão chặc chặc khen ngợi: “Cửu mệnh bảo linh kia có khí tức của phật, chẳng lẽ có liên quan đến Thượng giới? Người diệt Phật tông, là vì hắc sao?”

“Chỉ là một trong những lý do thôi, Phật tông vốn đã bị Thượng giới xâm nhiễm, nhỏ sớm cũng khiến ta yên tâm hơn.”

Chương 580: Phật Hải Vô Biên, bình nhân quả. (2)

Chương 580: Phật Hải Vô Biên, bình nhân quả. (2)

Chu Tuyết trả lời, không đợi ông lão tiếp tục hỏi, nàng lại mở lời: “Chuẩn bị đi, có người đến rồi.”

Ông lão vắn cổ, cười hắc hắc: “Đã quên mất bao nhiêu năm rồi chưa động thủ, tính kỹ lại thì, từ sau khi Hàng Long Đại Thánh chết, ta chưa từng chiến đấu nữa, đáng tiếc, đối thủ không phải là Thiên Địa Càn Khôn cảnh.”

Chu Tuyết liếc nhìn hắc, nói: “Đối phương tuy không phải Thiên Địa Càn Khôn, nhưng người cũng không phải là người ở đỉnh cao, đừng chủ quan.”

Phía sau họ truyền đến một tiếng phá không, hai người quay lại nhìn, chỉ thấy một tăng nhân bay tới, chính là Trần Quang thần tăng từng cùng Đế Thao của Đại Dụ thần triều tìm thấy Phương Vọng.

Trần Quang thần tăng cũng nhìn thấy Chu Tuyết và ông lão, hấn không khỏi nhúu mày lại.

Ông lão bước tới, mái tóc trắng vốn khô rồi lập tức bay lên, nhanh chóng dài ra, biến thành tóc đen, tung bay trong không trung, khuôn mặt hấn trở nên ngạo mạn, nhìn Trần Quang thần tăng với ánh mắt đầy vẻ trêu chọc.

Trần Quang thần tăng cảm nhận được nguy hiểm, hấn giảm tốc độ, mở lời hỏi: “Hai vị là người phương nào?”

Ông lão cười toe toét: “Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là đến để diệt Phật tông các ngươi rồi!”

“A di đà phật, bản tăng không phải người Phật tông, chỉ đến để bình nhân quả, tránh cho sinh linh đồ thân.”

“Hừ hừ, ngươi là cái thá gì mà cũng có tư cách nói những lời như vậy. Đừng giả vờ nữa, đánh một trận với ta, đánh chết ta, ngươi có thể vào trong bình nhân quả, đánh không chết ta, thì ngươi chuẩn bị chết đi!”

Ông lão cười lạnh, rồi bay lên, hấn bước trên không trung, vừa bước ra bước đầu tiên, bầu trời vốn sáng sủa lập tức tối sầm lại, đen kịt như mực.

Trần Quang thần tăng nhúu chặt mày, hấn cũng ngược mắt nhìn lên, bầu trời đêm đen kịt xuất hiện từng ánh sao, những ánh sao đó đang từ từ lớn dần.

Âm!

Một Kim Phật rơi xuống đất, cuốn lên bụi đất cao hàng trăm trượng, trong làn sóng bụi cuộn cuộn có máu vàng bắn

tung tóe. mưa máu, bầu trời phủ đầy những vết nứt đen.

Phương Vọng vẫn đang chiến đấu, kể từ khi giết chết Tổ Phật Hiện Thế, trong Phật tông không còn ai có thể chống lại hắn, mười tám Kim Phật trước đó khiến hắn kinh ngạc, đáng tiếc là mười tám Kim Phật này cũng không chống cự được quá lâu.

Phương Vọng giảm bớt thể công, bắt đầu quan sát trận chiến của Chúc Như Lai.

Thiên Địa Hóa Thần đại pháp của Chúc Như Lai trước đây lấy Thương Tịch Minh hải làm phân thân, Thương Tịch Minh hải không diệt, hắn sẽ không chết, còn có thể tạo ra vô số phân thân. Lần này thì khác, Phương Vọng rõ ràng cảm thấy Thiên Địa Hóa Thần đại pháp của hắn đã tinh tiến không ít.

Không biết hắn đã dung hợp với thứ gì, mà lại có thể tạo ra nhiều phân thân như vậy?

Với đạo hạnh của Phương Vọng, nhìn vào cũng không thể nhìn thấu.

Hắn nghĩ ngờ Chúc Như Lai đang giấu thứ gì đó trên người.

“Đệ tử Phật tông nghe đây, các ngươi đều cho rằng mạng sống của các ngươi là do Phật tông cứu, nhưng không biết rằng, chính Phật tông đã làm ra xuất thân như vậy cho các ngươi. Phật tông vừa ý thiên tư của chúng ta, nên đã giết chết người nhà chúng ta, khiến chúng ta không còn gì để bận tâm, lại biết ơn họ vì đã nuôi dưỡng và dạy dỗ chúng ta. Nếu các ngươi còn một chút lương tri, hãy nhớ lại thật kỹ, Phật tông mà các ngươi thấy có thực sự chính nghĩa không?”

“Phật tổ sáng lập Phật tông, là vì chúng sinh thiên hạ, là để giảm bớt tội lỗi trên thế gian! Nhưng Phật tông ngày nay đã trở thành nguồn gốc của tội lỗi!”

Tiếng nói của Chúc Như Lai vang lên, không chỉ một mình hắn nói, tất cả các phân thân của hắn vừa chiến đấu, vừa đồng thanh nói. Âm thanh át đi mọi tiếng ầm ĩ trên trời đất, truyền vào tai của tất cả các phật tử.

Phương Vọng đã quét sạch hầu hết các tầng lãnh đạo của Phật tông, khiến sĩ khí của Phật tông giảm mạnh, nhiều đệ tử Phật tông vốn đã dao động, nghe lời Chúc Như Lai nói, đều chần chừ.

Đệ tử Phật tông vốn phải nhập thế để rèn luyện, thực ra rất nhiều người đều có suy đoán về thân thế của mình, chỉ là họ không dám chấp nhận, cho dù tin vào sự thật, họ cũng không thể từ bỏ địa vị và lợi ích mà Phật tông mang lại hiện nay. Đặc biệt là khi họ cũng bắt đầu thu nhận đệ tử như vậy, họ càng hiểu được dụng ý của Phật tông khi hành động như vậy. Giờ đây trước nguy cơ sống chết, họ đương nhiên muốn cầu sinh.

Lời nói của Chúc Như Lai như thể đang nói với họ rằng, họ vẫn còn cơ hội quay đầu!

Phương Vọng nhận thấy không một đệ tử Phật tông nào bỏ chạy, hoặc trốn ở xa xem trận chiến, hoặc tiếp tục chiến đấu.

Đột nhiên.

Phương Vọng nhìn thấy một người, ánh mắt vừa quét đến đối phương, hắn đã vô thức dừng mục tiêu lại.

Thần Tâm cảm nhận được ánh mắt của Phương Vọng, vô thức tránh đi, hắn vừa định quay người, thì quay đầu lại nhìn thấy Phương Vọng, kinh hãi đến mức vội vàng lùi lại.

“Người...”

Thần Tâm kinh hoàng, tay phải vô thức đưa ra sau lưng, lòng bàn tay ngưng tụ chín viên xá lợi đen.

Phương Vọng nhìn chăm chăm vào Thần Tâm. Không hiểu sao, vừa nhìn thấy người này, máu của hắn đã sôi lên, không phải là phản ứng của Thiên Cung Chí Dương Bá thể, mà là phản ứng của Thiên Linh Bảo thể.

Hắn vô cớ cảm thấy đối phương cũng có cử mệnh bảo linh.

Cảm giác này rất kỳ lạ, nhưng thực sự là như vậy.

Phương Vọng giờ Thiên Cung kích lên, mũi kích chỉ thẳng vào Thần Tâm, mở lời hỏi: “Người có cử mệnh bảo linh à?”

Thần Tâm nghe vậy, sắc mặt lập tức khó coi, hắn hiểu rõ chênh lệch giữa mình và đối phương, đương nhiên sợ đối phương giết hắn vì cử mệnh bảo linh.

Khi Phương Vọng dừng lại, không một đại tu sĩ Phật tông nào dám đến cứu Thần Tâm.

Thần Tâm tự giễu cười một tiếng, rồi ngược mắt nhìn Phương Vọng, hắn hơi nâng cằm, dùng ánh mắt khinh thường, ngạo mạn nhìn Phương Vọng, nói: “Đúng vậy, người cũng vậy, nếu người kiêu dè ta của tương lai, vậy thì giết ta đi!”

Chương 581: Chênh lệch giữa cử mệnh bảo linh.

Chương 581: Chênh lệch giữa cử mệnh bảo linh.

“Kể khích tướng? Người không sợ ta thực sự giết người sao?”

“Giết thì giết đi, ta đã sớm không muốn ở lại cái thế gian tồi tệ này rồi. Cho dù ta có chết, mệnh cách của ta cũng sẽ mang ta tiếp tục chuyển thế, sớm muộn gì ta cũng sẽ trở lại nhân gian. Đây chính là sức mạnh của cử mệnh bảo linh, người hắn phải hiểu, người chỉ có thể giết được ta ở kiếp này, không thể thực sự diệt trừ ta.”

Thần Tâm nhìn Phương Vọng, vẻ mặt không hề sợ hãi.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, tay phải đột nhiên buông ra, Thiên Cung kích đột ngột lao về phía Thần Tâm.

Ầm!

Bụi đất cuồn cuộn phía sau Thần Tâm bị thổi tan thành một vùng chân không trắng lệt, dài đến tận cùng trời đất. Áo cà sa của Thần Tâm bị xé rách, suýt nữa thì hóa thành những mảnh vụn. Đôi mắt hấn không khỏi mở to.

Thiên Cung kích lơ lửng ngay trước mắt hấn!

“Nhanh quá... Sao có thể...”

Thần Tâm toàn thân run rẩy, cảm giác áp lực trong khoảnh khắc vừa rồi khiến hấn kinh hãi, theo bản năng thở hổn hển, bàn tay phải sau lưng không ngừng run rẩy, chín viên xá lợi đen ần hiện.

“Khí tức này... Sao có thể! Thanh kích của hấn...”

“Đừng chọc đến hấn! Trên người hấn có khí tức của Diệt Tuyệt Thần Lục, chết tiệt, hấn có mối quan hệ gì với Tuyệt Đế?”

“Không chỉ Tuyệt Đế, còn có khí tức của Hồng Huyền Đế, chính là Hồng Huyền Đế đã từng làm náo loạn Tiên Đình.”

“Thảo nào hấn lại mạnh mẽ như vậy, mới hơn ba trăm tuổi mà đã tích lũy được nhiều truyền thừa và khí vận như vậy...”

Trong đầu Thần Tâm vang lên rất nhiều giọng nói, tất cả đều là giọng nói của hấn, chỉ là cảm xúc khác nhau.

Trán hấn đầy mồ hôi lạnh, ngực phập phồng dữ dội, miệng vô thức há hốc.

“Có vẻ như ngươi không mạnh mẽ như vẻ ngoài của ngươi.”

Giọng nói của Phương Vọng truyền vào tai Thần Tâm, hấn liền thu hồi khí thể của mình, không còn hù dọa Thần Tâm nữa.

Thần Tâm lập tức thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt hấn đỏ bừng, hấn Phương Vọng bình tĩnh nói: “Gia nhập Kim Tiêu giáo, tu luyện cho tốt, đợi khi ngươi đủ mạnh, hãy đến tìm ta để thách đấu. Cửu mệnh bảo linh cũng có chênh lệch, ta muốn xem xem giữa ta và ngươi, ai mạnh hơn.”

Nghe vậy, Thần Tâm ngẩng đầu, dùng ánh mắt khó tin nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng thu hồi kích, quay người rời đi.

Thần Tâm vội hỏi: “Tại sao lại là Kim Tiêu giáo?”

Phương Vọng không quay đầu lại, trả lời: “Bởi vì ta được Kim Tiêu giáo nhờ đến, Kim Tiêu giáo muốn diệt toàn bộ Phật tông, chỉ chừa lại mạng ngươi.”

Thần Tâm ngẩn người tại chỗ, hấn chưa từng nghe nói về Kim Tiêu giáo, nên rất hoang mang, tại sao Kim Tiêu giáo lại cứu hấn?

Phải biết rằng tối qua hấn mới thức tỉnh cửu mệnh bảo linh.

Nhìn Phương Vọng tiếp tục ra tay tàn sát, Thần Tâm hít một hơi thật sâu, siết chặt nắm đấm.

Hấn không hề thương xót cho Phật tông. Trên thực tế, hấn còn ghét Phật tông hơn cả Phương Vọng, chỉ là nhìn thấy phong thái của Phương Vọng, trong lòng hấn tràn đầy khao khát vô hạn.

Hấn cũng muốn mạnh mẽ như Phương Vọng!

“Đợi ta trưởng thành, ngươi sẽ hối hận, nhưng vì ngươi không giết ta, nên sau khi ta đánh bại ngươi, ta cũng sẽ tha cho ngươi một lần...”

Thần Tâm nhìn thân hình không ngừng di chuyển của Phương Vọng, thầm nghĩ.

Hắn không để ý rằng những giọng nói trong đầu hắn hiem khi im lặng như vậy.

Bên kia.

Bên ngoài thiên địa Phật tông.

Nhìn khắp nơi, chỉ thấy một mảnh hoang tàn, núi non sụp đổ, rừng cây đổ rạp.

Giữa một đồng cỏ nát, Trần Quang thần tăng quỳ một gối trên đồng cỏ vụn, hắn ôm ngực, máu trào ra theo kẽ tay. Hắn nghiêng chặt răng, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nơi có một thân hình giống như ma thần, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

“Chỉ với thực lực như vậy, mà cũng dám bình nhân quả? Hậu bối, đừng coi thường thiên hạ, tự cho là đúng!” Quang thần tăng.

Trần Quang thần tăng cúi đầu nhìn bàn tay phải của mình, mu bàn tay đang loét, những bọt nước liên tục nổi lên, không thể lành lại được.

“Trần Quang thần tăng, hai ngàn năm trước từng trấn áp Cửu Đầu Yêu Tổ, ngăn chặn loạn Cửu U. Trong số người thực sự có công đức lớn trên đời này, người có thể coi là một, nhưng bởi người che chở Phật tông, tội lỗi sắp đã ngang bằng với công đức, người tưởng chừng như cứu giúp được nhiều chúng sinh bị Phật tông áp bức, nhưng người lại không trừng phạt đệ tử của Phật tông, khiến chúng ngày càng quá đáng.”

“Chẳng lẽ người không nhận ra rằng, trong hai ngàn năm người mai danh ẩn tích, chính là quá trình Phật tông ngày càng trở nên xấu xa sao?”

Giọng nói của Chu Tuyết vọng lại từ xa, khiến sắc mặt của Trần Quang thần tăng càng thêm u ám.

Ông lão trên không trung không hài lòng nói: “Sao thế? Lại không cho ta giết hấn sao?”

“Người không thấy nếu hấn chết như vậy thì rất đáng tiếc sao? Hấn chính là người đã ép người phải thi triển tuyệt học của chân thân đấy.”

“Hừ, hấn có chút thực lực, nhưng không nhiều, chỉ cần ta nghiêm túc, hấn không thể chống đỡ được một chiêu.”

Mặc dù ông lão đang hừ lạnh, nhưng sắc mặt đã tốt hơn.

Trần Quang thần tăng khó khăn ngẩng đầu nhìn lên, nghiêng răng hỏi: “Người rốt cuộc là thần thánh phương nào... Đạo hạnh của người không tương xứng với tu vi của người...”

Ông lão nhìn xuống hấn từ trên cao, nói: “Nói cho người biết cũng không sao, danh hiệu của ta là Túc Huyền.”

“Túc Huyền...”

Trần Quang thần tăng lảo bẫm, đột nhiên hấn nghĩ đến điều gì đó, sắc mặt đại biến, hấn run giọng hỏi: “Chẳng lẽ người là vị Đại Thánh trong truyền thuyết kia?”

Túc Huyền cười khinh thường: “Không ngờ người còn biết sự tích của ta, đã vậy, ta cho người một con đường sống, nhưng người phải cúi đầu trước chúng ta, từ bỏ mọi nhân quả với Phật tông.”

Ánh mắt của Trần Quang thần tăng trong nháy mắt trở nên tối sầm lại.

Chu Tuyết lơ lửng trên không trung, nhìn về phía hồ đen thông đến thiên địa Phật tông ở chân trời, mở miệng nói: “Phật tông sắp bị diệt rồi, Tổ Phật Hiện Thế đã tử nạn, còn Bất Nghĩa chân Phật mạnh nhất của Phật

Chương 582: Túc Huyền Đại Thánh.

Chương 582: Túc Huyền Đại Thánh.

Nghe vậy, sắc mặt của Trần Quang thần tăng không ngừng biến hóa.

Hắn quay đầu nhìn về phía Chu Tuyết, nghiêng răng hỏi: “Người rốt cuộc là ai? Người đã làm gì Bất Nghĩa chân phật?”

Chu Tuyết không nhìn hắn, ánh mắt nhìn về phía chân trời, bình tĩnh nói: “Không làm gì cả, chỉ là đối xử với hắn giống như hành động trước đây của hắn, chăm sóc hắn một chút thôi.”

Sắc mặt của Trần Quang thần tăng đại biến, ánh mắt nhìn Chu Tuyết lộ vẻ sợ hãi, đối mặt với Túc Huyền, hắn cũng không hề lộ ra vẻ sợ hãi như vậy....

Trong thiên địa Phật tông đồ nát, tiếng gầm rú của chiến tranh đã biến mất, những con sóng bụi mù mịt bao phủ khắp vùng đất hoang vu, khắp nơi là xác chết, có những khu vực thậm chí còn nhuộm đỏ máu, vô cùng thảm thiết.

Phương Vọng bay ra khỏi màn sương bụi, hắn giơ cao Thiên Cung kích bằng một tay, trên lưỡi kích của Thiên Cung kích treo hai xác chết, một Kim Phật và một vị tăng nhân, máu nhỏ xuống theo cầm, đầu ngón tay, đầu ngón chân của họ.

Phương Vọng mặc áo giáp lưới màu vàng sẫm, trông giống như một vị ma thần, không hao tổn một cọng tóc, hắn bay thẳng đến một ngọn núi.

Nơi đây vốn có một ngọn núi cao ngàn trượng, sau khi bị đánh sập, chỉ còn cao hai trăm trượng.

Lúc này, Chúc Như Lai đang dừng lại ở đây, còn trước mặt hắn là hàng nghìn đệ tử Phật tông đang quỳ gối, hầu như tất cả đều bị thương, ánh mắt họ nhìn Phương Vọng tràn đầy sợ hãi.

Chúc Như Lai tuy mạnh mẽ, nhưng phong thái gần như vô địch của Phương Vọng khiến người ta tuyệt vọng hơn.

Trận chiến này, Phương Vọng đã hoàn toàn phá vỡ niềm kiêu hãnh của họ.

Họ không nghĩ rằng còn ai có thể đến cứu họ. Trong mắt họ, Tổ phật Hiện Thế mạnh mẽ nhất đã bị Phương Vọng giết chết, chín phần mười Kim Phật trong tông đã chết, những người còn lại chỉ có thể cúi đầu.

Chúc Như Lai quay đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt cũng phức tạp.

Phong thái của Phương Vọng khi chiến đấu thực sự quá đáng sợ, điều khiến hắn sởn gai ốc nhất là Phương Vọng không sử dụng bất kỳ bảo linh bản mệnh nào khác. Chúc Như Lai không thể quên được lực nuốt chửng khủng khiếp của Trấn Thế châu.

Phương Vọng tùy tiện ném hai xác chết trên Thiên Cung kích xuống đất, hắn cảm thán: “Phật tông quả thực rất mạnh, nhưng vẫn khiến ta hơi thất vọng.”

Lực lượng nòng cốt của Phật tông thực sự rất đông, nhưng lại thiếu những người có thể kiềm chế hắn!

Chân Hồn cảnh bình thường không thể ngăn cản Phương Vọng!

Hơn nữa, Phương Vọng cảm thấy Chân Hồn cảnh của Phật tông quá ít, hiện tại chỉ có một mình Tổ phật Hiện Thế. Rất rõ ràng, Phật tông còn ẩn giấu lực lượng mạnh hơn, không biết là bị Chu Tuyệt kiềm chế hết hay cố tình nấp di.

Dù sao thì, trận chiến hôm nay, Phật tông coi như đã bị san bằng!

Ngay cả khi có Chân Hồn cảnh ẩn núp, muốn tái lập Phật tông, không có ngàn năm thì rất khó trở lại đỉnh cao.

Chúc Như Lai mở lời: “Người bây giờ có thể coi là đã trưởng thành hoàn toàn, đã vượt ra khỏi phạm vi của thiên tài rồi.”

Phương Vọng cởi bỏ chiến giáp, thu lại Thiên Linh Bảo thể, khôi phục thân hình áo trắng, hần cười nhẹ: “Còn lâu lắm, ta chỉ là một tu sĩ Phá Thiên cảnh tầng ba bình thường, so với người còn cách một Thần Thông cảnh.”

Chúc Như Lai nghe vậy, khoe miệng giật giật, đột nhiên cảm thấy rất tổn thương.

Những tu sĩ Phá Thiên cảnh, Thần Thông cảnh quỳ bên dưới đều há hốc mồm, không dám tin vào tai mình.

Phương Vọng mạnh mẽ như vậy mà mới chỉ là Phá Thiên cảnh tầng ba?

Trong trận chiến trước đó, ngoài việc thi triển Cửu Long Trấn Thiên quyền, Phương Vọng không thi triển bất cứ pháp thuật, thần thông tấn công nào khác, chỉ dựa vào thân thể đã có thể chống lại toàn bộ Phật tông, những tu sĩ Phật tông còn sống sót đều cảm thấy Phương Vọng vẫn chưa dùng hết sức.

Thiên tài đệ nhất thiên hạ này còn có lực lượng mạnh mẽ hơn!

Chỉ là một số người trong số họ không ngờ rằng cảnh giới của Phương Vọng còn thấp hơn cả mình.

Họ nhìn Phật tông, như kiến nhìn trời, Phương Vọng có cảnh giới thấp hơn họ lại chiến Phật tông, như voi giẫm tổ kiến! nó phấn khích bay đến trước mặt Phương Vọng, nói: “Công tử, có thể đưa nhẫn Long Ngọc của người cho ta không, ta sẽ giúp người thu thập của cải của Phật tông!”

Phương Vọng lập tức tháo nhẫn Long Ngọc, đồng thời mở lệnh cấm bên trong, Tiểu Tử liền triệu hồi Triệu Chân trong Thôn Hồn hồ lô ra, để Triệu Chân cầm nhẫn Long Ngọc, sau đó vịn mình, nhanh chóng biến mất trong màn sương bụi cuộn cuộn.

Nghe lời nói cướp bóc vô tư của Tiểu Tử, các tu sĩ Phật tông đều cảm thấy buồn bã.

“Không tệ, người quả nhiên không làm ta thất vọng.”

Một giọng nói khác truyền đến, Phương Vọng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Chu Tuyết bay tới, phía sau là Túc Huyền, Trần Quang thần tăng.

Thấy Chu Tuyết đến, Phương Vọng nở nụ cười trên mặt, cười hỏi: “Sao người lại đến đây, chẳng lẽ không yên tâm về ta sao?”

Chu Tuyết bay đến trước mặt hắn, đánh giá hắn, nói: “Đứng trước mặt người, ta mới cảm nhận được sức mạnh thân thể của người, thể chất như vậy sau này chắc chắn có thể thành thánh bằng thân thể.”

Túc Huyền cũng đang đánh giá Phương Vọng, trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt của Trần Quang thần tăng phức tạp. Lần trước gặp Phương Vọng, mặc dù Phương Vọng đã đánh bại Trần Ác Kim Phật, nhưng trong mắt hắn, Phương Vọng vẫn nằm trong tầm kiểm soát, đối với việc Phương Vọng không giết Trần Ác Kim Phật, hắn cho rằng Phương Vọng đang muốn lấy lòng hắn.

Mới bao nhiêu năm?

Gặp lại Phương Vọng, Trần Quang thần tăng chỉ nhìn vào thân thể của hắn, đã có cảm giác kinh hãi.

Khí huyết nóng bỏng của Phương Vọng còn đáng sợ hơn bất cứ yêu vật, hung thú nào trên thế gian!

Phương Vọng nhìn Túc Huyền, Trần Quang thần tăng, tò mò về thân phận của hai người này.

Khí tức của hai người này không kém gì Tổ phật Hiện Thế trước đó, đặc biệt là Túc Huyền, trên người có một loại khí tức khiến Phương Vọng quen thuộc, như thể đã từng cảm nhận ở đâu đó.

Chương 583: Hồng Huyền Đế và Hàng Long Đại Thánh.

Chương 583: Hồng Huyền Đế và Hàng Long Đại Thánh.

Chu Tuyết thấy ánh mắt của hắn, lập tức giới thiệu cho hắn: “Vị này là tu sĩ của giáo ta, tên là Túc Huyền, còn đây là Trần Quang thần tăng, người đã gặp rồi.”

Trần Quang thần tăng?

Phương Vọng suy nghĩ một lúc, đột nhiên nhớ ra, lúc trước khi hắn chống lại Phật tông, người đến cứu Trấn Ác Kim Phật chính là Trần Quang thần tăng, chỉ là thời gian đã lâu, hắn đã quên mất dung nhan của đối phương.

Lúc đó Trần Quang thần tăng không ra tay với Phương Vọng, nên Phương Vọng không thù hận hắn nhiều, không ghi nhớ trong lòng.

Túc Huyền mở lời: “Tiểu tử, người có quan hệ gì với Hàng Long Đại Thánh, Hồng Huyền Đế?”

Phương Vọng trả lời: “Ta được truyền thừa của họ, có thể coi họ là sư phụ của ta.”

Đề Hàng Long Đại Thánh, Hồng Huyền Đế làm sư phụ của mình, Phương Vọng không cảm thấy mất mặt, ngay cả khi hắn có lòng tin vượt qua hai người đó.

Nhận được ân huệ của người khác, phải ghi nhớ trong lòng, đây là nguyên tắc làm người của Phương Vọng.

Ngay cả khi sau này có người nói rằng thành công của hắn là nhờ vào truyền thừa của nhiều Đại Thánh Đại Đế, hắn cũng không bận tâm, bởi vì những tiền bối này thực sự đã giúp đỡ hắn.

“Không được! Không được! Tuyệt đối không được!”

Túc Huyền trừng mắt nói, giọng điệu rất bất mãn.

Phương Vọng ngạc nhiên nhìn hắn, tên này bị bệnh nào sao?

Túc Huyền tiếp tục nói: “Tiểu tử, ngươi đi theo ta, chúng ta nói chuyện riêng.”

Phương Vọng không khỏi nhìn về phía Chu Tuyết, nhưng thấy Chu Tuyết cười gật đầu, vì vậy, hắn thuận theo ý của Túc Huyền, hai người bay về phía chân trời.

Chúc Như Lai tuy tò mò, nhưng không nói nhiều, hắn biết rõ mối quan hệ giữa Chu Tuyết và Phương Vọng.

“Ta muốn đưa những người này gia nhập Vọng Đạo, mở ra một Phật tông mới.” Chúc Như Lai nghiêm túc nói.

Chu Tuyết gật đầu, rồi chỉ tay vào một người, nói: “Những người khác ngươi đều có thể mang đi, nhưng người đó phải thuộc về ta.”

Nàng chỉ chính là Thần Tâm.

Thần Tâm bị nàng chỉ vào, nhưng không bất ngờ, dù sao Phương Vọng đã từng nói về chuyện này trước đó.

Chúc Như Lai nhìn Thần Tâm, tò mò hỏi: “Thiên tư của đứa trẻ này rất xuất chúng sao?”

“Hắn là cửu mệnh bảo linh, ngươi nói xuất chúng không?”

Chu Tuyết cười nhẹ, giọng điệu trêu chọc.

Đồng tử của Chúc Như Lai co lại, hắn không nghi ngờ lời của Chu Tuyết, bởi vì hắn đã từng gặp quá nhiều người khó tin ở Kim Tiêu giáo.

Hắn lắc đầu cảm thán: “Thiên tư như vậy, quả thực đáng để người đích thân thu nhận.”

Chu Tuyết cười nói: “Không chỉ như vậy, ta sợ hắn đi theo Phương Vọng, sẽ mất đi sự tự tin, làm nhục thiên tư của cửu mệnh bảo linh.”

Chúc Như Lai sửng sốt, cửu mệnh bảo linh còn không bằng Phương Vọng sao?

Chẳng lẽ...

Chúc Như Lai nghĩ đến bảo linh bản mệnh mà Phương Vọng đã sử dụng trong trận chiến lớn trước đó, hắn đột nhiên đoán được một khả năng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cười khò.

Vậy mà hắn còn muốn so sánh với Phương Vọng!

Bên kia.

Phương Vọng theo Túc Huyền đến một đồng cỏ nát, Túc Huyền đưa ngón trỏ tay phải ra, vẽ một vòng tròn trên mặt đất, bao lấy hai người họ, sau đó một lớp cấm chế mọc lên, ngăn cách họ với thiên địa bên ngoài.

Phương Vọng rất hứng thú với thủ đoạn này.

Nói mới nhớ, Phương Vọng có vẻ toàn diện, nhưng về cấm chế, trận pháp thì chỉ ở mức bình thường, ít nhất là không huyền ảo như thần tiên.

Túc Huyền nghiêm mặt nhìn Phương Vọng, nói: “Hàng Long Đại Thánh được coi là đồ tôn của Hồng Huyền Đế,

người không thể coi cả hai là sư phụ cùng lúc, như vậy sẽ loạn tôn ti!”

Hả?

PhiZZna Vong naac nhiên hỏi: “Ý là sao? Sao người biết? Người không phải là thế hệ ở giữa chứ?”

“Đúng vậy, ta là đồ đệ của Hồng Huyền Đế, cũng là sư phụ của Hàng Long Đại Thánh. Tất nhiên, Hồng Huyền Đế không chỉ có một đồ đệ, Hàng Long Đại Thánh cũng không chỉ có một sư phụ, nhưng thứ tự sư đồ này không thể loạn, Hồng Huyền Đế tuy rằng hơi vô dụng, nhưng vẫn có chiến công của hắn.”

Túc Huyền hừ một tiếng.

Phượng Vọng nhướn mày hỏi: “Xin hỏi tiền bối đã sống bao lâu rồi?”

Túc Huyền khoanh tay, trầm ngâm nói: “Gần năm mươi lăm nghìn năm rồi.”

“Chẳng lẽ tiền bối cũng là Đại Thánh?”

“Trước đây là vậy, nhưng đã bị tước Thánh vị, sống lay lắt.”

“Đại Thánh cũng có thể bị tước sao?”

“Nếu không thì sao, nếu không phải như vậy, ta đã sớm chết cùng Hồng Huyền Đế rồi. Để sống sót, ta còn mang theo nhân quả, phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái mơ hồ.”

Phượng Vọng càng tò mò hơn, bắt đầu truy hỏi về những năm tháng ấy.

Túc Huyền cũng không giấu giếm, kể lại những năm tháng ấy.

Vào thời kỳ đỉnh cao của Hồng Huyền Đế, hấn sinh ra đã đi kèm với dị tượng thiên địa, trời đất mưa to ba ngày ba đêm, linh khí ở lục địa nơi hấn ở dâng lên, vì thế mà hấn thu hút được Hồng Huyền Đế, sau đó được Hồng Huyền Đế đưa về dạy dỗ tu luyện.

Hấn đạt đến cảnh giới Đại Thánh ở tuổi hai nghìn, trở thành người thứ hai ở nhân gian, thậm chí còn được mọi người cho rằng hấn có hy vọng vượt qua Hồng Huyền Đế.

Nhưng khi Thượng giới ám toán nhân gian, Hồng Huyền Đế nổi giận, nhảy lên Thượng giới, gây ra một trận náo loạn, đại chiến giữa hai giới chính thức nổ ra. Nhân gian không địch lại Thượng giới, Túc Huyền cũng bị một vị tiên thần trấn áp, may mắn được Hồng Huyền Đế cứu.

Hồng Huyền Đế nhận ra rằng mình vẫn không phải là đối thủ của Thượng giới, vì vậy đã cưỡng ép tước đi Thánh vị của Túc Huyền. Lúc đó, Túc Huyền chưa đến ba nghìn tuổi, dù là Đại Thánh, nhưng cũng không phải là đối thủ của Hồng Huyền Đế.

Sau đó, Hồng Huyền Đế một mình đối mặt với số phận của mình, Túc Huyền giống như Tiểu Tử, sống lay lắt. gian, cũng bồi dưỡng ba vị Đại Thánh, trong đó có Hàng Long Đại Thánh. Đáng tiếc, những vị Đại Thánh sau hấn, luôn chết vì tai nạn.

Chương 584: Hồng Huyền Đế và Hàng Long Đại Thánh.
(2)

Chương 584: Hồng Huyền Đế và Hàng Long Đại Thánh.
(2)

“Hàng Long đáng tiếc, tuy hấn có tài, lại thành danh muộn, nhưng sau khi thành Thánh, sự hiểu biết của hấn về đạo còn mạnh hơn cả những vị Đại Thánh trước đó. Hấn thậm chí còn

khai quật ra sự tồn tại của Thái Thương Tiên phủ, nhưng đáng tiếc là hắn vẫn bị Thượng giới để mắt tới, chết yểu quá sớm. Nếu hắn có thể sống đến tuổi của Hồng Huyền Đế trước đây, chưa chắc đã không thể sống sót.”

Túc Huyền cảm thán.

Nói đến Hàng Long Đại Thánh, trên mặt hắn đầy vẻ tiếc nuối.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Có vẻ như những vị Đại Thánh đó không chết, đều để lại hồn phách ở nhân gian. Nếu người nhớ hắn, sao không đi tìm hắn?”

“Chết rồi là chết rồi, âm hồn bất tán thì có ích gì, nhiều nhất là để lại chút truyền thừa cho hậu nhân, chẳng lẽ còn muốn sống lại sao? Thiên Mục Đại Thánh vì muốn sống lại, đã tổn hết tâm tư, chẳng phải cũng bị người trần áp sao?”

Túc Huyền khinh thường nói.

“Nói có lý, xin hỏi tiền bối đã từng gặp Tuyệt Đế chưa?”

Phương Vọng rất tò mò về Tuyệt Đế, Chu Tuyệt nói Tuyệt Đế đến từ Thượng giới, không biết Tuyệt Đế đã làm những gì ở nhân gian.

Túc Huyền nghe đến tên Tuyệt Đế, sắc mặt trở nên mất tự nhiên, nói: “Đừng dò hỏi về hắn, hắn đến từ Thượng giới, tuy làm phúc cho nhân gian, nhưng rốt cuộc lập trường vẫn khác, cũng đừng đi tìm truyền thừa của hắn.”

Phương Vọng nhìn biểu cảm của hắn, đoán rằng hắn hắn đã từng gặp Tuyệt Đế, nhưng có lẽ không đánh bại được Tuyệt Đế.

Túc Huyền đang định nói thêm, thì một tiếng phật âm từ trên trời giáng xuống, vang vọng khắp trời đất Phật tông.

Túc Huyền ngẩng đầu nhìn lên, nhướn mày, tự lầm bầm: “Thật thú vị, vậy mà có thể chịu được chú thuật nhân quả của ta, khó trách nha đầu Chu Tuyết lại muốn mời ta đến.”

Phương Vọng cảm nhận được luồng khí tức mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện, sau khi nghe Túc Huyền tự lầm bầm, hắn tò mò hỏi: “Kẻ đến là ai?”

Túc Huyền đáp: “Nghe Chu Tuyết nói, người này tên là Bất Nghĩa Chân nhưng phật hiệu của hắn lại khiến Phật tông hổ thẹn, nên hắn bị giấu trong bóng tối. Tên này được cho là sắp bước vào Thiên Địa Càn Khôn cảnh, là tồn tại mạnh nhất của Phật tông.”

Sắp bước vào Thiên Địa Càn Khôn cảnh?

Phương Vọng nhướn mày, trong mắt lộ ra chiến ý. Hắn định hỏi thêm, thì đột nhiên, một luồng ánh sáng vàng chiếu xuống, bao trùm cả Phật tông rách nát, khiến hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn lên.

Không chỉ hắn, Chu Tuyết, Chúc Như Lai, các đệ tử Phật tông ở xa xa đều ngẩng đầu lên, không khỏi chấn động.

“Ta đã đánh giá thấp ngươi.”

Chu Tuyết nheo mắt, lầm bầm, không thể đoán được cảm xúc của nàng qua giọng điệu.

Chúc Như Lai nhìn chăm chú, bầu trời đầy vết nứt đen kịt bị một luồng sáng vàng bao phủ, chưa đầy vài nhịp thở, tất cả sinh linh còn sống trong cõi này như thể đã đến một thế giới khác.

Âm! Âm! Âm...

Đất đai đầy thương tích liên tiếp nổ tung, từng pho tượng đá phá đất mà ra, bay lên không trung, đều là tượng phật với tư

thể khác nhau, dày đặc, căn bản không thể đếm được cụ thể có bao nhiêu bức.

Trong chớp mắt, hơn một triệu pho tượng đá lơ lửng trên không trung, số lượng tượng đá vẫn đang tăng lên.

Bầu trời vàng rực gợn từng đợt sóng, như thể một biển vàng lộn ngược trên trời, một luồng khí thể mênh mông bao trùm cả đất trời, áp lực đè lên sinh linh nơi đây đang ngày càng tăng.

Phương Vọng nhướng mày, hắt lên tiếng hỏi: “Cảm giác này rất kỳ lạ, chúng ta như thể đã bước vào một loại trận pháp nào đó.”

“Đây là linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn, hắc đã kéo chúng ta vào Thiên Địa Càn Khôn của hắc, ở đây, hắc chính là tiên thân không gì không làm được.”

Túc Huyền ngẩng đầu, khẽ nói.

Phương Vọng có thể cảm nhận được luồng khí thể bí ẩn đó đang liên tục tăng cường, như thể có một tồn tại kinh khủng nào đó đang nhanh chóng đến gần, dù với thực lực hiện tại của hắc, hắc cũng cảm thấy áp lực.

Bất Nghĩa Chân Phật hoàn toàn khác với những tu sĩ Phật tông khác, như thể tồn tại ở một cảnh giới khác.

“May thay hắc vẫn chưa hoàn toàn đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh, Túc Huyền nói đầy ẩn ý.

Hắc quay đầu nhìn Phương Vọng, cười hỏi: “Tiểu tử, ngươi hắc rất tò mò về giới hạn của mình, thử xem chứ?”

Phương Vọng không trả lời, hắc dùng hành động chứng minh thái độ của mình, chỉ thấy chiến giáp của Thiên Linh Bảo thể lại bám chặt vào áo trắng của hắc, Thiên Cung kích cũng ngưng tụ theo.

“Hừi! Dám diệt Phật tông ta, các ngươi đúng là muốn chết, bất kể các ngươi đến từ đâu, hôm nay, tất cả đều phải chìm xuống địa ngục A Tỳ!”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, vừa dứt lời, bầu trời vốn tắm trong ánh sáng vàng lập tức biến thành một bầu trời đỏ như máu, từng pho tượng đá lơ lửng trên trời lần lượt mở mắt, trong ánh mắt của chúng lóe lên ánh sáng đỏ kinh hoàng.

Âm âm——

Chưa kịp để mọi người phản ứng, một tiếng nổ như sấm rền vang lên từ trên trời giáng xuống, chỉ thấy một bàn tay khổng lồ nhanh chóng hạ xuống, kích thước của nó phóng đại nhanh chóng, chẳng mấy chốc đã che trời lấp đất, mang đến cảm giác như trời sụp cho tất cả mọi người trong thế giới này.

Chu Tuyết giơ tay lên, đột nhiên nàng cảm nhận được điều gì đó, tay phải cũng hạ xuống theo.

Chúc Như Lai thì hiện ra vô số hóa thân, chuẩn bị đón đỡ bàn tay khổng lồ che trời giáng xuống, ánh mắt của hắn đột nhiên liếc thấy điều gì đó, đồng tử co lại đột ngột.

Không chỉ có hắn, càng ngày càng nhiều người quay đầu nhìn lại, không khỏi há hốc mồm, kể cả Thần Tâm.

Chỉ thấy trên bầu trời có một bóng người đang nhanh chóng lớn lên, đúng là Phương Vọng!

Âm! Một tiếng nổ lớn rung chuyển thiên địa!

Hai tay Phương Vọng nắm chặt Thiên Cung kích, giờ cao quá đầu, đỡ lấy bàn tay khổng lồ che trời, đôi chân của hắn cọ xát trên mặt đất, tạo thành hai rãnh lớn, bụi đất bay đi, có thể nhấn chìm cả ngọn núi.

Chương 585: Thiên Địa Càn Khôn, Che Trời Bịt Đất!

Chương 585: Thiên Địa Càn Khôn, Che Trời Bịt Đất!

Phương Vọng cao vạn trượng dưới bàn tay khổng lồ che trời này cũng trở nên nhỏ bé, nhưng hắn vẫn không ngừng lớn lên!

Vạn trượng không phải là giới hạn của hắn!

Lục Hợp Bát Hoang tử có thể lớn bao nhiêu, thì hắn có thể lớn bấy nhiêu!

Đôi chân của hắn đột ngột dừng lại, thân hình vĩ đại bùng cháy ngọn lửa dương khí, mũi kích của Thiên Cung kích phun ra chín con hắc long, nhanh chóng bao vây lấy bàn tay khổng lồ che trời, như thể chín con rồng đang nâng bàn tay này lên.

Trong mắt của tất cả mọi người, khí thế của Phương Vọng đang không ngừng tăng lên theo kích thước của hắn, đất rung núi chuyển, cảnh tượng này mang đến cho tất cả mọi người sự chấn động to lớn.

Chu Tuyết nhìn thấy cảnh này, cũng hơi ngẩn người.

Túc Huyền mở to mắt, làm bầm: “Đây lại là truyền thừa gì?”

Hắn đứng ngay sau Phương Vọng, từ góc nhìn của hắn, Phương Vọng như đứng giữa thiên địa, sắp chiếm trọn tầm mắt của hắn.

Một vạn năm nghìn trượng!

Hai vạn trượng!

Hai vạn năm nghìn trượng!

Thiên địa rung chuyển, trong ảo cảnh máu tanh như ngày tận thế này, các đệ tử Phật tông như nhìn thấy thần tiên trên đời.

Không!

Không chỉ là thần tiên!

Mà là thần sáng thể khai thiên lập địa!

Âm!

Bàn tay không lồ che trời đột nhiên nổ tung, hóa thành sương đen cuộn cuộn, Phương Vọng cảm nhận được một lực xung kích khó có thể chống đỡ, khiến hắn không khỏi lão đảo lùi lại. Trong sương đen cuộn cuộn bùng lên ngọn lửa dữ dội, bay khắp thiên địa.

Phương Vọng liên tục lùi lại bảy bước, vượt qua khoảng cách trăm dặm, hắn ổn định thân hình, vung Thiên Cung kích, quét sạch sương đen và ngọn lửa dữ dội trên bầu trời. Một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Đó là một vị tăng nhân mặc áo cà sa đen, trên áo cà sa thêu đầy hình quỷ dữ, hắn ngồi xếp bằng trên đài sen đen, một tay chống đầu gối, tư thế ngạo mạn, hắn đang nhìn chằm chằm vào Phương Vọng, khuôn mặt tuấn tú và lạnh lùng tràn đầy sát khí.

Bất Nghĩa Chân Phật!

Hắn trông có vẻ ngoài như người thường, nhưng khí thế hắn tỏa ra còn mạnh hơn cả Phương Vọng.

Hàng triệu tượng đá lơ lửng khắp thiên địa đồng loạt quay người, tất cả đều hướng về phía Phương Vọng, từng khuôn mặt tượng đá bắt đầu bong tróc lớp đá, lộ ra làn da tím sẫm, như thể ác quỷ sắp sống lại.

Tay phải Bất Nghĩa Chân Phật ngưng tụ một cây chày vàng, đầu chày treo những sợi xích vàng, đuôi chày treo những chiếc đầu lâu nhỏ, hắn vung chày vàng về phía Phương Vọng.

Gần như trong nháy mắt, thiên địa trước mắt Phương Vọng đột nhiên thay đổi, hắn thấy hàng triệu ác quỷ lao về phía mình, chằng chịt, chiếm trọn tầm mắt và cảm quan của hắn.

Ánh mắt hắn trở nên lạnh lùng, Thiên Đạo Tâm khiến hắn vứt bỏ được tạp niệm, hắn giờ kích đâm về phía trước.

Thiên Cung kích đột nhiên bắn ra, Thiên Cung kích dài hơn ba vạn trượng lao tới thật bá đạo, đủ sức phá hủy mọi núi non hiểm trở trên thế gian!

Vù——

Thiên Cung kích đột nhiên dừng lại, chỉ thấy Bất Nghĩa Chân Phật giơ tay trái lên, dùng ngón trỏ tay trái chặn Thiên Cung kích lại giữa không trung.

Cảnh tượng này, như thể một đũa tre chặn lại Thái Sơn, sự chênh lệch về kích thước của hai bên mang đến một cú sốc thị giác kinh hoàng.

Ngón trỏ tay trái của Bất Nghĩa Chân Phật đẩy về phía trước, Thiên Cung kích đột nhiên bị bắn bay ra ngoài, bay qua vạn dặm, đập vào dãy núi xa xa, lưỡi kích đâm xuyên qua mặt đất, cán kích vẫn cao hơn nhiều so với những ngọn núi xung quanh.

Không đợi Phương Vọng thu hồi Thiên Cung kích, Bất Nghĩa Chân Phật đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Bất Nghĩa Chân Phật nở nụ cười tà ác, một lần nữa vung chày vàng trong tay, đánh thẳng vào Phương Vọng.

Đối mặt với chày vàng của Bất Nghĩa Chân Phật, Phương Vọng chỉ có thể thi triển Lăng Tiêu Thần Tông, lùi về phía sau, đồng thời dùng cánh tay đỡ bởi vì tốc độ tấn công của tên này thướt tha quá nhanh. Ầm!

Phương Vọng bị đánh bay ra xa hàng trăm dặm, Bất Nghĩa Chân Phật nhướng mày, nhìn Phương Vọng với vẻ mặt ngạc nhiên.

Phương Vọng cảm thấy một luồng sức mạnh âm hàn xâm nhập vào cơ thể, tùy ý tàn phá ngũ tạng lục phủ của hắn, hắn lập tức vận công, linh lực của Thiên Đạo Vô Lượng kinh kết hợp với dương khí của Thiên Cung Chí Dương Bá thể nhanh chóng thanh trừ luồng sức mạnh âm hàn này.

“Thể chất thật mạnh mẽ, tiểu tử, báo tên đi.”

Bất Nghĩa Chân Phật lên tiếng, giọng nói uy nghiêm, nhưng trên mặt lại treo nụ cười âm u, ngạo mạn, như hai người khác nhau.

Phương Vọng cũng thu nhỏ lại, hóa thành hình dạng bình thường. Hắn giơ cánh tay phải lên, Thiên Cung kích ở xa xa bay lên khỏi mặt đất, bay tới về phía hắn. Trong quá trình bay, nó nhanh chóng thu nhỏ lại, cũng trở thành kích thước bình thường, rơi vào tay hắn.

“Phương Vọng.”

Phương Vọng thốt ra tên của mình, trên mặt hắn treo nụ cười phản kích.

Sức mạnh thật mạnh mẽ!

Tốc độ thật nhanh!

Tính ra từ những ngày tu luyện trong Thiên Cung, Phương Vọng đã sắp quên cảm giác gặp phải đối thủ mạnh như vậy.

Bất Nghĩa Chân Phật mang đến cho hắn một cảm giác áp bức cực mạnh, còn có sự kích thích nguy hiểm tột cùng!

Kẻ địch càng mạnh, Phương Vọng càng phấn khích. Lúc này, hắn đột nhiên hiểu ra rằng Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt không chỉ mang lại cho hắn sự lột xác về thể xác, mà còn là sự lột xác về đạo tâm.

Trong sâu thẳm trái tim hắn đã nảy sinh một loại tự tin rằng ta chính là kẻ mạnh nhất!

Sự tự tin này theo Đạo Cốt, chảy qua gân cốt trăm mạch, thông đến tận sâu trong linh hồn hắc, khiến toàn bộ sự tồn tại của hắc tràn đầy tự tin. Bất kể gặp phải tồn tại mạnh mẽ đến đâu, thể xác và tâm hồn của hắc cũng sẽ không bị áp chế, từ nay về sau, hắc không hiểu sợ hãi là gì.

“Phương Vọng? Tên hay!”

Bất Nghĩa Chân Phật khen ngợi một tiếng, rồi biến mất tại chỗ, gần như trong nháy mắt, hắc đã giết đến trước mặt Phương Vọng.

Đai chiến mệt lần na nê rai Âm!

Thiên Cung kích và chày vàng va chạm, tạo ra lực xung kích khủng khiếp, mặt đất trong phạm vi hàng vạn dặm bên dưới lập tức sụp đổ, bụi mù cuộn cuộn bốc lên, đá vụn bay loạn.

Chương 586: Sức mạnh của Thiên Địa Càn Khôn.

Chương 586: Sức mạnh của Thiên Địa Càn Khôn.

Chu Tuyết giơ tay lên, chấn về phía nơi Phương Vọng và hai người chiến đấu, cơn gió kinh hoàng ập đến, một màn sáng đỏ khổng lồ che chở cho Chu Tuyết, Chúc Như Lai và tất cả các phật tử đã đầu hàng.

Cảnh tượng này khiến các tu sĩ Phật tông lần lượt quay đầu nhìn lại, không ngờ nữ tử này lại có tu vi cao thâm đến vậy.

Chúc Như Lai liếc nhìn Chu Tuyết một cái thật sâu, rồi tiếp tục quan sát trận đại chiến giữa Phương Vọng và Bất Nghĩa Chân Phật.

Thiên địa âm âm, Phương Vọng và Bất Nghĩa Chân Phật liên tục di chuyển, khiến đường chân trời liên tiếp nổ tung, tất cả những người xem trận chiến đều theo dõi, truy tìm bóng dáng của họ.

Phương Vọng nhanh chóng vung Thiên Cung kích, mỗi một kích đầu thế như chẻ tre. Thân pháp của Bất Nghĩa Chân Phật cũng tinh diệu không kém, không chỉ có thể theo kịp Lăng Tiêu Thần Tông của Phương Vọng, mà còn có thể né tránh thế công của Thiên Cung kích.

Bất Nghĩa Chân Phật vung chày vàng bằng tay phải, tay trái không ngừng bấm niệm pháp quyết, tiếng phật âm kỳ lạ lại xuất hiện, vang vọng khắp thiên địa giống như trước khi Bất Nghĩa Chân Phật giáng lâm. Nhưng lần này, tiếng phật âm của hắn khiến chúng sinh thần hồn điên đảo, những tu sĩ Phật tông được Chu Tuyết che chở đau đớn ôm đầu.

Phương Vọng cũng bị ảnh hưởng, may mà Thiên Đạo Tâm có thể giúp hắn giữ được lý trí tối đa, nên thế công của hắn không hề giảm bớt.

Bất Nghĩa Chân Phật đột nhiên nắm tay trái lại, nắm đấm biến thành màu vàng, một quyền đánh trúng ngực Phương Vọng.

Ầm!

Nửa bầu trời phía sau Phương Vọng vỡ tan trong nháy mắt, bầu trời hóa thành vô số mảnh gương màu máu, mặt đất hóa thành những tảng đá vỡ vụn, còn thân thể hắn cũng bị đánh bay.

Phương Vọng chưa bay xa được trăm trượng, ánh mắt hắn liền ngưng lại, cưỡng ép ổn định thân hình. Tiếp đó, trên người hắn bùng lên dương khí ngút trời, tụ lại trong đầu hắn, hình thành mười hai ngọn lửa, giống như mười hai mặt trời nhỏ vây quanh sau đầu, khí diễm màu vàng trên sừng rồng của Thiên Đạo Ngự Long Quán bùng lên, dài đến mười trượng.

Lúc này, khí thế của Phương Vọng đạt đến một cảnh giới khác!

Chu Tuyết, Chúc Như Lai, các phật tu đều có thể cảm nhận được khí thể kinh người của hắn. Đặc biệt là các tu sĩ Phật tông, từng người đều kinh hãi, bên ngoài màn sáng đỏ, mọi thứ đều vỡ vụn, hủy diệt, mảnh đất này đang nghênh đón sự sụp đổ.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng nghiêm túc chiến đấu bằng Thiên Đạo Vô Lượng kinh, hắn không phải là thể tu thuần túy!

Bất Nghĩa Chân Phật cảm nhận được khí thể mạnh mẽ của Phương Vọng, áo cà sa đen kịch liệt phồng lên. Hắn lộ ra nụ cười điên cuồng, hắn khen ngợi: “Thể xác bá đạo, tâm pháp thâm sâu chấn động cổ kim, Phương Vọng, người có tư cách thành Thánh chứng Đế. Khó trách những lão già bất tử kia nói rằng tiếp theo sẽ là thời kỳ thịnh thế chưa từng có của nhân gian, trước kia ta không tin, nhưng nhìn thấy ngươi, ta tin rồi.”

“Sau này ngươi chắc chắn là tồn tại mà ta khó có thể với tới, nhưng bóp chết thiên tài, cũng khá thú vị!”

“Cảm nhận sức mạnh của Thiên Địa Càn Khôn đi!”

Câu nói cuối cùng của Bất Nghĩa Chân Phật là tiếng gào thét. Trong thiên địa màu máu tan vỡ, từng pho tượng lộ ra khuôn mặt đều giờ lòng bàn tay lên, đánh về phía Phương Vọng.

Trong nháy mắt, mảnh vỡ bầu trời, đá đất, cỏ cây đều đập về phía Phương Vọng, như thể cả thế giới sụp đổ lại với nhau, mà Phương Vọng chính là trung tâm.

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy cảnh tượng thế giới diệt vong, hắn liếc mắt nhìn, trong cảnh hỗn loạn và u ám, màn sáng đỏ do Chu Tuyết tạo ra vẫn còn, hắn lập tức yên tâm.

Hắn chống Thiên Cung kích bên cạnh, tay trái giơ lên, Trấn Thế châu ngưng tụ trong lòng bàn tay, rồi bay lên, bay đến đỉnh đầu hắn.

Trong nháy mắt, đường kính của Trấn Thế châu đạt đến ngàn trượng, rồi bùng phát lực cắn nuốt kinh người, nuốt chửng vạn vật trên trời dưới đất vào trong hạt châu.

Cảnh tượng này khiến Bất Nghĩa Chân Phật nhướng mày.

Bất Nghĩa Chân Phật buông chày vàng, tay phải hóa thành lòng bàn tay đặt trước miệng. Hắn bắt đầu niệm một đoạn kinh văn khó hiểu, theo tiếng phật âm phát ra, trước người hắn xuất hiện những điểm sáng màu vàng, không ngừng ngưng tụ, nhanh chóng ngưng tụ thành một đĩa vàng khổng lồ. Trên đĩa vàng chia thành sáu khu vực, mỗi khu vực hiển thị sáu pháp tướng khác nhau, có người, có yêu, có ma.

Trong cơn cuồng phong, mái tóc đen của Phương Vọng tung bay, hắn nhìn về phía Bất Nghĩa Chân Phật, nắm chặt Thiên Cung kích trong tay phải. Bề khớp ngón tay, hắn đột nhiên nhảy lên, vượt qua Trấn Thế châu, Dưới sự tăng cường của Thiên Đạo Vô Lượng kinh, tốc độ của hắn nhanh hơn trước rất nhiều!

Đồng tử của Bất Nghĩa Chân Phật co lại, lòng bàn tay phải đột nhiên đẩy về phía trước, đĩa vàng khổng lồ đâm vào Phương Vọng với tốc độ không kém gì hắn.

Ầm!

Một luồng khí diễm màu vàng cuộn cuộn chấn động, chấn vỡ mọi thứ trên đường đi.

Chu Tuyết cau mày, cánh tay phải dùng sức đẩy về phía trước, màn sáng đỏ mở rộng gấp mấy lần, áo choàng của nàng phồng lên dữ dội, phác họa ra đường cong cơ thể hoàn mỹ.

Trong luồng khí diễm màu vàng, một con mãng xà đen, một con quỷ dữ ôm chặt thân thể Phương Vọng, tứ chỉ của hắn bị xiềng xích vàng quấn chặt. Trước mặt hắn có một con nữ quỷ đang tiến lại gần, nàng đưa bàn tay trắng nõn ra, sờ lên trán Phương Vọng.

“Thể phách hoàn mỹ như vậy, vẫn nên hiến dâng cho Chân Phật đi.”

Nữ quỷ cười nói, giọng nói động lòng người, chỉ nghe giọng nói thôi cũng khiến người ta miên man bất định, mê hoặc chóng sinh.

Nhưng mà, khi tay nàng vừa chạm vào trán Phương Vọng, sắc mặt nàng đại biến, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“A a a——” Trong luồng khí diễm màu vàng hỗn loạn, nữ quỷ gào thét thảm thiết, giọng nói đầy đau đớn.

Phương Vọng bị yêu ma quấn thân ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn lạnh lẽo vô cùng, dương khí trên người hắn bùng cháy dữ dội, thiêu đốt yêu ma trên người thành tro bụi.

Chương 587: Bao nhiêu năm rồi chưa liên thủ.

Chương 587: Bao nhiêu năm rồi chưa liên thủ.

Trần Thế châu sau lưng hắn vẫn đang điên cuồng nuốt chửng mọi thứ trong thiên địa, khiến linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của Bất Nghĩa Chân Phật bắt đầu sụp đổ.

Phương Vọng nhìn về phía Bất Nghĩa Chân Phật ở xa xa, tay phải giơ Thiên Cung kích lên, chỉ về phía Bất Nghĩa Chân Phật.

“Sức mạnh của Thiên Địa Càn Khôn, chỉ có thể thôi sao?”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, mọi ồn ào náo động trên trời dưới đất đều không thể át được lời hắn.

Bất Nghĩa Chân Phật không hề tức giận, ngược lại còn cười một cách kỳ quái. Hắn giơ tay trái lên, giơ cao qua đầu, những pho tượng đá ở xa nhanh chóng bay tới, chen chúc trên lòng bàn tay hắn, như thể một ngọn núi đang lớn dần.

“Coi thường công kích linh hồn ư? Công pháp của ngươi quả thực khiến ta kinh ngạc.”

Bất Nghĩa Chân Phật cười nói, giọng nói vẫn uy nghiêm như cũ.

Hàng triệu pho tượng đá tập trung lại với nhau, ngưng tụ thành một ngọn núi còn to lớn hơn cả Trấn Thế châu, ngay khi Phương Vọng định hành động, ngọn núi này đột nhiên biến mất.

Một tiếng nổ lớn vang lên từ phía sau, Phương Vọng liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi khổng lồ đó đâm vào Trấn Thế châu.

Trấn Thế châu lập tức nuốt chửng ngọn núi này, tuy nhiên, khi ngọn núi này nổ tung, khí huyết cuộn cuộn bao phủ Trấn Thế châu với tốc độ cực nhanh, hoàn toàn bao vây nó, sức mạnh cắn nuốt rung chuyển cả thiên địa kia đột nhiên dừng lại.

Không đợi Phương Vọng suy nghĩ nhiều, Bất Nghĩa Chân Phật lại một lần nữa giết đến trước mặt hắn.

Phương Vọng theo bản năng giơ kích lên đỡ, hai người lại một lần nữa chiến đấu với nhau.

Xa xa.

Túc Huyền bay vào trong màn sáng đỏ, đến bên cạnh Chu Tuyết, cảm thán nói: “Tên nhóc này quá khoa trương rồi, với tu vi Phá Thiên cảnh mà lại có thể ép một kẻ bán bộ Thiên Địa Càn Khôn vào cảnh khốn cùng như vậy.”

Chu Tuyết nhìn Phương Vọng, khóe miệng cong lên, nhẹ giọng cười nói: “Đó là đương nhiên, bất cứ thiên tài nào trước mặt hắn đều sẽ trở nên Ấm!”

Thiên địa màu máu đột nhiên vỡ vụn, cuồng phong cuốn mọi thứ trong thiên địa ra ngoài.

Màn chắn linh lực của Chu Tuyết cũng run rẩy dữ dội, khiến cho những tu sĩ Phật tông được bảo vệ đều có cảm giác chóng mặt thiên địa quay cuồng. Nàng liếc về một hướng, giơ tay lên, cưỡng ép kéo Tiểu Tử vào trong màn chắn kết giới của mình.

Tiểu Tử đã ngất đi, Triệu Chân lơ lửng trên đầu nó thở phào nhẹ nhõm, cảm kích nhìn Chu Tuyết.

“Giúp ta bảo vệ bọn họ.”

Chu Tuyết buông lời này, rồi biến mất tại chỗ.

Túc Huyền vội vàng giơ tay lên, dùng sức mạnh của mình để duy trì màn chắn kết giới, ánh mắt hắn dõi theo Phương Vọng.

Bầu trời trong nháy mắt trở nên sáng sủa, bọn họ như thể đột nhiên đến một thế giới mới, bên dưới là những dãy núi trùng điệp, phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Phương Vọng và Bất Nghĩa Chân Phật đã biến mất không thấy đâu, lúc này, bọn họ đã đến chiến đấu trên biển.

Hai người nhanh chóng di chuyển, liên tục va chạm, Bất Nghĩa Chân Phật không ngừng đổi pháp bảo, dùng sức mạnh của pháp bảo để tăng cường thần thông pháp thuật, mỗi chiêu đều có sức hủy diệt cực lớn.

Phương Vọng đã thu Trấn Thế châu vào trong cơ thể, tiếp tục chiến đấu bằng Thiên Cung kích, mười hai mặt trời nhỏ sau gáy vẫn lơ lửng, ngọn lửa trên đó càng lúc càng mạnh mẽ,

có xu hướng giao hòa với nhau, còn phía sau chúng là một quyển sách đen đang ngưng tụ.

Diệt Tuyệt Thần Lục!

Bất Nghĩa Chân Phật rõ ràng đã từng thấy Diệt Tuyệt Thần Lục. Khi thấy Phương Vọng ngưng tụ Diệt Tuyệt Thần Lục, hấn lập tức cuồng cuồng, khí thể hoàn toàn bùng nổ, điên cuồng tấn công, thậm chí còn từ bỏ phòng thủ.

Thiên Cung kích đánh vào người hấn, bị linh lực của hấn chống đỡ đẩy ra, nhưng Phương Vọng vẫn không tin tà, liên tục đập tới, khiến hấn rất khó chịu, khí huyết trong cơ thể đều chấn động.

Phương Vọng rót sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục vào Thiên Cung kích, khiến Thiên Cung kích bùng cháy ngọn lửa đen. Lần này, Bất Nghĩa Chân Phật không dám cứng rắn chống lại chiêu thức của hấn, đành phải né tránh. điều này khiến thể căng của hấn chậm lại. Phương Vọng càng chiến càng phấn khích. Bất Nghĩa Chân Phật thực sự rất mạnh, là đối thủ mạnh nhất mà hấn từng gặp cho đến nay, nhưng khoảng cách đang thu hẹp lại, cảm giác đuổi theo kẻ địch này rất tuyệt vời.

Hấn thậm chí còn cảm thấy mình có hy vọng giết chết Bất Nghĩa Chân Phật!

Bất Nghĩa Chân Phật lại một lần nữa né tránh Thiên Cung kích, tay trái đánh ra một phật ấn đập vào người Phương Vọng, định phong ấn Phương Vọng. Đáng tiếc, Phương Vọng nhún vai, mạnh mẽ chấn tan phật ấn, rồi vung kích chém vào mặt hấn.

Ầm ầm——

Hai người đâm xuống mặt biển, tung hoành một đường, tạo thành một khe rãnh sâu không thấy đáy, như thể trong nháy

mắt đã cắt đôi mặt biển, không thấy điểm cuối, hình ảnh tràn ngập rung động thị giác.

Trong biển có không ít yêu vật bị khí thể của bọn họ trực tiếp chấn vỡ, máu thịt bị cuốn đi theo sóng biển.

Dưới nước biển, Phương Vọng và Bất Nghĩa Chân Phật tiếp tục dây dưa, Phương Vọng bắt đầu chiếm ưu thế, áp đảo Bất Nghĩa Chân Phật.

Thần thông của Bất Nghĩa Chân Phật quả thực lợi hại, Thiên Cương Chí Dương Bá Thể của Phương Vọng đều bắt đầu chảy máu, may mà vẫn nằm trong phạm vi tự chữa lành của hắn.

Mấy chục nhịp thở sau.

Hai người xông ra khỏi mặt biển, bay vào một lục địa, Phương Vọng dùng Cửu Long Trấn Thiên quyền đánh vào phật quyền của Bất Nghĩa Chân Phật. Hai luồng sức mạnh bá đạo san bằng ngọn núi bên dưới, bá đạo vô cùng.

Phương Vọng nhướng mày, rồi bay lên cao, muốn dẫn Bất Nghĩa Chân Phật ra xa mặt đất, nhưng Bất Nghĩa Chân Phật lại không hề lay động.

“Người đúng là lương thiện.”

Tiếng cười lạnh của Bất Nghĩa Chân Phật vang lên. Hắn đột nhiên vung cây chày vàng trong tay, cuộn cuộn sương máu lan tỏa theo chiếc áo cà sa đen của hắn, nhanh chóng bao phủ mặt đất, quét ngang đến tận cùng thiên địa với tốc độ cực nhanh. Đi qua nơi nào cỏ cây đều héo úa, dã thú hóa thành xương trắng, côn trùng hóa đá.

Chương 588: Bao nhiêu năm rồi chưa liên thủ. (2)

Chương 588: Bao nhiêu năm rồi chưa liên thủ. (2)

Ánh mắt Phương Vọng lộ ra vẻ lạnh lùng, định ra tay.

Ngay lúc này.

Bất Nghĩa Chân Phật như cảm nhận được điều gì, vô thức quay đầu dùng ánh mắt liếc về phía sau, chỉ thấy một bóng người xuất hiện sau lưng mình.

Chu Tuyết!

Chu Tuyết mặc một bộ đồ đen, tóc dài bay phấp phới, khuôn mặt lạnh lùng, lòng bàn tay phải vỗ vào lưng hắn, tốc độ rất nhanh, trong lòng bàn tay nàng xuất hiện một lưỡi kiếm, lưỡi kiếm có màu đỏ sẫm.

Phụt!

Một kiếm này đâm xuyên qua lưng Bất Nghĩa Chân Phật, khiến hắn kinh ngạc đá một cước vào Chu Tuyết.

Chu Tuyết giơ tay đỡ, nhưng vẫn bị chấn lui xa cả trăm trượng, nàng nhìn cánh tay trái vừa đỡ đòn, khẽ lắc tay, rồi tay phải giật kiếm, ánh mắt lại nhìn về phía Bất Nghĩa Chân Phật.

Bất Nghĩa Chân Phật quay người, định giết Chu Tuyết, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, lập tức giơ tay điểm vào huyệt đạo của mình, điều động linh lực trong cơ thể để kiếm chế sức mạnh bạo ngược trong cơ thể.

Phương Vọng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống sau lưng Bất Nghĩa Chân Phật, cùng Chu Tuyết trước sau giáp công Bất Nghĩa Chân Phật.

“Tốc độ thật nhanh, thân pháp của nàng không đơn giản.”

Phương Vọng trầm nghĩ, vừa rồi hắn thậm chí còn không nhìn rõ Chu Tuyết đã xuất hiện sau lưng Bất Nghĩa Chân Phật thế nào, hơn nữa tốc độ ra tay của Chu Tuyết cũng rất nhanh.

Chu Tuyết giơ kiếm, kiếm chỉ vào Bất Nghĩa Chân Phật, nàng cười nhẹ nói: “Phương Vọng, chúng ta đã bao nhiêu năm chưa từng liên thủ chiến đấu rồi?”

Phương Vọng nhìn nàng, trả lời: “Ba trăm năm rồi nhĩ.”

“Còn thiếu một năm nữa mới đủ ba trăm năm. Trong lúc đại chiến với người, hắn đã có được không ít cảm ngộ, nếu để hắn chạy thoát, chắc chắn sẽ trở thành Thiên Địa Càn Khôn, cho nên, hắn nhất định phải chết ở đây.”

Chu Tuyết tự lẩm bầm, hoàn toàn không để Bất Nghĩa Chân Phật vào mắt, khiến sắc mặt Bất Nghĩa Chân Phật khó coi đến cực hạn.

“1— ha các ndưới t†h† cư cho rằng có thể aiết được †a eao2” Bất Nghĩa Chân Phật cười lạnh. Lời vừa dứt, hắn đột nhiên dậm chân, bầu trời biến sắc trong nháy mắt, rồi lại một lần nữa trở nên đỏ như máu.

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn, cảm nhận được cảm giác áp bách quen thuộc kia, xem ra bọn họ lại bị cuốn vào trong linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của Bất Nghĩa Chân Phật.

Chu Tuyết chỉ kiếm vào Bất Nghĩa Chân Phật, nói: “Một khi bị cuốn vào trong linh tượng Thiên Địa Càn Khôn, đó chính là khởi đầu của sự thất bại, trừ phi Linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của người mạnh hơn đối phương. Ngoài ra, đừng tùy tiện dung nhập bản tôn của mình vào trong linh tượng Thiên Địa Càn Khôn, làm như vậy, người sẽ trở thành sơ hở của linh tượng.”

Những lời này rõ ràng không phải nói với Bất Nghĩa Chân Phật, mà là nói với Phương Vọng.

Bất Nghĩa Chân Phật nghe xong, sắc mặt đại biến, hắn trừng mắt nhìn Chu Tuyết, trầm giọng hỏi: “Người là thần thánh phương nào chuyển thế?”

Có thể nói ra được khuyết điểm của Thiên Địa Càn Khôn, Chu Tuyết nhất định đã đạt tới Thiên Địa Càn Khôn cảnh!

Chu Tuyết hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Bất Nghĩa Chân Phật, nói: “Ta là Tiên Tôn trên trời chuyển thế, ngươi tin không?”

“Tiên Tôn trên trời?”

Bất Nghĩa Chân Phật sững sốt, sau đó ngửa đầu cười lớn, cười điên cuồng, cười tức giận.

Hắn đột nhiên cúi đầu, trừng mắt nhìn Chu Tuyết, lạnh giọng nói: “Ngươi coi ta là trẻ con ba tuổi sao?”

Âm!

Bất Nghĩa Chân Phật bước ra một bước, mặt đất vỡ vụn, chỉ một bước, hắn đã đến trước mặt Chu Tuyết, vung chùy vàng đập tới.

Chu Tuyết quay người, thanh kiếm dài màu đỏ sẫm trong tay xoay tròn, nàng thuận thế cầm ngược kiếm, vung lên chém tới.

Lưỡi kiếm va chạm với chùy vàng, một luồng kiếm khí màu máu bốc lên, xông thẳng lên bầu trời, Bất Nghĩa Chân Phật bay lên, nghiêng đầu né tránh kiếm khí, ánh mắt hắn trừng trừng nhìn Chu Tuyết, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngay lúc này!

Phương Vọng xuất hiện sau lưng Bất Nghĩa Chân Phật, một kích quét ngang tới, đập vào thắt lưng hắn, đánh hắn ngã xuống, đập xuyên mặt đất. lửa, không biết có bao nhiêu sinh linh vô tội bị liên lụy, trong thời gian cực ngắn đã hóa thành tro bụi.

Âm!

Bất Nghĩa Chân Phật từ dưới đất bay ra, lúc này hắn đầy mặt máu, miệng không ngừng trào ra máu tươi, hai mắt hắn càng đỏ ngầu.

Phương Vọng, Chu Tuyết đồng thời giết tới, không đợi hấn ổn định thân hình, liền triển khai thể công mãnh liệt.

Bất Nghĩa Chân Phật lấy một địch hai, chùy vàng trong tay mặc dù có sức mạnh áp đảo chúng sinh nhưng cũng không thể ngăn cản được thể công của Phương Vọng và Chu Tuyết.

“Thanh kiếm này của ngươi là bảo linh bản mệnh sao? Không tệ!”

Phương Vọng nhanh chóng vung Thiên Cung kích, rồi nói.

Tốc độ vung kiếm của Chu Tuyết cũng cực kỳ nhanh. Không giống với sức mạnh bá đạo của Thiên Cung kích, kiếm của nàng càng thêm sắc bén, mỗi một kiếm chém ra đều có sức phá hoại cực lớn, xé rách biển mây máu, chém đứt mặt đất.

“Ừm, mất hai trăm năm mới tạo thành công, thanh kiếm này tên là Nghịch Tuyết kiếm, đừng coi thường nó, ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi đây.”

Chu Tuyết vừa vung kiếm vừa nói. Thân pháp của nàng rất tinh diệu, không hề kém hơn Lăng Tiêu Thần Tông của Phương Vọng, nàng không ngừng di chuyển, khiến Bất Nghĩa Chân Phật căn bản không đánh trúng được nàng.

Phương Vọng giờ kích đâm tới, chín con hắc long lao ra. Bất Nghĩa Chân Phật đã bị thương, mặc dù dùng chùy vàng chống đỡ, nhưng vẫn bị đánh bay ra ngoài, máu không ngừng trào ra từ miệng, không thể ngăn cản.

“Đặc biệt chuẩn bị cho ta? Có ý gì?”

“Mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng ta cũng không chịu thua, ngươi không phải đã nói, giữa ta và ngươi, nhất định phải có một trận so tài sao, ta không muốn thua ngươi.”

“Ha ha, muốn chiến thắng vị hôn phu của ngươi, tham vọng thật lớn!”

“Xin lỗi, ta chưa bao giờ là tiểu nữ tử, nếu ngươi muốn dựa vào ta, ta không có ý kiến đâu.”

Hai người vừa nói chuyện vừa duy trì thể công mãnh liệt, Bất Nghĩa Chân Phật càng ngày càng bị động, mà lửa giận của hắn cũng không ngừng tăng lên.

Chương 589: Tiên Tôn trên trời chuyển thế.

Chương 589: Tiên Tôn trên trời chuyển thế.

Bất Nghĩa Chân Phật gầm lên trong lòng, mặt đất xa xa rung chuyển dữ dội, trong biển lửa xuất hiện từng pho tượng đá, giống hệt như trước đó.

Chu Tuyết đập một cước vào ngực hắn, mượn lực bay lên, giơ cao một tay, chém xuống một kiếm. Kiếm khí dài tới vạn dặm, có khí thể chém đứt thiên địa, bầu trời màu máu bị chém ra một khe nứt, như thể bị chia làm hai.

“Đã đến lúc kết thúc hắn rồi, Phương Vọng, lấy ra thần thông mạnh nhất của ngươi, đừng yếu hơn ta!”

Tiếng của Chu Tuyết vang lên, Bất Nghĩa Chân Phật bị kiếm khí của nàng chém ngã, quỳ một gối trong biển lửa ngập tràn.

Phương Vọng nghe xong, nhảy lên, tay phải buông Thiên Cung kích, ngưng tụ ra Thiên Hồng kiếm.

Tru Tiên Kinh Hồng kiếm kích hoạt!

Một quỷ thần cao ngàn trượng ngưng tụ sau lưng hắn, mà Diệt Tuyệt Thần Lục thì lơ lửng sau lưng quỷ thần, sức mạnh diệt tuyệt lấy hình thái sương mù đen kết nối với quỷ thần, giúp tăng thêm khí thể cho quỷ thần.

Ngay lúc này!

Bất Nghĩa Chân Phật ngửa đầu tru lên, giọng nói khàn đặc, toàn thân hấn đầy máu trông vô cùng thảm hại. Sau một tiếng tru dài, hấn đấm mạnh xuống đất, điên cuồng tới cực hạn.

Cùng với tiếng đấm của hấn, toàn bộ đại lục bắt đầu nứt ra, từng cột dung nham khổng lồ phun trào, khí thế vô cùng lớn.

Từng pho tượng đá đồng loạt quay người, giờ lòng bàn tay về phía Bất Nghĩa Chân Phật.

Chu Tuyết giờ Nghịch Tuyết kiếm ngang trước mặt, lưỡi kiếm ngăn cách hai mắt, ánh mắt nàng lạnh lẽo như vậy. Nàng bắt đầu niệm chú nhanh chóng, Nghịch Tuyết kiếm bốc lên ngọn lửa màu máu, chú ngữ của nàng thâm sâu khó hiểu, Phương Vọng lần đầu tiên nghe thấy ngôn ngữ như vậy.

“Tất cả các người đều phải chết!”

Bất Nghĩa Chân Phật đấm xuống đất, gào thét khàn giọng. Lời hấn vừa dứt, thiên địa màu máu này đột nhiên sụp đổ, vạn vật trên thiên địa đập xuống Phương Vọng và Chu Tuyết. Hàng triệu pho tượng đá hóa thành từng pho tượng Phật vàng, đồng loạt lao về phía bọn họ, từng pho đều giờ lòng bàn tay về phía trước, tỏa ra khí thế mạnh mẽ.

Phương Vọng hơi nhướng mày, không ngờ những pho tượng đá này lại “Giết hấn đi!”

Tiếng của Chu Tuyết truyền đến, Phương Vọng lập tức vùng kiếm, quỷ thần cũng đồng thời giờ kiếm chém xuống.

Hai người ở trên không trung, đồng loạt vùng kiếm chém về phía Bất Nghĩa Chân Phật. Kiếm khí màu máu và kiếm khí quỷ thần màu đen đồng thời rơi xuống, kiếm khí màu máu nhanh hơn, bay ở phía trước, hai luồng kiếm khí giao nhau, giống như hình chữ thập, dài và rộng tới vạn dặm, vô cùng tráng lệ.

Ầm!

Kiểm khí đập xuống, đại lục vỡ vụn, núi đá tràn về phía bọn họ đều bị kiểm khí đập tan, ánh kiếm bùng nổ, nhấn chìm bóng dáng của hai người. ...

Không biết qua bao lâu, tầm nhìn của Phương Vọng mới phục hồi, hắn nghe thấy tiếng sóng biển ầm ầm, hắn mở mắt nhìn.

Hắn vẫn lơ lửng trên không trung, bên dưới là sóng lớn ngập trời, và một hòn đảo vỡ vụn như có thể bị nhấn chìm trên mặt biển bất cứ lúc nào, còn Bất Nghĩa Chân Phật thì quỳ trên đảo.

Nói chính xác thì đây không phải là một hòn đảo, mà được tạo thành từ lục địa vỡ vụn trước đó. Nhìn từ trên cao, trên mặt biển sóng to gió lớn khắp nơi đều là những hòn đảo như vậy.

Chu Tuyết xuất hiện bên cạnh hắn, mở lời: “Xuống thôi.”

Nói xong, nàng chủ động lao xuống trước.

Phương Vọng đuổi theo, song hành cùng nàng, nói: “Cảm ơn, đã nhường hòn phách của hắn cho kiếm của ta.”

Chu Tuyết bình tĩnh nói: “Kiếm của ta chủ yếu là phong ấn hắn, tránh cho hắn chạy trốn, vốn dĩ ngươi phải giết hắn, nói gì đến cảm ơn.”

Phương Vọng trêu chọc: “Linh lực của ngươi thật là mệnh mông, ta suýt nữa thì tin chuyện ma quỷ của ngươi rồi.”

Hai người đáp xuống trước mặt Bất Nghĩa Chân Phật.

Lúc này, sinh cơ của Bất Nghĩa Chân Phật đã bị cắt đứt, hòn phách của hắn bị kiểm khí của Tru Tiên Kinh Hồng kiếm hấp thụ, thân xác đã biến thành cái xác rỗng, máu thịt của hắn đang hóa đá.

Hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt dữ tợn, tức giận. Đến chết, hắn cũng không hề lộ ra vẻ sợ hãi, tuyệt vọng.

Phương Vọng nhìn Bất Nghĩa Chân Phật, cảm thán nói: “Linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của hắn mạnh mẽ như vậy, vậy Thiên Địa Càn Khôn chân chính lại mạnh mẽ đến mức nào?” Chu Tuyết trả lời: “Thiên Địa Càn Khôn là cảnh giới tu vi đỉnh cao của nhân gian, bất kể là thành Thánh hay chứng Đế, đều là phá vỡ cực hạn của nhân gian, vượt qua thiên số. Cho dù là thiên tài mạnh mẽ đến đâu, nếu không thể đạt tới Thiên Địa Càn Khôn cảnh, thì không thể nào giết chết Thiên Địa Càn Khôn, đây là điều mà bất kỳ tuyệt học nào cũng không thể bù đắp được.”

Quá khoa trương như vậy sao?

Phương Vọng tuy cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng không hề nghi ngờ. Trận chiến với Bất Nghĩa Chân Phật hôm nay, hắn thực sự đã dốc hết sức lực, mặc dù hắn còn rất nhiều thần thông, tuyệt học chưa thi triển, nhưng dù là linh lực hay sức mạnh thân thể, hắn đều không hề giữ lại. Nếu không có Chu Tuyết ra tay, hắn ước tính mình còn phải chiến đấu một thời gian nữa mới có thể giết chết Bất Nghĩa Chân Phật, hơn nữa chưa chắc đã giữ lại được Bất Nghĩa Chân Phật.

Sức sát thương của Chu Tuyết yếu hơn hắn một chút, nhưng mỗi một đòn của Chu Tuyết đều có thể khiến Bất Nghĩa Chân Phật suy yếu, điều này đủ để chứng minh sự mạnh mẽ của Chu Tuyết.

Quả nhiên là Tiên Tôn chuyển thế, đúng là lợi hại.

Hắn có Thiên Cung, bất kỳ tuyệt học nào cũng có thể đạt đến đại viên mãn trong nháy mắt, nhưng đối với Chu Tuyết, nàng cũng không cần phải nghiên cứu tuyệt học. Xét về một phương diện nào đó, hai người có cùng một ưu thế.

Phương Vọng có thành tựu về mặt tuyệt học tốt hơn, cảnh giới đại viên mãn, đạt đến đỉnh cao.

Chu Tuyết ngoài việc đã nắm giữ rất nhiều tuyệt học, còn có thể dự đoán được tương lai của nhân gian.

Đừng thấy Phương Vọng đã nói với Từ Cầu Mệnh, Chúc Như Lai, Dương Độc và những người khác rằng, coi bọn họ là đối thủ lớn nhất, trên thực tế, đối thủ lớn nhất trong lòng hắn chính là Chu Tuyết.

Chương 590: Cơ duyên Hư Hải, tranh chấp Kiếm tông.

Chương 590: Cơ duyên Hư Hải, tranh chấp Kiếm tông.

Loại đối thủ này không phải là kẻ thù, mà là cạnh tranh tích cực. Trước mặt hắn và Chu Tuyết, bất kỳ thiên tài nào cũng không thể đuổi kịp bọn họ, chỉ có thể nhìn bóng lưng của bọn họ, không thể nào với tới.

Chu Tuyết giơ tay, cách không chụp vào trán Bất Nghĩa Chân Phật, trán Bất Nghĩa Chân Phật đã biến thành đá vỡ ra, một viên xá lợi từ bên trong bay ra, rơi vào tay nàng.

Phương Vọng nhướn mày, hỏi: “Người cần xá lợi tử u?”

Chu Tuyết trả lời: “Để lại cho đệ tử Kim Tiêu giáo, xá lợi tử chú trọng cơ duyên, ai có thể ngộ được, thì phải xem tạo hóa của mỗi người, ta cũng không thể can thiệp.”

Phương Vọng gật đầu, nghĩ đến việc Triệu Chân đến tận bây giờ vẫn chưa nghiên cứu thành công xá lợi tử.

Sau đó, Chu Tuyết lấy ra một quyển trục, phong ấn thi thể của Bất Nghĩa Chân Phật vào bên trong.

Phương Vọng rất tò mò, tại sao nàng lại phải thu xác.

Chu Tuyết nhận ra ánh mắt của hắn, giải thích: “Phòng ngừa vạn nhất, giống như Thiên Mục Đại Thánh, đào mắt của

Thánh Đế khắp nơi, mặc dù Bất Nghĩa Chân Phật vẫn chưa thực sự bước vào Thiên Địa Càn Khôn cảnh, nhưng với đạo hạnh của hắn, giữ lại thi thể vạn năm cũng không phải là chuyện khó.”

Thật là cẩn thận.

Nhưng tại sao không trực tiếp đốt cháy, khiến hắn tan thành tro bụi?

Phương Vọng thắc mắc trong lòng, nhưng hắn không hỏi ra miệng. Ai cũng có chút bí mật, có lẽ Chu Tuyết muốn tu luyện tà thuật, dù sao Chu Tuyết đã từng nói, trước khi phi thăng, nàng từng là ma tu.

Chu Tuyết thu quyền trực vào nhẫn trữ vật, sau đó quay người, đối mặt với biển cả mênh mông, sóng dữ vẫn chưa dừng lại.

“Sao vậy? Còn chưa về sao?”

Phương Vọng mở miệng hỏi, giọng điệu kinh ngạc, chẳng lẽ Phật tông còn có chiêu sau à?

Chu Tuyết nhìn ra biển cả mênh mông, trầm ngâm nói: “Nơi này hình như là Hư Hải, ta nhớ nơi này cất giấu một cơ duyên lớn, trước khi phi thăng ta đã từng đến đây, thất bại, không có được cơ duyên. Ngươi có muốn đi thử cùng ta không?” Phương Vọng nghe xong, sắc mặt lộ vẻ do dự.

“Yên tâm đi, ngoài Túc Huyền, ta còn sắp xếp người khác đến Phật tông, con xà yêu bảo bối của ngươi sẽ không sao đâu.”

Chu Tuyết trêu chọc nói.

Phương Vọng nghiêm mặt nói: “Tiểu Tử không phải yêu xà, là chân long.”

“Ha ha, có gì khác nhau không?”

“Vẫn có khác biệt.”

“Đi thôi, tìm một nơi nghỉ ngơi vài ngày, khôi phục linh lực rồi hãy đi tìm cơ duyên.”

“Người mệt rồi sao?”

“Sao, người rất vội sao?”

“Thì không phải, vậy thì đi thôi, tìm một hòn đảo hoang, nói ra thì, ta vẫn chưa từng ở riêng với người.”

Phương Vọng cười nói, vừa nói vừa nháy mắt với Chu Tuyết. Đáng tiếc, Chu Tuyết không đáp lại, nàng nhảy lên, bay về phía tận cùng của biển trời.

Phương Vọng bám sát theo sau.

Hắn đột nhiên phát hiện mình đối mặt với Cố Ly, Thái Hy, Hồng Tiên Nhi, đều rất kiểm chế. Chỉ riêng khi đối mặt với Chu Tuyết, hắn luôn muốn chiếm chút của hời trên miệng. ...

Trước núi Côn Luân, bên trong Kiếm Thiên Trạch, vô số kiếm tu phân bố khắp nơi, bên bờ hồ có người câu cá, có người luận kiếm, trên mặt hồ cũng có người ngộ kiếm, ngay cả trên không trung cũng có người tu luyện kiếm pháp, nhìn khắp nơi, căn bản không đếm xuể có bao nhiêu người.

“Yêu hoàng Thương Kỳ kia ở ngay trước mặt ta, ta cách hắn không đến mười bước, hắn chất vấn ta, có thật sự muốn bảo vệ bách tính Bắc Yên quan không, ta nói tu sĩ chúng ta tu luyện, trong tay nắm kiếm, đó là kiếm bảo vệ chúng sinh, cho dù chết trên con đường này, ta cũng không hối hận...”

Phương Cảnh, cháu trai của Phương Vọng khoanh tay trước ngực, kể lại kinh nghiệm huy hoàng của mình. Xung quanh toàn là tu sĩ trẻ tuổi, ít nhất cũng có hai trăm người, ánh mắt của phần lớn mọi người nhìn hắn đều lấp lánh vẻ sùng bái.

Xa xa.

Cố Thiên Hùng, Hồng Trần, Phương Bạch đang câu cá, Phương Bạch liếc nhìn ĐhưZZna Cảnh đang thao thao bất tuyệt hừ một tiếng: “Tên nhóc này thật biết khoác lác, không biết thực lực thế nào.”

Cố Thiên Hùng cười ha ha nói: “Ta thấy, hắc đã phé rồi, hoàn toàn không giống phong thái của đại bá hắc, huynh đệ Phương Vọng của ta không hề khoa trương như vậy.”

Phương Bạch thở dài một tiếng, dường như đang tiếc nuối điều gì đó.

“Các ngươi đừng coi thường hắc. Hắc ẩn giấu khí tức, thực lực của hắc rất mạnh, ít nhất trong số những người cùng thế hệ thì hắc thuộc hàng kiệt xuất, ước chừng đã được truyền thừa lớn nào đó. Dù sao hắc cũng là cháu trai của Đạo chủ, khí vận phúc âm, cũng là chuyện bình thường.”

Hồng Trần nhìn cặn câu của mình, bình tĩnh nói.

Lời này vừa nói ra, Cố Thiên Hùng kinh ngạc nhìn về phía Phương Cảnh, Phương Bạch thì sửng sốt, sau đó nở nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

“Phương Cảnh không tranh vị trí tông chủ Kiếm tông, đối thủ của ngươi không phải hắc, mà là một người khác.”

Độc Cô Hối Hôn đi đến sau lưng Phương Bạch, mỉm cười nói.

Phương Bạch quay đầu, hỏi: “Ai cơ?”

Thực lực của hắc ở Kiếm Thiên Trạch không phải là mạnh nhất, thậm chí còn không nằm trong nhóm đầu tiên. Lựa chọn của hắc là Kiếm tông, chắc chắn sẽ so tài về kiếm pháp, hắc được các kiếm thị của Kiếm Thiên Trạch kỳ vọng, thiên phú kiếm đạo của hắc đã được chứng minh từ lâu.

Độc Cô Hồn cười híp mắt nói: “Từ Cầu Mệnh, người đã nghe qua cái tên này chưa? Kim Tiêu giáo truyền tin đến, Ma Quân đồng ý để Từ Cầu Mệnh rời khỏi Kim Tiêu giáo, đồng thời thay Từ Cầu Mệnh gửi thư đến, hắn muốn tranh vị trí tông chủ Kiếm tông. Theo lời hắn nói, chỉ có hắn mới có tư cách làm Kiếm tông của Đạo chủ.”

Từ Cầu Mệnh!

Sắc mặt Phương Bạch hơi thay đổi, hắn đương nhiên đã nghe qua cái tên này. Trong tu tiên giới Đại Tề, có hai nhân vật truyền kỳ, Từ Cầu Mệnh chính là một trong số đó.

Từ Cầu Mệnh không chỉ chứng minh được bản thân trên đại lục, mà còn gây dựng được danh tiếng lẫy lừng ở các vùng biển xung quanh.

Điều quan trọng nhất là, nghe nói Thiên Đạo Phương Vọng đã từng nhiều lần nói rằng, Từ Cầu Mệnh là đối thủ lớn nhất trên con đường kiếm đạo của hắn.

Đối mặt với một thiên tài như vậy, Phương Bạch đương nhiên có áp

Chương 591: Đại Tịch Diệt cung.

Chương 591: Đại Tịch Diệt cung.

Nếu hắn có thể đánh bại Từ Cầu Mệnh, Phương Tổ sẽ nhìn nhận hắn như thế nào?

Đêm ở Hư Hải rất lạnh, gió biển thổi rì rào, nhưng không khiến người ta lạnh thấu xương.

Trên một hòn đảo hoang, ánh lửa trại giống như ánh sao đêm nhấp nháy, lúc ẩn lúc hiện, có thể biến mất bất cứ lúc nào.

Phương Vọng và Chu Tuyết ngồi xếp bằng bên đồng lửa, hai người ngồi cạnh nhau, không nói gì, mỗi người đều đang suy ngẫm.

Phương Vọng cũng không cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại còn thấy rất thoải mái, cứ thế ngồi yên tĩnh như vậy cũng rất tốt, không cần nghĩ gì, không cần làm gì cả.

Một lúc lâu sau.

Chu Tuyết phá vỡ sự im lặng, hỏi: “Ngươi thực sự quyết định không phi thăng sao?”

Phương Vọng nghiêng đầu nhìn Chu Tuyết, cười hỏi: “Sao vậy? Ngươi không muốn ta ở lại nhân gian à? Trước kia ngươi không phải đã đồng ý rồi sao?”

“Với tư chất hiện tại của ngươi, cộng thêm sự dẫn đường của ta, chúng ta không khó để lập nghiệp ở Thượng giới, chỉ cần cúi đầu trước, chịu đựng một thời gian. Ta sợ rằng nếu để ngươi ở lại nhân gian, sự kiêu ngạo hiện tại của ngươi sẽ gây ra cho ngươi rắc rối lớn, ngươi hẳn có thể cảm nhận được sự thay đổi của bản thân, ta đoán là do sự thay đổi do Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt mang lại.”

Chu Tuyết nghiêm túc nói, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt nàng, vẻ mặt bình tĩnh, khiến người ta không thể nhìn thấu.

Phương Vọng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Ngươi nhất định phải phi thăng sao?”

Trong mắt hắn, Thượng giới không tốt như vậy. Rất nhiều đại năng dù biết Thượng giới nguy hiểm nhưng vẫn muốn phi thăng, mục đích là để có cơ duyên cao hơn, còn hắn thì không cần.

“Có một số mối thù phải báo, mặc dù mọi thứ đã bắt đầu lại, nhưng ký ức về mối thù vẫn còn. Ngoài ra, ta cũng không thể xác định được mình có được tái sinh về quá khứ hay đến một thế giới thời không khác giống hệt nhau.”

Ánh mắt Chì Tuyết di chuyển trên đống lửa. Phương Vọng nghe xong thì cười nói: “Không thể bỏ trứng vào một giỏ

được, ta vẫn ở lại nhân gian phát triển đi, nếu người gặp rắc rối ở Thượng giới, ta sẽ đến cứu người.”

Chu Tuyết liếc hắn một cái, nói: “Người tưởng muốn lên Thượng giới là lên được sao?”

Phương Vọng cười nói: “Sau này thực sự có thể.”

Sau đó, hắn kể lại một cách đơn giản về sự ảo diệu và lai lịch của Lăng Tiêu Thần Tông.

Chu Tuyết sau khi nghe xong, cảm thán nói: “Trước kia ta đã thấy thân pháp của người không đơn giản, không ngờ lại là một tuyệt học khác đến từ Đại Thánh. Mặc dù ta chưa từng tìm hiểu về Lăng Tiêu Đại Thánh, nhưng từ Lăng Tiêu Thần Tông này có thể thấy, đạo hạnh của hắn không đơn giản.”

“Muốn học không, ta dạy người.”

“Thôi đi, nếu ta muốn xuống hạ giới, ta tự có cách của mình. Cần người đến, ta cũng có cách để thông báo cho người, hà tất phải mất thời gian đi học, hơn nữa, Cửu U Tự Tại Thuật của người đã đủ để ta tu luyện rồi.”

Hai người mở lời, nói chuyện không ngừng, thỉnh thoảng còn bật cười.

Ngọn lửa trên đồng lửa theo gió mà lay động, ánh lửa khiến bóng của hai người lay động.

Một lúc lâu sau.

“Đúng rồi, ta rất tò mò, Đại Thánh, Đại Đế và Tiên thần chênh lệch nhau bao nhiêu?”

Phương Vọng đột nhiên chuyển chủ đề hỏi.

Đại Thánh, Đại Đế mà hắn tiếp xúc hiện tại đều không địch lại Thượng giới, Hàng Long Đại Thánh càng bị một vị tiên

thần đánh bại. Điều này khiến cho sức uy hiếp của tiên thần trong lòng Phương Vọng tăng lên vô hạn.

Chu Tuyết trả lời: “Không thể đánh giá trực tiếp, Đại Thánh và Đại Đế đều là một loại thứ bậc của thiên địa, chứ không phải cảnh giới. Giống như tiên thần, Thánh, Đế, Tiên đều có cảnh giới khác nhau, Đại Thánh, Đại Đế mạnh mẽ có thể tung hoành Thượng giới không kẻ địch lại, chính vì vậy, Thượng giới mới không làm gì được hạ giới, chỉ có thể dùng đủ mọi thủ đoạn để đàn áp.”

Phương Vọng nghe xong, lập tức yên tâm. hơn Thượng giới.

” cửu mệnh bảo linh trước kia người nói có phải là tên tiểu tử Phật tông đó không.”

Phương Vọng tiếp tục hỏi.

Chu Tuyết lắc đầu nói: “Hắn chính là Phật tử Thượng giới chuyển thế. Ở kiếp trước, sau khi hắn thức tỉnh chân ngã, đã đại náo Đông nhân gian, rất nhanh đã rời khỏi nhân gian, không tranh giành cơ duyên phi thăng. cửu mệnh bảo linh mà người nói đến từ Tây nhân gian, sau khi Đấng Thiên giai kết thúc, bức tường ngăn cách giữa Đông nhân gian và Tây nhân gian sẽ tiêu tan, thời đại tranh đấu lớn của nhân gian sẽ theo đó mà đến.”

“Tây nhân gian mạnh hơn Đông nhân gian. Trong hai trăm năm đầu, thiên tài Tây nhân gian chủ đạo phong vân, mãi đến sau này mới có thiên tài khác của Đông nhân gian đuổi kịp, địa vị ngang nhau.”

Chu Tuyết nói về xu hướng tương lai, Phương Vọng chăm chú lắng nghe. Có lẽ tương lai đã thay đổi, nhưng đại thể vẫn không thay đổi, hắn và Chu Tuyết vẫn chưa đủ mạnh để thay đổi toàn bộ nhân gian.

Mặt trăng lặn, mặt trời mọc, một đêm trôi qua.

Khi trời vừa sáng, Phương Vọng theo Chu Tuyết bay về phía xa, tốc độ của hai người rất nhanh. Chưa bay được bao lâu, hai người đã có ý định so tài, bắt đầu đuổi bắt nhau.

Nửa ngày sau, hai người đến một vùng biển, nước biển ở đây sâu thẳm, trông thật đè nén dưới những đám mây đen cuộn cuộn.

Hai người đột ngột lao xuống biển, nhanh chóng lặn xuống đáy biển.

“Truyền thừa ở dưới đáy biển à?”

Phương Vọng truyền âm hỏi. Yêu khí ở vùng biển này cực kỳ nồng đậm, có thể coi là vùng biển có yêu khí nặng nhất mà hắn từng thấy.

Đáy biển chắc chắn ẩn chứa đại yêu cái thể!

“Ừm, có lẽ còn gặp phải Yêu tộc ẩn thể. Đừng chủ quan, Yêu tộc trên đất liền không mạnh bằng Nhân tộc, nhưng dưới đáy biển lại ẩn chứa chủng tộc Yêu tộc đáng sợ nhất. Kiếp trước trước khi ta phi thăng, Nhân tộc vẫn chưa thể hiểu hết tình hình đáy biển của tất cả các vùng biển, rất nhiều nơi đều là cấm địa của Nhân tộc, tu sĩ Nhân tộc không dám bước vào.”

Chu Tuyết không ngoảnh đầu lại nói, giọng điệu không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Chương 592: Đại Tịch Diệt cung. (2)

Chương 592: Đại Tịch Diệt cung. (2)

Trực giác mách bảo Phương Vọng, chắc chắn sẽ gặp phải Yêu tộc!

Người ấy, càng không muốn điều gì xảy ra thì càng dễ xảy ra.

Hai người lặn xuống một đường, chìm vào bóng tối. Có thần thức, bọn họ không gặp trở ngại gì, tốc độ cũng không hề chậm lại.

Đáy biển ở đây sâu đến mức khó tin, Phương Vọng cảm thấy mình đã lặn xuống hàng nghìn dặm, vẫn chưa thấy đáy.

Cuối cùng!

Hắn nhìn thấy phía dưới xuất hiện ánh sáng màu xanh lục, dần dần lớn hơn.

Cuối cùng, hắn theo Chu Tuyết hạ xuống trước một cánh cổng cung điện khổng lồ, cánh cổng cao tới trăm trượng, trên biển hiệu khắc bốn chữ lớn.

Đại Tịch Diệt cung!

“Bên trong đây có động thiên khác, từng là đạo cung của Tịch Diệt Đại Đế, vị Tịch Diệt Đại Đế này không đơn giản, cũng lưu lại uy danh ở Tiên Đình Thượng giới. Hắn là một trong số ít những người sau khi đại náo Tiên Đình vẫn được phong làm tiên quan.”

Chu Tuyết giới thiệu, giọng điệu mang một chút chờ mong.

Phương Vọng cười nói: “Không phải sau khi phi thăng nghe được truyền thuyết về hắn, ngươi hối hận không thôi, cảm thấy lúc trước nên cố gắng hơn một chút, cho nên mới nhớ mãi không quên đây chứ?”

“Ngươi đoán đúng rồi, nhưng không lấy lòng được ta.”

Chu Tuyết nói xong, bước lên phía trước. Nàng đi đến trước cánh cổng, giơ tay đẩy ra.

Theo việc cánh cổng mở ra, vô số bong bóng nước tràn ra từ bên trong, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, ngay sau đó Phương Vọng cảm nhận được một luồng linh khí bùng bùng ập tới.

Chu Tuyết áo bào pháp phối, eo thon uyển chuyển, bước lên phía trước, Phương Vọng theo sát phía sau.

Bước vào Đại Tịch Diệt cung, cánh cổng lập tức đóng lại, đường trong cung tối tăm phía trước trở nên sáng sủa, nước biển trong nháy mắt rút xuống, chảy theo các khe hở ở rìa hành lang hai bên.

Chỉ thấy trên tường khắc họa từng bức tranh cuộn, toàn bộ đều là yêu vật chỉ cá màu đỏ. ta như đc vẽ bằng máu tươi. Tiếng bước chân của hai người vang vọng, càng đi về phía trước, con đường càng rộng, cũng càng sáng sủa hơn.

Phương Vọng nhìn những bức tranh trên tường dọc đường, có cảm giác như đang xem lịch sử. Những yêu vật kia tư thế không đồng nhất, chủng tộc không đồng nhất, thậm chí còn có cảnh tượng tranh đấu.

Phương Vọng đắm chìm trong bức bích họa của Đại Tịch Diệt cung, dần dần, tâm trí hẳn bị kéo vào trong ảo cảnh.

Từng bức tranh trên tường trở nên sống động, càng ngày càng nhiều yêu vật bay ra từ trong tường, diễn lại câu chuyện trong tranh ngay trước mắt hẳn.

Yêu tộc cũng có ân oán tình thù, truyền thừa văn hóa của riêng mình. Phương Vọng nhìn thấy bộ lạc, triều đại hưng thịnh suy vong, còn có những đại yêu anh hùng. Những lựa chọn mà bọn họ đưa ra khi đối mặt với kiếp nạn sinh tử cũng làm Phương Vọng xúc động.

Không biết đã qua bao lâu.

Một bàn tay đặt lên vai Phương Vọng, kéo ý thức của hắn trở về hiện thực. Những yêu vật trước mắt hẳn lập tức biến mất, những cảnh tượng đáng ca ngợi đáng thương tiếc kia cũng theo đó mà tan biến.

Ánh mắt Phương Vọng khôi phục sự trong trẻo, hấn hoàn hồn lại, quay đầu nhìn về phía Chu Tuyết, hỏi: “Sao vậy? Có nguy hiểm không?”

Thực ra hấn có thể thoát khỏi ảo cảnh bất cứ lúc nào, chỉ là hấn thấy hứng thú với lịch sử trên tường.

Chu Tuyết nhìn về phía trước, nói: “Có phải người cảm thấy Yêu tộc có máu có thịt, cũng coi trọng tình nghĩa giống như Nhân tộc, chỉ là huyết mạch khác nhau mà thôi.”

Phương Vọng gật đầu.

“Đó là ý đồ của Tịch Diệt Đại Đế, vĩnh viễn không được thương hại Yêu tộc, yêu đúng là có yêu tốt, nhưng lập trường khác nhau, lòng thương hại, thiện cảm của người có thể hại người.”

Chu Tuyết nhẹ giọng nói, giọng điệu lạnh lùng.

Phương Vọng cười nói: “Ta đương nhiên hiểu đạo lý này, ta chỉ cảm thấy thú vị, sao có thể vì vậy mà thích Yêu tộc được.”

Chu Tuyết vừa đi về phía trước vừa nói: “Ân oán máu chảy thành sông giữa Nhân tộc và Yêu tộc không thể nói rõ, không chỉ ở nhân gian này, những thế gian khác và cả thượng giới cũng vậy, nhân và yêu là cuộc chiến định mệnh, đều muốn tranh giành vị trí bá chủ đại đạo. Người không cảm nhận được sâu sắc= đời nauri đến thi 1ng điếu sẽ biết Yên tộc mạnh đến mức nào. Yêu tộc ở thượng giới không yếu hơn Nhân tộc, thậm chí còn mạnh hơn, rất nhiều tiên thần ở địa vị cao đều xuất thân từ Yêu tộc.”

Nghe những lời này, Phương Vọng càng thêm mơ tưởng về thượng giới.

Đi một mạch về phía trước, đường cung này dường như không có điểm dừng, may mà có Chu Tuyết kể về ân oán giữa

hai tộc, đường đi cũng không đến nỗi quá nhàm chán.

Trong lúc đó, Phương Vọng nhắc nhở Chu Tuyết cẩn thận bị nghe lén, nhưng Chu Tuyết lại rất tự tin.

“Năm đó bị người nghe lén ta tự nói một mình, khiến ta để lại bóng ma, sau nhiều năm tu luyện, thứ mạnh nhất của ta không phải kiếm, không phải pháp ấn, mà là năng lực cảm nhận, suy diễn.”

Chu Tuyết trêu chọc, khiến Phương Vọng không khỏi né tránh ánh mắt.

Chuyện núp ở cửa sổ cô nương nhà người ta, nói ra quả thực không hay ho gì.

Nhắc đến năng lực suy diễn, Phương Vọng không khỏi nói đến số mệnh của Hồng Tiên Nhi và Đại Dụ Thần Triều, hẳn muốn biết Chu Tuyết có thể tính ra được không.

Chu Tuyết nói số mệnh của Đại Dụ thần triều và Hồng Tiên Nhi đã thay đổi, nhưng muốn thay đổi hoàn toàn, vẫn phải vượt kiếp, phá kiếp mới có thể được hồi sinh.

Nửa canh giờ trôi qua.

Cuối cùng bọn họ cũng đến đích, lúc này, nơi bọn họ đang đứng không còn là đường trong cung nữa, mà giống như một phương thiên địa, nhìn sang bên cạnh, thậm chí còn không thấy tường, xa xa còn có sương mù trắng nhạt bao phủ.

Chu Tuyết dừng bước, nói: “Không khéo rồi, có yêu muốn đến tranh cơ duyên với chúng ta.”

Phương Vọng thả thần thức ra, không bắt được yêu khí, hẳn hỏi: “Còn bao xa nữa?”

“Bọn họ mới đến gần Đại Tịch Diệt cung, đợi bọn họ một chút, có thể tìm được Đại Tịch Diệt cung, lai lịch của bọn họ không đơn giản.”

Chu Tuyết nói như vậy, nàng giơ ngón tay chỉ về phía rìa, nói: “Trong sương mù kia có không ít cột trụ, ghi chép các pháp thuật khác nhau, tu sĩ Nhân tộc cũng có thể tu luyện, nếu người hứng thú, có thể đến xem.”

Chương 593: Cửu cung Yêu tộc, uy danh của Phương Vọng.

Chương 593: Cửu cung Yêu tộc, uy danh của Phương Vọng.

“Cao thâm không?”

“Bình thường thôi.”

Nghe Chu Tuyết nói bình thường, Phương Vọng ngược lại thấy hứng thú, theo đó biến mất tại chỗ.

Chớp mắt.

Một canh giờ sau, Phương Vọng trở về bên cạnh Chu Tuyết, hắn cảm nhận được khí tức của yêu, không bao lâu nữa sẽ đến trước mặt bọn họ.

Chu Tuyết quay đầu nhìn về phía Phương Vọng, hỏi: “Thế nào?”

“Ghi nhớ mười loại pháp thuật.”

Phương Vọng trả lời.

Chu Tuyết nghi ngờ nhìn hắn, ánh mắt đánh giá hắn từ trên xuống dưới, nói: “Sao ta cảm thấy tâm trạng người không tốt?”

Phương Vọng nở nụ cười, nói: “Sao lại thế được, chỉ là đang hồi tưởng lại những pháp thuật vừa rồi.”

Đùa à!

Với sự trải đời của hắn, bề quan một nghìn một trăm năm ở Thiên cung thì tính là gì?

Phương Vọng nghĩ như vậy trong lòng, hắn chọn mười loại pháp thuật khác nhau, mặc dù còn nhiều hơn, nhưng hắn cảm thấy đủ rồi.

Dù sao thì sau này còn có truyền thừa của Tịch Diệt Đại Đế chờ hắn.

“Đây chính là đạo cung của Tịch Diệt Đại Đế?”

“Cấm chế ở đây thật cao thâm, ảo thuật trên tường không nhìn ra một chút sơ hở nào.”

“Đừng vui mừng quá sớm, từ xưa đến nay, không biết bao nhiêu yêu vương, yêu hoàng đến đây. Trong vòng mười nghìn năm gần đây không có một yêu nào có thể đạt được truyền thừa của Tịch Diệt Đại Đế.”

“Khí vận thiên địa tăng vọt, thời tới cận không kịp, hiện tại không giống trước kia, trong số chúng ta nhất định có một người có thể đạt được truyền thừa của hắn.”

Tiếng cười truyền đến, trong lời nói đều là ý khen ngợi lẫn nhau.

Phương Vọng và Chu Tuyết quay người nhìn lại, chỉ thấy trong sương nam một nữ, vẫn giữ lại một số đặc điểm của Yêu tộc, ví dụ như tai thú, cánh, sừng, ... vân vân.

Rất nhanh, bốn con yêu cũng nhìn thấy Phương Vọng và Chu Tuyết, tiếng cười của bọn chúng đột ngột dừng lại, bốn luồng sát ý khóa chặt hai người Phương Vọng.

Phương Vọng hừ lạnh một tiếng, một luồng khí thế bá đạo bùng nổ, làm kinh động Đại Tịch Diệt cung, mặt đất vì thế mà run rẩy, dọa cho bốn con yêu kia vội vàng thu lại sát ý.

Một nam tử mặc giáp đen vội vàng chấp tay hỏi: “Xin lỗi, chúng ta không cố ý xúc phạm.”

Phương Vọng không tin lời nói dối của đối phương, nếu hắn không đủ mạnh, kết cục bây giờ nhất định rất thảm.

Chu Tuyết lên tiếng hỏi: “Bốn vị là danh hiệu gì, đến từ yêu cung nào ở dưới đáy biển?”

Nam tử hắc giáp vội vàng tự giới thiệu: “Ta tên Ứng Thương Hải, đến từ yêu cung thứ chín của Hư Hải, bọn họ là...”

Hắn lần lượt giới thiệu ba yêu bên cạnh.

Yêu cung thứ nhất, Minh Hải Lân.

Yêu cung thứ ba, Thần Dao.

Yêu cung thứ sáu, Thâm Cửu Giao.

Chu Tuyết cười như không cười nói: “Thì ra đều là thiên tài của Cửu cung Yêu tộc Hư Hải, đã có duyên gặp nhau, vậy thì cùng nhau đi tiếp nhận khảo hạch truyền thừa đi.”

Nghe vậy, bốn yêu nhìn nhau, không ngờ Chu Tuyết lại dễ nói chuyện như vậy.

Bọn chúng đè nén sự cảnh giác trong lòng, miễn cưỡng nở nụ cười.

Ứng Thương Hải tò mò hỏi: “Chẳng lẽ các người hiểu rõ về khảo hạch truyền thừa của Tịch Diệt Đại Đế?”

Phương Vọng cũng liếc nhìn Chu Tuyết, không hiểu vì sao Chu Tuyết lại muốn cùng bọn họ tham gia khảo hạch.

Chu Tuyết cười gật đầu, nói: “Không giấu gì các người, trước đây ta đã từng đến đây, cũng hiểu biết đôi chút. Truyền thừa của Tịch Diệt Đại Đế không phải hướng đến cá nhân, cũng không phải chỉ truyền cho một người, chúng ta đều có hy vọng đạt được truyền thừa, hà cớ gì ở đây đánh nhau đến đầu rơi máu chảy?”

Lời này vị?a nói ra. nu cười ©Ủa bển vêu trở nên đậm hơn. ánh mắt nhìn Chu Tuyết cũng trở nên ôn hòa.

Yêu nữ duy nhất Thần Dao cười nói: “Vị tỷ tỷ này nói đúng, đều là người cầu đạo, hà tất phải trì hoãn ở đây.”

Minh Hải Lân nhìn chằm chằm Phương Vọng, mở miệng hỏi: “Xin hỏi danh tính của hai vị?”

Chu Tuyết trả lời: “Ta tên Chu Tuyết, không có danh tiếng gì, hần tên Phương Vọng, được xưng là Thiên Đạo, không biết các ngươi có từng nghe nói đến không?”

Thiên Đạo Phương Vọng?

Sắc mặt bốn yêu đại biến, chúng đồng loạt lui về phía sau, tránh xa Phương Vọng.

Tu sĩ Nhân tộc có lẽ không mấy quan tâm đến chuyện gió tanh mưa máu của Yêu tộc, nhưng Yêu tộc vẫn luôn chú ý đến Nhân tộc, danh tiếng của Phương Vọng những năm gần đây thực sự quá lớn.

Diệt trừ Thiên Mục Đại Thánh sống lại, đấu đồ thất đại Thánh tộc, lại được truyền thừa của Đông Công Hoàng, danh tiếng không ai sánh bằng, đã chứng minh mình là thiên tài đệ nhất thiên hạ.

Ứng Thương Hải, Minh Hải Lân, Thần Dao, Thâm Cửu Giao có thể coi là thiên tài đệ nhất của yêu cung mỗi người, bọn họ đương nhiên chú ý đến thiên tài của Nhân tộc. Đối với Phương Vọng, bọn họ sẽ không nghĩ ngờ, chỉ có hâm mộ và sợ hãi.

Chiến tích của Phương Vọng rất có sức uy hiếp!

Ít nhất là truyền vào Yêu tộc, đó là hình ảnh của sát thần!

“Bốn vị không cần căng thẳng, hần không phải là người thích giết chóc, chỉ cần không xảy ra mâu thuẫn, mọi người

đều có thể bình an rời đi.”

Chu Tuyết cười nói, nụ cười của nàng rất ôn hòa, làm giảm bớt sự căng thẳng của bốn yêu.

Thâm Cửu Giao hít sâu một hơi, nói: “Yên tâm, chúng ta đều đến vì truyền thừa, sẽ không làm bậy.”

Ba yêu khác gật đầu, ngay cả Minh Hải Lân trông có vẻ lạnh lùng nhất cũng tỏ ra nhút nhát.

Phương Vọng nhìn Chu Tuyết, hỏi: “Truyền thừa ở đâu?”

Chu Tuyết quay người nói: “Đi thôi, ngay phía trước, cần có kỹ xảo mới có thể mở ra được.”

Bốn yêu Ứng Thương Hải vội vàng đuổi theo, nhưng bọn họ rất cảnh giác giữ một khoảng cách an toàn. Chu Tuyết dẫn đường, tiến lên khoảng trăm bước, nàng dừng lại, bắt đầu đi đi lại lại xung quanh, lúc đầu có vẻ đi lung tung, nhưng dần dần, Phương Vọng và bốn yêu đều nhận ra bước chân của nàng rất tinh diệu, ẩn chứa một loại huyền diệu của thiên địa, khiến bọn họ không hiểu sao lại có cảm giác muốn ngộ đạo.

Không lâu sau, sương mù trong Đại Tịch Diệt cung cuộn cuộn, tràn về phía bọn họ, điều này cũng khiến những cây cột đá ở xa xa hiện ra.

Chương 594: Tịch Diệt Mê Tung bộ, chỉ còn sống ba người.

Chương 594: Tịch Diệt Mê Tung bộ, chỉ còn sống ba người.

Trên mỗi cây cột đá đều khắc chữ và hình vẽ, chẳng chịt, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Sương mù từ bốn phương tám hướng tràn về phía trước Chu Tuyết, nhanh chóng ngưng tụ thành một bóng người.

Cảnh này khiến bốn yêu căng thẳng, còn Phương Vọng thì nhìn xung quanh.

Sau khi sương mù tan đi, nơi đây là một quảng trường rộng lớn, mặt đất nhẵn nhụi, phạm vi đường kính ít nhất hơn trăm dặm. ...

Có vẻ rất thích hợp để chiến đấu!

Phương Vọng nghĩ như vậy, ánh mắt theo đó hướng về bóng người trước mặt Chu Tuyết.

Bóng người đó toàn thân đen ngòm, chỉ có hình dáng, phi tóc dài, trên đầu mọc hai chiếc sừng nhọn, nhìn là biết đến từ Yêu tộc.

Vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt của Ứng Thương Hải bốn yêu hơi thay đổi, dường như cảm nhận được điều gì đó.

“Hậu bối Nhân tộc, ngươi học được Tịch Diệt Mê Tung bộ từ khi nào? Ngươi hẳn là chưa từng đến đây chứ.”

Bóng người bí ẩn lên tiếng, giọng điệu hờ hững, khiến người ta có cảm giác không giận mà uy.

Chu Tuyết không kiêu ngạo không tự tử mà trả lời: “Thưa tiền bối, ta học được Tịch Diệt Mê Tung bộ ở nơi khác, đồng thời cũng có được manh mối về cơ duyên ở đây.”

Bốn yêu Ứng Thương Hải kinh ngạc nhìn Chu Tuyết, thầm nghĩ hoặc, chẳng phải nàng nói mình đã từng đến đây trước đó sao?

Bọn họ tuy nghĩ hoặc nhưng không vạch trần, bọn họ còn chưa dám đắc tội Phương Vọng.

Bóng người bí ẩn im lặng một lúc, nói: “Nếu vậy, thì chuẩn bị tiếp nhận khảo hạch đi.”

Lời này vừa nói ra, bốn yêu lộ ra vẻ mừng rỡ, không ngờ lại thành công dễ dàng như vậy!

Bọn họ không cảm thấy đơn giản, dù sao Tịch Diệt Mê Tung bộ mà Chu Tuyết sử dụng, dính đến hai chữ Tịch Diệt, chắc chắn không đơn giản. không lẽ này đột nhiên thay đổi, hoàn cảnh không thay đổi, thay đổi là ánh sáng của hoàn cảnh, đột nhiên trở nên sáng như ban ngày.

“Kỳ khảo hạch đầu tiên, đó là trong số các người chỉ có thể sống sót ba người kế thừa kỳ khảo hạch của ta.”

Bóng người bí ẩn lên tiếng, hần tự xưng là kỳ khảo hạch của ta, rất rõ ràng, hần chính là Tịch Diệt Đại Đế.

Ba người?

Sắc mặt bốn yêu đại biến.

Phương Vọng không khỏi nhìn về phía Chu Tuyết, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nữ nhân này sẽ không thực sự đáng sợ như vậy chứ!

Chu Tuyết quay người, nhìn bốn yêu, cười hỏi: “Các người muốn rút lui không, còn kịp đấy.”

Bốn yêu nghe vậy, sắc mặt thay đổi, bọn họ nhìn nhau.

Thâm Cửu Giao nghiêng răng nói: “Chuyện đã đến nước này, sao có thể rút lui, truyền ra ngoài còn đặt chân ở yêu cung thế nào được!”

Ứng Thương Hải hít sâu một hơi, nói: “Đúng vậy, con đường nghịch thiên vốn nên tiến thẳng về phía trước, sao có thể sợ sệt?”

Thần Dao, Minh Hải Lân không lên tiếng, nhưng thái độ cũng rất rõ ràng, ánh mắt kiên định nhìn về phía Phương Vọng.

Bọn họ đều coi Phương Vọng là đối thủ mạnh nhất.

Tịch Diệt Đại Đế bay lên, mặc cho bọn họ tàn sát lẫn nhau.

Phương Vọng tiến lên một bước, bẻ cổ, nói: “Người nói, để ai sống sót?”

Chu Tuyết mỉm cười, chỉ vào Ứng Thương Hải, cười nói: “Con đại bàng này đi.”

Kiêu ngạo!

Thái độ không coi Yêu tộc ra gì của hai người khiến bốn yêu vừa kinh vừa giận, còn Ứng Thương Hải cũng tức giận, nhưng đồng thời trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Phương Vọng vẫy tay về phía bốn yêu, nói: “Đến đi, cho dù là chết, cũng phải chết một cách đường đường chính chính, không phải sao?”

Nghe vậy, bốn yêu gầm lên một tiếng, lần lượt bộc phát yêu uy của mình, theo đó giết về phía Phương Vọng.

Na thân trên của Thâm Cửu Giao hóa thành thân øiao lona bước một bước đến trước mặt Phương Vọng, vuốt rồng quét ngang, sắc nhọn và tỏa ra hàn khí.

Tốc độ của hãn cực nhanh, nhưng Phương Vọng còn nhanh hơn.

Phương Vọng hơi quay người, chân phải nâng lên, quét ngang như roi sắt, đánh trúng đầu giao long của Thâm Cửu Giao. Lực lượng khủng khiếp khiến Thâm Cửu Giao quay cuồng bay ra ngoài, dọc đường liên tục đập vào mặt đất, bay thẳng đến bức tường cung điện cách đó trăm dặm, thân thể khảm vào trong đó, xung quanh xuất hiện những vết nứt như mạng nhện.

Ứng Thương Hải vỗ cánh bay lên, hai cánh vỗ về phía Phương Vọng, vô số lông vũ hóa thành mưa tên rơi xuống, khí

thể vô cùng lớn.

Phương Vọng giờ nắm đấm đánh ra, một con hắc long lao ra. Khí thể của mưa tên thực sự rất lớn, nhưng không bằng hắc long, hắc long gào thét lao tới, đánh tan tất cả lông vũ, đánh vào người Ung Thương Hải, đánh hấn lên tận trời cao.

Sắc mặt Thần Dao, Minh Hải Lân đại biến, chúng sợ hãi vội vàng lui lại, không dám đến gần Phương Vọng nữa .

Bọn họ lần lượt lấy ra pháp bảo, thi triển pháp thuật, tấn công Phương Vọng từ xa.

Phương Vọng bước ra một bước, gió lớn nổi lên, thổi tan sấm sét, sương độc do hai yêu thi triển, một bước đến trước mặt Minh Hải Lân.

“Sao có thể... Hấn rồi cuộc là...”

Minh Hải Lân kinh hãi biến sắc, trong lòng tràn đầy kinh sợ. Hấn vô thức giờ pháp bảo lên, chuẩn bị chống đỡ đòn tấn công của Phương Vọng.

Phương Vọng đấm một quyền, trực tiếp đánh tan thân thể hấn thành sương máu.

Giết chết ngay lập tức!

Minh Hải Lân chỉ có tu vi Thần Thông cảnh, sao có thể đỡ được nắm đấm của Phương Vọng?

Tu vi của Thâm Cửu Giao thì mạnh hơn một chút, đã bước vào bán bộ Đạp Tiêu cảnh, Phương Vọng cũng có thể giết chết hấn ngay lập tức, nhưng cố ý để lại một cơ hội, có tâm thái xem kịch.

Sau khi giết chết Minh Hải Lân, Phương Vọng quay người nhìn về phía Thần Dao.

Khuôn mặt kiêu diễm của Thần Dao trong nháy mắt trở nên tái nhợt, nàng thấy Phương Vọng sắp giết tới, nàng vội vàng quỳ xuống, lớn tiếng kêu lên: “Xin...” mạnh chiếu xuống, Thần Dao ngẩng đầu nhìn lên, nhưng không thể nhìn rõ sắc mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lạnh như băng.

Âm!

Mặt đất nổ tung, bụi đất bay đi, che khuất thân hình Phương Vọng.

Ứng Thương Hải từ trên trời rơi xuống, giáp đen trên người đã vỡ nát, toàn thân máu me đầm đìa, hắn nhìn về phía Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Sao có thể...”

Chương 595: Phục sinh Đại Đế.

Chương 595: Phục sinh Đại Đế.

Minh Hải Lân, Thần Dao bị Phương Vọng giết chết ngay lập tức, chỉ còn lại Ứng Thương Hải, Thâm Cửu Giao.

Ứng Thương Hải trên không trung hoàn toàn không ngờ hai yêu quái kia chết nhanh như vậy.

Hắn thực sự cảm thấy mình không phải là đối thủ của Phương Vọng, nhưng sao có thể ngờ rằng chênh lệch lại lớn đến vậy?

Phương Vọng bay ra từ trong bụi đất cuộn cuộn, tiến về phía Ứng Thương Hải, khiến sắc mặt Ứng Thương Hải thay đổi liên tục.

Tịch Diệt Đại Đế từ đầu đến cuối đều không lên tiếng, cũng không vì thực lực của Phương Vọng mà kinh ngạc, còn Chu Tuyết thì nhìn cảnh này một cách chế giễu.

“Đáng ghét...”

Ứng Thương Hải nghiêng răng nghiêng lợi. Bốn người bọn họ chính là một nhóm thiên tài xuất sắc nhất của Yêu cung dưới đáy biển, đã sống hàng trăm năm. Bọn họ vô cùng đắc ý, chưa từng gặp đối thủ, sao có thể ngờ được có ngày hôm nay.

Ngay lúc này, một trận gió mạnh thổi đến từ phía sau, khiến hấn giật mình theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Ầm!

Một móng vuốt rồng khổng lồ ập đến, chém ngang lưng hấn.

Ứng Thương Hải trợn tròn mắt, trong đôi mắt đỏ ngầu tràn đầy vẻ khó tin.

Người ra tay chính là Thâm Cửu Giao!

Thâm Cửu Giao đỏ ngầu hai mắt, hấn giơ móng vuốt rồng lên, lòng bàn tay bùng cháy ngọn lửa hùng hực, muốn vung vuốt quét sạch.

Bốp!

Phương Vọng đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, nắm lấy cổ tay hấn.

Sắc mặt Thâm Cửu Giao đại biến, hấn vội vàng nói: “Nếu để ta giết hấn, các người cũng có thể vượt qua cửa ải này, còn có thể bảo toàn linh lực, sao không để chúng ta tự giết lẫn nhau?”

Phương Vọng ngẩng đầu, cơ thể bay lên, nhìn xuống hấn, nói: “Nàng đã nói rồi, yêu quái sống sót không phải là người. Hơn nữa, giết người, sao cần phải lãng phí linh lực?” của mình, thân hình biến mất tại chỗ, theo đó dịch chuyển đến hàng chục dặm, kinh hoàng nhìn Phương Vọng.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tịch Diệt Đại Đế, lớn tiếng kêu lên: “Ta xin rút lui! Ta từ bỏ!”

Phương Vọng không ra tay ngay lập tức, mà nhìn về phía Tịch Diệt Đại Đế, chờ thái độ của hắn.

“Một khi đã tham gia, thì không thể rút lui, con cháu Yêu tộc sao có thể tham sống sợ chết?”

Tịch Diệt Đại Đế lạnh lùng nói, giọng nói vừa dứt, Phương Vọng lập tức giết đến trước mặt Thâm Cửu Giao.

Đồng tử của Thâm Cửu Giao co lại, hắn đột nhiên há miệng, phun ra ánh lửa từ trong miệng.

Phương Vọng quét ngang một chân, không chờ Thâm Cửu Giao phun lửa, một chân này đã đá nổ tung thân xác hắn, ngay cả chân hồn cũng tan thành mây khói.

Quá nhanh!

Đối mặt với những tồn tại dưới Đạp Tiêu cảnh, Phương Vọng thực sự không để vào mắt.

Nhưng sau khi giết chết Thâm Cửu Giao, trong lòng hắn lại cảm thán vô cùng.

Không biết từ lúc nào, hắn đã trở nên mạnh mẽ như vậy, nghĩ lại lúc trước đối mặt với Phá Thiên cảnh, hắn đều cảm thấy áp lực.

Đối với những người khác, hắn trưởng thành rất nhanh, chỉ có chính hắn biết, tuổi thực tế của hắn đã sắp chạm đến mười vạn tuổi.

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, quay người bay về phía Chu Tuyết.

Ứng Thương Hải bị chặt ngang lưng nhưng không chết. Hắn cố nén đau đớn, để thân thể mình kết nối lại với nhau,

đồng thời mọc ra thịt mới, hắn nhìn bóng lưng Phương Vọng với vẻ mặt phức tạp.

Phương Vọng đáp xuống bên cạnh Chu Tuyết, hai người cùng nhau quay người nhìn về phía Tịch Diệt Đại Đế.

Tịch Diệt Đại Đế mở lời: “Cửa ải thứ hai, phiêu lưu trong ảo cảnh. Ta sẽ đưa các ngươi vào những ảo cảnh khác nhau, các ngươi cần phải phiêu lưu trong một thế lực, kẻ mạnh nhất trong ảo cảnh sẽ cao hơn các ngươi hai đại cảnh giới, nhiệm vụ của các ngươi là giết chết tất cả sinh linh mà các ngươi nhìn thấy.” Phương Vọng nhướng mày.

Khóe miệng Chu Tuyết cong lên, nàng không lên tiếng.

Ứng Thương Hải lập tức mặt như tro tàn, hắn biết mình xong rồi.

Tịch Diệt Đại Đế lập tức vung tay áo, Phương Vọng lập tức bị kéo vào trong ảo cảnh.

Ứng Thương Hải trên không trung từ từ hạ xuống, ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhắm chặt mắt và cau mày.

“Ồ?”

Tịch Diệt Đại Đế kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn về phía Chu Tuyết, nhưng thấy Chu Tuyết không bị kéo vào ảo cảnh, mà đang cười nhìn hắn.

“Công pháp của ngươi không đơn giản, chẳng lẽ ngươi đến từ Thượng giới?”

Tịch Diệt Đại Đế mở lời hỏi.

Chu Tuyết cười nói: “Ta đến từ đâu không quan trọng, quan trọng là ngươi có muốn sống không?”

“Sao vậy? Hạng bối, ngươi còn muốn phục sinh Đại Đế đã khuất sao?”

Giọng nói của Tịch Diệt Đại Đế vang lên, giọng điệu vẫn bình thản.

Chu Tuyết trả lời: “Trên đời không có chuyện gì là không thể, nếu người thực sự cam tâm ở đây, thì sẽ không để lại tàn hồn, đúng không? Hầu như tất cả các Đại Đế, Đại Thánh đã chết đều như vậy, trong lòng các người đều không cam lòng, các người vốn nên trường sinh bất tử, không nên như vậy.”

Tịch Diệt Đại Đế im lặng.

Sau vài nhịp thở, hắn định mở miệng, ánh mắt đột nhiên liếc về phía bên cạnh Chu Tuyết, Phương Vọng đứng tại chỗ, nhắm chặt hai mắt.

Chu Tuyết cũng liếc nhìn Phương Vọng, không vui nói: “Đừng giả vờ nữa.”

Phương Vọng nghe vậy, theo đó mở mắt ra, giả vờ ho một tiếng, nói: “Tiền bối, xin lỗi, ta cũng luyện một loại kỳ công, không thể toàn tâm toàn ý tiến vào ảo thuật được.”

Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công!

Vẫn là đại viên mãn!

Lúc trước khi vào cung, hắn không phải là ý thức tiến vào ảo cảnh, mà là hình ảnh trên tường hiện ra trước mắt hắn, hắn có thể thoát ra bất cứ lúc nào. Còn đối với loại ảo thuật khiến ý thức chìm đắm như thế này, Vô Tướng Tịch Diệt Đại Đế lại một lần nữa im lặng.

Cung điện rơi vào im lặng.

Phương Vọng khá tò mò, lần khảo hạch truyền thừa này quá đơn giản, không biết Tịch Diệt Đại Đế có để bọn họ toại nguyện không?

Chu Tuyết không lên tiếng, lặng lẽ chờ đợi quyết định của Tịch Diệt Đại Đế.

Một lúc sau, Tịch Diệt Đại Đế u u hỏi: “Tiểu nha đầu, người giữ con ưng yêu kia ở lại, muốn làm gì?”

Chương 596: Phục sinh Đại Đế. (2)

Chương 596: Phục sinh Đại Đế. (2)

Chu Tuyết trả lời: “Đây chính là thành ý của ta, thân yêu quái này có tư chất, khí huyết mạnh nhất trong bốn yêu quái, có thể miễn cưỡng làm thân xác cho người, không biết tiền bối có đồng ý không.”

Quả nhiên!

Phương Vọng biết Chu Tuyết sẽ không tốt bụng như vậy, dẫn bốn yêu quái cùng nhau vào khảo hạch, chắc chắn có mưu đồ.

Đây không phải là thủ đoạn phục sinh của Hồng Huyền Đế sao?

Tịch Diệt Đại Đế bước lên phía trước, thân hình không ngừng lóe lên. Sau ba bước, hắn đã đến bên trong cơ thể Ứng Thương Hải, lúc này, khuôn mặt Ứng Thương Hải lộ vẻ đau đớn, hiển nhiên hắn không hề dễ chịu trong ảo cảnh.

Dưới sự chú ý của Phương Vọng, Chu Tuyết, Tịch Diệt Đại Đế chui vào trong cơ thể Ứng Thương Hải.

Phương Vọng không nhịn được hỏi: “Đại Đế, Đại Thánh dễ dàng phục sinh như vậy sao?”

“Tất nhiên là không, thứ trói buộc bọn họ là một loại mệnh thuật. Ta có thể giúp bọn họ giải trừ một chút, để tàn hồn đoạt xá trùng sinh, chứ không phải là sự phục sinh thực sự. Nếu muốn phục sinh, bọn họ còn phải nỗ lực nhiều hơn nữa.”

Chu Tuyết nhẹ giọng trả lời.

Phương Vọng bừng tỉnh đại ngộ, như vậy mới hợp lý.

“Thực ra rất nhiều Đại Thánh, Đại Đế đều có cách để một phần hồn phách phục sinh, nhưng bọn họ không dám, sợ bị Thượng giới truy sát. Mặc dù hồn phách của bọn họ trường tồn cùng thiên địa nhân gian, nhưng cũng không muốn chịu sự giày vò của Thượng giới.”

Chu Tuyết tiếp tục nói.

Trường tồn cùng thiên địa nhân gian?

Phương Vọng nghe xong lời này, có thêm sự hiểu biết sâu sắc hơn đối với Đại Thánh, Đại Đế.

Hắn lại nghĩ đến Tru Tiên Đại Thánh, Tru Tiên Đại Thánh tự xưng là tọa hóa, không biết tọa hóa của Tru Tiên Đại Thánh là thánh vẫn, hay là kim thiên thoát xác, ẩn núp ở một nơi nào đó.

Chắc chắc.

PhiZZng Vonda lai nahl# đến một eế lời ©Ủa Tru Tiên Đại Thánh hắn nghi ngờ phía sau Đại Thánh, Đại Đế có một ván cờ lớn.

Có lẽ một ngày nào đó, tất cả Đại Thánh, Đại Đế từ xưa đến nay đều sẽ phục sinh!

Đó sẽ là thời thịnh thế như thế nào?

Ngay khi Phương Vọng đang suy nghĩ lung tung, thì Ứng Thương Hải ở đằng xa đã động dậy.

Phương Vọng và Chu Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy thân thể Ứng Thương Hải run rẩy, đầu cũng không ngừng lắc lư.

“Xem ra hắn vẫn cần thời gian thích ứng.”

Chu Tuyết nhẹ giọng nói.

Phương Vọng nhướn mày, rồi dùng thuật truyền âm hỏi: “Đúng rồi, ngươi không phải nói rằng Tịch Diệt Đại Đế đã được xếp vào hàng tiên ban rồi sao, tại sao hắn lại cần phục sinh?”

Chu Tuyết dùng thuật truyền âm hỏi ngược lại: “Hong Trần Thiên Đế từng là Thiên Đế, tại sao lại rơi vào kết cục như vậy?”

Được rồi!

Nói có lý!

Phương Vọng trầm nghĩ rằng Tiên Đình Thượng giới này thật phức tạp.

“Cuộc tranh giành quyền lực ở Thượng giới còn đáng sợ hơn nhiều so với ở nhân gian, bởi vì nếu họ thua, thì sẽ vạn kiếp bất phục. Ngay cả Thiên Đế mạnh nhất của Tiên Đình cũng có thể bị người ta kéo xuống khỏi ngai vàng, rơi vào sự giày vò của lời nguyền vĩnh cửu.”

Chu Tuyết tiếp tục dùng thuật truyền âm nói, giọng điệu đầy cảm thán.

Phương Vọng lại nghĩ đến những lời Chu Tuyết đã nói trước đây, những cường giả, thiên tài mà nàng chiêu mộ đều có những tiếc nuối, hận thù riêng, xem ra Tịch Diệt Đại Đế cũng vậy.

“Đúng rồi, bốn yêu quái trước đó có thiên tư không đơn giản, ngươi cố ý đợi bọn chúng, có phải kiếp trước có thù hận gì không? Nếu chỉ muốn tìm một cái xác, thì trước khi đến, ngươi đã chuẩn bị sẵn rồi.”

Phương Vọng tiếp tục hỏi, vẫn dùng thuật truyền âm.

“Ừm, bọn chúng không chỉ là thiên tài hàng đầu của Yêu tộc Hư Hải, mà còn là thiên tài Yêu tộc hàng đầu của toàn bộ

Đông nhân gian. Xét về tư chất, chúng thậm chí còn không thua gì Hồng Tiên Nhi, nhưng chúng không có mệnh cách của Đại Đế. Kiến trước, chúng hoành hành nhân gian, lấy người phạm làm thức ăn, cho nên người giết chúng, coi như là trừ hại cho nhân gian, ta tính được chúng sắp đến Đại Tịch Diệt cung, nên mới dẫn người đến trước.”

“Kiếp trước, bốn yêu quái này cuối cùng bị cửu mệnh bảo linh của Tây Nhân gian giết chết. Trận chiến đó khiến cho cửu mệnh bảo linh kia nổi tiếng khắp thiên hạ, cũng khiến cho người dân Đông nhân gian kính ngưỡng, trở thành thiên tài số một của nhân gian theo đúng nghĩa đen.”

Khi Chu Tuyết nhắc đến cửu mệnh bảo linh kia, giọng điệu mang theo một ý vị khó hiểu.

Phương Vọng đã không chỉ một lần nghe Chu Tuyết ca ngợi thiên tư của cửu mệnh bảo linh kia.

Hắn không tin, Phương Vọng bây giờ còn không bằng người đó sao?

Nhưng trực giác mách bảo hắn rằng, Chu Tuyết có thể cố ý lấy người đó ra để kích thích hắn, hắn không thể mắc mưu.

Hai người dùng thuật truyền âm nói chuyện phiếm với nhau.

Hồi lâu sau.

Ứng Thương Hải cuối cùng cũng bình tĩnh lại, Phương Vọng, Chu Tuyết nhìn hắn, chờ hắn mở mắt.

Đột nhiên!

Ứng Thương Hải mở mắt, đột ngột đứng dậy lao về phía Phương Vọng và Chu Tuyết, một trận gió mạnh thổi bay mái tóc đen của Phương Vọng, hắn bước ra một bước, chắn trước mặt Chu Tuyết, tung một quyền.

Âm!

Hai nắm đấm va vào nhau, một luồng xung lực kinh khủng quét ngang cung điện, áo trắng của Phương Vọng phồng lên dữ dội, có xu hướng rách toạc.

Phương Vọng nheo mắt, thầm nghĩ: “Sức mạnh thật mạnh!”

Đôi mắt lạnh lùng của Ứng Thương Hải cũng mang vẻ kinh ngạc, hắn mở miệng khen ngợi: “Thể chất của ngươi là thể chất có tiềm lực nhất mà ta từng thấy. Cái xác này của ta có cảnh giới cao hơn ngươi, lại là Yêu tộc, dưới sự tăng cường từ quyền pháp của ta, vậy mà không thể lay chuyển được ngươi.”

Phương Vọng nhìn hắn, khiêm tốn nói: “Tiền bối, quyền kinh của ngài quả thực lợi hại, tuyệt không phải quyền pháp của nhân gian có thể so sánh được.”

Cả hai cùng thu quyền, bầu không khí căng thẳng lập tức dịu đi. Ứng Thương Hải chính là Tịch Diệt Đại Đế, hắn nhìn về phía Chu Tuyết, nói: “Hậu bối, muốn phục sinh ta, một cái xác không đủ, hắn là người đã có chuẩn bị, sau khi phục sinh ta, cần ta làm gì?”

Chương 597: Thiên tư khó tin.

Chương 597: Thiên tư khó tin.

Chu Tuyết bình tĩnh nhìn hắn, nói: “Ta sáng lập ra Kim Tiêu giáo, sau này sẽ cùng giáo phái phi thăng, ta sẽ phục sinh rất nhiều Đại Đế, Đại Thánh có thù với Tiên Đình. Ở nhân gian, ngươi ra tay giúp ta bảy lần, ngày sau phi thăng, chỉ cần Kim Tiêu giáo chuẩn bị xong, ta sẽ công kích Tiên Đình, đến lúc đó, ngươi sẽ có cơ hội cứu nữ nhi của ngươi.”

Lời này vừa nói ra, Phương Vọng rõ ràng cảm thấy một luồng sát khí khóa chặt Chu Tuyết, sát khí đến từ Tịch Diệt

Đại Đế.

Tịch Diệt Đại Đế nhìn chăm chăm Chu Tuyết, hỏi: “Người rót cuộc là ai?”

“Tiên Đình tồn tại không biết bao nhiêu kỷ nguyên, người có thù với bọn chúng không chỉ có người, về phần thân phận của ta, tạm thời không tiết lộ, sẽ gây ra nhân quả lớn hơn, đối với người, đối với ta, đều không có lợi.”

Chu Tuyết bình tĩnh nói.

Thật biết giả vờ!

Phương Vọng rất hài lòng với diễn xuất của Chu Tuyết, có phong thái của hãn đồ.

Tịch Diệt Đại Đế nhìn chăm chăm Chu Tuyết, Chu Tuyết vẫn không đổi sắc mặt.

Cung điện rơi vào im lặng.

Khoảng nửa chén trà trôi qua, Tịch Diệt Đại Đế nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, rồi mở mắt ra, nghiêm mặt nói: “Nếu đã như vậy, thì trước tiên hãy bắt đầu truyền thừa. Ta có hai truyền thừa, một là công pháp thể tu mạnh nhất của ta, hai là một bảo vật của ta, các người chọn đi.”

Chu Tuyết nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng trầm ngâm nói: “Ta muốn công pháp thể tu.”

Mặc dù thân thể của hãn đồ đã rất kinh khủng, nhưng hãn đồ sẽ không chê tiếp tục trở nên mạnh hơn.

Mạnh không có điểm dừng!

Chu Tuyết gật đầu, nói: “Người truyền công pháp cho hãn đồ trước đi.”

Tịch Diệt Đại Đế giơ tay phải lên, cách không triệu hồi, từng cây cột đá ở bốn phương tám hướng đều rung chuyển dữ

dội, trên mặt cột bay ra từng chữ sáng, nhanh chóng tràn về phía Phương Vọng.

Ph:irZng Vona không nhận khána những chữ sáng này nhanh chóng thu nhỏ lại, chui vào trán hấn, hấn cũng nhắm mắt lại.

Tịch Diệt Đại Đế nhìn về phía Chu Tuyết, hỏi: “Tên tiểu tử này là chuyển thể của cường giả vạn cổ nào?”

Khóe miệng Chu Tuyết cong lên, nàng cười nói: “Hấn không phải chuyển thể của ai cả, hấn là thiên tài mà ta phát hiện ra, hấn thậm chí còn cứu ta, hấn có phải rất khó tin không?”

Tịch Diệt Đại Đế gật đầu, nói: “Quả thực rất khó tin, cú đâm vừa rồi, ta không hề nương tay, mặc dù cái xác này rất yếu, nhưng cảnh giới lại cao hơn hấn, Kim Tiêu giáo còn có bao nhiêu thiên tài như vậy?”

“Không thể có nhiều như vậy, thiên tư của hấn là mạnh nhất.”

“Hiện tại ngươi đã phục sinh được mấy Đại Thánh, Đại Đế?”

“Tính cả ngươi, tổng cộng là bốn vị, kiếp này ta mới hơn ba trăm tuổi, vẫn cần thời gian.”

“Nói như vậy, thiên tư của ngươi kiếp này cũng không tệ.”

“Chỉ là tích lũy cơ duyên mà thôi.”

Chu Tuyết và Tịch Diệt Đại Đế trò chuyện. Tịch Diệt Đại Đế rất hứng thú với Kim Tiêu giáo, Chu Tuyết không giấu giếm, giới thiệu sơ lược về tình hình của Kim Tiêu giáo.

Sau khi nàng nói xong, Tịch Diệt Đại Đế cảm thán: “Đã tâm của ngươi không nhỏ, hướng phát triển rất giống với cấu trúc tiên thần của Tiên Đình. Quả nhiên ngươi đã từng ở Tiên

Đình, ngay cả Hồng Trần Thiên Đế cũng tin tưởng người, thân phận của người khó mà tưởng tượng được, có lẽ người mới là tiên bối.”

Chu Tuyết cười nói: “Người Hồng Trần Thiên Đế chọn không phải ta, mà là Phương Vọng.”

Tịch Diệt Đại Đế cười hỏi: “Các người có quan hệ gì, người dường như rất tin tưởng hần, hần cũng vậy, trước đó hần đấu quyền với ta, hoàn toàn là bản năng muốn bảo vệ người.”

Chu Tuyết im lặng một lát, nói: “Có một tờ giấy hôn thư mà thôi.”

Tịch Diệt Đại Đế nghe vậy, không khỏi bật cười.

Ngay lúc này.

Tịch Diệt Đại Đế nhìn về phía Phương Vọng bên cạnh, trong lúc hai người trò chuyện, tất cả các chữ sáng đã dung nhập vào trán Phương Vọng, hần đã ở trạng thái ngộ đạo được một lúc lâu.

Phương Vọng từ từ mở mắt ra, ánh mắt mênh mông. Tịch Diệt Đại Đế mở lời: “Nếu khó hiểu lắm thì không cần vội, dù sao cảnh giới của người cũng không đủ cao, muốn luyện thành, cần thời gian lắng đọng.”

Đối mặt với lời an ủi của Tịch Diệt Đại Đế, Phương Vọng hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn cảm xúc.

Chu Tuyết cười hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ người bị đả kích rồi sao?”

Trong mắt Tịch Diệt Đại Đế lóe lên vẻ thất vọng.

Xem ra hần đã đánh giá quá cao thiên tư của Phương Vọng, cũng phải thôi, tuyệt học của hần ở Thượng giới cũng là pháp môn cực kỳ khó tu luyện.

Phương Vọng lắc đầu, nhưng không lên tiếng.

Chu Tuyết không thất vọng như Tịch Diệt Đại Đế, ngược lại còn hỏi: “Chẳng lẽ là quá đơn giản, khiến người thất vọng à?”

Tịch Diệt Đại Đế không khỏi liếc nhìn nàng, trong mắt có vẻ không vui.

Tuyệt học của hắc sao có thể đơn giản được?

Phương Vọng lắc đầu, cuối cùng mới mở miệng: “Tịch Diệt Thần Kinh cao thâm khó lường, tuyệt không phải tuyệt học phàm trần có thể so sánh, chính vì vậy, mới khiến ta tâm lực kiệt quệ.”

Tịch Diệt Thần Kinh!

Đây chính là tuyệt học thể tu của Tịch Diệt Đại Đế.

Để luyện đến đại viên mãn, Phương Vọng đã ở trong Thiên Cung gần tám nghìn năm!

Phải biết rằng, hắc có nền tảng Thiên Cương Chí Dương Bá thể, lại còn tu luyện nhiều năm như vậy, đủ thấy tuyệt học này khó luyện đến mức nào.

Tuyệt học này có thể tăng cường thể phách của hắc, không xung đột với các tuyệt học thân thể khác của hắc, thậm chí còn có thể phối hợp hoàn hảo.

Phương Vọng có thể cảm nhận được thực lực của mình lại sắp tăng vọt.

Tịch Diệt Đại Đế không nhịn được mở miệng: “Người chỉ tiếp nhận truyền thừa, mới bao lâu mà đã tâm lực kiệt quệ? Hậu bối, không cần phải nịnh nọt ta như vậy, thiên tư của người phải lấy sự kiêu ngạo mà chèo chống, chỉ cần là cường giả đứng trên đỉnh, không ai không phải là người tự phụ.”

Ph:ifZng Vonga nghe vẦv trona lòng lần ưức không vui lần ưức nói: “Ta đã học xong rồi.”

“Ừm, cái... Cái gì? Ngươi đã học xong rồi?”

Tịch Diệt Đại Đế chấn động, trừng mắt nói, có một loại cảm giác tức giận vì bị sỉ nhục.

Chương 598: Tịch Diệt Thần Kinh, đại viên mãn!

Chương 598: Tịch Diệt Thần Kinh, đại viên mãn!

Tên tiểu tử này thật sự cho rằng hắn đã chết rồi, không còn là Đại Đế nữa sao?

Dám lừa gạt như vậy, coi thường tuyệt học của hắn!

Phương Vọng giơ tay phải lên, nắm thành quyền. Trong nháy mắt, hắn bộc phát ra một luồng khí thể kinh khủng, đồng tử của hắn thậm chí còn biến thành màu vàng, nét mặt trông giống như thần minh, tràn đầy cảm giác áp bách.

Tịch Diệt Đại Đế trợn tròn mắt, toàn thân run rẩy, không dám tin vào mắt mình.

Chu Tuyết chớp chớp mắt, khuôn mặt lộ ra nụ cười. Nàng không cảm thấy bất ngờ, trên thực tế, trong lòng nàng cũng kinh ngạc, chỉ là kìm nén lại, nàng không thể để Phương Vọng kiêu ngạo được.

“Thật sự là... Trước đây ngươi đã từng học rồi?”

Tịch Diệt Đại Đế kinh ngạc hỏi, không dám tin vào mắt mình.

Chu Tuyết mở miệng: “Tiền bối, đây chính là tuyệt học của ngài, nếu trước đây hắn đã biết, ngài hắn có thể cảm nhận được. Hắn chính là thiên tài như vậy, hắn chính là chỗ dựa cho tất cả dã tâm của ta.”

Phương Vọng không khỏi nhìn về phía Chu Tuyết, lời này có phải là đang tỏ tình không?

Tịch Diệt Đại Đế nhìn chăm chăm vào năm đấm của Phương Vọng bằng ánh mắt sáng quắc, hắn bắt đầu đi vòng quanh Phương Vọng.

“Thần kinh từ trong ra ngoài, bao quanh toàn thân như rồng. Đây không đơn giản là học xong, người đã đại thành rồi, trong số những đệ tử của ta, người có thể đạt tới cảnh giới như vậy, đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa đều phải mất hơn vạn năm khổ công.”

Tịch Diệt Đại Đế chặc chặc khen ngợi.

Hơn vạn năm mới có thể đại thành sao?

Phương Vọng hơi bị đả kích, vạn năm trong Thiên Cung còn dài hơn vạn năm tu luyện ở hiện thực.

Tịch Diệt Đại Đế càng nhìn càng hài lòng. Hắn vỗ vai Phương Vọng, có thể cảm nhận được sự sắc bén của Tịch Diệt Thần Kinh, đột nhiên sắc mặt hắn hơi biến, trở nên kỳ lạ.

“Sao vậy?”

Chu Tuyết mở miệng hi. Tịch Diệt Đại Đế hơi lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Hắn đi sang một bên, trong lòng không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, thực tế đã nổi lên sóng to gió lớn.

Trình độ của tên tiểu tử này đối với Tịch Diệt Thần Kinh...

Tịch Diệt Đại Đế sáng tạo ra Tịch Diệt Thần Kinh, cả đời đều nghiên cứu, cảm nhận đối với Tịch Diệt Thần Kinh của hắn vượt xa những người tu hành khác. Trực giác mách bảo hắn, Tịch Diệt Thần Kinh của Phương Vọng có lẽ không mạnh bằng hắn, nhưng nếu bàn về thành tựu, có thể vượt qua hắn.

Sao lại có thể như vậy?

Tịch Diệt Đại Đế lúc này mới hiểu được Chu Tuyết miêu tả Phương Vọng bằng từ ngữ “Không thể tưởng tượng nổi” là có ý gì.

Hắn nghĩ đến một truyền thuyết nào đó ở Thượng giới, ánh mắt nhìn Phương Vọng trở nên nóng bỏng.

“Được rồi, Phương Vọng, người tu hành ở một bên đi, ta phải giúp tiên bối giải trừ phong ấn.”

Chu Tuyết nói với Phương Vọng, Phương Vọng gật đầu, sau đó đi sang một bên.

Tịch Diệt Đại Đế vén vạt áo, ngồi xếp bằng tại chỗ, ánh mắt hắn không thể rời khỏi Phương Vọng.

Chu Tuyết đứng sau hắn, lòng bàn tay phải vỗ vào đầu hắn, cách không thúc đẩy linh lực, khiến không gian xung quanh hắn sinh ra những gợn sóng vặn vẹo mạnh mẽ.

Phương Vọng thì đi loanh quanh, hắn nhìn thấy những cột đá ghi chép pháp thuật, thần thông thì đã thấy phiền.

Bây giờ hắn rất muốn thoát khỏi Đại Tịch Diệt cung, tìm một nơi nào đó để thả lỏng tâm trạng.

Chương 599: Thánh pháp thật và giả, sắp xảy ra chuyện rồi

,

Không biết vì sao, hắn đột nhiên hoài niệm thành trì của phàm nhân, bầu không khí của những người bình thường không có tu sĩ, yêu quái. Hắn quyết định sau khi giải quyết xong chuyện này sẽ trở về Đại Tề, tìm một tòa thành ẩn cư, sống một năm ngày tháng nhàn nhã.

Ước chừng nửa canh giờ, Chu Tuyết mới thu tay lại.

Phương Vọng đứng quan sát từ xa, rõ ràng cảm thấy khí tức của Tịch Diệt Đại Đế trở nên khác biệt, có một loại biến hóa không nói nên lời.

Tịch Diệt Đại Đế mở mắt, đứng dậy. Hắn giơ tay lên vẫy một cái, một cột đá khổng lồ ở đằng xa vỡ vụn. Một luồng sáng bay ra từ bên trong, rồi Chu Tuyết nắm lấy nó, ánh sáng tan đi, hóa ra là một thước ngọc, một thước ngọc màu xanh có vân trắng.

Nàng cong môi, thu thước ngọc vào trong tay áo, sau đó nhìn về phía Phương Vọng, cười nói: “Đi thôi, nên rời đi rồi.”

Tịch Diệt Đại Đế bẻ cổ, đi trước về phía cửa chính của Đại Tịch Diệt cung, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi.

Hắn bắt đầu mong đợi cuộc sống phục sinh tiếp theo!...

Đại lục Nhân Hoàng, Đại Dụ thần triều.

Trong một cung điện ở Đê thành, Hồng Tiên Nhi mặc váy vàng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai tay không ngừng thi triển pháp quyết vận công. Từng luồng hơi trắng bốc lên từ trong cơ thể nàng, cuộn cuộn trên đỉnh đầu nàng, mơ hồ như một hình ảnh nào đó, toát lên vẻ huyền diệu.

Đột nhiên.

Hồng Tiên Nhi mở mắt, trầm giọng hỏi: “Ai? Ra đây! Ta biết người ở đó!”

Không có tiếng trả lời nàng, nàng không hề mất cảnh giác, đôi mắt đẹp đảo qua từng góc ngách trong điện.

Rầm!

Chiếc bàn không xa đột nhiên gãy một chân bàn, bộ đồ trà trên đó cũng rơi xuống đất vỡ tan, nước trà đổ lênh láng.

Hồng Tiên Nhi biến mất, thân hình xuất hiện bên cạnh bàn, ánh mắt nhìn về phía nước trà trên mặt đất.

Chỉ thấy những giọt nước trà chảy xuôi, thế mà lại tạo thành một hàng chữ: “Bản thánh tên là Thái U, có chung số mệnh với ngươi, bản thánh nguyện giao dịch với ngươi, giúp ngươi thoát khỏi số mệnh.”

Hồng Tiên Nhi nghe xong, chế nhạo nói: “Giao dịch? Số mệnh? Ngươi còn không dám hiện thân, ngươi có thể giúp gì ta được?”

Chữ viết trên mặt đất bắt đầu thay đổi, biến thành một đoạn khác: “Phụ thân ngươi đã chuyển mệnh cách Đại Đế của mình sang cho ngươi, ngươi đã có được mệnh cách Đại Đế hoàn chỉnh, nhưng kiếp nạn của ngươi cũng đang đến gần. Người có duyên với ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi nên hiểu rằng hắn vẫn chưa đạt đến cảnh giới vô địch nhân gian, kiếp nạn của ngươi cũng có thể liên lụy đến hắn.”

“Nếu đạt được Thánh pháp của bản thánh, người có thể sớm đạt được sức mạnh của Đại Đế, quét sạch mọi kẻ địch trên thế gian, phá vỡ mọi xiềng xích của số mệnh.”

Chương 599: Thánh pháp thật và giả, sắp xảy ra chuyện rồi

Nghe lời Thái U nói, Hồng Tiên Nhi không hề tin tưởng, ngược lại trong lòng tràn đầy cảnh giác.

Đối phương nhắc đến Phương Vọng, điều này khiến nàng càng thêm thận trọng, cảm thấy đối phương có lẽ không chỉ muốn tính kế nàng, mà còn muốn tính kế cả Phương Vọng nữa.

Hồng Tiên Nhi mở miệng hỏi: “Nếu ta tin người, đạt được sức mạnh của Đại Đế, ta sẽ phải trả giá như thế nào? Người đừng nói với ta rằng người tốt bụng giúp ta, mà ta không phải trả bất cứ giá nào.”

Nước trà trên mặt đất lại chảy, biến thành từng hàng chữ mới.

“Bản thánh chỉ có thể cung cấp Thánh pháp, với tư chất của người, có hy vọng đạt được sức mạnh của Đại Đế, nhưng nếu trong quá trình tu luyện, tâm trí hỗn loạn, thì có thể đi vào con đường tà đạo, thậm chí tổn hại đến tuổi thọ. Bản thánh giúp người ngoài nguyên nhân số mệnh của chúng ta tương tự, cũng vì muốn nhân gian có thêm một vị Đại Đế. Nếu người chết trong kiếp nạn không đáng có, thì thật đáng tiếc.”

“Kiếp nạn của người không phải bắt nguồn từ số mệnh nhân gian, mà là phụ hoàng của người đã khiến thượng giới kiêng dè, chết trong kiếp nạn như vậy, người thực sự cam tâm sao?”

Hồng Tiên Nhi nhíu chặt mày, chìm vào trầm tư.

Thái U không hiện chữ nữa, chờ đợi nàng lựa chọn.

Lâu lắm.

Hồng Tiên Nhi mở miệng nói: “Người truyền Thánh pháp cho ta trước đi, ta xem Thánh pháp của người có lợi hại không.”

Nước trà trên mặt đất cuộn trào, tụ lại thành một chữ lớn.

“Được.”...

Sau khi rời khỏi Hư Hải, Phương Vọng, Chu Tuyết, Tịch Diệt Đại Đế nhanh chóng đến nơi Phật tông tọa lạc.

Đợi đến Phật tông, Phương Vọng bèn dẫn Tiểu Tử, Chúc Như Lai cùng những đệ tử Phật tông đã quy hàng cùng rời đi.

Chu Tuyết, Túc Huyền, Tịch Diệt Đại Đế và một đám tu sĩ Kim Tiêu giáo đứng trên vách đá tiền đám người Phương Vọng rời đi.

Túc Huyền thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn về phía Tịch Diệt Đại Đế, hần truyền âm hỏi Chu Tuyết: “Sao ta thấy con vêu guái người mang về kia không bình thường?”

“Không sai, hần giống người.”

Chu Tuyết truyền âm trả lời, Túc Huyền nghe vậy thì động lòng.

Tịch Diệt Đại Đế cảm nhận được ánh mắt của Túc Huyền, quay đầu nhìn hần, mở miệng nói: “Người rất tò mò về ta à?”

Đám tu sĩ Kim Tiêu giáo đều nhìn về phía hai người bọn họ.

Túc Huyền lạnh mặt, hừ một tiếng: “Thật sự tò mò, sau này tìm cơ hội trò chuyện đi.”

Tịch Diệt Đại Đế nhếch miệng, ánh mắt nhìn Túc Huyền hơi bốn cột.

Chu Tuyết không ngăn cản sự ganh đua của bọn họ, trên mặt cũng lộ ra nụ cười khó hiểu.

Những năm gần đây, phạm vi bố cục của Kim giáo rất rộng, khắp các biển, các lục địa đều xây dựng pháp trận truyền tống, khiến cho hành trình của Phương Vọng và những người khác rút ngắn đi rất nhiều.

Trên đường đi, Chúc Như Lai phát hiện Phương Vọng trở nên ít nói, dù sao cũng cảm thấy hẫng thay đổi, nhưng Chúc Như Lai không nói ra.

Tiêu Tử thì đã quen, đoán rằng Phương Vọng chắc chắn đã đạt được truyền thừa mạnh mẽ nào đó, cần thời gian để thích ứng.

Một tháng sau.

Đám người Phương Vọng trở về Kiếm Thiên trạch Đại Tề. Lần này, hắn mang về hơn vạn tu sĩ Phật tông, động tĩnh âm ỉ, Phương Vọng nói với Hồng Trần, Độc Cô Vãn Hồn về việc Chúc Như Lai đảm nhiệm một trong thập nhị Đạo tông, sau đó hắn không quản, một mình rời khỏi Kiếm Thiên trạch, bắt đầu vân du Đại Tề.

Đại lục Hàng Long vẫn luôn thái bình, nhưng thiên hạ lại có rất nhiều vương triều, dưới sự hòa bình cũng có những cơn sóng ngầm. Nhờ vào uy thế của Phương Vọng, bờ cõi giang sơn của Đại Tề vẫn luôn mở rộng, có rất nhiều thế lực vì muốn lấy lòng Phương Vọng mà giúp đỡ vương triều Đại Tề.

Phương gia càng có nhiều cuộc liên hôn với hoàng thất Đại Tề, mối quan hệ ngày càng chặt chẽ.

Cứ như vậy, một năm trôi qua rất nhanh.

Một ngày nọ.

Phương Vọng xách theo bình rượu, đi vào Kiếm Thiên trạch. Kiếm Thiên trạch vẫn náo nhiệt như trước. Sau một năm thư giãn, hắn đã khôi phục như cũ, khuôn mặt nở nụ cười ôn hòa ấm áp, khiến cho các tu sĩ dọc đường đầu nhả naoái nhìn. Hiện tại, phần lớn tu sĩ ở Kiếm Thiên trạch đều chưa từng gặp Phương Vọng, cho nên hắn cũng không gây ra động tĩnh lớn, nhưng hắn đi được trăm trượng, rốt cuộc vẫn bị một người xưa ở Kiếm Thiên trạch nhận ra.

“Huynh đệ Phương Vọng!”

Cổ Thiên Hùng phấn khích chạy đến bên cạnh Phương Vọng, nhiệt tình khoát vai hắn.

Hai chữ Phương Vọng vừa thốt ra, các tu sĩ xung quanh đều kích động, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Phương Vọng nhớ được Cổ Thiên Hùng, chủ yếu là nhớ nữ nhi của hắn, dù sao Cổ Ly cũng từng tặng hắn tuyệt học, tất nhiên dung mạo xinh đẹp của Cổ Ly cũng là điểm đáng nhớ.

“Cố huynh, lâu rồi không gặp, tìm chỗ uống rượu không?”

Phương Vọng cười hỏi. Trải nghiệm trong một năm qua khá vui vẻ, hắn muốn khoe khoang với Cổ Thiên Hùng một chút, thậm chí còn muốn trao đổi thảo luận.

Trong trí nhớ của hắn, vị Cố huynh này rất biết chơi.

Cổ Thiên Hùng nghe vậy, lập tức vui vẻ gật đầu. Ngay sau đó, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, sắc mặt nghiêm lại, nhỏ giọng nói: “Có một vị thiên tiên đến tìm ngươi, ta đã gặp nàng, quả thực xinh đẹp không giống nữ tử phàm trần. Nghe nói các ngươi có hôn ước, huynh đệ, ngươi đừng quên nữ nhi ta, hiện tại nàng đang khổ luyện chính là vì muốn đuổi kịp ngươi. Nàng thậm chí còn không về thăm ta, ta thấy nàng có khúc mắc rồi, đều là vì ngươi, sau này dù chỉ để lại một vị trí thiếp cũng được.”

Phương Vọng nghe vậy, còn tưởng là Chu Tuyết đã trở về, hấn lập tức thả thần thức ra, nhưng không bắt được bóng dáng của Chu Tuyết, ngược lại nhìn thấy một người khác.

Hồng Tiên Nhi.

Sao nàng lại đến đây?

Phương Vọng không nghĩ nhiều, dẫn theo Cố Thiên Hùng tiếp tục đi uống rượu.

Chỉ cần Hồng Tiên Nhi không sao, thì không có chuyện gì đáng để hấn lo lắng.

Cứ như vậy, mãi đến sáng sớm hôm sau, Phương Vọng mới trở về trước lầu các của mình, mà Hồng Tiên Nhi đã đợi ở đó.

“Ồ, nói chuyện xong rồi à? Nữ nhi bảo bối của hấn xinh đẹp không?”

Hồng Tiên Nhi mở miệng hỏi.

Chương 600: Thánh pháp thật và giả, sắp xảy ra chuyện rồi
(2)

Chương 600: Thánh pháp thật và giả, sắp xảy ra chuyện rồi
(2)

Phương Vọng ngồi trước bàn, nhìn nàng, cười nói: “Dung mạo chỉ là thứ yếu, ta và Cố cô nương là bạn tốt quen biết từ khi vào tông môn. Hơn nữa nàng còn truyền thụ tuyệt học của gia tộc cho ta, đối với ta, nàng đương nhiên là tri kỷ quan trọng.”

Hồng Tiên Nhi hừ một tiếng: “Nam nhân các ngươi thật là rề rà, muốn cưới thì cưới, muốn nạp thì nạp. Về tình cảm nam nữ, ngươi không bằng phụ hoàng ta, nữ tử mà hấn để mắt đến, tối hôm đó có thể vào cung của hấn rồi.”

Phương Vọng đang chuẩn bị rót trà, nghe vậy không nhịn được bật cười, không biết Đông Công Hoàng nghe được những lời này sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

“Được rồi, người tìm ta có chuyện gì?”

Phương Vọng nghiêm mặt hỏi.

Hồng Tiên Nhi cũng không tiếp tục chế giễu hấn, mà nói ra chuyện mình gặp phải.

Thái U!

Nghe đến cái tên này, Phương Vọng nhú mày, vị Đại Thánh này quả nhiên vẫn chưa từ bỏ.

Hắn hoàn toàn không tin vào việc Thái U đối xử tốt với Hồng Tiên Nhi.

Hồng Tiên Nhi tiếp tục nói: “Ta bảo nàng truyền Thánh pháp cho ta, tư chất, ngộ tính của người đều cao hơn ta, người hãy xem thử xem trong này có gian trá không.”

Phương Vọng khen ngợi nhìn nàng một cái, nói: “Người rất thông minh, cũng rất lý trí, nếu vì sợ liên lụy đến ta mà trúng kế của người khác, ta sẽ phải đối mặt với cục diện khó khăn hơn.”

“Đương nhiên rồi, ta chính là nữ nhi của Nhân Hoàng, chuyện dùng mưu kế, ta đã thấy nhiều rồi, trước tiên hãy nói về Thánh pháp này đi.”

Hồng Tiên Nhi nghiêm túc nói.

Phương Vọng gật đầu, nói: “Người kể cho ta nghe đi.”

Hồng Tiên Nhi lập tức thi triển pháp thuật, tạo ra kết giới, cô lập tòa lâu các này.

Nàng bắt đầu kể về Thánh pháp, Phương Vọng chăm chú lắng nghe. Nghe được một lúc, sắc mặt hắn trở nên mất tự

nhiên.

Công pháp này...

Không giống như là giả, hơn nữa còn rất cao thâm!

Hồng rồi, sắp xảy ra chuyện rồi!

Phương Vọng mặc dù rất do dự, nhưng vẫn nghiêng răng nghe tiếp.

Cho dù là thật, hắn cũng chỉ có thể học.

Chuyện này liên quan đến sự sống còn của Hồng Tiên Nhi.

Lý do khiến hắn phải làm như vậy không phải vì hắn yêu Hồng Tiên Nhi nhiều đến thế, mà là vì sự chăm sóc của Đông Công Hoàng đối với hắn. Chịu ơn lớn như vậy, hắn phải dốc hết sức để bảo vệ Đại Dụ thần triều và Hồng Tiên Nhi.

Hồng Tiên Nhi tiếp tục kể, thấy sắc mặt Phương Vọng càng ngày càng nghiêm trọng, trong lòng nàng khẽ thót, càng tập trung nhớ lại Thánh pháp của Thái U, không dám sai sót.

Lâu lắm.

Đợi đến khi Hồng Tiên Nhi kể xong, nàng bất an nhìn Phương Vọng, nhưng thấy Phương Vọng nhắm mắt lại.

“Thế nào? Là thật hay giả?”

Hồng Tiên Nhi mở miệng hỏi, giọng điệu căng thẳng.

Phương Vọng từ từ mở mắt, dùng ánh mắt trống rỗng nhìn nàng, khiến nàng giật mình, nàng vội vàng hỏi: “Sao vậy? Pháp thuật này có gian trá không?”

Phương Vọng hít sâu một hơi, giọng điệu phức tạp nói: “Không có gian trá, đúng là kỳ công vạn cổ, nhưng cái giá phải trả của nó rất lớn. Hy sinh khí vận, mệnh số và tuổi thọ của bản thân, để tiềm lực của bản thân đạt đến cực hạn, từ đó đạt được đỉnh cao thực lực mà mình có thể đạt được.”

Hồng Tiên Nhi nghĩ ngợi hỏi: “Nàng tốt bụng như vậy sao?”

“Không, một khi người sử dụng thuật này, chắc chắn sẽ khó thoát khỏi cái chết. Nàng nhắm vào thân xác của người, theo khí vận, mệnh số của người bị hiến tế, nàng lại chiếm lấy thân xác của người, như vậy có thể che mắt thiên hạ, còn nàng khôi phục tuổi thọ thể nào, thì ta không biết.”

Phương Vọng trầm ngâm nói.

Nói xong, hắn đứng dậy, quay người đi về phía cửa phòng.

Hồng Tiên Nhi hỏi: “Người đi đâu?”

“D2 naòai aiải sâu NauƠi đừng tu luyện thuật này bất kể nauƠi vẫn phải kiếp nạn nào, ta đều sẽ đứng trước mặt người, bảo vệ người chu toàn, muốn người chết, thì phải bước qua xác ta trước đã.”

Phương Vọng buông một câu. Hắn nói rất nghiêm túc, hắn nghiêm túc như vậy không phải vì hắn đang bày tỏ tình cảm quan tâm của mình với Hồng Tiên Nhi, mà là vì hắn sắp không nhận được nữa rồi, hắn sợ mình sẽ bùng nổ.

Hồng Tiên Nhi nghe lời hắn nói, ngơ ngác tại chỗ, vành tai nhanh chóng đỏ bừng.

Cửa phòng mở ra, Phương Vọng nhanh chóng biến mất.

Hồng Tiên Nhi nhìn theo hướng hắn rời đi, ánh mắt trở nên mơ màng.

“Cầu nam nhân... Chỉ biết trêu chọc trái tim ta...”...

Phương Vọng đến Côn Luân sơn. Sau ngàn ấy năm, Côn Luân đã rất lớn, hắn rất dễ dàng tìm được nơi không có người.

Hắn đứng trên vách đá, nhìn xuống cảnh đẹp hùng vĩ, vẻ đẹp tráng lệ của Kiếm Thiên trạch và sự hùng vĩ của những

ngọn núi trùng điệp xa xa đều lọt vào tầm mắt hắn.

Phương Vọng hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại cảm xúc.

Tịch Diệt Thần Kinh vừa khiến hắn bế quan tám nghìn năm, hắn mới nghỉ ngơi được một năm, Thánh pháp của Thái U lại khiến hắn bế quan trong cung điện mười một nghìn năm!

Cửu Cực Huyết Tế thuật!

Đây chính là tên Thánh pháp của Thái U!

Thuật này vô cùng đáng sợ, quan trọng là cả đời chỉ có thể sử dụng một lần, chỉ khi tuyệt vọng mới có thể dùng thuật này để liều mạng, hơn nữa còn là liều mạng đồng quy vu tận.

Cho dù Phương Vọng tu luyện Cửu Cực Huyết Tế thuật đến đại viên mãn, cũng khó có thể thay đổi bản chất của nó. Không thể dùng thuật này làm thủ đoạn chiến đấu thông thường, một khi hiển tế, chính là hiển tế toàn bộ số mệnh, khí vận, tuổi thọ.

Phương Vọng cũng cuối cùng hiểu được vì sao kiếp trước Hồng Tiên Nhi có thể thức tỉnh trong chiến đấu, Bán bộ Đại Đế, sau khi quét sạch mọi kẻ địch mạnh, nàng cũng theo đó mà ngã xuống. Tất cả đều là vì Cửu Cực Huyết Tế thuật.

“Hy vọng sau này ta không cần dùng đến Cửu Cực Huyết Tế thuật.”

Chương 601: Cửu Cực Huyết Tế thuật, Đại viên mãn!

Chương 601: Cửu Cực Huyết Tế thuật, Đại viên mãn!

Phương Vọng trầm nghĩ trong lòng. Loại bí thuật này, hắn không cần phải tu luyện thực tế, học là học, có thể thi triển bất cứ lúc nào. Tịch Diệt Thần Kinh cũng vậy, chỉ có công pháp và thể chất cần vận hành thực tế một lần, để thân xác thích ứng.

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay mái tóc đen của hắn, thổi bay cả dòng suy nghĩ của hắn.

Tuyệt học của hắn đã đủ nhiều, tiếp theo cũng nên tu luyện cho tốt, tích lũy tu vi.

Hy vọng Chu Tuyết, Hồng Tiên Nhi đừng tặng cơ duyên cho hắn nữa.

Hắn là người khá hèn, gặp cơ duyên thì luôn khó mà từ chối, sau mỗi lần đó đều gần như suy sụp.

Ngay lúc này, một bóng người bay tới, chính là Kiều Huyền của Thiên Công giáo, hắn cũng là người phụ trách chính trong kế hoạch xây dựng Côn Luân.

Kiều Huyền trông già hơn nhiều, tóc bạc trắng xóa, lưng cũng hơi còng.

Hắn nhìn thấy Phương Vọng, rất kinh ngạc, cười nói: “Không ngờ lại gặp ngươi ở đây, ta rút cuộc cũng gặp được ngươi, ta còn sợ mình chết trước khi gặp được ngươi. Ta phải bàn giao với ngươi về người chủ trì kế hoạch Côn Luân sau này.”

Phương Vọng cười gật đầu, nói: “Bất kể ngươi chọn ai, ta đều tin tưởng.”

Đối với lời nói sắp chết của Kiều Huyền, hắn không an ủi, con người rồi cũng phải chết, người tu tiên như bọn họ đã sớm coi nhẹ sự sống cái chết.

Kiều Huyền cười càng tươi hơn, bắt đầu kể về sự sắp xếp của mình sau khi chết.

Phương Vọng chăm chú lắng nghe. Hắn vẫn rất biết ơn Kiều Huyền, kế hoạch Côn Luân rõ ràng được lập nên vì hắn, nhưng trên thực tế, hắn không bỏ ra quá nhiều. Cho dù tộc

Kiều thị là vì danh tiếng muôn đời mà làm, thì sự trả giá này cũng đáng để hấn đối xử nghiêm túc.

Một canh giờ sau.

Kiều Huyền mới vừa lòng rời đi. Vừa mới bay lên, hấn đột nhiên nghĩ đến điều gì, quay đầu cười nói: “Đạo Chủ, ngày sau nếu người thành tiên, nếu có thể ăn được kiến eau của ta thì hãy dẫn ta đến Côn Luân mật chuyển, để ta được chứng kiến dáng vẻ hùng vĩ của Côn Luân sau khi xây dựng xong.”

Phương Vọng cười nói: “Nếu có ngày đó, ta sẽ dẫn người đến.”

Kiều Huyền chấp tay, rời rời đi.

Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được sự thay đổi của thế sự.

Mười vạn năm ở cung điện rất nhàm chán, nhưng mỗi lần ra ngoài, môi trường xung quanh hấn đều không thay đổi, còn thời gian ở thực tế mới là thật. Những người hấn quen biết sẽ chết, những thứ hấn từng thấy sẽ biến mất, mà tất cả những điều này, tạm thời hấn không có khả năng ngăn cản.

Phương Vọng không cảm thấy buồn, ngược lại hấn bắt đầu cảm nhận được cảm giác này.

Buồn bã nhưng lại ẩn chứa một vẻ đẹp khó mà diễn tả bằng lời.

Sự ra đi của sinh mệnh không phải lúc nào cũng buồn, đôi khi cũng đẹp như sự ra đời.

Nếu trên đời này mãi mãi chỉ có những người đó, thì thế giới này sẽ không còn thú vị, thay mới đổi cũ chính là quy luật vận hành cơ bản của thế giới.

Tất nhiên, Phương Vọng thừa nhận mình là kẻ hai mặt, hấn có thể chấp nhận thế giới thay đổi, nhưng hấn hy vọng mình

có thể trường sinh bất tử.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Phương Vọng đứng trên đỉnh núi này suốt ba ngày ba đêm. Trong khoảng thời gian này liên tục có người đi ngang qua, phát hiện ra sự tồn tại của hắn, nhưng thấy hắn đang nhập định, đều không dám quấy rầy.

Cùng lúc đó, tin tức về việc Phật Tông trong thập nhị Đạo tông của Vọng Đạo đã được xác lập nhanh chóng truyền ra. Danh tiếng của Chúc Như Lai vang dội khắp đại lục, những sự tích về hắn cũng tức tốc được truyền bá.

Tin tức về việc Phật Tông bị Phương Vọng và Kim Tiêu giáo tiêu diệt cũng truyền đến đại lục Hàng Long. Dưới sự thúc đẩy của Kim Tiêu giáo, vụ bê bối của Phật Tông đã nổ ra, cũng khiến hình tượng của Phương Vọng trở nên cao lớn hơn.

Chớp mắt, ba tháng đã trôi qua.

Sau khi Phương Vọng tiến Hồng Tiên Nhi vào Côn Luân trận, hắn đi đến đầu cầu nơi mình thường đả tọa để tiếp tục tu luyện.

Hắn chuẩn bị chờ Kiếm tông thành lập.

Bất cứ mật tềna nào †rona thân nhị Đạo †âng được vác lên. hắn là Đạo Chủ đều phải có mặt, nếu không sẽ không thể thiết lập được uy tín của thập nhị Đạo tông.

Hắn vừa mới ngồi xuống không lâu, Hồng Trần đột nhiên đi đến bên cạnh hắn, mở miệng nói: “Gần đây có rất nhiều tồn tại muồn suy diễn Vọng Đạo, thậm chí còn có người tính toán Phương gia. Tất cả đều đã bị ta nguyên rửa trở về, đều phải chịu khổ, nhưng có một người khiến ta không yên tâm, nhất định phải nói với ngươi.”

HAj2”

Phương Vọng không quay đầu lại mà hỏi, hấn tạm thời không cảm nhận được những cuộc đấu đá ngầm không thể nhìn thấy đó, nhưng hấn tin Hồng Trần sẽ không nói bừa.

Hồng Trần trả lời: “Là một tu sĩ tên là Xuân Thu đạo trưởng. Hấn du ngoạn nhân gian, suy diễn bói toán vì Thánh tộc, Đế tộc nhân gian. Hấn đã nhiều lần tính toán người, trong Kiếm Thiên trạch có một đệ tử tên là Lữ Tiên Mệnh, cũng từng được Xuân Thu đạo trưởng chỉ điểm. Xuân Thu đạo trưởng vẫn luôn ám chỉ hấn làm kẻ địch với người, may mà hấn đủ tin tưởng người, không muốn làm kẻ địch với người.”

Phương Vọng nghe xong, nở nụ cười, nói: “Vị đệ tử tên Lữ Tiên Mệnh này có giác ngộ không tẻ, sau này có thể bồi dưỡng trọng điểm.”

“Trọng điểm là vị Xuân Thu đạo trưởng này, mặc dù ta đã phản phệ hấn, nhưng không thể truy tìm được tung tích của hấn, hấn vẫn đang tính toán người, sau này chắc chắn sẽ trở thành mối họa lớn.”

Hồng Trần nghiêm túc nói.

Phương Vọng quay đầu hỏi: “Vậy người có cách gì không?”

Hồng Trần lắc đầu.

Phương Vọng cười nói: “Nếu vậy, đừng quan tâm đến hấn nữa, người ngăn cản sự suy diễn nguyên rửa của hấn, ta chuyên tâm tu luyện, đợi đến ngày hấn thò đầu ra, ta sẽ tát chết hấn.”

Hồng Trần nở nụ cười, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy. Mặc dù thực lực của người vẫn luôn tăng lên, nhưng cảnh giới tu vi không theo kịp lắm, ta sợ người quá đắm chìm vào thiên tư ngộ tính của mình, bỏ qua tu vi quan trọng nhất.”

Phương Vọng quay đầu lại, nói: “Yên tâm đi, ta sẽ không, trừ khi cơ duyên đến tận cửa, nếu không thì thật ra ta rất sợ có được tuyệt học.”

Chương 602: Kiếm Tiên tập kích, quyết tâm liều chết.

Chương 602: Kiếm Tiên tập kích, quyết tâm liều chết.

Hồng Trần không hiểu ý hẩn, nhưng đại khái đoán được ý hẩn, mỉm cười gật đầu, rồi chấp tay hành lễ, quay người rời đi.

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Hẩn nhắm mắt lại, thời gian bắt đầu trôi nhanh.

Sau khi Chúc Như Lai dẫn theo hơn vạn đệ tử Phật Tông gia nhập Vọng Đạo, đồng thời mở ra Phật Tông mới, danh tiếng của Vọng Đạo tăng vọt. Chỉ riêng lực lượng Phật Tông này đã đủ để Vọng Đạo trở thành thế lực mạnh nhất ở đại lục Hàng Long và thậm chí là các vùng biển xung quanh, còn Kiếm tông sắp được lập vì thế mà thu hút được nhiều sự chú ý hơn.

Theo ngày càng có nhiều người muốn tham gia tuyển chọn Kiếm tông, Độc Cô Vãn Hồn tìm đến Phương Vọng, đề nghị hoãn ngày tuyển chọn, như vậy có thể tạo cơ hội cho nhiều người hơn.

Phương Vọng đương nhiên không có ý kiến, dù sao nếu Đại Dụ thần triều gặp nguy hiểm, hẩn có thể thông qua Côn Luân trận đến ngay lập tức.

Sau khi Phương Vọng quyết định, Vọng Đạo thả ra tin tức, không chỉ hoãn ngày tuyển chọn Kiếm tông mà còn nâng cao ngưỡng cửa, điều này cũng thu hút thêm nhiều đại tu sĩ cảnh giới cao đến đây.

Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt, mười năm trôi qua.

Tu vi của Phương Vọng đã đạt đến Phá Thiên cảnh tầng bốn, hắn vẫn đả tọa tu luyện trên đầu cầu, xung kích tu vi cao hơn.

Kiểm Thiên trạch trở nên vô cùng náo nhiệt, điều này cũng khiến các thành tri trong phạm vi ba nghìn dặm đều chật cứng người.

Độc Cô Vấn Hồn ra lệnh, không cho phép người ngoài vào Côn Luân, còn Phật Tông Chúc Như Lai gánh vác trách nhiệm trấn thủ.

Làm thánh địa tương lai của Vọng Đạo, không thể để người ta mượn đại hội tuyển chọn Kiếm tông mà bước vào đó, ngay cả khi Côn Luân chưa được xây dựng xong, thì uy nghiêm cũng phải được thiết lập trước.

Ngày hôm đó, một âm thanh không thích hợp vang vọng khắp Kiếm Thiên trạch.

“Thiên Đạo Phương Vọng ở đâu, ta lấy danh nghĩa Kiếm Tiên đến khiêu chiến!”

Một giọng nói ngạo mạn vang lên, khiến vô số tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống.

Hắn mặc một bộ đồ trắng, dáng người cao thẳng, dung mạo tuấn tú, tay cầm một thanh kiếm dài, đứng hiên ngang giữa không trung, quả thực như Kiếm Tiên hạ phàm, không gì sánh được.

Vô số ánh mắt, thần thức đổ dồn vào người hắn, hắn vẫn không hề động đậy, đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào một nơi sương mù bao phủ trong Kiếm Thiên trạch, hắn đã nghe nói đến nơi tu luyện của Thiên Đạo là nơi tràn ngập sương mù linh khí.

“Ngông cuồng, ngươi là cái thá gì? Cũng dám khiêu chiến với Đạo Chủ của chúng ta!”

Một tiếng quát lớn vang lên, chỉ thấy Dương Độc đột ngột xuất hiện trước mặt Kiếm Tiên.

Dương Độc mặc một chiếc áo bào đen bó eo, gió thổi phàn phật, hắn kiêu ngạo nhìn chăm chăm vào Kiếm Tiên, trong mắt lóe lên tia nguy hiểm.

Chưa đợi Kiếm Tiên trả lời, từng bóng người liên tiếp xuất hiện, vây quanh hắn.

Đế Hải Tam Tiên, Độc Cô Vấn Hồn, Chúc Viêm, Chúc Như Lai, Phương Bạch cùng với một số kiếm thị cảnh giới cao thâm, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Kiếm Tiên.

Phương Bạch nhìn chăm chăm vào Kiếm Tiên, không quên được trải nghiệm bị Kiếm Tiên đánh bại bằng một kiếm năm xưa.

Kiếm Tiên bị vây quanh, không hề hoảng sợ, hắn tỏa ra kiếm ý của mình, một luồng kiếm khí sắc bén xông lên trời cao, xua tan biển mây, kinh thiên động địa.

Từng tu sĩ của Kiếm Thiên trạch ngược mắt nhìn lên, phần lớn đều chấn động.

Bên một hồ nước, Từ Cầu Mệnh đứng một mình, đầu vẫn đội nón lá, hắn hơi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn lên trời, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Hắn cũng từng giao thủ với Kiếm Tiên, bấy nhiêu năm trôi qua, hắn đã không còn như xưa, nhưng không ngờ Kiếm Tiên cũng tiến bộ nhiều như vậy.

“Lui xuống đi.”

Một giọng nói lãnh đạm vang lên, khiến Dương Độc và những người khác rung động, bởi vì chủ nhân của giọng nói

này là Phương Vọng.

Độc Cô Ván Hồn nhìn Kiếm Tiên một cái nhìn thật sâu, mở miệng nói: “Chúng ta đi thôi.” lui, nhưng không hạ xuống, mà rút lui đến bầu trời xa xa, tiếp tục nhìn chăm chăm vào Kiếm Tiên.

Ánh mắt của Kiếm Tiên từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm vào một hướng, dưới sự chú ý của hắn, đám sương mù đó bắt đầu tan đi.

Không chỉ hắn, rất nhiều tu sĩ đều nhìn về phía Phương Vọng, nhìn thấy cây cầu đầu hiện ra.

Phương Vọng ngồi xếp bằng trên đầu cầu từ từ mở mắt, rồi vươn vai.

“Thi triển bí thuật của ngươi đi, nếu ngươi đã ôm quyết tâm liều chết, hà tất phải do dự?”

Giọng nói của Phương Vọng một lần nữa vang lên, khiến Kiếm Tiên chấn động.

Cửu Cực Huyết Tế thuật viên mặc dù giống như vừa mới học, đều là dùng một lần là chết, nhưng Phương Vọng có thể cảm nhận được khí tức của thuật này, đồng thời thấu hiểu ý nghĩa thực sự của thuật này.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy cực hạn của những người mang Cửu Cực Huyết Tế thuật khác.

Một khi Kiếm Tiên thi triển Cửu Cực Huyết Tế thuật, thực lực sẽ đạt đến một cảnh giới khác, thậm chí còn mạnh hơn cả Bất Nghĩa Chân Phật!

Sau khi nhìn thấy cực hạn của Kiếm Tiên, Phương Vọng trong lòng nảy sinh sự mong đợi.

Kiếm Tiên hít một hơi thật sâu, ánh mắt trở nên sắc bén, hắn mở miệng nói: “Được! Như ngươi mong muốn!”

Ầm ầm!

Kiểm khí trên người Kiếm Tiên tăng vọt, nhanh chóng biến thành màu máu, làn da lộ ra của hắn nổi gân xanh, kể cả trên mặt, đôi mắt hắn càng có xu hướng biến mất.

Kinh thiên động địa!

Núi rung hồ lay, tựa như tận thế sắp đến!

Độc Cô Vãn Hồn lập tức ra lệnh, để hàng chục vạn đệ tử Vọng Đạo của Kiếm Thiên trạch xếp thành trận, các đệ tử ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình, giờ cao quá đầu.

Tu vi của họ không đồng đều, nhưng đã sớm tu luyện trận pháp này, trận pháp này do Hồng Trần truyền thụ.

Trong nháy mắt, một tầng ánh sáng màu vàng nhạt bốc lên, ngăn cách trời và đất, không chỉ Kiếm Thiên trạch, mà cả đại lục Hàng Long đều bị tầng ánh sáng màu vàng naãn cách.

Chương 603: Kiếm Tiên tập kích, quyết tâm liều chết. (2)

Chương 603: Kiếm Tiên tập kích, quyết tâm liều chết. (2)

Kiếm Tiên đứng trên tầng ánh sáng màu vàng, hắn bắt đầu gào thét đau đớn, kiểm khí màu máu càng thêm nồng đậm, kéo theo tiếng sấm ầm ầm.

“Đó là cái gì?”

“Khí thể thật khủng khiếp, đây là tà công gì?”

“Tốc độ tăng khí thể của hắn sao lại quá khoa trương như vậy?”

“Kiếm Tiên? Không phải là Kiếm Tiên trên trời chuyển thế chứ?”

“Không ngờ trước khi tuyển chọn Kiếm tông còn có thể chứng kiến một trận chiến kinh thiên động địa.”

Mỗi góc ngách của Kiếm Thiên trạch đều vang lên tiếng bàn tán. Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước sức mạnh của Kiếm Tiên, nhưng không ai hoảng sợ, họ tin rằng Phương Vọng sẽ thắng.

Ta tên là Hứa Ngôn, sinh ra tại một thôn trang của Đại Ngụy triều.

Từ nhỏ ta đã lãnh đạm, không quan tâm đến bất cứ thứ gì xung quanh.

Năm ta bảy tuổi, một tu sĩ bị thương xông vào thôn ta, giết chóc khắp nơi, không ai có thể ngăn cản, ta được cha mẹ giấu trong hầm, may mắn thoát chết, nhưng đó chỉ là trốn thoát trong tưởng tượng của ta mà thôi.

Tu sĩ đó tự xưng là đến từ Thiết Thiên Thánh giáo, hắn đã hút hết hồn phách của toàn bộ dân làng, bao gồm cả cha mẹ, huynh đệ tỷ muội của ta, sau đó, hắn mang ta theo bên mình, truyền thụ kiếm pháp cho ta.

Cái chết thảm của người thân khiến trái tim bình lặng của ta cuối cùng cũng gợn sóng, lần đầu tiên ta hận một người, lần đầu tiên ta tức giận.

Từ khi ta cầm kiếm lúc bảy tuổi, ta đã cảm nhận được mối liên hệ của ta với kiếm đạo, mỗi khi ta vung kiếm, ta đều có thể nhìn thấy một bóng người ở phía trước. Theo ta vung kiếm, lúc đầu là hắn theo ta vung kiếm, khi ta thi triển xong một kiếm chiêu, tốc độ vung kiếm của hắn bắt đầu vượt qua ta, dần dần, hắn bắt đầu dẫn dắt ta luyện kiếm.

Sau đó, ta mới biết, chỉ có ta mới có thể nhìn thấy bóng người đó, tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo dạy ta cho rằng ta vì thù hận mà sinh ra ma chướng, hắn rất thất vọng về ta.

Trong mười năm sau đó, ta theo hắn đi khắp nơi, chứng kiến hắn tùy ý làm bậy, bên cạnh ta dần có thêm ba người bạn

đồng hành. Họ cũng có nhưng để trả thù, ta chỉ có thể nhẫn nhịn.

Cảnh giới của hắn là Độ Hư cảnh, một cảnh giới gần như thần thánh, ta không biết phải mất bao lâu mới có thể đuổi kịp hắn.

Mười năm sau, hắn đột nhiên rời đi, ta và ba người bạn đồng hành cuối cùng cũng được tự do, chúng ta cố gắng trốn thoát, theo tu sĩ Hộ Thiên giáo truy sát những tu sĩ Thiết Thiên Thánh giáo, muốn dùng điều đó phát tiết hận thù.

Nhưng Thiết Thiên Thánh giáo thực sự quá mạnh, ta cùng các tu sĩ đi theo Hộ Thiên giáo đều không nhìn thấy hy vọng, bầu không khí trong đội ngũ càng ngày càng ảm đạm.

Cho đến một ngày, ta nghe được cái tên Thiên Đạo Phương Vọng, nghe nói Thiên Đạo Phương Vọng đang truy sát ma tu của Thiết Thiên Thánh giáo. Những người bạn đồng hành của ta đều rất phấn khởi, thông qua họ, ta biết Phương Vọng là thiên tài đệ nhất thiên hạ.

Lúc đó, ta rất ngẩn ngơ, thiên tài có thể thay đổi thế giới sao?

Tuổi của Phương Vọng còn kém xa sư phụ, thù địch của ta.

Sau đó, những ma tu của Thiết Thiên Thánh giáo mà chúng ta gặp phải ngày càng ít đi, ta mới cảm nhận được sức ảnh hưởng của thiên tài đệ nhất thiên hạ.

Tuy ta chưa gặp hắn, nhưng đã có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của hắn.

Một ngày nọ, thiên địa rung chuyển, khiến chúng ta đang trên đường đi vô cùng sợ hãi. Ta đã nhìn thấy cảnh tượng khó quên trong đời, hai bóng người như thiên thần đang giao chiến trên không trung, nhưng nơi đi qua, núi non sụp đổ, rừng cây lật lên.

Hai bóng người đó càng hiện ra thân hình cao ngán trượng, một hư ảo, một như chân thân, còn ta và những người bạn đồng hành của ta như những con kiến trên mặt đất, ngược nhìn sức mạnh của họ.

Khi họ đi xa, nơi ta nhìn thấy đều trở thành đồng đồ nát.

Sức mạnh như vậy hẳn có thể báo thù.

Cho đến sau này, ta mới biết hai bóng người đó chính là Thiên Đạo Phương Vọng và Thiên Mục Đại Thánh.

Đại Thánh, nhân vật thần thoại trong truyền thuyết có thể chống lại tiên thần trên trời vậy mà lại sống lại, còn muốn giúp Thiết Thiên Thánh giáo. Điều này khiến ta không thể phân biệt chính tà, nhưng sự mạnh mẽ của Thiên Đạo Phương Vọng đã cho ta biết chỉ có mạnh mẽ mới có tư cách làm chúa eừ thế. Sau khi Thiên Mục Đại Thánh bị tiêu diệt, Thiết Thiên Thánh giáo giải tán, ta tưởng rằng sự phụ thù địch của ta cũng đã chết, từ nay về sau, ta và ba người bạn đồng hành của ta sẽ bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Lâm Nhã, nàng là cô gái duy nhất trong bốn người chúng ta, ta vẫn luôn coi nàng như muội muội, nhưng một ngày nọ, nàng nói với ta rằng nàng thích ta, muốn thành thân với ta. Từ nhỏ trong lòng ta chỉ có thù hận, ta không biết tình yêu là gì, để bắt đầu một cuộc sống mới, ta đã đồng ý với nàng.

Chúng ta thành thân ở trong núi sâu, khách khứa chỉ có hai người đệ đệ sống nương tựa vào chúng ta.

Đêm đó, rất đẹp, ta cũng cuối cùng hiểu được hạnh phúc là gì.

Ngày hôm sau, khi ta tỉnh lại, ta phát hiện đầu óc mình choáng váng, rất khó chịu, ta loạng choạng đứng dậy, bước ra khỏi phòng, đúng lúc ta định mở miệng gọi, lại phát hiện trong sân có ba thi thể.

Vợ ta và hai đệ đệ của ta.

Ta chỉ cảm thấy trời sụp xuống, cho đến khi ta nhìn thấy một bóng người đứng trên tường viện đối diện, cơn giận dữ bị kìm nén nửa đời bùng nổ hoàn toàn, ta gào thét, ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình, sau đó liều mạng cầm kiếm giết tới.

Nhưng ta chỉ có cảnh giới Linh Đan cảnh, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

Cuối cùng ta ngã xuống, sư phụ ta túm lấy tóc ta, kể lại chuyện hắn tra tấn Lâm Nhã, tra tấn hai đệ đệ của ta thế nào bên tai ta.

Ta chưa từng cảm thấy bất lực như vậy, ta cuối cùng cũng hiểu ra ta không phải là thiên mệnh chỉ tử trong truyện, ta không phải là Phương Vọng, mà là chúng sinh đang vùng vẫy trong biển khổ.

Chương 604: Cái gọi là thiên hạ đệ nhất.

Chương 604: Cái gọi là thiên hạ đệ nhất.

Sư phụ ta nói với ta, hắn thu nhận chúng ta là muốn chọn ra người có thiên phú mạnh nhất trong chúng ta, sau đó đoạt xá, tu vi của ta cao nhất, cho nên ta sống đến cuối cùng.

Ta trong tuyệt vọng đón nhận số phận bị đoạt xá.

Nhưng mà.

Ta không chết.

Trong tiếng kêu thảm thiết của sư phụ ta, ta đã thức tỉnh bảo linh bản mệnh thứ hai của mình. Hóa ra mỗi lần ta luyện kiếm, bóng người nhìn thấy đều là bảo linh bản mệnh của ta, nó khác với bảo linh bản mệnh mà ta nhận thức, nó không cần tạo hình, là bảo linh bản mệnh bẩm sinh của ta.

Sư phụ ta đoạt xá thất bại, ngã xuống trước mặt ta, còn ta lần đầu tiên nắm giữ được sức mạnh của bảo linh bản mệnh này.

Từ đó về sau, tất cả các kiếm pháp chỉ cần thi triển trước mặt ta một lần, ta đều có thể nắm giữ. Người khác cho rằng ta có ngộ tính kiếm đạo tuyệt luân, nhưng không biết rằng trước mặt ta bọn họ chỉ thi triển một lần, nhưng bảo linh bản mệnh của ta lại thi triển vô số lần trước mặt ta. Cảm giác này rất kỳ diệu, giống như đột nhiên có thêm một đoạn ký ức.

Sau đó, ta bước vào Huyền Tâm cảnh, ta lại trong mơ nhận được truyền thừa của một vị Đại Thánh.

Hắn tự xưng là Kiếm U, bị bảo linh bản mệnh của ta hấp dẫn mà đến, sẵn lòng truyền thụ kiếm đạo của mình cho ta, hắn cho rằng ta sẽ trở thành Kiếm Tiên.

Ta chấp nhận, ta bắt đầu trở nên vô địch.

Cho dù tu vi cao hơn ta hai cảnh giới, cũng không chịu nổi một kiếm mạnh nhất của ta.

Sau đó, ta tìm được đệ tử của Thiên Đạo Phương Vọng là Phương Bạch, nghe nói Phương Bạch được Phương Vọng cho là kỳ tài kiếm đạo. Đáng tiếc, kỳ tài kiếm đạo này cũng không chịu nổi một kiếm của ta.

Thiên tài kiếm đạo khiến ngay cả Phương Vọng cũng kinh ngạc vậy mà lại không chịu nổi một đòn, điều này khiến hình tượng của Phương Vọng trong lòng ta giảm sút.

Sau đó, ta lấy việc khiêu chiến Phương Vọng làm mục tiêu không ngừng tu luyện, tu vi của ta ít nhất phải đạt đến cảnh giới thấp hơn Phương Vọng hai đại cảnh giới, ta mới có thể khiêu chiến hắn. thấy mình có tư cách khiêu chiến Phương Vọng rồi.

Nhưng mà, sư phụ Đại Thánh của ta là Kiếm U báo mộng cho ta, hắn nói ta không thể đuổi kịp Phương Vọng. Phương Vọng thậm chí đã giết chết tồn tại ở cảnh giới Bán bộ Thiên Địa Càn Khôn cảnh.

Ta không biết Thiên Địa Càn Khôn cảnh mạnh đến mức nào, nhưng ta nhận ra dường như ta có dốc hết sức lực cũng không đuổi kịp Phương Vọng.

Sư phụ nói với ta, hắn có một pháp môn có thể khiến ta trực tiếp đạt đến cực hạn mà ta có thể đạt được trong đời này. Phương Vọng sớm muộn gì cũng sẽ phi thăng, thời gian còn lại của ta không nhiều, nếu còn tiếp tục chờ đợi, Phương Vọng sẽ phi thăng, đến lúc đó ta muốn khiêu chiến hắn sẽ khó khăn.

Không biết từ khi nào, Phương Vọng đã trở thành chấp niệm trong lòng ta, ta không phân biệt được vì sao ta phải đuổi theo hắn, nhưng sau khi vợ và các đệ đệ chết, đuổi theo Phương Vọng đã trở thành mục tiêu sống duy nhất của ta.

Nếu có thể trực tiếp đạt được mục tiêu này, hà tất phải sống thêm?

Nhân gian này tệ hại vô cùng, ta không muốn đến nữa.

Vì vậy, ta chấp nhận truyền thừa cuối cùng mà sư phụ ta trao cho ta....

Âm âm——

Kiểm khí màu máu của Kiếm Tiên có đường kính vượt quá trăm trượng, biển mây đen bị kiếm khí xé ra một xoáy nước khổng lồ, mái tóc đen của hắn nhanh chóng chuyển sang màu trắng, trên mặt nổi đầy gân xanh, dữ tợn vô cùng.

Nỗi đau khó có thể tưởng tượng giày vò hắn, nhưng lúc này hắn lại có cảm giác như sắp được giải thoát.

Hắn nhìn xuống Phương Vọng vẫn đứng trên đầu cầu ở phía dưới, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Phương Vọng, ta nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng!

Ta mới là hạ kỳ tài kiếm đạo đệ nhất thiên, ta sinh ra chính là Kiếm Tiên!

“Xem ra Cửu Cực Huyết Tế thuật đại viên mãn có một loại huyền diệu khác.”

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn Kiếm Tiên đang huyết tế chính mình, trong lòng nghĩ như vậy. còn có thể cưỡng chế giải trừ Cửu Cực Huyết Tế thuật của đối phương. Nói cách khác, hắn có thể khiến đối thủ đạt đến cực hạn đánh về nguyên hình, nhưng tuổi thọ của đối phương sẽ không trở về, đáng chết vẫn phải chết.

Cửu Cực Huyết Tế thuật đại viên mãn, tương đương với có thể trấn áp tất cả tồn tại nắm giữ Cửu Cực Huyết Tế thuật, trừ phi đối phương cũng đạt đến cảnh giới đại viên mãn.

Loại bí thuật tự sát này, ước chừng không ai sẽ nghiên cứu đến mức cực hạn.

Phương Vọng vừa nghĩ vừa bay lên.

Hắn giơ tay phải lên, Thiên Hồng kiếm ngưng tụ xuất hiện trong tay, dưới sự chú ý của các tu sĩ võ thuật Kiếm Thiên trạch, bay về phía vàng sáng màu vàng trên trời.

Dương Độc chăm chú nhìn Kiếm Tiên, lẩm bẩm: “Đây không phải là chuyện đùa đâu...”

Hắn không thể hiểu nổi tu vi của Kiếm Tiên sao có thể tăng lên nhanh như vậy?

Quá không hợp lẽ thường!

Giống như một phàm nhân, đột nhiên có được năng lực hủy thiên diệt địa, hoàn toàn không tuân theo quy tắc tu luyện!

Hồng Trần đứng bên hồ, ánh mắt trở nên sắc bén, hắn cũng tự nói: “Cửu Cực Huyết Tế... Huyền U đại giáo...”

Phương Vọng xuyên qua tầng sáng màu vàng, đến độ cao ngang bằng với Kiếm Tiên.

Hai người nhìn nhau, Kiếm Tiên mặt mày dữ tợn, hai mắt tràn đầy tơ máu, nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt điên cuồng.

Phương Vọng không hiểu vì sao hắn lại thi triển Cửu Cực Huyết Tế thuật, cũng không hiểu hắn học được từ đâu, nhưng đã đến đây, vậy thì phải chết.

Phương Vọng giơ Thiên Hồng kiếm lên, sau lưng hắn ngưng tụ ra bóng dáng quỷ thần, quỷ thần này không tính là to lớn, chỉ cao ba trượng, thân hình giống hệt hắn.

Hắn thâm vận chuyển Tịch Diệt Thần Kinh.

Đây sẽ là lần đầu tiên hắn thi triển Tịch Diệt Thần Kinh!

Hắn muốn xem Tịch Diệt Thần Kinh có thể tăng thêm bao nhiêu cho tuyệt học của hắn.

Chương 605: Một kiếm... Cực hạn.

Chương 605: Một kiếm... Cực hạn.

Theo Tịch Diệt Thần Kinh vận chuyển, áo trắng của Phương Vọng bay lên, Thiên Hồng kiếm trong tay hắn bùng phát ra ánh kiếm chói mắt, kiếm trong tay quỷ thần cũng bùng phát ra ánh đen, khiến không gian xung quanh dao động dữ dội.

HA aa “

Kiếm Tiên đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, trong kiếm khí màu máu mênh mông, một bóng sáng đi ra từ trong

cơ thể hần, thân hình giống hệt hần.

Phương Vọng nheo mắt lại, thềm kinh ngạc.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy bóng sáng bên cạnh Kiếm Tiên, hần lại cảm thấy tim đập nhanh không rõ nguyên do, có cảm giác gặp phải khắc tinh. Cảm giác này rất kỳ lạ, hần mới lần đầu tiên gặp phải.

Vừa nhìn thấy bóng sáng, hần đã có một loại xung động mãnh liệt muốn hủy diệt đối phương.

Kiếm Tiên cúi đầu, hần thở hổn hển, trên mặt đầy mồ hôi máu, hần nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt như dã thú cùng đường, hung dữ và lạnh lùng.

Khí thế của hần đã sắp đạt đến cực hạn, tất cả chúng sinh ở đại lục Hàng Long đều có thể cảm nhận được, vì thế mà kinh hoàng.

Các tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch mặc dù có trận pháp ngăn cách, cũng có thể cảm nhận được khí thế của Kiếm Tiên, giờ phút này, không ai dám ồn ào, tất cả đều nín thở ngẩng đầu nhìn Kiếm Tiên.

Sắc mặt Phương Bạch rất khó coi, đạo tâm của hần sắp sụp đổ rồi.

Sao Kiếm Tiên có thể trở nên mạnh mẽ như vậy?

Hần căn bản không thể hiểu nổi... Lúc này, Kiếm Tiên cảm nhận được sự mạnh mẽ chưa từng có, hần đắm chìm trong sự mạnh mẽ này, cảm thấy mình không gì không làm được.

Hần ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, khóe miệng nhếch lên, mái tóc trắng tung bay, như ngọn lửa đang cháy, hần mở miệng nói: “Phương Vọng, cuối cùng ta cũng có cơ hội được chiến đấu với ngươi. Ta đến tìm ngươi, không phải vì thù hận,

chỉ đơn thuần là chứng minh xem giữa ta và người ai mạnh hơn.”

Phương Vọng nhìn hắn, nói: “Người chắc chắn không có thù hận? Ai truyền cho người thuật này, người chắc chắn hẳn chỉ đơn thuần giúp người hoàn thành mục tiêu ©Ua nawurØi. hav có thể nói naurói va lúc có thể trở thành quân cờ của hắn, hắn đang đẩy sóng trợ gió thôi?”

Nghe vậy, Kiếm Tiên cười nói: “Có lẽ người không đoán sai, trên đời này không có lòng tốt vô cớ, nói cho người cũng không sao, người truyền bí thuật này cho ta là một vị Đại Thánh, tên là Kiếm U, nếu người có thể sống sót, hãy đấu với hắn.”

“Cho dù là quân cờ cũng không sao cả, ít nhất hắn để ta cảm nhận được kiếm thuật đệ nhất thiên hạ, ta có thể báo đáp hắn, chính là chiến đấu với người.”

Phương Vọng mặt không biểu cảm, nói: “Đã biết như vậy, người cũng không tính bị lừa, vậy thì đến đi, để ta xem cực hạn của người.”

Kiếm Tiên giơ tay phải lên, ngưng tụ ra một thanh trường kiếm trong lòng bàn tay, bóng sáng thần bí bên cạnh hắn cũng vậy. Thoạt nhìn, giống như Phương Vọng, đều có một bóng đen, chỉ khác là một đen một trắng.

Bóng sáng theo đó dung nhập vào trong cơ thể Kiếm Tiên, trong nháy mắt, khí thể của Kiếm Tiên đột nhiên bùng nổ, kiếm khí màu máu toàn thân bị xua tan, một luồng kiếm ý bá đạo tuyệt luân bao phủ cả thiên địa.

Tầng sáng màu vàng bên dưới gợn sóng, giống như mặt hồ trong ngày mưa, chỉ là mặt hồ vô biên vô hạn, vô cùng tráng lệ.

Kiểm Tiên giờ trường kiếm trong tay phải, kiếm ý mệnh mông ngưng tụ trên kiếm.

“Một kiếm này, tên là Nhất Kiếm Vĩnh Hằng!”

Giọng nói của Kiếm Tiên vang lên, rồi hần nhảy lên theo đó, tay phải thuận thế vung kiếm, chém ra một kiếm, ánh kiếm khiến vạn vật thiên địa mất đi màu sắc.

Trong khoảnh khắc này, mọi sự đều tĩnh lặng, chỉ có ánh kiếm không ngừng mở rộng, muốn nhấn chìm Phương Vọng.

Ánh mắt Phương Vọng trở nên lạnh lùng, hần giờ kiếm chém tới.

Quỷ thần cũng đồng thời giờ kiếm!

Tịch Diệt Thần Kinh dung nhập vào kiếm khí, theo lưỡi kiếm của quỷ thần chém ra, một nhát chém này, chém ra vô số kiếm khí màu đen.

Cả thiên địa chỉ còn lại hai màu đen trắng, Kiếm Tiên cảm nhận được kiếm khí của Phương Vọng, không khỏi trợn tròn mắt.

“Sao có thể...”

Khuôn mặt dữ tợn của Kiếm Tiên bị ánh kiếm nhấn chìm. Theo hai luồng kiếm khí kinh khủng va chạm, thiên địa chấn động, chín phần mười sinh linh ở Đại Tề trong nháy mắt mất đi thính giác, thậm chí không thể nhìn Ánh kiếm chói mắt khiến các sinh linh ở các vùng biển xung quanh đều có thể nhìn thấy.

Biển Nam Quỳnh, trên một hòn đảo, Phương Hàn Vũ đang đi ở lưng chừng núi, quay đầu nhìn lại, ánh kiếm kéo bóng của hần dài vô cùng, hần cũng không khỏi nheo mắt lại.

“Kiếm ý đáng sợ thật... Rốt cuộc là ai đang chiến đấu?”

Phương Hàn Vũ thâm kinh hải, phương hướng đó không phải là phương hướng đại lục Hàng Long sao?

Hắn không hoảng loạn, đại lục Hàng Long bây giờ đã không còn như xưa.

Bây giờ gặp phải kiếm ý như vậy, cảm giác cấp bách trong lòng hắn càng mãnh liệt. Mấy chục năm gần đây, hắn gặp được càng ngày càng nhiều đại năng, rõ ràng tu vi của hắn đang tăng tiến vượt bậc, nhưng hắn cảm thấy người mạnh hơn hắn ngày càng nhiều. Hắn biết đây không phải là ảo giác, mà là thời đại đại tranh đấu khiến rất nhiều cường giả xuất hiện.

Phương Hàn Vũ tuy không dám so sánh với Phương Vọng, nhưng không muốn tụt hậu hơn Phương Vọng quá nhiều.

Dù sao bọn họ cũng là tổ ba người, hắn không muốn bị bỏ lại!...

Ánh kiếm mệnh môn bao phủ Kiếm Tiên trạch rất lâu, không biết qua bao lâu, vạn vật thiên địa mới khôi phục lại màu sắc.

Bóng dáng Phương Vọng và Kiếm Tiên hiện ra, lúc này, Phương Vọng vẫn duy trì tư thế giơ kiếm chém tới, mà Kiếm Tiên cũng vậy, hắn ở trên cao, Phương Vọng ở dưới thấp.

“Không ngờ... Ta... Cực hạn... Thật sự không chịu nổi một kiếm của ngươi...”

Toàn thân Kiếm Tiên run rẩy, khó khăn tự nói, giọng hắn yếu ớt, sự sắc bén trong mắt đang dần mất đi, đồng tử trở nên mơ hồ.

Trên người hắn đầy vết nứt, từng tia ánh kiếm tràn ra theo vết nứt, hắn như sắp vỡ tan, sinh cơ của hắn đang nhanh chóng trôi đi.

Phương Vọng nhìn Kiếm Tiên, hơi nhướn mày. Khoảnh khắc này, Thiên Cung lại xuất hiện trong không gian bảo linh của hắn.

Chương 606: Kiếm Linh Bảo thể, Huyền U đại giáo.

Chương 606: Kiếm Linh Bảo thể, Huyền U đại giáo.

“Thiên Cung sao lại xuất hiện? Chẳng lẽ là vì...”

Phương Vọng kinh ngạc nghĩ trong lòng, đây là lần đầu tiên Thiên Cung chủ động hiện thân trong không gian bảo linh của hắn.

Kiếm khí quỷ thần đang hấp thụ linh hồn của Kiếm Tiên, còn Thiên Cung ở trong không gian bảo linh đột nhiên mở rộng cửa lớn, bên trong tràn ra làn gió âm u.

Khi hồn phách của Kiếm Tiên bị hút vào trong cơ thể Phương Vọng, một bóng sáng bị tách ra, chui vào trong Thiên Cung, Thiên Cung cũng đóng cửa lớn lại, rồi biến mất.

Chỉ có Phương Vọng mới cảm nhận được toàn bộ quá trình này, chúng sinh dưới tầng sáng màu vàng không nhìn thấy quá trình này, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Kiếm Tiên.

Khi sinh cơ của hắn hoàn toàn đứt đoạn, thân thể của hắn hóa thành tro bụi, bay đi theo gió.

Kiếm Tiên trước kia giống như tiên quân trên trời, tuy đã không còn nữa, nhưng sự mạnh mẽ của hắn vẫn chấn động mọi người ở Kiếm Thiên trạch.

Kiếm pháp như khai thiên lập địa kia thật là tráng lệ, bọn họ sẽ nhớ mãi không quên.

Phương Vọng thu hồi Thiên Hồng kiếm, quỷ thần sau lưng hắn biến mất.

Kiểm Tiên dựa vào Cửu Cực Huyết Tế thuật để đạt tới tiềm lực của bản thân. Xét về linh lực mạnh mẽ, hẳn còn hơn Bất Nghĩa Chân Phật, nhưng sức chiến đấu thực sự của hắn chưa chắc đã thắng được Bất Nghĩa Chân Phật.

Hắn thiếu mất thủ đoạn mang tính biểu tượng của Thiên Địa Càn Khôn!

Theo Phương Vọng hạ xuống, Độc Cô Vãn Hồn lập tức truyền âm cho tất cả đệ tử Vọng Đạo đang xếp thành trận, giải trừ trận pháp, tăng sáng màu vàng bao phủ đại lục Hàng Long nhanh chóng tan đi.

Âm!

Toàn bộ Kiếm Thiên trạch chấn động, tiếng huyền não vang trời!

“Mạnh quá! Quả nhiên dám tự xưng là Kiếm Tiên.”

“Đáng tiếc, trước khi Đạo Chủ có được danh hiệu Thiên Đạo, đã được gọi là Kiếm Thánh!”

“Đúng vậy, kiếm ý của hai người bọn họ đều vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, trước đây, ta không nghĩ kiếm ý có thể mạnh mẽ đến mức này.”

“Đạo Chủ có thể dùng một kiếm giết chết Kiếm Tiên kia mới đáng sợ, điều này chứng tỏ chênh lệch giữa hai người rất lớn.”

“Vớ vẩn, Đạo Chủ của chúng ta không chỉ là thiên tài số một thiên hạ, mà còn là thiên hạ đệ nhất chân chính, có ai có thể ép ngài ấy phải dùng hết toàn lực?”

Đệ tử Vọng Đạo vô cùng phấn khởi, còn những tu sĩ đến xem náo nhiệt ở Kiếm tông cũng phấn khích không kém. Được chứng kiến trận chiến này, bọn họ cũng mở rộng tầm mắt, sau này đây sẽ là chủ đề mà bọn họ tự hào nhất.

Phương Vọng trở về lần các nơi mình ở, hấn đóng cửa phòng lại, những người khác cũng không dám tùy tiện quấy rầy.

Hấn đi đến giường đả tọa, nhắm mắt lại, đặt tâm trí vào trong không gian bảo linh.

Hấn muốn tìm Thiên Cung, nhưng căn bản không bắt được. Ngay khi hấn sắp từ bỏ, ý thức của hấn đột nhiên bị kéo một cái, khi mở mắt ra lần nữa, hấn kinh ngạc phát hiện mình đang đứng trong đại điện của Thiên Cung.

Vào được thật rồi!

Lần này, hấn không tu luyện bất kỳ tuyệt học nào!

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn, phía trước đột nhiên xuất hiện những điểm sáng, nhanh chóng ngưng tụ thành bóng sáng của Kiếm Tiên.

Quả nhiên, hấn bị bóng sáng của Kiếm Tiên hấp dẫn đến.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy bóng sáng trong Thiên Cung, hấn lại muốn tiến lại gần theo bản năng.

Hấn không kìm nén bản năng của mình, bước tới, khi hấn đến trước bóng sáng, bóng sáng trực tiếp tan vỡ, chui vào trong cơ thể hấn.

Trong nháy mắt, một luồng ký ức khổng lồ tràn vào trong đầu hấn.

Toàn bộ đều là ký ức của Kiếm Tiên!

Những ký ức này nhanh chóng lóe lên, may mà tu vi của hấn đủ cao thâm, nên không bị sụp đổ vì thế.

Hồi lâu sau. từ mở mắt ra, trong mắt lộ ra một tia buồn bã.

Hấn không ngờ Kiếm Tiên lại có trải nghiệm như vậy. Trước kia hấn cho rằng Kiếm Tiên hấn là thiên chi kiêu tử của

một gia tộc nào đó, sinh ra đã là thiên tài, nên mới có tu vi như vậy, không ngờ Kiếm Tiên lại có số phận long đong, phải trải qua vô số gian khổ mới đạt được cảnh giới như ngày nay.

Hơn nữa trong cuộc đời của Kiếm Tiên, hắn lại đóng vai trò rất lớn.

Phương Vọng không nhớ hắn, nhưng hắn lại luôn lấy Phương Vọng làm mục tiêu.

Thậm chí, Kiếm Tiên từng rất sùng bái Phương Vọng, chỉ là tình cảm sùng bái này sau khi thê tử và hai người đệ đệ qua đời đã bị thù hận thay thế.

Ngoài cảm thán về số phận của Kiếm Tiên, Phương Vọng cũng kinh ngạc về bảo linh bản mệnh của Kiếm Tiên.

Bóng sáng kia quả thực chính là một Thiên Cung khác!

Hơn nữa bóng sáng sẽ không khiến Kiếm Tiên trải qua sự tra tấn khô khan của năm tháng. Đương nhiên, nó không bằng Thiên Cung, ít nhất nó chỉ thích hợp với kiếm đạo, không thể giúp chủ nhân tu luyện các đạo pháp khác.

Bây giờ, Phương Vọng đã dung hợp bóng sáng, từ nay về sau, hắn sẽ có được thiên phú giống như Kiếm Tiên!

Loại bóng sáng này giống như Thiên Linh Bảo thể của hắn, có tên riêng của mình.

Kiểm Linh Bảo thể!

Nói cách khác, Phương Vọng đã có được bảo linh bản mệnh thứ mười!

Đồng thời điều này cũng có nghĩa là sau này Phương Vọng còn có thể có thêm nhiều bảo linh như vậy!

Phương Vọng hít sâu một hơi, cố nén sự kinh ngạc trong lòng.

Kiểm Linh Bảo thể có thể giúp hấn nhanh chóng nắm giữ các tuyệt học kiếm đạo trên thế gian, hấn lại lợi dụng Thiên Cung để dung hợp, chắc chắn có thể sáng tạo ra tuyệt học kiếm đạo vượt qua cả Thượng giới ở nhân gian!

“Đã vào được rồi, vậy thì vừa hay...”

Phương Vọng nghĩ như vậy, nhưng ý nghĩ vừa nảy ra, Thiên Cung đột nhiên vỡ vụn, hấn bị cưỡng ép đuổi ra khỏi Thiên Cung.

Hấn mở mắt ra. đã nhát hiên mình trở về hiện thực. Đáng tiếc!

Hấn vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được Thiên Cung.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, quỷ thần xuất hiện trước mặt hấn.

Hấn động tâm niệm, trong hồn thể của quỷ thần xuất hiện hồn thể của Kiếm Tiên.

Hồn phách của Kiếm Tiên không khỏi mở mắt ra, mơ hồ nhìn xung quanh. Khi hấn nhìn thấy Phương Vọng, không khỏi ngẩn ra, còn tưởng mình chưa chết, nhưng hấn cúi mắt nhìn xuống, sắc mặt cũng thay đổi theo.

Chương 607: Kiếm Linh Bảo thể, Huyền U đại giáo. (2)

Chương 607: Kiếm Linh Bảo thể, Huyền U đại giáo. (2)

Biểu cảm của hấn thay đổi rất phức tạp, có tiếc nuối, có cô đơn, có tức giận, có hận thù, cũng có buông bỏ.

Phương Vọng không quấy rầy hấn, để hấn tự mình tiếp nhận tất cả.

Kiểm Tiên ngẩng đầu nhìn hấn, hỏi: “Vì sao lại giữ lại hồn phách của ta?”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Về Cửu Cực Huyết Tế thuật, trình độ của ta cao hơn ngươi, có thể giữ lại hồn thể của ngươi, nhưng sinh cơ của ngươi đã đứt đoạn, không thể sống lại được nữa. Thuận theo trật tự luân hồi đi đầu thai đi, chúc ngươi kiếp sau có thể có một cuộc sống tốt đẹp.”

Kiểm Tiên nghe xong, lập tức cười.

Hắn cười tự giễu, cười bất lực.

“Ta không muốn đầu thai, ngươi hãy hấp thụ linh hồn của ta đi. Ta có thể cảm nhận được kiếm ý của ngươi có thể nuốt chửng linh hồn, khiến bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, có lẽ ngươi đã có được ký ức của ta, mới đồng tình với ta, nhưng ta thấy không cần thiết.”

Kiểm Tiên nhìn chằm chằm Phương Vọng, nghiêm túc nói.

Phương Vọng suy nghĩ một chút, nói: “Ta cho ngươi thời gian suy nghĩ, không cần vội, nếu ngươi muốn đầu thai, ta có cách giúp ngươi đầu thai tốt.”

Nói xong, hắn không đợi Kiểm Tiên trả lời, đã để quỷ thần nuốt chửng Kiểm Tiên.

Tru Tiên Quỷ Thần kiểm đại viên mãn có thể tự do không chế nuốt chửng, nếu đổi thành truyền thừa khác, một khi để quỷ thần nuốt linh hồn, cơ bản là không thể nhả ra được.

Hắn có thể để Kiểm Tiên ở trong quỷ thần, suy nghĩ cho kỹ.

Quỷ thần tiêu tán theo đó, Phương Vọng mở miệng nói: “Vào đi.”

Hồng Trần đã chờ ở trong sân, còn sự ồn ào của Kiểm Thiên trạch mới chỉ bắt đầu.

Rất nhanh, Hồng Trần đẩy cửa vào, sau khi đóng cửa phòng lại, hắn quay người nở nụ cười, nói: “Ta đoán trận chiến

này không thể khiến người bị thương, người chỉ có được một số cảm ngộ, cho nên ta mới đến.”

Phương Vọng nhìn hắn, hỏi: “Người có biết Kiếm U Đại Thánh không?”

Hồng Trần gật đầu, nói: “Biết, hắn đến từ Huyền U đại giáo!” Phương Vọng nhướn mày, dính một chữ U, khiến người ta liên tưởng đến nhiều điều, Thái U ẩn núp ở Âm phủ, chẳng lẽ Huyền U đại giáo là giáo phái ở Âm phủ?

Hồng Trần bắt đầu giới thiệu Huyền U đại giáo, nói: “Rất lâu trước đây, nhân gian không có vận triều, trước có chủng tộc, sau có giáo phái. Huyền U đại giáo chính là giáo phái cổ xưa tồn tại rất lâu, bọn họ truyền thụ Thánh pháp, bồi dưỡng ra rất nhiều Đại Thánh, sự mạnh mẽ lâu dài khiến bọn họ lạc lối, bọn họ bắt đầu cho rằng mình là chủ nhân của nhân gian. Dưới tâm thái kiêu ngạo như vậy, tự nhiên đã xảy ra rất nhiều tai họa, chúng sinh chịu khổ sâu sắc.”

“Sau đó, không biết vì sao Huyền U đại giáo lại biến mất. Với tư cách là Thiên Đế, lần đầu tiên ta biết đến giáo phái này là khi ta đến Âm phủ du ngoạn, thế lực của bọn họ ở Âm phủ rất lớn, muốn không chế luân hồi, điều này khiến ta rất không vui, vì vậy đã dẫn dắt Tiên Đình phát động vây quét bọn họ.”

“Trận chiến này kéo dài nhiều năm, mặc dù Tiên Đình đã trấn áp Huyền U đại giáo, nhưng Tiên Đình cũng vì thế mà tổn thương nguyên khí. Sau đó, ta không dám coi thường giáo phái đến từ nhân gian này, bắt đầu ra sức phát triển Tiên Đình.”

Nói đến đây, hắn không khỏi dừng lại.

Phương Vọng nheo mắt nói: “Chẳng lẽ sự kiêng dè của Tiên Đình thượng giới đối với nhân gian là bắt đầu từ người?”

Hồng Trần lắc đầu nói: “Có một phần nguyên nhân là do ta, nhưng nếu không có ta, cục diện như vậy cũng sẽ hình thành. Nói cho cùng thì nhân gian có tiềm lực uy hiếp thượng giới, những nhân gian không thể chống lại thượng giới cuối cùng sẽ bị hủy diệt, chỉ có số ít nhân gian có thể khiến thượng giới không làm gì được. Nhân gian này là một trong số đó, vì Chí Thánh năm đó đến nay vẫn đang che chở cho nhân gian này.”

Giọng điệu của hắn tràn đầy cảm thán, tràn đầy kính sợ đối với vị Chí Thánh kia.

Phương Vọng hỏi: “Người đã từng gặp Chí Thánh chưa?”

Hồng Trần lắc đầu, nói: “Đó là tồn tại còn cổ xưa hơn cả ta, khi ta ra đời, hắn đã là truyền thuyết.”

“Vậy người đã từng thấy Đại An thần triều chưa?”

“Cái đó thì đã từng thấy, lúc đó, ta chỉ là một thiên tướng.”

Hồng Trần gật đầu nói.

Hồng Trần dừng lại một chút, nói: “Đại An thần triều quả thực rất rất nhiều người của Đại An thần triều phi thăng, hậu duệ hoàng thất của bọn họ càng thành lập gia tộc ở thượng giới, Kim Cương Chí Dương Thánh thể được coi là thể chất bá đạo hàng đầu thượng giới. Thế lực tiêu diệt Đại An thần triều không phải là Tiên Đình, mà là các thế lực khác của thượng giới, ngay cả Tiên Đình cũng phải kiêng dè ba phần.”

Phương Vọng nghe đến đây, không khỏi tò mò, hỏi: “Chẳng lẽ thượng giới không phải do Tiên Đình thống trị sao?”

Hồng Trần cảm thán nói: “Trước đây Tiên Đình quả thực đã từng thống trị, nhưng giống như Đại Thánh nhân gian, không thể thống trị mãi mãi. Trước khi ta bị lật đổ, ta đã cố gắng để Tiên Đình thống nhất thượng giới, chiến tranh liên

miên khiến tiên thần mệt mỏi không chịu nổi, oán niệm dâng cao, điều này mới tạo cơ hội cho đồ đệ phản nghịch của ta.”

Nói đến chuyện này, giọng điệu của hắn không có oán hận, rất bình tĩnh, dường như đã sớm buông bỏ chuyện này.

“Vậy xin hỏi Đại An thần triều lợi hại hơn, hay Huyền U đại giáo lợi hại hơn?”

Phương Vọng tò mò hỏi.

So với tính toán của Huyền U đại giáo, hắn càng tò mò hơn về sự chênh lệch mạnh yếu của các thế lực hàng đầu ở các thời đại khác nhau.

Hồng Trần trầm ngâm một lát, nói: “Không dễ so sánh, tuy ta đã từng thấy sự phồn hoa của Đại An thần triều, nhưng chưa từng tận mắt thấy thực lực của bọn họ, còn Huyền U đại giáo ẩn núp ở Âm phủ cũng không mạnh bằng thời kỳ đỉnh cao.”

“Nhưng đã biết là do Huyền U đại giáo làm, vậy thì sau này có thể có biện pháp đối phó rồi.”

Phương Vọng gật đầu, đối với Huyền U đại giáo ẩn núp trong bóng tối, hắn không quá kiêng dè.

Chương 608: Sự phân chia mạnh và yếu xưa nay

Chương 608: Sự phân chia mạnh và yếu xưa nay

Một giáo phái chỉ có thể ẩn núp trong bóng tối để tính toán thì là cái thá gì?

Trừ khi Huyền U đại giáo có thể giết đến dương gian.

Hai người trò chuyện rất lâu, Hồng Trần có ý định sau khi Kiếm tông thành lập, sẽ truyền thụ một bộ kiếm trận, có thể diệt tà trấn hồn, chuyên dùng để đối phó với Huyền U đại giáo.

Phương Vọng đương nhiên không có ý kiến, Hồng Trần sẵn lòng cống hiến là chuyện tốt. ...

Âm phủ.

Thiên địa u ám, giữa những ngọn núi hoang vu gập ghềnh, Thái U già nua bước đi, cây gậy gỗ trong tay chống xuống đất, phát ra tiếng động trầm đục.

Nàng đi một mạch, cuối cùng dừng lại trên sườn núi. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, phía trước là hai ngọn núi khổng lồ, ngay trước mặt nàng là một khe hở, tạo thành một hẻm núi sâu không thấy đáy, tựa như vực sâu.

“Kế hoạch thất bại rồi, Hồng Tiên Nhi kia chắc cũng sẽ không tin ta nữa.”

Thái U lên tiếng, giọng nói truyền vào trong hẻm núi, vang vọng không dứt.

Trong bóng tối của hẻm núi tràn ra làn gió âm u, một giọng nói phát ra: “Kế hoạch của chúng ta không sai, chỉ là đánh giá thấp thực lực của Phương Vọng. Thiên tư của hắn không thể dùng bất kỳ thiên tài nào trong quá khứ để đánh giá, hắn chính là thiên tư mạnh nhất từ trước đến nay. Sau thất bại lần này, cơ hội của chúng ta không còn nhiều.”

Thái U cau mày, nói: “Ta chưa từng coi thường Phương Vọng, nhưng hắn đã cản trở đại kế của chúng ta.”

“Đông Công Hoàng có thể đứng trên đỉnh cao của một thời đại, tầm nhìn và sự táo bạo của hắn đương nhiên không thua kém bất kỳ ai. Nước cờ này của hắn đi đúng rồi, đối mặt với chúng ta là những kẻ vô danh, hắn có thể đặt cược tất cả, dồn hết hy vọng vào Phương Vọng, khiến chúng ta trong bóng tối không thể làm gì được, hắn đã thắng.”

Giọng nói trong hẻm núi khen ngợi, rất tán thưởng Đông Công Hoàng.

Ánh mắt Thái U lộ vẻ bất lực, nàng thở dài nói: “Vẫn nên nghĩ cách hành sự sau này đi, vất vả lắm mới đợi được một Đạo Nguyên bảo linh bầm einh. không nỡ lai chết mệt cách nhuc nhả như vậy” “Chết thì chết đi, ta còn một quân cò.”

HAj2”

“Một thiên tài đáng lẽ phải tung hoành vô địch, khí số của hắn đã bị thay đổi, nếu chúng ta bồi dưỡng hắn thật tốt, có lẽ có thể thành đại sự.”

“Thời đại tranh đấu của nhân gian sắp đến, và tiên duyên mà thượng giới ban cho nhân gian cũng sắp đến, chúng ta không thể bỏ lỡ nữa.”

“Ừ, yên tâm đi, quân cò ẩn núp ở nhân gian cũng nên ra mặt rồi.”

Âm phủ thổi một cơn gió lạnh thấu xương, Thái U và giọng nói trong hẻm núi bạc, trong lời nói của bọn họ đã không còn hai chữ Phương Vọng. ...

Chuyện Kiếm Tiên khiêu chiến Phương Vọng nhanh chóng truyền ra. Giờ đây Kiếm Thiên trạch đã trở thành nơi mà các thế lực thiên hạ chú ý. Trận chiến giữa Phương Vọng và Kiếm Tiên kinh thiên động địa, đương nhiên thu hút không ít sự chú ý.

Điều này cũng khiến ngày càng nhiều tu sĩ đổ về đại lục Hàng Long, muốn tận mắt chứng kiến phong thái của Phương Vọng.

Một nơi ven biển, từng nữ tu sĩ tựa như tiên tử giáng trần, người đứng đầu chính là Thái Hi tiên tử của Tổ Chân cung.

Phía sau nàng, Cố Ly cũng ở đó, nàng mặc một bộ đồ xanh, công kiếm trên lưng, khăn voan che mặt, đôi mắt lộ ra như đầm sâu, lạnh lùng và bí ẩn.

“Đây chính là đại lục Hàng Long sao? Linh khí cũng chỉ đến thế thôi à.”

“Nói nhảm, dù sao nơi này từng là cấm địa, có thể khôi phục đến mức này đã là không tệ rồi.”

“Đúng vậy, các người nhìn xem, kia chẳng phải là Côn Luân sao?”

“Uy áp của trận chiến trước đó có thể truyền đến Tổ Chân cung, mà đại lục Hàng Long trông có vẻ không bị phá hủy, tên Vọng Đạo này không đơn giản.”

“Dù sao cũng là thiên tài được sư tỷ coi trọng, việc xây dựng Côn Luân này cũng có công lao của sư tỷ chúng ta.”

Các tu sĩ của Tổ Chân cung bàn tán, bọn họ rất hứng thú với Côn Luân và Vọng Đạo.

Thái Hi tiên tử quay đầu lại, nhìn Cố Ly, cười nói: “Cố sư muội, đây là cổ hương của muội, sao không dẫn đường?”

Đối mặt với câu hỏi của Thái Hi tiên tử, Cố Ly khẽ gật đầu, rồi bước lên phía trước vừa đi vừa nói: “Đó hẳn là Côn Luân: trước khi ta rời đi nơi này không có ngọn núi cao như vậy.”

Nghĩ đến việc sắp được gặp Phương Vọng, lòng Cố Ly rất bồn chồn.

Những năm này, mặc dù nàng tu luyện ở Tổ Chân cung, nhưng vẫn thường nghe được truyền thuyết về Phương Vọng.

Lần đầu tiên đến Tổ Chân cung, nàng như bước vào một thế giới mới. Đạo trường của Tổ Chân cung uy nghi hơn tất cả các đạo trường, tiểu thế giới mà nàng từng thấy. Đạo pháp ở đây càng vượt xa trí tưởng tượng của nàng, nàng có cảm giác như mình đang trực tiếp bước vào tiên môn.

Tuy nhiên, cảm giác mới lạ này chưa kéo dài được bao lâu thì danh tiếng của Phương Vọng đã mạnh mẽ xông vào cuộc

sống của nàng ở Tổ Chân cung.

Nghe các đệ tử đồng môn và sư trưởng kinh ngạc về sức mạnh của Phương Vọng, Cố Ly vừa có cảm giác vinh dự vừa cảm thấy không chân thực.

Nàng chưa bao giờ nghĩ ngờ thiên phú của Phương Vọng, nhưng tốc độ truyền bá danh tiếng của Phương Vọng thực sự quá nhanh.

Hắn luôn có thể làm ra những chuyện kinh thiên động địa.

Bây giờ, nàng một lần nữa đặt chân lên vùng đất đại lục Hàng Long này, lòng nàng không khỏi hơi bồn chồn.

Vừa mong đợi được gặp Phương Vọng, vừa sợ gặp Phương Vọng, tâm trạng này khó có thể diễn tả thành lời.

Thái Hi tiên tử dường như nhìn ra được sự căng thẳng của nàng, bèn lên tiếng cười nói: “Đừng nghĩ nhiều, hắn nhất định rất quan tâm đến ngươi. Đừng nói đến việc nhờ ta chăm sóc ngươi, phụ thân ngươi là Cố Thiên Hùng ở Kiếm Thiên trạch ngày nay vẫn được chăm sóc rất chu đáo, dù tu vi của hắn ở Kiếm Thiên trạch đã trở thành tầng lớp thấp nhất. Có thể thấy được địa vị của ngươi trong lòng Phương Vọng.”

Cùng với việc Phương Vọng ngày càng mạnh mẽ, đáy lòng Thái Hi tiên tử cũng có cảm giác khủng hoảng, nàng sợ mình không theo kịp bước chân của Phương Vọng, không chỉ nàng, mà cả Tổ Chân cung cũng vậy.

Chương 609: Danh xưng Đạo tông, Thần Minh Đại Đế

Chương 609: Danh xưng Đạo tông, Thần Minh Đại Đế

Muốn ôm chặt cái đùi Phương Vọng và Vọng Đạo, nàng phải thiết lập mối quan hệ chặt chẽ giữa hai thế lực.

Đệ tử Tổ Chân cung không được phép kết hôn, Thái Hi tiên tử cũng phải tuân theo quy tắc này, vì vậy nàng chỉ có sự sùng

bái đối với Phương Vọng, không có tình cảm nam nữ, vì vậy nàng đã nhắm vào Cố Ly.

Cố Ly quá thích hợp, không phải là đệ tử chính thức của Tổ Chân cung, nhưng lại tu luyện ở Tổ Chân cung.

Đợi đến khi Cố Ly và Phương Vọng sinh nữ nhi, nàng sẽ đưa nữ nhi của họ vào Tổ Chân cung, như vậy từ nay về sau, mối quan hệ giữa Tổ Chân cung và Phương Vọng sẽ càng thêm vững chắc.

Nghe lời của Thái Hi tiên tử, tâm trạng căng thẳng của Cố Ly đã giảm bớt đôi chút, nàng nhìn Thái Hi tiên tử với ánh mắt biết ơn.

Kể từ khi hai người quen biết nhau, Thái Hi tiên tử đã rất chăm sóc nàng.

Tất nhiên, nàng cũng hiểu rằng tất cả những điều này đều là vì Phương Vọng, nhưng ân tình nâng đỡ không thể bỏ qua.

Bên kia.

Bên trong Kiếm Thiên trạch vô cùng náo nhiệt.

Từ Cầu Mệnh mặc một bộ đồ màu xám đi dọc bờ hồ, nhìn cảnh tượng phồn hoa của Kiếm Thiên trạch ngày nay, gương mặt lộ vẻ cảm thán.

Bên cạnh Từ Cầu Mệnh còn có một người, đó là một đạo sĩ, mặc một chiếc áo choàng màu đen rộng thùng thình, tay cầm phát trần, sau lưng cõng một thanh kiếm gỗ đào, đầu đội mũ nho sinh. Hắn thì nhìn quanh tứ phía, dường như đang tìm kiếm ai đó.

“Đừng nhìn nữa, hắn đã tu luyện một loại kỳ công, trừ khi hắn xuất hiện trước mặt ngươi, nếu không ngươi sẽ không thể tìm thấy hắn.”

Từ Cầu Mệnh lên tiếng nói, giọng điệu mang ý cười.

Đạo sĩ cảm thán nói: “Thật sự lợi hại, với năng lực suy diễn và cảm nhận của ta, hẳn lại có thể né tránh được, không hổ danh là người dám tự xưng Thiên Đạo.”

Từ Cầu Mệnh nhìn về mặt hồ phía xa xa, nơi một nhóm kiếm tu đang cảm ngộ Thiên Địa kiếm ý, nói: “Kiếm Thiên trạch ngày nay đúng là lợi hại, xem ra ta muốn trở thành Kiếm tông, không dễ dàng như vậy.”

Đạo sĩ quay đầu, vỗ vai hắn, cười nói: “Sợ gì, so tài là kiếm đạo, ngươi sẽ không thua đâu, ngươi nói xem ta nên sáng lập Đạo tông gì? Ngày nay Vọng Đạo đã có Huyền tông, Phật tông, Kiếm tông rồi, Đạo tông của ta nhất định phải uy nghi hơn bọn họ.”

Hắn nói rất tùy ý, như thể vị trí Đạo tông đã thuộc về mình.

“Không nhất thiết phải uy nghi, chủ yếu là có thể thể hiện được đạo của ngươi. Chuyện này liên quan đến việc thu nhận đệ tử sau này, chỉ cần mạch của ngươi đủ mạnh, dù ngươi có lập đạo hiệu bình thường đến đâu, cũng sẽ uy chấn thiên hạ.”

Từ Cầu Mệnh bình tĩnh nói, chiến ý trong mắt hắn ngày càng mãnh liệt, hẳn đã cảm nhận được rất nhiều kiếm ý mạnh mẽ.

Phương Vọng có thể thu hút nhiều đại tu sĩ đến đầu quân như vậy, không biết bây giờ hắn mạnh đến mức nào?

Phương Vọng đang tu luyện trong sương mù linh khí xa xa, không cảm nhận được sự xuất hiện của Từ Cầu Mệnh, Cố Ly. Hắn đang chuyên tâm tu luyện, không có tâm tư để ý đến người khác.

Sau khi Vọng Đạo thành lập, mỗi ngày đều có đệ tử mới gia nhập, thậm chí nếu có kẻ địch mạnh tấn công, Phương Vọng không cần ra tay, vì vậy hắn tu luyện rất yên tâm.

Đã năm năm trôi qua kể từ cuộc khiêu chiến của Kiếm Tiên.

Năm năm trôi qua, hắn ngày càng tiến gần đến Phá Thiên cảnh tầng năm.

Mặc kệ Kiếm Tiên trạch ồn ào náo nhiệt, hắn vẫn không hề động tâm, một lòng hồi đạo.

Thời gian trôi nhanh trong quá trình tu luyện của Phương Vọng, đột nhiên, một luồng khí thể mạnh mẽ làm phiến hắn.

Hắn mở mắt nhìn, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

Chỉ thấy trên bầu trời Kiếm Tiên trạch có hai bóng người đang điên cuồng va chạm, tốc độ nhanh đến mức phạm nhân không thể bắt kịp bằng mắt thường. Tốc độ thi triển pháp thuật của hai người cực nhanh, dị tượng do linh lực tạo thành liên tục nở rộ trên không trung.

Kiếm Tiên trạch lập tức dâng lên một tầng ánh sáng màu vàng, che chở cho mặt đất.

Hai tu sĩ Đạp Tiêu cảnh!

Phương Vọng nhướng mày. Vài chục năm trước, hắn muốn gặp một tu sĩ Đạp Tiêu cảnh đã rất khó, bây giờ địa bàn của hắn lại đón hai tu sĩ Đạp Tiêu cảnh đấu pháp, hai người này tránh xa mặt đất, rõ ràng là kiêng dè. Lúc này, Hồng Trần bước ra từ trong sương mù linh khí phía sau hắn, đi đến sau lưng hắn.

“Khí vận của ngươi đến rồi, không ngờ lại có Đại Đế chuyển thế đến đầu quân cho ngươi!”

Hồng Trần lên tiếng, giọng điệu ẩn chứa một chút kích động.

Đại Đế chuyển thế?

Phương Vọng sửng sốt, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Đúng rồi, Quỷ Đế từng nói, hắn đã phái một Đại Đế chuyển thế đến phò tá hắn.

Hắn suýt quên mất chuyện này.

Hắn nhìn chăm chú, muốn phân biệt xem ai mới là Đại Đế chuyển thế.

Rất nhanh, một người trong số họ khiến hắn xác định đó chính là Đại Đế chuyển thế!

“Vị Đại Đế này không đơn giản, chẳng lẽ hắn là...”

Hồng Trần lẩm bẩm.

Phương Vọng nhìn chăm chăm vào bầu trời, hỏi: “Là ai?”

“Thần Minh Đại Đế của Đại An thần triều, người này là nhi tử của vị hoàng đế cuối cùng thuộc Đại An thần triều, An Thiên Đại Đế. Khi Đại An thần triều đại chiến với Thượng giới, hắn đã từng giết đến Thượng giới, gây ra động tĩnh không nhỏ.”

Hồng Trần nhỏ giọng nói.

An Thiên Đại Đế?

Cha của Quỷ Đế?

Hóa ra đế hiệu của Đại An Thần Đế là An Thiên.

Phương Vọng thầm kinh ngạc, nhi tử của An Thiên Đại Đế này lại có hai vị Đại Đế, điều này khiến hắn càng tò mò hơn về Đại An thần triều.

Không thể tưởng tượng được Đại An thần triều bị diệt vong đã mạnh mẽ đến mức nào.

“Thần Minh Đại Đế sinh ra đã có dị tượng thiên địa, một ánh vàng phát ra từ trong cơ thể hắn, xuyên thủng bức tường

ngăn cách hai giới, kinh động đến Thượng giới. Chính sự ra đời của hắn mới khiến Đại An thần triều gặp phải tai họa diệt vong, cuối cùng hắn đã tự vẫn ở Thượng giới, không ngờ linh hồn của hắn lại chuyển thể đầu thai.”

Hồng Trần cảm thán nói.

Chương 610: Thần tông, lực áp chế của Phương Vọng.

Chương 610: Thần tông, lực áp chế của Phương Vọng.

Phương Vọng nghe xong, trong lòng mừng rỡ.

Vị Đại Đế này có lai lịch lớn như vậy!

Phương Vọng nhìn kỹ, Thần Minh Đại Đế chuyển thể là một đạo sĩ cầm kiếm gỗ đào chiến đấu. Hắn không ngưng tụ bảo linh, cũng không lấy ra pháp bảo mạnh mẽ, mặc cho đối thủ thi triển tuyệt học gì, hắn đều có thể hóa giải bằng một kiếm, trông có vẻ nhẹ nhàng.

Hai người như không phải là đối thủ cùng cảnh giới!

“Chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?”

Đạo sĩ, chuyển thể của Thần Minh Đại Đế nở nụ cười khinh thường, thanh kiếm gỗ đào trong tay rung lên, cuốn tan cơn gió lửa ập tới.

Đối thủ của hắn là một nam tử mặc áo đen vạm vỡ, trên áo choàng có gắn vảy của một loại yêu thú, thắt lưng được làm bằng da giao long, uy phong凛冽, sau đầu hắn lơ lửng một ngọn đèn đen, vô số pháp thuật đều bùng phát từ ngọn đèn đen này.

Đối mặt với sự chế giễu của đạo sĩ, nam tử áo đen lộ vẻ tức giận, hắn bắt đầu dốc hết sức lực thi triển pháp thuật.

Đạo sĩ chuyển thể của Thần Minh Đại Đế tên là Khương Thần Minh. Hắn đến theo Từ Cầu Mệnh, hắn muốn trở thành

một trong thập nhị Đạo tông, vì vậy hắn đã chọn một trong những đại tu sĩ hàng đầu trong Kiếm Thiên trạch, muốn chứng minh bản thân.

Khuong Thần Minh dường như cảm nhận được điều gì đó, ánh mắt liếc về một nơi bị sương mù bao phủ trong Kiếm Thiên trạch.

Hắn nhếch miệng, quay lại nhìn nam tử áo đen, tay phải buông thanh kiếm gỗ đào, kiếm gỗ dựng thẳng trước người, chống lại linh lực mênh mông. Linh lực như biển xanh ngập tràn, nhấn chìm hắn, nhưng thanh kiếm gỗ đào giúp hắn hình thành một lĩnh vực an toàn tuyệt đối.

“Không đùa với người nữa.”

Khuong Thần Minh lẩm bẩm. Giọng nói vừa dứt, ầm một tiếng, một ngọn lửa màu vàng bùng phát từ trong cơ thể hắn, xuyên thủng biển linh lực màu xanh, xông thẳng lên trời, khí thế ngút trời.

Dương khí

Dương khí nóng bỏng khiến cả bầu trời biến sắc.

“Đó là...”

Trên mặt lâu các Dững Đắc đứng bên lan c©an tầng hai. hai †av nắm chặt lan can, mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời.

“Kim Cương Chí Dương Thánh thể, đã lâu không thấy rồi.”

Hồng Trần đứng sau Phương Vọng, lẩm bẩm nói.

Phương Vọng đương nhiên có thể nhìn ra Khuong Thần Minh đang sử dụng Kim Cương Chí Dương Thánh thể, và không phải là tiểu thành, mà là cảnh giới đại thành.

Không tệ!

Có tư cách trở thành một trong thập nhị Đạo tông!

Tu vi của Khương Thần Minh đã được coi là cường giả tuyệt thể trưởng thành, cộng thêm thiên phú của hắn, quét ngang Đạp Tiêu cảnh không phải là chuyện khó.

Khương Thần Minh không trực tiếp khiêu chiến Phương Vọng, điều này chứng tỏ hắn đã phục rồi.

Phương Vọng thâm nghĩ, xem ra trận chiến của hắn với Kiếm Tiên vẫn rất có sức uy hiếp.

Khương Thần Minh mở ra Kim Cương Chí Dương Thánh thể như một vị thần mặt trời đứng trên bầu trời, hắn vung kiếm giết về phía nam tử áo đen. Chỉ với một đòn này, biến linh khí mệnh môn lập tức bị xua tan.

Gần như trong nháy mắt, hắn đã giết đến trước mặt nam tử áo đen.

Đồng tử nam tử áo đen co lại, hắn vô thức lùi về phía sau. Ngọn đèn đen sau lưng hắn di chuyển đến trước người hắn, ngọn lửa bên trong bùng phát, hóa thành những con hắc long dữ tợn đáng sợ lao về phía Khương Thần Minh.

Khương Thần Minh chém một kiếm, kiếm chém hắc long, một kiếm chém tan mây trên trời, một luồng dương khí kinh khủng dâng lên, như thể chia đôi cả thiên địa.

Một kiếm này vô cùng bá đạo, dù có trận pháp của Vọng Đạo ngăn cách, tất cả sinh linh đều có thể cảm nhận được sức nóng từ kiếm khí của hắn.

Ngọn đèn đen trước mặt nam tử áo đen bị chém nát, hắn cũng phun máu ngã lăn ra ngoài.

Từ Cầu Mệnh đứng bên hồ nheo mắt lại, trong mắt tràn đầy chiến ý.

Thái Hi tiên tử, Cổ Ly cùng một nhóm nữ tu của cung Tổ Chân vừa mới vào Kiếm Thiên trạch, vừa đi trong rừng vừa

ngược nhìn trận chiến trên bầu trời, tất cả đều vô cùng rung động.

“NƠtfỗi này là a;2 Mạnh quát” “Không phải là Khương Thần Minh của Khương gia sao?”

“Người từng gặp rồi ư?”

“Ừ, tổ tiên của Khương gia từng sinh ra Đại Đế, là một trong những Đế tộc vạn cổ đương thời, hồi nhỏ ta theo trưởng bối trong tộc đến viếng thăm Khương gia, Khương Thần Minh cũng như ta, không quá nghìn tuổi.”

“Hắn là cảnh giới gì? Cảm giác còn mạnh hơn cả Phá Thiên cảnh.”

“Phá Thiên cảnh? Người ta đã vượt qua Thần Thông cảnh rồi.”

Nghe các sư muội bàn tán, Thái Hi tiên tử không nhịn được lên tiếng.

Nàng nhìn sâu vào bóng lưng của Khương Thần Minh, trong mắt tràn đầy cảm thán.

Khương Thần Minh đến đây, chẳng lẽ là muốn khiêu chiến Phương Vọng?

Đáng tiếc, lại có một thiên tài tuyệt thế sắp phải tan vỡ đạo tâm!

Khương Thần Minh trên trời không biết những người xem cuộc chiến bên dưới đang nghĩ gì, hắn bẻ cổ, nở nụ cười dữ tợn. Dương khí trên người hắn bùng cháy, khiến đạo bào của hắn như ngọn lửa cháy mạnh, khí thế kinh người.

Hắn đang định bay đến chỗ nam tử áo đen thì một giọng nói vang lên: “Tất cả những người đến Kiếm Thiên trạch đều là khách, hai vị hà tất phải động can qua, chỉ bằng dừng tay ở đây, nếu muốn gặp ta, cũng có thể xuống tìm chỗ nói chuyện.”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, vang vọng khắp Kiếm Thiên trạch.

Nghe lời Phương Vọng, Khương Thần Minh dừng lại, dương khí trên người nhanh chóng tiêu tán, hấn cầm thanh kiếm gỗ đào vào vỏ kiếm sau lưng, rồi lao xuống.

Nam tử áo đen từ xa bay tới, khoe miệng hấn có vết máu, nhưng áo choàng không bị rách, ít nhất nhìn từ bên ngoài thì không có vẻ chật vật gì.

Trên cầu.

Phương Vọng đứng dậy, nói: “Đề Độc Cô Vấn Hồn đi tiếp đả tu sĩ bị thương kia, ta sẽ gặp riêng vị của Đế chuyển thế này.”

Hồng Trần gật đầu, rồi biến mất trên cầu.

Phương Vọng đuổi người, quay người đi về phía lầu các, theo bước chân hấn, sương mù bao phủ cây cầu gỗ tan đi.

Một nén nhang sau. Tùng Kinh Uyên rót trà cho hai người, ánh mắt hấn thỉnh thoảng liếc về phía Khương Thần Minh.

Chương 611: Thần tông, lực áp chế của Phương Vọng. (2)

Chương 611: Thần tông, lực áp chế của Phương Vọng. (2)

Khương Thần Minh thì nhìn chăm chăm Phương Vọng, nói: “Thế nào? Sức mạnh của ta có đủ tư cách để trở thành một trong thập nhị Đạo tông không?”

Phương Vọng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Thập nhị Đạo tông tự thành một hệ thống đạo thống, đạo thống của ngươi là gì?”

Khương Thần Minh nói: “Đã có Phật tông, vậy ta gọi là Thần tông đi, lấy thể tu làm chủ.”

Phương Vọng lắc đầu.

Khương Thần Minh cau mày hỏi: “Sao vậy? Thần tông đã có người chiếm rồi sao?”

Giáo phái trước đây của Chúc Như Lai được gọi là Thần tông, nhưng bây giờ hắn đã sáng lập ra Phật tông.

Phương Vọng trả lời: “Đạo thống thể tu không phù hợp với người, ít nhất người không phải là thể chất mạnh nhất.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Khương Thần Minh đại biến.

Hắn vô thức muốn đập bàn, nhưng khi lòng bàn tay sắp chạm vào bàn, hắn dừng lại, hắn cố nén cơn giận, hỏi: “Thể chất của ai mạnh hơn ta?”

Phương Vọng nhìn hắn, nói: “Người hắn phải có tuyệt học mạnh hơn, Kim Cương Chí Dương Thánh thể chỉ là huyết mạch truyền thừa của người mà thôi, không phải sao?”

Khương Thần Minh kinh ngạc nhìn Phương Vọng, không ngờ Phương Vọng lại biết rõ lai lịch của mình.

Hắn đang định trả lời thì Phương Vọng đột nhiên biến mất, xuất hiện sau lưng hắn, bàn tay phải đặt lên vai hắn.

“Nếu người có thể đứng dậy, ta sẽ đồng ý cho người lập tông thể tu.”

Giọng nói của Phương Vọng tiếp tục vang lên, ngữ khí lạnh nhạt.

Khương Thần Minh sửng sốt, tức giận vô cùng, hắn lập tức muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện bàn tay của Phương Vọng như một ngọn núi đè lên người hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích.

Hắn lập tức thúc giục dương khí trong cơ thể, Kim Cương Chí Dương Thánh thể lập tức bùng nổ!

Nhưng, chuyện khiến hấn kinh hãi đã xảy ra. Có một lực áp chế khó có thể tưởng tượng được khiến dương khí của hấn không thể trào ra khỏi thân thể. Hấn chưa từng có cảm giác như vậy, trước đây dù chiến đấu vượt cấp, hấn vẫn có thể dựa vào Kim Cương Chí Dương Thánh thể để giết ra vòng vây hoặc phá vỡ phong ấn.

Sao có thể...

Tùng Kinh Uyên đứng bên cạnh, rất hứng thú nhìn cảnh này, hấn không lên tiếng, cười nhìn Phương Vọng áp chế Khương Thần Minh phong mang tất lộ.

Trong phòng, Khương Thần Minh ngồi trước bàn, thân thể hơi run rẩy, mồ hôi lạnh chảy dài trên mặt, bầu không khí ngột ngạt đến cực hạn.

Phương Vọng đứng sau hấn, thân hình thẳng tắp, không hề nhúc nhích, ánh mắt bình tĩnh đến đáng sợ.

Đã hơn mười nhịp thở trôi qua, Khương Thần Minh vẫn không thể vùng thoát, sắc mặt hấn đỏ bừng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Hấn có thể chấp nhận việc mình thua Phương Vọng, dù sao hấn cũng đã biết về chiến tích của Phương Vọng, hấn chắc chắn không phải là đối thủ của Phương Vọng.

Nhưng hấn không thể chấp nhận việc mình thua một cách nhục nhã như vậy!

Đối phương chỉ dùng một tay đã chế ngự hấn!

Còn không để khí tức của hấn thoát ra ngoài một chút nào!

Ngay cả đại tu sĩ Chân Hồn cảnh cũng không thể làm được điều này.

Tùng Kinh Uyên thấy sắc mặt hấn, không khỏi lên tiếng: “Khương đạo hữu, còn không chịu buông sao, Đạo Chủ của

Vọng Đạo càng mạnh, chẳng phải càng đáng để người đi theo sao?”

Nghe vậy, Khương Thần Minh vốn đang tức giận liền bình tĩnh lại.

Hắn suýt quên mất mục đích ban đầu của mình.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, phát hiện khi mình không còn căng thẳng nữa, lực áp chế của Phương Vọng đối với hắn cũng giảm đi.

Điều này...

Hắn không khỏi quay đầu nhìn Phương Vọng, Phương Vọng nhìn hắn, nói: “Người đứng là rất mạnh, nhưng sau này người là tông chủ Đạo tông, đại diện cho một mạch truyền thừa của Vọng Đạo, người phải có tấm lòng bao dung vạn vật, sau này dù thành Thánh, thành Đế, người cũng phải có khí phách như vậy.”

Trước đó, thái độ chiến đấu của Khương Thần Minh đối với nam tử áo đen khiến Phương Vọng có chút lo lắng về việc hắn sẽ trở thành tông chủ Đạo tông trong tương lai, vì vậy nhân cơ hội này, hắn đã cảnh cáo hắn một phen.

“Thành Thánh thành Đế? Người cho rằng ta có thể sao?”

Khương Thần Minh kinh ngạc hỏi.

Tùng Kinh Uyên cũng kinh ngạc nhìn Phương Vọng.

Đánh giá này có phải hơi quá cao rồi không!

Đã bao nhiêu năm nhân gian không xuất hiện Đại Thánh, Đại Đế, đó đều là những tồn tại trong truyền thuyết.

Phương Vọng nghe lời Khương Thần Minh nói, đã nhận ra tên này vẫn chưa biết mình là Đại Đế chuyển thế.

Nghĩ lại thì cũng đúng, dù sao Thần Minh Đại Đế từng đại náo Thượng giới, đắc tội với Thượng giới, Quỷ Đế đương nhiên cũng sợ hấn bại lộ.

Nếu không phải bên cạnh Phương Vọng có Hồng Trần, hẳn cũng không biết thân phận của Khương Thần Minh, chỉ biết Khương Thần Minh có liên quan đến hoàng thất của Đại An thần triều.

“Tất nhiên là có thể, người không có sự tự tin này sao? Vọng Đạo không phải là giáo phái tranh giành quyền lực, mà là con đường tu hành luận đạo cùng tiến, thập nhị Đạo tông trong mắt ta đều có thể thành Thánh chứng Đế, vì vậy so với thực lực, ta càng coi trọng tiềm lực và phẩm cách hơn.”

Phương Vọng nói một cách bình tĩnh.

Khương Thần Minh sửng sốt.

Phương Vọng nhìn hấn, rồi đi đến ngai đối diện hấn, đồng thời ra hiệu cho Tùng Kinh Uyên cũng ngai xuống.

Phương Vọng đích thân rót một tách trà cho Khương Thần Minh, nói: “Thiên phú của người không nên chỉ giới hạn ở thể chất. Trong cuộc giao thủ trước đó, ta có thể cảm nhận được người đang giấu một tay, trong cơ thể người có một sức mạnh rất mạnh mẽ, tu vi Chân Hồn cảnh bình thường e rằng cũng không phải là đối thủ của người. Ta đồng ý thu nhận người vào Vọng Đạo, để người sáng lập Thần tông, nhưng Thần tông sẽ dạy cái gì, người phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Để trở thành một trong thập nhị Đạo tông, đối với đệ tử dưới trướng của mình, người phải hào phóng, và không được quá đề phòng với đệ tử của các Đạo tông khác. Tất nhiên, ta cũng sẽ hào phóng với người, ta có thể truyền thụ cho người pháp môn thể tu cao hơn Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.

chính là nhân môn mà ta đã sáng tạo ra dựa trên Kim Cương Chí Dương Thánh Thể.”

Chương 612: Lý tưởng Đạo tông, đỉnh cao vạn năm

Chương 612: Lý tưởng Đạo tông, đỉnh cao vạn năm

Khuông Thần Minh vẫn còn đang kinh ngạc về lý tưởng Đạo tông của Phương Vọng, đột nhiên nghe thấy hắn cũng biết Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, hắn không khỏi tròn tròn mắt.

Phương Vọng cũng không giải thích, trực tiếp thúc giục dương khí trong cơ thể, đồng tử của hắn đều biến thành màu vàng, từng luồng dương khí tràn ra khỏi cơ thể.

Đồng tử của Khuông Thần Minh đột nhiên mở to.

Dương khí mạnh mẽ quá!

Ngay cả phụ thân của hắn, người được gọi là thiên tài mạnh nhất trong gia tộc trong vạn năm qua, cũng không có dương khí mạnh mẽ như vậy.

“Làm sao ngươi...”

Khuông Thần Minh run giọng hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Tất nhiên là ta đã được truyền thừa, ngươi có thể gia nhập Vọng Đạo, hắn không chỉ nghe danh tiếng của ta, từ nơi sâu xa, cũng có một sức mạnh nào đó đang chỉ dẫn ngươi, không phải sao?”

Trong lòng Khuông Thần Minh dâng lên sóng to gió lớn, ánh mắt nhìn Phương Vọng trở nên kính sợ.

Tùng Kinh Uyên không hiểu, nhưng hắn không bối rối, Phương Vọng ngày nay đã không còn là tồn tại mà hắn có thể hiểu được.

Khuong Thần Minh hít sâu một hơi, nói: “Ta hiểu rồi, vậy Thần tông của ta sẽ không lấy thể tu làm chủ, ta sẽ truyền thụ thân tu của ta.”

“Thần tu?”

Người lên tiếng là Tùng Kinh Uyên, hẳn rất hứng thú.

Khuong Thần Minh đắc ý cười nói: “Từ khi ta sinh ra, cảnh mơ của ta đã dài hơn người khác, giấc mộng một đêm có thể dài tới ngàn năm. Trong giấc mơ, ta như đang luân hồi vậy, ta sẽ dung hợp tu vi của các kiếp trong mơ lại với nhau, sáng tạo ra pháp môn tu hành thần đạo của riêng ta, ta đã xây dựng một hệ thống hoàn chỉnh. Nếu ta ở thời thượng cổ, ta nhất định sẽ trở thành Thánh nhân.”

Tùng Kinh Uyên tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng cũng không nói lời khó nghe.

Phương Vọng cười nói: “Vậy thì hãy cùng chờ xem, sau khi Kiếm tông thành lập, Thần tông cũng sẽ ra đời. Thập nhị Đạo tông không có thứ hạng, địa vị bình đẳng, sau này cũng sẽ không phân chia mạnh yếu. Nếu ta bãi bỏ Đạo tông, thì không phải vì họ quá yếu, mà chỉ vì họ vi phạm đạo nghĩa của Vọng Đạo. Vì vậy, ta hy vọng sau này người đừng quá coi trọng sự so sánh, phẩm chất của đệ tử quan trọng hơn.”

Khuong Thần Minh cảm thấy con người Phương Vọng chính trực đến đáng sợ, không biết hẳn có đang giả vờ không.

Dù sao thì, cứ vào Vọng Đạo trước đã!

“Ta sẽ ghi nhớ.”

Khuong Thần Minh nghiêm mặt nói.

Ngươi là Đạo Chủ, ngươi lớn nhất!

Phương Vọng rất hài lòng với thái độ của Khuong Thần Minh, bắt đầu mong chờ ngày thập nhị Đạo tông tập hợp.

Sau đó, hai người bắt đầu nói chuyện phiếm, Khương Thần Minh rất hứng thú với kinh nghiệm quét ngang bảy đại Thánh tộc của Phương Vọng, mặc dù bảy tộc đó không bằng Khương gia của hắn, nhưng ảnh hưởng của sự kiện này rất lớn, trong Khương gia cũng từng gây ra tranh luận sôi nổi.

Đối với loại chuyện như làm ra vẻ... khoác lác, Phương Vọng vẫn rất giỏi, và hắn đã nhiều năm không khoác lác rồi. Đối mặt với Đại Đế chuyển thế, hắn vừa hay có hứng thú. ...

Trong hơn mười năm sau đó, cuộc tuyển chọn Kiếm tông chính thức bắt đầu, vì có quá nhiều tu sĩ tham gia, dẫn đến việc rất khó chọn ra được trong vài ngày vài tháng, nên kéo dài tới ba năm vẫn chưa kết thúc.

Cuộc tuyển chọn này đã trở thành sự kiện trọng đại nhất trong lịch sử đại lục Hàng Long trong hàng vạn năm. Theo sự sắp xếp của Độc Cô Vấn Hồn và Hồng Trần, toàn bộ không gian phía trên Đại Tề đều trở thành nơi diễn ra cuộc đấu pháp của các kiếm tu. Đồng thời, có trận pháp Vọng Đạo ngăn cách, người dân Đại Tề chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể chứng kiến cuộc đấu pháp của những người giống như tiên nhân. Điều này cũng khiến cho sự mạnh mẽ của Vọng Đạo đi sâu vào lòng người.

Từ đầu đến cuối, Phương Vọng đều không xuất hiện, nhưng bên trong Kiếm Thiên trạch thường xuyên truyền ra những sự tích về việc Phương Vọng chỉ điểm cho các tu sĩ tu luyện. Người ta nói rằng Phương Vọng truyền thụ đạo pháp cho người khác, không nhìn tu vi, không nhìn lai lịch, chỉ nhìn duyên phận. Điều này khiến hình tượng của vị Đạo Chủ này trở nên cao lớn hơn.

Chớp mắt, đã mười bảy năm trôi qua kể từ khi Khương Thần Minh bái nhập dưới trướng Phương Vọng.

Tu vi của Phương Vọng cũng đã từ Phá Thiên cảnh tầng bốn đạt đến Một ngày nọ.

Trên Côn Luân, ở một vách núi, Phương Vọng và Cố Ly đứng cạnh nhau.

Gió xuân thổi bay vạt áo và mái tóc của hai người, Phương Vọng cười nói: “Người đã trở về mười bảy năm rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta ở riêng với nhau.”

Hắn liếc nhìn khuôn mặt nghiêng xinh đẹp của Cố Ly, hồi tưởng lại những ký ức trước đây của hai người.

Đối với hắn, đó đã là chuyện của mười vạn năm trước, rất nhiều ký ức đã trở nên mơ hồ.

Cố Ly liếc nhìn hắn, kết quả là ánh mắt của hai người chạm nhau, nàng vội vàng tránh đi, hỏi: “Đã chọn xong Kiếm tông chưa? Tại sao những kiếm tu thất bại vẫn có thể tiếp tục thể hiện kiếm đạo của mình?”

Phương Vọng cười nhẹ nói: “Nếu xét theo mạnh yếu để luận Kiếm tông, thì có gì khác biệt so với các giáo phái bình thường?”

“Ý của ngươi là xem tài năng kiếm đạo sao?”

Cố Ly tò mò hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Đúng vậy, ai có kiếm đạo khiến đệ tử kiếm đạo Vọng Đạo tâm phục khẩu phục, thậm chí sinh lòng hướng tới, người đó sẽ trở thành Kiếm tông.”

Cố Ly không nhịn được nói: “Ta thấy trong lòng các kiếm tu thiên hạ đã sớm có một người được chọn.”

HAj2”

“Tất nhiên là ngươi.”

“Ha ha.”

Phương Vọng lắc đầu cười, áo trắng tung bay, nụ cười của hắn toát lên vẻ tiên khí, nhưng không khiến người ta chán ghét, ít nhất khiến trái tim Cổ Ly khẽ rung động.

Cổ Ly liếc hắn một cái, không vui nói: “Người cười cái gì?”

Phương Vọng cười nói: “Mặc dù lời người nói là thật, nhưng ta sẽ không chọn mình làm Kiếm tông.”

“Mặt người thật dày.”

“Đạo Chủ mà, đương nhiên phải tập hợp sở trường của thập nhị Đạo tông, mỗi thứ đều hiểu một chút.”

“Một chút? Sự khiêm tốn của người hơi đáng ăn đòn.” “Ta không hề khiêm tốn, là người nghe nhầm rồi.”

Chương 613: Lý tưởng Đạo tông, đỉnh cao vạn năm (2)

Chương 613: Lý tưởng Đạo tông, đỉnh cao vạn năm (2)

Hai người đứng trên vách núi, người một câu ta một câu, đầu khẩu với nhau, khóe miệng của cả hai luôn cong lên, bầu không khí càng thêm vui vẻ.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Hai năm sau, cuộc tuyển chọn Kiếm tông cuối cùng cũng kết thúc, đồng thời Phó Đạo Chủ Vọng Đạo Độc Cô Hồn tuyên bố Kiếm tông, Thần tông đồng thời thành lập, tông chủ Thần tông là tu sĩ Đạp Tiêu cảnh Khương Thần Minh!

Độc Cô Vấn Hồn cố ý chỉ ra Đạp Tiêu cảnh, khiến các thế lực khắp thiên hạ chấn động, đây là cảnh giới cao mà ngay cả các Thánh tộc, Đế tộc bình thường cũng khó có được.

Ngày hôm đó.

Trong một đại điện, Phương Vọng ngồi trên ghế chủ tọa, đây là Đạo cung mà Hồng Trần, Tùng Kinh Uyên cho người

xây dựng trong nhiều năm. Trước khi Côn Luân được xây dựng hoàn thành, đây sẽ là đại điện nghị sự của Vọng Đạo.

Ghế mà Phương Vọng ngồi là một chiếc ghế ngọc, không tính là xa hoa, nhưng lại toát lên vẻ khí phách.

Trong điện có rất nhiều bóng người, nhưng đều là những cao tăng mới thành lập của Vọng Đạo, nắm giữ trật tự của Vọng Đạo.

Từ Cầu Mệnh, Khương Thần Minh đứng giữa điện, hai người khí vũ hiên ngang, không hề thu liễm khí tức của mình.

Độc Cô Vãn Hồn đứng trước bậc thang, quay người nhìn Từ Cầu Mệnh, mở miệng nói: “Từ Cầu Mệnh, tu vi Niết Bàn cảnh tầng năm, sáng lập ra kiếm đạo Vô ngã, Tam Thiên Thần kiếm quyết, Thương Khung Tuyệt kiếm, ... vân vân. Mặc dù ngươi không phải là kiếm tu mạnh nhất trong Vọng Đạo, nhưng thành tựu kiếm đạo của ngươi đã được Vọng Đạo công nhận, hy vọng kiếm đạo mà ngươi sáng lập có thể được truyền thừa trong Vọng Đạo, thậm chí phát dương quang đại cho toàn nhân gian.”

“Hãy nhớ rằng, trong Vọng Đạo, mạnh yếu không phải là điều quan trọng, quan trọng nhất là cống hiến cho con đường tu tiên và cống hiến cho chúng sinh nhân gian.”

Từ Cầu Mệnh gật đầu nói: “Ta sẽ cố gắng tu luyện kiếm đạo, cũng sẽ không keo kiệt kiếm đạo của mình.”

Phương Vọng nở nụ cười, giơ tay lên, một lệnh bài từ trong tay áo hất bay ra, đó là một lệnh bài màu bạc, mặt sau khắc chữ Vọng, mặt trước khắc hai chữ Kiếm tông.

Đây là lệnh bài thập nhị Đạo tông của Vọng Đạo do Hồng Trần rèn, bên trong có rất nhiều cấm chế, giống như pháp bảo.

Từ Cầu Mệnh nhận lấy lệnh bài Đạo tông, trên mặt lộ ra nụ cười.

Phương Vọng nhìn Từ Cầu Mệnh, trong lòng tràn đầy cảm thán.

Quả nhiên, dù số mệnh có thay đổi thế nào, những người vốn nên bước lên đỉnh cao chỉ cần sống sót, họ vẫn sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Tu vi cảnh giới của Từ Cầu Mệnh tăng lên rất nhanh, mặc dù không thể đuổi kịp Phương Vọng, nhưng với tuổi chưa đến năm trăm mà có thể đạt đến Niết Bàn cảnh tăng năm, tuyệt đối được coi là tốc độ tu luyện hàng đầu của nhân gian.

Hơn nữa, những năm này, Từ Cầu Mệnh đã triển lộ toàn bộ tuyệt học kiếm đạo của mình tại Đại Tề, chinh phục vô số tu sĩ, ngay cả những người có cảnh giới cao hơn hẳn cũng phải khen ngợi.

Đánh giá của Hồng Trần đối với hắn cũng rất cao.

Thân không mệnh Đế vận Thánh đạo, một lòng kiếm tâm có thể thắng trời!

Độc Cô Vãn Hồn bắt đầu tuyên bố Khương Thần Minh trở thành chủ nhân của Thần tông, Hồng Trần, Tùng Kinh Uyên, Chúc Như Lai, Đế Hải Tam Tiên, Dương Độc, Chúc Viêm và những người khác đều cười nhìn cảnh này.

Dương Độc trầm cổ vũ, nghĩ thầm: “Ta cũng có Thiên Cương Thánh thể giống như tiên bối, ta phải cố gắng, tông thể tu này nhất định phải thuộc về ta!”

Hắn nghe nói Khương Thần Minh muốn thành lập tông thể tu, nhưng bị Phương Vọng từ chối, hắn lập tức hiểu ra, tông thể tu là tiên bối để lại cho hắn!

Đáng tiếc, thực lực của hắn còn nông cạn, không đủ để phục chúng.

Sở Doãn là đồ đệ đầu tiên của Phương Vọng, cũng ôm hoài bão như vậy, hắn đã nghĩ ra tên Đạo tông của mình.

Linh tông, tông linh lực!

Tập trung vào việc nâng cao tu vi!

Sau khi Khương Thần Minh nhận lệnh bài, hắn cũng rất vui mừng, còn nháy mắt với Từ Cầu Mệnh. Hai người cùng nhau đến, cùng nhau nhận được lệnh Đạo tông, có thể nói là viên mãn vô cùng. Phương Vọng đang định nói thì bên ngoài điện truyền đến tiếng chấn động.

Độc Cô Vãn Hồn cảm nhận một chút, cười nói: “Là Côn Luân trận, có lẽ là vị tiên tử kia đến rồi.”

Những người khác cũng nở nụ cười, họ đều biết Phương Vọng có hai vị hôn thê, một là Chu Tuyết của Kim Tiêu giáo, một là Hồng Tiên Nhi, cựu công chúa thứ bảy của Đại Dụ thần triều. Trong đó Hồng Tiên Nhi có danh tiếng lớn nhất, vị này chính là tu vi Đạp Tiêu cảnh hàng thật giá thật!

Khương Thần Minh lên tiếng: “Không phải khí tức của nàng.”

Hắn quen biết Hồng Tiên Nhi, trước đây khi Đông Công Hoàng còn tại vị, Khương gia từng đến bái kiến Đông Công Hoàng, lúc đó hắn đã gặp Hồng Tiên Nhi.

Phương Vọng cũng cảm nhận được, hắn đứng dậy, buông một câu rồi biến mất trước ngự tọa: “Các ngươi cứ tiếp tục, ta đi xem.”

Mọi người nhìn nhau, Hồng Trần tiến lên một bước, nói: “Về việc xây dựng Kiếm tông, Thần tông, chúng ta phải bàn bạc thêm, thập nhị Đạo tông không có trật tự và phân cấp thống nhất, các ngươi phải tự xây dựng.”

Khương Thần Minh không nhịn được lẩm bẩm: “Đạo Chủ thật đủ nhân hạ.”

“Hửm?”

Hồng Trần liếc nhìn hắn.

Khương Thần Minh vội vàng lắc đầu.

Không hiểu sao, khi đối mặt với Hồng Trần, hắn lại cảm thấy sợ hãi vô cớ, có một cảm giác không nói nên lời.

Cảm giác này rất kỳ lạ, hắn cảm thấy mình có thể đánh chết Hồng Trần, nhưng lại cảm thấy trêu chọc Hồng Trần sẽ mang đến bất hạnh.

Bên kia.

Phương Vọng đến trước Côn Luân trận, Truy Phong vừa bước ra khỏi trận, vừa nhìn thấy hắn, lập tức nghênh đón.

“Triều Thánh, Đại Dụ thần triều xảy ra chuyện rồi.”

Truy Phong trầm giọng nói.

Phương Vọng nghe xong, lập tức nói: “Đi thôi, về Đại Dụ thần triều, vừa về vừa nói.”

Truy Phong gật đầu, hai người bước lên Côn Luân trận, các đệ tử Vọng Đạo gần đó cùng nhau thi triển pháp thuật, thúc giục trận pháp. Ánh sáng mạnh bốc lên, Truy Phong nhanh chóng kể lại những chuyện xảy ra ở Đại Dụ thần triều.

Chương 614: Kiếp nạn của Đại Dụ giáng lâm.

Chương 614: Kiếp nạn của Đại Dụ giáng lâm.

Từ năm ngoái, khắp nơi trong Đại Dụ thần triều đều xảy ra dịch bệnh. Phải biết rằng Đại Dụ thần triều là triều đại đỉnh cao nhất của nhân gian, đã hơn hai nghìn năm không xuất hiện dịch bệnh.

Lúc đầu, Đại Dụ thần triều không quá để tâm, chỉ phụ trách điều tra, trừ khử bệnh tật.

Tuy nhiên, dịch bệnh hết rồi lại tái phát, chỉ trong vòng hai năm đã chết hàng chục triệu bách tính, không chỉ vậy, tỷ lệ tu tiên giả độ kiếp thành công giảm xuống còn hai phần mười, rất dễ gặp phải tâm ma tấn công.

Quan trọng nhất là, Hoàng đế đã ngã bệnh!

Hơn nữa, chữa thế nào cũng không khỏi, thậm chí đã mời rất nhiều lão quái vật đến chữa trị, nhưng đều không thể chữa khỏi.

Nỗi hoảng sợ đã bao trùm Đại Dụ thần triều!

Sau khi nghe xong, lòng Phương Vọng cũng chùng xuống.

Cuối cùng thì sự trả thù đối với Đại Dụ thần triều cũng đã bắt đầu!

Lần này, kẻ địch rất thông minh, không còn tấn công trực diện nữa, mà dùng những thủ đoạn khó nắm bắt này để làm suy yếu Đại Dụ thần triều trước!

Sau khi đến cung điện Đại Dụ thần triều, Phương Vọng không về phủ Triều Thánh của mình mà đi theo Truy Phong đến thăm Hoàng đế Hồng Thủ.

Trong cung điện của Hồng Thủ, rất nhiều đại thần, tu sĩ tụ tập ở đây, Hồng Tiên Nhi cũng có mặt.

Vừa nhìn thấy Phương Vọng, ánh mắt buồn bã của Hồng Tiên Nhi lập tức sáng lên.

Phương Vọng gật đầu với mọi người, sau đó đi đến bên giường, Hồng Thủ đã gầy gò như xác khô, nhìn thoáng qua, vô cùng đáng sợ, hai mắt lồi ra, cả người như chỉ còn da bọc xương, không có chút thịt nào.

Hồng Thủ nhìn thấy Phương Vọng, trên mặt miễn cưỡng nở nụ cười, yếu ớt nói: “Phương Triều Thánh, cuối cùng ngươi cũng trở về...”

Phương Vọng cau mày.

Nắm giữ Âm Dương Huyền Minh Chân công, hẳn có thể nhìn ra tuổi thọ của Hồng Thủ chỉ bằng một cái liếc mắt.

Không đến một năm! Sao lại thế này?

Mặc dù Hồng Thủ vốn đã gần đến đại nạn, không thể sống được hàng trăm năm, nhưng cũng không đến mức chỉ còn chưa đến một năm tuổi thọ.

Hắn cẩn thận quan sát Hồng Thủ, muốn xem có phải linh hồn bị tổn thương hay không.

Đáng tiếc, hắn không nhìn ra được nguyên nhân gây bệnh.

Phương Vọng lên tiếng: “Bệ hạ, ngươi cảm thấy thế nào?”

Hồng Thủ cố cười nói: “Gần đây không còn khó chịu như vậy nữa, e là thời gian không còn nhiều... Nhưng trăm đã dần dò hậu sự rồi, ngươi không cần lo lắng... Tai họa của Đại Dụ thần triều mới chỉ bắt đầu... So với việc cứu trăm, ngươi càng phải cẩn thận đừng để bị nhiễm phải tai họa này...”

Phương Vọng nghe xong, trong lòng không khỏi chùng xuống.

Hồng Tiên Nhi đứng ra, nói: “Đúng vậy, tai họa thực sự mới chỉ bắt đầu, những kẻ địch ẩn núp trong bóng tối chắc chắn sẽ phát động tổng tấn công vào Đại Dụ thần triều.”

Đế Thao bên cạnh lên tiếng: “Phương Triều Thánh, ngươi biết được chuyện này là đủ rồi, nhiệm vụ cấp bách của ngươi là cố gắng tu luyện trong phủ Triều Thánh, trở nên mạnh mẽ nhất có thể, như vậy mới có thể bảo vệ được thiên hạ bách tính

của Đại Dụ thần triều. Còn về bệnh dịch hiện nay, chúng ta sẽ nghĩ cách ngăn chặn.”

Các đại thần khác cũng lần lượt lên tiếng khuyên can, họ sẽ không nghĩ ngờ Phương Vọng, họ cũng coi Phương Vọng là hy vọng lớn nhất.

Một trận chiến với Phật tông, Phương Vọng đã trở thành cường giả hạng nhất đương thời, chứng minh thực lực của mình.

Phương Vọng cũng không khách sáo, gật đầu đồng ý.

Hắn lại trò chuyện với Hồng Thủ vài câu, sau đó mới cáo lui, Hồng Tiên Nhi đi theo.

Hồng Thủ nghiêng đầu, tiễn Phương Vọng rời khỏi cung điện.

Một lúc lâu.

Hắn lên tiếng hỏi: “Các vị... các vị nói xem... Phương Vọng có thể giúp Đại Dụ thần triều vượt qua kiếp nạn không...”

Giọng điệu của hắn lo được lo mất, dù có chết, hắn cũng không muốn Đại Dụ thần triều bị diệt vong.

Truy Phong lên tiếng: “Thực lực của Phương Triều Thánh đã có thể quét ngang Chân Hồn cảnh, nhân gian không có nhiều Thiên Địa Càn Khôn, hơn nữa hắn đã không ra thế mấy chục năm. thực lực chắc chắn lại tăng vọt rồi.”

Lời này vừa nói ra, những người khác đều cảm thán.

Mặc dù Phương Vọng vừa xuất hiện trước mắt họ, nhưng khi nhớ lại những chiến tích của Phương Vọng, họ vẫn cảm thấy khó tin.

Họ không thể tưởng tượng được Phương Vọng đã làm được điều đó như thế nào!

Tất cả bọn họ đều mong chờ Phương Vọng, vì vậy nói những lời an ủi Hồng Thủ, khiến vẻ lo lắng trên mặt Hồng Thủ dần dần biến mất.

Bên kia.

Hồng Tiên Nhi đi theo Phương Vọng trở về phủ Triều Thánh, Phương Vọng dừng bước, liếc nhìn Hồng Tiên Nhi hỏi: “Sao thế? Không đi tu luyện, theo ta làm gì? Nam nữ ở riêng với nhau không tốt đâu.”

Hồng Tiên Nhi trừng mắt nhìn hắn, hừ nói: “Sao nào, ngươi dám làm gì ta sao?”

“Không chắc đâu, gần đây ta tu luyện một loại tà công, trong lòng có nhiều tà niệm lắm, cẩn thận ta Bá Vương ngạnh thượng cung ngươi đấy.”

“Ai là Bá Vương? Thượng cung là gì?”

“Thì là...”

Phương Vọng bị nàng làm cho không biết nói gì, đột nhiên không biết giải thích thế nào.

Hồng Tiên Nhi tiến lên một bước, trán gần chạm vào mũi hắn, một mùi hương thơm ngát xộc vào mũi hắn, khiến hắn không hiểu sao lại muốn ngủ thêm.

“Hừ, ngươi và Cố sư muội của ngươi tiến triển đến mức nào rồi?”

Hồng Tiên Nhi hỏi.

Phương Vọng mở to mắt, lùi lại một bước, cố tình khoa trương nói: “Ngươi lại phái người đến Kiếm Thiên trạch làm gián điệp!”

Hồng Tiên Nhi hừ nói: “Người chính là Đạo Chủ Vọng Đạo, biết bao nhiêu người để mắt đến ngươi, thấy ngươi cùng một nữ tử lên Côn Luân, thì còn gì lạ nữa.”

“Được rồi, chúng ta chỉ nói chuyện phiếm, chưa đến mức đó.”

“Thật không?”

“Nếu trong lòng ngươi không tin tưởng, ta có nói nhiều hơn nữa, ngươi cũng không tin.”

f không trêu naØi nữa. † eau tran chiến ifa nawØi và Kiếm Tiên Thái U không đến tìm ta nữa, nhưng dạo trước, nàng có truyền cho ta một đoạn lời, nói rằng Đại Dụ thần triều khó thoát khỏi kiếp nạn, có thể lực Thượng giới thúc đẩy kiếp nạn này. Nàng bảo ta nhắc nhở ngươi, trong thời gian kiếp nạn đừng dính vào nhân quả.”

Chương 615: Kiếp nạn khó thoát, người sắp chết.

Chương 615: Kiếp nạn khó thoát, người sắp chết.

Hồng Tiên Nhi nghiêm mặt nói.

Phương Vọng nheo mắt hỏi: “Sao thế? Đây là nàng đang lấy lòng?”

Hồng Tiên Nhi gật đầu nói: “Chắc là vậy, nếu không thì ta không nghĩ ra động cơ nào để nàng nói đoạn lời này.”

Như vậy, Thái U, Kiếm U không liên quan gì đến kiếp nạn của Đại Dụ thần triều sao?

Bọn họ chỉ muốn nhân cơ hội này chiếm được thân xác của Hồng Tiên Nhi ư?

Phương Vọng chìm vào suy tư.

Hồng Tiên Nhi lặng lẽ nhìn hấn, gió nhẹ thổi qua sân, hai người cứ thế đứng im.

Hồi lâu sau.

Phương Vọng nhìn Hồng Tiên Nhi, nói: “Rảnh thì giúp ta đón Tiêu Tử về đây.”

Hồng Tiên Nhi hoàn hồn, gật đầu nói: “Ta sẽ làm.”

Nói xong, nàng biến mất trong sân.

Phương Vọng nhếch miệng, lẩm bẩm: “Làm dữ dội thế, sao lại chạy mất rồi?”

Hắn cười, rồi đi về phía đại sảnh tu luyện của mình, chuẩn bị chuyên tâm tu luyện.

Tu vi Phá Thiên cảnh tầng sáu vẫn chưa đủ, Phương Vọng rất muốn đạt đến Thần Thông cảnh!

Dưỡng Khí chín tầng, Tổ Linh, Linh Đan, Huyền Tâm, Ngưng Thần, Độ Hư, Kim Thân, Đại Thừa, Niết Bàn, Phá Thiên, Thần Thông, Đạp Tiêu, Chân Hồn, Thiên Địa Càn Khôn!

Hắn còn cách Thiên Địa Càn Khôn rất xa, phải tranh thủ thời gian nâng cao tu vi.

Luôn chiến đấu vượt cấp như thế này không ổn!

Hắn cũng muốn dùng tu vi Thiên Địa Càn Khôn để bắt nạt những thiên tài Phá Thiên cảnh không biết trời cao đất rộng.

...

Âm âm——

Mây đen cuộn cuộn không ngừng, tiếng sấm rền như đàn rỗng đang âm thầm. khiến thiên địa trở nên naát naát. Bên dưới là những dãy núi trùng điệp, từng dòng sông hình thành từ dung nham chảy xuyên qua đồng cỏ, như thể mặt đất bị nứt ra, giữa thiên địa thoang thoang những làn khói đen có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhìn xung quanh, bên bờ dung nham đâu đâu cũng thấy bóng người đả tọa, tất cả đều mặc áo đen thống nhất, sau lưng đều hình ảnh lục đạo luân hồi, mặt đeo mặt nạ trắng toát, chỉ hở ra đôi mắt, dưới bầu trời u ám, trông như những con quỷ dữ.

Trên đỉnh một ngọn núi.

Lão tiên Cực Ác đi đến bên vách đá, nhìn sang bóng người bên cạnh, hỏi: “Những người này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Ta chưa từng cảm thấy khí tức của bọn họ.”

Đứng bên cạnh hắn là một ông già mặc áo bào xanh, vạt áo rất dài, kéo lê trên mặt đất, tay cầm phát trần, râu dài bay phất phới, tóc bạc vấn dưới miện ngọc, khuôn mặt trông khoảng bốn mươi lăm mươi tuổi, đôi mắt sáng quắc.

“Lai lịch của bọn họ không thể nói cho người biết, thời gian của người không còn nhiều, đến gặp ta làm gì?”

Ông già áo bào xanh liếc nhìn Lão tiên Cực Ác, thản nhiên hỏi.

Lão tiên Cực Ác cười hắc hắc: “Đúng vậy, thời gian không còn nhiều, chẳng phải muốn để lại chút chuẩn bị ở sau cho đồ đệ trước khi chết sao?”

“Sao thế? Người làm việc ác bất tận mà cũng biết thương xót đồ đệ sao?”

“Có lẽ là sắp chết nên hiếm khi làm điều thiện, ta hành hạ đồ đệ này quá mức, nhưng nghĩ đến hắn là người duy nhất trên đời kế thừa y bát của ta, ta lại sợ hắn chết trong tay người khác. Ta có thể hành hạ hắn thế nào cũng được, nhưng không thể để người khác bắt nạt được.”

Lão tiên Cực Ác hừ một tiếng.

Ông già áo xanh nghe lời của lão tiên Cực Ác nói, không khỏi kinh ngạc nhìn hắn, dường như không dám tin hắn lại có giác ngộ như vậy.

Lão tiên Cực Ác bị hắn nhìn đến khó chịu, hừ một tiếng: “Nhìn cái gì, lão phu sắp chết dưới tay đồ đệ rồi, di nguyện cuối cùng trước khi chết, ngươi cũng không muốn đáp ứng sao?”

Ông già áo xanh bình tĩnh nói: “Ta muốn đổi phỏ với Thiên Đạo Phương Vọng, đồ đệ của ngươi có nhân quả với Phương gia, có lẽ có quan hệ mật thiết với Phương Vọng.”

“Hắn đã đi vào con đường tà đạo, chắc chắn sẽ đối đầu với Phương Vana: nawØi không cần lo lắng. nhưng lão nhu cảnh cán nauØi đừng eoi hắn là kiếm, dù sao ngươi còn nợ lão phu một mạng.”

Lão tiên Cực Ác nhìn chằm chằm ông già áo xanh, giọng trầm trọng nói.

Ông già áo xanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía xa, u uất nói: “Đợi ta san bằng Đại Dụ thần triều, sẽ thay ngươi chăm sóc đồ đệ của ngươi.”

Lão tiên Cực Ác nghe xong, mới hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, hắn hỏi: ” Phương Vọng như mặt trời ban trưa, ngươi thật sự muốn liều chết với hắn sao? Tại sao nhất định phải diệt Đại Dụ thần triều? Thù hận lớn đến mức nào?”

“Thù sâu như biển, và không chỉ ta muốn diệt, sau lưng ta còn rất nhiều thế lực, có thù, không có thù nhưng lại có xung đột khí vận, nhiều vô kể. Khí số của Đại Dụ thần triều đã hết, nhất định phải diệt vong, Phương Vọng dù có mạnh đến đâu, muốn một mình bảo vệ Đại Dụ thần triều của Đông Công Hoàng, e rằng không tự lượng sức.”

Ông già áo xanh trả lời, những lời này khiến lão tiên Cực Ác càng tò mò hơn, hắn tò mò không biết sau lưng ông già áo xanh rốt cuộc có những thế lực nào ủng hộ.

Nhưng hắn biết những chuyện này không thể hỏi, sẽ phạm vào điều cấm kỵ.

Lão tiên Cực Ác quay người, nói: “Người đừng chết trước lão phu, rồi lại tìm người khác gửi gắm, lão phu không có nhiều mối quan hệ như vậy.”

Ông già áo xanh không trả lời, lão tiên Cực Ác nhảy lên, nhanh chóng biến mất trên bầu trời.

Đợi đến khi khí tức của lão tiên Cực Ác hoàn toàn biến mất, ông già áo xanh mới tự lẩm bẩm: “Sinh tử của ta không do ta kiểm soát.”

Hoàng đế băng hà!

Tin tức này nhanh chóng truyền khắp Đại Dụ thần triều, khiến Đại Dụ thần triều vốn đã rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng càng thêm phần khốn cùng. Đừng nói đến bách tính, ngay cả các giáo phái, các tộc trong tu tiên giới cũng bắt đầu dao động, do dự không biết có nên rời khỏi Đại Dụ thần triều hay không.

Ôn dịch, tâm ma... những nguy hiểm không nhìn thấy, không sờ thấy bao trùm Đại Dụ thần triều, điều đáng sợ nhất chính là sự chưa biết.

Các quan văn võ và đại tu sĩ của Đại Dụ thần triều đều không thể truy tra được gốc rễ của tai họa, chỉ có thể cố gắng cứu giúp thiên hạ, khi Hồng Tiên Nhi đưa Tiểu Tử đến phủ Triều Thánh, còn có một người khác đến.

Chương 616: Thiên thần Ách vận, kỳ hạn phi thăng.

Chương 616: Thiên thần Ách vận, kỳ hạn phi thăng.

Đó chính là Hồng Trần.

Hồng Trần không làm phiền Phương Vọng, một mình rời đi.

Mãi đến bốn năm sau, Phương Vọng vừa mới đột phá đến Phá Thiên cảnh tầng bảy, vẫn đang củng cố tu vi, Hồng Trần đến thăm.

Sau khi vào đại sảnh, Hồng Trần và Phương Vọng đến trước bàn ngồi xuống, cùng nhau uống rượu.

Hồng Trần nói với sắc mặt nghiêm nghị: “Là tiên thần ở Thượng giới ra tay.”

“Cái gì?”

Phương Vọng cau mày, tiên thần ở Thượng giới ra tay, nghiêm trọng như vậy sao?

Tại sao tiên thần không hiện thân?

Hồng Trần không bán tin bán nghi, tiếp tục nói: “Theo điều tra của ta trong những năm qua, hẳn là Tiên Đình đã phái thiên thần Ách Vận ra tay. Thiên số chưa đến, tiên thần không thể hạ giới, nhưng Tiên Đình vẫn luôn kiêng dè nhân gian, Thiên Đế càng bồi dưỡng thế lực ngầm của mình ở nhân gian. Những người được thừa hưởng truyền thừa của tiên thần này chính là sử dụng sức mạnh ách vận của thiên thần Ách Vận.”

“Tiên Đình có nhiều thủ đoạn, cho cho tín đồ nhân gian mượn pháp lực của mình, bề ngoài là giúp đỡ tín đồ, thực chất là mượn tay tín đồ hoàn thành mưu đồ của mình.”

“Nếu ngươi muốn bảo vệ Đại Dụ thần triều bằng mọi giá, cho dù có kỳ công, cũng sẽ lọt vào mắt Thượng giới, đây không phải là chuyện tốt.”

Phương Vọng im lặng, chìm vào suy tư.

Hồng Trần cũng không quấy rầy, tiếp tục chờ đợi.

Một lúc lâu.

Phương Vọng lên tiếng hỏi: “Nếu ta bảo vệ Đại Dụ thần triều, Tiên Đình Thượng giới sẽ phái tiên thần xuống không?”

“Sẽ, nhưng là vào kỳ hạn phi thăng sau tám trăm năm nữa.”

“Tám trăm năm nữa?”

“Có phải hơi bất ngờ, cảm thấy mình có thể dùng tám trăm năm để đuổi kịp khoảng cách không? Đừng mơ tưởng nữa, cho dù với thiên phú của ngươi, muốn đuổi kịp tiên thần, tuyệt đối không chỉ mất công sức ngàn phá lên nữa, cho dù ngươi thành Đại Thánh, Đại Đế, khoảng cách vẫn rất lớn. Ngươi không phải đã nói, ngươi không muốn phi thăng sao? Vậy thì ngươi tốt nhất hãy kiềm chế mình lại, mỗi lần kỳ hạn phi thăng đến, ngươi đều phải ỉn núp, cho đến khi ngươi thực sự có được năng lực sánh ngang với tiên thần.”

Hồng Trần nói rất nghiêm túc.

Phương Vọng chìm vào suy tư.

Hồng Trần bổ sung một câu: “Cho dù bây giờ ngươi đứng ra, cũng chưa chắc đã thắng được, ta suy diễn ra thế lực nhắm vào Đại Dụ thần triều có rất nhiều nhân quả, riêng Thánh tộc, Đế tộc đã vượt quá một trăm, ngươi gần như đang chống lại một nửa Đông nhân gian.”

Sau khi nghe xong, Phương Vọng không nhịn được cười nói: ” Đông Công Hoàng đúng là biết cách đắc tội với người khác.”

Hồng Trần nói: “Nói là đắc tội thì không đúng, nói chính xác hơn là kiêng dè, sợ Đại Dụ thần triều sinh ra Đông Công Hoàng thứ hai. Diệt Tuyệt Thần Lục là một thanh đao treo trên đầu các tộc nhân gian. Lần này, ngươi không có Đông Công Hoàng chủ trì công lý cho ngươi, một khi ra tay, chắc chắn sẽ không đội trời chung.”

Hắn nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, vô cùng nghiêm túc.

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: “Một khi khai chiến, ta muốn người dẫn dắt Vọng Đạo bảo vệ Đại Tề, thậm chí bảo vệ đại lục Hàng Long, người có làm được không?”

Hồng Trần nheo mắt lại, từng chữ từng chữ nói: “Một tướng công thành vạn cốt khô, nếu người thất bại, sẽ liên lụy đến vô số người, tộc nhân của người, đệ tử của người, bằng hữu của người, thậm chí là người yêu.”

Phương Vọng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nếu như việc gì cũng phải cân nhắc đến khả năng liên lụy đến người khác, thì có mấy chuyện có thể làm? Cho dù ta không làm bất cứ chuyện gì, trốn tránh, họ vẫn có những nguy cơ riêng, ta không quan tâm nhiều như vậy, ta chỉ tuân theo đạo tâm của ta. Có những chuyện, ta nhất định phải làm.”

Hai người nhìn nhau chăm chăm, bầu không khí trở nên nghiêm nghị.

Đột nhiên.

Hồng Trần bật cười, hắn vuốt râu cười nói: “Tốt lắm! Tốt lắm!”

Phương Vọng nhướn mày, hỏi: “Sao vậy? Giận đến phát điên rồi sao?”

“Nếu không thể vì ân nghĩa mà chống lại nửa nhân gian, ngày sau đối mặt với tiên thần. naurói làm sao dám hất chân nãi lo lắng nhân gian bị tắm máu mà chống lại tiên thần chứ?”

Hồng Trần nói như vậy, giọng điệu đầy vẻ tán thưởng.

Hắn tiếp tục nói: “Yên tâm, ta không chỉ giúp người bảo vệ đại lục Hàng Long, ta còn muốn dẫn dắt Vọng Đạo bảo vệ Đại Dụ thần triều. Vọng Đạo ngày nay đã không còn yếu, cũng

nên để toàn thể nhân gian biết đến sự tồn tại và mạnh mẽ của Vọng Đạo.”

“Trận chiến này, không chỉ phải thắng, mà còn phải vang danh nhân gian!”

Phương Vọng hỏi: “Người không sợ ta xuất hiện trước mắt Tiên Đình sớm, dẫn đến sau này không thể báo thù cho người sao?”

Hồng Trần cười ha hả nói: “Người thật sự cho rằng Thượng giới không chú ý đến người sao? Bọn họ chỉ không thể suy diễn được cụ thể khí vận và nhân quả của người mà thôi. Đợi đến khi kỳ hạn phi thăng đến, bọn họ nhất định sẽ ra tay, nếu sớm muộn gì cũng như vậy, tại sao không giúp người thành Thánh chứng Đế trước khi kỳ hạn phi thăng đến?”

Phương Vọng trêu chọc hỏi: “Người đã nói, Đại Thánh, Đại Đế không đủ để đầu tay đối với tiên thần.”

“Đó là người khác. Người thì khác, hơn nữa dù người có chết, ta cũng chỉ cần chết theo, dù sao ta vẫn có thể chuyển thế.”

Nghe lời nói vô tư của Hồng Trần, Phương Vọng giong ngón tay chỉ vào hắn, lắc đầu cười khở.

Sau khi trao đổi với Hồng Trần, Phương Vọng tiếp tục bế quan tu luyện.

Hồng Trần bảo hắn cứ yên tâm tu luyện, mọi chuyện hắn sẽ tính toán chu toàn, nếu thật sự có kẻ địch kéo quân đến đánh, hắn sẽ tính toán trước và báo cho Phương Vọng biết.

Thời gian sau đó, Côn Luân trận trong Đế cung liên tục được kích hoạt, ngày càng có nhiều tu sĩ Vọng Đạo đến Đại Dụ thần triều.

Những tu sĩ Vọng Đạo này cầm theo phù chú đặc biệt, đi khắp nơi cứu giúp những người gặp nạn. Chưa đầy ba năm, danh tiếng của Vọng Đạo đã lan truyền khắp mọi góc ngách của Đại Dụ thần triều, tân hoàng thậm chí còn hạ chỉ tôn Vọng Đạo là thánh đạo của Đại Dụ thần triều, khiến danh tiếng của Vọng Đạo đạt đến đỉnh cao.

Chương 617: Ma kiếm loạn thế, xá lợi tử phục sinh.

Chương 617: Ma kiếm loạn thế, xá lợi tử phục sinh.

Cùng với sự ra tay của Vọng Đạo, bầu không khí u ám bao trùm Đại Dụ thần triều cuối cùng cũng tan biến.

Nhưng toàn thể bách tính của Đại Dụ thần triều đều biết rằng một cuộc đại chiến kinh thiên động địa sắp xảy ra!

Ngày càng nhiều vận triều, giáo phái, thế gia bắt đầu cắt đứt liên lạc với Đại Dụ thần triều, từng tin tức truyền đến Đế cung, như thể tín hiệu chiến tranh đang đến gần.

Ngày hôm đó.

Phương Vọng bước ra khỏi cửa, đi đến sân, vừa vặn nhìn thấy Triệu Chân đang đứng trong sân ngắm nghía xá lợi tử trong ao.

Hắn không nhịn được cười hỏi: “Nhiều năm như vậy rồi, vẫn chưa từ bỏ sao?”

Triệu Chân quay đầu lại, cười bất lực: “Dù sao cũng chẳng có việc gì làm, cho dù có tu luyện, tu vi cũng phải cống hiến cho con rắn kia.”

Phương Vọng bắt đầu trao đổi với Triệu Chân về xá lợi tử, hỏi hắn trong nhiều năm quan sát đã thấy được điều gì, hắn vừa hồi tưởng vừa nói.

Phương Vọng ra ngoài chủ yếu là vì muốn thư giãn nửa ngày.

Đối với một tu tiên giả ở cảnh giới của hắn, việc ít tu luyện nửa ngày chẳng là gì.

Đồng thời, hắn đang do dự không biết có nên đi lấy một số truyền thừa hay không, chẳng hạn như tuyệt học của Hàng Long sơn, kiếm khí của Tru Tiên Đại Thánh, ... vân vân, nhưng hắn lại sợ rằng nếu đi sẽ bị chậm trễ, không ai biết được kẻ địch sẽ đến khi nào.

Cho dù Hồng Trần có thể phát hiện trước, thì chênh lệch thời gian cũng không thể kéo dài đến vài ngày.

Tất nhiên, thực ra hắn không cần phải đi truyền thừa, thực lực hiện tại của hắn rất mạnh, Tịch Diệt Thần Kinh kết hợp với Thiên Cương Chí Dương Bá thể của hắn, hắn tự tin có thể quét ngang tất cả kẻ địch dưới cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn.

Còn đối mặt với Thiên Địa Càn Khôn, thì phải dùng hết tuyệt học, không giữ lại chút nào!

Cửu U Tự Tại thuật càng là át chủ bài lớn nhất của hắn!

Cửu U Tự Tại thuật không chỉ đơn giản là chạy trốn, trong chiến đấu cũng có thể trở thành tuyệt chiêu giết người. Thời gian bỏ ra trong Thiên Cung không nhất thiết có thể quyết định giá trị của tuyệt học đó. Những tuyệt học tốn nhiều thời gian, hoặc bao gồm nhiều pháp môn, chẳng hạn như Thông Thiên Đế Giám, Diệt Tuyệt Thần Lục, hoặc là lĩnh ngộ chân lý của thiên địa hoặc cực hạn thiên mệnh của bản thân, chẳng hạn như Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết, Cửu Cực Huyết Tế thuật, Cửu U Tự Tại thuật mặc dù chỉ là xuyên qua không gian, hư hóa, không có sức phá hoại mạnh mẽ, nhưng tác dụng thực tế lại cực kỳ mạnh.

Phương Vọng vừa lắng nghe Triệu Chân kể, vừa suy nghĩ về tuyệt học của mình.

Bên kia.

Côn Luân trận của Đế cung lại được kích hoạt, từng bóng người bước ra từ đó, người đi đầu chính là Từ Cầu Mệnh.

Đằng sau Từ Cầu Mệnh là Lữ Tiên Mệnh, thiên tài đệ nhất trước đây của Đế Hải. Lữ Tiên Mệnh nhìn Đế cung nguy nga tráng lệ, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Đế cung của Đế Hải Huyền triều không thể sánh được với Đế cung của Đại Dụ thần triều.

Vừa ra khỏi trận, một vị tướng quân của Đế cung đã tiến lên đón tiếp họ.

“Nghe nói Đại Dụ thần triều xuất hiện ma kiếm, chúng ta đặc biệt đến đây để hàng phục ma kiếm.”

Từ Cầu Mệnh lên tiếng.

Tướng quân Đế cung gật đầu nói: “Bệ hạ đã dẫn dò chuyện này rồi, ta sẽ đích thân dẫn các vị đi. Thanh ma kiếm này càng ngày càng không thể khống chế, ngoài tai họa do chính ma kiếm gây ra, số tu sĩ hy sinh vì tranh giành nó cũng ngày càng nhiều, phải hàng phục nó sớm thôi.”

Từ Cầu Mệnh ngạc nhiên hỏi: “Đại Dụ thần triều hẳn có rất nhiều đại tu sĩ chứ, không thiếu kiếm tu mạnh mẽ, tại sao lại tìm Kiếm tông của Vọng Đạo giúp đỡ?”

“Thanh kiếm này sở hữu sức mạnh mà ngay cả Đạp Tiêu cảnh cũng khó có thể hàng phục. Kiếm linh của nó đã nói, phải dùng kiếm ý để hàng phục nó. Ngài là Kiếm tông của Vọng Đạo, tuy tu vi có thể chưa được coi là hàng đầu trong nhân gian, nhưng kiếm ý và ngộ tính kiếm đạo của ngài đã được truyền tụng từ lâu, vì vậy Bệ hạ muốn mời ngài ra tay.”

Tướng quân Đế cung nói như vậy.

Danh tiếng của Vọng Đạo rất lớn, những năm gần đây lại càng nổi Vọng, đương nhiên trở thành đối tượng được thiên hạ

chú ý.

Từ Cầu Mệnh nghe xong, nheo mắt nói: “Đạp Tiêu cảnh cũng không hàng phục được ư? Vậy thì ta lại có hứng thú rồi.”

Lữ Tiên Mệnh lên tiếng hỏi: “Gần đây Đại Dụ thần triều liên tục gặp nạn, thanh ma kiếm này trước đây đã từng xuất hiện chưa, là của Đại Dụ thần triều, hay là lần đầu tiên xuất hiện, sử sách không ghi chép sao?”

Tướng quân Đế cung nhìn hấn, nói với vẻ mặt nghiêm trọng: “Lần đầu tiên xuất hiện, chúng ta cũng đang điều tra về lai lịch của thanh ma kiếm này, tạm thời chưa điều tra rõ.”

Lữ Tiên Mệnh còn muốn hỏi thêm, Từ Cầu Mệnh đã lên tiếng trước: “Vậy chúng ta đi trước nhé, nhiệm vụ của chúng ta là ma kiếm, không quan tâm đến những chuyện khác. Huyền tông của Vọng Đạo đã bắt đầu điều tra rồi.”

Nghe vậy, tướng quân Đế cung không khỏi nhướng mày.

Thập nhị Đạo tông của Vọng Đạo hiện tại chỉ thành lập Huyền tông, Phật tông, Kiếm tông, Thần tông. Trong đó Huyền tông đặc biệt nhất, không thuộc về tông chiến đấu, nhưng những năm trước, phần lớn tu sĩ của Vọng Đạo cứu Đại Dụ thần triều đều là Huyền tông. Bây giờ nghe nói Huyền tông còn thu thập tình báo, điều này khiến tướng quân Đế cung rất hứng thú với Huyền tông của Vọng Đạo.

Đồng thời, hấn cũng có thể cảm nhận được sự tin tưởng của Kiếm tông Từ Cầu Mệnh đối với Huyền tông.

Vị đại nhân tên Hồng Trần kia rốt cuộc là cao nhân phương nào?

Hấn không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu dẫn đường.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Bầu trời Để cung biến đổi nhanh chóng, biển mây cuộn cuộn, âm u biến ảo.

Cho đến một ngày nọ.

Phương Vọng đang tu luyện thì đột nhiên mở mắt, nhướng mày, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Kiểm ý mạnh mẽ quá!

Phương Vọng tiếp tục cảm nhận được điều gì đó, lập tức ngưng tụ ra quỷ thần, trong cơ thể quỷ thần lập tức xuất hiện hồn phách của Kiếm Tiên.

Chương 618: Ma kiếm loạn thế, xá lợi tử phục sinh. (2)

Chương 618: Ma kiếm loạn thế, xá lợi tử phục sinh. (2)

Kiểm Tiên như một đứa trẻ mới sinh, cuộn tròn, không mở mắt.

Vừa ra ngoài chưa đến hai nhịp thở, hắn đột nhiên mở mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bầm: “Luồng kiếm ý này...”

“Người cũng cảm nhận được sao?”

Phương Vọng lên tiếng hỏi.

Luồng kiếm ý ở xa khiến kiếm ý của chính Phương Vọng cũng phải rung động, vì vậy hắn động tâm niệm, thả Kiếm Tiên ra, để Kiếm Tiên cảm nhận.

Kiểm Tiên hít sâu một hơi, nói: “Không sai, kiếm ý rất mạnh, khiến ta có một loại thôi thúc muốn truy tìm mãnh liệt...”

Phương Vọng nhếch miệng, cười hỏi: “Thế nào? Bây giờ người còn muốn chết nữa không?”

Kiểm Tiên đáp xuống, hắn nhìn Phương Vọng, rồi quay người đi đến bên cửa sổ.

Ánh nắng chiếu lên người hắn, khiến hồn thể của hắn thoát ải thoát hiện, như thể có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Bản chất của kiếm ý này còn mạnh hơn cả ngươi, tại sao ngươi không đi theo đuổi?”

Kiểm Tiên quay lưng hỏi Phương Vọng.

Phương Vọng trả lời: “Ta không phải là kiếm tu thuần túy, kiếm đạo cũng không phải là thủ đoạn mạnh nhất của ta.”

Nghe vậy, toàn thân Kiếm Tiên run lên.

Hắn rơi vào im lặng.

Một lúc lâu sau.

Kiểm Tiên lên tiếng hỏi: “Ta không muốn đầu thai, nhưng ta muốn được hồi sinh, ngươi có thể cho ta mượn một viên xá lợi tử trong sân không, để ta tái tạo thân thể không?”

Phương Vọng nhướng mày hỏi: “Ngươi biết cách sử dụng xá lợi tử sao?”

Kiểm Tiên quay người, dùng ánh mắt liếc nhìn Phương Vọng, dưới ánh nắng mặt trời, vẻ mặt hắn lạnh lùng, hắn nhẹ giọng nói: “Ta từng học được một bộ kiếm pháp, có thể mượn vật phẩm tu vi để tái tạo thân thể, hai viên xá lợi tử đó chứa đựng tu vi mạnh mẽ.” “Ta có thể cảm nhận được rằng ngoài kiếm ý mạnh nhất đó, ở nơi xa hơn còn có rất nhiều kiếm ý mạnh mẽ đang đến gần. Nơi này sẽ có đại kiếp, ngươi đang ở đây, xem ra Thiên Đạo lại muốn che chở cho một phương giang sơn.”

“Có lẽ, ta có thể chia sẻ một phần áp lực giúp ngươi.”

“Ngươi muốn sống lại, đương nhiên có thể, nhưng ngươi phải truyền lại tuyệt học kiếm đạo này cho ta.”

Phương Vọng trả lời, trong lòng đầy kinh ngạc, còn có kiếm pháp có thể khiến người sống lại ư?

Thật hiếm thấy!

Triệu Chân nghiên cứu hai viên xá lợi tử lâu như vậy, không thể vì Kiếm Tiên nói muốn là đưa, Phương Vọng cũng phải cân nhắc cho Triệu Chân.

Hận thù giữa Phương Vọng và Triệu Chân đã chấm dứt từ lâu, Triệu Chân làm trâu làm ngựa ba trăm năm, cũng đủ để trả hết rồi, hơn nữa chuyện năm xưa vốn là vì lợi ích.

Kiếm Tiên nhìn Phương Vọng, nói: “Tất nhiên có thể, ta sẽ cống hiến toàn bộ những gì mình học được cho Vọng Đạo, nếu ngươi không chê, sau này cho ta gia nhập Vọng Đạo cũng được.”

Phương Vọng nở nụ cười, nói: “Một thiên tài như ngươi, sao ta có thể chê được?”

Kiếm Tiên bình tĩnh nói: “Bảo linh bản mệnh của ta đã bị ngươi hấp thụ, sau này e rằng ta sẽ trở thành kẻ tầm thường.”

Phương Vọng khẽ lắc đầu, nói: “Ngươi không phát hiện ra sao, hình dáng của nó giống hệt ngươi? Không phải nó làm nên ngươi, mà là có ngươi mới có nó.”

Kiếm Tiên lộ vẻ bối rối, hỏi: “Ý ngươi là gì?”

“Sau này ngươi sẽ tự hiểu.”

Phương Vọng vừa dứt lời, lúc này, Triệu Chân cầm một viên xá lợi tử bay tới, vừa nhìn thấy Kiếm Tiên, hần hơi rung động.

Phương Vọng giới thiệu đơn giản, nghe nói Kiếm Tiên có thể sống lại nhờ xá lợi tử, hẳn không hề căng thẳng, ngược lại còn lộ vẻ mong đợi.

Triệu Chân rất hào phóng đưa xá lợi tử cho Kiếm Tiên.

Kiếm Tiên nhìn hấn, khẽ gạt đầu, rồi nhẹ nhàng ném xá lợi tử lên, sau đó chui vào trong xá lợi tử.

Xá li tử định hình aiffa không truna. hất đầu runa đana. diên cuana hấp thụ linh khí thiên địa.

Phương Vọng có thể cảm nhận được quá trình này sẽ không ngắn, vì vậy hấn đi đến bên cạnh đài tọa tu luyện, Triệu Chân thì đứng tại chỗ quan sát.

Bên ngoài, kiếm ý bí ẩn khiến Đại Dụ thần triều chấn động, trong Đế thành có rất nhiều bóng người nhanh chóng bay ra khỏi thành, muốn đến xem náo nhiệt.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Ba ngày sau, kiếm ý bí ẩn kia mới biến mất.

Tuy nhiên, chưa đầy mười ngày, kiếm ý lại bùng phát, lần này xuất hiện ở một góc khác của Đại Dụ thần triều, cũng khiến cả thiên hạ chấn động.

Chớp mắt.

Hai năm trôi qua.

Một ngày nọ.

Phương Vọng mở mắt ra, chỉ thấy trước mặt lơ lửng một luồng sáng. Nó hóa thành từ xá lợi tử, bề mặt được một luồng ánh sáng linh lực bao quanh, còn có kiếm ý màu bạc quán quanh, đẹp vô cùng.

Triệu Chân bay vào từ ngoài cửa sổ, nhìn Kiếm Tiên với vẻ mong đợi.

Trong luồng sáng đã có thể nhìn thấy hình dáng cơ thể của Kiếm Tiên, cuộn tròn lại, như một đứa trẻ chưa chào đời, luồng sáng này hấp thụ linh khí thiên địa ngày càng nhanh.

Phương Vọng nhếch miệng, thâm kinh ngạc.

Quả nhiên!

Bảo linh bản mệnh của tên này vẫn có thể tái tạo!

Điều này khá đáng sợ.

Phương Vọng nghĩ đến Thiên Cung của mình, còn có những lời của Thiên Cung Chân Thần.

Thiên Cung tuy có thể hấp thụ bảo linh bản mệnh siêu phàm khác, nhưng không thể khiến đối phương biến mất hoàn toàn. Điều này đồng thời cũng chứng minh rằng Kiếm Linh Bảo thể của Kiếm Tiên và Thiên Cung không đến mức chênh lệch quá xa.

Ngay lúc này.

Kèm theo một tiếng vỡ tan như gương, Kiếm Tiên đột nhiên đuổi người, vàng sáng theo đó vỡ tan, vô số ánh sao tràn ra, khiến đại sảnh như Kiếm Tiên hạ xuống theo đó, làn da như bạch ngọc, tóc đen bay phấp phới. Phương Vọng lấy ra một chiếc áo trắng từ trong nhẫn Long Ngọc ném cho hắn, hắn thuận tay tiếp lấy, mặc vào với tốc độ cực nhanh.

Vị Kiếm Tiên như tiên quân trên trời kia đã trở lại!

Kiếm Tiên cảm nhận khí huyết trong cơ thể, khuôn mặt lộ ra nụ cười, từ ánh mắt của hắn có thể thấy được hắn đang cố kìm nén sự kích động.

“Tạo hóa thật tuyệt, thật là lợi hại!”

Triệu Chân không nhịn được cảm thán.

Phương Vọng cười nói: “Hứa Ngôn, bây giờ hãy truyền thụ bộ kiếm pháp đó của ngươi cho chúng ta đi.”

Kiếm Tiên tên thật là Hứa Ngôn nghe vậy, lập tức gật đầu đồng ý, hắn lập tức bắt đầu thuật lại tâm pháp khẩu quyết,

đồng thời thông qua quá trình này cảm nhận thân thể hoàn toàn mới của mình.

Chương 619: Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết đại viên mãn, tái sinh!

Chương 619: Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết đại viên mãn, tái sinh!

Bộ kiếm pháp có thể hồi sinh này của Kiếm Tiên là một bộ kiếm quyết, không có kiếm chiêu, giống như công pháp hơn, nhưng thứ bộ công pháp này không phải linh lực, mà là kiếm ý.

Phương Vọng chăm chú lắng nghe, đợi Hứa Ngôn kể xong một lượt, hắn lập tức tiến vào Thiên Cung.

Hứa Ngôn khựng lại, nhìn về phía Phương Vọng, nói: “Đây không phải là kiếm pháp thuần túy, ngay cả người cũng cần thời gian để tu luyện.”

Hắn muốn nói rằng ngay cả khi người có được bảo linh bản mệnh của ta, cũng rất khó có thể lĩnh hội được kiếm quyết này chỉ trong một lần.

Nhưng Triệu Chân đang ở bên cạnh, hắn không thể nói rõ chuyện này, dù sao thì về sau việc này cũng được coi là một lá bài tẩy của Phương Vọng.

Mặc dù Hứa Ngôn chết trong tay Phương Vọng, nhưng hắn không hề oán hận Phương Vọng, thậm chí còn tràn đầy lòng biết ơn. Từ khi hắn sinh ra, ngoài thể tử, hai người đệ đệ, không ai đối xử với hắn tốt hơn Phương Vọng. Hơn nữa Phương Vọng vẫn luôn là người mà hắn muốn trở thành.

Lúc này, Phương Vọng mở mắt ra, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Hứa Ngôn.

Trong nháy mắt, Hứa Ngôn không hiểu sao lại giật mình.

Ánh mắt của Phương Vọng sâu thẳm, không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng không hiểu sao, Hứa Ngôn lại luôn cảm thấy hẫng trở nên đầy áp bách.

“Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, thật lợi hại. Dùng cách niết bàn của bảo linh để liên tục phá vỡ giới hạn của bản thân, kiểm quyết này không kém gì kỳ công giúp người đạt được tu vi cực hạn, thậm chí có thể nói, hai bộ công pháp này hỗ trợ lẫn nhau...”

Phương Vọng nhìn chăm chăm vào Hứa Ngôn, nghiêm túc nói.

Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, hắn đã tu luyện một nghìn năm trăm năm mới luyện đến đại viên mãn. Luyện thành không khó, chủ yếu là đại thành và đại viên mãn, đạt đến cảnh giới đại viên mãn có thể khiến hắn nhìn thấu bản chất của Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết.

Hướng chết mà sống!

Niết bàn sống lại! chính là vật do một thân tu vi của đại tu sĩ hóa thành sau khi chết. Dựa vào Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, người tái sinh có thể có được tu vi và tạo hóa của chủ nhân vật tu vi trước đó, từ đó có được tư chất cao hơn.

Tất nhiên, nó cũng có nhược điểm.

Vật tu vi không dễ tìm, hơn nữa phải là vật tu vi cao hơn tu vi của bản thân, vì vậy lần sau sẽ khó hơn lần trước, chín lần là số lớn nhất.

Hơn nữa, một khi sử dụng, thân thể sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.

Ví dụ như Phương Vọng chuyển sinh, Thiên Cương Chí Dương Bá thể cũng phải tu luyện lại, còn những kỳ công khác cũng vậy. Tất nhiên, đối với Phương Vọng, tu luyện lại không

phải là quá phiền phức, nhưng hắn không cần phải mạnh lên theo cách như vậy.

Mỗi lần biết bàn, người tu hành sẽ có được cảm ngộ công pháp mới, tức là sau khi niết bàn phải tu luyện lại toàn bộ Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết.

Quan trọng nhất là Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết đại viên mãn còn có thể có được cơ hội tái sinh thực sự!

Điều này rất đáng sợ!

Sau khi Phương Vọng niết bàn chín lần, hắn có thể lựa chọn hy sinh tu vi của mình, đảo ngược thời không, đi lại con đường tu hành một lần.

Nhưng lựa chọn này phải là chủ động, không phải bị người khác giết chết thì sẽ được tái sinh.

Không có lý do gì, ai lại có thể tái sinh ở cảnh giới đỉnh cao?

Công pháp này khiến Phương Vọng có nhiều suy đoán hơn về sự tái sinh của Chu Tuyết.

“Hỗ trợ lẫn nhau? Có ý gì?”

Hứa Ngôn nhú mày ngạc nhiên hỏi.

Dù là Cửu Cực Huyết Tế thuật hay Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, hắn đều chỉ nắm bắt được một cách đơn giản, không thể nhìn thấu bản chất của hai kỳ công này.

Bây giờ bảo hắn thi triển lại Cửu Cực Huyết Tế thuật, hắn căn bản không làm được, thậm chí hắn còn quên mất Cửu Cực Huyết Tế thuật phải thi triển như thế nào.

Phương Vọng cười nói: “Những huyền diệu này, sau này người tự ngộ ra nhé. Triệu Chân, dẫn hắn đến phủ Triều Thánh

tìm một gian viện để ở, hãy làm quen với thân xác mới của mình trước đây.”

Triệu Chân vẫn đang hỏi tường về Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm auvế* nghe vậy mới hoàn hồn, vội vàng dẫn đường.

Hứa Ngôn gật đầu, sau đó chấp tay hành lễ với Phương Vọng, rồi rời đi theo Triệu Chân.

Đợi họ đi rồi, Phương Vọng mới lẩm bẩm: “Tu vi thực sự tăng lên không ít, nhưng đáng tiếc, tu vi của xá lợi tử này không bằng trạng thái cực hạn trước đây của hấn.”

Hấn có thể cảm nhận được rằng Hứa Ngôn hiện tại đã có tu vi có thể sánh ngang Đạp Tiêu cảnh, đối với Hứa Ngôn, có thể coi là vi họa được phúc.

Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết, thực sự rất hấp dẫn!

Nhưng đáng tiếc, xá lợi tử rất khó tìm, những thứ có tu vi mạnh hơn hai viên xá lợi tử này lại càng khó tìm hơn.

Hơn nữa, Phương Vọng với cảnh giới đại viên mãn khi nhìn vào Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết, có thể nhìn ra tất cả những nhược điểm của Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết, ví dụ như sau khi niết bàn sống lại, chắc chắn sẽ ngẫu nhiên quên đi một phần ký ức.

Vì vậy, Phương Vọng không khao khát Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết lắm.

Hấn tạm thời vẫn chưa đến bước đường cùng, hiện tại hấn tạm thời dùng xá lợi tử để niết bàn, nâng cao tu vi, e rằng cũng không phải là chuyện tốt. Lỡ như kẻ địch đến tập kích trong khoảng thời gian này, phá hỏng quá trình niết bàn, hấn coi như hoàn toàn tử vong.

Niết bàn sống lại, thoát nhìn thì nghịch thiên, nhưng bản thân niết bàn sống lại chính là kỳ hạn tử vong, trong quá trình

này, hẳn sẽ không có sức chống cự.

Cảnh giới càng cao, thời gian niết bàn càng dài.

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu tu luyện.

Trong thời gian sau đó, Phương Vọng thường xuyên có thể cảm nhận được trong phủ Triều Thánh phát ra kiếm ý, kiếm khí mạnh mẽ, Hứa Ngôn đang không ngừng củng cố tuyệt học của mình.

Phương Vọng có thể cảm nhận được rằng kiếp nạn của Đại Dụ thần triều ngày càng gần. ...

Chương 620: La Thiên Ma Tôn, đối thủ của Phương Vọng.

Chương 620: La Thiên Ma Tôn, đối thủ của Phương Vọng.

Đại Dụ thần triều, Đế cung, đại điện nghị sự.

Hoàng đế Đại Dụ tân nhiệm ngồi nghiêm chỉnh trên long ỷ, trông hẳn rất trẻ, nét mặt nghiêm nghị, văn võ bá quan đứng thành từng hàng, từng dãy, tạo nên cảm giác áp bức.

“Ma kiếm đã bị Kiếm tông của Vọng Đạo - Từ Cầu Mệnh hàng phục, thanh kiếm này đã khiến hàng nghìn tu sĩ tử vong, trong đó có hơn ba trăm tu sĩ đạt đến tu vi Đại Thừa cảnh.”

“Vạn Vật kinh của Đại An thần triều đã bị Trần Yêu Vương đoạt được, nhưng số lượng thương vong mà bí tịch này gây ra không thể ước lượng. Trần Yêu Vương đã vô tình giết chết không ít người trong quá trình cướp đoạt, thiên hạ có nhiều lời bàn tán.”

“Một vị thái thượng trưởng lão của Thái Thanh Huyền giáo đã tọa hóa ở Đông Man Trường lĩnh, bảo linh bản mệnh của hắn hóa thành pháp bảo, cũng khiến các tu sĩ các châu xung quanh tranh giành, số lượng thương vong tạm thời chưa điều tra rõ.”

“Tur Dương Vương thành xuất hiện linh mạch bùng nổ, các tu sĩ trong thành bị lực lượng địa tâm xung kích, rất nhiều tu sĩ nhập ma trong khi tu hành, thương vong thảm trọng.”

Nghe các thần tử liên tục báo cáo tình hình các nơi, đầu óc Hoàng đế Đại Dụ trở nên căng thẳng.

Kiếp nạn của Đại Dụ đã được mọi người biết đến từ lâu, thậm chí còn cảm nhận được kiếp nạn, nhưng kẻ địch vẫn chưa xuất hiện. Họ liên tục phải chịu thiên tai nhân họa, thậm chí là nội chiến. Trong tình huống này, quốc lực của Đại Dụ thần triều không ngừng suy yếu, căn bản không thể ngăn chặn được.

Là Hoàng đế, áp lực hẳn phải đối mặt là lớn nhất.

Và áp lực này vẫn không ngừng tăng lên.

Hoàng đế Đại Dụ nắm chặt hai tay vịn, cố gắng để mình bình tĩnh lại.

Ngay lúc này, một tướng sĩ nhanh chóng bay vào đại điện, quỳ xuống trước bậc thang, hành lễ với Hoàng đế Đại Dụ, mọi người đều nhìn về phía hắn.

“Tâu bệ hạ, tôn giả đến từ La tộc, La Thiên Ma tôn đã gửi thư khiêu chiến, muốn thách đấu với cường giả đệ nhất của thần triều!” Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người đều thay đổi.

Đến rồi!

Hoàng đế Đại Dụ nghiêng người về phía trước, mở miệng hỏi: “La Thiên Ma tôn này có lai lịch như thế nào?”

Một lão thần mở miệng nói: “La Thiên Ma tôn, một trong những cường giả hàng đầu của La tộc, ngàn năm trước từng khiêu chiến với Thái Tổ, thảm bại sau đó rơi vào Ma hải, nhập ma ở Ma hải, tạo nên danh tiếng Ma tôn.”

“Ngàn năm trước hắc đã là tu vi Chân Hồn cảnh tầng chín!”

Chân Hồn cảnh tầng chín!

Sắc mặt Hoàng đế Đại Dụ đại biến. Hắc biết rõ Chân Hồn cảnh đại diện cho điều gì, gần như là cảnh giới hàng đầu của nhân gian, bởi vì Thiên Địa Càn Khôn ở trên gần như là truyền thuyết, ít nhất thì Đại Dụ thần triều chỉ có Đông Công Hoàng là một Thiên Địa Càn Khôn, mà Đông Công Hoàng đã mất rồi.

Hoàng đế Đại Dụ vội vàng hỏi: “La Thiên Ma tôn có nói khi nào đến không? Quyết chiến ở đâu?”

Tướng sĩ kia ngẩng đầu trả lời: “Hắc nói một năm sau, đợi ở Đoạn Thiên nhai phía tây đại lục, nếu thần triều không phải người ngênh chiến, hắc sẽ dẫn bốn trăm ma giáo ở Ma hải xâm lược thần triều, rút hồn phách của con dân Đại Dụ, luyện chế ma kỳ!”

“Ngông cuồng!”

Hoàng đế Đại Dụ giận dữ quát, linh lực không thể kiềm chế, hình thành từng luồng khí hình rồng bao quanh người.

Các văn võ đại thần trên điện cũng vô cùng tức giận, liên tục chỉ trích sự ngông cuồng của La Thiên Ma tôn. Trong chốc lát, đại điện đã trở nên ồn ào.

Lâu lắm.

Hoàng đế Đại Dụ hỏi với sắc mặt âm trầm: “Triều đình còn có đại tu sĩ Chân Hồn cảnh nào không?”

Đại điện nhất thời im lặng.

Vài nhịp thở sau, Đế Thao mở miệng nói: “Bệ hạ, Chân Hồn cảnh bình thường không phải là đối thủ của La Thiên Ma tôn, nhất định phải tìm được đại tu sĩ Chân Hồn cảnh tầng chín, chỉ có thể mời các lão tổ của những đại giáo phái đó ra

tay. Một năm không phải là thời gian dài, bệ hạ phải đích thân đi mời họ xuất sơn.” Hắc không khỏi hỏi: “Vọng Đạo có tu sĩ nào có thể chống lại La Thiên Ma tôn không?”

Đế Thao lắc đầu nói: “Ngoài Triều Thánh ra, Vọng Đạo không có đại tu sĩ Chân Hồn cảnh. Triều Thánh đang bế quan, chúng ta tốt nhất không nên làm phiền hắc, La Thiên Ma tôn tuyệt đối không phải là kẻ địch cuối cùng của Đại Dụ thần triều, bây giờ mời Đạo Chủ ra tay, sẽ rất bất lợi cho chúng ta”

Lời này của hắc được các đại thần khác tán thành. Đại Dụ thần triều có tiềm lực hùng hậu, các đại thần có mặt đều nắm giữ thế lực to lớn, mỗi người đều có mạng lưới tình báo mình.

Chỉ cần nghĩ đến những thông tin tình báo đó, họ đã không khỏi rung mình.

Hoàng đế Đại Dụ thay đổi sắc mặt, rơi vào im lặng.

Trong một tháng sau, tin tức La Thiên Ma tôn đến tấn công lan truyền khắp đại lục Nhân Hoàng, cho dù Đại Dụ thần triều muốn ngăn chặn, nhưng tin tức vẫn không thể đè nén được, cứ như phát điên vậy.

Những chiến tích kinh hoàng của La Thiên Ma Tôn cũng theo đó mà lan truyền, khiến cho bách tính Đại Dụ thần triều lo lắng bất an, đều cảm thấy đại nạn sắp đến, bởi vì mọi người đều biết La Thiên Ma Tôn chỉ là khởi đầu của tai ương, sau đó chắc chắn sẽ có nhiều kẻ địch đến xâm lược hơn nữa.

Đông Công Hoàng trấn áp nhân gian, đã đắc tội với quá nhiều thế lực!

Tháng này qua tháng khác.

Khi cách ngày quyết chiến còn chưa đến nửa tháng, Hồng Trần đến bá kiến Phương Vọng.

Phương Vọng nhắm mắt, vừa hấp thụ linh khí, vừa hỏi: “La Thiên Ma Tôn đến lúc nào?”

Mặc dù hần vẫn luôn tu luyện, nhưng thảnh thơi cũng nghe được tiếng bàn tán của các tu sĩ Đế thành, từ đó hiểu được tình hình thiên hạ.

Chân Hồn cảnh tầng chín cũng dám đến gây chuyện?

Chết!

Hồng Trần trả lời: “Hần đã đến rồi, đang chờ ở Đoạn Thiên nhai. Người không cần ra tay, cứ để Đại Dụ thần triều chặn lại trước, khi họ sắp không chống đỡ nổi,

Chương 621: Đại Ô thần triều, kẻ mạnh nhất đương thời.

Chương 621: Đại Ô thần triều, kẻ mạnh nhất đương thời.

Vọng Đạo sẽ ra tay. Người cứ tiếp tục tu luyện, cố gắng trở nên mạnh mẽ nhất có thể. Đối thủ của người là người nắm giữ sức mạnh của thiên thần Ách Vận, rất có thể hần đã đạt đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn. Hần rất thận trọng, luôn muốn thăm dò năng lực của người, người đã giết chết hai người ở cảnh giới Bán bộ Thiên Địa Càn Khôn, đủ để khiến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn phải kiêng dè.”

Nghe lời Hồng Trần, Phương Vọng do dự một lát rồi gật đầu đồng ý.

Thật ra hần không cần phải dùng sức một mình mình để bảo vệ Đại Dụ thần triều, hần cũng có thể tin tưởng những người bên cạnh, cũng cho các tu sĩ Vọng Đạo một cơ hội thể hiện bản thân.

Đại Dụ thần triều muốn tồn tại lâu dài cũng phải dựa vào sức mạnh của chính mình.

Chiến tranh có đau thương, nhưng chỉ có trong máu và nước mắt tôi luyện mới thực sự trở nên mạnh mẽ.

Hồng Trần lại kể đơn giản một số thông tin tình báo, chủ yếu là về những Thánh tộc nào có thể tấn công Đại Dụ thần triều, thậm chí hắn còn có thể nói ra thời gian của một số kế hoạch tấn công.

Phương Vọng không khỏi nhìn Hồng Trần với ánh mắt khác, không biết Hồng Trần suy diễn ra hay phải người đi làm nằm vùng.

Dù sao thì có Hồng Trần ở đây, Phương Vọng thực sự rất yên tâm.

Phương Vọng không biết rõ Vọng Đạo hiện tại mạnh đến mức nào bằng Hồng Trần, hắn cũng rất tin tưởng Hồng Trần, hoàn toàn không sợ Hồng Trần phản bội hắn. Chính sự tin tưởng này cũng khiến Hồng Trần không bị trói buộc khi ra tay.

Đợi Hồng Trần báo cáo xong tình hình, hắn do dự một lát rồi nói: “Nếu trong lòng ngươi không ngại, thực ra cũng có thể nhờ Kim Tiêu giáo giúp đỡ, thực lực của Kim Tiêu giáo không đơn giản, thủ đoạn của Ma Quân rất lợi hại, không hề kém ta.”

Phương Vọng gật đầu nói: “Ta sẽ cân nhắc.”

Hồng Trần giơ tay hành lễ, rồi quay người rời đi.

Mặc dù từng là Thiên Đế ở Thượng giới, nhưng đối với Phương Vọng, hắn vẫn làm tròn những lễ nghi cần có, rất có chừng mực, và việc hắn lấy thân mình làm gương cũng đang ảnh hưởng đến toàn bộ Vọng Đạo, hình thành nên lễ nghi riêng của Vọng Đạo.

PhiZZna VOna nhắm mắt lại tiến tu luyện. Một tháng sau, khí tức của một trận đại chiến kinh thiên động địa truyền đến từ phía tây, Phương Vọng rất xa lạ với hai luồng khí tức mạnh mẽ này, hắn không hề dao động, chuyên tâm tu luyện.

Trận đại chiến này kéo dài vài ngày mới kết thúc.

Ba tháng sau, ở phía tây xuất hiện rất nhiều luồng khí tức, tràn ngập sát khí.

Tai họa của Đại Dụ thân triều chính thức bùng nổ!

Chớp mắt đã bốn năm trôi qua.

Phương Vọng đạt đến Phá Thiên cảnh tầng tám.

Gần đây hắn phát hiện ra linh khí trong phủ Triều Thánh ngày càng nồng đậm, có lẽ là do sự sắp xếp của Hoàng đế Đại Dụ, điều này khiến hắn có thiện cảm với vị Hoàng đế Đại Dụ này.

Ừm, biết làm người đấy.

Một ngày nọ, Phương Vọng vẫn đang tu luyện, tiếp tục xung kích Phá Thiên cảnh tầng chín, đột nhiên hắn cảm nhận được một luồng khí tức, không khỏi mở mắt ra.

Rất nhanh, Hồng Tiên Nhi bước nhanh vào đại sảnh, Tiểu Tử cũng đi theo sau, vẻ mặt cảnh giác.

Hồng Tiên Nhi mặc một chiếc áo dài màu xanh trắng, trên trán đeo một chuỗi liên châu bằng bạch ngọc, khiến cho dung nhan vốn đã hoàn mỹ của nàng càng thêm phần thoát tục.

Nàng đi đến trước mặt Phương Vọng, khoanh chân ngồi xuống, tò mò hỏi: “Kim Tiêu giáo cũng đến rồi, nghe nói là do người mời?”

Phương Vọng mở mắt nói: “Ta còn chưa mời, bọn họ đã đến rồi sao?”

Hồng Tiên Nhi gật đầu, chặc chặc khen ngợi: “Kim Tiêu giáo này không đơn giản, vậy mà lại giấu một lão quái vật Chân Hồn cảnh tầng chín, nghe nói đệ tử chân truyền của Ma Quân Kim Tiêu giáo là Chu Tuyết là vị hôn thê của người?”

Phương Vọng cười nói: “Đúng vậy, không phải đã nói từ lâu là ta có vị hôn thê rồi sao?”

Hồng Tiên Nhi bĩu môi nói: “Hừ, đương nhiên ta nhớ rồi, vị hôn thê của ngươi cũng khá lắm, vậy mà dám xen vào chuyện của Đại Dụ thần triều vào lúc này, mặc dù là vì ngươi mà đến, nhưng Đại Dụ thần triều thực sự nợ nàng một ân tình.”

Kể từ bốn năm trước, sau khi Ma hải xâm lược Đại Dụ thần triều, liên tục xuất hiện những kẻ địch mới, hiện tại đại lục Nhân Hoàng khắp nơi đều đồng ý hỗ trợ Đại Dụ thần triều, đại lục Nhân Hoàng dường như đã cắt đứt liên lạc với bên ngoài, thậm chí còn có giáo phái, thế gia trong triều phản bội. Là hoàng thất của Đại Dụ thần triều, Hồng Tiên Nhi cũng thường xuyên ra trận, áp lực của nàng cũng rất lớn.

Sự xuất hiện của Kim Tiêu giáo khiến nàng và cả Đại Dụ thần triều đều phấn chấn, đặc biệt là trận đầu tiên Kim Tiêu giáo đã phá đại tu sĩ Chân Hồn cảnh tầng chín ra trận!

Đây chính là tặng than trong ngày tuyết rơi!

“Hôm nay ngươi đến tìm ta, chỉ để cảm ơn nàng thôi sao? Không có chuyện gì khác à?”

Phương Vọng hỏi.

Hắn đã nóng lòng muốn đột phá Thần Thông cảnh!

Đến lúc đó, thực lực của hắn sẽ tăng vọt.

Thiên Địa Càn Khôn, chưa chắc không đánh được!

Tất nhiên, đây vẫn là Phương Vọng khiêm tốn, dù sao hắn đã từng giết chết hai tồn tại bán bộ Thiên Địa Càn Khôn.

Hồng Tiên Nhi trả lời: “Tất nhiên là không, ta nói cho ngươi biết trước một chuyện, có lão quái vật Thiên Địa Càn Khôn cảnh sắp ra tay, ngươi hãy chuẩn bị đi.”

“Sao vậy? Các người có thể dò la được tình báo về Thiên Địa Càn Khôn, tại sao vị Thiên Địa Càn Khôn kia không ra tay ngay bây giờ?”

Phương Vọng hoang mang hỏi.

Hồng Tiên Nhi hít sâu một hơi, nói: “Vị Thiên Địa Càn Khôn kia vừa xuất quan, đã được Đại Ô thần triều mời đi. Đại Ô thần triều là một trong số ít thần triều có thể tranh đấu với Đại Dụ thần triều ở Đông nhân gian, lãnh thổ của họ còn rộng lớn hơn Đại Dụ thần triều nhiều. Hơn nữa, trước đây chúng ta đã điều tra được Đại Ô thần triều đang chuẩn bị chiến tranh, chắc chắn là nhắm vào chúng ta.”

Đại Ô thần triều!

Chương 622: Đại Ô thần triều, kẻ mạnh nhất đương thời.
(2)

Chương 622: Đại Ô thần triều, kẻ mạnh nhất đương thời.
(2)

Trước đây Phương Vọng đã nghe Hồng Trần nhắc đến, nói rằng đối thủ lớn nhất của kiếp nạn này chính là Đại Ô thần triều. Những Thánh tộc, Đế tộc kia đều nhìn hành động của Đại Ô thần triều, trong Đại Ô thần triều có khí vận của Thiên Địa Càn Khôn.

Đối với cuộc đại chiến sắp tới, Phương Vọng không hề căng thẳng, ngược lại còn phấn khích.

“Vậy thì cứ đến đi, xem xem ta có thể nhất chiến định càn khôn hay không.”

Phương Vọng khẽ lẩm bẩm.

Hồng Tiên Nhi liếc hẩn một cái, nói: “Người đúng là rất mạnh, nhưng muốn dùng một trận chiến chấm dứt kiếp nạn này là không thể, dù sao thì cũng liên quan đến vô số thế lực.

Cho dù ngươi là người mạnh nhất đương thời, họ cũng sẽ tiến hành chiến tranh lâu dài, xem xem có thể tìm ra sơ hở của ngươi không, thậm chí là tiêu hao ngươi đến chết. Huống chỉ, ngươi còn chưa được công nhận là người mạnh nhất đương thời.”

Phương Vọng cười nói: “Vậy thì quét ngang nửa nhân gian, cứ chờ xem đi, sau khi kiếp nạn này qua đi, người mạnh nhất đương thời sẽ có người kế thừa.”

Giọng điệu của hắn không phải là kiêu ngạo, nhưng lời nói lại bộc lộ ý khí ngút trời.

Hồng Tiên Nhi nhìn khuôn mặt của hắn, trong phút chốc, ánh mắt có hơi say mê, thậm chí còn quên trả lời.

“Ê ê ê, ta còn ở đây này, đồ nữ nhân thôi, đừng có động xuân ở đây!”

Tiếng nói khó chịu của Tiểu Tử truyền đến, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hồng Tiên Nhi.

Hồng Tiên Nhi trừng Tiểu Tử, rồi đứng dậy, quay người bỏ đi, Tiểu Tử vội vàng đuổi theo, như thể đang giám sát nàng.

Phương Vọng nhìn bóng lưng nàng, mở miệng hỏi: “Người nổi danh bên ngoài nhất là ai?”

“Thần tông của Vọng Đạo các ngươi, Khương Thần Minh!”

Hồng Tiên Nhi không quay đầu lại trả lời, giọng điệu mang theo sự khó chịu, dường như không ưa Khương Thần Minh.

Nghe thấy cái tên này, Phương Vọng chỉ cười, không thấy bất ngờ. Thần Minh Đại Đế chuyển thế, sao có thể không vang danh thiên hạ được?

Vọng Đạo tuy không có tu sĩ Chân Hồn cảnh, nhưng thực lực của một số người không thể dùng cảnh giới để cân đo.

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Cùng lúc đó.

Trên biển, mặt biển sụp xuống, tạo thành một xoáy nước khổng lồ có đường kính hơn trăm dặm. Nhìn từ trên cao, đáy xoáy nước đen kịt như vực sâu, không thấy đáy.

Khương Thần Minh mặc áo đạo bào màu xanh lam đứng trên trời, tay cầm kiếm gỗ đào, mặt lạnh nhìn xuống phía dưới, giọng hân vang lên:

“Hậu bối, ngươi chỉ có chút thực lực này thôi sao? Cũng dám đến khiêu chiến Vọng Đạo? Xem ra bầu trời của La tộc đã che khuất tầm mắt ngươi, kiến hôi khiêu chiến trời cao, sẽ chết rất thảm.”

Theo ánh mắt của Khương Thần Minh nhìn xuống, một bóng người lơ lửng giữa vòng xoáy khổng lồ, đó là một nam tử mặc áo đen, tóc tai bù xù, toàn thân đầm máu, tay cầm một thanh trường thương tỏa ra ánh sáng đỏ.

Đối mặt với sự sỉ nhục của Khương Thần Minh, trong lòng Lạc Việt đương nhiên tức giận, nhưng hắn cố gắng kiềm chế.

“Đông Công Hoàng đã vẫn lạc, đây là thiên phạt, Đại Dụ thần triều của hắn phải diệt vong, nếu không thì trời xanh sẽ không tha thứ cho nhân gian!”

Lạc Việt ngẩng đầu nhìn Khương Thần Minh, trầm giọng quát, áo đen của hắn phấp phới dữ dội, như thể biểu lộ sự căng thẳng và xáo động trong lòng hắn.

Khương Thần Minh từ từ nâng thanh kiếm gỗ đào trong tay lên, ánh mắt lạnh lùng.

“Đông Công Hoàng trấn áp nhân gian, đã diệt bao nhiêu thế tộc, mỗi thù hận này há có thể theo cái chết của hắn mà tiêu tan? Hơn nữa, Đông Công Hoàng quá ích kỷ, hắn có thực

lực trấn áp thiên hạ, nhưng lại không dám thống nhất nhân gian, vì hấn sợ Thượng giới kiêng dè, cho nên hấn vẫn luôn ẩn náu ở đây, không dám để Đại Dụ thần triều tiến ra ngoài.”

“Hấn có vẻ như đang bảo vệ chúng sinh thiên hạ, nhưng thực tế chỉ là kiềm chế Thánh tộc, Đế tộc, tránh để đe dọa đến Đại Dụ thần triều mà thôi. Một vị đế hoàng Nhân tộc như vậy có xứng với danh hiệu Nhân Hoàng không?”

Lạc Việt eàna nói =àng kích đênna. mắt đô naàu. đường như ©á mỗi thù sâu máu với Đông Công Hoàng.

Khương Thần Minh mặt không biểu cảm, nhìn xuống hấn, hỏi: “Ta là Đông Công Hoàng sao?”

Lạc Việt sửng sốt.

“Ta là hoàng thất của Đại Dụ thần triều sao?”

“Ta là thần dân của Đại Dụ thần triều sao?”

“Người nói với ta làm gì?”

Khương Thần Minh quát lớn, càng nói thì áp lực càng mạnh, toàn bộ biển cả bị khí thế của hấn đè nén đến mức tĩnh lặng, sóng dữ treo lơ lửng, từng giọt nước như những vì sao trên trời.

Sắc mặt Lạc Việt tái nhợt, hấn vừa định giơ thương ra tay thì Khương Thần Minh đột nhiên lao xuống, như sao băng rơi xuống.

Ầm!

Biển cả mênh mông nổ tung, sóng dữ đánh lên trời, như thể cả thế giới nổ tung, cảnh tượng vô cùng chấn động. ...

Đêm khuya, trăng sao lấp lánh.

Trong phủ Triều Thánh.

Hứa Ngôn đang tu luyện trong phòng đột nhiên mở mắt, rồi biến mất trong phòng.

Hắn xuất hiện trong sân, ánh mắt nhìn về phía mái hiên phía trước, chỉ thấy trên mái hiên có hai bóng người mặc áo choàng đen rộng thùng thình, đeo mặt nạ trắng trên mặt, chỉ để lộ đôi mắt. Dưới ánh trăng, hai bóng người này như những con quỷ dữ.

Khi Hứa Ngôn xuất hiện, hai bóng người bí ẩn đều nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt Hứa Ngôn ngưng tụ, vừa định ra tay thì đột nhiên hai lưỡi dao ngang trước cổ và ngực hắn, khiến thân thể hắn cứng đờ trong nháy mắt.

“Nhanh thật!”

Hứa Ngôn thầm kinh ngạc, sau khi Niết Bàn sống lại, tu vi của hắn đã là Đạp Tiêu cảnh, những năm này, hắn vẫn luôn tu luyện lại công pháp trước đây.

Hắn ở Đạp Tiêu cảnh mà không theo kịp tốc độ của hai người bí ẩn.

“Đừng để lộ khí tức, nếu không thì không chỉ ngươi phải chết.”

Một giọng nữ lạnh lùng truyền vào tai Hứa Ngôn, đối phương sử dụng Truyền Âm thuật: Một người bí ẩn khác tiếp tục truyền âm: “Ngươi là Phương Vọng?”

Hứa Ngôn thầm nghĩ hoặc trong lòng, rồi lập tức hiểu ra.

Phương Vọng đã tu luyện một loại kỳ công, khiến người khác không thể phát hiện ra khí tức của hắn, chỉ khi xuất hiện trước mắt mới có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Chương 623: Sát cơ của phủ Triều Thánh.

Chương 623: Sát cơ của phủ Triều Thánh.

Bên trong phủ Triều Thánh, ngoài Hứa Ngôn ra còn có Tiểu Tử, Triệu Chân đang tu luyện. Dù phủ của Phương Vọng có linh khí tràn ngập, nhưng không có khí tức của người, còn Hứa Ngôn vẫn đang thích nghi với thân xác mới, nên động tĩnh hấp thụ linh khí của hắn lớn nhất, rất dễ bị người ta hiểu lầm là Phương Vọng.

Hứa Ngôn mặt không biểu cảm, giọng trầm thấp: “Đã đoán được thân phận của ta, sao còn phải dùng Truyền Âm thuật à? Phủ Triều Thánh này có nhiều cấm chế, trong ngoài cách biệt, các người hẳn có thể cảm nhận được.”

Nữ tử bí ẩn kia tiếp lời: “Đạp Tiêu cảnh, người đúng là có cảnh giới cao hơn trong lời đồn.”

Một người khác nói: “Phương Vọng, đừng cố chấp bảo vệ Đại Dụ thần triều nữa, đây là con đường vạn kiếp bất phục, sao không gia nhập Đại Ô thần triều? Thiên tử Đại Ô rất kỳ vọng vào người, hy vọng người có thể giúp Đại Ô thần triều trở thành thần triều chấn cổ chấn kim, mở ra thời thịnh thế hoàn toàn mới. Nếu người chịu đến, thiên tử có thể phong người làm Triều Thánh, hưởng đãi ngộ tương tự như người ở Đại Dụ thần triều.”

Hứa Ngôn nghe vậy, trong lòng thâm kinh ngạc. Hắn chưa từng nghe nói đến Đại Ô thần triều, nhưng thành ý của Đại Ô thần triều đúng là không thể nghĩ ngờ.

Nhưng hắn không phải Phương Vọng, hắn không thể quyết định, bây giờ hắn chỉ đang câu giờ, moi tin tức mà thôi.

“Đại Ô thần triều phái các người đến, chỉ để chiêu mộ ta ư?”

Hứa Ngôn lạnh mặt hỏi.

Nữ tử bí ẩn hừ lạnh: “Ai bảo ngươi là thiên tài đệ nhất thiên hạ?”

Thái độ của nàng rất không kiên nhẫn, chủ yếu là vì bọn họ bắt được mục tiêu ngay lập tức, khiến nàng cảm thấy thực lực của Phương Vọng không lớn bằng danh tiếng.

“Đừng có giở trò, đi theo chúng ta một chuyến đi.”

Nam nhân bí ẩn bên cạnh trầm giọng nói, lưỡi dao trong tay hắt lên ánh sáng lạnh. Hứa Ngôn rõ ràng cảm nhận được một luồng linh lực âm lãnh xâm nhập vào cơ thể, đang phong ấn linh đan, kinh mạch của hắn.

Hứa Ngôn đột nhiên hóa thành kiếm khí tiêu tán, khiến đồng tử của hai người bí ẩn co lại đột ngột.

Hai người vô thức auav người nhìn kỹ chỉ thấy Hứa Naân đứng trên tường viện xa xa, lưng tựa ánh trăng, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Quả nhiên là Thiên Đạo Phương Vọng, đúng là không dễ đối phó.”

Nam nhân bí ẩn cười lạnh, giọng điệu mang theo một tia phần khích.

Ngay lúc này.

Một đôi tay ấn lên vai bọn họ, khiến bọn họ như bị sét đánh, cơ thể cứng đờ, vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Phương Vọng đứng sau lưng bọn họ.

“Sao có thể...”

“Ngươi...”

Trong mắt hai người hiện lên vẻ kinh hoàng, bị Phương Vọng ấn chặt, bọn họ như bị một ngọn núi đè lên, không thể

nhúc nhích. Linh lực trong cơ thể càng bị một sức mạnh khó tả áp chế, không thể tràn ra khỏi cơ thể.

Bọn họ chính là Đạp Tiêu cảnh!

Hứa Ngôn thấy Phương Vọng xuất hiện, không khỏi nở nụ cười, trong lòng kinh ngạc.

Nếu hai người bí ẩn này là nhanh, thì Phương Vọng chính là xuất quỷ nhập thần, không có dấu hiệu báo trước.

“Muốn chiêu mộ ta à?”

Giọng nói lạnh nhạt của Phương Vọng vang lên, khiến hai người nổi da gà.

Nữ tử bí ẩn khó khăn quay đầu, nhưng tiếc là không làm được, chỉ có thể cố hết sức liếc nhìn Phương Vọng bằng khóe mắt.

“Phương Thiên Đạo, chúng ta thành tâm đến đây...”

Nam nhân bí ẩn run giọng nói, nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm lấy bọn họ.

Là Đạp Tiêu cảnh, vậy mà lại không có chút sức phản kháng nào.

Ngay cả khi đối mặt với đại tu sĩ Chân Hồn cảnh, họ cũng không đến nỗi bất lực như vậy dù có bị nghiền nát.

Phương Vọng khế siết chặt hai tay, trong nháy mắt, hai tu sĩ Đạp Tiêu cảnh lập tức hóa thành tro bụi, ngay cả mặt nạ cũng biến mất theo.

Hứa Ngôn bị cảnh tượng này làm cho sợ hãi.

Đây là pháp thuật gì?

Thần thông?

Dù sao thì chắc chắn không phải kiếm pháp! Nếu là kiếm pháp, hắn có thể nhìn thấu ngay.

Phương Vọng thu tay lại, nhìn Hứa Ngôn, nói: “Sau này xác định là kẻ địch thì cứ giết đi, tình báo thực sự quan trọng, nhưng muốn thông qua giao lưu đơn giản để moi tin, e rằng có phần coi thường người khác.”

Nói xong, hắn biến mất tại chỗ.

Hứa Ngôn đứng trên tường viện, suy nghĩ kỹ về lời nói của Phương Vọng.

Bên kia.

Phương Vọng trở về phòng, khoanh chân đả tọa, hắn giơ tay phải lên, nhìn vào lòng bàn tay, khoe miệng cong lên.

Chỉ thấy lòng bàn tay hắn hiện ra một bức tranh, chính là Diệt Tuyệt Thần Lục.

Có thể dùng Diệt Tuyệt Thần Lục trực tiếp tiêu diệt hai đại tu sĩ Đạp Tiêu cảnh, đây không chỉ là hiệu quả của cảnh giới đại viên mãn, mà còn là hiệu quả sau khi tu vi của hắn tăng lên.

Ngay cả đại tu sĩ Chân Hồn cảnh cũng rất khó làm được một cách tùy ý như vậy.

Không phải là nắm giữ thần thông, thì đã coi như Thần Thông cảnh.

Phương Vọng đã sớm nắm giữ thần thông, nhưng không phải là Thần Thông cảnh, hiện tại đạt đến Phá Thiên cảnh tầng tám, hắn đã bắt đầu lĩnh ngộ sự huyền diệu của Thần Thông cảnh.

Thần Thông cảnh, là cảnh giới sáng tạo thần thông!

Thần thông này giống như bảo linh bản mệnh vậy, là thần thông mới được sáng tạo ra!

Phương Vọng nắm giữ không ít thần thông, nhưng không có thần thông nào thực sự hoàn toàn thuộc về hắn, cho nên đối với việc sáng tạo thần thông, hắn rất hứng thú.

Đêm nay dùng Diệt Tuyệt Thần Lục đại viên mãn giết chết hai Đạp Tiêu cảnh trong nháy mắt, chính là một lần thử nghiệm của hắn.

Thần thông thanh thế to lớn, hắn đã không cần nữa, hắn càng cần loại thần thông đơn giản mà trực tiếp. Hắn tin rằng mình ngưng tụ Diệt Tuyệt Thần Lục to lớn, không mang đến sự chấn động cho Hứa Ngôn lớn hơn bằng giấu Diệt Tuyệt Thần Lục trong lòng bàn tay như vừa này.

Phương Vọng nhắm mắt lại, vừa nạp khí, vừa suy nghĩ về tất cả thần thông của mình.

Sáng tạo loại thần †thêna nân. đáng để hắn euv nah†. Sắc trời bên ngoài cửa sổ dần sáng rồi lại tối, biểu hiện cho sự luân chuyển ngày đêm.

Các vùng biên cương của đại lục Nhân Hoàng đều đang chém giết, kẻ địch liên tục kéo đến từ ngoài biển, Đế thành mỗi ngày đều có rất nhiều binh lính bay vào bay ra, không khí căng thẳng.

Chương 624: Hôm nay có thể diệt Đại Dụ.

Chương 624: Hôm nay có thể diệt Đại Dụ.

Vài tháng sau.

Hồng Trần tìm Hứa Ngôn, không biết nói gì, Hứa Ngôn gật đầu, sau đó rời khỏi phủ Triều Thánh.

P phủ Triều Thánh vẫn tĩnh lặng như cũ, ngoài Tiểu Tử thỉnh thoảng ra ngoài, Triệu Chân vẫn ngồi trong ao nhỏ, nhìn ao

nhỏ, lĩnh ngộ sự huyền diệu của Cửu Mệnh Niết Bàn kiếm quyết.

Hắn không muốn mãi mãi làm quỷ hồn, thế giới tu tiên này quá tuyệt vời, hắn cũng muốn sống lại, tạo dựng uy danh của mình.

Thời gian trôi nhanh, năm năm trôi qua trong nháy mắt.

Bầu trời của Đại Dụ thần triều không còn trong xanh vạn dặm, mà là mây đen kéo đến, ngay cả Đế thành cũng chìm trong bóng tối, thành trì luôn ngưng tụ trận pháp, không biết đề phòng điều gì.

Một luồng ánh kiếm đột nhiên lóe lên trên bầu trời tối tăm, khiến Đế thành bay ra từng bóng người. Tất cả đều nhìn về hướng ánh kiếm truyền đến, ngay cả Triệu Chân đang ngộ đạo cũng mở mắt nhìn.

Đại lục Nhân Hoàng, biên cảnh phía bắc, bão tuyết che trời, những ngọn núi chập trùng chỉ lộ ra sống núi, giống như vảy của mãnh thú thời thượng cổ, dữ tợn và hoang vu.

Từng tu sĩ lơ lửng trên không trung sống núi, người đứng đầu chính là Từ Cầu Mệnh, Hứa Ngôn cũng có mặt, tổng cộng có hàng chục người, tất cả đều là kiếm tu của Vọng Đạo.

Phía trước bọn họ, trong màn tuyết lớn trên bầu trời có một yêu vật khổng lồ ẩn hiện, có rất nhiều xúc tu khổng lồ. Do khoảng cách quá xa, khiến người ta không nhìn rõ diện mạo thật của nó, nhưng chỉ nhìn vào hình dáng bên ngoài cũng có thể cảm nhận được sự to lớn của nó, những ngọn núi dọc đường đối với nó giống như bậc thang vậy.

Lúc này, Từ Cầu Mệnh và những người khác không nhìn vào yêu vật khổng lồ ở xa, mà nghiêng đầu, nhìn về phía sau.

Theo hướng nhìn của bọn họ, chân trời mênh mông bị một luồng ánh kiếm chia cắt, từ trên xuống dưới, ánh kiếm sáng

ngồi, tuyết trắng xóa cũng không thể che giấu được.

Hứa Ngôn nheo mắt lại, tự lẩm bẩm: “Thật là kiếm ý mạnh mẽ.”

Từ Cầu Mệnh cầm một thanh kiếm rộng tỏa ra sát khí trong tay. Chuôi kiếm trông như hình kỳ lân há miệng phun ra lưỡi kiếm, hai mặt lưỡi kiếm khắc hoa những hoa văn biến ảo. aiếng như môét cảnh ƣng nào đó. không rõ là biển lửa hay đồng cỏ.

Đây chính là thanh ma kiếm hãn thu phục năm xưa.

Ma kiếm rung lên, phát ra tiếng reo trong trẻo.

Ánh kiếm trên bầu trời đang lớn dần, rõ ràng là đang tiến gần đến bọn họ.

Từ Cầu Mệnh quay đầu, nhìn về phía yêu ma bí ẩn xa xa, nói: “Luồng kiếm ý này đến từ bên trong thần triều, hẳn là đến để giúp chúng ta, chuẩn bị đối phó với con súc sinh kia đi!”

Những kiếm tu khác cũng nhìn theo, ánh mắt sắc bén.

“Không ngờ kiếm sĩ Đại Dụ trong truyền thuyết vẫn còn sống, vừa hay, để bản tọa ném thử kiếm ý thuần túy và mạnh mẽ nhất thế gian này!”

Tiếng cười lạnh truyền đến từ hướng yêu ma bí ẩn, sát khí đằng đằng.

Hứa Ngôn không nói hai lời, hóa thành một luồng ánh kiếm giết tới. Khi bóng dáng hắn vừa bị tuyết bay đầy trời che khuất, từng luồng kiếm khí mạnh mẽ bùng nổ, xua tan tuyết bay giữa thiên địa, mặt đất rung chuyển, từng dãy núi bên dưới cũng bùng nổ tuyết lở.

Từ Cầu Mệnh vừa định ra tay thì một cơn gió mạnh thổi tới từ phía sau, thổi tung mái tóc đen của hắn, đồng tử hắn mở to, mơ hồ bắt gặp một bóng người lướt qua mình.

“Đó là...”...

Lại thêm hai năm trôi qua, Phương Vọng cuối cùng cũng đạt đến Phá Thiên cảnh tầng chín.

Kể từ khi hai tu sĩ Đạp Tiêu cảnh bí ẩn kia chết thảm dưới tay Phương Vọng bảy năm trước, không còn kẻ địch nào xâm nhập vào phủ Triều Thánh nữa.

Phương Vọng vốn định một mạch xung kích Thần Thông cảnh, nhưng bốn phương Đại Dụ thần triều truyền đến uy áp chiến đấu khủng khiếp, hấn nhận ra mình không thể ngồi yên thêm được nữa.

Hấn đứng dậy, bắt đầu vận động gân cốt, đồng thời gọi Hồng Trần vào.

Một năm gần đây, Hồng Trần đều ở trong phủ Triều Thánh, thỉnh thoảng ra ngoài, nhưng cũng chỉ hoạt động trong Đế thành, hấn không tham gia chiến tranh, mà ở đây bày mưu tính kế.

Rất nhanh, Hồng Trần đã đến.

Hấn hành lễ với Phương Vọng, rồi nói: “Xem ra Đạo Chủ đã cảm nhận được rồi có bốn vị Thiên Địa Càn Khôn sẵn ra ðav trona đó cá ba vị vừa mới chứng đạo Thiên Địa Càn Khôn cảnh, ước chừng là do lực lượng Thượng giới chỉ dẫn.”

Bốn vị Thiên Địa Càn Khôn cảnh!

Phương Vọng lên tiếng: “Ta chỉ cảm nhận được các chiến trường khắp nơi có rất nhiều trận chiến đấu Chân Hồn cảnh, Đạp Tiêu cảnh, bốn vị Thiên Địa Càn Khôn kia còn bao lâu nữa mới đến?”

Hồng Trần trả lời: “Sắp rồi, bọn họ cũng đang do dự, nếu muốn, bọn họ có thể giáng lâm chiến trường bất cứ lúc nào.”

“Đại Dụ thần triều ước chừng chỉ có thể chống đỡ thêm ba bốn năm nữa, nếu có Thiên Địa Càn Khôn ra tay, khó có thể chống đỡ được một ngày.”

Đây chính là Thiên Địa Càn Khôn, cảnh giới đỉnh cao của nhân gian!

Phương Vọng hỏi: “Vọng Đạo và Kim Tiêu giáo hẳn là đã thể hiện được sức mạnh của mình rồi chứ?”

“Đúng vậy, các Đạo tông đã chứng minh được bản thân, các trưởng lão đạo pháp của các Đạo tông cũng vậy.”

Hồng Trần trả lời.

Hắn dừng lại một chút, bổ sung: “Người có thể ra tay bất cứ lúc nào, chỉ cần người có lòng tin giết chết Thiên Địa Càn Khôn.”

Phương Vọng gật đầu, bước về phía cổng lớn, Hồng Trần đi theo sau.

Khi hai người bước ra khỏi cổng, giọng nói của Phương Vọng vang lên bên ngoài.

“Tiểu Tử, có muốn theo ta xuất chiến không?”

“Tất nhiên là đồng ý, nhưng bây giờ ta đi theo công tử sẽ không gây phiền phức cho công tử chứ?”

“Không có người, giết địch sẽ trở nên quá nhàm chán.”

“Được, công tử, ta sẽ đi theo công tử!”...

Trời xanh mây trắng, phong cảnh đẹp như tranh.

Trên một vách đá dựng đứng, hai hàng tượng sĩ mặc giáp vàng đứng như núi, từ trên vách đá kéo dài đến tận sâu trong rừng núi, ít nhất cũng dài vài dặm.

Hai bóng người đi giữa hai hàng tượng sĩ, một người mặc áo choàng đen có thêu hình rồng, một người mặc áo đạo bào

bó sát, cử chỉ của cả hai đều toát lên một cảm giác áp bách vô cùng lớn.

Chương 625: Hôm nay có thể diệt Đại Dụ. (2)

Chương 625: Hôm nay có thể diệt Đại Dụ. (2)

Thiên tử Đại Ô nhìn sang nam tử mặc đạo bào bên cạnh, khuôn mặt uy nghiêm nở nụ cười, nói: “Chuyến đi Đại Dụ này, xin làm phiền tiên bối rồi.”

Nam tử mặc đạo bào trông ngoài bốn mươi tuổi, có hai lọn tóc mai màu trắng, khiến hắn trông càng uy nghiêm hơn, hắn bình tĩnh nói: “Đã là ý trời, sao có thể nói là phiền.”

Huyền Chỉ đạo nhân, Thiên Địa Càn Khôn cảnh!

Những tướng sĩ canh giữ hai bên đều có tu vi không tầm thường, nhưng họ không dám nhìn thẳng vào Huyền Chỉ đạo nhân, mỗi bước chân của Huyền Chỉ đạo nhân đều như giẫm lên trái tim của họ, khiến lồng ngực họ đè nén, vô cùng khó chịu.

Đại Ô Thiên tử cười hỏi: “Xin hỏi tiên bối có thể đến Đại Dụ thần triều vào ngày nào? Trẫm sẽ hạ lệnh trước.”

“Ngày nào?”

Huyền Chỉ đạo nhân dừng bước, liếc nhìn Thiên tử Đại Ô, ánh mắt lạnh nhạt, nói: “Hôm nay có thể đến Đại Dụ, hôm nay có thể diệt Đại Dụ, hôm nay có thể giết Thiên Đạo Phương Vọng!”

Hôm nay có thể diệt Đại Dụ, giết Phương Vọng sao?

Thiên tử Đại Ô nghe lời Huyền Chỉ đạo nhân nói, không khỏi sửng sốt, hắn vẫn nhắc nhở: “Phương Vọng đó không phải người tầm thường, nghe nói Bất Nghĩa Chân Phật của Phật tông đã bước vào Bán Bộ Thiên Địa Càn Khôn, vẫn chết dưới tay hắn, còn có một tu sĩ bí ẩn tự xưng là Kiếm Tiên, bọc

lộ khí thể vượt qua Chân Hồn cảnh, nhưng vẫn bị Phương Vọng dễ dàng giết chết.”

Để tân công Đại Dụ thần triều, Đại Ô thần triều đã chuẩn bị nhiều năm. Sau khi Đông Công Hoàng chết, Thiên tử Đại Ô đã phái người thường trú tại Kiếm Thiên trạch, luôn nắm bắt tình hình mới nhất của Phương Vọng.

Huyền Chỉ đạo nhân giơ tay phải lên, đưa ngón trỏ ra, chỉ về phía chân trời.

Hắn hơi ngẩng cằm lên, nói: “Bệ hạ, sự mạnh mẽ của Thiên Địa Càn Khôn là điều mà người không thể tưởng tượng được, cái gọi là thiên tài, đó chỉ là sự so sánh của phàm nhân. Thiên Địa Càn Khôn là gì? Đó chính là ngang hàng với thiên địa!”

Âm——

Ngón trỏ tay phải của hắn đột nhiên bùng phát ra một dải cầu vòng màu xanh hắt về nhĩa chân trời. dọc đường không hề tiêu tán. oíend như một sợi dây màu xanh kéo dài ra.

Dưới sự chú ý của mọi người, Huyền Chỉ đạo nhân thu mình vào cầu vòng màu xanh rồi biến mất.

Thiên tử Đại Ô và các tướng sĩ đều không cảm nhận được nhịp thở của hắn, thần thức cũng không đuổi kịp, dường như hắn đã biến mất trong không khí.

Áo bào hắc long của Thiên tử Đại Ô tung bay dữ dội theo gió, hắn nheo mắt nhìn về hướng cầu vòng màu xanh kéo dài, không biết đang nghĩ gì.

Do dự một lát, hắn mở lời: “Truyền lệnh cho Quốc sư, bảo hắn chuẩn bị đánh thức Đại Ô!”

Đánh thức Đại Ô?

Điều này khiến tất cả các tướng sĩ đều chấn động, nhưng họ không dám phản bác. ...

Đại lục Nhân Hoàng, bờ biển phía tây.

Vô số tu sĩ đóng quân tại đây, xây dựng từng tòa các lầu, tháp đá, trải dài hàng nghìn dặm ven rìa đại lục, thậm chí kéo dài đến đỉnh núi hùng vĩ ở nội địa.

Những tu sĩ, tọa ky, pháp bảo liên tục bay vào bay ra từ bờ biển, tạo thành một cây cầu hùng vĩ trên bầu trời đại dương, như thể bắc ngang qua toàn bộ đại dương.

Một nhóm tu sĩ ngồi quanh đồng lửa trên bãi cát, họ đang trò chuyện về tình hình.

Diệp Tường cảm thán: “Những đối thủ gần đây gặp phải ngày càng mạnh, không biết phòng tuyến này có thể trụ được bao lâu.”

Diệp Tường, đệ tử cũ của Thái Uyên môn, từng tham gia Cửu mạch đấu pháp, Đại Thánh Động Thiên cùng Phương Vọng, nghe nói Vọng Đạo thành lập, hẳn đã không chút do dự gia nhập Vọng Đạo. Mặc dù sau này không còn gặp lại Phương Vọng, hẳn vẫn hừng hực ý chí chiến đấu, bởi vì sau khi gia nhập Vọng Đạo, hẳn thực sự thích lý tưởng của Vọng Đạo.

Những người xung quanh đều từng là đệ tử của Thái Uyên môn, chính vì mối quan hệ này, sau khi gia nhập Vọng Đạo, họ mới trở nên thân thiết.

Chu Hành Thế với khuôn mặt thương tang mở lời: “Đừng lo lắng, Đạo Chủ vẫn chưa xuất hiện, điều đó chứng tỏ mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát.”

Hắn và Phương Vọng bá nhập Thái Uyên môn cùng một ngày, sau đó Nguyên Tử đánh vào Vạn Độc Xuân Thu trùng, từ đó lấy Phương Vọng làm chủ.

Bây giờ, hắn và Phương Vọng dù là thực lực, địa vị hay danh vọng đều chênh lệch rất lớn, thỉnh thoảng hắn hồi tưởng lại chuyện cũ, vẫn có chút tiếc nuối, cảm thấy Vạn Độc Xuân Thu trùng năm đó thực ra là một cơ duyên.

Phương Thần đến từ Phương gia lên tiếng: “Ta nghe tộc nhân của ta ở Kim Tiêu giáo nhắc đến, nói rằng Đạo Chủ Phương Vọng hiện tại đã quét ngang Chân Hồn cảnh, lý do hắn không ra tay là vì đang chờ sự xuất hiện của cảnh Thượng giới Chân Hồn cảnh.”

Chân Hồn cảnh!

Tất cả mọi người đều vô cùng khao khát.

Trước khi đến Đại Dụ thần triều, bọn họ căn bản chưa từng nghe đến ba chữ Chân Hồn cảnh, cho đến khi bọn họ gặp phải trên chiến trường.

Thân hình như thần tiên, thần thông pháp thuật hủy thiên diệt địa khiến bọn họ cảm thấy mình không khác gì phàm nhân.

Có thể tùy ý tàn sát những tồn tại mạnh mẽ như vậy, Phương Vọng rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Hắn còn cách cảnh giới đệ nhất nhân gian thực sự bao xa?

Ngay khi mọi người đang thả sức tưởng tượng, một luồng uy áp kinh khủng đột nhiên ập đến, khiến bọn họ theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Không chỉ có bọn họ, mà tất cả các tu sĩ, yêu quái ở toàn bộ khu vực ven biển đều quay đầu nhìn về cùng một hướng.

Bầu trời có màu xanh, và ánh sáng xanh vẫn đang tăng cường, một luồng uy áp khó có thể tưởng tượng được ập đến, chưa kịp để các tu sĩ phản ứng, một cơn gió mạnh đã hoành hành.

Mặt biển đột nhiên sụp xuống, tạo thành hai làn sóng lớn kinh hoàng, giống như có một cây gậy khổng lồ vô hình đập xuống, vô cùng bá đạo.

Ngay sau đó, bọn họ đột nhiên nhìn thấy một mặt trời màu xanh xuất hiện trên bầu trời, đang dần phóng đại.

Ngay lập tức có hàng chục tu sĩ xuất hiện trên mặt biển, cùng nhau thi triển pháp thuật, ngưng tụ thành một màn sáng che trời, trong đó có một người chính là Đế Thao.

Chương 626: Huyền Chỉ đạo nhân đối đầu Phương Vọng!

Chương 626: Huyền Chỉ đạo nhân đối đầu Phương Vọng!

Cùng lúc đó.

Đế thành, phủ Triều Thánh.

Phương Vọng đứng bên cạnh Triệu Chân, đang nghĩ gì đó, hần đột nhiên biến mất, Tiểu Tử ở không xa chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, rồi cũng biến mất theo.

Ầm!

Một cột sáng màu xanh với khí thế không thể ngăn cản quét ngang đại dương vô biên, tạo thành hai hàng sóng khổng lồ cao hơn nghìn trượng.

Tốc độ của nó nhanh hơn cả sấm sét!

Chớp mắt, nó sắp tấn công vào bờ biển của đại lục Nhân Hoàng.

Hàng chục đại tu sĩ dốc hết sức lực, ánh sáng xanh chói mắt chiếu vào mặt họ, họ mở to mắt.

Màn sáng linh lực mạnh mẽ bị cột sáng màu xanh trực tiếp phá vỡ, hàng chục đại tu sĩ phun máu ngã lăn ra ngoài, vô số tu sĩ, yêu quái đóng quân ven biển đều có cảm giác kinh hoàng như thiên địa sụp đổ.

Chưa kịp để bọn họ suy nghĩ nhiều, một cơn gió dữ mạnh hơn lại ập đến từ nội địa, hàng chục đại tu sĩ trên bầu trời đều cảm thấy có người lướt qua bên cạnh, ngay sau đó, sức mạnh khủng khiếp tấn công họ đột nhiên dừng lại.

Bọn họ nhìn kỹ, thấy một bóng người.

“Triều Thánh...”

Đế Thao mở to mắt, tự lẩm bầm trong miệng.

Chỉ thấy Phương Vọng chống đỡ cột sáng màu xanh, khiến cột sáng màu xanh cách rìa đại lục năm mươi dặm, cây cầu lớn treo trên bầu trời xa xa đã bị cuốn trôi, có người, pháp bảo, yêu quái rơi xuống biển, cũng có nhiều tồn tại hơn quay người, kinh hoàng nhìn về phía cột sáng màu xanh.

Phương Vọng đứng hiên ngang trên bầu trời, hấn không gợn tay lên, dương khí trên người hình thành ngọn lửa hùng hực, như một mặt trời chống lại cột sáng màu xanh.

Tiểu Tử bám chặt vào vai Phương Vọng, toàn thân run rẩy, trong đôi mắt rỗng trơ đầy vẻ phấn khích.

Phương Vọng bước lên phía trước, đạp bước trên không trung, đè ép cột sáng màu xanh. Theo bước chân của hắn, uy áp mà tất cả sinh linh phía Sau ©ãã nhân đc bắt đầu aiảm bớt. “Là Phương Vọng!”

Từ Thiên Kiêu kinh ngạc kêu lên, không chỉ nàng, mà khắp khu vực ven biển đều vang lên những tiếng kêu lên kinh ngạc liên hồi.

Các tu sĩ của Đại Dụ thần triều vẫn luôn mong đợi Phương Vọng, mặc dù có tin tức cho biết Triều Thánh không ra tay là để đối phó với đối thủ mạnh hơn, nhưng những tu sĩ Đại Dụ phải chịu đựng đau khổ vì chiến tranh luôn có người suy nghĩ tiêu cực.

Lúc này, thân hình của Phương Vọng đã in sâu vào mắt của vô số sinh linh.

Một bộ áo trắng kia, lại thân diệu đến vậy!

“Người chính là Thiên Đạo Phương Vọng? Phản ứng cũng khá nhanh!”

Giọng nói của Huyền Chỉ đạo nhân vang lên, ngữ khí lạnh lùng, vang vọng giữa thiên địa, khiến người nghe không khỏi rùng mình.

Đế Thao và hàng chục đại tu sĩ khác nhìn thấy một bóng người nhanh chóng lao đến trong cột sáng màu xanh, chỉ trong chớp mắt đã giết đến trước mặt Phương Vọng.

Đó chính là Huyền Chỉ đạo nhân!

Huyền Chỉ đạo nhân và Phương Vọng cách nhau chưa đầy hai trượng, theo sự xuất hiện của hắn, cột sáng màu xanh xuyên suốt bầu trời tan biến, vô số thần thức, ánh mắt hướng về phía hai người.

Huyền Chỉ đạo nhân ngẩng cằm, nhìn chăm chăm Phương Vọng, rồi giơ tay phải lên, chỉ ngón trỏ vào Phương Vọng, nói: “Hậu bối, chuẩn bị chịu chết chưa?”

Đối mặt với ngón trỏ tay phải của Huyền Chỉ đạo nhân, Phương Vọng không hề nao núng, hắn mặt không biểu cảm nhìn chăm chăm Huyền Chỉ đạo nhân, nói: “Nếu ngươi không thi triển linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của ngươi, thì người chết chỉ có thể là ngươi.”

Giọng nói của hắn cũng vang vọng khắp thiên địa, khiến trái tim căng thẳng, bất an của vô số sinh linh phía sau lập tức bình tĩnh lại.

Giọng điệu đầy tự tin này như thể trời sập xuống, hắn cũng không sợ!

Các sinh linh của Đại Dụ thần triều nhớ lại những sự tích của Phương Vọng, trong mắt đều lộ ra vẻ mong đợi.

Huyền Chỉ đạo nhân nghe lời Phương Vọng, không khỏi bật cười lớn, hân cười khinh thường, cười điên cuồng.

Theo tiếng cười vang lên, bầu trời biến sắc, bầu trời đầy sao xuất hiện trên đỉnh đầu, nhanh chóng bao phủ toàn bộ bầu trời, trong nháy mắt, như trụ, vô số ngôi sao lấp lánh phía trên, khiến vô số sinh linh chấn động.

Chỉ thấy từng ngón tay khổng lồ bay ra từ giữa các vì sao, tất cả đều giết về phía Phương Vọng, mỗi ngón tay khổng lồ đều to lớn hơn cả núi, càng đến gần, cảm giác áp bức càng mạnh.

Không đến ba nhịp thở, vô số ngón tay khổng lồ lơ lửng dưới bầu trời đầy sao, tất cả đều hướng về phía đại lục Nhân Hoàng. Đường kính của ngón tay vượt quá năm trăm trượng, dày đặc, khiến tất cả sinh linh trên biển, trên đất liền đều há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

“Thứ này...”

“Đó là cái gì?”

“Trời ơi, ta bị ảo giác rồi sao?”

“Xong rồi, xong rồi...”

“Sao có thể? Chẳng lẽ hân là tiên thần trên trời giáng xuống?”

Không chỉ có vô số ngón tay khổng lồ lơ lửng trên bầu trời, mà còn có một luồng uy áp kinh khủng bao phủ đại lục và đại dương, đặc biệt là khu vực gần phía tây đại lục Nhân Hoàng, linh lực, yêu lực của tất cả sinh linh đều bị áp chế, không thể nhúc nhích.

Huyền Chỉ đạo nhân nghiêng người về phía Phương Vọng, ngón trở tay phải bùng cháy ngọn lửa màu xanh, hần mở miệng hỏi: “Có hài lòng không?”

Âm!

Không đợi Phương Vọng trả lời, ngón trở tay phải của hần đã bắn ra một luồng sáng màu xanh, đánh thẳng vào Phương Vọng, dương khí trên người Phương Vọng tăng vọt, nhưng vẫn bị luồng sáng màu xanh đang nở rộng nhanh chóng xóa sổ.

Khóe miệng Huyền Chỉ đạo nhân cong lên, nhưng ngay lúc này, trong luồng sáng màu xanh trước mặt hần đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Đó chính là Phương Vọng!

Đồng tử Huyền Chỉ đạo nhân co lại, theo bản năng hần đẩy ngón tay về phía trước, đầu ngón tay lộ ra vẻ sắc bén.

Phương Vọng tung một quyền, nắm đấm chạm vào ngón tay, ngón trở của Huyền Chỉ đạo nhân lập tức gãy, nắm đấm của Phương Vọng mạnh mẽ đập vỡ cánh tay phải của hần, rồi lại đâm vào ngực Huyền Chỉ đạo nhân.

Ánh sáng đen bùng phát, thiên địa trong nháy mắt mất đi màu sắc.

Chương 627: Thiên Địa Càn Khôn, chỉ có vậy thôi sao?

Chương 627: Thiên Địa Càn Khôn, chỉ có vậy thôi sao?

Những ngón tay khổng lồ trên bầu trời như gương vỡ tan, ngay cả bầu trời đầy sao cũng vậy, bầu trời xanh ngắt xuất hiện trở lại, khiến tất cả sinh linh như cách biệt một thế giới.

Chưa kịp để họ phản ứng lại, một tiếng nổ như sấm sét vang lên, chỉ thấy Phương Vọng tung một quyền đánh ra luồng

sóng kinh thiên động địa, xé toạc bầu trời thành một vết đen khổng lồ, kéo dài đến tận chân trời, không thấy điểm cuối.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh!

Từ khi Huyền Chỉ đạo nhân ra tay, cho đến khi Phương Vọng một quyền đánh tan linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của hắn, hoàn toàn chỉ trong nháy mắt.

“Thiên Địa Càn Khôn, chỉ có vậy thôi sao?”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, luồng quyền phong khủng khiếp vẫn đang rít gào, áo bào của các tu sĩ bị thổi phồng lên dữ dội, họ nheo mắt nhìn về phía Phương Vọng.

Những tu sĩ có thể tham chiến đều có tu vi không quá yếu, đều có thể nhìn thấy những thứ cách xa hàng trăm dặm, đặc biệt là trên biển không có vật cản tầm nhìn.

Chỉ thấy Phương Vọng đứng hiên ngang trên bầu trời giờ cánh tay phải lên, thân thể Huyền Chỉ đạo nhân bị hắn giờ cao quá đầu, dưới ánh nắng mặt trời, nắm đấm phải của Phương Vọng đâm vào ngực Huyền Chỉ đạo nhân, máu tươi phun ra như suối, theo cánh tay Phương Vọng chảy xuống.

“Á “

Huyền Chỉ đạo nhân không nhịn được há miệng, phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi chưa kịp chạm vào Phương Vọng đã bị dương khí nóng bỏng thiêu đốt thành hơi.

Toàn thân hắn run rẩy, mắt đầy tơ máu, nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt khó tin, run giọng hỏi: “Sao ngươi có thể...”

Phương Vọng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng đến mức khiến Huyền Chỉ đạo nhân sợ hãi, hắn dùng giọng điệu không chút cảm xúc hỏi: “Ngươi không biết rằng khuyết điểm lớn nhất của linh tượng Thiên Địa Càn Khôn chính là người thi triển phải ở trong linh tượng sao?”

Đồng tử Huyền Chỉ đạo nhân đột nhiên mở to, hấn vừa định nói gì, Phương Vọng đã giật cánh tay phải, Huyền Chỉ đạo nhân cũng theo đó mà tan thành tro bụi!

Một quyền đánh nổ một Thiên Địa Càn Khôn!

Hàng chục đại tu sĩ của Đại Dụ thần triều phía sau đều há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Phương Vọng vẫn giữ tư thế tung quyền, khoe miệng hấn cong lên.

Thiên Cương Chí Dương Bá thể, Cửu Long Trấn Thiên quyền, Tịch Diệt Thần Kinh hợp nhất!

Trong lòng bàn tay còn nắm Diệt Tuyệt Thần Lục!

Chương 628: Số một số hai nhân gian

,

Tất cả đều là cảnh giới đại viên mãn!

Thế này mới đạt được hiệu quả một quyền diệt Huyền Chỉ đạo nhân!

Hắn có vẻ thoải mái và tùy ý, nhưng thực tế đã dùng hết sức lực, hắn muốn cho mọi người cảm thấy Thiên Địa Càn Khôn trước mặt hắn không đáng đánh một đòn!

“Công tử thật mạnh...”

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, không nhìn được kêu lên kinh ngạc.

Là người thân thiết nhất và ở bên Phương Vọng lâu nhất, nó hoàn toàn không thể hiểu được tốc độ mạnh lên của Phương Vọng.

Phương Vọng thu quyền, tiện tay nắm lấy một chiếc nhẫn trữ vật trên không trung, hắn quay đầu nhìn về phía xa, nói: “Đi thôi, đến lúc dọn dẹp chiến trường rồi!”

Trò hề này cũng nên kết thúc rồi!

Khi Huyền Chỉ đạo nhân xuất hiện, Phương Vọng rõ ràng cảm thấy ba luồng thần thức mạnh mẽ quét qua, không hề kém cạnh Huyền Chỉ đạo nhân.

Sở hữu Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, hắn không sợ bị dò xét, nhưng theo sự diệt vong của Huyền Chỉ đạo nhân, hắn là ba vị Thiên Địa Càn Khôn kia cũng sẽ bị chấn động.

Tiểu Tử phấn khích, bắt đầu la hét âm ỉ.

Phương Vọng cũng không chào hỏi những người khác, bước về phía bắc, sau năm bước, hắn đã biến mất khỏi tầm mắt của tất cả sinh linh.

Thiên địa chìm vào im lặng trong chốc lát, tiếp theo là tiếng ồn ào như sấm.

“Hít... Quá mạnh rồi!”

“Thiên Địa Cần Khôn: đó là cảnh dưới thần thoai vươ† trên Chân Hân cảnh, nghe nói Đại Dụ thần triều chỉ có Đông Công Hoàng bộ hạ ngày xưa đạt đến cảnh giới này.”

“Triều Thánh lại mạnh mẽ như vậy, trước đây sao lại không ra tay?”

“Vớ vẩn, chắc chắn là vì bế quan nên mới không ra tay, đừng bỏ qua tuổi của hắn, hắn mới hơn ba trăm tuổi, bế quan mười năm có thể khiến hắn tiến bộ rất lớn!”

“Ha ha ha! Trời phù hộ Đại Dụ! Lão phu muốn xem còn ai dám chống lại Triều Thánh!”

“Chẳng lẽ Triều Thánh đã đạt đến cảnh giới của Đông Công Hoàng bộ hạ?”

Tiếng reo hò, tiếng hô vang vọng khắp đại dương, trên lục địa, vô số người vui mừng đến phát khóc. Cuộc chiến kéo dài hàng chục năm khiến người Đại Dụ mệt mỏi về thể xác lẫn tinh thần, hôm nay Phương Vọng chỉ một quyền đã khiến tinh thần họ phấn chấn trở lại.

Bởi vì họ đã nhìn thấy hy vọng!

Bờ biển.

Từ Thiên Kiêu cũng giống như hàng vạn nữ tu khác, ngơ ngác nhìn về phía Phương Vọng rời đi.

Nhớ lại trước đây từng tiếp xúc với Phương Vọng ở Đại Thánh Động Thiên, đột nhiên nàng cảm thấy đoạn ký ức đó không có thật, có phải do mình tưởng tượng ra không?

Nàng không dám chắc, nhưng nàng chỉ chắc chắn một điều, nàng và Phương Vọng là không có khả năng.

Khoảng cách quá lớn!

Ngay cả nàng cũng không thể thuyết phục bản thân, nàng không có chút gì xứng với Phương Vọng.

Diệp Tường và những người khác vừa phấn khích, vừa kích động, đồng thời cũng có những cảm xúc phức tạp tương tự, dù sao thì họ cũng chứng kiến Phương Vọng từ nhỏ bé đến khi thống trị thiên hạ, có cảm giác như chứng kiến sự trỗi dậy của một huyền thoại.

Từ chiến trường phía tây của Đại lục Nhân Hoàng đến chiến trường biên giới phía bắc, Phương Vọng chỉ mất mười mấy bước, tiếng ồn ào của chiến trường phía tây mới vừa bắt đầu, hắn đã đến khu vực đóng quân ở chiến trường biên giới phía bắc.

Biên giới phía bắc của Đại lục Nhân Hoàng tuy tuyết bay liên miên, nhưng tu sĩ đóng quân vô số kể, nhìn từ trên cao xuống, khắp nơi đều có nguyên như thiên tài địa bảo, pháp bảo, pháp khí.

Bão tuyết bay múa, nhìn theo hướng khu vực đóng quân, phía chân trời thấp thoáng có ánh lửa.

Phương Vọng đã cảm nhận được một luồng khí tức Chân Hồn cảnh mạnh mẽ, còn có rất nhiều yêu khí.

Chương 628: Số một số hai nhân gian

Một dải này cũng có bóng dáng tu sĩ của Vọng Đạo, Kim Tiêu giáo, Chúc Như Lai, Thần Tâm - Phật tử Thượng giới

chuyển thế đều ở đây, hai người tạm thời chưa tham chiến.

Tiểu Tử nhanh chóng phóng đại, cúi xuống dưới chân Phương Vọng, chờ hấn bay về phía trước.

Bấy nhiêu năm trôi qua, tu vi của Tiểu Tử cũng không ngừng tăng lên, tuy không đuổi kịp Phương Vọng, nhưng cũng được coi là một Đại Yêu, nó hiện ra thân rồng dài hai trăm trượng, tỏa ra long khí, khiến tuyết bay dọc đường biến thành sương mù nóng bỏng.

Cùng với một tiếng rồng ngâm, tất cả tu sĩ, yêu quái bên dưới đều quay đầu nhìn lại, vô số ánh mắt khóa chặt vào người Tiểu Tử.

Tiểu Tử đã rất lâu rồi không được hưởng sự chú ý như vậy, rất phấn khích, nó cố ý không tiến lên với tốc độ toàn lực, điều này khiến ngày càng nhiều người nhìn thấy Phương Vọng trên đầu nó.

Rất nhiều người tò mò đó là ai?

Cho đến khi tu sĩ Vọng Đạo nhận ra thân phận của Phương Vọng, tin tức nhanh chóng truyền đi, khiến ngày càng nhiều tu sĩ phấn chấn.

“Triều Thánh đến rồi!”

Có người giơ tay hô to, giọng điệu vô cùng phấn khích.

Chúc Như Lai bước ra khỏi lầu các, đứng trên lầu đài ngược nhìn dáng vẻ của Phương Vọng và Tiểu Tử. Tuy cách xa nhau, nhưng hấn vẫn nhìn rõ bóng dáng của Phương Vọng, trên mặt hấn lộ ra nụ cười.

Xa xa, dưới một gốc cây cổ thụ phủ đầy tuyết trắng, Thần Tâm đang đả tọa, mở mắt nhìn lại, đôi mắt vốn không gọn sáng giờ lại gọn sáng.

Tiểu Tử bay qua khu vực đóng quân, bay về phía ánh lửa xa xa.

Phương Vọng đứng trên đầu rồng, nhìn chăm chú, thấy xa xa có vô số yêu ma đang hoành hành, khiến tu sĩ của Đại Dụ thần triều, Vọng Đạo, Kim Tiêu giáo rơi vào cảnh chiến đấu hỗn loạn.

Giữa đại quân yêu ma lơ lửng một bóng người, đó là một nam tử mặc áo choàng rộng dài màu đen, trên trán mọc hai chiếc sừng, tóc tai bù xù, khuôn mặt phủ đầy những đường vân màu xanh kỳ dị, giống như mấy con rắn nhỏ.

Nam tử áo đen cũng nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Tử, hấn lập tức nheo mắt lại. Khí thế chiến đấu ở phía tây của Đại lục Nhân Hoàng vừa rồi, chuyện gì.

Trận chiến nổ ra đột ngột, cũng kết thúc đột ngột, vì vậy nam tử áo đen hiện tại rất do dự, không biết có nên rút lui hay không.

Hắn là Ma tôn tuyệt thế của Ma hải, Di Tôn.

“Chân đạp tử long, chẳng lẽ là Triều Thánh của Đại Dụ thần triều?”

Di Tôn cau mày nghĩ.

Vừa đưa ra phỏng đoán này, hấn lập tức muốn rút lui.

Ầm!

Một trận gió mạnh khủng khiếp gào thét ập đến, khiến Di Tôn đang do dự biến sắc, vô thức giơ cánh tay lên, nhưng một ngón trở lại ấn vào trán hấn nhanh hơn.

Chỉ thấy Phương Vọng đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, sau lưng hấn xuất hiện một vùng chân không, những yêu ma dữ tợn đáng sợ bị đánh bay về hai bên, cảnh tượng vô cùng ngoạn mục.

Phương Vọng nhìn chăm chăm Di Tôn, hỏi: “Người có quen vị Thiên Địa Càn Khôn vừa rồi không?”

Di Tôn toàn thân cứng đờ, chỉ cảm thấy sát ý vô tận khóa chặt mình, khiến hắn cảm thấy chân hồn trong cơ thể đang run rẩy.

“Biết Huyền Chỉ đạo nhân, hắn đến từ biển Cửu Trùng Thiên, người là Thiên Đạo Phương Vọng?”

Di Tôn cố gắng bình tĩnh, trả lời thành thật.

Phương Vọng nhìn chăm chăm hắn, hỏi: “Người thấy chỉ pháp của Huyền Chỉ đạo nhân thế nào?”

Di Tôn vội vàng trả lời: “Một trong những người mạnh nhất nhân gian, hắn đã tạo ngón trở tay phải của mình thành bảo linh bản mệnh, nhìn có vẻ tùy ý, nhưng thực ra một ngón tay đó là thủ đoạn giết địch mạnh nhất của hắn...”

Xoẹt——

Một luồng chân khí từ ngón trở tay phải của Phương Vọng bắn ra, xuyên thủng trán Di Tôn, máu tươi nở rộ thành một đóa hoa máu rực rỡ sau đầu Di Tôn.

“Người...”

Di Tôn tròn mắt, những đường vân màu xanh trên mặt đột nhiên nổi lên, hóa thành mấy con rắn độc cắn xé Phương Vọng.

Nhưng những con rắn độc này vừa chạm vào Phương Vọng thì đã hóa Phương Vọng tiện tay lấy đi hai túi trữ vật bên hông hắn, đeo vào thắt lưng của mình.

Di Tôn có tu vi Chân Hồn cảnh tầng tám lại không có sức chống cự nào trong tay hắn!

“Đạo lực kết hợp với sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lực, vẫn còn hơi miễn cưỡng, hai luồng đạo lực bá đạo này khó có thể dung hợp.”

Phương Vọng trầm nghĩ.

Đạo lực chính là sức mạnh của Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt quyết, hoàn toàn khác với linh lực, sức xuyên thấu vô cùng đáng sợ, vừa rồi chỉ một ngón tay đã xuyên thủng thân xác và chân hồn của Di Tôn.

Tất nhiên, Phương Vọng có thể tăng phạm vi tấn công, có thể trực tiếp khiến Di Tôn tan thành tro bụi, nhưng hắn muốn thử chỉ pháp. Chỉ xuyên thủng trán Di Tôn, vẫn chưa đủ để diệt trừ Di Tôn, mà luồng chân khí đó ngoài đạo lực, còn ẩn chứa sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lực, đáng tiếc là hai luồng sức mạnh này không thể dung hợp, đợi đến khi đạo lực tiêu tan, sức mạnh diệt tuyệt mới bắt đầu phá hủy Di Tôn.

Nhìn thấy Di Tôn trước đó không ai địch nổi bị Phương Vọng mạnh mẽ giết chết, Đại Dụ thần triều, Vọng Đạo, Kim Tiêu giáo và những yêu ma dưới trướng Di Tôn đều há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình.

Ngay lúc này, một luồng gió mạnh từ phía tây của đại lục Nhân Hoàng ập đến, đó là luồng gió do trận chiến giữa Phương Vọng và Huyền Chỉ đạo nhân tạo ra, bây giờ mới lan đến đây.

Gió mạnh cuốn theo tuyết bay đầy trời, tàn phá khắp núi sông, khiến vô số tu sĩ phải giơ tay che mặt.

Bọn họ khó khăn ngược nhìn lên, vừa lúc nhìn thấy thân hình của Phương Vọng liên tục di chuyển, từng con yêu ma hóa thành sương máu. Chưa đầy hai nhịp thở, bầu trời phía chân trời toàn là sương máu, có xu hướng nhuộm đỏ cả thiên địa.

Khi Phương Vọng dừng lại, hắn tính toán một chút, mình đã giết chết hơn mười vạn yêu ma, những yêu ma này đều rất mạnh. Nếu đặt ở ba trăm năm trước, tùy tiện chọn một con yêu ma cũng có thể rửa sạch Đại Tà.

Chương 629: Số một số hai nhân gian (2)

Chương 629: Số một số hai nhân gian (2)

Phương Vọng giờ tay ra hiệu, Tiểu Tử lập tức bay tới, chờ hắn bay về phía trước.

Cuộc tàn sát vẫn chưa kết thúc!

Đại Dụ thần triều, Vọng Đạo, Kim Tiêu giáo đã chịu cảnh chiến loạn nhiều năm như vậy, không phải chỉ cần dọa lui kẻ địch là có thể chấm dứt tai ương. Phương Vọng muốn lấy sát trị sát, giết đến mức nửa nhân gian không dám xâm phạm Đại Dụ nữa!

Hự——

Phương Vọng lấy ra một bộ đồ đen, nhanh chóng thay vào, tốc độ nhanh đến mức như thể áo trắng đang bay bổng trong nháy mắt đã biến thành áo đen.

Không lâu sau, hắn nghe thấy tiếng ồn ào kinh thiên động địa truyền đến từ phía sau, khiến khóe miệng hắn cong lên.

Chúc Như Lai nhìn bóng lưng Phương Vọng đi xa, trong mắt tràn đầy vẻ thất vọng.

Hắn đã từng giao thủ với Di Tôn, còn bị thương, vì vậy các đại tu sĩ của Đại Dụ thần triều mới thay thế hắn, để hắn dưỡng thương trước.

Hắn có một linh cảm, khoảng cách giữa hắn và Phương Vọng sẽ ngày càng lớn.

Cảm giác bị hậu bồi vượt qua, thậm chí bị bỏ xa nhanh chóng như vậy thật khó chịu.

Chúc Như Lai cười tự giễu, nhưng hắn không hề nản lòng, ngược lại ánh mắt trở nên kiên định.

Rồi sẽ có một ngày, hắn nhất định sẽ đứng bên cạnh Phương Vọng, để thế nhân nhớ đến danh hiệu của hắn.

Vù vù——

Gió lạnh tê lương thổi mạnh trên biển mây, thổi bay mái tóc đen của Phương Vọng, bộ đồ đen như ngọn lửa đang cháy, đường nét cơ bắp lộ ra ở cổ áo trước ngực hoàn hảo đến vậy, cảm giác sức mạnh có thể nhìn thấy bằng mắt thường trào ra, khiến hắn trông đầy cảm giác áp bách.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, cánh tay phải giơ lên, Thiên Cung kích ngưng tụ xuất hiện trong tay hắn, hắn xoay Thiên Cung kích bằng một tay, khuôn mặt nở nụ cười.

Theo tu vi của hắn ngày càng cao, sức mạnh mà Thiên Cung kích thể hiện cũng ngày càng mạnh mẽ, vẫn rất phù hợp với sức mạnh của hắn.

Tiểu Tử cảm nhận được sức mạnh của Thiên Cung kích, không khỏi hỏi: “Kẻ địch đến rồi sao?”

Phương Vọng đáp: “Ừ, đến rồi, lần này kẻ địch không giống như trước, người có thể chuẩn bị rồi.”

Tiểu Tử nghe xong, lập tức co lại, chui vào trong Thiên Cung kích, khiến bề mặt Thiên Cung kích xuất hiện vảy rồng màu tím.

Tốc độ tiến lên của Phương Vọng cũng chậm lại, nhưng hắn không dừng lại, thuận thế bay về phía trước.

Vùng này đã không còn dấu vết của băng tuyết, núi xanh trùng điệp, sông ngòi chằng chịt, nhìn từ trên cao xuống, hùng

vĩ như tranh vẽ.

Ngay lúc này, thiên địa biến sắc, bầu trời trong nháy mắt biến thành hoàng hôn, mây đỏ khắp trời, trên bầu trời còn xuất hiện một đám thiên thạch, khí thế hùng vĩ đập xuống, đốt cháy lên từng đợt sóng lửa hùng hùng.

Núi non trên mặt đất nhanh chóng bị thay thế bằng từng ngọn núi lửa, khói nóng cuộn cuộn bốc lên, khiến cả thiên địa trở nên đục ngầu.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, trong lòng cảm thán: “Linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn quả thật hữu dụng.”

Hắn không phát hiện ra khí tức của kẻ địch, điều đó chứng tỏ kẻ địch nằm ngoài linh tượng.

Linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn không phải là ảo ảnh, mà là tồn tại giống như tiểu thế giới, có quy tắc đặc biệt, có sự áp chế mạnh mẽ đối với người bị nhốt. Sự áp chế này không chỉ đối với thân thể, mà còn đối với linh hồn, giác quan đều bị áp chế.

“Phương Vọng, ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, ngữ khí nghiêm nghị. Mặc dù đã nhốt Phương Vọng vào linh tượng của mình, nhưng hắn vẫn không dám lơ là.

“Huyền Chỉ đạo nhân tuy mới bước vào Thiên Địa Càn Khôn, nhưng đó cũng là Thiên Địa Càn Khôn chân chính, Phá Thiên cảnh sao có thể giết chết Thiên Địa Càn Khôn, người này chắc chắn có lai lịch lớn.”

“Đông Công Hoàng không đơn giản, hắn có thể liệu lĩnh chọn một người, chắc chắn có lý do, có lẽ là một vị Đại Đế chuyển thế.”

Hai giọng nói khác vang lên, ngữ khí cũng không thoải mái.

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn, hỏi: “Rốt cuộc là lợi ích gì khiến các cuộc là sức mạnh nào đã cưỡng ép các ngươi?”

“Thiên Địa Càn Khôn, ngang bằng với thiên địa, nhưng xem ra, trong mắt một nhóm người khác khác, vẫn chỉ là kiến hôi.”

Giọng điệu của hắn hờ hững, như không coi ba người Thiên Địa Càn Khôn ra gì.

“Hừ! Đã hiểu thì sao còn cố chấp!”

Giọng nói uy nghiêm ban đầu vang lên, ầm chứa sát khí.

Phương Vọng giờ Thiên Cung kích lên, chĩa xiên về phía bầu trời, nói: “Có lẽ là vì ta mạnh hơn các ngươi.”

Hự——

Thiên Cung kích bùng cháy ngọn lửa dương khí, ngưng tụ pháp tướng Diệt Tuyệt Thần Lục sau lưng Phương Vọng, đen kịt và bí ẩn.

“Hừ!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, mọi thứ trong thiên địa bắt đầu náo động, núi sông sụp đổ, dung nham trong núi lửa phun trào, hóa thành vô số hỏa long, lao về phía Phương Vọng.

Bầu trời sụp đổ, mặt đất bốc lên, vạn vật như sóng lại, tất cả đều giết về phía Phương Vọng.

Lúc này, Phương Vọng như đang chống lại cả thiên địa.

Hắn không hề hoảng sợ, ngược lại còn nở nụ cười ngạo nghễ trên mặt.

Hắn lập tức đập Thiên Cung kích trong tay xuống đất.

Ầm!

Thiên Cung kích với tốc độ cực nhanh đập xuyên mặt đất, ngay sau đó, toàn bộ vùng đất hoang vu sụp đổ, một luồng sức mạnh kinh khủng tuyệt luân bùng nổ, khiến thiên địa phai màu.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài.

Trên đỉnh núi có ba bóng người lơ lửng, tất cả đều là những tồn tại ở Thiên Địa Càn Khôn cảnh, lần lượt là Trúc Lang Sơn Quân, Hàng Ma Tổ Sư, Đạo Thập Cửu.

Trúc Lang Sơn Quân mặc đạo bào màu vàng sẫm, sắc mặt đột ngột thay đổi, trầm giọng nói: “Linh tượng của ta không cảm được hấn!”

Đôi mắt hạc phát đông nhan của hấn lộ vẻ hoảng loạn, không thể giữ được sự bình tĩnh của cao nhân đắc đạo. còn phải tu luyện thêm nghìn năm nữa!”

Người nói là Đạo Thập Cửu, mặc một bộ đồ đen bó sát, khoác trên vai bộ giáp vảy màu vàng sẫm, cổ áo có viền lông thú màu trắng, chiếc áo choàng phía sau tung bay dữ dội, trên trán còn đội một chiếc mũ đen giống như xương rồng.

Chương 630: Thánh tộc, Đế tộc tấn công.

Chương 630: Thánh tộc, Đế tộc tấn công.

Khí thế của hấn mạnh nhất, như một vị tà vương diệt thế!

Hàng Ma Tổ Sư tay cầm phát trần, tiên phong đạo cốt, lông mày dài che khuất đôi mắt, cao thâm khó lường, hấn không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Sắc mặt Trúc Lang Sơn Quân âm trầm, hấn đang định nói gì đó, thì đột nhiên lùi lại, không chỉ hấn, Hàng Ma Tổ Sư và

Đạo Thập Cửu cũng vậy.

Không gian giữa ba người như một tấm gương vỡ tan, ngọn lửa dương khí cuộn cuộn như tràn ra từ không gian khác, trong nháy mắt bao phủ bầu trời trong phạm vi ngàn dặm, khiến cả mặt đất chìm trong biển lửa.

Bóng dáng Phương Vọng bước ra từ biển lửa, hất từ trên cao nhìn xuống ba người Thiên Địa Càn Khôn, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Ba vị, đừng nói chuyện nữa, hôm nay phải quyết sống chết rồi.”

Hất gơ cánh tay phải lên, Thiên Cung kích từ trong biển lửa phía sau bay ra, rơi vào tay hắn.

Trúc Lang Sơn Quân, Hàng Ma Tổ Sư, Đạo Thập Cửu lần lượt ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Phương Vọng biến mất trong hư không, đột nhiên giết đến sau lưng Đạo Thập Cửu, Thiên Cung kích quét ngang.

Lăng Tiêu Thần Tông!

Tốc độ di chuyển của hắn nhanh đến mức ba người Thiên Địa Càn Khôn này đều không kịp trở tay.

Đang———

Đạo Thập Cửu phản ứng đã đủ nhanh, theo bản năng dùng ma đao trong tay đỡ lại, nhưng vẫn bị Phương Vọng đánh bay ra ngoài, trong nháy mắt đã bay ra khỏi đại lục Nhân Hoàng, không rõ sống chết.

Trúc Lang Sơn Quân, Hàng Ma Tổ Sư, mỗi người đều thi triển pháp thuật, từ hai bên đánh giáp lá cà Phương Vọng.

Khí thế chiến đấu của bọn họ vừa bùng nổ, lập tức kinh động đến toàn bộ đại lục Nhân Hoàng. Khí thế này còn mạnh mẽ hơn cả khí thế của Huyền Chỉ đạo nhân trước đó. ...

Trên biển cả mênh mông, từng chiếc thuyền khổng lồ tiến về phía trước, có chiếc ở trên mặt biển, có chiếc ở trên không trung, kích thước không đồng nhất, hình dáng cũng khác nhau. Chiếc lớn nhất như núi, trên thuyền có thành trì, chiếc nhỏ nhất cũng như giao long, bảo vệ bên cạnh. Trên con thuyền khổng lồ nhất treo một lá cờ, trên đó khắc một chữ lớn.

Tần!

Trên bong tàu, một nam tử trung niên mặc áo bào thêu hoa đứng sau lưng hắn, ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn, hắn đang dùng ngón tay xoay chiếc nhẫn.

Gió thổi tung mái tóc mai của hắn, ánh mắt hắn nhìn về phía xa.

Đột nhiên, gió lớn ập đến từ phía trước, khiến áo choàng của hắn phồng lên, ánh mắt hắn cũng thay đổi theo.

“Xuất phát, san bằng Đại Dụ thần triều!”

Hắn hét lớn, giọng nói vang vọng dưới bầu trời, khiến tất cả các tu sĩ trên thuyền đều rung động.

Ầm! Ầm! Ầm...

Tất cả các con thuyền đều bùng nổ linh khí, tốc độ đột nhiên tăng lên, để lại những luồng khí trắng lệt trên bầu trời, mặt biển cũng bị xé thành vô số khu vực.

Không chỉ có Tần gia, lúc này, ở các vùng biển khác, còn có rất nhiều Thánh tộc, Đế tộc cùng nhau giết đến đại lục Nhân Hoàng.

Trên bầu trời đại lục Nhân Hoàng, mây đen cuộn cuộn, khiến nhân gian Đại Dụ chìm trong bóng tối.

Kiếp số chân chính lúc này mới buông xuống!

Ầm ầm——

Mưa như trút nước từ những đám mây đen, nhanh chóng trở thành mưa lớn, đập vào muôn vật trên mặt đất.

Trong rừng có một ngôi nhà tre, trước cửa sổ tầng hai, một nam tử mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng, đặt một thanh kiếm trên đùi, hai tay hấn đặt trên lưỡi kiếm. Hấn từ từ mở mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ mưa như trút nước, phía sau đỉnh núi xa xa có thể thấy sấm sét.

Phương Hàn Vũ nhìn cảnh tượng bên ngoài cửa sổ, đôi lông mày lưỡi mác không khỏi nhíu lại.

“Tâm người loạn rồi, người đang lo lắng cho vị huynh đệ kia của người sao?”

Một giọng nói lạnh lẽo phát ra từ thanh kiếm trong tay hấn, chính là kiếm hồn vạn năm mà hấn có được trước đó.

Phương Hàn Vũ nói: “Lần này không giống như trước, nghe nói rất ‘Người có thể nhìn ra, hướng chỉ là Phương Vọng đang ở trong đó, tại sao hấn lại muốn quản chuyện của Đại Dụ thần triều. Chống lại thiên ý, vốn dĩ là không thể làm, ta khuyên người đừng đi tìm chết. Với cảnh giới hiện tại của người, đừng nói là giúp hấn, còn không được tính là pháo hôi. Đại Dụ thần triều được coi là trung tâm của Đông nhân gian, kiếp nạn mà nó đẩy lên, Đại Thừa cảnh ở trong đó cũng không khác gì phạm nhân.’”

Giọng nói của kiếm hồn vạn năm vang lên, ngữ khí phức tạp.

Phương Hàn Vũ không trả lời, chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trở nên mơ hồ.

Lúc này, sau lưng hấn truyền đến tiếng bước chân.

Chỉ thấy một nữ tử tóc bạc trắng đi tới, nữ tử này trông ngoài hai mươi tuổi, tóc dài chấm đất, mặc áo trắng, thắt lưng

bằng lụa đỏ, khuôn mặt lạnh lùng mà xinh đẹp, nàng cầm một ấm nước bằng gốm bốc hơi nóng trong tay.

Nàng ngồi xuống trước bàn, tự rót cho mình một tách trà, nhẹ giọng nói: “Mục tiêu của ngươi là Đãng Thiên giai hai mươi năm sau, Phương Vọng cho dù không chống đỡ được sự vây công của trăm tộc, cũng có thể chạy thoát, nhưng nếu ngươi không thể đứng vững trên Đãng Thiên giai, khi thời đại tranh đấu lớn đến, ngươi thậm chí không có tư cách cạnh tranh.”

Phương Hàn Vũ quay đầu, hỏi: “Sur phụ, Phương Vọng và Đại Dụ thần triều thực sự không có một chút cơ hội chiến thắng nào sao?”

Nữ tử tóc bạc đặt tách trà xuống, ngón trở tay phải chỉ vào tách trà, rồi vung xuống đất, nước trà trong tách bốc lên, bắn tung tóe trên mặt đất.

“Vạn vật đều có số mệnh, Phương Vọng không chỉ chống lại nửa nhân gian, mà còn chống lại ý chí của trời, nếu nước trà này có thể hóa thành lửa, thì hẳn sẽ có cơ hội chiến thắng.”

Nữ tử tóc bạc bình tĩnh nói.

Phương Hàn Vũ lập tức đứng dậy, nhìn xuống nước trà trên mặt đất, thấy những vũng nước đó không có chút thay đổi nào, nét mặt hắn lộ vẻ thất vọng.

Nữ tử tóc bạc tiếp tục nói: “Phương Vọng không biết đã tu luyện loại kỳ công nào, ta không thể suy diễn được hắn. Đây là suy diễn về Đại Dụ thần triều, kiếp nạn của Đại Dụ thần triều vẫn chưa thay đổi, tức là sau kiếp nạn này, Đại Dụ thần triều sẽ không còn tồn tại.”

Chương 631: Phương Vọng đến từ đâu?

Chương 631: Phương Vọng đến từ đâu?

Phương Hàn Vũ nghe xong, cau mày chặt hơn.

Hắn đang định mở miệng, thì đột nhiên, nước trà trên mặt đất bùng cháy dữ dội, từ những ngọn lửa nhỏ nhanh chóng cháy thành thế lửa trại.

Khuôn mặt nữ tử tóc bạc lập tức thay đổi, rồi bấm ngón tay tính toán.

Phương Hàn Vũ lộ vẻ mừng rỡ, không khỏi nhìn về phía nữ tử tóc bạc.

Nữ tử tóc bạc lầm bầm: “Hoàng khí lại nổi lên, Tử vi tái hiện, Đại Dụ thần triều không những không diệt vong, mà còn có thể sinh ra Đại Đế...”

“Phương Vọng, người rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Nghe lời sư phụ nói, Phương Hàn Vũ thở phào nhẹ nhõm, đồng thời, hắn cũng trầm nghĩ hoặc, chẳng lẽ người huynh đệ này của hắn thực sự là chuyển thế của một đại năng nào đó thời viễn cổ?...

Đại lục Nhân Hoàng, khu vực phía đông.

Biển mây đen vô biên bao phủ bầu trời bị chém làm đôi, nhìn xuống dưới, mặt đất cũng bị chém ra một khe nứt sâu không thấy đáy, hai đầu kéo dài đến tận chân trời, chiều rộng của khe nứt ít nhất cũng hơn năm mươi dặm, hai bên sườn núi đều sụp đổ, nhìn vào chỉ thấy toàn là đất đá nứt nẻ, bụi đất cuộn cuộn bay lên.

Phương Vọng lơ lửng trên không trung, một tay cầm Thiên Cung kích, trên người mặc áo giáp lưới màu vàng sẫm, trên áo giáp bốc lên từng luồng khí vàng, đầu đội Thiên Đạo Ngự Long quan. Hai luồng khí vàng tràn ra theo sừng rồng, giống như cánh phượng hoàng rung động, dài hơn hai trượng. Cả người hắn như một chiến thần lơ lửng giữa không trung.

Thiên Linh Bảo thể!

Phía sau đầu Phương Vọng lơ lửng chín mặt trời nhỏ, phía sau nữa là một quyển đồ lục không lồ, chính là Diệt Tuyệt Thần Lục!

Diệt Tuyệt Thần Lục mở ra dài hơn trăm trượng, xung quanh tràn ngập sát khí kỳ dị, đen tối và u ám.

Vảy rồng màu tím của Thiên Cung kích hơi mở ra, bày tỏ cho trái tim kích động của Tiểu Tử.

Phương Vọng từ trên cao nhìn xuống phía dưới, tay phải hất đột nhiên buông Thiên Cung kích. Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, Thiên Cung kích bùng phát tốc độ khủng khiếp, xé rách bầu trời, bay hàng trăm dặm, đập vào một ngọn núi vốn đã vỡ nát hơn nửa.

Đá vụn bắn tung tóe, mặt đất hoang vu rung chuyển dữ dội. Trong đám bụi đất cuộn cuộn truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, máu tươi nóng bỏng xua tan bụi đất. Chỉ thấy Đạo Thập Cửu nằm trong đông đảo nát, Thiên Cung kích cắm vào ngực hắn, máu tươi điên cuồng trào ra theo lưỡi kích.

Đạo Thập Cửu mặt đầy máu, hắn nghiêng răng nghiêng lợi, khó khăn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bảo linh bản mệnh của hắn đã bị đánh vỡ, hóa thành hàng chục mảnh vỡ lưỡi dao khảm vào đông đá vụn.

“Sao có thể... Tại sao...”

Đạo Thập Cửu nghiêng răng, tự lẩm bẩm đầy hận thù.

Bọn họ là Thiên Địa Càn Khôn, ba người liên thủ mà không thể làm gì được Phương Vọng!

Trận chiến bắt đầu chưa đến nửa nén nhang, hắn đã mất đi khả năng chiến đấu, nếu không có Trúc Lang Sơn Quân, Hàng Ma Tổ Sư kiểm chế, hắn nghĩ ngờ mình sẽ tử vong.

Suy đoán này khiến hắn hoảng sợ, tuyệt vọng.

Kể từ khi hắn bước vào Thần Thông cảnh, chưa từng bất lực như vậy, trước đây cho dù gặp phải kẻ địch cao hơn mình một cảnh giới lớn, không đánh lại, hắn cũng có thể chạy trốn.

Bây giờ hắn lại bị người khác vượt cảnh giới đánh bại!

Đạo Thập Cửu rõ ràng cảm thấy trong Thiên Cung kích có một sức mạnh bí ẩn và khủng khiếp đang tàn phá thân thể hắn, linh đan, huyền tâm, gân cốt trăm mạch của hắn đang tiêu vong theo một cách khó hiểu.

Hắn nghiến chặt răng, hai tay nắm chặt lưỡi kích của Thiên Cung kích, hắn mặt mày dữ tợn, lạnh lùng nói: “Tu hành ba nghìn năm, ta đã từ bỏ tất cả, sao có thể ngã xuống ở đây trước khi phi thăng!”

Trên trời, Trúc Lang Sơn Quân và Hàng Ma Tổ Sư lại một lần nữa vây công Phương Vọng, thân pháp tốc độ của bọn họ cực nhanh, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Bảo linh bản mệnh của Trúc Lang Sơn Quân là một cuộn tranh, trong tranh không ngừng bay ra núi, có núi lửa, núi băng, núi vàng, núi sương mù độc, ... vân vân, thậm chí còn có núi khi đến gần Phương Vọng, đã khiến tốc độ thúc sinh linh lực của hắn chậm lại, tác dụng rất phong phú.

Hàng Ma Tổ Sư vung phát trần, thiên địa biến ảo sáng tối, trong nháy mắt, hắn cưỡng ép kéo Phương Vọng vào trong linh tượng của mình, nhưng không thể trói buộc Phương Vọng nổi một nhịp thở.

“Diệt Tuyệt Thần Lục, chẳng lẽ ngươi là Đông Công Hoàng chuyển thế?” Giọng nói của Hàng Ma Tổ Sư vang lên, ngữ khí nặng nề.

Phương Vọng mới hơn ba trăm tuổi, cho dù có được truyền thừa của Diệt Tuyệt Thần Lục, tại sao lại có thể tu luyện đến

cảnh giới như vậy?

Không thể tin nổi!

Hắn nghĩ ngờ bản thân Phương Vọng đã nắm giữ Diệt Tuyệt Thần Lục, trên đời những người nắm giữ Diệt Tuyệt Thần Lục chỉ đếm trên đầu ngón tay, người duy nhất hắn có thể nghĩ đến là Đông Công Hoàng.

Đông Công Hoàng thoát xác, trốn khỏi thiên số?

Phương Vọng không trả lời Hàng Ma Tổ Sư. Hắn đạp lên Lăng Tiêu Thần Tông, trực tiếp đến sau lưng Hàng Ma Tổ Sư, nắm đấm phải giơ cao, thân hình xoay ngang giữa không trung.

Lúc này, khuôn mặt Phương Vọng lạnh lùng đến vậy, trong mắt chỉ có sát ý thấu xương.

Thiên Đạo Tâm khiến trong đầu hắn không có tạp niệm, chỉ có sát ý!

Hàng Ma Tổ Sư vô thức quay đầu nhìn lại, ánh mắt thoáng chạm vào ánh mắt Phương Vọng, khoảnh khắc này, đạo tâm của hắn khựng lại.

Tay trái đặt ở thất lưng của hắn lập tức lật ra thi triển pháp thuật, ánh sáng trắng rực rỡ phát ra từ trong cơ thể, hình thành hư ảnh của một đại đỉnh, nhanh chóng lớn lên.

Ầm!

Quyền phải của Phương Vọng mang theo lực lượng bá đạo hủy diệt mọi thứ giáng xuống, mạnh mẽ đập vỡ hư ảnh đại đỉnh, rồi rơi trúng lưng Hàng Ma Tổ Sư.

Tiếng xương gãy giòn tan chói tai!

Hàng Ma Tổ Sư phun máu, thân thể như sao băng đâm xuống mặt đất, đâm thủng mặt đất.

Phương Vọng lập tức quay người, giết về phía Trúc Lang Sơn Quân, Thiên Cung kích lại bay vào tay hắn, trên lưỡi kích còn dính máu của Đạo Thập Cửu.

Chương 632: Thương Hải đồ thế

Chương 632: Thương Hải đồ thế

Sắc mặt Trúc Lang Sơn Quân đại biến, hắn mở ra hai cánh tay, sau lưng hiện ra từng đợt sương mù cuộn cuộn. Một vầng trăng đỏ bốc lên, chiếm cứ nửa bầu trời, trước vầng trăng đỏ này, vạn vật đều có thể cảm thấy mình nhỏ bé.

Ngay lúc này, bốn phương tám hướng bùng phát khí thế kinh người, Phương Vọng đột nhiên dừng lại.

Rất nhiều Đạp Tiêu cảnh, Chân Hồn cảnh!

Phương Vọng lập tức đoán ra sự thật, đó là những Thánh tộc, Đế tộc đã phát động tổng tiến công vào đại lục Nhân Hoàng.

Trúc Lang Sơn Quân tóc tai bù xù cũng cảm nhận được, hắn nói lớn: “Với thiên thế như vậy, Đại Dụ thần triều không thể ngăn cản được, bất kể ngươi có phải là Đông Công Hoàng hay không, thì cũng nên hiểu rằng, vạn vật đều phải thuận theo ý trời. Năm xưa Đại Dụ thần triều cũng là đạp lên một vạn triều hùng mạnh khác mà thành lập!”

“Thay thế mới cũ, chính là trật tự vĩnh hằng bất biến của thiên địa, chỉ có phá vỡ trật tự cũ, xây dựng lại cục diện mới, nhân gian này mới có thể bước vào thời đại tranh đấu lớn!”

“Khí vận của Đại Dụ thần triều quá dày, chỉ có chia cho chúng sinh, mới có thể thúc đẩy sự phát triển của nhân gian, ngươi đừng chống đối với chúng sinh nữa!”

Từng luồng khí tức kỳ dị tràn ra từ trong vầng trăng đỏ, chui vào trong cơ thể Trúc Lang Sơn Quân, khiến khí tức của

hắn bắt đầu tăng vọt.

Phương Vọng thu hồi ánh mắt, nhìn lại Trúc Lang Sơn Quân, bình tĩnh nói: “Người cho rằng các người có thể đại diện cho chúng sinh ư?”

Hắn giờ cao Thiên Cung kích, vung một cái về phía bầu trời, trong nháy mắt, bầu trời xuất hiện một vết nứt màu đen, dài đến hàng trăm dặm, hắn lập tức cầm kích hướng về phía Trúc Lang Sơn Quân.

Xoẹt——

Trong vết nứt màu đen trên bầu trời đột nhiên trào ra một dòng sông cuồng bạo, nước có màu vàng kim, khí thế hùng vĩ, như một con kim long thời thái cổ phá trời mà đến.

Trúc Lang Sơn Quân nhìn chăm chú, hắn dường như nghĩ đến điều gì đó, thất thanh kêu lên: “Thông Thiên Đế Hà! Sao có thể!”

Thông Thiên Đế Hà, thần thông tầng thứ ba của Thông Thiên Đế Giám. là thần thânn mạnh mẽ mà chỉ khi đạt đến Đá Thiên cảnh mới có thể thi triển!

Trước đây Trúc Lang Sơn Quân cũng từng đi truy tìm truyền thừa của Hồng Huyền Đế, nhưng dù hắn đạt đến cảnh giới đại cảnh giới nào, thì cũng không thể đánh bại Hồng Huyền Đế cùng cảnh giới. Mặc dù thất bại, nhưng hắn cũng được coi là đã chứng kiến nhiều thần thông của Thông Thiên Đế Giám, ấn tượng sâu sắc.

Thông Thiên Đế Hà vừa xuất hiện, thế nước cuồn cuộn tăng vọt, giống như một con kim long thời thái cổ nổi giận há miệng múa vuốt lao về phía Trúc Lang Sơn Quân, trong nháy mắt đã giết đến trước mặt Trúc Lang Sơn Quân.

Trúc Lang Sơn Quân đẩy hai cánh tay về phía trước, vàng trắng đỏ hồng lồ sau lưng hắn lướt qua hắn, đón đầu chặn lại

Thông Thiên Đế Hà.

Âm ầm——

Thông Thiên Đế Hà nhấn chìm Trúc Lang Sơn Quân và vàng trắng đỏ, dòng sông này thực sự quá lớn, giống như thiên hà mà Nữ Oa gặp phải khi vá trời trong thần thoại thời thượng cổ, từ trên trời đổ xuống, trút xuống nhân gian, núi đồi cây cối đều bị nhấn chìm.

Đạo Thập Cửu bị thương nặng nằm trên đất, Hàng Ma Tô Sư không kịp né tránh, đều bị Thông Thiên Đế Hà nhấn chìm.

Bên trong Thông Thiên Đế Hà, Trúc Lang Sơn Quân đứng sau vàng trắng đỏ, dòng nước cuồng bạo va đập vào vàng trắng đỏ, khiến tóc trắng và áo choàng của hắn bị kéo mạnh về phía sau, hắn nghiêng chặt răng, dùng hết sức chống đỡ.

“Chết tiệt, Thông Thiên Đế Hà của hắn còn mạnh hơn cả Hồng Huyền Đế ở Phá Thiên cảnh...”

Trúc Lang Sơn Quân tuyệt vọng nghĩ, hai cánh tay hắn run rẩy, không ngừng tiến về phía ngực mình.

Cùng lúc đó.

Các chiến trường trên đại lục Nhân Hoàng đều có thể cảm nhận được uy áp mạnh mẽ của Phương Vọng và Trúc Lang Sơn Quân, quay đầu nhìn lại, thậm chí có thể thấy bầu trời ở chân trời có màu vàng kim, đẹp như cảnh tiên.

Phía nam.

Hàng chục vạn tu sĩ Kim Tiêu giáo đang hướng về phía cuối đường chân trời, theo ánh mắt của họ nhìn lại, trên bầu trời cuối đường chân trời xuất hiện từng lỗ đen lớn nhỏ khác nhau, từng chiếc thuyền bay ra từ đó, còn có yêu thú, pháp bảo khổng lồ, vô cùng hùng vĩ, gây nên áp lực rất lớn. Hồng

Huyền Đế quay đầu nhìn lại, sắc mặt hơi thay đổi, lầm bầm: “Tên nhóc này, vậy mà có thể thi triển đến mức độ này.”

Túc Huyền bên cạnh quay đầu liếc nhìn, nói: “Thông Thiên Đế Giám của Hồng Huyền Đế, hắn nắm giữ quá nhiều truyền thừa, cảm giác như mỗi loại đều vượt qua chủ nhân ban đầu.”

Hồng Huyền Đế nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi, hắn nghiêm mặt nói: “Vượt qua chủ nhân ban đầu? Ta thấy chưa chắc, dù sao sức mạnh của Đại Đế nằm ở cảnh giới.”

Túc Huyền không lên tiếng.

Lúc này, một tu sĩ Kim Tiêu giáo phía trước giờ cao lá cờ hương lớn màu vàng, hét lớn: “Chuẩn bị chiến đấu, liều chết giữ vững nơi này!”

“Vạn cổ thiên thu, kim tiêu tranh huy!”

Theo tiếng nói của hắn, vô số tu sĩ Kim Tiêu giáo như mưa tên bay lên, Hồng Huyền Đế và Túc Huyền cũng bay lên, giết về phía chân trời.

Một trận chiến kinh thiên động địa nổ ra!

Nơi này đã là khu vực nổ ra chiến tranh chậm nhất, các vùng ven biển khác đã nổ ra chiến tranh. ...

Khi Trúc Lang Sơn Quân cố gắng chống đỡ, một bóng người đột nhiên xuất hiện sau lưng hắn, đó là một vị quỷ thần đen kịt.

Tru Tiên Kinh Hồng kiếm!

Nói chính xác là Thiên Địa Tru Tiên kiếm!

Lấy vạn vật trên trời dưới đất làm kiếm ý, kiếm ý hóa thành quỷ thần!

Quỷ thần vung kiếm chém một nhát, chém đứt Trúc Lang Sơn Quân, kéo theo cả vàng trắng đỏ cũng vỡ nát, dòng sông

cuồng bạo ập đến, cuốn trôi hai nửa thân thể của Trúc Lang Sơn Quân.

Trúc Lang Sơn Quân chỉ cảm thấy thiên địa quay cuồng, cơ thể nặng nề đập xuống đất. Nước Thông Thiên Đế Hà ngâm vào người hắn, khiến linh lực, khí huyết của hắn bắt đầu tan rã, vết thương trên người không thể tự lành.

Nỗi đau này khiến ý chí của hắn suy sụp, như rơi vào địa ngục vô biên.

Hắn thậm chí không thể nảy sinh một chút ý định phản kháng nào.

Chương 633: Thương Hải đồ thế (2)

Chương 633: Thương Hải đồ thế (2)

Cảm thấy đây chính là nơi hắn sẽ đi về.

Mí mắt hắn ngày càng nặng, ý thức dần chìm vào bóng tối.

Trên không trung, Phương Vọng tay phải cầm Thiên Cung kích, tay trái cầm Thiên Hồng kiếm, khí thể màu vàng trên người bùng cháy dữ dội, như một vị thần mặt trời vĩnh viễn không tắt.

“Công tử, đây là thần thông gì vậy? Thật lợi hại, thần thức không thể dò xét vào trong được.”

Bên trong Thiên Cung kích truyền ra tiếng kêu lên kinh ngạc của Tiểu Tử, giọng điệu tràn đầy sùng bái.

Nhìn khắp nơi, toàn bộ mặt đất bị biển vàng nhấn chìm, vạn vật bị chôn vùi trong dòng nước, giống như Thương Hải diệt thế!

Phương Vọng trả lời: “Truyền thừa của Hồng Huyền Đế, Thông Thiên Đế Hà, tạm được.”

Hắn giơ Thiên Hồng kiếm lên, ngưng tụ thành quỷ thần sau lưng. Quỷ thần cùng hắn vung kiếm, một luồng kiếm khí màu đen rơi xuống, sắc bén vô cùng, giống như một vầng trăng khuyết màu đen từ trên trời giáng xuống, chém ra một khe rãnh dài hàng nghìn trượng.

Trong khe rãnh, Đạo Thập Cửu nằm trong vũng máu, tầm nhìn của hắn trở nên mơ hồ, không thể nhìn rõ dáng vẻ của Phương Vọng, cho đến khi màu vàng tràn ngập tầm nhìn của hắn.

Thông Thiên Đế Hà đã đến, nhấn chìm thân thể hắn.

Điểm mạnh nhất của Thông Thiên Đế Hà không phải là lực va chạm, mà là lực ăn mòn, lực phong ấn và lực áp chế ẩn chứa trong dòng nước. Thần thông này thích hợp nhất để đối phó với kẻ địch mất khả năng chiến đấu hoặc bị thương nặng.

Phương Vọng lại vung kiếm, quỷ thần vung kiếm xuống, kiếm khí màu đen một lần nữa chém xuống mặt đất bị Thông Thiên Đế Hà nhấn chìm. Lần này mục tiêu của hắn là Hàng Ma Tổ Sư.

Một khe rãnh dài hàng nghìn trượng khác xuất hiện, chém đôi đại dương màu vàng óng, Hàng Ma Tổ Sư dùng phát trần chống đỡ, nhưng kiếm khí lướt qua, phát trần trong tay hắn thành tro bụi, thân thể hắn lao đảo về phía sau, rồi quỵ xuống đất.

Máu tươi phun ra từ miệng hắn, máu nhuộm đỏ mặt đất, hai bên vách núi dâng lên những con sóng dữ màu vàng, đang ập đến chỗ hắn. Hàng Ma Tổ Sư run rẩy nói, hắn đã không còn sức để ngẩng đầu lên, có thể rõ ràng cảm thấy linh hồn của mình đang bị rút ra.

Hai kiếm tương chừng như tùy ý của Phương Vọng, thực chất là độc hết toàn lực, đủ để thu hoạch mạng sống của hai vị

Thiên Địa Càn Khôn này!

Quỷ thần ngạo nghễ đứng giữa bầu trời, Diệt Tuyệt Thần Lục nằm ngang trên biển mây, giữa thiên địa chỉ còn lại tiếng sóng dữ của Thông Thiên Đế Hà.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, chờ đợi ba vị Thiên Địa Càn Khôn tử vong.

Phải nói rằng, sức sống của Thiên Địa Càn Khôn rất mạnh, hơn nữa ba người này có đạo hạnh cao hơn Huyền Chỉ đạo nhân một chút, mặc dù phải hứng chịu nhiều thần thông của hắn liên tiếp tấn công, nhưng vẫn chưa chết ngay.

Nhưng cũng sắp rồi.

Không đến mười nhịp thở, hồn thể của Trúc Lang Sơn Quân bị kiếm khí của quỷ thần hấp thụ, sinh cơ đứt đoạn.

Tiếp theo là Đạo Thập Cửu, Hàng Ma Tổ Sư, hai người trong Thông Thiên Đế Hà còn muốn thi triển các thủ đoạn khác, nhưng Thông Thiên Đế Hà tiêu hao ý chí vượt xa dự đoán của bọn họ, bọn họ nhanh chóng mất đi ý chí chiến đấu.

Âm âm——

Trên trời mây đen cuộn cuộn, tiếng sấm rền vang lên.

Phương Vọng dường như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu nhìn lên, hắn cảm nhận được đám mây đen này không phải xuất hiện vì uy áp chiến đấu của bọn họ, mà là tồn tại một loại thiên uy nào đó.

Dần dần, Phương Vọng đã hiểu ra.

Thiên Địa Càn Khôn tử vong, thiên địa than khóc!

Thiên uy này là do Huyền Chỉ đạo nhân tử vong mà dẫn đến, còn Trúc Lang Sơn Quân, Đạo Thập Cửu, Hàng Ma Tổ Sư thì tiếng than khóc của thiên địa vẫn đang tích tụ.

Phương Vọng cúi mắt nhìn xuống, Thiên Hồng kiểm trong tay hấn biến mất, tay trái hấn theo đó vươn xuống không trung, lấy ra mấy chiếc nhẫn trữ vật.

Khi hấn hoàn toàn hấp thụ xong hồn phách của ba vị Thiên Địa Càn Khôn, tâm thần hấn khê động, Thông Thiên Đế Hà bao phủ mặt đất tan lóe lên từng luồng khói vàng, chiếu sáng cả đám mây đen.

“Công tử, bọn họ có phải là...”

Tiếng nói phản kích của Tiểu Tử vang lên, nhưng nó chưa kịp nói hết thì đột ngột dừng lại.

Một luồng uy áp vô cùng khủng khiếp giáng xuống, Phương Vọng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đám mây đen trên trời bắt đầu xoay tròn, tạo thành một xoáy nước hùng vĩ tráng lệ. Trung tâm của xoáy nước là một vùng bóng tối cực độ, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Từng bóng người từ đó rơi xuống, tất cả đều mặc áo đen, trên áo choàng in hình một chiếc đĩa tròn, trên đó có sáu bóng người với nhiều hình dạng khác nhau chia đều chiếc đĩa tròn, thoạt nhìn giống như đại diện cho Lục đạo luân hồi. Họ còn đeo mặt nạ trắng tinh trên mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt.

Phương Vọng nghĩ đến hai người bí ẩn đã đột nhập vào phủ Triều Thánh trước đó, xem ra chính là đồng bọn của đám người này.

Số lượng những người này cực kỳ đông đảo, liên tục không ngừng, bọn họ nhanh chóng tản ra, lơ lửng trên không trung phía trên Phương Vọng, cách nhau ngàn trượng, nhìn khắp nơi, ít nhất cũng phải có mười vạn người, số lượng vẫn đang tăng nhanh.

Ánh mắt Phương Vọng dừng lại trên người một ông già mặc áo bào xanh, ông già này không đeo mặt nạ, khuôn mặt

già nua, nhưng ánh mắt lại vô cùng lạnh lùng, hấn nhìn xuống Phương Vọng, như thể đang nhìn một con kiến trên mặt đất.

Rất mạnh!

Phương Vọng rõ ràng cảm thấy ông già áo bào xanh này mạnh hơn ba vị Thiên Địa Càn Khôn trước đó.

Nhưng vẫn chưa mạnh đến mức khiến hấn bất an!

Ông già áo bào xanh nhìn xuống Phương Vọng, chậm rãi nói: “Giết chết bốn vị Thiên Địa Càn Khôn, Phương Vọng, thực lực của ngươi quả thực vượt ngoài dự đoán của bản tọa. Sau trận chiến này, khí số của Đông nhân gian sẽ giảm đi không ít, ngươi có biết phải mất bao lâu mới có thể bồi dưỡng được một vị Thiên Địa Càn Khôn không?”

Chương 634: Đệ tử Đại Thánh, Tầm Tiên đạo quân.

Chương 634: Đệ tử Đại Thánh, Tầm Tiên đạo quân.

Phương Vọng vặn cổ, nói: “Giết người, sau này còn có người không phục sao?”

Ông già áo bào xanh hừ lạnh một tiếng, đột nhiên giơ tay lên vung một cái, hàng chục vạn bóng người đeo mặt nạ cùng lúc vỗ hai lòng bàn tay, thân thể của bọn họ trong nháy mắt hóa thành sương mù đen, áo đen kịch liệt phồng lên, sương mù đen mênh mông tản ra, nhanh chóng che khuất bầu trời.

Phương Vọng cảm nhận cẩn thận, những sương mù đen kia là do máu thịt biến thành, còn lưu lại nhịp thở của máu thịt.

Những người này vậy mà lại trực tiếp hiến tế chính mình!

Toàn bộ thiên địa trong nháy mắt tối sầm lại, Phương Vọng trực tiếp bị kéo vào trong một linh tượng Thiên Địa Càn Khôn.

Tốc độ triển khai của linh tượng này nhanh hơn bốn vị đại tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn gặp trước đó, Phương Vọng thậm

chí không kịp né tránh.

Mặt đất chìm vào bóng tối, thi thể của Trúc Lang Sơn Quân, Đạo Thập Cửu, Hàng Ma Tổ Sư bị bóng tối nuốt chửng.

“Là hấn! Hấn là đồ đệ của Hàng Long Đại Thánh, Tầm Tiên đạo quân!”

Tiêu Tử kêu lên thất thanh, nói ra thân phận của ông già áo bào xanh.

Đồ đệ của Hàng Long Đại Thánh?

Chẳng phải là đã sống hơn vạn năm rồi sao?

Sao lại còn sống được?

Phương Vọng nhìn về phía ông già áo bào xanh được gọi là Tầm Tiên đạo quân, hơi nhướn mày.

Tầm Tiên đạo quân mặt không biểu cảm, nói: “Thì ra là công chúa của tộc Chân Long, xem ra sư phụ tuy rằng lỗ mãng, nhưng cũng để lại rất nhiều thủ đoạn, nhưng đáng tiếc, thủ đoạn của hấn sẽ giống như vận mệnh của hấn, bại dưới chân trời xanh.”

Ầm!

Toàn thân hấn bùng cháy ngọn lửa màu đen, ngay cả mái tóc bạc cũng bay phát phới.

Từng tia sét từ trong đám mây đen đánh xuống, tất cả đều giáng xuống người hấn, theo mỗi lần hấn hứng chịu một tia sét, khí thế của hấn càng trở nên mạnh mẽ. Bên ngoài, trong đám mây đen trên không trung của đại lục Nhân Hoàng, sấm chớp đùng đùng, trong ánh chớp lại chiếu ra hình ảnh Phương Vọng và Tầm Tiên đạo quân đối đầu.

Hình ảnh được nhìn từ góc độ phía sau lưng Phương Vọng, Phương Vọng ngẩng đầu nhìn Tầm Tiên đạo quân ở trên cao,

Tầm Tiên đạo quân hấp thụ vạn quân sấm sét thật là uy phong凛冽, hắc giơ tay phải lên, phát trần trong tay cũng bắt đầu hấp thụ sấm sét.

Ven đại lục Nhân Hoàng, tất cả sinh linh đang chém giết trên chiến trường đều chú ý đến cảnh tượng này.

Bên trong Đại Dụ thần triều cũng vậy, vô số bách tính, tu sĩ đi ra ngoài, ngẩng đầu nhìn lên.

Trong hoàng cung.

Hoàng đế Đại Dụ đi ra khỏi đại điện, hắc đứng trên bậc thang, ngẩng đầu nhìn ảo ảnh trong đám mây đen trên bầu trời, hắc không khỏi nhú mày.

Hồng Tiên Nhi đang giao chiến với một tu sĩ Chân Hồn cảnh, ánh mắt nàng liếc lên bầu trời, đôi mày thanh tú nhú chặt.

Bất kỳ ai nhìn thấy cảnh này đều có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Tầm Tiên đạo quân, hơn nữa khi thiên uy giáng xuống, bọn họ thậm chí còn nghe thấy giọng nói của Tầm Tiên đạo quân.

“Các người hãy nhìn cho kỹ, đây chính là kết cục của việc chống lại trời xanh!”

Cùng với giọng nói của Tầm Tiên đạo quân vang lên trong lòng chúng sinh, hình ảnh của hắc trong ảo ảnh đột nhiên vung phát trần, đánh về phía Phương Vọng.

Một đòn này, mây đen trên bầu trời bùng phát hàng vạn tia sét, cường quang lóe lên, khiến toàn bộ đại lục Nhân Hoàng mất đi màu sắc, ảnh hưởng đến các chiến trường.

Trong linh tượng Thiên Địa Càn Khôn.

Phương Vọng nhảy lên, Thiên Linh Bảo thể và Thiên Cương Chí Dương Bá thể kết hợp với nhau, chống lại vô số

sấm sét, trong nháy mắt, hấn giết đến trước mặt Tầm Tiên đạo quân, Thiên Cung kích trong tay giện dữ đâm tới.

Tầm Tiên đạo quân trùng mắt, da thịt trên trán đột nhiên nứt ra, một con mắt dọc thò ra, trong mắt bắn ra luồng sáng kinh khủng, đánh thẳng vào Phương Vọng.

Đối mặt với con mắt dọc đột nhiên mở ra của Tầm Tiên đạo quân, Phi/Zna Vanda không kin trở ʈav bĩ luंना sána bắn ra ʈỈ ʈtrona mắt hấn đánh trúng.

Ầm——

Phương Vọng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, sức mạnh khủng khiếp phá hủy lớp giáp trên Thiên Linh Bảo thể của hấn, khiến hấn nhú máu.

Ngoài sức phá hoại, luồng sáng này còn chứa một lực lượng phong ấn cực mạnh, chỉ bị đánh trúng một lần, linh lực của hấn đã bị phong ấn hơn một nửa, điều động rất cứng nhắc.

Tầm Tiên đạo quân một lần nữa vung phát trăn đánh về phía Phương Vọng, vạn quân sấm sét tụ lại với nhau, như một tấm lưới trời quét ngang, đồng thời, tay trái của hấn bắt đầu niệm pháp quyết.

Đất trời vỡ nát, sương mù đen bốc lên, có thể nuốt chửng vạn vật trên trời dưới đất.

Đối mặt với lưới trời sấm sét ập đến, Phương Vọng nhảy lên, dễ dàng né tránh, hấn thuận thế đâm Thiên Cung kích ra, tay phải buông theo.

Thiên Cung kích bùng phát tốc độ khủng khiếp, xuyên thủng biển mây trên đường đi, không thể ngăn cản.

Đây là thủ đoạn mà Phương Vọng thích dùng nhất, nguyên lý của nó chính là Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Thiên Cung kích xé toạc bầu trời, Tầm Tiên đạo quân giơ tay trái lên, thi triển pháp thuật chống đỡ, nhưng vẫn bị chấn động lùi lại, điều này khiến Tầm Tiên đạo quân không khỏi nhú mày.

Mà cảnh tượng này rơi vào mắt tất cả chúng sinh ở đại lục Nhân Hoàng, không ai không phấn chấn.

Bọn họ không quen biết Tầm Tiên đạo quân, nhưng cảm giác áp bức mà Tầm Tiên đạo quân thể hiện trước đó thực sự quá mạnh, điều này khiến bọn họ không khỏi lo lắng cho Phương Vọng.

Bây giờ thấy Phương Vọng dùng một đòn đánh lui Tầm Tiên đạo quân, bọn họ mới nhận ra rằng đây chính là thiên tài số một thiên hạ mà Đông Công Hoàng không tiếc mọi giá phải bảo vệ!

Không, hẳn không còn là thiên tài nữa, mà là cường giả hàng đầu nhân gian!

Ngay khi Phương Vọng định tấn công lần nữa, Tầm Tiên đạo quân giơ tay vỗ lên bầu trời.

Biển mây sấm sét đột nhiên nổ tung, từng luồng ánh sáng như ánh sáng mặt trời ập xuống, số lượng nhiều vô kể, có thể diệt thế.

Ầm! Ầm! Ầm... Đất trời bị đánh phá, Phương Vọng liên tục di chuyển, vì linh lực bị phong ấn hơn một nửa, khiến hắn không thể thi triển Lăng Tiêu Thần Tông, chỉ có thể dựa vào tốc độ phản ứng của thân thể để né tránh.

Chương 635: Vùng Đất Vô Hạn, quyết chiến Ách Vận.

Chương 635: Vùng Đất Vô Hạn, quyết chiến Ách Vận.

Tốc độ di chuyển của hắn cực nhanh, nhanh chóng tiến đến gần Tầm Tiên đạo quân, tung một quyền, Tịch Diệt Thần Kinh

phát ra, khiến không gian trước mặt Tầm Tiên đạo quân vỡ vụn.

Đồng tử của Tầm Tiên đạo quân đột nhiên co lại. Hắn đột nhiên toát ra một cái bóng, bóng đen lùi về phía sau, khi nắm đấm của Phương Vọng sắp đánh trúng Tầm Tiên đạo quân, thân thể và bóng đen của hắn lập tức hoán đổi.

Phương Vọng tung một quyền đánh tan bóng đen của Tầm Tiên đạo quân, hắn không khỏi nhú mày.

Đây là thân pháp gì?

Hắn nhìn kỹ, Tầm Tiên đạo quân đã dịch chuyển đến nơi cách đó hàng nghìn dặm.

Những cột sáng trên trời vẫn không ngừng rơi xuống, Phương Vọng vừa né tránh vừa suy nghĩ.

Hắn giơ tay thu hồi Thiên Cung kích, tay trái một lần nữa nắm chặt, lần này, hắn sử dụng đạo lực.

Một quyền đánh ra, thiên địa vỡ nát!

Linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của Tầm Tiên đạo quân bị hắn đánh tan bằng một quyền!

Sương mù đen tràn ngập mặt đất bốc lên, như ngọn lửa đang cháy.

Tám phương thiên địa ập đến cơn gió lạnh thấu xương, Phương Vọng liếc nhìn, nhú mày chặt hơn.

Sau khi linh tượng vỡ vụn, hắn vẫn không trở về hiện thực.

Nơi đây vẫn là một vùng đất tối tăm, giữa thiên địa còn tràn ngập một loại khí độc kỳ lạ, không hình không mùi, nếu tu sĩ dưới Đại Thừa cảnh rơi vào thế giới này, sẽ bị khí độc ăn mòn trong thời gian cực ngắn, thân tử đạo tiêu.

“Để người có thể yên tâm chiến đấu, có thể nói là bản tọa đã phải vất vả lắm mới chọn được nơi thích hợp cho người.”

Giọng nói của Tầm Tiên đạo quân vang lên, hần lơ lửng trên bầu trời, đứng trong bóng tối, mái tóc bạc tung bay, giống như râu tóc của yêu ma, trông thật kinh hoàng.

Đại lục Nhân Hoàng.

Dưới bầu trời tẻ tảm. vô số ✝ sĩ đang chém oết đấu nhán. Hồng Huyền Đế liếc nhìn, nhíu mày, tự lẩm bẩm: “Vùng Đất Vô Hạn quả nhiên là thủ đoạn của tên kia...”

Rất nhiều sinh linh đang chiến đấu thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên, bởi vì bọn họ đều biết rằng trận chiến giữa Phương Vọng và Tầm Tiên đạo quân mới là chìa khóa của kiếp nạn này.

Phương Vọng không quan tâm mình đang ở đâu, bây giờ hắn chỉ muốn giết Tầm Tiên đạo quân!

Phương Vọng xoay Thiên Cung kích bằng một tay, hắn nhìn về phía Tầm Tiên đạo quân, trong lòng suy nghĩ cách giết Tầm Tiên đạo quân.

Tầm Tiên đạo quân hoàn toàn khác với bốn vị Thiên Địa Càn Khôn mà hắn gặp trước đó, không chỉ tu vi mạnh hơn, mà thần thông cũng càng thêm quỷ dị khó lường.

“Haiz, chờ đột phá Thần Thông cảnh, phải nghĩ cách đề hạp nhất thần thông, thiếu tuyệt chiêu sát thủ quá.”

Phương Vọng tự lẩm bẩm cảm thán.

Tiểu Tử không nhịn được kêu lên: “Công tử, cũng không nhìn xem đối thủ của người cao hơn người bao nhiêu cảnh giới, người còn muốn giết thế nào?”

Tầm Tiên đạo quân ở xa cũng nghe thấy lời của Phương Vọng, hắn hừ lạnh một tiếng, không nói gì, cũng không ra tay,

mà thi triển pháp thuật tại chỗ.

“Thiên pháp khôì khôì, địa linh thích thích, ách vận như mệnh, dĩ cực nghịch huyền, thị ác tức ác, thị huyền tức huyền, thỉnh thiên liên miễn, thỉnh thần ân thù...”

Tầm Tiên đạo quân thi triển pháp thuật bằng hai tay, miệng nhanh chóng niệm chú, trong nháy mắt, Phương Vọng cảm nhận được một luồng uy áp to lớn giáng xuống.

Phương Vọng lập tức liên tưởng đến thiên thần Ách Vận mà Hồng Trần đã nhắc đến.

Phương Vọng lập tức ngưng tụ Thông Thiên Pháp Tướng, Thông Thiên Pháp Tướng cao ngàn trượng hiện ra, tiếp theo là từng kiện bảo linh bản mệnh.

Thiên Hồng kiếm, Càn Khôn phiên, Luân Hồi chung, Lục Hợp Bát Hoang tử, Thúc Thiên Kim Lăng, Trấn Thế châu!

Nhìn thấy Phương Vọng ngưng tụ ra nhiều bảo linh bản mệnh như vậy, Tầm Tiên đạo quân nhú mày, hẳn có tầm nhìn không tầm thường, chỉ liếc mắt đã nhận ra những bảo linh này không nhai là nhảm vật. “Thiên tài cứu mệnh hồng vận ngập trời...”

Trong mắt Tầm Tiên đạo quân lần đầu tiên lộ ra vẻ ghen tị.

Tại sao trời cao lại sinh ra một thiên chi kiêu tử như vậy?

Lại vì sao lại muốn diệt hắn?

Chẳng lẽ là vì được sáng tạo quá kinh diễm, mất cân bằng thiên địa, nên phải diệt trừ?

Nếu đã như vậy, vậy thì trời hãy ban cho ta lực lượng mạnh hơn đi!

Ánh mắt Tầm Tiên đạo quân ngưng tụ, khí thế của hắn tăng vọt, sức mạnh ách vận hóa thành sương mù đen như rồng, bao

quanh toàn thân.

Ngay lúc này, Phương Vọng giết đến.

Thông Thiên Pháp Tướng uy phong lẫm liệt vung Thúc Thiên Kim Lăng, Thúc Thiên Kim Lăng trong nháy mắt kéo dài ra hàng trăm dặm, quét ngang bầu trời đen tối, đánh trúng Tầm Tiên đạo quân.

Một luồng sức mạnh vô hình chấn động Thiên Kim Lăng, Tầm Tiên đạo quân lập tức giết về phía Phương Vọng.

Âm!

Hai người va vào nhau, thi triển thần thông, liên tục va chạm. Hình ảnh của họ phản chiếu trên bầu trời đại lục Nhân Hoàng, khiến vô số sinh linh không thể bắt kịp thân hình của họ, chỉ có thể nhìn thấy trong bóng tối liên tục có linh lực nổ tung, đủ các màu sắc.

Cùng với việc Phương Vọng và Tầm Tiên đạo quân triển khai trận chiến quyết định, khí thế của các sinh linh tham chiến bên phía đại lục Nhân Hoàng tăng vọt, tất cả đều nhiệt huyết sôi trào, chiến đấu hết mình.

Toàn bộ thiên hạ vang vọng tiếng chém giết, tiếng hò hét, tiếng gầm rú, như thể tận thế đã giáng xuống!

Bên trong Vùng Đất Vô Hạn.

Phương Vọng nhanh chóng vung Thiên Cung kích, thế mạnh lực nặng. Dương khí như ngọn lửa, bao quanh toàn thân hắn, Thông Thiên Pháp Tướng phía sau không ngừng thúc đẩy các bảo linh bản mệnh khác của hắn.

Càn Khôn phiến vung ra ngọn lửa mênh mông, ngang dọc trời cao, Tầm Tiên đạo quân bị đốt một cái thì không dám tiếp nữa.

Tầm Tiên đạo quân nhảy lên, vồ tới một chưởng, ách vận hóa thành một bàn tay đen khổng lồ rơi xuống, kết quả Luân Hồi chung đột nhiên bao phủ lên người Phương Vọng, giúp hắn chặn lại chiêu này. đồng thời bốc lên từng luồng khói cháy.

Chương 636: Thần thông chọn chủ của nó, khí tức của tiên thần.

Chương 636: Thần thông chọn chủ của nó, khí tức của tiên thần.

“Trình độ của thằng nhóc này đối với Thông Thiên Đế Giám đã vượt qua ta rồi...”

Hồng Huyền Đế nhìn lên bầu trời, cảm thán trong lòng.

Với nhãn lực của hắn, đủ để nhìn ra Tầm Tiên đạo quân không phải là Thiên Địa Càn Khôn bình thường, điều này khiến hắn toát mồ hôi thay Phương Vọng.

Dù có bao nhiêu tuyệt học đi chăng nữa, với chênh lệch như vậy, làm sao có thể vượt qua?

Đại Dụ thần triều, trong Đế thành.

Hồng Trần đã tọa trên mái nhà, ngược nhìn ảo ảnh trên bầu trời, ánh mắt bình tĩnh, không có chút lo lắng nào.

Phương Vọng đã mở Thiên Đạo Tâm, buông bỏ mọi tạp niệm, chỉ muốn đánh bại Tầm Tiên đạo quân.

Lục Hợp Bát Hoang tử đâm thẳng vào Tầm Tiên đạo quân, Tầm Tiên đạo quân lấy ra một tòa bảo tháp, dùng sức chặn Lục Hợp Bát Hoang tử lại.

Con mắt dọc trên trán hắn lập tức phun ra từng luồng liệt hỏa trắng kỳ dị, xoay tròn lướt qua Lục Hợp Bát Hoang tử, hóa thành vô số luồng, muôn quán lấy Phương Vọng.

Phương Vọng vùng Thiên Cung kích, chặn lại những luồng liệt hỏa trắng tấn công từ mọi hướng.

Âm âm——

Trần Thế châu cao cao tại thượng đang nuốt chửng vạn vật trên trời dưới đất, vô số đá vụn từ trong sương mù đen bắn ra, tràn vào trong Trần Thế châu. Thi thể của Trúc Lang Sơn Quân, Đạo mười chín, Hàng Ma Tổ Sư cũng nằm trong số đó.

Tầm Tiên đạo quân đá văng Luân Hồi chung, tiếng chuông vang dội khiến hấn cau mày, nhưng hấn vẫn bước đến trước mặt Phương Vọng, tay trái đánh vào ngực Phương Vọng, nhanh chóng thay đổi thủ thế, liên tục đánh ra hàng chục pháp quyết.

Phương Vọng chỉ run lên, đột nhiên há miệng, Thần Dưỡng Kiếm Khí phun ra từ miệng, Tầm Tiên đạo quân phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêng đầu né tránh, nhưng tai phải vẫn bị cắt thành hai nửa, máu tươi bắn tung tóe. thủ hàng trăm lần.

“Hóa ra người đại diện cho trời xanh như ngươi cũng sẽ chảy máu!”

Tiểu Tử lên tiếng, lời nói đầy chế giễu của nó khiến đôi mắt Tầm Tiên đạo quân lộ ra vẻ tức giận.

Tầm Tiên đạo quân một lần nữa phân chia ra bóng dáng, lần này số lượng lên đến hàng nghìn hàng vạn, khiến Phương Vọng nhất thời khó có thể phân biệt được chân thân của hấn ở đâu.

Đã không phân biệt được thì diệt hết!

Ánh mắt Phương Vọng trở nên lạnh lùng. Trong sương mù quỷ mênh mông trên mặt đất, từng quỷ thần bay ra, chúng nhanh chóng vùng kiếm, vô số kiếm khí quỷ thần chém ra, không có quy luật, khiến cả thiên địa rơi vào một bầu không khí hỗn loạn và tan vỡ.

Từng bóng của Tầm Tiên đạo quân bị tiêu diệt, chân thân của hắn bay lên trời, chìm vào trong mây.

Thông Thiên Pháp Tướng quay người, tay cầm Thiên Hồng kiếm khổng lồ, chém lên trời, một luồng kiếm khí khổng lồ đủ sức chém đứt bất kỳ ngọn núi cao nào trên thế gian bốc lên, muốn chém trời.

Ầm!

Mây đen cuộn cuộn đột nhiên tan ra, một bàn tay khổng lồ màu vàng rực rỡ từ trên trời giáng xuống. Trước bàn tay khổng lồ này, Thông Thiên Pháp Tướng cao ngàn trượng như hạt cát trên mặt đất.

Phương Vọng giờ kích lên đỡ, Thiên Đạo Ngự Long quan bùng phát ra ánh sáng chói mắt, linh lực cuộn cuộn bên trong được hắn điều động.

Khi kiếm khí quỷ thần va chạm với bàn tay khổng lồ màu vàng, kiếm khí quỷ thần vốn khổng lồ lập tức bị cản lại, còn tốc độ hạ xuống của bàn tay khổng lồ màu vàng cũng chậm lại.

“Người muốn thắng trời, là chuyện viển vông!”

Tiếng nói của Tầm Tiên đạo quân vang lên, hắn đứng trên bàn tay khổng lồ màu vàng, nhìn xuống Phương Vọng đang chống đỡ bên dưới.

Cảnh tượng này lọt vào mắt vô số sinh linh ở đại lục Nhân Hoàng, tất cả đều chấn động tâm thần.

Tầm Tiên đạo quân như thể thần tiên hạ phàm, thần thông mà hắn thi triển làm chấn động mỗi người xem cuộc chiến, cũng khiến sĩ khí của Đại Dụ thần triều, Vọng Đạo, Kim Tiêu giáo giảm mạnh.

Đại lục Hàng Long, trong bí cảnh Trụy Thiên.

Bên mêat hệ nước. Hàng Long Đại Thánh đang cùòn những nêe bác cẽUa mình nhìn lên bầu trời trên mặt hồ, chỉ thấy mặt hồ tỏa sáng, những luồng sáng này phản chiếu lại cuộc chiến giữa Phương Vọng và Tầm Tiên đạo quân.

Lam Tâm tiên tử, Lương Tầm Thu đã bị Phương Vọng giết chết ở đây, đang đứng trong đám đông xem cuộc chiến, sắc mặt họ căng thẳng, thậm chí không dám chớp mắt.

Năm xưa, họ cùng Phương Vọng đến bí cảnh Truy Thiên, cùng Tiêu Thần, bốn người quyết chiến tranh giành tuyệt học của Hàng Long Đại Thánh. Mặc dù họ đều chết trong tay Phương Vọng, nhưng đều tâm phục khẩu phục, sau khi chết trở thành hồn phách, còn được Hàng Long Đại Thánh thương xót, coi như là họa được phúc.

Mới qua bao nhiêu năm?

Phương Vọng đã trưởng thành đến mức này, quan trọng nhất là kẻ địch mà hắn phải đối mặt lại là đại diện cho Thượng giới!

Lời nói của Tầm Tiên đạo quân cũng truyền vào trong bí cảnh Truy Thiên. Giọng điệu cao cao tại thượng đó khiến Lam Tâm tiên tử, Lương Tầm Thu và những hồn phách khác rất khó chịu, họ đều mong Phương Vọng có thể thắng.

Hàng Long Đại Thánh đứng phía trước, vuốt râu xem cuộc chiến, bộ áo choàng trắng bay nhẹ nhàng theo gió, không biết đang nghĩ gì.

“Đại Thánh, người này chẳng lẽ thực sự là tiên thần trên trời hạ phàm sao?”

Lương Tầm Thu không nhịn được hỏi.

Những hồn phách khác cũng nhìn về phía Hàng Long Đại Thánh.

Họ đều nghe kể về truyền thuyết của Hàng Long Đại Thánh từ nhỏ, chuyện nổi tiếng nhất của Hàng Long Đại Thánh không phải là khiêu chiến tiên thần sao?

“Hắn cách tiên thần còn xa lắm, thực lực này của hắn còn chưa đủ để vắn đỉnh mạnh nhất nhân gian. Hắn không phải là đối thủ của Phương Vọng, nhưng hắn rất thông minh, hắn lựa chọn nơi này có lợi cho hắn, có lẽ Phương Vọng thực sự sẽ phải đối mặt với tiên thần.”

Hàng Long Đại Thánh chậm rãi nói, giọng điệu bình tĩnh, khiến người ta không nghe ra được cảm xúc của hắn.

Cùng lúc đó.

Phương Vọng đánh tan bàn tay khổng lồ màu vàng, hắn lộn nhào trên không trung, thân hình nhanh chóng trở nên to lớn, thậm chí cao đến vạn trượng. lúc này hắn như thể chân thần của thiên địa. dưỡng khí trên nauri hóa thành từng luồng long khí màu vàng, khiến hắn trở thành sự tồn tại chói mắt nhất ở Vùng Đất Vô Hận.

Chương 637: Thần thông chọn chủ của nó, khí tức của tiên thần. (2)

Chương 637: Thần thông chọn chủ của nó, khí tức của tiên thần. (2)

Thông Thiên Pháp Tướng thu nhỏ lại vào trong cơ thể hắn, nhưng những bảo linh bản mệnh của hắn thì không biến mất, mà lơ lửng sau lưng hắn.

Hắn vung kích quét lên, Tầm Tiên đạo quân theo bản năng đan chéo hai tay đón đỡ, linh lực hộ thể, nhưng vẫn bị đánh lui.

Phương Vọng nhắm mắt lại, nhảy lên, thân hình khôi phục lại kích thước ban đầu, hắn giết đến trước mặt Tầm Tiên đạo quân một lần nữa.

Thế công như mưa gió khiến Tầm Tiên đạo quân chống đỡ rất vất vả.

“Chuyện gì vậy? Đây lại là một loại sức mạnh khác, hẳn rốt cuộc đã tu luyện bao nhiêu pháp môn của Đại Thánh, Đại Đế?”

Trong lòng Tầm Tiên đạo quân dâng lên sóng to gió lớn, hẳn bắt đầu càng thêm tức giận.

Hắn phát hiện ra rằng Phương Vọng đã bắt đầu từ bỏ phòng thủ, mà linh lực của hắn đánh vào trong cơ thể Phương Vọng, gần như lập tức bị một sức mạnh thần bí cao thâm khó lường hóa giải.

Không phải linh lực, không phải sức mạnh thể xác, cũng không phải khí thể thần bí và bá đạo trước đó, mà là một loại sức mạnh khác mà Tầm Tiên đạo quân chưa từng thấy.

Tầm Tiên đạo quân không tin tã, dốc hết sức thi triển thần thông, nhưng hắn căn bản không thể làm Phương Vọng bị thương.

Trận chiến một lần nữa trở nên giằng co, cũng khiến chúng sinh ở đại lục Nhân Hoàng đang trong chiến tranh thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Phương Vọng rơi vào một trạng thái kỳ diệu.

Trước đây, khi bế quan tu luyện, hắn đều suy nghĩ xem mình nên sáng tạo ra thần thông như thế nào, nhưng nội tâm hắn lại dao động, có quá nhiều ý tưởng.

Bây giờ trong lúc chiến đấu, Phương Vọng dần tìm thấy một cảm giác kỳ diệu.

Thay vì mình lựa chọn thần thông, thì hãy để thần thông lựa chọn mình!

Trong lúc chiến đấu, tất cả thần thông của hắn đều được thi triển liên tục, sức mạnh của chúng sẽ dẫn dắt hắn sáng tạo ra thần thông hoàn toàn mới thuộc về riêng hắn. Và thần thông này, hắn hy vọng có thể diệt tiên!

Tâm Tiên đạo quân tuy không phải tiên thần, nhưng hắn cảm nhận được trên người Tâm Tiên đạo quân có khí tức hoàn toàn khác biệt với phạm linh, có lẽ đó chính là khí tức lực lượng của thiên thần Ách Vận!

Tu hành hơn ba trăm năm, hắn từng tu hành kiếm đạo, kế thừa pháp môn thể tu, nắm giữ vô số loại đạo pháp thần thông khác nhau, nhưng Phương Vọng chưa từng đánh giá xem mình muốn đi con đường nào.

Cho dù là dung hợp vạn pháp nhân gian, sáng tạo ra tuyệt học có thể lập địa thành tiên, thì tuyệt học này cũng phải có định vị thuộc về mình.

Phương Vọng vẫn chưa thể nghĩ đến pháp môn thành tiên, nhưng bây giờ hắn phải nghĩ xem Thần Thông cảnh của mình nên sáng tạo ra thần thông như thế nào.

Tu tiên giả lên cảnh giới càng cao, nắm giữ càng nhiều thần thông, pháp thuật, nhưng dù là tu tiên giả cảnh giới cao đến đâu, cũng đều có đạo của mình.

Phương Vọng vừa chiến đấu vừa đắm chìm vào suy nghĩ của mình.

Cho dù nhắm mắt lại, hắn vẫn có thể chiến đấu theo bản năng, hơn nữa còn có thể liên tục thi triển thần thông.

“Đây là...”

Tiêu Tử cảm nhận được sức mạnh bí ẩn trong cơ thể Phương Vọng, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Dần dần, dương khí màu vàng trên người Phương Vọng dần chuyển sang màu bạc trắng, khí thể toàn thân không còn mạnh mẽ như trước, nhưng lại có loại hình tượng chính trực, thâm sâu vô biên.

Áp lực mà Tầm Tiên đạo quân cảm nhận được ngày càng lớn, hấn bắt đầu để lộ sơ hở, liên tiếp bị tấn công.

Điều tệ nhất là lá chắn linh lực của hấn không còn có thể bảo vệ hấn nữa, hấn phải dốc hết lực di chuyển, vừa né tránh vừa phản công.

Hai người lên trời xuống đất, chiến trường không ngừng mở rộng, mỗi lần di chuyển đều có thể dễ dàng vượt qua hàng trăm dặm, bọn họ đập vỡ tất cả những ngọn núi cao cản đường, làm sụp đổ những con sông đi qua.

Vùng Đất Vô Hạn trông giống như Cửu U Âm phủ, trên thực tế cũng có sinh linh tồn tại. Những sinh linh đó giống như bóng ma, đối mặt với trận đại chiến của Phương Vọng và Tầm Tiên đạo quân, chúng hoảng sợ bỏ chạy, mặc dù hình dạng cơ thể khác nhau, nhưng có một đặc điểm chung, đó là toàn thân tỏa ra ánh sáng yếu ớt. mặt đất, cọ xát hàng nghìn dặm, mặc dù không khiến hấn bị thương nặng, nhưng điều này đã làm hấn vô cùng nhọc nhằn.

Hấn không hiểu tại sao Phương Vọng đột nhiên trở nên mạnh mẽ như vậy?

Hay là Phương Vọng trước đó căn bản không nghiêm túc?

Lúc này, ảo ảnh phản chiếu của bọn họ vẫn luôn theo dõi bóng dáng của bọn họ, những người xem cuộc chiến mặc dù không nhìn rõ tình hình cụ thể, nhưng cũng có thể phán đoán được Tầm Tiên đạo quân đang bị Phương Vọng áp đảo.

Trên biển, vô số pháp thuyền lơ lửng, phía trước là trận chiến hỗn loạn, chiến hỏa ngập trời, sóng biển cuộn cuộn.

Dưới một lá cờ lớn thêu chữ “Chân”, một nữ tử mặc trang phục cung đình đứng trên boong tàu, hai tay đặt trước bụng, dáng vẻ yếu điệu, mặt đeo mạng che màu đen, mái tóc đen dày được búi trong phượng quan. Nàng nhìn chăm chăm vào trận chiến trên bầu trời, trong mắt tràn đầy vẻ khác thường.

“Thiên Đạo Phương Vọng, người rút cuộc là thần thánh phương nào mà ngay cả người thừa kế của tiên thần cũng không thể làm gì được người?”

Nữ tử mặc trang phục cung đình lẫm lẫm, giọng điệu phức tạp.

Không chỉ có nàng, ở khắp mọi nơi trên đại lục Nhân Hoàng, hàng trăm vị thủ lĩnh của Thánh tộc, Đế tộc đều bị thực lực của Phương Vọng làm cho chấn động.

Dưới sự vây công của bọn họ, đại lục Nhân Hoàng căn bản không thể chống đỡ, chiến tuyến không ngừng co lại, ngày công phá đại lục Nhân Hoàng đã không còn xa.

Nhưng ngay cả khi đạt được ưu thế như vậy, trong lòng tất cả những người tham chiến càng thêm bất an.

Trận chiến trong ảo ảnh trên bầu trời thật quá khủng khiếp!

Cho dù họ có thể thắng, sau khi san bằng Đại Dụ thần triều, liệu họ có thể chịu được cơn thịnh nộ của Thiên Đạo Phương Vọng không?

Chương 638: Bất tử bất diệt, trời xanh không dung.

Chương 638: Bất tử bất diệt, trời xanh không dung.

Mặc dù các tu sĩ của Đại Dụ thần triều, Vọng Đạo, Kim Tiêu giáo đang ở thế yếu, nhưng tâm trạng của họ lại trái ngược hẳn. Có một đại năng tuyệt thế như vậy bảo vệ họ, sao họ có thể thua được?

“Ha ha ha! Thật sướng khoái! Thật sướng khoái!”

Khương Thần Minh mặc một bộ đạo bào cười điên cuồng, hắn tùy ý xông vào trong không trung, nơi hắn đi qua, không ai có thể ngăn cản, cho dù là đại tu sĩ Chân Hồn cảnh chặn trước mặt hắn, cũng không chịu nổi sức mạnh của hắn, chỉ có thể tránh mũi nhọn của hắn.

Hắn chính là tồn tại mạnh mẽ nhất trên chiến trường này!

Cách đó hàng triệu dặm.

Kiểm khí ngang dọc thiên địa, phong tỏa phạm vi hàng trăm dặm, Kiếm Tiên Hứa Ngôn cầm kiếm lướt qua không trung, tất cả kẻ địch trên đường đi đều bị định hình trong không trung. Từng luồng kiếm khí cắm vào người họ, khi Hứa Ngôn đi ngang qua họ, họ lần lượt hóa thành sương máu.

Dương Độc, Đế Hải Tam Tiên, Chúc Viêm, Lữ Tiên Mệnh, ... vân vân, các tu sĩ của Vọng Đạo thể hiện sự mạnh mẽ của mình trên các chiến trường khác nhau.

Mặc dù kẻ địch đông mà ta ít, nhưng họ vẫn không hề sợ hãi, bởi vì có Đạo Chủ chiến đấu cùng họ.

Bên kia.

Trong Vùng Đất Vô Hạn, Phương Vọng đã quên mất thời gian, quên mất ngoại vật, say mê trong quá trình ngộ đạo của chính mình.

Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt đang phát huy tác dụng, trên cơ thể hắn ẩn hiện bóng dáng bộ xương, chỉ là bị dương khí màu bạc trắng che khuất, nếu không nhìn kỹ thì rất khó nhìn thấy.

Nhưng là đối thủ của Phương Vọng, Tầm Tiên đạo quân nhìn rất rõ ràng.

Hắn bắt đầu sợ hãi.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai?”

Tầm Tiên đạo quân tóc tai bù xù, toàn thân đầm máu nghiêng răng hỏi.

Hắn không nhận ra rằng giọng nói của mình thông qua sức mạnh của Thiên thần đã truyền đến đại lục Nhân Hoàng.

Bản thân quy tắc này là để cho chúng sinh đại lục Nhân Hoàng từ bỏ chứng ews tiên thể vãn dụng vọng cho hắn. hiên tại: nước lai khiến bách tộc kinh hãi.

Vị tồn tại có thể sánh ngang với tiên thần này sắp không ngăn cản được rồi sao?

Phương Vọng không trả lời Tầm Tiên đạo quân, vẫn duy trì thể tấn công.

Tầm Tiên đạo quân nổi giận, Phương Vọng đây là đang khinh thường hắn!

“Người to gan! Bản tọa được truyền thừa của Đại Thánh, lại được thiên thần thương xót, há có thể để người nhục mạ!”

Tiếng gầm gừ như điên cuồng của Tầm Tiên đạo quân vang vọng trên bầu trời đại lục Nhân Hoàng, vang vọng trong Vùng Đất Vô Hạn.

Truyền thừa của đại thánh!

Thiên thần thương xót?

Chúng sinh bị chấn động, lai lịch của Tầm Tiên đạo quân này thật đáng sợ, ngay cả bách tộc cùng phe với hắn cũng bị dọa sợ.

Đột nhiên!

Tầm Tiên đạo quân ôm lấy Phương Vọng, cưỡng ép ngăn chặn thể công của Phương Vọng, hai người dừng lại giữa không trung, khí thể va chạm gây ra xung kích quét ngang mọi thứ trong phạm vi hàng nghìn dặm.

“Nghiệt súc trời xanh không dung thứ, hãy cảm nhận cơn thịnh nộ của tiên thần!”

Tâm Tiên đạo quân gầm lên dữ tợn. Âm một tiếng, thân thể hắn bùng phát ngọn lửa trắng kinh khủng, trong nháy mắt nhấn chìm Phương Vọng, sóng lửa bốc lên ngút trời, giống như một luồng ánh sáng trắng chia đôi cả bầu trời u ám.

Tất cả các chiến trường xung quanh đại lục Nhân Hoàng, ngày càng nhiều người tham chiến bắt đầu dừng tay, kéo giãn khoảng cách với nhau, tất cả đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tất cả bọn họ đều có thể nghe thấy tiếng gào thét của Tâm Tiên đạo quân, điên cuồng như vậy, cuồng loạn như vậy, át đi mọi âm thanh giữa thiên địa.

Thật khó có thể tưởng tượng Tâm Tiên đạo quân đang phải chịu đựng nỗi đau đớn như thế nào, nhưng họ nhận ra rằng trận quyết chiến của hai người này sắp phân ra thắng bại.

Chu Tuyết mặc một bộ đồ đỏ đứng trên đồng đỏ nát đầy máu, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời không chút biểu cảm, nhưng tay phải cầm Trọng ảo ảnh trên bầu trời, ngọn lửa trắng dữ tợn đáng sợ đó chiếm hơn một nửa ảo ảnh, Tâm Tiên đạo quân vẫn đang gào thét, áo giáp trên người Phương Vọng dường như đang tan chảy, thân hình rõ ràng nhỏ đi một vòng.

“Phương Vọng! Thân thể ngươi không mạnh mẽ như ngươi tin tưởng đâu...”

Tâm Tiên đạo quân cười điên cuồng, trong tiếng cười chứa đầy sát ý, hận ý.

Ngay lúc này, đột nhiên có một bàn tay đặt lên vai phải của hắn, nói chính xác hơn là một bàn tay xương.

Đôi mắt hắn đột nhiên mở to, chưa kịp phản ứng thì một bàn tay xương khác đặt lên vai trái của hắn.

Âm!

Biển lửa trắng đột ngột mở ra, vô số người xem ngẩng đầu, nhìn chăm chú, mắt họ không khỏi mở to.

Chỉ thấy Tầm Tiên đạo quân bị người ta xé làm đôi, chính là Phương Vọng đã làm!

Lúc này Phương Vọng đã hóa thành bộ xương, máu thịt trên người rất ít, trên mặt chỉ còn một con mắt, giống như một vị ma thần đến từ Cửu U.

Theo biển lửa trắng tan đi, bộ xương của hắn nhanh chóng sinh ra máu thịt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Phương Vọng dùng hai tay xách hai nửa thân thể của Tầm Tiên đạo quân, Thiên Cung kích lơ lửng sau lưng hắn, được bao bọc bởi ánh bạc.

Tiểu Tử bám trên Thiên Cung kích cũng nhìn đến đại ra.

“Ngươi...”

Giọng nói của Tầm Tiên đạo quân vang lên, ngữ khí tràn đầy vẻ khó tin.

Khi máu thịt mọc ra trên mặt Phương Vọng, mí mắt phủ lên nhãn cầu của hắn, lúc này, hắn đang nhắm mắt, Thiên Linh Bảo thể nhanh chóng bao phủ lên cơ thể hắn.

Đôi mắt với tiếng kêu lên kinh ngạc của Tầm Tiên đạo quân, hắn không hề động tâm, hai tay thúc đẩy sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục, khiến hai nửa thân thể của Tầm Tiên đạo quân tan thành tro bụi.

Cảnh tượng này khiến tất cả những người xem cuộc chiến đều vô cùng chấn động.

Bất ti bất cliê†t! Thiên hạ vô địch!

Đây là cảm nhận của tất cả mọi người.

Tầm Tiên đạo quân không phải không mạnh, ngược lại còn mạnh đến mức khó tin, nhưng hắn vẫn chết thảm dưới tay Phương Vọng.

Mặc dù Phương Vọng bị thiêu hủy thân thể, nhưng nhìn vào khả năng tự chữa lành của hắn, tất cả mọi người đều cảm thấy khoảng cách giữa Tầm Tiên đạo quân và Phương Vọng rất lớn.

Chương 639: Đế đối đầu với Thần.

Chương 639: Đế đối đầu với Thần.

Đây tuyệt đối không phải là chiến thắng do may mắn, mà là nghiền ép!

Sau khi Phương Vọng nổi sát tâm, Tầm Tiên đạo quân ngạo mạn vô cùng đã trực tiếp bị xé xác!

Dù có truyền thừa của Đại Thánh, tiên thần, Tầm Tiên đạo quân vẫn không phải là đối thủ của Phương Vọng, còn rơi vào kết cục thảm hại như vậy, hình ảnh của Phương Vọng trong lòng bọn họ được nâng cao vô hạn.

Cùng với việc khí tức của Tầm Tiên đạo quân biến mất, Phương Vọng cũng mở mắt ra, khoảnh khắc này, tất cả sinh linh ở nhân gian đang xem ảo ảnh trận chiến này đều cảm thấy bị ánh mắt của Phương Vọng nhìn chằm chằm.

Đó là một ánh mắt vô cùng lạnh lùng!

Đồng thời, ảo ảnh bầu trời ở khắp nơi bắt đầu biến mất.

Khi ảo ảnh bầu trời biến mất, hàng trăm Thánh tộc, Đế tộc lần lượt hạ lệnh rút lui.

Trong Vùng Đất Vô Hạn.

Phương Vọng lơ lửng trong bóng tối, hắn có thể cảm nhận được khí tức siêu phàm kỳ lạ kia đang biến mất.

Khi nhịp thở đó hoàn toàn biến mất, Phương Vọng mới thoát khỏi trạng thái Thiên Đạo Tâm.

“Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quả nhiên mạnh hơn Thiên Cương Chí Dương Bá thể...”

Ánh mắt Phương Vọng lóe lên, trong lòng đột nhiên có một ý tưởng táo bạo.

Dù không có thân thể, nhưng Đạo cốt của hắn vẫn còn, thậm chí có thể bảo vệ hồn phách của hắn.

Nếu hắn thi triển Cửu Cực Huyết Tế thuật, hồn phách lại tồn tại trong Đạo cốt, liệu có khả thi không?

Sau khi thi triển Cửu Cực Huyết Tế thuật, nhân quả, mệnh số của thân thể đều tan biến, rất khó để sinh ra máu thịt trở lại, trừ khi hắn tìm được vật tu vi, rồi lại thi triển Cửu mệnh Niết Bàn kiếm quyết, tái tạo thân thể.

Sinh linh nếu không có thân thể, thì phải đầu thai, hoặc trở thành quỷ hồn, rất khó siêu sinh.

Phương Vọng chưa từng trở thành quỷ hồn, không chắc cảm giác ở trạng thái đá như thế này. Tiểu Tử bay ra khỏi Thiên Cung kích, nó quần quanh bên cạnh Phương Vọng, mở miệng hỏi: “Công tử, bây giờ chúng ta phải về bằng cách nào?”

Nơi này mang đến cho nó cảm giác vô cùng âm u, khiến nó muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này.

“Không vội, còn một đối thủ chưa đến.”

Phương Vọng bình tĩnh nói, ánh mắt hắn đảo quanh.

Hắn không tìm kiếm kẻ địch, mà quan sát Vùng Đất Vô Hạn.

Trực giác mách bảo hấn, nơi này không còn là nhân gian mà hấn đang ở.

Hấn và Tầm Tiên đạo quân đã di chuyển không biết bao nhiêu dặm, nhưng vẫn không thấy ranh giới, có thể thấy vùng đất này rộng lớn đến mức nào.

“Còn một đối thủ?”

Tiểu Tử sững sốt.

Ầm!

Một cột sáng tỏa ra khí thể khủng khiếp xuyên thủng biển mây sấm sét, giáng xuống mặt đất, cách bọn họ không đến mười dặm.

Bụi đất trên mặt đất bay lên mù mịt, Tiểu Tử nhìn kỹ, bên trong cột sáng khủng khiếp có một bóng người uy nghiêm từ trên trời giáng xuống.

Phương Vọng thì cảm nhận được một khí tức cao thâm khó lường, vượt xa Tầm Tiên đạo quân trước đó.

Hơn nữa trên người Tầm Tiên đạo quân có khí tức của bóng người này.

Chẳng lẽ là Thiên thần Ách Vận?

Phương Vọng lập tức để Tiểu Tử chui vào trong Thiên Cung kích, hấn cũng nhìn xa về phía bóng người bí ẩn trong cột sáng.

“Phàm nhân, thiên phú của ngươi khiến bản thân cảm thấy ngoài ý muốn, bản thân là chính thần của Tiên Đình, thần hiệu Ách Vận, chúng sinh gọi bản thân là Thiên thần Ách Vận.”

Đối phương lên tiếng, giọng nói ẩn chứa một áp lực khó tả, như thể trong miệng ngâm thiên quy, lời nói đều là pháp tắc của thiên địa.

“Xin hỏi Thiên thần Ách Vận hạ giới, có phải là muốn báo thù cho tín đồ của ngươi không?”

Phương Vọng không kiêu ngạo không tự tử hởi, Thiên thần Ách Vận mang đến cho hắn áp lực cực lớn, áp lực này khiến hắn nhớ đến cảm giác khi đối mặt với Quỷ Đế trước đây. “Phàm nhân, ngươi có nguyện bái nhập môn hạ của bản thân không, đợi cơ duyên phi thăng đến, bản thân sẽ chỉ dẫn ngươi phi thăng. Đến Thượng giới, bản thân còn sẽ trọng điểm bồi dưỡng ngươi, để điểm xuất phát của ngươi sau khi phi thăng vượt trên những người phi thăng khác, sau này còn có thể xếp vào hàng tiên ban, trường sinh bất tử, nắm giữ nhân gian.”

Giọng nói của Thiên thần Ách Vận một lần nữa vang lên, ngữ khí lộ ra sự kiêu ngạo khó tả. Đây là sự kiêu ngạo của tiên thần, cực kỳ có sức thuyết phục, khiến người ta theo bản năng muốn tin lời hắn.

Phương Vọng thì hỏi: “Ngươi là bản tôn sao? Đây là phương thiên địa nào?”

Tiên thần hiện tại không thể giáng lâm nhân gian, đối phương có thể xuất hiện, chứng tỏ nơi này không phải là nhân gian.

Tiên thần Ách Vận vẫn ở trong cột sáng, không đi ra, hắn cười nhẹ nói: “Không phải bản tôn, đây cũng không phải nhân gian, ngươi cho rằng bản thân không phải bản tôn, ngươi sẽ có cơ hội thăng sao?”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Ta thực sự rất muốn biết tiên thần chân chính mạnh đến mức nào?”

Tiên thần Ách Vận nghe xong, không khỏi bật cười, như thể nghe được chuyện cười buồn cười nhất trên trời dưới đất.

Hắn đột ngột ngừng cười, một luồng khí thế kinh khủng bao trùm thiên địa, mặt đất liên tục sụp đổ, bụi đất cuộn cuộn

bốc lên.

Trên bầu trời càng xuất hiện từng tia sét kỳ dị, như thể ngay cả không gian cũng sắp vỡ tan.

Phương Vọng neho mắt, chuẩn bị thi triển Cửu U Tự Tại thuật bất cứ lúc nào.

Kẻ địch trước mắt hoàn toàn khác với trước đây, không thể cưỡng ép để thân thể tiếp nhận!

“Đường đường là chính thần của Tiên Đình lại bắt nạt một phạm nhân chỉ mới hơn ba trăm tuổi, e rằng không xứng với thân phận tiên thần nhỉ!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên, khiến Phương Vọng nhướng mày.

Giọng nói của Quỷ Đế!

Phương Vọng liếc mắt nhìn, chỉ thấy tận cùng thiên địa phía sau hắn xuất hiện một bóng người vô cùng vĩ đại.

Đó chính là Quỷ Đế!

Quỷ Đế đứng sừng sững, ẩn giấu chân thân trong bóng tối, dù chỉ lộ Khí thể của hắn còn mạnh hơn cả Thiên thần Ách Vận!

“Quỷ Đế của Âm phủ, ngươi đến đây làm gì? Chẳng lẽ các ngươi có quan hệ?”

Giọng nói của Thiên thần Ách Vận vang lên, ngữ khí ẩn chứa vẻ không vui.

Chương 640: Đế đối đầu với Thần. (2)

Chương 640: Đế đối đầu với Thần. (2)

Quỷ Đế dừng lại ở xa, hắn trả lời: “Dù sao trước khi chết trăm cũng đến từ nhân gian nơi hắn ở, đi thôi, có trăm ở đây, phân thân này của ngươi đừng hòng làm hại hắn.”

Khí phách!

Hoàn toàn không để Thiên thần Ách Vận vào mắt!

Phương Vọng cũng không ngờ Quỷ Đế sẽ đến ủng hộ hắn, điều này khiến hắn càng tò mò nơi này là phương thiên địa nào?

Lời của Quỷ Đế vừa dứt, thiên địa rơi vào im lặng.

Thiên thần Ách Vận trong cột sáng không biết đang cân nhắc điều gì, không trả lời ngay.

Lâu lắm.

Khí thế khủng khiếp của Thiên thần Ách Vận tiêu tan, giọng nói của hắn theo đó vang lên:

“Nếu đã vậy, thì nể mặt Quỷ Đế, đợi đến kỳ phi thăng của nhân gian, bản tôn của bản thân sẽ đích thân hạ phàm, hy vọng đến lúc đó vẫn có thể gặp được Quỷ Đế hiện thân, bản thân rất mong được giao thủ với ngươi!”

Lời của Thiên thần Ách Vận vừa dứt, cột sáng nổi lên thiên địa liền co lại về phía bầu trời, chìm vào mây.

Phương Vọng quay người, nhìn về phía Quỷ Đế, nói: “Đa tạ tiên bối đã giúp đỡ.”

Quỷ Đế bình tĩnh nói: “Đợi đến khi bản tôn của Thiên thần Ách Vận hạ phàm, lúc đó trăm sẽ không giúp ngươi.”

“Hơn nữa, ngươi muốn trở về nhân gian từ nơi này, không dễ dàng như vậy.”

Nghe lời Quỷ Đế, Phương Vọng tò mò hỏi: “Nơi này là nơi nào?”

Còn chuyện Thiên thần Ách Vận hạ phàm, đó là chuyện của nhiều năm sau, đến lúc đó hắn không cần Quỷ Đế giúp đỡ.

Thực ra bây giờ cũng không cần, dù hắc có đánh không lại, hắc cũng có cách để chạy trốn.

Phương Vọng dám liều lĩnh, đều là có cơ sở.

Cửu U Tự Tại thuật chính là cơ sở để hắc bảo vệ mạng sống, lý do hắc không sử dụng thường xuyên là vì hắc không muốn bại lộ quá sớm.

Dù là thần thông lợi hại đến đâu, một khi sử dụng lâu ngày, sớm muộn gì cũng bị kẻ địch nghiên cứu ra sơ hở và cách đối phó.

Cửu U Tự Tại thuật có thể tung hoành hai giới âm dương, Lăng Tiêu Thần Tông càng có thể giúp hắc xuyên thóa các vị diện thiên địa.

Quỷ Đế giới thiệu: “Giới này tên là Vùng Đất Vô Hạn, nằm giữa hai giới âm dương, trước đây cũng là một nhân gian phồn vinh. Sau khi gặp phải đại chiến tiên phạm, chủ nhân nhân gian đó trước khi chết đã bóc tách giới này, để giới này được bảo tồn, tiên thần cũng không dám xâm phạm giới này, vì sẽ dính phải nhân quả bất tường, nhưng mặc dù giới này được bảo tồn, chúng sinh trong giới này phải chịu lời nguyền và đau khổ vĩnh hằng. Chúng cảm hận vị chủ nhân nhân gian đó vô cùng.”

“Nhân quả bất tường? Vậy tại sao Tầm Tiên đạo quân lại kéo ta đến giới này chiến đấu?”

Phương Vọng tò mò hỏi.

Quỷ Đế trả lời: “Nhân quả này cần thời gian, người ở Vùng Đất Vô Hạn càng lâu, thì lời nguyền nhân quả phải chịu lại càng nhiều, cho đến khi vạn kiếp bất phục, hoàn toàn không thể thoát khỏi Vùng Đất Vô Hạn.”

Thật tàn nhẫn!

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Vậy tại sao bệ hạ lại có thể đến đây?”

“Vùng Đất Vô Hạn cách Âm phủ không xa, hơn nữa trăm cũng phải chịu lời nguyên tương tự, nên không sợ, trăm không thể đưa người ra ngoài, nên người phải tự nghĩ cách.”

Lời của Quỷ Đế khiến Phương Vọng không khỏi thúc giục tâm pháp Cửu U Tự Tại thuật.

Hắn phát hiện mình thực sự không cảm nhận được Âm phủ.

Cửu U Tự Tại thuật có thể xuyên qua hai giới âm dương, nhưng không phải là di chuyển ngang, hắn nhảy vào Âm phủ, cũng là ở nguyên chỗ cũ, chỉ là có sự ngăn cách của quy tắc Âm phủ.

Tất nhiên, không phải không có sự ngăn cách âm dương, hắn không thể sử dụng Cửu U Tự Tại thuật, Cửu U Tự Tại thuật còn có khả năng hư hóa, dù ở Vùng Đất Vô Hạn, hắn vẫn có thể sử dụng.

“Dù có Cửu U Tự Tại thuật, cũng không thể trực tiếp nhảy ra ngoài.”

Quỷ Đế lên tiếng.

Cửu U Tự Tại thuật được truyền từ Đại An Oán tự, tức là đạo tràng của Quỷ Đế, đương nhiên hắn biết đến sự tồn tại của thần thuật này.

Phương Vọng lập tức chấp tay, nói: “Dù sao cũng cảm ơn bệ hạ đã cứu, ta sẽ chăm sóc tốt cho Khương Thần Minh.” Nói xong, hắn thi triển Lăng Tiêu Thần Tông, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Thiên địa tĩnh lặng.

Quỷ Đế đứng trong bóng tối ở chân trời, im lặng không nói.

Không biết bao lâu sau, hắn mới lặng lẽ biến mất trong bóng tối, như thể chưa từng xuất hiện. ...

Bốp!

Phương Vọng rơi xuống đất, hắn ngẩng đầu nhìn lên, hắn đang đứng trên vách núi, phía sau là rừng cây rậm rạp, theo ánh mắt của hắn nhìn về phía chân trời đỏ rực, đang vào lúc hoàng hôn.

Hắn cau mày.

Linh khí nơi này hoàn toàn khác với Đông nhân gian nơi hắn ở, thần thức của hắn tản ra, thậm chí không nhìn thấy bóng người, chỉ có thể nhìn thấy rất nhiều hung thú to lớn như núi.

Hắn đã sử dụng Lăng Tiêu Thần Tông xuyên thoa nhiều lần, các vị diện thiên địa mà hắn đến đều khác nhau, thậm chí còn có nhân gian chỉ bằng kích thước của Đại lục Hàng Long.

Lăng Tiêu Thần Tông có thể xuyên thoa thiên địa, nhưng không thể truy tìm thiên địa, hắn căn bản không xác định được nên nhảy về đâu.

Ngay lúc này, chiếc vòng ngọc trên tay Phương Vọng truyền đến dao động thần thức, hắn lập tức buông Thiên Cung kích, để Tiểu Tử ra canh giữ, còn hắn thì đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

Vẫn là cảnh tượng ảo trong phủ đệ.

Chu Tuyết nhanh chóng bước đến trước mặt Phương Vọng, hỏi: “Người có phải không về được không?”

Phương Vọng nhướng mày hỏi: “Sao người biết? Chẳng lẽ chiếc vòng ngọc này có thể bắt được vị trí của ta?”

“Trước đây người bị kéo vào Vùng Đất Vô Hạn, sau đó, khí tức của người chưa từng xuất hiện ở nhân gian nơi chúng ta ở, nhưng ta có thể cảm nhận được người đang di chuyển nhanh chóng, thỉnh thoảng còn dừng lại, điều đó chứng tỏ người đã lạc hướng.”

Chu Tuyết trả lời, nàng dừng lại một chút, nói: “Chiếc vòng ngọc này chỉ có thể liên lạc với người, không thể xác định được vị trí của người, trừ khi người và ta ở cùng một nhân gian. Giữa các thiên địa tồn tại các quy tắc khác nhau, có thể duy trì liên lạc, đã tốn rất nhiều tâm tư của ta.”

Chương 641: Lời nguyện bất tường, xuyên thoa thiên địa.

Chương 641: Lời nguyện bất tường, xuyên thoa thiên địa.

Phương Vọng nghe xong, tâm trạng lập tức chùng xuống.

Chết tiệt!

Ta sẽ không phải không về được chứ?

Phương Vọng đã đoán được rất nhiều khả năng của trận chiến này, chỉ có điều không ngờ đến tình huống này.

“Người không cần vội, nếu người có khả năng xuyên thoa thiên địa, có thể từ từ tìm. Bây giờ các thế lực vây công Đại Dụ thần triều đã rút lui, khí thế đoàn kết của chúng đã bị người đánh tan, sau này ta sẽ thừa thắng xông lên, giết đến khi chúng không dám tấn công Đại Dụ thần triều nữa. Người từ từ tìm nhân gian nơi chúng ta ở, người có thể tìm người hỏi Hàng Long Đại Thánh, dù là Đông nhân gian hay Tây nhân gian, đều lưu truyền truyền thuyết về Hàng Long Đại Thánh, Hàng Long Đại Thánh chưa từng đến nhân gian khác.”

Chu Tuyết an ủi.

“Ta sợ ta phải mất rất nhiều thời gian.”

“Mấy chục năm, mấy trăm năm, ta đều đợi người.”

“Vậy thì ngàn năm thì sao?”

“Một ngàn năm sau, ta sẽ phi thăng, đến lúc đó đến thượng giới, ta có thể sử dụng rất nhiều thủ đoạn của tiên gia. Tới lúc đó, tìm người dễ như trở bàn tay, chỉ cần người không chết.”

Chu Tuyết nói với vẻ khá đắc ý, nghe đến đây, Phương Vọng mới yên tâm.

Phương Vọng trêu chọc hỏi: “Bây giờ ta chọc phải nhiều kẻ thù, và phải dọn dẹp nhiều mớ hỗn độn, người chịu đựng được không? Đã có Đại Thánh đang tính kế ta.”

Chu Tuyết liếc hẩn một cái, nói: “Tu vi của ta tuy không thể kéo xa chênh lệch với người, nhưng dù sao ta cũng là Tiên Tôn tu luyện lại. Chẳng phải là Huyền U đại giáo sao, chúng tính kế người, ta cũng đang tính kế chúng, lý do ta để người đối mặt với Tầm Tiên đạo quân một mình, chẳng phải vì biết người đã nắm được Cửu U Tự Tại thuật sao.”

“Lúc đó người đã biết ta có thể không về được à?”

“Không, ta tính được Quỷ Đế sẽ ra tay, dù sao người cũng đã nắm được Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, chỉ là không ngờ người lại nắm người, người đã bắt đầu rồi.”

Chu Tuyết nói đến đây, có vẻ khá bất lực.

Nàng chuyển giọng, nói: “Thực ra đây không phải là chuyện xấu, chí hướng của người là thành tiên ở nhân gian, vượt qua Đại Thánh, Đại Đế, nếu người có thể lưu lại danh tiếng ở nhiều nhân gian hơn, khí vận tăng mạnh, chưa chắc không thể.”

Phương Vọng thở dài một tiếng, nói: “Đáng tiếc, có thể sẽ bỏ lỡ Đăng Thiên giai.”

Chu Tuyết cười ha ha nói: “Sau trận chiến này, danh tiếng của người chắc chắn sẽ chấn động Đông nhân gian, thậm chí

truyền đến Tây nhân gian, cần gì phải mượn Đấng Thiên giai để vang danh thiên hạ? Còn về cơ duyên của Đấng Thiên giai, đối với ngươi, có thể có, nhưng chưa chắc đã quan trọng.”

Nàng đánh giá Phương Vọng, chặc chặc khen ngợi: “Tiểu tử ngươi thế mà lại luyện Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt đến mức độ này, xem ra Hồng Trần Thiên Đế thực sự coi trọng ngươi. Nói thật, ta bây giờ tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi, chỉ có thể chờ sau khi phi thăng mới có thể vượt qua ngươi.”

“Bây giờ đuổi không kịp, sau này càng đuổi không kịp ta.”

Phương Vọng cười hào sảng.

Trước mặt Chu Tuyết, hấn rất khó khiêm tốn.

Chu Tuyết hừ một tiếng: “Đến lúc đó, ta nhất định sẽ cho ngươi thấy thế nào là Tiên Tôn.”

Phương Vọng mở mắt, trò chuyện với Chu Tuyết một lúc, lòng hấn cũng bình tĩnh lại.

Hấn tin Chu Tuyết có thể giúp hấn chăm sóc tốt cho Đại Dụ thần triều, Vọng Đạo và Phương gia.

“Nơi này linh khí không tệ, hay là tu luyện ở đây trước đi.”

Phương Vọng lẩm bẩm, không biết sau này phải mất bao lâu mới có thể xuyên không trở về, trên đường đi không biết sẽ gặp phải bao nhiêu nguy hiểm, tốt nhất là nên mạnh lên trước.

Sau khi mạnh lên, tốc độ xuyên không của hấn sẽ tăng lên rất nhiều, hiệu suất cũng sẽ cao hơn.

Hấn đã là tu vi Phá Thiên cảnh tầng chín, cũng nên đột phá Thần Thông cảnh rồi!

Tiểu Tử đi đến trước mặt Phương Vọng, hỏi: “Công tử, có phải chúng “Có thể là vậy, ngươi sợ không?”

Phương Vọng vừa hỏi ngược lại, vừa nhảy lên, bắt đầu tìm kiếm nơi có linh khí dồi dào nhất trong thế giới này.

Tiểu Tử vội vàng đuổi theo, đập trên vai hắn, cười hì hì nói: “Tất nhiên là không sợ, như vậy cũng tốt, bên cạnh công tử chỉ còn lại mình ta, không có những nữ nhân xấu xa khác.”

Phương Vọng cạn lời, không nói gì nữa.

Linh khí của thế giới này khác với linh khí của Đông nhân gian, hắn rất tò mò, không biết hấp thụ linh khí khác nhau có giúp ích gì cho thực lực không?

Một canh giờ sau, Phương Vọng đã tìm được một nơi thích hợp, linh khí không chỉ dồi dào mà trong phạm vi vạn dặm không có hung thú nào có thể đe dọa đến Tiểu Tử.

Phương Vọng ngồi xếp bằng tu luyện trên mặt hồ, ba phía của hồ là những ngọn núi hùng vĩ, chỉ có phía nam không có núi, gió núi thổi qua khe núi, vang vọng khắp núi rừng, thổi bay áo choàng của Phương Vọng.

Tiểu Tử không chịu ngồi yên, bắt đầu đi loanh quanh. ...

Đại Dụ thần triều, Đế thành, phủ Triều Thánh.

Chu Tuyết và Hồng Trần ngồi đối diện nhau trong một ngôi đình nhỏ, trên mặt bàn đặt một ngọn đèn dầu, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

“Thiên Đế, xem ra ngươi rất kỳ vọng vào Phương Vọng, tư chất của hắn là tuyệt thế vô song, nhưng hắn có thể tu luyện Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt đến mức độ này, chắc hẳn ngươi đã tốn không ít tâm sức.”

Chu Tuyết cười nhẹ nói.

Hồng Trần lắc đầu, ánh mắt trở nên phức tạp, nói: “Ta chỉ truyền thụ phương pháp tu luyện, hơn nữa chỉ truyền một lần,

hắn có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ vào ngộ tính của chính hắn.”

Nói đến đây, hắn không nhịn được rót cho mình một tách trà nóng, chỉ là tay hắn hơi run, hiển nhiên trong lòng hắn không bình tĩnh.

Chu Tuyết nghe xong cũng không khỏi sửng sốt.

Trong chốc lát, ngôi đình chìm vào im lặng, chỉ có tiếng gió thổi động những chiếc lá rụng trong sân.

Chương 642: Đột phá Thần Thông cảnh!

Chương 642: Đột phá Thần Thông cảnh!

Một lúc sau, Hồng Trần phá vỡ sự im lặng, yếu ớt nói: “Thành tựu Đạo Cốt của hắn, có lẽ đã vượt qua vị kia, dù sao thì hắn cũng đã hoàn toàn trưởng thành, những Đại Thánh, Đại Đế đã chết không thể tính kế hắn. Kể cả tiên thần trên trời, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện thời kỳ phi thăng sớm ngày giáng lâm.”

Chu Tuyết nhìn hắn, bình tĩnh hỏi: “Nhân gian này đã có rất nhiều biến số, tạo hóa của hắn thực sự là vô song, nhưng không có gì là tuyệt đối, hắn vẫn cần người bày mưu tính kế.”

Hồng Trần gật đầu nói: “Yên tâm đi, bây giờ ta còn quan tâm đến sự an nguy và tiền đồ của hắn hơn người.”

Hai người nâng tách trà lên, cùng kính nhau. ...

Mây lửa cuộn cuộn, thiên địa tối tăm, trên những ngọn núi tràn ngập từng luồng khói độc.

Phương Tử Canh tóc bạc trắng, mình trần lơ lửng giữa không trung, tay phải cầm một cánh tay đầm máu.

Hắn nhìn xuống lão tiên Cực Ác đang nằm dưới lưng chùng núi, ánh mắt lạnh lùng.

Lúc này, lão tiên Cực Ác đã mất hết tứ chi, ngay cả đôi mắt cũng bị móc mất, toàn thân nằm trong vũng máu, vô cùng thảm hại.

Lão tiên Cực Ác đã mất đi khả năng chiến đấu, nhưng dường như hắn không hề đau đớn, khóe miệng còn nhếch lên.

“Không tệ, người đã vượt qua lão phu, chỉ là tu vi còn chưa đủ, nếu muốn vô địch thiên hạ giống như Phương Vọng, thì phải cố gắng tu luyện...”

Lão tiên Cực Ác cười yếu ớt, miệng không ngừng sùi bọt máu.

Phương Tử Canh ném cánh tay trong tay xuống đất, hắn giơ tay phải lên, lòng bàn tay bùng cháy ngọn lửa màu máu, giống như một đóa hoa sen nở rộ.

“Suờ đồ một hồi, người còn di ngôn gì thì mau nói đi, lát nữa, ta sẽ trả lại gấp trăm lần những đau khổ mà người đã gây ra cho ta, đến lúc đó, người sẽ không còn tâm trạng để nói di ngôn nữa.”

Phương Tử Canh lạnh lùng nói, sát ý và hận ý trong giọng nói đã không thể kìm nén được.

Khóe miệng lão tiên Cực Ác nhếch lên, hắn cười lớn từng tiếng đứt quãng: “Tiểu tử muốn lão phu hồi hận sao? Người có biết đáng về thê tử đáng về xấu xí và hèn mọn đó...”

Phương Tử Canh nghe xong, đồng tử đột nhiên co lại, ầm một tiếng, toàn bộ mặt đất bốc lên biển lửa màu máu, thậm chí còn nhấn chìm những ngọn núi xung quanh. ...

Sau khi Phương Vọng nhắm mắt chuyên tâm bắt đầu tu luyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt.

Sáu năm trôi qua, ngày này, Phương Vọng cuối cùng cũng đột phá.

Uy áp mạnh mẽ bao trùm thiên địa, mặt hồ gợn sóng, càng lúc càng dữ dội, đến sau thì ngay cả những ngọn núi xung quanh cũng vì thế mà run rẩy.

Tiểu Tử chạy đến từ xa, móng vuốt rồng còn đang bắt một con cá lớn, con cá lớn vùng vẫy dữ dội, nhưng không thể thoát khỏi móng vuốt rồng của nó.

Linh khí thiên địa điên cuồng tràn vào cơ thể Phương Vọng, tu vi của hắn bắt đầu không ngừng tăng lên.

Hắn vẫn nhắm mắt, hắn đang nghĩ đến thần thông của mình.

Trải qua trận đại chiến sáu năm trước và sáu năm suy nghĩ này, cuối cùng hắn cũng có quyết định của mình.

Bây giờ, trong lòng hắn có rất nhiều giọng nói, tất cả đều là giọng nói của hắn, chỉ là cảm xúc khác nhau, dường như đại diện cho những thần thông khác nhau.

“Thần thông của ngươi nhất định phải bá đạo!”

“Thần thông của ngươi nhất định phải có thể diệt tà!”

“Thần thông của ngươi nhất định phải trấn áp mọi thứ!”

“Thần thông của ngươi nhất định phải quét ngang vạn địch!”

“Thiên Địa Càn Khôn đều nằm trong lòng bàn tay ngươi!”

“Vạn pháp vũ trụ đều có thể bị ngươi bóp nát!”

Càng ngày càng có nhiều giọng nói vang lên trong lòng Phương Vọng, và càng ngày càng gấp gáp, càng ngày càng vang dội.

Phương Vọng không cảm thấy ồn ào, trên người hắn tỏa ra ánh bạc, đó là ánh sáng của Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt.

Tiểu Tử cảm nhận được áp lực khó có thể chịu đựng, không khỏi lùi lại, con cá lớn trong móng vuốt của nó cũng theo đó hóa thành tro bụi.

Mặt trời lặn. mặt trăng lên. naòv đêm thav đôi. Từng ngày trôi qua.

Đúng bảy ngày sau, khí thế của Phương Vọng cuối cùng cũng tăng vọt!

Hắn đã đột phá!

Thần Thông cảnh!

Cùng lúc đó.

Cách đó vạn dặm, trong một khu rừng rậm rạp, một bóng người bước ra khỏi rừng cây, đi đến bên vách đá.

Đây là một nam tử mặc áo da thú, tóc tai bù xù, thân hình to lớn, khỏe mạnh như một con thú dữ, đôi mắt hắn đang nhìn chăm chăm vào bầu trời, nơi mây gió biến huyền, như thể sắp có một cơn bão lớn ập đến.

Âm một tiếng!

Hắn đột nhiên quỳ xuống trên vách đá, không ngừng dập đầu, miệng lầm bầm điều gì đó.

Bên kia.

Phương Vọng đang ngồi xếp bằng trên mặt hồ từ từ giờ tay phải lên, lòng bàn tay hướng lên trên, giờ lên ngang với lông mày.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn không mở mắt.

Hắn dường như cảm nhận được điều gì đó, tay phải dịch sang một bên, rồi nắm chặt lại, như thể nắm lấy hư không trên

bầu trời.

Trong nháy mắt, theo hướng tay phải của hắn, núi non vỡ vụn, mặt đất nứt toác, mây trên trời tan biến hết, nửa bầu trời như vỡ vụn trong nháy mắt.

Hình ảnh tĩnh lại, nửa bầu trời vỡ vụn dừng lại một giây, giây tiếp theo, mọi thứ trở nên hư vô, bóng tối như thể một con thú dữ thời hồng hoang nuốt chửng, toàn bộ bầu trời tối sầm lại.

Tiểu Tử nhìn về vùng đất đen tối phía trước, không khỏi há hốc mồm, cảm thấy chấn động trước cảnh tượng trước mắt.

Ở rìa vùng đất đen tối, mặt đất bị cắt đứt, núi non chỉ còn một nửa, vẫn liên tục có đá rơi xuống, nhìn dọc theo hai bên vách đá, không thấy điểm dừng, càng không thể nhìn thấu sâu trong bóng tối.

Tiểu Tử quay đầu nhìn Phương Vọng, Phương Vọng vẫn giữ tư thế nắm tay, một bộ áo trắng của hắn như ngọn lửa đang phập phới dữ dội.

Phương Vọng dường như cảm nhận được ánh mắt của nó, từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng. lên, vô thức dòi mắt đi. “Gọi là Đại Quy Hư chương đi!”

Chương 643: Thần Thông cảnh tầng bốn, truyền thuyết nhân gian.

Chương 643: Thần Thông cảnh tầng bốn, truyền thuyết nhân gian.

Phương Vọng lâm bầm, giọng nói vừa dứt, tay phải hắn bùng phát một luồng khí, lan tỏa ra xa trăm trượng, mới hoàn toàn biến mất.

Hắn nhếch miệng, thần thông này là hắn kết hợp nhiều ảo diệu thần thông mà mình nắm giữ để sáng tạo ra, đúng như tên

gọi, khiến mục tiêu trở về hư vô!

Tịch Diệt Thần Kinh, đạo lực đã mang lại cho hắn rất nhiều cảm hứng, hắn có thể sử dụng các sức mạnh khác nhau để thi triển Đại Quy Hư chương, hơn nữa Đại Quy Hư chương chỉ mới sơ khai, sau này còn có thể tiếp tục cải tiến.

Phương Vọng bắt đầu chuyên tâm vận công, củng cố tu vi.

Đã nửa năm trôi qua, tu vi của hắn mới hoàn toàn được củng cố.

Hắn đứng dậy, đi đến bên hồ, Tiểu Tử lập tức đi theo.

“Tiếp theo đi đâu?”

Tiểu Tử đầy mong đợi hỏi.

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, nửa bầu trời bị hắn hủy diệt vẫn chìm trong bóng tối, nhưng phương trời này không vì thế mà sụp đổ, hắn thậm chí có thể cảm nhận được thiên địa đang tự phục hồi, chỉ là quá trình này sẽ vô cùng lâu dài.

“Xuyên không thêm vài lần nữa, nếu vẫn không tìm được đường về, vậy thì tiếp tục tu luyện, đợi đến khi ta đạt đến Đạp Tiêu cảnh, rồi tiếp tục lên đường.”

Phương Vọng trả lời, nghe vậy, mắt Tiểu Tử sáng lên.

Sau đó, Phương Vọng tóm lấy nó, biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, hắn đã đến nơi cách đó vạn dặm.

Hắn xuất hiện giữa không trung, cúi đầu nhìn xuống, thấy trên vách đá có một nam tử to lớn quỳ gối, mặc áo da thú che thân, người này đang dùng bùa nặn một bức tượng người, nhìn hình dáng, chính là hình ảnh Phương Vọng đang ngồi xếp bằng.

Tiểu Tử nhìn thấy cảnh này, khá kinh ngạc.

Nam tử to lớn dường như nhận ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn lên, vừa nhìn thấy Phương Vọng và Tiểu Tử, hấn lập tức lộ vẻ hung dữ. Hấn đang định đứng dậy găm lên, nhưng dường như nhận ra điều gì đó, sắc mặt trở nên kích động. rồi bắt đầu không ngừng dập đầu về phía Phương Vọng. Phương Vọng không hiểu ngôn ngữ của hấn, nhưng có thể cảm nhận được tâm trạng của hấn.

Cảm giác này rất kỳ diệu.

Lúc trước khi Phương Vọng thi triển Đại Quy Hư chương, hấn cảm thấy có sinh linh ở hướng này, nên mới đổi hướng.

Sinh linh ở thế giới này không nhiều, cơ bản đều là những con thú dữ to như núi, có thể nhìn thấy người, Phương Vọng cảm thấy rất lạ.

Phương Vọng giơ tay phải lên, ngón trỏ chìa ra, chỉ vào nam tử to lớn, nam tử to lớn ngẩng đầu nhìn thấy ngón tay của hấn thì lập tức đứng im.

Chỉ thấy một luồng ánh sáng bạc bắn ra từ đầu ngón tay của Phương Vọng, chia làm hai, chui vào đôi mắt của nam tử to lớn.

Tiểu Tử không khỏi tò mò hỏi: “Công tử, tại sao ngươi lại truyền công cho hấn?”

Phương Vọng sắc mặt bình tĩnh, nói: “Ta ở thế giới này chứng đạo Thần Thông cảnh, lại hủy đi nửa bầu trời, nếu có thể lưu lại đạo thống, cũng coi như bù đắp.”

Tiểu Tử nghe vậy, ánh mắt lại nhìn về phía nam tử to lớn.

Đã một nén nhang trôi qua, Phương Vọng mới thu tay lại, sau đó cùng Tiểu Tử biến mất trong không trung.

Nam tử to lớn vẫn quỳ tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn, giống như bức tượng bùn bên cạnh hấn.

Không biết qua bao lâu, nam tử to lớn đột nhiên tỉnh lại, hần ngơ ngác nhìn xung quanh, ánh mắt dần dần trở nên tỉnh táo.

Hắn đứng dậy, gào thét về mọi hướng, nhưng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào.

Hắn đi đến trước tượng bùn, ngồi xổm xuống, dùng ngón tay viết hai chữ trên mặt đất bùn trước tượng bùn.

Phương Vọng.

Hai chữ này xiêu xiêu vẹo vẹo, trông rất khó coi, chỉ miễn cưỡng nhận ra được.

Nam tử to lớn lùi lại một bước, quỳ lạy hai chữ này, vô cùng thành kính. ...

Liên tục xuyên không bảy lần, Phương Vọng vẫn không tìm được đường về, trong khoảng thời gian này, hắn đã gặp ba nơi có Nhân tộc, nhưng không ai nghe đến danh xưng Hàng Long Đại Thánh. Linh khí của thế giới này vô cùng dồi dào, đã đuổi kịp đại lục Nhân Hoàng, nhưng thế giới này không lớn, chỉ bằng biển Nam Quỳnh, hơn nữa sinh linh mạnh nhất cũng chỉ có tu vi Đại Thừa cảnh.

Nơi đây có vương triều, chủng tộc, thoát nhìn không khác gì Đông nhân gian của hắn, chỉ là yếu hơn.

Hắn nghĩ ngờ nhân gian này ra đời không lâu bằng nhân gian của hắn, cho nên tu vi đệ nhất trên đời không bằng nhân gian của hắn.

Nếu như suy đoán của hắn là đúng, vậy thì chứng tỏ mỗi một phương trời sau khi ra đời, linh khí đều sẽ rất nồng đậm, linh khí ở phần lớn nơi của Đông nhân gian không bằng thế giới này, hoặc là do nhân quả của tiên thần áp chế, hoặc là do Tây nhân gian gây ra.

Dù sao đi nữa, Phương Vọng cũng chuẩn bị tu luyện đến Đạp Tiêu cảnh ở thế giới này.

“Giúp ta xây một tòa các.”

Phương Vọng nói xong câu này, liền đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

Tiểu Tử thở dài, có hơi hối hận, đáng lẽ nên mang theo Thôn Hồn hồ lô, loại chuyện vật vĩnh này nên giao cho Triệu Chân làm.

Bọn họ đứng trong rừng, nằm giữa hai ngọn núi cao, nơi đây cây cối rậm rạp, sương mù dày đặc, như chốn tiên cảnh.

Phương Vọng rất nhanh đã liên lạc được với Chu Tuyết, mấy năm trôi qua, Đại Dụ thần triều, Kim Tiêu giáo vẫn đang mở rộng thế công, đánh chiếm các Thánh tộc, Đế tộc. Hoàng đế Đại Dụ rất thông minh, sẵn lòng tiếp nhận những kẻ đầu hàng, điều này cũng khiến các tộc không thể ngưng tụ lại với nhau.

Vọng Đạo thì trở về Đại Tả, tiếp tục chuyên tâm hỏi đạo.

Vọng Đạo không giống với các giáo phái khác, không theo đuổi việc mở rộng thế lực. Giúp Đại Dụ thần triều chỉ là để trả ơn cho Đạo Chủ, nhưng kiếp nạn của Đại Dụ thần triều đã qua, việc họ phải làm là theo đuổi đạo pháp, cùng nhau trường sinh.

Cứ như vậy, thời gian tiếp tục trôi nhanh.

Núi rừng luân chuyển ngày đêm, bốn mùa thay đổi.

Một năm như một ngày.

Đạt đến Thần Thông cảnh, tốc độ tu luyện của Phương Vọng tăng lên, tất nhiên, mỗi tiểu cảnh giới của Thần Thông cảnh đều cần linh khí vượt xa cảnh giới trước đó.

Chương 644: Thần Thông cảnh tầng bốn, truyền thuyết nhân gian. (2)

Chương 644: Thần Thông cảnh tầng bốn, truyền thuyết nhân gian. (2)

Trận thể tu luyện của Phương Vọng rất lớn, gần như kinh động đến nửa nhân gian, linh khí từ tám phương tràn đến, khí thể hùng vĩ, khiến rừng núi trong phạm vi năm trăm dặm đều chìm trong màu trắng xóa.

Có tu sĩ đến dò xét, kết quả gặp phải chân long trong sương mù, sợ hãi bỏ chạy.

Cứ như vậy, tin tức có chân long tu luyện ở khu vực này truyền đi.

Tu vi của Tiểu Tử ở nhân gian này đã là mạnh nhất, có nó canh giữ, Phương Vọng không hề lo lắng.

Năm năm sau, Phương Vọng đạt đến Thần Thông cảnh tầng hai.

Tốc độ tu luyện nhanh hơn so với dự đoán của hắn, hắn cảm thấy có liên quan đến Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt. Trước đó khi giao chiến với Tầm Tiên đạo quân, thân thể bị thiêu hủy, Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt của hắn lần đầu tiên đổi mặt với tổn thương, ngược lại khiến đạo cốt của hắn hoàn toàn kích hoạt, hiệu suất tu luyện hiện tại của hắn vượt xa trước đây.

Hắn tiếp tục tu luyện.

Cũng là năm năm sau, hắn đạt đến Thần Thông cảnh tầng ba.

Lại qua sáu năm, hắn đạt đến Thần Thông cảnh tầng bốn!

Cảm giác không ngừng đột phá này khiến hắn rất say mê, hắn càng thêm kiên định quyết tâm đột phá.

Không đột phá đến Đạp Tiêu cảnh, hắn sẽ không đi!

Thần Thông cảnh tầng bốn đối với Phương Vọng thì còn lâu mới đủ, hắn chuẩn bị tiếp tục tu luyện, nhưng trước đó, hắn tranh thủ nghỉ ngơi một lát, dùng thần thức bắt lấy dấu vết của Tiểu Tử.

Lúc này, Tiểu Tử đang ở cách đó hàng trăm dặm, nó cuộn mình trên một hồ nước, bên bờ hồ có hàng chục người quỳ lạy, từng người đều lộ vẻ sùng bái, cuồng nhiệt, có cả nam lẫn nữ.

Cảnh tượng này khiến Phương Vọng vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Trình độ tu tiên của phạm gian này còn thấp, Tiểu Tử đối với phạm nhân, quả thực giống như tiên thần hạ phạm, tùy tiện thi triển chút pháp thuật, cũng có thể khiến phạm nhân kêu lên kinh ngạc không ngừng.

Nhìn Tiểu Tử khoe mẽ trước mặt phạm nhân, Phương Vọng đột nhiên cảm thấy hiện tại cũng khá tốt. điều này thoải mái hơn so với việc tranh cường hão thắng.

Tất nhiên, có lẽ hắn đã giết chóc quá nhiều, đợi đến khi hắn khổ tu lâu rồi, lại muốn ra ngoài đi dạo.

Phương Vọng nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Cứ như vậy, mười năm trôi qua.

Tu vi của Phương Vọng đạt đến Thần Thông cảnh tầng năm, hắn tiếp tục nỗ lực hướng tới Thần Thông cảnh tầng sáu.

Một ngày nọ.

Chiếc vòng ngọc trên tay hắn truyền đến dao động thần thức, là Chu Tuyết đang liên lạc với hắn, hắn lập tức đưa thần thức vào trong đó.

Sau khi hai người gặp nhau trong ảo cảnh, câu đầu tiên Chu Tuyết nói ra đã khiến Phương Vọng cảm thán vô cùng.

“Đăng Thiên giai đã bắt đầu rồi, ta cũng tham gia.”

Chu Tuyết cười ha ha nói, ánh mắt nàng trêu chọc, muốn xem phản ứng của Phương Vọng.

Phương Vọng nhướn mày nói: “Không có ta thì Đăng Thiên giai còn gì thú vị nữa? Kể cho ta nghe đi.”

Chu Tuyết bắt đầu giới thiệu tình hình Đăng Thiên giai, lần Đăng Thiên giai này không chỉ có anh hùng, đại năng của Đông nhân gian tham gia, mà còn có tu sĩ đến từ Tây nhân gian, có thể nói là lần Đăng Thiên giai thịnh vượng nhất trong vạn năm qua.

Chu Tuyết đã dẫn theo rất nhiều tu sĩ của Kim Tiêu giáo tham gia, Vọng Đạo cũng có người tham gia. Hồng Trần đã giúp Vọng Đạo giành được rất nhiều suất tham gia, còn Đại Dụ thần triều cũng có người tham gia.

Ba thế lực vì trước đó đã cùng nhau chiến đấu, nên trong Đăng Thiên giai đã giúp đỡ lẫn nhau, hình thành một thế lực khiến cho tất cả tu tiên giả, yêu quái trong Đăng Thiên giai không dám coi thường.

“Vị cửu mệnh bảo linh kia có tham gia không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Ánh mắt Chu Tuyết đầy thâm ý, nàng nói: “Có đến, hơn nữa còn nổi danh khắp nơi, hẳn còn đến vì ngươi.”

“Ồ? Danh tiếng của ta đã truyền đến Tây nhân gian rồi sao?”

“Đó là đương nhiên, ngươi đã không còn là thiên tài đệ nhất thiên hạ, mà là đại năng hàng đầu của nhân gian. Theo chiến tích của ngươi truyền ra, các thế lực thiên hạ đều kiêng

dè người, nhưng những thiên tài tự cho Chu Tuyết nói đến đây, nàng dừng lại một chút, đánh giá Phương Vọng, nói: “Bây giờ nhân gian đang lưu truyền một lời đồn, chỉ có đại khí vận giả có tư chất Đại Thánh, Đại Đế mới có thể đánh bại người. Chỉ riêng tình báo Kim Tiêu giáo của ta đã điều tra được, đã có rất nhiều thiên tài đệ nhất của các biển các lục địa nhắm vào người, đợi đến khi người trở về, phiền phức của người sẽ không ngừng.”

Phương Vọng nhún vai, nói: “Đợi đến khi ta trở về, thì những người đó sẽ phải đối mặt với một Phương Vọng khác.”

Nghe xong tình hình Đãng Thiên giai mà Chu Tuyết nói, trong lòng Phương Vọng cũng có chút mong đợi.

Theo như Chu Tuyết nói, sự phát triển của nhân gian đã thay đổi, Đãng Thiên giai kiếp này vượt xa kiếp trước. Những người đáng lẽ phải lên đỉnh cũng đã xuất hiện, thậm chí còn xuất hiện những thiên tài, đại tu sĩ chưa từng xuất hiện ở kiếp trước, điều này báo hiệu rằng sự cạnh tranh của kiếp này sẽ gay gắt hơn.

Phương Vọng không sợ cạnh tranh, thậm chí còn mong đối thủ ngày càng mạnh hơn.

“Đúng rồi, người phải nhắc nhở Vọng Đạo về những chuyện này.”

Phương Vọng chuyển giọng, nghiêm túc nói.

Chu Tuyết cười nói: “Yên tâm đi, mạng lưới tình báo mà Hồng Trần bố trí không hề kém ta, hơn nữa ở Vọng Đạo các người có không ít tài Đại Thánh, tư chất Đại Đế, họ cần áp lực mới có thể thực sự tiến thêm một bước.”

Phương Vọng nghe xong thấy có lý, hai người lại nói về tình hình gần đây của Đại Dụ thần triều.

Sau khi trải qua kiếp nạn, Đại Dụ thần triều đã đón chào cơ hội phát triển mạnh mẽ, rất nhiều tài nguyên tu luyện được thu về triều đình. Đồng thời, khí vận của thần triều cũng tăng mạnh, khiến cho người tu hành tu luyện dễ dàng hơn, thiên tài mọc lên như nấm sau mưa, khí vận của Đại Dụ thần triều hiện nay có thể nói là ngày một mới mẻ.

Chương 645: Truyền thuyết về Đăng Thiên giai.

Chương 645: Truyền thuyết về Đăng Thiên giai.

Hồng Tiên Nhi đã đạt được thành tích cực cao trong Đăng Thiên giai, đã giành được danh hiệu nữ thiên tài đệ nhất thiên hạ, thậm chí còn được cho là có cơ hội trở thành Đại Đế.

Xưa nay, nữ đế không phải là không có, chỉ là rất ít, ngày nay thiên hạ có rất nhiều tu sĩ tự xưng là tài Thánh tài Đế, nhưng trong số các nữ tu sĩ, chỉ có Hồng Tiên Nhi mới có thể khiến người ta tin phục, ngay cả Phương gia cũng có không ít nữ tử ngưỡng mộ Hồng Tiên Nhi.

Theo lời Chu Tuyết nói, đại lục Hàng Long đã hoàn toàn thông với nhân gian, mọi chuyện trên thiên hạ đều có thể truyền vào đại lục Hàng Long. Những lời đồn đại về Hồng Tiên Nhi và Phương Vọng càng khiến cho các đệ tử Phương gia cảm thấy gần gũi với nàng.

Phương Vọng nghe xong lời này thì vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, bà cô này đang ám chỉ hấn đây mà!

Hai người trò chuyện được vài canh giờ, đến khi Phương Vọng thu hồi thần thức thì trời đã tối.

Hấn đã tọa trên mái lầu, ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc có thể nhìn thấy bầu trời đêm, trăng sao lấp lánh, bầu trời đêm của nhân gian này càng thêm xanh thẫm, vừa bí ẩn vừa đẹp đẽ.

Phương Vọng bắt đầu thưởng thức ánh trăng, đến đây nhiều năm như vậy, hấn vẫn chưa thực sự ngắm cảnh ở đây.

Đợi đến khi hấn rời đi, muốn quay lại thì khó lắm.

Mãi đến khi trời gần sáng, Phương Vọng mới ngồi xuống, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Đột nhiên.

Hấn nhìn thấy một ngôi sao băng rơi xuống, bay về phía chân trời, nhanh chóng biến mất.

Phương Vọng chỉ nhìn thoáng qua, thấy đối phương không đe dọa được hấn, nên tiếp tục tu luyện.

Hấn chỉ là khách qua đường của nhân gian này, không cần phải quản quá nhiều. ...

Dưới bầu trời xanh, biên cả mệnh mông vô tận, hùng vĩ như tranh vẽ.

Trên một chiếc thuyền lá, một nam tử mặc áo tơ đang chèo thuyền, còn ở đuôi thuyền nằm một đạo sĩ, khoanh chân, miệng ngâm một tụng cổ, ngân nga một bài hát không rõ tên. Đạo sĩ này chính là Khương Thần Minh, chuyển thế của Thần Minh Đại Đế.

“Tiên sư, chúng ta đi đâu vậy?”

Nam tử mặc áo tơ quay đầu hỏi.

Khương Thần Minh nhắm mắt lại, ngâm nga nói: “Đi đón Đạo Chủ của Vọng Đạo của ta.”

“Đạo Chủ? Thiên Đạo Phương Vọng?”

Nam tử mặc áo tơ nghe xong, lập tức phản kích, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, tò mò hỏi: “Sau trận chiến kinh thiên động địa cách đây vài chục năm, Đạo Chủ đã đi đâu? Tại sao chúng ta không bay thẳng qua đó?”

“Hấn đã đến một nhân gian khác, khi thời cơ chín muồi, tự khắc sẽ trở về. Chúng ta đi sớm cũng vô ích, nên cứ từ từ chờ

thuyền qua, tiện thể ngắm cảnh dọc đường, cảm ngộ đạo pháp.”

Khương Thần Minh ung dung trả lời, kết hợp với trang phục đạo sĩ của hắn, trông rất cao thâm khó lường.

Nam tử mặc áo toi vẽ mặt khó hiểu hỏi: “Ngắm cảnh cũng có thể ngộ đạo sao?”

“Đương nhiên rồi, khi nào người ngộ ra, ta sẽ thu người vào Thần tông của Vọng Đạo.”

“Thật sao?”

“Thần tông không nói dối!”

Nam tử mặc áo toi quay đầu, nhìn về phía trước, trong mắt hiện lên vẻ khao khát.

Ngay lúc này.

Mặt biển phía trước bắt đầu dâng cao, khiến chiếc thuyền gỗ của họ bắt đầu nghiêng.

Khương Thần Minh mở mắt nhìn, mày cũng nhíu lại.

Cùng với tiếng nổ kinh thiên động địa, một đầu rồng khổng lồ như núi hiện ra, nước bắn tung tóe khắp thiên địa, nam tử mặc áo toi chỉ cảm thấy mưa như trút nước.

Khương Thần Minh đứng dậy, mưa lớn trút xuống người hắn, không thể làm ướt áo choàng của hắn. Dưới sự chú ý của hắn, một con chân long khổng lồ nổi lên mặt biển, chỉ lộ ra đầu rồng, nhưng cũng cao tới ngàn trượng, tạo cảm giác áp bức vô cùng.

Con rồng này dường như là một con hắc long, sừng rồng không nhọn, có màu đen sẫm, có những đường gân màu đỏ sẫm ẩn hiện giữa các vảy rồng.

Đây là một con hắc long có khuôn mặt dữ tợn, tỏa ra sát khí vô tận, miệng rồng há ra, toàn là khí đục nóng bỏng.

Nam tử mặc áo tơi ngược nhìn hắc long, không hề sợ hãi, ngược lại còn rất tò mò.

Đột nhiên!

Mặt biển phía trước lại nổ tung, từng con hắc long bay lên, tổng cộng tám con, trông giống hệt con hắc long đầu tiên. Chúng từ dưới đáy biển bay lên, thân rồng của chúng lại nối liền với nhau, không phải chín con rồng, mà là một con rồng chín đầu!

Thân rồng của con rồng chín đầu này chỉ lộ ra một nửa, một đôi vuốt trước nổi lên mặt biển, dù vậy, cũng cao hơn vạn trượng, che trời lấp đất, khiến chiếc thuyền gỗ chìm trong bóng tối.

Khuong Thần Minh nheo mắt lại, lẩm bẩm: “Khí tức này, sao ta lại thấy quen quen?”

“Không ngờ vừa phá phong ấn, bản hoàng đã có thể gặp được người của Khuong tộc!”

Một giọng nói trầm âm và uy nghiêm vang lên, như tiếng sấm thần trên chín tầng trời nổ vang, chấn động biển cả.

Khuong Thần Minh nhếch miệng, khoanh tay trước ngực, cười nói: “Nghịch súc, xem khí tức của ngươi, hẳn đã đạt đến Chân Hồn cảnh rồi nhỉ, ngươi đúng là rất mạnh. Đáng tiếc, ngươi lại đụng phải ta, còn dám ăn nói hỗn láo, ngươi coi như xong rồi!”

Hắn bay lên, đạo bào phồng lên dữ dội.

Cả chín đôi mắt rồng của con rồng chín đầu đều khóa chặt vào Khuong Thần Minh, ánh mắt sắc bén, như muốn đâm xuyên qua hắn.

Nam tử mặc áo toại đứng trên mũi thuyền, ngược nhìn cuộc đối đầu giữa Khương Thần Minh và con rồng chín đầu, hắn không hề hoảng sợ, hắn chỉ lau nước biển trên mặt, mắt sáng rực nhìn lên bầu trời.

Hắn đã nóng lòng muốn chứng kiến một trận chiến kinh thiên động địa. ...

Thời gian trôi nhanh, hai mươi năm trôi qua.

Phương Vọng từ Thần Thông cảnh tầng năm một mạch đột phá đến Thần Thông cảnh tầng bảy, khoảng cách đến tầng tám cũng không còn xa.

Hắn chuẩn bị tiếp tục tu luyện cho đến khi đạt đến Đạp Tiêu cảnh, đợi Hiện tại hắn đã bốn trăm hai mươi bốn tuổi, bắt đầu tiến gần đến độ tuổi giới hạn của Nam Cung tứ kiệt, hắn cũng muốn nhân lúc mình còn ở độ tuổi thiên tài, quét ngang thiên hạ.

Chương 646: Thần Thông cảnh tầng bảy, Trường Sinh Thần Tuế.

Chương 646: Thần Thông cảnh tầng bảy, Trường Sinh Thần Tuế.

Cửu mệnh bảo linh gì đó, tài Thánh tư chất Đế gì đó, Đại Thánh sống lại gì đó, hắn đều muốn đánh bại hết!

Không biết từ lúc nào, Phương Vọng đã nuôi dưỡng một lòng hiếu thắng như vậy.

Hắn có thể ban truyền thừa cho người lạ, nhưng hắn cũng có một trái tim theo đuổi danh lợi, mà hắn theo đuổi danh hiệu mạnh nhất.

Ngay khi Phương Vọng còn đang tu luyện, Tiểu Tử cẩn thận bay đến trước mặt hắn, dáng vẻ e thẹn.

Phương Vọng nhắm mắt lại hỏi: “Có chuyện gì?”

Tiểu Tử đảo mắt, nói: “Công tử, Vọng Đạo có phải lấy việc cứu giúp chúng sinh làm nhiệm vụ của mình không?”

“Nói thẳng ra đi, bên ngoài xảy ra chuyện gì rồi?”

“Khì khì, vậy thì không giấu gì công tử nữa, ở nhân gian này xuất hiện một con yêu ma từ ngoài trời đến, tàn sát chúng sinh. Những năm gần đây, ta thay công tử truyền danh, để bốn chữ Thiên Đạo Phương Vọng truyền vào nhân gian, bên ngoài đã lập rất nhiều pháp tướng của người, dùng hương hỏa để thờ phụng người, cho nên có người đến cấm địa mà ngay cả yêu ma cũng không dám đặt chân đến này, cầu xin người ra tay, diệt trừ yêu ma.”

Tiểu Tử vừa nói vừa trở nên nghiêm túc.

Phương Vọng hỏi ngược lại: “Người không đối phó được với hắn sao?”

“Không phải là phải xin chỉ thị của người trước sao, người đồng ý, ta mới có thể ra tay, tránh gây phiền phức cho người.”

Tiểu Tử âm ức nói.

Phương Vọng hừ một tiếng: “Đi đi, cũng nên rèn luyện một phen, không thể cứ bắt nạt những kẻ yếu hơn người mãi được.”

Tiểu Tử vội vàng cảm ơn Phương Vọng, rồi biến mất vào trong rừng với một tiếng vèo.

Phương Vọng mở mắt ra theo đó, gương mặt nở nụ cười.

Tiểu Tử lại có lòng từ bi, điều này nằm ngoài dự đoán của hắn.

Tiểu Tử trước đây không giống như vậy.

Xem ra sự cung phụng của phàm nhân vẫn có hiệu quả. Đừng thấy Phương Vọng thường ngày ra lệnh Tiểu Tử làm nọ

làm kia, nhưng thực ra hấn quan tâm nhất chính là Tiểu Tử.

Tiểu Tử đã ở bên hấn gần bốn trăm năm. Về cơ bản hấn đi đâu cũng sẽ mang Tiểu Tử theo, mỗi trận chiến của hấn đều có Tiểu Tử bên cạnh, điểm này ngay cả Chu Tuyết cũng không sánh bằng.

Hấn không thể để Tiểu Tử gặp chuyện không may được.

“Yêu ma từ ngoài trời đến?”

Ánh mắt Phương Vọng lóe lên, nhìn về phía xa. ...

Âm âm——

Mây đen kéo đến, một tia sét đánh xuống, chiếu sáng bầu trời u ám. Chỉ thấy trên những ngọn núi vô tận khắp nơi đều là xác chết, có người có thú, không phải toàn bộ là xương trắng, còn có một số xương dính thịt thối.

Một số khu rừng thưa thớt treo những xác chết đầy máu, nhìn mà kinh hãi, nhìn khắp nơi, hoàn toàn là núi xương biển thịt, giống như địa ngục trần gian.

Đi về phía trước, những bộ xương trắng chồng chất thành một biển trắng gồ ghề. Trên một ngọn núi được tạo thành từ những hộp sọ, có một bóng người tóc trắng đang ngồi xếp bằng trên một hộp sọ giống như hồ bảo, áo choàng của hấn rách nát, để lộ làn da tái nhợt, gầy trơ xương, trên cổ còn đeo tràng hạt.

Khuôn mặt của người này cũng tái nhợt, chỉ có đôi môi đen đỏ, không có lông mày, trên trán mọc dày đặc những con mắt nhỏ li ti, giống như mắt nhện, hấn đặt hai tay lên đầu gối, móng tay dài bằng ngón tay, còn nhỏ máu.

Hấn đang cúi đầu, tiếng thở nhẹ phát ra từ miệng hấn.

Cách đó trầm dậm.

Một nhóm tu sĩ trốn sau một ngọn núi thịt, một tu sĩ áo xám cầm một chiếc gương đồng, bên trong phản chiếu hình dáng của bóng người tóc trắng, sau lưng hắn có hai tu sĩ cầm cờ lớn, duy trì pháp trận bảo vệ.

Những tu sĩ khác thì sợ hãi, ghét bỏ nhìn xung quanh, sợ những thứ máu thịt đỏ rơi vào người họ.

“Con yêu ma này đang ngủ, đây là cơ hội tốt.”

Một nữ tu sĩ trung niên trầm giọng nói, giọng điệu không giấu được sự căm hận.

Tu sĩ áo xám cầm gương nói nhỏ: “Không thể hành động thiếu suy nghĩ, nghe nói con yêu ma này bản tính tàn nhẫn, xảo quyệt, thích trêu đùa cảnh giác.”

Những tu sĩ khác liên tục lên tiếng.

“Vậy chúng ta phải làm sao? Cứ chờ mãi cũng không phải là cách.”

“Đúng vậy, một năm sau, con yêu ma này sẽ tàn sát đại lục Huyền Hoàng, đó là trung tâm của nhân gian, một khi hắn tàn sát hết, thì nhân gian coi như xong...”

“Đáng ghét, con yêu ma này tự xưng là Trường Sinh Thần Tuế, ta thấy hắn trường sinh là vì hắn thích nuốt chửng chúng sinh.”

“Nhiều xác chết như vậy, nhìn có vẻ mới chết không lâu, hắn làm thế nào vậy?”

“Đã có sáu vị đại năng Đại Thừa cảnh chết trong tay hắn, mặc dù chúng ta là Kim Thân cảnh, đông người đông sức, nhưng muốn trực diện giết chết tu sĩ Đại Thừa cảnh rất khó. Vì vậy khi đối mặt với Trường Sinh Thần Tuế mạnh hơn, chúng ta phải nghĩ cách tìm ra sơ hở của hắn.”

Tu sĩ áo xám nhíu chặt mày, hắn vẫn luôn suy nghĩ đôi sách, nhưng không nghĩ ra. Đến đây, rất nhiều pháp bảo mạnh mẽ mà hắn chuẩn bị đều mất tác dụng, không thể thúc đẩy cấm chế, điều này khiến hắn rất hoảng, hắn nghĩ ngờ Trường Sinh Thần Tuế đang chờ họ hành động.

Gầm——

Một tiếng rống gầm đột nhiên vang lên, khiến các tu sĩ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời có một con tử Long Thần tuần từ trong mây bay tới. Nơi nó đi qua, mây đen tan đi, ánh nắng chiếu xuống, như thể ánh sáng đang xua đuổi bóng tối.

Tử long bay tới từ chân trời chính là Tiểu Tử, nó dài ngàn trượng, mây mù quanh thân, uy nghi của chân long bộc lộ rõ ràng.

Trường Sinh Thần Tuế ngồi trên núi xương ngẩng đầu, mở mắt ra, đôi mắt đỏ hoe trống rỗng nhìn về phía chân trời, vô số con mắt nhỏ trên trán hắn cũng chuyển động theo

Hắn nở nụ cười tham lam, liếm môi, tự lẩm bẩm: “Khí tức của chân long chắc hẳn rất ngon...”

Cách đó trăm dặm, một nhóm tu sĩ trốn sau núi thịt đều ngẩng đầu nhìn Tiểu Tử bay tới, không khỏi há hốc mồm.

Chân long trong truyền thuyết?

Bọn họ đã được coi là tu sĩ hàng đầu của nhân gian, kiến thức uyên bác, nhưng đi khắp nhân gian, cũng chưa từng thấy chân long.

Chương 647: Cứu khổ cứu nạn, từ bi vô lượng.

Chương 647: Cứu khổ cứu nạn, từ bi vô lượng.

“Có phải là Long Thần trong rừng Tiên Tung không?”

Một nữ tu sĩ kích động đoán.

Không ai trả lời, những người khác đều ngơ ngác nhìn từ long dài ngàn trượng, như thể đang nhìn một dãy núi lướt trên bầu trời, sự chấn động thị giác này khó có thể diễn tả thành lời.

“Ta là Đại Long Thần từ bi vô lượng cứu khổ cứu nạn dưới trướng Thiên Đạo Phương Vọng, súc sinh, người tàn sát chúng sinh, làm bừa bãi, trời không thu người, ta tới thu người!”

Tiếng của Tiểu Tử vang lên, đó là giọng nói trang nghiêm mà êm tai của một nữ tử, khiến người nghe không khỏi tưởng tượng ra hình ảnh một nữ tiên thánh khiết mà xinh đẹp.

Nghe lời nó nói, Trường Sinh Thần Tuế cười, cười dữ tợn, cười kinh hoàng.

Chỉ thấy hấn đứng dậy, thân hình gầy gò đứng hiên ngang trong gió, chiếc áo choàng rách nát phấp phới, trên đầu như có ngọn lửa trắng kỳ dị đang cháy, hấn giống như một con quỷ dữ trong bóng tối, nhìn chăm chăm vào ánh sáng.

“Thiên Đạo Phương Vọng? Thiên Đạo từ bao giờ có tên? Quả là ngông cuồng!”

“Cứu khổ cứu nạn? Từ bi vô lượng? Vậy thì để ta xem thử sức mạnh của Long Thần đi.”

Giọng nói của Trường Sinh Thần Tuế lạnh lùng, lộ ra vẻ gian xảo, sự chế giễu xảo quyệt. Theo giọng nói của hấn vang lên, cả thiên địa chìm vào giá rét, những tu sĩ kia chỉ cảm thấy gió lạnh thấu xương, ngay cả linh hồn cũng run rẩy.

Tiểu Tử tăng tốc độ bay, nhanh chóng lướt qua đầu một nhóm tu sĩ, cơn gió mạnh thổi khiến núi thối rung chuyển, như thể sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

Trường Sinh Thần Tuế bẻ cổ, về mặt phẫn khích đối mặt với Tiểu Tử, chuẩn bị nghênh chiến.

Tiểu Tử đột nhiên há miệng rộng, kiếm khí cuộn cuộn phun ra từ miệng, tàn phá bầu trời, với khí thế bá đạo không thể ngăn cản, nhấn chìm Trường Sinh Thần Tuế.

Bên kia thiên địa, Phương Vọng đang ở trong rừng núi quan sát trận chiến này. Tà ma ngoài thiên địa hoàn toàn không phải là đối thủ của Tiểu Tử. Tiểu Tử nắm giữ rất nhiều pháp thuật thần thông, khi tà ma ngoài thiên địa điều khiển biến xương chiến đấu, Tiểu Tử đã triển khai Cửu Thiên Thương Lôi Kiếm trận, dùng trận pháp trấn áp tà ma, bá đạo tuyệt luân.

Trận chiến của nó trong mắt Phương Vọng chỉ có thể coi là tạm được, nhưng trong mắt những tu sĩ gần chiến trường, đó chính là biểu hiện của Chân Long Thần.

Quá mạnh, Đại Thừa cảnh căn bản không thể so sánh với nó!

Ánh mắt của Phương Vọng không khỏi nhìn về phía ngoài trời.

Hắn có thể cảm nhận được ngoài trời có vô số khí tức mạnh mẽ đang lang thang, rất giống với tà ma ngoài thiên địa mà Tiểu Tử đối phó, ước chừng là đến từ cùng một tộc.

Xét về độ mạnh yếu của khí tức, đã gần đạt đến cảnh giới Bán Bộ Thiên Địa Càn Khôn.

Phương Vọng tò mò về lai lịch của chúng, chúng có thể xuyên qua thiên địa bằng cách nào?

Nếu không dùng Lăng Tiêu Thần Tông, Phương Vọng rất khó nhảy ra khỏi bức tường của thiên địa. Trong âm thầm, có sức mạnh của quy tắc ngăn cách mỗi một nhân gian, khiến

người ta không thể trực tiếp nhảy ra ngoài trời, đi xông pha vũ trụ bao la vô tận.

Phương Vọng trầm nghĩ, thời gian trôi qua nhanh chóng.

Trận chiến giữa Tiểu Tử và Trường Sinh Thần Tuế kéo dài một canh giờ, cuối cùng Trường Sinh Thần Tuế tan thành tro bụi. Tiểu Tử Long gầm lên chấn động nhân gian, nó không lập tức quay về, mà bay lượn trên bầu trời nhân gian, để cho tất cả sinh linh trên thiên địa đều nhìn thấy phong thái của mình, đồng thời tuyên dương danh tiếng của Thiên Đạo Phương Vọng và Đại Long Thần từ bi vô lượng cứu khổ cứu nạn.

Phương Vọng lắc đầu cười khỏ, rồi bắt đầu tu luyện.

Nửa năm sau, Tiểu Tử mới trở về.

Nó đến trước mặt Phương Vọng, đắc ý cười nói: “Công tử, ta không làm mất mặt ngươi chứ?”

Nó tin rằng với đạo hạnh của Phương Vọng có thể cảm nhận được trận đại chiến trước đó của nó.

Lúc đầu đối mặt với Trường Sinh Thần Tuế, nó suýt bị thương, may mắn là nó đã điều chỉnh được tâm lý, thuận lợi giết chết hắn.

Sau trận chiến này, nó cảm thấy mình đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ. Bây giờ nó mạnh đến mức đáng sợ, nó thực sự là Đại Long Thần từ bi vô lượng cứu khổ cứu nạn!

Phương Vọng nhắm mắt lại, nói: “Những kẻ chống lưng cho tên kia sắp đến rồi, ngươi đã chuẩn bị đối mặt với chúng chưa?”

Chống lưng?

Tiểu Tử ngẩn ra.

“Đánh con thì đương nhiên phải đến cha.”

Phương Vọng trêu chọc nói.

Tiểu Tử nghe xong, ngạo nghễ nói: “VẬY thì xem xem lão già kia có đủ mạnh không!”

Vừa dứt lời, nó lại đổi giọng, nói: “Công tử, người chính là chỗ dựa của ta, chỗ dựa đánh chỗ dựa mới đúng chứ, thế nhân cũng muốn biết Thiên Đạo Phương Vọng mạnh đến mức nào.”

Trong nửa năm này, nó đã giao lưu với rất nhiều thế lực lớn của nhân gian. Những thế lực lớn đó đều đồng ý lập bia cho Thiên Đạo Phương Vọng và nó, dùng hương hỏa để cúng bái, nhưng chúng sinh nhân gian đều muốn nhìn thấy phong thái của Thiên Đạo Phương Vọng.

Phương Vọng mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Tiểu Tử cũng nhìn theo.

Ầm ầm——

Tiếng sấm sét đột nhiên vang lên, không biết từ lúc nào trên bầu trời đã tụ tập những đám mây đen cuộn cuộn, áp lực khủng khiếp, như thể bầu trời sắp sụp xuống bất cứ lúc nào.

Tiểu Tử dường như cảm nhận được điều gì đó, thân rùng rùng lên, không nhịn được hỏi: “Công tử, bọn chúng đến nhanh như vậy sao?”

“Chúng đã sớm để mắt đến ngươi, chỉ là không phát hiện ra sự tồn tại của ta, nên mới truy đuổi ngươi mà đến, muốn giết chết cả người đứng sau ngươi.”

Phương Vọng trả lời, giọng điệu lạnh nhạt.

Hắn đã cảm nhận được sát ý từ ngoài trời.

Tổng cộng có bảy người, trông rất giống Trường Sinh Thần Tuế. Chúng lơ lửng bên ngoài bầu trời, ẩn trong bóng tối,

trước mặt chúng dường như có một bức tường vô hình, chúng đang cố gắng phá vỡ.

Đột nhiên.

Một trong những tà ma ngoài thiên địa loạn choạng, bay về phía Phương Vọng không cảm thấy không gian bầu trời bị vỡ, rõ ràng đối phương đã sử dụng một loại thuật pháp nào đó để nhảy vào.

Chương 648: Cứu khổ cứu nạn, từ bi vô lượng. (2)

Chương 648: Cứu khổ cứu nạn, từ bi vô lượng. (2)

Sau khi người đầu tiên tiến vào, sáu người còn lại nhanh chóng tiến vào.

Một tràng cười nhộn hoắt vang lên khắp nhân gian, tiếp theo đó, những tiếng cười khác cũng vang lên, cảm xúc không đồng nhất, nhưng các tu sĩ và yêu quái nhân gian nghe thấy những tiếng cười này, không khỏi rùng mình.

Đặc biệt là những người từng đối mặt với Trường Sinh Thần Tuế, càng rơi vào tuyệt vọng.

“Sao có thể? Hắn vẫn còn sống?”

Tiêu Tử kinh ngạc kêu lên, không dám tin vào tai mình.

Phương Vọng nhướng mày, hóa ra bảy tà ma ngoài thiên địa này lại là một thể.

Trước đây cách nhau bởi quy tắc thiên địa, Phương Vọng chỉ có thể cảm nhận được khí tức của chúng, không nhìn thấy linh hồn, bây giờ hắn đã nhìn thấy.

Bảy tà ma ngoài thiên địa cùng dùng một hồn!

Pháp thuật phân thân à?

Phương Vọng thấy thú vị, hắn không đứng dậy, chỉ cười nhìn bầu trời.

Bảy Trường Sinh Thần Tuế nhanh chóng hạ xuống, rơi xuống cách sơn xuyên vạn trượng, cú lao xuống của chúng tạo nên áp lực khủng khiếp, khiến sương mù rừng Tiên Tung nơi Phương Vọng tan biến trong nháy mắt, cả thiên địa như lập tức trở nên rõ ràng.

Từng ngọn núi theo đó nứt ra, lan khắp thân núi, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Ánh mắt của bảy Trường Sinh Thần Tuế đều đổ dồn vào Tiểu Tử, rồi nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng, khu rừng nơi Tiểu Tử ở rung chuyển dữ dội, qua khe hở của lá cây, ánh mắt Phương Vọng va chạm với Trường Sinh Thần Tuế.

Nhìn bảy Trường Sinh Thần Tuế trên trời, trong mắt Tiểu Tử tràn đầy vẻ không vui, nó có cảm giác như bị trêu đùa.

Rõ ràng, Trường Sinh Thần Tuế mà nó giết không phải là chân thân, không trách khi nó giết hấn, hấn vẫn luôn cười lớn.

Bảy Trường Sinh Thần Tuế xếp thành một hàng, đứng song song, nhìn xuống Đhi/đng Vanda và Tiểu Tử, Trường Sinh Thần Tuế ở giữa giơ cánh tay phải lên, ngón trỏ chỉ lên trời, một luồng khí mạnh bắn ra, xông thẳng lên trời.

Trong nháy mắt, mây đen trên trời bắt đầu đổi màu, sấm chớp lóe lên, ngay sau đó toàn bộ bầu trời xuất hiện bảy bóng hình hư ảo của Trường Sinh Thần Tuế.

Mọi nơi trên thế gian, muôn loài ngẩng đầu nhìn lên, đều có thể nhìn thấy cảnh tượng này, bất kể là ai, đều bị dọa sợ, bởi vì bảy bóng hình hư ảo này quá to lớn, chiếm trọn cả bầu trời, như thể bảy vị tà thần khổng lồ ngoài thiên địa đang nhìn xuống thế gian, tràn đầy cảm giác áp bức.

“Lũ kiến hôi của thế gian, ta lại trở về rồi.”

“Đa tạ Thiên Đạo Phương Vọng và cái gọi là Đại Long Thần cứu khổ cứu nạn, từ bi vô lượng, các người vốn có thể sống thêm vài chục năm nữa, mà bây giờ, điểm kết thúc cuộc đời của các người sẽ dừng lại ở ngày hôm nay.”

“Tự xưng là Long Thần? Thật nực cười, ta mới là tiên thần thực sự!”

“Ha ha ha, đây chính là Thiên Đạo Phương Vọng sao? Xem ra cũng chẳng ra gì.”

“Chờ một lát nữa sẽ cho các người thấy cảnh Thiên Đạo Phương Vọng quỳ lạy trước mặt ta, khổ sở cầu xin.”

Bảy Trường Sinh Thần Tuế lần lượt lên tiếng, chế giễu chúng sinh, chế giễu Phương Vọng, chế giễu Tiểu Tử.

Điều này khiến Tiểu Tử tức điên lên, suýt nữa thì xông lên, nhưng bị Phương Vọng giơ tay ngăn lại.

Phương Vọng hứng thú nhìn Trường Sinh Thần Tuế.

Thủ đoạn này khá giống với Tầm Tiên đạo quân.

Chúng lại tự xưng là tiên thần, chẳng lẽ có liên quan đến Tiên Đình?

Cùng lúc đó, toàn bộ thế gian rơi vào hoảng sợ. Trong những năm tháng trước, nỗi kinh hoàng của Trường Sinh Thần Tuế đã bao trùm toàn bộ thế gian, bây giờ nhìn thấy bảy Trường Sinh Thần Tuế, làm sao bọn họ không sợ?

Ngay lúc này, ánh mắt của bảy Trường Sinh Thần Tuế nhìn xuống, khóa chặt một hướng.

Chỉ thấy Phương Vọng trước lầu các đã tọa giờ tay phải về phía chúng nắm chặt.

Chỉ một cái nắm nhẹ như vậy, không có chút động tĩnh nào.

Trần nháy mắt thiên địa đất liền yên tĩnh. bảy hóa hình hư ảo trên trời biến mất trong hư không.

Không chỉ những bóng hình hư ảo không lộ trong mây đen biến mất, mà cả thân xác của bảy Trường Sinh Thần Tuế cũng biến mất!

Cả người lẫn hồn, cùng biến mất!

Tiểu Tử nhìn mà ngây người, không dám tin vào mắt mình.

Lại là một cái nắm tay như vậy!

Mặc dù không hoành tráng như lần trước, nhưng sự yên tĩnh lần này khiến nó càng kinh ngạc hơn.

“Thần thông của công tử...”

Tiểu Tử quay đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt rực lửa.

Bầu trời không trở nên tối đen, chỉ là bảy Trường Sinh Thần Tuế bị xóa sổ, không một tiếng động.

Theo cảnh giới tăng lên, sự không chế của Phương Vọng đối với Đại Quy Hư càng tăng càng tinh tế hơn.

“Sau này sẽ dạy ngươi.”

Phương Vọng nói xong rồi nhắm mắt tu luyện, không còn để ý đến Tiểu Tử nữa.

Tiểu Tử vô cùng phẫn kích, một lần nữa rời khỏi khu rừng này.

Phương Vọng không dùng kiếm khí quý thần hấp thụ hồn phách của Trường Sinh Thần Tuế, một là muốn thử sức kiểm soát của mình, hai là sợ dính vào nhân quả tiên thần.

Tiên thần chắc chắn không chỉ mạnh hơn tu sĩ nhân gian về linh lực, thần thông của họ chắc chắn vượt xa trí tưởng tượng của con người, cần thận vẫn hơn.

Bên kia, các sinh linh ở khắp nơi trên thế gian vẫn đang nín thở chờ đợi Trường Sinh Thần Tuế ra tay.

Mặc dù không rõ tại sao bóng hình hư ảo trên trời lại biến mất, nhưng Trường Sinh Thần Tuế chắc chắn sẽ trả thù thế gian. ...

Lại thêm hai mươi lăm năm trôi qua, Phương Vọng cuối cùng cũng đạt đến Thần Thông cảnh tầng chín.

Tiểu Tử cũng đã trở về từ mười năm trước, cũng bắt đầu chuyên tâm tu luyện, không màng thế sự.

Phương Vọng nhận thấy ngày càng có nhiều sinh linh tiến đến gần nơi tu luyện của hắn, nhưng họ không dám bước vào phạm vi ngàn dặm lấy Phương Vọng làm trung tâm, vì động tĩnh và uy áp khi Phương Vọng nạp khí phạm linh có thể chịu đựng được. Nhưng luôn có những kẻ tu vi mạnh mẽ, liều lĩnh. Một ngày nọ, vào buổi trưa. Phương Vọng đang đả tọa trên mái nhà, mở miệng nói: “Đuổi họ đi.” Tiểu Tử nghe xong, liền mở mắt, nó đang định hành động.

Chương 649: Đột phá Đạp Tiêu cảnh, sự kích động của Phương Vọng.

Chương 649: Đột phá Đạp Tiêu cảnh, sự kích động của Phương Vọng.

“Chờ đã, mang những thứ này đi, ngươi chọn một số hạt giống mà ngươi cho là tốt, truyền cho họ từng thứ.”

Phương Vọng vung tay, từng cuốn bí tịch bay ra từ trong nhẫn Long Ngọc.

Chân phải trước của Tiểu Tử đeo một chiếc vòng ngọc trữ vật, nó lập tức thu các bí tịch vào đó, rồi chạy vào rừng.

Tất cả những bí tịch này đều là pháp môn tu luyện của Thiên Đạo Vô Lượng kinh, là do hắn viết ra lúc rảnh rỗi trước

đây.

Hắn không hề sợ tiết lộ công pháp của mình, thậm chí còn muốn truyền lại cho người khác, nhưng muốn luyện thành, thì không dễ dàng như vậy.

Đợi đến khi trở về thế gian của mình, hắn sẽ bắt đầu dung hợp công pháp mới.

Còn việc Tiểu Tử có nhìn nhầm, truyền cho kẻ xấu hay không, thì Phương Vọng không quan tâm. Hắn không thuộc về thế gian này, không có thời gian và kiên nhẫn để tìm người thừa kế thích hợp, chỉ cần hắn để lại truyền thừa ở thế giới này, hắn tin rằng sẽ có một ngày, có người có thể phát dương quang đại Thiên Đạo Vô Lượng kinh, uy chấn thiên hạ.

“Đạp Tiêu cảnh, ta đến rồi.”

Phương Vọng tự nói, rồi nhắm mắt lại.

Có kinh nghiệm tu luyện ở Thiên Cung, những năm khổ tu này chẳng là gì cả.

Cứ như vậy, từng năm trôi qua.

Mười một năm sau, Phương Vọng bắt đầu đột phá.

Đạp Tiêu cảnh so với Thần Thông cảnh, không cần sáng tạo ra cái gì, chỉ là toàn diện nâng cao tu vi, thân thể, linh hồn.

Đạp Tiêu cảnh, đúng như tên gọi, không cần dùng linh lực, cũng có thể dùng hai chân đạp lên trời!

Ngay cả Thiên Địa Càn Khôn, Phương Vọng cũng có thể giết chết, đột phá Đạp Tiêu cảnh đương nhiên không khó.

Lại thêm bảy ngày bảy đêm, Phương Vọng đột phá thành công.

Hắn vẫn không độ kiếp, đây chính là chỗ mạnh mẽ của Thiên Đạo Vô Phương Vọng lại dùng hai năm để củng cố tu

vì, hẳn lúc này so với khi chiến đấu với Tầm Tiên đạo quân, đã lột xác hoàn toàn.

Hắn đã có tự tin quét ngang Thiên Địa Càn Khôn!

Nói không ngoa, trở về thế gian của mình, tiên thần không giáng thế, Đại Thánh Đại Đế không sống lại, hẳn chính là thiên hạ đệ nhất!

Phương Vọng đứng dậy, cách không triệu hồi, thu Tiểu Tử vào trong lòng. Hắn dùng tay phải nâng Tiểu Tử lên vai, thi triển Lăng Tiêu Thần Tông, biến mất tại chỗ.

Đường về nhà thật gian nan, đến một thế gian tiếp theo, vẫn không có ai biết đến cái tên Hàng Long Đại Thánh.

Phương Vọng đã từng thử nhảy vào Âm phủ để tìm đường, nhưng chưa đi được nửa canh giờ, hắn đã cảm nhận được một sát khí cực kỳ kinh khủng khóa chặt mình, khiến hắn sợ hãi lập tức dùng Cửu U Tự Tại thuật trốn về dương gian.

Sau đó, Phương Vọng bắt đầu điên cuồng sử dụng Lăng Tiêu Thần Tông.

Tiểu Tử cảm nhận được tâm trạng của hắn, vì vậy bắt đầu kể về việc truyền đạo những năm qua.

Nó đã truyền bá rộng rãi danh tiếng của Phương Vọng, Thiên Đạo Vô Lượng kinh đã trở thành tuyệt học tối cao của thế gian đó.

Sau khi liên tục dịch chuyển nhiều lần, Phương Vọng đột nhiên dừng lại.

“Công tử, tên Tề Hiến đó là người mà ta cảm thấy có nhiều hy vọng nhất để kế thừa ngươi...”

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, nói không ngừng, nó không để ý đến sự bất thường của Phương Vọng.

Lúc này, Phương Vọng đứng ở rìa đài xi măng, mắt nhìn xuống phía dưới, trong mắt hiem khi lộ ra vẻ kích động.

Thép, kính đúc thành từng tòa nhà cao tầng, trải dài vô tận, những con đường thẳng tắp đan xen chằng chịt, trên đường đầy bóng dáng xe cộ qua lại, trên mặt tiền của những tòa nhà thương mại còn phát video quảng cáo.

Đây là...

Nhìn cảnh xe cộ tấp nập bên dưới, Phương Vọng chìm vào hồi ức, những ký ức xa xôi đã bị chôn vùi suốt mười một vạn năm hiện lên từ sâu trong tâm trí. đến một ngày nào đó có thể trở về Trái Đất, trở về quê hương kiếp trước của mình, dù sao thì thần tiên cũng có thể làm được mọi thứ.

Bây giờ thực sự đã trở về, Phương Vọng có chút không dám tin, hấn cố gắng giữ bình tĩnh, thả thần thức ra.

Rất nhanh, thần thức của hấn đã bao phủ cả thiên địa.

Thiên địa này rất nhỏ, lại có hình cầu, nước biển chiếm phần lớn diện tích, mọi thứ đều cho thấy hấn đã trở về Trái Đất.

Tiểu Tử nói được một lúc thì đột nhiên nhận ra Phương Vọng có gì đó không ổn, nó không khỏi hỏi: “Công tử, sao vậy?”

Bọn họ đã đi qua rất nhiều thế giới phàm trần, nó đã từng thấy đủ loại cảnh tượng kỳ lạ, nó không hề bị kinh ngạc trước đô thị hiện đại, ngược lại còn thấy phàm nhân ở thế giới này yếu ớt đến đáng thương.

Phương Vọng hít sâu một hơi, nói: “Tiểu Tử, thu nhỏ lại, không có lệnh của ta, không được cử động.”

“Á2n

Tiểu Tử bối rối, không hiểu tại sao Phương Vọng lại sắp xếp như vậy.

Phương Vọng liếc nhìn nó, nó sợ hãi lập tức thu nhỏ lại, biến thành dài ba bốn mươi cen-ti-mét, nằm trên vai Phương Vọng, không nhúc nhích.

Lúc này, Tiểu Tử đột nhiên nghĩ đến Cố Thiên Hùng.

Phi!

Công tử vẫn học hư rồi!

Đáng ghét!

Thần thức của Phương Vọng thăm dò ra ngoài Trái Đất, hần nhìn thấy vũ trụ đầy sao, sau khi rời khỏi Trái Đất, vũ trụ tối đen, sự tồn tại của mặt trời thật sự thu hút ánh nhìn.

Hắn có thể xác định đây không phải là ảo cảnh, mà là tồn tại thực sự.

Nhưng một số âm thanh hắn nghe thấy khiến sắc mặt hắn hơi kỳ lạ.

Ầm!

Phía sau truyền đến tiếng cửa sắt bị đẩy mạnh ra, tiếp theo là một giọng nói vang lên: “Anh bạn, đừng nghĩ quẩn nữa!”

Đây là giọng nói của một người đàn ông, trông hắn khoảng mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt khôi ngô, mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng và quần jean màu đen, còn đeo ba lô du lịch.

Phía sau hắn, một cô gái trẻ chạy ra từ cửa sắt, nàng cũng cúi xuống, hai tay chống đầu gối. thở hổn hển. nàng mặc áo nhàn màu xanh và quần short jean màu tím đậm, mái tóc dài màu vàng hoe buộc ở sau đầu, tóc mái bị mồ hôi làm ướt. “Mau khuyên hắn, đừng dọa hắn ngã xuống...”

Chương 650: Trái Đất, năm 2011.

Chương 650: Trái Đất, năm 2011.

Cô gái trẻ vừa thở hên hển vừa nói, ánh mắt nàng nhìn về phía Phương Vọng đang đứng ở rìa sân thượng.

Phương Vọng mặc một bộ đồ trắng đứng hiên ngang đón gió, hần hơi nghiêng đầu, liếc nhìn hai người này, ánh mắt bình tĩnh.

Người đàn ông giơ hai tay lên, căng thẳng nói: “Anh bạn, đừng kích động, có chuyện gì thì chúng ta xuống nói.”

Phương Vọng không khỏi bật cười, hai người này tưởng hắn định nhảy lầu sao?

Hắn liền quay người, nhảy xuống từ lan can xi măng, đáp xuống sân thượng, cảnh tượng này khiến hai người chạy đến thở phào nhẹ nhõm.

Phương Vọng đi thẳng về phía họ, người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, đánh giá Phương Vọng, tò mò hỏi: “Anh bạn, người đang Cosplay sao? Người Cosplay thành ai vậy? Nhân vật trong bộ phim cổ trang nào?”

Cô gái phía sau hắn cũng đứng dậy, nàng chống nạnh, vừa lau mồ hôi vừa tò mò đánh giá Phương Vọng.

Đẹp trai quá...

Cô gái trầm nghĩ, không chỉ nàng mà cả người đàn ông đi cùng nàng cũng trầm kinh ngạc.

“Chết tiệt, anh chàng này đẹp trai quá mức, khí chất này giống như người cổ đại thật...”

Nam tử cảm thấy Phương Vọng đẹp trai hơn nhiều so với các ngôi sao nam trong phim truyền hình.

Đẹp trai như vậy, sao lại nghĩ quần?

Phương Vọng đến trước mặt họ, mở lời: “Ta tên là Phương Vọng, đến thành phố này du lịch, ví tiền và ba lô đều bị trộm mất, hai người có thể giới thiệu cho ta về thành phố này không?”

Cộng thêm thời gian bế quan ở Thiên Cung, kiếp này Phương Vọng đã sống mười một vạn năm, ký ức về kiếp trước đã mờ nhạt, chỉ có thể nhớ được đại khái về đô thị hiện đại của Trái Đất, vì vậy hắn muốn tìm người trò chuyện.

Hắn không rõ Trái Đất này có liên quan gì với Trái Đất kiếp trước của hắn, theo thần thức dò xét vừa rồi của hắn, dường như có sự chênh lệch về thời gian.

Người đàn ông quay đầu nhìn cô gái, cô gái do dự một lúc, rồi khẽ gật đầu với hắn.

Sau đó, người đàn ông bắt đầu tự giới thiệu, hắn tên là Dương Tuấn, người phía sau là chị của hắn, Dương Lâm Nhi. Họ đến thành phố này để học đại học, hai chị em đến sớm, muốn tranh thủ đi du lịch trước khi khai giảng.

“Anh bạn, đi thôi, chúng ta mời người ăn cơm, vừa ăn vừa trò chuyện, lúc đó chúng ta sẽ đưa người đến đồn cảnh sát, có lẽ có thể tìm lại được ví tiền, điện thoại của anh, hoặc là, chúng ta sẽ giúp anh liên lạc với người nhà.”

Dương Tuấn tỏ ra tự nhiên, nhiệt tình nói.

Phương Vọng cười gật đầu, theo hai người đi xuống cầu thang.

Dương Lâm Nhi tò mò hỏi: “Người mua con búp bê trên vai ở đâu vậy? Đẹp quá.”

Nàng còn tưởng Tiểu Tử là đồ chơi hay thứ gì đó.

Vừa dứt lời, cơ thể nàng run lên, cảm thấy một luồng gió lạnh đột nhiên thổi tới, giữa mùa hè mà nàng không nhận được

rùng mình.

Phương Vọng xoa đầu Tiểu Tử, xoa dịu cảm xúc không vui của nó, cười nói: “Không mua được đâu.”

“Có phải là giải thưởng của cuộc thi Cosplay không?”

Dương Tuấn đoán.

Phương Vọng thuận nước đẩy thuyền, gật đầu.

Cứ như vậy, ba người vừa đi xuống lầu vừa trò chuyện.

Dương Tuấn rất hay nói, hắn rất hứng thú với Phương Vọng. Dương Lâm Nhi thì cứ liếc nhìn Phương Vọng, thỉnh thoảng mới lên tiếng.

Ba người đi đến phố lớn, bên đường có rất nhiều người tụ tập, chỉ trừ Phương Vọng, rõ ràng trước đó không chỉ Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi cảm thấy Phương Vọng muốn nhảy lầu.

Dương Tuấn vội kéo Phương Vọng đi, Phương Vọng theo họ đi trên phố, nhìn khu thương mại hiện đại xung quanh, hắn hơi mơ hồ.

“Phù đồ tháp đứt mấy tầng, đứt mất hồn ai...”

Tiếng nhạc từ trung tâm thương mại bên cạnh truyền đến, dần kéo suy nghĩ của Phương Vọng trở về thực tại.

Qua trò chuyện với Dương Tuấn, hắn xác định mình đã trở về Trái Đất.

Chỉ là thời gian không đúng...

Năm 2011! Kiếp trước, khi hắn chết đột ngột thì đã là năm 2029.

Sau đó, Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi đưa Phương Vọng vào một quán ăn Tứ Xuyên, tạo hình của Phương Vọng thu hút

sự chú ý của không ít người, còn có người lấy điện thoại ra chụp ảnh.

Sau khi ngồi xuống, Dương Tuấn bắt đầu kể về trường đại học của mình, hai chị em họ từ nhỏ đã học cùng lớp, bây giờ theo yêu cầu của cha mẹ lại thi vào cùng một trường đại học, rất mong chờ cuộc sống đại học sắp tới.

Đồng thời, họ cũng bày tỏ rằng mình rất hứng thú với trò chơi cosplay.

Phương Vọng nhìn kiểu tóc của Dương Tuấn, nghĩ đến một từ thông dụng trước đây ở kiếp trước, phi chính thông.

Được rồi, cũng không tính là quá phi, chỉ là kiểu tóc hơi cao.

Dương Lâm Nhi cũng vậy, vừa thi đại học xong đã đi uốn tóc, nàng nói nàng thích truyện tranh. Đáng tiếc là Phương Vọng đã quên mất kiếp trước đã xem truyện tranh gì, không thể theo kịp chủ đề của nàng.

Cái gì mà Dragon Ball, Naruto, Gia sư, hắc có ấn tượng, chỉ là quên mất cốt truyện.

Hơn một tiếng sau.

Phương Vọng chuẩn bị cáo từ, nhưng Dương Tuấn rất nhiệt tình, nói muốn mua cho hắn một bộ quần áo.

Phương Vọng suy nghĩ một chút, không từ chối nữa.

Trải qua cuộc chiến giết chóc ở thế giới tu tiên và hàng chục năm khổ tu, hắn đột nhiên cũng muốn làm người bình thường, thư giãn một chút.

Không hiểu sao, đến đây, lòng Phương Vọng luôn có một cảm giác kỳ diệu, như thể ngộ đạo, nắm bắt được điều gì đó.

Phương Vọng cùng Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi đi dạo đến tận chiều tối, cuối cùng Phương Vọng vẫn tìm cơ hội cáo từ.

Trước khi chia tay, Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi chụp chung với Phương Vọng một tấm ảnh. Họ mang theo máy ảnh, đây là tấm ảnh thứ hai, tấm ảnh đầu tiên là ảnh Phương Vọng mặc áo trắng, hai tấm ảnh đều giống nhau, chị em họ đều đứng bên cạnh Phương Vọng.

Phương Vọng đứng bên đèn giao thông, hấn mặc áo phông trắng rộng thùng thình và quần short màu nâu, mái tóc dài được buộc bằng một sợi dây thun ở sau gáy, đó là dây thun của Dương Lâm Nhi.

Tiểu Tử vẫn nằm im trên vai hấn, không nhúc nhích.

PhiZZng Vond vẫy tay chào Dương Tuấn Dương Lâm Nhi ở bên kia đường, hai chị em quay người rời đi.

Dương Lâm Nhi quay đầu nhìn lại. Đường phố về đêm tuy đông đúc, nhưng Phương Vọng đứng giữa đám đông lại khiến cô có cảm giác cô độc mãnh liệt, như thể hấn có thể bị biển người nhấn chìm bất cứ lúc nào.

Chương 651: Cảm ngộ thế gian phạm trần, dung hợp bí thuật.

Chương 651: Cảm ngộ thế gian phạm trần, dung hợp bí thuật.

“Người nói xem một mình hấn có ổn không, không phải lại muốn nhảy lầu chứ?”

Dương Lâm Nhi lo lắng hỏi.

Mặc dù chỉ mới quen Phương Vọng một buổi chiều, nhưng nàng rất có cảm tình với Phương Vọng. Nàng tưởng Phương Vọng là người cùng tuổi, dung mạo như vậy, nhưng lại có cách

nói chuyện và sự điềm đạm vượt xa người cùng tuổi, thiếu nữ tuổi xuân nào mà không có chút cảm tình với hắn.

Dương Tuấn khoát tay nói: “Hắn hắn không phải thực sự muốn nhảy lầu, cả buổi chiều nay, trông hắn không có vấn đề gì về tinh thần, thậm chí còn rất lạc quan, có thể chúng ta đã hiểu lầm hắn. Hơn nữa hắn đã nhiều lần đề nghị từ biệt, chúng ta không nên ép buộc nữa, mà chúng ta cũng không có nhiều tiền để tiếp tục giúp hắn.”

“He he, người có tin không, sau này hắn sẽ trở thành ngôi sao lớn, hắn đẹp trai như vậy, những người săn tìm ngôi sao trên đường chắc chắn sẽ để mắt đến hắn, đến lúc đó hai tấm ảnh trong tay chúng ta sẽ có giá trị rồi.”

Dương Lâm Nhi nghe xong, thấy có lý, hai chị em bắt đầu bàn luận về việc sau này Phương Vọng sẽ trở thành ngôi sao lớn như thế nào.

Phương Vọng tiễn họ đi xa, sau đó quay người đi dọc theo lề đường.

“Công tử, cosplay là gì?”

Tiểu Tử dùng Truyền Âm thuật tò mò hỏi.

“Là giả làm nhân vật trong truyện.”

“Ồ ồ, không phải là thứ mà Cố Thiên Hùng thích sao, hắn thích để kỹ nữ đóng giả thành công chúa, thánh nữ thánh giáo, ni cô.”

“Ít nói chuyện với hắn, cẩn thận học thói hư.”

Hai chủ tớ dùng Truyền Âm thuật trò chuyện, bóng dáng của họ cũng dần biến mất trong đám đông dưới ánh đèn neon.

Sáng hôm sau, Phương Vọng vượt qua một nghìn ki-lô-mét, đến quê hương kiếp trước của hắn.

Hắn gặp cha mẹ mình, nhưng không gặp được bản thân mình thời thơ ấu.

Nói chính xác thì, trên Trái Đất này, cha mẹ hắn có một đứa con khác, không phải hắn. mình không phải là Trái Đất này. Không hiểu sao, hắn lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Sau đó Phương Vọng đi làm đủ loại giấy tờ. Dựa vào một số huyền thuật, quá trình làm thủ tục không gặp trở ngại, hơn nữa còn rất hiệu quả.

Hắn đã có thân phận chính thức trên Trái Đất này, tiếp theo có thể trải nghiệm thế gian phàm trần một cách thoải mái.

Sau đó, hắn lấy một miếng ngọc bội từ trong nhẫn Long Ngọc ra, mang đến tiệm đồ ngọc địa phương để bán, sau vài ngày, hắn đã kiếm được một khoản tiền lớn.

Một buổi chiều nọ, Phương Vọng và cha mình lướt qua nhau, hắn nhân cơ hội thi triển ảo thuật, đưa cha mình đến ngân hàng, chuyển một khoản tiền cho cha mình, khiến cha mình tưởng rằng mình trúng số. Hơn nữa vài ngày trước, cha hắn không dám nói với mẹ hắn, nhẫn nhện mấy ngày, đợi đến khi tiền vào tài khoản mới dám nói.

Để phòng ngừa bất trắc, Phương Vọng cũng thi triển ảo thuật cho mẹ mình, để nàng chấp nhận đoạn ký ức này.

Trong thời đại này, việc giám sát dòng tiền không nghiêm ngặt như vậy, nếu sau này có chuyện gì xảy ra, Phương Vọng sẽ ra tay.

Làm xong tất cả những chuyện này, Phương Vọng lặng lẽ rời đi, trở về thành phố nơi mình giáng lâm thế giới này.

Thành phố Đông Hải.

Trong một năm sau đó, hắn bắt đầu tận hưởng cuộc sống của người hiện đại, khi thiếu tiền, hắn lại tiếp tục bán đồ vàng, đồ ngọc. Những thứ đồ chơi như vậy, trong nhãn Long Ngọc có vô số.

Sau một năm, Phương Vọng đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống hiện đại, Tiểu Tử không kìm nén được sự cô đơn, muốn ra ngoài chơi, Phương Vọng quy ước ba điều với nó rồi mới thả nó ra ngoài.

Dù sao thì ở đây, không ai có thể làm hại Tiểu Tử, ngay cả khi sử dụng vũ khí mạnh nhất của Trái Đất cũng vô dụng, huống chỉ hắn còn ở đây.

Một buổi chiều nọ, Phương Vọng đến nhà hàng mà hắn thường đến ăn cơm. Đây là nơi Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi đã mời hắn ăn cơm, hắn thấy cũng không tệ, nên đã thuê nhà gần đó.

Hắn có thể bắt được khí tức của Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi, nhưng hắn không cố ý đi tìm, mọi chuyện tùy duyên.

Phương Vọng ngồi vào chỗ, nhìn tin tức trên tivi của nhà hàng, bắt đầu suy nghĩ về việc tu luyện tiếp theo. thông, pháp thuật của mình.

Đầu tiên hắn muốn dung hợp chính là Lăng Tiêu Thần Tông và Cửu U Tự Tại thuật!

“Ngày 21 tháng 3, một sinh vật biển khổng lồ bí ẩn đã được phát hiện ở khu vực phía Nam Thái Bình Dương. Theo lời kể của những người chứng kiến, đó là một sinh vật lớn hơn cả cá voi xanh, nghi là loài rồng trong thần thoại cổ đại của Hạ quốc. Tuy nhiên, đoạn video do người chứng kiến quay lại rất mờ, tạm thời không thể xác minh được. Sự việc này đã gây được tiếng vang trên toàn thế giới, thu hút sự chú ý của nhiều người trên khắp các quốc gia đến tìm hiểu...”

Phương Vọng nhếch miệng cười, không cần đoán cũng biết đó là Tiểu Tử.

Quả nhiên tên này không chịu ngồi yên, dù có dặn dò nhiều đến mấy thì vẫn gây ra rắc rối.

Phương Vọng vừa đợi đồ ăn vừa nhìn ngắm phố qua cửa sổ, người đi lại tấp nập, những người trong thành phố trông có vẻ khác nhau nhưng lại giống nhau.

Chúng sinh giữa người với người đều như vậy, cuộc đời của hầu hết những người phạm đều giống nhau, đều cố gắng để sinh tồn.

Nếu sau này Phương Vọng muốn thành tiên ở nhân gian, hẳn có thể làm gì cho nhân gian?

Tư tưởng của Phương Vọng bay bổng.

Trong những ngày sau đó, ban ngày Phương Vọng nghiên cứu chuyện dung hợp, ban đêm sẽ xuống lầu đến nhà hàng này, nhìn những người hiện đại bận rộn, suy nghĩ về con đường tu tiên của mình.

Chớp mắt đã ba năm trôi qua.

Tu vi của Phương Vọng vẫn luôn tăng lên, chỉ là tăng rất chậm, vì linh khí trên Trái Đất rất yếu.

Còn về chuyện dung hợp Lăng Tiêu Thần Tông và Cửu U Tự Tại thuật, vẫn chưa có tiến triển.

Hai loại bí thuật này không giống như công pháp, có thể ghép theo tâm pháp và Thiên Cung để dung hợp, hẳn phải tìm ra điểm chung của hai loại bí thuật này.

Tối hôm đó, Phương Vọng lại đến nhà hàng ăn tối, ông chủ chào hẳn một tiếng, không đưa thực đơn, trực tiếp bảo đầu bếp lên đồ.

Chương 652: Cảm ngộ thế gian phạm trần, dung hợp bí thuật. (2)

Chương 652: Cảm ngộ thế gian phạm trần, dung hợp bí thuật. (2)

Bốn năm qua, Phương Vọng và ông chủ nhà hàng đã trở thành bạn bè.

Phương Vọng tự rót cho mình một cốc nước, trong lúc chờ đồ ăn, hắn bắt đầu xem tin tức trên tivi.

Vài phút sau, đồ ăn đã được dọn lên đầy đủ, hắn vừa ăn miếng đầu tiên thì đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai bóng người đẩy cửa bước vào, đi vào sảnh nhà hàng.

“Không được, ta sẽ không giúp người giầu bố mẹ, hơn nữa ta cũng không đồng ý!”

Người nói là một cô gái tóc ngắn, mái tóc đen bóng mượt, dáng người cao ráo uyển chuyển.

Đó chính là Dương Lâm Nhi.

Người đi cùng Dương Lâm Nhi là Dương Tuấn. Bốn năm trôi qua, hình ảnh của hai chị em đã thay đổi, Dương Tuấn cũng đã đổi kiểu tóc thành kiểu đầu đinh, trông trưởng thành hơn.

Lúc này, Dương Tuấn tỏ vẻ khó chịu, không muốn nói chuyện tiếp với Dương Lâm Nhi, vô thức đảo mắt nhìn quanh sảnh. Rất nhanh, ánh mắt hắn dừng lại ở một bàn ăn ở góc.

“Phương Vọng!”

Dương Tuấn vui mừng kêu lên, nhanh chân đến trước bàn của Phương Vọng.

Phương Vọng cười hỏi: “Người còn nhận ra ta à?”

Dương Tuấn trực tiếp ngồi đối diện Phương Vọng, hắn đánh giá Phương Vọng, kinh ngạc nói: “Người vẫn không có gì thay đổi so với bốn năm trước, hơn nữa còn mặc quần áo ta tặng, ta nhận ra ngay!”

Dương Lâm Nhi đi tới, nhìn Phương Vọng, nàng cũng rất kinh ngạc, không ngờ có thể gặp Phương Vọng ở đây.

Phương Vọng cười nói: “Ta rất thích bộ quần áo này, đương nhiên là giữ lại.”

Hắn nhìn Dương Lâm Nhi, cười hỏi: “Ăn cùng nhau chứ?”

Dương Lâm Nhi hoàn hồn, vội vàng gạt đầu, nàng đẩy Dương Tuấn vào trong, sau đó ngồi đối diện Phương Vọng, hai mắt sáng rực nhìn Phương Vọng. ngờ chúng ta có thể gặp nhau ở đây, người còn nhớ không, trước đây chúng ta đã ăn cơm ở đây.”

“Đương nhiên là nhớ, chính các người mời đã ta ăn cơm, ta thấy đồ ăn ở đây không tệ, nên thường xuyên đến.”

Phương Vọng cười trả lời, sau đó gọi phục vụ đem lại một tờ thực đơn.

Quán ăn này không lớn, chỉ có hai người phục vụ, nhưng khách quen rất nhiều, việc làm ăn rất tốt.

Dương Tuấn vẫn lăm lăm, tò mò hỏi: “Thường xuyên đến ư? Người ở gần đây à?”

“Ừ, bốn năm trước bắt đầu ở đây.”

“A? Sao người không liên lạc với chúng ta? Ta đã đưa số điện thoại cho người rồi chứ?”

“Các người đi học đại học, ta không muốn làm phiền các người, cuộc sống đại học thế nào?”

“Làm sao mà phiên được, đại học thì cũng thế thôi, mấy hôm trước anh đây vừa chia tay...”

Phương Vọng chuyển chủ đề sang Dương Tuấn, Dương Tuấn đã mở máy hát, nói không ngừng. Sau khi gọi món, Dương Lâm Nhi thỉnh thoảng lại vạch trần khuyết điểm, khiến không khí rất náo nhiệt.

Giống như bốn năm trước, cặp chị em này vẫn hoạt bát như vậy, thích cãi nhau, Phương Vọng có thể nhìn ra mối quan hệ của họ thực sự rất thân thiết.

Đợi đến khi các món ăn đều được dọn lên, Dương Lâm Nhi không nhịn được để Phương Vọng bình luận: “Tên nhóc này muốn làm phóng viên chiến trường, từ bỏ chuyên ngành của mình, còn chuẩn bị tự ra nước ngoài trước, du lịch hai năm, đi xem môi trường nước ngoài, người nói xem hắn có phải điên rồi không?”

Phương Vọng cầm đũa, bắt đầu ăn, đối mặt với câu hỏi của Dương Lâm Nhi, hắn chỉ cười gật đầu, cũng không bình luận.

Dương Tuấn không vui, nói: “Người chỉ biết dạy dỗ ta, vậy người thì sao, trường học cho người cơ hội ra nước ngoài đào tạo sâu, người lại từ chối. Nếu người thực sự nghe lời bố mẹ như vậy, sao không về giúp bố mẹ đi? Nhất định phải một mình ở lại thành phố Đông Hải, không phải người muốn phấn đấu mười năm, chứng minh cho bố mẹ thấy, người dựa vào mình cũng có thể vượt qua họ chứ?”

Nghe cuộc đối thoại của họ, xem ra hoàn cảnh gia đình của cặp chị em này không ʈ tài Cĩa đúnna. dù eano bốn năm trước. họ đối với Dương Vọng lần đầu gặp mặt đã rất cảm thán, không giống với sinh viên năm nhất bình thường.

Phương Vọng nghe họ cãi nhau, cũng không thấy nhàm chán, ngược lại rất thú vị.

Đến nhân gian này đã bốn năm, mặc dù hấn đã kết giao một số người bạn, nhưng mối quan hệ không được coi là rất thân thiết, dù sao không phải ai cũng tự nhiên như Dương Tuấn, hơn nữa Phương Vọng cũng có thiện cảm với họ.

Dương Lâm Nhi trừng mắt nhìn Dương Tuấn, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng, tò mò hỏi: ” Phương Vọng, bây giờ ngươi đang làm gì? Ngươi định định cư ở Đông Hải sao?”

Dương Tuấn dường như nghĩ đến điều gì, ngón tay phải chỉ vào Dương Lâm Nhi, vẻ mặt như bừng tỉnh, nói: “Thì ra là vậy, ngươi muốn ở lại Đông Hải, chẳng lẽ là muốn tìm Phương Vọng sao?”

Dương Lâm Nhi nghe xong, khuôn mặt xinh đẹp lập tức đỏ bừng, nàng trừng mắt, giận dữ nhìn Dương Tuấn, mắng: “Đừng nói bậy! Ta chỉ có kế hoạch của ta!”

Phương Vọng cười nói: “Ừ, sau này sẽ ở lại Đông Hải.”

Hấn chuẩn bị hoàn thành dung hợp bí thuật ở đây, ước tính phải mất vài chục năm. Đối với người phạm, vài chục năm đã là hơn nửa cuộc đời, cho nên hấn cũng muốn giao lưu với cặp chị em này.

Nghe Phương Vọng nói muốn ở lại thành phố Đông Hải, Dương Lâm Nhi rõ ràng vui vẻ hơn, những chủ đề tiếp theo không còn xoay quanh họ nữa, mà xoay quanh Phương Vọng. Phương Vọng thì bắt đầu nói linh tinh, thậm chí còn bịa ra một đoạn chuyện đại học cho mình.

“Tình yêu đại học thực sự không thể đi đến cuối cùng, Phương Vọng, đừng buồn, ngươi thấy chị ta thế nào? Chị ta vẫn chưa từng yêu đương ở đại học đâu.”

Dương Tuấn cười hì hì nói, khiến Dương Lâm Nhi tức giận véo vào tay hấn một cái, khiến hấn hít một hơi lạnh.

Bữa tối này rất vui vẻ, ít nhất đối với Phương Vọng là vậy.

Cuộc sống của người phạm tuy đơn giản, nhưng cũng có những điều thú vị của riêng mình.

Sau khi ăn tối xong, ba người trao đổi số điện thoại, Dương Tuấn mời Phương Vọng cùng đi chơi, Phương Vọng cũng không từ chối. Sau đó, Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi phát hiện Phương Vọng rất quen thuộc với khu vực này, đi hát còn có thể nghe thấy lễ tân gọi hần là Phương tổng.

Chương 653: Nhân gian hoang tàn, cơ duyên vũ trụ

Chương 653: Nhân gian hoang tàn, cơ duyên vũ trụ

Ba người chơi đến tận hai giờ sáng, Phương Vọng mời họ đến nhà mình ở tạm một đêm, Dương Tuấn trực tiếp đồng ý.

Sau đó, Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi kinh ngạc, ở thành phố Đông Hải đất chật người đông này, Phương Vọng còn trẻ tuổi như vậy mà lại ở căn hộ lớn thế này, điều này khiến họ càng tò mò về gia thế của Phương Vọng.

Đêm khuya.

Phương Vọng đã tọa trước cửa sổ sát đất, bên ngoài tòa nhà vẫn nhấp nháy đèn neon, như thể thành phố không bao giờ ngủ vậy.

Nguyên thần của hần nhảy ra khỏi thân thể, trực tiếp đi đến vũ trụ.

Trước đây hần đã quan sát thấy Trái Đất không phải là toàn bộ nhân gian, mà chỉ là một phần của nhân gian, vũ trụ này mới thực sự là nhân gian, chỉ là đại địa bị vỡ vụn, chia thành vô số mảnh.

Trên Trái Đất mặc dù có một số tồn tại mạnh hơn người phạm, nhưng mạnh nhất cũng không thể vượt qua Huyền Tâm cảnh, vì vậy hần muốn xem trong vũ trụ có tồn tại sinh linh mạnh mẽ khác hay không.

Nguyên thần của hắn bắt đầu du ngoạn vũ trụ, tốc độ cực nhanh.

Một đêm trôi qua nhanh chóng.

Ánh nắng ngày hôm sau xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào người Phương Vọng, hắn từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên vẻ bối rối.

Vũ trụ lại không có sinh linh nào khác, những hành tinh đó đều không tồn tại cá thể trí tuệ.

Nhân gian này như thể bị tiên thần lãng quên, cô tịch và hoang vu.

Phương Vọng quyết định sau này rảnh rồi sẽ thăm dò vũ trụ nhiều hơn. Đã là một nhân gian, chắc chắn sẽ ẩn chứa cơ duyên. Bất cứ một nhân gian nào ra đời cũng sẽ sinh ra đại năng, nhân gian này càng giống như đã trải qua một trận đại chiến, thiên địa vỡ vụn, nhân gian hoang tàn, có lẽ ở một góc nào đó của vũ trụ có tồn tại truyền thừa cổ xưa.

Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi ngủ đến mười một giờ mới lần lượt thức dậy.

Người đầu tiên bước ra khỏi phòng ngủ là Dương Lâm Nhi, nàng ở riêng với Phương Vọng, rất căng thẳng, vô cùng xấu hổ.

Phương Vọng sao có thể không nhìn thấu tâm tư của nàng, bèn trêu chọc nói: “Sao ta cảm thấy so với tối qua, ngươi có vẻ hơi ngại ngùng, ngươi sẽ không thật sự thích ta như em trai ngươi nói chứ? Đừng như vậy, ta đã có nữ nhân, còn không chỉ một người.”

Dương Lâm Nhi nghe xong, trừng mắt nhìn hắn, hừ một tiếng: “Sao có thể, ngươi thật tự luyện!”

Tuy nói vậy, nhưng đáy mắt nàng vẫn thoáng hiện vẻ thất vọng.

Sau đó, Phương Vọng bắt đầu trò chuyện với nàng về tin tức gần đây, hỏi nàng về quan điểm của nàng đối với sinh vật bí ẩn ở Thái Bình Dương, trên đời có tồn tại rồng hay không.

Dương Lâm Nhi cũng rất hứng thú với những chủ đề này, hai người lập tức trò chuyện rôm rả.

Đến trưa, Phương Vọng đưa hai người xuống lầu, cùng nhau ăn trưa rồi mới chia tay.

Trong những ngày sau đó, Phương Vọng ban ngày nghiên cứu chuyện dung hợp, ban đêm thám hiểm vũ trụ, còn Dương Tuấn, Dương Lâm Nhi cũng có việc riêng phải bận, ba người chỉ liên lạc với nhau qua điện thoại.

Chớp mắt.

Nửa năm trôi qua.

Nguyên thần của Phương Vọng cuối cùng cũng có phát hiện trong vũ trụ bao la.

Sâu trong vũ trụ, từng đám tinh vân trắng lệt trôi nổi, trong đó đám tinh vân lớn nhất giống như một cánh tay, lòng bàn tay hướng lên trên, các Vì sao xung quanh nhỏ bé như bụi trước mặt nó.

Nguyên thần của Phương Vọng đến một lục địa đồ nát dưới tinh vân, lục địa này giống như lá rụng trôi nổi trong vũ trụ, không có phương hướng của riêng mình.

Trên lục địa đồ nát có một ngọn núi, không có thực vật và nguồn nước, hoang vu và cô quạnh.

Một bia đá cổ nằm ở sườn núi, nguyên thần của Phương Vọng hạ xuống, nhìn thấy ba chữ màu đỏ khắc trên đó.

Nam Thiên môn!

Chẳng lẽ là Nam Thiên môn trong thần thoại Hoa Hạ?

Phương Vọng tò mò trong lòng, nguyên thần của hắn tản ra thần thức, muốn xem bên trong bia đá này có ẩn chứa huyền cơ gì không.

Àm!

Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được sự cản trở của cấm chế, điều này khiến hắn phấn chấn, hắn lập tức đột phá bằng vũ lực. cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn mới có thể đột phá. Phương Vọng tuy chỉ là Đạp Tiêu cảnh, nhưng thần thức của hắn đã vượt qua các đại tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn bình thường, nên phá vỡ rất dễ dàng.

Ngay sau đó, một lượng lớn ký ức tràn vào đầu óc Phương Vọng.

Lâu lắm.

Nguyên thần của Phương Vọng mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thật không ngờ lại là một pháp môn tu luyện!

Theo thông tin hắn nhận được, công pháp này cực kỳ cao thâm, chỉ là thông tin bên trong quá phức tạp, lại không có trình tự ổn định, điều này có nghĩa là Phương Vọng phải phải sắp xếp lại nó trước, giống như lúc tu luyện Thiên Cương Thánh Thể Chân công ban đầu.

Hắn lập tức bắt tay vào hành động.

Việc dung hợp giữa Lăng Tiêu Thần Tông và Cửu U Tự Tại thuật vẫn chưa thể tiến triển, hiện tại có thể dung hợp công pháp mới trước, ít nhất cũng phải để bản thân có tiến bộ.

Cứ như vậy, nguyên thần của Phương Vọng lơ lửng trước bia đá, bất động.

Một ngày nổi một ngày.

Ước chừng một tháng sau.

Phương Vọng cuối cùng cũng tìm thấy cảm giác quen thuộc, ý thức của hắn đã tiến vào Thiên Cung.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn tiến vào Thiên Cung ở trạng thái nguyên thần!

Phương Vọng bắt đầu tu luyện công pháp này. Công pháp này có tên là Huyền Đô Dịch kinh, không phải là pháp môn tu luyện đơn giản, mà còn bao gồm cả một bộ đạo pháp, liên quan đến huyền học, suy diễn, khí vận, pháp thuật, ... vân vân. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để bề quan dài hạn.

Đến khi hắn luyện Huyền Đô Dịch kinh đến tiểu thành, đã trôi qua năm trăm năm.

Cũng được!

Phương Vọng vẫn duy trì sự hứng thú với Huyền Đô Dịch kinh, hắn tiếp tục tu luyện.

Hắn phát hiện mỗi khi mình tu luyện Huyền Đô Dịch kinh một lần, công pháp này lại có thể sinh ra càng nhiều tạo hóa hơn, đây là một công pháp đang biến đổi.

Chương 654: Nam Thiên môn, Huyền Đô Dịch kinh đại viên mãn

Chương 654: Nam Thiên môn, Huyền Đô Dịch kinh đại viên mãn

Từ tiểu thành đến đại thành, quả thực giống như đổi một công pháp khác, Phương Vọng đã dùng trọn mười hai nghìn năm!

Hắn bắt đầu tê cả da đầu, có chút không chịu nổi.

Sau khi đạt đến đại thành, Huyền Đô Dịch kinh bộc phát nhiều pháp môn hơn, chỉ riêng các loại pháp thuật nhỏ đã vượt quá một nghìn loại, nội công của nó càng biến đổi ra một đặc tính.

Huyền Đô Dịch kinh có thể hấp thụ sức mạnh của người khác, chuyển hóa thành sức mạnh của mình!

Khoảnh khắc khó khăn nhất đã đến, đó chính là tu luyện từ cảnh giới đại thành đến cảnh giới viên mãn!

Tiếp theo là những năm tháng gian khổ và buồn tẻ, Phương Vọng chỉ có thể nghiêng răng chịu đựng.

Đến khi hắn luyện Huyền Đô Dịch kinh đến cảnh giới đại viên mãn, hắn nhìn lại, phát hiện công pháp này đã tiêu tốn của hắn mười tám nghìn năm, hắn thậm chí còn lười nhìn số lẻ.

Ngay sau đó Phương Vọng cảm thấy thiên địa quay cuồng, ý thức trở về hiện thực.

Hắn vẫn lơ lửng trước bia đá Nam Thiên môn, vẫn duy trì trạng thái nguyên thần.

Phương Vọng lập tức thu hồi nguyên thần, bế quan mười tám nghìn năm, hắn phải thả lỏng một phen!

Quá trình thu hồi nguyên thần cực nhanh, khi trở về cơ thể Phương Vọng, vừa đúng gần mười hai giờ trưa, hắn lập tức đứng dậy từ trước cửa sổ sát đất, rồi đi ra ngoài.

Vẫn là quán ăn mà hắn thường ăn, ông chủ hỏi hắn dạo này sao không đến, hắn tùy tiện bịa một lý do để đối phó.

Hắn đi đến bàn ăn ở góc ngồi xuống, rồi lấy điện thoại ra, chờ đồ ăn.

Trong vòng một tháng, điện thoại của hắn có rất nhiều cuộc gọi nhờ, phần lớn là quảng cáo chào hàng, còn phần mềm xã hội của hắn thì có đến chín mươi chín tin nhắn cộng lại.

Phương Vọng thấy Dương Lâm Nhi nhắn tin cho hắn nhiều nhất, lúc đầu là chào hỏi hắn, sau đó, nàng bắt đầu lo được lo mất. Về sau, nàng lo Phương Vọng xảy ra chuyện, khiến hắn vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. Phương Vọng định trả lời tin nhắn, đột nhiên cảm thấy gì đó, liền đặt điện thoại sang một bên.

Hắn bắt đầu ngắm cảnh bên ngoài cửa sổ, bên ngoài cửa sổ vừa lúc là ven đường, đây là vị trí hắn thích nhất.

Không lâu sau, Dương Lâm Nhi đi ngang qua cửa sổ, nàng vô thức nhìn vào trong quán ăn. Vừa nhìn thấy Phương Vọng, nàng lập tức lộ vẻ mừng rỡ, ngay sau đó, nàng trừng mắt nhìn Phương Vọng, vẻ mặt tức giận, phải nói là, vẻ mặt này khiến Phương Vọng cảm thấy khá đáng yêu.

Phương Vọng giơ tay cười chào Dương Lâm Nhi, khiến Dương Lâm Nhi tức điên. Nàng bước nhanh vào quán ăn, đi thẳng đến trước mặt Phương Vọng, nàng chống nạnh, trừng mắt nhìn Phương Vọng, hỏi: “Sao người không trả lời tin nhắn của ta? Ta còn tưởng rằng người...”

Phương Vọng nghiêng đầu, nhìn nàng, cười hỏi: “Sao thế? Còn tưởng ta chết rồi à?”

Dương Lâm Nhi nhìn hắn cười tươi như hoa, không hiểu sao, rõ ràng cảm thấy hắn rất đáng ghét, nhưng cơn tức trong lòng lại tan đi một nửa.

Nàng lập tức ngồi đối diện Phương Vọng, ném chiếc túi xách nhỏ của mình sang một bên, nàng nhìn chằm chằm Phương Vọng, hỏi: “Người ghét ta đến vậy sao?”

Phương Vọng vừa bế quan mười tám nghìn năm, thực sự sắp phát điên rồi, đang buồn không có người để nói chuyện, hần nghiêm mặt nói: “Ta không ghét ngươi, ta gặp chuyện rồi, ngươi có thể không tin, nhưng ta bị nhốt ở một nơi, bị nhốt tròn mười tám nghìn năm!”

Dương Lâm Nhi nghe xong, không khỏi sửng sốt.

“Tròn mười tám nghìn năm, ngươi có biết ta đã vượt qua như thế nào không?”

Phương Vọng thở dài, vẻ mặt sụp đổ.

Dương Lâm Nhi không nhịn được trợn mắt, khó chịu nói: “Ngươi có thể sống mười tám nghìn năm sao? Sao ngươi không nói ngươi là thần tiên luôn đi? Đạo này ngươi có xem tiểu thuyết mạng không? Đừng xem nhiều quá, thứ đó dễ nghiện lắm, không ít người trong công ty chúng ta đều đang theo dõi, đi làm cũng không có tinh thần.”

Bây giờ đã là năm 2016. ngành giải trí mạng phát triển rất nhanh.

Phương Vọng nhún vai, nói: “Nói thật với ngươi, ta là người tu tiên, ta có thể trường sinh bất lão, nếu ngươi thích ta, ta không thể ở bên ngươi đến cuối đời.”

Dương Lâm Nhi hừ hừ một tiếng: “Vậy ư? Ta cũng nói thật với ngươi ư? Ta là Cửu Thiên Huyền Nữ chuyển thế, sợ không?”

Phương Vọng bật cười, hỏi: “Xin hỏi đạo hữu tu luyện ở đâu?”

“Thì không thể nói cho ngươi biết.”

Hai người vừa nói chuyện vừa cười với nhau.

Dương Lâm Nhi cảm thấy Phương Vọng rất kỳ lạ, rất không đứng đắn, nhưng nàng lại bị sức hút của hần mê hoặc.

Phương Vọng lại cảm thán, thời buổi này nói thật không ai tin.

Hắn cũng đang nghĩ một chuyện, có nên yêu đương để thư giãn không?

Yêu nhau bốn năm năm, rồi chia tay, có lẽ trong lòng Dương Lâm Nhi hắn sẽ trở thành quá khứ.

Phương Vọng tu luyện Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, không để lại nhân quả, cũng không sợ để lại họa cho Dương Lâm Nhi. Hơn nữa nhân gian này đã hoang tàn, căn bản không có tồn tại mạnh mẽ, có lẽ Tiên Đình ở Thượng giới đã quên mất sự tồn tại của giới này.

Hôm đó, Phương Vọng đưa Dương Lâm Nhi đi chơi đến tối, chín giờ tối, Phương Vọng đưa nàng đến ga tàu điện ngầm.

Tàu điện ngầm đã đến, đang giảm tốc. Trước khi chia tay, Dương Lâm Nhi đứng trước mặt Phương Vọng, hừ một tiếng: “Cửu Thiên Huyền Nữ ngày mai phải đi làm rồi, thời gian thực tập vẫn chưa hết, không thể trốn việc được, ngươi không được quên trả lời tin nhắn của ta đấy.”

Phương Vọng lắc đầu, nói: “Ta không đảm bảo được, nhưng ngươi không cần lo lắng, nếu ta không trả lời ngươi, không có nghĩa là ta chết ở nhà, mà là ta đang bế quan tu luyện.”

Dương Lâm Nhi liếc hắn một cái, quay người bước vào toa tàu điện ngầm.

Tiền Dương Lâm Nhi đi, Phương Vọng quay người, lên toa tàu điện ngầm đi ngược hướng, hắn định đi chơi khắp nơi, thư giãn đầu óc.

Chơi chán, hắn sẽ chuẩn bị dung hợp Thiên Đạo Vô Lượng kinh và Huyền Đô Dịch kinh, để nội công của mình đạt đến một cảnh giới mới.

Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua, Tết đến, Đông Hải trở nên vắng vẻ hơn nhiều.

Đêm hôm đó, Phương Vọng nằm trên ghế sofa nhà mình, xem tivi.

Hắn phát hiện ở xã hội hiện đại lâu rồi, không cần thư giãn lâu như vậy, vì ở đây có quá nhiều trò giải trí. Chỉ mới nửa tháng, hắn cảm thấy mình đã diải tảo được nần hết. Brừ——

Chương 655: Ngộ ra vận mệnh, thay đổi cuộc đời.

Chương 655: Ngộ ra vận mệnh, thay đổi cuộc đời.

Điện thoại của Phương Vọng rung lên, hắn cầm lên xem, không cần đoán cũng biết là Dương Lâm Nhi nhắn tin cho mình, kể về chuyện nàng ăn Tết ở nhà.

Phương Vọng đã không nhớ mình đã từng đón Tết như thế nào, hắn mơ hồ nhớ rằng khi ở Phương phủ cũng từng đón một ngày lễ tương tự, cả phủ treo đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

Không biết cha mẹ hắn đã chuyển thế chưa.

Nghĩ ngợi rồi, tâm trí Phương Vọng phiêu du, hắn nghĩ đến chuyện luân hồi, trong Huyền Đô Dịch kinh có pháp môn về âm dương, linh hồn, luân hồi, khiến hắn có hiểu biết mới về luân hồi.

Không biết bao lâu trôi qua, điện thoại của Phương Vọng reo lên, hắn cầm lên xem, là Dương Lâm Nhi gọi cho mình.

Hắn nghe máy, áp điện thoại vào tai, cười nói: “Sao vậy?”

“Phương Vọng, chúc mừng năm mới, không nghe người kể về chuyện ăn Tết ở nhà, có phải người một mình ở Đông Hải không?”

“Chúc mừng năm mới, một mình thì sao, một mình sướng lắm, người không hiểu được đâu.”

Phương Vọng trả lời, không nhìn được cãi nhau với Dương Lâm Nhi.

Với tu vi và địa vị hiện tại của hắn, người cung kính, nịnh bợ hắn nhiều vô kể, hắn thích có người đối mặt với hắn bằng tình cảm chân thật, tất nhiên không thể là tiêu cực.

Quả nhiên, Dương Lâm Nhi nghe hắn khoe khoang, lập tức không vui. Hai người bắt đầu cãi nhau, nói chuyện đủ một tiếng đồng hồ, đến khi mẹ Dương Lâm Nhi giục, nàng mới luyến tiếc cúp máy.

Phương Vọng buông điện thoại, tiếp tục xem tivi.

Một đêm trôi qua.

Sáng hôm sau, chín giờ, Phương Vọng vẫn đang suy nghĩ về đạo luân hồi, chuông cửa reo lên, hắn ngược mắt nhìn, ánh mắt thay đổi.

Hắn đứng dậy, đi đến cửa phòng, mở cửa, thấy Dương Lâm Nhi xinh đẹp đang đứng trước cửa chống trộm.

“Là niềm vui bất ngờ, hay là kinh hãi bất ngờ?”

Dương Lâm Nhi cười đắc ý, ánh mắt không khỏi liếc nhìn sau lưng Phương Vọng, dường như muốn xem trong nhà Phương Vọng còn có người khác không. Phương Vọng vừa mở cửa vừa hỏi: “Mùng một Tết, người đã đến rồi, gia đình không có ý kiến sao?”

Nói thật, tình tiết như vậy vẫn chưa đủ để cảm động Phương Vọng, hắn chỉ thấy thú vị hơn.

Dương Lâm Nhi xách theo túi lớn túi nhỏ, Phương Vọng thuận tay nhận lấy, mời nàng vào nhà.

“Có chứ, tưởng ta có bạn trai rồi, bố ta gọi điện cho ta mấy cuộc liên, ta phải lái xe suốt đêm, vượt qua tám trăm cây số để đến gặp người.”

Dương Lâm Nhi trả lời, ánh mắt nhìn vào trong nhà.

Phương Vọng đi theo sau nàng, đánh giá nàng. Đang là mùa đông, nàng mặc áo lông vũ màu trắng, quàng khăn cổ, đội mũ len, hai tai đỏ ửng.

Hắn âm thầm tỏa ra một luồng dương khí, khiến nhiệt độ trong nhà tăng lên.

“Nhà anh khá ấm, rõ ràng không bật điều hòa.”

Dương Lâm Nhi đến phòng khách, nói như vậy, mắt vẫn đang tìm kiếm thứ gì đó.

Phương Vọng không nhịn được cười, nói: “Đi xem đi, tất cả các phòng đều có thể vào.”

Dương Lâm Nhi nghe vậy, lập tức bước nhanh đi.

Phương Vọng thì đứng tại chỗ suy diễn mệnh số của Dương Lâm Nhi.

Năm giữ Huyền Đô Dịch kinh, hắn đã có thể suy diễn vận mệnh của một người, hắn bấm ngón tay tính toán, hơi cau mày.

Năm năm sau, cha của Dương Lâm Nhi phá sản, khiến gia đình sa sút, nợ nần chồng chất. Cha không chịu nổi áp lực, cuối cùng chọn cách nhảy lầu, mẹ vì thế mà đổ bệnh nằm liệt giường. Để chăm sóc mẹ, Dương Lâm Nhi nghỉ việc trở về quê, vừa làm việc trả nợ, vừa chăm sóc mẹ, còn em trai nàng là Dương Tuấn cũng hy sinh ở Châu Phi cùng năm đó.

Mười năm sau, Dương Lâm Nhi phát hiện mình bị ung thư giai đoạn cuối, sau khi mẹ mất, nàng chọn cách uống thuốc an thần tự tử.

Cả đời chưa lấy chồng, ba mươi ba tuổi đã qua đời.

Thật là quá thảm!

Phương Vọng quyết định thay đổi cuộc đời nàng.

Hắn không có nguyên tắc tôn trọng vận mệnh của người khác, hoặc có suy nghĩ không thể ảnh hưởng đến thế giới này, hắn muốn làm gì thì làm.

Không lâu sau, Dương Lâm Nhi quay lại, hừ một tiếng: “Thật không sao?”

Phương Vọng nhún vai nói: “Bạn luyện công, nào có thời gian chơi với nữ nhân.”

“Phỉ, thật biết bịa chuyện.”

“Hay là luyện công với ta?”

“Luyện công?”

Dương Lâm Nhi nhìn Phương Vọng cười tủm tỉm, trong lòng khẽ giật mình, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, tím nàng đập thành thạch, nàng cố tỏ ra bình tĩnh, nói: “Được thì được!”

Nửa giờ sau.

Dương Lâm Nhi đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa quay đầu nhìn Phương Vọng đang đứng trước cửa sổ sát đất, hỏi: “Phương pháp hô hấp này thực sự có tác dụng sao? Hoàn toàn không cảm nhận được khí mà người nói.”

Đồ đàn ông khôn kiếp!

Thật sự bắt mình ngồi luyện công!

Dương Lâm Nhi vừa tức vừa giận, nàng đã căng thẳng vô ích.

Chương 656: Ngộ ra vận mệnh, thay đổi cuộc đời. (2)

,

Phương Vọng không quay đầu lại, nói: “Linh khí ở thế giới này rất yếu, đặc biệt là ở thành phố, nhưng với công pháp mà ta truyền cho ngươi, ngươi cứ tu luyện nhiều, sớm muộn gì cũng thành.”

Hắn đang xem Tiểu Tử.

Lúc này, Tiểu Tử đang ở bên kia địa cầu khai hóa yêu vật, dạy một số loài động vật trong rừng nạp khí.

Tên này muốn làm gì?

Theo hành động của Tiểu Tử, trong mắt Phương Vọng, vận mệnh của hàng chục tỷ người trên toàn Trái Đất bắt đầu thay đổi, vô số đường chỉ mệnh trong mắt hắn tạo thành một mạng lưới phức tạp, khiến hắn đắm chìm vào cảm ngộ về mệnh số.

Dương Lâm Nhi lại ngồi thêm nửa giờ, thực sự không nhìn được, đứng dậy, bắt đầu vận động gân cốt.

Nàng quay đầu nhìn Phương Vọng trước cửa sổ, Phương Vọng quay lưng về phía nàng, hai tay buông thõng tự nhiên, ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi lên người hắn. Không hiểu sao, nàng lại có cảm giác Phương Vọng có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Nàng không nhìn được gọi một tiếng: “Phương Vọng.” Phương Vọng quay đầu hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, khiến nàng giật mình tỉnh lại.

Nàng vội vàng tìm một chủ đề, hỏi: “Người học được công pháp này từ đâu vậy? Có thật không?”

Phương Vọng cười hỏi: “Nếu là giả, người có cho rằng ta là kẻ điên không?”

Dương Lâm Nhi trả lời: “Tất nhiên ta tin người không phải kẻ điên, nhưng ta phát hiện ra rằng hình như ta không hiểu gì về người cả.”

Chương 656: Ngộ ra vận mệnh, thay đổi cuộc đời. (2)

Phương Vọng nhìn nàng, nói: “Rảnh thì luyện nhiều vào, thực ra ta lừa người đây, công pháp này chỉ có thể tăng cường khí huyết, nâng cao tinh khí thần, giúp người làm việc tốt hơn. Tốt nhất là luyện một thời gian sau khi kết thúc công việc mỗi ngày, hình thành thói quen.”

Thiên Đạo Vô Lượng kinh, dù ở trong môi trường tệ đến đâu, ngay cả khi không luyện thành, Dương Lâm Nhi cũng có thể cường kiện thân thể, trường thọ trăm tuổi dựa vào phương pháp nạp khí của nó.

Dương Lâm Nhi nghe vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lời giải thích này có thể khiến nàng tin phục.

Lúc này, Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được dao động thần thức truyền đến từ chiếc vòng ngọc ở tay phải, là thần thức của Chu Tuyết, vì vậy hần buông một câu rồi đi về phía phòng ngủ của mình: “Ta có việc, phải gọi điện thoại, người cứ ở đây một mình, coi như là nhà của người.”

Không đợi Dương Lâm Nhi trả lời, hần nhanh chóng đến phòng ngủ của mình, khóa trái cửa phòng, sau đó đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

Trong ảo cảnh Phương phủ.

Chu Tuyết đến trước mặt Phương Vọng, câu đầu tiên đã khiến Phương Vọng không chịu nổi: “Sao thế? Đổi khẩu vị rồi à? Bắt đầu thích các cô nương phàm nhân rồi?”

Phương Vọng giả vờ ngạc nhiên hỏi: “Ý gì thế? Người nói gì vậy!”

Chu Tuyết nhìn chằm chằm hắn, nói: “Tốc độ nạp khí của ngươi mấy năm gần đây rất chậm, hẳn là không tu luyện nhiều, ngoài nữ nhân ra, ta không nghĩ ra lý do nào khác.”

Phương Vọng giả vờ ho khan một tiếng, nói: “Ta đang suy nghĩ về việc dung hợp công pháp, hơn nữa linh khí ở phàm gian ta đang ở rất mỏng manh.”

“Thật sao?”

“Được rồi, đúng là có một cô gái, nhưng ta không chấp nhận.”

“Ồ? Giống như Cố Ly, Hồng Tiên Nhi, không từ chối, không chủ động, không chấp nhận?”

“Ta đã từ chối rồi! Với họ, ta đều từ chối, người nhiều nhất chỉ có thể nói ta quá ôn hòa, ta không thể nói lời cay nghiệt được.”

Phương Vọng nói một cách nghiêm túc.

Chu Tuyết nhìn hắn thật sâu, trêu chọc nói: “Thực ra thì ngươi không cần phải từ chối, nếu họ đều chân thành, vậy thì nhận đi. Tình cảm đôi khi là mối quan hệ bền chặt nhất, tất nhiên, cũng có thể khiến ngươi rơi vào vực sâu vạn trượng.”

“Cho dù ngươi có đợi ta, cũng không cần phải đợi như vậy, việc tu luyện của ta sẽ không khiến ta mê muội tình cảm nam nữ, ít nhất là chúng ta tạm thời không thể giống như những đạo lữ khác.”

Chu Tuyết thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói.

Phương Vọng xoa mũi, thăm mắng, làm như hấn rất vội vàng vậy.

Được rồi, thực ra cũng hơi vội vàng.

Chu Tuyết nói đầy ẩn ý: “Nếu người có thể để lại hậu duệ ở các phạm gian khác nhau, thì sẽ có lợi rất lớn đối với người trong tương lai.”

Phương Vọng chuyển chủ đề: “Ta tự có chừng mực, nói về tình hình thiên hạ hiện nay đi?”

Phải nói rằng, tư duy của nữ tử tu tiên giới thật khác biệt.

Có lẽ trong mắt Chu Tuyết, nàng quan tâm đến con người Phương Vọng hơn là nam nhân Phương Vọng này.

Chu Tuyết bắt đầu giới thiệu tình hình thiên hạ hiện nay. Sau khi Đăng Thiên giai kết thúc, bức tường ngăn cách giữa Tây nhân gian và Đông nhân gian bắt đầu tan biến, ngày càng có nhiều tu sĩ, yêu quái Tây nhân gian xông vào Đông nhân gian. Toàn bộ nhân gian trở nên náo nhiệt phi thường, nhân vật phong vân xuất hiện liên tục.

Tây nhân gian có rất nhiều thiên tài, tu sĩ cùng cảnh giới cũng mạnh hơn tu sĩ Đông nhân gian. Điều này cũng khiến khí thế của Tây nhân gian vô cùng ngông cuồng, mặc dù Phương Vọng đã biến mất hàng chục năm, nhưng lại trở thành trụ cột của Đông nhân gian, ngày càng có nhiều người và yêu quái thổi phồng hấn, dẫn đến hấn không ngừng được thần thánh hóa.

“Nhân gian chúng ta sinh ra là cấp bậc hàng đầu trong vô số nhân gian, người dừng ở lại các nhân gian khác quá lâu, dễ nảy sinh tâm lý lười biếng, bây giờ người hấn đã cảm nhận được điều này.”

Chu Tuyết nhắc nhở.

Phương Vọng không khỏi gật đầu. Hắn đã đi qua rất nhiều nhân gian, hầu hết đều rất yếu, khiến hắn có cảm giác như mình là tiên thần hạ phàm.

“Yên tâm đi, ta sẽ không lừa dối đâu, hơn nữa ta phát hiện ra rằng các nhân gian khác mặc dù có vẻ tiêu điều, nhưng cũng ẩn chứa cơ duyên.”

Phương Vọng trả lời, sau đó nói ra Huyền Đô Dịch kinh. Phương Vọng nhướn mày hỏi: “Người biết tuyệt học này sao?”

Chu Tuyết nói với ánh mắt vi diệu: “Tất nhiên là biết, công pháp này danh tiếng lẫy lừng ở Thượng giới. Huyền Đô Đại Thánh sáng tạo ra nó đến nay vẫn còn sống, khai sáng đạo thống thuộc về mình ở Thượng giới, không chịu sự uy hiếp của thế lực lớn, được coi là một trong số ít thiện quả trong các Đại Thánh.”

Phương Vọng nghĩ đến sự tiêu điều của mảnh nhân gian này, không khỏi đưa ra nhiều phỏng đoán, hắn cười hỏi: “Muốn học không? Ta dạy cho.”

“Xin lỗi, ta đã học rồi, chỉ là không giỏi thôi.”

Chu Tuyết lắc đầu nói.

“Công pháp này thực sự lợi hại, ở Thượng giới, người nào có thể luyện công pháp này đến đại thành, đều có thể tung hoành một phương.”

Nghe vậy, Phương Vọng rất muốn hỏi nếu luyện đến đại viên mãn thì tính là trình độ gì?

Nhưng nghĩ rồi lại thôi, có lẽ căn bản không có khái niệm đại viên mãn.

Hơn nữa giấu một tay cũng là chuyện tốt.

Chu Tuyết rất hứng thú với nhân gian xuất thân mà Huyền Đô Đại Thánh, bắt đầu hỏi thăm tình hình cụ thể của nhân gian này.

Phương Vọng bắt đầu giới thiệu về Trái Đất, Chu Tuyết nghe rất hứng thú.

Biết được Trái Đất không có pháp môn tu tiên, nhưng phàm nhân lại có thể phi thiên độn địa, thậm chí truyền âm ngàn dặm, những điều này đều khiến Chu Tuyết rất hứng thú.

Hai người trò chuyện rất lâu. Trước khi chia tay, Chu Tuyết bảo Phương Vọng trước khi đi hãy mang một số sản phẩm công nghệ cho nàng, Phương Vọng đều đáp ứng.

Đợi hần thu hồi thần thức, đã đến năm giờ chiều.

Hắn bước ra khỏi phòng ngủ, đến phòng khách, thấy Dương Lâm Nhi ngủ thiếp đi trên ghế sofa. Nàng cuộn tròn người lại, giống như một chú mèo nhỏ.

Chương 657: Nhân gian dung hợp, Huyền Đô Đại Thánh

Chương 657: Nhân gian dung hợp, Huyền Đô Đại Thánh

Phương Vọng đứng sau ghế sofa, nhìn xuống nàng, cứ như vậy nhìn chăm chăm, cũng không cúi xuống đưa tay vuốt ve.

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, ánh chiều tà từ cửa sổ sát đất rơi vào, lông mi của Dương Lâm Nhi bắt đầu run rẩy, nàng mơ màng mở mắt ra, vừa vận chạm phải ánh mắt của Phương Vọng.

“Mấy giờ rồi?”

Dương Lâm Nhi vội vàng bò dậy, vừa dụi mắt vừa hỏi.

Phương Vọng trả lời: “Gần bảy giờ rồi, đói không?”

Dương Lâm Nhi gật đầu, nàng chỉnh lại quần áo, nói một tiếng với Phương Vọng rồi đi vào nhà vệ sinh.

Đến tám giờ tối, hai người đã đến nhà hàng, vẫn ngồi bên cửa sổ, có thể ngắm cảnh đêm của thành phố Đông Hải.

Dương Lâm Nhi nói về Dương Tuấn. Dương Tuấn đã ra nước ngoài, mặc dù nàng đang mải, nhưng trong lời nói đầy vẻ lo lắng.

Phương Vọng cười hỏi: “Hắn đang theo đuổi ước mơ của hắn, còn ngươi thì sao? Ước mơ của ngươi là gì, muốn làm gì?”

Đối với hầu hết những người phạm trần, ước mơ là thứ xa vời, theo thời gian lập gia đình sẽ tan thành mây khói.

Dương Lâm Nhi một tay chống cằm, một tay lắc ống hút của ly nước giải khát trước mặt, nàng suy nghĩ: “Thực ra ta không có ước mơ lớn lao gì, vì vậy ta không hiểu em trai mình, nếu thật sự phải nói về ước mơ, thì đó là thành danh, có thể không dựa vào cha mẹ, dựa vào đôi tay của mình để gây dựng sự nghiệp thuộc về mình.”

Nàng bắt đầu kể về tâm sự của mình. Phương Vọng chăm chú lắng nghe nàng kể về kinh nghiệm sống của mình, mặc dù không hiểu chuyên ngành của nàng, nhưng ít nhất có thể nhận ra rằng mặc dù nàng không có ước mơ, nhưng học tập, làm việc đều rất nghiêm túc.

Qua lời kể của nàng, Phương Vọng cũng suy nghĩ về sự theo đuổi của mình.

Tu tiên theo đuổi trường sinh, quá chung chung, cụ thể đi theo con đường nào, bằng cách nào để đạt được trường sinh, mới là điều quan trọng hơn.

Chiều Chu Tuyết nói, nếu hắn có thể để lại con cái ở mỗi nhân gian, sẽ có lợi cho hắn sau này, hắn không khỏi nghĩ đến những pháp môn huyết Có lẽ Chu Tuyết muốn nói rằng nếu hắn chết, có thể dựa vào huyết mạch để hồi sinh.

Đây không phải là vận mệnh mà Phương Vọng muốn, còn về việc dựa vào con cái để phát triển, báo đáp mình, thì hẳn càng không coi trọng.

Hắn thậm chí không muốn sinh con, có con cái sẽ có vương bận, hẳn tạm thời không muốn có vương bận.

Tuy nhiên, chuyện này đã nhắc nhở hắn.

Phương Vọng nghĩ đến Thiên Đạo Vô Lượng kinh của mình, hắn thích truyền bá công pháp của mình, tại sao không dành nhiều tâm huyết hơn cho công pháp?

Rất nhanh, đồ ăn đã được bung lên, Phương Vọng và Dương Lâm Nhi tiếp tục trò chuyện. Bầu không khí rất tốt, ít nhất Dương Lâm Nhi nghĩ như vậy, nàng cảm thấy mình lại gần Phương Vọng hơn một bước.

Tối hôm đó, Dương Lâm Nhi ở lại nhà Phương Vọng, nhà hắn có nhiều phòng, tiếp đón nàng không khó.

Đêm đó, Dương Lâm Nhi trần trọc không ngủ được.

Còn Phương Vọng thì bắt đầu nhập vào ngộ đạo.

Đôi khi, quan sát cuộc sống và suy nghĩ của phàm nhân cũng có thể có tác dụng khai sáng đối với tu tiên giả, đây cũng là lý do hắn thích trò chuyện với Dương Lâm Nhi.

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa.

Chớp mắt đã hai năm trôi qua, thời gian đã đến năm 2018.

Trong hai năm này, Phương Vọng bắt đầu ở ẩn, ngoài việc thỉnh thoảng ra ngoài chơi với Dương Lâm Nhi, hắn đều ở lì trong nhà, dung hợp Thiên Đạo Vô Lượng kinh và Huyền Đô Dịch kinh.

Hai công pháp này đều quá đồ sộ, cho dù dùng phương pháp ghép nối, cũng cần rất nhiều thời gian. Phương Vọng bây

giờ đã khác xưa, không phải chỉ ghép nối một cách mù quáng, hấn cũng đang tìm kiếm quy luật từ đó.

Một buổi trưa ngày nọ.

Trong một tòa nhà thương mại, Dương Lâm Nhi ngồi ở vị trí làm việc của mình, nhìn ra dòng sông ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Lúc này, một người phụ nữ mặc trang phục công sở ôm cặp tài liệu đến bên nàng, dùng khuỷu tay đẩy vai nàng, cười hỏi: “Nghĩ gì vậy? Cả ngày hôm nay đều mất tập trung, lại vì người bạn trai bí ẩn kia của ngươi sao?” Dương Lâm Nhi hoàn hồn, thờ dãi, nói: “Đúng vậy, người nói xem hấn ấy, cả ngày chỉ ở lì trong nhà, một tháng ta chỉ gọi hấn ra ngoài được một lần, hấn thực sự không ra khỏi nhà.”

Người phụ nữ mặc trang phục công sở tò mò hỏi: “Hấn không đi làm sao? Là phú nhị đại à?”

“Không rõ, nhà hấn tuy lớn nhưng chỉ là thuê, cũng không nghe hấn nhắc đến cha mẹ.”

Dương Lâm Nhi bắt lặc nói.

Nàng luôn cảm thấy Phương Vọng ở lì như vậy có liên quan đến công pháp mà hấn tu luyện.

Cái tên này sẽ không tẩu hỏa nhập ma, thực sự cho rằng mình đang tu tiên đấy chứ?

Người phụ nữ mặc trang phục công sở xoa cằm, cũng bắt đầu suy đoán.

Lúc này, người ngồi đối diện Dương Lâm Nhi lên tiếng:

“Gần đây, Nam Mỹ thường xuyên xuất hiện động vật hoang dã khổng lồ, kích thích của những động vật hoang dã này liên tục phá vỡ kỷ lục của loài đó. Có chuyên gia phân tích, điều này có thể liên quan đến sự thay đổi hệ sinh thái của

Trái Đất, hiện tượng nóng lên toàn cầu khiến khí hậu biến đổi, cộng thêm quá trình công nghiệp hóa...”

Người phụ nữ mặc trang phục công sở không khỏi trờ mắt nhìn, mắg: “Trần Kính, xem tin tức thì có thể đeo tai nghe không?”

Ngồi đối diện là một thanh niên béo phì, bộ vest của hắ căng phồng, lúc này, hắ đang cúi xuống xem tin tức trên điện thoại, điện thoại được dựng đứng trên giá đỡ.

Chương 658: Tổ chức bí ắ, dị tượng thiên địa.

Chương 658: Tổ chức bí ắ, dị tượng thiên địa.

Trần Kính đẩy đẩy mắt kính, vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Ta nghỉ ngơi ngày tận thế sắp đến rồi. Ta đã theo dõi loại tin tức này được hai năm rồi, không chỉ Nam Mỹ, Châu Phi, Châu Úc và các đại dương đều có tin đưa về động vật biến dị, khuyên các người nên xem nhiều tin tức, bình thường ở nhà nên chuẩn bị sẵn túi đồ sinh tồn, tiền lương nên tiêu thì tiêu, đừng tiết kiệm nữa!”

Người phụ nữ mặc trang phục công sở hừ một tiếng: “Vậy thì người nhanh chóng nghỉ việc, cút đi, tiền thưởng quý này cũng đừng lấy nữa, dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân!”

Trần Kính lắ bắ một câu, người phụ nữ mặc trang phục công sở không nghe rõ, bèn hỏi lại, hai người bắt đầu cãi nhau.

Còn Dương Lâm Nhi thì cau mày, bây giờ người nàng lo lắng không phải là Phương Vọng, mà là em trai của nàng, Dương Tuấn.

Tháng trước, Dương Tuấn gọi điện cho nàng, nói rằng mình đang làm việc ở Nam Mỹ, không biết có liên quan đến những con vật kỳ lạ này hay không.

Cùng lúc đó, bên kia Trái Đất.

Trong khu rừng ẩm ướt, một đội thám hiểm đang chạy điên cuồng, họ đeo ba lô, vác máy quay, tổng cộng có bảy người, rất chật vật, trong đó có Dương Tuấn.

Tóc của Dương Tuấn không biết là bị nước sông làm ướt hay là bị mồ hôi làm ướt, cả khuôn mặt đều ướt sũng. Hắn đầy vẻ sợ hãi, vừa chạy vừa không nhin được quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy khu rừng phía sau họ rung chuyển dữ dội, như thể có thứ gì đó khổng lồ đang lao tới.

Trái tim Dương Tuấn như nhảy lên cổ họng, hắn quay đầu lại, chuyên tâm chạy trốn.

Đột nhiên, một người đàn ông phía sau hắn ngã xuống đất, ngay sau đó, một tiếng hét thảm truyền đến. Khi hắn quay đầu lại lần nữa, thì đã không thấy bóng dáng người đó nữa.

Dương Tuấn suýt nữa thì sợ chết khiếp, đầu óc trống rỗng, hắn loạng choạng chạy về phía trước.

Không biết chạy được bao lâu, hắn đột nhiên lao ra khỏi khu rừng, phía trước là một vùng biển xanh ngắt vô tận, trên bãi cát còn lấp lánh ánh bạc, trước mặt hắn còn có năm người, tất cả đều chạy đến bờ biển, lo lắng vẫy tay với hắn.

Dương Tuấn cảm thấy phổi mình như muốn nổ tung, hắn nâng đôi chân như đeo chì, tiếp tục chạy về phía trước.

Âm một tiếng!

Mặt biển phía sau năm người bạn đồng hành đột nhiên nổ tung, Dương Tuấn đứng sững tại chỗ, hắn mở to mắt, nhìn thấy cảnh tượng khó quên trong đời.

Một con tử long bay lên từ dưới đáy biển, lượn vòng trên bầu trời.

Rồng...

Là rồng thật!

Sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, mắt giống thỏ, cổ giống rắn, bụng giống sò, vây giống cá, móng vuốt giống chim ưng, bàn chân giống hổ, tai giống trâu!

Giống hệt như con rồng được mô tả trong thần thoại!

Dưới ánh nắng mặt trời, vảy rồng trên thân tử long này phản chiếu ánh sáng kỳ lạ, cảnh tượng rồng treo trên bầu trời đã chấn động sâu sắc đến hần.

Không chỉ có hần, năm nhà thám hiểm khác cũng đều ngơ ngác.

Con tử long này chính là Tiểu Tử!

Tiểu Tử nhìn xuống Dương Tuấn, thầm nghĩ: “Quả nhiên là tên nhóc này, coi như người may mắn, nếu không phải công tử đối xử tốt với người, thì hôm nay bản công chúa còn lười quan tâm đến người!”

Dương Tuấn còn chưa kịp suy nghĩ nhiều, đột nhiên nghe thấy động tĩnh phía sau, hần vô thức quay đầu nhìn lại, cả người lập tức ngã ngò xuống bãi cát.

Chỉ thấy một con trăn lười khổng lồ chui ra khỏi khu rừng, thân trăn còn thô hơn cả những cây cổ thụ xung quanh, thân trăn dựng lên cao hơn ba mét, thè lưỡi, mép miệng trăn còn dính máu thịt.

Con trăn lười này nhìn chăm chăm vào Tiểu Tử đang ở trên cao, đôi mắt rắn lạnh lùng, chớp chớp.

Tiểu Tử đột nhiên há miệng, trong miệng phun ra từng luồng kiếm khí, trong nháy mắt đã nhấn chìm con trăn lười.

Theo máu thịt tung tóe, đá cát bắn tung tóe, Dương Tuấn bị bắn đầy máu.

Chưa kịp phản ứng, máy quay trong tay hắn đột nhiên phát ra tia điện, bạn đồng hành khác cũng vậy.

Tất cả đều hồng!

Dương Tuấn dùng cánh tay che mặt. Sau khi động tĩnh do kiếm khí gây ra dừng lại, hắn buông cánh tay xuống, cẩn thận nhìn lại, phía trước xuất hiện một hố sâu, máu thịt khắp nơi, vô cùng kinh hoàng.

Hắn vô thức quay đầu lại nhìn, đã không thấy bóng dáng của Tiểu Tử.

“Chuyện này...”

Dương Tuấn đã mất khả năng diễn đạt bằng lời, tất cả những điều này khiến hắn cảm thấy như đang ở trong mơ. ...

Buổi tối.

Phương Vọng nằm trên ghế sofa xem tivi, Tiểu Tử nằm trên đầu gối hắn, không ngừng nói với hắn.

“Có người muốn tạo ra yêu thú?”

Phương Vọng hỏi.

Tiểu Tử gật đầu nói: “Những yêu thú ta nuôi đều rất ngoan, không bao giờ làm bậy, nhưng ta gặp một đám yêu thú không có lý trí, hắn là linh trí chưa phát triển hoàn thiện. Nhưng chúng rất thích giết chóc, và số lượng đang tăng lên, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ gây ra tai họa cho nhân gian này. Công tử, người nói xem ta có nên can thiệp không?”

Phương Vọng bấm ngón tay tính toán, phát hiện lời Tiểu Tử nói là thật. Đằng sau những yêu thú này là một tổ chức không lồ, trải rộng khắp nơi trên thế giới, tính thời gian thành lập của tổ chức này, thậm chí có thể tính từ thời Thế chiến thứ nhất.

Người mạnh nhất mà hắn cảm nhận được trước đó chính là người của tổ chức này, có tu vi sánh ngang Huyền Tâm cảnh.

Sức mạnh của tổ chức này rất đặc biệt, không phải là tu tiên giả, chỉ là thể chất đặc biệt.

Phương Vọng trầm ngâm nói: “Ra tay trực tiếp không tốt, dù sao thì sớm muộn gì chúng ta cũng phải đi, người hãy âm thầm hành động đi.”

Hắn đang bận dung hợp công pháp, không có tâm tư đi cứu thế giới. Hơn nữa hắn suy diễn ra tổ chức đó có liên quan đến nhiều quốc gia, nói cách khác, không nhất thiết là tổ chức tà ác, ít nhất quốc tế có thể kiểm soát được tổ chức này.

Bây giờ hắn chỉ mong chờ thành quả sau khi Thiên Đạo Vô Lượng kinh và Huyền Đô Dịch kinh dung hợp.

“Thành cang đã không còn vai Cũng không biết có gây ra dị tượng thiên địa ở nhân gian này hay không.

Chương 659: Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đại viên mãn.

Chương 659: Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đại viên mãn.

Tiểu Tử còn muốn nói thêm, Phương Vọng đã cảm nhận được điều gì đó, vẫy tay nói: “Bọn họ sắp đến rồi, người tìm một căn phòng trốn trước đi.”

Tiểu Tử nghe xong, lập tức chuồn mất.

Mười phút sau, cửa phòng mở ra, Dương Lâm Nhi và Dương Tuấn đi vào.

Tính từ lúc Dương Tuấn được Tiểu Tử cứu đã qua một tuần, Dương Tuấn bị dọa vỡ mật, đêm đó trốn về nước, nghỉ ngơi ba ngày mới dám ra ngoài.

“Vọng ca.”

Dương Tuấn giơ tay, cổ cười chào hỏi.

Phương Vọng đứng dậy, đi ra đón họ, tiện tay nhận lấy đồ ăn ngoài mà Dương Lâm Nhi đang cầm.

“Sao vậy? Sắc mặt không được tốt lắm?”

Phương Vọng giả vờ quan tâm hỏi. Lúc này, sắc mặt Dương Tuấn tái nhợt, như thể vừa trải qua một trận bệnh nặng.

Dương Lâm Nhi oán trách nói: “Đừng nhắc nữa, tên này về nhà cái gì cũng không chịu nói, cũng không chịu về nhà, chiều nay gọi điện nhất định phải đến tìm người.”

Dương Tuấn nhìn Phương Vọng, muốn nói lại thôi.

Phương Vọng đặt túi đồ trong tay lên bàn ăn, sau đó dẫn họ đến ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách.

Vừa ngồi xuống, Dương Tuấn không nhịn được hỏi: “Vọng ca, con búp bê người mang theo vào lần đầu chúng ta gặp nhau có còn không?”

Mấy ngày nay, trong đầu hắn không ngừng nhớ lại dáng vẻ của Tiểu Tử, càng nghĩ càng thấy quen mắt, cho đến khi hắn đột nhiên nghĩ đến Phương Vọng.

Hồi đó con búp bê trên vai Phương Vọng hình như cũng là một con tử long, lúc đó hắn thấy rất chân thực, nên nhớ rất rõ.

Phương Vọng trả lời: “Mất lâu rồi, sao vậy?”

Dương Lâm Nhi bổ sung một câu: “Những năm này đúng là không thấy con búp bê đó.” cuộc là từ đâu ra? Người vớt nó ở đâu?”

Phương Vọng giả vờ suy nghĩ, nói: “Thật ra là mua ở một quầy hàng ven đường, sau đó ta phát hiện bên trong có một tờ giấy, trên đó viết ba chữ Long Thần giáo. Còn có một câu, tín

ngưỡng Đại Long Thần từ bi vô lượng cứu khổ cứu nạn, có thể được trường sinh, ta thấy tư tưởng có vấn đề, nên đã vứt đi, bây giờ nó ở đâu, ta cũng không biết.”

Long Thần giáo!

Đại Long Thần từ bi vô lượng cứu khổ cứu nạn?

Dương Tuấn lập tức phản kích, hẳn tin rằng sinh vật màu tím đó chính là rồng, bây giờ xem ra Long Thần thực sự tồn tại, hơn nữa đã có một nhóm tín đồ.

Hắn như bước vào một thế giới khác, cảm thấy mình lần đầu tiên hiểu được thế giới này.

Hắn đã nói rồi mà, trong hiện thực không thể hoàn toàn không có sinh vật siêu nhiên được!

Nhìn Dương Tuấn phản kích đến mức mặt đỏ bừng, cả người run rẩy, Dương Lâm Nhi không khỏi cau mày.

Một Phương Vọng đã khiến nàng đau đầu, bây giờ em trai nàng cũng muốn đi vào con đường tà đạo sao?

Dương Lâm Nhi đang định giáo huấn, thì nghe Dương Tuấn kích động nói: “Vọng ca! Không, anh rề! Người có tin rồng tồn tại không?”

Hắn bắt đầu kể lại chuyện mình gặp phải một tuần trước, Dương Lâm Nhi lúc đầu không tin, nhưng nghe hắn nói nghiêm túc như vậy, không khỏi do dự.

Để chứng minh cho chính mình, Dương Tuấn còn xắn tay áo lên, để lộ ra từng vết thương, Dương Lâm Nhi nhìn mà đau lòng.

Chẳng lẽ trên đời này thực sự có rồng sao?

Dương Lâm Nhi rơi vào hoang mang, nàng không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, Phương Vọng chắc hẳn rất phân

khích nhĩ?

Kết quả nàng phát hiện Phương Vọng vẫn rất bình tĩnh.

“Ta nghĩ người cần bình tĩnh một thời gian, rồi trò chuyện với những người bạn đồng hành của người, như vậy mới có thể xác định được, đúng không?”

Phương Vọng nhìn chằm chằm Dương Tuấn nói, không hiểu sao, trái tim đang bồn chồn của Dương Tuấn đột nhiên bình tĩnh lại.

Đúng vậy Tại sao hắn không trò chuyện với những người khác có mặt ở đó?

Phương Vọng tiếp tục chuyển chủ đề, hỏi Dương Tuấn về kế hoạch tiếp theo. Dương Lâm Nhi muốn đưa hắn về quê, không cho hắn ra nước ngoài nữa, lần này, Dương Tuấn không phản bác ngay, vì hắn cũng thực sự sợ rồi.

Đối mặt với một con trăn hung dữ như vậy, còn đáng sợ hơn cả việc ra chiến trường.

Tối hôm đó, Dương Tuấn cũng ở lại nhà Phương Vọng, sáng sớm hôm sau, hắn một mình rời đi.

Dương Lâm Nhi thì ở lại với Phương Vọng.

Hai người ngồi trên ghế sofa, xem tin tức trên tivi. Dương Lâm Nhi tối qua không ngủ ngon, lúc thì nghĩ đến thuyết tận thế của đồng nghiệp Trần Kính, lúc thì nghĩ đến chuyện của Dương Tuấn.

“Người nói có thật sự có ngày tận thế không? Nếu thật sự có, thì mọi thứ ta theo đuổi bây giờ có phải là vô nghĩa không?”

Dương Lâm Nhi ôm cánh tay Phương Vọng, đầu tựa vào vai hắn.

Phương Vọng trả lời: “Bản thân việc sống đã không cần phải theo đuổi ý nghĩa, dù sao cũng sẽ đi đến cái chết, cho dù có ngày tận thế thật, thì cũng không phải chỉ mình ngươi phải đối mặt, sợ gì?”

Dương Lâm Nhi nghe xong, trong lòng ngọt ngào, hiếm khi nghe Phương Vọng tỏ tình như vậy.

Nhưng nàng không biết rằng, Phương Vọng chỉ tùy tiện ứng phó, bây giờ hắn đang nghĩ đến chuyện dung hợp công pháp.

Mãi đến chiều, Dương Lâm Nhi mới rời đi, ngày mai nàng còn phải đi làm.

Chuyện của Dương Tuấn đối với Phương Vọng chỉ là một chuyện nhỏ, hắn bắt đầu tiếp tục nghiên cứu công pháp. ...

Bốn năm sau, thời gian đến năm 2022.

Một ngày nọ, thành phố chìm trong mưa phùn.

Phương Vọng đang đả tọa trước cửa sổ sát đất đột nhiên mở mắt, rồi lại nhắm mắt.

Ý thức của hắn tiến vào Thiên Cung, nhìn cảnh vật bên trong Thiên Cung, lúc này, lòng hắn rất bình tĩnh.

Cuối cùng cũng thành công rồi!

Cho dù là Thiên Đạo Vô Lượng kinh hay Huyền Đô Dịch kinh, đều là bao gồm rất nhiều pháp môn, muốn dung hợp, tuyệt không phải chuyện dễ dàng.

Phương Vọng cảm thấy ngộ tính của mình đã khác xưa, những đạo pháp trước đây nhìn vào thấy phức tạp, bây giờ trong mắt hắn lại trở nên đơn giản.

Có lẽ là do tích lũy nhiều tuyệt học đại viên mãn, ngộ tính của con người chắc chắn sẽ tiến bộ theo kiến thức mà mình

nắm giữ.

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, bắt đầu tu luyện công pháp mới.

Với sự hiểu biết của mình về hai loại tuyệt học, Phương Vọng tu luyện không hề khó khăn.

Chương 660: Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đại viên mãn. (2)

Chương 660: Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đại viên mãn. (2)

Luyện thành không khó, đại thành mới khó!

Loại tuyệt học mới này đã vượt qua pháp môn của không ít Đại Thánh, Đại Đế, dù sao thì nền tảng của nó chính là tuyệt học của Đế Thánh.

Từng năm trôi qua nhanh chóng.

Chớp mắt đã là mấy nghìn năm!

Phương Vọng luyện đến đại thành, ngay cả bản thân hắn cũng kinh ngạc trước sáng tạo của mình, loại công pháp này quá tuyệt vời!

Để những người tu luyện khác dành cả đời chỉ để luyện loại công pháp này, cũng có thể quét ngang nhân gian!

Tuy nhiên, ngay cả người sáng tạo, muốn tu luyện loại công pháp này đến cảnh giới đại viên mãn hoàn mỹ nhất cũng cần một thời gian dài.

Từ đại thành đến đại viên mãn, bản thân chính là quá trình sáng tạo, suy diễn, hoàn thiện loại công pháp này đến mức cực hạn.

Phương Vọng đắm chìm trong đó, suy nghĩ không thể tự thoát ra được.

Đợi đến khi hấn luyện công pháp mới đến đại viên mãn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện đã một vạn hai nghìn năm trôi qua kể từ khi vào Thiên Cung!

“Gọi là Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đi.”

Phương Vọng lẩm bẫm, đặt tên cho công pháp này, Thiên Cung lập tức vỡ tan, ý thức của hấn trở về hiện thực.

Hấn mở mắt ra, đập vào mắt hấn là thành phố mưa phùn.

Thành phố này như đang khóc.

Thời tiết hai năm nay càng ngày càng kỳ lạ, và sự phát triển của Trái Đất này cũng ngày càng khác so với Trái Đất kiếp trước của Phương Vọng.

Ngoài Tiểu Tử, Trái Đất này còn có một nhóm người đang nỗ lực thay đổi thế giới.

Phương Vọng đứng dậy. Hấn nhảy ra khỏi Trái Đất, đến bên ngoài hệ mặt trời, hấn bắt đầu thúc đẩy Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh, để cơ thể mình thích ứng với công pháp hoàn toàn mới.

Nhưng khi hấn vừa vận động, hấn đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, liếc mắt nhìn, chỉ thấy sâu trong vũ trụ có một bóng sáng, hình dáng là “Tu sĩ đến từ nhân gian khác, ngươi đang theo đuổi điều gì?”

Một giọng nói mênh mông truyền đến từ hướng của bóng sáng, không thể phân biệt được dung nhan thật của nó.

Phương Vọng nhìn bóng sáng xa xa, trong lòng phỏng đoán thân phận của đối phương, mở miệng trả lời: “Mục tiêu của ta ư? Đó chính là tìm kiếm tuyệt học của các giới, theo đuổi tiên đạo hư vô mờ mịt.”

“Hư vô mờ mịt?”

Bóng sáng hỏi.

Phương Vọng nói: “Sao vậy? Tiên thần còn chưa đủ hư vô mờ mịt sao?”

Bóng sáng cười khẽ một tiếng, rồi nói tiếp: “Trước đây ngươi đã học được một tuyệt học của ta, ngươi thấy thế nào?”

Huyền Đô Đại Thánh!

Phương Vọng nheo mắt hỏi: “Huyền Đô Dịch kinh là tuyệt học của tiền bối sao?”

“Đúng vậy.”

Phương Vọng vừa nghe, tâm tư bắt đầu sinh động. Đối phương coi hắn là hậu bối ở nhân gian, hơn nữa trong mắt đối phương, hắn không biết tiên thần ở phương nào, cũng không biết thân phận thực sự của họ.

Phương Vọng vội vàng chấp tay hành lễ, nói: “Hậu bối vô lễ tu luyện tuyệt học của tiền bối, mong tiền bối đừng trách.”

Huyền Đô Đại Thánh cười ha ha nói: “Không sao, hậu bối, ngươi còn muốn tu luyện tuyệt học khác không? Nếu ngươi đồng ý với ta một chuyện, ta sẽ truyền cho ngươi.”

“Xin hỏi tiền bối là chuyện gì?”

“Ngăn cản Trái Đất nảy sinh tập tục tu tiên, để họ tiếp tục phát triển con đường khoa học kỹ thuật.”

Huyền Đô Đại Thánh trả lời.

Phương Vọng vừa nghe, không khỏi nhú mày.

Trước đây hắn đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, không ngờ Huyền Đô Đại Thánh lại không muốn Trái Đất tu tiên.

Trước đây hắn còn tưởng rằng đám người nỗ lực tạo ra yêu thú là do Huyền Đô Đại Thánh sắp xếp.

Phương Vọng hỏi: “Tại sao?”

Huyền Đô Đại Thánh thở dài một tiếng. nói: “Nauóoi hẳn có thể cảm nhận được sự hoang tàn của nhân gian này, , rất ít nhân gian rơi vào cảnh như vậy. Trên thực tế, đây đã là tốt rồi, bởi vì nhiều nhân gian hơn đã không còn tồn tại, tu tiên chỉ dẫn đến tai họa, bản thân đây là cơ duyên của cá nhân, không thể bao phủ cho toàn bộ nhân gian. Làm như vậy, trái với thiên số, sẽ dẫn đến thiên phạt.”

“Ta dùng thân này đổi lấy sinh cơ cho nhân gian, nhưng lòng người hướng về nơi cao. Luôn có người muốn mở lại tập tục tu tiên, ta không thể trực tiếp can thiệp, vì ta không thể đến nhân gian này, nên chỉ có thể nhờ cậy người.”

Phương Vọng im lặng.

Huyền Đô Đại Thánh tiếp tục nói: “Từ khi người chạm vào cấm chế của ta, ta đã chú ý đến Trái Đất. Ta không thể bắt được khí tức của người, nhưng những gì yêu sủng của người làm có thể phản ánh thái độ của người. Hơn nữa với thực lực của người, giáng lâm Trái Đất có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, nhưng Trái Đất lại không có thay đổi lớn, vì vậy người rất kiềm chế, cũng không phải là người đại ác, nên ta mới hiện thân.”

“Phải nói rằng, hậu bối, vận mệnh của người rất mạnh, nếu không phải người vận công, để lộ khí tức, ta muốn tìm người cũng tìm không ra.”

Nghe đến đây, Phương Vọng gật đầu đồng ý, nói: “Được, trước khi ta rời đi, ta sẽ kiềm chế sự phát triển tu tiên của thế giới này.”

Còn về suy nghĩ của phạm nhân, hẳn không thể quản nhiều như vậy, con người nhất định phải có lập trường.

Huyền Đô Đại Thánh giơ tay phải lên, chỉ về phía trước, một luồng sáng lướt qua vũ trụ, nhanh chóng giết đến trước mặt Phương Vọng.

Phương Vọng giơ tay lên bắt lấy, nắm lấy một quả cầu sáng, hấn ngẩng đầu nhìn, Huyền Đô Đại Thánh đã không còn nữa.

Hắn nhẹ nhàng bóp nát quả cầu sáng, vô số ngôi sao sáng bao phủ hắn, hắn giữ cảnh giác trong lòng, tiếp nhận những ngôi sao sáng này.

Bên trong ghi chép phương pháp tu luyện một loại thần thông!

Khi Phương Vọng hiểu rõ nó, hắn lập tức tiến vào Thiên Cung.

Nhìn vào đại điện hùng vĩ trong Thiên Cung, Phương Vọng im lặng hồi lâu.

Luyện thôi!

Phương Vọng không nói hai lời, bắt đầu tu luyện thần thông này.

Thần thông này có tên là Huyền Nguyên Thần Biến, có thể tạo ra phân thân khó phân biệt thật giả, phân thân còn sở hữu một phần sức chiến đấu Nguyên Thần Biến của người tu luyện.

Chương 661: Huyền Nguyên Thần Biến đại viên mãn!

Chương 661: Huyền Nguyên Thần Biến đại viên mãn!

Thần thông này không quá phức tạp.

Phương Vọng chỉ mất ba mươi năm đã học xong, nhưng để đạt đến đại viên mãn thì lại tốn không ít công sức.

Huyền Nguyên Thần Biến ở cảnh giới đại viên mãn có thể tạo ra vô số phân thân, thậm chí có thể để phân thân thay mình làm việc, chỉ cần hắn có đủ linh lực, và đối phương khó có thể phân biệt thật giả.

Phân thân không có tư duy độc lập, tạo ra phân thân cũng tương đương với việc có thêm nhiều đôi mắt và giác quan khác.

Tổng cộng mất hai nghìn năm trăm năm!

Trong hai nghìn năm trăm năm, Phương Vọng còn nhờ đó mà khiến thần thức, nguyên thần của mình được nâng cao, dù sao thì việc điều khiển nhiều phân thân như vậy cũng dựa vào sức mạnh của linh hồn.

Phương Vọng mở mắt, hắn do dự một lát, rồi bắt đầu đả tọa tu luyện.

Trước tiên hãy tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đã!

Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh vẫn có thể khiến thân thể Phương Vọng tự động tu luyện, tốc độ hấp thụ linh khí nhanh hơn nhiều so với trước đây. Không chỉ vậy, nếu có linh khí đến gần hắn, hắn cũng sẽ tự động hấp thụ, trừ khi hắn cố ý dừng Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh.

Theo hắn bắt đầu vận công, toàn bộ vũ trụ đều xuất hiện thiên uy to lớn.

Thiên uy này cũng ảnh hưởng đến Trái Đất.

Ầm!

Thành phố Đông Hải, một tiếng sấm sét nổ vang, sau đó là một trận mưa như trút nước, toàn bộ thành phố đều chìm trong áp lực.

Dương Lâm Nhi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ lập tức bị mưa lớn làm nhòe đi.

Tiếng sấm này đến quá đột ngột, khiến nàng sợ hết hồn, may mà trong phòng làm việc chỉ có một mình nàng.

Nàng suy nghĩ một lát, lấy điện thoại ra gọi cho Phương Vọng, nhưng kết quả lại hiển thị rằng đối phương không trong vùng phủ sóng, điều này khiến nàng rất bối rối.

Không hiểu sao, nàng lại cảm thấy lo lắng vô cớ, luôn có cảm giác Phương Vọng sắp rời xa nàng. cảm giác không yên tâm. Chủ yếu là nàng không nhìn thấu được Phương Vọng, thậm chí còn không hiểu Phương Vọng.

Nàng suy nghĩ một lát, lập tức đứng dậy thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đến tìm Phương Vọng.

Trận mưa lớn đột ngột khiến toàn bộ thành phố trở nên có chút hỗn loạn, đường phố bắt đầu tắc nghẽn, người dân đi lại rất nhanh, có người còn bị gió cuốn bay cả ô.

Dương Lâm Nhi lái xe ra khỏi bãi đỗ xe ngầm, nhưng chưa đi được mấy trăm mét thì đã bị chặn lại, nàng chỉ có thể sốt ruột chờ đợi.

Trận mưa lớn này kéo dài đến tận hai giờ, Dương Lâm Nhi cũng bị kẹt xe hai giờ.

Đến khi nàng xuống xe, mưa bắt đầu giảm.

Nàng nhanh chóng lên lầu, đi thang máy đến nhà Phương Vọng.

Sau khi nhập mật khẩu điện tử, nàng bước vào phòng khách, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, nàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Phương Vọng đang đứng trước cửa sổ sát đất, hai tay đút túi, lặng lẽ ngắm người.

“Mưa lớn quá, ta đến thành phố Đông Hải nhiều năm như vậy rồi, đây là lần đầu tiên gặp phải...”

Dương Lâm Nhi vừa vỗ nước trên người vừa nói với Phương Vọng.

Phương Vọng quay đầu cười nói: “Đúng vậy, rất lớn, nhưng không sao, sẽ sớm tạnh thôi, sau này cũng sẽ không có mưa lớn như vậy nữa.”

Dương Lâm Nhi đến bên hắn, cảm thán nói: “Những năm gần đây, thuyết ngày tận thế ngày càng nhiều, tên Dương Tuấn kia thỉnh thoảng lại gửi cho ta hướng dẫn sinh tồn trong ngày tận thế. Hôm nay thấy mưa lớn như vậy, ta thực sự lo lắng ngày tận thế đột nhiên đến.”

Phương Vọng giơ tay, ôm lấy vai nàng, cười nói: “Yên tâm đi, sẽ không có ngày tận thế đâu.”

“Thật sao?”

Mưa ngoài cửa sổ tuy đã giảm, nhưng tiếng mưa vẫn rất lớn.

Phương Vọng lúc này không phải là phân thân, mà là chân thân. Hắn nhanh chóng vận hành Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh một vòng rồi trở về, dùng linh lực của mình bảo vệ Trái Đất, nếu không Trái Đất có thể bị thiên uy nghiền nát.

Cùng lúc đó, các cơ quan thiên văn, khí tượng, địa lý của các quốc gia đầu nhất hiện ra nhiều tình huếna khẩn ần. toàn hệ thế aiới bắt đầu trở nên hỗn loạn.

Phải đến khi trận mưa lớn này hoàn toàn dừng lại, những tình huống kỳ lạ đó mới dừng lại.

Đến sáng hôm sau, Phương Vọng mới thu hồi linh lực, không còn bảo vệ Trái Đất nữa, mọi chuyện trở lại bình thường.

Hắn quay đầu nhìn Dương Lâm Nhi đang ôm mình bên cạnh, trên mặt nở nụ cười.

Ở bên người trọn đời này, rồi ta sẽ đi.

Biển xanh trời xanh, từng đàn hạc trắng bay ngang, trên trời toàn là cảnh tượng tráng lệ của các loại pháp khí, các loại tọa kỵ bay, ngay cả trên mặt biển cũng đầy bóng dáng của các loại thuyền.

Phương Hàn Vũ mặc áo xanh đứng trên boong tàu. Con tàu của hắn bay trên không trung, thân tàu dài đến trăm trượng, có rất nhiều tu sĩ, yêu quái đi cùng, rất náo nhiệt.

“Thật là khí thế, nhìn khắp Đông nhân gian, có mấy người có thể tổ chức tiệc mừng thọ nghìn năm thu hút được nhiều khách đến như vậy?”

“Nghe nói vị Vũ Quảng Vương này là người có thiên phú mạnh nhất trong lịch sử của Vũ tộc, mấy năm trước đã đột phá đến Chân Hồn cảnh, Chân Hồn cảnh nghìn tuổi, quả thực là thiên tài tuyệt thế.”

“Ngày nay thiên tài trên thế gian ngày càng nhiều, những Thánh tộc, Đế tộc đó đều bắt đầu phái đệ tử nhập thế, không biết là để tranh danh tiếng hay có mưu đồ khác.”

“Tất nhiên là để tranh đoạt khí vận, đối thủ người đánh bại càng mạnh, danh tiếng của người càng vang dội, khí vận của người càng mạnh, khí vận liên quan đến việc thành Thánh chúng Đế sau này!”

“Vũ Quảng Vương tuy mạnh, nhưng so với Thiên Đạo Phương Vọng thì tính là gì?”

Phương Hàn Vũ nghe những lời bàn tán phía sau, ánh mắt hắn không có bất cứ thay đổi nào, dường như hắn không quen biết Phương Vọng.

Nhìn theo Tuyệt Tâm Tà Mục của hắn, trên bầu trời lơ lửng một tòa thành khổng lồ, xung quanh có rất nhiều đảo nổi lượn vòng, khách khứa từ khắp bốn phương tám hướng đổ về.

“Tiểu tử, Vũ tộc không đơn giản, có nền tảng rất mạnh, có thể truy ngược đến thời Hồng Huyền Đế, sư phụ ngươi sẽ không hại ngươi chứ?”

Chương 662: Áp lực của Phương Hàn Vũ, thần thoại nhân gian.

Chương 662: Áp lực của Phương Hàn Vũ, thần thoại nhân gian.

Trong đầu Phương Hàn Vũ vang lên một giọng nói, chính là giọng của Kiếm Hồn vạn năm.

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ trả lời trong lòng: “Nếu sư phụ muốn hại ta, không cần phải vòng vo, hơn nữa Tuyệt Tâm Tà Mục của ta cảm nhận được một sức mạnh kỳ lạ, sức mạnh này có thể tăng cường huyết mạch của ta.”

Phương Vọng đã trở thành truyền thuyết của nửa nhân gian. Chu Tuyết càng kế thừa vị trí Ma Quân, trở thành giáo chủ Kim Tiêu giáo. Là một trong ba người của Phương gia, lòng hắn rất nóng vội, hắn không muốn bị Phương Vọng và Chu Tuyết bỏ xa.

Hơn nữa nghe Chu Tuyết nói, Phương Tử Canh đã biến mất từ lâu cũng đã khác xưa, thậm chí có hy vọng có thể tranh đoạt đại khí vận với các anh hùng thiên hạ, chuyện này khiến hắn càng bị kích thích.

Không chỉ ba người cùng thế hệ này gây áp lực cho hắn, thiên tài của Phương gia xuất hiện liên tục. Không kể đến Phương Bạch, Phương Cảnh, nghe nói trong năm mươi năm gần đây lại xuất hiện một kỳ tài vạn cổ sinh ra đã có bảo linh bản mệnh.

Nhớ lại những chuyện này, Phương Hàn Vũ không hề ghen tị, nhưng lòng hiếu thắng khiến hấn muốn thử sức.

Từ xưa đến nay, những người có thể nổi tiếng nghìn đời, ai mà không trải qua ngàn khó vạn hiểm?

Mạnh như Phương Vọng, cũng là một đường giết ra uy danh!

Sợ nguy hiểm, thì hấn rất khó có thành tựu!

Âm——

Một tiếng nổ lớn truyền đến từ phía sau Phương Hàn Vũ, hấn quay đầu nhìn lại, thấy biển lửa ngập trời từ chân trời ập đến. Trong biển lửa đó có một con hỏa điều khổng lồ, trên đầu hỏa điều có hai bóng người đứng.

“Hong Tiên Nhi của Đại Dụ thần triều và Thái Hi tiên tử của Tổ Chân cung, bọn họ cũng đến sao!”

Có người kêu lên kinh ngạc, sau đó dẫn đến những người khác bàn tán.

Nhắc đến hai thiên chỉ kiều nữ này, họ không khỏi nhắc đến Phương Vọng, nghe nói Thiên Đạo Phương Vọng muốn liều chết bảo vệ Đại Dụ thần triều là vì Hồng Tiên Nhi. nhiều công sức cho đạo tràng Côn Luân của Phương Vọng, đương nhiên sẽ khiến người ta bàn tán.

Phương Hàn Vũ cảm nhận được khí thế của Hồng Tiên Nhi, trong lòng thâm kinh ngạc.

Không thể địch lại!

Hồng Tiên Nhi lại cho hấn một cảm giác không thể chiến thắng, vậy Phương Vọng che chở Hồng Tiên Nhi thì phải mạnh đến mức nào?

Nghĩ đến Phương Vọng, Phương Hàn Vũ hít sâu một hơi.

Hắn đã hơn trăm năm không gặp Phương Vọng. Trục giác mách bảo hắn, chắc chắn Phương Vọng tiến bộ rất nhanh, có lẽ Phương Vọng đã đạt đến cảnh giới vô địch nhân gian.

Không được!

Cơ duyên lần này, hắn nhất định phải có được!

Ánh mắt Phương Hàn Vũ trở nên kiên định. ...

Thời gian trôi qua, mười năm trôi qua.

Năm 2032 đã đến.

Dưới ánh nắng mặt trời, trong một biệt thự độc lập, Phương Vọng đang đả tọa trong sân, nhắm mắt, không nhúc nhích.

Lúc này, cánh cổng sân mở ra, Dương Lâm Nhi mặc một bộ vest đen bước vào. Nàng mặc một chiếc áo sơ mi trắng bên trong, đi giày cao gót, tay xách một chiếc túi nhỏ, toàn thân toát lên khí chất chín chắn của một người phụ nữ thành đạt. Bỏ đi vẻ ngây thơ, nàng trông khoảng ba mươi tuổi, so với mười năm trước thì có vẻ nữ tính hơn.

Nàng đã gần bốn mươi tuổi.

Dương Lâm Nhi thấy Phương Vọng đang đả tọa, không chào hỏi mà lặng lẽ bước vào nhà.

Hai người đến nay vẫn chưa kết hôn, nhưng họ đã tương đương với vợ chồng. Đối với suy nghĩ không muốn có con của Phương Vọng, Dương Lâm Nhi không hề thất vọng, ngược lại còn rất vui mừng, vì nàng cũng không muốn sinh con.

Lúc đầu, nàng sẽ lo được lo mất, lo lắng một ngày nào đó Phương Vọng sẽ rời xa nàng. Từ bảy năm trước, Phương Vọng theo nàng rời khỏi thành phố Đông Hải, đến quê nàng định cư, lòng nàng mới hoàn toàn yên tâm, cũng tin rằng người đàn ông này có thể ở bên nàng cả đời.

Bố mẹ nàng cũng đã gặp Phương Vọng, ấn tượng về Phương Vọng ©fñna không tệ. Còn chuyên học ©á sinh ©an học không. Mẹ nàng không có ý kiến gì lớn, vì Dương Tuấn đã sinh ba đứa con, dù Dương Lâm Nhi có già đi thì cũng có hậu bối phụng dưỡng.

Phương Vọng từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Mười năm qua, hắn vẫn luôn nghiên cứu việc dung hợp Cửu U Tự Tại thuật, Lăng Tiêu Thần Tông, giờ hắn cảm thấy mình sắp thành công rồi.

Phải nói rằng, Huyền Đô Dịch kinh đã giúp hắn rất nhiều, khiến hắn cảm ngộ về quy tắc thiên địa ngày càng sâu sắc, giúp hắn có thể hiểu sâu hơn về việc xuyên không, dịch chuyển khi ngộ đạo.

Theo suy nghĩ hiện tại của hắn, chỉ cần dung hợp thành công, sau này tốc độ hắn xuyên không sẽ ngày càng nhanh, hơn nữa hắn còn có thể để lại dấu ấn, để mình có thể trở về những nơi mình đã từng đến bất cứ lúc nào.

Phương Vọng càng nghĩ càng mong đợi.

Cuộc sống trên Trái Đất rất bình lặng, cũng rất hạnh phúc, nhưng bản chất Phương Vọng là hiếu chiến. Hắn vẫn khao khát được chiến đấu với những thiên chi kiêu tử của các phương thiên địa.

Hắn đứng dậy, định quay về tìm Dương Lâm Nhi.

Dương Lâm Nhi bây giờ đã có công ty riêng, cũng là một doanh nhân hàng đầu của thành phố, tài sản hơn trăm tỷ. Cuộc sống của hai người rất ổn định, tạm thời không có chuyện gì phiền lòng.

Phương Vọng vừa đi đến cửa thì đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, quay đầu nhìn lên bầu trời.

Dương Lâm Nhi theo cầu thang xuống lầu, đi đến hành lang, vừa dùng dây thun buộc tóc vừa nhìn Phương Vọng bên ngoài cửa, hỏi: “Sao không vào?”

Phương Vọng quay đầu cười nói: “Ta muốn ra ngoài mua chút đồ, lát nữa về ngay.”

Nói xong, không đợi Dương Lâm Nhi hỏi thêm, hắn quay người rời đi.

Dương Lâm Nhi không nghĩ ngờ gì, nàng đi đến phòng khách, lúc này, điện thoại trong túi quần reo, nàng lập tức lấy ra nghe:

“Chị, lần này ta thực sự phát hiện ra rỗng rồi, bảo anh rề nghe máy đi, ta gọi cả buổi chiều mà hắn không nghe máy...”

Dương Lâm Nhi trực tiếp cúp máy, lười để ý đến Dương Tuấn.

Bên kia.

Chương 663: Pháp môn tân sinh

Chương 663: Pháp môn tân sinh

Phương Vọng đi đến một con đường không có camera giám sát, đột nhiên biến mất, dịch chuyển đến hệ mặt trời, rồi lóe lên, liên tục tiến gần đến trung tâm dải Ngân Hà.

Trong một vùng tĩnh không ở khu vực trung tâm dải Ngân Hà lơ lửng một vòng xoáy màu đen, đang không ngừng mở rộng. Một đôi mắt đỏ ngẫu nhiên hiện ra trong đó, dò xét vũ trụ này.

Đôi mắt đỏ ngẫu nhiên trong xoáy đen khẽ chuyển động, dò xét hồi lâu, đôi mắt này biến mất, ngay sau đó, một bóng người bước ra từ xoáy đen.

So với đôi mắt đỏ ngẫu nhiên trước đó, bóng người này vô cùng nhỏ bé, so với hắn, đôi mắt đỏ ngẫu nhiên trước đó to lớn như hành

tĩnh.

Đây là một nam tử mặc giáp đen dày, trên giáp đầy gai nhọn, dưới mũ giáp là một khuôn mặt già nua, trên mặt râu ria xồm xoàm, hai mắt trũng sâu, đồng tử đỏ ngầu.

Hắn đột nhiên nhận ra điều gì đó, ánh mắt nhìn về một hướng, chỉ thấy cuối tỉnh không có một người đứng đó, chính là Phương Vọng.

Hai người cách nhau rất xa, nhìn nhau từ xa.

Phương Vọng nhìn hắn, thăm dò mò.

Tu vi Đạp Tiêu cảnh!

Một tồn tại như vậy vượt giới mà đến, mục đích là gì?

Nam tử áo giáp đen cũng đang đánh giá Phương Vọng, đáng tiếc, hắn không nhìn thấu Phương Vọng.

“Người là tu sĩ của thế giới này, hay đến từ nhân gian khác?”

Nam tử áo giáp đen là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, hắn không mở miệng, nhưng giọng nói của hắn có thể truyền rõ ràng vào tai Phương Vọng.

Phương Vọng đáp: “Không phải thế giới này, nhưng ta có trách nhiệm bảo vệ thế giới này.”

Giọng điệu của hắn không cứng rắn, nhưng ý trong lời nói khiến nam tử áo giáp đen cau mày.

Nam tử áo giáp đen im lặng một lát, nói: “Nếu người muốn ngăn cản ta, cẩn thận rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu.”

Mặc dù hắn không nhìn thấu Phương Vọng, nhưng Phương Vọng không khiến hắn cảm thấy không thể địch nổi. Mặc dù không rõ lai lịch của đối phương, nhưng nếu dám ra tay với hắn, hắn sẽ không nương tay.

Nam tử áo giáp đen nghe vậy, không khỏi nở nụ cười, cười khinh thường, tàn nhẫn. Hắn giơ tay phải lên, một cây gậy đen bay ra từ xoáy đen phía sau, thân gậy quán quanh khói đen, còn có những điểm sáng giống như dung nham, như thể vừa được lấy ra từ lò lửa.

Không gian của tỉnh không này bắt đầu dao động, ngay cả Phương Vọng sở hữu Thiên Cương Chí Dương Bá thể cũng cảm thấy hơi nóng.

Khá thú vị!

Nam tử áo giáp đen thuận thể nắm lấy cây gậy đen, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Phương Vọng, một luồng sát khí khủng khiếp bùng phát, tạo ra lực xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường, quét ngang mọi hướng.

Áo trắng của Phương Vọng bị chấn động pháp phối, hắn lập tức giơ tay lên, chụp lấy hư không.

Đại Quy Hư chương!

Nam tử áo giáp đen vẫn giữ nụ cười dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu đột nhiên lóe lên tia sáng sắc lạnh, ngay sau đó, hắn biến mất trong hư không.

Xoáy đen phía sau đột nhiên mở rộng, hóa thành một vùng đen kịt, như thể vũ trụ đột nhiên bị đắm một lỗ lớn, rùng rợn kinh hoàng.

Phương Vọng thu tay lại, khẽ thở dài, rồi biến mất tại chỗ.

...

Hoàng hôn buông xuống.

Phương Vọng xách một túi ni lông đi vào biệt thự độc lập của mình, bên trong là hạt dẻ rang đường mà hắn mua.

Về đến nhà, Dương Lâm Nhi đang xào rau, Phương Vọng không thích bị quấy rầy, vì vậy họ không thuê người giúp việc.

Phương Vọng ngồi xuống ghế sofa, bật tivi xem tin tức, đồng thời lấy điện thoại của mình ra.

Kết quả hắn thấy Dương Tuấn gọi cho mình mười mấy cuộc mà không được.

Hắn lập tức gọi lại, Dương Tuấn nhanh chóng nghe máy.

Dương Tuấn rất phân khích, hóa ra lại là chuyện về rồng.

Sau khi được Tiểu Tử cứu, hắn không dám ra nước ngoài nữa, thậm chí còn đôi nghề, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn bận tâm đến sinh vật siêu nhiên, vì vậy ngày thường hắn vẫn luôn chú ý đến những tin tức như thế này. Nửa giờ sau, Dương Lâm Nhi làm xong đồ ăn, hắn mới tìm cơ hội kết thúc cuộc gọi.

Phương Vọng đến ngồi trước bàn ăn, Dương Lâm Nhi giúp hắn múc đồ ăn, sau đó nàng mới múc cơm cho mình.

Cởi tạp dề ra, Dương Lâm Nhi bắt lức nói: “Người đề ý đến hắn làm gì? Hắn đã bị rồng làm cho nhập ma rồi, ngày nào cũng nghĩ đến chuyện thế giới đại biến, linh khí phục hồi, hắn đã đọc tiểu thuyết mạng về ngày tận thế mười năm rồi, vẫn chưa chán sao.”

Phương Vọng cười cười. Trước khi Huyền Đô Đại Thánh xuất hiện, quả thực Trái Đất này có thể phục hồi linh khí, nhưng hắn đã hứa với Huyền Đô Đại Thánh, nên tự nhiên Trái Đất này sẽ không xuất hiện sức mạnh siêu phàm.

“Còn người, người có tin không? Hay là người có mong muốn không?”

Phương Vọng vừa gấp thức ăn cho Dương Lâm Nhi, vừa cười hỏi.

Những năm chung sống này, về cơ bản là Dương Lâm Nhi chăm sóc hắn, rõ ràng hắn có tiền, nhưng Dương Lâm Nhi

chưa bao giờ mở miệng đòi hấn, gia sản hiện tại cũng là do nàng tự cố gắng kiếm được.

Đến tuổi trung niên, sự nghiệp thành công, Dương Lâm Nhi trở về nhà, vẫn có thể nấu cơm giặt quần áo cho hấn, trong lòng Phương Vọng sao có thể không cảm động?

Lấy lòng mà đổi lòng, Phương Vọng không phải là một người bạn đời đủ tư cách, phần lớn thời gian hấn đều dùng để ngộ đạo.

Bây giờ Lăng Tiêu Thần Tông và Cửu U Tự Tại thuật sắp dung hợp, suy nghĩ của Phương Vọng cũng bắt đầu thay đổi.

“Người tin, ta cũng tin, còn về việc có mong muốn hay không, ta chắc chắn là ta mong muốn rồi. Nếu chúng ta có thể ở bên nhau kiếp này kiếp khác, thì tốt biết bao. Những năm này, phần lớn thời gian ta đều dành cho công việc, bất tri bất giác đã gần bốn mươi tuổi rồi, mặc dù người khác đều nói ta bảo dưỡng tốt, vẫn giống như một cô gái nhỏ, nhưng ta biết tuổi thanh xuân đã không còn nữa rồi. Ôi, có lẽ, ta không nên cố gắng như vậy, mà nên dành nhiều thời gian hơn để lưu lại những kỷ niệm đẹp cùng người.”

Dương Lâm Nhi vừa nói vừa dùng đũa chọc cơm, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu mang theo sự cảm thán.

Chương 664: Pháp môn tân sinh (2)

Chương 664: Pháp môn tân sinh (2)

Phương Vọng cười nói: “Vậy kiếp sau chúng ta đến thế giới tu tiên đoàn tụ, trước đây người không phải rất thích xem phim thần tượng cổ trang sao? Không phải muốn ta trở thành Ma tôn mạnh nhất tam giới để chiêu chuộng người.”

Dương Lâm Nhi liếc hấn một cái, nhưng khóe miệng cong lên đã bán đứng sự vui mừng trong lòng nàng.

Có lẽ vì vẫn chưa sinh con đẻ cái, nên trước mặt Phương Vọng, nàng vẫn giống như một cô bé.

“Trước đây ngươi không phải còn chế giễu ta sao? Nói rằng thế giới tu tiên sao có thể có cường giả tối cao vì tình yêu mà từ bỏ tu hành vạn năm.”

Dương Lâm Nhi trêu chọc.

Phương Vọng cười nói: “Chiều chuộng ngươi, không có nghĩa là phải từ bỏ tu vi.”

“Xí, tại sao kiếp sau ngươi là Ma tôn mạnh nhất tam giới, còn ta chỉ có thể là một nữ tu sĩ bình thường. Ta không phục, ta muốn đảo ngược lại, để ta chiều chuộng ngươi.”

Hai người bắt đầu cãi nhau, mặc dù trong nhà chỉ có hai người, nhưng không hề lạnh lẽo.

Ánh đèn trong biệt thự ấm áp đến vậy, giống như hầu hết các gia đình ở nhân gian.

Đêm xuống.

Sau khi Phương Vọng cùng Dương Lâm Nhi ngủ, hắc lạng lẽ đứng dậy, đến phòng khách đả tọa, hắc đưa thần thức vào trong chiếc vòng ngọc, rất nhanh đã cảm nhận được thần thức của Chu Tuyết.

Thần thức của hắc đến trong ảo cảnh, gặp được Chu Tuyết.

“Gần đây ta lại học được một thần thông từ Huyền Đô Đại Thánh, ngươi nghe xem, xem có hứng thú không.”

Phương Vọng mở lời trước, sau đó giới thiệu về Huyền Nguyên Thần Biến.

Chu Tuyết chăm chú lắng nghe, đợi Phương Vọng nói xong, nàng khẽ gật đầu, nói: “Một loại pháp thân không tệ, tuy

không thể khiến thực lực tăng vọt, nhưng trong nhiều trường hợp có thể có tác dụng then chốt.”

Phương Vọng nở nụ cười, đang định mở miệng, thì Chu Tuyết đột nhiên chuyển lời, hỏi: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì, thần thông như vậy còn không đáng để người đích thân đến tìm ta. Chưa từng thấy người ử rữ như vậy, chẳng lẽ là vì nữ tử đang ở chốn phàm trần sa sút kia?”

Phương Vọng suýt chút nữa không nhận được, nữ nhân quá thực quá nhạy bén về phương diện này rồi.

“Khụ khụ, thật ra ta muốn hỏi có pháp môn chuyên thể đặc biệt nào, có thể khiến người ta đầu thai vào một gia đình tốt, lại giữ được ký ức hay không.”

Phương Vọng cố gắng bình tĩnh hỏi.

Hắn tuy rằng mạnh mẽ, nhưng vẫn không thể thay đổi sự sống chết. Nếu trực tiếp đưa Dương Lâm Nhi đi tu tiên, với tư chất của nàng, có thể sống thêm được mấy trăm năm?

“Pháp môn chuyên thể ư? Có thì có, nhưng ta còn có một pháp môn khác, có thể khiến nàng dù không đầu thai, cũng có thể tái sinh, có được tư chất phi phàm, chỉ xem người có nguyện ý để ta giúp nàng không.”

Chu Tuyết vừa cười vừa hỏi, đôi mắt nhìn Phương Vọng khiến hắn thấy sờn cả gai ốc.

Đối mặt với nụ cười kỳ quái của Chu Tuyết, Phương Vọng cảm thấy áp lực.

Không phải đã nói là không để ý rồi sao?

Phương Vọng nghiêm túc nói: “Trên đời này, ta tin tưởng người nhất. Trong lòng ta, những nữ nhân khác, kể cả đám người Phương Hàn Vũ đều không bằng người, người nói làm

thế nào, ta sẽ làm thế đó. Tất nhiên, nếu trong lòng người không vui, chuyện này có thể bỏ qua.”

“Thật sao, ta thừa nhận là ta không chịu được cô đơn, nhưng trong lòng ta để ý người nhất, nếu không phải trước đây người khuyên ta, ta căn bản sẽ không chấp nhận nàng.”

Những lời này khiến chính Phương Vọng cũng cảm thấy vô sỉ.

Chu Tuyết không nhìn được che miệng cười, nàng dùng ánh mắt không rõ là tình ý hay trách móc nhìn chằm chằm Phương Vọng.

“Chẳng trách nhiều nữ tử như vậy, dù không có được người, cũng nguyện giữ mình trong sạch, chờ người hồi tâm chuyển ý. Thiên tư như vậy, cộng thêm cái miệng này của người, quả thực là tai họa của các nữ tu sĩ khắp chư thiên vạn giới.”

Phương Vọng rõ ràng cảm thấy Chu Tuyết không tức giận, không khỏi hỏi: “Cách người nói là như thế nào?”

Chu Tuyết không trả lời mà hỏi ngược lại: “Người hy vọng nàng có tư hay là có thể tự lập, thậm chí vào thời khắc mấu chốt có thể giúp người?”

Phương Vọng chìm vào trầm tư.

Đừng nhìn hắn nói muốn chiều chuộng Dương Lâm Nhi, nhưng hắn hiểu rõ trong xương cốt Dương Lâm Nhi là người mạnh mẽ.

Hắn đã sớm nói rằng sẽ nuôi Dương Lâm Nhi cả đời, bởi vì cả đời của nàng trong mắt hắn rất ngắn, nhưng Dương Lâm Nhi không đồng ý, vẫn nỗ lực xây dựng sự nghiệp của mình, giờ đây đã rất có thành tựu.

“Xem ra người đã có quyết định rồi, ta sẽ đến tìm người, chuyện này không thể nói với nàng, tốt nhất là đừng nói với nàng rằng người biết tu tiên.”

Chu Tuyết nghiêm túc nói.

Phương Vọng kinh ngạc hỏi: “Người đến tìm ta bằng cách nào?”

“Những năm này, ta không hề nhàn rỗi, người cứ tu luyện theo kế hoạch của mình là được.”

Chu Tuyết hào hứng nói.

Nhìn nụ cười của nàng, xem ra những năm này nàng đã tiến bộ rất nhiều.

Phương Vọng thấy nàng vui, tâm trạng của mình cũng trở nên vui vẻ.

Hai người lại nói chuyện khác, giống như trước đây, nói chuyện mấy canh giờ.

Sau đêm đó, Phương Vọng bắt đầu toàn tâm toàn ý nghiên cứu pháp môn dung hợp, cũng không tiết lộ chuyện tu tiên cho Dương Lâm Nhi.

Cuộc sống trên Trái Đất bình lặng như nước, thời gian trôi qua rất nhanh. ...

Bảy năm sau, thời gian đến năm 2039.

Sáng sớm hôm đó, Phương Vọng cuối cùng cũng ngộ ra.

Dung hợp Lăng Tiêu Thần Tông và Cửu U Tự Tại thuật khiến hắn tốn nhiều thời gian, công sức nhất, may mắn là hắn đã thành công.

Cùng với cảm giác thiên địa quay cuồng quen thuộc, ý thức của hắn đến Thiên Cung.

Phương Vọng lập tức bắt đầu tu luyện bí thuật hoàn toàn mới, hắn rất mong đợi bí thuật này, vì vậy hắn không sợ tốn thời gian dài.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để bế quan hàng vạn năm!

Thời gian trong Thiên Cung trôi qua nhanh chóng, một năm như một ngày. Đợi đến khi Phương Vọng không nằng nặc di chuyển, thân hình lóe lên, thỉnh thoảng để hoàn cảnh Thiên Cung thay đổi, như thể thực sự đang xuyên qua thiên địa vậy.

Chương 665: Tiêu Dao Tự Tại Thiên đại viên mãn, một bước một nhân gian

Chương 665: Tiêu Dao Tự Tại Thiên đại viên mãn, một bước một nhân gian

Đây chính là sự lợi hại của Thiên Cung, khiến Phương Vọng có cảm giác thực sự đang xuyên qua. Không chỉ là môi trường thay đổi, mà còn kèm theo sự thay đổi của quy tắc thiên địa, và mỗi một thiên địa mới đều mang đến cho Phương Vọng cảm giác khác nhau, hắn thậm chí cảm nhận được cảm giác đối mặt với bức tường ngăn cách Thượng giới.

Mặc dù đã nắm giữ Lăng Tiêu Thần Tông, Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, Phương Vọng vẫn rất khó khăn khi tu luyện bí thuật này.

Luyện đến tiểu thành, mất hai nghìn năm.

Luyện đến đại thành, mất tám nghìn năm!

Từ đại thành đến đại viên mãn, càng khiến Phương Vọng có cảm giác không thấy được điểm dừng.

Hắn không ngừng suy nghĩ về các tình huống khác nhau khi mình phải đối mặt với tuyệt cảnh. Khi đó, bí thuật này sẽ là át chủ bài mạnh nhất của hắn, dựa vào niềm tin như vậy, hắn nghiên luyện kiên trì, và tu luyện rất nghiêm túc.

Cuối cùng.

Hắn cũng đạt đến cảnh giới đại viên mãn!

Vào khoảnh khắc đạt đến đại viên mãn, trong lòng Phương Vọng dâng lên vô số cảm ngộ.

Không lâu sau.

Hắn từ từ mở mắt ra, mình vẫn đang ở trong Thiên Cung, hắn quay đầu nhìn lại, tổng cộng đã dùng hai mươi tám nghìn bảy trăm năm để tu luyện!

Không biết từ lúc nào, Phương Vọng đã lười tính đến số lẻ chục năm.

Trên cơ sở Lăng Tiêu Thần Tông, Cửu U Tự Tại thuật đại viên mãn, mà vẫn mất nhiều năm như vậy, có thể thấy được sự lợi hại của bí thuật này.

Bí thuật mới không chỉ giữ lại ưu điểm của Lăng Tiêu Thần Tông, Cửu U Tự Tại thuật, mà còn phát triển thêm nhiều năng lực hơn.

Hắn cảm thấy dựa vào bí thuật này, mình có thể đứng ở thế bất bại!

“Gọi là Tiêu Dao Tự Tại Thiên đi.”

Phương Vọng lẩm bẩm, giọng nói vừa dứt, Thiên Cung vỡ tan, hắn mở mắt ra, trở về hiện thực. Hắn nhìn thấy rất nhiều đường nét kỳ quái và bí ẩn cấu thành nên thế giới này, đó hẳn là sức mạnh của quy tắc.

Không chỉ thế giới, mà ngay cả con người cũng được tạo thành từ nhiều đường nét khác nhau, còn kèm theo những điểm sáng nhỏ hơn, lớn đến cả vũ trụ, nhỏ đến một phạm nhân, trông đều rất phức tạp.

Phương Vọng nhẹ nhàng dậm chân phải, dùng thuật lực đặc biệt của Tiêu Dao Tự Tại Thiên khắc vào quy tắc thiên địa của nhân gian này, dấu ấn này chỉ có những người nắm giữ Tiêu Dao Tự Tại Thiên mới có thể cảm nhận được.

Sau này dù hấn đi đến đâu, hấn cũng có thể nắm bắt được phương hướng của thế giới này.

Không chỉ vậy, Phương Vọng thậm chí còn có thể cảm nhận được có rất nhiều ánh mắt đang dòm ngó thế giới này.

Tiêu Dao Tự Tại Thiên đã nâng cao khả năng cảm nhận của hấn, tạo hóa này rất kỳ diệu.

Phương Vọng bước ra khỏi cửa, đồng thời truyền âm cho Tiểu Tử đang ở xa tận châu Âu.

Đến sân, cảm nhận ánh nắng mặt trời, hấn không khỏi gio hai cánh tay lên, tận hưởng ánh nắng của thế giới này.

Trong hiện thực chỉ là một khoảnh khắc, nhưng trên thực tế, hấn đã bị nhốt hai mươi tám nghìn năm, cảm giác như cách biệt một thế hệ này chỉ có hấn hiểu.

“Cũng nên đi rồi.”

Phương Vọng lẩm bẩm, ở Trái Đất nhiều năm như vậy, mặc dù đã sáng tạo ra hai tuyệt học hoàn toàn mới, nhưng tu vi của hấn tăng trưởng rất chậm, đến nay vẫn chưa đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng hai.

Hấn sắp năm trăm tuổi rồi, không thể trì hoãn thêm nữa.

Trước đây muốn ở bên Dương Lâm Nhi cả đời, bây giờ thì không cần nữa.

Bởi vì hấn đã cảm nhận được khí tức của Chu Tuyết.

Chu Tuyết thực sự đã đến!

Hơn nữa, nàng không chỉ đến một ngày, nàng đã đến từ nửa năm trước, nhưng phần lớn thời gian, khí tức của nàng đều ở trạng thái biến mất, chỉ khi đến gần Dương Lâm Nhi thì Phương Vọng mới có thể bắt được.

Mặc dù không rõ Chu Tuyết đang làm gì, nhưng hẳn tin rằng Chu Tuyết sẽ không làm bậy. Không lâu sau, Tiểu Tử từ trên trời giáng xuống, đáp trên vai Phương Vọng, tò mò hỏi: “Thực sự chuẩn bị đi rồi sao?”

“Ngươi vẫn chưa chơi đủ sao?”

Phương Vọng hỏi ngược lại.

Tiểu Tử giả vờ ho một tiếng, nói: “Chơi đủ rồi, đúng là cũng nên đi rồi, ở đây, tu vi của ta tăng quá chậm.”

Phương Vọng không nói gì nữa, mà lấy một chiếc áo trắng từ trong nhẫn Long Ngọc ra, chớp mắt đã mặc vào. Hắn cất quần áo hiện đại của mình vào trong nhẫn Long Ngọc, trong nhẫn Long Ngọc còn có rất nhiều sản phẩm công nghệ.

“Nhắm chặt vào.”

Phương Vọng khẽ nói.

Móng vuốt rồng của Tiểu Tử vô thức siết chặt vai Phương Vọng, Phương Vọng giơ chân phải lên, bước về phía trước một bước.

Trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đột nhiên thay đổi, Tiểu Tử giật mình, mở to mắt rồng nhìn, phát hiện ra bọn họ đã đến trong rừng núi, bầu trời đỏ rực, lơ lửng rất nhiều đảo nổi.

Chân phải của Phương Vọng cũng hạ xuống.

Tiểu Tử chỉ cảm thấy linh khí mệnh môn từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Đây tuyệt đối không phải là Trái Đất!

Phương Vọng tiếp tục giơ chân trái lên, bước về phía trước, thiên địa lại thay đổi, bầu trời đỏ rực biến mất, thay vào đó là bầu trời xanh thẳm, gió biển thổi về phía bọn họ, thổi bay áo trắng của Phương Vọng.

Trên biển cả mênh mông, gió biển thổi từng cơn, từng đàn cá nữa trong suốt bay lượn giữa không trung, trong suốt như pha lê, còn Phương Vọng thì đứng giữa không trung.

Linh khí của mảnh thiên địa này dồi dào hơn nhiều so với Trái Đất. Sinh vật ở đây cũng kỳ diệu không kém, tất cả đều là những tồn tại trí tuệ ngưng tụ từ linh khí, ngay cả cá con cũng có suy nghĩ của mình.

Phương Vọng không dừng lại, rồi bước bước thứ ba.

Thiên địa lại đột ngột thay đổi!

Biển cả biến mất, Phương Vọng và Tiểu Tử đột nhiên đến một tòa thành cổ náo nhiệt, đường phố đông đúc người qua lại, hai bên đường toàn là cửa hàng buôn bán. chân thực của mảnh thiên địa này.

“Bán tào phớ đây! Bán tào phớ đây!”

“Công tử, mời vào trong, đầu bảng hôm nay là Ý Hương!”

“Cút đi! Đừng cản đường!”

“Nghe nói tân khoa trạng nguyên đêm qua bị người ta chặn ở Hạnh Hoa lâu, nói hấn bỏ vợ bỏ con.”

Chương 666: Lực lượng bất bại, thiên tài đệ nhất cổ kim.

Chương 666: Lực lượng bất bại, thiên tài đệ nhất cổ kim.

Tiếng nói từ khắp bốn phương truyền đến, khiến Tiểu Tử có cảm giác chân thực.

Một bé gái bán bánh nướng bên đường nhìn Phương Vọng và Tiểu Tử, mắt mở to, miệng nhỏ không khỏi há hốc, vẻ mặt

như vừa nhìn thấy ma.

Lúc này, Phương Vọng lại bước đi, vừa nhấc chân, hấn và Tiểu Tử liền biến mất giữa không trung.

Giây tiếp theo, họ đã đến một nhân gian khác.

Cứ như vậy, Phương Vọng một bước một nhân gian, liên tục dịch chuyển, nhanh đến mức Tiểu Tử hoa cả mắt, miệng rờn không tự chủ được há to, vẻ mặt kinh ngạc tột độ.

Nó tự nhận là đã đi nhiều biết rộng, nhưng chưa từng thấy thủ đoạn như vậy.

Hình tượng của Phương Vọng trong lòng nó lại một lần nữa được nâng cao. Nó vốn tưởng rằng Phương Vọng ở lại Trái Đất mấy chục năm là để hưởng lạc, không ngờ lại ngộ ra được thần thông như vậy.

Thật không thể tin nổi!

Tiểu Tử không hiểu Phương Vọng làm được như thế nào, trong lòng nó chỉ có sự sùng bái vô hạn.

“Công tử, phải chăng ngươi đã vô địch thiên hạ rồi?”

Tiểu Tử cố nén sự kích động, phần khích hỏi.

Phương Vọng vừa đi vừa nhìn thẳng về phía trước, bình tĩnh nói: “Nào có vô địch, chỉ có thể nói là dưới tiên thân, có lực lượng bất bại.”

Niềm tin trong lòng hấn còn lớn hơn nhiều so với lời nói của hấn!

Tiểu Tử nghe lời hấn nói, đương nhiên chỉ tin một nửa.

Theo tính cách của công tử, vô địch nhân gian có nghĩa là quét ngang nhân gian!

Chẳng phải giống như Hàng Long Đại Thánh ngày xưa sao?

Là công chúa tộc Chân Long vạn năm trước, thực ra ký ức của Tiểu Tử về Hàng Long Đại Thánh đã rất mơ hồ, nhưng nó biết rõ rằng dù Hàng Long Đại Thánh có thăm đến đâu thì cũng là người mạnh nhất nhân gian.

Phương Vọng chưa đến năm trăm tuổi mà đã có thành tựu như vậy, thì sau này có thể đứng cao đến mức nào? Chỉ cần nghĩ đến thôi, Tiểu Tử đã thấy phấn khích.

Theo từng bước chân của Phương Vọng, mặc dù hắn không cố ý dừng lại, nhưng cảnh đẹp của các nhân gian khác nhau cũng khiến Tiểu Tử cảm thấy vô cùng mới lạ.

Sau trăm bước, Phương Vọng đã rời xa nhân gian nơi Trái Đất tọa lạc, hắn dừng bước, quay đầu nhìn lại, khí tức của Trái Đất xa xôi đến vậy, gần như không thể chạm tới, còn khí tức của Dương Lâm Nhi thì hắn càng không cảm nhận được.

Lúc này, hắn đang đứng trên vách núi, gió trong khe núi thổi tới, thổi bay áo trắng của hắn.

Mái tóc đen của hắn bắt đầu dài ra, dài đến ngang thắt lưng thì mới ngừng lại. Hắn lập tức từ hình tượng người hiện đại trở lại thành Đạo Chủ Vọng Đạo, tiên phong đạo cốt, khí tức phàm trần trên người không ngừng tiêu tán.

Đây mới chính là hắn!

“Linh khí nơi này không tệ, trước tiên cứ tu luyện ở đây đi.”

Phương Vọng cảm nhận được linh khí thiên địa, mở miệng nói.

Tu vi Đạp Tiêu cảnh vẫn chưa thể thỏa mãn hắn. Rời khỏi nhân gian kia nhiều năm như vậy, thiên hạ lại có thêm nhiều cường giả xuất hiện, hắn không muốn tiếp tục chiến đấu vượt cấp, cũng muốn trải nghiệm cảm giác dùng cảnh giới cao nghiền ép mọi thứ.

Tiểu Tử đương nhiên không có ý kiến, một người một rống đi dọc theo đường núi xuống dưới.

“Công tử, người nói xem thiên địa này có phải là nhân gian của chúng ta không?”

Tiểu Tử tò mò hỏi, linh khí của thiên địa này quá dồi dào, lại không có nhiều cảnh tượng kỳ quái như vậy, khiến nó có cảm giác như trở về cố hương.

Phương Vọng cũng đang dùng thần thức thăm dò, hần trả lời: “Không rõ, nhưng nhân gian của chúng ta không phải là nhân gian mạnh nhất.”

Hần cố ý đi chậm, muốn cảm nhận mảnh thiên địa này một chút.

Một người một rống cứ như vậy vừa đi vừa trò chuyện xuống núi.

Nửa canh giờ sau, Phương Vọng mới bắt đầu bay, hần bay về hướng tu sĩ Nhân tộc tụ tập. Hướng này rất dễ phân biệt, dù sao không phải ai cũng giống hần, đều tu luyện pháp môn ẩn giấu khí tức.

Rất nhanh, hần đã đến trước một tòa thành khổng lồ, tập tục tu tiên thần triều, nhưng cũng không phải bất cứ tòa thành nào trên đại lục Hàng Long cũng có thể so sánh được. Hần cảm nhận được trong thành có vài luồng khí tức Đạp Tiêu cảnh.

Phương Vọng không lén lút xâm nhập, mà nộp linh thạch vào thành, quy củ vào thành.

Đối với hần, tính cả thời gian ở Thiên Cung, hần đã quá lâu không đến thành trì tu tiên giả tụ tập, rất nhớ nhung, vì vậy hần muốn tu luyện trong thành này, tiện thể dò hỏi tin tức.

Tòa thành tu tiên này vô cùng náo nhiệt, lầu các san sát, kỳ trân dị bảo, linh thú yêu sủng ở khắp mọi nơi. Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, thu hút sự chú ý của nhiều người, bất quá Phương Vọng cũng nhìn thấy bóng dáng giao long con, mặc dù không bằng Tiểu Tử, nhưng quả thực rất bắt mắt.

Đi dạo hai canh giờ, Phương Vọng mới tìm được một tử quán, sau khi gọi rượu và thức ăn, tiểu nhị đang định lui xuống, nhưng hắn đã gọi lại.

“Tiểu nhị, ngươi có nghe qua truyền thuyết về Hàng Long Đại Thánh không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Tiểu nhị quay đầu nói: “Hàng Long Đại Thánh? Chưa từng nghe qua, từ xưa đến nay chẳng phải chỉ có một vị Đại Thánh sao? Đó là Tề Vân Đại Thánh, ngài ấy chính là thần sáng thế khai thiên lập địa.”

Hắn nghỉ ngơi nhìn chằm chằm Phương Vọng, Tiểu Tử thì trốn trong lòng Phương Vọng, không thò đầu ra.

Phương Vọng cười gật đầu, sau đó phát tay ra hiệu hắn có thể đi.

Tiểu nhị lập tức gật đầu cúi chào, rồi quay người rời đi.

Phương Vọng cảm thán trong lòng, rốt cuộc có bao nhiêu nhân gian?

Hắn vượt qua nhiều cõi trời như vậy, vậy mà vẫn không tìm thấy nhân gian mà hắn đến.

Nhìn như vậy, thiên thần Ách Vận và Tầm Tiên đạo quân quả thực lợi hại, vậy mà đưa hắn đến Vùng Đất Vô Hạn xa xôi như vậy.

Tất nhiên, cũng có khả năng giữa nhân gian và nhân gian không phải ở cùng một vị diện, mà phân bố theo mối quan hệ

phức tạp hơn.

Tiểu nhị mang đến một bình rượu trước, rượu thơm nức, ản chứa linh khí.

Phương Vọng bắt đầu rót rượu cho mình, trong tửu quán có không ít tu sĩ, mỗi bàn đầu đang trò chuyện.

Chương 667: Lực lượng bất bại, thiên tài đệ nhất cổ kim.
(2)

Chương 667: Lực lượng bất bại, thiên tài đệ nhất cổ kim.
(2)

Đột nhiên, Phương Vọng bị lời nói của một bàn tu sĩ thu hút.

“Không biết Cơ Như Thiên có dám ứng chiến không, tên Đồ Thương yêu tôn kia lấy sinh linh của một triều đại ra uy hiếp, ép Cơ Như Thiên phải đi ứng chiến, thời gian chỉ còn năm năm nữa.”

“May mà chúng ta ở trong nhân gian Thánh triều, tên Đồ Thương yêu tôn kia không dám đến.”

“Nói vậy không đúng, tên Đồ Thương yêu tôn kia rất có tham vọng, đợi hắn giết chết Cơ Như Thiên, mục tiêu tiếp theo chính là Thánh triều.”

“Cơ Như Thiên nhất định sẽ ứng chiến, hắn chính là thiên tài đệ nhất cổ kim, hắn đã chứng minh bản thân, cho dù Đồ Thương yêu tôn có đạo hạnh sáu nghìn năm, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn!”

“Đáng tiếc, trận chiến này cách chúng ta quá xa, không thể đến ủng hộ Cơ Như Thiên.”

Cơ Như Thiên?

Phương Vọng nhướn mày, hắn cảm thấy cái tên này hơi quen tai, hình như đã nghe ở đâu đó.

Hắn cẩn thận nhớ lại, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Chẳng phải đây là thiên tài sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày với hắn sao?

Nếu không phải hắn xuất hiện, con đường Cơ Như Thiên đi sẽ giống với Phương Vọng, là kỳ tài vạn cổ tung hoành thiên hạ.

Sao hắn lại ở đây?

Là trùng tên, hay là bản thân hắn?

Dương Lâm Nhi cảm thấy mình đã ngủ một giấc, không biết đã ngủ bao lâu, chưa mở mắt, nàng đã cảm thấy đầu mình đau như búa bổ.

Nàng khó khăn mở mắt ra, đập vào mắt nàng là khoang máy bay hỗn loạn, mỗi ghế ngồi đều treo mặt nạ dưỡng khí, đỉnh khoang máy bay thỉnh thoảng còn phát ra dòng điện.

Dương Lâm Nhi quay đầu nhìn lại, Dương Tuấn ngồi phịch xuống ghế, trán đang chảy máu, nàng hoảng sợ vội vàng kiểm tra tình hình của Dương Tuấn.

May mà Dương Tuấn vẫn còn thở, không chết, nàng nhẹ nhàng vỗ vai Rất nhanh, Dương Tuấn cuối cùng cũng tỉnh lại, đầu hắn cũng đau như búa bổ, may mà vẫn có thể giao tiếp.

Những hành khách khác trong khoang máy bay lần lượt tỉnh lại, sau khi Dương Lâm Nhi xác định Dương Tuấn không sao, hai chị em tháo dây an toàn, cùng những hành khách khác cùng nhau đi ra khỏi khoang máy bay.

“Sao lại không có tín hiệu...”

Một cô gái tóc tai bù xù giờ điện thoại lên, giọng nghẹn ngào nói, không ai trả lời nàng. Những người khác cũng rất hoang mang, một cảm giác bất an lan tràn trong lòng họ.

Máy bay rơi, vậy mà họ vẫn còn sống?

Sao không có nhân viên cứu hộ?

Tại sao bên ngoài khoang máy bay lại yên tĩnh như vậy?

Dương Lâm Nhi và Dương Tuấn lần lượt bước ra khỏi khoang máy bay, họ theo đó mà ngẩn người. Họ thực sự đang ở lưng chừng núi, máy bay trượt dừng trên núi, nhìn lên trên, còn có thể nhìn thấy vài vết dài đến hàng trăm mét, vô cùng kinh hoàng.

Nhìn về bốn phương tám hướng, núi non hùng vĩ, cây cối rậm rạp, phong cảnh đẹp như tranh vẽ, nhưng cảnh tượng như vậy khiến tất cả hành khách đều cảm thấy không chân thực.

Đây là nơi nào?

Dương Lâm Nhi cũng giống như những người khác, lấy điện thoại ra, nàng muốn gọi đến số điện thoại của Phương Vọng, nhưng gọi mãi không được, hoàn toàn không có tín hiệu.

Dương Tuấn cũng lo lắng, thậm chí quên mất vết thương của mình.

Trong thời gian ngắn, bầu không khí trên sườn núi càng thêm lo lắng.

Âm——

Tiếng chuông từ xa vọng lại, khiến mọi người nhìn về phía đó, chỉ thấy ở sườn núi đối diện có một ngôi chùa, từng làn khói bếp bốc lên.

“Vừa nãy có ai nhìn thấy ngôi chùa đó không?”

Có người cẩn thận hỏi.

Lời này vừa nói ra, không ai dám nói mình nhìn thấy.

“Đi xem thử đi, có thể chúng ta đã rơi vào trong núi sâu rồi.”

Một người đàn ông mặc vest đẩy đẩy mắt kính, mở miệng nói.

Lời này được mọi người đồng ý, họ bắt đầu xuống núi, đi về phía ngôi chùa đê diên. Dương Tuấn vừa đi vừa nhìn trái ngó phải, sắc mặt hần càng lúc càng phấn khích.

“Xuyên không rồi! Chắc chắn là xuyên không rồi! Trái Đất căn bản không có nơi như thế này. Hơn nữa không khí ở đây thật không thể tưởng tượng nổi, ở Châu Phi, Châu Mỹ, Châu Âu, Châu Úc, ta chưa từng hít thở được không khí trong lành như vậy, thật sáng khoái!”

Dương Tuấn như phát bệnh, kích động đến toàn thân run rẩy.

Dương Lâm Nhi nghe xong, cau mày, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Trực giác mách bảo nàng, những gì Dương Tuấn nói có thể là thật. Dù sao nàng khởi nghiệp nhiều năm như vậy, cũng từng ra nước ngoài công tác, không khí ở đây thực sự rất kỳ lạ, nàng chỉ hít một hơi, đã cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Điều nàng sợ không phải là phải đối mặt với thế giới chưa biết sau khi xuyên không, mà sợ không gặp được Phương Vọng.

Nàng không ngờ mình chỉ đi tìm Dương Tuấn đang phát bệnh, nhất quyết phải tìm rồng, kết quả trên đường trở về, máy bay lại bị nạn, nàng càng nghĩ càng sợ.

Nàng không để ý đến Dương Tuấn, mà tiếp tục gọi đến số điện thoại của Phương Vọng, hết lần này đến lần khác.

Nửa giờ sau.

Dương Lâm Nhi theo sau Dương Tuấn, bước vào trong chùa.

Trong chùa đây lá khô, như thể đã nhiều năm không có người quét dọn, trên góc tường treo đầy mạng nhện, mọi thứ đều có vẻ cô quạnh.

Đợi đến khi hành khách cuối cùng bước vào chùa, ầm một tiếng, cổng chùa tự đóng lại, khiến mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Chưa kịp để họ phản ứng, khu rừng bên ngoài chùa rung chuyển dữ dội, như thể gió mưa ập đến, gió lớn gào thét, như tiếng quỷ khóc sói tru. Rất nhanh, một người phụ nữ hét lên, chỉ thấy bên ngoài chùa bốc lên một làn sương đen mịt mù, bao vây cả ngôi chùa.

“Đó là cái gì?”

“Có ma?”

“Không thể nào... Mọi người cẩn thận!”

“Trời ơi... Phải làm sao? Chúng ta phải làm sao?”

“Ngôi chùa này có ma!”

Tất cả hành khách đều hoảng sợ, ngay cả Dương Tuấn đang phấn ban ngày chuyển sang ban đêm.

Ầm!

Một tiếng chuông nữa vang lên, khiến mọi người giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mái hiên miếu không biết từ lúc nào xuất hiện một bóng đen, hình dáng giống như một

người phụ nữ, đeo mặt nạ xương trắng, dưới làn sương đen cuộn cuộn, như quỷ dữ hiện thân, dọa cho mọi người lùi lại.

Chương 668: Con đường thành tiên, thật sự là hắc.

Chương 668: Con đường thành tiên, thật sự là hắc.

“Yên lặng nào, nếu không bản tôn sẽ khiến các ngươi biến mất.”

Giọng nói của nữ tử áo đen vang lên, giọng điệu lạnh nhạt, đầy áp lực.

Mọi người chỉ cảm thấy ngực mình nặng trĩu, khó chịu vô cùng, tất cả đều bị đè đến quỵ xuống đất. Dương Lâm Nhi và Dương Tuấn cũng vậy, căn bản không thể chống cự.

Đối mặt với áp lực như vậy, không ai ngảy thơ cho rằng mình bị trêu đùa, mà thực sự cho rằng mình gặp ma hoặc xuyên không.

“Các ngươi rất bất hạnh, nhưng cũng rất may mắn. Bất hạnh là các ngươi bị bản tôn chọn trúng, sắp phải từ biệt cuộc sống phàm nhân bình đạm, may mắn là các ngươi được bản tôn chọn trúng, có cơ hội theo đuổi trường sinh, trở thành tiên nhân.”

Giọng nói của nữ tử áo đen lại vang lên, lời nói này chứa đựng lượng thông tin cực lớn, khiến lòng mọi người dậy sóng.

Trong mắt Dương Tuấn và một số thanh niên khác lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Nơi này không còn là Trái Đất mà các ngươi đang ở, các ngươi muốn trở về, trên cơ bản là không thể, trừ khi các ngươi có thể thành tiên.”

Nữ tử áo đen u u nói, đồng thời, uy áp mà nàng tỏa ra cũng giảm bớt.

Dương Lâm Nhi vội vàng hỏi: “Tại sao lại là chúng ta?”

Câu hỏi này đã nói ra thắc mắc của đại đa số mọi người.

“Cho nên đó là may mắn của các người, các người cũng có thể gọi là duyên phận, tóm lại là bản tôn đã chọn các người.”

Câu trả lời của nữ tử áo đen khiến Dương Lâm Nhi vô cùng uất ức.

Một ông lão mặc áo sơ mi hoa cẩn thận hỏi: “Chúng ta làm thế nào để thành tiên, phải mất bao lâu mới có thể thành tiên?”

Nữ tử áo đen bình tĩnh trả lời: “Bản tôn sẽ truyền thụ cho các người pháp môn tu tiên. Muốn thành tiên, các người phải nỗ lực cả đời, ngay cả khi các người có tư chất xuất chúng, không có ngàn năm cũng không thể thành tiên.”

Ngàn năm!

Dương Lâm Nhi như bị sét đánh, không chỉ nàng, rất nhiều người đều bị dọa sợ, thậm chí có người còn sụp đổ tại chỗ, khóc lóc thảm thiết.

“Bản tôn không phải thương hại các người. Không phải tất cả các người đều có thể sống sót, hoặc trở thành quý nô bị người khác luyện chế, sau này các người có biết ơn bản tôn hay căm hận bản tôn, các người đã mất đi tư cách luân hồi đầu thai!”

Lời nói của nữ tử áo đen trở nên rùng rợn, khiến mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

Dương Lâm Nhi nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, nàng hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại. ...

Trong một đại điện, Phương Vọng ngồi xếp bằng trong hồ nước, tu vi của hắn đã đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng hai, hắn đang tiếp tục xung kích Đạp Tiêu cảnh tầng ba.

Đã năm năm trôi qua kể từ khi đến vùng đất này.

Trong thời gian đó, hắn đã liên lạc với Chu Tuyết, Chu Tuyết nói rằng nàng đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng chỉ tiết cụ thể thì tạm thời không thể nói cho hắn biết, sợ hắn có tạp niệm, ảnh hưởng đến việc tu luyện.

Phương Vọng tin tưởng Chu Tuyết, nên không hỏi thêm.

Một ngày nọ.

Phương Vọng đột nhiên mở mắt, hắn cảm nhận được từ xa truyền đến hai luồng khí tức chiến đấu mạnh mẽ.

Một trong hai luồng khí tức khiến hắn cảm thấy quen thuộc, trước đây đã từng đối mặt.

Hóa ra thực sự là hắn!

Phương Vọng từ khi nghe đến danh tiếng của Cơ Như Thiên, đã cố gắng nhớ lại, hắn có thể phán đoán được một bên trong cuộc chiến ở xa chính là Cơ Như Thiên mà hắn quen biết.

Phương Vọng rất tò mò về việc Cơ Như Thiên xuất hiện ở thế giới này, vì vậy hắn bắt đầu suy diễn mệnh số của Cơ Như Thiên.

Huyền Đô Dịch kinh khiến Phương Vọng có được khả năng suy diễn phi thường, khả năng suy diễn này trở nên mạnh mẽ hơn sau khi Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh ra đời.

Hắn bấm ngón tay tính toán, sắc mặt trở nên kỳ lạ.

Công đức thật dày!

Bất cứ thiên địa nào cũng có quy tắc thiên địa. Tất cả khí vận, nhân quả tụ lại với nhau chính là Thiên Đạo, giết chóc sẽ khiến oán niệm nhân quả của người chết đeo bám, tạo thành nghiệp lực, còn cứu giúp chúng sinh sẽ nhận được nhân quả

biết ơn của đối phương, tạo thành công đức. Vì vậy, trong mắt người tinh thông đạo suy diễn, có thể thông qua công đức và nghiệp lực để phán đoán thiện ác của một người. Công đức và nghiệp lực sẽ triệt tiêu lẫn nhau, nếu một người chỉ có nghiệp lực, chứng tỏ tội nghiệt sâu nặng, nếu một thân toàn công đức, có lẽ không thể nói hẳn hoàn toàn không làm điều ác, nhưng đối với phương thiên địa này, hẳn chính là đại thiện nhân.

Phương Vọng tiếp tục suy tính đến việc Cơ Như Thiên sắp tới sẽ gặp phải đại kiếp sinh tử.

Không phải trận chiến này, mà là sau khi giết chết Đồ Thương yêu tôn sẽ gặp phải đại kiếp sinh tử.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tu luyện.

Tiểu Tử ở góc đại điện dường như cảm nhận được điều gì, ngẩng đầu rồng lên, nhìn về phía xa xa, không biết đang nghĩ gì.

Cứ như vậy, lại một năm trôi qua.

Một buổi chiều nọ, Phương Vọng mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ khác thường.

Hắn lại suy diễn, trên mặt lộ ra ý cười, lẩm bẩm: “Không ngờ sau khi ta thành công, ngươi là người đầu tiên tố linh, đã vậy thì ta sẽ giúp ngươi một tay.”

Hắn lập tức bắt đầu thúc giục Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh.

Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh không chỉ bao gồm đặc điểm của Thiên Đạo Vô Lượng kinh và Huyền Đô Dịch kinh, mà còn phát sinh ra những hiệu quả khác. Từ nay về sau, tất cả những sinh linh tu luyện một phần tâm pháp của Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh đều có thể liên hệ với hắn.

Thiên Đạo Chân công, Thiên Đạo Huyền công trước đây không tính, ít nhất cũng phải tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh mới có thể cộng hưởng với hắn.

Sự cộng hưởng này có thể khiến Phương Vọng truyền một phần sức mạnh cho tu tiên giả.

Hắn tạo ra đặc điểm này, một là để giúp người thừa kế, hai là để giữ lại một con đường sống cho mình.

Hắn không muốn dựa vào huyết mạch để giữ lại đường sống, vì vậy hắn nhắm vào công pháp.

Chương 669: Công đức, con đường lui của Phương Vọng.

Chương 669: Công đức, con đường lui của Phương Vọng.

Tất nhiên, hắn sẽ không đi đoạt xá người khác, còn nhiều ý tưởng hơn nữa phải thông qua việc không ngừng dung hợp công pháp để thực hiện.

Cùng lúc đó, ở một thế giới khác.

Trong chùa.

Dương Lâm Nhi mặc áo tím ngồi xếp bằng ở giữa sân, xung quanh tụ tập hàng chục người, chính là những hành khách trước đó. Tất cả mọi người đều trẻ ra, kể cả Dương Lâm Nhi, Dương Tuấn, trông đều chỉ mới mười bảy mười tám tuổi.

Lúc này, Dương Lâm Nhi đang tổ linh, linh khí cuộn cuộn tràn vào cơ thể nàng, khiến những người xung quanh liên tục kêu lên kinh ngạc.

Dương Tuấn siết chặt nắm đấm, nhìn Dương Lâm Nhi bằng ánh mắt cuồng nhiệt.

Chỉ thấy, linh khí tụ lại trên đầu Dương Lâm Nhi, một bóng hình hư ảo đang không ngừng ngưng tụ trên đầu nàng. Nếu

Tiểu Tử ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra, bóng hình hư ảo này chính là hình dáng của Phương Vọng.

Trên mái nhà, nữ tử áo đen ngồi xếp bằng, lặng lẽ nhìn cảnh này, dưới chiếc mặt nạ xương trắng, đôi mắt nàng lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

“Đây chính là bảo linh bản mệnh sao?”

“Tôn giả không phải nói bảo linh bản mệnh tương đương với pháp bảo sao? Sao nàng lại tạo ra một người vậy?”

“Không rõ, nhưng ta có thể cảm nhận được bóng người này ẩn chứa sức mạnh rất lớn.”

“Không biết bao giờ chúng ta mới có thể tổ linh.”

“Không ngờ người đầu tiên tổ linh lại là nàng, thật là làm rạng danh nữ nhân chúng ta!”

Những người xung quanh bàn tán xôn xao, đều rất hâm mộ Dương Lâm Nhi, nhưng không có ai chế giễu, tất cả mọi người đều ấp ủ những ước mơ tươi đẹp.

Dương Lâm Nhi ngẩng đầu nhìn, thấy hình dáng của Phương Vọng. Nàng không hề ngạc nhiên, bởi vì tổ linh là dựa theo suy nghĩ của nàng, nàng muốn tạo ra một Phương Vọng, để giải tỏa nỗi nhớ nhung, thậm chí khiến mình không thể quên được hắn.

Con đường tu tiên dài đằng đẵng. Tu luyện sáu năm. nàng mới tế linh. muốn thành tiên, thì phải tính đến hàng nghìn năm, đợi đến khi nàng trở về, Phương Vọng đã sớm hóa thành xương trắng, nhưng nàng không tuyệt vọng.

Nếu như thật sự có thể thành tiên, dù có phải đi khắp luân hồi vạn giới, nàng cũng phải tìm được Phương Vọng.

Nàng nghĩ đến bữa cơm tối hôm đó, nàng đã từng nói chuyện với Phương Vọng về chuyện tu tiên kiếp sau. Nàng đã

từng nói nàng muốn trở nên mạnh mẽ, rồi đi chiêu chuộng Phương Vọng, bây giờ cơ hội đã đến, nàng tràn đầy ý chí chiến đấu.

“Nàng đã tổ linh thành công, các ngươi còn không đi tu luyện. Trong vòng mười năm, nếu còn có người không tổ linh thành công, đừng trách bản tôn không khách sáo.”

Tiếng nói của nữ tử áo đen truyền đến, khiến tất cả mọi người kinh sợ lập tức tản ra, mỗi người trở về phòng tu luyện.

Dương Lâm Nhi cũng nhắm mắt lại, tiếp tục tổ linh.

“Công pháp ngươi tu luyện không phải là công pháp của bản tôn.”

Tiếng nói của nữ tử áo đen truyền vào tai Dương Lâm Nhi, khiến nàng kinh sợ mở mắt ra lần nữa, sống lưng nổi lên một luồng ý lạnh.

Vừa mới bước vào tu luyện, nàng theo thói quen luyện tập pháp môn nạp khí của Thiên Đạo Vô Lượng kinh, không ngờ lại thành công, vì vậy nàng tiếp tục luyện tập.

Nàng luôn đề phòng nữ tử áo đen, cảm thấy đối phương không có ý tốt.

“Không sao, cứ luyện như vậy đi.”

Câu nói tiếp theo của nữ tử áo đen lại khiến Dương Lâm Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng chuyện này khiến Dương Lâm Nhi càng thêm kiêng dè nữ tử áo đen....

Hoàng hôn treo trên đỉnh núi, trên một vách đá, hai bóng người ngồi xếp bằng bên đồng lửa, một trong số đó chính là Cơ Như Thiên.

Cơ Như Thiên mặc một bộ đồ trắng, tướng mạo trông vẫn như trước, anh tuấn và trẻ trung, nhưng trên đầu hấn đã có thêm vài sợi tóc bạc, càng thêm vẻ điềm đạm.

Ngồi đối diện hấn là một thiếu niên, mặc áo vải, bên cạnh dựng đứng một thanh kiếm rộng nửa trượng, trên chuôi kiếm còn treo một viên ngọc bích. Thiếu niên mặc áo vải không nhìn được mở miệng hỏi, giữa hai hàng lông mày tràn đầy vẻ lo lắng.

Cơ Như Thiên không mở mắt, nói: “Đi Tây Thiên tìm thần thông mạnh nhất thế gian.”

“Người đã giết chết Đồ Thương yêu tôn, tại sao Thánh triều lại truy sát người?”

“Có lẽ Đồ Thương yêu tôn chính là do Thánh triều nuôi dưỡng.”

“Thật đáng ghét, sư phụ, chuyện này nhất định phải nói cho thiên hạ biết, Thánh Hoàng bất nhân, chúng ta phải vạch trần bộ mặt xấu xa của bọn họ.”

“Không cần thiết, vì sư vẫn chưa phải là đối thủ của Thánh Hoàng, vạch trần sự thật cũng chỉ là vô ích, cho dù thiên hạ tin, thì có thể làm gì Thánh Hoàng? Cần gì phải khiến thiên hạ rơi vào cảnh hỗn loạn và bất an.”

“Nhưng rõ ràng sư phụ là anh hùng của Nhân tộc, vậy mà lại rơi vào cảnh ngộ này, đồ nhĩ không cam lòng, rốt cuộc thế đạo này đã xảy ra chuyện gì?”

“Một đời người chính là phải không ngừng trải qua gian nan. Người càng mạnh mẽ, thì gian nan phải trải qua càng nhiều, vì sư từng gặp một người, bất kể đối mặt với kẻ địch mạnh đến đâu, bất kể số lượng kẻ địch có bao nhiêu, bất kể thế nhân có không coi trọng hấn, hấn vẫn luôn có thể dựa vào thực lực của bản thân để phá vỡ tuyệt cảnh.”

Cơ Như Thiên nói đến đây, mở mắt ra, ánh mắt nhìn về phía chân trời, trong mắt mang theo một tia tiếc nuối.

Thiếu niên mặc áo vải tò mò hỏi: “Sur phụ, người này là ai? Người chính là thiên tài đệ nhất cổ kim, đây là lần đầu tiên đồ nhi nghe người ca ngợi một người như vậy.”

Cơ Như Thiên không trả lời, nhìn về phương xa, tiếp tục ngân người.

Thiếu niên mặc áo vải thấy sur phụ không muốn nói, bèn không quấy rầy nữa.

Hắn không khỏi sờ vào thanh kiếm rộng bên cạnh mình, ánh mắt trở nên kiên định. Hắn cũng muốn trở thành người mà sur phụ nhắc đến, dùng thực lực của bản thân để quét ngang mọi thứ!

Năm tháng trôi qua.

Tính từ lúc giúp Dương Lâm Nhi tổ linh, đã chín năm trôi qua, Phương Vọng cuối cùng cũng đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng ba.

Tuổi của hắn cũng đã vượt qua ngưỡng năm trăm. không xa. Tiểu Tử mở mắt, bay đến trước mặt Phương Vọng, hỏi: “Công tử, chuẩn bị đi rồi sao?”

Chương 670: Sự hoảng sợ của Đoạn Thiên.

Chương 670: Sự hoảng sợ của Đoạn Thiên.

“Trước khi đi, đến một nơi, có lẽ sẽ có cơ duyên.”

Phương Vọng lên tiếng.

Thành trì hắn tu luyện, ngày càng thu hút nhiều đại tu sĩ, vừa lúc mới đột phá, nên muốn đổi chỗ khác.

Vừa khéo hắn tính ra Cơ Như Thiên có cơ duyên lớn, hắn định đi xem trước.

Gặp người quen ở dị giới, lại còn là kẻ thù ngày trước, sao có thể không quan tâm được?

Tiêu Tử nghe xong, lập tức trèo lên vai Phương Vọng, một người một rồng biến mất tại chỗ.

Tiêu Dao Tự Tại Thiên không chỉ là xuyên qua thiên địa, mà còn là một loại thần thông dịch chuyển. Dựa vào thần thông này, Phương Vọng có thể dịch chuyển xa, chỉ cần khóa chặt phương hướng mục tiêu.

Cùng lúc đó, một bên khác của thiên địa.

Hoang nguyên vô biên bị đánh phá đến tan hoang khắp nơi, bụi đất cuồn cuộn, trên trời mây đen giăng đầy, vô số phi kiếm tỏa ra ánh sáng mạnh treo ngược, tạo thành một kiếm trận hình tròn khổng lồ, đường kính vượt quá trăm dặm. Số lượng phi kiếm ít nhất cũng phải lên đến hàng triệu.

Trên hoang nguyên.

Cơ Như Thiên cầm trường kiếm, hiên ngang đứng thẳng, một bộ áo trắng đầy máu bay phấp phới theo gió.

Đằng sau hắn đứng một thanh niên, chính là thiếu niên mặc áo vải năm xưa, giờ đây hắn mặc một bộ đồ đen bó sát, một tay cầm kiếm rộng, khuôn mặt góc cạnh đầy vẻ kiên nghị, không hề sợ hãi kiếm trận trên trời.

Theo ánh mắt của họ nhìn lại, bốn phương tám hướng trên bầu trời đều có rất nhiều tu sĩ.

“Cơ Như Thiên, trăm niệm tình người thiên tư bất phạm, lại từng cứu giúp chúng sinh, nếu người chịu cúi đầu, sau khi chuộc tội chưa chắc đã không có hy vọng sống sót!”

Một giọng nói uy nghiêm vang vọng khắp thiên địa, ngữ khí đầy áp bách.

Cơ Như Thiên cười cười, hấn nghiêng đầu nhìn về phía đệ tử sau lưng, hỏi: “Đệ tử, ngươi sợ chết không?”

“%Z chết 12 Sơ thì ỉ a không nhải Đoan Thiên!” Thanh niên áo đen trầm giọng nói, trong mắt đầy sát khí.

Tay trái của Cơ Như Thiên để sau lưng, linh lực trong lòng bàn tay ngưng tụ thành ấn chú bí ẩn.

Đoan Thiên lên tiếng hỏi: “Sư phụ, trước khi chết, ta vẫn muốn hỏi ngươi một câu, tại sao lại đặt tên cho ta là Đoan Thiên? Ngươi tên Như Thiên, ta tên Đoan Thiên, không hợp chút nào!”

Hấn quay đầu nhìn Cơ Như Thiên, cười hề hề, không còn vẻ sát khí ngút trời như trước.

Cơ Như Thiên trả lời: “Trong gia tộc của vi sư, cùng một thế hệ chỉ có thể sống một người, vì vậy vi sư đặt tên cho ngươi là Đoan Thiên, hy vọng ngươi có thể vượt qua vi sư, hoặc là chết trong tay vi sư.”

Đoan Thiên sững sốt, nhin không được cười nói: “Sư phụ, ngươi đúng là không biết nói dối, cũng không sợ đệ tử đau lòng.”

“Ngươi đã sớm đoán được rồi, không phải sao?”

“Nhưng sư phụ, mặc dù ta không sợ chết, nhưng vẫn chưa muốn chết, chúng ta liều một phen đi. Làm tù binh thì không có kết cục tốt đẹp gì đâu, may mắn thì bị đoạt xá, xui xẻo thì sống không bằng chết.”

Đoan Thiên liếm vết máu trên khóe miệng, nói như vậy.

Cơ Như Thiên giơ tay trái lên, nhẹ nhàng ấn xuống mặt đất, mặt đất hoang vu lập tức nứt ra, trong những khe nứt phức tạp xuất hiện dung nham, như thể mặt đất sắp vỡ ra bất cứ lúc nào.

Đoạn Thiên giờ thanh kiếm rộng trong tay lên, đặt ngang trước mặt, lưỡi kiếm tỏa ra từng luồng kiếm khí.

Khi hai người thúc đẩy linh lực, kiếm trận trên trời bắt đầu rung lên, từng thanh phi kiếm khổng lồ rung chuyển, kiếm khí mênh mông bao phủ biến mây đen, uy lực kiếm đạo to lớn bao trùm cả thiên địa. Không gian ở chân trời biến sắc, giống như cực quang từ trên trời giáng xuống, nối liền trời và đất.

“Hình như ngươi gặp phải rắc rối lớn.”

Một giọng nói đột nhiên truyền vào tai Cơ Như Thiên, khiến hấn giật mình vô thức liếc nhìn. Ngay sau đó, đồng tử của hấn đột nhiên co lại, hấn vội vàng nhảy sang một bên, kéo ra khoảng cách mười trượng.

Đoạn Thiên bị hành động của sư phụ mình dọa cho sợ hãi, không khỏi quay đầu nhìn lại, thấy một nam tử mặc áo trắng đứng sau lưng. Nam tử này trông rất tuấn tú, trên vai còn nằm một con tử long, đang nghiêng đầu nhìn hấn. Về phía sư phụ của mình, hấn phát hiện sư phụ như biến thành một người khác.

Hấn lần đầu tiên nhìn thấy vẻ hoảng sợ trên khuôn mặt của sư phụ.

Đối mặt với Đồ Thương yêu tôn, sư phụ hấn chưa từng nhú mày, đối mặt với cục diện bế tắc như hiện tại, sư phụ hấn cũng không hề sợ hãi, sao đối mặt với người này lại sợ hãi đến vậy?

“Ngươi... Sao có thể...”

Cơ Như Thiên run giọng hỏi, hai mắt mở to, trên trán hấn còn mở một con mắt nữa, ba con mắt đều đỏ ngầu. Mồ hôi lạnh to như hạt đậu chảy ra từ trên mặt hấn, mồ hôi như mưa.

Phương Vọng mỉm cười nhìn hấn, cả hai đều mặc áo trắng, nhưng khí độ thể hiện ra lúc này hoàn toàn khác nhau.

Đoạn Thiên lần đầu tiên cảm thấy sự phụ của mình vô dụng như vậy, điều này cũng khiến hắn càng thêm kiên dè Phương Vọng.

“Người là ai?”

Đoạn Thiên trầm giọng hỏi, chẳng lẽ người này là Thánh Hoàng?

Không đúng, sự phụ căn bản không sợ Thánh Hoàng, thậm chí còn rất khinh thường, tiếng khuyển hàng trước đó chính là Thánh Hoàng!

Trên đời này còn có tồn tại nào đáng sợ hơn cả Thánh Hoàng sao?

Ngay lúc này, kiếm trận trên trời bùng nổ, kiếm khí mênh mông đột ngột rơi xuống, như thể trời sụp. Kiếm khí chưa rơi xuống, một luồng kiếm ý khủng bố đủ để trấn áp mọi thứ đã giáng xuống, khiến Đoạn Thiên quỳ xuống đất trong nháy mắt, hai đầu gối bật máu.

Cơ Như Thiên vận công chống đỡ, khiến hắn vẫn có thể đứng vững. Hắn không quan tâm đến kiếm trận trên trời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Phương Vọng giơ tay phải lên, vươn lên trời.

Thiên địa ảm ảm lập tức tĩnh lặng, kiếm trận trên trời trực tiếp biến mất, ngay cả biển mây đen cũng bị xóa sạch, ánh nắng theo đó chiếu xuống, rơi vào người Đoạn Thiên.

Đoạn Thiên ngẩng đầu nhìn lên, cả người rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Cơ Như Thiên cũng vậy, cơ thể hắn bắt đầu run rẩy.

“Các vị, cho ta chút thể diện, giải tán đi, nếu không các người sẽ chết.”

Chương 671: Sự hoảng sợ của Đoạn Thiên. (2)

Chương 671: Sự hoảng sợ của Đoạn Thiên. (2)

Tiếng nói của Phương Vọng tiếp tục vang lên, giọng điệu tùy ý, rõ ràng không có sát ý, nhưng theo kiếm trận bị hấn xóa đi, vô số tu sĩ ở xa bị dọa sợ, tất cả đầu ngậy ta như phỗng, không dám tin vào mắt mình.

Phương Vọng không để ý đến ánh mắt của các tu sĩ Thánh triều, hấn nhìn về phía Đoạn Thiên, hỏi: “Trong mắt ngươi, sư phụ ngươi là người như thế nào?”

Nghe vậy, Đoạn Thiên tỉnh táo lại, vô thức trả lời: “Sư phụ ta là người lợi hại nhất trên đời... Sư phụ ta là người đại thiện, nhiều lần cứu giúp chúng sinh, hấn là người tốt!”

Đối mặt với Phương Vọng bí ẩn và đáng sợ, hấn không thể gán ba chữ lợi hại nhất cho Cơ Như Thiên.

“Vậy ngươi có biết sư phụ ngươi đang theo đuổi điều gì không?”

Phương Vọng tiếp tục hỏi.

Đoạn Thiên muốn nói lại thôi. Hấn rất muốn nói rằng sư phụ lấy việc cứu giúp thiên hạ chúng sinh làm nhiệm vụ của mình, nhưng đối mặt với ánh mắt của Phương Vọng, hấn lại không thể nói dối.

Nỗi hoảng sợ chưa từng có bao trùm lấy trái tim hấn.

“Phương Vọng, ngươi muốn giết thì giết ta, hãy tha cho đồ đệ của ta!”

Cơ Như Thiên trầm giọng nói.

Hấn trực tiếp cầm thanh kiếm trong tay xuống đất, tỏ vẻ bỏ tay chịu trời.

Phương Vọng giơ tay phải lên, hướng về phía Cơ Như Thiên, nhẹ giọng nói: “Cơ Như Thiên, ngươi cảm thấy ngươi và kiếm trận vừa rồi, ai mạnh hơn?”

Đối mặt với lòng bàn tay của Phương Vọng, Cơ Như Thiên một lần nữa cảm nhận được cảm giác ngạt thở đã lâu không gặp. Dù đối mặt với kẻ địch mạnh đến đâu, hắn cũng chưa từng hèn nhát, nhưng chỉ riêng khi đối mặt với Phương Vọng, hắn thực sự khó có thể lấy lại can đảm.

Cơ Như Thiên nghiêng rằng, đột nhiên gào lên một cách điên cuồng: “Phương Vọng! Tại sao ngươi không tha cho ta? Từ nhân gian Huyền Tổ đến nhân gian Tề Vân này, sao nơi nào cũng có ngươi vậy!”

“Ngươi trộm khí vận của ta, đoạt số mệnh của ta, giờ đây Cơ gia ta chỉ còn lại một mình ta, ngươi vẫn không chịu tha cho ta, đã như vậy, muốn giết thì giết, sao ngươi lại làm nhục ta!” Lúc này, Cơ Như Thiên như một con sư tử đi đến đường cùng, vừa giận dữ vừa tuyệt vọng, khiến Đoạn Thiên mất hồn một lúc.

Hắn chưa từng thấy Cơ Như Thiên tuyệt vọng như vậy.

Chẳng lẽ thực sự không còn một tia sinh cơ nào sao?

Đoạn Thiên nghĩ trong lòng như vậy, hắn không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, khuôn mặt nghiêng của Phương Vọng lạnh lùng như vậy, áo trắng tung bay, toát lên phong thái tiên nhân.

Nếu trên đời này thực sự có tiên nhân, thì hắn là như thế này.

Đoạn Thiên đột nhiên nảy ra ý nghĩ như vậy, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy thật nực cười.

Trực giác mách bảo hắn rằng, có lẽ còn sinh cơ.

Hắn và Phương Vọng không có mối thù lớn như Cơ Như Thiên, nên có thể bình tĩnh phân tích, nếu Phương Vọng muốn giết bọn họ, thì cần gì phải ra tay cứu bọn họ?

Phương Vọng nhìn chằm chằm Cơ Như Thiên, bình tĩnh nói: “Người có phải hiểu lầm gì không, không phải ta không tha cho người, mà là người không tha cho ta trước. Người ở nhân gian khác giúp ma quỷ hoành hành, tàn sát chúng sinh, đến thế giới này lại làm cứu tinh, người cho rằng người có thể chuộc tội được sao? Lòng người đã qua được rồi sao?”

“Ta không tha cho người? Hừ, lúc đầu ta chỉ phái người đi chiêu mộ người, là đám ngu ngốc đó, không biết trời cao đất rộng. Chúng không những khinh thường người, mà sau khi thất bại còn đổ lỗi cho ta, rõ ràng là chúng yêu cầu ta đi mời người, còn có Thiết Thiên Thánh giáo, lúc đó có bao nhiêu người bắt đầu gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo, người đã giết sạch bọn họ chưa?”

“Người chắc chắn rằng sau khi ta gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo, ta thực sự đã tàn sát chúng sinh sao?”

Cơ Như Thiên giận dữ nói, trút hết nỗi uất ức đã kìm nén từ lâu.

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta thừa nhận, Cơ Như Thiên ta không phải là người tốt, vì mục đích của mình có thể không từ thủ đoạn, nhưng ta chưa bao giờ ỷ mạnh hiếp yếu. Ta gia nhập Thiết Thiên Thánh giáo, cũng chỉ muốn có được sức mạnh của Thánh Linh mà thôi. Phương Vọng, lúc trước ta ở gần Đại Thánh Động Thiên đã từng cảm nhận được khí tức của người, lúc đó, ta có thể bóp chết người, nhưng ta đã không làm vậy, đợi đến khi người trở nên mạnh mẽ, ta mới bắt đầu tính kế người.”

“Ta không hối hận về mọi việc mình đã làm, ta chỉ không thể đoán được tốc độ trưởng thành của người mà thôi!” Nói

đến đây, hắn cũng nhận ra điều gì đó.

Đây không giống với Phương Vọng mà hắn biết.

Trong ấn tượng của hắn, Phương Vọng giết người quyết đoán, chỉ cần hắn muốn giết người, thì không bao giờ hỏi đúng sai.

Đây cũng là một điểm khiến hắn sợ Phương Vọng, tên này ra tay quá tàn nhẫn, không bao giờ do dự.

Ngay khi một tia hy vọng lóe lên trong lòng Cơ Như Thiên, cánh tay phải của Phương Vọng đột nhiên dịch sang một bên.

Âm một tiếng!

Một luồng kim quang từ tận cùng của mặt đất ập đến, nơi nào đi qua, bụi đất bay mù mịt, trong nháy mắt đã giết đến trước mặt Phương Vọng. Phương Vọng bùng phát ra dương khí mênh mông, xông thẳng lên trời, dương khí ngưng tụ thành một lớp bảo vệ khổng lồ, che chở cho Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên, ngăn cản luồng kim quang như dòng sông kia.

Tóc đen của Phương Vọng tung bay, hắn nghiêng đầu nhìn sang, mặt không đổi sắc, nói: “Cơ Như Thiên, ngươi bị một người như vậy ép đến đường cùng, ngươi như vậy còn muốn tranh thiên mệnh với ta sao?”

Cơ Như Thiên không còn run rẩy nữa, hắn hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh lại.

Đoạn Thiên vội vàng nói: “Tiền bối, Thánh triều là vận triều nắm quyền của nhân gian, trước đây đồ tể tàn sát chúng sinh là Đồ Thương yêu tôn của tiên đế Thánh triều. Thánh triều để Đồ Thương yêu tôn tàn sát các vận triều khác, sau đó Thánh triều ra tay trấn áp, như vậy Thánh triều có thể thu phục lòng người thiên hạ. Chỉ là không ngờ sư phụ ta ra tay, còn giết chết Đồ Thương yêu tôn, Thánh Hoàng tức giận xấu hổ, đổ oan cho chúng ta, truy sát chúng ta!”

Tay phải của Phương Vọng nắm chặt lại, luồng kim quang trước mặt lập tức tiêu tan.

Chương 672: Phong thái tiên nhân, một quyền đánh chết.

Chương 672: Phong thái tiên nhân, một quyền đánh chết.

Theo ánh mắt của Phương Vọng nhìn lại, trên hoang nguyên cách đó trăm dặm có một nam tử mặc áo vàng đang bước tới.

Tu vi Chân Hồn cảnh!

Hơn nữa không phải là Chân Hồn cảnh bình thường, ước tính đã đạt đến Chân Hồn cảnh tầng bảy trở lên!

Trên người đầy tội lỗi, nghiệp lực!

Nếu người này chính là Thánh Hoàng của Thánh triều, vậy thì lời Đoạn Thiên nói là đúng.

Nghiệp lực là không thể lừa được!

Mỗi bước nam tử áo vàng bước ra, phía sau liền ngưng tụ một chân hồn kim long, sau chín bước, chín rồng lay động, khí thế bất phàm.

Từng bóng người từ trên trời giáng xuống, lơ lửng sau lưng nam tử áo vàng. Những người này có nam có nữ, đều mặc áo choàng màu tím có thêu hình con thú khác nhau, tổng cộng có mười hai người, cầm trong tay các loại bảo linh bản mệnh khác nhau. Bọn họ bắt đầu thi triển pháp thuật, liên tục đánh chuông ấn vào sau lưng nam tử áo vàng.

“Vị kia còn chưa báo danh, muốn cứu người từ tay trẫm, có vẻ quá tự tin rồi!”

Nam tử áo vàng lên tiếng, giọng điệu lạnh nhạt nhưng đầy uy nghiêm.

Phương Vọng nhìn xa về phía nam tử áo vàng, bình tĩnh hỏi: “Người chính là Thánh Hoàng sao?”

“Không sai!”

“Vậy thì đúng là không sai.”

Phương Vọng liếc nhìn Cơ Như Thiên, hỏi: “Người muốn ta giúp người đối phó với hắn? Có phải nên đưa ra một chút thành ý không?”

Cơ Như Thiên nghe xong, sắc mặt thay đổi liên tục.

Ngay lúc này, Thánh Hoàng lại ra tay. Hắn giơ tay vung về phía Phương Vọng. Một lần giơ tay này, linh lực mệnh môn từ trong lòng đất trào ra như một biển vàng xuất hiện, khí thế hùng vĩ, trong biển vàng có từng con kim long lao ra, nhìn xuống từ trên cao, mặt đất trong nháy mắt nhuộm thành màu vàng.

Ầm ầm—— lớn như sóng lưng núi không thể phá vỡ dương khí, chỉ có thể cắn xé điên cuồng.

Phương Vọng liếc nhìn Cơ Như Thiên, dường như hoàn toàn không để Thánh Hoàng vào mắt.

Sắc mặt Cơ Như Thiên thay đổi liên tục, hắn hiểu được ánh mắt của Phương Vọng.

Thánh Hoàng ở xa hơi thay đổi sắc mặt, hắn nhảy lên, dẫn theo mười hai tu sĩ áo tím phía sau cùng nhau giết về phía Phương Vọng.

Tốc độ của bọn họ nhanh biết bao, khí kinh trên người bùng cháy như ngọn lửa, giống như một thiên thạch từ ngoài trời rơi xuống, đập mạnh vào dương khí một cách bá đạo. Ngoài phạm vi bao phủ của dương khí, mặt đất vỡ vụn, đá bay, bụi bốc cao hàng trăm trượng, lực xung kích dâng lên có thể

nhìn thấy bằng mắt thường, quét ngang tám phương trời, bao trùm cả lục địa.

Đoạn Thiên há hốc mồm, sắc mặt lộ rõ vẻ khó tin.

Hắn có thể cảm nhận được khí thế của Thánh Hoàng, mạnh đến mức khó tin, nhưng một tồn tại mạnh mẽ như vậy, lại không thể làm gì được nam nhân bí ẩn trước mắt?

Hắn đột nhiên hiểu được tại sao sư phụ lại sợ người này như vậy.

Quả thực là cao thâm khó lường!

Thánh Hoàng cau mày, bắt đầu thi triển pháp thuật nhanh chóng. Đủ loại thần thông liên tục giáng xuống, địa hình của mặt đất liên tục thay đổi, ngay cả không gian xung quanh cũng nhanh chóng biến ảo.

Sắc mặt Cơ Như Thiên thay đổi liên tục, hắn nắm chặt đôi tay trong tay áo.

Hắn hít sâu một hơi, quỳ xuống bịch một tiếng, nửa quỳ trên mặt đất.

Hắn cúi đầu cao ngạo xuống, trầm giọng nói: “Xin Thiên Đạo cứu sư đồ chúng ta! Sư đồ chúng ta nguyện gia nhập Vọng Đạo, chỉ nghe theo mệnh lệnh của Đạo Chủ!”

Khóe miệng Phương Vọng nhếch lên, hắn liếc nhìn Đoạn Thiên, nói: “Hậu bối, ngươi có muốn ta đâm chết bọn họ không?”

Đoạn Thiên nghe xong, vô thức trả lời: “Tất nhiên...”

Lời Đoạn Thiên vừa dứt, khóe miệng Phương Vọng nhếch lên, cánh tay phải thu lại, bàn tay phải nắm chặt lại, đánh từ dưới lên trên.

Một quyền đánh ra, thiên địa biến sắc!

Đoan Thiên trợn tròn mắt trợn cả đôi mắt của hắn. Hắn từ trên con hắc long bay lên, như ngọn lửa đen của đại địa phá đất mà ra, có khí thế xông phá cả trời.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh!

Nhanh đến mức Thánh Hoàng và mười hai tu sĩ áo tím phía trên không kịp phản ứng.

Linh lực mệnh mạng của bọn họ bị chín con hắc long hung dữ xé nát, thân hình trong nháy mắt bị hắc long quét qua, không còn tồn tại nữa.

Cửu Long Trấn Thiên quyền dấy lên cơn gió lốc kinh thiên động địa, nhô bật lên khỏi mặt đất, thổi tan mây trên trời, mãi cho đến khi biến mất trên đỉnh trời.

Phương Vọng không ngẩng đầu, hắn thu quyền lại, quay người nhìn Cơ Như Thiên, nói: “Muốn gia nhập Vọng Đạo, không dễ như vậy, ngươi có lưu luyện gì với nhân gian này không?”

Cơ Như Thiên biết Phương Vọng rất mạnh, nhưng hắn vẫn bị Cửu Long Trấn Thiên quyền làm cho sợ hãi.

Áo bào của hắn phồng lên dữ dội, tóc dài cũng bay phấp phới, trong thời gian ngắn không thể dừng lại được, hắn cúi đầu, nhìn Phương Vọng, nói: “Bản thân ta vốn không phải người nơi này, đương nhiên sẽ không lưu luyện.”

Hắn như nhớ ra điều gì, rồi nói tiếp: “Thiên địa này có một loại thần thông, ta từng nghe hồn của một vị Đại Thánh nói, thần thông này chính là thần thông tuyệt thế của Tề Vân Đại Thánh, sở hữu năng lực thông thiên triệt địa!”

“Ồ đâu?”

“Ồ Tây Thiên, Tây Thiên là giáo phái mạnh nhất trấn giữ nhân gian này, thực lực của giáo chủ không kém gì Thánh

Hoàng.”

“Dẫn đường đi.”

“Được.”

Cơ Như Thiên đưa cho Đoạn Thiên một ánh mắt, sau đó giơ tay tế ra một tòa bảo tháp, bảo tháp nhanh chóng phóng đại, hai sư đồ bay vào trong tháp, Phương Vọng cũng vậy.

Bảo tháp bay lên, Phương Vọng đứng ở rìa lầu, cảm nhận gió mát thổi qua. Động tĩnh do Cửu Long Trấn Thiên quyền dấy lên vẫn chưa hoàn toàn biến mất, các tu sĩ Thánh triều ở xa xa nhìn thấy bảo tháp bay tới, đều hoảng sợ né tránh, không dám cản trở.

Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên tuy đứng cùng tầng với Phương Vọng, Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, tò mò quan sát Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên.

Thấy Phương Vọng không nói gì, Cơ Như Thiên không nhịn được hỏi: “Người đến thiên địa này bằng cách nào?”

Phương Vọng nhìn về phía trước, trả lời: “Ra ngoài tìm kiếm tuyệt học, còn người?”

Tìm kiếm tuyệt học?

Chương 673: Phương pháp thành tiên ở nhân gian.

Chương 673: Phương pháp thành tiên ở nhân gian.

Cơ Như Thiên mặc dù cảm thấy lý do này rất vô lý, nhưng không phải là không thể. Trước khi hấn rời đi, Phương Vọng đã có phong thái vô địch thiên hạ, hấn không nghĩ ra được ai có thể trấn áp được thế lực đang trỗi dậy của Phương Vọng.

Hấn do dự một lát, nói: “Đương nhiên là để trốn người, ở cùng một nhân gian với người, ta nhất định không thể giành

được khí vận lớn nhất, tổ tiên Cơ gia ta đã thi triển bí thuật đưa ta đến thiên địa này.”

Đoạn Thiên lần đầu tiên biết được Cơ Như Thiên không thuộc về nhân gian này, khó trách tại sao mọi người lại kinh ngạc khi thấy sư phụ hắn đột nhiên xuất hiện.

“Vậy ngươi có nắm được phương pháp xuyên qua nhân gian không?”

Phương Vọng thuận thế hỏi.

Cơ Như Thiên lắc đầu, nói: “Tổ tiên ta chỉ còn lại tàn hồn, sau khi thi triển bí thuật thì rơi vào trạng thái ngủ say, trừ khi đợi hắn tỉnh lại.”

Ánh mắt hắn hơi thay đổi, đột nhiên tò mò không biết Phương Vọng có nắm được bí thuật này không.

Hắn nghĩ đến khoảnh khắc Phương Vọng đột nhiên xuất hiện bên cạnh, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy rợn cả người, hắn hoàn toàn không phát hiện ra sự xuất hiện của Phương Vọng.

“Tranh giành khí vận nhiều nhất là để phi thăng, tại sao nhất định phải phi thăng chứ? Tổ tiên nhà ngươi hẳn là Đại Thánh, hắn biết phi thăng không tốt đẹp như vậy.”

Phương Vọng nói với giọng nặng nề.

Cơ Như Thiên cười khỏ nói: “Thật sự không tốt đẹp như vậy, nhưng chúng ta là tu tiên giả, đạt đến đỉnh cao của nhân gian, không phi thăng, thì làm sao thành tiên? Không thành tiên, làm sao có thể trường sinh bất tử? Ngay cả Đại Thánh, Đại Đế cũng không thể trường sinh bất tử.”

Phương Vọng hỏi: “Nếu như nhân gian có phương pháp thành tiên, vậy ngươi còn phi thăng không?”

Cơ Như Thiên nghe xong, lập tức trả lời: “Đương nhiên là không phi thăng, nhưng...”

“Ta du ngoạn chư thiên vạn giới chính là vì mục tiêu này, ta đã dung hợp công pháp của các vị Đại Thánh, trong đó có ba đại chân công mà người muốn học, thế nào, người muốn học không?” Cơ Như Thiên sững sốt, cẩn thận hỏi: “Thật sao?”

Phương Vọng nhướn mày với Đoạn Thiên, nói: “Hai sư đồ các người cùng nhau tiếp nhận, nếu hứng thú, sau này có thể luyện.”

Nói xong, hắn giơ tay phải lên, hai ngón tay thò ra.

Ngón tay của hắn nhanh như chớp, nhanh đến mức Cơ Như Thiên không kịp phản ứng.

Khi sức mạnh của Phương Vọng đánh vào cơ thể Cơ Như Thiên, Cơ Như Thiên thầm kêu không ổn, mình đã sơ suất!

Hai sư đồ toàn thân run lên, ánh mắt cũng trở nên trống rỗng.

Tiểu Tử không nhịn được hỏi: “Công tử, người thật sự muốn truyền thụ cho bọn họ sao? Cơ Như Thiên này không phải là kẻ thù của người sao?”

Phương Vọng trả lời: “Trong Vọng Đạo không có đối thủ cũ của ta sao? Huống hồ, Cơ Như Thiên thực sự đã hướng thiện.”

Cơ Như Thiên ở kiếp trước chính là người phi thăng, hơn nữa sau khi phi thăng, hắn vẫn có thể thuận buồm xuôi gió, khiến Chu Tuyết ở kiếp trước phải ngược nhìn. Một thiên tài như vậy mà giết đi thì quá đáng tiếc.

Tất nhiên, nếu Cơ Như Thiên vẫn luôn chống đối hắn, hắn sẽ không nương tay, lần này cũng là nể mặt Cơ Như Thiên đã cứu thế nên mới cho tên này một cơ hội.

Tiểu Tử nhìn sang khuôn mặt nghiêng của Phương Vọng, trong lòng tràn đầy cảm thán.

Trên đời này lại có người hoàn mỹ như công tử.

Nếu tư chất của công tử mà ở trên người bất cứ ai khác, thì có thể sẽ là tai họa của nhân gian.

Bảo tháp tiếp tục tiến lên, Phương Vọng thay Cơ Như Thiên điều khiển, tốc độ không quá nhanh.

Vừa bay, Phương Vọng vừa suy tính về Tây Thiên.

Huyền Đô Dịch kinh chính là tuyệt học của Đại Thánh, mà Phương Vọng đã luyện Huyền Đô Dịch kinh đến đại viên mãn, còn tiến thêm một bước sáng tạo ra Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh mạnh hơn. Cho dù Tây Thiên có tu sĩ nắm giữ năng lực suy diễn, cũng không thể sánh được với hắn.

Hắn có thể mơ hồ tính ra được Tây Thiên thực sự ẩn chứa tuyệt học mạnh mẽ, chỉ là không thể tính ra cụ thể ở đâu.

Một lát sau, sáng suốt, sắc mặt hắn cũng thay đổi, hắn nhìn Phương Vọng hỏi: “Công pháp cao thâm như vậy, ngươi thật sự nỡ truyền cho ta à?”

Phương Vọng không nhìn hắn, tùy tiện trả lời: “Ngươi hẳn biết về Vọng Đạo, đã từng tìm hiểu về hành tung của ta. Ta không phải lần đầu tiên truyền thụ tuyệt học, ngươi có thể yên tâm, ta sẽ không tính toán với ngươi về phương diện này, thậm chí ta còn hoan nghênh ngươi sau này đến khiêu chiến ta.”

Cơ Như Thiên bị khí phách của hắn làm cho kinh ngạc.

Dù là Cơ Như Thiên luôn tự cao tự đại, nhưng giờ phút này cũng nảy sinh cảm xúc tự thấy không bằng, tự thấy không bằng này không phải chỉ về thực lực, mà là về sự can đảm.

“Công pháp này tên là gì?”

“Thiên Đạo Vô Lượng kinh.”

Phương Vọng giấu một tay, nhưng cũng không tính là hẹp hòi, cho dù là Thiên Đạo Vô Lượng kinh, cũng đủ để Cơ Như Thiên tu luyện nhiều năm.

Cơ Như Thiên lầm nhảm cái tên này, nhớ lại những điều huyền diệu trong công pháp, ánh mắt hắn trở nên nóng bỏng.

Công pháp này mạnh hơn Chu Thiên đạo công mà hắn tu luyện!

Đoạn Thiên cũng tỉnh lại, hắn còn kích động hơn cả Cơ Như Thiên.

Nếu hắn có thể nắm giữ các loại pháp môn của công pháp này, hắn sẽ có vốn liếng để bề nghề thiên hạ!

Hắn ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Cơ Như Thiên liếc thấy ánh mắt của đồ đệ, không khỏi cong môi, hắn cũng hỏi theo: “Đi Tây Thiên tìm thần thông, chắc chắn sẽ xảy ra xung đột, chúng ta hành động thế nào?”

Phương Vọng nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Xung đột gì chứ? Trực tiếp xông vào.”

“Bọn họ sao có thể giao ra truyền thừa của Đại Thánh, cho dù người dùng công pháp này để trao đổi, nếu bọn họ không hiểu rõ, chưa chắc đã đồng ý.”

“Không sao, ta chỉ cần nắm tay lại, bọn họ sẽ cười tươi đưa thần thông lên.”

Cơ Như Thiên sửng sốt.

Mẹ nó!

Tên này ra vẻ như vậy sao?

Chương 674: Truyền thuyết về Huyền Tổ, xông thẳng Tây Thiên.

Chương 674: Truyền thuyết về Huyền Tổ, xông thẳng Tây Thiên.

Nhân gian Tề Vân rất lớn, nhưng không lớn bằng nhân gian Huyền Tổ, từ miệng Cơ Như Thiên, Phương Vọng biết được tên nhân gian mà đại lục Hàng Long tọa lạc.

Huyền Tổ, đây là lần đầu tiên Phương Vọng nghe thấy cái tên này.

Hắn hỏi Cơ Như Thiên truyền thuyết về Huyền Tổ, Cơ Như Thiên không biết nhiều, chỉ nghe được một hoặc hai truyền thuyết.

“Huyền Tổ là tồn tại cổ xưa khai phá nhân gian, còn lâu đời hơn cả Chí Thánh giả. Lúc đó không có Nhân tộc, nên không thể biết được sự tích cụ thể của hắn, chỉ là sau này Nhân tộc được di tích do các chủng tộc khác để lại từ một số nơi khai quật, bên trong có khắc họa sự tồn tại của Huyền Tổ. Truyền thuyết kể rằng, trước khi thiên địa sinh ra, mọi thứ đều ở trong hỗn độn, Huyền Tổ đến từ trong bóng tối sâu thẳm, khai phá nhân gian, sau đó bèn rời đi.”

Cơ Như Thiên vừa điều khiển bảo tháp vừa nói.

Phương Vọng không thu được nhiều thông tin, đành thôi, lập tức bắt đầu hỏi về tình hình Tây Thiên ở giới này.

Tốc độ bay của bảo tháp rất nhanh, theo lời Cơ Như Thiên nói, nửa ngày là có thể đến Tây Thiên.

Giáo phái ở Tây Thiên có tên là Trục Thiên giáo, là giáo phái tu phật, điều này khiến Phương Vọng càng thêm hứng thú.

Thảo nào gọi là Tây Thiên.

Chẳng lẽ có liên quan đến Tây Thiên Phật môn trong thần thoại Hoa Hạ?

Đoạn Thiên nghe sư phụ và Phương Vọng nói chuyện, trong lòng như có mèo cào, hẳn rất tò mò về lai lịch của Phương Vọng, nhưng lại không thể hỏi trực tiếp, vì vậy hẳn muốn tìm cơ hội nói chuyện riêng với sư phụ.

Hắn chưa từng nghĩ rằng sư phụ sẽ khuất phục trước một người nào đó, hơn nữa hẳn có thể nhận ra, tâm trạng của sư phụ đang tốt lên, dường như bắt đầu thích thú với việc tôn người này làm chủ?...

Dưới hoàng hôn, từng ngọn núi cao sừng sững trên vùng đất màu vàng, hoa cỏ khó tìm, chỉ thấy cảnh tượng hoang vu.

Một tòa bảo tháp bay tới từ chân trời, chính là bảo tháp của Cơ Như Thiên, Phương Vọng và bọn họ vẫn đứng bên lan can, nhìn về phía chân Đền giới này, Phương Vọng cảm nhận được linh khí mệnh mỏng, trong linh khí còn xen lẫn một loại sức mạnh đặc biệt. Hẳn không phân biệt được loại sức mạnh này là gì, nhưng loại sức mạnh này có thể ảnh hưởng đến tâm trí của sinh linh, may mắn là đạo hạnh của hắn cao thâm, lại tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh, căn bản không bị ảnh hưởng.

Tiểu Tử cũng nhận ra điều này, nó không nhận được nói: “Công tử, nơi này thật tà môn, không hiểu sao ta lại có cảm giác tội lỗi.”

Đoạn Thiên không khỏi gật đầu.

Cơ Như Thiên giải thích: “Đây là Phật khí của Trúc Thiên giáo, truyền thuyết kể rằng rất lâu trước đây, từng có Thánh Phật hạ phàm, tọa hóa ở đây, sau này có người đến nơi này, được truyền thừa của hắn, rồi sáng lập ra Trúc Thiên giáo.”

Thánh Phật?

Đại năng Thượng giới à?

Phương Vọng càng thêm hứng thú với Trục Thiên giáo này. Nói ra thì hẳn không hiểu nhiều về tiên thần Thượng giới, Tầm Tiên đạo quân tuy được thiên thần Ách Vận ban sức mạnh, nhưng dù sao cũng không phải là tiên thần thực sự.

Bảo tháp tiếp tục tiến lên.

“Đứng lại! Đất của Trục Thiên giáo, không được xông vào!”

Một tiếng quát lớn truyền đến, như tiếng sấm rền, vang vọng chín tầng mây.

Phương Vọng nhẹ giọng nói: “Ngươi cứ tiến lên đi.”

Nghe vậy, khoe miệng Cơ Như Thiên cong lên, hẳn lập tức tăng tốc. Theo tốc độ tăng lên của bảo tháp, Đoạn Thiên có tư vi thấp không khỏi đưa tay nắm lấy lan can, tránh cho mình rơi xuống.

“Ngươi quá càn rỡ!”

Tiếng quát lớn đó lại vang lên, lần này, trong giọng nói tràn đầy tức giận.

Giọng nói vừa dứt, tận cùng thiên địa, sau dãy núi cao ngất, một Kim Phật uy nghiêm sừng sững. Kim Phật này chỉ lộ ra phần thân trên, nhưng dường như có thể dùng sống lưng chống thùng bầu trời.

Kim Phật để trần thân trên, cơ bắp như rễ cây bám chặt, vai và nách quấn một dải lụa vàng, đôi mắt giận dữ nhìn chằm chằm, đầu đội mũ phật, tỏa ra khí thế uy nghiêm không gì sánh được.

Trước mặt hẳn, bất cứ sự tồn tại nào trên thế gian này đều trở nên Hẳn dường như không thuộc về nhân gian, mà là từ trên trời giáng xuống!

Đoạn Thiên lần đầu tiên nhìn thấy pháp tướng như vậy, hai tay không khỏi nắm chặt lan can.

Phương Vọng giơ tay, ngưng tụ ra Càn Khôn phiến, vung về phía trước. Một quạt này, gió lớn kinh hoàng bùng nổ, trực tiếp cuốn tan Kim Phật khổng lồ trên bầu trời, thậm chí cả những ngọn núi dọc đường cũng liên tiếp vỡ vụn, hóa thành bụi.

Quá ngang ngược!

Trong tầm mắt của Đoạn Thiên, Phương Vọng chỉ vung một cái đã khiến nửa bầu trời vỡ vụn, rung động thị giác này đã kích thích sâu sắc đến hắn.

Cơ Như Thiên thì liếc nhìn Càn Khôn phiến trong tay Phương Vọng. Với ánh mắt và kiến thức của hắn, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra chiếc quạt này là bảo linh bản mệnh của Phương Vọng.

Hắn còn nhớ bảo linh bản mệnh của Phương Vọng là một thanh đại kích và một thanh kiếm ánh sáng.

Hắn đột nhiên nghĩ đến một lời đồn đại nào đó, sắc mặt trở nên kỳ lạ.

Theo một cái vung quạt của Phương Vọng, hoàn toàn kinh động đến Trục Thiên giáo, từng luồng khí thể mạnh mẽ bùng nổ từ chân trời, kinh thiên động địa, ngay cả Cơ Như Thiên cũng không khỏi chấn động.

Hắn đã sớm biết Trục Thiên giáo rất mạnh, chỉ không ngờ lại mạnh đến vậy.

Nếu không có Phương Vọng, hắn và Đoạn Thiên đến đây, e rằng sẽ phải ngã ngựa!

Phương Vọng cười nói: “Trục Thiên giáo này quả thực không đơn giản, vậy mà lại có một vị bán bộ Thiên Địa Càn

Khôn cảnh, còn mạnh hơn cả Thánh Hoàng.”

Bán bộ Thiên Địa Càn Khôn cảnh!

Cơ Như Thiên chấn động, Đoạn Thiên thì lộ vẻ nghỉ hoặc.

Thiên Địa Càn Khôn là gì?

Trước đây, hẳn cho rằng Chân Hồn cảnh chính là trời, đó là cảnh giới mà ngay cả sư phụ hẳn cũng đang theo đuổi.

Tiểu Tử thì không hề hoảng hốt, ngược lại còn trêu chọc nói: “Công tử, người nói xem hẳn sẽ cầu xin tha thứ bằng tư thế nào?”

Nó hiết ĐhiZZng Vonda sẽ không tàn sát Trục Thiên điao nhưng một khi Phương Vọng ra tay, người của Trục Thiên giáo nhất định sẽ cầu xin tha thứ.

Chương 675: Truyền thuyết về Huyền Tổ, xông thẳng Tây Thiên. (2)

Chương 675: Truyền thuyết về Huyền Tổ, xông thẳng Tây Thiên. (2)

Lời nói của nó khiến Đoạn Thiên không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, hẳn thấy Phương Vọng thu hồi Càn Khôn phiến, nhảy lên, đập không mà đi.

Không dùng bảo linh bản mệnh nữa à?

Cơ Như Thiên cũng thu bảo tháp vào tay, Đoạn Thiên vội vàng đuổi theo, trên mặt lộ vẻ phấn khích.

Hắn đã bắt đầu mong chờ cuộc phiêu lưu tiếp theo.

Phương Vọng bay ở phía trước, Tiểu Tử biến lớn, sau khi lượn một vòng trên không trung thì đáp xuống dưới chân Phương Vọng, chở hắn bay về phía trước.

Âm! Âm! Âm...

Từng tiếng động như sấm rền truyền đến từ phía trước, mặt đất màu vàng liên tục nứt ra, vô số tảng đá bay lên, ngưng tụ thành từng vị La Hán. Họ không lập tức lao về phía Phương Vọng và những người khác, mà tản ra, bắt đầu xếp trận.

Hơn vạn vị La Hán bằng đá đứng thành một trận đồ huyền ảo nào đó, họ đồng loạt giơ lòng bàn tay lên, đối mặt với Phương Vọng, khí thế của họ tụ lại với nhau, khiến thiên địa biến sắc.

Mặt đất màu vàng vỡ vụn, liên tục sinh ra những đóa sen vàng, ảo ảnh chồng chất, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

“A di đà phật, đã các vị muốn xông vào, vậy thì hãy ném thử Đại Địa La Hán trận của giáo ta!”

Một giọng nói già nua và nghiêm nghị vang lên, âm thanh vẫn còn vang vọng giữa thiên địa.

Phương Vọng không để ý, hấn giơ tay phải lên, cách không chụp về phía trước.

Đại Quy Hư chuông!

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên vẫn còn đang kinh ngạc trước khí thế của Đại Địa La Hán trận thì theo một phát chụp của Phương Vọng, hơn vạn vị La Hán bằng đá trong nháy mắt hóa thành tro bụi, rồi tan thành mây khói theo đó.

Không có tiếng động như sấm rền, không có cảnh tượng thay đổi ngoạn mục, Đại Địa La Hán trận biến mất trong im lặng. Sự chấn động này ngược lại kích thích đến sư đồ Cơ Như Thiên.

“Đây rốt cuộc là thần thông gì? Chẳng lẽ là Diệt Tuyệt Thần Lục của Đông Công Hoàng?”

Cơ Như Thiên thảm kinh hãi, đồng thời chấn động trước đạo hạnh của Phương Vọng.

Hắn thậm chí còn nghỉ ngơi Phương Vọng đã đạt đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn.

Không thể nào...

Hắn và Phương Vọng sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, hắn cảm thấy tốc độ tu luyện của mình đã chấn động cổ kim, nhưng so với Phương Vọng...

Phương Vọng không biết sự kinh ngạc của Cơ Như Thiên, sau khi diệt Đại Địa La Hán trận, Tiểu Tử phân kích lao về phía trước, tiếng long ngâm vang vọng khắp thiên địa, giống như khí thế của Phương Vọng, uy chấn trời cao!

Cơ Như Thiên dùng linh lực của mình bao phủ Đoạn Thiên, tăng tốc đuổi theo Tiểu Tử.

Áo trắng của Phương Vọng tung bay dữ dội, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm về phía trước.

Ở tận cùng thiên địa, hắn nhìn thấy một ngọn núi cao, ít nhất cũng cao vạn trượng. Trên đỉnh núi có một cung điện nguy nga tráng lệ, tỏa ra phát quang vô lượng, như mặt trời của vùng đất này, chiếu sáng khắp thiên địa.

Lúc này, vô số bóng người bay ra từ cung điện đó, như đàn ong, tất cả đều dừng lại trên không trung trước núi, sẵn sàng trận địa.

Nhìn gần lại, tất cả đều là phật tu, có nam có nữ, thậm chí còn có yêu vật, tất cả phật tu đều nhìn về hướng Phương Vọng, trên mặt đều hiện rõ vẻ kinh ngạc, sợ hãi.

“Người đó là ai?”

“Sao có thể... Dễ dàng phá vỡ Đại Địa La Hán trận như vậy.”

“Người phía sau người đó hình như là Cơ Như Thiên, Cơ Như Thiên được mệnh danh là thiên tài đệ nhất cổ kim!”

“Phải làm sao bây giờ, Đại Địa La Hán trận còn chưa bày trận đã bị phá, chỉ bằng sức của chúng ta e rằng không thể ngăn cản được.”

“Sợ gì, giáo chủ ở đây, trời sập cũng không sợ!”

Các phật tu của Trục Thiên giáo bàn tán, từng người ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình hoặc lách ra phán bản ©Ủa mình. Cùng lúc đó, bên trong Trục Thiên cung.

Nơi đây sáng sủa, trên mặt đất có từng luồng sương mù trắng bốc lên, như tiên khí. Hàng trăm phật tu lơ lửng trên không trung, dưới thân là những đài sen có màu sắc khác nhau. Ngay trước đại điện chính có một bức tường vàng, một đại phật bằng ngọc trắng cao tới trăm trượng đang tọa thiền ở đó, dưới thân hấn cũng là đài sen, trong ngọc trắng có khí huyết cuộn cuộn, khiến hấn trông có vẻ hơi tà ác.

Hấn chính là giáo chủ Trục Thiên giáo, Đệ Nhất Phật!

Đệ Nhất Phật từ từ mở mắt, mặc dù thân thể như ngọc trắng, nhưng mắt hấn lại là mắt thịt.

Theo hấn mở mắt, các phật đà trong điện cũng lần lượt mở mắt, họ cùng nhau quay đầu nhìn lại.

Ầm!

Cổng lớn đột nhiên vỡ tan, tiếng long ngâm nổ vang, một con tử long lao vào, thế không thể cản, rồi thân hình thu nhỏ lại.

Chính là Tiểu Tử!

Phương Vọng đứng trên đầu rồng, mặt không biểu cảm nhìn các đại năng Trục Thiên giáo phía trước.

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên theo sát phía sau, hai sư đồ đều lộ vẻ khó tin, Đoạn Thiên càng không nhận được quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bầu trời bên ngoài điện đầy rẫy các phân thân của Phương Vọng, những phân thân đó dừng lại trước mặt các đệ tử Trục Thiên giáo, dùng hai ngón tay phải điểm vào trán những đệ tử đó, khiến họ không dám nhúc nhích.

Phương Vọng lại nắm giữ được thần thông phân thân huyền diệu như vậy!

Thần thông này vừa xuất hiện, hàng chục vạn giáo chúng Trục Thiên giáo đã bị cố định, không dám phản kháng.

Ngay cả Cơ Như Thiên cũng là lần đầu tiên nhìn thấy thần thông như vậy. Trước khi đến, hắn đã tưởng tượng ra rất nhiều tình huống, không ngờ Phương Vọng lại có thể dễ dàng trấn áp Trục Thiên giáo như vậy.

“Tại hạ Phương Vọng, nghe nói Trục Thiên giáo có thần thông của Đại Thánh, đặc biệt đến để cầu dạy, nếu thần thông này không giả, ta nguyện dâng lên tuyệt học của ta.”

Phương Vọng lên tiếng, giọng nói không lớn lắm, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe rõ. “Tuyệt học trong tay thí chủ có thể so sánh với truyền thừa của Đại Thánh không?”

Phương Vọng hỏi ngược lại: “Người có từng nghe đến Hàng Long Đại Thánh không?”

Đại điện chìm vào im lặng.

Vài khí tức sau, một phật tu cường tráng quát lớn: “Hàng Long Đại Thánh gì chứ, trên đời này chỉ có Tề Vân Đại Thánh, ngươi muốn cướp tuyệt học của Trục Thiên giáo chúng ta, không dễ dàng như vậy đâu!”

Âm!

Chương 676: Một người trấn một giáo, Đệ Nhất Phật.

Chương 676: Một người trấn một giáo, Đệ Nhất Phật.

Hắn bộc phát khí thế của mình, các phật tu khác cũng lần lượt như vậy, dùng thế áp người, còn Phương Vọng thì mặt không đổi sắc.

Cơ Như Thiên lập tức vận công che chở cho đồ đệ, hắn nhìn chăm chăm Đệ Nhất Phật.

Trực giác mách bảo hắn, Đệ Nhất Phật vô cùng nguy hiểm!

Nguy hiểm hơn bất cứ đối thủ nào hắn từng gặp!

Còn về Phương Vọng, cảm giác kinh hoàng mà Phương Vọng mang lại cho hắn là biểu hiện chênh lệch thực lực và sự tương tượng của chính hắn, chứ không phải là do cảm giác của hắn mang lại.

Thấy Đệ Nhất Phật không lên tiếng, Phương Vọng giờ tay phải lên, từ từ nắm chặt.

Cửu Long Trấn Thiên quyền!

Khí thế khủng khiếp khiến toàn bộ Trục Thiên cung run rẩy, không chỉ Trục Thiên cung, mà cả ngọn núi này cũng vậy, ngay cả bầu trời Tây Thiên cũng bắt đầu biến sắc.

Tất cả phật tu trong điện đều biến sắc, ngay cả đồng tử Đệ Nhất Phật cũng co lại, hắn nhíu mày, nhìn chăm chăm Phương Vọng.

“Sao vậy? Vẫn chưa đủ sao?”

Tiếng nói của Phương Vọng tiếp tục vang lên, ầm một tiếng, dương khí trong cơ thể hắn bùng nổ, khiến uy thế của Cửu Long Trấn Thiên quyền tăng vọt.

Lần này, các phật tu trong Trục Thiên giáo không chịu nổi nữa.

Cơ Như Thiên cũng không khỏi tròn tròn mắt, một lần nữa bị Phương Vọng làm cho kinh ngạc.

Bên ngoài cơ thể Đệ Nhất Phật bùng cháy ngọn lửa màu trắng, hắn đang vận công chống đỡ. Khí thể của Phương Vọng chủ yếu nhắm vào hắn, hắn có thể cảm nhận được nếu Phương Vọng ra quyền với hắn, hắn rất có thể không chịu nổi.

Ánh mắt Phương Vọng lạnh lùng, Tịch Diệt Thần Kinh thúc đẩy, truyền vào quyền phải.

Trong nháy mắt, toàn bộ Trục Thiên cung vỡ tan, không chỉ cung điện này, mà cả ngọn núi này cũng bị hủy diệt.

Hàng chục vạn phật tu lơ lửng trên không trung đều trợn tròn mắt, há hốc mồm nhìn Dhi#1na Vona. Chuyện gì đã xảy ra?

Không ai dám mở miệng, vì các phân thân của Phương Vọng vẫn chỉ vào trán họ, họ chỉ có thể nhìn về phía Đệ Nhất Phật, đó là hy vọng của họ.

Toàn thân Đệ Nhất Phật bốc cháy ngọn lửa trắng, hắn vẫn im lặng, tất cả mọi người đều nhìn ra trạng thái của hắn không ổn, vì ngọn lửa trắng trên người hắn đã ngừng lại.

Nhìn kỹ, sắc mặt của Đệ Nhất Phật rất khó coi.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, từ từ giơ nắm đấm phải lên, chuẩn bị đánh vào Đệ Nhất Phật.

“Chờ đã!”

Đệ Nhất Phật vội vàng lên tiếng, hai chữ này như dùng hết toàn bộ sức lực của hắn. Hắn vừa lên tiếng, thân phật bằng ngọc trắng của hắn đã bắt đầu run rẩy.

Phương Vọng lập tức hạ nắm đấm phải xuống, áp lực bao trùm cả thiên địa tan biến.

Lúc này, tất cả mọi người đều như trút được gánh nặng, bao gồm cả Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên.

Chỉ có Tiểu Tử dưới chân Phương Vọng không cảm nhận được uy áp của hắn, nó rất hứng thú nhìn bộ dạng chật vật của Đệ Nhất Phật.

Phương Vọng lên tiếng: “Ta biết hành vi của ta có phần vô lễ, nhưng các người sẽ không mất đi truyền thừa của mình, mà còn có thể có được truyền thừa mạnh hơn, sau này các người sẽ biết ơn ta.”

Lời nói này khiến sắc mặt giáo chúng Trục Thiên giáo khó coi, nhưng không ai dám trách móc hắn.

Đệ Nhất Phật hít sâu một hơi, nói: “Ta có thể thuật lại cho người, như vậy được không?”

“Tất nhiên là được, nhưng đừng lừa ta, ta có thể phân biệt được thật giả, nếu ta cho rằng là giả, ta sẽ không khách sáo như vậy đâu.”

“Vậy thì đổi chỗ khác đi.”

“Không cần, cứ nói thẳng ở đây, vừa hay để giáo chúng của người nghe thử thần thông mạnh nhất của Trục Thiên giáo.”

Phương Vọng từ chối, lời nói này của hắn cũng khiến nhiều tu sĩ của Trục Thiên giáo lộ ra vẻ kích động trong mắt.

Còn các cao tăng của Trục Thiên giáo xung quanh Đệ Nhất Phật thì thay đổi sắc mặt. Ừ, ngay cả đệ tử nhà mình, cũng phải có công hiến cực lớn mới được.

Đệ Nhất Phật nhíu chặt mày, rất do dự.

Phương Vọng tiếp tục nói: “Yên tâm đi, thần thông như vậy, làm sao có thể để người ta dễ dàng học được, nếu có người có thể trực tiếp ngộ ra, chẳng phải là phúc phận của Trục Thiên giáo các người sao? Phát hiện ra nhân tài kinh thế.”

Lời nói của Phương Vọng vang dội, khiến nhiều phật tử của Trúc Thiên giáo thâm kích động.

Lỡ như mình chính là thiên tài kinh thiên động địa kia thì sao?

Lỡ như mình có duyên với thần thông của Đại Thánh thì sao?

Các cao tăng của Trúc Thiên giáo thấy sắc mặt của các đệ tử đều thay đổi, thậm kê không ổn, đồng thời hận Phương Vọng thấu xương, cho rằng Phương Vọng quá độc ác.

Cơ Như Thiên cũng cho rằng Phương Vọng đang công tâm. Nếu Đệ Nhất Phật truyền thụ thần thông giả, không chỉ hại Phương Vọng, mà còn hại cả giáo chúng của Trúc Thiên giáo.

Đệ Nhất Phật im lặng một lúc, cuối cùng thở dài nói: “Nếu đã như thế, vậy thì theo ý người.”

Nói xong, hắn bắt đầu thuật lại tâm pháp khẩu quyết của thần thông Đại Thánh.

Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, lắng nghe cẩn thận. Tiểu Tử, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên và tất cả giáo chúng của Trúc Thiên giáo đều bắt đầu chăm chú nghe đạo.

Thần thông Đại Thánh, ai mà không muốn học?

Đệ Nhất Phật vẫn luôn nhìn chằm chằm Phương Vọng, hắn không cố ý nói nhanh, mỗi một chữ đều rất rõ ràng.

Giữa thiên địa vang vọng tiếng giảng đạo của hắn, dần dần, ngày càng nhiều đệ tử Trúc Thiên giáo lộ vẻ khó xử.

Tâm pháp thật phức tạp!

Phương Vọng thì không nghĩ nhiều, việc hắn cần làm là ghi nhớ tất cả những lời Đệ Nhất Phật thuật lại.

Đã nửa canh giờ trôi qua.

Đệ Nhất Phật cuối cùng cũng thuật lại xong, giọng nói của hắn vừa dứt, Phương Vọng đã nhắm mắt lại.

Thiên địa chìm vào tĩnh lặng. này thật hay giả, hắn đang định nhắc nhở Phương Vọng, thì thấy Phương Vọng mở mắt.

Không ai chú ý đến sự thay đổi trong ánh mắt của Phương Vọng, Đệ Nhất Phật thì bình tĩnh nhìn Phương Vọng, chờ đợi sự phán đoán của Phương Vọng.

Phương Vọng từ từ nói: “Thất Chuyển Phật Thân, thần thông thật lợi hại. Người đã đạt đến đệ ngũ chuyển - Bạch Ngọc Phật thân, cho dù linh hồn bị diệt, thân thể cũng có thể tái sinh linh hồn, đúng không?”

Chương 677: Thất Chuyển Phật Thân đại viên mãn, Đại Thánh chuyển thế.

Chương 677: Thất Chuyển Phật Thân đại viên mãn, Đại Thánh chuyển thế.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Đệ Nhất Phật đại biến.

Thất Chuyển Phật Thân, từ đệ nhất chuyển đến đệ thất chuyển, lần lượt là thân Đồng Bì chỉ thân, thân Kim Cương, thân Thanh Ngọc, thân Tử Cơ, thân Bạch Ngọc, thân Hắc Nguyên, thân Đạo Nguyên!

Thân Đạo Nguyên, có thể thân hóa lực lượng quy tắc, không bị linh lực và hồn niệm xung kích, lực lượng thân thể có thể tán đạo tiêu hồn!

Phương Vọng tu luyện thần thông này, đã mất trọn một vạn năm năm nghìn năm!

Ánh mắt hắn ngưng tụ, khí thể đột nhiên thay đổi, đôi mắt bắn ra ánh bạc, trên thân thể bùng cháy khí thể màu trắng. Trong những khí thể này hiện ra những điểm sáng màu bạc,

như những vì sao trải rộng, mái tóc đen của hắn cũng biến thành màu bạc trắng, theo gió bay động.

Một vầng trăng sáng xuất hiện sau đầu Phương Vọng, khiến hắn như một vị tiên thần trên đời, ánh trăng khiến những vì sao xung quanh hắn trở nên sáng hơn.

Cảnh tượng này khiến Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên mở to mắt, Trục Thiên giáo càng náo động hơn.

“Ngươi... Không thể nào...”

Đệ Nhất Phật đứng bật dậy, không thể tin được mà kêu lên.

Nhìn Phương Vọng tiến vào thân Đạo Nguyên, hắn không thể giữ được bình tĩnh.

Đệ thất chuyển!

Thân Đạo Nguyên!

Đệ Nhất Phật chỉ từng thấy Tề Vân Đại Thánh thi triển thân Đạo Nguyên trong mơ, mà thân Đạo Nguyên của Tề Vân Đại Thánh chỉ có tướng mạo của các vì sao, sau đầu không có trăng.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Đệ Nhất Phật nhìn chằm chằm Phương Vọng, trầm giọng hỏi.

Tất cả mọi người nhìn vào thân Đạo Nguyên của Phương Vọng, đều cảm nhận được một khí thế khó tả, trong lòng không tự chủ được mà nảy sinh sự kính sợ, thậm chí muốn quỳ lạy.

Phương Vọng cảm nhận được thân Đạo Nguyên đại viên mãn của Giáo chúng của Trục Thiên giáo thấy Đệ Nhất Phật thất thố như vậy, đều vô cùng căng thẳng, không rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chẳng lẽ Phương Vọng đã luyện thành thần thông Đại Thánh?

Nhanh như vậy sao?

Cơ Như Thiên cũng bị kinh ngạc, hắn đột nhiên nhận ra tại sao mình không bằng Phương Vọng.

Thiên tư, ngộ tính của hắn rất mạnh, nhưng so với Phương Vọng...

Nghe một lần là học được thần thông Đại Thánh?

Hắn chưa từng nghe thấy.

Chẳng lẽ Phương Vọng đã nắm giữ trước đó rồi ư?

Không chỉ Cơ Như Thiên nghĩ như vậy, Đệ Nhất Phật cũng nghĩ như vậy, hắn không tin có người chỉ nghe một lần là có thể nắm giữ thần thông Đại Thánh.

Phương Vọng lười giải thích, nói: “Được rồi, đến lượt ta truyền thụ tuyệt học cho các ngươi, tất cả mọi người nghe cho kỹ.”

“Thôi bỏ đi, pháp môn này chỉ giảng một lần, các ngươi chắc chắn không nhớ được.”

Phương Vọng lấy ra từng quyển bí tịch từ trong nhẫn Long Ngọc. Đây đều là Thiên Đạo Vô Lượng kinh mà hắn đã viết ra khi còn ở Trái Đất. Hắn giơ tay lên, để những quyển bí tịch này bay đến trước mặt Đệ Nhất Phật.

Đệ Nhất Phật giơ tay, dùng linh lực giữ chặt những quyển bí tịch này, ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm Phương Vọng.

Phương Vọng nói: “Được rồi, sau này có duyên sẽ gặp lại.”

Tiểu Tử lập tức quay đầu, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên vội vàng đuổi theo.

Các cao tăng của Trục Thiên giáo sốt ruột, nhưng lại không dám ngăn cản bằng vũ lực.

Nhìn vào thân Đạo Nguyên của Phương Vọng, bọn họ thực sự không thể nảy sinh một chút ý chí chiến đấu nào, chỉ có thể tiễn Phương Vọng rời đi.

Đợi đến khi Phương Vọng và những người khác biến mất trên bầu trời, bọn họ mới nhìn về phía Đệ Nhất Phật.

Hàng chục vạn phân thân trên bầu trời theo đó tiêu tán, khiến giáo chúng của Trục Thiên giáo thở phào nhẹ nhõm.

“Giáo chủ, cứ để bọn họ đi như vậy sao?” “Chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi của Trục Thiên giáo còn để đâu?”

“Giáo chủ, chẳng lẽ hần đã luyện thành thần thông Đại Thánh rồi ư?”

“Tư thế của hần vừa rồi thực sự là...”

“Giáo chủ, ngài nên kiểm tra trước xem, những quyển bí tịch này ước chừng là đồ lừa chúng ta.”

Đệ Nhất Phật không để ý đến lời nói của đồng môn xung quanh, hần ngơ ngác nhìn về hướng Phương Vọng rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Trong lòng hần nảy sinh một suy nghĩ táo bạo.

Chẳng lẽ Phương Vọng là Tề Vân Đại Thánh chuyển thế?

“Người sẽ không phải là Tề Vân Đại Thánh chuyển thế chứ?”

Cơ Như Thiên bay đến bên đầu rồng của Tiểu Tử, nhìn về phía Phương Vọng, mở miệng hỏi.

Phương Vọng đã giải trừ trạng thái thân Đạo Nguyên, hần liếc nhìn Cơ Như Thiên, cười nói: “Sao người không đoán ta là Hàng Long Đại Thánh chuyển thế, là Hồng Huyền Đế

chuyển thế, là Đại An thần để chuyển thế, là Tru Tiên Đại Thánh chuyển thế, là Lăng Tiêu Đại Thánh chuyển thế đi?”

Một loạt tên này khiến mí mắt Cơ Như Thiên giật liên hồi.

Nhiều như vậy sao?

Phương Vọng nắm giữ nhiều truyền thừa của Đế Thánh như vậy, sao có thể là một vị Đại Thánh nào đó chuyển thế?

Chờ đã, nếu hắn thực sự có thể nghe một lần là hiểu, mới có thể giải thích được tại sao hắn có thể nắm giữ nhiều tuyệt học như vậy.

Ánh mắt Cơ Như Thiên nhìn Phương Vọng thay đổi, trong lòng hắn tràn đầy sợ hãi.

Bởi vậy, thiên tài đệ nhất của Đế hải sau khi bị Phương Vọng đánh bại, đã một lòng một dạ tận trung với Phương Vọng.

Cơ Như Thiên đột nhiên cảm thấy bản thân trước đây thật nực cười, vậy mà lại đi tranh giành với Phương Vọng.

Trong mắt Phương Vọng, e rằng hắn chỉ là một trò cười mà thôi.

Nghĩ đến đây, lòng Cơ Như Thiên trở nên buồn bã.

“Các người còn lưu luyện thế giới này không?”

Tiếng Phương Vọng truyền đến. Đoạn Thiên cung kính trả lời: “Tiền bối, ta không có bất cứ điều gì lưu luyện.”

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, linh lực bao phủ Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên, lúc này, hai người mới thực sự cảm nhận được linh lực của hắn mênh mông dường nào.

Hai sư đồ nảy sinh cùng một suy nghĩ.

Rốt cuộc phải tu luyện như thế nào mới có thể đạt đến trình độ như vậy?

Tiểu Tử thu nhỏ lại, đáp trên vai Phương Vọng.

Phương Vọng bước một bước về phía trước, trong nháy mắt, thiên địa biến đổi.

Một bước một thiên địa!

Cơ Như Thiên trợn tròn mắt, Đoạn Thiên cũng vậy, hắn còn không nhìn được chớp mắt, sợ rằng mình nhìn nhầm.

Chương 678: Chiến Đấu Phật Thân Uy Công Đức Tây Thiên.

Chương 678: Chiến Đấu Phật Thân Uy Công Đức Tây Thiên.

Bước đầu tiên của Phương Vọng đã khiến sư đồ Cơ Như Thiên kinh ngạc, chưa kịp mở miệng, Phương Vọng lại bước bước thứ hai, thiên địa lại biến đổi.

Bọn họ đến một trời đêm đen, dưới chân là một hồ nước khổng lồ, đường kính hơn trăm dặm, bên hồ là những ngọn núi nối liền nhau, trong đêm đen như những vị ma thần, rừng rợn đáng sợ.

Vừa mới đến nhân gian này, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên đã cảm nhận được một luồng âm lãnh không nói nên lời.

Trực giác mách bảo bọn họ, thế giới này rất nguy hiểm, nếu ở lại đây, e rằng sẽ gặp nguy hiểm liên miên.

May mà Phương Vọng tiếp tục bước đi, nhân gian lại thay đổi.

Lúc này, Cơ Như Thiên hoàn toàn xác định Phương Vọng có năng lực xuyên thóa thiên địa, nhưng điều này quá khó tin. Hắn nhớ lại bí thuật của tổ tiên, tổ tiên đưa hắn xuyên thóa nhân gian vất vả như vậy, sao đến Phương Vọng, một bước đã có thể vượt qua một nhân gian?

Chẳng lẽ Phương Vọng đã vượt qua tổ tiên của Cơ gia hử?

Cơ Như Thiên bị ý nghĩ này làm cho sợ hãi, hử lại nghĩ đến lúc mình nhắc đến tổ tiên Cơ gia với Phương Vọng, Phương Vọng không hề ngạc nhiên, chẳng lẽ đúng như hử đoán?

Cơ Như Thiên không nhận được quay đầu nhìn Phương Vọng. Nhân gian không ngừng biến đổi, Phương Vọng vẫn bình thản tiến lên, vẫn là mỗi bước đi đều vượt qua một nhân gian.

Sau vài chục bước, Phương Vọng dừng lại. Hử đưa Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên đến bên một con sông, hử đuổi lưng, cười nói: “Linh khí ở thế giới này không tệ, trước tiên hãy tu luyện một thời gian, rồi tìm cơ duyên của thế giới này.”

Cơ Như Thiên không nhận được hỏi: “Người định tìm kiếm truyền thừa của các nhân gian sao? Không vội về nhân gian Huyền Tổ sao?”

“Vội gì? Ở nhân gian đó, hử không có nhiều thế lực lớn dám trêu chọc Vọng Đạo và Phương gia.”

Phương Vọng cười nhẹ.

Sự tự tin trong lời nói khiến Cơ Như Thiên im lặng.

Phương Vọng không quan tâm đến suy nghĩ của hử, hử đi dọc theo Tiểu Tử nghe vậy, quay đầu nói: “Tên nhóc kia, đi dựng một tòa lầu.”

Đoạn Thiên sửng sốt, vội vàng nhận lời.

“Sao người có thể làm phiền người khác?”

Phương Vọng không hài lòng nói.

Tiểu Tử cười nói: “Làm sao gọi là làm phiền được, để hử làm nhiều việc một chút, kéo gần khoảng cách với công tử, sau

này công tử còn có thể chỉ điểm cho hần.”

Nghe vậy, Đoạn Thiên cũng nói theo: “Tiền bối, không sao đâu, chuyện này rất đơn giản, cứ giao cho ta.”

Cơ Như Thiên không lên tiếng. Hần không cảm thấy mất mặt, dù sao hần đã quyết định đi theo Phương Vọng.

Phương Vọng xoa xoa đầu rồng của nó, hất nó ra, rồi quay lại nói với Cơ Như Thiên: “Vọng Đạo có mười hai Đạo tông, ngươi hãy tu luyện cho tốt, Sau này ta sẽ nâng đỡ ngươi làm Đạo tông. Đến lúc đó chỉ có ta mới có thể sai khiến ngươi, cũng không coi như làm nhục tư chất của ngươi. Còn nữa, đừng thấy ta và ngươi chênh lệch quá lớn, mà mất đi lòng muốn cạnh tranh với ta, ta luôn chấp nhận khiêu chiến của ngươi, đấu pháp luận bàn, như vậy mới có thể cùng nhau tiến bộ.”

Cơ Như Thiên không nhịn được hỏi: “Ngươi cảm thấy ta còn hy vọng đuổi kịp ngươi sao?”

Phương Vọng dừng bước, kinh ngạc nhìn hần, nói: “Xin lỗi, tỉnh lại đi, đuổi kịp ta, làm sao có thể?”

Cơ Như Thiên im lặng.

“Nhưng ngươi chỉ kém ta mà thôi, vẫn có hy vọng trở thành đệ nhất thiên hạ, ngươi là người có thiên tư tốt nhất mà ta từng gặp. Với thiên tư của ngươi, lại có thể luận bàn đấu pháp với đệ nhất thiên hạ chưa từng có như ta, đây chẳng phải là ưu thế trời ban sao? Dù sao ngươi đấu pháp với những thiên tài khác, rất có thể sẽ là người chết ta sống.”

Phương Vọng cười nhẹ.

Trái tim khó chịu của Cơ Như Thiên trong nháy mắt được đốt cháy, mắt hần sáng lên, hỏi: “Ta thật sự là người có thiên tư tốt nhất mà ngươi từng gặp?”

Tiểu Tử ở không xa quay đầu đi, giả vờ không nghe thấy.

Phương Vọng nghiêm túc nói: “Không phải ai cũng có thể thoát khỏi tay ta mà sống sót, Cơ Như Thiên, sao ngươi đột nhiên mất tự tin rồi? Cái vẻ ngạo mạn, thiên mệnh thuộc về ta trước kia của ngươi đâu rồi? Ta không kém ta, chúng sinh vạn giới đều không bằng ngươi!”

Cơ Như Thiên hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên sắc bén.

Phương Vọng cười cười, rồi tiếp tục tiến lên.

Cơ Như Thiên không đuổi theo, hắn bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện đã qua, muốn tìm lại sự tự tin. ...

Xuân qua thu đến, thoát cái, hai mươi năm trôi qua.

Nhân gian Tề Vân, Tây Thiên, Trục Thiên giáo.

Trong đại điện.

Đệ Nhất Phật mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ phức tạp.

Trong điện còn có hơn hai mươi phật tu đang luyện công, bọn họ dường như cảm nhận được điều gì đó, lần lượt mở mắt nhìn về phía Đệ Nhất Phật.

Đệ Nhất Phật hít sâu một hơi, nói: “Công pháp này cao thâm khó lường, bản tọa cho rằng... Giá trị của nó còn lớn hơn Thất Chuyển Phật Thân. Phương Vọng không lừa chúng ta, hắn thực sự thành tâm trao đổi tuyệt học.”

Lời này vừa nói ra, các phật tu trong điện đều xôn xao.

“Thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Ta cũng đã luyện hai mươi năm, quả thực không đơn giản, tuy chưa luyện thành, nhưng có thể cảm nhận được sự ảo diệu của công pháp này.”

“Thiên Đạo Vô Lượng kinh, có thể lấy Thiên Đạo làm tên, quả thực không đơn giản. Thực lực của Phương Vọng kia

khủng bố đến mức nào, có phải là Đại Thánh không?”

“Người đừng nói, thiên hạ này đã từng sinh ra tồn tại như vậy chưa, hơn nữa căn bản không tính được khí vận, nhân quả của hần.”

“Chẳng lẽ hần đến từ Thượng giới? Truyền thuyết kể rằng, Tà Vân Đại Thánh từng phi thăng thành tiên.”

Các phật tu bàn tán xôn xao, ấn tượng của bọn họ về Phương Vọng lập tức thay đổi, trong giọng nói mang theo sự tôn kính.

Đệ Nhất Phật cảm thán nói: “Chuyện này không phải là kiếp nạn của Trục Thiên giáo, mà là đại tạo hóa. Trục Thiên giáo nợ Phương Vọng một ân tình, không bằng lập tượng cho Phương Vọng, đặt làm Chiến Đấu Phật Thần Uy Công Đức Tây Thiên, để các đệ tử đời sau nhớ đến ân tình của hần đối với Trục Thiên giáo, thậm chí có thể tô điểm chuyện này thành thần thoại.”

Chương 679: Chiến Đấu Phật Thần Uy Công Đức Tây Thiên. (2)

Chương 679: Chiến Đấu Phật Thần Uy Công Đức Tây Thiên. (2)

“Tương lai, nếu Trục Thiên giáo gặp nạn, có lẽ hành động ngày hôm nay có thể mang lại sinh cơ cho chúng ta.”

Có phật tu muốn phản bác, nhưng khi nghĩ đến dáng vẻ Phương Vọng mở ra thân Đạo Nguyên, bọn họ đều im lặng.

Tồn tại như vậy thật sự có thể là không Thánh thì cũng Tiên. Bọn họ tu tiên nhiều năm như vậy, đương nhiên biết đến sự tồn tại của khí vận và nhân quả, Đệ Nhất Phật muốn để Trục Thiên giáo dựa vào khí vận của Phương Vọng.

Cùng lúc đó.

Một nhân gian khác.

Hai mươi năm trôi qua, tu vi của Phương Vọng đã từ Đạp Tiêu cảnh tầng ba đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng năm.

Sau khi tu luyện Thất Chuyển Phật Thân, tốc độ tu luyện của hắn được nâng cao, điều này khiến hắn nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Đó là dung hợp Thất Chuyển Phật Thân với Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết. Thân Đạo Nguyên có thể cảm ngộ quy tắc thiên địa, điểm này rất giống với Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết, ít nhất hắn cũng có một chút cảm hứng.

Giống như Thiên Cương Chí Dương Bá thể, hắn tạm thời không nghĩ ra cách dung hợp với Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt quyết.

Phương Vọng củng cố xong tu vi, mở mắt ra, đưa thần thức vào trong nhẫn Long Ngọc, liên lạc với Chu Tuyết.

Thực ra hắn có thể hỏi Chu Tuyết cách trở về nhân gian Huyền Tổ, nhưng hắn không làm vậy, vì hắn đã ném được vị ngọt.

Những nhân gian khác yếu hơn nhân gian Huyền Tổ, nhưng cơ duyên ẩn chứa không nhỏ. Hắn có thể ngang nhiên cướp đoạt truyền thừa, mà Vọng Đạo lại không có kiếp nạn, hắn về làm gì?

Rất nhanh, thần thức của Chu Tuyết truyền đến từ trong nhẫn Long Ngọc.

Thần thức của Phương Vọng theo đó tiến vào trong ảo cảnh.

Chu Tuyết đi đến trước mặt hắn, mở miệng hỏi: “Sao vậy? Sợ tiểu nữ nhân của người chết trong tay ta sao?”

Phương Vọng liếc nàng một cái. không vui nói: “Sao có thể. ta đã đạt được thần thông của Đại Thánh, muốn truyền cho người, thần thông này không đơn giản đâu.”

Những thần thông khác, Chu Tuyết có thể không coi trọng, nhưng Thất Chuyển Phật Thân thì chưa chắc!

“Ồ? Thần thông của vị Đại Thánh nào?”

Chu Tuyết hứng thú hỏi, nàng nhìn vẻ mặt muốn khoe khoang của Phương Vọng, không nhịn được bật cười.

Phương Vọng đáp: “Tề Vân Đại Thánh, người biết không?”

Chu Tuyết nghe xong, nụ cười biến mất, neho mắt hỏi: “Chẳng lẽ người nói đến Thất Chuyển Phật Thân?”

Phương Vọng nhướng mày, kinh ngạc hỏi: “Người cũng biết à?”

Thượng giới nhỏ như vậy sao?

“Tất nhiên là biết, Tề Vân Đại Thánh được xếp vào hàng tiên ban ở Tiên Đình, địa vị rất cao, chính vì vậy, nhân gian Tề Vân mới có thể trường tồn, hơn nữa hắn còn cố ý gieo nhân quả ở nhân gian Tề Vân, không cho hậu bối thành Thánh chứng Đế.”

Chu Tuyết gật đầu nói.

Phương Vọng tò mò hỏi: “Địa vị của hắn cao như vậy, tại sao không ưu đãi nhân gian Tề Vân, chẳng lẽ hắn sợ nhân gian Tề Vân phản bội hắn sao?”

Chu Tuyết lắc đầu, nói: “Đây là thiên quy của Tiên Đình, hay nói cách khác là của toàn bộ Thượng giới, chính là thế gian không được phép có sức mạnh lay động Thượng giới. Để tránh hỗn loạn, chỉ cần là sức mạnh nào xuất hiện đe dọa Thượng giới, mà không phi thăng, đều sẽ bị diệt. Thông

thường, ngoài cơ duyên phi thăng giáng lâm, các nhân gian sẽ không xuất hiện tồn tại vượt qua Thiên Địa Càn Khôn, nếu có, chắc chắn là có đại năng đang âm thầm tính toán.”

Phương Vọng bừng tỉnh đại ngộ, quả thực là như vậy.

Như nhân gian Huyền Tổ chính là như vậy, quá nhiều Đại Thánh, Đại Đế đang tính toán.

Thật sự là sào huyệt của Đế Thánh, giết chết rồi, vẫn còn tàn hồn, căn bản không diệt được.

Phải nói rằng, đứng trên góc độ của Thượng giới nhìn xuống nhân gian Huyền Tổ, quả thực rất đau đầu, chẳng trách lại định kỳ phái tiên thần hạ phàm thanh trừ nhân gian Huyền Tổ.

Phương Vọng thở dài nói: “Chẳng lẽ ngươi cũng biết sao?”

Chú Tuyết nhìn chằm chằm ĐhưZZng Vonda CUời nói: “Ta thật sự không biết, thật ra ta vẫn luôn muốn học, ngươi thật sự nỡ truyền cho ta sao? Thất Chuyển Phật Thân không chỉ đơn giản là thần thông, còn có thể giúp người ta ngộ ra quy tắc thiên địa, thậm chí là đại đạo vô thượng. Thất Chuyển Phật Thân tuy không bằng Đạo Cốt nhưng cũng là thần thông mà các đại năng Thượng giới theo đuổi. Trên con đường tu tiên, sớm muộn gì linh khí cũng không còn tác dụng với chúng ta, đến lúc đó, muốn tu vi tăng lên, phải ngộ ra quy tắc và đại đạo.”

“Không ngờ Tề Vân Đại Thánh lại để lại thần thông như vậy ở nhân gian, tên này có dã tâm không nhỏ, ước chừng có lòng mưu phản.”

Nói đến đây, giọng điệu của Chu Tuyết trở nên trêu chọc, ánh mắt nàng lóe lên, dường như đang tính toán điều gì.

Phương Vọng cũng không quấy rầy nàng.

Một lát sau, Chu Tuyết mở miệng nói: “Người truyền thụ cho ta trước đi, tuy bây giờ ta không có thời gian tu luyện nhưng sau này cũng phải tu luyện, ta thật sự không thể từ chối thần thông này.”

Phương Vọng cũng không nói nhảm, lập tức bắt đầu truyền thụ Thất Chuyển Phật Thân.

Truyền thụ xong thần thông, bọn họ không vội giải tán, mà kể cho nhau nghe những trải nghiệm trong những năm qua.

Chu Tuyết không đích thân nhìn chăm chăm đám người Dương Lâm Nhi, nàng đã trở về nhân gian Huyền Tổ nhưng nàng đã sắp xếp một nữ Thánh chỉ điểm cho đám người Dương Lâm Nhi, điều này khiến Phương Vọng cảm thán không thôi.

Lại xuất hiện thêm một Đại Thánh!

Sau này sẽ không phải Đại Thánh, Đại Đế đi đây đó đâu chứ?

Chương 680: Vạn kiếp bất phục, cố nhân trở về

Chương 680: Vạn kiếp bất phục, cố nhân trở về

Phương Vọng có dự cảm, một ngày nào đó, các Đại Thánh, Đại Đế của nhân gian Huyền Tổ từ xưa đến nay có thể sẽ lần lượt sống lại, hoặc là mở ra thời thịnh thế chưa từng có, hoặc là liên thủ chống lại Thượng giới.

Bất kể là loại nào, Phương Vọng đều muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn tự tin có thể quét ngang Thiên Địa Càn Khôn cảnh, chỉ là không rõ so với Đại Thánh, Đại Đế thì hắn chênh lệch bao nhiêu.

Cho đến nay, hắn vẫn chưa từng giao thủ với Đại Thánh, Đại Đế thực sự.

Phương Vọng cũng không giấu giếm trải nghiệm của mình, nghe nói hẩn thu Cơ Như Thiên vào Vọng Đạo, Chu Tuyết tuy cảm thấy ngoài ý muốn nhưng không khuyên can.

“Nhìn như vậy, mười hai Đạo tông của Vọng Đạo không đơn giản, Dương Độc, Từ Cầu Mệnh, Khương Thần Minh, Chúc Như Lai, Hồng Trần Thiên Đế, Cơ Như Thiên, những người này được sự giúp đỡ của ngươi, thành tựu sau này chắc chắn vượt qua kiếp trước. Tiềm lực của bọn họ không hề kém hơn những Đại Thánh, Đại Đế sống lại của Kim Tiêu giáo.”

Chu Tuyết khen ngợi.

Phương Vọng trêu chọc: “Nếu Kim Tiêu giáo gặp phiền phức sau khi phi thăng, đến lúc đó ta sẽ dẫn Vọng Đạo giết lên Cửu Trùng Thiên giúp ngươi.”

Chu Tuyết vui vẻ, khoe miệng cong lên, cười nói: “Thượng giới không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, hơn nữa, cái giá để giúp ta là vạn kiếp bất phục.”

“Đối với ta, nhìn ngươi chịu khổ chính là vạn kiếp bất phục.”

Phương Vọng tùy tiện nói, khiến Chu Tuyết trợn mắt, chỉ là nụ cười của nàng không hề biến mất.

Đợi hai người rời khỏi ảo cảnh, Phương Vọng mở mắt, hẩn đứng dậy, đi ra khỏi phòng, đứng trên lầu cao nhìn ra sông lớn.

Chỉ thấy trên sông lớn, Cơ Như Thiên ngồi xếp bằng giữa không trung, hẩn đang nạp khí luyện công.

Phương Vọng phát hiện cách vận công của Cơ Như Thiên khá giống Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công của hẩn, chẳng lẽ chính là Chu Thiên Đạo Công mà Chu Tuyết nói?

Hẩn không ngăn cản, Thiên Đạo Vô Lượng Kinh quá cao thâm, Cơ Như thời gian để nâng cao tu vi. Điều này cũng rất

bình thường.

Phương Vọng lại nhìn về phía Đoạn Thiên, đệ tử này của Cơ Như Thiên có thiên tư không tầm thường, hẳn đang tu luyện một loại đạo thuật nào đó.

Phương Vọng không đi quấy rầy Đoạn Thiên, cứ như vậy mà nhìn.

Nhìn bọn họ tu hành, cũng có một loại ý cảnh khác.

Mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây, Phương Vọng mới trở về phòng, tiếp tục tu luyện.

Hắn chuẩn bị tu luyện đến Chân Hồn cảnh ở thế giới này!

Sau Chân Hồn cảnh mới là Thiên Địa Càn Khôn cảnh.

Hắn đã định mục tiêu, không đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh, không trở về nhân gian Huyền Tổ, trừ khi Vọng Đạo và Phương gia gặp phiền phức. ...

Đại lục Hàng Long, Đại Tà.

Lạc Châu, quận Dương Hồ, thành Nam Khâu.

Phương Tử Canh tóc bạc trắng đứng trước cổng Phương phủ, hắn ngẩng đầu nhìn tám biển, đôi mắt lạnh lùng lộ ra vẻ hoài niệm.

Hắn mặc đồ đen, thắt lưng treo một cái đỉnh nhỏ, hình ảnh tóc bạc áo đen thực sự quá thu hút ánh nhìn. Những người dân thường, tu sĩ qua lại trên đường phố liên tục nhìn hắn.

Lúc này, mấy đệ tử Phương phủ đi tới, bọn họ nhìn thấy Phương Tử Canh, đều cảm thấy Phương Tử Canh không giống người tốt, vì vậy liền chặn trước mặt Phương Tử Canh.

“Ngươi là ai, tại sao lại chặn trước cổng Phương phủ?”

Một thiếu nữ khoanh tay trước ngực, quát lớn, lập tức thu hút rất nhiều tu sĩ vây lại.

Địa vị của Phương phủ rất cao, các tu sĩ ở thành Nam Khâu ít nhiều đều được Phương phủ giúp đỡ, Phương phủ gặp phiền phức, bọn họ tự nhiên phải giúp đỡ.

Phương Tử Canh hoàn hồn lại, hần cười nói: “Ta đứng trước cửa nhà mình, không được sao?”

Nụ cười của hần khiến người ta cảm thấy như cười như không, làm người ta rùng mình.

“Cửa nhà mình? Người cũng họ Phương? Sao ta chưa từng thấy người?” nhau.

Phương Tử Canh hỏi: “Gia chủ hiện tại của Phương phủ là ai? Tên là gì?”

Thấy hần nói như vậy, mọi người đều tin, thiếu nữ vội vàng trả lời: “Là tổ gia gia Phương Mạc.”

“Phương Mạc? Không ngờ hần vẫn còn sống.”

Khóe miệng Phương Tử Canh cong lên, trong mắt hiện lên vẻ hoài niệm.

Nói xong, hần bước tới cổng Phương phủ.

Thiếu nữ vội vàng nói với người bên cạnh: “Nhanh đi báo cho gia chủ, nói là cố nhân của hần đã trở về!”

Nàng không chắc chắn nhưng cảm thấy báo cho gia chủ không phải là chuyện xấu.

Phương Tử Canh bước vào Phương phủ, hần ngẩng đầu nhìn, những ký ức mơ hồ bắt đầu trở nên rõ ràng.

Trước đó, mấy đệ tử Phương phủ chặn hần lại vẫn luôn đi theo hần, rất cảnh giác.

Phương Tử Canh chỉ vào một cây đại thụ không xa, cười nói: “Năm đó, Phương Vọng thích dẫn chúng ta trèo lên cây đó, rõ ràng hần nhỏ tuổi hơn chúng ta nhưng chúng ta đều

thích nghe lời hắn, bởi vì lúc đó hắn trèo cây nhanh hơn chúng ta, từ nhỏ hắn đã là thủ lĩnh, có lẽ từ lúc đó hắn đã bắt đầu luyện võ.”

Phương Vọng?

Nghe thấy cái tên này, thiếu nữ và những đệ tử Phương phủ khác đều sửng sốt.

Thiếu nữ cẩn thận hỏi: “Người nói có phải là Thiên Đạo Phương Tổ không?”

Những người khác cũng căng thẳng. Cái tên Phương Vọng chính là niềm tự hào lớn nhất của Phương gia, cũng là người có địa vị cao nhất trong gia phả Phương gia. Trong Phương gia còn có tượng thần của hắn, hàng năm các đệ tử Phương gia đều phải thắp hương cho hắn, cầu nguyện Phương Tổ phù hộ cho năm mới của họ.

Chương 681: Huyền thoại Phương Vọng, lai lịch của Đoạn Thiên.

Chương 681: Huyền thoại Phương Vọng, lai lịch của Đoạn Thiên.

Phương Tử Canh không trả lời, tiếp tục bước về phía trước.

Rất nhanh, gia chủ đương nhiệm của Phương phủ là Phương Mặc đi tới cùng một nhóm người, Phương Mặc mặc áo bào màu xám, đội mũ ngọc, khí chất nho nhã, cử chỉ toát lên vẻ uy nghiêm của người đứng đầu.

Phương Mặc nhìn thấy Phương Tử Canh, đôi mắt lập tức sáng lên, lập tức tiến lên đón.

“Tử Canh, ngươi còn sống, nhiều năm như vậy trôi qua, ta còn tưởng rằng...”

Phương Mặc nắm lấy tay Phương Tử Canh, rất kích động.

Phương Tử Canh mỉm cười, nói: “Tai qua nạn khỏi thôi, đi nào, đổi chỗ khác nói chuyện, ở đây hơi bất tiện.”

Phương Mạc vội vàng gạt đầu, kéo hẳn đi, miệng không ngừng nói.

“Năm đó, chín người Phương gia chúng ta cùng bá sư Thái Uyên môn. Phương Vọng giờ đã thành huyền thoại, Chu Tuyết kế thừa giáo chủ Kim Tiêu giáo, ngay cả Phương Hàn Vũ cũng tạo dựng được danh tiếng Kiếm Lệ. Năng lực của ta nhỏ, chỉ có thể ở lại Phương gia, không thể cùng các người ra ngoài danh chấn thiên hạ. Hôm nay, người phải kể cho ta nghe kỹ những gì người đã trải qua trong những năm qua, ta cảm thấy bây giờ người chắc chắn rất mạnh. Cũng đúng, ý chí của người luôn là mạnh nhất trong số chúng ta, ngay cả Phương Vọng và Chu Tuyết cũng thường khen ngợi người.”

Lời nói của Phương Mạc không hề nhỏ giọng, khiến không ít đệ tử Phương phủ vô cùng kinh ngạc.

Nam nhân tóc trắng bí ẩn này lại là tổ tiên năm xưa cùng Phương Tổ bước vào con đường tu tiên?

Mọi chuyện về Phương Vọng đều bị thần thoại hóa, mà những người nhà họ Phương có quan hệ với hắn ở Phương gia đương nhiên có địa vị rất cao.

Trong thời gian ngắn, danh tiếng của Phương Tử Canh nhanh chóng lan truyền khắp Phương phủ. Những sự tích của hắn không ngừng được khai quật, ý chí kiên cường của hắn cũng kích lệ những hậu bối của Phương gia.

Mặc dù tư chất bình thường nhưng chỉ cần có một trái tim kiên định hướng đạo. cũng có thể trở thành đại tu sĩ... Xuyên qua thu lại, mười một năm nữa trôi qua.

Tu vi của Phương Vọng đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng sáu, sau khi đột phá, hắn bước ra khỏi các lầu, đi về phía bờ sông.

Khí tức của Tiêu Tử và Cơ Như Thiên đều không còn, Phương Vọng không lo lắng cho họ, nhân gian này còn không mạnh bằng nhân gian Tề Vân, đủ để họ hô mưa gọi gió.

Lúc này, Đoạn Thiên đang đứng bên bờ sông luyện đao, hẩn nhắm mắt, suy nghĩ miên man.

Khi Phương Vọng đi đến bên hẩn, hẩn vẫn không nhận ra.

“Người thích luyện đao à?”

Phương Vọng đột nhiên lên tiếng, khiến Đoạn Thiên giật mình, vội vàng quay người hành lễ với Phương Vọng.

Nhìn thấy hẩn sắp quỳ xuống, Phương Vọng giơ tay đỡ hẩn, cười nói: “Không cần đa lễ, cũng không cần căng thẳng, nói về đao của người đi, đừng bỏ lỡ cơ duyên này.”

Nghe vậy, Đoạn Thiên lập tức phấn khích, bắt đầu giới thiệu về đao đạo của mình.

Khi còn nhỏ, Cơ Như Thiên đã cho hẩn chọn pháp bảo, hẩn đã nhìn trúng một thanh đại kiếm ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hẩn vốn tưởng rằng mình thích kiếm đạo nhưng sau đó hẩn phát hiện ra rằng ngộ tính kiếm đạo của mình rất bình thường, hẩn chỉ thích sự khí phách của đại kiếm, vì vậy hẩn bắt đầu chuyển sang tu luyện đao pháp, không ngờ lại tiến triển nhanh như chớp.

Phương Vọng nghe xong, trầm ngâm nói: “Người hãy nhớ lại cẩn thận, người thích đao, hay thích sự khí phách có thể chém đứt mọi thứ?”

Đoạn Thiên không chút do dự, nói: “Tất nhiên là sự khí phách vô kiên bất tồi, thật ra không giấu gì tiền bối, ta rất hứng thú với quyền pháp của tiền bối...”

Nói ra những lời này, hẩn rất lo lắng, sợ Phương Vọng cảm thấy bị xúc phạm.

Phương Vọng giơ tay phải lên, thúc giục Tịch Diệt Thần Kinh, một luồng chân khí sắc bén bùng nổ, thổi bay tóc của Đoạn Thiên, khiến mặt hắn đau nhói, hắn không khỏi lùi lại.

“Thế nào? Cảm nhận một chút.”

Phương Vọng khẽ cười, mái tóc đen tung bay, ngay cả Đoạn Thiên là nam tử mà còn cảm thấy hắn đẹp đến mức gần như hoàn mỹ. trong lòng bàn tay Phương Vọng.

Phương Vọng thì nghiêng đầu nhìn về phía chân trời, hắn cảm nhận được khí tức chiến đấu của Cơ Như Thiên, tay trái hắn đặt sau lưng, lặng lẽ suy diễn về Cơ Như Thiên.

Hóa ra, Cơ Như Thiên đang xông vào một giáo phái. Đây đã là giáo phái thứ năm hắn xông vào. Phong cách hành sự của hắn giống như Phương Vọng, ngang ngược vô cùng nhưng không giết chóc, hắn đang tìm kiếm tuyệt học mạnh nhất của thế giới này.

Nhưng hắn không có thực lực như Phương Vọng, Phương Vọng đã tính đến việc có rất nhiều cường giả đang tính kế hắn, chuẩn bị liên thủ tiêu diệt hắn.

Phương Vọng cũng không vội, một thiên tài như Cơ Như Thiên cần phải tuyệt cảnh, trong bước đường cùng mới có thể thức tỉnh được tư chất mạnh hơn.

So với Cơ Như Thiên, Phương Vọng quan tâm đến Tiểu Tử hơn.

Tiểu Tử đang ở trong đại dương, nó đang khai hóa yêu quái, thậm chí còn lập ra Long Cung.

Trước đó ở Trái Đất cũng vậy, Tiểu Tử cũng đang bồi dưỡng thế lực Yêu tộc của mình. Lúc đầu, Phương Vọng còn tưởng rằng nó chỉ hứng khởi nhất thời nhưng ở nhân gian sau đó, nó cũng làm như vậy, hoàn toàn không lo lắng rằng sau khi rời khỏi nhân gian, nỗ lực của mình sẽ trở nên vô ích.

Có bí mật!

Phương Vọng có thể ép Tiểu Tử nói ra lý do nhưng hắn không muốn làm như vậy, hắn cũng muốn xem Tiểu Tử có thể làm nên trò trống gì.

Chương 682: Huyền thoại Phương Vọng, lai lịch của Đoạn Thiên. (2)

Chương 682: Huyền thoại Phương Vọng, lai lịch của Đoạn Thiên. (2)

Hồi lâu sau.

Đoạn Thiên lộ vẻ khó xử, nói: “Tiền bối, ta không nhìn ra được gì cả.”

Hắn vừa xấu hổ vừa tuyệt vọng, cảm thấy mình sắp bỏ lỡ cơ hội.

Phương Vọng không trả lời hắn, tay phải giơ lên, trực tiếp ấn vào trán hắn, hắn mở to mắt, căn bản không kịp phản ứng, ngay sau đó, hắn vô thức nhắm mắt lại.

Tịch Diệt Thần Kinh!

Phương Vọng trực tiếp truyền lực lượng và phương pháp tu luyện của Tịch Diệt Thần Kinh cho Đoạn Thiên, giúp Đoạn Thiên tiết kiệm được hàng trăm năm đường vòng.

“Ồ?”

Phương Vọng đột nhiên kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Đoạn Thiên, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Đoạn Thiên nhắm mắt, trên cổ xuất hiện những đường vân máu kỳ lạ, khí tức của hắn cũng đang thay đổi.

Huyết mạch của tên này không đơn giản!

Phương Vọng nhướng mày, thầm nghĩ: “Khó trách Cơ Như Thiên lại dẫn hắn theo, hóa ra tiểu tử này có lai lịch không

nhỏ.”

Cùng với việc Tịch Diệt Thần Kinh xâm nhập vào cơ thể Đoạn Thiên, Phương Vọng cảm nhận được một luồng khí vận hùng hồn.

Không phải Thánh thì cũng là Đế!

Có chút bản lĩnh!

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, hắn bắt đầu dò xét Âm phủ.

Cảnh sắc thiên địa trong nháy mắt tối sầm lại, sông ngòi không thay đổi, chỉ là tầm mắt của Phương Vọng đã đến Âm phủ.

Lúc này, có một bóng người đang đứng sau lưng Đoạn Thiên.

Đây là một nam tử mặc áo giáp bạc, tướng mạo trông rất giống Đoạn Thiên, như thể là anh em sinh đôi, chân đi giày có vảy, thắt lưng thắt khăn lụa đỏ thêu chỉ vàng, đầu đội mũ miện rồng, đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào Phương Vọng.

Ngay cả Phương Vọng bây giờ, cũng cảm thấy áp lực khi đối mặt với ánh mắt của hắn. Khi ánh mắt Phương Vọng dừng lại trên người nam tử mặc áo giáp bạc, ánh mắt của nam tử mặc giáp bạc hơi thay đổi, dường như cảm thấy bất ngờ.

“Người có thể nhìn thấy ta à?”

Nam tử mặc giáp bạc mở miệng hỏi, giọng điệu lạnh lùng.

Phương Vọng đáp: “Xin hỏi danh hiệu của tiền bối và mối quan hệ với tiểu tử này?”

Nam tử mặc áo giáp bạc nheo mắt lại, nói: “Mối quan hệ của ta với hắn, người hắn đã nhìn ra, còn về danh hiệu của ta,

nếu người biết, sẽ dính vào nhân quả lớn, người có chắc muốn hỏi không?”

Phương Vọng cười nói: “Tiểu tử này gia nhập vào Vọng Đạo của ta, cũng coi như là người nhà, ta đương nhiên phải hỏi.”

Đùa chứ, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công viên mãi không phải là đồ trang trí!

Nhân quả lớn?

Hắn không dính!

“Như người đoán, ta chính là Tề Vân Đại Thánh, người được truyền thừa của ta, còn nắm giữ Tịch Diệt Thần Kinh của Tịch Diệt Đại Đế, phúc duyên của người không nhỏ, người muốn đi con đường nghịch thiên sao?”

Nam tử mặc giáp bạc tiếp tục hỏi.

Phương Vọng không hề kinh ngạc, hắn chỉ rất tò mò về thực lực của Tề Vân Đại Thánh.

Chu Tuyết nói Tề Vân Đại Thánh có địa vị rất cao trong Tiên Đình, tức là Tề Vân Đại Thánh mạnh hơn nhiều so với Đại Thánh, Đại Đế bình thường.

Phương Vọng đáp: “Ta không muốn nghịch thiên, cũng không muốn nghịch với bất kỳ ai nhưng nếu có người muốn đè đầu ta xuống, ta chỉ có thể nghịch, dù là trời.”

Nhìn ra mối quan hệ giữa Tề Vân Đại Thánh và Đoạn Thiên, Phương Vọng biết rằng suy đoán của Chu Tuyết không sai.

Tề Vân Đại Thánh có mưu đồ phản nghịch Tiên Đình!

Tề Vân Đại Thánh không chỉ để lại truyền thừa ở nhân gian, còn tạo ra phân thân của mình. Tất cả những việc này

đều được thực hiện một cách bí mật, rõ ràng là sợ Tiên Đình biết được, tám chín phần mười hẳn muốn thoát khỏi Tiên Đình.

“Dù là trời?” Vọng lại mang vẻ mỉa mai.

Phương Vọng cũng không phản bác. Từ xưa đến nay, biết bao Đại Thánh, Đại Đế thất bại, trước khi thất bại, bọn họ cũng giống như Phương Vọng, tràn đầy tự tin, ý chí hừng hực.

“Hậu bối, ngươi cũng coi như là người thừa kế của ta, không bằng làm một giao dịch.”

Tề Vân Đại Thánh nhìn chằm chằm Phương Vọng, bình tĩnh nói.

“Giao dịch như thế nào?”

“Ngươi thay ta bồi dưỡng tiểu tử này, ngày sau, ngươi hoặc người của ngươi phi thăng, ta sẽ chăm sóc các ngươi ở Thượng giới.”

Phương Vọng không trả lời ngay mà hỏi: “Xin hỏi tiền bối, sau này Đoạn Thiên có phi thăng không?”

Tề Vân Đại Thánh nheo mắt lại, nói: “Giống như ngươi, không phi thăng nhưng hẳn có ta làm chỗ dựa. Còn ngươi, muốn không phi thăng không dễ như vậy, nhất là đối với một thiên tài như ngươi.”

Rõ ràng, Tề Vân Đại Thánh có thể thông qua Đoạn Thiên, nghe được cuộc đối thoại giữa Phương Vọng và Cơ Như Thiên.

Điều này khiến Phương Vọng càng tin tưởng hơn vào mục tiêu của mình.

Hơn nữa, thiên thần Ách Vận chắc chắn sẽ báo cho Tiên Đình về sự tồn tại của Phương Vọng, bây giờ hẳn đã trở thành

cái đỉnh trong mắt Tiên Đình, hẳn càng không cần phải kiêng dè.

Phương Vọng mở miệng nói: “Ta có thể đồng ý nhưng ta muốn hỏi tiên bối về một người.”

MAj2”

“Thiên thần Ách Vận.”

Ánh mắt Tề Vân Đại Thánh thay đổi, một luồng khí thể sắc bén bùng phát, may mà cách nhau hai cõi âm dương, căn bản không ảnh hưởng đến Phương Vọng.

Hắn nhìn chằm chằm Phương Vọng, trầm giọng hỏi: “Tiểu tử, sau lưng ngươi là ai? Sao ngươi biết được mối quan hệ giữa ta và Tiên Đình?”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Lực lượng của ta không chỉ có tư chất.”

Tề Vân Đại Thánh im lặng.

Một lúc lâu.

Tề Vân Đại Thánh cười, bầu không khí lập tức dịu đi, không còn căng thiên thần Ách Vận, tên của ngươi đã truyền khắp Tiên Đình. Thiên thần Ách Vận đang chuẩn bị hạ phàm, đến lúc đó, tất cả sinh linh có quan hệ nhân quả với ngươi đều sẽ phải chịu thiên nộ.”

Chương 683: Mưu đồ của Tề Vân, đối mặt với sức mạnh của Đại Thánh.

Chương 683: Mưu đồ của Tề Vân, đối mặt với sức mạnh của Đại Thánh.

Phương Vọng phản bác: “Nếu đã như vậy, tại sao ngươi không ngăn cản Đoạn Thiên thiết lập quan hệ với ta?”

“Không cần thử nữa, ta cũng không ưa thiên thần Ách Vận. Sau khi thiên thần Ách Vận hạ phàm, ta nhất định sẽ khiến hắn ngã một cú đau điếng nhưng ta sẽ không giúp người giết thiên thần Ách Vận. Hơn nữa thiên thần Ách Vận không hạ phàm một mình, người sẽ phải đối mặt với cục diện còn tệ hơn cả Hàng Long Đại Thánh, nói đến đây là hết, nói nhiều hơn nữa sẽ phạm vào điều cấm kỵ.”

Tề Vân Đại Thánh nói xong, xoay người rời đi.

Phương Vọng nhìn theo bóng lưng hắn, không nói thêm lời nào.

Hắn thi triển Tiêu Điều Tiêu Điều Tự Tại Thiên, trực tiếp rơi xuống Âm phủ.

Tề Vân Đại Thánh dừng bước, quay đầu nhìn Phương Vọng bằng khóe mắt, ánh mắt sắc bén.

Phương Vọng mở miệng nói: “Tiền bối, ta có một yêu cầu hơi quá đáng, không biết tiền bối có thể cho ta cảm nhận một chút sức mạnh của Đại Thánh không. Tất nhiên, không phải là toàn bộ sức mạnh của tiền bối, mà là sức mạnh của một Đại Thánh bình thường.”

Tề Vân Đại Thánh lạnh lùng nói: “Hậu bối, người có vẻ liều lĩnh nhưng Tịch Diệt Thần Kinh của người vẫn còn trong cơ thể Đoạn Thiên, cho nên người không sợ ta đánh chết người, đúng không?”

Phương Vọng đáp: “Xin tiền bối đừng trách, chỉ khi biết được chênh lệch giữa bản thân mình và Đại Thánh, ta mới có thể nỗ lực hơn, làm như vậy cũng có lợi cho Đoạn Thiên, có lợi cho đại kế của tiền bối.”

Tề Vân Đại Thánh quay người, nhìn Phương Vọng, nói: “Ta không phải là bản thể, thân thể của thần tiên không thể xuống Âm phủ nhưng phân thân này của ta thực sự có sức

mạnh của cảnh giới Đại Thánh sơ nhập. Đã như vậy, thì người hãy dùng Thất Chuyển Phật Thân để đối phó đi, ta biết người đã luyện thành.”

Phương Vọng cũng không khách sáo, trực tiếp thúc giục chuyển thứ bảy của Thất Chuyển Phật Thân - thân Đạo Nguyên!

Âm!

Khí tức màu bạc bùng nổ, tinh tú trắng sao mọc lên, bao quanh Phương Vọng. Ánh mắt Tề Vân Đại Thánh hơi thay đổi, bàn tay phải giấu sau lưng không khỏi nắm chặt thành nắm đấm.

Phương Vọng thầm thúc giục đạo lực của Đạo Cốt, tràn ngập cơ thể.

Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, Thiên Cương Chí Dương Bá Thể, thân Đạo Nguyên, ba sức mạnh hợp nhất, cùng nhau đối phó với sức mạnh của Đại Thánh!

Đồng thời, hắn tập trung tinh thần, chuẩn bị thi triển Tiêu Diêu Tiêu Diêu Tự Tại Thiên bất cứ lúc nào, khiến mình trở nên hư ảo.

Tề Vân Đại Thánh không nói gì, hắn đột nhiên mở to mắt, trong mắt bắn ra hai luồng sáng kinh khủng, gần như ngay lập tức bắn trúng Phương Vọng.

Âm ầm——

Thiên địa Âm phủ sụp đổ, hai luồng sáng tạo nên cơn gió mạnh hoành hành hàng triệu dặm, làm rung chuyển thiên địa Âm phủ.

Vàng hào quang dương khí của Phương Vọng bị trực tiếp đánh tan, thân Đạo Nguyên cũng bị đánh vỡ, tiếp theo là đạo lực của Đạo Cốt bắt đầu chống đỡ.

Mạnh quá!

Phương Vọng cảm thấy khả năng tự chữa lành của Thiên Cương Chí Dương Bá Thể sắp không theo kịp nhưng may là hắn vẫn có thể chống đỡ.

Hắn dám nhảy vào đón sự tấn công của Tề Vân Đại Thánh vì hắn nhận ra Tề Vân Đại Thánh không phải là bản thể, bởi vì vị Tề Vân Đại Thánh này không có khí tức của thần tiên như thiên thần Ách Vận, Tầm Tiên Đạo Quân.

Phương Vọng bị áp chế lùi về sau, máu tươi trào ra từ ngực.

Sau khi trượt lùi về sau trăm dặm, hắn đứng vững, vết thương ở ngực nhanh chóng hồi phục, đồng thời dương khí của hắn bắt đầu áp chế hai luồng sáng, đẩy chúng ra ngoài.

Tề Vân Đại Thánh đột nhiên nhắm mắt lại, hai luồng sáng cũng theo đó mà biến mất, hắn mở mắt ra nhìn Phương Vọng, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Người đã đạt đến trình độ của ta về Thất Chuyển Phật Thân, không đúng, thậm chí còn vượt qua ta. Thể chất của người cũng không đơn giản, mạnh hơn cả Kim Cương Chí Dương Thánh Thể, còn có gân cốt của người...”

Tề Vân Đại Thánh nói, hắn càng nói càng phấn khích, ánh mắt nhìn Phương Vọng như nhìn bảo vật hiếm có. tự lành, lớp vảy máu bắt đầu bong ra, làn da của hắn trông như bạch ngọc, hắn thẳng lưng, rồi bay về phía Tề Vân Đại Thánh.

Khi sắp đến gần Tề Vân Đại Thánh, hắn trực tiếp nhảy về dương gian, đến trước mặt Đoạn Thiên, nhìn Tề Vân Đại Thánh qua ranh giới âm dương.

“Đa tạ tiền bối đã nương tay.”

Phương Vọng chấp tay hành lễ. Hắn có thể cảm nhận được thần thông vừa rồi của Tề Vân Đại Thánh không được tinh diệu cho lắm, mặc dù sức mạnh vượt xa Thiên Địa Càn Khôn nhưng nếu đối mặt với Đại Thánh, thần thông mà hắn phải đối mặt chắc chắn sẽ mạnh hơn.

Nhưng qua trận giao thủ vừa rồi, hắn đã hiểu sơ bộ về Đại Thánh.

Hắn cố ý không phản kháng, mục đích là để cảm nhận sức mạnh của Đại Thánh.

Chương 684: Đại kiếp chư thiên, tiến về nhân gian.

,

Sức mạnh của Đại Thánh thực sự rất mạnh, chênh lệch rất lớn so với linh lực của Thiên Địa Càn Khôn nhưng hắn không cảm thấy mình không đánh lại được.

Tề Vân Đại Thánh nhìn Phương Vọng sâu sắc, rồi quay đầu lại, bước tới.

“Hậu bối, ngươi khiến ta rất kinh ngạc, vậy thì hãy để ta xem, ngươi có thể nghịch thiên được không.”

Lời nói của Tề Vân Đại Thánh vang vọng trong Âm phủ, vừa đi sáu bước, đã biến mất không còn dấu vết.

Phương Vọng lấy một chiếc áo đen từ trong nhẫn Long Ngọc ra mặc vào, còn Đoạn Thiên vẫn đắm chìm trong truyền thừa của Tịch Diệt Thần Kinh.

Chương 684: Đại kiếp chư thiên, tiến về nhân gian.

Phương Vọng nhìn về phía chân trời, nhìn một lúc rồi quay người rời đi, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Sau khi giao đấu với Tề Vân Đại Thánh, hắn càng khao khát trở nên mạnh mẽ hơn.

Hắn hiện tại đối mặt với Đại Thánh, vẫn chưa đủ vững, vẫn có nguy cơ chiến bại, hắn phải sớm đạt đến Chân Hồn cảnh, rồi mới tấn công cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn!

Nửa canh giờ sau.

Đoạn Thiên mới giật mình tỉnh lại, hấn ngẩng đầu nhìn lên, đã không thấy bóng dáng Phương Vọng đâu, hấn nhớ lại những ký ức xuất hiện trong đầu, lòng trào dâng cảm xúc.

“Thật là một tuyệt học bá đạo...”

Đoạn Thiên nắm chặt hai tay, chỉ cảm thấy toàn thân như được đốt cháy.

Chưa từng có một bộ công pháp, thần thông nào có thể khiến hấn phấn khích như vậy, hấn cảm thấy chỉ cần mình nắm giữ được Tịch Diệt Thần Kinh là có thể quét ngang thiên hạ.

Hấn lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu tu luyện tâm pháp vận khí của Tịch Diệt Thần Kinh. ...

Âm âm

Mây đen cuộn cuộn, thỉnh thoảng có tiếng sấm chớp, bên dưới núi non trùng điệp, theo gió lốc cuốn trên mặt đất, khắp núi rừng đều rung chuyển dữ dội.

Dương Lâm Nhi mặc một chiếc áo choàng màu tím đứng trước chùa, nhìn về phía đỉnh núi xa xa, gió thổi tung bay y phục của nàng. Hiện tại nàng đã hoàn toàn thoát khỏi khí tức của người hiện đại, trông giống như một tu tiên giả.

Lúc này, Dương Tuấn đi đến bên cạnh nàng, khí chất của Dương Tuấn cũng thay đổi, khuôn mặt của họ trông đều ngoài hai mươi tuổi, đang ở độ tuổi thanh xuân.

“Tên kia thật lợi hại, cảm giác sắp hơn ngươi rồi, ngươi có muốn cân nhắc đến hấn không?”

Dương Tuấn nháy mắt cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Dương Lâm Nhi lập tức lạnh xuống, nàng cau mày trừng mắt nhìn hấn, quát: “Không được nói bậy nữa, trong lòng ta chỉ có một mình anh rể ngươi.”

“Tất nhiên là ta biết nhưng đã bao nhiêu năm trôi qua kể từ khi xuyên không, những người đến cùng chúng ta đều đã chết già, chúng ta còn không biết khi nào mới có thể trở về, thành tiên càng là chuyện xa vời.”

Dương Tuấn thở dài. Mỗi khi nhớ đến Trái Đất, hắn cũng rất buồn, so với Dương Lâm Nhi, hắn không chỉ có bạn đời, mà còn có con cái, làm sao có thể không lo lắng?

Chỉ là hắn thường giả vờ không quan tâm mà thôi.

“Dù sao thì sau này đừng khuyên ta nữa, bây giờ ta chỉ muốn tu tiên, sẽ không còn động lòng với nam tử khác nữa, ngay cả khi anh rể người chết, đợi ta thành tiên, ta cũng sẽ đi luân hồi tìm hắn.”

Dương Lâm Nhi hừ một tiếng.

Có một chuyện, nàng không nói.

Đó chính là Thiên Đạo Vô Lượng Kinh quá mạnh mẽ khiến nàng cảm thấy Phương Vọng có thể không phải là người bình thường.

Nghĩ kỹ lại, quen biết Phương Vọng nhiều năm như vậy, nàng chưa từng gặp người thân của Phương Vọng, hơn nữa trước khi nàng bước vào tu tiên, Phương Vọng đã bắt đầu tu tiên, có lẽ Phương Vọng vốn là tu tiên giả.

Nghĩ đến đây, trong lòng Dương Lâm Nhi tràn đầy ý chí chiến đấu.

Hai chị em đứng trước cổng chùa, bắt đầu hồi tưởng lại chuyện cũ.

Vài canh giờ sau, màn đêm buông xuống, hàng chục tu sĩ tụ tập trong chùa, họ ngồi xếp bằng thành hàng, tất cả đều nhìn về phía nữ tử mặc đồ đen ngồi đối diện đồng lửa phía trước.

Nữ tử mặc đồ đen vẫn đeo mặt nạ xương trắng, trông thật bí ẩn, ánh lửa chiếu vào mặt nạ xương trắng, như thể có một ngọn lửa màu xanh đang cháy.

“Tu luyện nhiều năm như vậy, cũng nên chính thức để các người bước vào giới tu tiên rèn luyện.”

Nữ tử mặc đồ đen từ từ lên tiếng, tất cả mọi người đều tỏ ra cung kính.

Mặc dù lúc mới đến, nữ tử mặc đồ đen đã dọa họ, khiến họ lầm tưởng rằng những ngày tiếp theo sẽ rất tàn khốc nhưng thực tế thì không phải vậy. Hơn nữa nữ tử mặc đồ đen còn đặt ra quy tắc, để mọi người có thể yên tâm tu luyện, những người không có tư chất tu tiên cũng có thể an hưởng tuổi già. nhưng họ vẫn rất biết ơn nữ tử mặc đồ đen.

Có thể tu tiên, ai muốn làm người phàm?

Dương Tuấn tò mò hỏi: “Tiền bối, đi đâu để rèn luyện?”

Nữ tử mặc đồ đen bình tĩnh nói: “Đi một nơi nhân gian để tu luyện, ở đó, chúng sinh tu tiên, thậm chí có cả những người sánh ngang với thần tiên nắm giữ thiên hạ. Ở đó, các người sẽ theo đuổi cơ duyên của riêng mình, bản tôn sẽ không đi cùng các người, còn khi nào mới có thể gặp lại thì phải xem năng lực của các người, muốn gặp bản tôn, ít nhất phải đạt đến Niết Bàn cảnh.”

Niết Bàn cảnh?

Tất cả mọi người đều xúc động, trước đây họ chưa từng nghe đến cảnh giới này.

“Xin hỏi tiền bối, Huyền Tâm cảnh cách Niết Bàn cảnh bao xa?”

Có người không nhịn được hỏi.

Nhắc đến Huyền Tâm cảnh, Dương Lâm Nhi nhận được rất nhiều sự chú ý.

“Câu trả lời phải do chính các người đi tìm.”

Nữ tử mặc đồ đen trả lời.

Một nữ tu sĩ giơ tay hỏi: “Tiền bối, tại sao không thể đưa chúng ta trực tiếp trở về Trái Đất?”

Câu hỏi này khiến mọi ánh mắt đổ dồn về phía nữ tử mặc đồ đen.

Nữ tử mặc đồ đen bình tĩnh nói: “Cũng nên tiết lộ cho các người một chút về số mệnh. Trong tương lai, một kiếp nạn sẽ giáng xuống chư thiên vạn giới, khi đó, nhân gian yếu ớt sẽ bị hủy diệt, nhân gian nơi Trái Đất gần như không có sức mạnh tu tiên, căn bản không thể chống lại kiếp nạn như vậy. Các người có về cũng chỉ là chờ chết, nếu có thể tu luyện tốt, ngày sau có lẽ có thể cứu được quê hương của các người.”

Chương 685: Đại kiếp chư thiên, tiến về nhân gian. (2)

Chương 685: Đại kiếp chư thiên, tiến về nhân gian. (2)

“Phía sau bản tôn là một giáo phái hùng mạnh, các người chỉ là một trong những quân cờ mà giáo phái dùng để chống lại kiếp nạn vạn giới, còn rất nhiều quân cờ giống như các người đang nỗ lực tu luyện để bảo vệ quê hương của mình. Ngay cả khi các người không muốn bảo vệ quê hương của mình, bản tôn cũng sẽ không đưa các người trở về, muốn trở về thì hãy cố gắng tu luyện.”

Lời nói của nàng khiến sắc mặt của tất cả mọi người đều thay đổi.

Kiếp nạn chư thiên?

Nữ tử mặc đồ đen không để ý đến phản ứng của những người này, tiếp tục nói: “Nhân gian mà các người sắp đến vô

cùng rộng lớn, sắp nghênh đón thời đại thịnh thế vạn tộc trời dậy, thiên kiêu tranh giành. Sau khi các người đến nơi, tốt nhất là tìm một giáo phái để gia nhập, còn về cách lựa chọn, là hành động đơn độc hay cùng nhau hành động, bản tôn sẽ không can thiệp.”

“Trước khi đi, bản tôn sẽ truyền cho các người một pháp thuật, tất cả mọi người hãy lắng nghe cho kỹ.”

Ngay khi lời này vừa dứt, tất cả mọi người bắt đầu ngồi nghiêm chỉnh, không dám lơ là, họ đã cảm nhận được áp lực.

Nhân gian chưa biết kia rốt cuộc là như thế nào?

Dương Lâm Nhi cũng đang nghĩ đến vấn đề này, đồng thời trong lòng nàng thở dài.

Nàng cảm thấy mình ngày càng cách xa Phương Vọng.

Nhưng nàng không hề nản lòng, ngược lại còn tràn đầy ý chí chiến đấu, quá trình càng gian nan thì ngày trùng phùng mới càng mỹ diệu!

Tất cả mọi người đều không chú ý đến, lúc này những đám mây đen trên bầu trời đêm tản ra, để lộ ra vàng trắng sáng, giữa vàng trắng có một bóng người lơ lửng. Khi biển mây tràn qua, bóng người đó đã biến mất không thấy.

Sau khi gặp Tể Vân Đại Thánh, mười hai năm trôi qua, tu vi của Phương Vọng đã đạt đến tầng bảy Đạp Tiêu cảnh.

Hắn nóng lòng muốn tu luyện đến Đạp Tiêu cảnh tầng chín.

Sau khi củng cố tu vi, Phương Vọng mở mắt, bắt đầu suy tính về Tiểu Tử và Cơ Như Thiên.

Long cung của Tiểu Tử ngày càng hùng mạnh, có xu hướng thống giáp phải kẻ không đánh lại thì đi nhờ Cơ Như Thiên giúp đỡ, may mà Cơ Như Thiên đủ mạnh.

Cơ Như Thiên hiện tại đã có thể chống lại Đạp Tiêu cảnh, mặc dù Đạp Tiêu cảnh không phải là đỉnh cao của thế giới này nhưng những người mạnh hơn Cơ Như Thiên không nhiều, hơn nữa phần lớn đều là những người ẩn cư.

Ngoài việc giúp Tiểu Tử, bản thân Cơ Như Thiên cũng gây thù chuốc oán khắp nơi. Nhiều lần bị thương nặng, hắn vẫn không tìm Phương Vọng giúp đỡ, nhiều lần thoát khỏi cảnh tuyệt vọng, khiến thực lực của hắn tăng lên nhanh chóng.

Phương Vọng càng tính toán càng thấy thú vị.

Đây mới là nhân vật chính của thiên mệnh, không cần dựa vào hắn.

Tiểu Tử, Cơ Như Thiên không trở về, còn Đoạn Thiên thì ngày nào cũng canh giữ bên ngoài luyện công, không bao giờ bước vào lầu các. Dù bên ngoài mưa to gió lớn, hắn vẫn có thể đả tọa bên bờ sông, ung dung tự tại.

Phương Vọng nhìn về phía Đoạn Thiên, phát hiện trong cơ thể Đoạn Thiên đã có một tia thần lực Tịch Diệt, đồng thời còn có khí tức của Tề Vân Đại Thánh.

Tề Vân Đại Thánh đã ra tay.

Như vậy cũng tốt, Đoạn Thiên trưởng thành nhanh, cũng có lợi đối với Phương Vọng.

Phương Vọng tiếp tục nạp khí tu luyện, đồng thời quan sát Đoạn Thiên.

Mối quan hệ giữa Đoạn Thiên và Tề Vân Đại Thánh rất phức tạp, giống như phân thân nhưng Đoạn Thiên lại có tư duy độc lập. Phương Vọng đã nghĩ đến quan hệ huyết thống nhưng lại cảm thấy Đoạn Thiên chính là Tề Vân Đại Thánh, trực giác này rất mãnh liệt.

Đằng sau Cơ Như Thiên cũng có Đại Thánh, không biết Cơ Như Thiên chọn Đoạn Thiên có phải là sự mưu tính giữa các Đại Thánh hay không.

Quan sát một hồi lâu, Phương Vọng tiếp tục tu luyện.

Tiếp theo, hắn phải đột phá lên Đạp Tiêu cảnh tầng chín trong một hơi!

Từ Đạp Tiêu cảnh tầng bảy đến Đạp Tiêu cảnh tầng chín, thoát nhìn chỉ cách nhau hai tiểu cảnh giới nhưng đối với hầu hết các tu sĩ Đạp Tiêu cảnh mà nói, đây là một vực sâu không thể vượt qua. ... Trên một hòn đảo khổng lồ, vô số tu sĩ, yêu quái tụ tập trong thành, những bóng người ra vào liên tục, phồn hoa và tráng lệ.

Dương Lâm Nhi, Dương Tuấn cùng một số tu sĩ Trái Đất đi trên đường phố, tất cả đều bị cảnh tượng trong thành làm cho kinh ngạc.

Một nam tử mặc áo xanh cảm thán: “Đây mới thực sự là thế giới tu tiên, các ngươi xem, ở đây có Pháp Bảo các, Công Pháp các, Thần Binh các, đáng tiếc chúng ta không có nhiều linh thạch.”

Dương Tuấn tiếp lời: “Việc cấp bách bây giờ là phải tìm một giáo phái để gia nhập, như vậy mới có thể kiếm được linh thạch.”

Những người khác gật đầu, đều rất mong chờ tương lai.

“Hay là tìm một nhà trọ để ở, còn có thể hỏi thăm chủ quán về tình báo này.”

Một nữ tử mặc áo vàng mặt trái xoan mở lời đề nghị.

Dương Tuấn cười nói: “Đây đúng là một ý kiến hay, vừa hay ném thử rượu ngon và đồ ăn ngon của giới tu tiên.”

Mọi người nhất trí, bắt đầu tìm kiếm nhà trọ trong thành.

Một nén hương sau, bọn họ tìm được một nhà trọ, vây quanh một chiếc bàn lớn.

Sau khi Dương Tuấn gọi món xong, hắn hỏi người hầu bàn về các tông môn giáo phái ở đây có tuyển đệ tử không, người hầu bàn rất nhiệt tình, bắt đầu giới thiệu.

Chương 686: Bảy mươi hai động tiên, danh xưng Kiếm tông.

Chương 686: Bảy mươi hai động tiên, danh xưng Kiếm tông.

“Mặc dù vùng biển này không được coi là vùng biển lớn của Tây nhân gian nhưng các giáo phái ở đây vô số kể, nổi tiếng nhất là Bảy mươi hai động tiên, mỗi động đều tự thành một đạo thống, trong Bảy mươi hai động tiên có tu sĩ Đại Thừa cảnh tọa trấn...”

Người hầu bàn nói thao thao bất tuyệt, mọi người nghe rất chăm chú.

Đại Thừa cảnh, nghe có vẻ rất lợi hại.

Đợi người hầu bàn giới thiệu xong, sau khi lui xuống, mọi người bắt đầu thảo luận về việc gia nhập động tiên nào. Có người đề nghị tách ra, sau này còn có thể trao đổi tình báo nhưng bị những người khác bác bỏ, nhiều người cho rằng tốt nhất là họ nên đoàn kết, như vậy hy vọng sống sót sẽ lớn hơn.

Dương Lâm Nhi cũng chọn đoàn kết, chủ yếu là nàng không yên tâm về Dương Tuấn.

Sau khi quyết định, mọi người chìm vào im lặng.

Lúc này, những thực khách bên cạnh cười ầm lên, họ đang bàn luận về những chuyện thời sự của thiên hạ.

“Tên Từ Cầu Mệnh kia rốt cuộc là người thế nào? Nghe nói hắn đến từ Đông nhân gian, đến Tây nhân gian để thách

đấu với các kiếm tu, trăm trận trăm thắng, chưa từng bại trận.”

“Ta biết, Từ Cầu Mệnh là Kiếm tông, một trong mười hai Đạo tông Vọng Đạo ở Đông nhân gian, là thiên kiều hàng đầu của Đông nhân gian.”

“Vọng Đạo? Có phải là Vọng Đạo của Thiên Đạo không?”

“Đương nhiên, những năm gần đây, Đông nhân gian và Tây nhân gian hợp nhất, phần lớn tu sĩ Tây nhân gian đến Đông nhân gian, ít có tu sĩ Đông nhân gian đến đây phiêu bạt, còn gây dựng được danh tiếng. Nghe nói ba tháng trước, Từ Cầu Mệnh đi ngang qua nơi này, các động chủ của Bảy mươi hai động tiên đều ra đón, kết quả Từ Cầu Mệnh không thèm nhìn họ lấy một lần.”

“Chắc chắn, thật muốn được chiêm ngưỡng phong thái của Kiếm tông.”

Nghe họ bàn luận, Dương Tuấn và những người khác cũng thấy hứng thú.

Dương Tuấn quay đầu, cười hỏi: “Đạo hữu, Từ Cầu Mệnh kia là cảnh Nghe vậy, những tu sĩ đang bàn luận quay đầu nhìn họ, rồi cười ồ lên.

Không chỉ những tu sĩ này, mà tất cả thực khách trong quán trọ đều cười.

Dương Tuấn nhướn mày, hẳn có thể cảm nhận được sự chế giễu của những người xung quanh nhưng hắn không tức giận, ngược lại càng tò mò về Từ Cầu Mệnh hơn. Hắn không khỏi hỏi tiếp: “Các vị, chúng ta mới đến đây, không hiểu biết về chuyện thiên hạ, không biết các vị vì sao lại cười?”

Một tu sĩ lắc đầu cười nói: “Niết Bàn cảnh? Ngay cả khi cao hơn Niết Bàn cảnh một đại cảnh giới thì cũng không phải là đối thủ một kiếm của Từ Cầu Mệnh.”

Lời của hắn được những tu sĩ khác đồng tình, các tu sĩ bắt đầu kể lại những chiến tích của Từ Cầu Mệnh.

Dương Tuấn và những người khác nghe mà kinh ngạc liên tục, không ngờ Niết Bàn cảnh không phải là đỉnh cao của nhân gian, họ đều có cảm giác như trước đây mình chỉ ngồi trong giếng mà nhìn trời.

Dương Lâm Nhi tuy không nói gì nhưng nàng cũng bị chấn động.

Như vậy xem ra, với tu vi của họ thì tồn tại ở nhân gian này cũng chẳng khác gì phạm nhân.

Dương Tuấn rất hứng thú với Vọng Đạo đằng sau Từ Cầu Mệnh, hắn hỏi tiếp: “Từ Cầu Mệnh có phải là người mạnh nhất của Vọng Đạo không?”

“Mạnh nhất? Trong mười hai Đạo tông, hắn được coi là yếu nhất, chỉ là hắn còn trẻ, nếu cho hắn thêm năm trăm năm nữa, chắc chắn sẽ là cường giả vô địch thiên hạ.”

Có người lắc đầu cười nói.

Những người khác cũng nói theo.

“Nói đến Thiên Đạo thì càng khó tin, nghe nói Thiên Đạo còn trẻ hơn Từ Cầu Mệnh.”

“Sao có thể, ngươi tin sao? Ngươi có tu luyện từ trong bụng mẹ, có là Đại Thánh chuyển thế thì cũng không thể quá mức như vậy, chỉ là Đông nhân gian quá yếu, thần thoại quá mức mà thôi.”

“Có lý, dù sao chúng ta cũng chưa từng tiếp xúc với Thiên Đạo, hay là nói về Từ Cầu Mệnh đi. Nghe nói Từ Cầu Mệnh chuẩn bị thách đấu với thiên tài mạnh nhất dưới ngàn tuổi của Kiếm tộc, không biết có thật không.”

“Thật, nhưng Kiếm tộc cách vùng biển chúng ta ở quá xa, cả đời này chúng ta không thể chiêm ngưỡng được cảnh tượng trọng đại như vậy.”

Sau đó, Dương Tuấn không nói gì nữa, hẩn chăm chú lắng nghe, đợi Nửa canh giờ sau.

Mọi người đi ra khỏi quán trọ, Dương Tuấn nhìn Dương Lâm Nhi, phần khích nói: “Tỷ, chúng ta đi tìm một động tiên có kiếm đạo xuất chúng nhất trong Bảy mươi hai động tiên đi, sau này Từ Cầu Mệnh chính là mục tiêu của ta. Ta cũng muốn giống như hẩn, ý chí hăng hái, danh chấn thiên hạ.”

“Thôi thì cứ xem vậy, chuyện này không phải chúng ta có thể lựa chọn, Bảy mươi hai động tiên không phải muốn vào là vào được.”

Dương Lâm Nhi trả lời. Nàng không đồng ý với đề nghị của Dương Tuấn, bởi vì nàng hiểu rõ tên nhóc này.

Hẩn chỉ là nhất thời bốc đồng, hôm nay thích tu kiếm, ngày mai có thể thích tu thể.

Những người khác cũng bắt đầu tưởng tượng về quá trình tu luyện sau này, Dương Lâm Nhi nhìn về phía chân trời, trong mắt có chút buồn bã.

Thế giới tu tiên này lợi hại như vậy, Phương Vọng sĩ mê tu tiên, nếu hẩn có thể đến đây, chắc chắn hẩn sẽ rất vui.

Sau đó, Dương Lâm Nhi đi theo đồng bạn rời đi, bước lên con đường truy tìm Bảy mươi hai động tiên.

Trên trời, chim trắng bay ngang, nhân gian tang thương như sóng lớn, lớp này nối tiếp lớp khác, dường như không bao giờ ngừng nghỉ. ...

Chương 687: Bờ Bên Kia Tiên Lộ.

Chương 687: Bờ Bên Kia Tiên Lộ.

Chớp mắt.

Ba mươi năm trôi qua trong nháy mắt.

Phương Vọng thuận lợi đạt đến Đạp Tiêu cảnh tầng chín, hần đang chuẩn bị một hơi đột phá đến Chân Hồn cảnh nhưng sự trở về của Tiêu Tử đã làm gián đoạn quá trình bế quan của hần.

“Công tử, đại sự không ổn rồi!”

Tiêu Tử vội vã xông vào trong lầu các, Phương Vọng không mở mắt, hỏi: “Sao vậy?”

“Cơ Như Thiên chết rồi!”

Tiêu Tử vội vàng nói, Phương Vọng nghe vậy, lập tức mở mắt.

Phương Vọng không hỏi thêm, mà bấm ngón tay tính toán.

Ồ?

Quả nhiên không tính được nhân quả và khí vận của hần.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Nói rõ ràng xem nào.”

Tiêu Tử lo lắng trước mặt Phương Vọng, bắt đầu kể về cuộc gặp gỡ của Cơ Như Thiên.

Ba năm trước, Cơ Như Thiên giúp Tiêu Tử hàng phục một yêu vương. Yêu vương đó đề cầu sinh, đã nói ra tuyệt học mạnh nhất của nhân gian này, tuyệt học đó được giấu trong cấm địa ở rìa nhân gian, truyền thuyết kể rằng nơi đó từng có Đại Thánh chết tử, oán khí ngút trời, sinh linh vào đó, có đi không về.

Cơ Như Thiên không tin tà, vì vậy hần liền dẫn yêu vương đến đó.

Yêu vương đợi bên ngoài cấm địa ba năm, cho đến vài tháng trước, đầu lâu của Cơ Như Thiên bay ra từ trong cấm

địa, lăn đến trước mặt yêu vương. Điều này khiến yêu vương sợ hãi.

Nghe đến đây, Phương Vọng đứng dậy, hỏi: “Chỉ là một cái đầu lâu thôi mà, sao có thể kết luận là chết được. Đi thôi, đi xem thử, gọi cả Đoạn Thiên đi.”

Tiểu Tử vội vàng gật đầu, sau đó quay người bay về phía cửa phòng, Phương Vọng đi theo sau.

Trước lầu các có một yêu quái đang chờ. Đây là một con ngư yêu, mặc một bộ giáp dày màu đen xanh, trên vai có lông thú, kéo dài đến áo choàng, khuôn mặt đã hóa thành mặt người, chỉ còn lại hai chiếc sừng trâu. Ngư yêu đang nhìn chăm chăm vào Đoạn Thiên. Đoạn Thiên khiến hắn có cảm giác rợn tóc gáy, rõ ràng tu vi của Đoạn Thiên rất thấp, điều này khiến hắn rất hứng thú với Đoạn Thiên.

“Chuẩn bị đi, đồ ngốc!”

Tiểu Tử bay qua đầu hắn, nó bay đến gần Đoạn Thiên, đánh thức Đoạn Thiên dậy.

Ngư yêu vô thức quay đầu lại nhìn, thấy Phương Vọng trong bộ đồ đen đi ra khỏi phòng. Hắn thảm kinh ngạc, hắn hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Phương Vọng.

Hắn vội vàng hành lễ với Phương Vọng, nói: “Tiểu nhân tên là Ngư Hải, bái kiến tiên bối.”

Phương Vọng khẽ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Không lâu sau, Phương Vọng cười Tiểu Tử bay đi, Ngư Hải dẫn đường phía trước, chân đạp một chiếc vòng sắt khổng lồ, Đoạn Thiên cũng ở trên đó.

“Công tử, con yêu quái này trước đây là con trâu nuôi trong nhà nông, sau đó người nông dân đó được tiên duyên. Hắn cũng tu tiên theo, trở thành yêu sủng của người đó nhưng

trong một lần rèn luyện, chủ nhân của hắc đã chết, hắc gặp họa được phúc, ăn một quả kỳ lạ vạn năm, từ đó gân cốt tái tạo, một bước lên trời. Chiếc vòng sắt dưới chân hắc chính là do chủ nhân của hắc năm xưa rèn cho hắc, tên này vẫn khá trọng tình nghĩa.”

Tiểu Tử mở lời giới thiệu với Phương Vọng, trong lời nói tràn đầy vẻ tán thưởng.

Tu vi của Ngưu Hải đạt đến Thần Thông cảnh, từ một con trâu phạm tu luyện đến cảnh giới như ngày nay, quả thực rất đáng nể.

Ngưu Hải ở nhân gian này được coi là đại yêu vương chấn động thiên hạ, yêu binh dưới trướng vô số. Để thu phục hắc, Tiểu Tử đã phải tốn không ít tâm tư.

Phương Vọng khẽ gật đầu, nói: “Hắc quả thực không tệ, sau khi Cơ Như Thiên xảy ra chuyện, hắc vẫn có thể nghe lệnh người.”

Tiểu Tử sững sốt, cảm thấy lời nói này của Phương Vọng có hàm ý sâu xa.

Ngưu Hải phía trước cũng nghe được câu nói này, thân yêu trở nên cứng đờ nhưng hắc không quay đầu lại.

Trên quãng đường tiếp theo, Phương Vọng ngồi xếp bằng trên đầu Tiểu Tử, tiếp tục tu luyện. tin Cơ Như Thiên đã chết.

Trước khi gặp Phương Vọng, hắc đã cảm thấy Cơ Như Thiên là người mạnh nhất, trời sập xuống, Cơ Như Thiên cũng có thể chống đỡ.

Nửa tháng sau.

Bọn họ vượt qua hơn nửa nhân gian, đến trước cấm địa.

Cấm địa đó ở nhân gian này còn có một tên gọi khác, Bờ Bên Kia Tiên Lộ.

Từ xưa đến nay, Đại Thánh chính là đỉnh cao trong truyền thuyết, mà nơi Đại Thánh tử trận tự nhiên được chúng sinh giao cho nhiều ý nghĩa hơn.

Phương Vọng mở mắt. Theo ánh mắt của hắn nhìn về phía trước, nơi tận cùng của biển cả mênh mông là sương mù che phủ bầu trời, một hòn đảo khổng lồ ẩn hiện trong đó. Nói chính xác hơn thì giống như một lục địa, những ngọn núi trong đó giống như những vị ma thần cổ xưa, tỏa ra khí tức bí ẩn và áp lực.

“Phía trước chính là cấm địa, được các triều đại Nhân tộc gọi là Bờ Bên Kia Tiên Lộ.”

Ngưu Hải chỉ về phía trước nói, vẻ mặt hắn sợ hãi, như thể nhìn nhiều cấm địa một chút sẽ dính phải vận rủi không lành.

Phương Vọng đứng dậy, áo đen tung bay trong gió, hắn lấy mặt nạ hồ ly từ trong nhẫn Long Ngọc ra, đeo lên mặt.

“Đi thẳng vào đi.”

Phương Vọng mở lời, Tiểu Tử lập tức tăng tốc.

Ngưu Hải quay đầu nhìn Phương Vọng, vẻ mặt do dự, hỏi: “Tiền bối... Trước đây ta chưa từng vào, ta vào cũng giúp...”

“Hoặc là chết, hoặc là cùng vào.”

Giọng nói lạnh lùng của Phương Vọng cắt ngang lời Ngưu Hải, khiến hắn cảm thấy một luồng ý lạnh thấu xương, sợ đến mức vội vàng quay đầu lại, tiếp tục dẫn đường.

Chương 688: Bờ Bên Kia Tiên Lộ. (2)

Chương 688: Bờ Bên Kia Tiên Lộ. (2)

“Hắn rốt cuộc là cảnh giới gì?”

Ngưu Hải trầm nghĩ trong lòng. Trước đây hắn nghe Tiểu Tử thổi phồng về sự tồn tại của Phương Vọng nên hắn rất

kiêng dè nhưng khi thực sự đối mặt với Phương Vọng, hắn mới cảm thấy sợ hãi và khó tin.

Ngay khoảnh khắc đó, hắn cảm thấy chỉ cần mình nói một chữ không thì sẽ tan thành mây khói.

Bây giờ, hắn chỉ có thể cắn răng bay vào cấm địa.

Rất nhanh, bọn họ bay vào trong sương mù mênh mông. Vừa bay vào được trăm trượng, tầm nhìn của bọn họ bắt đầu nhanh chóng thu hẹp lại, thần thức vừa tiếp xúc với sương mù sẽ bị phản phệ.

Tiêu Tử bị phản phệ như vậy khiến thân rỗng của nó run lên.

“Công tử, thật sự phải vào sao?”

Tiêu Tử căng thẳng hỏi.

Phương Vọng đeo mặt nạ hồ ly trả lời: “Vào đi, Cơ Như Thiên vẫn còn sống.”

Sau khi vào cấm địa, hắn có thể suy tính ra nhân quả của Cơ Như Thiên. Hắn còn tính ra được những tồn tại khác, khiến hắn càng tò mò hơn về Bờ Bên Kia Tiên Lộ này.

“Còn sống ư?”

Tiêu Tử sửng sốt, nó còn tưởng Phương Vọng đến vì tuyệt học.

Đoạn Thiên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

Ngưu Hải đứng trước Đoạn Thiên không quay đầu lại, vẫn luôn nhìn chăm chăm về phía trước.

Đại khái đi được mười dặm, Phương Vọng rõ ràng cảm nhận được một tầng cấm chế mạnh mẽ và kỳ lạ, ngay cả hắn cũng không thể hiểu được loại cấm chế này.

Khi xuyên qua tầng cấm chế này, Phương Vọng có cảm giác như đang thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên du ngoạn thiên địa.

Ngay khi Phương Vọng đang thâm cảm thán, một giọng nói uy nghiêm vang lên:

“Người, cuối cùng cũng đến rồi, lần này, người đã chuẩn bị xong chưa? Thiên Cung Chân Thần!”

Thiên Cung Chân Thần? Phương Vọng nghe giọng nói bí ẩn, đôi mày kiếm dưới mặt nạ hồ ly không khỏi nhíu lại.

Tiểu Tử, Ngưu Hải, Đoạn Thiên đều không nghe thấy giọng nói vừa rồi, vẫn cảnh giác nhìn về phía trước.

Phương Vọng không lên tiếng, bình tĩnh chờ đợi.

Khi bọn họ bay càng sâu, sương mù phía trước dần trở nên mỏng hơn, những ngọn núi dọc đường dần hiện hình.

Đoạn Thiên đứng sau Ngưu Hải nhìn chăm chú, mí mắt giật liên hồi.

Đây đâu phải là núi, mà là những bộ xương trắng khổng lồ.

Những bộ xương này giống như xương cốt của Nhân tộc nhưng đều rất to lớn, phần lớn cao hơn ngàn trượng, hơn nữa còn quỳ ngòai trên mặt đất, nếu đứng lên thì không thể ước lượng được chiều cao.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, Tiểu Tử cũng không dám lơ là, mắt rồng không ngừng đảo khắp các hướng.

Bọn họ như đến một thế giới mới, núi non trùng điệp, trải dài khắp mặt đất, từng bộ xương trắng nằm rải rác giữa các ngọn núi, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thi thể của Yêu tộc và Nhân tộc bình thường nhưng phần lớn xương cốt đều vô cùng to lớn, khiến bọn họ có cảm giác mình bị thu nhỏ lại.

Phương Vọng cũng bị cảnh tượng trước mắt thu hút, hấn thăm tò mò, đây đều là người khổng lồ sao?

Kể từ khi hấn tiến vào, giọng nói bí ẩn kia không còn vang lên nữa, mà hấn cũng không có cảm giác bị theo dõi.

Mảnh thiên địa này tràn ngập khí tức kỳ lạ và hỗn loạn, đó là sự tồn tại khác với linh khí. Phương Vọng chỉ có thể dùng từ sau trận đại chiến để mô tả, như thể đều là tàn dư của thần thông, công pháp bị phung phí, chỉ là những khí tức này quá nhiều, tràn ngập cả thiên địa.

Thần thức của Phương Vọng cũng không thể thăm dò quá xa nhưng hấn đã có thể dùng thuật suy diễn để nắm bắt tung tích của Cơ Như Thiên.

Phải nói rằng, thuật suy diễn của Huyền Đô Dịch kinh thực sự lợi hại, Phương Vọng hiện tại dùng thuật suy diễn của nó trước tiên, cảm giác ngược lại xếp sau.

“Đi về phía bên kia.”

Phương Vọng giơ ngón tay chỉ về một hướng, Tiểu Tử lập tức đổi hướng.

Ngưu Hải quay đầu nhìn Phương Vọng, tuy hơi kinh ngạc nhưng hấn Đoạn Thiên không nhịn được hỏi: “Tiền bối, tình hình của sự phụ ta thế nào?”

Phương Vọng trả lời: “Không ổn lắm nhưng cũng không chết được, đối phương cố ý bày kế chờ chúng ta đến.”

Bày kế?

Đoạn Thiên rung động, nhú chặt mày.

Tiểu Tử thì quay đầu nhìn Ngưu Hải, khiến Ngưu Hải vội vàng xua tay nói: “Đại vương, ta thật sự chưa từng vào đây...”

“Thật không?”

“Nếu là lời nói dối, lão Ngưu ta cả đời này không thể đột phá được nữa!”

Thấy Ngưu Hải thề độc như vậy, Tiểu Tử đành thôi. Nó không tin Ngưu Hải, chỉ tin Phương Vọng, Phương Vọng hiện tại không lên tiếng, nó tự nhiên không tiện phán đoán.

Đại khái lại đi được trăm dặm, dọc đường bắt đầu xuất hiện những bức tường đồ nát, một số bộ xương khổng lồ vỡ vụn trên mặt đất, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy những hố lớn.

Phương Vọng suy diễn thì biết đây là nơi Cơ Như Thiên chiến đấu trước đó.

Đoạn Thiên đột nhiên rùng mình, không chỉ hắn, ngay cả Ngưu Hải cũng bắt đầu rùng mình, đôi mắt căng thẳng đảo khắp bốn phía, sợ tà ma nào đó đột nhiên xuất hiện.

Thời gian tiếp tục trôi qua.

Nửa canh giờ sau, Tiểu Tử và Ngưu Hải bắt đầu giảm tốc độ. Theo ánh mắt của bọn họ nhìn lại, tận cùng thiên địa được dựng một tấm bia đá khổng lồ, còn hùng vĩ hơn tất cả núi non, xương cốt người khổng lồ.

Phương Vọng nhìn chăm chú, thấy từng chữ máu được viết trên tấm bia đá khổng lồ, to nhỏ không đều, nét chữ không đồng nhất, nhìn mà kinh hãi.

Trước tấm bia đá khổng lồ có hai bộ xương trắng khổng lồ song song trên mặt đất, hai bộ xương cách nhau trăm trượng, kết một tấm lưới nhện màu vàng, từng bóng người bị treo trên đó, trong đó có Cơ Như Thiên.

Chương 689: Bia Tội Oán, luân hồi tái sinh.

Chương 689: Bia Tội Oán, luân hồi tái sinh.

Ngoài Cơ Như Thiên, còn có ba người.

“Sur phụ!”

Đoạn Thiên thấy bóng dáng Cơ Như Thiên, vui mừng kêu lên, giọng nói vang vọng tận mây xanh.

Một vùng âm u này mây đen cuộn cuộn, mà phía sau tấm bia đá khổng lồ kia như có mặt trời. Ánh sáng chiếu sáng cả chân trời, khiến ánh mắt người ta không tự chủ được mà chuyển đi.

Cơ Như Thiên nghe thấy giọng nói của Đoạn Thiên, khó khăn ngẩng đầu lên, hấn miễn cưỡng cười, lẩm bầm: “Quả nhiên vẫn đến.”

Phương Vọng chỉ cần liếc mắt là có thể thấy Cơ Như Thiên chỉ còn lại hồn phách, hơn nữa còn rất yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể hồn phi phách tán.

Âm ầm——

Mây đen trên trời truyền đến từng trận sấm sét, áp lực và đáng sợ.

“Các người vượt biển, vượt giới mà đến, là cầu đạo, hay là cầu trường sinh?”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, chính là giọng nói bí ẩn truyền âm cho Phương Vọng trước đó.

Tiêu Tử vừa nghe, lập tức hỏi lớn: “Hai cái đó thì có gì khác nhau?”

“Cầu đạo, vậy thì khắc tên của ngươi lên bia Tội Oán, nếu có duyên, tự nhiên sẽ được đạo pháp, cầu trường sinh, vậy thì phải khiêu chiến với bản Thánh, thắng thì có thể trường sinh bất tử!”

Bản Thánh!

Danh xưng này khiến Tiểu Tử, Ngưu Hải, Đoạn Thiên rung động.

Bờ Bên Kia Tiên Lộ vốn có truyền thuyết về Đại Thánh ngã xuống, điều này khiến bọn họ không khỏi nghĩ đến một khả năng, chẳng lẽ Đại Thánh không hề ngã xuống, mà chỉ ẩn núp ở thiên địa này?

Tiểu Tử không dám trả lời, chờ Phương Vọng tỏ thái độ.

Gió lớn thổi bay áo đen của Phương Vọng, hắt như một ngọn lửa đen đang cháy trong không trung, hắt từ từ mở miệng nói: “Nếu đã như vậy, Đại Thánh, hiện thân đi.”

Giọng nói vừa dứt, mây đen trên bầu trời bia Tội Oán đột nhiên bị xé toạc, một bóng người từ trên trời giáng xuống, rơi trên đỉnh bia Tội Oán. Đó lại là một bộ xương trắng mặc đạo bào, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một cây phát trần, dài như thanh thương.

Vừa nhìn thấy hắt, Tiểu Tử, Đoạn Thiên, Ngưu Hải không hiểu sao lại cảm thấy kinh sợ, chỉ nhìn một lần, bọn họ đã dời mắt đi theo bản năng.

“Cơ duyên của Đại Thánh không dễ có được như vậy đâu!”

Bộ xương trắng mặc đạo bào hừ lạnh nói, theo đó dậm chân. Trong nháy mắt, bia Tội Oán bùng phát từng luồng huyết quang vạn trượng, chiếu sáng vạn vật trong thiên địa.

Tiểu Tử, Đoạn Thiên, Ngưu Hải bị huyết quang lướt qua, ánh mắt lập tức trở nên mờ ảo.

Phương Vọng cũng bị huyết quang lướt qua, chỉ là đôi mắt dưới mặt nạ hồ ly không hề thay đổi.

Thiên địa tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió cũng biến mất.

Phương Vọng giơ tay phải lên, ngưng tụ ra Thiên Cung kích.

Bộ xương trắng mặc đạo bào nhìn về phía Phương Vọng, khen ngợi nói: “Người thoát khỏi ảo thuật của bản thánh nhanh hơn trước kia, xem ra kiếp này, người càng mạnh hơn.”

Phương Vọng căn bản không hề rơi vào ảo cảnh, Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công viên mãi vẫn đang phát huy tác dụng.

Hắn mở miệng hỏi: “Kiếp này? Chẳng lẽ người đã từng gặp ta ở những kiếp khác? Là luân hồi chuyển kiếp, hay là số phận giống nhau lặp lại một lần nữa?”

Lúc trước Hồng Huyền Đế cũng từng nói những lời tương tự, nói rằng hắn đã từng đi tám lần, chuyện này vẫn luôn là nỗi băn khoăn trong lòng hắn.

Sau khi có được kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, hắn đã đoán rằng có thể là mình đã dùng kiếm quyết này để tái sinh nhưng theo như Hồng Huyền Đế nói, Chu Tuyết đã tái sinh hàng chục lần, như vậy thì không hợp lý.

Thậm chí còn có người đã đi mười vạn lần.

“Không sai, là số phận đi lại một lần nữa, cấm khu này tự do ở bên ngoài chư thiên, không chịu ảnh hưởng của bất cứ quy tắc nào. Bản Thánh có thể nhìn thấu được con đường thời không huyền diệu nhất, đây là lần thứ chín người đến đây.”

Bộ xương trắng đạo bào trả lời.

Phương Vọng phản bác: “Nếu người có thể nhìn thấy cùng một thời định được ta đến đây lần thứ chín? Tại sao ta không thể là lần thứ hai, thậm chí là lần đầu tiên?”

“Vạn vật đều có nhân quả, có nhân mới có quả, cho dù là luân hồi chuyển kiếp, không ngừng trải qua những năm tháng giống nhau, cũng có quan hệ nhân quả. Tám lần trước tự hợp lại thành nhân, mới thúc đẩy nên người hiện tại, chính là quả.”

“Người gọi ta là Thiên Cung Chân Thần, dám hỏi, trước khi ta tái sinh đã là Thiên Cung Chân Thần, hay là đến lần thứ tám mới trở thành Thiên Cung Chân Thần?”

Bộ xương trắng mặc đạo bào im lặng một lát, cười nói: “Người thông minh hơn trước kia. Không sai, Thiên Cung Chân Thần là danh hiệu lần trước người đến, mỗi lần người đến, danh hiệu đều khác nhau, Thiên Cung Chân Thần là danh tiếng người gây dựng được ở Thượng giới.”

Phương Vọng nghe lời bộ xương trắng mặc đạo bào nói, bỗng nhiên hiểu ra.

Nói như vậy, Thiên Cung Chân Thần mà hắn gặp ở Thiên Cung thật ra chính là bản thân hắn?

Trong lòng Phương Vọng nảy sinh thêm nhiều nghi hoặc, hắn liền hỏi theo: “Tiền bối có thể tự do ở ngoài luân hồi, thời không, chẳng phải đã vượt trên Tiên Đình Thượng giới rồi sao?”

“Ha ha, bản Thánh không phải vì mạnh mẽ mới có thể nhìn thấu những điều này. Bản Thánh giống như Hồng Huyền Đế, đều đã vứt bỏ bản thân, rơi vào lời nguyên vô biên, nhìn thì bất tử bất diệt, thực ra chỉ là kéo dài hơi tàn. Đối với Thượng giới, chúng ta vĩnh viễn không được siêu sinh, đã không còn tạo thành bất cứ uy hiếp nào, đương nhiên bọn họ cũng không tìm được chúng ta, tiên thần cho dù hạ phạm, khi bọn họ vượt qua lực lượng quy tắc của cấm khu này, bọn họ chỉ có thể đi đến những nơi khác, không thể đến đây.”

Chương 690: Lời nguyên vô biên, Tội Thánh.

Chương 690: Lời nguyên vô biên, Tội Thánh.

Bộ xương trắng mặc đạo bào âm u trả lời, ngữ khí không nghe ra bất cứ cảm xúc nào nhưng lại khiến người ta có một cảm giác rùng rợn.

Phương Vọng hỏi: “Tiền bối quen biết Hồng Huyền Đế sao?”

“Ha ha, là bản Thánh truyền thụ bí pháp cho hần, hần mới có thể có dũng khí bất chấp tất cả.”

Bộ xương trắng mặc đạo bào cười lạnh lùng, Phương Vọng nghe ra một tia không hoan nghênh.

Phương Vọng khó hiểu hỏi: “Hồng Huyền Đế đã đến thế giới này như thế nào?”

“Thế giới này tự do bên ngoài tam giới, bất cứ sinh linh nào của nhân gian đều có thể đến thế giới này, lúc Hồng Huyền Đế đến đây, vừa mới chứng đạo Đại Đế...”

Nói đến chuyện năm xưa, bộ xương trắng mặc đạo bào hơi thở dài.

Trong lời hần nói, Hồng Huyền Đế ý khí phong phát, không gì sánh được, cảm thấy dù là trên trời hay dưới đất, mọi thứ đều có thể nắm trong tay.

“Bản Thánh lừa hần, nói rằng pháp môn này là hiển tế tuổi thọ, đạt được sức mạnh vượt qua cực hạn, hần tin rồi, sau đó hần cũng rơi vào kết cục giống bản Thánh, ha ha, không biết hần có hận bản Thánh không.”

Nghe được lời này, Phương Vọng không nói nên lời, hóa ra Hồng Huyền Đế đã bị lừa.

Phương Vọng hỏi: “Vậy tiền bối đã có được pháp môn này như thế nào?”

Tiếng cười của bộ xương trắng mặc đạo bào đột nhiên dừng lại.

Thiên địa tĩnh lặng.

Lúc này, im lặng còn hơn có tiếng.

Phương Vọng giả vờ ho một tiếng, chuyển chủ đề, hỏi: “Dám hỏi tiền bối, ngoài ta ra, còn có người nào sống lại nữa không? Nhiều không?”

“Nhiều, không đếm xuể, có lúc ngay cả bản Thánh cũng khó phân biệt thật giả, giống như một giấc mơ vô tận, có lẽ các ngươi đều là giả, chỉ có ý chí của ta vẫn luôn chìm đắm.”

Giọng điệu của bộ xương trắng mặc đạo bào trở nên cô đơn.

Phương Vọng suy nghĩ thay hấn, quả thực rất tuyệt vọng. Không chết được nhưng cũng không sống được, chỉ có thể nhìn trộm sinh linh như người qua đường.

“Được rồi, đến lúc tiếp nhận khảo nghiệm của bản Thánh rồi, kiếp trước ngươi đến đây, đã là tu vi bán bộ Đại Thánh, kiếp này ngươi lại có tu vi như thế nào? Có thể thành Thánh chứng Đế không?”

Bộ xương trắng mặc đạo bào chuyển chủ đề, trong tiếng cười mang sự điên cuồng và phân khích.

“Trong thế giới hỗn độn không có thời gian này, người có thể khiến bản Thánh mong đợi không nhiều, ngươi là một trong số đó. Mỗi lần ngươi đều có thể mạnh hơn, đặc biệt là ngươi của lần trước, cho dù không thành Thánh chứng Đế, ngươi cũng biểu hiện mạnh hơn Hồng Huyền Đế lúc gặp bản Thánh, ngươi còn khiến bản Thánh nhớ kỹ danh hiệu của ngươi, nói rằng ngươi sẽ không đến nữa.”

“Ha ha ha, kết quả là ngươi vẫn đến, hơn nữa còn quên mất danh hiệu Thiên Cung Chân Thân của ngươi!”

“Đây là chuyện duy nhất bản Thánh không thấy chán, nhìn những thiên tài tự tin tràn đầy thể thốt trước mặt bản Thánh, sau đó bản Thánh nhìn bọn họ lấy tư thế mới đến gặp bản Thánh!”

Bộ xương trắng mặc đạo bào cười cuồng vọng, cười tà ác.

Tiếng sấm sét vang lên theo đó, vang vọng giữa thiên địa, mặt đất theo đó rung chuyển, từng bộ xương không ngừng run rẩy dữ dội.

Trên người Phương Vọng bùng lên dương khí, hình thành một lớp bảo hộ khổng lồ, che chở Tiểu Tử, Ngưu Hải, Đoạn Thiên.

Quá mạnh!

Khí thế này đã không kém hơn thực lực Tề Vân Đại Thánh từng thể hiện khi ra tay với Phương Vọng trước đó.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, hấn khễ đậm chân. Trong nháy mắt, Tiểu Tử, Đoạn Thiên tỉnh lại, còn Ngưu Hải thì rơi xuống, biến mất trong lớp bụi mù cuộn cuộn.

“Tìm cơ hội cứu sư phụ người.”

Giọng nói của Phương Vọng truyền vào tai Đoạn Thiên, Tiểu Tử chui vào trong Thiên Cung kích theo đó.

Không đợi Đoạn Thiên hoàn hồn, Phương Vọng bay vút lên, dương khí mênh mông cuộn lên lớp bụi mù vô biên, như muốn xua tan mây trời.

Phương Vọng dừng lại ở độ cao vạn trượng, nhìn xuống bộ xương trắng mặc đạo bào trên bia Tội Oán, giọng hấn theo đó vang lên: “Dám hỏi “Ha ha, nhớ lấy, bản Thánh tên là Tội Thánh! Người cũng nói cho bản Thánh biết, lần này danh hiệu của người là gì!”

“Thiên Đạo Phương Vọng, tiền bối, đặc tội rồi!”

“Thiên Đạo? Ha ha ha, người đúng là lần nào cũng điên cuồng hơn lần trước!”

Bộ xương trắng mặc đạo bào tự xưng là Tội Thánh cười lớn, tiếp đó, giữa thiên địa bỗng nhiên xuất hiện khí đen, tràn vào trong xương cốt của hắn, trong chớp mắt đã nhấn chìm bóng dáng của hắn.

Chát!

Một bàn tay ma màu đen nổi gân xanh thò ra từ trong khí đen, nắm lấy đỉnh bìa Tội Oán, giống như có ác ma muốn từ trong giếng bò ra.

Cơ Như Thiên bị treo trên lưới vàng đung đưa theo gió, hắn khó khăn ngẩng đầu nhìn lên, thiên địa tối tăm, Phương Vọng được dương khí quán quanh toàn thân giống như mặt trời giáng trần, chói mắt đến vậy.

Lúc này, Cơ Như Thiên mới thực sự cảm nhận được sự tầm thường của bản thân, hắn cũng cuối cùng nhận ra mình vĩnh viễn không có khả năng vượt qua Phương Vọng.

Cảm giác này vô cùng mãnh liệt, khắc sâu trong lòng hắn.

Đặc biệt khi nhớ lại cuộc đối thoại vừa rồi của Phương Vọng với Tội Thánh, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Hắn gặp Tội Thánh nhưng không nghe Tội Thánh nhắc đến mình đã đến mấy lần, xét về điểm này, hắn kém xa thiên mệnh của Phương Vọng, kém xa truyền kỳ của Phương Vọng.

Ầm!

Trên đỉnh đầu Cơ Như Thiên truyền đến một tiếng nổ lớn, tiếp đó, hắn nhìn thấy một bóng đen lao về phía Phương Vọng.

Xoảng——

Chương 691: Lời nguyện vô biên, Tội Thánh. (2)

Chương 691: Lời nguyện vô biên, Tội Thánh. (2)

Thiên Cung kích và một cây gậy sắt màu đen va chạm vào nhau, khí tức bùng nổ quét ngang tám phương thiên địa.

Phương Vọng đeo mặt nạ hồ ly, không biểu lộ cảm xúc, chỉ là ánh mắt hắc trở nên vô cùng sắc bén.

Trong đôi mắt của hắn phản chiếu hình ảnh của Tội Thánh, Tội Thánh vẫn mặc đạo bào, dưới đạo bào là một thể phách cường tráng, hai cánh tay đen như tay ma, khuôn mặt tràn đầy đường vân màu đen, hai mắt trợn trừng, treo nụ cười dữ tợn, ngạo mạn.

Cánh tay phải của Phương Vọng rung lên, mạnh mẽ đẩy lùi Tội Thánh.

Tội Thánh bay vút một mạch đến bia Tội Oán, hai chân đạp lên mặt bia, cây gậy đen trong tay cũng áp sát mặt bia. Hắn lộ vẻ kinh ngạc, không ngờ sức lực của Phương Vọng lại lớn đến vậy.

Ngay lúc này, khí thế của Phương Vọng tăng vọt, toàn thân hiện ra khí tức màu bạc, sao trời, trăng sáng hiện lên. Mái tóc đen của hắn cũng biến thành màu bạc, khí tức màu bạc hòa cùng dương khí nóng bỏng, lúc này, hắn còn chói mắt hơn cả mặt trời.

“Thất Chuyển Phật Thân, Kim Cương Chí Dương Thánh thể, đúng là tạo hóa tốt!”

Tiếng cười lạnh của Tội Thánh vang lên, hắn đột nhiên đạp mạnh hai chân, lao về phía bầu trời, tay trái theo đó từ sau lưng về phía trước. Bia Tội Oán khổng lồ nhô lên khỏi mặt đất, lật lên lớp bụi mù nuốt chửng thiên địa.

Hắn xông phá mây xanh, bia Tội Oán theo sát phía sau.

Phương Vọng cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy từng bộ xương khổng lồ trên mặt đất đứng dậy, đồng loạt xông về phía Phương Vọng.

Thiên địa tối tăm như hỗn độn, bị vô số xương trắng bao vây, Phương Vọng như đang ở trong luyện ngục.

Tay trái của Phương Vọng giơ lên, ấn xuống!

Đại Quy Hư chuông!

Một chuông hạ xuống, vô số xương trắng bên dưới trong nháy mắt hóa thành tro bụi, ngay cả lớp bụi mù bao phủ toàn bộ mặt đất cũng tan biến không còn.

Đoạn Thiên vừa bay đến trước mặt Cơ Như Thiên, vô thức quay đầu nhìn lại, không khỏi há hốc mồm. Đoạn Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, cả thị giác và tâm hồn đều cảm thấy chấn động vô cùng.

Mắt nhìn đến đâu cũng chỉ thấy hư vô. Thiên địa vốn hỗn loạn, ồn ào giờ lại xuất hiện một vùng chân không rộng lớn.

Đoạn Thiên đã không phải lần đầu thấy Phương Vọng thi triển thần thông như vậy nhưng chưa bao giờ chấn động như hôm nay.

Khi vô số bộ xương khổng lồ kia bay lên, hẳn có cảm giác như thiên địa sắp bị giẫm nát, kết quả Phương Vọng chỉ ấn một cái, thiên địa đã yên tĩnh trở lại.

Cơ Như Thiên cũng há hốc mồm kinh ngạc, ba hồn thể khác bên cạnh hẳn cũng dần tỉnh lại, toàn bộ đều là hồn phách nam tử.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Đó là cái gì?”

“Thật khó chịu... Ta là ai...”

Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên không để ý đến ba hồn thể bên cạnh, họ không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Sau một chương hủy diệt toàn bộ xương trắng bên dưới, Phương Vọng đột nhiên ngẩng đầu, hắc giơ Thiên Cung kích lên, chém về phía bầu trời.

Một kích chém ra, mây đen trên trời lập tức bị chấn đứt, ánh nắng mặt trời chiếu xuống theo khe hở của mây đen, tựa như một luồng kiếm khí cực dài, hai đầu tận cùng xa không thể với tới.

Trời như bị chém làm đôi!

Chỉ thấy Tội Thánh lơ lửng trên trời, tay phải hắc nắm chặt cây gậy đen, tay trái giơ cao, nâng bia Tội Oán to hơn cả núi.

Những chữ máu trên bề mặt bia Tội Oán bắt đầu nhuyển động, từng luồng huyết khí tràn ra từ đó, nhanh chóng mở rộng. Chưa đầy hai nhịp thở, một khuôn mặt máu khổng lồ xuất hiện trên bia Tội Oán, nhìn xuống vạn vật trên mặt đất.

Đây là một khuôn mặt vô cùng dữ tợn, không phân biệt được nam hay nữ, không có đồng tử, hai mắt đỏ ngầu, trên mặt đầy những mạch máu nổi lên.

“Thiên Đạo Phương Vọng, kiếp trước, ngươi đã bại dưới chiêu này, hãy cảm nhận nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất trong lòng ngươi đi!”

Tội Thánh cười cuồng ngạo, lời nói còn chưa dứt, khuôn mặt máu bí ẩn trên trời đột nhiên mở to hai mắt, trong nháy mắt, toàn bộ thiên địa đảo lộn, tựa như mặt hồ bị khuấy động. Đùng! Đùng! Đùng...

Phương Vọng nghe thấy từng tiếng tim đập nặng nề vang vọng giữa thiên địa, hắc cảm nhận được một sức mạnh vượt xa cả thiên địa ập tới từ bốn phương tám hướng, muốn xông vào thân thể hắc.

Ầm!

Khí thể của Phương Vọng hoàn toàn bùng nổ, trong khí tức màu bạc quanh thân, dương khí chói mắt lại xen lẫn từng luồng khí tức màu xám.

Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt!

Đạo lực!

Phương Vọng giờ cao Thiên Cung kích, rót đạo lực bá đạo trong cơ thể vào Thiên Cung kích, đồng thời thúc giục sức mạnh chí cường ẩn chứa trong Thiên Cung kích.

Bảo linh bản mệnh này vẫn luôn là pháp bảo mạnh nhất của hắn, bản thân nó đã ẩn chứa sức mạnh vô cùng bí ẩn!

Phương Vọng rót vào càng nhiều sức mạnh, Thiên Cung kích càng dẫn động sức mạnh lớn hơn, cả hai kết hợp, càng có thể hủy thiên diệt địa.

Lúc này, trong khí tức quanh thân Phương Vọng mơ hồ hiện ra một bóng hình, mặc áo giáp vàng, đó chính là bóng hình của Thiên linh bảo thể!

“Thiên Cung Chân Thần... Người thể mà...”

Tội Thánh cao cao tại thượng cũng phải rung động, như thể nhìn thấy điều gì đó không thể tin nổi.

Phương Vọng đột nhiên ném Thiên Cung kích ra.

Ngự Kiếm thuật đại viên mãn!

Càng đơn giản, ngược lại càng có thể bùng nổ sức mạnh cực hạn!

Một kích ném ra, thiên địa vặn vẹo lập tức vỡ vụn, mây xanh bị Thiên Cung kích đánh tan, khuôn mặt máu khùng bố bị Thiên Cung kích đâm thủng, ngay sau đó liền vỡ tan.

Mọi thứ trong thiên địa trở lại bình thường.

Chương 692: Chiến Tội Thánh, giết người vô số lần.

Chương 692: Chiến Tội Thánh, giết người vô số lần.

Phương Vọng nhảy lên, một bước giết đến trước mặt Tội Thánh.

Hắn giơ cao tay phải, Thiên Cung kích với tốc độ nhanh hơn bay xuống, rơi vào tay hắn, hắn thuận thế vung lên, lưỡi kích đập về phía Tội Thánh.

Tội Thánh giơ tay đánh về phía Phương Vọng. Trong nháy mắt, một tiếng chuông chói tai vang lên, Thiên Cung kích bị một sức mạnh vô hình ngăn cản.

Một bóng chuông khổng lồ đột nhiên xuất hiện, chiếm trọn cả thiên địa, giây tiếp theo liền biến mất, khiến Đoạn Thiên, Cơ Như Thiên ở phía dưới có cảm giác như nhìn thấy ảo giác.

Cánh tay phải của Phương Vọng đột nhiên dùng sức, khiến sắc mặt Tội Thánh đại biến, còn chưa kịp né tránh, Thiên Cung kích đã đè xuống, khiến bia Tội Oán bắt đầu rơi xuống.

Âm âm——

Bia Tội Oán rơi xuống đất, dấy lên bụi đất ngút trời, nhấn chìm bóng dáng của Phương Vọng và Tội Thánh.

“Thật không ngờ lại có người có thể giao đấu với Đại Thánh... Chẳng lẽ hắn cũng là Đại Thánh?”

Nam nhân bên trái Cơ Như Thiên lẩm bẩm tự nói, trông hắn giống như một hòa thượng, tướng mạo trẻ trung, thân hình gầy yếu.

Cơ Như Thiên hít sâu một hơi, nghe nói kẻ địch là Đại Thánh chân chính, hắn lại không hề kinh ngạc.

Trong lòng hắn, Đại Thánh đã không thể sánh bằng Phương Vọng!

Gào——

Tiếng rống gầm vang lên, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chín con rồng đen từ trong cuộn cuộn bụi đất lao ra, thể không thể cản, khí thể như muốn xé nát bầu trời!

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ phát ra từ chín con rồng, khiến thiên địa phai màu.

Trong bóng tối, Phương Vọng thu kích, ánh sáng mạnh chiếu lên mặt nạ hồ ly của hắn, ngay sau đó, bóng tối xung quanh đột nhiên biến thành một vùng thiên địa xa lạ.

Máu trắng treo cao, núi non trên mặt đất nhấp nhô, cây người khắp nơi. Xa xa không ngừng có những bóng người vĩ đại đứng lên, Phương Vọng nhìn quanh, phát hiện những bóng người đó không phải là bộ xương khổng lồ trước đó, mà là từng gã khổng lồ mặc giáp trụ. Từng kẻ đều tỏa ra khí tức hoang dã, mênh mông.

Những gã khổng lồ này cầm binh khí trong tay, có nam có nữ, bọn chúng dường như cảm nhận được điều gì, tất cả đều quay đầu nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Vọng nhận ra bọn chúng không phải là ảo ảnh, khí huyết vô cùng nóng bỏng, tựa như từng lò lửa.

Thật hơn cả linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn!

Tựa như trong nháy mắt đã tạo ra một vùng thiên địa chân thực.

Nếu đã như vậy...

Đôi mắt dưới mặt nạ của Phương Vọng lóe lên hàn quang, khí thể quanh thân hắn trong nháy mắt biến thành màu đen, toàn thân tỏa ra sát khí vô tận. ...

Bờ Bên Kia Tiên Lộ, trong cấm khu.

Tội Thánh đứng trên bia Tội Oán, gương mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Bên dưới bia Tội Oán là một vùng lĩnh vực đen tối tuyệt đối, còn phần cuối của bia Tội Oán thì chìm vào trong bóng tối, không thấy đáy.

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên và những người khác thì ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bọn họ đang ở dưới bóng tối.

Bóng tối trên bầu trời khiến bọn họ cảm thấy áp lực, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả ba người bên cạnh Cơ Như Thiên cũng im lặng, ngơ ngác nhìn lên bầu trời, như thể đang chờ đợi số mệnh giáng xuống.

Trên bầu trời tối đen, Tội Thánh vươn vai, lẩm bẩm nói: “So với trước thì đúng là mạnh hơn không ít nhưng đáng tiếc, người vẫn quá chủ quan, tuy rằng mạnh hơn nhưng trận chiến cũng kết thúc nhanh hơn...”

Âm!

Bóng tối bên dưới đột nhiên nổ tung, một cơn gió mạnh đủ để nuốt chửng cả thiên địa ập tới từ dưới lên trên, khiến đạo bào của Tội Thánh phồng lên dữ dội, có thể rách nát bất cứ lúc nào.

Tội Thánh vừa định giơ tay lên thì nghe “Phụt” một tiếng, lưỡi kích đâm thủng lồng ngực hắn, khiến hắn theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Đôi mắt hắn trong nháy mắt mở to, dường như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi kinh hãi kêu lên- “Diệt Tuyệt Thần Liuict Sao người lai có truyền thừa của Tuyệt Đế?”

Lúc này, Phương Vọng đứng sau hắn, một tay nắm Thiên Cung kích, sau lưng lơ lửng một quyển đồ lục màu đen, vừa bí ẩn vừa quỷ dị.

Phương Vọng xoay tay phải đang nắm Thiên Cung kích, sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục bùng nổ, tràn vào cơ thể Tội Thánh.

Tội Thánh ngay lập tức bị hủy diệt, hóa thành tro bụi!

Phương Vọng thu kích, quay người nhìn lại, mở miệng nói: “Tiền bối, ta còn có thể giết ngươi vô số lần, giết đến khi ngươi hài lòng thì thôi.”

Lời vừa dứt, cách đó vài trượng, một bộ xương trắng đột nhiên ngưng tụ, theo đó khí đen cuộn cuộn, Tội Thánh hiện ra từ trong đó, sắc mặt hắc vô cùng khó coi.

Đối mặt với sự ngông cuồng của Phương Vọng, khuôn mặt đầy những đường vân đen của Tội Thánh trở nên vặn vẹo, trong mắt là ngọn lửa giận dữ ngút trời.

Thân là Đại Thánh, vậy mà lại bị người ta khinh thường như vậy!

“Ngươi quá can rở!”

Tội Thánh giận dữ quát một tiếng, huyết nhục đột nhiên nổ tung, hóa thành cơn gió máu kinh người nhấn chìm Phương Vọng, trong cơn gió máu còn xen lẫn vô số phù văn màu đen.

Phương Vọng cảm nhận được sự uy hiếp, không dám khinh thường, hắc đột nhiên cầm Thiên Cung kích vào bia Tội Oán, theo sau là một tiếng nổ kinh thiên động địa, cơn gió máu xung quanh hắc bị cuốn tan.

Tội Thánh hóa thành bộ xương trắng một lần nữa, bước tới trước mặt Phương Vọng, đánh ra chưởng phải, không gian xung quanh vỡ vụn. Bốn họ đột nhiên rơi vào trong thời không hỗn loạn, bốn phương tám hướng đều là không gian xoay tròn, vặn vẹo, xen lẫn dòng điện và khí lẫn đủ mọi màu sắc.

Phương Vọng đánh ra chưởng trái, sau đó nắm chặt lại.

Đại Quy Hư chương!

Chương 693: Thánh tâm tan vỡ, xưa nay chưa từng có.

Chương 693: Thánh tâm tan vỡ, xưa nay chưa từng có.

Tội Thánh không kịp trở tay, dùng Thánh lực của mình để chống đỡ nhưng hắn chỉ chống đỡ được nửa nhịp thở, sau đó liền hóa thành tro bụi.

Theo đó Phương Vọng trở về hiện thực, vẫn ở trên đỉnh bia Tội Oán.

Hắn xoay người vung kích đánh tới, Tội Thánh vừa mới sống lại đã có thêm một tấm bia đá trong tay, đánh về phía Phương Vọng như vung thước.

Ầm!

Hai luồng sức mạnh bá đạo xua tan gió lớn trên trời, để lại hai vết tích dài vô cùng trên bầu trời, cực kỳ trắng lệt.

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên và những người khác không nhìn rõ quá trình chiến đấu của Phương Vọng và Tội Thánh nhưng họ rõ ràng cảm thấy Phương Vọng chiếm ưu thế, bởi vì động tác của Phương Vọng chậm hơn, còn Tội Thánh liên tục biến mất, liên tục ngưng tụ lại thân thể, khí tức của hắn càng ngày càng hỗn loạn.

“Mạnh quá...”

Đoạn Thiên nhìn trận chiến trên trời, lầm bầm nói.

Ba người khác bị treo trên lưới vàng đã ngẩn người.

Bên dưới, trong đồng đồ nát của mặt đất, Nguu Hải đẩy tảng đá trên người ra, đứng dậy một cách chật vật.

Đại Quy Hư chương trước đó của Phương Vọng không hủy diệt mặt đất, chỉ hủy diệt toàn bộ xương trắng giữa thiên địa, vì vậy Nguu Hải không bị ảnh hưởng.

Ánh mắt Ngưu Hải mơ hồ, vô thức nhìn lên trời.

Hắn vừa lúc nhìn thấy Tội Thánh cao tới hàng vạn trượng, giống như vị thần sáng thể mở ra thiên địa, hai tay nắm lấy bia Tội Oán, giơ bia Tội Oán lên, sau đó vung về phía Phương Vọng.

Trong quá trình quét ngang, những chữ máu trên bề mặt bia Tội Oán bùng phát ra khí huyết mênh mông, bao phủ toàn bộ bia Tội Oán, nhìn từ xa giống như một chiếc vuốt máu vồ về phía Phương Vọng, không thể ngăn cản.

Phương Vọng không hề né tránh, xoay eo, vung kích đâm ra. Diệt Tuyệt Thần Lục sau lưng hắn lướt qua thân thể hắn, mạnh mẽ đâm vào bia Tội Oán, trực tiếp đánh tan khí huyết của bia Tội Oán.

Cả hai đều rung động.

“hết tiết ” Tội Thánh nghiêng răng nghiêng lợi, cảm thấy mình đối mặt với Phương Vọng, đã không còn cách nào.

Phương Vọng thì bị độ cứng rắn của bia Tội Oán làm cho kinh ngạc, ngay cả sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục cũng không thể lay động được tấm bia này.

Tấm bia này rốt cuộc là có lai lịch thế nào?

Phương Vọng lập tức thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, một bước bước vào Âm phủ, một bước tiến lên, sau đó nhảy ra dương gian, hắn như thể dịch chuyển tức thời xuất hiện bên cạnh Tội Thánh.

Thiên Cung kích quét ngang, chém Tội Thánh thành hai đoạn.

Xương trắng vỡ vụn, sau đó hóa thành tro bụi.

Tội Thánh lại một lần nữa bị Phương Vọng tiêu diệt.

Lặp đi lặp lại, Phương Vọng chuẩn bị thực hiện lời nói trước đó của mình, hắn muốn giết đến cùng.

Bất tử bất diệt thì sao chứ!

Vậy thì xem ai chịu khuất phục trước!

Khi trận chiến trên trời lặp đi lặp lại không ngừng, Đoạn Thiên bắt đầu giải cứu Cơ Như Thiên nhưng linh lực của hắn vừa tiếp xúc với lưới vàng đã bị bật ra, khiến hắn vô cùng sốt ruột.

“Tiểu tử, nhìn thấy hai bộ xương bên cạnh không, xóa bỏ phù văn trên đó, chúng ta có thể thoát ra được?”

Một ông già cúi đầu nói, hắn khó khăn ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía bầu trời, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn khích.

Nghe vậy, Đoạn Thiên lập tức làm theo.

Trong quá trình chiến đấu với Tội Thánh, Phương Vọng bắt đầu thi triển các pháp thuật, thần thông khác mà mình nắm giữ, thậm chí còn thay đổi bảo linh bản mệnh, hắn toàn tâm toàn ý, luôn có thể mạnh mẽ tiêu diệt Tội Thánh trong vòng vài nhịp thở.

Tốc độ ngưng tụ lại thân thể của Tội Thánh bắt đầu chậm lại.

Đáy lòng hắn càng ngày càng kinh ngạc.

Hắn không thể hiểu được làm sao Phương Vọng có thể nắm giữ nhiều tuyệt học mạnh mẽ như vậy, hơn nữa còn có thể tu luyện đến trình độ như vậy.

Nửa canh giờ sau.

Tội Thánh kinh hãi phát hiện thể công của Phương Vọng không hề suy Cơ Như Thiên đã được Đoạn Thiên giải cứu, lúc này, bọn họ đều đang ở trên mặt đất quan sát trận chiến này.

Một lần nữa bị tiêu diệt, Tội Thánh không nhịn được hét lên: “Dừng tay!”

Thiên Hồng kiếm của Phương Vọng dừng lại trước mặt Tội Thánh, xương trắng của Tội Thánh vẫn đang trong quá trình ngưng tụ, chỉ có đầu.

Dưới lớp mặt nạ hồ ly, ánh mắt Phương Vọng lạnh lùng đến vậy, khiến Tội Thánh hoảng hốt không thôi.

Ánh mắt này giống như Thiên Cung Chân Thần, chỉ là lực áp bách mà hắn cảm thấy hoàn toàn khác, lần này Phương Vọng còn mạnh hơn cả Thiên Cung Chân Thần!

“Tiền bối tuy rằng bắt tử bắt diệt nhưng muốn ngưng tụ lại thân thể, cũng cần tiêu hao một loại sức mạnh nào đó, đúng không?”

Phương Vọng lên tiếng, giọng điệu bình thản.

Xương trắng của Tội Thánh bắt đầu mọc ra huyết nhục, khuôn mặt hắn lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Nếu có thể tùy ý ngưng tụ lại thân thể thì còn gọi gì là lời nguyện, mỗi lần bản Thánh ngưng tụ lại thân thể huyết nhục, đều dùng thân thể của những sinh linh chết trong cấm khu, chờ đến khi dùng hết, bản Thánh chỉ còn lại ý chí.”

Phương Vọng im lặng, hắn bắt đầu hơi đồng tình với Tội Thánh.

“Tuyệt học trên người người quá nhiều, nhiều chưa chắc đã là chuyện tốt.”

Tội Thánh chuyển giọng, nhắc nhở.

Sau khi bình tĩnh lại, hắn không còn tức giận nữa, ánh mắt nhìn Phương Vọng tràn đầy sự mong đợi và ngưỡng mộ.

Phương Vọng trả lời: “Đây chính là con đường mà ta muốn đi, ta sẽ dung hợp tất cả chúng lại, sáng tạo ra đạo của riêng

ta.”

Chương 694: Thánh tâm tan vỡ, xưa nay chưa từng có. —
(2)

Chương 694: Thánh tâm tan vỡ, xưa nay chưa từng có. —
(2)

“Như vậy sẽ làm chậm trễ quá trình tu luyện của ngươi.”

Tội Thánh lắc đầu nói.

Phương Vọng phản bác: “Tiền bối có biết năm nay ta bao nhiêu tuổi, ta lại là cảnh giới gì không?”

Tội Thánh trầm ngâm nói: “Lần trước ngươi đến, là tám trăm tuổi, Thiên Địa Càn Khôn cảnh, lần này, hoặc là trẻ hơn, hoặc là tu vi cao hơn.”

Phương Vọng trả lời: “Ta còn chưa đến sáu trăm tuổi, Đạp Tiêu cảnh tầng chín.”

Hắn đột nhiên hiểu ra, Thiên Cung Chân Thần có thể cũng có Thiên Cung nhưng không quá dựa dẫm vào Thiên Cung, cho nên tu vi tăng lên rất nhanh, thực lực cùng thời không bằng hắn.

Ngôi trong Thiên Cung rất gian nan, theo một ý nghĩa nào đó, giống như Tội Thánh bây giờ.

Rất nhiều lần Phương Vọng muốn từ bỏ nhưng vừa nghĩ đến chuyện Chu Tuyết sống lại. Hắn không muốn bị Chu Tuyết bỏ xa, càng không muốn chết vào một thời điểm nào đó trong tương lai, đến lúc đó mới hối hận vì bây giờ không chịu khổ luyện.

Tội Thánh ngơ ngác, miệng lắp bắp: “Đạp Tiêu cảnh tầng chín...”

Hắn chỉ cảm thấy hoang đường, không thể chấp nhận.

“Bản Thánh thể mà bị Đạp Tiêu cảnh đánh bại... thể mà bị Đạp Tiêu cảnh đánh bại...”

Tội Thánh bắt đầu cười, cười điên cuồng, cười chua xót.

Thánh tâm của hắn sắp vỡ tan.

Trên mặt đất, Cơ Như Thiên và những người khác cũng bị kinh sợ.

Cơ Như Thiên vẫn luôn không rõ cảnh giới của Phương Vọng cao đến mức nào, hôm nay mới biết Phương Vọng vẫn còn ở Đạp Tiêu cảnh, hắn không hề cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại càng thêm chấn động.

Đạp Tiêu cảnh giết chết Đại Thánh?

Từ xưa đến nay, hắn chưa từng nghe qua lời đồn như vậy!

Ba hồn thể khác càng nghi ngờ mình nghe nhầm.

Phương Vọng lên tiếng: “Tiền bối, bây giờ ngài có thể nhìn thấy ta của lần sau không?” Nghe thấy câu hỏi của Phương Vọng, Tội Thánh im lặng, Phương Vọng kiên nhẫn chờ đợi.

Một lúc lâu sau.

Tội Thánh u u nói: “Không thấy được, trên thực tế, trước khi ngươi đến, bản Thánh cũng chưa từng thấy được ngươi lần này. Trước kia bản Thánh cho rằng Thiên Cung Chân Thần chính là điểm cuối của ngươi, cho nên có thể gặp lại ngươi, bản Thánh rất vui mừng.”

“Thì ra là vậy... Trong cấm địa hỗn loạn vô tận này, cũng có mệnh số mà bản Thánh không nhìn thấy được.”

Khóe miệng Phương Vọng dưới mặt nạ cong lên nhưng hắn không hề lơ là.

Không thể chủ quan, sau này hắn vẫn phải duy trì tâm thái không sợ khô khan này.

Tội Thánh tựa như tiến vào một loại trạng thái điên cuồng, bắt đầu tự lảm bảm, nói những lời Phương Vọng không hiểu. Phương Vọng cũng không thể phân biệt được cảm xúc của hắn, trên người hắn hiện ra một loại lực lượng quý dị, ngăn cách sự dò xét của Phương Vọng.

Phương Vọng cũng đang hồi tưởng lại lời của Tội Thánh và Hồng Huyền Đế, bản thân hắn rất bài xích sự tồn tại của kiếp trước này, có một loại cảm giác định mệnh.

Hắn chỉ tin vào cảm nhận hiện tại.

Thiên địa rơi vào tĩnh lặng, mặt đất của cấm địa này bắt đầu khôi phục, mơ hồ có một loại lực lượng đang bảo vệ thế giới này.

Hồi lâu sau.

Tội Thánh ngẩng đầu, ánh mắt trở nên trống rỗng, không còn sự điên cuồng như trước, hắn bình tĩnh nói: “Thiên Đạo Phương Vọng, bản Thánh đã nhớ tên ngươi, mặc dù thần thông bản Thánh có thể thi triển không nhiều nhưng ngươi có thể dễ dàng phá vỡ linh tượng của bản Thánh, còn có thể áp chế lực lượng của bia Tội Oán. Ngươi quả thực rất mạnh, bản Thánh không phải đối thủ của ngươi.”

“Bây giờ ngươi có hai lựa chọn, một là nhận được truyền thừa của bản Thánh, hai là nhận được khối bia Tội Oán này.”

Phương Vọng hỏi: “Bia Tội Oán có tác dụng gì?”

“Chỉ cần viết tên của đối phương lên bia, đối phương sẽ chết nhưng ngươi cũng sẽ phải gánh chịu một tầng tội oán. Cái gọi là tội oán, đó là sự tồn tại đáng sợ hơn cả nghiệp lực, nhân quả, một khi quá nặng, ngươi sẽ bị nhân nhê. rơi vào kết cục aiêng như bản Thánh ” Viết tên là sẽ chết?

Kỳ vậy sao?

Phương Vọng càng tò mò hơn về bìa Tội Oán.

“Vậy còn truyền thừa? Thật sự có thể trường sinh bất tử sao?”

“Bản Thánh chẳng phải sao?”

“Tiền bối đang nói đùa sao?”

Giọng điệu của Phương Vọng lạnh lùng, đánh nhau nửa ngày, sau đó lại nhận được bí pháp hãm hại Hồng Huyền Đế?

Đây không phải là ép hấn chọn bìa Tội Oán sao?

Phương Vọng vẫn luôn rất kiêng kỵ loại pháp bảo mạnh mẽ này, hấn luôn cảm thấy dùng nhiều pháp bảo của người khác sẽ dễ bị tính kế, dù sao đạo tu tiên, điều đáng sợ nhất chính là nhân quả.

Không tiếng động, không nhìn thấy, không sờ thấy.

“Vào thời khắc mấu chốt, pháp môn này có lẽ có thể cứu người một mạng, cho dù rơi vào lời nguyên vô biên, ít nhất người vẫn tồn tại, không phải sao?”

Tội Thánh dùng giọng điệu dụ dỗ nói.

Phương Vọng nghĩ một chút. Có lý, dù sao hấn còn nắm giữ Cửu Cực Huyết Tế thuật, kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, những bí pháp này hấn cũng không định sử dụng nhưng có thêm một thủ đoạn thì vẫn tốt hơn, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

(không sợ tình huống bất ngờ xuất hiện vạn lần, chỉ sợ tình huống bất ngờ xuất hiện một lần)

(*không sợ tình huống bất ngờ xuất hiện vạn lần, chỉ sợ tình huống bất ngờ xuất hiện một lần)

Thấy Phương Vọng im lặng, Tội Thánh tiếp tục nói: “Ngoài pháp môn này, bản Thánh còn có thể truyền cho người

pháp môn tạo ra linh tượng chân thực. Người hắc có thể cảm nhận được linh tượng của bản Thánh có thể tạo ra thiên địa chân thực, sinh linh người nhìn thấy trước đó là một chủng tộc cổ xưa, ẩn chứa lực lượng mạnh mẽ. Bản Thánh phong ấn bọn họ trong linh tượng của bản Thánh, chỉ khi linh tượng ra đời, bọn họ mới có thể sống, vì bản Thánh mà chiến đấu. Đó chính là ý nghĩa duy nhất để bọn họ sống sót hiện nay.”

Chương 695: Đọa Thiên Vô Cực đại pháp, Thương Sinh Xã Tắc đồ.

Chương 695: Đọa Thiên Vô Cực đại pháp, Thương Sinh Xã Tắc đồ.

Phương Vọng bị lay động, nói: “Được rồi, đều truyền thụ cho ta đi.”

Tội Thánh lập tức giơ tay, bìa Tội Oán cắm trên mặt đất, bùng phát ra lực lượng vô hình, cuốn lên cuồng phong tàn phá khắp tám phương, khiến Cơ Như Thiên và những người khác phải giơ tay chống đỡ.

Sau đó, Cơ Như Thiên và những người khác không thể nghe thấy, dò xét được cuộc đối thoại của hai người.

Một ông già không nhìn được nhìn về phía sư đồ Cơ Như Thiên, hỏi: “Thiên Đạo Phương Vọng này rốt cuộc là lai lịch thế nào? Sao chúng ta chưa từng nghe qua?”

Cơ Như Thiên ngồi xếp bằng vận công, nhắm mắt, trả lời: “Hắc không phải đến từ nhân gian này, chúng ta sẽ sớm rời đi thôi.”

Ba hồn thể nhìn nhau, bọn họ bắt đầu truyền âm giao lưu.

Ngưu Hải thì đi đến sau lưng Đoạn Thiên, thấy Cơ Như Thiên còn sống, hắc rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Một canh giờ sau.

Phương Vọng và Tội Thánh từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước mặt Cơ Như Thiên và những người khác.

Tiêu Tử phóng ra từ trong Thiên Cung kích, nhanh chóng đáp xuống trên vai Phương Vọng.

Tội Thánh nhìn bốn người Cơ Như Thiên, nói: “Nề mặt Thiên Đạo, bản Thánh giúp các người sống lại.”

Hắn vung tay phải, linh khí giữa thiên địa nhanh chóng tràn về phía bốn người Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên vội vàng né tránh.

Tiêu Tử thì nghiêng đầu nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ tò mò.

Nó rất tò mò về biểu hiện của công tử sau khi học được hai tuyệt học.

Bốn người Cơ Như Thiên bị linh khí bao phủ, nhanh chóng ngưng tụ thành bốn cái kén tầm khổng lồ, bề mặt tỏa ra ánh sáng yếu ớt đủ màu.

Tội Thánh nói đầy ẩn ý: “Bốn người này không đơn giản, sau lưng đều có khí vận của Đế Thánh, đặc biệt là người người muốn cứu kia, Đại Thánh sau lưng hắn dò xét thiên cơ, sâu không lường được.”

Phương Vọng không lên tiếng. cần bìa Tội Oán sao? Bảo bối này tuy dùng nhiều sẽ vạn kiếp bất phục nhưng nếu chỉ dùng vài lần thì không ảnh hưởng lớn, luôn có một số kẻ địch, người không tìm ra, dùng nó có thể dễ dàng giết chết.”

Phương Vọng phản bác: “Nếu dùng vài lần, thật sự có thể nhẫn nhịn lòng tham sao?”

“Nếu người không dùng, bị người khác có được, người sẽ hối hận.”

Tội Thánh trêu chọc nói.

Điều này cũng đúng.

Phương Vọng hơi động lòng.

Tiểu Tử nhìn thềm thường, không nhịn được nói: “Công tử, cho ta đi, ta nhất định sẽ không tùy tiện sử dụng!”

Phương Vọng suy nghĩ một chút, khẽ gật đầu.

Tội Thánh cười, hất giơ tay ra hiệu, bìa Tội Oán to lớn hùng vĩ ở đằng xa nhanh chóng thu nhỏ lại, khiến mặt đất rung chuyển, rồi bay vào tay hắn.

Bìa Tội Oán còn lớn hơn cả núi lại trở nên nhỏ hơn cả bàn tay.

Tội Thánh ném cho Tiểu Tử, Tiểu Tử dùng móng rồng bắt lấy.

“Bản Thánh sẽ truyền cho ngươi pháp môn không chế, bảo vật này không thể nhận chủ nhưng muốn khắc chữ lên trên, cần phải có pháp môn đặc biệt.”

Tội Thánh tiếp tục nói.

Hắn trực tiếp giảng giải, không kiêng dè Đoạn Thiên, Ngưu Hải ở đó.

Phương Vọng do dự một lát, vẫn nghe theo.

Vì truyền thừa của Tội Thánh, hắn đã ở trong Thiên Cung ba vạn hai nghìn năm.

Đọa Thiên Vô Cực đại pháp, vứt bỏ nhục thân, linh hồn, đổi lấy trường sinh, hắn tu luyện một vạn chín nghìn năm!

Thương Sinh Xã Tắc Đồ, đánh thiên địa vạn vật vào trong đồ, từ đó mất đi ý thức bản thân và tự do, bị đồ chủ không chế, cùng tồn vong với linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn, hắn tu luyện một vạn ba nghìn năm!

Đọa Thiên Vô Cực đại pháp đại viên mãn khiến Phương Vọng nhìn thấy nhiều khả năng hơn, thậm chí là phương pháp giải thoát, chỉ là vô cùng gian nan, hắn tạm thời không tiết lộ cho Tội Thánh biết ý nghĩ của mình, bởi vì Tội Thánh đã mất tự do, không thể dùng phương pháp này, phương pháp này phải chuẩn bị trước khi thi triển.

Thương Sinh Xã Tắc Đồ, hoàn toàn là được sáng tạo vì thiên địa linh tượng, nói cách khác, lực lượng đoạt được càng mạnh, thiên địa linh tượng càng mạnh.

Phương Vọng rất hài lòng với hai loại tuyệt học này, cảm thấy chuyển này không uổng công.

Còn về pháp môn không chế bia Tội Oán, hắn coi như nghe chơi, hắn là không đến nỗi khiến hắn vào Thiên Cung.

Nhưng mà, khi Tội Thánh sắp nói xong, Phương Vọng đột nhiên phát hiện không đúng.

Đây đâu phải là pháp môn, đây mẹ nó là một loại bí thuật!

Phương Vọng tuy thâm kê không ổn nhưng vẫn kiên trì nghe hết, cuối cùng ý thức của hắn tiến vào Thiên Cung.

Pháp thuật này tên là Tội Oán Trớ Chứ thuật!

Pháp thuật này dùng pháp môn đơn giản, có thể dễ dàng nắm giữ, dùng máu của mình khắc chữ lên bia Tội Oán.

Nếu luyện thành pháp này, có thể điều khiển bia Tội Oán lớn nhỏ tùy ý.

Nếu luyện pháp này đến đại thành, không cần khắc chữ, chỉ cần động tâm niệm, trên bia Tội Oán sẽ xuất hiện chữ máu, làm như vậy, cũng sẽ nhiễm tội oán nhưng quá trình sẽ dễ dàng hơn.

Luyện đến tiểu thành, Phương Vọng chỉ mất tám mươi năm, không tính là dài.

Luyện đến đại thành, cũng chỉ mất hai trăm năm.

Phương Vọng thở phào nhẹ nhõm, hắn tiếp tục luyện tiếp, nhưng mà hắn luyện càng nhiều thì càng thấy không ổn.

Từ đại thành đến đại viên mãn, pháp này lại xảy ra biến hóa căn bản.

Luyện đến đại viên mãn, Phương Vọng lại mất hai nghìn năm!

Đợi đến khi Phương Vọng luyện thành, hắn đều bắt đầu mơ hồ rồi.

Chương 696: Tội Oán Trớ Chú thuật đại viên mãn!

Chương 696: Tội Oán Trớ Chú thuật đại viên mãn!

Cộng thêm hai loại tuyệt học trước đó, hắn tương đương bề quan một hơi ba vạn bốn nghìn năm!

Ai chịu nổi chứ?

Nhưng mà thành quả vẫn đáng mừng!

Tội Oán Trớ Chú thuật đại viên mãn, có thể hoàn toàn không chế bia Tội Oán, biến thành vật của mình. Bia Tội Oán lại ẩn chứa một mảnh luyện ngục, hắn thậm chí có thể triệu hoán mọi tà vật trong luyện ngục ra chiến đấu!

Ý thức của Phương Vọng trở về hiện thực, mặt nạ che giấu sự thay đổi biểu cảm của hắn, không ai có thể phát hiện ra sự thay đổi của hắn.

Có Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công, bất cứ tồn tại nào cũng không thể dùng thần thức dò xét hắn, chỉ có thể dùng mắt nhìn hắn.

Tội Thánh cười hỏi: “Thế nào, hậu bối Long tộc, ngươi đã nhớ rồi chứ?”

Cảnh giới bây giờ của Tiểu Tử không thấp, nhớ không khó, chỉ là muốn nắm giữ pháp này, còn phải luyện nhiều, nó lập tức mở miệng nói: “Đa tạ tiền bối chỉ điểm.”

“Nghĩ lại năm xưa, Long tộc chính là chủng tộc đứng đầu vạn tộc, đáng tiếc là thất bại trong đại kiếp ở Thượng giới, từ đó khí vận suy kiệt, cũng không biết sau này có thể nhìn thấy cảnh tượng Long tộc trở lại đỉnh cao hay không.”

Tội Thánh cảm thán nói, ánh mắt nhìn về phía Phương Vọng.

“Bản Thánh thật sự mong đợi biểu hiện sau này của ngươi, đáng tiếc, ánh mắt của bản Thánh chỉ có thể nhìn thấy thế giới hỗn độn này, không thể nhìn thấy biểu hiện sau này của ngươi.”

Nghe được lời này, Phương Vọng giơ tay hành lễ với Tội Thánh, nói: “Ôn đức của tiền bối đối với ta, ta sẽ không quên, ngày sau, nếu ta có năng lực cứu giúp tiền bối, nhất định sẽ dốc hết sức lực.”

“Cứu giúp?”

Tội Thánh cười lớn, như thể nghe được chuyện gì buồn cười lắm.

Hắn khoát tay nói: “Đa tạ ý tốt của ngươi, đây chính là số mệnh của bản Thánh, không thể lật ngược được. Ngươi đừng có gánh nặng, giúp ngươi trở nên mạnh mẽ cũng là để chọc tức Tiên Đình Thượng giới, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ đối đầu với bọn họ. Ngươi càng mạnh, bọn họ càng khó chịu, bản Thánh càng vui!” Phương Vọng không nói ra phương pháp giải thoát, dù sao hắn chỉ có biện pháp, còn chưa thể làm được, nói ra trước, cho Tội Thánh hy vọng, Tội Thánh chỉ càng thêm đau khổ.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, không nhin được hỏi: “Người có hối hận không? Lúc trước nếu nhẫn nhịn một chút, có lẽ sẽ không rơi vào cảnh ngộ như vậy.”

Hàng Long Đại Thánh năm xưa chính là vì chống lại tiên thần, rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, thậm chí còn liên lụy đến nửa cõi nhân gian.

“Hối hận ư? Sao có thể! Bản Thánh chỉ hối hận một điều là lúc trước quá nhân từ, đáng lẽ nên giết thêm vài tên tiên binh trước khi chết!”

Tội Thánh mắng, nhắc đến tiên thần, hấn rất khó chịu.

“Oa, tiên bối, ngài lợi hại như vậy sao? Tiên thần cũng không ngăn được ngài giết chóc?”

Tiểu Tử tiếp tục truy hỏi, trong lời nói bắt đầu có ý tăng bốc, mặc dù Tội Thánh luôn mắng nhưng rất thích nghe.

Phương Vọng nhìn về phía bốn người Cơ Như Thiên, bốn người bị kén linh khí bí ẩn bao bọc, hoàn toàn không nhìn thấy thân hình của họ nhưng Phương Vọng có thể cảm nhận được khí huyết của họ đang tăng lên.

“Họ còn bao lâu nữa?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Tội Thánh trả lời: “Ba tháng nữa.”

“Được, vậy ta đi ra ngoài dạo một vòng trước, đợi họ khỏe rồi, tiên bối hãy đưa họ ra ngoài.”

Phương Vọng nói xong liền quay người rời đi, Đoạn Thiên, Ngưu Hải thì bị hấn để lại đây.

Tội Thánh nhìn theo bóng lưng hấn rời đi, suy nghĩ miên man.

Ngưu Hải muốn đuổi theo nhưng Phương Vọng biến mất quá nhanh, lời vừa dứt đã không thấy bóng dáng đâu...

Đại lục Hàng Long, Đại Tà, Kiếm Thiên Trạch.

Phương Hàn Vũ và Phương Tử Canh đứng cạnh nhau, họ đứng bên bờ hồ, nhìn về ngọn núi Côn Luân hùng vĩ phía xa xa, khuôn mặt đầy vẻ cảm thán.

“Ngọn núi hùng vĩ như vậy không nhiều, hơn nữa còn là do con người tạo ra, Thiên Công giáo quả thực lợi hại.”

Phương Tử Canh cảm thán nói. quân bách tộc, Thiên Công giáo đã dốc hết sức toàn giáo để tạo ra Côn Luân, người có thể không tin nhưng phần lớn chỉ phí đều do Thiên Công giáo tự bỏ ra.”

“Bây giờ, danh tiếng của Côn Luân đã truyền khắp thiên hạ, trở thành đạo trường nổi tiếng nhất ở Đông nhân gian, trong đó có công rất lớn của Thiên Công giáo tuyên truyền.”

Hắn giơ tay vỗ vai Phương Tử Canh, cười nói: “Phương Vọng đã nói, Côn Luân sẽ để lại đạo trường cho chúng ta, thế nào, cùng gia nhập Vọng Đạo, được không?”

Phương Tử Canh nghe vậy, khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười, hắn hơi lắc đầu nói: “Ta thì thôi, ta có con đường riêng của mình, hơn nữa con đường của ta và Vọng Đạo không phải là người cùng chí hướng, nếu gia nhập Vọng Đạo, chỉ khiến hắn gặp rắc rối.”

Phương Hàn Vũ không khỏi nhìn về phía Phương Tử Canh, lông mày lười mác hơi nhíu lại. Vừa nhìn thấy Phương Tử Canh, hắn đã cảm nhận được một luồng sát khí âm hàn, hắn rất muốn hỏi Phương Tử Canh những năm này đã trải qua những gì nhưng Phương Tử Canh không chủ động nhắc đến, hắn cũng không tiện hỏi.

Hắn đột nhiên nhớ tới Phương Vọng, nếu Phương Vọng ở đây, tên này chắc chắn không kiêng nể gì, trực tiếp hỏi luôn.

Phương Vọng không chỉ thực lực mạnh hơn hắn, mà da mặt cũng dày hơn hắn.

“Ta là giáo chủ Hỗn Nguyên giáo ở Tây nhân gian, hôm nay chúng đạo Đại Thánh, nếu ta thành Thánh, nguyện dùng đạo hạnh của mình, ban hồng vận cho toàn bộ nhân gian, trời cao chứng giám, chúng sinh có thể trông chờ!”

Chương 697: Tội Oán Trớ Chủ thuật đại viên mãn! (2)

Chương 697: Tội Oán Trớ Chủ thuật đại viên mãn! (2)

Một giọng nói thương tang vang vọng khắp thiên địa, không phải chấn động điếc tai nhưng người nghe đều cảm nhận được một luồng chính khí hào sảng vang vọng giữa thiên địa.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh không khỏi sửng sốt. Không chỉ có họ, mà tất cả tu sĩ trong toàn bộ Kiếm Thiên Trạch đều dừng tay.

Lúc này, ở Tây nhân gian xa xôi.

Trên một hòn đảo lơ lửng, Dương Lâm Nhi đi ra từ trong động phủ, nàng đi đến bên vách đá, bên dưới là biển xanh vô tận, các tu sĩ trên những hòn đảo khác cũng lần lượt đi ra khỏi động phủ.

Dương Tuấn ngự kiếm bay đến, đáp xuống bên cạnh Dương Lâm Nhi, phẫn khích hỏi: “Tỷ, ngươi nghe chưa? Giáo chủ Hỗn Nguyên giáo sắp thành Thánh rồi! Hơn nữa còn ban hồng vận cho toàn bộ nhân gian!”

Dương Lâm Nhi liếc hắn một cái, hỏi: “Ngươi có biết thành Thánh là gì không? Hồng vận lại là cái gì?”

“Không biết nhưng chắc chắn rất lợi hại, biết đâu chúng ta còn được hưởng lây, hẳn hướng đến toàn bộ nhân gian. Tây nhân gian chúng ta thật lợi hại, nghe nói Đông nhân gian còn chưa có Đại Thánh ra đời.”

Dương Tuấn phấn khích nói không ngừng, có cảm giác như cũng được thơm lây.

Dương Lâm Nhi lắc đầu bật cười, nàng đang định nói gì đó thì đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên.

Dương Tuấn dường như cảm nhận được điều gì đó, cũng ngẩng đầu nhìn lên, hẳn không khỏi tròn tròn mắt.

Chỉ thấy bầu trời đang đổ mưa vàng, những giọt mưa vàng này trong quá trình rơi xuống biến thành những đóa sen vàng, ngày càng nhiều, rất nhanh đã bao phủ toàn bộ bầu trời.

Hoa sen vàng lơ lửng trên bầu trời, tốc độ hạ xuống chậm lại, theo số lượng của chúng ngày càng nhiều, biển xanh vô tận bên dưới cũng tỏa ra ánh sáng màu vàng kim.

Tất cả các tu sĩ trên những hòn đảo lơ lửng đều kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, mặt biển gợn sóng theo đó, vô số loài cá nhảy lên, khiến cho toàn bộ mặt biển trở nên hỗn loạn.

Đại Thánh!

Hai chữ này in sâu vào trong lòng Dương Lâm Nhi, trong lòng nàng Đại Thánh có thể sánh ngang với tiên thần không?

Đến nhân gian này nhiều năm, tâm thái của Dương Lâm Nhi bắt đầu thay đổi. Nàng đã giấu Phương Vọng vào trong đáy lòng, bây giờ tu tiên đã trở thành mục tiêu mà nàng yêu thích và muốn phấn đấu.

Trước kia ở Trái Đất, ước mơ của nàng rất nông cạn, chỉ là kiếm tiền, để chứng minh bản thân. Nàng cho rằng kiếm tiền là điều quan trọng nhất trên đời nhưng khi nàng thực sự có

được tiền tài, còn chưa kịp ở bên Phương Vọng nhiều hơn thì đã đến tu tiên giới, khi đó, niềm tin của nàng đã phải chịu một cú sốc lớn.

Nàng có thể cảm nhận được theo từng đóa sen vàng rơi xuống, linh khí thiên địa đang trở nên nồng đậm.

Khoảnh khắc này, trong lòng nàng đã có sự giác ngộ.

Nàng muốn thành Thánh!

Không vì người khác, chỉ vì chính mình...

Bờ Bên Kia Tiên Lộ, trong màn sương mù mịt bay ra từng bóng người, chính là Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên, Ngưu Hải cùng ba tu sĩ.

Ánh nắng chiếu xuống, Cơ Như Thiên không nhận được mà dang rộng đôi tay, cảm giác được tái sinh khiến hắn cảm thấy vô cùng tuyệt vời.

“Sur phụ, ta thấy hình như ngươi gặp họa được phúc rồi?”

Đoạn Thiên tò mò hỏi.

Cơ Như Thiên cười nói: “Đúng vậy, vị Đại Thánh kia đã ban cho ta một thân thể cường tráng hơn.”

“Xem ra hắn là người tốt.”

“Sai rồi, hắn nể mặt Đạo chủ thôi.”

“Ừm? Cũng có lý, Đạo chủ đã trùng tu chín lần, trước kia còn là Thiên Cung Chân Thần, chỉ nghe danh hiệu thôi cũng thấy không tầm thường.”

Đoạn Thiên lộ vẻ cuồng nhiệt, bây giờ Phương Vọng trong lòng hắn chính là người mạnh nhất, là người mà hắn muốn theo đuổi nhất.

Ngay lúc này, một tiếng rống ngâm vang lên.

Chỉ thấy Tiểu Tử dài ngàn trượng lao lên từ dưới đáy biển, nhanh chóng bay về phía họ, trên đầu rồng có một bóng người mặc đồ đen đang đứng, chính là Phương Vọng.

Nhìn Phương Vọng, ngay cả ba tu sĩ lai lịch không rõ kia cũng trở nên căng thẳng.

Phương Vọng chính là kẻ đã ép Đại Thánh phải cúi đầu, một tôn tại Đới đến khi Tiểu Tử đến trước mặt họ, họ đều cúi người, chấp tay hành lễ.

Phương Vọng mở miệng nói: “Bốn người các ngươi có thể đi rồi.”

Nghe vậy, ba tu sĩ kia đều lên tiếng.

“Tiền bối, hay là người dẫn chúng ta theo với.”

“Đúng vậy, tiền bối, tu vi của chúng ta không yếu, đều là cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn.”

“Đúng vậy, tiền bối, cho chúng ta một cơ hội!”

Phương Vọng đã sớm nhìn ra tu vi của họ, hần đáp lời: “Ta sẽ rời khỏi nhân gian này, các ngươi thật sự muốn đi theo sao?”

Ba người cùng gật đầu, nhìn Phương Vọng với vẻ mặt tha thiết.

Đối với họ, vinh hoa phú quý đã không còn quan trọng, ở lại nhân gian này đúng là có thể hưởng thụ đãi ngộ của cường giả nhưng chỉ có đi theo Phương Vọng, họ mới có thể nhìn thấy cơ hội thành Thánh thành tiên.

Phương Vọng bảo họ tự giới thiệu, ba người lập tức giới thiệu bản thân, không hề giấu giếm.

Bọn họ lần lượt tên là Ngụy Bất Dục, Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn, là những tôn tại cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn của

nhân gian này, ngàn năm trước đã xông pha Bờ Bên Kia Tiên Lộ, bị nhốt ngàn năm.

Nhân gian này được gọi là nhân gian Đại Hàn, cứ cách vạn năm, đều có thể nghênh đón một lần cơ duyên phi thăng. Ba người từng là kẻ thù, vì nhân gian này mà phân chia cục diện chân vạc, cơ duyên phi thăng sắp đến nhưng từ xưa đến nay, mỗi vạn năm chỉ có một người có thể phi thăng. Thế là, bọn họ nhắm vào Bờ Bên Kia Tiên Lộ, muốn khiến bản thân trở nên mạnh mẽ trước khi cơ duyên phi thăng đến.

Chương 698: Mục tiêu của Đại Thánh, tranh đoạt khí vận.

Chương 698: Mục tiêu của Đại Thánh, tranh đoạt khí vận.

Ai ngờ, ba người cùng nhau ngã xuống ở Bờ Bên Kia Tiên Lộ, bị Tội Thánh hành hạ ngàn năm.

Bây giờ, bọn họ đã không còn để tâm đến cơ duyên phi thăng, bọn họ nhìn thấy hy vọng lớn hơn ở trên người Phương Vọng.

Phương Vọng nghe xong, đồng ý dẫn bọn họ theo.

Tiểu Tử nhìn Ngưu Hải, hừ một tiếng: “Ta giao Long cung cho ngươi trông coi, sau này ta sẽ quay lại, nếu phát hiện ngươi bắt nạt Long cung, cẩn thận ta...”

Nó không nói hết câu sau nhưng ý đe dọa đã rất rõ ràng.

Ngưu Hải vội vàng gật đầu, đảm bảo sẽ không làm bậy.

Phương Vọng không nói thêm gì nữa, linh lực bao phủ Tiểu Tử, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên, Ngụy Bất Dục, Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn, bước ra một bước, bọn họ liền biến mất giữa không trung.

Ngưu Hải thở phào nhẹ nhõm, trên mặt theo đó lộ ra nụ cười.

“Cuối cùng cũng đi rồi, thiên hạ này sắp thuộc về bản vương rồi!”

Ngưu Hải hưng phấn nghĩ, hắn không để ý thấy giữa hai lông mày của mình xuất hiện một đường vân đen kỳ lạ.

Bên kia, Phương Vọng thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, một bước một nhân gian, khiến ba người Ngụy Bất Dục nhìn đến ngơ ngác.

“Thật sự đang vượt qua nhân gian!”

“Đây là thần thông gì?”

“Thật lợi hại, khó trách Tội Thánh hoàn toàn không phải là đối thủ.”

Ba người ồn ào, hoàn toàn không giống cao nhân đắc đạo nhưng lời nói của bọn họ khiến Phương Vọng thầm sáng khoái trong lòng.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, mở miệng hỏi: “Công tử, trước đó ngươi đã nhắc nhở ta, Ngưu Hải có vấn đề?”

Phương Vọng nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Hắn đúng là chưa từng vào cấm khu nhưng trên người hắn đã nhiễm khí tức của Tội Thánh, ước chừng có liên quan đến đầu của Cơ Như Thiên.”

Tội Thánh nhìn như nằm im nhưng thực ra vẫn âm thầm tính toán.

Cũng bình thường thôi, dù sao Hồng Huyền Đế cũng gặp phải tình huống tương tự. đang nỗ lực thoát khỏi số mệnh. “Chắc chắc.”

Tiểu Tử phát ra âm thanh kỳ lạ, sau đó nó không hỏi nữa.

Mấy chục bước sau, Phương Vọng bay xuống.

Hắn hạ xuống một hòn đảo, những người khác theo sát phía sau.

“Tu luyện ở giới này trước đi.”

Phương Vọng ra lệnh, nói xong, hắn liền đi về phía rừng cây.

Ba người Ngụy Bất Dục thì vây quanh Tiểu Tử, hỏi thăm thân phận của Phương Vọng, bọn họ muốn biết Vọng Đạo mạnh đến mức nào. Thế là, Tiểu Tử bắt đầu thổi phồng, khiến ba người vô cùng khao khát với nhân gian Huyền Tổ. ...

Đại lục Nhân Hoàng, Đại Dụ thần triều.

Trong một cung điện, Hồng Tiên Nhi ngồi xếp bằng trên giường ngọc, ánh mắt nàng nhìn xuống từng chữ nước trên mặt đất:

“Giáo chủ Hỗn Nguyên giáo thành Thánh, sẽ mang đến linh khí chưa từng có cho nhân gian. Những bảo vật, tiêu thiên địa bị chôn vùi dưới lòng đất cũng sẽ lần lượt xuất hiện. Từ nay về sau, khí vận sẽ cụ thể hóa, đợi đến khi tiên môn mở ra, chín người có khí vận mạnh nhất mới có thể phi thăng thành tiên.

Đây là lời Thái U của Huyền U đại giáo đang truyền cho Hồng Tiên Nhi.

Hồng Tiên Nhi nhíu mày, nói: “Ta không muốn phi thăng thành tiên.”

Chữ nước trên mặt đất bắt đầu thay đổi:

“Cho dù không thành tiên, muốn thành Thánh chứng Đế, cũng phải theo đuổi khí vận. Thánh giả, Đế giả nhất định phải để thiên hạ chúng sinh biết đến tên của mình. Đây chính là ý nghĩa căn bản của việc giáo chủ Hỗn Nguyên giáo truyền lời cho chúng sinh.”

Nổi danh thiên hạ!

Hồng Tiên Nhi nhướn mày, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Danh tiếng của nàng đã rất lớn. Các Thánh tộc, Đế tộc trong thiên hạ đều kinh ngạc trước thiên phú của nàng nhưng nàng rất rõ ràng, danh tiếng của mình vẫn chưa đạt đến mức độ thiên hạ đều biết, thậm chí còn rất xa.

Ánh mắt nàng nhìn xuống mặt đất, lời của Thái U lại thay đổi: “Ta có thể truyền cho người phương pháp đoạt khí vận, có thể khiến người nhanh chóng trở nên mạnh mẽ. Ta chỉ cần một chuyện, đó là ta muốn sắp xếp cho mấy người chuyển thế đầu thai vào Đại Dụ thần triều. Chuyện này cần hoàng đế của Đại Dụ thần triều đồng ý bởi vì hắn có thể cảm nhận được thay đổi khí vận của toàn bộ Đại Dụ thần triều.

“Chuyện này ta phải thương lượng với Hoàng đế, không thể tự quyết định.”

Hồng Tiên Nhi nhìn chằm chằm trên mặt đất, trả lời.

Thái U dường như sợ nàng nghĩ nhiều, chữ nước trên mặt đất lại thay đổi:

“Huyền U đại giáo sẽ không tính kế Đại Dụ thần triều, chúng ta chỉ muốn để đạo thống tái hiện nhân gian. Hơn nữa một khi thời kỳ phi thăng đến, tiên thần hạ phàm, Đại Dụ thần triều rất có thể sẽ bị tiên thần san bằng, chúng ta còn có thể giúp đỡ Đại Dụ thần triều.”

“Huyền U đại giáo lựa chọn Đại Dụ thần triều, một là vì khí vận của Đại Dụ thần triều đặc biệt, hai là vì người và Thiên Đạo, đặc biệt là Thiên Đạo, chúng ta cho rằng Thiên Đạo là cơ hội tốt nhất trong hàng triệu năm Huyền U đại giáo tồn tại, chúng ta không muốn bỏ lỡ.”

Thấy Thái U nhắc đến Phương Vọng, đôi mày lá liễu của Hồng Tiên Nhi không khỏi nhíu lại.

Nàng khẽ thở dài.

Vọng Đạo tuyên bố với bên ngoài rằng Thiên Đạo đang bế quan nhưng nàng biết rõ, ngay cả nội bộ Vọng Đạo cũng không biết Phương Vọng đã đi đâu.

Hồng Tiên Nhi tuy tin rằng Phương Vọng có thể tự chăm sóc tốt cho mình nhưng nhiều năm không gặp, nàng khó tránh khỏi hơi lo lắng.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía cửa cung điện, cánh cửa âm âm mở ra, bầu trời vẫn đang đổ mưa sen vàng, linh khí bùng bùng tràn vào từ bên ngoài.

Chương 699: Nhân gian biến đổi, thần thoại Thiên Đạo.

Chương 699: Nhân gian biến đổi, thần thoại Thiên Đạo.

Hồng Tiên Nhi cảm nhận được sự thay đổi của nhân gian, lần đầu tiên nàng hiểu ra rằng thịnh thế mà phụ hoàng từng nói không phải là nói quá.

“Phương Vọng, nhân gian sắp biến đổi rồi, bao giờ ngươi mới tái hiện nhân gian?”

Hồng Tiên Nhi trầm nghĩ trong lòng, ánh mắt tràn đầy sự mong đợi.

Nàng không chỉ mong được gặp lại Phương Vọng, mà còn mong được giao đấu với Phương Vọng. ...

Phương Vọng đã mất chín năm để đột phá đến Chân Hồn cảnh!

Chân Hồn cảnh là cảnh giới tạo nên chân hồn. Đến cảnh giới này, hồn phách có thể được tạo thành một thực thể độc

lập, sau khi linh hồn xuất khiếu cũng có thể chiến đấu, thậm chí chân hồn có thể phát huy sức mạnh vượt qua thân xác.

Đạt đến cảnh giới này, cảm nhận về âm dương sẽ sâu sắc hơn, Phương Vọng thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng hơn các quy tắc thiên địa khác.

Những quy tắc thiên địa này còn huyền bí, khó có thể nắm bắt hơn cả linh khí thiên địa.

Điều này khiến Phương Vọng nhận ra rằng linh lực là có giới hạn, sức mạnh của tiên thần chắc chắn cao hơn sức mạnh của linh lực.

Phương Vọng vừa tu luyện vừa suy nghĩ về bản chất của linh lực.

Có sự tồn tại của đạo lực, Tịch Diệt Thần Kinh, dương khí, hẳn cảm thấy mình có thể nghiên cứu ra một loại sức mạnh đặc biệt khác, cao hơn linh lực, có thể chống lại sức mạnh của tiên thần.

Đã muốn dung hợp vạn đạo pháp của nhân gian, tại sao không khai phá ra một con đường tu luyện hoàn toàn mới?

Tư duy của Phương Vọng phiêu tán, linh khí mệnh môn trong đại dương tràn về phía hòn đảo nơi hắn ở.

Đoạn Thiên đang tu luyện trên bãi cát mở mắt ra, trong tầm mắt của hắn, mặt biển phát ra ánh sáng màu xanh nhạt, tràn về phía khu rừng phía sau hắn.

Hắn lộ vẻ mặt khao khát, thầm nghĩ: “Động tĩnh tu luyện của tiên bối ngày càng lớn, không biết bao giờ ta mới có thể dẫn đến dị tượng thiên địa như vậy?”

Hắn không nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm tu luyện. Rất nhanh, hắn phát hiện ra rằng linh khí nồng đậm do tiên bối tu luyện hấp dẫn đến thực sự có thể giúp hắn, không chỉ là tốc độ

nap khí, hẳn còn có thêm nhiều cảm ngộ hơn về Tịch Diệt Thần Kinh. Điều này khiến hẳn rất phấn khích, trong lòng càng thêm biết ơn Phương Vọng, hẳn cho rằng tất cả những điều này đều do Phương Vọng cố ý làm.

Những người khác đều đi chơi rồi, chỉ có hẳn canh giữ cho tiền bối, quả nhiên, tiền bối đều nhìn thấy sự trả giá của hẳn.

Cùng lúc đó.

Trên một lục địa xa xôi, sấm chớp âm âm, vô số tu sĩ tụ tập trên đỉnh núi, đủ loại bảo linh bản mệnh, pháp bảo xuất hiện xung quanh họ, nhìn khắp nơi, số lượng tu sĩ vô số kể, khí thế hùng hồn.

Tất cả tu sĩ đều hướng về một hướng, đó là một nam tử mặc áo bào đen, áo bào được thêu hình rồng phượng, bay pháp phối theo gió, sống động như thật.

Ngụy Bất Dục!

Ngụy Bất Dục bây giờ so với dáng vẻ thảm hại khi ở Bờ Bên Kia Tiên Lộ thì khác xa một trời một vực, toàn thân tỏa ra khí thế của cường giả, sự kiêu ngạo giữa hai hàng lông mày như thể có thể xua tan mây đen trên trời.

Ngụy Bất Dục vắn cổ, cười khinh thường: “Bản tọa ngay cả bảo linh cũng không cần ngưng tụ, đã đủ để trấn áp các người, các người còn chưa nhìn rõ tình hình sao? Giao ra tuyệt học của các người, bản tọa lại không phải cướp đoạt, bản tọa sẽ dùng tuyệt học của mình để trao đổi. Các người cũng không nghĩ xem, các người cộng lại cũng không đỡ nổi một chiêu của bản tọa, tuyệt học của các người có thể so sánh với bản tọa sao?”

Nói đến đây, hẳn hừ lạnh một tiếng, rất khinh thường.

Đừng thấy hẳn cung kính trước mặt Phương Vọng, hẳn chính là đại năng Thiên Địa Càn Khôn nắm giữ một phần ba

nhân gian Đại Hàn, chỉ kém một bước là có thể phi thăng thành tiên, tính tình của hắn sao có thể dịu dàng ngoan ngoãn như vậy!

Một lão phụ nhân đứng trên lưng đại bàng trắng, giận dữ hỏi: “Nếu so ra không bằng tuyệt học của ngươi, tại sao ngươi lại tìm chúng ta cướp đoạt?”

Ngụy Bất Dục ngẩng cằm, khinh thường nhìn bọn họ, nói: “Đó chỉ là vì bản tọa cần rất nhiều tuyệt học để hiểu kính trời trên đầu bản tọa.”

Trời trên đầu?

Tất cả tu sĩ đều bị dọa sợ, đại tu sĩ mạnh mẽ như vậy mà chỉ là thuộc hạ của một tồn tại nào đó? Không chỉ Ngụy Bất Dục, lúc này, Cơ Như Thiên, Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn cũng đang cướp đoạt tuyệt học ở các lục địa khác.

Lúc đầu, những giáo phái, gia tộc, thánh địa bị cướp đoạt tuyệt học đều hận bọn họ vô cùng nhưng khi họ nghiêm túc xem xét Thiên Đạo Vô Lượng kinh mà đối phương trao đổi, họ mới nhận ra rằng mình không phải bị tổn thất nặng nề, mà là nhờ họa được phúc!

Cơ duyên lớn!

Cơ duyên trời ban!

Danh tiếng của Thiên Đạo bắt đầu truyền ra, không ai biết lai lịch và tên thật của Thiên Đạo nhưng đều biết sự mạnh mẽ của Thiên Đạo. Đặc biệt là những tu sĩ bắt đầu nghiên cứu Thiên Đạo Vô Lượng kinh, càng tôn sùng Thiên Đạo như thần linh.

Bọn họ không thể tưởng tượng được rốt cuộc là tồn tại thế nào mới có thể sáng tạo ra Thiên Đạo Vô Lượng kinh, hơn nữa còn sẵn lòng công hiến ra.

Nếu trên đời thật sự có thần tiên, có lẽ chính là Thiên Đạo vậy.

Dần dần, nhân gian này bắt đầu có thần thoại về Thiên Đạo, thậm chí còn có miếu thờ tượng thần Thiên Đạo.

Đại khái lại qua mười năm, bầu không khí của thiên hạ này bắt đầu thay đổi.

Càng ngày càng nhiều giáo phái bắt đầu mong chờ đám người Cơ Như Thiên tìm đến, ban cho Thiên Đạo Vô Lượng kinh, ngược lại khiến đám người Cơ Như Thiên cảm thấy phiền phức.

Chương 700: Nhân gian biến đổi, thần thoại Thiên Đạo. (2)

Chương 700: Nhân gian biến đổi, thần thoại Thiên Đạo. (2)

Bây giờ bọn họ không dễ phân biệt tuyệt học của thế lực nào cao thâm, trước kia còn có thể dựa vào mức độ chống cự để phán đoán, bây giờ các thế lực thiên hạ đều đuổi theo tặng, hơn nữa đều đang thổi phồng tuyệt học của mình.

Nhìn khắp nơi, toàn là đệ nhất thiên hạ, đệ nhất cổ kim!

Phương Vọng không biết tất cả những chuyện này xảy ra, hẩn đắm chìm trong tu luyện.

Nồng độ linh khí của nhân gian này vượt xa nhân gian Đại Hàn, hẩn chuẩn bị một hơi đột phá đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, sau đó mới bắt đầu nghiêm túc tìm đường trở về nhân gian Huyền Tổ.

Quên cả thời gian, cảnh giới tu vi của Phương Vọng liên tiếp đột phá.

Chân Hồn cảnh tầng hai!

Chân Hồn cảnh tầng ba!

Chân Hồn cảnh tầng bốn!

Một ngày nọ, Tiểu Tử, Cơ Như Thiên, Ngụy Bất Dục, Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn trở về, tụ tập trên bãi cát, bọn họ lấy ra tuyệt học mà mình thu thập được, chất thành một ngọn núi nhỏ.

Đoạn Thiên tò mò vô cùng, không nhịn được hỏi: “Các người cướp bóc bao nhiêu thể lực?”

Lũng Xương Thịnh liếc hẩn một cái, không vui nói: “Hậu bối nhà người nói gì vậy, cái gì mà cướp bóc, đây gọi là ban phát cơ duyên, bọn họ đều tự tìm đến chúng ta để đổi.”

Hải Tôn nhìn Ngụy Bất Dục, hỏi: “Khí tức chiến đấu trước đó là do người gây ra phải không, thực lực Thiên Địa Càn Khôn của thế giới này thế nào?”

Ngụy Bất Dục khinh thường nói: “Vừa chứng đạo Thiên Địa Càn Khôn đã cho rằng mình vô địch thiên hạ, ta đã cho hẩn một bài học, nếu không phải nể mặt Đạo chủ, ta nhất định sẽ khiến thiên địa khóc than, thương tiếc cho một Thiên Địa Càn Khôn đã ngã xuống.”

Lời của Ngụy Bất Dục vô cùng ngạo mạn nhưng không ai phản bác, bởi vì hẩn thực sự có thực lực như vậy.

Cơ Như Thiên nhìn ba người Thiên Địa Càn Khôn này, trong lòng tràn đầy cảm giác cấp bách. Mặc dù Phương Vọng nói rằng thiên phú của hẩn là đệ nhị thiên hạ nhưng có ba người này đè nặng, hẩn sợ Phương Vọng sẽ càng coi thường hẩn, bởi vì Ngụy Bất Dục và hai người kia mạnh mẽ vô cùng, thu hoạch được hơn xa hẩn.

Tiểu Tử lên tiếng: “Nhiều như vậy, công tử làm sao xem hết được, các người vẫn nên chọn tuyệt học mạnh nhất đi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy có lý, vì vậy đều bắt đầu xem xét.

Mãi đến một năm sau, Tiểu Tử mới đến trước mặt Phương Vọng, báo cáo lại chuyện này cho Phương Vọng.

Tư duy của Phương Vọng thoát khỏi trạng thái tu luyện, hần mở mắt ra, trước tiên là bấm ngón tay tính toán, phát hiện từ Chân Hồn cảnh tăng một tu luyện đến nay, đã dùng ba mươi tám năm.

Thật nhanh!

Phương Vọng nhìn Tiểu Tử, nói: “Các ngươi có lòng rồi, nhớ là không được làm hại người khác.”

Tiểu Tử đắc ý cười nói: “Yên tâm đi, công tử, chúng ta đều rất có chừng mực. Công tử, bây giờ chúng sinh thiên hạ đều tôn ngài là thần, chúng ta không cần ra tay, sẽ có người đưa tuyệt học đến, hơn nữa Thiên Đạo Vô Lượng kinh cũng đã trở thành kinh đệ nhất cổ kim.”

Phương Vọng đã cảm nhận được, có một loại lực lượng đặc biệt giống như nhân quả đang ngưng tụ bên cạnh hắn. Lực lượng này khiến hắn cảm thấy thoải mái, có thể giúp hắn tu luyện, thậm chí có thể thúc đẩy ngộ tính của hắn.

Sau khi suy diễn, hắn phát hiện nguồn gốc của lực lượng này vô cùng rộng lớn, phân tán khắp nhân gian và không chỉ ở nhân gian này.

Có lẽ đây chính là hương hỏa nguyện lực.

Phương Vọng có thể thông qua hương hỏa cảm nhận được các nhân gian khác nhau, trong đó nhân gian có hương hỏa hùng hậu nhất lại không bị Tiêu Diêu Tự Tại Thiên đánh dấu, trong lòng hắn có một phỏng đoán táo bạo.

Đột nhiên, Phương Vọng có một ý tưởng mới.

“Các ngươi còn việc gì phải làm ở thế giới này không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Tiểu Tử lắc đầu nói: “Có việc gì đâu, không phải là chờ ngài sao, chúng ta nóng lòng muốn đến nhân gian tiếp theo tìm tuyệt học cho ngài.” lập tức phản kích.

Một người một rống đi ra khỏi khu rừng, đến bãi cát, đám người Cơ Như Thiên thấy Phương Vọng, đều hành lễ.

Phương Vọng giơ tay thu hết bí tịch trên bãi cát vào trong nhẫn Long Ngọc, sau đó dùng linh lực bao phủ tất cả mọi người, bước một bước, bước ra khỏi nhân gian này.

Lần này, hắn chỉ bước một bước là đã hạ cánh.

Ngụy Bất Dục và hai người kia vui mừng cười một tiếng, nhanh chóng tản đi.

Cơ Như Thiên vốn định hành động nhưng bị Phương Vọng gọi lại.

“Tu vi của bọn họ đã đến bình cảnh, tự nhiên có thể dành thời gian đi tìm tuyệt học, ngươi thì khác, hãy nâng cao tu vi cho tốt.”

Phương Vọng nói như vậy.

Nghe vậy, Cơ Như Thiên hơi do dự.

Phương Vọng cười nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, ngươi vẫn là người được ta chọn làm Đạo tông, còn ba người kia, sao có thể so sánh được với địa vị của ngươi trong lòng ta.”

Hắn không muốn Cơ Như Thiên lãng phí thiên phú.

Cơ Như Thiên nghe xong, lập tức như trút được gánh nặng, hắn hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: “Ngươi yên tâm, ta sẽ không khiến ngươi thất vọng.”

Phương Vọng cười cười, rồi đi về phía vách đá không xa, hắn muốn đối mặt với non sông tươi đẹp để tu luyện.

Nhân gian này rộng lớn kém xa nhân gian trước đó, Ngụy Bất Dục và hai người kia chỉ dùng chưa đến mười năm đã thu thập được hết tuyệt học mạnh mẽ trên thế gian.

Sau đó, Phương Vọng dẫn bọn họ tiếp tục vượt qua nhân gian.

Cứ như vậy, danh tiếng của Thiên Đạo lưu truyền ở từng nhân gian. Thông qua hương hỏa nguyện lực của chính mình, Phương Vọng có thể cảm nhận được sự tận tâm tận lực của Ngụy Bất Dục và hai người kia.

Chương 701: Chân Hồn cảnh tầng tám, thiên cổ vô song.

Chương 701: Chân Hồn cảnh tầng tám, thiên cổ vô song.

Phương Vọng không chỉ có tu vi tăng lên nhanh chóng, hắn còn đang hình dung ra con đường tu luyện độc lập của riêng mình. ...

Âm âm——

Sóng biển vỗ bờ, đá ngầm bị nước biển đánh lên từng đợt sóng lớn, một vách đá dựng đứng ở rìa biển, đầu bên kia của vách đá là một lục địa rộng lớn vô biên, từng ngọn núi hùng vĩ như chiến hào ngăn cách biển cả.

Trên vách đá, có một nam tử mặc áo tím đang đứng, tay trái của hắn chống sau lưng, gió biển thổi tung mái tóc đen của hắn, khuôn mặt hắn tuấn tú, đôi mắt màu vàng kim nhìn chăm chăm vào phương xa, ánh lên những tia sáng thần di.

Phía sau hắn, từng luồng khí đen xuất hiện từ hư không, nhanh chóng cuộn cuộn, tạo thành một đoàn sương đen, trong sương đen xuất hiện từng con mắt lớn nhỏ khác nhau, trông vô cùng rùng rợn.

“Cực Dục Thiên, người đã chuẩn bị xong chưa?”

Một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong sương đen.

Nam tử áo tím không quay đầu lại, nói: “Ta đã chuẩn bị xong từ lâu, ngươi nên tự hỏi mình, ta có thể ra tay với Vọng Đạo khi nào? Ta thèm muốn Côn Luân, thèm muốn lắm.”

“Bản Thánh đã tặng cho Thiên Công giáo một khối Đạo Nguyên Linh Ngọc, đến lúc đó, ánh mắt của thiên hạ sẽ đổ dồn về Côn Luân, cơ hội của ngươi đã đến.”

Giọng nói trong sương đen chậm rãi nói.

Nam tử áo tím được gọi là Cực Dục Thiên quay người, kinh ngạc nhìn vào đôi mắt trong sương đen, mở miệng nói: “Đạo Nguyên Linh Ngọc? Vật chí bảo vạn cổ như vậy, ngươi tìm ở đâu ra? Mà lại nỡ tặng cho Thiên Công giáo.”

“Tất nhiên là đã dùng rất nhiều thủ đoạn, hiện tại Côn Luân đã là cơ hội lớn nhất của Thiên Công giáo, chắc chắn họ sẽ dâng Đạo Nguyên Linh Ngọc cho Côn Luân. Ngươi tốt nhất đừng làm kẻ dẫn đầu, ngươi cứ theo đó mà hành động, tránh để xảy ra biến số.”

“Biến số gì? Ngươi muốn nói đến Thiên Đạo sao? Ta thấy ngươi bị hấn dọa cho mất hết cả gan, hấn chỉ đánh bại một thân thể mới sinh của ngươi thôi, ngươi không khỏi quá coi trọng hấn rồi. Tuy rằng hấn quét ngang Đông nhân gian không có đối thủ nhưng Đông nhân gian có thể so sánh với Tây nhân gian sao?” Cực Dục Thiên khinh thường nói: “Thiên Mục Đại Thánh, đừng đánh mất khí phách của Đại Thánh!”

Nghe vậy, Thiên Mục Đại Thánh trong sương đen không hề tức giận, hấn bình tĩnh nói: “Nếu ngươi mạnh hơn Thiên Đạo Phương Vọng, bất kể dùng cách nào cũng có thể cười đến cuối cùng nhưng nếu ngươi không bằng hấn thì kế sách của bản Thánh có thể giúp ngươi giữ được một mạng.”

Cực Dục Thiên nghe xong, không khỏi im lặng, rồi phát tay áo quay người.

Thiên Mục Đại Thánh trong sương đen tiếp tục nói: “Giáo chủ Hồn Nguyên giáo hy sinh thân mình để mở ra thời đại hồng vận cho nhân gian. Thiên hạ đều là những kẻ kiêu ngạo tự mãn, nếu kiếp nạn của Côn Luân mà không có Phương Vọng xuất hiện thì đừng bỏ lỡ khí vận mệnh mông này.”

Giọng nói vừa dứt, sương đen đã co lại, rồi biến mất vào hư không.

Cực Dục Thiên nhìn về phía chân trời, tự lẩm bẩm: “Giáo chủ Hồn Nguyên giáo... Thiên Đạo... Các ngươi đừng làm ta thất vọng... Đặc biệt là ngươi, Thiên Đạo!”...

Thời gian trôi nhanh, mấy chục năm trôi qua.

Phương Vọng từ Chân Hồn cảnh tầng bốn đạt đến Chân Hồn cảnh tầng tám, mà trong khoảng thời gian này, bọn họ đã vượt qua bảy nhân gian, thu thập được vô số tuyệt học, Phương Vọng cũng không lập tức lấy ra tu luyện, hiện tại hắn chỉ muốn nâng cao tu vi.

Không biết từ lúc nào, Phương Vọng đã đạt đến sáu trăm bảy mươi bảy tuổi. Chân Hồn cảnh tầng tám ở độ tuổi như vậy nếu truyền ra ở nhân gian Huyền Tổ thì chắc chắn sẽ khiến thiên hạ chấn động.

Một ngày nọ, Phương Vọng lại dẫn mọi người vượt qua nhân gian.

Bước chân vừa hạ xuống, linh khí mệnh mông ập đến trước mặt bọn họ, khiến tất cả mọi người đều rung động.

“Linh khí này...”

Ngụy Bất Dục kinh ngạc nói.

Lũng Xương Thịnh cau mày nói: “Nhân gian này không đơn giản.”

Hai tay hấn thi pháp, xoa lên trán, trên trán lại xuất hiện hư ảnh một con mắt, nhìn về phương xa.

Phương Vọng cũng cảm nhận được nhân gian này không đơn giản. Hấn chưa từng gặp qua nhân gian nào có linh khí dồi dào như vậy, ngay cả Đại Dụ thần triều ở nhân gian Huyền Tô cũng không thể sánh bằng.

“Với linh khí như vậy, sinh linh ở thế giới này chắc chắn không tầm Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, cười hỏi.

Ngụy Bất Dục, Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn nghe xong, tất nhiên là không phục.

“Đạo Chủ, ngài cứ chờ xem!”

Ngụy Bất Dục phát tay áo nói, trực tiếp dẫn theo Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn bay về phía chân trời.

Phương Vọng thì hạ xuống, bên dưới là một khu rừng rậm rạp, từng con suối uốn lượn trong rừng, linh khí thành sương mù, bao phủ phần lớn cảnh rừng.

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên đi theo hấn vào rừng. Không đợi Phương Vọng mở miệng, Đoạn Thiên đã nói trước: “Ta đi dựng lều!”

Phương Vọng cong môi cười nói: “Tiểu Cơ, đồ đệ của người không tồi, ta rất thích.”

Tiểu... Cơ?

Cơ Như Thiên nghe thấy cách gọi này, mặt lập tức đỏ ra nhưng cách gọi như vậy chứng tỏ quan hệ của hai người đã gần gũi hơn.

“Thực sự không tồi, hơn nữa còn có Đại Thánh chống lưng, thành tựu sau này khó mà lường được.”

Cơ Như Thiên trả lời.

Tiểu Tử cười nói: “Người đừng để đồ đệ vượt qua mình, lai lịch của những Đạo Tông của Vọng Đạo không kém gì hậu nhân Cơ gia là người đâu.”

Cơ Như Thiên bình tĩnh nói: “Cơ gia đã là chuyện quá khứ.”

Phương Vọng vỗ vai hắn, cười nói: “Nếu người thành Thánh, lại khai chỉ tán diệp, chẳng phải có thể nổi lại hương hỏa của Cơ gia sao? Tái tạo Cơ gia, có lẽ người có thể vượt qua tổ tiên Cơ gia.”

Chương 702: Hạ giới thành Thượng giới, Đạo Nguyên Linh Ngọc

Chương 702: Hạ giới thành Thượng giới, Đạo Nguyên Linh Ngọc

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Cơ Như Thiên sáng lên.

“Ta... người như ta thực sự có thể thành Thánh sao?”

Cơ Như Thiên không nhịn được hỏi.

Hắn không chỉ từng thua Phương Vọng, còn từng thua Phương Tử Canh, hiện tại trước mặt Phương Vọng, hắn càng nhận ra sự tầm thường của bản thân. Điều này khiến hắn nghi ngờ mình có thể thành Thánh hay không.

Trong quan niệm của hắn, một thời đại chỉ nên sinh ra một Đại Thánh.

“Sao lại không thể, trước kia không thể, sau này chưa chắc không thể. Điều ta muốn không phải trở thành Đại Thánh, cũng không phải Đại Đế, mà ta muốn đi một con đường chưa từng có. Đến lúc đó, thập nhị Đạo Tông không phải Thánh thì là Đế, thành tựu của người tuyệt đối không thể đánh giá bằng Đại Thánh được!”

Phương Vọng nói một cách nghiêm túc.

Ngụ ý lớn như vậy, Cơ Như Thiên lại không hề nghi ngờ.

Là lời của hấn...

Có lẽ thực sự có thể...

Không!

Chắc chắn có thể!

Lòng Cơ Như Thiên lại nóng lên. Không đợi hấn mở miệng, Phương Vọng bắt đầu nói chuyện với hấn về Côn Luân.

Những tháng năm tu luyện khô khan luôn phải dành ra vài ngày để giải khuây, Phương Vọng vẫn luôn nhớ đến Côn Luân của mình, đợi đến khi Côn Luân xây dựng xong hoàn toàn, hấn sẽ lập ra đạo trường đệ nhất cổ kim. Đến lúc đó, hấn sẽ giảng đạo cho chúng sinh thiên hạ.

Chuyện mà những kẻ chí cường không dám làm, không nỡ làm, hấn sẽ làm!

Cho dù có thể bồi dưỡng ra kẻ địch, hấn cũng không quan tâm. Hấn tin mình có thể luôn đi trên con đường đỉnh cao của nhân gian, mà nâng cao thực lực của nhân gian là một trong những kế hoạch chống lại Thượng giới của hấn.

Tại sao Thượng giới mãi mãi là Thượng giới, tại sao nhân gian Huyền Cho dù không thể, hấn cũng phải khiến nhân gian mà hấn sinh sống trở thành một thế giới không bị các thiên địa khác đe dọa!

Hấn không cầu thiên hạ thái bình, chỉ cầu có thể mở ra một con đường có thể truy cầu tiên đạo vô hạn cho nhân gian!

Cơ Như Thiên chăm chú lắng nghe, nghe càng nhiều, hấn càng kính trọng Phương Vọng.

Trước kia hắn lại làm kẻ địch với người như vậy, không chỉ là không tự lượng sức mà còn trái với Thiên Đạo.

Hắn thậm chí còn nghĩ ngờ Phương Vọng tự xưng là Thiên Đạo không phải để khoe khoang, có lẽ Phương Vọng chính là ý chí của Thiên Đạo hóa thành. Phương Vọng là đến để cứu vớt chúng sinh nhân gian, tình yêu của hắn không chỉ dành cho nhân gian Huyền Tổ mà là chư thiên vạn giới!...

Đại lục Hàng Long, Đại Tề, Kiếm Thiên trạch.

Trong một tòa lầu các, Hồng Trần, Độc Cô Hồn, Tùng Kinh Uyên, Chúc Như Lai, Khương Thần Minh, Dương Độc cùng một đám đại tu sĩ Vọng Đạo tụ tập ở đây.

Hồng Trần, Độc Cô Vãn Hồn đứng hai bên một chiếc bảo tọa, bọn họ không ngồi, cố ý để trống một chỗ cho Phương Vọng, tựa như Đạo Chủ đang tọa trấn.

Lúc này, giữa đại sảnh dựng một khối lam ngọc cao hai trượng, trong suốt như pha lê, bên trong tựa như phong ấn vô số tinh tú, đẹp đẽ vô cùng.

“Thực sự là Đạo Nguyên Linh Ngọc trong truyền thuyết sao?”

“Truyền thuyết kể rằng, loại ngọc này sinh ra từ thiên địa, là tinh hoa của thiên địa tụ lại, trăm vạn năm mới kết thành một khối, đây là nền tảng trần giáo của các đại giáo khí vận thời đại vạn cổ.”

“Không sai, nghe nói sau khi đạo trường liên kết khí vận với Đạo Nguyên Linh Ngọc, khi tu luyện trong đạo trường, ngộ tính sẽ được nâng cao rất nhiều.”

“Một khối chí bảo như vậy, Thiên Công giáo lại hiến cho chúng ta, đây là thiện duyên lớn, nếu Đạo Chủ biết được, chắc hẳn sẽ rất vui.”

“Ha ha ha, xây dựng Côn Luân vốn là chuyện mà Thiên Công giáo chúng ta nên làm, nếu có thể giúp Vọng Đạo trở thành đạo thống đệ nhất cổ kim, thế hệ này của chúng ta cũng coi như chết có ý nghĩa.”

Trong đại sảnh không chỉ có tu sĩ Vọng Đạo mà còn có hai tu sĩ Thiên Công giáo, bọn họ chính là phó giáo chủ Thiên Công giáo Thiên Thừa, gia chủ đương đại của Kiều gia là Kiều Thành Chí. vuốt chòm râu bạc trắng, khuôn mặt tràn đầy tươi cười.

Kiều Thành Chí cũng rất vui mừng. Khôi Đạo Nguyên Linh Ngọc này vừa xuất hiện, Vọng Đạo coi như đã hoàn toàn gắn bó với Thiên Công giáo, mà Kiều gia là cầu nối của hai bên, tự nhiên được lợi lớn nhất.

“Xin hỏi khôi ngọc này từ đâu mà có?”

Hồng Trần đột nhiên mở miệng, cắt ngang tiếng huyên náo trong đại sảnh.

Tất cả mọi người nhìn về phía hần. Đối mặt với vị Huyền tông Vọng Đạo này, Thiên Thừa không dám thất lễ, vì vậy trả lời: “Đệ tử giáo ta đi ngang qua một thôn trang, vì cứu giúp bệnh dịch trong thôn, thôn trưởng để báo đáp hần, liền chỉ cho hần đến một hang động. Hang động đó ẩn chứa cấm chế mà người phàm không thể vượt qua, thôn trang này đời đời kiếp kiếp canh giữ nơi này, bọn họ sớm đã muốn rời đi, vì vậy nhân cơ hội này đã tặng cho đệ tử giáo ta.”

Lời này vừa nói ra, các tu sĩ Vọng Đạo đều không khỏi khen ngợi hành động lương thiện của đệ tử Thiên Công giáo.

Thiên Thừa lại lần nữa nở nụ cười trên mặt.

Hồng Trần đi đến trước Đạo Nguyên Linh Ngọc, hần giao tay phải lên, rạch đầu ngón tay, viết lên ba chữ máu kỳ lạ.

Tất cả mọi người nhìn về phía hắn, Thiên Thừa cau mày, trong mắt lóe lên vẻ không vui.

Hồng Trần không để ý đến ánh mắt của mọi người, hai tay thúc đẩy pháp quyết, bắt đầu suy diễn, trong đôi mắt của hắn liên tục hiện ra hư ảnh, biến hóa vô thường, tựa như đang lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

Một lúc sau.

Chương 703: Hạ giới thành Thượng giới, Đạo Nguyên Linh Ngọc (2)

Chương 703: Hạ giới thành Thượng giới, Đạo Nguyên Linh Ngọc (2)

Hồng Trần dừng tay, mở miệng nói: “Không có vấn đề gì, là ta đa nghi rồi.”

Nghe vậy, Thiên Thừa cười cười nhưng không nói nhiều, Kiều Thành Chí thì thở phào nhẹ nhõm.

Huyền tông Vọng Đạo nổi danh bên ngoài, nghe nói có thể suy diễn thiên mệnh, có thần thông quỷ thần khó lường.

“Dẫn hai vị đạo hữu xuống nghỉ ngơi đi, ta phải thương lượng với Đạo Tông về cách xử lý bảo vật này. Bảo vật này chắc chắn sẽ khiến nhiều kẻ tham vọng, chúng ta phải xử lý cẩn thận.”

Hồng Trần dặn dò, các tu sĩ lập tức nhận lệnh, Thiên Thừa, Kiều Thành Chí gật đầu hành lễ, rồi rời đi.

Đợi đến khi trong đại sảnh chỉ còn lại Độc Cô Vấn Hồn và các Đạo Tông, Hồng Trần mở miệng hỏi: “Mọi người hiểu biết bao nhiêu về Cực Dục Thiên và Thiên Mục Đại Thánh?”

Chúc Như Lai kinh ngạc hỏi: “Tại sao lại nhắc đến hai người này? Thiên Mục Đại Thánh thì ta có nghe nói, còn là kẻ

thù của Đạo Chủ, trước kia hắn muốn phục sinh, bị Đạo Chủ tiêu diệt, chẳng lẽ hắn lại muốn quay trở lại?”

Hồng Trần nhìn Đạo Nguyên Linh Ngọc, cười nói: “Bọn họ muốn mượn khối ngọc này để tính kế Vọng Đạo, vậy thì chúng ta sẽ tương kế tựu kế. Các vị, rất nhanh thôi các vị sẽ không được an nhàn rồi.”

Lại mười hai năm trôi qua, Phương Vọng thuận lợi đạt đến Chân Hồn cảnh tầng chín.

Hắn chỉ còn cách Thiên Địa Càn Khôn cảnh một tầng cảnh giới, điều này khiến tâm trạng hắn phấn chấn, vì vậy hắn bước ra khỏi lâu các, chuẩn bị ngắm cảnh vài ngày.

Lâu các nằm trong rừng cây. Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên đang luyện công dưới những gốc cây lớn ở các hướng khác nhau, tu vi của bọn họ tăng lên rất nhanh, nhờ vào linh khí nồng đậm của thế giới này và sự ảnh hưởng của Phương Vọng.

Không hiểu sao, bọn họ phát hiện ra rằng đi theo Phương Vọng tu luyện, có thể tăng ngộ tính, tu hành sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi.

Phương Vọng cũng có thể nhận ra điều này, chỉ là hắn không nói ra.

Những ngày thường, ngoài việc nạp khí để tăng tu vi, Phương Vọng tràn ngập quy tắc thiên địa, những quy tắc thiên địa này dẫn dắt Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên cảm ngộ công pháp.

Nghe thấy tiếng bước chân, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên mở mắt ra, hai sư đồ cùng đứng dậy.

“Tiếp tục tu luyện đi, ta chỉ ra ngoài hóng gió, chuẩn bị xung kích Thiên Địa Càn Khôn cảnh.”

Phương Vọng vừa duỗi lưng vừa nói.

Thiên Địa Càn Khôn!

Mí mắt Cơ Như Thiên giật liên hồi, Phương Vọng đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh sẽ có thực lực cường hãn đến mức nào?

Đoạn Thiên không nghĩ nhiều như vậy, vẫn nhìn Phương Vọng với vẻ sùng bái.

“Đám Ngụy Bất Dục gây ra động tĩnh hơi lớn.”

Cơ Như Thiên mở miệng đáp lời, hiếm khi Phương Vọng ra ngoài, hãn cảm thấy mình nhắm mắt tu luyện là bất kính.

Phương Vọng cười nói: “Ta cảm nhận được rồi. Nhân gian này không đơn giản, cảm giác còn mạnh hơn cả nhân gian Huyền Tổ của chúng ta, ta thậm chí còn cảm nhận được khí tức của Đại Thánh.”

Cơ Như Thiên chấn động, kinh ngạc hỏi: “Nhân gian này có Đại Thánh sao?”

Hắn vốn tưởng rằng nhân gian này chỉ có số lượng Thiên Địa Càn Khôn nhiều hơn nhân gian Huyền Tổ, không ngờ nơi đây lại có Đại Thánh sống!

“Ừ, và nhân gian này rất hỗn loạn, hơi giống như...”

Phương Vọng gật đầu nói, hãn không nói hết câu sau.

Cơ Như Thiên đoán: “Giống như nhân gian Huyền Tổ trong tương lai?”

“Đúng vậy, khắp nơi đều là chém giết, thiên địa này còn tồn tại một loại lực lượng đặc biệt, hãn là khí vận ngưng kết lại mà thành.”

Phương Vọng cảm nhận khí tức giữa thiên địa, chậm rãi nói.

Hóa ra thịnh thế không phải là hình dung, thiên địa thực sự sẽ thay đổi!

Linh khí vô cùng nồng đậm, khí vận khổng lồ, còn có vô số cơ duyên toát ra từ dưới đất. Tu luyện trong thời đại như vậy, tốc độ trưởng thành đương nhiên sẽ rất nhanh.

Không biết khi nào nhân gian Huyền Tổ sẽ bắt đầu bước vào giai đoạn Phương Vọng không sợ những đối thủ đó trở nên mạnh mẽ, thậm chí còn hy vọng bọn họ có thể trở nên mạnh hơn.

Đối phương càng mạnh, hấn đánh bại đối phương sẽ càng sáng khoái!

Cơ Như Thiên bắt đầu kể về thiên số mà một vị lão tiên bối nào đó của Cơ gia đã suy diễn. Hấn nói rằng nhân gian Huyền Tổ sẽ đón chào thời thịnh thế chưa từng có, ngoài chín người có mệnh cách phi thăng, còn có thể sinh ra Đại Thánh, Đại Đế.

Phương Vọng chăm chú lắng nghe. Từ lâu hấn đã tò mò về tồn tại biết thiên mệnh của Cơ gia, đáng tiếc không có cơ hội gặp mặt, Cơ gia đã diệt vong, chỉ còn lại Cơ Như Thiên.

Phương Vọng rất tò mò về cách Cơ gia diệt vong nhưng Cơ Như Thiên không muốn nhắc đến, hấn cũng không hỏi nhiều.

Ngay cả khi Cơ gia vẫn còn tồn tại, Phương Vọng cũng không sợ bọn họ âm mưu tính toán với mình, hơn nữa hấn đã suy diễn ra Cơ gia thực sự không còn nữa.

Trừ khi thuật suy diễn của đối phương mạnh hơn hấn.

Trò chuyện được một canh giờ, Phương Vọng phát tay nói: “Các ngươi tiếp tục tu luyện đi, ta đi dạo một chút vài ngày nữa sẽ quay lại.”

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên không lo lắng. Cho dù có Đại Thánh cũng không phải là đối thủ của Phương Vọng.

Bây giờ bọn họ phải tranh thủ từng ngày để tu luyện, tránh để Phương Vọng hao hết kiên nhẫn với bọn họ.

Phương Vọng đi rất chậm, như đang thông dong dạo bước nhưng mỗi bước đều có thể vượt qua hàng nghìn dặm.

Sau vài chục bước, hắn đến một cánh đồng. Nơi đây tầm nhìn thoáng đãng, những ngọn núi xa xa không cao lắm, hắn đi trên con đường làng, hai bên có thể nhìn thấy không ít bóng dáng nông dân, còn có trâu cày ruộng.

Chương 704: Đại Thánh nhân gian, cái gọi là phạm nhân.

Chương 704: Đại Thánh nhân gian, cái gọi là phạm nhân.

Mặc dù đã bước vào thời kỳ thịnh thế tu luyện nhưng nhân gian vẫn tồn tại phạm nhân.

Phương Vọng phát hiện ra một hiện tượng, bất kể ở đâu cũng có giai cấp và giai cấp này không phải hình thành tự nhiên mà là do con người áp bức.

Ngay cả thế giới tu tiên vô cùng vô tận cũng cần có vô số chúng sinh làm phạm nhân, để tôn lên sự phi phạm của tu tiên giả.

Phương Vọng đột nhiên có một ý tưởng.

Hắn đi một mạch đến một cây cầu đá. Hắn dựa tựa trên bề mặt đá, lấy mặt nạ hồ ly ra đeo vào, mở miệng nói: “Ta là tu tiên giả, hôm nay sẽ giảng pháp môn tu tiên cho mọi người, nếu ai có hứng thú với đạo tu tiên, đều có thể đến nghe đạo, không cần phải trả tiền hay bản thân.”

Giọng nói của hắn vang vọng trong phạm vi trăm dặm, những người nông dân gần đó đều ngẩng đầu nhìn về hướng Phương Vọng.

Phương Vọng kiên nhẫn chờ đợi, hắn cũng không vội, xem những phạm nhân này có thể nắm bắt cơ duyên hay không.

Không lâu sau, một số đứa trẻ chạy đến, trong đó có một đứa còn dắt theo một con trâu vàng nhỏ chạy loạng choạng ở phía sau, khiến người ta có cảm giác như sắp ngã đến nơi.

Phương Vọng không khỏi bật cười, không ngờ trẻ con lại tin hấn trước tiên.

Một thiếu niên chỉ có một chòm tóc trên đầu mở miệng hỏi: “Ngươi là tu tiên giả sao? Vừa nãy là ngươi nói chuyện?”

Thiếu niên mặc một bộ quần áo vải rách rưới, trên mặt còn đầy bùn đất nhưng ánh mắt trong trẻo linh hoạt, tò mò nhìn chằm chằm Phương Vọng.

Phương Vọng cũng không giải thích, hất giờ tay phải lên, vung lên trời, mây đen cuộn cuộn đột nhiên tụ lại, tiếng sấm vang vọng trên núi rừng, khiến bọn trẻ há hốc mồm, còn những người nông dân ở xa còn tưởng sắp có mưa bão, đều chờ thời tiết này quá kỳ lạ.

Phương Vọng vung tay lần nữa, mây đen trên trời lập tức tan ra, như thể từ lúc chạng vạng đột nhiên đến giữa trưa, cả đất trời đều sáng bừng lên.

“Oa! Thực sự là tu tiên giả!” “Ông thần tiên, dạy chúng ta đi!”

“Trời ơi, ta không hoa mắt chứ?”

Bọn trẻ vô cùng phấn khích, đứa nhỏ nhất chỉ mới năm sáu tuổi, nó há to miệng, mắt đờ đẫn, nước miếng chảy xuống cũng không biết.

Phương Vọng bắt đầu giảng đạo, giảng về pháp môn nạp khí của Thiên Đạo Vô Lượng kinh.

Bọn trẻ lần lượt ngồi xuống, chăm chú nghe hẩn giảng đạo.

Dần dần, bắt đầu có nông dân, phụ nữ đi đến. Phương Vọng mặc một bộ đồ trắng tinh khôi, cộng thêm mặt nạ hồ ly,

thực sự quá thu hút ánh nhìn.

Khi họ đến gần mới biết người này chính là người bí ẩn trước đó nói sẽ truyền thụ pháp môn tu tiên, họ không phải nghe nhầm.

Cứ như vậy, số người nghe đạo ở hai bên cầu đá ngày càng đông.

Mặt trời lặn trắng lên, ánh nắng buổi sáng lướt qua đỉnh núi chiếu xuống, xung quanh cầu đá đã có hơn năm trăm người đang chăm chú nghe đạo, còn có rất nhiều dân làng từ các hướng khác nhau kéo đến.

Phương Vọng kể đi kể lại tâm pháp cơ bản, thỉnh thoảng còn giải thích một số chi tiết, bởi vì những phàm nhân này hầu như đều không biết chữ. Họ không biết huyết vị, thậm chí không hiểu một số từ vựng.

Giảng đạo chừng ba ngày ba đêm, Phương Vọng mới đứng dậy.

“Tiên sư, ngài định đi sao?”

Một ông già vội vàng hỏi, hắc gầy gò như que củi, da vàng như nến, miệng chỉ còn vài cái răng nhưng toàn thân lại toát lên một luồng tinh thần, đây là do pháp môn tu tiên kích thích.

Phương Vọng khẽ gật đầu.

“Xin hỏi danh hiệu của tiên sư? Chúng ta nhất định sẽ lập tượng cho ngài, thấp hương cúng bái ngài!”

“Thiên Đạo Phương Vọng.”

Phương Vọng bỏ lại bốn chữ rồi biến mất trên bệ đá, thủ đoạn biến mất đột ngột này khiến dân làng kinh ngạc, càng thêm phần kích.

Phương Vọng đi qua từng thôn làng, mỗi lần đều dừng lại giảng Thiên Đạo Vô Lượng kinh một ngày. So với lần đầu giảng đạo thì ít hơn hai ngày, hấn cũng không quan tâm những phàm nhân đó có thể nhớ được bao nhiêu, sau khi để lại danh hiệu thì rời đi.

Cứ như vậy, hai năm trôi qua nhanh chóng. thiên địa mọi lúc mọi nơi nhưng hấn phát hiện ra rằng trong quá trình giảng đạo của mình có thể tăng thêm cảm ngộ đối với đạo pháp.

Hơn nữa, hấn ngày càng cảm nhận sâu sắc hơn về hương hỏa nguyện lực.

Khi hấn truyền đạo, những phàm nhân đó sẽ sinh ra tín ngưỡng với hấn, tâm ý này sẽ chuyển hóa thành lực lượng thực chất đến trên người hấn. Đây chính là hương hỏa nguyện lực, nhưng hương hỏa nguyện lực mà một người tạo ra rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như có thể không tính.

Chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi, danh tiếng của Thiên Đạo Phương Vọng đã bắt đầu truyền ra trong giới phàm nhân, còn Ngụy Bất Dục và Tiểu Tử cũng đang giúp hấn truyền bá danh tiếng, hấn đã có danh tiếng rất lớn ở nhân gian này.

Một ngày nọ.

Phương Vọng đi dọc bờ sông. Sóng sông vỗ vào bờ, nước bắn tung tóe, hấn cũng không né tránh, chỉ là khi nước sông sắp đến gần hấn thì trực tiếp bốc hơi, tạo thành từng luồng sương mù bao quanh hấn, tiên khí vô cùng.

Hấn vẫn đeo mặt nạ hồ ly, ánh mắt nhìn những con cá thỉnh thoảng nhảy lên mặt sông, suy nghĩ của hấn trôi dạt.

Hấn đang suy nghĩ về Thiên Địa Càn Khôn!

Thiên Địa Càn Khôn không phải cứ tu vi đến là có thể đột phá, muốn chứng đạo cảnh giới này, phải lập ra linh tượng thiên địa thuộc về mình.

Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh tạo hóa vô cùng, huyền diệu vô song, đã diễn hóa ra pháp môn sáng lập linh tượng, cộng thêm Thương Sinh Xã Tắc Đồ, Phương Vọng đã có thể sáng tạo ra linh tượng thiên địa Thiên Địa Càn Khôn, nhưng hấn đang do dự không biết nên sáng tạo ra linh tượng như thế nào.

Chương 705: Linh tượng của Phương Vọng, Thích Pháp Đại Thánh.

Chương 705: Linh tượng của Phương Vọng, Thích Pháp Đại Thánh.

Linh tượng của các đại tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn khác nhau không chỉ ở hình ảnh mà linh tượng của họ còn ẩn chứa những sức mạnh khác nhau. Có loại thiên về phong ấn, có loại chú trọng trấn sát, linh tượng có thể phản ánh tâm cảnh của chủ nhân.

Phương Vọng rất coi trọng linh tượng, hấn có dự cảm, cảnh giới cao hơn sẽ khiến linh tượng thiên địa hóa thật.

Có lẽ đây chính là bước đầu tiên để khai thiên lập địa.

Đột nhiên.

Phương Vọng dừng bước, hấn quay người nhìn về phía mặt sông, chỉ thấy trên mặt sông cách đó trăm trượng có một ông già áo đen đang lơ lửng.

Ông già mặc áo trắng bên trong, khoác áo đen bên ngoài, tay cầm phát trần, tóc bạc mặt trẻ, hai chân cách mặt sông chỉ một trượng. Hấn nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, mặt không biểu cảm.

Phương Vọng cũng không lên tiếng, đối mặt với hấn.

Tiếng gió giữa thiên địa dừng lại, ngay cả dòng sông đang chảy xiết cũng ngừng lại.

“Đạo hữu có phải là Thiên Đạo Phương Vọng không?”

Ông già áo đen mở miệng hỏi, giọng điệu hờ hững.

Phương Vọng trả lời: “Ừm, xin hỏi danh hiệu của Đại Thánh?”

Hắn nhìn thoáng qua đã nhận ra ông già áo đen này vượt xa Thiên Địa Càn Khôn cảnh, trên người còn có một loại khí tức độc đáo chỉ có ở Đại Thánh. Loại khí tức này liên quan đến khí vận, hắn đã từng cảm nhận được trên người Tội Thánh.

“Bần đạo đạo hiệu Thích Pháp, đạo hữu đến từ nhân gian khác, truyền bá pháp môn tu hành ở nhân gian này, có ý đồ gì?”

Thích Pháp Đại Thánh!

Bốn chữ “Có ý đồ gì” vừa được thốt ra, Phương Vọng đã cảm nhận được một luồng thiên uy to lớn, lực lượng quy tắc giữa thiên địa đều vì thế mà bạo động.

Phương Vọng nhướng mày dưới lớp mặt nạ, đây chính là Đại Thánh chân chính sao? Thánh mà không thể phát huy được thần thông của Đại Thánh chân chính, Phương Vọng lần đầu tiên đối mặt với Đại Thánh sống, áp lực mà đối phương mang lại rất mạnh, mạnh hơn cả Tội Thánh đã chết.

Mượn thế!

Khí thế mà Thích Pháp Đại Thánh tỏa ra không chỉ là tu vi của bản thân bồi dưỡng, còn có thế của thiên địa. Khí thế như vậy có thể khiến chúng sinh dưới cảnh giới Đại Thánh sợ hãi theo bản năng, không thể chống cự.

Nhưng Phương Vọng thì đặc biệt, hắn đã không còn sợ khí thế của Đại Thánh, trên thực tế, bản thân hắn cũng đang dưỡng thế.

“Khai trí vì chúng sinh, tìm đường sống vì thiên địa, ta không cầu không mong, chẳng lẽ đạo hữu không cho phép chúng sinh thiên hạ đều có thể tu tiên sao?”

Phương Vọng hỏi.

Thích Pháp Đại Thánh bình tĩnh nói: “Nếu như mọi người đều thành tiên, trường sinh bất tử thì sẽ có một ngày, số lượng tiên nhân sẽ nhiều đến mức thiên địa không thể chịu đựng nổi. Hành động của người thoát nhin là việc thiện, thực chất là hành vi nghịch thiên.”

Phương Vọng phản bác: “Nếu như thiên địa có hạn, tại sao không để tiên nhân nâng cao giới hạn, hơn nữa tiên nhân chẳng phải có thể khai thiên lập địa sao?”

Đều là lời nói nhảm!

Đừng nói đến chuyện mọi người thành tiên vốn là điều không thể, cho dù có thể thật thì tại sao thiên địa lại không thể chịu đựng nổi?

Phương Vọng không thể hiểu được, cũng không đồng ý.

“Bởi vì bản đạo chứng đạo Đại Thánh chính quả, có thể nhìn thấu thiên cơ, hành vi của người đã mang đến tai họa cho nhân gian này và không chỉ riêng nhân gian này.”

Thích Pháp Đại Thánh u u nói, đột nhiên hấn vung phát trần, trong nháy mắt, cả thiên địa đổi màu.

Phương Vọng như thể đột nhiên đến dưới bầu trời đêm, muôn vàn vì sao tụ lại như biển cả, hấn đứng trên một vùng đất cháy đen, dòng sông phía trước đã biến mất, trong không khí tràn ngập một luồng hơi nóng.

Giống như linh tượng của Tội Thánh, linh tượng của Thích Pháp Đại Thánh cũng giống như thiên địa thật, tuyệt đối không phải linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn có thể so sánh

được. phía mặt trăng. Trong nháy mắt, mặt trăng đột nhiên to ra, chiếm hơn nửa bầu trời đêm, mà trước vàng trắng này, hấn cũng trở nên nhỏ bé như hạt bụi.

Phương Vọng vắn cổ, đã lâu không đánh nhau, hấn thực sự hơi ngứa tay.

Có thể chiến đấu với Đại Thánh chân chính, hấn rất mong chờ.

So với lúc giao chiến với Tội Thánh, thực lực của hấn bây giờ đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Hấn nhìn bàn tay phải của mình, do dự không biết dùng cách nào để giải quyết đối thủ.

“Bần đạo tuy rằng không nhìn thấu tu vi của ngươi nhưng ngươi hấn là chưa thành Thánh, thân thể có thể khiến Đại Thánh không nhìn thấu, ước chừng không phải là phạm thai nhục cốt.”

Thích Pháp Đại Thánh cao cao tại thượng nhìn xuống Phương Vọng nói, lời vừa dứt, mặt đất nứt ra, từng luồng địa hỏa phun trào từ sâu trong lòng đất, khí thế ngút trời không thể ngăn cản.

Phương Vọng bị sóng lửa cuộn cuộn nhấn chìm, trong đôi mắt của Thích Pháp Đại Thánh phản chiếu bóng dáng của Phương Vọng.

Hấn thấy Phương Vọng giơ tay về phía mình.

Thích Pháp Đại Thánh giơ phát trần trong tay lên, vùng trước người, một luồng khí trắng, một luồng khí đen theo đó mà xuất hiện, bao quanh người, khiến mặt trăng phía sau cũng biến thành hai màu đen trắng.

Trong biển lửa ngập trời, toàn thân Phương Vọng bao phủ bởi khí kinh màu bạc, hấn giơ tay phải lên, nắm lấy mặt trăng

trên trời.

Tay phải của hắn từ từ nắm thành quyền.

Cái nắm này, bầu trời đêm trong nháy mắt vỡ tan, cả thiên địa hóa thành tro bụi, bao gồm cả địa hỏa tứ phía.

Chương 706: Linh tượng của Phương Vọng, Thích Pháp Đại Thánh. (2)

Chương 706: Linh tượng của Phương Vọng, Thích Pháp Đại Thánh. (2)

Gần như trong nháy mắt, Phương Vọng xuất hiện bên cạnh dòng sông, hắn vẫn giữ tư thế giờ tay nắm chặt.

Hắn từ từ ngẩng đầu nhìn, dưới lớp mặt nạ hồ ly lộ ra một đôi mắt lạnh lùng.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lên, Thích Pháp Đại Thánh trên trời cứng đờ giữa không trung, khí đen trắng bao quanh người hắn, vô cùng chặt chẽ, giống như một lớp bảo vệ. Một luồng sức mạnh vô hình đang ép chặt tầng bảo vệ này, khiến nó không ngừng co lại.

Sắc mặt của Thích Pháp Đại Thánh âm trầm như muốn nhỏ nước, không còn vẻ hờ hững như trước.

“Ngươi... Đây là thần thông gì?”

Thích Pháp Đại Thánh trầm giọng hỏi, hắn chưa từng gặp thần thông như vậy.

Phương Vọng không trả lời, mà hỏi: “Đại Thánh, ngươi nói cho ta biết, tại sao phạm nhân không thể có hy vọng tu tiên?”

Tiếng nói của Phương Vọng vang vọng giữa thiên địa, mãi không dứt.

Sắc mặt của Thích Pháp Đại Thánh khó coi đến cực hạn, hắn cảm thấy nhục nhã, càng không thể chấp nhận được việc

mình bị Phương Vọng trấn áp bằng một tay.

“Kẻ ngoại lai, ngươi đã thành công chọc giận bản đạo rồi!”

Tiếng nói của Thích Pháp Đại Thánh vang lên, âm một tiếng, thân thể hắn hóa thành sương máu, khí đen trắng quanh người bị lực vô hình của Đại Quy Hư chưởng nghiền nát.

Ầm ầm——

Thiên địa đổi sắc, tiếng sấm sét đột nhiên vang lên, chỉ thấy bốn phương tám hướng trên bầu trời kéo đến những đám mây đen cuộn cuộn, giống như sóng dữ, thế rất mạnh.

Đất dưới chân Phương Vọng vỡ tan, địa hỏa phun trào, dòng sông kia trong vài khí tức đã bị bốc hơi hết.

Phương Vọng lại giơ lòng bàn tay lên, chụp lên trời.

Cầm Thiên Đường!

Đây là tiêu thần thông mà trước kia Chu Tuyết truyền thụ cho Phương Mây đen trên trời bị kéo xuống, giống như một cái nón khổng lồ treo trên bầu trời, tay phải của Phương Vọng nắm chặt, nắm lấy cổ của Thích Pháp Đại Thánh.

Thích Pháp Đại Thánh trợn tròn mắt, sắc mặt lộ ra vẻ khó tin. Lúc này, hắn hoàn toàn hoảng sợ.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là người phương nào?”

Thích Pháp Đại Thánh run giọng hỏi, linh hồn bị hắn dùng thần thông dung nhập vào trong hư không, vậy mà lại bị đối phương trực tiếp bắt vào trong tay. Quá trình này không chỉ nhanh mà hắn còn không có chút sức chống cự nào.

Châênh lênh quá lớn!

Đôi mắt dưới lớp mặt nạ của Phương Vọng nhìn chằm chằm vào Thích Pháp Đại Thánh, mở miệng nói: “Trên người ngươi có khí tức của tiên thần, xem ra Thánh đạo của ngươi

không phải do chính người tu luyện mà là nhờ vào việc ninh bọ tiên thần.”

Thích Pháp Đại Thánh nghiêng răng hỏi: “Người thù ghét tiên thần?”

Trong lòng hắn càng thêm kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng Phương Vọng đến từ Thượng giới nhưng bây giờ nghe ra thì không phải như vậy.

“Cho nên, không cho phạm linh tu tiên là ý của tiên thần, người chỉ là người thi hành thôi sao?”

Phương Vọng hỏi.

Thích Pháp Đại Thánh im lặng.

Những đám mây đen trên trời bắt đầu tan đi nhưng mặt đất vỡ nát vẫn đang sụp đổ. Những địa hỏa kia hóa thành dung nham cuộn cuộn tràn về tám phương, nơi nào đi qua, khói đen mù mịt, sinh linh tản đi, giống như cảnh tượng tận thế.

Nhìn thấy Thích Pháp Đại Thánh im lặng, Phương Vọng đột nhiên mất hứng.

Là Thánh giả nhưng lại sống như một con rối, điều này khiến hắn càng coi thường Thánh giả hơn.

Phương Vọng mở miệng nói: “Giao ra tuyệt học mạnh nhất của ngươi, ta có thể tha cho ngươi một mạng. Nếu không, ta nhất định sẽ khiến chân hồn của ngươi tan biến, có lẽ ngươi còn giấu những thủ đoạn phục sinh khác nhưng ngã xuống trong tay ta, chắc chắn sẽ khiến tu vi của ngươi giảm sút. Ngươi hẳn đã cảm nhận được đại thế của chư thiên vạn giới sắp đến rồi.” bằng người, bản đạo nhận. Đã như vậy, bản đạo sẽ truyền thụ công pháp của bản đạo cho ngươi, đây là công pháp mà bản đạo sáng tạo ra khi chứng Thánh.”

“Nói đi.”

Phương Vọng gật đầu nói, hấn không có ý định buông tay.

Thiên địa khói đen mù mịt, Phương Vọng đứng trên đồng đồ nát, ánh nắng xuyên qua chân hồn của Thích Pháp Đại Thánh, hồn thể của hấn vừa thực vừa ảo, như thể có thể tan biến bất cứ lúc nào.

Thích Pháp Đại Thánh bắt đầu thuật lại công pháp, Phương Vọng chăm chú lắng nghe.

Nửa canh giờ sau, Thích Pháp Đại Thánh dừng lại, nói: “Nói xong rồi, công pháp này huyền ảo, muốn luyện thành phải mất ngàn năm.”

Đôi mắt lộ ra dưới lớp mặt nạ hồ ly của Phương Vọng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Ầm!

Phương Vọng trực tiếp bóp nát chân hồn của Thích Pháp Đại Thánh, sau đó hấn biến mất tại chỗ.

Ngay giây tiếp theo, hấn đã trở lại khu rừng nơi Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên canh giữ, hấn đi về phía lầu các.

Cơ Như Thiên không nhịn được hỏi: “Khí thể khủng bố vừa rồi chẳng lẽ là Đại Thánh của nhân gian này?”

Đoạn Thiên cũng nhìn Phương Vọng với vẻ mong đợi.

Khí thể của Thích Pháp Đại Thánh vô cùng mênh mông, bao trùm cả nhân gian, khiến Cơ Như Thiên và Đoạn Thiên vô cùng kinh hãi.

“Ừ, hấn ra tay với ta, ta liền giải quyết hấn.”

Phương Vọng tùy ý trả lời.

Đoạn Thiên nghe vậy, lập tức phản kích, tò mò hỏi: “Tiền bối, người đánh bại hấn hay giết hấn?”

Cơ Như Thiên không nhìn được liếc nhìn đồ đệ, hẳn thật sự cho rằng Đại Thánh dễ giết như vậy sao?

“Diệt thân xác của hần, bóp nát chân hồn của hần, cho dù hần có thể sống lại thì ước tính cũng phải mất mấy trăm năm mới có thể khôi phục nguyên khí.”

Phương Vọng vừa nói vừa đẩy cửa bước vào, lời nói của hần khiến sư đồ Cơ Như Thiên sững sốt.

Chương 707: Chênh lệch quá lớn, thiên kiêu nhập đạo..

Chương 707: Chênh lệch quá lớn, thiên kiêu nhập đạo..

Từ lúc Đại Thánh bộc phát khí thế cho đến khi khí thế đột ngột dừng lại, tổng cộng mới bao lâu?

Sau khi đóng cửa, Phương Vọng ngồi xếp bằng trong đại sảnh, sau khi bị Thích Pháp Đại Thánh lừa bằng công pháp giả, trong lòng hần rất khó chịu.

Thích Pháp Đại Thánh có Tiên Đình ở Thượng giới chống lưng, hần không thể tiếp tục tùy tiện nữa, phải chứng được Thiên Địa Càn Khôn cảnh trước, để thực lực của mình mạnh hơn.

Sau trận chiến này, Phương Vọng đã có ý tưởng về linh tượng của mình, hần càng nghĩ càng phấn khích, hần bắt đầu thực hiện.

Trận chiến giữa Phương Vọng và Thích Pháp Đại Thánh đã khiến khắp nơi trong thiên địa bàn luận ầm ĩ nhưng không ai biết chuyện gì đã xảy ra. Không nói đến Phương Vọng, ngay cả Thích Pháp Đại Thánh cũng rất bí ẩn ở nhân gian này, rất ít người biết đến sự tồn tại của hần.

Trận chiến này đến nhanh, đi cũng nhanh, đối với dòng chảy nhân gian hiện nay, nó chẳng đáng kể, rất nhanh đã bị mọi người lãng quên.

Sau khi Phương Vọng vào cửa bế quan, thời gian bắt đầu trôi qua rất nhanh.

Tám năm sau.

Ngụy Bất Dục trở về, còn dẫn theo bốn tu sĩ, ba nam một nữ, người nào người nấy đều khí vũ hiên ngang.

“Đạo Chủ vẫn đang bế quan à?”

Ngụy Bất Dục đến trước mặt Cơ Như Thiên, mở miệng hỏi.

Cơ Như Thiên mở mắt, trả lời: “Ừ, đang đột phá.”

Ánh mắt của hắn không khỏi nhìn về phía bốn người sau lưng Ngụy Bất Dục, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

“Bốn người này đều là tu vi Thiên Địa Càn Khôn cảnh, khí vận không tầm thường, cũng là những thiên kiêu hàng đầu của thiên hạ ngày nay. Tổ tiên của họ đều là Đại Thánh, Đại Đế, bị tiên thần trấn áp, khiến gia tộc suy tàn, vì vậy họ rất căm ghét tiên thần, nghe nói Đạo Chủ không muốn phi thăng, muốn sáng tạo ra pháp môn thành tiên ở nhân gian, họ rất ngưỡng mộ, muốn gia nhập Vọng Đạo.”

Ngụy Bất Dục giới thiệu.

Bốn người lần lượt bắt đầu tự giới thiệu, giọng điệu của họ không kiêu ngạo, nhưng so với Cơ Như Thiên, họ tò mò về Đạo Chủ Phương Vọng hơn.

Cơ Như Thiên hỏi: “Trong bốn người này, có ai mạnh hơn người không?”

Ngụy Bất Dục cười nói: “Thật sự có, giới thiệu với người một chút, chính là Hàn Dũ này, hắn chưa đến ngàn tuổi, đã là Thiên Địa Càn Khôn cảnh. Thần thông của hắn rất lợi hại, lúc trước ở Chân Hồn cảnh đã từng đối mặt với đại tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn mà thoát khỏi được.”

Hàn Dũ mặc một bộ áo xanh, tay cầm quạt xếp, khí chất nho nhã, làn da như bạch ngọc, dung mạo anh tuấn, ý khí giữa hai hàng lông mày căn bản không giấu được.

Hắn cười nói: “Ngụy huynh đừng trêu chọc ta nữa, ta là gì chứ, Đạo Chủ khi ở Đạp Tiêu cảnh đã có thể đánh bại Đại Thánh, so với hắn, kinh nghiệm của ta quá thảm hại.”

Ngụy Bất Dục cười lớn, bắt đầu nói chuyện vui vẻ với hắn, kể lại những kinh nghiệm trong những năm gần đây.

Cơ Như Thiên cũng đang lắng nghe, trong lòng tràn đầy cảm giác cấp bách.

Xong rồi!

Con chó già này lại bắt đầu đào móc những thiên kiều hàng đầu của nhân gian này, chẳng phải là đang nghiền ép không gian của hắn trong lòng Phương Vọng sao?

Lúc này, trong lòng Cơ Như Thiên tràn đầy lo lắng, mặc dù có sự đảm bảo của Phương Vọng nhưng theo càng nhiều thiên tài không kém gì hắn gia nhập, hắn có thật sự có thể trở thành thập nhị Đạo Tông sao?

Khi Cơ Như Thiên đang thầm lo lắng thì thực ra Hàn Dũ và ba người kia cũng đang âm thầm quan sát hắn.

Nghe Ngụy Bất Dục nói, Đạo Chủ rất coi trọng người này, thậm chí còn gọi hắn là thiên tư chỉ đứng sau mình?

Bọn họ nhìn thế nào cũng thấy Cơ Như Thiên bình thường!

Kể từ khi Phương Vọng bắt đầu bế quan xung kích Thiên Địa Càn Khôn cảnh, linh khí ở khu vực này càng trở nên nồng đậm. Sau khi Hàn Dũ và ba người kia đến, họ cũng nhận ra điều này.

Trong lúc tu luyện, bọn họ phát hiện ra cảm nhận của mình đối với quy tắc thiên địa ngày càng sâu sắc. Điều này khiến

bọn họ càng thêm khao khát và kính trọng vị Đạo Chủ thần bí mà chưa từng biết mặt.

Sau khi Ngụy Bất Dục đưa Hàn Dũ và ba người kia đến, hắn chỉ ở lại Cho đến một ngày nọ.

Một luồng uy áp khó có thể tưởng tượng được bùng phát từ trong lầu các, khiến tất cả mọi người bên ngoài lầu các mở to mắt, vẻ mặt kinh sợ.

Ngay cả Hàn Dũ mạnh nhất cũng bị dọa sợ.

Sau khi hiểu được Thiên Đạo Vô Lượng kinh, hắn biết rằng đạo hạnh của Phương Vọng vô cùng cao thâm nhưng khi thực sự cảm nhận được khí thể của Phương Vọng, hắn mới nhận ra sự nhỏ bé của mình.

Tiên và phạm khác biệt!

Uy áp của Phương Vọng kéo dài tròn bảy ngày, sau bảy ngày, uy áp đột nhiên biến mất.

Sau đó, lại qua một năm, Phương Vọng mới bước ra khỏi lầu các.

Cửa phòng mở ra, Phương Vọng tắm mình dưới ánh nắng mặt trời, không nhận được vрон vai một cái.

Sau khi giết chết Thích Pháp Đại Thánh, hắn trở về bế quan mười một năm, thuận lợi đột phá đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh!

Thiên Địa Càn Khôn cảnh không giống như cảnh giới trước đó được chia thành chín cảnh giới nhỏ, mà chỉ có bốn cảnh giới nhỏ, lần lượt là sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ và viên mãn.

Đối với Phương Vọng, bốn cảnh giới nhỏ này không quan trọng, bởi vì tiếp theo hắn sẽ đi một con đường hoàn toàn mới.

Mà Thiên Địa Càn Khôn chính là điểm khởi đầu của con đường này!

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên, Hàn Dũ và ba người kia vội vàng đứng dậy, chấp tay hành lễ với Phương Vọng.

“Không cần khách sáo, chuẩn bị một chút, chúng ta nên rời khỏi nhân gian này rồi.”

Chương 708: Đột phá Thiên Địa Càn Khôn! Con đường tu luyện mới!

Chương 708: Đột phá Thiên Địa Càn Khôn! Con đường tu luyện mới!

Phương Vọng cười nói, trông hắn rất dễ gần, khiến tâm trạng căng thẳng của Hàn Dũ và ba người kia dịu đi.

Cơ Như Thiên lập tức giới thiệu lai lịch của Hàn Dũ và ba người kia cho Phương Vọng, Phương Vọng vừa lắng nghe vừa cảm nhận tu vi của mình.

Phải nói rằng, sau khi bước vào Thiên Địa Càn Khôn, mọi thứ đều trở nên khác biệt.

Phương Vọng không chỉ cảm nhận được sự mạnh mẽ chưa từng có mà còn cảm nhận được sự khác biệt của vạn vật trên thiên địa.

Đợi đến khi Cơ Như Thiên nói xong, Phương Vọng nhìn Hàn Dũ và ba người kia, cười nói: “Đã là Thiên Địa Càn Khôn, không bằng đến cảm nhận một chút linh tượng của ta?”

Nghe vậy, Hàn Dũ và ba người kia sửng sốt, bọn họ đang định nói thì ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, trong nháy mắt, cả thiên địa xuất hiện một gợn sóng.

Chỉ một gợn sóng!

Thoáng qua, ngay cả Đoạn Thiên cũng không nhận ra.

Cơ Như Thiên dường như cảm nhận được điều gì đó, lông mày lười mác cau lại, còn Hàn Dũ và ba người kia thì đã vô cùng kinh ngạc.

“Sao có thể... Linh tượng thiên địa này sao lại thi triển nhanh như vậy, hơn nữa cảm giác không khác gì hiện thực...”

Nữ tu sĩ duy nhất Tô Nga không nhịn được kêu lên kinh ngạc, giọng điệu tràn đầy sự khó tin.

Bọn họ tin rằng Phương Vọng không phải đang thi triển ảo giác, chính vì vậy, bọn họ mới cảm thấy khó tin.

Hàn Dũ cau mày, chăm chú nhìn Phương Vọng.

Hai tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn còn lại lần lượt tên là Tình Đạo Nhân, Thường Tư Không, bọn họ cũng khó có thể giữ được bình tĩnh.

Phương Vọng đứng trước lầu các, giơ hai cánh tay lên, cười nói: “Thế nào? Linh tượng Thiên Địa Càn Khôn của ta thế nào?”

Tình Đạo Nhân cau mày, cẩn thận hỏi: “Giả mà như thật, khiến người ta không thể đề phòng?”

“Không, linh tượng không thể không có hiệu quả tấn công, nhất định Hàn Dũ tiếp lời, hắn bay lên, bay ra khỏi khu rừng, ngẩng đầu nhìn, rất nhanh, sắc mặt hắn đại biến.

Tô Nga, Tình Đạo Nhân, Thường Tư Không cũng vậy, ngược lại Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên rất bình tĩnh. Bất kể Phương Vọng làm ra kỳ tích khó tin đến mức nào, bọn họ cũng sẽ không kinh ngạc nữa.

Ừm, ít nhất bọn họ tự an ủi mình như vậy.

“Nhiều khí tức sinh linh như vậy... Sao có thể...”

Hàn Dũ lảo bẫm, toàn thân run rẩy.

Phương Vọng cong môi, cả thiên địa lại dao động một lần nữa, kéo suy nghĩ của Hàn Dũ và ba người kia trở về.

“Đi thôi, chúng ta nên đi tìm bọn họ.”

Phương Vọng lên tiếng, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên lập tức đi đến trước mặt hắn, Đoạn Thiên quay người vẫy tay với Hàn Dũ và ba người kia.

Hàn Dũ và ba người kia vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc, thấy Đoạn Thiên vẫy tay, bọn họ theo bản năng bay về phía Phương Vọng. Bọn họ chưa kịp đáp xuống, Phương Vọng đột nhiên giơ chân phải lên, bước chân rơi vào không trung trước cầu thang, trong nháy mắt, Hàn Dũ và ba người kia chỉ cảm thấy thiên địa biến đổi.

Bọn họ nhìn kỹ, thấy trên vách đá bên dưới có hai người đang ngồi, một trong số đó chính là Ngụy Bất Dục.

Bốn người mở to mắt, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Đây là thần thông gì?

Sao có thể một bước đến trước mặt Ngụy Bất Dục?

Phương Vọng có thể làm được như vậy là vì trước đó hắn đã đánh dấu ấn ký của Tiêu Diêu Tự Tại Thiên lên người Ngụy Bất Dục. Hắn khóa chặt phương hướng của Ngụy Bất Dục, dùng cách vượt qua thiên địa, một bước đến trước mặt Ngụy Bất Dục.

Nói một cách nào đó, Phương Vọng tương đương với đang dịch chuyển tức thời!

Ngụy Bất Dục nhận ra điều gì đó, quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn thấy Phương Vọng, hắn vội vàng đứng dậy, cúi người hành lễ.

“Bái kiến Đạo Chủ!”

Lời nói của Ngụy Bất Dục khiến ông già bên cạnh ngẩng đầu nhìn. Phương Vọng mặc một bộ đồ trắng, giống như tiên nhân, còn những người trước mặt hắn đều có khí thế phi phàm. nhanh đi.”

Ngụy Bất Dục nghe vậy, lập tức túm lấy cổ áo ông già bên cạnh, mắng: “Ông già, còn không mau giao tuyệt học đó ra đây! Người tưởng ta chiếm lợi của người sao? Bỏ lỡ cơ hội này, người nhất định sẽ hối hận!”

Phương Vọng ở đây, hắn không dám dùng vũ lực.

Trên thực tế, những người này có ai là người lương thiện thuần khiết. Trong quá trình tìm kiếm tuyệt học, bọn họ không giết người nhưng thủ đoạn của bọn họ không hề mềm mỏng.

“Hắn đã không muốn, vậy thì đi thôi.”

Phương Vọng lại lên tiếng.

Ngụy Bất Dục đành phải không cam lòng buông tay.

Ông già đột nhiên nhìn Phương Vọng nói: “Chờ đã!”

Hắn há miệng, miệng phóng đại, to đến mức bất thường, rồi nhả ra một cuộn giấy đầy nước bọt, cảnh tượng này khiến Tô Nga nhú mày.

Phương Vọng vung tay, ném một cuốn bí tịch cho ông già, rồi lên tiếng: “Ngụy Bất Dục, mang đi cuộn giấy của hắn.”

Ngụy Bất Dục vội vàng đưa tay nhận lấy cuộn giấy, rồi bay về phía Phương Vọng.

Hắn còn chưa đến trước mặt Phương Vọng, Phương Vọng đã bước một bước, bước chân chưa hạ xuống, bọn họ đã biến mất trong không trung.

Ông già đứng dậy, vỗ vỗ bộ quần áo nhẵn nhúm, lẩm bẩm nói: “Không ngờ chư thiên thể gian lại xuất hiện nhân vật như

vậy, coi như là phúc phận của phàm nhân chúng ta.”

Bên kia, Phương Vọng lần lượt tìm thấy Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn. Hai người đều đang tu luyện, không có chuyện gì quan trọng, vì vậy liền đi theo Phương Vọng và những người khác rời đi.

Cuối cùng, Phương Vọng tìm thấy Tiểu Tử.

Tiểu Tử đang tu luyện trong vương quốc Yêu tộc của mình. Trên mặt đất, núi non trùng điệp, nhìn khắp nơi, toàn là bóng dáng của các loại yêu vật, thậm chí còn có cả đại yêu vật không lồ hơn cả núi, phần lớn đều nằm ngủ.

Chương 709: Mười Tám Tầng Địa Ngục đại viên mãn!

Chương 709: Mười Tám Tầng Địa Ngục đại viên mãn!

Phương Vọng giơ tay cách không bắt lấy Tiểu Tử, trực tiếp thu vào trong lòng bàn tay.

Tiểu Tử dài ngàn trượng trở nên nhỏ như con lươn.

Cầm Thiên chương đại viên mãn!

Sau khi đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh, linh lực của Phương Vọng đã lột xác, tất cả các thần thông mà hắn nắm giữ đều có bước nhảy vọt về chất.

Tiểu Tử tỉnh lại, ngơ ngác nhìn Phương Vọng.

Một số Đại Yêu bị đánh thức, khi nhìn thấy Đại vương của mình bị người ta thu vào lòng bàn tay, chúng đều trợn tròn mắt, không dám tin vào mắt mình.

“Đại vương!”

Có yêu quái thất thanh kêu lên, giọng điệu hoảng sợ, tiếng “Đại vương” này đánh thức ngày càng nhiều yêu quái.

“Công tử!”

Tiểu Tử vui mừng kêu lên. Nó đang mơ thấy mình được Phương Vọng sủng hạnh, đột nhiên bị đánh thức, vừa định nổi giận, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của Phương Vọng, lửa giận của nó lập tức tan biến, thay vào đó là sự vui mừng.

Phương Vọng buông tay, thả nó ra, hỏi: “Người còn chuyện gì muốn dặn dò không, nếu không thì chúng ta nên đi rồi.”

Tiểu Tử nghe vậy, lập tức quay đầu hét lớn với biển yêu quái mênh mông bên dưới: “Các con, bốn vương phải đi rồi, sau này các ngươi phải dựa vào chính mình. Ta sẽ không định ai làm đại vương, kẻ mạnh sẽ được làm, mong rằng một ngày nào đó chúng ta có thể gặp lại nhau trên đỉnh cao tiên lộ.”

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên nhìn đám Yêu tộc mà Tiểu Tử tụ tập, đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Lời nói của Tiểu Tử vang vọng khắp thiên địa, khiến vô số yêu quái cùng khóc lóc.

Phương Vọng không nói hai lời, một lần nữa bước ra một bước, một bước vượt qua nhân gian, đến một nhân gian mới.

Nhân gian này kém xa nhân gian trước đó nhưng vẫn còn rộng lớn, khí tức của sinh linh nồng đậm. Phương Vọng dẫn mọi người rơi xuống bờ biển bên dưới, hần mở miệng nói: “Lấy ra những tuyệt học mà các ngươi thu thập được, ta bắt đầu nghiên cứu, chỉ cho các ngươi ba năm, sau ba năm, chúng ta phải rời đi.”

Nghe vậy, mọi người đều lần lượt lấy ra tuyệt học của mình.

Ngụy Bất Dục lập tức dẫn theo sáu vị đại tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn rời đi, Tiểu Tử, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên thì ở lại bên cạnh Phương Vọng.

Tiểu Tử tò mò hỏi: “Công tử, ngươi đã đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh rồi sao?”

Phương Vọng ngồi xuống, vừa cầm một cuộn giấy vừa đáp: “Ừ.”

Ban đầu hẳn muốn đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh thì sẽ quay về nhưng từ khi cảm nhận được tác dụng của hương hỏa nguyện lực, hẳn đã thay đổi ý định.

Tốt hơn là nên truyền bá tuyệt học ở nhân gian, vừa có thể thu được khí vận, vừa có thể thu được hương hỏa nguyện lực.

Cuộn giấy trong tay hẳn chính là cuộn giấy mà ông già trước đó đã giao cho Ngụy Bất Dục. Lúc đó, Phương Vọng có thể nhìn ra ông già đó không phải người bình thường, chỉ là hẳn lười đi tìm hiểu.

Không phải mọi chuyện, mọi người đều phải làm rõ.

Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên đi đến một nơi xa, kéo giãn khoảng cách, mỗi người bắt đầu đả tọa.

Tiểu Tử thì chui xuống biển, bắt đầu đùa nghịch.

Phương Vọng không xem được bao lâu, trên mặt đã lộ ra vẻ tò mò.

Tuyệt học này không đơn giản!

Chừng một chén trà sau, Phương Vọng nhắm mắt lại.

Ý thức của hẳn đến Thiên Cung.

Hẳn ngồi xuống tại chỗ, bắt đầu tu luyện tuyệt học này.

Tuyệt học này có tên là Mười Tám Tầng Địa Ngục, là một loại thần thông ảo thuật, mỗi tầng địa ngục đều có sự tra tấn khác nhau đối với người trúng chiêu, mặc dù là ảo giác nhưng những tổn thương mang lại cho người trúng chiêu đều có thể thành sự thật.

Thần thông này sử dụng kết hợp với linh tượng, càng có diệu dụng vô cùng.

Phương Vọng rất ít khi tu luyện loại thần thông như thế này, cho nên hứng thú tu luyện rất lớn, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để bề quan dài hạn.

Luyện thành có lẽ không khó nhưng muốn luyện đến đại viên mãn thì Từng năm trôi qua nhanh chóng.

Nhưng trong thực tế, chỉ là một khoảnh khắc.

Phương Vọng nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, ý chí của hắn đã trải qua chín nghìn năm.

Mười Tám Tầng Địa Ngục, đã đạt đến đại viên mãn!

Phương Vọng nở nụ cười trên mặt, thần thông này không tệ, hắn rất thích!

Mười Tám Tầng Địa Ngục đại viên mãn chỉ cần động tâm niệm là có thể thi triển thần thông này với kẻ địch, trừ khi linh hồn của kẻ địch mạnh hơn hắn rất nhiều, nếu không thì chắc chắn sẽ trúng chiêu.

Còn Mười Tám Tầng Địa Ngục tiểu thành thì cần phải nhìn thẳng vào mắt đối thủ hoặc tiếp xúc cơ thể, Mười Tám Tầng Địa Ngục đại thành thì cần thần thức khóa chặt đối thủ.

Mười Tám Tầng Địa Ngục đại viên mãn đã bỏ qua những bước này, trở nên không cách giải.

Vừa bề quan chín nghìn năm, khiến Phương Vọng mất đi hứng thú với đồng bí tịch chất như núi trước mặt.

Hắn lấy ra từng tờ giấy trắng từ trong nhẫn Long Ngọc, bắt đầu viết chữ.

Không lâu sau, hắn nhanh chóng viết xong một bản Thiên Đạo Vô Lượng kinh, rồi đan xen chúng lại với nhau, tạo thành một bản bí tịch thực sự.

Hắn tiếp tục vung bút viết, trong quá trình viết, hắn cũng đang ôn lại tạo hóa của Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh và cảm nhận các quy tắc thiên địa xung quanh.

Nhân gian này có lẽ không được coi là mạnh mẽ nhưng các quy tắc thiên địa thì không khác biệt, đáng để hắn tiếp tục cảm ngộ.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, mặc dù bờ biển ở rìa lục địa có thủy triều lên xuống nhưng lại có một cảm giác cô tịch không bị thời gian thay đổi.

Một tháng sau.

Phương Vọng đã viết ra hơn một nghìn bản Thiên Đạo Vô Lượng kinh, chiều hôm đó, hắn vẫn đang viết, chiếc vòng ngọc trên cổ tay truyền đến dao động thần thức.

Hắn lập tức dừng lại, đưa thần thức vào trong vòng ngọc.

Chương 710: Mười Tám Tầng Địa Ngục đại viên mãn!

Chương 710: Mười Tám Tầng Địa Ngục đại viên mãn!

Đến ảo cảnh của Phương phủ, Phương Vọng nhìn thấy Chu Tuyết. Nhiều năm không gặp, trang sức trên người Chu Tuyết càng thêm lộng lẫy, bộ áo đỏ được thêu hai con phượng hoàng vàng, sống động như thật. Mái tóc dài của nàng được vấn dưới trâm cài bằng bạc ngọc tím, sau đầu lơ lửng một vòng hào quang, xung quanh vòng hào quang có những viên trân châu nhỏ màu đỏ sẫm, tỏa ra khí tức áp lực.

Chu Tuyết cũng đang đánh giá Phương Vọng, Phương Vọng trông không có gì thay đổi so với nhiều năm trước nhưng nàng biết Phương Vọng đã thay đổi.

Mỗi lần Phương Vọng đột phá, sự thay đổi về khí tức của hắn đều sẽ truyền đến cho nàng thông qua vòng ngọc.

Chu Tuyết chủ động mở lời: “Đạt đến Thiên Địa Càn Khôn rồi sao?”

Phương Vọng cười gật đầu.

“Chắc chắn, Thiên Địa Càn Khôn bảy trăm tuổi, có thể nói là vô song cổ kim, hơn nữa không chỉ tu vi của người tăng nhanh, sự lĩnh ngộ đối với tuyệt học của chính mình cũng không phải người khác có thể so sánh được.”

Chu Tuyết cảm thán nói.

Phương Vọng cười hỏi: “Còn người thì sao?”

Chu Tuyết trả lời: “Cũng tạm, miễn cưỡng có thể theo kịp bước chân của người, bây giờ nhân gian của chúng ta có sự thay đổi rất lớn. Trước có đại tu sĩ chứng Thánh, sau có người hy sinh bản thân vì chúng sinh, lấy khí vận, đạo hạnh của Đại Thánh tìm đến thời thịnh thế chưa từng có cho nhân gian. Bây giờ linh khí thiên địa dồi dào, vượt xa trước đây, hiệu suất tu luyện cũng được nâng cao rất nhiều, hơn nữa còn có nhiều bảo vật thượng cổ xuất hiện. Người phải cẩn thận, Thiên Địa Càn Khôn bảy trăm tuổi bây giờ chưa chắc đã ổn định, sau này chắc chắn sẽ có người có thể tu luyện nhanh hơn người.”

Phương Vọng tò mò hỏi: “Ai thành Thánh rồi?”

“Giáo chủ Hỗn Nguyên giáo, hiện được gọi là Hỗn Nguyên Đại Thánh, hắn đã tự vẫn, còn giáo phái của hắn là Hỗn Nguyên giáo vì công đức của hắn mà được chúng sinh thiên hạ ca ngợi là Thánh giáo đệ nhất nhân gian. Khí vận của giáo phái đó cũng là đệ nhất đương thời, nhập giáo tu luyện có thể được hồng vận. Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, thực lực tổng thể của Hỗn Nguyên giáo cũng trở thành đệ nhất Tây nhân gian.” “Không, kiếp trước giáo chủ Hỗn Nguyên giáo tuy cũng là hạng nhất đương thời nhưng chưa từng chứng Thánh,

mệnh số thiên địa đã thay đổi, không thể dùng kiếp trước để cân nhắc nữa.”

Chu Tuyết nói đến đây, giọng điệu trở nên phức tạp.

Sau khi nghe xong, Phương Vọng càng thêm hứng thú với nhân gian Huyền Tổ.

Nhân gian Huyền Tổ càng mạnh thì hắn càng phấn khích.

Tuyết học tu luyện cả đời này, nếu không thể thi triển cho ra trò thì chẳng phải là uổng công sao?

Chu Tuyết tiếp tục nói: “Thiên Công giáo đã tặng cho Vọng Đạo một khối Đạo Nguyên Linh Ngọc, tin tức truyền khắp thiên hạ. Hồng Trần biết chuyện này sẽ gây ra phiền phức lớn, hắn liền nhân cơ hội này mời các tu sĩ rộng khắp thiên hạ đến bái kiến thần tích Côn Luân, thời gian là mười năm sau. Hiện tại đại lục Hàng Long đã náo nhiệt hẳn lên, Hồng Trần tuy tràn đầy tự tin nhưng ta thấy vạn sự phải có chuẩn bị ở sau nên đặc biệt đến thông báo cho người một tiếng. Nếu người muốn trở về, ta có cách để người trực tiếp trở về.”

Phương Vọng nhướn mày, nói: “Mười năm sao? Vậy thì ta phải xem thử xem thiên hạ ngày nay có ai dám đứng trước mặt ta không? Không cần người giúp, ta đã biết cách trở về.”

“Người có thể tự trở về sao? Chẳng lẽ Lăng Tiêu Thần Tông, Cửu U Tự Tại thuật của người lại có đột phá?”

Chu Tuyết kinh ngạc hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Đúng vậy, hiện tại ta muốn về là về, đã có thể đạt đến hai chữ Tự tại.”

Chu Tuyết luôn cảm thấy Phương Vọng thay đổi rất nhiều, không chỉ đột phá đến Thiên Địa Càn Khôn, cụ thể thay đổi ở đâu thì nàng không nói nên lời.

Sau đó Phương Vọng lại hỏi thăm về chuyện của Phương gia, Chu Tuyết tuy không ở lại đại lục Hàng Long nhưng vẫn luôn nắm bắt tình hình của Phương gia.

Trò chuyện được một canh giờ, Phương Vọng chuẩn bị cáo từ.

“Dương Lâm Nhi ở Tây nhân gian, công pháp người truyền cho nàng khiến nàng liên tục bỏ xa đồng bạn, nàng cũng đi rất thuận lợi trên con đường tu tiên.”

Chu Tuyết mở lời, nhìn Phương Vọng với vẻ mặt thích thú. Lâm Nhi nhưng Chu Tuyết biết chắc hẳn không thể buông xuống.

Phương Vọng cười nói: “Công pháp của ta tính là gì, nhờ có sự chăm sóc của người, nàng mới có được ngày hôm nay.”

Chu Tuyết cười cười, không nói thêm gì nữa, nàng quay người rời đi, ảo cảnh cũng theo đó mà tan biến.

Phương Vọng mở mắt, khóe miệng cong lên.

“Hỗn Nguyên Đại Thánh, khá thú vị.”

Hắn rất mong chờ đại hội Côn Luân mười năm sau.

Ra ngoài nhiều năm như vậy, cũng nên về thể hiện thần thông rồi.

Phương Vọng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục viết Thiên Đạo Vô Lượng kinh.

Đây đều là cơ duyên mà hắn ban tặng cho muôn vàn phàm nhân.

Ba năm trôi qua rất nhanh.

Ngụy Bất Dục và những người khác lần lượt trở về. Lần này, Ngụy Bất Dục không mang về đại tu sĩ Thiên Địa Càn

Khôn cảnh, tầm mắt của hắn rất cao, không phải chỉ có tu vi Thiên Địa Càn Khôn cảnh là có thể lọt vào mắt hắn.

Phương Vọng dẫn bọn họ bước ra khỏi nhân gian này, đến nhân gian mới.

Vẫn là kỳ hạn ba năm.

Ba năm sau, Ngụy Bất Dục mang về một người, tên là Không Độ Chân Nhân, cũng là Thiên Địa Càn Khôn cảnh. Hắn tràn đầy thù hận với tiên thần Thượng giới, đồng thời hướng tới lý niệm không phi thăng của Phương Vọng, vì vậy muốn bá nhập dưới trướng Phương Vọng, rời khỏi nhân gian này.

Chương 711: Thiên tài chân cổ thước kim.

Chương 711: Thiên tài chân cổ thước kim.

Phương Vọng đồng ý, dẫn theo Không Độ Chân Nhân cùng rời đi.

Nhân gian tiếp theo vẫn còn trong trạng thái hỗn độn, thiên địa dường như mới khai mở không lâu, chưa sinh ra chủng tộc thông minh có linh trí, vì vậy Phương Vọng tiếp tục vượt qua nhân gian.

Nhân gian tiếp theo cũng không tệ, so với nhân gian Huyền Tổ cũng không kém là bao, bọn họ cũng ở lại ba năm.

Ba năm sau, Ngụy Bất Dục lại mang về một người, tên là Diệp Tầm Hoan, là một trong hai thiên kiêu của nhân gian này, chân cổ thước kim, được công nhận là có tư chất Đại Thánh. Trong quá trình tu luyện hắn cũng tiếp xúc với quá nhiều hồn phách Đại Thánh, khiến hắn tràn đầy thù địch với Thượng giới, Thiên Đạo Vô Lượng kinh do Phương Vọng sáng tạo khiến hắn kinh ngạc.

Sau đó, hắn biết được lý tưởng của Vọng Đạo và cách hành sự của Phương Vọng từ miệng Ngụy Bất Dục, hắn rất bội phục Phương Vọng, vì vậy đã chọn gia nhập.

Tất nhiên, điều khiến hắn cảm động nhất là chiến tích Phương Vọng dùng tu vi Đạp Tiêu cảnh đánh bại Đại Thánh!

Diệp Tầm Hoan mặc áo xanh bó sát, tóc dài được buộc bằng một sợi dây đỏ ở sau gáy, trên trán có hai lọn tóc đen rủ xuống trước khuôn mặt tuấn tú, toàn thân hắn toát lên một khí phách khó kiềm chế, khiến Cơ Như Thiên, Hàn Dũ và những người khác không khỏi nhìn hắn.

Phương Vọng cũng đang đánh giá Diệp Tầm Hoan.

Khí tức không kém Hàn Dũ, mạnh hơn Ngụy Bất Dục!

Hơn nữa Phương Vọng có thể cảm nhận được trong cơ thể Diệp Tầm Hoan còn có một luồng sức mạnh mạnh mẽ không phải linh lực, điều này không đơn giản.

“Đạo Chủ, tại hạ là Diệp Tầm Hoan, nghe nói Đạo Chủ từng đánh bại Đại Thánh, không biết Đạo Chủ có thể cho ta lĩnh giáo một chút không?”

Diệp Tầm Hoan cười ha hả nói, lời của hắn khiến ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh Phương Vọng trở nên không thiện cảm.

Hàn Dũ nheo mắt lại, nói: “Nếu đạo hữu tâm cao hơn trời, vậy thì trước tiên hãy vượt qua cửa ải của ta đi?”

Hắn cũng là một thiên tài chần cổ thước kim của một nhân gian, hắn cũng có lòng kiêu ngạo nhưng sau khi chứng kiến thiên địa linh tượng của Phi/zZna Vonna. hắn đã hoàn † nản khuất phục Hắn không cho nhén nawười khác khiêu chiến với người mạnh nhất trong lòng hắn.

Diệp Tầm Hoan nhìn Hàn Dũ, hai mắt chạm nhau, khí thế của hai người bùng nổ, khiến thiên địa biến sắc.

Tiêu Tử, Đoạn Thiên kinh ngạc đến mức sắc mặt đại biến, vội vàng trốn sau lưng Phương Vọng.

Những người khác ngoại trừ Cơ Như Thiên, tất cả đều là Thiên Địa Càn Khôn, mặc dù không bằng hai người này nhưng khi đối mặt với khí thế của bọn họ, họ hoàn toàn không sợ hãi.

Phương Vọng buông bút giấy trong tay xuống, hần đứng dậy, cười nói: “Hàn Dũ, lui xuống đi, hần chỉ đích danh muốn lĩnh giáo ta, sao có thể để người thay thế được. Huống hồ, hần có thể không quản ngại đường xa vạn dặm mà đến, cũng coi như có thành ý, cũng nên để hần biết thế nào là Thiên Đạo.”

Lời này vừa nói ra, Diệp Tầm Hoan không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, thầm nghĩ: “Thật cuồng vọng!”

Phương Vọng đứng trước đồng bí tịch chất đồng, cười hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?”

Diệp Tầm Hoan kinh ngạc hỏi: “Ngay tại đây sao?”

Bọn họ đang đứng bên con suối nhỏ giữa hai ngọn núi, địa thế hẹp hòi, không thích hợp để chiến đấu lớn.

“Ừ, đến đây.”

Phương Vọng cười nhẹ, lời vừa dứt, Diệp Tầm Hoan lập tức sẵn sàng trận địa.

Hần ngưng tụ bản mệnh bảo linh của mình, đó là một thanh thước dài bằng bạch ngọc tỏa ra ánh sáng xanh nhạt.

Những người khác bắt đầu lùi lại nhưng vừa lùi lại hai bước, bọn họ đã thấy Diệp Tầm Hoan run rẩy toàn thân.

Chỉ thấy trán Diệp Tâm Hoan mồ hôi như mưa, không chỉ cơ thể run rẩy mà đôi mắt cũng mất đi thần thái, như thể đang chịu đựng một nỗi đau đớn tột cùng.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Hải Tôn quay đầu nhìn Ngụy Bất Dục, hy vọng Ngụy Bất Dục sẽ đưa ra câu trả lời.

Ngụy Bất Dục cũng tỏ vẻ khó hiểu, lẩm bẩm: “Ta chưa từng nghe nói hắc có bệnh gì ẩn giấu cả?”

%hànga đúng. không nhải ©d thể hắc eá vấn đề. mà là hắc tríÝna nhải một loại thần thông nào đó!”

Hàn Dũ đột nhiên lên tiếng, giọng điệu nghiêm trọng.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng vẫn bình tĩnh tự nhiên, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên đã nói cho mọi người biết câu trả lời.

Quả nhiên là do Đạo Chủ làm!

Chờ đã!

Khí thế của Diệp Tâm Hoan không yếu. Ở đây ngoại trừ Hàn Dũ, không ai tự tin có thể đối phó với hắc, đối mặt với Đạo Chủ, vậy mà hắc đã mất đi ý thức trong nháy mắt rồi?

Không có sức chống cự?

Tiêu Tử không nhịn được hỏi: “Công tử, ngươi đã làm gì với hắc?”

“Mười Tám Tầng Địa Ngục, đây là một loại thần thông ảo thuật, là tuyệt học mà trước đây Ngụy Bất Dục đe dọa lão tu sĩ kia nói ra.”

Phương Vọng cười trả lời.

Ngụy Bất Dục nghe vậy, không khỏi sửng sốt.

Mới bao lâu chứ?

Thần thông đó dễ học như vậy sao?

Phương Vọng nghiêng đầu nhìn mọi người, cười hỏi: “Các người muốn học không?”

Mọi người nghe xong, lập tức phấn khích, thần thông lợi hại như vậy, bọn họ đương nhiên muốn học!

Phương Vọng cười nói: “Có thời gian ta sẽ dạy các người.”

Hàn Dũ hít sâu một hơi, nhìn Phương Vọng với ánh mắt càng thêm kính phục. Công pháp chí cường như Thiên Đạo Vô Lượng kinh tùy tiện truyền thụ cũng thôi đi, ngay cả thần thông có thể giết địch trong nháy mắt như vậy cũng truyền thụ ư?

Đây không chỉ là một tâm lòng rộng lớn khó có thể tưởng tượng mà còn là sự tự tin tuyệt đối!

Chương 712: Thiên tài chân cổ thước kim. (2)

Chương 712: Thiên tài chân cổ thước kim. (2)

Đạo Chủ tin chắc rằng, ngay cả khi mình truyền thụ hết tuyệt học, cũng không thể có ai vượt qua được hắn!

Phịch!

Diệp Tầm Hoan đột nhiên quỳ xuống đất, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Mọi người nhìn mà kinh hãi.

Tô Nga không nhịn được hỏi: “Không phải là thần thông ảo thuật sao?”

Phương Vọng trả lời: “Mặc dù là ảo thuật nhưng sát thương gây ra cũng là thật, hắn đang chịu hình phạt trong địa ngục.”

Lời vừa dứt, ánh mắt của Diệp Tầm Hoan đột nhiên trở nên trong trẻo.

Hắn vô thức ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi, hắn run rẩy nói: “Đa... đa tạ Đạo Chủ đã nương tay...”

Hắn sống cả nghìn năm, tung hoành vô địch, từng vượt qua hai đại cảnh giới để giết địch, danh chấn thiên hạ, hăng hái đường nào.

Hắn chưa từng bại trận thê thảm như vậy!

“Người rất khá, chịu đòn giỏi hơn cả Đại Thánh.”

Phương Vọng cười ha hả nói. Hắn không nói dối, trước khi hắn đột phá Thiên Địa Càn Khôn, hắn có thể dễ dàng giết chết Đại Thánh bình thường trong nháy mắt, mặc dù hắn không dùng hết sức nhưng Diệp Tầm Hoan có thể trụ được mười mấy giây trong Mười Tám Tầng Địa Ngục, đã chứng minh được bản thân.

Diệp Tầm Hoan nghe xong, nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Những người khác đều tò mò nhìn Phương Vọng, rất hứng thú với thần thông ảo thuật của hắn.

Ngụy Bất Dục thì nuốt nước bọt, nhìn Diệp Tầm Hoan đang quỳ trên mặt đất. Hắn rất khó liên hệ hắn với Diệp Tầm Hoan trong ấn tượng của mình, trước đây hắn thậm chí không thể tưởng tượng được dáng vẻ chật vật của Diệp Tầm Hoan.

Quan trọng nhất là Phương Vọng căn bản không ra tay, hắn hoàn toàn không nhìn rõ Phương Vọng đã thi triển thần thông ảo thuật như thế nào.

Đợi đến khi Phương Vọng thực sự đạt đến cảnh giới Đại Thánh, hắn sẽ mạnh đến mức nào?

Phương Vọng nói: “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi, ta sẽ đưa các người Lờ này vừa nói ra, tất cả mọi người đều phấn chấn.

Bọn họ rất tò mò về nhân gian Huyền Tổ, rốt cuộc là nhân gian thế nào mới có thể sinh ra được một nhân vật như vậy?

Một nén nhang sau, linh lực của Phương Vọng bao phủ tất cả mọi người, hần bước một bước, đồng thời dùng ý niệm khóa chặt nhân gian có nguyên lực hùng hậu nhất.

Chân phải vừa nhấc lên, thiên địa đã có sự thay đổi.

Diệp Tầm Hoan lần đầu tiên cảm nhận được sự kỳ diệu của Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, hần không khỏi chấn động.

Bọn họ xuất hiện trên biển mây, bên dưới là biển cả mênh mông vô tận, xa xa còn có từng đảo nổi lơ lửng trên không trung.

Linh khí nồng đậm ập đến trước mặt bọn họ.

Phương Vọng cảm nhận được linh khí của thế giới này, cũng không nắm chắc được, bởi vì linh khí của thế giới này vượt xa Đông nhân gian.

“Đi thôi, đi dạo khắp nơi.”

Phương Vọng mở miệng nói, mọi người không có ý kiến, đi theo hần, bay về phía một đảo nổi khổng lồ ở xa xa.

Tiểu Tử nằm trên vai Phương Vọng, cười hỏi: “Công tử, nhiều Thiên Địa Càn Khôn như vậy có thể lấp đầy thập nhị Đạo Tông không?”

Nghe vậy, mọi người đều căng thẳng.

Bọn họ đã sớm tìm hiểu về cơ cấu quyền lực của Vọng Đạo, đương nhiên rất hứng thú với thập nhị Đạo Tông.

Ngụy Bất Dục, Lũng Xương Thịnh, Hải Tôn, Hàn Dĩ, Tô Nga, Tình Đạo Nhân, Thường Tư Không, Diệp Tầm Hoan đều

là Thiên Địa Càn Khôn cảnh, hơn nữa đều là cường giả hàng đầu của nhân gian, bọn họ đương nhiên không cam chịu đứng sau người khác.

Cơ Như Thiên là người căng thẳng nhất, thiên phú của hắn có mạnh đến đâu thì tu vi cũng không bằng người khác, có ích gì?

Phương Vọng nhìn về phía trước, nói: “Bọn họ không thể trở thành thập nhị Đạo Tôn.”

Ngụy Bất Dục, Hàn Dũ và những người khác nghe xong, lập tức thất vọng.

Cơ Như Thiên âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng ta chuẩn bị thành lập ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn, Thiên Cương Đạo Tôn độc lập với thập nhị Đạo Tôn, chỉ nghe lệnh của ta.” Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn?

Mắt mọi người sáng lên, cái tên này nghe có vẻ không tệ.

Phương Vọng hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Ngụy Bất Dục, cười nói: “Ngụy Bất Dục, ngươi tạm thời làm người đứng đầu ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn. Người phụ trách thành lập nhưng người người chọn có thể trở thành Thiên Cương Đạo Tôn hay không, còn phải do ta xem xét.”

Ngụy Bất Dục lập tức phấn khích, chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xông thẳng lên đỉnh đầu.

Người đứng đầu ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn!

Những người khác đều không có ý kiến, dù sao thì hầu hết bọn họ đều do Ngụy Bất Dục giới thiệu đến, bọn họ vẫn rất tin tưởng Ngụy Bất Dục.

“Đạo Chủ, ngài yên tâm, sau này ta nhất định sẽ tận tâm tận lực, những người ta chiêu mộ sẽ ngày càng mạnh mẽ!”

Ngụy Bất Dục lập tức đảm bảo.

Phương Vọng cười cười, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh, bọn họ bay vào một hòn đảo, trên đảo có một thành trì phồn hoa, số lượng tu sĩ, yêu quái không đếm xuể, người đến người đi.

Hình dáng của Tiểu Tử thu hút không ít ánh nhìn nhưng nhìn thấy khí thế bất phàm của Phương Vọng và những người khác, không ai dám làm phiền bọn họ.

Còn một năm nữa mới đến đại hội Côn Luân, Phương Vọng cũng không vội, vì vậy hắn dẫn mọi người đến một quán trọ, cả nhóm ngồi hai bàn.

“Tiểu nhị, ngươi có nghe nói đến Hàng Long Đại Thánh không?”

Đoạn Thiên nhân lúc tiểu nhị rót trà, mở miệng hỏi.

Tiểu nhị nghe vậy, nhướn mày nói: “Đương nhiên là có, truyền thuyết về Hàng Long Đại Thánh chống lại thần tiên đã được lưu truyền từ đời này sang đời khác!”

Chương 713: Trở về Tây nhân gian!

Chương 713: Trở về Tây nhân gian!

Đoạn Thiên tiếp tục hỏi: “Đây là Đông nhân gian hay Tây nhân gian?”

“Tất nhiên là Tây nhân gian, khách quan, sao các vị lại hỏi như vậy?”

Tiểu nhị lộ vẻ mặt khó hiểu, tò mò về lai lịch của Phương Vọng và những người khác.

Ngụy Bất Dục tiếp lời: “Chúng ta bế quan trong một bí cảnh nào đó mấy trăm năm, vừa mới ra ngoài, không phân biệt

được phương hướng nên mới hỏi như vậy. Tiểu nhị, kể cho chúng ta nghe về những chuyện lớn trên thế gian hiện nay đi.”

“Được thôi, khách quan có muốn gọi món trước không, để tiểu nhân sắp xếp xong, các vị vừa ăn vừa nghe, bây giờ thiên hạ náo nhiệt lắm!”

Tiểu nhị cười hì hì nói.

Ngụy Bất Dục lắc đầu cười khỏ, sau đó tùy tiện gọi rượu và thức ăn.

Không lâu sau, tiểu nhị xách hai vò rượu đến, vừa rót rượu cho Phương Vọng và những người khác, vừa nói: “Bây giờ thiên hạ, Tây nhân gian và Đông nhân gian đang hợp nhất nên thiên hạ phong vân biến ảo. Phía tây có Hỗn Nguyên giáo, Hỗn Nguyên Đại Thánh hy sinh bản thân vì chúng sinh, công đức vô lượng nên Hỗn Nguyên giáo có danh hiệu là giáo phái đệ nhất thiên hạ. Gần đây Hỗn Nguyên giáo đang chiêu mộ đệ tử, nếu chư vị có hứng thú, có thể đến thử.”

“Tuy nhiên, mặc dù Hỗn Nguyên giáo có danh tiếng lớn nhưng giáo phái được chú ý nhất trên thế gian hiện nay là Vọng Đạo của Đông nhân gian, Vọng Đạo đó không đơn giản, là do Thiên Đạo sáng lập, nghe nói Thiên Đạo là thiên tài đệ nhất thiên hạ, từng một mình trấn áp hơn trăm Thánh tộc, Đế tộc ở Đông nhân gian, có thể nói là chưa từng có tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả. Thiên Công giáo đã dâng cho Vọng Đạo một khối Đạo Nguyên Linh Ngọc, vì vậy, Huyền tông Vọng Đạo đã mời tất cả các giáo phái trên thế gian đến tham dự đại hội, cùng chứng kiến cảnh tượng Đạo Nguyên Linh Ngọc hạ xuống Côn Luân...”

(tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: trước chưa từng có người như vậy, sau này cũng không có ai như thế)

(*tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả: trước chưa từng có người như vậy, sau này cũng không có ai như thế)

Tiêu nhị thao thao bất tuyệt nói, tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Ngụy Bất Dục và những người khác rất tò mò về nhân gian Huyền Tổ nhưng khi nghe tin Hồn Nguyên Đại Thánh đã tự vẫn, đương thời không có Đại Thánh, bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có vậy thôi sao?

Như vậy bọn họ vẫn vô địch!

Phương Vọng vừa lắng nghe, vừa tản ra thần thức, cảm nhận khí tức của Tây nhân gian.

Tây nhân gian quả thực mạnh hơn Đông nhân gian, hấn quét qua một lượt, số lượng Thiên Địa Càn Khôn vượt quá mười vị, hơn nữa hấn chỉ thăm dò được một góc nhỏ của Tây nhân gian.

Trước khi hấn rời đi, số lượng Thiên Địa Càn Khôn của Đông nhân gian chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đột nhiên.

Phương Vọng dường như cảm nhận được điều gì đó, khóe miệng cong lên.

Hấn phát hiện ra một người quen.

Từ Cầu Mệnh!

Tên nhóc này thực sự đến Tây nhân gian để phiêu lưu, tu vi của hấn đã gần đạt đến Đạp Tiêu cảnh, kiếm ý của hấn thậm chí còn vượt xa cảnh giới của hấn.

Thế này mới đúng chứ!

Nói thật, Từ Cầu Mệnh trước đây thực sự là một thiên tài nhưng so với người mạnh nhất nhân gian Chu Tuyết nói thì còn kém xa, hóa ra tên nhóc này đang chờ thời thịnh thế đến.

Cứ như vậy, một giờ sau.

Phương Vọng và những người khác rời khỏi đảo nổi, hắn lấy một bộ đồ đen từ trong nhẫn Long Ngọc ra mặc vào, sau đó đeo mặt nạ hồ ly.

“Đi thôi, theo ta đi gặp một người, hắn là Kiếm tông của Vọng Đạo.”

Phương Vọng mở miệng nói, sau đó hắn bảo Tiêu Tử thu nhỏ lại, chui vào trong lòng mình.

Những người khác thấy hắn làm ra vẻ bí ẩn như vậy, đại khái đã đoán được tâm tư của hắn.

Hàn Dũ, Diệp Tâm Hoan và những người khác lộ ra nụ cười trêu chọc, bọn họ muốn xem thập nhị Đạo Tông có thiên tư như thế nào!

Giữa những ngọn núi, Từ Cầu Mệnh đội nón lá, mặc áo tím đi trên đường núi. Hắn hơi cúi đầu, miệng ngậm một cọng cỏ dại, thắt lưng đeo hai khách giang hồ.

Phía sau hắn, có một người đi theo.

Chính là Dương Tuấn.

Dương Tuấn bây giờ trông ngoài bốn mươi tuổi, đi theo sau Từ Cầu Mệnh, hai người cách nhau bảy bước. Dương Tuấn có vẻ rất căng thẳng, dường như sợ lạc mất hắn.

“Tư chất kiếm đạo của ngươi tầm thường, dù ta có dạy ngươi kiếm pháp thì cũng chỉ là lãng phí thời gian.”

Từ Cầu Mệnh đi trước, thản nhiên nói.

Dương Tuấn vội vàng nói: “Ta không sợ lãng phí thời gian, nếu không thể đắc đạo thì tu luyện lâu thêm nữa có ý nghĩa gì, xin tiền bồi cho ta một cơ hội, ta nguyện làm trâu làm ngựa cho ngài!”

Từ Cầu Mệnh nghe xong không trả lời, tiếp tục thông thả bước đi.

Gió nhẹ thổi qua giữa núi, như tiếng hát của sơn nữ, thổi bay áo choàng của Từ Cầu Mệnh và Dương Tuấn, hai người đều có tâm sự riêng, không nói chuyện nữa.

Một lúc sau.

Từ Cầu Mệnh đột nhiên dừng bước, hẩn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên sườn núi phía trước xuất hiện từng bóng người, ánh mắt hẩn không khỏi dừng lại ở người mặc đồ đen ở giữa.

Người mặc đồ đen đó đeo mặt nạ hồ ly, dáng người kia khiến hẩn hơi hoảng hốt.

Hẩn vô tình nghĩ đến Phương Vọng, Phương Vọng cũng có một chiếc mặt nạ như vậy, chỉ khác màu.

Phương Vọng đã không nhớ rõ Từ Cầu Mệnh có từng nhìn thấy mặt nạ của mình hay không nhưng để chắc chắn, hẩn vẫn đổi chiếc mặt nạ này thành mặt nạ hồ ly đen, trông gian xảo, khiến người ta rùng mình.

Ngụy Bất Dục, Hàn Dĩ, Diệp Tầm Hoan và những người khác đều thích thú nhìn Từ Cầu Mệnh, ánh mắt của bọn họ khiến Từ Cầu Mệnh rất khó chịu.

Chương 714: Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn mạnh mẽ.

Chương 714: Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn mạnh mẽ.

Trực giác mách bảo Từ Cầu Mệnh rằng những người này rất mạnh, hẳn tuyệt đối không phải là đối thủ.

Cảm giác như vậy, hẳn chỉ có khi đối mặt với Thiên Địa Càn Khôn của Tây nhân gian.

Chẳng lẽ những người này đều là Thiên Địa Càn Khôn?

Thế lực nào có thể có nhiều Thiên Địa Càn Khôn như vậy?

Từ Cầu Mệnh cau mày, tay phải không khỏi nắm chặt lấy chuôi kiếm bên hông.

Dương Tuấn nhìn Phương Vọng và những người khác, hẳn không khỏi căng thẳng. Đám người này trông rất khó chọc, từng người đều tỏa ra áp lực mạnh mẽ.

Hắn không khỏi nghĩ đến cảnh tượng năm xưa bảy mươi hai Động chủ Động tiên tụ họp, so sánh kỹ càng thì khí thế của bảy mươi hai Động chủ Động tiên cộng lại cũng không bằng những người này.

Đặc biệt là tên đeo mặt nạ hồ ly kia, rõ ràng là thủ lĩnh, chỉ có hắn đeo mặt nạ.

Chương 715: Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn mạnh mẽ. (2)

Dương Tuấn nhìn về phía Phương Vọng. Phương Vọng không tỏa ra một chút khí tức nào nhưng trong đám người có khí thế khủng bố, ngược lại lại khiến hắn trở nên cao thâm khó lường.

“Tên nhóc, nhìn nữa, ta sẽ móc mắt ngươi ra.”

Ánh mắt của Thường Tư Không khóa chặt vào Dương Tuấn, giọng nói của hắn tràn đầy sát khí thấu xương.

Trong số mọi người, thực lực của hắn không nổi bật nhưng khi đối mặt với một tiểu tu sĩ như Dương Tuấn, ánh mắt của hắn khiến Dương Tuấn sợ mất mật, vội cúi đầu.

“Các ngươi có chuyện gì không?”

Từ Cầu Mệnh không kiêu ngạo không tự ti hỏi, hắn dùng linh lực của mình bảo vệ Dương Tuấn, khiến Dương Tuấn như trút được gánh nặng.

Diệp Tầm Hoan tiến lên một bước, ngẩng cao cằm, nhìn Từ Cầu Mệnh bằng ánh mắt khinh thường, nói: “Ngươi chính là Từ Cầu Mệnh, Kiếm tông của Vọng Đạo sao? Ngươi khiêu chiến với các đại năng kiếm đạo khắp nơi ở Tây nhân gian, quả thật rất oai phong nhưng Vọng Đạo muốn dựa vào một mình ngươi mà quét ngang Tây nhân gian, e rằng quá ngây thơ rồi?” “Hay là Vọng Đạo coi thường Tây nhân gian?”

Những người khác đều lộ ra vẻ mặt bất thiện, Cơ Như Thiên nhìn cảnh tượng này, cũng nở nụ cười chế giễu.

Từ Cầu Mệnh đã từng gặp Cơ Như Thiên, hai người cũng từng giao thủ trong thời gian ngắn. Hắn cũng biết Cơ Như Thiên có thù với Phương Vọng, Kim Tiêu giáo cũng đang điều tra tung tích của hắn.

Cũng chính vì vậy, hắn mới cảm thấy người đeo mặt nạ hồ ly kia không phải là Phương Vọng.

“Vọng Đạo đương nhiên không coi thường Tây nhân gian. Vọng Đạo cũng sẽ không coi nhẹ bất kỳ giáo phái hay bất kỳ sinh linh nào, ta không phải là người thích tranh cường háo thắng, ta chỉ muốn luận bàn về kiếm đạo mà thôi, dám hỏi các vị đến từ đâu?”

Từ Cầu Mệnh trả lời, giọng điệu hờ hững.

Mặc dù lý trí mách bảo hắn rằng không có khả năng chiến thắng nhưng hắn cũng không muốn mất đi khí tiết.

Diệp Tầm Hoan cười lạnh nói: “Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn, ngươi đã từng nghe qua chưa?”

Đạo Tôn?

Từ Cầu Mệnh cau mày chặt hơn, tim Dương Tuấn như nhảy lên cổ họng.

Danh hiệu này nghe thật đáng sợ!

Quan trọng nhất là tiền bối mà hắn ngưỡng mộ lại không dám ra tay.

Thế này không giống Từ Cầu Mệnh!

Dương Tuấn theo Từ Cầu Mệnh đã một thời gian. Từ Cầu Mệnh không phải là người thích nói nhảm, nếu đổi lại là người khác, Từ Cầu Mệnh đã kẻ kiếm lên cổ đối phương rồi.

Đột nhiên!

Ánh mắt Diệp Tầm Hoan ngưng tụ, bầu trời phía sau hắn đột nhiên chuyển sang màu đỏ sẫm, như những con sóng đỏ sẫm nhanh chóng bao phủ toàn bộ bầu trời, mặt đất cũng theo đó nứt ra, từng bìa mộ mọc lên, những ngọn núi bốn phía cũng nứt ra, từng bức tượng đá ma thần khổng lồ hiện ra.

Thiên địa linh tượng!

Dương Tuấn ngẩng đầu nhìn lên, cả người đại ra, không dám tin vào mắt mình. mắt đều chấn động nhận thức của hắn, khiến hắn bất an.

Diệp Tầm Hoan nhìn Từ Cầu Mệnh bằng ánh mắt khinh thường, mở miệng nói: “Rút kiếm ra đi, để ta cảm nhận một chút sức mạnh của Kiếm tông Vọng Đạo.”

Hắn vừa mới thảm bại trước Phương Vọng, bây giờ hắn rất muốn lấy lại lòng tự trọng, mà Từ Cầu Mệnh chính là bàn đạp tốt nhất.

Hắn muốn thể hiện thực lực của mình với Phương Vọng, trước đó không kịp thi triển linh tượng, quả thực quá nhục nhã.

Cùng với lời nói của hắn, từng bìa mộ trên núi rung chuyển dữ dội, một áp lực vô hình bao trùm Từ Cầu Mệnh, Dương Tuấn, khiến hai người như bị trói chặt bởi từng sợi xích, vô cùng khó chịu.

Từ Cầu Mệnh muốn rút kiếm nhưng phát hiện tay phải của mình không thể nhấc lên, thanh bảo kiếm bên hông cũng trở nên nặng trĩu khác thường.

“Sao có thể...”

Đồng tử của Từ Cầu Mệnh co lại, đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp phải linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn nên rất kinh hãi.

Phương Vọng bình tĩnh nhìn cảnh này, muốn xem Từ Cầu Mệnh sẽ thể hiện như thế nào khi đối mặt với Diệp Tầm Hoan.

Ngụy Bất Dục cau mày, hần lặng lẽ truyền âm cho Diệp Tầm Hoan: “Dù sao đối phương cũng là một trong thập nhị Đạo Tông, hãy nể mặt Đạo Chủ, đừng làm quá khó coi.”

Diệp Tầm Hoan vừa nghe, cảm giác áp bức khủng khiếp giữa thiên địa lập tức giảm đi.

Gần như ngay lập tức, Từ Cầu Mệnh đột nhiên rút kiếm.

Ánh kiếm lóe sáng giữa thiên địa, tất cả bìa mộ và núi non trong phạm vi trăm dặm đều bị chém đứt, hần bước tới trước mặt Diệp Tầm Hoan, lưỡi kiếm chém ngang tới, nhanh đến mức không thể tin nổi.

Âm——

Linh lực của Diệp Tầm Hoan bùng nổ, chân vỡ mặt đất, bụi bay mù mịt, khí kinh có thể nhìn thấy bằng mắt thường chặn đứng một kiếm này của Từ Cầu Mệnh.

Lúc này, sắc mặt Diệp Tầm Hoan trở nên vô cùng khó coi.

Chương 715: Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn mạnh mẽ. (2)

Hần vừa rồi thậm chí không kịp phản ứng, hần căn bản không kịp né tránh, sở dĩ có thể bùng nổ linh lực, là vì pháp bảo y bào trên người hần sẽ tự động bùng nổ khí tráo khi đối mặt với xung kích.

Mặc dù một kiếm này của Từ Cầu Mệnh không thể giết chết hần nhưng tốc độ rút kiếm của Từ Cầu Mệnh quá khó tin.

Tiểu tử này mới đạt đến Đạp Tiêu cảnh thôi sao?

Cánh tay phải của Từ Cầu Mệnh run rẩy, hần dùng hết sức cũng không thể chém vỡ được hộ tráo của đối phương, điều

này khiến trái tim hắn chìm xuống đáy vực.

Ánh mắt hắn trở nên kiên quyết, cho dù có chết, hắn cũng không thể đánh mất sự kiêu ngạo của Kiếm tông!

Diệp Tâm Hoan đối diện với ánh mắt của Từ Cầu Mệnh, hắn không hề sợ hãi, trong lòng chỉ có tức giận.

Đặc biệt là trước mặt các Thiên Cương Đạo Tôn khác, hắn cảm thấy mình mất hết mặt mũi.

Hắn đang định ra tay thì giọng nói của Phương Vọng truyền đến: “Điềm đến thì dừng, Từ Cầu Mệnh, ngươi phải cảm ơn hắn đã nương tay, cho ngươi cơ hội.”

Nghe vậy, Diệp Tâm Hoan chỉ có thể đè nén cơn giận.

Từ Cầu Mệnh nghe xong, sắc mặt đại biến, lộ vẻ mừng rỡ, sau đó nụ cười trở nên bất lực.

Dương Tuấn nghe thấy giọng nói của Phương Vọng, cảm thấy hơi quen thuộc nhưng hắn không nghĩ nhiều, bởi vì hắn và Phương Vọng đã nhiều năm không gặp. Hắn đã quên mất dáng vẻ của tỷ phu, mà Phương Vọng khi ở Trái Đất sẽ không bao giờ dùng giọng điệu uy nghiêm như vậy.

Diệp Tâm Hoan lập tức giải trừ thiên địa linh tượng của mình, thiên địa trong nháy mắt khôi phục như cũ, cảnh đẹp núi non hữu tình đập vào mắt Dương Tuấn, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Đây rốt cuộc là thần thông gì?

“Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện, là vì chuyện Côn Luân sao?”

Từ Cầu Mệnh mở miệng hỏi.

Phương Vọng đeo mặt nạ, khiến người ta không nhìn thấu biểu cảm của hắn. nói: “Ừ vừa mới trở về, cảm nhận được khí

tức của người nên đến xem thử, tiến bộ của người cũng không tệ, không khiến ta thất vọng.”

Nói xong, hắn bay lên, những người khác theo sát phía sau.

Từ Cầu Mệnh vội ngẩng đầu hỏi: “Người đi đâu?”

“Thử sức mạnh của Tây nhân gian.”

Phương Vọng không định dẫn theo Từ Cầu Mệnh, hắn thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, dẫn mọi người bước một bước biến mất trên bầu trời.

Thần thức của Từ Cầu Mệnh hoàn toàn không theo kịp, điều này khiến hắn trong lòng kinh thán về sự mạnh mẽ của Phương Vọng.

Nhiều năm không gặp, hắn quả nhiên trở nên càng thêm cao thâm khó lường, dưới trướng còn có thêm nhiều cường giả như vậy. Chắc chắn, nhân gian này sắp thay đổi rồi.

“Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn...”

Từ Cầu Mệnh lẩm bẩm, cảm thấy cấp bách thay cho thập nhị Đạo Tông.

Quả nhiên, Phương Vọng sẽ không để thập nhị Đạo Tông được yên ổn, đợi đến khi hắn dẫn theo ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn đến Côn Luân, nội bộ Vọng Đạo e rằng cũng sẽ gió nổi mây vần.

Dương Tuấn vội vàng đi đến bên cạnh Từ Cầu Mệnh, cẩn thận hỏi: “Tiền bối, ngài quen biết người đeo mặt nạ kia sao?”

Sao đang đánh nhau, đột nhiên lại kết thúc rồi?

“Hắn chính là Đạo Chủ của Vọng Đạo của chúng ta, Thiên Đạo.”

Từ Cầu Mệnh bình tĩnh trả lời.

Đây là đề nghị của Hồng Trần, để các đệ tử Vọng Đạo Tôn xưng Phương Vọng là Thiên Đạo, ẩn đi tên thật của hần. Một là có thể tạo khoảng cách, xây dựng uy vọng lớn hơn, hai là để danh xưng Thiên Đạo dần dần trở thành danh xưng khí vận được thiên địa công nhận.

Hiện nay, rất ít người nhắc đến hai chữ Phương Vọng nhưng khi nhắc đến Thiên Đạo, mọi người đều sẽ nghĩ đến Đạo Chủ Vọng Đạo.

Thiên Đạo!

Dương Tuấn tròn tròn mắt, lập tức thở dốc.

Trời ạ!

Hần vừa rồi lại gặp được đại năng trong truyền thuyết!

Hần không nhịn được hỏi: “Thiên Cương Đạo Tôn vừa rồi so với Đạo Tông Vọng Đạo, thì bên nào mạnh hơn?” những người khác rời đi mà ngẩn người. ...

Đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch, theo thời gian đại hội Côn Luân ngày càng đến gần, Kiếm Thiên trạch chật ních người, trên không trung khắp nơi đều là các loại tọa kỵ, bóng dáng pháp bảo bay, vô cùng tráng lệ.

Rất nhiều đệ tử Vọng Đạo tuần tra dọc theo Côn Luân, linh lực tụ lại với nhau, tạo thành từng con rồng khổng lồ có màu sắc khác nhau, đây đã là cảnh tượng mang tính biểu tượng của Côn Luân.

Bên hồ Kiếm Thiên trạch, trước một tòa lầu các, có bốn nữ tử đang thưởng rượu ngắm cảnh hùng vĩ của Côn Luân.

Lần lượt là Hồng Tiên Nhi, Thái Hi tiên tử của Tổ Chân cung, Cố Ly và muội muội Phương Linh của Phương Vọng, bốn người đều có khí chất thoát tục, dung nhan xinh đẹp, tựa như bốn tiên nữ, đẹp đến mức không gì sánh nổi.

Phương Linh chống cằm, cười nói: “Các người nói xem, ca ca ta có trở về không? Bây giờ hắn đã đạt đến cảnh giới nào rồi?”

Tư tưởng của ba nữ tử khác bị kéo về.

Hồng Tiên Nhi trầm ngâm nói: “Với thiên phú của hắn, bây giờ ít nhất cũng đã là Chân Hồn cảnh, không còn xa Thiên Địa Càn Khôn cảnh nữa nhưng hắn có trở về hay không thì không chắc.”

“Tẩu tử của ngươi không biết tung tích của hắn sao?”

Nhắc đến Chu Tuyết, giọng điệu của Hồng Tiên Nhi hơi chua chát.

Lúc đầu nghe Phương Vọng nói mình có hôn ước, nàng không để tâm lắm, bởi vì nàng tin chắc rằng trên đời này không có nữ tử nào có thể sánh được với nàng.

Sau đó, nàng gặp Chu Tuyết. Chu Tuyết lại khiến nàng có cảm giác cao thâm khó lường giống như Phương Vọng, hai người đã giao thủ đơn giản, điềm đến thì dừng. Mặc dù nàng không bị thương nhưng trực giác mách bảo nàng rằng nàng không phải là đối thủ của Chu Tuyết.

Chương 716: Đại hội Côn Luân, nhân gian thay đổi.

Chương 716: Đại hội Côn Luân, nhân gian thay đổi.

Phải biết rằng Chu Tuyết cũng trạc tuổi Phương Vọng!

Thái Hi tiên tử cười nói: “Có lẽ sẽ trở về, sự kiện trọng đại như vậy, thiên hạ đều biết, nếu hắn biết thì chắc chắn sẽ không yên tâm.”

Nàng không có tình cảm nam nữ đối với Phương Vọng nhưng nàng đã đầu tư rất nhiều vào Côn Luân, nàng đương nhiên hy vọng Côn Luân có thể xây dựng thành công.

Côn Luân bây giờ đã cao hơn ba nghìn trượng, vẫn đang tiếp tục xây dựng, ngay cả Tổ Chân cung ở hải vực xa xôi khác cũng sẽ thảo luận về việc Côn Luân sẽ xây dựng xong vào năm nào tháng nào.

“Ha ha ha, ta lại cảm thấy ca ca ta không về cũng không sao, dù sao cũng có Huyền tông ở đó, hơn nữa các Đạo Tông khác cũng có thể tự đảm đương. Thần tông càng lọt vào hàng ngũ đỉnh cao của Đông nhân gian, hẳn có thể chống lại cả Thiên Địa Càn Khôn!”

Phương Linh cười vô tư.

Khi nàng ra đời, Phương Vọng đã nổi tiếng khắp thiên hạ, từ nhỏ đến lớn nàng đều được cưng chiều. Nàng không giống như nhị ca Phương Tầm của nàng, thích ra ngoài phiêu bạt, cả đời này chưa từng chịu khổ nên tính tình rất cởi mở.

Hồng Tiên Nhi khen ngợi: “Huyền tông quản lý Vọng Đạo, quả thực có nhiều thành tựu. Thần tông kia cũng là tồn tại khó có địch thủ trên thế gian. Thật không ngờ Khương Thần Minh lại trưởng thành nhanh như vậy, ta còn nghĩ ngờ hắn là Đại Đế chuyển thế, hoàn toàn không theo lẽ thường.”

Thái Hi tiên tử lắc đầu cười: “Người còn nói người khác, chẳng phải người cũng không theo lẽ thường sao, danh hiệu nữ tu sĩ đệ nhất thiên hạ sắp rơi vào đầu ngươi rồi.”

Nghe vậy, Hồng Tiên Nhi không hề vui mừng, bởi vì nàng nghĩ đến Chu Tuyết.

Mục tiêu tu luyện của nàng đã thay đổi, không còn là vượt qua Phương Vọng nữa, mà là phải mạnh hơn Chu Tuyết!

Không chỉ có họ, khắp Kiếm Thiên trạch và cả đại lục Hàng Long đều đang bàn luận về việc Vọng Đạo hiện tại mạnh đến mức nào, ngoài các Đạo Tông đã được xác lập thì dưới Đạo Tông cũng có rất nhiều tu sĩ nổi tiếng khắp thiên hạ.

Vọng Đạo bây giờ cường giả như mây, thiên tài nhiều như cá qua sông. Phía tây đại lục Hàng Long, trên biển rộng, một con hắc long bay từ trong mây ra, trên đầu rồng có một nam tử mặc áo tím đang đứng.

Đó chính là Cực Dục Thiên đã tính kế Vọng Đạo cùng Thiên Mục Đại Thánh!

Cực Dục Thiên chấp hai tay sau lưng, đứng hiên ngang giữa gió, tóc bay theo gió, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang nghĩ gì.

Một tiếng hí vang lên, bầu trời lập tức tối sầm lại, một con hắc bằng khổng lồ che trời xuất hiện trên bầu trời, sải cánh dài cả trăm dặm. Trước mặt nó, hắc long dưới chân Cực Dục Thiên nhỏ bé như con lươn.

“Không ngờ Cực Dục Thiên đã đè nặng Tây nhân gian hai nghìn năm lại chịu xuất quan, Vọng Đạo đúng là có đủ thể diện!”

Một tiếng cười chế giễu truyền đến từ phía trên hắc bằng.

Cực Dục Thiên không để ý, vẫn nhìn chăm chăm về phía trước.

“Cực Dục Thiên, nếu ngươi nhắm vào Đạo Nguyên Linh Ngọc thì ta khuyên ngươi nên từ bỏ. Có quá nhiều thế lực nhắm vào nó, ngay cả Vũ tộc, Hỗn Nguyên giáo cũng đến rồi, thời thế đã thay đổi, không còn là lúc ngươi hô mưa gọi gió nữa. Trong những năm ngươi biến mất, đã có quá nhiều nhân vật lợi hại xuất hiện.”

Giọng nói bí ẩn trên hắc bằng thờ dài, cảm thán sự thay đổi của thời gian.

“Ta chỉ đến xem náo nhiệt thôi, Đạo Nguyên Linh Ngọc gì đó, các ngươi muốn tranh thì cứ tranh, không liên quan đến ta.”

Cực Dục Thiên bình tĩnh trả lời, giọng nói vang vọng giữa trời và biển, khiến giọng nói trên hắc bằng bật cười.

Gió lớn nổi lên, hắc bằng vỗ cánh, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Cực Dục Thiên không thúc tọa kỵ tăng tốc, vẫn bình thản nhìn về phía xa.

Bầu trời phía sau hắn bắt đầu đổi màu, mây đen cuộn cuộn kéo đến, ẩn chứa uy thế thiên địa vô cùng to lớn, như thể mưa gió sắp đến. ...

Thời gian tiếp tục trôi qua, ngày hội Côn Luân ngày càng đến gần, sinh linh xung quanh Côn Luân ngày càng đông, các thế lực đóng quân ở khắp nơi. Họ tu luyện ở đây, cũng thúc đẩy khí vận của đại lục Hàng Long.

Linh khí của đại lục Hàng Long không đủ để họ tu luyện, điều này cũng khiến linh khí của các vùng biển xung quanh bắt đầu tràn vào.

Mãi đến ngày hội Côn Luân, toàn bộ Đại Tề chật ních người!

Trên mặt biển phía nam có vô số thuyền. Lầu các tháp và các loại pháp bảo khổng lồ, mệnh mệnh vô bờ, có vô số tu sĩ bay ra từ bên trong, bay đi về phía Côn Luân.

Ngay cả trên biển cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ hùng vĩ của Côn Luân, hiện tại Côn Luân đã trở thành ngọn núi cao nhất Đại Tề.

Một bóng người đạp kiếm bay vút qua, chính là Từ Cầu Mệnh.

Dương Tuấn đứng bên cạnh Từ Cầu Mệnh, sắc mặt vô cùng khó coi, cổ họng thậm chí còn không ngừng chuyển động.

“Tiền bối... Còn bao lâu nữa, ta sắp không chịu nổi rồi...”

Dương Tuấn nói với sắc mặt tái nhợt, việc liên tục truyền tống siêu xa khiến người chỉ có tu vi Huyền Tâm cảnh như hắn sắp không chịu nổi, trong cơ thể liên tục cuộn trào.

Từ Cầu Mệnh bất đắc dĩ nói: “Đã đến rồi, đã bảo ngươi đừng đến, ngươi không nghe.”

Ban đầu hắn không muốn mang Dương Tuấn theo nhưng một năm trước, khi Phương Vọng rời đi đã truyền âm cho hắn, bảo hắn mang Dương Tuấn theo nhưng không được tiết lộ là do Phương Vọng chỉ thị.

Lời dặn của Phương Vọng khiến Từ Cầu Mệnh nhìn Dương Tuấn bằng con mắt khác, một năm nay vẫn luôn quan sát Dương Tuấn.

Phải nói rằng, tư chất tu tiên của tên này thực sự tầm thường.

Chương 717: Thăng Vận đại trận, Đạo Tôn giáng lâm

Chương 717: Thăng Vận đại trận, Đạo Tôn giáng lâm

Càng như vậy, Từ Cầu Mệnh càng cảm thấy Dương Tuấn ẩn chứa bí mật lớn, Phương Vọng không thể đối xử tốt với một người lạ như vậy.

Nhớ lại năm xưa ở Đại Tề, thiên tư của hắn cũng không tính là quá mạnh, có lẽ là do đạo hạnh của hắn không đủ, vẫn chưa nhìn thấu Dương Tuấn.

Dương Tuấn nghe vậy, không khỏi ngẩng đầu lên, nét mặt lộ ra vẻ vui mừng, hắn thò đầu ra nhìn, chỉ thấy trên bầu trời đang tụ mây đen, từng dải mây biển như rồng dài bay về phía dãy núi hùng vĩ ở tận cùng lục địa.

Ngay cả Dương Tuấn từng trải cũng phải kinh ngạc khi nhìn thấy Côn Luân, một luồng linh khí mênh mông và hùng

vĩ ập đến trước mặt hắn, hắn thậm chí còn mơ hồ nghe thấy có người đang giảng đạo, chột xa chột gần, khó tìm ra tung tích.

Nhìn từ xa, dãy núi Côn Luân giống như một con thương long thời thái cổ chiếm giữ trên mặt đất, một luồng khí tức lâu đời và cổ xưa ủa đến, khiến Dương Tuấn không thể kìm được mà sinh ra lòng kính sợ.

Vọng Đạo, Côn Luân!

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh Côn Luân, Độc Cô Vãn Hồn, Hồng Trần, Chúc Như Lai, Khương Thần Minh, Dương Độc, Sở Doãn, Đế Hải Tam Tiên, ... vân vân, những người đứng đầu Vọng Đạo đều tụ tập ở đây.

Trước mặt bọn họ có một vật khổng lồ, được phủ bằng lụa đỏ, rất nhiều đệ tử Vọng Đạo đang đả tọa xung quanh, tạo thành trận thế. Phóng tầm mắt nhìn ra xa, khắp núi đồi đều là bóng dáng các đệ tử Vọng Đạo đang đả tọa, nhìn dọc theo hai sườn núi, căn bản không đếm được có bao nhiêu đệ tử Vọng Đạo.

Các đệ tử Vọng Đạo mặc đồng phục đạo bào màu trắng, trên lưng thêu một chữ Vọng. Gió trời thổi tới, thổi bay áo bào của họ, trông như những con sóng trắng đang cuộn trào.

Độc Cô Vãn Hồn nhìn về phía Khương Thần Minh, Dương Độc, nói: “Thần tông, Thể tông phụ trách trấn thủ biên giới Côn Luân, không được để người ngoài đạo xông vào.”

Hai người lập tức nhận lệnh, rồi biến mất tại chỗ.

Độc Cô Vãn Hồn lại nhìn về phía Hồng Trần, hỏi: “Huyền tông, giờ lành còn bao lâu nữa?”

Côn Luân vô cùna rắng lớn. đứng trên đỉnh nói nhìn vuôn. căn bản không nhìn thấy chân núi. Mặc dù không nhìn

thấy tu sĩ của các giáo phái, vương triều, thế gia khác nhưng liên tục có thần thức mạnh mẽ quét tới, khắp mọi hướng đều có, khiến những người đứng đầu Vọng Đạo như bọn họ đều có hơi căng thẳng.

Tu sĩ đến xem náo nhiệt thực sự quá đông, ngay cả Khương Thần Minh, hôm nay cũng không cười mấy lần.

Hồng Trần ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Sắp rồi.”

Kiểm Tiên Hứa Ngôn, đệ nhất thiên tài của Đế Hải là Lữ Tiên Mệnh đứng phía sau, ánh mắt của họ nhìn về phía xa, họ có thể cảm nhận được bầu không khí căng thẳng.

“Nếu trong quá trình thăng vận, có người tấn công thì phải làm sao?”

Càn Tiên trong Đế Hải Tam Tiên mở miệng hỏi.

Hồng Trần mặt không biểu cảm nói: “Hôm nay vốn không phải là ngày hội gì cả, mà là ngày giết chóc, lấy giết để thăng vận, vừa hay để cho cả thiên hạ biết Vọng Đạo mạnh đến mức nào. Bất kể lai lịch là gì, bất kể tu vi cao đến đâu, dám xông vào Côn Luân, giết không tha.”

Hắn giơ tay phải lên, trong tay nắm một nắm đậu xanh, rải xuống đất. Những hạt đậu xanh này nhanh chóng chìm vào trong đất, rồi đất đai nơi đó xộp, mọc ra mầm xanh, những mầm xanh này phát triển mạnh mẽ với tốc độ cực nhanh, nhanh chóng hóa thành hình người, tạo thành từng người cây, các khớp xương còn mọc ra cành cây lá cây.

Cảnh tượng này khiến mọi người vô cùng kinh ngạc nhưng đối với thủ đoạn của Hồng Trần, bọn họ không phải lần đầu tiên cảm thấy mới lạ. Huyền tông có thể nhanh chóng nắm giữ Vọng Đạo, ngoài mưu lược ra thì bản thân hắn có rất nhiều thuật pháp kỳ quái cũng là chìa khóa, tất cả tu sĩ Vọng Đạo đều tu luyện đạo pháp của Hồng Trần.

Âm ầm——

Xa xa truyền đến tiếng sấm chớp vang trời, ngay sau đó một giọng nói bá đạo vang lên:

“Không ngờ trong Vọng Đạo lại có cao nhân tinh thông Thăng Vận đại trận từ trước vạn cổ, không biết là cao nhân nào?”

Giọng nói này đầy áp bách, cả đại lục Hàng Long đều có thể nghe thấy.

Hồng Trần thở dài một tiếng, nói: “Quả nhiên, vẫn có người có thể nhìn thấu trận pháp của ta.”

Độc Cô Vãn Hồn cau mày hỏi: “Sẽ có biến số không?” Hồng Trần khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nói.

Vừa dứt lời, một luồng khí thể bá đạo bùng nổ từ phía đông, chính là khí thể của Khương Thần Minh, Thần tông Vọng Đạo.

“Thần tông Vọng Đạo ở đây, đừng tìm đường chết!”

Giọng điệu của Khương Thần Minh còn bá đạo hơn cả tu sĩ bí ẩn kia, trong giọng nói lộ ra vẻ ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ, không ai bằng ta.

“Bản tọa càng muốn thử xem nhuệ khí của Vọng Đạo các ngươi!”

Giọng nói bí ẩn kia lại vang lên, ngay sau đó, có tiếng gió gào thét khủng khiếp truyền đến từ phía đông, càn quét dãy núi Côn Luân, khiến không ít đệ tử Vọng Đạo đều run rẩy.

Bọn họ quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy hai bóng người lao lên tận mây xanh. Những đám mây đen trên trời bắt đầu cuộn cuộn dữ dội, thỉnh thoảng có những pháp thuật, thần thông khủng khiếp giáng xuống, buộc các đại tu sĩ Vọng Đạo

phải thi triển pháp thuật để chống lại các đòn tấn công từ trên trời.

Đại chiến sắp nổ ra!

Cùng với việc có người mở màn, các thủ lĩnh thế lực xung quanh Côn Luân bắt đầu đứng dậy, khiến các tu sĩ, yêu quái đi theo bọn họ cũng đứng dậy. Giữa thiên địa dâng lên một luồng khí thể hùng tráng, lay động cả non sông.

Chương 718: Một tay trấn áp Thiên Địa Càn Khôn.

Chương 718: Một tay trấn áp Thiên Địa Càn Khôn.

Tất cả các tu sĩ Vọng Đạo trên núi Côn Luân đều cảm nhận được một áp lực khó tả ập đến từ bốn phương tám hướng, khiến bọn họ cảm thấy ngột ngạt. Đó là khí thể của vô số tu sĩ, yêu quái tụ tập lại với nhau, khiến cả đại lục Hàng Long rung chuyển.

Hồng Trần lập tức giơ tay lên, chuẩn bị thi triển pháp thuật thì một giọng nói vang lên:

“Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo, Diệp Tầm Hoan ở đây, kẻ nào dám xông vào Côn Luân, hồn phi phách tán!”

Theo giọng nói uy chấn thiên địa của Diệp Tầm Hoan, từng tia nắng xuyên thủng đám mây đen, rọi xuống khắp các sườn núi Côn Luân.

Trong Kiếm Thiên trạch, Hồng Tiên Nhi đang chuẩn bị đến Côn Luân thì dừng lại, nàng nhú mày, nhìn lên trời.

Nàng cảm nhận được một khí thể cực mạnh, không phải Khương Thần Minh và đối thủ của hắn có thể so sánh được, lúc này, không hiểu sao nàng lại nghĩ đến phụ thân của mình.

Trong đời này, nàng chỉ cảm nhận được khí thể mạnh mẽ như vậy ở Đông Công Hoàng, khiến người ta có cảm giác áp

bách cực mạnh như không thể chống lại.

Không chỉ có năng, các thể lực tụ tập ở các hướng của Côn Luân cũng đều kinh ngạc.

Phía nam Côn Luân, một luồng sương mù quỷ dị bốc lên từ trong núi, giống như một cơn lốc xoáy. Một lão phụ nhân gầy gò như que củi hiện ra bên trong, tay cầm một cây gậy gỗ, đầu gậy gỗ ngâm một cái đầu lâu, nàng nhíu chặt mày trắng, nhìn chăm chăm lên trời.

Phía bắc Côn Luân, một bậc thang dài màu vàng lướt qua bầu trời trên các ngọn núi, một nhóm tu sĩ mặc áo vàng bước trên bậc thang dài màu vàng mà đến. Từng người đều phong thần tuần tú, giống như thiên quân giáng trần.

Người dẫn đầu là một nam tử cao lớn, vai rộng eo thon, thắt lưng buộc nhiều dải khăn dài, sau lưng lơ lửng hàng chục thanh kiếm dài, xếp thành hình quạt, tóc bạc trắng nhưng khuôn mặt lại vô cùng trẻ trung tuần tú, hắn ngược mắt nhìn lên những tia nắng trên bầu trời Côn Luân, trong mắt lóe lên tia sáng.

Cùng lúc đó, phía tây Côn Luân.

Từng giáo phái bay lên, hơn một triệu tu sĩ, yêu quái cùng nhau lấy ra pháp bảo của mình, gió yêu thổi mạnh, sát khí ngút trời.

“Thiên Địa Càn Khôn...”

Một nam tử mặc áo đen đạp hồ lô nhìn lên bầu trời, lầm bầm tự nói, tay phải của hắn đặt trên chuôi kiếm, nắm chặt chuôi kiếm.

Không chỉ có hắn, những đại tu sĩ khác đều như lâm đại địch, đối mặt với tuyên chiến bá đạo của Diệp Tầm Hoan, không ai dám ứng chiến.

Bọn họ bắt đầu giao lưu, hỏi thăm danh tính của Diệp Tầm Hoan.

“Thiên Cương Đạo Tôn? Đó là cái gì? Vọng Đạo còn giấu một cường giả như vậy sao?”

“Khí thể này tuyệt đối là Thiên Địa Càn Khôn trong truyền thuyết.”

“Thảo nào Vọng Đạo chiếm giữ Đạo Nguyên Linh Ngọc mà còn dám công bố với thiên hạ, hóa ra là giấu Thiên Địa Càn Khôn.”

“Không phải Thiên Đạo, chẳng lẽ Thiên Đạo thực sự mất tích rồi sao?”

“Diệp Tầm Hoan, trước đây ta chưa từng nghe nói đến cái tên này?”

Tiếng bàn tán ở phía tây Côn Luân như muốn lật đổ bầu trời, còn ở phía đông Côn Luân thì cuộn cuộn ma khí, từng tu sĩ mặc áo choàng đen như bước ra từ địa ngục, ánh mắt của bọn họ đều nhìn chăm chăm lên bầu trời.

Trận chiến giữa Khương Thần Minh và đại tu sĩ bí ẩn đã bị che lấp, Diệp Tầm Hoan còn chưa xuất hiện, khí thế bá đạo thuộc về Thiên Địa Càn Khôn đã uy chấn thiên địa.

Dương Tuấn đứng sau Từ Cầu Mệnh, vẻ mặt phẫn khích nói: “Thiên Cương Đạo Tôn, chính là giọng nói của vị tiên bối kia một năm trước!”

Sắc mặt Từ Cầu Mệnh phức tạp, hắn đã từng đối mặt với Diệp Tầm Hoan, hiểu rõ sự khủng khiếp của Diệp Tầm Hoan.

Có một cường giả như vậy ra tay, ai có thể uy hiếp Vọng Đạo?

Huống chi, còn có Phương Vọng mạnh hơn!

Nhưng sao Phương Vọng lại không xuất hiện?

Cùng lúc đó.

Trên một con đường núi, có một khách sạn, Phương Vọng và những người khác đang ngồi trước bàn khách, vừa uống rượu vừa quan sát trận chiến ở xa.

“Đến ba Thiên Địa Càn Khôn, không đủ để chúng ta đánh.”

Hàn Dĩ cười ha hả nói. Ba Thiên Địa Càn Khôn, lực lượng như vậy mà đặt vào trước đây, thế lực nào có thể chịu nổi?

So sánh với hoàn cảnh hiện tại của Vọng Đạo, Cơ Như Thiên càng nhận thức được Phương Vọng hiện tại mạnh đến mức nào.

Hắn không nghĩ ra ai có thể uy hiếp được Phương Vọng, trừ khi Đại Thánh sống lại.

Nhưng đã có Đại Thánh bại trong tay Phương Vọng.

Âm——

Mây đen trên trời đột nhiên tan đi, gió mạnh thét gào hàng triệu dặm, cuốn lên bụi đất mù mịt.

Diệp Tầm Hoan từ trên trời giáng xuống, cây thước ngọc bích trong tay hắn tỏa ra ánh sáng chói hơn cả ánh nắng mặt trời. Áo bào của hắn tung bay dữ dội, ánh sáng trên người hắn ngưng tụ thành một hư ảnh uy nghiêm. Hắn giống như chiến thần trên trời, khoác giáp cầm đao, không gì sánh bằng.

Hồng Trần, Độc Cô Vấn Hồn, Hứa Ngôn và những người khác ngược nhìn hắn, đều kinh ngạc, Thiên Cương Đạo Tôn từ đâu chui ra vậy?

Hồng Trần bấm ngón tay tính toán, sắc mặt trở nên kỳ lạ.

Độc Cô Vấn Hồn hỏi: “Xin hỏi đạo hữu, ai định ra Thiên Cương Đạo Tôn?”

Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn?

Còn nhiều hơn cả thập nhị Đạo Tông, quan trọng nhất là người trước mắt này còn mạnh hơn tất cả các Đạo Tông!

Nếu còn ba mươi lăm người nữa...

Diệp Tầm Hoan nhìn bọn họ với vẻ khinh thường, khoe miệng nhếch lên, cười nói: “Tất nhiên là do Đạo Chủ định ra, ngoài hấn ra, còn ai có thể làm chủ được? Các người dám sao?”

Ánh mắt hấn đầy vẻ xâm lược, nhìn chằm chằm Hồng Trần, Độc Cô Hồn và những người khác, không kiêng nể gì.

Chương 719: Một tay trấn áp Thiên Địa Càn Khôn. (2)

Chương 719: Một tay trấn áp Thiên Địa Càn Khôn. (2)

Mọi người bị hấn nhìn đến khó chịu trong lòng nhưng vì đối phương quá mạnh nên cũng không dám quở trách.

Lữ Tiên Mệnh ở phía sau không nhịn được hỏi: “Đạo Chủ đâu? Người đang ở đâu?”

Những người khác nghe vậy, cũng đều nhìn Diệp Tầm Hoan với vẻ mong đợi.

“Đạo Chủ sẽ tự xuất hiện khi cần, bây giờ chỉ cần ta ra tay là đủ để giải quyết tình thế khó khăn của Vọng Đạo. Ba Thiên Địa Càn Khôn cảnh thôi mà, ta trấn áp bằng một tay!”

Diệp Tầm Hoan ngạo mạn nói, tiếng cười của hấn vang vọng khắp thiên địa.

Tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sự ngạo mạn của hấn, hấn nói lớn như vậy không phải để cho kẻ địch nghe, mà là để cho Phương Vọng nghe.

Hấn đã mất mặt trước mặt Phương Vọng hai lần, hấn phải lấy lại thể diện.

Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn, hấn muốn làm thủ lĩnh!

Mặc dù hấn được Ngụy Bất Dục dẫn đến trước mặt Phương Vọng nhưng hấn không phục Ngụy Bất Dục!

Thiên địa theo đó mà trở nên yên tĩnh, khí thể tụ tập từ các hướng đột nhiên giảm xuống, ngay cả đại tu sĩ đang giao chiến với Khương Thần Minh cũng bắt đầu kéo giãn khoảng cách, tránh xa Côn Luân.

Hồng Trần nhìn Diệp Tầm Hoan một cách sâu xa, hấn mở miệng nói: “Chuẩn bị khởi trận!”

Giọng nói của hấn truyền vào tai hàng triệu tu sĩ Vọng Đạo trên núi Côn Luân, trong nháy mắt, tất cả tu sĩ Vọng Đạo đều giơ tay lên, bắt đầu thi pháp, động tác của bọn họ thống nhất, nhìn từ trên cao xuống, vô cùng tráng lệ.

Diệp Tầm Hoan liếc nhìn Hồng Trần, thâm kinh ngạc, hấn chưa từng thấy nhiều tu sĩ xếp trận chỉnh tề như vậy, đây phải là năng lực thực thi cao đến mức nào?

Uy vọng của người này rất cao, chẳng lẽ chính là Huyền tông của Vọng Đạo?

Toàn bộ linh khí của Côn Luân bắt đầu dâng lên, mặt đất như thể đang “Một tay trấn áp ba Thiên Địa Càn Khôn? Đạo hữu đúng là cuồng vọng!”

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một bậc thang dài màu vàng từ phương bắc tiến đến, người dẫn đầu là một nam tử mặc áo vàng, cử chỉ toát lên khí phách đế vương.

Theo từng bước tiến của hấn, từng luồng kim khí hình rồng xuất hiện trên người hấn, tiếng rồng ngâm theo đó vang lên.

Diệp Tầm Hoan liếc nhìn, lông mày lười mác nhíu lại.

“Không thể chiến đấu ở Côn Luân, sẽ ảnh hưởng đến việc ta bày trận, liên quan đến đại khí vận của Vọng Đạo.”

Giọng nói của Hồng Trần vang lên, hần bình tĩnh nhìn nam tử áo vàng ở đằng xa.

Diệp Tầm Hoan nghe xong, lập tức bay về phía nam tử áo vàng.

“Kim Quang Long Tôn, từ nhỏ đã dùng máu rồng tôi luyện thân thể, thân thể như bảo vật, kiên cố không gì phá nổi, điểm yếu của hần là linh hồn yếu ớt, lại sợ lạnh, một khi máu rồng trong cơ thể bị đóng băng, thực lực sẽ giảm mạnh.”

Hồng Trần tiếp tục nói, nghe vậy, Diệp Tầm Hoan không khỏi quay đầu liếc hần một cái, Kim Quang Long Tôn ở đằng xa cau mày, nhìn Hồng Trần bằng ánh mắt đầy sát khí.

Quán trọ sơn dã.

Những cơn gió mạnh thổi tới từng đợt nhưng quán trọ được một luồng sức mạnh vô hình bảo vệ, khi gió thổi đến sườn núi này thì bị đẩy ra, không thể ảnh hưởng đến quán trọ.

Chưởng quỹ, tiểu nhị và các đầu bếp của quán trọ đều đứng trước cửa sổ, há hốc mồm nhìn về phía xa. Bọn họ dám mở quán trọ ở vùng hoang vu hẻo lánh này, tất nhiên là có chỗ dựa, với tầm nhìn của bọn họ có thể nhận ra những tu sĩ bên ngoài không phải dạng vừa, điều này khiến bọn họ vừa tò mò về trận chiến ở Côn Luân, vừa lo sợ nhóm người Phương Vọng sẽ gây chuyện.

“Diệp Tầm Hoan lại gặp đối thủ rồi, lần này sẽ không ngã ngựa đấy chứ?”

Tinh Đạo Nhân cười ha hả nói.

Những Thiên Cương Đạo Tôn khác cũng cười. Bọn họ đều hiểu rõ tâm tư của Diệp Tầm Hoan, hần luôn muốn chứng

minh mình với Phương Vọng. Trong một năm qua ở Tây nhân gian, về cơ bản đều là Diệp Tầm Hoan ra tay trước én buộc các aiáo nhái trao đổi tuýt học. chưa t† từna ăn đổi thủ. Diệp Tầm Hoan luôn cảm thấy không đã, bởi vì đổi thủ đều quá yếu, hấn cần một cường giả thực sự để chứng minh bản thân, hoặc là giống như hoàn cảnh hiện tại của Vọng Đạo, hấn muốn một mình trấn áp tất cả, lập công lớn.

Hàn Dũ lên tiếng: “Chưa chắc, người đó không phải là đổi thủ của hấn.”

Trong số các Thiên Cương Đạo Tôn, hấn và Diệp Tầm Hoan mạnh nhất, còn ai mạnh hơn thì chưa phân định cao thấp. Hàn Dũ khá khiêm tốn, không kiêu ngạo như Diệp Tầm Hoan.

Phương Vọng lắc lư chén rượu, không nói gì. Tiểu Tử nằm trên vai hấn, bắt đầu tưởng tượng cảnh Diệp Tầm Hoan thất bại, những người khác cũng không nhìn được cười. So với việc Diệp Tầm Hoan thắng, bọn họ mong chờ Diệp Tầm Hoan thua hơn.

Bọn họ thích nhìn thấy Diệp Tầm Hoan ăn quả đắng.

“Cao thủ cũng khá nhiều.”

Phương Vọng trầm nghĩ. Ngoài ba người Thiên Địa Càn Khôn lộ diện, còn có một số Thiên Địa Càn Khôn mạnh mẽ hơn đang ần núp chờ đợi. Ngoài ra, còn có một luồng sức mạnh vượt xa Thiên Địa Càn Khôn đang tiến đến thế giới này.

Đúng vậy, là ở bên ngoài nhân gian Huyền Tổ!

Khi Vọng Đạo gặp nạn, một luồng lực lượng mạnh hơn Thiên Địa Càn Khôn rất nhiều đang nhanh chóng tiến đến, Phương Vọng không cho rằng đó là sự trùng hợp.

Khá thú vị.

Phượng Vọng không sợ, tiên thần hiện tại không thể hạ phàm, luồng sức mạnh đó có thể đến từ Đại Thánh ở nhân gian khác.

Bây giờ hắn không sợ Đại Thánh.

Chương 720: Tuyên chiến thiên hạ

Chương 720: Tuyên chiến thiên hạ

Sau khi trận chiến giữa Diệp Tầm Hoan và Kim Quang Long Tôn nổ ra, Thăng Vận đại trận của Côn Luân được kích hoạt. Không chỉ có Thăng Vận đại trận, xung quanh Côn Luân còn có vô số tu sĩ Vọng Đạo bày trận, tránh để trận chiến ảnh hưởng đến Thăng Vận đại trận của Côn Luân.

Khuông Thần Minh và đối thủ của hắn đã chiến đấu đến tận biên giới lục địa, mặc dù chỉ có Diệp Tầm Hoan và Kim Quang Long Tôn đại chiến ở xung quanh Côn Luân nhưng khí thế đó còn lớn hơn cả thiên quân vạn mã.

Toàn thân Kim Quang Long Tôn tỏa sáng màu vàng, trong ánh sáng vàng có khí huyết cuộn cuộn, còn có từng luồng long khí màu vàng bao quanh hắn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, như sấm sét, liên tục giết về phía Diệp Tầm Hoan. Mỗi lần Diệp Tầm Hoan đánh lui hắn, hắn đều có thể lập tức xông lên, khó lòng đề phòng. Trên bầu trời liên tục phát ra ánh sáng mạnh, như thể không trung liên tiếp nổ tung, những cơn gió thổi lên khiến vùng biển phía nam dâng trào sóng dữ.

Càng ngày càng có nhiều giáo phái bắt đầu rục rịch, khí thế của Diệp Tầm Hoan thực sự khiến họ khiếp sợ nhưng khi thấy Diệp Tầm Hoan bị kiểm chế, họ lại thấy có hy vọng.

Nếu có thể nhân lúc hỗn loạn đoạt được Đạo Nguyên Linh Ngọc, đạo thống và gia tộc của họ sẽ có thể lật mình!

Âm ầm——

Sấm chớp nổi lên từng hồi, sét chằng chịt trên bầu trời Côn Luân, dường như cơn bão đã sắp đến.

Áo đạo bào của Hồng Trần tung bay phấp phật, hấn ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh.

Trên bầu trời, những tia sét liên tục lóe lên ngày càng gần dải lụa trên Đạo Nguyên Linh Ngọc, có thể đánh trúng bất cứ lúc nào.

“Mở bia!”

Hồng Trần hét lớn. Giọng nói vừa dứt, Độc Cô Vấn Hồn lập tức kéo dải lụa xuống. Đạo Nguyên Linh Ngọc hiện ra, dưới bầu trời u ám, nó bùng phát ra ánh sáng rực rỡ, khiến thiên địa như ban ngày.

Trong nháy mắt, tất cả các tu sĩ Vọng Đạo đều cảm thấy mình có một loại liên hệ nào đó với Côn Luân. Một luồng ánh sáng trắng nhạt xuất hiện trên người họ, bên trong lơ lửng những điểm sáng nhỏ li ti, bay về phía đỉnh núi Côn Luân. Rất nhanh, toàn bộ Côn Luân như được bao phủ bởi biển sao, ngay cả các sinh vật dưới chân núi cũng bị kinh ngạc.

“Đó là cái gì?”

“Khí vận thật lớn, Vọng Đạo có cao nhân đang tụ tập khí vận.”

“Khí vận rốt cuộc là gì?”

“Truyền thuyết rằng Huyền tông của Vọng Đạo là Đại Thánh chuyển thế? Nghe nói hấn có vô tận đạo pháp truyền thừa.”

“Khí vận hùng hậu như vậy... Nếu có thể nhập giáo, việc tu luyện chắc chắn sẽ nhanh hơn gấp bội.”

Không biết có bao nhiêu tu sĩ bị khí vận của Vọng Đạo làm cho kinh ngạc. Khí vận rất huyền diệu, trước khí vận mệnh mông như vậy, tất cả mọi người đều có một cảm giác huyền diệu muốn nhập đạo, dường như chỉ cần dung nhập vào đó là có thể thành tiên.

Âm!

Biển sao mệnh mông bị xua tan, một bóng người mạnh mẽ lao lên đỉnh núi, lao về phía Đạo Nguyên Linh Ngọc, các tu sĩ Vọng Đạo còn chưa kịp phản ứng.

Vài người cây bên cạnh Hồng Trần lập tức giết tới, kết quả là kẻ đến vùng kiếm chém một nhát, tiêu diệt toàn bộ người cây, hấn bước đến trước Đạo Nguyên Linh Ngọc, tay trái đưa ra, định chạm vào Đạo Nguyên Linh Ngọc.

Gần như ngay lập tức, một bóng người từ hư không xuất hiện trước mặt hấn, một cước đá hấn bay ra xa hàng trăm dặm, mây trên trời cũng bị xé toạc.

Hấn ổn định thân hình trên bầu trời, nhìn kỹ lại, chỉ thấy trước Đạo Nguyên Linh Ngọc xuất hiện một bóng người.

Chính là Hàn Dũ!

Hàn Dũ xắn tay áo bên phải, nghiêng người đối mặt với tu sĩ bí ẩn trên bầu trời, ánh mắt lạnh nhạt.

“Hàn Dũ, một trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo ở đây, nếu ai dưới Thiên Địa Càn Khôn dám làm loạn, nhất định sẽ khiến cả chín tộc của người diệt vong. Nếu Thiên Địa Càn Khôn dám tấn công, nhất định sẽ khiến đạo của người thành không!”

Giọng nói của Hàn Dũ vang vọng khắp thiên địa, một khí thế mạnh mẽ không kém gì Diệp Tầm Hoan bao trùm đại lục Hàng Long, khiến vô số tu sĩ biến sắc.

Phía Vọng Đạo thì vô cùng mừng rỡ, đặc biệt là Kiếm Thiên trạch, phát Chư đạo đợi những tu sĩ có ý đồ xấu phản ứng, lại có thêm những luồng khí thể mạnh mẽ giáng xuống:

“Ngụy Bất Dục, một trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo ở đây! Nếu không có tu vi Thiên Địa Càn Khôn, đừng đến chịu chết!”

“Lũng Xương Thịnh, một trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo ở đây! Ha ha ha, cùng là Thiên Địa Càn Khôn!”

“Hải Tôn, một trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo ở đây! Kẻ nào xông vào, chết!”

“Thường Tư Không, một trong ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo ở đây! Nếu không có Đại Thánh, các ngươi tốt nhất là ngoan ngoãn một chút!”

Từng giọng nói liên tiếp vang lên, vô cùng bá đạo. Không chỉ đại lục Hàng Long mà các vùng biển xung quanh đều có thể nghe thấy tiếng gầm rú như sấm của họ, như thể đang tuyên chiến với cả thiên hạ.

Hồng Tiên Nhi đứng bên hồ, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Thiên Cương Đạo Tôn? Từ đâu chui ra vậy? Có phải ca ca ta tìm đến không?”

Phương Linh vui mừng kêu lên. Không ai có thể trả lời nàng, sự xuất hiện của ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn không chỉ khiến các thế lực khác khiếp sợ mà còn khiến toàn bộ Vọng Đạo chấn động.

Xa xa, Cổ Thiên Hùng phấn khích cười nói: “Ha ha ha, ta biết ngay là Phương Vọng huynh đệ của ta nhất định sẽ đến, thật là mạnh mẽ, nhiều Thiên Địa Càn Khôn như vậy! Đúng rồi, Thiên Địa Càn Khôn là gì?”

Chương 721: Ai có thể đi đến trước mặt ta?

Chương 721: Ai có thể đi đến trước mặt ta?

Những người xung quanh cũng đại ra. Bọn họ không nhìn rõ tình hình cụ thể trên đỉnh núi Côn Luân, chỉ có thể thấy mây đen trên bầu trời bên kia bị xuyên thủng, từng cột sáng rơi xuống, như thể tiên nhân từ ngoài trời giáng xuống, trắng lè như tranh vẽ.

Hồng Trần, Độc Cô Vãn Hồn, Hứa Ngôn, Chúc Như Lai, Lữ Tiên Mệnh, Đế Hải Tam Tiên, ... vân vân, một đám tu sĩ Vọng Đạo ngẩng đầu nhìn lên, thấy Ngụy Bất Dục và những người khác từ trên trời giáng xuống.

Cộng thêm Diệp Tầm Hoan xuất hiện trước đó, tổng cộng có tám vị Thiên Cương Đạo Tôn, tất cả đều là tu vi Thiên Địa Càn Khôn cảnh!

Ngay cả Hồng Trần từng là Thiên Đế của Tiên Đình cũng phải kinh ngạc, Phương Vọng rốt cuộc tìm được nhiều cường giả như vậy từ đâu ra?

Với nhãn lực của Hồng Trần, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra những Thiên Cương Đạo Tôn này đều không phải là Thiên Địa Càn Khôn cảnh bình thường, trên người đều có khí vận lớn.

Ngụy Bất Dục nhìn xuống Hồng Trần và những người khác ở phía dưới, cười nói: “Các ngươi cứ bày trận đi, chúng ta nhận lệnh của Đạo Chủ đến hộ đạo, tiếp theo sẽ không ai có thể ảnh hưởng đến các ngươi!”

Không cần hấn mở miệng, những Thiên Cương Đạo Tôn khác đều tản ra, bay đến các hướng khác nhau của Côn Luân, trấn giữ một phương.

Trên trời dưới đất đều là tiếng huyên náo. Các thế lực đều kinh ngạc trước sự hùng hậu của Vọng Đạo, đặc biệt là những

đại giáo, Thánh tộc, Đế tộc ngàn năm. Bọn họ đứng ở vị trí cao, hiểu rõ sự đáng sợ của Thiên Địa Càn Khôn, một thế lực sở hữu tám vị Thiên Địa Càn Khôn, chuyện này có ý nghĩa gì?

Có nghĩa là thiên hạ đệ nhất!

Bọn họ dám đến là vì Vọng Đạo chỉ có Phương Vọng là người có tu vi Thiên Địa Càn Khôn cảnh, hơn nữa Phương Vọng còn rất trẻ.

Ai mà ngờ được, Vọng Đạo lại đột nhiên xuất hiện tám vị Thiên Địa Càn Khôn!

Cực Dục Thiên đứng trên biển mây, nhú chặt mày. Hắn cũng bị thực lực của Vọng Đạo làm cho sợ hãi. Tám vị Thiên Địa Càn Khôn đó tuyệt không phải nói suông, tất cả đều là Thiên Địa Càn Khôn chân chính.

Hắn tự lẩm bẩm: “Tình hình không ổn lắm, chuẩn bị ở sau lưng để lại cho ta không có tác dụng.”

Hắn có cuồn cuộn đến đâu cũng không dám một mình đấu với tám vị Thiên Địa Càn Khôn!

Quan trọng nhất là Đạo Chủ Phương Vọng vẫn chưa xuất hiện!

Có thể thu phục tám vị Thiên Địa Càn Khôn, Phương Vọng phải mạnh đến mức nào?

Trong lòng Cực Dục Thiên ngoài kiêng dè còn có bối rối. Những đại tu sĩ Thiên Địa Càn Khôn trên thế gian này, hắn đều có thể nói ra tên tuổi nhưng tám người này, hắn hoàn toàn chưa từng nghe nói đến.

Bên kia.

Trước khách sạn sơn dã.

Phương Vọng đứng dậy, đuổi người.

Cơ Như Thiên không khỏi hỏi: “Người cũng muốn ra tay sao? Ta thấy chỉ dựa vào bọn họ là đủ rồi.”

Đoạn Thiên thì đây mong đợi nhìn Phương Vọng. So với các Thiên Cương Đạo Tôn, hắn muốn xem Phương Vọng ra tay hơn.

Cảnh tượng thiên địa diệt vong trong nháy mắt vẫn còn in sâu trong tâm trí hắn, không thể xóa nhòa.

“Dịp như thế này, sao ta có thể không xuất hiện?”

Phương Vọng cười ha ha nói.

Dứt lời, hắn biến mất trong hư không, chỉ để lại Tiểu Tử, Cơ Như Thiên, Đoạn Thiên vẫn ngồi ở bàn.

“Đi thôi, đi muộn sẽ không còn cảnh nào nhiệt để xem.”

Tiểu Tử phấn khích nói. Nói xong, nó nhảy lên, hóa thành thân rồng dài trăm trượng, bay đi.

Tất cả mọi người trong khách sạn đều ngơ ngác, một người trong số đó run rẩy nói: “Rồng... rồng thật...”

Cơ Như Thiên đứng dậy, lấy ra một lọ linh đan đặt trên bàn, sau đó dẫn theo Đoạn Thiên đến Côn Luân.

Lúc này.

Thăng Vận đại trận đã được kích hoạt, khí vận mệnh mông của các tu sĩ Vọng Đạo tràn vào Đạo Nguyên Linh Ngọc, không chỉ có khí vận mà còn có linh khí thiên địa của Côn Luân, tụ tập xung quanh Đạo Nguyên Linh Ngọc, hình thành một luồng khí xoáy mạnh mẽ.

Hàn Dũ đứng canh trước Đạo Nguyên Linh Ngọc, hắn quay đầu nhìn Đạo Nguyên Linh Ngọc, nhíu mày.

Hắn có thể cảm nhận được bên trong Đạo Nguyên Linh Ngọc ẩn chứa một sức mạnh vô cùng to lớn, hắn chưa từng

thấy sức mạnh như vậy.

Đột nhiên!

Một tiếng bước chân truyền đến từ phía trên, làm Hàn Dĩ giật mình ngẩng đầu nhìn lên, ngay sau đó, hần thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy Phương Vọng mặc một bộ áo đen đứng trên đỉnh Đạo Nguyên Linh Ngọc, linh khí cuộn cuộn kéo áo bào của hần lên trên, ánh sáng mạnh chiếu vào mặt hần. Hần trông giống như thần tiên hạ phàm.

“Đạo Chủ!”

Độc Cô Vân Hồn vui mừng kêu lên, những người khác cũng quay đầu nhìn lại, ngay cả những tu sĩ Vọng Đạo đang bày trận cũng quay đầu nhìn về phía Đạo Nguyên Linh Ngọc.

Đa số tu sĩ Vọng Đạo đều chưa từng tận mắt nhìn thấy Đạo Chủ nhưng họ có thể gia nhập Vọng Đạo, hầu như đều đến vì Phương Vọng, vì vậy họ luôn mong đợi được thấy phong thái của Phương Vọng.

Phương Vọng đứng trên Đạo Nguyên Linh Ngọc, khí tức hư vô, khiến người ta không cảm thấy áp lực nhưng hần đứng giữa cơn gió lốc lại khiến người ta nhìn không rời mắt.

Một loại khí chất thần bí không nói nên lời tỏa ra từ trong cơ thể hần.

Cảm giác này không giống như đối mặt với một tu sĩ, mà là đối mặt với một bảo vật chưa từng thấy!

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, nở nụ cười với các Đạo Tông của mình, hần tiếp tục nói: “Ta là Đạo Chủ Vọng Đạo, các ngươi có thể gọi ta là Thiên Đạo. Đạo Nguyên Linh Ngọc quả thực có thể coi là bảo vật của nhân gian, hôm nay, ai muốn có cơ duyên này, có thể vào trận đối mặt với ta. Ai có

thể đi đến trước mặt ta, ta sẽ tặng Đạo Nguyên Linh Ngọc cho người đó, Vọng Đạo tuyệt đối không truy cứu!”

Chương 722: Ai có thể đi đến trước mặt ta? (2)

Chương 722: Ai có thể đi đến trước mặt ta? (2)

Giọng nói của hắn vang vọng khắp thiên địa, vang vọng trên không trung của đại lục Hàng Long.

Đồng thời, Phương Vọng truyền âm cho các Thiên Cương Đạo Tôn, bảo họ cho người vào nhưng không cần người ngoài gây hại cho Côn Luân.

Vù——

Thiên Đạo!

Các sinh linh ở các hướng khác nhau của Côn Luân đều biến sắc mặt, thậm chí có người còn kêu lên kinh ngạc.

Bọn họ đã sớm đoán rằng Thiên Đạo có thể xuất hiện nhưng nhân gian cũng lưu truyền một lời đồn khác, đó là Thiên Đạo bị nhốt ở một nơi nào đó, không thể trở về Vọng Đạo, vì vậy luôn có người ôm một tia hy vọng mà đến.

Cực Dục Thiên đứng trên biển mây, ánh mắt như đuốc, nhìn về phía đỉnh núi Côn Luân. Nghe lời Phương Vọng nói, tay trái đặt sau lưng của hắn không khỏi nắm chặt.

Diệp Tầm Hoan đang giao chiến với Kim Quang Long Tôn nghe vậy, trong mắt lóe lên hàn ý kinh người, hắn lạnh lùng nói: “Người sắp chết rồi!”

Ầm!

Khí thể của hắn đột ngột tăng vọt, cây thước ngọc bích dài trong tay vung ra, hàng vạn bóng sáng theo đó giết ra. Tất cả đều là bóng dáng của hắn, giống như thác lũ, thể không thể cản, trong nháy mắt đã nhấn chìm Kim Quang Long Tôn.

Những bóng sáng này không thi triển pháp thuật hay thần thông, tất cả đều áp sát giết đến trước mặt Kim Quang Long Tôn, vung thước đánh vào thân thể Kim Quang Long Tôn.

Kim Quang Long Tôn biến sắc mặt, bởi vì mỗi bóng sáng này đều có thể khiến khí huyết của hắn lạnh đi một phần, nhiệt độ máu rồng của hắn đang giảm xuống nhanh chóng.

Hắn gầm lên một tiếng, tung một quyền, khí huyết kim điểm ngưng tụ thành một đầu rồng lớn hơn cả núi giết về phía Diệp Tầm Hoan. Gần như trong nháy mắt, hắn thi triển thiên địa linh tượng của mình, cưỡng ép kéo Diệp Tầm Hoan vào trong.

Nhưng ngay giây tiếp theo, hắn cảm thấy một luồng lực lượng ngang ngược phá tan linh tượng của hắn, ngay sau đó, hắn bị kéo vào một linh tượng khác.

Bên cạnh Kiếm Thiên trạch. Phương Linh phấn khích nói: “Ca ca ta về rồi!”

Thái Hi tiên tử, Cố Ly, Hồng Tiên Nhi bên cạnh đều lộ vẻ vui mừng.

Cố Ly ngơ ngẩn nhìn về phía Côn Luân. Không hiểu sao, nàng đột nhiên nhớ đến lần đầu tiên mình gặp Phương Vọng năm đó, lúc đó nàng không thể ngờ rằng Phương Vọng có thể trưởng thành đến mức độ như ngày hôm nay.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh đứng trên đỉnh rừng cây, sắc mặt cả hai đều nghiêm nghị.

Phương Hàn Vũ thở dài một tiếng, nói: “Giờ thì chúng ta hoàn toàn không đuổi kịp hắn rồi.”

Ánh mắt Phương Tử Canh nhìn về phía Côn Luân, hắn khẽ nói: “Đuổi kịp hắn đương nhiên là không thể, nhưng ngươi không muốn biết hắn cách chúng ta bao xa sao?”

Hắn bay lên, đi về phía Côn Luân.

Phương Hàn Vũ vội vàng đuổi theo, hỏi: “Người muốn làm gì?”

Phương Tử Canh không phải là tu sĩ Vọng Đạo, không thể tùy tiện xông vào Côn Luân.

“Thử xem có thể đi đến trước mặt hắn không.”

Phương Tử Canh không quay đầu lại nói.

Lời tuyên bố khí phách của Phương Vọng khiến cho xung quanh Côn Luân rơi vào im lặng, còn toàn bộ đại lục Hàng Long thì vang lên tiếng reo hò rung trời. Đối với đại lục Hàng Long, Phương Vọng là thần thoại, cũng là niềm kiêu hãnh của họ.

Kể từ khi Phương Vọng xuất hiện, danh tiếng của hắn vang dội thiên hạ, địa vị của đại lục Hàng Long ở nhân gian càng ngày càng cao, ngày càng có nhiều giáo phái đến, cũng mang theo khí vận mệnh mông.

Những năm Phương Vọng biến mất, mặc dù đại lục Hàng Long không gặp phải kiếp nạn nhưng vẫn có lời đồn đại lưu truyền, nói rằng Thiên Đạo có thể đã tử nạn ở một nơi nào đó, nếu không thì không thể không xuất hiện nhiều năm như vậy.

Chúng sinh đại lục Hàng Long đều hy vọng Thiên Đạo còn sống, dẫn dắt họ đi đến đỉnh cao của nhân gian, giờ nghe nói Thiên Đạo trở về, sao có thể không phấn khích?

Hàng chục vương triều, hàng ngàn giáo phái tu tiên và vô số gia tộc như cát biển đều bùng nổ tiếng reo hò rung trời, thậm chí có người còn vui mừng đến phát khóc. Thiên Đạo.

Phương Vọng đứng trên đỉnh Đạo Nguyên Linh Ngọc, đối mặt với gió, hắn lặng lẽ chờ đợi.

Tuy nhiên, không ai dám bước vào Côn Luân.

Chủ yếu là có các Thiên Cương Đạo Tôn làm chuẩn, có thể thu phục tám Thiên Địa Càn Khôn, thực lực của Thiên Đạo phải khủng bố đến mức nào?

Các thế lực đều rơi vào im lặng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Mặc dù không cảm nhận được khí thế của Phương Vọng nhưng ngược lại khiến họ cảm thấy áp lực hơn.

Ngay lúc này.

Ánh mắt Phương Vọng nhìn về một hướng, chỉ thấy Phương Tử Canh nhanh chóng bay tới, theo sau là Phương Hàn Vũ.

Có rất nhiều đại tu sĩ vây quanh Côn Luân, Côn Luân dù rộng lớn đến đâu cũng không thoát khỏi phạm vi thần thức của họ. Khi có người dẫn đầu, mà không chỉ một người, các đại tu sĩ khác không kìm nén được nữa, cùng nhau bay vào bên trong Côn Luân.

Nhưng khi họ vừa bay vào Côn Luân, lập tức dừng lại giữa không trung, đôi mắt từng người đều mất đi tiêu cự.

Các Thiên Cương Đạo Tôn canh giữ ở các hướng của Côn Luân chứng kiến cảnh này, dường như nghĩ đến điều gì, trên mặt lộ ra vẻ thích thú.

Mười Tám Tầng Địa Ngục!

Tất cả các tu sĩ dám xông vào Côn Luân đều dừng lại giữa không trung, giống như bị đoạt mất hồn phách, ánh mắt đờ đẫn, thân thể run rẩy mất kiểm soát.

Năm người!

Mười người!

Hai mươi người!

Số lượng không ngừng tăng lên, tất cả đều dừng lại ở nơi giáp ranh không trung của địa giới Côn Luân. Các tu sĩ Vọng Đạo trên núi Côn Luân cũng ngẩng đầu nhìn lên, thấy cảnh này, đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chương 723: Thách đấu Thiên Đạo!

Chương 723: Thách đấu Thiên Đạo!

Phương Tử Canh, Phương Hàn Vũ cảm nhận được phía sau có nhiều khí tức đột nhiên dừng lại, họ vô thức quay đầu nhìn lại, thấy trên bầu trời có một bóng người tỏa ra khí tức mạnh mẽ lơ lửng trên biển mây.

Hai người không khỏi cau mày, họ có thể cảm nhận được tu vi của người đó mạnh hơn họ rất nhiều, với tu vi như vậy sao lại dừng lại?

Thần thức của họ cảm nhận được không chỉ một người dừng lại, điều này thuyết minh không phải vì sợ hãi, mà là có một loại lực lượng nào đó đang áp chế những người đó.

“Các ngươi cũng muốn cảm nhận một chút sao?”

Giọng nói của Phương Vọng đột nhiên truyền đến, khiến Phương Tử Canh, Phương Hàn Vũ quay đầu nhìn lại.

Họ nhìn thấy Phương Vọng từ xa. Phương Vọng đứng trên Đạo Nguyên Linh Ngọc như thể đứng trên đỉnh cao của nhân gian, nụ cười của hắn lộ ra vẻ không ai sánh bằng, lộ ra sự khinh thường.

Phương Tử Canh lập tức bước ra một bước, để bày tỏ quyết tâm của mình.

Một bước hạ xuống, đôi mắt hắn đột nhiên mở to, thế giới trong mắt hắn chợt thay đổi, hắn thoáng cái đã đến địa ngục u ám, thân thể bị những sợi xích chứa đựng sức mạnh bí ẩn trói chặt, không thể cử động.

Hắn vô thức ngẩng đầu nhìn lên, một ma thần khủng bố lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, ngồi xổm trên không trung, duỗi cổ về phía trước, nhìn xuống hắn, trên mặt đầy máu, lộ ra xương trắng rùng rợn và một đôi nhãn cầu đầy tơ máu.

Phương Tử Canh không khỏi chân động, trong lòng không thể kìm nén được sự sợ hãi.

Không chỉ có hắn, Phương Hàn Vũ cũng vậy, không chút đề phòng mà bị kéo vào Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Phương Vọng nhìn thấy hai người trúng chiêu, khóe miệng nhếch lên. Hắn cố ý để hai huynh đệ đồng tộc vào dẫn dắt nhíp điếu, nếu những người khác đã mắc câu, vậy thì hắn không thể nương tay được.

Ít nhất là trong ngày hôm nay, không ai có thể đến trước mặt hắn!

“Chỉ có họ có gan thôi sao? Các người dám đến cướp Đạo Nguyên Linh Ngọc nhưng lại không dám đến gặp Thiên Đạo sao?”

Giọng nói của Phương Vọng lại vang lên, vang vọng khắp thiên địa. Lời này vừa nói ra, lập tức có hàng chục Chân Hồn cảnh xông tới. Năm xưa, Chân Hồn cảnh ở Đông nhân gian là truyền thuyết nhưng giờ lại có thể xuất hiện nhiều người như vậy, có thể thấy nhân gian thay đổi lớn đến thế nào.

Những Chân Hồn cảnh này cũng vậy, vừa đến gần Côn Luân, lập tức bị định hình giữa không trung.

Cảnh này kích thích các thế lực, ngày càng có nhiều tu sĩ bắt đầu xông vào Côn Luân. Có người là vì người thân, bạn bè, có người là vì thấy Thiên Đạo không có ý giết chóc, muốn thử xem Côn Luân rốt cuộc ẩn chứa bí ẩn gì.

“Bất kể cảnh giới, ai muốn thử thì cứ đến, lần này, ta không giết chóc nhưng từ ngày mai trở đi, ai dám xông vào Côn

Luân, chết!”

Giọng nói của Phương Vọng hoàn toàn châm ngòi cho ý chí chiến đấu của các tu sĩ các thế lực. Vô số tu sĩ, yêu quái bay lên, như mưa tên lao về phía Côn Luân, mệnh mông cuộn cuộn, vô cùng tráng lệ.

Hồng Tiên Nhi cũng hứng thú, xông về phía Côn Luân.

Nàng vừa động thân, trong Kiếm Thiên trạch lập tức có hàng ngàn hàng vạn người bay ra, tất cả đều muốn thử thần thông của Thiên Đạo.

Vì Thiên Đạo nói không giết họ nên họ nhất định phải thử một lần, sau này truyền ra cũng là chuyện để nói, họ đã từng thử thần thông của Thiên Đạo.

Nụ cười của các Thiên Cương Đạo Tôn dần đông cứng lại. Theo số lượng tu sĩ, yêu quái bị định hình giữa không trung ngày càng nhiều, họ cảm thấy sợ hãi trước thần thông của Phương Vọng.

Một đấu một thi triển thần thông ảo thuật, mặc dù mạnh mẽ nhưng ít nhất vẫn có cách phá giải.

Nhưng theo số lượng tu sĩ, yêu quái trùng chiêu ngày càng nhiều, họ không nghĩ ra được Phương Vọng làm được như vậy bằng cách nào.

Trong đó còn bao gồm một số Thiên Địa Càn Khôn!

Những Thiên Địa Càn Khôn này đều không yếu hơn họ, là những tồn tại mà trước đây họ không phát hiện ra, khi đột nhiên xuất hiện khiến họ kinh ngạc nhưng ngay sau đó, những Thiên Địa Càn Khôn này cũng giống như những người khác, trực tiếp định hình giữa không trung, không thể tiến lên.

Nói cách khác, Phương Vọng có thể dựa vào Mười Tám Tầng Địa Ngục để trực tiếp trấn áp các Thiên Cương Đạo Tôn

bọn họ sao?

PhiZZna Vona đứng trên Đạo Nguyên Linh Nơoc thi triển MUỖI Tám Tầng Địa Ngục như vậy, không chỉ tiêu hao linh lực, mà còn thử thách sức mạnh linh hồn của hắn.

Nhưng khi số người trúng chiêu vượt quá mười vạn, hắn dần cảm thấy khó khăn, vì hắn phải tính chính từng người trúng chiêu, tránh việc mình vô tình giết chết người trúng chiêu.

Đột nhiên.

Phương Vọng dường như cảm nhận được điều gì, cúi mắt nhìn xuống.

Trong Đạo Nguyên Linh Ngọc xuất hiện một bóng người bí ẩn, hắn đang giơ tay định bắt Phương Vọng.

Hồng Trần, Độc Cô Vấn Hồn, Chúc Như Lai và những người khác lập tức bị Đạo Nguyên Linh Ngọc thu hút, Hồng Trần nheo mắt, dường như nhìn ra điều gì đó.

Tuy nhiên, bóng người bí ẩn vừa bay lên, khi lòng bàn tay cách chân Phương Vọng chưa đầy nửa mét thì toàn thân hắn cứng đờ, hắn như bị băng giá vạn năm đóng băng, chỉ có dáng người khiến người ta rùng mình.

Phương Vọng nhếch miệng, một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Hắn cảm nhận được một khí tức quen thuộc.

Một đôi thủ cũ!

Nói thật, Phương Vọng suýt quên mất sự tồn tại của người này, bây giờ nghĩ lại, đối phương có thể sống lại một lần thì có thể sống lại lần thứ hai.

Chương 724: Tiêu diệt Đại Thánh!

Chương 724: Tiêu diệt Đại Thánh!

Theo ánh mắt của Phương Vọng nhìn tới, Cực Dục Thiên bay theo dòng tu sĩ về phía Côn Luân.

Nghe nói Phương Vọng không giết chóc, hơn nữa còn có nhiều tu sĩ, yêu quái đi cùng, hắn không cam lòng nên quyết định đi theo, thử sức mạnh của Phương Vọng một chút.

Ít nhất hắn phải biết được chênh lệch giữa mình và Phương Vọng!

Nhưng vừa mới bước vào phạm vi địa giới Côn Luân, cảnh tượng trước mắt hắn đột nhiên thay đổi.

Hắn kinh hãi phát hiện mình bị trói trên cọc gỗ, những sợi xích quấn quanh người hắn vô cùng chắc chắn, hơi nóng khủng khiếp bốc lên từ phía dưới, khiến hắn vô thức cúi đầu nhìn xuống.

Bên dưới lại là một cái nồi khổng lồ, đường kính hơn trăm trượng, dầu đỏ rực sôi ùng ục bên trong, từng cái đầu liên tục nổi lên rồi chìm xuống.

“Thiên địa linh tượng? Không đúng...”

Sắc mặt Cực Dục Thiên khó coi, hắn cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát ra được, thậm chí hắn còn không thể thi triển thiên địa linh tượng, dùng sức mạnh của linh tượng để chống lại.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy bản thân yếu đuối như lúc này, giống như kiến càng lay cây.

Thảo nào những tu sĩ, yêu quái kia đều dừng lại, hóa ra đều rơi vào hoàn cảnh khó khăn như vậy.

Hắn ngược mắt nhìn xung quanh, căn bản không thấy bóng dáng sinh vật nào khác, điều này thuyết minh hắn và những sinh vật khác không ở cùng một chỗ.

Hắn không hiểu làm sao Phương Vọng có thể áp chế nhiều tu sĩ như vậy cùng một lúc.

Cùng lúc đó.

Thực tại.

Phương Vọng nhìn Cực Dục Thiên từ xa, khoe miệng nhếch lên, hắn không ra tay với Cực Dục Thiên ngay mà nhìn xuống Đạo Nguyên Linh Ngọc dưới chân.

Bóng người bí ẩn bên trong Đạo Nguyên Linh Ngọc chính là Đại Thánh từ ngoài trời đến!

Trước đây Phương Vọng đã ÷ mò không biết đối phương đi lại aifa các nhân gian như thế nào, không ngờ lại dựa vào Đạo Nguyên Linh Ngọc.

Bên trong Đạo Nguyên Linh Ngọc có cấm chế bí ẩn, chính cấm chế bí ẩn này đã dẫn Đại Thánh xâm nhập vào nhân gian này.

Dưới sự áp chế mạnh mẽ của Phương Vọng, Đại Thánh này không thể nhúc nhích, căn bản không thể thoát ra khỏi Đạo Nguyên Linh Ngọc.

“Người... Rốt cuộc là thần thánh phương nào...”

Đại Thánh này truyền âm hỏi Phương Vọng, giọng nói run rẩy, không giấu được vẻ sợ hãi.

Hắn tóc tai bù xù, mặt như chim ưng, không phải Đại Thánh Nhân tộc mà là Đại Thánh Yêu tộc. Đôi cánh sau lưng căng phồng áo choàng đen, bất cứ lúc nào cũng có thể xé rách áo choàng, đôi mắt chim ưng của hắn nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, vẻ sợ hãi trong mắt càng ngày càng đậm.

Phương Vọng nhìn xuống hắn, nhẹ giọng nói: “Ta là Thiên Đạo của nhân gian, là tiên thần nào phái ngươi đến? Thiên thần Ách Vận à?”

Lời này không dùng Truyền Âm thuật, khiến các tu sĩ Vọng Đạo xung quanh đều có thể nghe thấy.

Nghe đến hai chữ tiên thân, ngoài Hồng Trần ra, không ai không chấn động.

“Người thật sự muốn chống lại tiên thân sao? Không chỉ một tiên thân không vừa mắt người, còn có rất nhiều Đại Thánh, Đại Đế của nhân gian. Con đường người đi sẽ khiến người trở thành kẻ thù của cả Tam giới, hơn nữa là kẻ thù đạo thống không đội trời chung!”

Đại Thánh yêu ưng nhìn chăm chăm vào Phương Vọng, trầm giọng nói, lần này, hẳn không dùng Truyền Âm thuật.

Phương Vọng nhếch miệng, nhìn hắn, nói: “Sao vậy, làm Thánh giả cũng có chuyện sợ hãi sao? Người có thực sự là Đại Thánh không?”

Đối mặt với sự khiêu khích của Phương Vọng, Đại Thánh yêu ưng lại một lần nữa im lặng.

Đột nhiên!

Tay phải của Phương Vọng vươn xuống, dùng sức kéo Đại Thánh yêu ưng ra khỏi Đạo Nguyên Linh Ngọc, tay phải thuận thế nắm lấy cổ hắn.

Từng luồng hắc khí quỷ dị tràn ra từ lòng bàn tay hắn, Đại Thánh yêu ưng bị một sức mạnh không thể tưởng tượng trôi buộc, không thể giãy giụa. Hắn kinh hãi kêu lên: “Người muốn làm gì?”

Phương Vọng cười nói: “Ta muốn thử xem thần thông của ta có thể tiêu diệt Đại Thánh không, trước đây không được nhưng bây giờ có lẽ là Đồng tử của Đại Thánh yêu ưng đột nhiên co lại. Hắn chưa kịp mở miệng lần nữa, tay phải của Phương Vọng bùng phát hắc quang, trong nháy mắt đã khiến hắn thành tro bụi.

Trên đỉnh đầu Phương Vọng hiện ra tàn ảnh của bức họa Diệt Tuyệt Thần Lục, che khuất nửa bầu trời, đè nén và đáng sợ.

Hồng Tiên Nhi bay từ xa đến vừa lúc nhìn thấy Diệt Tuyệt Thần Lục thì bị kéo vào Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Hồng Trần nhìn đồng tro tàn của Đại Thánh yêu ung, sắc mặt nghiêm nghị, miệng thốt ra bốn chữ: “Diệt Tuyệt Thần Lục...”

Trước mắt hắn hiện lên một bóng người, một bóng người mà hắn không bao giờ quên.

Phương Vọng vậy mà lại luyện truyền thừa của người đó đến cảnh giới như vậy...

Hồng Trần lập tức nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy chờ mong.

Hắn lập tức mở miệng nói: “Khí vận tụ, nặn Thiên Đạo, hôm nay công thành, Thiên Đạo vượt qua Tiên đạo!”

Giọng nói của hắn truyền khắp Côn Luân, khiến các thế lực đang quan sát không khỏi kinh ngạc.

“Trời ạ, sao bọn họ lại dừng lại rồi?”

“Một mình trấn áp các đại tu sĩ của các giáo phái trên thế gian, quả nhiên là Thiên Đạo.”

“Chẳng lẽ trên Thiên Địa Càn Khôn còn có cảnh giới khác sao?”

“Ngươi phải nói rằng, chẳng lẽ Thiên Đạo đã thành Thánh rồi sao?”

“Rất có thể, nhưng tại sao hắn thành Thánh lại không có động tĩnh gì? Không giống như Hỗn Nguyên Đại Thánh.”

Những thế lực không phải của đại lục Hàng Long đều kinh ngạc, còn các thế lực của đại lục Hàng Long thì vô cùng phấn

khích, thậm chí có người còn hô to, hô vang hai chữ Thiên Đạo.

Chương 725: Tiêu diệt Đại Thánh! (2)

Chương 725: Tiêu diệt Đại Thánh! (2)

Phương Vọng lặng lẽ cảm nhận khí vận và nhân quả của Đại Thánh yêu ưng.

Hắn không chỉ tiêu diệt thân xác, linh hồn của Đại Thánh yêu ưng mà còn diệt tuyệt tất cả nhân quả, khí vận của hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng Diệt Tuyệt Thần Lục như vậy, cũng không biết có thể tiêu diệt Đại Thánh hoàn toàn hay không.

Theo lý giải đại viên mãn của hắn, chỉ cần tu vi đủ, Diệt Tuyệt Thần Lục có thể tiêu diệt Đại Thánh, thậm chí có thể nói, Diệt Tuyệt Thần Lục vốn được sinh ra để diệt Đế Thánh. Tuy nhiên Đại Thánh yêu ưng không phải Đại Thánh của nhân gian này, hắn không thể hoàn toàn suy diễn thành công.

Phương Vọng thu hồi suy nghĩ, rồi nhìn về phía Hồng Tiên Nhi.

Trong Mười Tám Tầng Địa Ngục, Hồng Tiên Nhi cũng bị trôi, không thể nhúc nhích, nhưng nàng không phải chịu sự tra tấn của địa ngục.

Phương Vọng xuất hiện trước mặt nàng, kéo lại ánh mắt đang nhìn xung quanh của nàng về.

“Đây là linh tượng của Thiên Địa Càn Khôn sao? Người đã đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh à?”

Hồng Tiên Nhi mở miệng hỏi, nàng giả vờ bình tĩnh nhưng đôi tay nắm chặt đã bán đứng tâm trạng của nàng.

Phương Vọng cười nói: “Đây chỉ là một loại thần thông ảo cảnh thôi, muốn học không, sau này ta sẽ dạy cho ngươi.”

Hồng Tiên Nhi thấy thái độ của hắn vẫn như cũ, dường như hai người không trải qua nhiều năm không gặp, nàng hừ một tiếng: “Hóa ra không phải linh tượng, ta còn tưởng rằng cảnh giới của ngươi tăng nhanh như vậy, cũng chỉ có ngươi, luôn có thể chiến đấu vượt cấp.”

Phương Vọng ở Chân Hồn cảnh trấn áp Thiên Địa Càn Khôn, nàng thấy rất bình thường.

Đây chính là Phương Vọng mà nàng quen biết.

“Vậy thì ngươi đoán sai rồi, ta thật sự đã đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh.”

Phương Vọng nhướn mày cười nói, hắn lộ ra nụ cười đắc ý, khiến nụ cười của Hồng Tiên Nhi đông cứng lại.

Cùng lúc đó. Cực Dục Thiên đang chịu sự tra tấn của Mười Tám Tầng Địa Ngục. Mười Tám Tầng Địa Ngục mà hắn phải đối mặt là tàn khốc nhất, vừa vào không lâu, hắn đã sắp không chịu nổi.

Thân xác hắn bị tách rời, đầu đang bị nước canh nóng bỏng tưới vào, nỗi đau này không chỉ đối với thân xác mà ngay cả linh hồn cũng bị giày vò.

“Cố lên, đừng bỏ cuộc, hắn đã để mắt đến ngươi rồi!”

Giọng nói của Thiên Mục Đại Thánh vang lên trong lòng Cực Dục Thiên, giọng điệu vô cùng lo lắng.

“Thiên Mục Đại Thánh, lâu rồi không gặp, sao không hiện thân? Dù sao ngươi cũng chỉ là một luồng hồn niệm, ta không giết được ngươi.”

Giọng nói của Phương Vọng đột nhiên vang vọng khắp Mười Tám Tầng Địa Ngục, mang theo một luồng thiên uy,

khiến ngọn lửa nóng bỏng trong địa ngục lan tràn dữ dội.

Trong Mười Tám Tầng Địa Ngục, theo lời Phương Vọng vừa dứt, địa ngục chỉ còn lại tiếng thở dốc của Cực Dục Thiên.

Cực Dục Thiên khó khăn ngẩng đầu, đôi mắt đầy tơ máu lộ vẻ sợ hãi.

“Sao thế, Thiên Mục Đại Thánh, ngay cả dũng khí đối mặt với ta, ngươi cũng không có sao?”

Giọng Phương Vọng lại vang lên, giọng điệu hờ hững, mang theo áp lực mạnh mẽ.

Lại qua mấy nhịp thở, trong cơ thể Cực Dục Thiên bốc lên từng luồng hơi trắng, tụ lại thành từng con mắt xung quanh hắn, tất cả đều ngược nhìn Phương Vọng.

“Không ngờ mới qua mấy năm, ngươi đã trưởng thành đến mức này, chẳng lẽ ngươi đã thành Thánh chứng Đế?”

Giọng Thiên Mục Đại Thánh vang lên.

Phương Vọng trả lời theo: “Chưa, hơn nữa ta cũng không muốn đi con đường Đại Thánh, Đại Đế.”

Thiên Mục Đại Thánh kinh ngạc nói: “Ngươi muốn mở ra một con đường hoàn toàn mới?”

“Tại sao không thể, chẳng lẽ thiên địa vốn có Đại Thánh sao? Thiên địa vốn có Đại Đế sao?”

Thiên Mục Đại Thánh rơi vào im lặng.

Phương Vọng hỏi: “Thiên Mục Đại Thánh, tình cảnh hiện tại của ngươi rõ ràng là đối lập với tiên thần nhưng ngươi lại cấu kết với tay sai của tiên thần. nởi rất cuộc muốn làm ài?” Nếu Thiên Mục Đại Thánh đầu quân cho tiên thần, sao có thể rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu?

Hãy nhìn Huyền Đô Đại Thánh, vẫn có thể làm quan trong Tiên Đình!

Giọng Thiên Mục Đại Thánh vang lên, giọng điệu hơi u uất: “Bản Thánh đương nhiên có thù với tiên thần nhưng cũng có thù với người, người ngăn cản bản Thánh sống lại. Nếu có thể mượn tay tiên thần diệt trừ người, không có gì bất lợi đối với bản Thánh, còn về mối thù giữa bản Thánh và tiên thần, sau này tự sẽ giải quyết.”

“Vậy bây giờ người cảm thấy tiếp tục làm kẻ thù với ta, có lợi gì không?”

Giọng Phương Vọng không nghe ra bất kỳ cảm xúc nào.

Thiên Mục Đại Thánh chế nhạo nói: “Sao thế? Người muốn khuyên bản Thánh cúi đầu sao? Bản Thánh hoàn toàn có thể đợi người chết rồi mới tìm cách sống lại. Từ xưa đến nay, thiên kiêu như người có biết bao, hoặc là cúi đầu trước tiên thần, phi thăng mà đi, hoặc là thân tử đạo tiêu, hôm nay bản Thánh tuy thất bại nhưng bản Thánh có thể chờ.”

Phương Vọng hờ hững nói: “Nếu tiếp theo ta đến Âm phủ tìm người thì sao? Người sẽ không cho rằng ta không có bản lĩnh như vậy chứ?”

Thiên Mục Đại Thánh lại im lặng.

1N “

Cực Dục Thiên đột nhiên hét thảm, nước canh nóng bỏng trên đầu bắt đầu ngấm vào da thịt hần, thiêu đốt hồn thể hần, nỗi đau sống không bằng chết khiến hần gần như sụp đổ.

“Rốt cuộc người muốn thế nào?”

Thiên Mục Đại Thánh không nhìn được hỏi, lần này, rõ ràng hần hơi lùi bước.

“Trong vòng năm mươi năm, đến Côn Luân gặp ta, mang thành ý của người đến, nếu có thể làm ta động lòng, ân oán giữa người và ta sẽ xóa bỏ, người và ta còn có thể liên thủ chống lại kẻ thù chung.”

Chương 726: Mở ra một con đường hoàn toàn mới.

Chương 726: Mở ra một con đường hoàn toàn mới.

Lời vừa dứt, những con mắt xung quanh Cực Dục Thiên đều tan biến, trong Mười Tám Tầng Địa Ngục chỉ còn lại tiếng kêu thảm của Cực Dục Thiên.

Trong cơn giãy vò tới cùng, Cực Dục Thiên đã sám hối tội lỗi của mình, vì vậy Phương Vọng đã biết hắn không phải nhắm vào Đạo Nguyên Linh Ngọc, mà là muốn diệt Vọng Đạo, giành được danh vọng lớn nhất thiên hạ và đoạt được khí vận khổng lồ.

Đối với loại người như vậy, Phương Vọng đương nhiên sẽ không nương tay.

Côn Luân rơi vào im lặng, chỉ có tiếng gió rít gào, ngược lại càng khiến Côn Luân thêm ngột ngạt.

Còn các tu sĩ, yêu quái xung quanh Côn Luân chỉ biết kinh ngạc.

Theo thời gian trôi qua, trên không trung ở ranh giới Côn Luân hình thành một đám đông hùng vĩ, bắt đầu có họa sĩ vẽ lại cảnh này, họ đều hiểu rằng chuyện hôm nay sẽ trở thành bước ngoặt để Vọng Đạo hoàn toàn đứng đầu nhân gian.

Tám vị Thiên Địa Càn Khôn, cộng thêm Thiên Đạo trấn áp quần hùng thiên hạ, ngay cả Hỗn Nguyên giáo cũng không có cơ sở như vậy, ít nhất là chưa từng thể hiện.

Thăng Vận đại trận vẫn tiếp tục, tất cả tu sĩ Vọng Đạo đều có thể cảm nhận được sự thay đổi của chính mình, điều này

khiến họ tập trung hơn.

Mây đen trên bầu trời dần tan, ánh nắng chiếu xuống.

Không biết đã qua bao lâu.

Các tu sĩ, yêu quái lơ lửng trên không trung lần lượt tỉnh lại, họ thở hổn hển, mặt lộ vẻ sợ hãi, tuyệt vọng.

Mặc dù Phương Vọng đã kiềm chế nhưng Mười Tám Tầng Địa Ngục vẫn gây ra cho họ tổn thương tâm lý không thể xóa nhòa.

Đối với những kẻ có ý đồ xấu này, Phương Vọng không nhân từ đến mức không có chút khúc mắc nào.

“Ta không sao ư?”

“Chẳng lẽ các người cũng trải qua địa ngục?”

“Đúng vậy, sự mạnh mẽ của Thiên Đạo quả thực không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ hẳn đã thành Thánh?”

“12 Thiên Đạo không nuốt lời ư? a cảm thấy hẳn muốn điết chúng ư? a không tổn chút sức lực nào...”

“Vọng Đạo nên là đệ nhất thiên hạt!”

Trải qua nỗi kinh hoàng của Mười Tám Tầng Địa Ngục, những tu sĩ, yêu quái đó không hề oán hận Phương Vọng, ngược lại còn trở nên kính trọng.

Bây giờ họ vô cùng trân trọng trạng thái còn sống và không bị tra tấn!

Cùng lúc đó.

Trên Đạo Nguyên Linh Ngọc không còn thấy bóng dáng Phương Vọng.

Hẳn đã trở về Kiếm Thiên trạch, hẳn đứng trên đầu cầu, Phương Tử Canh và Phương Hàn Vũ đứng hai bên hẳn, ba

huynh đệ đứng cạnh nhau, gió hồ thổi qua, thổi bay vạt áo của họ.

Phương Vọng nhìn mặt hồ, mở miệng hỏi: “Tử Canh, có người muốn giết không?”

Nhìn thấy khí chất của Phương Tử Canh đã thay đổi, Phương Vọng biết những năm qua hắn đã trải qua rất nhiều khó khăn, vì vậy hắn không hỏi đến nỗi đau của Phương Tử Canh.

Phương Vọng có lòng đại thiện cứu giúp chúng sinh nhưng cũng có lòng ích kỷ bảo vệ con cháu, hắn không phải tiên, không phải thần, chỉ là người.

Phương Tử Canh liếc nhìn Phương Vọng, lắc đầu cười khò: “Yên tâm đi, những người ta muốn giết đều đã chết, mặc dù ta không bằng ngươi nhưng bây giờ ta đã không còn sợ bất kỳ ai nữa.”

Phương Vọng cảm nhận được sự tự tin mãnh liệt từ hắn.

Thảo nào tên nhóc này dám là người đầu tiên đến xông vào Côn Luân.

Phương Vọng nhìn Phương Hàn Vũ, cười nói: “Như vậy xem ra, tổ hợp ba người Phương gia sắp biến thành tổ hợp bốn người rồi.”

Phương Hàn Vũ bất lực nói: “Ta không thể so sánh với các ngươi, cơ duyên của ta đã đủ lớn rồi nhưng khoảng cách với ngươi vẫn đang ngày càng lớn.”

“Không bằng ta, không phải rất bình thường sao? Ngươi đã quên rồi sao, hồi nhỏ, các ngươi có làm chuyện gì mà vượt được ta đâu?”

Phương Vọng dùng giọng điệu đắc ý nói, Phương Tử Canh, Phương Hàn Vũ nghe xong lại nở nụ cười.

Họ không ngốc, hiểu rằng Phương Vọng có ý như vậy, muốn họ không quá căng thẳng.

Họ thừa nhận rằng đôi mắt với Phương Vọng, mình không thể có tâm Ngay cả Phương Tử Canh đã từng chiến thắng Cơ Như Thiên, sau khi trải qua Mười Tám Tầng Địa Ngục, khi đôi mắt với Phương Vọng, cũng không khỏi nảy sinh lòng kính sợ.

“Chắc, chờ đây, ta sẽ dùng kiếm đạo đuổi kịp ngươi, đến lúc đó sẽ khiêu chiến với ngươi, cho hậu nhân Phương gia biết ai mới là người mạnh nhất Phương gia.”

Phương Hàn Vũ trợn trắng mắt, không vui nói.

Phương Vọng tiếp tục chế giễu hần, hai người bắt đầu đấu võ mồm, giống như hồi còn nhỏ.

Phương Tử Canh đứng một bên, lặng lẽ nhìn, nụ cười trên mặt càng ngày càng rạng rỡ, trông khác hẳn với hần thường ngày.

Nói chuyện một lúc lâu.

Phương Hàn Vũ tò mò hỏi: “Sau này ngươi có dự định gì, không phải lại biến mất đấy chứ?”

Hần tuy không hỏi Phương Vọng tại sao lại biến mất nhưng hần biết điều này liên quan đến việc tu luyện của Phương Vọng.

“Vài trăm năm gần đây sẽ không biến mất, ta sẽ ở ngay Côn Luân này để đón chào thời kỳ thịnh thế chưa từng có.”

Phương Vọng nhìn về phía Côn Luân xa xa, nói như vậy.

Hần đã thu thập đủ tuyệt học, có thể nghiên cứu một thời gian, dù sao thì tuyệt học có nhiều đến mấy cũng cần thời gian để lắng đọng.

Thăng Vân đại trận chỉ diễn ra nửa ngày nhưng đại hội Côn Luân vẫn tiếp tục, mặc dù có rất nhiều thế lực có mưu đồ bất chính nhưng cũng có nhiều thế lực đến để kết giao với Vọng Đạo. Độc Cô Vãn Hồn, Hồng Trần bắt đầu tiếp đón các thế lực, còn Phương Vọng thì biến mất, không xuất hiện nữa.

Khi đại hội này vẫn đang tiếp diễn, đủ loại tin tức bắt đầu lan truyền khắp thiên hạ!

Thiên Cương Đạo Tôn!

Chương 727: Sáng lập phương pháp thành tiên cho nhân gian.

Chương 727: Sáng lập phương pháp thành tiên cho nhân gian.

Thiên Đạo xuất hiện!

Một mình trấn áp quần hùng thiên hạ!

Không ai nhìn thấy dung nhan thật của Thiên Đạo!

Vân vân, những tin tức như vậy giống như cơn gió lốc, sắp sửa gây ra chấn động ngàn năm có một cho toàn bộ nhân gian.

Nhân vật chính gây ra chấn động thiên hạ - Phương Vọng đã trở về quê hương của mình, Đại Tề, quận Dương Hồ, thành Nam Khâu.

Trong Phương phủ chỉ có một số ít người biết Phương Vọng đã trở về, cố ý phong tỏa tin tức nhưng do tin tức Thiên Đạo tái hiện nhân gian truyền ra, thành Nam Khâu vẫn thu hút vô số người đến.

Đại lục Hàng Long, vùng biển phía nam.

Dương Tuấn ngự kiếm bay theo Từ Cầu Mệnh, hần mở miệng hỏi: “Tiền bối, chúng ta cứ rời đi như vậy sao? Ta cảm

thấy Vọng Đạo rất bận rộn, tiền bối là Đạo tông, có thể trực tiếp rời đi sao?”

Thiên Đạo xuất hiện, Từ Cầu Mệnh lại đã rời đi ngay trong ngày.

Dương Tuấn cảm thấy EQ của Từ Cầu Mệnh có vấn đề.

“Không sao, Kiếm tông không có nhiều đệ tử, thực lực của ta vẫn chưa đủ để Kiếm tông mở rộng. Người cũng thấy thực lực của Thiên Cương Đạo Tôn rồi đấy, nếu ta không tranh thủ thời gian nâng cao thực lực, e rằng vị trí Đạo tông này sẽ không giữ được.”

Từ Cầu Mệnh không quay đầu lại, bình tĩnh nói.

Dương Tuấn lại phản kích, nói: “Ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn mạnh quá, hơn nữa hiện tại chỉ xuất hiện tám người. Tiền bối, tiền bối nói xem những Thiên Cương Đạo Tôn chưa xuất hiện kia có phải sẽ mạnh hơn không?”

Từ Cầu Mệnh im lặng, hẳn cũng đang tò mò về vấn đề này.

Thiên Cương Đạo Tôn đều là cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, đây không phải là cảnh giới đáng sợ nhất, mà điều đáng sợ là ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn đã xuất hiện tám người!

Dương Tuấn tuy rằng không xông vào Côn Luân nhưng cảnh tượng lúc đó khiến hắn vẫn sôi sục nhiệt huyết đến tận bây giờ.

Hắn đã quyết định, nhất định phải gia nhập Vọng Đạo! Bảy mươi hai động tiên gì chứ, trước mặt Vọng Đạo chỉ là đồ bỏ!

Trong những ngày sau đó, danh tiếng của ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn truyền khắp bảy hải mười lăm đại lục, truyền về phía Tây nhân gian.

Một năm sau.

Cơn sốt trên toàn thiên hạ vẫn chưa lắng xuống, sinh linh xung quanh Côn Luân không những không giảm mà còn tăng, khiến cho toàn bộ Đại Tà vẫn luôn ở trong trạng thái phồn hoa.

Một ngày nọ.

Kiểm Thiên trạch, trong lầu các của Vọng Đạo.

Phương Vọng ngồi ở vị trí đầu, Độc Cô Vấn Hồn, Hồng Trần, Tùng Kinh Uyên, Dương Độc, Chúc Như Lai, Khương Thần Minh, Sở Doãn, Chúc Viêm, Ngụy Bất Dục và những người khác đều tụ tập ở đây, chỉ tính riêng những người cấp cao đã hơn trăm người.

Ngoài Kiểm tông, Đạo tông đã được thành lập đã thiết lập Đạo tướng, tầm đạo giả. Đạo tướng phụ tá Đạo tông quản lý đệ tử, có thể tham gia cuộc họp cấp cao, tầm đạo giả thì chịu trách nhiệm truyền đạo, tiếp theo là đệ tử bình thường.

Độc Cô Vấn Hồn đang báo cáo tình hình của Vọng Đạo.

Hiện tại số lượng đệ tử của Vọng Đạo đã vượt quá hai triệu, đây vẫn là trong trường hợp Hồng Trần đã đặt ra ngưỡng cửa. Số lượng đệ tử ở các cảnh giới rất đông, số lượng đệ tử Chân Hồn cảnh cũng đã vượt quá mười người, đủ để thấy được sức hấp dẫn của Vọng Đạo.

Độc Cô Vấn Hồn báo cáo rất lâu, khuôn mặt tràn đầy nụ cười, nói: “Hiện tại Đạo Nguyên Linh Ngọc đã lập, việc tu luyện của toàn thể đệ tử sẽ được nâng cao rất nhiều, điều này có lợi cho chúng ta tranh đoạt khí vận lớn của thiên hạ sau này.”

Phương Vọng mở miệng nói: “Khí vận là thứ yếu, hãy cảnh cáo đệ tử, không được vì tranh đoạt khí vận mà làm bừa. Nếu muốn phi thăng, thì có thể rời khỏi Vọng Đạo, nếu không sau khi phi thăng, nhân quả của Vọng Đạo chỉ có thể hại họ.”

Cùng với việc Hồn Nguyên Đại Thánh tự vẫn, linh khí nhân gian tăng vọt, cuộc tranh giành khí vận đã bắt đầu. Về mâu thuẫn giữa Phương Vọng và tiên thần, Phương Vọng không hề che giấu, mà để Hồng Trần và những người khác truyền bá đi, hẳn phải để cho các đệ tử của Vọng Đạo hiểu rõ mình đang đi con đường nào.

Tin tức đã truyền đi một năm, không có nhiều đệ tử lui khỏi đạo, Thiên Đạo muốn sáng lập tiên pháp chưa từng có ở nhân gian, để người phàm không cần phi thăng cũng có thể thành tiên, chuyện này đang trong quá trình lên men.

Danh ngạch phi thăng có hạn nhưng nếu Thiên Đạo thành công thì người người ở nhân gian đều có thể thành tiên!

Bất kể có phải là lời nói suông hay không, việc Thiên Đạo đưa ra lý tưởng như vậy đủ để khiến chúng sinh thiên hạ kính nể.

Thiên Đạo không phải vì mạnh mẽ mà tu luyện, hẳn có hoài bão và trách nhiệm mà đại đa số tu tiên giả không có.

Các Đại Thánh, Đại Đế thời thượng cổ đều là những nhân vật như vậy, chỉ không biết từ khi nào, Đại Thánh, Đại Đế không còn là hình tượng mang lại phúc lợi cho nhân gian nữa, mà trở thành đại diện cho sức mạnh đỉnh cao của nhân gian.

Lời nói của Phương Vọng khiến hơn trăm người trong đại sảnh đều gật đầu, có người cười nói: “Ước chừng không có ai muốn lui khỏi đạo, Huyền tông đã nói, chỉ cần lui khỏi đạo, từ nay về sau sẽ không được thu vào đạo nữa, uy lực của quy tắc này không nhỏ.”

Những người khác cũng nói theo, đều cười nói, không khí vui vẻ.

Đạo Chủ vừa trở về, toàn bộ không khí của Vọng Đạo đã thay đổi rất lớn, tất cả đệ tử đều tràn đầy hy vọng đối với

tương lai.

Tùng Kinh Uyên cười nói: “Đạo Chủ, sao không rút người từ Thiên Cương Đạo Tôn ra để làm Đạo tông?”

Chương 728: Sáng lập phương pháp thành tiên cho nhân gian. (2)

Chương 728: Sáng lập phương pháp thành tiên cho nhân gian. (2)

Hiện tại Đạo tông chỉ có năm tông, Huyền tông, Phật tông, Kiếm tông, Thần tông, Thử tông, còn kém xa con số mười hai.

“Mười hai Đạo tông không cần phải cầu toàn, ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn cũng chưa đầy đủ, thời cơ chưa đến.”

Phương Vọng lắc đầu nói.

Các Thiên Cương Đạo Tôn thì lộ ra vẻ kiêu ngạo, vốn dĩ hơi tiếc nuối vì không thể trở thành Đạo tông nhưng sau trận đại chiến một năm trước, địa vị của Thiên Cương Đạo Tôn ở Vọng Đạo, trong lòng người thiên hạ đã không yếu hơn Đạo tông, thậm chí còn cao hơn.

Bọn họ bắt đầu lấy việc trở thành Thiên Cương Đạo Tôn làm vinh dự.

“Các vị, tiếp theo, ta sẽ ở lại Vọng Đạo, chuyên tâm lĩnh ngộ đạo pháp. Các người cứ như trước đây, coi như ta không tồn tại, không có chuyện gì quá lớn thì đừng đến làm phiền ta.”

Phương Vọng cười nói, tu vi của hắn tuy rằng chỉ là Thiên Địa Càn Khôn sơ kỳ nhưng tiếp theo hắn không định dốc hết sức lực tu luyện, hắn muốn mở ra một con đường khác.

Con đường này cần hắn dung hợp rất nhiều công pháp, dù sao Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh của hắn có thể tự chủ hấp thu linh khí thiên địa, tu vi của hắn sẽ không ngừng tăng lên.

“Đạo Chủ, ngài cứ yên tâm tu luyện, chúng ta tuyệt đối không làm phiền.”

“Hiện tại ai trong thiên hạ dám có ý đồ với Vọng Đạo chứ?”

“Tiếp theo chỉ cần chờ Côn Luân xây dựng thành công là được.”

“Ta đã đề đệ tử giúp đỡ Thiên Công giáo, chắc chắn có thể rút ngắn thời gian xây dựng.”

“Đúng vậy, chúng ta cũng sẽ nghiêm khắc quản giáo đệ tử, nhất định sẽ không xảy ra sai lầm.”

Nhìn những người này, khuôn mặt Phương Vọng cũng lộ ra nụ cười vui mừng, ở đây có không ít người là hắn mới gặp lần đầu tiên nhưng có thể cảm nhận được sự tin tưởng và kỳ vọng của họ đối với Vọng Đạo.

Cảm giác này rất tốt.

Một nén nhang sau, mọi người lần lượt rời đi. ngồi xuống, hắn vung tay phải, bên cạnh xuất hiện một đồng bí tịch.

Ngụy Bất Dục đến sau hắn, nói: “Đạo Chủ, chúng ta còn muốn tiếp tục ra ngoài tìm tuyệt học cho ngài.”

“Đi đi, nhớ là, nếu không cần thiết thì đừng giết chóc.”

Phương Vọng trả lời, hắn cầm một quyển bí tịch công pháp, bắt đầu lật xem.

Ngụy Bất Dục cười khà khà, rồi biến mất sau lưng hắn.

Chuyện thiên hạ như thủy triều biển xanh, lúc lên lúc xuống. Đại hội Côn Luân khiến Vọng Đạo danh chấn thiên hạ, Thiên Cương Đạo Tôn lấy cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn truyền bá nhân gian, trở thành mục tiêu theo đuổi của chúng sinh tu luyện khắp Đông nhân gian, Tây nhân gian.

Danh tiếng có thịnh vượng đến đâu cũng sẽ bị vật mới thay thế, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ba mươi năm sau, chuyện đại hội Côn Luân ở đại lục Hàng Long đã qua, cứ cách vài năm, lại có thiên tài tuyệt thế xuất hiện, làm náo loạn tu tiên giới, hấp dẫn ánh mắt của thiên hạ.

Phương Vọng say mê sáng tạo đạo, trong ba mươi năm, hắn đã để Thiên Đạo Vô Lượng Dịch kinh dung hợp năm bộ công pháp, cũng vì thế mà hắn đã ở trong Thiên Cung bốn vạn năm.

Hắn đặt tên cho công pháp mới là Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, từ nay về sau, bất kể hấp thu bao nhiêu công pháp, đều gọi là Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Vào buổi trưa một ngày nọ, Phương Vọng buông bí tịch trong tay, hắn vươn vai, thở dài một hơi.

Phải nói rằng, dung hợp công pháp khó hơn tu luyện tăng tu vi rất nhiều, hơn nữa còn nhầm chán hơn.

“Không thể dung hợp một cách mù quáng, vẫn phải tìm công pháp tuyệt đỉnh.”

Phương Vọng trầm nghĩ, rất nhiều công pháp có điểm tương đồng, thậm chí có chỗ trùng lặp, thực sự không cần thiết phải dung hợp tất cả công pháp, có một số công pháp chỉ cần xem qua là được.

Hắn vừa nghĩ vừa nhìn mặt hồ.

Không lâu sau.

Tùng Kinh Uyên đi tới, nói: “Có người tự xưng là được Thiên Mục Đại Thánh nhờ đến thăm ngài, có muốn gặp không?”

“ho hắn vào đi” Phương Vọng nói, hắn dừng lại chính là để chờ Thiên Mục Đại Thánh.

Tùng Kinh Uyên nghe vậy, lập tức biến mất tại chỗ.

Rất nhanh, Tùng Kinh Uyên dẫn theo một nam tử mặc áo xanh đi tới, hẩn cáo lui, không làm phiền cuộc nói chuyện của hai người.

Nam tử áo xanh trông mặt mũi bình thường, không khác gì tu sĩ bình thường, hẩn nhìn bóng lưng Phương Vọng, hít sâu một hơi, nói: “Nghe nói người đang thu thập tuyệt học thiên hạ, muốn sáng lập thành tiên pháp, ta biết tung tích của Thái Huyền Thần Tiêu kinh.”

Thái Huyền Thần Tiêu kinh?

Phương Vọng cảm thấy như đã nghe nói đến công pháp này ở đâu đó.

“Thái Huyền Thần Tiêu kinh là do đệ tử của Chí Thánh sáng tạo, người đó suýt nữa đã vượt qua Chí Thánh, đáng tiếc cuối cùng lại chết trong kiếp nạn nhưng Thái Huyền Thần Tiêu kinh của hẩn trong những năm tháng sau đó đã tạo nên hàng chục vị Đại Thánh, vì vậy nó được gọi là công pháp đệ nhất cổ kim.”

Nam tử áo xanh nhìn chăm chăm Phương Vọng, giọng điệu bình tĩnh nói.

Phương Vọng đứng dậy, quay người nhìn hẩn, nói: “Chỉ biết tung tích thôi sao?”

Hẩn nhớ ra, Hàng Long Đại Thánh từng nói, thần công đệ nhất cổ kim chính là Thái Huyền Thần Tiêu kinh.

Nếu có thể dung hợp Thái Huyền Thần Tiêu kinh, chắc chắn sẽ hơn ngàn bộ, vạn bộ công pháp bình thường.

Nam tử áo xanh im lặng một lúc, nói: “Ta cần thời gian, năm mươi năm không đủ, bộ công pháp đó được giấu trong một nơi tuyệt địa, bên trong có lão quái vật bất tử.”

“Cho người một trăm năm, nếu lấy được thật, sau này ta sẽ chia sẻ công pháp mình sáng tạo ra cho người, sau này người và ta sẽ cùng một chiến thuyền, cùng nhau chống lại tiên thần.”

Chương 729: Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, thỉnh cầu của Thiên Mục Đại Thánh

Chương 729: Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, thỉnh cầu của Thiên Mục Đại Thánh

Phương Vọng nhẹ giọng nói, hẳn phải cho Thiên Mục Đại Thánh thời hạn, nếu không thì giao dịch này chẳng khác gì tha cho Thiên Mục Đại Thánh.

Nam tử áo xanh cau mày, rơi vào trầm mặc.

Phương Vọng cũng không vội, nghiêng người sang một bên, tiếp tục nhìn mặt hồ.

Giấy dựa mười mấy nhịp thở, nam tử áo xanh nghiêng răng nói: “Được, ta còn một yêu cầu nữa, nếu ta mang Thái Huyền Thần Tiêu kinh về, ta muốn vào Vọng Đạo và trở thành Đạo tông!”

Phương Vọng không trả lời.

Nam tử áo xanh tiếp tục nói: “Ta có hơn ngàn đôi mắt của Đại Thánh, Đại Đế, nắm giữ nhiều tuyệt học, có thể giúp Vọng Đạo tiến thêm một bước, nếu ta là Đạo tông, đạo pháp của ta cũng sẽ truyền cho các Đạo tông khác, giống như Huyền tông Hồng Trần.”

Rõ ràng là hắn đã điều tra về Vọng Đạo, không phải nhất thời nổi hứng.

“Được!”

Phương Vọng đồng ý, nam tử áo xanh lập tức nở nụ cười, rồi chấp tay cáo từ.

Thiên Mục Đại Thánh làm Đạo tông?

Thật thú vị!

Đạo tông nhất định phải có tư chất Đại Thánh, Đại Đế, Thiên Mục Đại Thánh là Đại Thánh chân chính, quả thực có tư cách.

Nhưng tiền đề là hấn phải mang Thái Huyền Thần Tiêu kinh đến.

Côn Luân đối diện Kiếm Thiên trạch cao ngất, gió núi thổi đến, thổi tung mái tóc của Phương Vọng, hấn lặng lẽ suy nghĩ về Thiên Đạo Vạn Pháp kinh của mình.

Vài giờ sau, Phương Vọng đột nhiên bước đi, rồi biến mất trên cây cầu gỗ.

Ngay giây tiếp theo, hấn đã đến một nhân gian khác, đây là một ngôi chùa đồ nát.

Hấn đứng trước một pho tượng Phật bằng đồng, ánh mắt nhìn về phía Không Độ Chân Nhân!

Đây là một trong những Thiên Địa Càn Khôn mà Ngụy Bất Dục đã từng dẫn đến cho Phương Vọng khi đi qua nhiều nhân gian. Bản thân hấn rất căm ghét tiên thần, chờ mong lý niệm không phi thăng của Phương Vọng.

Sau đó, Phương Vọng không đưa hấn về nhân gian Huyền Tổ, mà để hấn ở lại một nhân gian. Đó cũng là do Không Độ Chân Nhân chủ động đề nghị, hấn muốn giúp Phương Vọng thu thập thêm tuyệt học, tiện thể thu phục Thiên Địa Càn Khôn.

Ba năm, ngay cả khi Thiên Địa Càn Khôn ra tay, cũng rất khó có thể có được tuyệt học hàng đầu đương thời, vì vậy Không Độ Chân Nhân mới ở lại một mình.

Nhân gian mà Không Độ Chân Nhân ở chính là nhân gian của Diệp Tầm Hoan. Nhân gian này không hề yếu hơn nhân gian Huyền Tổ, mấy chục năm không gặp, Không Độ Chân Nhân đang dưỡng thương.

Hắn đã bị thương một thời gian, nếu không phải Phương Vọng đột nhiên suy diễn, tính ra hắn bị thương thì ước chừng hắn vẫn phải chịu đựng một mình.

“Ai làm người bị thương?”

Phương Vọng mở miệng hỏi. Nghe vậy, Không Độ Chân Nhân kinh ngạc mở mắt ra, vừa nhìn thấy Phương Vọng, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không Độ Chân Nhân bất đắc dĩ nói: “Bị một Đại Thánh nguyên rửa, may là hắn đã chết, thực lực không còn như trước. Không sao đâu, ta tĩnh dưỡng thêm mấy chục năm nữa là có thể bình phục.”

Hắn giơ tay lấy ra một tấm bia đá từ trong tay áo, nói: “Đây là truyền thừa của một Đại Đế. Đại Đế này tên là Tuyệt Đế, mặc dù ta chưa từng nghe qua truyền thuyết về hắn nhưng hồn ma của Đại Thánh kia rất kính trọng hắn, đặt truyền thừa của hắn ở nơi sâu nhất trong đạo trường, ta mất mười mấy năm mới có được.”

Hắn nói nhẹ nhàng nhưng Phương Vọng có thể cảm nhận được hắn không chỉ đơn giản là bị nguyên rửa.

Truyền thừa của Tuyệt Đế?

Phương Vọng nhướng mày, giơ tay cách không triệu hồi, đưa tấm bia đá vào tay.

“Đi theo ta.”

Phương Vọng nói. hiện ra nhân gian này ẩn chứa bí mật lớn của tiên thần, ta còn muốn tiếp tục điều tra, thay ngài thu

thập tuyệt học. Ngài cứ yên tâm, ta sẽ không chết được.”

Không Độ Chân Nhân sinh ra trong một Thánh tộc. Cha hắn phi thăng thành tiên, sau đó không biết vì sao lại đắc tội với tiên thần, cả tộc bị tiên thần nguyên rửa, liên tiếp gặp vận rủi, chỉ còn mình hắn sống sót, vì vậy hắn vô cùng căm ghét tiên thần.

Bất cứ chuyện gì liên quan đến tiên thần, hắn đều muốn điều tra.

Nghe vậy, Phương Vọng cũng không nói nhiều, thu tấm bia đá vào trong nhẫn Long Ngọc, sau đó bắt đầu giúp Không Độ Chân Nhân chữa thương.

Linh lực Thiên Đạo của hắn mạnh mẽ biết bao, lại thêm việc dung hợp nhiều công pháp, đã có hiệu quả chữa trị mạnh mẽ, khiến cho thương tích của Không Độ Chân Nhân nhanh chóng hồi phục.

Vài ngày sau, Phương Vọng rời đi, Không Độ Chân Nhân vẫn cần tĩnh dưỡng vài năm nữa. Lời nguyên rửa phải do chính hắn tự giải nhưng bây giờ hắn đã khôi phục được tám phần thực lực.

Phương Vọng đến cây cầu gỗ ở Kiếm Thiên trạch, ngồi xuống, hắn lấy tấm bia đá ra khỏi nhẫn Long Ngọc.

Truyền thừa của Tuyệt Đế, là tuyệt học như thế nào?

Phương Vọng đưa thần thức vào trong tấm bia đá, ngay sau đó, hắn cảm nhận được một lượng lớn thông tin.

Một bộ công pháp!

Không phải thần thông!

Phương Vọng thầm mừng rỡ. Hiện tại thứ hắn muốn nhất chính là công pháp, hắn muốn sáng tạo ra một hệ thống tu

luyện hoàn toàn mới, điều này cần phải nghiên cứu bản chất của linh lực, sáng tạo ra một sức mạnh chưa từng xuất hiện.

Tiếp theo chỉ cần xem công pháp này có thật hay không.

Phương Vọng chuyên tâm lĩnh ngộ.

Một canh giờ sau, ý thức của hắn đến bên trong Thiên Cung.

Truyền thừa này không phải giả, thậm chí không thiết lập quá nhiều trở ngại giống như Hàng Long Đại Thánh, có thể khiến người ta dễ dàng đạt được.

Chương 730: Tuyệt Âm Thần công đại viên mãn, sức mạnh mới

Chương 730: Tuyệt Âm Thần công đại viên mãn, sức mạnh mới

Tất nhiên, cho dù có đạt được, có thể luyện thành hay không lại là chuyện khác.

Công pháp này có tên là Tuyệt Âm Thần công, hắn đã dùng khoảng năm trăm năm mới luyện thành.

Sau khi luyện thành, hắn luôn cảm thấy không ổn.

Cũng chính vì vậy, hắn đã mất năm nghìn năm để từ cảnh giới tiểu thành lên cảnh giới đại thành.

Thời gian đột nhiên kéo dài gấp mười lần!

Sau khi đạt đến cảnh giới đại thành, Phương Vọng tuyệt vọng phát hiện căn bản không thể tu luyện lên nữa.

Bộ công pháp này dường như không có cảnh giới đại viên mãn, hoặc có thể nói, hắn đã đạt đến cực hạn.

Phương Vọng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, nghĩ đến quy tắc thiên địa mà mình đã lĩnh ngộ, theo ý nghĩ của hắn, bên

trong Thiên Cung bắt đầu xuất hiện các loại quy tắc thiên địa, cung cấp cho hần tu luyện.

Trước đây, hần cũng có thể muốn quy tắc thiên địa nhưng với tu vi cảnh giới thấp của hần, cho dù Thiên Cung có quy tắc thiên địa, hần cũng không cảm nhận được.

Tuyệt Âm Thần công thực sự giống với công pháp mà Phương Vọng muốn, sức mạnh mà nó tu luyện ra không phải là linh lực, mà là một loại sức mạnh hoàn toàn mới, giống như đạo lực.

Sức mạnh của Tịch Diệt Thần Kinh và Diệt Tuyệt Thần Lục mặc dù đặc biệt nhưng bản chất vẫn là do linh lực biến đổi thành.

Chẳng lẽ Tuyệt Đế đã đi trước hần rồi sao?

Trong lòng Phương Vọng nảy ra suy đoán như vậy, hần cũng không nghĩ nhiều, nghĩ về điều này cũng không có ý nghĩa gì.

Hần bắt đầu dùng quy tắc thiên địa để tu luyện Tuyệt Âm Thần công!

Hần không phân biệt được những quy tắc thiên địa cụ thể là gì nhưng theo hần dùng Tuyệt Âm Thần công hấp thụ sức mạnh quy tắc thiên địa, thần công tự động sàng lọc ra một loại quy tắc thiên địa.

Phương Vọng rất nhanh đã hoàn toàn đắm chìm vào trong đó.

Không chỉ tu luyện, còn có linh ngộ diễn hóa, theo hần thực sự nắm hững và cảm ngộ đối với Tuyệt Âm Thần công.

Đợi đến khi Phương Vọng luyện Tuyệt Âm Thần công đến cảnh giới đại viên mãn, nhìn lại, từ khi tiến vào Thiên Cung, hần đã ở đó hai mươi sáu nghìn bốn trăm năm!

Với tạo nghệ hiện tại của hấn, để tu luyện công pháp này, vẫn cần thêm hai mươi sáu nghìn năm nữa, đủ để thấy được tạo nghệ của Tuyệt Âm Thần công.

Có lẽ những Đại Thánh khác cả đời cũng không thể luyện công pháp này đến cảnh giới đại thành.

Ảo cảnh Thiên Cung vỡ tan, ý thức của Phương Vọng trở về hiện thực, hấn mở mắt ra, cảm nhận làn gió nhẹ thổi trên mặt.

Khuôn mặt hấn cũng nở nụ cười theo đó.

Tuyệt Âm Thần công rất mạnh, hơn nữa có thể giúp hấn có thêm nhiều ý tưởng cho con đường của mình.

Chỉ là...

Sau lần bế quan này, hấn hơi kháng cự việc dung hợp công pháp.

Mặc dù có Thiên Cung nhưng đối với hấn, hai mươi sáu nghìn năm là thời gian thực sự trôi qua.

Phương Vọng thở dài, mặc dù hấn ám chỉ mình có thể làm được nhưng từ xưa đến nay, có mấy người có thể lựa chọn chịu đựng thánht năm khô khan?

Đa số mọi người không phải tự lựa chọn mà là bị thời gian thúc đẩy.

Phương Vọng đứng dậy, bắt đầu đuổi người.

Hấn động tâm niệm, không lâu sau, một bóng người bay tới từ mặt hồ, chính là Triệu Chân.

Thiên tử Đại Tề năm xưa tuy vẫn là hồn thể nhưng đã có địa vị rất cao ở trong Kiếm Thiên trạch, bởi vì mọi người đều biết mối quan hệ của hấn với Phương Vọng.

Triệu Chân gặp Phương Vọng rất căng thẳng, bởi vì sau khi Phương Vọng trở về, đây là lần đầu tiên triệu kiến riêng hắn.

“Thế nào, dung hợp với xá lợi tử ra sao rồi?”

Phương Vọng vừa vặn vẹo eo vừa hỏi.

Triệu Chân cung kính trả lời: “Dưới sự giúp đỡ của Huyền tông và Kiếm Tiên, ta đã thiết lập liên hệ với xá lợi tử, chỉ là muốn hoàn toàn dung hợp, tái sinh thì vẫn cần thời gian.” lớn giọng xảy ra không?”

Triệu Chân cả ngày rong ruổi ở Kiếm Thiên trạch, thích tìm hiểu chuyện thiên hạ, đây cũng là lý do Phương Vọng triệu kiến hắn.

Nghe vậy, Triệu Chân suy nghĩ cẩn thận, hắn thông minh, không phải vừa mở miệng đã nói hết tất cả những chuyện mình biết. Hắn phải suy nghĩ, chuyện nào đáng để Phương Vọng quan tâm.

“Gần đây nơi giao nhau giữa Đông nhân gian và Tây nhân gian có ma ra đời, nghe nói con ma này có liên quan đến Ma tộc thời thượng cổ, hắn còn có thể biến sinh linh thành ma vật, ta cảm thấy có thể sẽ gây ra kiếp nạn.”

Triệu Chân mở miệng nói, giọng điệu tràn đầy mong đợi.

Hắn không phải người đại thiện, so với kiếp nạn thiên hạ, hắn càng mong đợi cơ duyên mà kiếp nạn mang lại.

Phương Vọng hỏi: “Có thể lực nào đi tiêu diệt không?”

Triệu Chân gật đầu nói: “Có chứ, Thái Thanh Huyền giáo đã đi tiêu diệt ma, kết quả chưa đến mười năm, ma lại xuất hiện. Huyền tông nói, đây là kiếp nạn đã định sẵn, không ai có thể thay đổi trước được, nhúng tay vào trước chỉ khiến thêm nhiều nhân quả.”

Phương Vọng cũng không có ý định giúp chúng sinh thiên hạ tiêu diệt hết mọi nguồn gốc đe dọa, hẳn có thể ban công pháp cho chúng sinh thiên hạ, đã là ân đức rất lớn rồi.

Sau đó, Triệu Chân lại kể thêm một số chi tiết, Phương Vọng chăm chú lắng nghe. ...

Tây nhân gian, bảy mươi hai động tiên.

Trong một động phủ.

Dương Tuấn ngồi đối diện với Dương Lâm Nhi, phần khích kể về đại hội Côn Luân. Chuyện này tuy đã qua mấy chục năm nhưng đến giờ vẫn gây ra nhiều tranh luận ở Tây nhân gian, mà hẳn vừa mới trở về đã nóng lòng muốn kể lại những gì mình thấy nghe cho Dương Lâm Nhi.

Chương 731: Tuyệt Âm Thần công đại viên mãn, sức mạnh mới (2)

Chương 731: Tuyệt Âm Thần công đại viên mãn, sức mạnh mới (2)

Dương Lâm Nhi nghe xong, cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đối với Vọng Đạo, nàng đương nhiên cũng từng nghe nói nhưng đó đều là truyền thuyết, quá xa vời đối với nàng.

Nghe về Vọng Đạo, Đạo tông, Thiên Cương Đạo Tôn và Đạo Chủ liên tiếp hiển thân thông, Dương Lâm Nhi như đang nghe chuyện cổ tích, thăng trầm, vô cùng hấp dẫn.

Nói đến cuối, Dương Tuấn kích động nói: “Tỷ, cùng ta gia nhập Vọng Đạo đi, bây giờ ta bái Vọng Đạo Kiếm tông làm sư phụ, có cách dẫn tỷ gia nhập Vọng Đạo!”

Dương Lâm Nhi hơi động lòng nhưng nghĩ lại, nàng vẫn lắc đầu từ chối.

“Thành quả tu luyện hiện tại của ta rất tốt, hiểu biết về công pháp ngày càng sâu, không thích hợp đi xa đến Đông nhân gian, hơn nữa qua một thời gian nữa, ta sẽ đi ra ngoài rèn luyện.”

Dương Lâm Nhi nhẹ giọng nói.

Dương Tuấn bất lực nói: “Công pháp rách nát đó có gì mà luyện chứ, lại không phải thần công tuyệt thế, ở Vọng Đạo rất dễ có được tuyệt học thượng thừa.”

Dương Lâm Nhi bình tĩnh nói: “Người không hiểu.”

Nàng tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh do Phương Vọng truyền thụ. Nàng cũng từng dạy Dương Tuấn nhưng Dương Tuấn không học được, liền quay sang tu luyện công pháp dễ nhập môn hơn.

Nàng ngày nào cũng tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh, cảm ngộ ngày càng nhiều. Gần đây, nàng còn ngộ ra pháp thuật từ trong Thiên Đạo Vô Lượng kinh, điều này khiến nàng nhận ra Thiên Đạo Vô Lượng kinh tuyệt đối không đơn giản.

Thiên Đạo Vô Lượng kinh đã là gốc rễ để nàng lập thân trong tu tiên giới, nàng thậm chí còn cảm thấy sau này mình chưa chắc không thể trở thành đại tu sĩ vang danh thiên hạ!

“Tỷ, là người không hiểu sự mạnh mẽ của Vọng Đạo, nếu lúc đó người có mặt, người chắc chắn sẽ có cùng suy nghĩ với ta. Đó là nhân gian sớm muộn gì cũng sẽ do Vọng Đạo nắm giữ, Đạo Chủ sớm muộn gì cũng sẽ đứng trên cả tiên thần!”

Dương Lâm Nhi hỏi: “Người đã gặp Đạo Chủ chưa?”

“Chưa.”

Học xong Tuyệt Âm Thần công, Phương Vọng nghỉ ngơi nửa năm, rồi lại tiếp tục xem bí tịch.

Còn ba trăm năm nữa là đến cơ duyên phi thăng, nói ngắn thì không ngắn, nói dài cũng không dài, hẳn phải có được sức mạnh chống lại tiên thần trước khi tiên thần hạ phàm.

Không chỉ là chống lại!

Phương Vọng có tham vọng rất lớn.

Cùng với việc đệ tử của Vọng Đạo ngày càng đông, tốc độ xây dựng Côn Luân ngày càng nhanh, không chỉ ngọn núi cao hơn mà Thiên Công giáo cũng bắt đầu triển khai kỳ quan dưới lưng chừng núi.

Là đạo trường đệ nhất thiên hạ trong tương lai, Côn Luân không chỉ cao lớn mà còn phải có nhiều cấm chế, tụ khí, ảo cảnh, tu hành, ... vân vân, phải có đủ mọi thứ.

Sau khi Phương Vọng trở về, ngày càng có nhiều thế lực muốn giúp đỡ cho Vọng Đạo. Vọng Đạo hiện tại quá mạnh mẽ, những thế lực tài trợ cho Vọng Đạo đều không dám đưa ra yêu cầu gặp Phương Vọng, vì vậy Phương Vọng thường không bị quấy rầy khi tu luyện.

Xuân qua thu đến, những khu rừng xung quanh Côn Luân ngày càng rậm rạp, điều này cũng ảnh hưởng đến Kiếm Thiên trạch. Khu rừng đối diện Phương Vọng không ngừng cao lên, hùng vĩ như tranh vẽ.

Năm này qua năm khác trôi qua.

Lại thêm hai mươi năm trôi qua.

Những năm này, Phương Vọng chỉ làm một việc, đó là dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh với Tuyệt Âm Thần công.

Tuy nhiên, ngay cả khi có Thiên Cung thì việc này cũng rất khó.

Phương Vọng đã dùng hai mươi năm mà vẫn không thành công, hai bộ công pháp này rất đồ sộ và thâm sâu, không phải

ghép lại là có thể thành công.

Giờ ngộ.

Độc Cô vẫn Hồn đến tìm Phương Vọng, sắc mặt hần nghiêm trọng, nói: “Đạo Chủ, Dương Độc và Chúc Viêm khi tranh đoạt khí vận bên ngoài đã đánh chết đại đệ tử của Thái Thanh Huyền giáo, hiện tại Thái Thanh Huyền giáo đang đi khẩn nơi bồi nho ha” Phương Vọng hỏi: “Chuyện này có ảnh hưởng lớn không?”

“Tạm thời thì không lớn, Thái Thanh Huyền giáo còn lâu mới có thể so sánh với chúng ta. Chỉ là Thái Thanh Huyền giáo có bề dày lịch sử, quan hệ rất rộng, ta sợ họ sẽ lợi dụng chuyện này để tính kế Vọng Đạo, hơn nữa Dương Độc và Chúc Viêm thực sự hơi quá đáng, hành động của họ ngày càng ngang ngược.”

Độc Cô Vẫn Hồn cau mày nói.

Dương Độc trước khi gia nhập Vọng Đạo vốn là kẻ không từ thủ đoạn, dựa vào thân bất tử mà làm bừa, còn Chúc Viêm là con trai của Yêu Vương, cũng kiêu ngạo ngang ngược. Hai người này đi với nhau, coi như là ngu tầm ngu, mã tầm mã.

Phương Vọng hỏi: “Bọn họ có giết người vô tội lung tung không?”

“Không, cuộc tranh chấp của họ với Thái Thanh Huyền giáo là vì cơ duyên.”

“Vậy thì tùy họ, Vọng Đạo tuy có đại nghĩa thái bình thiên hạ nhưng không thể vì thế mà trói buộc sự sinh tồn của đệ tử.”

Cuộc chiến phi thăng sắp đến, không chỉ là tranh giành cơ duyên phi thăng mà còn là khí vận lớn, muốn thành Thánh chứng Đế, không phải chỉ bế quan tu luyện là được.

Chỉ cần đệ tử Vọng Đạo không cố ý làm điều ác, tàn sát lẫn nhau, Phương Vọng sẽ lười quản nhiều như vậy.

Mỗi người có một số phận, nếu người quản lý hời hợt như hấn mà quản lý quá rộng thì quả là quá khắc nghiệt.

Độc Cô Ván Hồn nghe vậy, muốn nói lại thôi nhưng sau khi suy nghĩ kỹ lại thì gật đầu đồng ý.

Phương Vọng hỏi: “Cơ Như Thiên gần đây đang làm gì?”

So với Dương Độc, Chúc Viêm thì Cơ Như Thiên dễ xảy ra chuyện hơn, đừng thấy Cơ Như Thiên cung kính như vậy trước mặt Phương Vọng nhưng sau khi Thăng Vận đại trận kết thúc, tên này đã biến mất.

Chương 732: Ma đầu vạn cổ, công pháp Tiên Đình!

Chương 732: Ma đầu vạn cổ, công pháp Tiên Đình!

Theo như Chu Tuyết mô tả về kiếp trước của hấn, Cơ Như Thiên mới thực sự là kẻ không từ thủ đoạn, còn đâm sau lưng Dương Độc.

“Nghe nói hấn đã đến Tây nhân gian, mặc dù Huyền tông đang tăng cường triển khai lực lượng ở Tây nhân gian nhưng vẫn chưa phủ khắp Tây nhân gian nên tạm thời chúng ta cũng không biết hấn đang làm gì.”

Độc Cô Ván Hồn trả lời, hấn không mấy coi trọng Cơ Như Thiên.

Thiên tài Thánh tộc ư?

Vọng Đạo không thiếu.

Phương Vọng gật đầu, sau đó để Độc Cô Ván Hồn lui xuống.

Không hiểu sao, Phương Vọng luôn cảm thấy nhân gian này sắp xảy ra chuyện lớn.

Cảm giác này xuất phát từ cảm nhận của hắn về quy tắc thiên địa. Hắn có thể cảm nhận được quy tắc thiên địa đang thay đổi, sự thay đổi này sẽ mang đến kiếp nạn không tốt.

Phương Vọng suy nghĩ một lúc, không khỏi dùng thần thức dò vào chiếc vòng ngọc trên tay, liên lạc với Chu Tuyết.

Tuy nhiên, lần này, hắn lại không thành công.

Trước đây, chỉ cần hắn liên lạc với Chu Tuyết, Chu Tuyết sẽ lập tức kéo hắn vào ảo cảnh.

Chẳng lẽ nàng gặp chuyện gì rồi sao?

Phương Vọng không làm phiền nữa, với tu vi như Chu Tuyết thì không thể không nhận ra, chắc chắn là đang làm việc, không để ý đến hắn.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống.

Chiếc vòng ngọc của Phương Vọng cuối cùng cũng truyền đến dao động thần thức của Chu Tuyết. Hắn mở mắt, dùng thần thức dò vào chiếc vòng ngọc, rồi theo nàng đến ảo cảnh Phương phủ.

Chu Tuyết xuất hiện trước mặt hắn, hắn không khỏi đánh giá nàng, trong ảo cảnh không thể nhìn ra trạng thái của nàng.

“Gặp phải một chút phiền phức.”

Chu Tuyết nói thẳng.

“Phiền phức gì?”

“Ở nơi giao nhau giữa Đông nhân gian và Tây nhân gian, có rất nhiều ma đầu trước van ◎ồ vuất hiên. Lai ma đầu này ◎ó nauần aéc lâu đòi thâm chí còn lâu đời hơn cả nhân gian Huyền Tổ, ở Thượng giới cũng là tai họa, căn bản không thể giết hết. Hiện tại ta đang ở trong một đạo trường của Đại Thánh, ma đầu chính là từ đây mà xuất hiện.”

Chu Tuyết giới thiệu đơn giản.

Phương Vọng hỏi: “Người cần ta giúp không?”

Chu Tuyết hơi lắc đầu, nói: “Không cần, chẳng phải người đang bận sáng tạo ra phương pháp thành tiên cho nhân gian sao? Không cần đến đây, ma đầu vạn cổ chắc chắn sẽ thành kiếp nạn, không thể ngăn chặn trước được, ta đến đây là muốn săn giết chúng, dùng để luyện chế một món ma binh.”

Nàng dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Người hẳn có thể cảm nhận được khí tức bất thường giữa thiên địa, tiếp theo nhân gian sẽ rơi vào hỗn loạn. Cho đến khi tiên thần giáng lâm, phi thăng kết thúc, hỗn loạn như vậy sẽ vẫn tiếp diễn, ước chừng sẽ có không ít Đại Thánh, Đại Đế tái hiện nhân gian. Vọng Đạo đã là một trong những thế lực lớn nhất nhì nhân gian, sớm muộn gì cũng bị cuốn vào, thời gian dành cho người không còn nhiều nữa.”

Phương Vọng nhìn chằm chằm nàng, hỏi: “Nếu ta giết chết thiên thần Ách Vận, sẽ ảnh hưởng đến việc người phi thăng chứ?”

Chu Tuyết cười nói: “Sao có thể ảnh hưởng được. Nếu người có thể giết chết thiên thần Ách Vận, biết đâu Tiên Đình còn chiêu mộ người, trừ khi người luôn từ chối nhưng dù thế nào đi nữa, ta cũng có cách khiến Tiên Đình không thể từ chối ta.”

Phương Vọng nghe vậy, lập tức yên tâm.

“Ta vừa mới nhận được truyền thừa của Tuyết Đế, có thể dùng quy tắc thiên địa để tạo ra sức mạnh mới, người muốn học không?”

Phương Vọng cười hỏi.

Chu Tuyết nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ, nói: “Người không chỉ có thiên phú mạnh mẽ mà khí vận cũng mạnh đến mức khó

tin. Công pháp người nói hẳn là Tuyệt Âm Thần công, công pháp này cũng có tiếng tăm ở Thượng giới, xem ra Tuyệt Đế đã bày ra một ván cờ rất lớn ở nhân gian.”

“Người cứ nói đi, người có muốn học không?”

“Nếu ta tu luyện nó, chắc chắn sẽ lãng phí thời gian nhưng tìm hiểu một chút cũng không có hại gì.”

“Có tiên pháp nào truyền cho ta không, ta chỉ cần công pháp mà tiên thân tu luyện.”

“Được, bây giờ người đã có tư cách tiếp xúc, có thể chịu được phản nhê của tiên nhân ” Chu Tuyết trầm ngâm một lúc rồi đồng ý.

Phương Vọng truyền thụ Tuyệt Âm Thần công, sau đó trước tiên, Chu Tuyết truyền thụ cho hắn một bộ công pháp.

Tử Khí Bất Diệt công!

Công pháp này là tuyệt học thượng thừa ở Tiên Đình, theo lời Chu Tuyết thì đây là công pháp mạnh nhất mà nàng có thể tiếp xúc được ở Tiên Đình kiếp trước.

Phương Vọng nghe nàng nói vậy, đã muốn nàng đừng nói tiếp nữa nhưng hắn vẫn nhịn được.

Không thể mất mặt trước Chu Tuyết!

Hoặc là điên cuồng, hoặc là oai phong!

Khi Chu Tuyết giảng xong Tử Khí Bất Diệt công, không ngoài dự đoán, ý thức của Phương Vọng lập tức tiến vào Thiên Cung.

Quả nhiên Chu Tuyết không lừa hắn.

Vậy thì vấn đề đặt ra là.

Lần này, hắn sẽ bế quan bao lâu?

Phương Vọng hít sâu một hơi, bắt đầu tu luyện Tử Khí Bất Diệt công.

Tử Khí Bất Diệt công không giống Tuyệt Âm Thần công, cần hấp thụ lực lượng quy tắc thiên địa, cũng dựa vào linh khí để tu luyện nhưng công pháp này vô cùng huyền ảo, pháp môn tu hành vô cùng phức tạp, tu luyện rất vất vả.

Mặc dù khó nhưng ít nhất phương hướng đã rõ ràng!

Phương Vọng chuyên tâm tu luyện, không nghĩ đến thời gian.

Từng năm trôi qua nhanh chóng, chiếc chuông cổ trong Thiên Cung là thứ duy nhất có sự thay đổi.

Thời gian Phương Vọng luyện thành Tử Khí Bất Diệt công vượt xa dự đoán của hắn, đến khi luyện thành, đã mất hai nghìn năm.

Tiếp theo là xung kích cảnh giới đại thành!

Linh lực của Phương Vọng đã lột xác thành một loại lực lượng khác.

Pháp lực!

Chương 733: Tử Khí Bất Diệt công đại viên mãn, lên trời!

Chương 733: Tử Khí Bất Diệt công đại viên mãn, lên trời!

Đây là sức mạnh của tiên thần!

Từ tiểu thành đến đại thành, Phương Vọng đã tu luyện chừng hai vạn năm, toàn bộ linh lực của hắn đều lột xác thành pháp lực, gân cốt tứ chi cũng đều chuyển hóa thành thể chất của tiên nhân.

Nhờ vào bộ công pháp này, Phương Vọng có thể từ phàm nhân lột xác thành tiên nhân!

Chỉ không chắc, tiên nhân và tiên thần của Tiên Đình có gì khác biệt.

Chu Tuyết đã từng nói, Thượng giới có rất nhiều thế lực lớn, Tiên Đình không phải là mạnh nhất, nếu như vậy thì cái gọi là tiên thần có thể là một loại cấp bậc khí vận.

Phương Vọng vừa tu luyện vừa suy đoán.

Tu luyện đến bước này, lòng Phương Vọng bắt đầu run rẩy.

Tiếp theo là đại viên mãn khó nhất!

Trực giác mách bảo hắn, lần bế quan này sẽ phá vỡ kỷ lục thời gian bế quan trong một lần của hắn.

Thôi.

Đã đến đây rồi!

Chỉ có thể nghiên răng kiên trì!

Ngay cả với cảnh giới của Phương Vọng, khi tu luyện Tử Khí Bất Diệt công, hắn cũng cảm thấy vô cùng khó khăn. Khi đạt đến cảnh giới đại thành, hắn cảm thấy công pháp này đã rất hoàn mỹ, còn có thể cải tạo như thế nào nữa?

Hắn lặng lẽ suy tư, một lần suy nghĩ này chính là gần vạn năm.

Thiên Cung như thể mất tác dụng, Phương Vọng gần như suy sụp. Cho đến một ngày nọ, hắn hoàn toàn quên mất Tử Khí Bất Diệt công, toàn thân rơi vào trạng thái hỗn độn kỳ lạ.

Đột nhiên, cơ thể hắn bắt đầu hấp thụ linh khí thiên địa theo bản năng.

Trong đầu trống rỗng bỗng nảy sinh vô số pháp môn tu luyện, hắn lại nhớ đến Tử Khí Bất Diệt công.

Những ý tưởng chưa từng có liên tục hiện ra trong đầu hắn, toàn thân hắn tỏa ra tử khí.

Tử khí bất diệt, cái gì gọi là bất diệt, sinh sôi không ngừng, không cần dựa vào ngoại vật, bản thân có thể sinh ra tử khí, rồi từ tử khí dẫn động linh khí thiên địa, chuyển hóa thành tử khí nhiều hơn.

Bản chất của tử khí lại là gì?

Phương Vọng rơi vào trạng thái ngộ đạo hoàn toàn mới, chiếc chuông cổ trong Thiên Cung bắt đầu rung đưa với tốc độ cao. ...

Trong ảo cảnh Phương phủ.

Chu Tuyết vừa dứt lời về Tử Khí Bất Diệt công, thấy Phương Vọng nhắm mắt, nàng định mở miệng thì thấy Phương Vọng mở mắt ra.

Trong nháy mắt, nàng lại nhìn thấy ánh tím trong mắt Phương Vọng.

Đó là...

Đồng tử của Chu Tuyết đột nhiên mở to, dường như nghĩ đến điều gì, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Lúc này, sắc mặt của Phương Vọng hơi đỏ dần, cả người có một loại cảm giác u ám không nói nên lời, khác xa với vẻ hào hùng trước đó. Sự thay đổi này chỉ trong nháy mắt, đã khiến Chu Tuyết vô cùng chấn động.

Trước đây, Chu Tuyết cũng từng phát hiện ra rằng Phương Vọng sẽ có một số thay đổi sau khi nghe xong tuyệt học, lần này lại càng mãnh liệt hơn.

Nàng thậm chí còn nghĩ ngờ Phương Vọng đột nhiên bị đoạt xá!

“Người luyện thành rồi sao?”

Chu Tuyết không nhịn được hỏi.

Phương Vọng nhìn nàng, ánh mắt khôi phục lại chút thần thái, hắn vô thức muốn giơ tay lên nhưng lại nhịn xuống, hắn cười gượng nói: “Có chút lĩnh ngộ.”

Há chỉ là luyện thành!

Mẹ kiếp, lão tử đã luyện đến đại viên mãn, e rằng những tiên thần tu luyện Tử Khí Bất Diệt công trong Tiên Đình, không có mấy người có thể so sánh được với cảnh giới của hắn.

Lần này, hắn ở trong Thiên Cung đủ chín vạn bảy nghìn năm!

Tương đương với mười vạn năm!

Trong nhân gian này, có mấy người sống đến mười vạn tuổi?

Vào khoảnh khắc rời khỏi Thiên Cung, Phương Vọng có một loại xung động muốn trút giận nhưng khi nhìn thấy Chu Tuyết, hắn lập tức nhịn xuống.

Chú Tuyết nhận ra trạng thái của hắn không ổn: không khỏi aid ỉav lên, sờ lên khuôn mặt hắn.

Đầu ngón tay của nàng vừa chạm vào da của Phương Vọng, lập tức khiến toàn thân hắn run lên.

“Đừng quá vội vàng, cẩn thận nhập ma, công pháp càng cao thâm thì càng dễ sinh ra tâm ma.”

Chu Tuyết nhẹ giọng nói.

Đây vẫn là lần đầu tiên Phương Vọng nhìn thấy nàng dịu dàng như vậy, đôi mắt đỏ như chứa đựng tình ý.

Hắn đang định mở miệng, Chu Tuyết đã thu tay lại, liếc hắn một cái, nói: “Cho dù tiên thần hạ phàm, người vẫn chưa thành Thánh thành Đế, người cũng không cần lo lắng. Đừng

gánh vác một mình, dù sao ta cũng đã sống lại, kiếp này ta vẫn luôn mưu tính. Có ta ở đây, không ai giết được ngươi.”

Giọng điệu của nàng mang vẻ kiêu ngạo, Phương Vọng nghe mà nở nụ cười.

“So với việc được ngươi bảo vệ, ta càng muốn bảo vệ ngươi.”

Phương Vọng nhướn mày nói.

Chu Tuyết cười cười, bắt đầu lùi lại, năm bước sau đã biến mất trong ảo cảnh.

Ý thức của Phương Vọng trở về hiện thực, hắn đứng trên đầu cầu, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm.

Hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ táo bạo!

Hắn muốn lên trời!

Hắn không nói hai lời, trực tiếp bước lên trời, một bước nhảy ra khỏi nhân gian Huyền Tổ.

Lăng Tiêu Thần Tông vốn có thể lên trời, chỉ là trước đây tu vi của Phương Vọng thấp, không thể xuyên thủng chướng ngại giữa Thượng giới và nhân gian, mà bây giờ tu vi của hắn đã mạnh mẽ, Lăng Tiêu Thần Tông càng biến thành Tiêu Diêu Tự Tại Thiên mạnh hơn, hắn muốn thử xem!

Tu luyện Tử Khí Bất Diệt công, khiến hắn cảm nhận được bản chất của tiên nhân, biết pháp lực là gì.

Vật bao phủ nhân gian Huyền Tổ chính là một tầng pháp lực mạnh mẽ, Phương Vọng không thể tưởng tượng được chủ nhân của tầng pháp lực này mạnh đến mức nào nhưng với Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, hiện tại hắn chưa chắc không thể xuyên thủng.

Chân nhải của PhiurZZng Vonda lơ lửng † trond bóng tối: nhất thời không thể hạ xuống nhưng hắn vẫn nghiêng rằng kiên trì.

Chương 734: Tử Khí Bất Diệt công đại viên mãn, lên trời!
(2)

Chương 734: Tử Khí Bất Diệt công đại viên mãn, lên trời!
(2)

Khoảng ba nhịp thở trôi qua, hắn loạng choạng tiến về phía trước, bóng tối sâu thẳm phía trước bùng phát ra ánh sáng mạnh, trong nháy mắt bao phủ lấy hắn.

Hắn đột ngột mở mắt, một bước rơi xuống vách núi, đi về phía trước hai bước, mới đứng vững.

Linh khí thiên địa mênh mông tràn về phía hắn!

Những linh khí này hơn xa nhân gian mà hắn từng đi qua, hơn nữa còn cao cấp hơn, hắn chỉ hít một hơi, đã cảm thấy tu vi tăng lên một chút.

Chẳng lẽ đây chính là...

Thượng giới?

Phương Vọng nhảy vọt lên, hắn thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, khiến mình duy trì trạng thái hư ảo, hắn bắt đầu bay về một hướng.

Trên đường đi, hắn không hề che giấu khí tức mạnh mẽ của mình.

Dọc đường, núi rừng rung chuyển dữ dội, như thể gió lớn đang gào thét.

Đất đai kéo dài, núi rừng như biển cả, vô biên vô tận. Ngay khi Phương Vọng đang tiến về phía trước, đột nhiên một con

bạch viên cường tráng nhảy ra, há miệng múa vuốt lao về phía Phương Vọng.

Nhanh thật!

Phương Vọng hơi nhíu mày, bạch viên xuyên qua thân thể hắn, đến lượt bạch viên kinh ngạc, nó quay đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Phương Vọng quay người, giơ tay lên chụp lấy, bạch viên không kịp phản ứng, trong nháy mắt đã tan thành tro bụi.

Bởi vì tâm trạng của hắn hơi bức bối nên hắn không nương tay, khiến cho không gian xung quanh bạch viên cũng bị hóa hư vô, hiện ra một vùng tối đen, giống như bầu trời bị xé ra một lỗ nhỏ.

Sau khi giết chết con bạch viên bí ẩn, Phương Vọng tiếp tục tiến lên.

Con bạch viên vừa nãy mặc dù không thể hiện thần thông mạnh mẽ nhưng tốc độ và khí thế tuyệt đối không kém gì Thiên Địa Càn Khôn ở nhân gian.

Vừa đến đã gặp phải yêu vật mạnh mẽ như vậy... Hắn tiếp tục tiến lên, trên đường đi liên tục có yêu vật Đại Yêu bị khí tức ngang ngược của hắn hấp dẫn, phần lớn đều sợ hãi trốn tránh nhưng cũng có không ít yêu vật không kém gì bạch viên xông tới giết hắn.

Đại khái đi được một canh giờ.

Đồng tử của Phương Vọng đột nhiên co lại. Một mũi giáo xuyên qua từ trong ngực hắn, ngay sau đó, một bóng người mặc giáp bạc xuyên qua thân thể hắn, dưới mũ giáp là một khuôn mặt lạnh lùng và uy nghiêm.

Nam tử mặc giáp bạc giờ giáo giết tới, vô cùng nhanh chóng, đáng tiếc, Phương Vọng đang ở trạng thái hư ảo nên

không hề bị ảnh hưởng.

Nam tử mặc giáp bạc lập tức quay người, cau mày nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng cũng đánh giá hắn.

Khí tức của tiên thần!

Người này không giống với yêu vật trước đó, là thân thể tiên nhân thực sự, hơn nữa còn có một loại khí vận đặc biệt. Điều này cũng khiến Phương Vọng càng chắc chắn rằng tiên thần không phải là cảnh giới, mà là một loại cấp bậc khí vận.

“Lấy hạ phạm thượng, không tuân theo thiên quy, phạm nhân, người rút cuộc có lai lịch gì?”

Nam tử mặc giáp bạc trầm giọng hỏi.

Theo hắn thấy, khí tức của Phương Vọng không mạnh nhưng hắn lại không thể làm bị thương Phương Vọng.

Phương Vọng hỏi ngược lại: “Các hạ lại có lai lịch gì?”

“Tiên Đình, Sơn Hà Thiên tướng!”

Nam tử mặc giáp bạc trả lời, hắn giơ tay phải lên, thiên địa trong nháy mắt thay đổi, mặt đất bên dưới biến mất, hắn đột nhiên đến trong vũ trụ đen tối, xa xa có những vì sao lấp lánh.

Thiên địa linh tượng!

Nhưng mạnh hơn thiên địa linh tượng ở nhân gian, giống như một thiên địa tồn tại thực sự, quy tắc thiên địa vô cùng hùng vĩ, vượt xa thiên địa bình thường.

Phương Vọng hỏi: “Người và tiên thần Ách Vận, ai mạnh hơn?”

“Thiên thần Ách Vận? Chẳng lẽ ngươi chính là Phương Vọng của nhân gian Huyền Tổ, tự xưng là Thiên Đạo sao?”

Son Hà Thiên tướng trầm giọng nói.

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Phương Vọng là ai?” Son Hà Thiên tướng nhìn chăm chăm Phương Vọng, hắn đột nhiên giờ giáo đâm tới, trường thương như rồng. Vừa đâm ra, pháp lực mệnh môn hình thành một con rồng dài màu bạc, với uy thế bá đạo không thể ngăn cản nhấn chìm Phương Vọng.

Giây tiếp theo, sắc mặt Son Hà Thiên tướng thay đổi, hắn lập tức thu thương lại, con rồng dài màu bạc theo đó nổ tung, hóa thành từng luồng ánh sáng màu bạc, nhanh chóng biến mất.

Hắn nhìn chăm chăm, đã không thấy bóng dáng Phương Vọng đâu nữa.

Hắn liếc mắt nhìn, căn bản không tìm thấy khí tức của Phương Vọng.

“Đây là thần thông gì...”

Son Hà Thiên tướng lẩm bẩm, lông mày lười mác cau lại, hắn đứng tại chỗ một lúc, mới thu hồi thiên địa này. ...

Kiểm Thiên trạch.

Âm.

Đôi chân của Phương Vọng rơi xuống cầu gỗ, làm cho cầu gỗ rung lên, việc xuyên qua tầng ngăn cách giữa nhân gian và Thượng giới hơi khó khăn đối với hắn, vì vậy khi đáp xuống, hắn không kiểm soát được sức lực một cách tinh tế.

Trở lại nhân gian Huyền Tổ, đáy lòng Phương Vọng mới yên tâm.

Hắn không ngờ rằng vừa mới vào Thượng giới một canh giờ đã hấp dẫn tiên thần ra tay.

Tốc độ ra tay của Sơn Hà Thiên tướng quả thực rất nhanh, với tu vi hiện tại của hắn thậm chí còn không kịp phản ứng. May mà hắn vẫn luôn duy trì trạng thái Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, nếu không thật sự có thể bị Sơn Hà Thiên tướng giết chết trong nháy mắt.

Điều này cũng khiến Phương Vọng nhận ra được khoảng cách giữa Đại Thánh bình thường và tiên thần.

Không chỉ là khoảng cách về tu vi, mà là khoảng cách toàn diện.

Phương Vọng bắt đầu do dự.

Có nên tu luyện Tử Khí Bất Diệt công không?

Hắn chỉ cần vận hành một vòng pháp môn nạp khí của Tử Khí Bất Diệt công trong hiện thực là có thể biến thành thân thể tiên nhân. Tuy nhiên sau khi đạt đến cảnh giới đại viên mãn, hắn phát hiện công pháp này mặc dù mạnh mẽ nhưng lại có nhược điểm, đó là khí vận sau khi luyện thành công pháp này sẽ liên hệ với một loại khí vận nào đó, tạm thời hắn không rõ đó là thoát khỏi mối quan hệ này.

Chương 735: Hư đạo, Thánh tướng

Chương 735: Hư đạo, Thánh tướng

Thôi, không luyện!

Mặc dù Tử Khí Bất Diệt công có thể giúp hắn đột phá về thực lực nhưng hắn lại muốn đi con đường của mình.

Tiên thần của Tiên Đình tuy mạnh mẽ nhưng theo Phương Vọng thấy, đó không phải là Chân Tiên tiêu dao tự tại, mà là những con rối mạnh mẽ bị trói buộc.

Nếu dung hợp Tuyệt Âm Thần công, Tử Khí Bất Diệt công vào trong Thiên Đạo Vạn Pháp kinh thì sẽ như thế nào?

Phương Vọng đột nhiên nảy ra một ý tưởng, hần lập tức khoanh chân đả tọa, bắt đầu nghiên cứu dung hợp công pháp.

Trước khi tu luyện Tử Khí Bất Diệt công, hần đã bỏ ra hai mươi năm, sau khi tu luyện Tử Khí Bất Diệt công đại viên mãn, cuối cùng hần cũng có cảm ngộ.

Sắp thành rồi!

Cứ như vậy, thời gian tiếp tục trôi qua.

Tám năm sau, một ngày nọ, trên bầu trời đột nhiên có mây đen cuộn cuộn, nhanh chóng tụ tập lại với nhau.

Một luồng thiên uy to lớn bao phủ bầu trời, khiến Phương Vọng không khỏi mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên.

Mây đen cuộn cuộn càng lúc càng dữ dội, không có sấm chớp đan xen, khiến cho thiên địa trở nên ngột ngạt.

Phương Vọng chỉ nhìn một lần, rồi tiếp tục tham ngộ.

Việc dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh và Tuyệt Âm Thần công đã đến bước then chốt, hần đã nóng lòng muốn dung hợp thành công.

Tuyệt Âm Thần công sẽ là bước then chốt để hần mở ra hệ thống mới, bởi vì bản thân Tuyệt Âm Thần công đã tạo ra một sức mạnh mới, chỉ cần hần có thể hiểu được cách thức này, hần sẽ có thể tạo ra một loại sức mạnh hoàn toàn mới khác.

Thiên uy kéo dài suốt ba ngày ba đêm, khi ánh nắng ban mai xuyên qua đỉnh núi Côn Luân, một giọng nói vang dội vang khắp nhân gian.

“Ta là Hư Xung Quái, hôm nay khai sáng Hư đạo, chúng sinh thiên hạ đều có thể đến Hư Thần cung biển Luân Hồi nghe đạo, ta nguyện truyền thụ những gì mình học được cho những người cầu đạo trên thế gian, để báo đáp thiên địa, tranh

đầu đại đạo của Đại Thánh!” Phương Vọng mở mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hur Xung Quái!

Hình như hắn đã từng nghe nói về cái tên này, bấm ngón tay tính toán, hóa ra mấy trăm năm trước người này đã từng truyền bá pháp môn tu hành cho chúng sinh thiên hạ.

Bây giờ Hur Xung Quái lại bắt chước Phương Vọng sáng tạo đạo, ngay cả Phương Vọng cũng cảm thấy có lẽ hắn là người có đại nghĩa trong lòng.

Hur Xung Quái muốn tranh giành đại đạo của Đại Thánh nhưng hắn không hề che giấu, rất quang minh chính đại.

Phương Vọng suy nghĩ xem lúc nào mình cũng hô hào với toàn thể nhân gian.

Cùng lúc đó.

Cách đó vài dặm.

Hồng Trần đứng trên lầu các, nhìn về phía bầu trời, sau lưng hắn là một đạo nhân trẻ tuổi, là đệ tử của hắn, tên là Niệm Tâm, tu sĩ Vọng Đạo thích gọi hắn là Niệm Tâm Đạo nhân.

“ Sư phụ, vị Hur Xung Quái này có tư chất của Đại Thánh không?”

Niệm Tâm Đạo nhân hỏi.

Ba ngày trước, hắn đã đến đây cùng Hồng Trần quan sát thiên tượng, trong thời gian này, Hồng Trần cũng truyền thụ một số pháp môn suy diễn, khiến hắn được lợi rất nhiều.

Hồng Trần trả lời: “Thánh tướng của hắn đã thành, không thể ngăn cản, không lâu nữa hắn sẽ có thể thành Thánh, nhưng...”

“Nhưng gì ạ?”

Niệm Tâm Đạo nhân tò mò hỏi.

Hồng Trần nói với ánh mắt phức tạp: “Mệnh số, nhân quả của nhân gian này thay đổi quá nhanh, cứ mười năm lại có đại biến. Hôm nay hấn có thể có Thánh tướng, ngày mai lại chưa chắc, tất nhiên, Thánh tướng của hấn cũng có thể càng thêm hùng vĩ, vượt qua các Đại Thánh thế hệ trước.”

Niệm Tâm Đạo nhân im lặng, hấn lại hỏi: “Vậy Đạo Chủ thì sao ạ?”

“Sur phụ không thể nhìn thấu Đạo Chủ, nếu có thể nhìn thấu, sur phụ sao có thể tận trung với hấn? Điều sur phụ theo đuổi chính là biến số không thể dự đoán.”

Hồng Trần vuốt râu cười nói, chỉ cần nhắc đến Phương Vọng, khuôn mặt hấn không tự chủ được mà nở nụ cười. Sau khi Hư Xung Quái nói xong, thiên uy dần dần tan đi, danh tiếng Hư đạo lập tức truyền khắp thiên hạ, khiến các thế lực chú ý.

Bốn chữ đại đạo Đại Thánh cũng khiến khắp nơi trên thiên hạ bắt đầu chú ý đến Đại Thánh.

Thế nào là thịnh thế, tự nhiên là Đại Thánh giáng thế!

Trước đó, giáo chủ Hỗn Nguyên giáo thành Thánh đã tự vẫn, Hư Xung Quái có thể trở thành Đại Thánh không?

Phương Vọng không biết suy nghĩ của thiên hạ, hấn đắm chìm trong tu luyện của chính mình.

Lại thêm hai năm trôi qua.

Một buổi chiều nọ, Phương Vọng mở mắt ra, lông mày kiếm của hấn nhú lại.

“Có nên đối xử tàn nhẫn với bản thân không?”

Phương Vọng lâm bảm tự nói, giọng điệu đầy giằng xé.

Sau nhiều năm đả tọa, cuối cùng hấn cũng dung hợp được hai bộ công pháp, hiện tại chỉ còn thiếu bước cuối cùng, sắp xếp rõ ràng thứ tự tu luyện là được.

Một khi thành công, hấn sẽ lại tiến vào Thiên Cung.

Hấn vừa bế quan chín vạn bảy nghìn năm, mới thở phào một hơi. Nghĩ đến việc lại phải bế quan dài, hấn đã thấy da đầu tê dại.

Hấn nghĩ đến Sơn Hà Thiên tướng xuất quỷ nhập thần, nghĩ đến Hư Xung Quái sắp thành Thánh.

Chết tiệt!

Liều mạng với bọn họ!

Phương Vọng cảm thấy mình không thể lơ là, đừng nói đến Thượng giới, chỉ riêng nhân gian Huyền Tổ, ai mà biết sau này sẽ xuất hiện bao nhiêu Đại Thánh, Đại Đế.

Phương Vọng lập tức nhắm mắt lại, chuẩn bị tiến vào Thiên Cung. ...

Trong hang động tối tăm, Cơ Như Thiên, Dương Độc một trước một sau. Hai người không mặc áo choàng trắng của Vọng Đạo mà mặc đồ đen bó sát, Cơ Như Thiên đi trước cầm đèn dầu, chiếu bóng của hai người lên vách hang, không ngừng lay động.

Chương 736: Đại Âm Ma Thánh, con đường mạnh nhất

Chương 736: Đại Âm Ma Thánh, con đường mạnh nhất

Dương Độc phá vỡ sự im lặng, mở miệng hỏi: “Nơi này thực sự cất giấu truyền thừa của Đại Thánh sao?”

Cơ Như Thiên nhìn về phía trước, nói: “Ừ, đây là tổ tiên nhà ta chỉ dẫn cho ta. Trước khi chứng Thánh, hấn đã từng

xông pha ở nơi này, suýt nữa thì ngã xuống ở đây, sau đó hẳn thành Thánh, lại phi thăng, cho đến khi thân tử đạo tiêu, cũng không có cơ hội đến nơi này nữa.”

Nói đến chuyện cũ này, giọng điệu của Cơ Như Thiên mang một tia thở dài.

Dương Độc cười hỏi: “Người nói gì vậy, người sẽ không bị tổ tiên đoạt xá đây chứ?”

Cơ Như Thiên không trả lời, nụ cười của Dương Độc dần đông cứng lại.

“Này, người đừng dọa ta!”

Dương Độc vội vàng nói, vẻ mặt không vui.

“Sắp đến rồi, chuẩn bị chiến đấu đi.”

Cơ Như Thiên không quay đầu lại nói.

Nghe vậy, Dương Độc không khỏi nhìn về phía trước, từng luồng khí tức tràn ra từ trên cơ thể hắn.

Ánh sáng yếu ớt xuất hiện trong bóng tối, mơ hồ có tiếng nước.

Hai người không nói gì nữa, cứ đi về phía trước. Rất nhanh, bọn họ đi ra khỏi cửa hang, một luồng ánh sáng xanh chiếu vào mặt bọn họ.

Đồng tử của Dương Độc hơi thay đổi. Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, đây là một không gian ngàm rộng lớn, đỉnh trời cách mặt đất đủ hàng trăm trượng, một dòng sông ngàm rộng lớn chảy dọc theo vách hang, chặn đường bọn họ ở phía trước.

Đối diện dòng sông lớn có dựng hai bức tượng đá cao trăm trượng, thân hình chúng giống người nhưng đầu lại giống yêu, một bức đầu rồng, một bức đầu voi, thân hình dữ tợn uy

nghiêm, như đang nhìn chăm chăm vào Cơ Như Thiên, Dương Độc.

“Yêu?”

Dương Độc cau mày nói.

Cơ Như Thiên mở miệng nói: “Đừng coi thường yêu, trước khi Nhân tộc trỗi dậy, Yêu tộc chính là bá chủ của nhân gian. Ngay cả trong thời đại ©Uũa mật eế Đại Thánh Nhân tặc †rana Yêu tặc ©ñna cá thể einh ra nhfna tồn tại kinh thiên động địa. Theo như tổ tiên nhà ta nói, từng có Yêu Thánh đại náo Thượng giới, thậm chí suýt lật đổ sự thống trị của tiên thần.”

“Mạnh như vậy sao?”

“Đó là đương nhiên, rất nhiều pháp môn tu thể của Nhân tộc đều bắt nguồn từ Yêu tộc.”

Cơ Như Thiên vừa nói vừa đi đến bên bờ sông, hẩn ngồi xổm xuống, dùng tay dò vào nước sông.

Dương Độc đi đến sau hẩn, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào bức tượng đá Yêu tộc kia.

Yêu tượng mở rộng hai cánh tay, thân hình thẳng tắp nhưng đầu lại cúi xuống, nhìn xuống hướng Dương Độc, hai ngà voi trong miệng giống như sống núi, một đầu vùi vùi hướng lên trời, như muốn cuốn nát bầu trời.

Ầm!

Tư duy của Dương Độc bị cắt đứt. Hẩn vô thức nhìn về phía Cơ Như Thiên, ngay sau đó, hẩn mở to mắt, vẻ mặt như gặp quỷ.

Chỉ thấy Cơ Như Thiên biến mất không thấy tăm hơi, như thể rơi xuống sông vậy, Dương Độc vội vàng tiến lại gần nhìn,

nước sông đục ngầu, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Cơ Như Thiên.

Dương Độc nhíu chặt mày, hấn ngẩng đầu nhìn bốn phía. Không hiểu sao, hấn đột nhiên cảm thấy choáng váng, toàn bộ không gian ngăm đều đang rung chuyển. ...

Bầu trời âm u mây đen, nước biển đen ngòm không ngừng cuộn trào, vô cùng áp lực.

Từ Cầu Mệnh và Dương Tuấn ngự kiếm bay, hai người nhìn về phía xa, bọn họ có thể nhìn thấy bóng dáng của các tu sĩ, yêu quái khác, tất cả đều bay về một hướng.

“Sur phụ, đây chính là biển Luân Hồi sao? Truyền thuyết nói rằng biển Luân Hồi là lối vào Cửu U Hoàng Tuyền, có thật không?”

Dương Tuấn tò mò hỏi.

Từ Cầu Mệnh nhìn về phía trước, bình tĩnh nói: “Có phải lối vào Cửu U Hoàng Tuyền hay không thì ta không rõ nhưng nếu người rơi xuống đó, e rằng sẽ trở thành vong hồn dưới biển.”

Nghe vậy, Dương Tuấn cúi đầu nhìn xuống, hấn phát hiện trong nước biển đen ngòm mơ hồ có ánh sáng, hấn nheo mắt lại, nhìn kỹ, kinh hãi phát hiện những ánh sáng đó đều là hồn phách.

Đông đúc vô cùng, căn bản không đếm xuể! Trong mắt hấn, biển Luân Hồi lập tức trở nên kinh dị và đáng sợ.

Cùng lúc đó.

Cách đó hàng triệu dặm, trên một hòn đảo lớn có một cung điện lơ lửng, cung điện tỏa ra ánh sáng vạn trượng, đó là ánh sáng xanh lam sâu thẳm, vô cùng bí ẩn.

Trong cung điện, Hư Xung Quái sáng lập ra Hư đạo đang ngồi trên một khối hồng ngọc giống như giường.

Hắn mặc đạo bào màu xanh lam đậm, tóc dài xõa tung, còn dài hơn cả áo bào, khuôn mặt tái nhợt, trông không có chút huyết sắc nào, giữa ấn đường có một đường vân đen mảnh, giống như con mắt dọc, có thể mở ra bất cứ lúc nào.

Hư Xung Quái từ từ mở mắt ra, đôi mắt đen láy, thậm chí không có đồng tử.

“Người lại đến làm gì?”

Hư Xung Quái mở miệng nói, giọng điệu hờ hững.

Theo giọng nói của hắn vang lên, trong đại điện sáng sủa xuất hiện từng luồng khí đen, nhanh chóng lan tỏa, tạo thành một màn sương đen. Trong sương đen xuất hiện một bóng người bí ẩn, không phân biệt được nam nữ, cũng không nhìn thấy dung nhan thật.

“Lần này, ta mang đến thành ý, Đại Âm Ma Thánh nguyện tặng cho người thánh binh. Thánh binh này đã hấp thụ linh khí của hàng triệu năm, thánh uy ngập trời, có thể giúp người quét ngang một thế hệ.”

Bóng người bí ẩn trong sương đen mở miệng, đây là giọng nói của một nữ tử, trong giọng nói ẩn chứa sự lạnh lẽo thấu xương.

Hư Xung Quái nâng cằm, nhìn xuống bóng người bí ẩn, nói: “Chẳng lẽ trên đời này còn có người có thể ngăn cản ta sao?”

“Ta lại biết một người có thể, người hắn đã nghe qua cái tên Thiên Đạo, hắn có thực lực diệt Thánh.”

Giọng điệu của bóng người bí ẩn mang một tia phức tạp.

Diệt Thánh!

Chương 737: Đại Âm Ma Thánh, con đường mạnh nhất (2)

Chương 737: Đại Âm Ma Thánh, con đường mạnh nhất (2)

Hur Xung Quái nheo mắt, hỏi: “Thật sao?”

“Thật, không chỉ có hắc, nữ tử tên Chu Tuyết bên cạnh hắc cũng không đơn giản, thậm chí có thể nuốt chứng khí vận của Ma tộc ta. Hai người này chắc chắn sẽ trở thành chướng ngại của ngươi, bởi vì ngươi muốn đi con đường mạnh nhất nhân gian.”

Lời của bóng người bí ẩn khiến Hur Xung Quái cau mày, hắc đang định mở miệng.

Đột nhiên!

Một luồng thiên uy to lớn giáng xuống, khiến sắc mặt Hur Xung Quái thay đổi, hắc vô thức ngẩng đầu nhìn ra ngoài điện.

Bóng người bí ẩn trong sương đen cũng quay người nhìn theo, nàng lầm bầm: “Sao có thể... thiên uy như vậy...”

Từ Cầu Mệnh đang bay trên không trung biển Luân Hồi, Dương Tuấn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy mây đen trên trời cuộn cuộn dữ dội, tiếng sấm sét mơ hồ, một luồng uy áp khó tả bao trùm vạn vật.

Dương Tuấn nuốt nước miếng, nói: “Sao ta lại cảm thấy mạnh hơn cả thiên uy mà tiền bối Hur Xung Quái làm ra trước đó?”

Từ Cầu Mệnh trả lời với ánh mắt phức tạp: “Thật sự mạnh hơn.”

Tay phải đặt trên chuôi kiếm của hắc không khỏi nắm chặt, nhân tài của nhân gian này quả thực quá nhiều, càng có nhiều cường giả xuất thế liên tiếp, ngay cả hắc cũng cảm thấy áp lực.

lực.bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

Hắn cảm thấy tốc độ tu luyện của mình đã đủ nhanh nhưng vẫn không theo kịp sự biến đổi của thế đạo này.

Những cảnh giới mà trước đây chưa từng nghe đến ngày càng nhiều, đừng nói đến thế giới bên ngoài, chỉ riêng tầng cao nhất trong Vọng Đạo, hắn cũng đuổi theo hơi vất vả.

Từ Cầu Mệnh hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

Chuyến đi đến Hư Thần cung lần này, hắn nhất định phải có được thứ gì đó!

Trận thiên uy đột ngột này không chỉ bao trùm biển Luân Hồi, dù là Tây nhân gian hay Đông nhân gian, mọi nơi đều có thể cảm nhận được.

Vô số thế lực kinh ngạc, Hư Xung Quái vừa mới tuyên bố chí nguyện to lớn với chúng sinh thiên địa. muốn tấn công con đường Đại Thánh. kết quả mới qua bao lâu, lại có thiên uy mạnh hơn giáng xuống, lần này lại là ai?

Bên kia.

Đông nhân gian, đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Vô số tu sĩ, yêu quái nhìn về cùng một hướng. Đó là một góc của Kiếm Thiên trạch, được linh vụ hùng vĩ bao quanh, tất cả những ai đã đến Kiếm Thiên trạch đều biết nơi đó là nơi ngọ đạo của Thiên Đạo.

Linh khí giữa thiên địa đang điên cuồng tràn về khu vực linh vụ đó, điều này khiến tất cả sinh linh trong Kiếm Thiên trạch đều nhận ra rằng thiên uy bao trùm khắp thiên địa là do Thiên Đạo gây ra.

Hồng Trần, Niệm Tâm Đạo nhân, Độc Cô vãn Hồn đứng bên hồ, ngẩng đầu nhìn lên.

Độc Cô Vãn Hồn tươi cười đầy mặt, nói: “Đây mới là Đạo Chủ của chúng ta, sao có thể yếu hơn người khác được? Hư

Xung Quái đó bắt chước chúng ta, sáng lập Hư đạo, còn muốn thành Thánh, thật sự không coi Vọng Đạo ra gì.”

Hư đạo ra đời, hẳn thực sự lo lắng. May mà Phương Vọng đủ mạnh mẽ, cho dù có người khác tấn công Đại Thánh nhưng trong lòng đệ tử Vọng Đạo, Đạo Chủ vẫn là mạnh nhất, cho nên Vọng Đạo không bị ảnh hưởng quá lớn.

Hồng Trần vượt râu nói: “Ta lại tò mò, hẳn đang làm gì, hẳn không tập hợp khí vận, mà giống như đang sáng tạo ra một loại công pháp kinh thiên động địa.”

Niệm Tâm Đạo nhân thử suy diễn Phương Vọng, đáng tiếc, tính thể nào cũng không ra.

Trong linh vụ.

Phương Vọng đang đả tọa trên đầu cầu, hẳn đang tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới nhất.

Kể từ khi khí vận thiên địa thay đổi, muốn gây ra động tĩnh thiên địa rất khó, giáo chủ Hỗn Nguyên giáo, Hư Xung Quái đều dùng thành Thánh để chấn động thiên địa.

Khi Phương Vọng sáng lập Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, hẳn đã không gây ra dị tượng thiên địa nhưng lần này, ngay cả thiên địa đã trải qua biến đổi cũng phải kiêng dè công pháp của hắn.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh sau khi dung hợp với Tuyệt Âm Thần công đã sáng tạo ra một loại lực lượng hoàn toàn mới.

Vì đó, Phương Vọng đã bỏ ra hai vạn năm trong Thiên Cung. Trên cơ bản, vẫn cần thêm hai vạn năm nữa mới có thể tu luyện công pháp mới đến trạng thái hoàn mỹ, đủ thấy bộ công pháp hoàn toàn mới này lợi hại đến mức nào.

Áo bào của Phương Vọng không ngừng phồng lên, hai lòng bàn tay không ngừng biến đổi thủ thế, khí thể của hắn càng

ngày càng mạnh mẽ, trên làn da xuất hiện một lớp ánh sáng nhàn nhạt.

Từng luồng khí kinh màu vàng tràn ra từ trong cơ thể hắn, bao quanh toàn thân.

Đây chính là sức mạnh hoàn toàn mới của hắn.

Linh lực trong cơ thể đang nhanh chóng chuyển hóa thành sức mạnh mới, hắn đã đặt tên cho loại sức mạnh này.

Pháp lực Thiên Đạo!

Theo sự thúc đẩy của Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, không chỉ linh lực thay đổi mà cả thân thể của Phương Vọng, Thiên Cương Chí Dương Bá thể cũng đang biến đổi.

Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt ẩn trong thân thể lại phối hợp với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, khiến thân thể hắn biến đổi với tốc độ cực nhanh.

Thiên uy bao trùm thiên địa, kéo dài liên tục bảy ngày.

Thiên địa dị tượng của Hư Xung Quái chỉ kéo dài ba ngày ba đêm, căn bản không thể so sánh với Phương Vọng.

Chúng sinh thiên hạ đều đang chờ người gây ra thiên địa dị tượng lên tiếng, tuy nhiên, bọn họ không đợi được gì cả.

Khi thiên uy bắt đầu tiêu tán, sự biến đổi của Phương Vọng cũng bắt đầu chậm lại, linh lực của hắn đã hoàn toàn chuyển hóa thành pháp lực Thiên Đạo, chỉ còn lại huyết nhục, ngũ tạng lục phủ chưa hoàn toàn biến đổi thành công.

Khoảng ba ngày nữa trôi qua.

Chương 738: Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, pháp lực Thiên Đạo!

Chương 738: Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, pháp lực Thiên Đạo!

Phương Vọng đột nhiên ngừng đầu, trên trán lại xuất hiện một con mắt thẳng đứng màu vàng, bên trong bắn ra một luồng ánh sáng vàng, xông thẳng lên trời, khí thế hùng vĩ, khiến trời long đất lở.

Kiểm Thiên trạch, Côn Luân và toàn bộ đại lục Hàng Long, vô số sinh linh bị luồng ánh sáng vàng này thu hút.

Không chỉ đại lục Hàng Long, Đông nhân gian, thậm chí cả Tây nhân gian, chúng sinh muôn loài đều bị cột sáng màu vàng trên bầu trời thu hút. Cột sáng màu vàng nối liền trời và đất, như thể xuyên thủng bầu trời, chia toàn bộ nhân gian thành hai nửa, vô cùng tráng lệ.

Trên một đảo nổi.

Dương Lâm Nhi bước ra khỏi động phủ, nàng nhìn về phía cột sáng màu vàng tận cùng mặt biển, khuôn mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Không biết vì sao, nhìn vào luồng ánh sáng vàng đó, nàng không tự chủ được mà vận hành Thiên Đạo Vô Lượng kinh, thậm chí nàng còn cảm thấy linh lực của mình có chút biến đổi.

“Chuyện gì xảy ra vậy...”

Trái tim Dương Lâm Nhi run lên, ánh mắt phức tạp nhìn về phía chân trời.

Không chỉ có nàng, tất cả những sinh linh tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh đều có cảm nhận giống nàng.

Những nhân gian khác, những tu tiên giả không nhìn thấy ánh sáng vàng cũng không tự chủ được vận hành công pháp.

Lúc này, bọn họ cảm thấy Thiên Đạo Vô Lượng kinh như sống lại, kéo theo tu vi của bọn họ bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Cảm giác này khiến bọn họ vừa kinh ngạc vừa có hơi lo lắng.

Phương Vọng không biết tình hình bên ngoài, hắn chuyên tâm củng cố tu vi.

Ánh sáng vàng kéo dài một canh giờ rồi tiêu tán, như thể chưa từng xuất hiện.

Hắn từ từ mở mắt, cảm nhận được pháp lực Thiên Đạo cuộn cuộn trong cơ thể, nở một nụ cười trên khuôn mặt tuần tú đờ dãn.

Đối với hắn, hai vạn năm bế quan này như thể nối liền với lần bế quan Tử Khí Bất Diệt công trước đó. Hắn một hơi bế quan mười một vạn năm, quả thực quá khó chịu.

May mà trời không phụ lòng người, thu hoạch của hắn rất lớn.

Một tia pháp lực Thiên Đạo cũng mạnh hơn gấp mấy chục lần một tia linh lực trước đây, đây là sự thay đổi về cường độ, hơn nữa pháp lực Thiên Đạo của Phương Vọng cũng mệnh môn hơn nhiều so với linh lực trước đây.

Nói không ngoa, chỉ luyện thành pháp lực Thiên Đạo, thực lực của hắn đã có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

“Gọi là Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh đi.”

Phương Vọng lẩm bẩm tự nói, hắn không còn là Thiên Địa Càn Khôn nữa, mà là một cảnh giới khác, hắn gọi là Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh.

Muốn đạt đến Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, trước tiên phải đạt đến Thiên Địa Càn Khôn, sau đó tu luyện Thiên Đạo.

Trước đây, Thiên Địa Càn Khôn vốn là đỉnh cao của phạm linh, cũng là điểm khởi đầu của tiên linh, đạt đến Thiên Địa Càn Khôn mới có thể lựa chọn những con đường khác nhau.

Trước đây chỉ có thành Thánh, thành Đế, thành tiên, bây giờ lại có thêm một con đường theo đuổi Thiên Đạo!

Theo lời Phương Vọng dứt xuống, ầm một tiếng!

Một tiếng sấm kinh thiên động địa vang vọng khắp nhân gian, ngay sau đó, một trận mưa lớn trút xuống, thế mà lại là mưa màu vàng, bất kể có biển mây hay không, bầu trời khắp nơi ở nhân gian đều đổ trận mưa vàng này.

Tất cả các sinh linh hứng chịu mưa vàng đều tăng tu vi. Loáng thoáng, trong đầu bọn họ có thêm một số cảm ngộ.

Thiên Đạo!

Mưa vàng bao phủ nhân gian suốt bảy ngày bảy đêm, giống như thiên uy mà Phương Vọng gây ra khi sáng lập Thiên Đạo Vô Lượng kinh.

Bảy ngày sau, khí vận khắp nơi ở nhân gian tăng vọt, linh khí tăng trưởng.

Phương Vọng đứng trên đầu cầu, tắm mình trong mưa vàng, thông qua trận mưa vàng này, hắn cảm nhận được rất nhiều điều.

Hóa ra thiên địa cũng giống như sinh linh, cũng sẽ không ngừng trở nên mạnh mẽ. Chúng sinh càng mạnh, thiên địa càng mạnh, tất nhiên, phải là sinh linh có liên hệ khí vận với vùng đất này mới có thể giúp thiên địa trở nên mạnh mẽ. Nếu là cường giả từ các vùng đất khác vượt giới mà đến, thực lực của họ càng mạnh thì mối nguy hại đối với vùng đất này càng lớn. Cho dù là sáng tạo công pháp hay mở ra khí vận, bất cứ điều gì có thể khiến chúng sinh trên thiên địa trở nên mạnh mẽ, thiên địa đều có thể cảm nhận được. Thiên địa trong quá trình trở nên mạnh mẽ cũng sẽ ban thưởng cho người sáng tạo, nâng cao khí vận, tăng cường phúc duyên.

Phương Vọng mở ra Thiên Đạo, là công lao cực lớn đối với thiên địa, tuyệt đối không phải Giáo chủ Hỗn Nguyên giáo, Hư Không Quái có thể so sánh được. Khi mưa vàng bắt đầu yếu đi, hắn rõ ràng cảm thấy khí vận của mình đang nhanh chóng tăng lên, hơn nữa còn có thêm một thứ vô hình vô ảnh, thứ này bao quanh toàn thân hắn, khiến tâm trạng hắn vui vẻ, luôn cảm thấy sắp có chuyện tốt xảy ra.

Phương Vọng dang rộng đôi tay, cảm nhận thiên địa.

Lúc này, hắn thực sự có một loại cảm giác mình thuộc về nhân gian Huyền Tổ.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn coi mình là người Trái Đất, đối với vùng đất này, có một loại ngăn cách khó nói ẩn chứa trong lòng hắn.

Cảm nhận được thiện ý của thiên địa đối với mình, Phương Vọng đột nhiên cảm thấy mình thành tiên ở nhân gian không chỉ vì mình, mà còn có trách nhiệm đối với thiên địa.

Khi mưa vàng hoàn toàn biến mất, thiên địa trở lại bình thường nhưng Kiếm Thiên trạch lại vang lên tiếng ồn ào kinh thiên động địa.

“Ân đức của trời xanh này đều là vì Đạo Chủ sao?”

“Vớ vẩn, mở ra Thiên Đạo, ngoài Đạo Chủ, còn có ai?”

Chương 739: Công đức nhân gian, phúc duyên thiên địa

Chương 739: Công đức nhân gian, phúc duyên thiên địa

“Con đường Thiên Đạo, cảm giác khác với con đường Thánh, con đường Đế.”

“Đúng vậy, xem từ cảm ngộ của thiên địa, theo đuổi Thiên Đạo cũng có thể trường sinh.”

“Hư Không Quái vừa mới sáng lập Hư đạo, Đạo Chủ của chúng ta trực tiếp mở ra Thiên Đạo. Thiên Đạo này được thiên địa công nhận, còn Hư đạo chỉ là hô hào suông.”

Không chỉ có Kiếm Thiên trách, mà toàn bộ thiên hạ đều đang bàn tán về Thiên Đạo.

Trong mưa vàng ẩn chứa cảm ngộ của thiên địa, tất cả các sinh linh bị mưa vàng thấm ướt đều sẽ nhận được sự truyền đạo của thiên địa. Trong mơ hồ, bọn họ biết đến sự tồn tại của Thiên Đạo và có thể cảm nhận được tầm quan trọng của Thiên Đạo đối với vùng đất này.

Nhắc đến Thiên Đạo, bọn họ tự nhiên nghĩ đến Đạo Chủ của Vọng Đạo!

Xa tận bên kia nhân gian, ở biển Luân Hồi, lúc này, trong Hư Thần cung, Hư Không Quái nhìn ra ngoài điện, cau mày.

Trên điện vẫn có một đám sương đen, bóng người bí ẩn kia cảm thán: “Hay cho một Thiên Đạo, không giống với Hư đạo của ngươi, Hư đạo của ngươi chỉ là lời hứa nguyện lớn mà ngươi hứa với thiên địa, Thiên Đạo của hắn là một con đường tu luyện hoàn toàn mới. Không thể tưởng tượng nổi, người này lại có thể mở ra một con đường không thua kém con đường Đế Thánh trước khi thành Thánh chứng Đế.”

Hư Không Quái im lặng.

Bóng người bí ẩn quay người, nhìn về phía Hư Không Quái, u u nói: “Có lẽ giao dịch giữa ngươi và Đại Âm Ma Thánh đến đây là hủy bỏ rồi.”

Nghe vậy, trong mắt Hư Không Quái lóe lên tia sắc lạnh.

Sương đen cuộn cuộn, bóng người bí ẩn dần biến mất, giọng nói của nàng lại vang lên: “Thời đại càng loạn lạc, càng xuất hiện nhiều người thiên mệnh, nếu hiện tại thiên mệnh đã xuất hiện, có lẽ nỗi lo của ngươi là đúng.”

Giọng nói vừa dứt, sương đen hoàn toàn tiêu tán, trong điện chỉ còn lại Hư Không Quái.

Hư Không Quái giờ tay, bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Tuy nhiên, hắn không tính được gì cả. ... Tận cùng thiên địa, biên cả đổ xuống, tạo thành thác nước hùng vĩ tuyệt luân, mà hai đầu thác nước rất xa, nhìn xuống, sương mù mênh mông, bên dưới là bầu trời đầy sao, sao sáng khắp nơi, chói lọi rực rỡ.

Nơi đây tựa như chân trời góc bể, nhìn về hướng biển chảy đến, có thể thấy chân trời có núi non trùng điệp, mà núi non lại ở trên biển mây.

Một bóng người đứng trên mặt biển, sóng biển tung tóe sau lưng hắn, hắn cách vách đá chưa đầy bảy bước.

Đây là một đạo sĩ, chính là Xuân Thu đạo trưởng, đến từ Đế hải, từng muốn giúp Thánh tộc tính kế Phương Vọng, sau đó gặp phải lời nguyện của Hồng Trần, biến mất hàng trăm năm.

Xuân Thu đạo trưởng trông vẫn như hàng trăm năm trước, không có gì thay đổi lớn. Đứng trước gió, hắn toát lên phong thái của bậc cao nhân đắc đạo.

“Đại Thánh triệu ta đến, sao không hiện thân?”

Xuân Thu đạo trưởng mở miệng nói, giọng nói to rõ, át cả tiếng sóng biển ầm ầm.

Hắn nhìn hướng về phía bầu trời đầy sao, ánh mắt bình tĩnh, dù sóng gió lớn đến đâu, thân hình hắn vẫn không hề lay động, chỉ có áo bào phấp phới dữ dội.

“Ngươi có cảm nhận được Thiên Đạo trước đó không?”

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, già nua và uy nghiêm, như thể một vị thần cổ xưa đứng ở tận cùng của thời gian.

Ánh mắt của Xuân Thu đạo trường thay đổi, hần mở miệng trả lời: “Cảm nhận được, đây là một con đường khác với Đại Thánh, Đại Đế, thậm chí còn được thiên địa hài lòng hơn cả khi Hồng Huyền Đế mở ra khí vận Đế đạo năm xưa. Mưa vàng công đức bao phủ nhân gian đủ để chúng sinh thiên hạ biết ơn Thiên Đạo.”

“Người tu sĩ mở ra Thiên Đạo này là ai?”

Giọng nói uy nghiêm lại vang lên, trong giọng nói mang theo một tia tò mò.

Xuân Thu đạo trường do dự một lát, nói: “Chắc là Đạo Chủ Vọng Đạo kế thừa y bát của Hàng Long Đại Thánh, tên là Phương Vọng, hần đã là một trong những cường giả hàng đầu nhân gian, dưới trướng còn có rất nhiều Thiên Địa Càn Khôn làm việc cho hần.”

“Hàng Long Đại Thánh sao?”

Giọng nói uy nghiêm dường như cảm thấy bất ngờ. Thánh, Hàng Long Đại Thánh chỉ là Đại Thánh đầu tiên hần kế thừa, cũng là sư phụ mà hần đích thân thừa nhận...”

Xuân Thu đạo trường bắt đầu kể về quá trình trưởng thành của Phương Vọng.

Sóng biển xung quanh cũng bình lặng theo, dường như ngay cả biển xanh cũng đang chăm chú lắng nghe sự tích truyền kỳ của Phương Vọng.

Hồi lâu sau.

Đợi đến khi Xuân Thu đạo trường kể xong, giọng nói uy nghiêm mới cảm thán: “Không tệ, đứa trẻ này tuyệt đối có thể coi là thiên tư mạnh nhất kể từ thời Đại An thần triều, ban đầu bản Thánh còn muốn nhờ người điều tra một mối nhân quả, xem ra không cần thiết nữa.”

Xuân Thu đạo trường nghe vậy, vội vàng hỏi: “Xin hỏi Đại Thánh, là nhân quả gì?”

“Bản Thánh bị phong ấn ở đây ba mươi vạn năm, tuy mất tự do nhưng vẫn có thể thấu hiểu sự thay đổi của thiên địa. Một kiếp nạn đến từ Âm phủ sắp xảy ra, kiếp nạn sẽ xua đuổi ma nguyên, buộc ma phải rời khỏi nơi sinh sống của chúng, đến nhân gian. Trước khi kiếp nạn giáng xuống, ma và chúng sinh nhân gian chắc chắn sẽ phải tàn sát lẫn nhau, sau đó mới là nổi kinh hoàng thực sự. Bản Thánh hy vọng người có thể đứng ra hòa giải nhưng nhân gian đã sinh ra Thiên Đạo, vậy thì không cần người ra tay, có lẽ kiếp nạn này là vì hấn mà đến.”

Nghe được lời này, Xuân Thu đạo trường lập tức thi pháp bằng cả hai tay, bắt đầu suy diễn kiếp nạn.

Hấn càng tỉnh, lông mày càng nhíu chặt.

Đột nhiên.

Chương 740: Công đức nhân gian, phúc duyên thiên địa (2)

Chương 740: Công đức nhân gian, phúc duyên thiên địa (2)

Sắc mặt hấn đại biến, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi, hấn trợn to mắt, giọng nói khàn khàn: “Sao có thể... Sao lại là hấn... Hấn không thể còn sống được...”

Giọng nói uy nghiêm trầm trầm nói: “Người quả nhiên vẫn giữ lại một phần ký ức của bản tôn, nếu người còn nhớ rõ hấn, hấn phải biết hấn sẽ mang đến kiếp nạn như thế nào cho nhân gian.”

Xuân Thu đạo trường ngẩng đầu, nghiêng răng nói: “Thiên Đạo tuy mạnh nhưng dù sao cũng chưa đến nghìn tuổi, hấn thật sự có thể chống lại tồn tại cấm kỵ kia sao?”

“Trước đây ngươi có thể tính được hắc sẽ đi đến bước đường ngày hôm nay không?”

Giọng nói uy nghiêm hỏi ngược lại, khiến Xuân Thu đạo trường im lặng.

Đúng vậy, trước đây hắc chưa từng nghĩ Thiên Đạo có thể đi đến độ cao như ngày hôm nay.

Biển cả mênh mông ở tận cùng thiên địa chảy xiết không ngừng, thác nước kia tựa như âm thanh của thiên địa, vang dội và vĩnh hằng.

Hồi lâu sau.

Xuân Thu đạo trường chấp tay hành lễ, sau đó quay người chuẩn bị rời đi.

“Bảo vật này tặng cho ngươi, ngươi dùng thế nào, bản Thánh không quản.”

Giọng nói uy nghiêm lại vang lên, ngữ khí hờ hững.

Giọng nói vừa dứt, mặt biển trước mặt Xuân Thu đạo trường bắt đầu sụp đổ, tạo thành một xoáy nước khổng lồ có đường kính hơn trăm dặm. Một luồng ánh sáng mạnh từ trong xoáy nước bốc lên, chiếu sáng khuôn mặt của Xuân Thu đạo trường. ...

Đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Trong các lầu các, Phương Vọng đang giảng giải cho những người cấp cao của Vọng Đạo về Thiên Đạo, hắc phân tích Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, truyền miệng phương pháp tu luyện cơ bản.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh không chỉ đơn giản là công pháp nạp khí, bản thân nó còn liên quan đến quy tắc thiên địa, chứa đựng một bộ đạo Mọi người nghe như say như si, ngay cả Hồng Trần cũng chăm chú lắng nghe.

Kiểm Tiên Hứa Ngôn, Lữ Tiên Mệnh từng được gọi là thiên tài đệ nhất Đế Hải và Đoạn Thiên đều lộ vẻ cuồng nhiệt.

Thiên Đạo dường như bá đạo hơn cả Thánh đạo, Đế đạo!

Đại Thánh, Đại Đế cuối cùng cũng có lúc hết thọ, tuy là người mạnh nhất nhân gian nhưng so với thành tiên thì vẫn kém xa, chỉ là phạm linh không thể thành tiên trước khi phi thăng, cho nên tiên đạo không tồn tại ở nhân gian.

Thiên Đạo thì khác, theo đuổi trường sinh, theo đuổi thoát khỏi vận mệnh, nhân quả, theo đuổi Chân Tiên tiêu dao!

Phương Vọng thêm một chữ chân vào trước chữ tiên, Chân Tiên dường như là đối lập với tiên thần nhưng sau khi hiểu được Thiên Đạo, mọi người đều cảm thấy Thiên Đạo Chân Tiên mới là tiên thần thực sự.

Không bị ràng buộc, không bị bất kỳ tồn tại nào ảnh hưởng, đây mới là tiên!

Hồi lâu sau.

Phương Vọng giảng xong, tất cả mọi người vẫn đắm chìm trong Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Trong tưởng tượng của Phương Vọng, Thiên Đạo Vạn Pháp kinh là một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, vì vậy sau này hắn sẽ không ngừng hoàn thiện kinh này.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh cung cấp khuôn khổ cơ bản để tu luyện, những người tu luyện Thiên Đạo khác có thể sáng tạo trên cơ sở này, giống như tưới nước cho một cây non, giúp nó phát triển thành cây đại thụ, cành lá xum xuê.

Hồng Trần mở mắt, phá vỡ sự im lặng, cảm thán: “Hay cho một Thiên Đạo. Đạo Chủ, ngay cả khi người ở Thượng giới, người cũng có thể trở thành một thể hệ tổ sư, sự sáng lập

Thiên Đạo chắc chắn có thể làm rung chuyển Đại Thánh, Đại Đế.”

Trước đó khi cảm nhận được dị tượng do Phương Vọng gây ra, hắn đã nhận ra tạo hóa của Phương Vọng không đơn giản nhưng khi hắn thực sự ngộ ra Thiên Đạo, hắn mới biết được sự thâm sâu của nó.

Những người khác lần lượt tỉnh lại, cảm nhận của họ sâu sắc hơn Hồng Trần, bởi vì đây là lần đầu tiên họ tiếp xúc với đạo pháp cao thâm như vậy.

“Truvân lệnh cho tất cả đệ tử Vọng Đạo. Các ngươi chuẩn bị ai nào đạo cho Vọng Đạo ở Côn Luân, đây cũng là lần đầu tiên giảng đạo cho toàn bộ đệ tử Vọng Đạo.”

Phương Vọng lên tiếng, hắn đã bế quan ở Thiên Cung nhiều năm như vậy, vừa lúc nghỉ ngơi một thời gian.

Nghe vậy, mọi người không có ý kiến gì, ngược lại còn rất vui mừng.

Vọng Đạo thành lập đã được một thời gian nhưng vẫn luôn thiếu một lần đại hội có đầy đủ tất cả mọi người, vì vậy họ rất mong chờ.

“Về Thiên Đạo, chúng ta có cần truyền thụ cho những sinh linh không phải Vọng Đạo không?”

Chúc Như Lai mở lời hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Bất kỳ sinh linh nào, chỉ cần không có tiếng xấu xa, muốn học thì các ngươi đều có thể truyền thụ. Thiên Đạo là đạo thông tu luyện mới ra đời, nó cần rất nhiều sinh linh gia nhập. Chúng ta không nên sợ người khác tu luyện Thiên Đạo, Thiên Đạo càng mạnh, chúng ta cũng sẽ được hưởng lợi. Hơn nữa có ta ở đây, ta sẽ không ngừng sáng tạo ra đạo pháp Thiên Đạo mạnh hơn để các ngươi tu luyện.”

Lời nói của hắn được mọi người công nhận, tất cả đều nhìn hắn với vẻ khâm phục.

Sau đó, Phương Vọng để họ đi xuống sắp xếp, sau khi mọi người giải tán, hắn đi ra khỏi các lầu các, hướng về phía hồ Kiếm Thiên trạch.

Kiếm Thiên trạch vẫn tụ tập rất nhiều sinh linh, trên mặt hồ đầy những bóng người đang ngộ kiếm, có người có yêu. Số lượng các lầu các bên hồ nhiều hơn trước rất nhiều, các hướng cách đó mười dặm đều xây dựng thành trấn.

Phương Vọng mặc áo trắng, đi một đường, tuy là người thật lộ diện nhưng không có nhiều người nhận ra hắn.

Hắn đi một mạch đến bên cạnh Cổ Thiên Hùng.

Chương 741: Một thế hệ tổ sư.

Chương 741: Một thế hệ tổ sư.

Cổ Thiên Hùng đang đả tọa câu cá trên một tảng đá lớn. Mấy trăm năm trôi qua, trông hắn vẫn giống như lúc Phương Vọng quen biết, dung mạo hình dáng không thay đổi, chỉ là Phương Vọng có thể nhìn thấy tuổi thọ của hắn, đã không còn nhiều ngày nữa.

Trước đây mỗi lần Phương Vọng gặp hắn, hắn đều rất ồn ào, lần này, hắn cứ thế yên lặng câu cá, bên cạnh cũng không có ai bầu bạn, trông khá tiêu điều.

Phương Vọng đi đến bên cạnh hắn, mở lời hỏi: “Cá trong hồ này ngày càng thông minh, thậm chí đã có yêu ngư, người muốn câu được chúng rất khó.”

Cổ Thiên Hùng liếc hắn một cái, cười ha hả nói: “Chỉ là tìm một thú vui, cho dù câu được, ta cũng sẽ thả đi.”

“Một thời gian nữa, ta sẽ giảng đạo, đến lúc đó hãy đến nghe.”

Phương Vọng nhìn mặt hồ, nhẹ giọng nói.

“Thôi bỏ đi, ta đã biết thiên mệnh của mình, hà tất phải lãng phí thời gian.”

Cố Thiên Hùng lắc đầu nói.

Phương Vọng cũng không khuyên nhiều.

Mặc dù hấn sáng lập ra Thiên Đạo nhưng cũng không thể thay đổi thiên phú của một người.

Tu vi của Cố Thiên Hùng dừng lại ở Ngưng Thần cảnh, đối với tu tiên giới Đại Tể trước đây thì đây chắc chắn là tu vi đỉnh cao nhưng ở thời đại này, Ngưng Thần cảnh chẳng khác gì người thường.

Cố Thiên Hùng quay đầu nhìn Phương Vọng, vẻ mặt đầy mong đợi nói: “Kể cho ta nghe những năm ngươi biến mất đã đi đâu, được không?”

Phương Vọng nở nụ cười, rồi bắt đầu kể về trải nghiệm đi đến Trái Đất của mình.

Cố Thiên Hùng nghe nói ở nhân gian khác không tu tiên cũng có thể lên trời xuống đất, hấn lập tức rất hứng thú.

Bên kia, các Đạo tông thông qua lệnh bài Vọng Đạo truyền lời cho tất cả đệ tử, thông báo Đạo Chủ sẽ giảng đạo sau hai mươi năm, thoáng chốc, các đệ tử Vọng Đạo khắp thiên hạ đều phấn khởi.

Mãi đến chiều tối, Phương Vọng mới kể xong, Cố Thiên Hùng nghe mà chưa thỏa mãn. “Trái Đất, nghe có vẻ không tệ, thực ra nếu không theo đuổi tu tiên, sống một đời ngắn ngủi nhưng viên mãn cũng không tệ.”

Cố Thiên Hùng cảm thán nói.

Phương Vọng cười nói: “Mỗi một nhân gian, đều có áp lực mà người ta theo đuổi cả đời.”

Đột nhiên, Phương Vọng dường như cảm nhận được điều gì, ánh mắt hắn nhìn về phía chân trời.

Xa xa ở một nhân gian khác đang nổ ra một trận đại chiến kinh thiên động địa, mấy vị Thiên Địa Càn Khôn đang hỗn chiến, trong đó có một người chính là Thiên Cương Đạo Tôn Diệp Tầm Hoan.

Diệp Tầm Hoan trong số mấy người đó không phải là mạnh nhất, hắn theo những Thiên Địa Càn Khôn khác vây công một luồng khí tức cực mạnh.

Cổ Thiên Hùng gật đầu, rồi hỏi tiếp: “Gần đây ngươi không tu luyện sao?”

“Chuẩn bị ra ngoài đi dạo, lấy hết những truyền thừa nên lấy, sao nào, ngươi muốn đi cùng ta không?”

Phương Vọng cười hỏi.

Cổ Thiên Hùng lắc đầu nói: “Ta không có sức đi cùng ngươi, so với việc theo đuổi cơ duyên, ta thích nằm mấy đêm ở Hạnh Hoa lâu trong thành hơn.”

“Đúng rồi, sau này đừng quên Cổ Ly nhà ta, đến giờ nàng vẫn chưa tìm được đạo lữ, chắc chắn là vì trong lòng có ngươi.”

Phương Vọng nói: “Tất nhiên là không quên, hậu cung của ta có một chỗ dành cho nàng.”

Cổ Thiên Hùng tròn tròn mắt, mừng: “Ngươi có thể nói bóng gió một chút không, ta là cha nàng đấy!”

“Vậy thì ngươi cũng có thể khuyên nàng tránh xa ta.”

“Thôi bỏ đi, theo người thì tốt hơn, biết đâu nàng còn có thể nhờ phúc của người mà đắc đạo thành tiên.”

Đại Ngụy, bí cảnh Trụy Thiên.

Bên một hồ nước, Hàng Long Đại Thánh đang đả tọa tu luyện, ngẩng đầu nhìn lại, bốn phương tám hướng có rất nhiều vong hồn cũng đang tu luyện, căn bản không thể nhìn rõ có bao nhiêu vong hồn.

Đột nhiên.

Hàng Long Đại Thánh nghe thấy bên cạnh truyền đến tiếng động, hắn chỉ thấy Phương Vọng xuất hiện bên cạnh hắn, nhìn mặt hồ, cười nói: “Su phụ, nhìn dáng vẻ này của người, sau này định mưu đồ gì đây?”

Ánh mắt Hàng Long Đại Thánh cũng bình tĩnh lại, hắn cảm thán nói: “Không ngờ người đã mạnh mẽ đến mức này, vì su lại không hề hay biết khi người đến.”

Phương Vọng cũng ngồi xuống, nói: “Đột ngột quấy rầy, su phụ đừng trách.”

“Ta đương nhiên sẽ không trách người, thật ra ta cũng muốn gặp người.”

Hàng Long Đại Thánh nhìn chăm chăm Phương Vọng, ánh mắt sáng quắc nói.

Phương Vọng không đáp lời, mà hỏi: “Su phụ, người có cảm nhận được không, có một luồng khí tức rất mạnh đang chiến đấu, luồng khí tức đó dường như là ma, còn tà ác hơn cả khí tức của ma tu ở tu tiên giới.”

Hàng Long Đại Thánh trả lời: “Ừm, đúng là ma khí, khi ta còn sống, chưa từng gặp ma khí mạnh mẽ như vậy, hắn xuất hiện trước khi tiên duyên phi thăng đến, chuyện này không đơn giản.”

“Sư phụ, người có muốn nghe Thiên Đạo của ta không?”

“Có thể chứ?”

“Tất nhiên là có thể.”

Phương Vọng cười xong, bắt đầu kể lại Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Hàng Long Đại Thánh quả thực rất hứng thú với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh nên nghe rất chăm chú.

Phương Vọng cố ý nói chuyện bằng giọng rất lớn, giọng nói của hắn vang vọng trong bí cảnh Trụy Thiên, khiến tất cả vong hồn đều có thể nghe thấy.

Rất nhanh, hầu như tất cả vong hồn đều bắt đầu chăm chú nghe đạo. Giọng nói của Phương Vọng mang một sức hấp dẫn khiến họ không thể cưỡng lại, khi nghe đạo, trên mặt họ dần dần lộ ra vẻ kích động.

Đã trôi qua hai canh giờ.

Phương Vọng ngừng giảng đạo, hắn nhìn Hàng Long Đại Thánh bên cạnh, hỏi: “Sư phụ, Thiên Đạo của ta thế nào?”

Chương 742: Đế Đại Âm Ma Thánh đến gặp ta

Chương 742: Đế Đại Âm Ma Thánh đến gặp ta

Hàng Long Đại Thánh mở mắt ra, dùng giọng điệu phức tạp nói: “Thật không thể tưởng tượng nổi, ta kém xa người, so với Thiên Đạo của người, tam đại chân công của ta chẳng là gì cả.”

Phương Vọng cười nói: “Nền tảng của Thiên Đạo chính là tam đại chân công của sư phụ, không có tam đại chân công thì không có Thiên Đạo.”

Những lời hoa mỹ này đương nhiên là để nể mặt Hàng Long Đại Thánh, tam đại chân công chỉ là công pháp mà

Phương Vọng dung hợp đầu tiên, không có tam đại chân công, hẳn vẫn có thể dung hợp các công pháp khác.

Nhưng trên thực tế, Phương Vọng dùng tam đại chân công đầu tiên, điều này cũng khiến Hàng Long Đại Thánh tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh dễ dàng hơn những người khác.

Hàng Long Đại Thánh hít sâu một hơi, nhìn Phương Vọng, trong lòng dâng trào cảm xúc.

Ngay lúc này.

Mặt hồ gợn sóng, từng luồng sương đen trào ra, bao phủ mặt hồ.

Hàng Long Đại Thánh cũng nhìn theo, ánh mắt trở nên bình tĩnh.

Chỉ thấy trong sương đen chậm rãi hiện lên một bóng người, chính là nữ tử bí ẩn đã đối mặt với Hư Xung Quái trước đó.

“Tại hạ là một trong bốn ma tướng dưới trướng Đại Âm Ma Thánh, tên là Dạ Túc, bái kiến Hàng Long Đại Thánh!”

Dạ Túc ma tướng!

Hàng Long Đại Thánh mặt không biểu cảm nói: “Đại Âm Ma Thánh muốn nhúng tay vào nhân gian, hà tất phải tìm bản Thánh, bản Thánh đã không còn là trở ngại của các người.”

Dạ Túc ma tướng mở miệng nói: “Đại Thánh, Ma tộc bắt đầu mới đến nhân gian, chúng ta cần một nơi để sinh tồn, nếu không Ma tộc giáng lâm nhân gian, chắc chắn sẽ dẫn đến cảnh giết chóc. Đây là điều mà Đại Âm Ma Thánh cũng không thể ngăn cản.”

Hàng Long Đại Thánh chế giễu nói: “Sao thế? Ma tộc muốn sinh tồn ở đạo trường sa sút này của bản Thánh sao?”

“Không phải, chúng ta muốn sinh tồn ở đại lục Hàng Long, hy vọng ngài có thể giúp chúng ta thuyết phục Thiên Đạo, dù sao thì đại lục này lấy Thiên Đạo làm đầu.” Dạ Túc ma tướng trả lời, giọng nói mang một tia cung kính.

Hàng Long Đại Thánh cười lạnh một tiếng, nói: “Nếu Thiên Đạo không cho phép, chẳng lẽ Ma tộc muốn xông vào sao?”

Dạ Túc ma tướng bắt đầu nói: “Chúng ta thật sự bất đắc dĩ, ở Âm phủ, có cấm kỵ sắp xuất thế, đến lúc đó, toàn bộ Âm phủ sẽ phải đón nhận tai họa, chúng ta chỉ có thể trở về nhân gian.”

“Cấm kỵ? Sao thế, còn có tồn tại khiến Đại Âm Ma Thánh cũng phải e Sợ sao?”

Hàng Long Đại Thánh kinh ngạc hỏi.

Phương Vọng cũng thấy hứng thú.

Hắn trước đó đã biết Ma tộc tấn công, có thể sẽ gây ra tai họa, chỉ không ngờ rằng đằng sau chuyện này còn có tồn tại đáng sợ hơn.

Ma tộc bị trục xuất đến nhân gian sao?

Dạ Túc ma tướng trả lời: “Ta cũng không biết tên của nó, chỉ biết Đại Âm Ma Thánh vô cùng kiêng dè nó, đó là tồn tại không thể nhắc đến tên ở Âm phủ.”

Ánh mắt của nàng không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Ở đây ngoài Phương Vọng ra, những tồn tại khác đều là hồn thể, cho nên Phương Vọng trở nên vô cùng nổi bật.

Dạ Túc ma tướng trước đó đã muốn hỏi nhưng nàng không nhìn thấu tu vi của Phương Vọng nên không dám đắc tội.

“Xin hỏi danh hiệu của vị tiên bối này?”

Dạ Túc ma tướng tỏ ra vô cùng cung kính, thái độ hoàn toàn khác so với khi đối mặt với Hư Xung Quái.

Có thể ngồi cùng với Đại Thánh, lai lịch của người này chắc chắn rất lớn.

Trong lòng nàng thậm chí còn có một phỏng đoán táo bạo.

Trên đại lục Hàng Long có ai có thể ngồi cùng với Đại Thánh?

“Nếu Ma tộc đến đại lục Hàng Long, có chắc chắn có thể chung sống hòa bình với chúng sinh trên đại lục không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Mặc dù Hàng Long Đại Thánh là sư phụ của hắn nhưng hắn có nghĩa vụ bảo vệ chúng sinh trên đại lục Hàng Long.

Hiện tại, nơi tập trung hương hỏa nguyên lực của hắn nhiều nhất chính là đại lục Hàng Long. Chúng sinh cúng bái hắn, tín ngưỡng hắn, nguyên lực tụ lại với nhau có thể giúp hắn tu luyện dễ dàng hơn, giảm khả năng gặp phải tâm ma, hơn nữa phúc duyên cũng sẽ ngày càng lớn.

Nghe vậy, Dạ Túc ma tướng càng tin chắc vào phỏng đoán của mình, nàng vội vàng nói: “Chúng ta sẽ cố gắng kiềm chế Ma tộc.”

Phương Vọng tiếp tục hỏi: “Các người sinh tồn ở Âm phủ, chứng tỏ các người cũng là vong hồn, muốn đến nhân gian, có phải phải đoạt xá không?”

Nghe vậy, Dạ Túc ma tướng im lặng.

Nàng do dự một lúc, nói: “Ngài muốn gì, chúng ta có thể cố gắng đáp ứng.”

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, hắn nói: “Để Đại Âm Ma Thánh đến gặp ta, ta có thể cung cấp cho các người một

nơi để đi, giúp các người tránh xa cấm kỵ bí ẩn kia.”

“Nơi nào?”

Dạ Túc ma tướng vội vàng hỏi.

“Ừm?”

Ánh mắt Phương Vọng trở nên lạnh lẽo, một luồng khí thể kinh khủng bao trùm Dạ Túc ma tướng, trong nháy mắt khiến ma vụ xung quanh nàng dừng lại, ngay cả mặt hồ cũng trở nên tĩnh lặng.

Hàng Long Đại Thánh kinh ngạc nhìn Phương Vọng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hắn biết Phương Vọng rất mạnh nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

“Đây chính là Thiên Đạo... Tuy chưa thành Thánh nhưng lại mạnh hơn cả Thánh...”

Hàng Long Đại Thánh trầm kinh hãi.

Hắn tính toán thời gian, cách thời điểm mở ra tiên duyên phi thăng còn ba trăm năm nữa, Phương Vọng còn có thể tiếp tục trưởng thành.

Đến lúc đó, Phương Vọng hơn ngàn tuổi có thể chống lại cường địch mà năm xưa hắn không thể đánh bại được không?

Dạ Túc ma tướng đối mặt với khí thể của Phương Vọng, cảm thấy hồn thể sắp nổ tung, ngay cả lời cũng không nói nên lời.

Chương 743: Đại An Huyền Quy, khí vận thêm thân

Chương 743: Đại An Huyền Quy, khí vận thêm thân

“Ta không muốn nói lại lần thứ hai.”

Phương Vọng hờ hững nói, rồi thu hồi khí thể.

Dạ Túc ma tướng như trút được gánh nặng, vội vàng chấp tay hành lễ với Phương Vọng, rồi chìm vào trong sương đen, biến mất cùng sương đen, như thể chưa từng đến bí cảnh Trục Thiên.

Sau khi Dạ Túc ma tướng rời đi, Phương Vọng đứng dậy, nhìn Hàng Long Đại Thánh, cười nói: “Su phụ, ta cũng nên đi rồi, sau này nếu có gì cần, cứ truyền lời đến Côn Luân.”

Hàng Long Đại Thánh nhìn Phương Vọng, nói: “Hiện tại ngươi quả thực rất mạnh, không kém gì ta lúc đỉnh cao nhưng so với tiên thần thì vẫn không thể khinh thường.”

Phương Vọng gật đầu nói: “Su phụ yên tâm, trước khi ta mạnh mẽ đến mức có thể coi thường tất cả tiên thần, ta nhất định sẽ khổ tu, không lãng phí thời gian.”

Hàng Long Đại Thánh cười cười, rồi phát tay, ra hiệu cho Phương Vọng có thể rời đi.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía những vong hồn xa xa, nhìn thấy những đối thủ trước đây ở bí cảnh Trục Thiên. Lúc này, bọn họ vẫn đắm chìm trong đạo pháp thâm sâu của Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, không để ý đến ánh mắt của hắn.

Phương Vọng cười cười, bước một bước, rồi biến mất tại chỗ.

Hàng Long Đại Thánh lại nhìn về phía mặt hồ, lầm bầm: “Thiên mệnh không ở ta, thiên mệnh không ở Thánh, thiên mệnh không ở Đế.”

Hắn dường như nghĩ đến điều gì, khuôn mặt lộ ra nụ cười.

Bên kia, Phương Vọng bước một bước ra khỏi bí cảnh Trục Thiên.

Hắn du ngoạn trong núi rừng, bắt đầu thưởng thức phong cảnh dọc đường, thư giãn tâm tình.

Đại lục Hàng Long ngày nay đã đổi khác, tu sĩ cảnh giới cao ngày càng nhiều, cảnh giới trước đây chưa từng nghe thấy ở khu vực thất triều, bây giờ ở đâu cũng có.

Vì động tĩnh do đại hội Côn Luân trước đó gây ra, khiến Thiên Địa Càn Khôn đã trở thành mục tiêu theo đuổi của vô số tu sĩ ở đại lục Hàng Long.

Xét về một phương diện nào đó, về mặt nhận thức, trình độ tu tiên của đại lục Hàng Long đã là hàng đầu ở nhân gian, ngay cả ở Tây nhân gian, cũng có rất nhiều nơi sinh linh chưa từng nghe đến Thiên Địa Càn Khôn.

Phương Vọng chuẩn bị du ngoạn hai năm, một là để thư giãn đạo tâm, hai là hẳn cảm thấy có chuyện tốt sắp xảy ra.

Cảm giác này rất kỳ diệu, cũng rất mãnh liệt.

Phương Vọng có thể khẳng định đây không phải là ảo giác. Đạt đến Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, hẳn đã có thể cảm nhận được khí vận, nhân quả và phúc duyên vô cùng huyền diệu.

Ngày tháng trôi qua, mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Tin tức về việc Đạo Chủ Vọng Đạo sắp truyền thụ pháp môn tu hành Thiên Đạo nhanh chóng lan truyền, chấn động đại lục Hàng Long.

Điều này cũng khiến vô số sinh linh tin chắc rằng đại năng thần bí gây ra dị tượng thiên địa trước đó chính là Đạo Chủ Vọng Đạo!

Chớp mắt.

Một năm trôi qua.

Một ngày nọ, trước một ngôi chùa đồ nát trong rừng núi, Phương Vọng đeo mặt nạ hồ ly ngồi trên sư tử đá.

Trước mặt hắn có ba đứa bé trai, quần áo giản dị, còn dính đất, vẻ mặt ngây thơ, trong đó đứa nhỏ nhất còn chảy nước mũi.

“Được rồi, hôm nay tu tiên đến đây thôi.”

Phương Vọng đuổi người, dùng giọng lười biếng nói.

Cậu bé lớn tuổi nhất mở miệng hỏi: “Nhưng mà ta vẫn chưa hiểu.”

Hai đứa còn lại cũng gật đầu, ríu rít nói không ngừng, khiến trước ngôi miếu cũ nát trở nên ồn ào.

Phương Vọng bực mình nói: “Nếu không về, cha mẹ các ngươi sẽ bắt các ngươi quỳ gối học thuộc thẻ tre.”

Ba đứa bé trai nghe vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng bỏ chạy, mỗi đứa đều công gùi tre của mình chạy ra khỏi rừng núi.

Phương Vọng nhìn mà thích thú.

Hắn đã đi qua rất nhiều nơi, cách Đại Tề hơn một triệu dặm, tình huống truyền đạo như thế này đã không chỉ mười lần.

Hắn truyền pháp tùy duyên, cũng không để lại tên thật.

Sau khi truyền pháp, hắn có thể nhìn thấy vận mệnh của những người có duyên thay đổi long trời lở đất, thậm chí có người còn có thể danh chấn thiên hạ. nhiều đại năng thích suy diễn, thích làm ra vẻ thần bí.

Nhưng vận mệnh cũng có thể thay đổi, điều này cũng khiến Phương Vọng không quá kiêng kỵ vận mệnh.

Phương Vọng đứng dậy, một bước biến mất trong rừng núi.

Ba đứa trẻ kia hiện tại không thể hiểu được Thiên Đạo Vạn Pháp kinh nhưng Phương Vọng đã dùng một chút thủ đoạn,

khiến chúng cả đời này đều không thể quên Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Vận mệnh của chúng cũng đã thay đổi, trong số đó có một người, sau này còn muốn khiêu chiến với đồ đệ của hắn là Sở Doãn, lúc đó Sở Doãn đã là Đạo tông.

Nhìn thấy vận mệnh như vậy, Phương Vọng không có cảm giác gây phiền phức cho đồ đệ, ngược lại còn thấy thú vị.

Hắn đến bên một con sông, hai bên bờ là núi cao hùng vĩ, gió sông thổi bay áo trắng của hắn.

Sóng sông không ngừng tràn lên bãi sông, tạo thành bọt trắng.

Đột nhiên, một con rùa to bằng bàn tay bị đánh dạt vào bờ.

Nó ngửa bụng lên trời, bốn chân điên cuồng quẫy đạp, muốn lật người, trông rất vất vả.

Phương Vọng đi tới, dùng mũi giày lật nó lại.

Con rùa ngẩng đầu, vẻ mặt như trút được gánh nặng, nó ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, phát ra một giọng nói già nua: “Này, người chính là Thiên Đạo Phương Vọng sao?”

Phương Vọng cúi đầu nhìn nó, không lên tiếng.

Không biết vì sao, lão quy bị ánh mắt của hắn nhìn đến phát sợ, nó vội vàng nói: “Ta là Đại An Huyền Quy, phụng mệnh Quỷ Đế, đến đây đưa vận.”

Đại An Huyền Quy?

Chương 744: Đại An Huyền Quy, khí vận thêm thân (2)

Chương 744: Đại An Huyền Quy, khí vận thêm thân (2)

Phương Vọng đánh giá nó, tu vi của nó không cao, nếu không quan sát kỹ, thậm chí còn không cảm nhận được dao động linh lực.

“Nếu ta nói không phải thì sao?”

Phương Vọng trêu chọc hỏi.

Đại An Huyền Quy giả vờ ho một tiếng, nói: “Được rồi, ta không nên hỏi, ta quả thực có cách tìm được người. Không ngờ ngày này đến nhanh như vậy, ta còn tưởng rằng phải đợi thêm ngàn năm nữa, người mới có tư cách tiếp nhận khí vận của Đại An.”

Nó ngược nhìn Phương Vọng, chặc chặc xưng kì.

Phương Vọng hỏi: “Người đã sống bao nhiêu năm rồi?”

“Ta á? Ta không nhớ nữa, lúc ta ra đời, Đại An thần triều đã sắp diệt vong, không biết đã qua bao nhiêu vạn năm. Ta trải qua hồng trần, rất nhiều chuyện đã không nhớ nữa.”

Đại An Huyền Quy trả lời, giọng điệu đầy cảm thán.

Phương Vọng có thể cảm nhận được khí vận trên người nó có một chút liên quan đến mình, hoặc là do Quỷ Đế làm, như vậy Đại An Huyền Quy mới có thể tìm được hắn.

“Vậy thì tới đi.”

Phương Vọng không nói nhảm nữa.

Đại An Huyền Quy nghe vậy, lập tức há miệng, ầm một tiếng, gió lớn cuồng bạo tràn ra từ trong miệng nó, trong nháy mắt đã nhấn chìm Phương Vọng, ngay cả mây trên trời cũng bị thổi tan.

Rừng núi hai bên bờ sông theo gió lay động, ngay cả sóng sông cũng trở nên dữ dội.

Phương Vọng đứng giữa gió lớn và ánh sáng mạnh, sắc mặt hơi thay đổi.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được khí vận chân chính.

Vĩ đại!

Chương 745: An Thiên Đại Đế

,

Bao la!

Không thể lay chuyển!

Trong quá trình tiếp nhận khí vận của Đại An thần triều, hắn còn nhìn thấy không ít hình ảnh.

Đó là hình ảnh ca Đại An thần triều mô phỏng những người đặt nền móng, thay đổi vận mệnh của Đại An thần triều. Dáng vẻ của họ như sử thi, ngay cả Phương Vọng cũng bị chấn động.

Đại An Huyền Quy há miệng, nhìn dáng vẻ bất động của Phương Vọng, trong lòng nó thâm kinh ngạc.

“Chẳng lẽ Quỷ Đế nói thật? Hắn thực sự là Bệ hạ chuyển thế sao?”

Đại An Huyền Quy nghĩ như vậy, đôi mắt nhỏ bé của nó lóe lên tia sáng.

Trong quá trình tiếp nhận khí vận của Đại An, Phương Vọng theo bản năng vận chuyển Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, hắn bắt đầu hấp thụ sức mạnh quy tắc thiên địa, pháp lực Thiên Đạo của hắn theo đó mà tăng vọt.

Âm ầm——

Bầu trời nhanh chóng đổi màu, mây đen cuộn cuộn kéo đến, tiếng sấm rền như quỷ thần đang gào khóc.

Xa tận Kiếm Thiên trạch, Hồng Trần đột nhiên mở mắt, đồng tử của hắn đột nhiên co lại, lâm bầm: “Là hắn...”

Hắn lập tức biến mất tại chỗ.

Ngay cả Hàng Long Đại Thánh đang ở trong bí cảnh Trục Thiên cũng mở mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Vô số vì sao trải khắp bầu trời, nơi đây tựa như là tận cùng của nhân gian, là nơi gần với trời nhất.

Trên mặt đất có một bệ đá, xung quanh có hàng trăm tu sĩ đang ngồi xếp bằng, trong đó có Hồng Huyền Đế, Thần Tâm là Phật tử chuyển thế từ Thượng giới.

Mà trên bệ đá cũng có một bóng người đang ngồi xếp bằng, chính là Chu Tuyết.

Nàng mặc một chiếc áo choàng đỏ rộng, đầu đội mũ lông vũ màu vàng, vừa yêu kiều vừa uy nghiêm, hai tay nàng không ngừng thi pháp, xung quanh nàng có vô số ma hồn bay lượn, tạo thành một cơn lốc đen trắng lệt.

Đột nhiên.

Hồng Huyền Đế dường như cảm nhận được điều gì đó, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía tận cùng của thiên địa, trong mắt hắn lộ ra vẻ khó tin.

Càng ngày càng nhiều đại tu sĩ của Kim Tiêu giáo mở mắt, tất cả đều nhìn về hướng mà Hồng Huyền Đế nhìn.

“ḥf ân †ḥÂ† hùng hâu! Nhân ợian này eao lai có thể ṭan †ai khí ṿan lớn như vậy?”

“Ngày xưa khi Đông Công Hoàng còn trên đời, Đại Dụ thần triều cũng không có khí ṿan lớn như vậy chứ?”

“Chẳng lẽ là ṿan triều mạnh mẽ của Tây nhân gian?”

“Không rõ, khí ṿan này khiến ta cảm thấy rất cổ xưa.”

“Những thay đổi của nhân gian này ngày càng khó lường, trước là có người sáng tạo đạo muốn thành Thánh, sau là có người mở ra con đường tu luyện mới, giờ lại xuất hiện khí vận hùng hậu như vậy. Đây chính là thời đại tranh hùng sao?”

Các đại tu sĩ của Kim Tiêu giáo bàn tán xôn xao, phần lớn đều kinh ngạc.

Hồng Huyền Đế cau mày, không biết đang nghĩ gì.

Chu Tuyết trên bệ đá vẫn không mở mắt, dường như không cảm nhận được khí vận kinh người ở xa, cũng không nghe thấy tiếng kinh ngạc của thuộc hạ. ...

Mây trên trời cuộn thành xoáy nước, giống như từng con hắc long đang vờn quanh, vừa hùng tráng vừa u ám.

Phương Vọng ở trong khí vận của Đại An, toàn thân tỏa sáng, phát ra khí thế bá đạo, khiến mặt đất dưới chân hơi rung chuyển, sông ngòi cuộn cuộn.

Âm——

Sấm sét âm âm, vang vọng khắp bầu trời.

Tựa như đang quở trách sự giáng lâm của khí vận Đại An.

Đại An Huyền Quy chăm chú nhìn Phương Vọng, trên mặt lộ ra vẻ kích động như con người, đôi mắt nhỏ càng tràn đầy cuồng nhiệt.

Xa xa, từng bóng người liên tiếp xuất hiện, có Hồng Trần, Độc Cô vấn Hồn, Khương Thần Minh, Kiếm Tiên Hứa Ngôn và các tu sĩ Vọng Đạo khác, cũng có tu sĩ đến từ các giáo phái khác ở đại lục Hàng Long. Tất cả đều nhìn Phương Vọng từ xa, không dám đến gần.

“Hình như là Đạo Chủ!”

“Không sai, chính là Đạo Chủ, khó trách có thể tụ tập được khí vận lớn như vậy.”

“Đạo Chủ hấp thụ khí vận từ đâu vậy? Thật là quá đáng sợ!”

“Chẳng lẽ là hiệu quả của việc tu luyện Thiên Đạo?”

“Con rùa kia có lai lịch gì?” Các tu sĩ bàn tán, giọng điệu không đồng nhất, có người kinh ngạc, có người khao khát.

Hồng Trần nhìn Phương Vọng thật sâu, lập tức ra lệnh cho người đuổi những người đang quan sát đi, tránh làm phiền Phương Vọng.

Chương 745: An Thiên Đại Đế

Sự truyền thừa khí vận vẫn đang tiếp tục.

Ba canh giờ sau, màn đêm buông xuống.

Khí vận trong miệng Đại An Huyền Quy bắt đầu suy yếu, điều này thuyết minh khí vận của Đại An sắp truyền thừa kết thúc.

Phương Vọng nhắm mắt, lặng lẽ cảm nhận.

Lại qua một canh giờ, thiên địa trở lại bình lặng.

Đại An Huyền Quy ngậm miệng, nó nhìn Phương Vọng đầy mong đợi.

Sông ngòi cũng trở lại bình thường, sóng vẫn tiếp tục vỗ bờ, mây đen trên trời tan đi, ánh trăng rọi xuống, mặt sông lấp lánh.

Phương Vọng đứng bên bờ sông, toàn thân tỏa sáng, như một vị thần.

Hắn mở mắt, chỉ cảm thấy thiên địa như mới.

Khí vận quần quanh người, hắn cảm nhận được quy tắc thiên địa rõ ràng hơn, hơn nữa hắn có cảm giác thiên địa đều nằm trong tay mình, vạn vật dường như đều thuận theo hắn. Cảm giác này vô cùng tuyệt vời.

Khiến hắn bất giác nghĩ đến một câu nói, thời tới thì thiên địa đều giúp sức.

“Huyền Quy bá kiến bệ hạ!”

Đại An Huyền Quy đột nhiên kêu to, đầu nó cúi xuống trên bùn cát.

Phương Vọng nhìn xuống nó, nói: “Ý gì?”

“Ngài chính là vị hoàng đế cuối cùng của Đại An thần triều, An Thiên Đại Đế, cũng là phụ thân của Quỷ Đế!”

Đại An Huyền Quy cung kính nói, giọng điệu không giấu được sự kích động.

Phương Vọng nhớ Quỷ Đế cũng từng nói như vậy nhưng hắn căn bản không có ký ức của An Thiên Đại Đế.

Thiên Cung Chân Thần ít nhất cũng là tàn ảnh do sự tái sinh mang lại, là số mệnh tương lai của hắn, còn An Thiên Đại Đế thì là tồn tại cổ xưa.

Phương Vọng đối với kiếp trước, chỉ có ký ức về Trái Đất.

Hắn ở Trái Đất rất bình thường, căn bản không thể so sánh với An Thiên Đại Đế chấn cổ thước kim.

“Chẳng lẽ chỉ có An Thiên Đại Đế mới có thể thừa kế khí vận của Đại An sao?” Phương Vọng mở miệng hỏi, cau mày.

Đại An Huyền Quy ngẩng đầu, nói: “Điều đó thì lão nô không rõ nhưng Quỷ Đế từng nói, nếu ngài có thể tiếp nhận khí vận của Đại An, ngài chính là An Thiên Đại Đế.”

Ý là gì?

Quỷ Đế muốn ta làm cha nuôi cho hắn à?

Trong lòng Phương Vọng muốn chửi thề nhưng hắn nhịn.

“Thật sự có lời đồn như vậy.”

Giọng nói của Hồng Trần truyền đến, chỉ thấy hắn bay đến trước mặt Phương Vọng, nói: “Hoàng thất của Đại An thần triều nắm giữ phương pháp khí vận đặc biệt, có lẽ ngài thực sự là chuyển thế của An Thiên Đại Đế, chỉ là ngài không có ký ức. Nói ra thì, sự sụp đổ của An Thiên Đại Đế vốn có nhiều điều kỳ lạ, tuy rằng hắn đã bại trận nhưng hắn có thể chạy trốn, chỉ là hắn lựa chọn tự vẫn, mà khí vận của Đại An thần triều cũng biến mất trong một đêm.”

Lời này khiến Phương Vọng cau mày chặt hơn.

Hồng Trần cười nói: “Đạo Chủ, thật ra ngài không cần suy nghĩ nhiều, ngài chính là ngài, bất kể kiếp trước ngài là ai, quan trọng nhất là kiếp này, không phải sao?”

Phương Vọng cảm thấy có lý. Dù sao hắn đã biết mình có thể đã được tái sinh tám lần ở thế giới tu tiên, có lẽ có một lần xuyên không thời gian, trở thành An Thiên Đại Đế, ai mà biết được chứ?

Cơ duyên của hắn với Đại An thần triều chủ yếu là cướp cơ duyên của Cửu U chân nhân, có lẽ khí vận của Đại An rơi vào người nào, người đó có thể trở thành An Thiên Đại Đế.

“Bệ hạ, sau này hãy dẫn lão nô theo, khí vận của Đại An đã trở lại với ngài, sau này chắc chắn sẽ có nhiều phiền phức, có lẽ lão nô có thể giúp được ngài.”

Đại An Huyền Quy mở miệng nói, giọng điệu đáng thương.

Phương Vọng khẽ gật đầu, Đại An Huyền Quy lập tức nhảy lên, đáp trên vai hắn.

Hồng Trần cũng hành lễ với Phương Vọng, sau đó cáo từ rồi đi.

Phương Vọng không trở về Vọng Đạo, hẳn chuẩn bị tiếp tục du ngoạn nhân gian, thư giãn đầu óc.

Bây giờ không chỉ là thư giãn đầu óc, còn có cả nghiên cứu khí vận của Đại An. Âm phủ, Đại An Oán tự.

Trong đại điện, Đại An thất oán trốn sau những cây cột đá, ánh mắt bọn chúng nhìn về phía điện trên, chỉ thấy một bóng người cao lớn mặc áo choàng đen đang đối mặt với Quỷ Đế.

Bóng người cao lớn này cao gần hai trượng, mái tóc dài màu nâu sẫm như bờm sư tử, hai chiếc sừng cong vút lên trên, khuôn mặt uy nghiêm toát lên vẻ áp bách cực mạnh, dưới áo choàng là bộ giáp dày, thắt lưng quần một con măng xà sống.

Đại Âm Ma Thánh!

Quỷ Đế ngồi trên một chiếc ghế đá, toàn thân đen kịt, quỷ khí quần quanh, khiến người ta không nhìn rõ dung nhan thật của hắn nhưng thân hình lộ ra của hắn đã đủ khiến người ta phải kinh sợ.

Trước mặt Quỷ Đế, tư thế của Đại Âm Ma Thánh hơi thấp.

Quỷ Đế từ từ mở miệng nói: “Nếu ngươi muốn cầu Thiên Đạo che chở, có thể nghe theo hắn, nếu ngươi chỉ lấy cố, giấu lòng dạ hiểm độc, đi chuyển này chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục. Trẫm có thể nói thẳng với ngươi, lập trường của Thiên Đạo chính là lập trường của trẫm.”

Nghe vậy, Đại Âm Ma Thánh không khỏi cau mày, không ngờ Quỷ Đế lại thẳng thắn như vậy.

Trong Đại An Oán tự một mảnh tĩnh lặng, áp lực khiến cho Đại An thất oán đều căng thẳng.

Lâu lắm sau.

Đại Âm Ma Thánh mở miệng hỏi: “Bệ hạ, Thiên Đạo nói có thể cho ta một chỗ đi, ngài thấy ta có nên đi hỏi không?”

Quỷ Đế trả lời: “Nếu hấn thật sự nói như vậy, ngươi có thể đi, dù sao hiện tại các ngươi không có ân oán, Thiên Đạo không phải là người tàn bạo.”

“Được!”

Đại Âm Ma Thánh đáp, hấn như hạ quyết tâm rất lớn, quay người đi, sống lưng cũng cúi xuống một chút.

Chương 746: Cái tên Tru Tiên.

Chương 746: Cái tên Tru Tiên.

Hấn đi về phía trước ba bước rồi biến mất trên điện.

Quỷ Đế đứng dậy, buông một câu, thân hình hóa thành quỷ khí tiêu tán:

“Trẫm ra ngoài một thời gian, các ngươi trông coi chùa cho tốt, một khi có người bước vào chùa, bất kể lai lịch thế nào, danh nghĩa ra sao, lập tức báo cho trẫm biết!”

Đại An thất oán nhìn nhau, sau đó đi ra từ phía sau cột đá, bái lạy về phía ghế đá của Quỷ Đế. ...

Trên bầu trời, Phương Vọng cười Tiểu Tử du ngoạn khắp nơi.

Đã năm năm trôi qua kể từ khi hấn thừa kế khí vận Đại An, hấn lại chỉ đếm cho không ít trẻ con thôn quê.

Khi tâm trạng hấn tốt lên, hấn liền tìm Tiểu Tử, dẫn Tiểu Tử cùng đi tìm truyền thừa của Tru Tiên Đại Thánh.

Lúc này, Phương Vọng cầm trong tay một viên ngọc tím, đưa thần thức vào trong đó, có thể nhận được sự chỉ dẫn của hồn niệm Tru Tiên Đại Thánh, nó có thể dẫn Phương Vọng tìm được mộ cung của Tru Tiên Đại Thánh.

Hồi đó, tàn hồn của Tru Tiên Đại Thánh đã nói với Phương Vọng, nhất định phải đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh mới có thể xông vào mộ cung của hắn, hiện tại Phương Vọng đã có thể tùy tay bóp chết Thiên Địa Càn Khôn.

Đã từng có lúc, Tru Tiên Quỷ Thần kiếm là thủ đoạn chiến đấu mà Phương Vọng tin tưởng nhất, thanh kiếm này còn có thể thông qua việc hấp thụ hồn phách mà trở nên vô hạn mạnh mẽ.

Hiện tại, Phương Vọng đã rất ít khi triệu hoán quỷ thần, bởi vì không cần.

“Công tử, giao con rùa trên vai ngài cho ta thuận phục đi.”

Tiểu Tử mở miệng nói, giọng điệu hơi oán trách.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Phương Vọng, nó đã bị con Đại An Huyền Quy trên vai hắn hấp dẫn.

Đại An Huyền Quy nghe thấy lời của Tiểu Tử, lập tức bất mãn nói: “Ta tuy là nô bộc của bệ hạ nhưng cũng không phải là loại tạp long như ngươi có thể sai khiến được! Ngày trước, chân long có huyết mạch thuần khiết nhất trên thế gian gặp ta cũng phải hành lễ, ngươi là cái thá gì?” Lời nói đầy kiêu ngạo khiến Tiểu Tử phát điên nhưng nó không mắng chửi, mà ủy khuất làm nũng nói: “Công tử! Ngài xem nó kia!”

Phương Vọng bất đắc dĩ cười, mở miệng nói: “Tiểu Tử không chỉ là tọa kỵ của ta, sau này đối xử với nó tôn trọng một chút, nếu không...”

Hắn không nói hết câu sau nhưng Đại An Huyền Quy đã cảm nhận được một sức mạnh khủng khiếp đang cuộn trào trong cơ thể hắn.

Nó vội vàng đáp: “Vâng, bệ hạ!”

Đôi mắt rỗng của Tiểu Tử trong nháy mắt cười thành hai vầng trắng khuyết, vừa tiếu vừa buồn cười.

Phương Vọng nhìn về phía trước, mộ cung của Tru Tiên Đại Thánh đã gần rồi.

Đó là một hòn đảo rộng lớn, giống như một con quái thú khổng lồ nằm trên biển, những khu rừng trên đảo có màu đen, rõ ràng bây giờ là ban ngày nhưng hòn đảo lại như đang ở trong đêm đen.

Rất nhanh, bọn họ bay vào trong hòn đảo, Tiểu Tử cũng thu nhỏ lại, đến bên vai trái của Phương Vọng, mắt rỗng trừng Đại An Huyền Quy.

Đại An Huyền Quy không để ý đến nó, mà ngẩng đầu lên ngửi không khí.

“Khí tức này, hẳn là Tru Tiên Đại Thánh.”

Đại An Huyền Quy mở miệng nói.

Phương Vọng vừa đi vừa hỏi: “Người quen biết Tru Tiên Đại Thánh sao?”

Trên đường đi, hắn không hề nhắc đến danh hiệu Tru Tiên Đại Thánh, chỉ nói là đi tìm một cơ duyên.

“Ta đã sống mấy chục vạn năm, để có thể ghi nhớ sự việc, ta thích đi gặp những người mạnh nhất đương thời. Quỷ Thần kiếm của Tru Tiên Đại Thánh rất không tệ, để lại ấn tượng sâu sắc cho ta.”

Đại An Huyền Quy cảm thán nói.

Nó bắt đầu kể về quá trình trưởng thành của Tru Tiên Đại Thánh.

Xuất phát từ sự nhỏ bé nhưng sau khi bước vào tu tiên, thiên phú thức tỉnh, không gì cản nổi.

Trên con đường trưởng thành của hắn, hắn đã đánh bại vô số thiên chỉ kiêu tử, thậm chí còn chém giết cả tiên thần lưu lạc ở nhân gian, vì vậy mới có danh hiệu Tru Tiên.

Phương Vọng không ngờ Tru Tiên Đại Thánh còn từng chém giết tiên “Đương nhiên, hắn thành cũng nhờ Tru Tiên, bại cũng vì Tru Tiên, vị tiên nhân mà hắn chém giết có bối cảnh lớn, khiến hắn gặp họa diệt vong.”

Đại An Huyền Quy thở dài nói.

“Ta còn rất nhớ loại tiên tử mà hắn mời ta uống năm xưa, đáng tiếc.”

Khi nó còn đang cảm thán, Phương Vọng đã đi đến trước một cánh cửa đá. Sau cánh cửa không có gì cả, đây là một cánh cửa đá cô đơn, trên bề mặt còn phủ đầy những vết nứt như mạng nhện.

Phương Vọng buông viên kiếm thạch trong tay, kiếm thạch lập tức bay về phía trước, rơi vào trong cánh cửa đá, ngay sau đó liền vỡ vụn, một luồng ánh sáng mạnh mẽ bùng phát, tràn ngập toàn bộ cánh cửa đá.

Phương Vọng đang định bước vào, đột nhiên cảm nhận được điều gì đó.

Hắn liếc mắt nhìn, chỉ thấy trong khu rừng cuộn cuộn ma khí, một bóng người ngưng tụ từ đó.

Chính là Đại Âm Ma Thánh!

Đối mặt với ánh mắt của Phương Vọng, Đại Âm Ma Thánh mở miệng nói: “Xin lỗi, Thiên Đạo, ta không cố ý theo dõi ngươi, chỉ là ta không nắm chắc nên không dám mạo hiểm bước vào đại lục Hàng Long, đó là một vùng đất bị nguyên rủa, ít nhất là đối với ta.”

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao ngươi lại để Ma tộc di chuyển đến đại lục Hàng Long?”

Một ma vật mạnh mẽ như vậy, hẳn là Đại Âm Ma Thánh đến từ Âm phủ!

Rất mạnh, còn mạnh hơn cả những đối thủ Đại Thánh mà Phương Vọng từng đối mặt trước đây.

“Lời nguyện của tiên thần không phải là mối đe dọa đối với Ma tộc, ta là Đại Thánh, nếu bước vào, chắc chắn sẽ để lại nhân quả.”

Chương 747: Cái tên Tru Tiên. (2)

Chương 747: Cái tên Tru Tiên. (2)

Đại Âm Ma Thánh giải thích.

Phương Vọng bước vào luồng ánh sáng mạnh mẽ của cánh cửa đá, để lại một câu: “Nếu đã như vậy, vậy thì đi theo ta.”

Nhìn Phương Vọng biến mất trong cánh cửa đá, Đại Âm Ma Thánh do dự một lát, rồi chọn đi theo.

Hắn hóa thành một luồng gió đen cuốn vào trong cánh cửa đá, biến mất không thấy.

Bên kia.

Tiểu Tử mở mắt ra, đập vào mắt là bầu trời đầy sao lấp lánh, đẹp như mơ.

Phương Vọng đứng trên vùng đất hoang vu, phía sau là cánh cửa đá, phía trước là vùng đất rộng lớn với những bia mộ lớn nhỏ khác nhau, dày đặc vô số kể.

Ánh mắt hắn bị một ngọn núi ở xa xa thu hút, trên ngọn núi đó có một bóng người đáng sợ.

Phương Vọng chỉ nhìn một cái là nhận ra, đó là quỷ thần được Tru Tiên Quỷ Thần kiểm triệu hồi, hình dáng của quỷ

thần giống với người triệu hồi.

Đó là hình dáng của Tru Tiên Đại Thánh!

Lúc này, Đại Âm Ma Thánh xuất hiện sau lưng Phương Vọng, ánh mắt của hắn cũng bị cảnh tượng phía trước thu hút.

“Khí tức của Đại Thánh...”

Đại Âm Ma Thánh lầm bầm tự nói, giọng điệu kinh ngạc, trong lòng hắn tò mò không biết đây là di tích của Đại Thánh nào.

Trước đó hắn không dám đi theo quá gần nên không nghe thấy lời của Đại An Huyền Quy.

Phương Vọng mở miệng nói: “Ta đã sắp xếp nơi ở cho Ma tộc, lát nữa ngươi sẽ thấy. Tất nhiên, ta sẽ không ép buộc, nếu đồng ý thì tốt nhất, sau này cùng tiến cùng lui, nếu không đồng ý thì dẫn Ma tộc đi nơi khác, thiên hạ rộng lớn, Vọng Đạo ta vẫn chưa làm chủ được thiên hạ.”

Nghe vậy, Đại Âm Ma Thánh đang định nói thì đột nhiên, mặt đất rung chuyển dữ dội, từng bìa mộ rung lắc mạnh.

Một luồng uy áp kinh khủng bao trùm cả vùng đất nhỏ này!

“Là ngươi, không ngờ lại đến nhanh như vậy!” Giọng nói của Tru Tiên Đại Thánh vang lên, trong giọng nói xen lẫn sự kinh ngạc.

Phương Vọng mở miệng nói: “Tiền bối, ta đến để kế thừa kiếm khí và kiếm ý của tiền bối, không biết tiền bối có còn muốn truyền thụ không?”

“Tất nhiên là được, nhưng ngươi phải nhớ, bản Thánh đã nói, cần phải đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh mới có thể đến đây, ngươi phải vượt qua khảo nghiệm của bản Thánh, chứng minh mình có tư cách kế thừa!”

Giọng nói của Tru Tiên Đại Thánh vang lên, Phương Vọng âm thầm so sánh, Tru Tiên Đại Thánh này bá đạo hơn tàn hồn trong kiếm thạch nhiều.

Có lẽ hấn chính là chủ hồn của Tru Tiên Đại Thánh!

Phương Vọng mở miệng nói: “Vậy xin tiên bối bắt đầu khảo nghiệm.”

Nói thật, hấn đã không còn hứng thú với truyền thừa của Tru Tiên Đại Thánh, chỉ nghĩ có thể mạnh hơn một chút là được.

Đại Quy Hư chuông do hấn tự sáng tạo đã vượt qua Tru Tiên Quỷ Thần kiếm!

Hơn nữa hấn còn diễn hóa Tru Tiên Quỷ Thần kiếm thành Thiên Địa Tru Tiên kiếm mạnh hơn!

Quỷ thần trên ngọn núi xa xa đứng dậy, nó giơ cánh tay phải lên, mặt đất rung chuyển dữ dội đột nhiên nứt ra, từng bìa mộ rơi xuống vực sâu, khí quỷ cuộn cuộn bốc lên từ đó, hình thành một thanh kiếm khổng lồ màu đen dài đến ngàn trượng.

Đại An Huyền Quy kinh ngạc kêu lên: “Khí thể của hấn không ổn, đây tuyệt đối không phải là cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn có thể chống lại!”

Phương Vọng không hề lay động, còn Đại Âm Ma Thánh đứng sau hấn cũng thềm kinh ngạc, tò mò không biết hồn phách của vị Đại Thánh này có lai lịch như thế nào.

Tiểu Tử liền mắng theo: “Xem ra tên này không có ý tốt.”

“Không sao.”

Phương Vọng cười nhạt, bất kể Tru Tiên Đại Thánh có dùng thủ đoạn gì, hấn đều không để trong lòng.

Hắn hiện tại là Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, đã tương đương với cảnh giới Thánh, mà hắn lại là người có thể chiến đấu vượt cấp, Tru Tiên Đại Thánh đã chết, không thể phát huy được thực lực đỉnh cao.

Khí thể mà Tru Tiên Đại Thánh thể hiện lúc này còn chưa đủ để khiến Phương Vọng cảm thấy bị đe dọa.

Đại Âm Ma Thánh nahe thấy hai chf không sao không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Hắn rất tò mò không biết Phương Vọng sẽ thể hiện sự mạnh mẽ như thế nào.

Ngay cả khi quan sát Phương Vọng ở cự ly gần, hắn cũng không cảm nhận được khí tức của Phương Vọng, trước đó có thể theo dõi, cũng là nhờ Tiểu Tử.

Đại Âm Ma Thánh chưa bao giờ nghi ngờ thực lực của Phương Vọng nhưng Phương Vọng mạnh đến mức nào, hắn cũng không chắc chắn.

Âm âm——

Thiên địa rung chuyển, từng bia mộ bị đẩy ra, từng bộ thi hài bò ra khỏi bùn đất, đứng trên đỉnh núi, Tru Tiên Quỷ Thần giơ tay nắm lấy thanh kiếm khổng lồ dài đến ngàn trượng do khí quỷ tạo thành.

Tru Tiên Quỷ Thần giơ kiếm chỉ về phía Phương Vọng, nói: “Khảo nghiệm chính là đánh bại tàn hồn của bản Thánh trong luyện ngục này!”

Phương Vọng nhếch miệng cười, rồi bước ra một bước.

Một bước rất bình thường, không có động tĩnh gì.

Đồng tử của Đại Âm Ma Thánh đột nhiên co lại, không chỉ hắn, ngay cả Đại An Huyền Quy cũng tròn mắt rủa.

Một ma một yêu cùng nhau quay đầu nhìn lại, dường như giữa thiên địa xuất hiện thêm một tồn tại khủng khiếp nào đó.

Phương Vọng mở miệng nói: “Ma Thánh, Ma tộc vốn đến từ Âm phủ, điều đó chứng tỏ các ngươi vốn là vong hồn, thay vì sống lại trong sự sợ hãi lo lắng, sao không gia nhập vào thiên địa linh tượng của ta, nếu ta không chết, linh tượng bất diệt, các ngươi có thể hưởng thụ sự vĩnh hằng ở đây, thậm chí còn có thể mở mang thế giới thuộc về mình.”

Nghe vậy, Đại Âm Ma Thánh đang định mở miệng, đột nhiên hần cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt đại biến.

Chương 748: Là Thánh, là Đế hay là Tiên?

Chương 748: Là Thánh, là Đế hay là Tiên?

Tru Tiên Quỷ Thần đang lơ lửng cũng nhìn về phía xa, chỉ thấy vô số bóng người từ bốn phương tám hướng bay tới, như mưa tên, có những người thậm chí còn tỏa ra khí thể kinh thiên động địa.

“Sinh vật... Sao có thể...”

Đại Âm Ma Thánh lẩm bẩm tự nói, không dám tin vào cảm nhận của mình.

Hắn có thể xác định mình đã tiến vào thiên địa linh tượng của Phương Vọng nhưng thiên địa linh tượng chỉ là một loại lĩnh vực dùng để chiến đấu, bên trong chỉ tồn tại sức mạnh và phong ấn, ngay cả Đại Thánh cũng không thể để thiên địa linh tượng của mình chứa sinh vật, ít nhất là hắn không thể.

Đại An Huyền Quy cũng kinh ngạc, không nhịn được hỏi: “Bệ hạ, ngài làm thế nào được vậy?”

Phương Vọng ngẩng cằm lên, cười đắc ý, hắn không trả lời.

Những sinh vật được gọi là này đều là những người tu luyện Thiên Đạo, Phương Vọng dùng khí vận và Thiên Đạo Vạn Pháp kinh để tạo ra chúng, trông giống như sinh vật sống nhưng thực tế không có linh trí của riêng mình, chỉ là một loại con rối chiến binh.

Phương Vọng không nói rõ điều này, trên thực tế, chỉ cần có sinh khí là đủ để làm chấn động người khác.

Hơn nữa, linh tượng của hắn vẫn chưa đạt đến cực hạn, sau này hắn sẽ tiếp tục cường hóa linh tượng.

Không cần Phương Vọng ra lệnh, tất cả những người tu luyện Thiên Đạo đó đều giết về phía Tru Tiên Quỷ Thần, thậm chí còn ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình, trông giống như tu tiên giả thực sự.

Tru Tiên Quỷ Thần lập tức vùng kiếm, kiếm khí màu đen quét ngang thiên địa, lướt qua bầu trời trong phạm vi hàng trăm dặm. Vô số tu tiên giả Thiên Đạo bị diệt nhưng cũng có một số người tu vi mạnh mẽ dùng linh lực của mình để chặn đứng kiếm khí của Quỷ Thần.

Tất cả những người này đều là Thiên Địa Càn Khôn, chính là Ngụy Bất Dục và những người khác.

Thiên Cương Đạo Tôn cũng đang tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh, đạt đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, trừ khi phi thăng, nếu không tu vi của họ rất khó tăng lên, họ có đủ thời gian để nghiên cứu Thiên Đạo Vô Lượng kinh.

Thiên Cương Đạo Tôn nhanh chóng diết đến trước mặt Tru Tiên Oử Thần, mỗi người thi triển thần thông, kinh thiên động địa.

Những bộ thi hài bò ra khỏi bùn đất lần lượt giơ tay lên, từng hồn thể bay ra từ trong thi hài của chúng, tất cả đều bay về phía Tru Tiên Quỷ Thần. Cuộc chiến không ảnh hưởng đến

chúng, chúng như những vật thể hư ảo, đi một mạch không trở ngại, nhanh chóng chui vào trong cơ thể Tru Tiên Quỷ Thần.

“Phá!”

Giọng nói của Tru Tiên Đại Thánh đột nhiên vang lên, bá đạo và đầy áp bức.

Thiên địa gợn sóng không gian nhưng rồi nhanh chóng bình lặng trở lại.

Phương Vọng quay đầu nhìn về phía Đại Âm Ma Thánh, hỏi: “Thế nào, đã cân nhắc xong chưa, ta có thể để Ma tộc hòa nhập vào linh tượng, đồng thời giữ lại linh trí của các người.”

Đại Âm Ma Thánh im lặng.

Đại An Huyền Quy không vui nói: “Ma Thánh, hình như ta đã gặp người. Người cũng được coi là người mạnh nhất một thời đại, người có biết người trước mặt người là ai không? Là Đại An thần đế, là vị hoàng đế cuối cùng của Đại An thần triều, đế hiệu là An Thiên, khi bệ hạ cường thịnh, ngay cả tiên thần trên trời cũng phải cúi đầu bày tỏ thiện ý. Bây giờ bệ hạ tu luyện lại một đời, đã có tiềm lực vượt qua kiếp trước, đây sẽ là cơ duyên lớn nhất của người, nếu bỏ lỡ, người sẽ tiếp tục chìm đắm!”

Sắc mặt Đại Âm Ma Thánh thay đổi liên tục.

Phương Vọng giơ tay phải lên, cách không đối mặt với Tru Tiên Quỷ Thần đang ngày càng mạnh mẽ ở đằng xa.

Hành động của hắn đã thu hút sự chú ý của Đại Âm Ma Thánh.

Chỉ thấy Phương Vọng nhẹ nhàng nắm chặt tay phải, một động tác rất tùy ý nhưng theo nắm tay này của hắn, tất cả hồn phách, xương cốt phía trước đều tan thành tro bụi, ngay cả Tru Tiên Quỷ Thần cũng nhanh chóng tiêu tan.

Thiên địa đột nhiên yên tĩnh, những Thiên Cương Đạo Tôn đang vây công Tru Tiên Quỷ Thần cũng biến mất, phía trước ồn ào, thiên địa dày đặc xuất hiện một vùng chân không rộng lớn.

Đại Âm Ma Thánh không khỏi trợn tròn mắt, ngay cả Đại An Huyền Quy cũng há hốc mồm, chỉ có Tiểu Tử là một bộ dạng đã quen.

“Công tử, sao người lại diệt bọn họ như vậy, làm sao truyền thừa kiếm khí được?” Tiểu Tử khó hiểu hỏi.

Phương Vọng trả lời: “Kiếm khí này không cần cũng được.”

Hắn theo đó bước về phía trước một bước, những tu tiên giả Thiên Đạo ở đằng xa đột nhiên biến mất, thiên địa trông không có gì thay đổi nhưng thực tế bọn họ đã rời khỏi thiên địa linh tượng.

“Xin hỏi danh hiệu của đạo hữu, là Thánh, là Đế hay là tiên?”

Giọng nói của Phương Vọng vang vọng khắp thiên địa, không ngừng vang vọng.

Đại Âm Ma Thánh vốn còn đắm chìm trong sự mạnh mẽ của Đại Quy Hư chương, nghe Phương Vọng nói, hắn mới hoàn hồn, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Hắn rất nhạy cảm với chữ tiên này.

Phía trước đã không thấy thi thể, cũng không thấy hồn phách, thiên địa này rơi vào trầm mặc.

Phương Vọng giơ tay phải lên, ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình.

Trần Thế châu!

Viên châu này ngưng tụ xuất hiện trên lòng bàn tay hắn, nhanh chóng bay lên, sau đó bùng phát lực nuốt chửng kinh khủng, khiến thiên địa nổi lên cuồng phong, mặt đất vỡ vụn, đá vụn bụi đất bốc lên, cuốn về phía Trấn Thế châu.

“Đó là...”

Ánh mắt của Đại Âm Ma Thánh nhìn về phía Trấn Thế châu, trong mắt mang vẻ kinh sợ.

Chương 749: Thương Hòa Tiên quân, đối mặt với tiên thân

Chương 749: Thương Hòa Tiên quân, đối mặt với tiên thân

Hắn có thể cảm nhận được không chỉ vạn vật có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang bị Trấn Thế châu nuốt chửng, mà ngay cả linh khí và lực lượng quy tắc thiên địa khó nắm bắt hơn cũng đang bị Trấn Thế châu nuốt chửng.

Khi Phương Vọng đạt đến Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, bảo linh bản mệnh của hắn cũng theo sự đột phá của hắn mà trở nên mạnh mẽ, hiện tại còn có thể nuốt chửng tiểu thiên địa cấu thành từ quy tắc thiên địa.

“Hậu bối, ngươi chưa bước vào Thánh cảnh, tại sao có thể nuốt chửng quy tắc thiên địa?”

Một giọng nói bí ẩn vang lên.

Không phải Tru Tiên Đại Thánh, mà là một giọng nói khác.

Một giọng nói mà Phương Vọng hoàn toàn không quen.

Đại An Huyền Quy kêu lên: “Là ngươi, Thương Hòa Tiên quân!”

Tiên quân?

Đại Âm Ma Thánh, Tiểu Tử đều bị dọa sợ.

Tiểu Tử vội nhìn về phía Đại An Huyền Quy, hỏi: “Thương Hòa Tiên quân là ai?”

Đại An Huyền Quy run giọng nói: “Chính là tiên thần mà Tru Tiên Đại Thánh giết chết, phụ thân hấn hạ giới giết chết Tru Tiên Đại Thánh, còn hồi sinh hấn. Ta còn tưởng hấn bị phụ thân hấn đưa về Thượng giới, không ngờ lại ẩn núp ở nhân gian.”

Lời của nó vừa dứt, mặt đất lại rung chuyển, mặt đất vốn đã vỡ vụn lại nứt ra lần nữa, quỷ khí mênh mông bốc lên, nhanh chóng ngưng tụ thành một bóng người vĩ đại trong không trung, không ngừng ngưng tụ.

Phương Vọng không hề ngăn cản, mà bình tĩnh nhìn hấn.

Thân hình của Thương Hòa Tiên quân cao tới trăm trượng, trên người dần ngưng tụ thành hình dạng giáp trụ, giống như một chiến thần đang hồi sinh.

“Bệ hạ, mau diệt hấn đi, tốc độ tăng thế của hấn không ổn, không thể để hấn tiếp tục mạnh lên!”

Đại An Huyền Quy vội vàng nói, giọng điệu gấp gáp.

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Không sao.” Nếu Thương Hòa Tiên quân thực sự có thể vô địch ở nhân gian thì tại sao Tiên Đình lại không để hấn đến tiêu diệt Phương Vọng?

Hoặc là thực lực của Thương Hòa Tiên quân không đủ, hoặc là Thương Hòa Tiên quân đã mất liên lạc với Tiên Đình.

Ngay cả khi là trường hợp sau, Phương Vọng cũng không sợ.

Cha ngươi là ai cũng mặc kệ, dám trêu chọc ta, phải giết thì cứ giết!

Điều Phương Vọng tò mò hơn là mộ cung của Tru Tiên Đại Thánh là cạm bẫy của Thương Hòa Tiên quân, hay Tru Tiên Đại Thánh và Thương Hòa Tiên quân đã thông đồng từ lâu.

Cho dù tiên thần hồi sinh Thương Hòa Tiên quân, tại sao lại chọn mộ cung của Tru Tiên Đại Thánh?

Thấy Phương Vọng tự tin như vậy, Tiểu Tử lập tức thờ phào nhẹ nhõm, Đại An Huyền Quy muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn nhin xuống.

Đại Âm Ma Thánh đứng phía sau, căng thẳng ngược nhìn Thương Hòa Tiên quân.

Hắn cũng là Đại Thánh, mỗi một Đại Thánh đều từng đối mặt với tiên thần. Hắn có thể xác định Thương Hòa Tiên quân này là tiên thần thực sự, không phải chỉ có được sức mạnh của tiên thần mà thôi.

Tiên thần này mạnh hơn tiên thần mà hắn từng đối mặt trước đây!

Ánh mắt hắn không khỏi chuyển sang Phương Vọng, không biết Phương Vọng có sự tự tin gì để đối mặt với tiên thần.

Hắn nghĩ đến uy thế bá đạo của Đại Quy Hư chương vừa rồi, trong mắt hiện lên vẻ chờ mong.

Lúc này, hắn đã hạ quyết tâm.

Chỉ cần Phương Vọng có thể chiến thắng tiên thần, hắn sẽ dẫn Ma tộc tiến vào thiên địa linh tượng của Phương Vọng!

Rất nhanh, Thương Hòa Tiên quân đã lộ ra chân thân, hắn mặc giáp trụ lưới mắt cáo màu vàng sẫm, khoác áo choàng màu trắng, thắt khăn đỏ lưu vân, đi giày thêu hình kỳ lân. Toàn thân hắn tỏa ra khí thể ngạo nghễ, sau đầu hắn dần tỏa ra ánh sáng mạnh. Đó là một vòng hào quang màu vàng, tỏa ra ánh sáng vàng vạn trượng, giống như mặt trời, chiếu sáng khắp mặt đất.

Thương Hòa Tiên quân có khuôn mặt anh tuấn, đôi lông mày vì thường xuyên nhíu lại nên để lại hai nếp nhăn nhỏ, khiến hấn trông càng uy nghiêm hơn.

Hắn ngẩng cằm lên, nhìn Phương Vọng, nói: “Phàm nhân, ngươi cảm Phương Vọng hỏi ngược lại: “Cơ duyên này là tính toán của Tru Tiên Đại Thánh, hay là của ngươi?”

“Cơ duyên ngươi đôi mắt là ý của hấn nhưng phân hồn và chủ hồn đã sớm tách ra. Ở đây, bản quân mới là người làm chủ, còn hấn vì một tia sinh cơ, cam tâm tình nguyện hiến dâng chủ hồn cho bản quân, đổi lấy sự bỏ qua của Tiên Đình. Dù sao không phải tất cả Đại Thánh đều có thể trường tồn, Đại Thánh thân tử đạo tiêu không phải là ít.”

Giọng điệu của Thương Hòa Tiên quân lạnh lùng, như thể đang nói một chuyện không liên quan đến hấn.

Phương Vọng gật đầu nói: “Ta hiểu rồi.”

Thương Hòa Tiên quân giơ tay phải lên, ngưng tụ thành một thanh kiếm, chính là Quỷ Thần kiếm. Hắn chỉ về phía Phương Vọng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Trần Thế châu, hấn khẽ nói: “Bảo linh mạnh mẽ như vậy, ngay cả ở Thượng giới cũng rất hiếm thấy, phàm nhân, bản quân muốn thân xác của ngươi, bản quân sẽ đối xử tốt với những người bên cạnh ngươi, coi như báo đáp thiên tư phi phàm của ngươi.”

Lời nói vừa dứt, hấn đột nhiên giơ kiếm lên vung mạnh.

Ánh kiếm lóe lên!

Trần Thế châu treo trên bầu trời trong nháy mắt bị tiêu diệt, cuồng phong bá đạo hoành hành khắp tám phương. Đại An Huyền Quy, Tiểu Tử nắm chặt vai Phương Vọng, còn áo bào của Phương Vọng và Đại Âm Ma Thánh bị thổi phồng lên.

Thấy Thương Hòa Tiên quân chém nát Trần Thế châu bằng một kiếm, Đại An Huyền Quy, Tiểu Tử suýt nữa sợ chết khiếp.

Đại Ám Ma Thánh càng lập tức lấy ra pháp bảo của mình, đó là một chiếc ô màu tím có ma khí quán quanh, trên đỉnh ô có một con yêu quái nhỏ đang ngồi xồm, trông vô cùng rùng rợn.

Chương 750: Thương Hòa Tiên quân, đối mặt với tiên thần (2)

Chương 750: Thương Hòa Tiên quân, đối mặt với tiên thần (2)

Sau khi tiêu diệt Trấn Thế châu, Thương Hòa Tiên quân cúi mắt nhìn Phương Vọng, hắn không nói thêm lời nào nữa, mà giờ thanh kiếm quý thần khổng lồ trong tay lên, chém một kiếm về phía Phương Vọng.

Đột nhiên, động tác của hắn khựng lại.

Phương Vọng cũng giờ tay lên, cách không chụp lấy.

Đại Quy Hư chưởng!

Lần này, sau khi Thương Hòa Tiên quân hóa thành tro bụi, toàn bộ bầu trời trong nháy mắt chìm vào bóng tối!

Một chương này, Phương Vọng không hề nương tay, vì vậy không cố ý bảo vệ tiểu thiên địa này.

Thiên địa đột nhiên tĩnh lặng!

Như có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Đại Ám Ma Thánh vẫn giữ tư thế chuẩn bị chiến đấu, tim của Đại An Huyền Quy, Tiểu Tử đều đập thành thịch.

“Chuyện này...”

Ngay cả Đại An Huyền Quy đã xác định Phương Vọng là An Thiên Đại Đế cũng bị chấn động, không thể dùng lời nào để diễn tả tâm trạng lúc này.

Tiểu Tử cũng đại ra, thấy Trần Thế châu bị diệt, nó đã hoảng sợ, không ngờ Phương Vọng còn có thể một chiêu diệt luôn Thương Hòa Tiên quân.

Nó không nhịn được mà nững nịu nói: “Công tử, người thật xấu, làm người ta lo lắng!”

Phương Vọng nhếch miệng cười, hắn không có ý tỏ ra yếu đuối. Thương Hòa Tiên quân thực sự đã chém nát Trần Thế châu của hắn nhưng không có nghĩa là Thương Hòa Tiên quân có thể thắng hắn.

Ngay khoảnh khắc đó, Phương Vọng đã thi triển Mười Tám Tầng Địa Ngục trước tiên, khiến Thương Hòa Tiên quân trong nháy mắt rơi vào ảo cảnh, sau đó dốc hết sức thi triển Đại Quy Hư chiêu.

Có vẻ như là giết chết trong nháy mắt nhưng thực tế hắn đã dùng hết sức lực!

Tất nhiên, hắn sẽ không nói ra điều này.

Ầm! Đại Ám Ma Thánh đột nhiên quỳ xuống, giọng trầm trọng nói: “Ma tộc nguyện vào linh tượng của Thiên Đạo!”

Khi nói ra những lời này, giọng hắn run rẩy, hắn không phải sợ hãi, ngược lại, trên mặt hắn tràn đầy vẻ kích động, vui mừng.

Sau khi diệt Thương Hòa Tiên quân, Phương Vọng lại một lần nữa ngưng tụ ra Trần Thế châu, nuốt chửng thiên địa này.

Hắn quay đầu, dùng ánh mắt liếc nhìn Đại Ám Ma Thánh, nói: “Sau này người sẽ may mắn vì quyết định hiện tại của mình, sau khi việc này kết thúc, ta sẽ cùng người đến lối vào nhân gian của Ma tộc.”

“Được.”

Đại Ám Ma Thánh vội vàng đáp, khuôn mặt lộ ra nụ cười phần khích.

Đại An Huyền Quy không khỏi cảm thán: “Thần thông thật bá đạo, dám hỏi bệ hạ, thần thông này gọi là gì?”

“Đại Quy Hư chương, đây là thần thông do công tử nhà ta sáng tạo ra khi đột phá Thần Thông cảnh.”

Tiểu Tử đắc ý cười nói, như thể Đại Quy Hư chương là do nó sáng tạo ra.

Đại An Huyền Quy nghe xong, càng thêm kinh ngạc.

Sáng tạo ra khi ở Thần Thông cảnh?

Theo như nó thấy, thần thông như vậy ngay cả Đại Thánh bình thường cũng khó có thể đạt tới, Phương Vọng lại có thể sáng tạo ra thần thông như vậy khi ở Thần Thông cảnh. Ngộ tính này, ngay cả ở thời kỳ Đại An thần triều nó cũng chưa từng nghe qua.

Lúc này, Phương Vọng giơ tay lên, mặt đất vỡ nát bắt đầu rung chuyển.

Khí đen từ dưới đất bốc lên, điên cuồng tràn vào Trần Thế châu, đây không phải là quỷ khí mà là kiếm khí do Tru Tiên Đại Thánh lưu lại.

Đại Ám Ma Thánh hít sâu một hơi, không còn làm phiền Phương Vọng nữa.

Tiểu Tử và Đại An Huyền Quy thì hào hứng thảo luận, chủ yếu là thảo luận về thực lực của Phương Vọng.

Theo như Đại An Huyền Quy nói, Thương Hòa Tiên quân chuẩn bị phục sinh lần này đã mạnh hơn so với trạng thái khi đối mặt với Tru Tiên Đại Thánh năm đó nhưng dù vậy, hẳn vẫn không phải là đối thủ trước một chương của Phương Vọng.

Tiểu TW rất nhân kích bắt đầu thời nhènn chiến tích của Philna Vọng.

Đại Âm Ma Thánh cũng chăm chú lắng nghe, hấn cũng rất tò mò về những gì Phương Vọng đã.

Nửa canh giờ sau.

Toàn bộ tiểu thiên địa bị Trấn Thế châu nuốt chửng, kiếm khí và kiếm ý ẩn dưới lòng đất cũng bị Phương Vọng hấp thụ.

Có lẽ là do sự tồn tại của Thương Hòa Tiên quân, kiếm khí, kiếm ý do Tru Tiên Đại Thánh lưu lại khiến Phương Vọng không hài lòng.

Nhưng Phương Vọng vẫn có thu hoạch khác.

Trên bầu trời, Phương Vọng đứng trên đầu Tiểu Tử, tay cầm một tấm đá phiến màu đen, bên trong chứa công pháp của Tru Tiên Đại Thánh, công pháp của Đại Thánh là thứ hấn cần nhất hiện tại.

Hấn không cần thần thông, bí thuật, chỉ muốn thu thập công pháp.

Tu vi mới là gốc rễ của tu tiên giải...

Thời gian trôi nhanh, mười lăm năm sau.

Các hướng của Côn Luân đều có tu sĩ bay về phía đỉnh núi, bởi vì Côn Luân vẫn chưa xây dựng xong nên không cho phép đệ tử leo núi, chỉ có thể bay đến đỉnh núi.

Hiện tại đệ tử Vọng Đạo đông vô số kể, cộng thêm đây là lần đầu tiên Đạo Chủ giảng đạo cho toàn đạo, chín mươi chín phần trăm đệ tử đều đã trở về. Những người còn lại không đến hầu như đều là có việc quan trọng bận rộn.

Trên đường bay đến đỉnh núi, rất nhiều tu sĩ Vọng Đạo đều bị cảnh tượng hùng vĩ của Côn Luân làm cho kinh ngạc.

“Không ngờ số lượng tu sĩ Vọng Đạo của chúng ta lại đông đảo đến vậy, hơn nữa có rất nhiều người ta hoàn toàn không nhìn thấu khí tức.”

“Nghe nói số lượng tu sĩ đăng ký của Vọng Đạo đã vượt quá hai trăm bốn mươi vạn, đây vẫn là trong trường hợp đã đặt ra ngưỡng cửa.”

“Côn Luân càng ngày càng hùng vĩ, thật mong chờ những ngày tu đạo ở Côn Luân sau này.”

“Mau nhìn kia, chẳng phải là Cực Quang tổ sư của Thang hải sao, hắn cũng gia nhập Vọng Đạo rồi, nghe nói hắn đã đạt đến tu vi Chân Hồn cảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào Thiên Địa Càn Khôn.”

Chương 751: Thiên Đạo giảng đạo, vạn kiếp bất phục

Chương 751: Thiên Đạo giảng đạo, vạn kiếp bất phục

“Hiện tại mười hai vị trí Đạo tông của Vọng Đạo vẫn chưa đầy đủ, các người nói xem, lần giảng đạo này có xuất hiện thêm Đạo tông khác không?”

Các tu sĩ Vọng Đạo vừa bay về phía đỉnh núi Côn Luân vừa hào hứng bàn luận.

Nhìn từ trên cao xuống, Côn Luân hiện tại tráng lệ vô cùng, mạch núi như sống lưng của thương long bò trên mặt đất, kéo dài không dứt, thể hiện khí thế của đạo thống đệ nhất thiên hạ.

Trên đỉnh núi, Hồng Trần phái đã cho người tạm thời xây dựng một quảng trường lớn, chiếm diện tích mười dặm vuông, nhìn từ xa giống như một chiếc đĩa ngọc trắng khổng lồ, các tu sĩ liên tục đổ vào như ong vỡ tổ.

Sân giảng đạo Côn Luân!

Độc Cô Ván Hồn, Hồng Trần đang dẫn các đệ tử duy trì trật tự, những đại tu sĩ khác thì tụ tập từng nhóm hai ba người, trò chuyện phiếm.

Chúc Viêm mở miệng hỏi: “Sao không thấy Dương Độc?”

Đồ đệ của Phương Vọng là Sở Doãn trả lời: “Hắn cùng Cơ Như Thiên ra ngoài lịch luyện, vẫn chưa về.”

Nhờ vào ngộ tính mạnh mẽ đối với công pháp, Sở Doãn là người được hưởng lợi nhiều nhất sau khi Thiên Đạo được thành lập. Kể từ khi tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh, tốc độ đột phá tu vi của hắn có thể nói là vượt trội, điều này khiến tất cả mọi người trong Vọng Đạo đều biết tại sao hắn có thể trở thành đệ tử của Đạo Chủ.

Sở Doãn hiểu rõ thiên phú của mình, ngày thường hầu như không tu luyện pháp thuật, thần thông, chỉ tu luyện công pháp, linh lực của hắn đã gấp hàng nghìn lần so với cùng cảnh giới, vô cùng khoa trương.

“Cơ Như Thiên?”

Chúc Viêm nhướng mày, ánh mắt không khỏi nhìn về phía xa.

Đoạn Thiên đang trò chuyện với những người bạn đồng môn, trên mặt nở nụ cười, hắn cũng thể hiện thiên tư của mình, gần đây rất được chú ý trong Vọng Đạo.

Độc Cô Ván Hồn ngày thường ngoài tu luyện thì thích làm ra một số mảnh lời, như Thập kiệt Vọng Đạo, Cửu đại tiềm long Vọng Đạo, Thánh Tinh Vọng Đạo, ... vân vân, kích thích các đệ tử cạnh tranh lành mạnh. Những đệ tử càng trẻ thì càng coi trọng những danh hiệu này.

Kiểm Tiên Hứa Ngôn và Phương Bạch, người thừa kế kiếm đạo của người đều tự phát ra kiếm ý.

Lúc này, cháu trai của Phương Vọng là Phương Cảnh từ trên trời giáng xuống, đáp xuống bên cạnh họ.

“Lâu rồi không gặp.”

Phương Cảnh cười toe toét, trông hắn có vài phần giống Phương Vọng, chỉ là khí chất phóng khoáng hơn, ăn mặc như một lãng khách giang hồ.

Phương Bạch thấy hắn, không khỏi nở nụ cười nhưng miệng vẫn chế giễu: “Ồ, đây không phải là Phương Cảnh kiếm hiệp của chúng ta sao, gần đây lại đi hành hiệp trượng nghĩa ở đâu vậy?”

Phương Cảnh gật đầu với Hứa Ngôn, sau đó cười nói với Phương Bạch: “Ta đến biên giới Đông nhân gian, ta nói cho người biết, thiên hạ sắp có đại biến rồi.”

Phương Bạch bức mình nói: “Thiên hạ đã đại biến rồi.”

“Không không không, còn tiếp tục đại biến, bởi vì có Đại Đế sắp phục sinh, hơn nữa không chỉ có Đại Đế phục sinh, mà cả vận triều của hắn cũng sẽ sống lại!”

Phương Cảnh lắc đầu, vẻ mặt bí ẩn nói.

Tin tức này khiến Phương Bạch, Hứa Ngôn đều cảm thấy hứng thú.

Phương Bạch đang định hỏi thêm thì một giọng nói vang lên khắp Côn Luân:

“Tất cả mọi người ngồi xuống, một nén nhang sau bắt đầu nghe đạo.”

Đây là giọng nói của Phương Vọng, vô cùng uy nghiêm. Những đệ tử mới lần đầu nghe thấy giọng nói của hắn cũng không khỏi bị chấn động, tự tìm chỗ ngồi xuống.

Trong thời gian ngắn, sân giảng đạo Côn Luân rơi vào yên tĩnh.

Tiểu Tử, Triệu Chân, Đại An Huyền Quy ở một góc, Đại An Huyền Quy nhìn quanh, chặc chặc khen ngợi: “Vọng Đạo không đơn giản, không ngờ trong thời đại như vậy mà vẫn có thể tụ tập được thế lực mạnh mẽ như vậy.”

Tiểu Tử liếc nhìn nó, hỏi: “Với tầm mắt của ngươi, ngươi xem có bao nhiêu đệ tử có tư chất Đại Thánh, Đại Đế?”

Đại An Huyền Quy lắc đầu, nói: “Chuyện này khó nói lắm.”

Cùng lúc đó.

Đầu kia của thiên địa. Hư Xung Quái đứng trên mái hiên của Hư Thần cung, ngược nhìn những tia sét đầy trời.

Ở đầu kia của mái hiên có một lão già đang đứng, chính là lão già Cô Mệnh đã từng tính mệnh đế vương cho Hồng Tiên Nhi.

Hàng trăm năm trước, lão già Cô Mệnh đã thẳng thắn nói với Hồng Tiên Nhi rằng Phương Vọng sẽ trở thành thiên hạ đệ nhất trong tương lai.

“Ngươi đã chuẩn bị xong chưa, nếu không thành công thì sẽ vạn kiếp bất phục.”

Lão già Cô Mệnh mở miệng hỏi, giọng điệu bình tĩnh.

Nghe lời lão già Cô Mệnh hỏi, Hư Xung Quái không cúi đầu, vẫn ngược nhìn bầu trời.

“Những gì ta có thể làm cho nhân gian này, ta đã cố gắng hết sức rồi, tiếp theo ta phải theo đuổi những gì ta muốn, cho dù vạn kiếp bất phục, ta cũng phải thử.”

Hư Xung Quái bình tĩnh nói.

Lão già Cô Mệnh hỏi: “Cho dù thân bại danh liệt?”

“Ta không thẹn với lương tâm.”

Hư Xung Quái trả lời như vậy, như thể đang hạ quyết tâm với chính mình, ánh mắt hẳn trở nên kiên quyết.

Lão già Cô Mệnh nở nụ cười, giơ tay hành lễ, cười nói: “Vậy thì tại hạ xin chúc đạo hữu tâm tưởng sự thành, thuận lợi thành Thánh!”

Hư Xung Quái nhếch miệng cười, rồi nhảy vọt lên, chui vào đám mây đen cuộn cuộn.

Âm ầm——

Tiếng sấm chói tai vang vọng trên biển Luân Hồi, khiến biển cả dâng lên những con sóng dữ dội.

Lão già Cô Mệnh ngẩng đầu nhìn lên, lẩm bẩm: “Đế Thánh phục sinh, tiên thần hạ phạm, kiếp nạn chưa từng có ập đến, ai mới là kiếp số, ai mới là cứu tinh.”

Chương 752: Phương Vọng tám trăm tuổi!

Chương 752: Phương Vọng tám trăm tuổi!

Nói xong, hắn quay người đi, bước một bước, biến mất trong tiếng gió...

Buổi giảng đạo của Côn Luân kéo dài bảy ngày bảy đêm, tất cả các tu Sĩ Vọng Đạo đều đã tịch cốc, không ăn không uống cũng không sao.

Phương Vọng không chỉ thuật lại mà còn vận công điều động linh khí thiên địa, giúp từng tu sĩ Vọng Đạo nắm bắt được bí quyết tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh.

Buổi giảng đạo tuy chỉ có bảy ngày nhưng lại hơn hẳn việc các tu sĩ Vọng Đạo tự mình nghiên cứu cả trăm năm.

Nói khoa trương như vậy, Phương Vọng không chỉ nắm giữ Thiên Đạo Vạn Pháp kinh đại viên mãn mà còn là người sáng lập ra Thiên Đạo, buổi giảng đạo của hắn chính là một cơ duyên lớn đối với chúng sinh.

Điều động linh khí thiên địa suốt bảy ngày, còn phải chăm sóc chính xác cho hơn hai triệu tu sĩ Vọng Đạo, cho dù với đạo hạnh hiện tại của Phương Vọng, hắn cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Vì vậy, sau khi buổi giảng đạo kết thúc, Phương Vọng đã một mình rời đi.

Hắn trở về cây cầu gỗ thường ngày ở, bắt đầu nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, hắn phát hiện ngồi không cũng chẳng có ý nghĩa gì, vì vậy hắn bước một bước, thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên đến Trái Đất.

Ngày nay, Trái Đất đã bắt đầu khám phá vũ trụ, cũng đã xây dựng khu dân cư trên Mặt Trăng.

Phương Vọng đi lại trong đô thị công nghệ phồn hoa, tận hưởng thú vui tinh thần của xã hội hiện đại.

Mãi đến vài năm sau, hắn mới trở về nhân gian Huyền Tổ.

Hắn đáp xuống cây cầu gỗ, ngồi xếp bằng, hắn không lập tức lĩnh ngộ công pháp mà ngắm nhìn mặt hồ, thưởng thức phong cảnh.

Không lâu sau, Tùng Kinh Uyên dẫn một người đến.

Chính là Thiên Mục Đại Thánh.

Thân thể này của Thiên Mục Đại Thánh trông già nua hơn so với mấy chục năm trước, hắn đi đến trước mặt Phương Vọng, hít sâu một hơi, nói: “Đạo Chủ, ta đã lấy được Thái Huyền Thần Tiêu kinh.”

Hắn đến Kiếm Thiên trạch đã hơn nửa năm, vì Phương Vọng không có ở đó nên hắn chỉ có thể chờ đợi. Phương Vọng giờ tay phải lên, vẫn quay lưng về phía Thiên Mục Đại Thánh.

Thiên Mục Đại Thánh phát tay áo, một khối hồng ngọc dài bay ra, rơi vào tay Phương Vọng.

“Trạng thái của ngươi có vẻ không tốt lắm.”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Hắn đặt khối hồng ngọc trước mặt, sau đó lấy ra tấm bia đá đen ghi chép công pháp của Tru Tiên Đại Thánh, cũng đặt trước mặt. Dưới ánh nắng mặt trời, hai bảo vật này tỏa ra những luồng sáng khác nhau.

Thiên Mục Đại Thánh trả lời: “Trong tuyệt địa ta đã gặp phải tồn tại mạnh mẽ, vì vậy đã tiêu hao sức mạnh linh hồn. Thực ra điều này cũng không sao, vấn đề là những kẻ thù của ta cũng nhân cơ hội đó vây giết ta, khiến ta mất đi hơn hai trăm con mắt của Đế Thánh. Dường như có một thế lực nào đó đang đoàn kết những Đại Thánh, Đại Đế chưa chết hẳn, người tốt nhất nên cẩn thận.”

Đoàn kết?

Không hiểu sao Phương Vọng lại nghĩ đến Huyền U đại giáo. Thái U của Huyền U đại giáo đã từng tính kế Hồng Tiên Nhi, còn có một tồn tại bí ẩn tên là Kiếm U truyền cho Hứa Ngôn Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, cả hai người này đều là Đại Thánh.

Chẳng lẽ trong bóng tối thực sự có một thế lực bí ẩn đang đoàn kết những Đại Thánh, Đại Đế vẫn chưa cam tâm sao?

Xem ra sau này sẽ hoàn toàn khác với kiếp trước mà Chu Tuyết đã trải qua.

Phương Vọng mở miệng nói: “Người tạm thời ở lại đây, sau này ta sẽ sắp xếp vị trí Đạo tông cho người.”

Thiên Mục Đại Thánh nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt nở nụ cười. Hắn giơ tay hành lễ với Phương Vọng, rồi nói: “Trong số những kẻ thù của ta, kẻ cầm đầu là Luân Hồi Đại Thánh.”

“Ừ, ta nhớ rồi, người có thể đến tìm Huyền tông, kể lại những chuyện người gặp phải cho hắn, thần thông của hắn không yếu hơn Đại Thánh.”

Phương Vọng đáp.

Nghe vậy, Thiên Mục Đại Thánh nhướng mày, rồi quay người rời đi.

Phương Vọng nhìn hai bộ tuyệt học trước mặt.

Luyện bộ nào trước?

Là Thái Huyền Thần Tiêu kinh thần eana đề nhất cổ kim. hay là ©âna pháp của Tru Tiên Đại Thánh?

Cả hai bộ tuyệt học này chắc chắn đều phải học, chỉ là học trước hay học sau mà thôi.

Không cần nghĩ, Thái Huyền Thần Tiêu kinh sẽ mất nhiều thời gian nhất, thậm chí Phương Vọng còn không nắm chắc được cần bao lâu.

Hắn không bắt đầu ngay mà nhìn về phía Côn Luân.

Mặc dù Côn Luân không phải do hắn đích thân xây dựng nhưng chắc chắn là niềm tự hào của hắn. Thiên Công giáo làm việc cũng khiến hắn rất hài lòng, đây thực sự là Côn Luân mà hắn tưởng tượng.

Hắn bắt đầu tưởng tượng cảnh sau này đứng trên đỉnh núi Côn Luân nhìn xuống nhân gian.

Hắn ngồi như vậy mấy ngày.

Tiểu Tử đột nhiên lao ra từ trong sương mù, bay thẳng đến trước mặt Phương Vọng, cắt ngang dòng suy nghĩ của hắn.

“Công tử, cuối cùng ngươi cũng trở về rồi, suýt nữa thì bỏ lỡ rồi!”

Tiểu Tử phân khích nói.

Phương Vọng xoa đầu nó, hỏi: “Bỏ lỡ gì?”

“Năm nay ngươi đã tám trăm tuổi rồi!”

Tiểu Tử cười nói.

“Tám trăm tuổi...”

Phương Vọng hơi mơ hồ.

Tiểu Tử đắc ý cười nói: “Công tử, có phải tu luyện lâu quá nên quên mất chuyện này rồi không, bất tri bất giác ngươi đã tám trăm tuổi rồi, không thể coi là thiên tài nữa rồi, ngươi đã là Thiên Đạo nổi tiếng khắp thiên hạ.”

Nó trầm nghĩ, công tử nhất định rất cảm động, chỉ có mình nhớ ngày sinh của ngài!

Nhưng không ngờ, Phương Vọng cảm thán không phải vì tám trăm tuổi.

Hắn thậm chí không cảm thấy mình già, ngược lại còn rất trẻ.

Chương 753: Phương Vọng tám trăm tuổi! (2)

Chương 753: Phương Vọng tám trăm tuổi! (2)

Mỗi lần bế quan ở Thiên Cung, hắn đều ghi lại thời gian trên giấy, chỉ có con số, hắn đã tích lũy ở trong Thiên Cung hơn bốn mươi một vạn năm!

Trong chư thiên nhân gian hiện nay, có sinh linh nào sống được bốn mươi một vạn năm không?

Ngay cả Đại An Huyền Quy cũng chưa chắc đã sống lâu như vậy, bởi vì nó cũng không biết mình đã sống bao lâu, nó cũng không biết Đại An thần triều đã cách đây bao lâu.

Thời gian sẽ làm mờ nhạt nhiều thứ.

Phương Vọng có tuổi thật hơn bốn mươi một vạn năm đủ tư cách để ngạo nghễ trước tất cả các Đại Thánh, Đại Đế.

Cho dù có Đại Thánh ngấm ngấm liên hợp tính kế, hấn cũng không sợ.

Tâm của Phương Vọng dần sáng tỏ, hấn dường như đã tìm được một loại lòng tin.

“Công tử, hay là chúng ta về Trái Đất ăn mừng đi?”

Tiểu Tử đầy mong đợi hỏi.

Phương Vọng cười nói: “Thì ra ngươi ở đây chờ ta.”

Tiểu Tử bắt đầu làm nũng.

“Vài ngày nữa đi.”

Phương Vọng trầm ngâm nói.

Tiểu Tử nghe vậy, lập tức vui mừng, vội vàng cảm ơn Phương Vọng, cứ như thể đó là ngày sinh của nó vậy.

Vài năm trước, Phương Vọng đã ở Trái Đất, Tiểu Tử tuy đã rời đi lâu nhưng Long Thần giáo vẫn có ảnh hưởng rất lớn, ước chừng Tiểu Tử muốn về cũng là nhớ đám yêu chúng của nó.

Một nén nhang sau, Tiểu Tử mới phấn khích rời đi.

Phương Vọng lau nước đọng trên mặt, sau đó cầm lấy Hồng Ngọc, chuẩn bị tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh!

Ai mà biết được ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, hấn phải tranh thủ thời gian trở nên mạnh mẽ, nếu không thì thật có lỗi với bốn mươi một vạn năm tuổi của hấn!

Khi thần thức của Phương Vọng thăm dò vào viên hồng ngọc, hấn cảm nhận được một loại cấm chế mạnh mẽ chưa từng gặp. Loại cấm chế này không phải ngăn cản hấn có được Thái Huyền Thần Tiêu kinh mà là kéo hấn vào một loại ảo cảnh nào đó, muốn hấn nhìn thấy một số hình ảnh.

Trong lúc mơ hồ, hấn nhìn thấy những sinh linh tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh, có người có yêu, có người sinh ra trong thế gia có nền tảng hùng hậu, có người xuất thân từ nơi hẻo lánh.

Tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh cần phải trải qua quá trình khổ tu trong những năm tháng dài đằng đẳng, một khi thành công, đó sẽ là vô địch thiên hạ!

Nhìn những bóng người vốn rất yếu ớt, cuối cùng lại quét ngang thiên hạ, Phương Vọng cũng bị rung động.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Phương Vọng đột nhiên tỉnh lại.

Hấn cúi đầu nhìn lại viên hồng ngọc trong tay, ánh mắt phức tạp.

“Thì ra là vậy, đây chính là khảo nghiệm?”

Phương Vọng lẩm bẩm tự nói, trong quá trình cảm nhận cấm chế, hấn bị tẩy não từng chút một. Những hình ảnh đó nói với hấn rằng Thái Huyền Thần Tiêu kinh mạnh mẽ đến mức nào, chỉ cần luyện thành Thái Huyền Thần Tiêu kinh thì có thể vô địch thiên hạ, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Đúng vậy, làm bất cứ điều gì mình muốn!

Phương Vọng nhìn thấy những cảnh tượng những người tu luyện vô địch sau đó tùy ý hưởng thụ, những cảnh tượng đó có sức hấp dẫn cực lớn. Chắc là, phần lớn mọi người khi nhìn thấy đều không nhịn được mà cảm thấy kích động.

Phương Vọng cũng là con người, khi nhìn thấy hấn cũng sẽ động lòng.

Chỉ là những cảnh tượng này có sức hấp dẫn quá lớn, ngược lại khiến hấn cảnh giác.

Quá phóng túng, kiêu ngạo chỉ đổi lấy vạn kiếp bất phục.

Phương Vọng đã đủ mạnh, hấn cũng có thể hưởng lạc nhưng hấn không cần phải tùy ý làm bậy, ức hiếp chúng sinh lấy làm vui.

Ánh mắt của Phương Vọng trở nên kiên định, một lần nữa đưa thần thức vào trong viên hồng ngọc.

Lần này, hấn thúc đẩy Thiên Đạo Tâm, khiến mình từ bỏ tạp niệm.

Phải nói rằng, Hàng Long Đại Thánh vẫn có bản lĩnh. Đấu Chiến Chân công của hấn có ảnh hưởng rất lớn đến Phương Vọng, loại công pháp có thể duy trì một cảm xúc duy nhất này không chỉ có tác dụng trong chiến đấu.

Âm ầm—— Trên bầu trời bắt đầu kéo đến mây đen, như thể mưa gió sắp đến.

Phương Vọng không mở mắt, khắp nơi trong Kiếm Thiên trạch vang lên tiếng ồn ào, tất cả mọi người đều tò mò không biết chuyện gì đã xảy ra.

Lần này không liên quan đến Phương Vọng, khu vực Phương Vọng ở không có dao động linh khí, khí tức của hấn cũng không bị lộ ra ngoài.

Phương Vọng đắm chìm trong cảm ngộ viên hồng ngọc.

Khoảng một canh giờ trôi qua, Phương Vọng cuối cùng cũng tiếp xúc được với công pháp tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh.

Nửa canh giờ sau, hắn đã thuộc lòng phương pháp tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh, ý thức theo đó bước vào bên trong Thiên Cung.

Phương Vọng mở mắt ra, nhìn Thiên Cung, hắn không khỏi hít sâu một hơi.

Lại bắt đầu ngồi tù rồi!

Tâm thần Phương Vọng khẽ động, cảnh tượng bên trong Thiên Cung đột nhiên thay đổi, hắn đã đến trên Côn Luân.

Côn Luân chập chùng không dứt, dãy núi hùng vĩ, Phương Vọng đứng trên đỉnh núi có thể nhìn xuống mọi thứ của nhân gian, khí thế ngạo nghễ khắp thiên hạ tràn ngập trong lòng ngực hắn.

Quả nhiên, hoàn cảnh có thể quyết định tâm trạng tu luyện.

Côn Luân của hắn được tạo ra để hắn tu luyện tốt hơn, hắn đột nhiên không còn sợ thời gian tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh nữa.

Hắn ngồi xuống đá tọa, đón gió tu luyện.

Ngày tháng trôi qua, linh khí thiên địa bao quanh toàn thân hắn.

Hắn phát hiện ra Thái Huyền Thần Tiêu kinh không chỉ có thể hấp thụ linh khí thiên địa mà còn có thể hấp thụ quy tắc thiên địa, vô cùng toàn diện, không hổ danh là thần công đệ nhất cổ kim.

Đạo hạnh của Phương Vọng đã rất cao, tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh không khó, chỉ là bộ kinh này quá phức tạp, quá trình tu luyện rất dài.

Chương 754: Thái Huyền Thần Tiêu kinh đại viên mãn!

Chương 754: Thái Huyền Thần Tiêu kinh đại viên mãn!

Đến khi hần luyện thành, đã qua một nghìn năm.

Cũng được!

Vẫn nằm trong phạm vi chấp nhận của Phương Vọng.

Sau khi luyện thành Thái Huyền Thần Tiêu kinh, trong sâu thẳm linh hồn của Phương Vọng luyện thành một Thần Tiêu Thái Dương. Thái Dương này là thành quả của Thái Huyền Thần Tiêu kinh, một khi tế ra, Thần Tiêu Thái Dương có thể tạo ra một mảnh trời, tương tự như thiên địa linh tượng nhưng lại có sức áp chế hơn thiên địa linh tượng.

Tiểu thành vẫn chưa đủ, tiếp theo phải tiếp tục xung kích đại thành!

Trực giác mách bảo Phương Vọng, từ tiểu thành đạt đến cảnh giới đại thành, thời gian cần dùng phải tăng lên gấp nhiều lần.

Đả tọa trên đỉnh núi, Phương Vọng tế ra Thần Tiêu Thái Dương. Thái Dương đỏ rực sừng sững trên đỉnh Côn Luân, chiếm cứ toàn bộ bầu trời, bầu trời vì thế mà bị vụn vụn, thiêu đốt thiên địa.

Phương Vọng chuyên tâm tu luyện, có Thần Tiêu Thái Dương treo trên trời, không còn sự thay đổi giữa ngày và đêm nữa.

Từng năm trôi qua nhanh chóng.

Đến khi Phương Vọng luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh đến đại thành, nhìn lại, đã mất gần ba vạn năm.

Lần này, Phương Vọng không có cảm giác tê liệt, ngược lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Thái Huyền Thần Tiêu kinh thật mạnh mẽ!

Sau khi luyện đến đại thành, Phương Vọng đã có khí thế vô địch thiên hạ, cảm thấy dù đối mặt với chiến thần mạnh mẽ của Tiên Đình, hắn cũng không hề sợ hãi.

Đây là sự tự tin phát ra từ bên trong, không phải so sánh, mà là sức mạnh thuần túy!

Bất kể ai sở hữu tu vi mạnh mẽ như vậy, đều sẽ nảy sinh tâm thái vô địch thiên hạ!

Phương Vọng không khỏi nghĩ, rốt cuộc là cao nhân như thế nào mới có thể sáng tạo ra thần công như vậy?

Chỉ lấy Thái Huyền Thần Tiêu kinh so với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, Phương Vọng cảm thấy không chênh lệch bao nhiêu, xét về sức phá hoại, Thái Huyền Thần Tiêu kinh còn mạnh hơn. Hắn đã bắt đầu mong chờ sự dung hợp của Thái Huyền Thần Tiêu kinh và Thiên Đạo Vạn Pháp kinh!

Nếu luyện thành, liệu có thể thành tiên ngay tại nhân gian không?

Chờ thêm hai ba trăm năm nữa, cơ duyên phi thăng đến, tiên thần giáng lâm, Phương Vọng nhất định phải chuẩn bị đối mặt với tiên thần mạnh nhất, thậm chí là đối mặt với toàn bộ Tiên Đình!

Đặt mình vào vị trí của người khác, Phương Vọng cảm thấy động tĩnh mà mình gây ra đã không nhỏ, nếu hắn là Thiên Đế, chắc chắn sẽ không để hắn tiếp tục trưởng thành nữa.

Sau khi làm tốt công tác tư tưởng cho mình, Phương Vọng liền tiếp tục lao vào quá trình tu luyện dài đằng đẵng và nhàm chán.

Thời gian trôi qua, Côn Luân do Thiên Cung diễn biến ra không bị ảnh hưởng bởi mặt trời và mặt trăng.

Cuối cùng, trái tim của Phương Vọng cũng không chống lại được thời gian, bắt đầu trở nên bồn chồn, hứng thú với Thái Huyền Thần Tiêu kinh không ngừng giảm xuống.

Cuối cùng.

Hắn luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh đến đại viên mãn!

Từ đại thành đến đại viên mãn, dùng hơn mười lăm vạn năm, mà lần tu luyện này tổng cộng đã mất mười tám vạn một nghìn năm!

Một lần nữa phá vỡ kỷ lục thời gian bế quan dài nhất!

Lúc này, Thần Tiêu Thái Dương phía trên đỉnh Côn Luân to lớn hơn Côn Luân rất nhiều, như thể bầu trời đã không thể chứa được nó nữa.

Dưới Thần Tiêu Thái Dương, áo trắng của Phương Vọng phồng lên theo nhiệt độ cao.

Ánh mắt Phương Vọng hờ hững, không có vẻ kích động khi luyện thành đại viên mãn chút nào.

Ảo ảnh Thiên Cung vỡ tan, ý thức của Phương Vọng trở về hiện thực.

Hắn mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy trên trời mây đen cuộn cuộn, một luồng thiên uy to lớn bao trùm thiên địa.

Phương Vọng có thể cảm nhận được ở phương xa có một luồng khí tức cực mạnh đang tăng lên, ngày càng mạnh, đã vượt qua cường độ của Đại Thánh bình thường.

Đối với chuyện này, ánh mắt của Phương Vọng không thay đổi, cho dù nghe thấy tiếng bàn tán trong Kiếm Thiên trạch, hắn cũng không hề để tâm. Ánh mắt hắn nhìn về phía tấm bia đá đen trước mặt.

Hắn giơ tay phải lên, cầm lấy tấm bia đá đen, mà nét mặt của hắn không thay đổi chút nào.

Theo thần thức của hắn thăm dò vào bên trong tấm bia đá đen, mọi thứ xung quanh lập tức bị hắn bỏ qua.

Cắm chế bên trong tấm bia đá đen căn bản không tạo thành bất kỳ trở ngại nào đối với Phương Vọng.

Không đến một nén nhang, ý thức của Phương Vọng đã tiến vào bên trong Thiên Cung.

Ngay giây tiếp theo, hắn mở mắt ra, trong mắt tràn đầy sát ý.

Tru Tiên Tử Hà công!

Dùng sát ý trong quá khứ tôi luyện tu vi, sát ý lên đến đỉnh cao, có thể tru Tiên!

Phương Vọng đã luyện Tru Tiên Tử Hà công đến đại viên mãn!

Ầm ầm——

Gió trên mặt hồ thổi vào mặt Phương Vọng, khiến ánh mắt chết lặng và sắc bén của hắn hơi thay đổi.

Mây đen trên trời vẫn đang cuộn cuộn, uy áp thần bí bao phủ nhân gian vẫn tiếp diễn, không biết là cao nhân nào đang gặp đại tạo hóa, khi hắn còn đang cố gắng, Phương Vọng lại trải qua một vạn tám nghìn năm trong Thiên Cung.

Phải mất một vạn tám nghìn năm mới có thể luyện Tru Tiên Tử Hà công đến đại viên mãn!

Điều này đủ để thấy được sự mạnh mẽ của Tru Tiên Tử Hà công!

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh đã giúp Phương Vọng sáng tạo ra con đường tu luyện hoàn toàn mới, nếu lại dung hợp Thái

Huyền Thần Tiêu kinh, Phương Vọng cảm thấy sánh ngang với tiên thần không khó.

Mà Tru Tiên Tử Hà công có thể khiến Thiên Đạo của Phương Vọng có thêm sức mạnh sát phạt.

“Thiên Đạo Chân Tiên...”

Chương 755: Người thiên mệnh

Chương 755: Người thiên mệnh

Phương Vọng lẩm bẩm, hắn không lập tức thúc đẩy Thái Huyền Thần Tiêu kinh, Tru Tiên Tử Hà công.

Lần này, hắn định ẩn giấu một chút, dù sao thì cơ duyên phi thăng cũng không còn xa.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu suy nghĩ về cách dung hợp Thái Huyền Thần Tiêu kinh với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Cùng lúc đó, toàn thiên hạ đều đang bàn tán về dị tượng thiên địa đột nhiên xuất hiện. Dị tượng như vậy càng ngày càng thường xuyên, ngay cả người phàm cũng cảm nhận được sự cấp bách của đại thế thiên địa.

Chúng sinh thiên hạ đều tò mò không biết sẽ có tồn tại mạnh mẽ nào giáng thế, không ai biết Phương Vọng đã luyện thành thần công đệ nhất nhân gian cổ kim, thậm chí hắn còn bắt đầu tiến tới tiên pháp mà mình mong muốn. ...

Trong thiên địa u ám, Cơ Như Thiên lơ lửng trên đỉnh đồ nát, ánh mắt hắn nhìn về phía đỉnh núi, chỉ thấy một bóng người lơ lửng giữa không trung, toàn thân quấn quanh khí đen quỷ dị, muôn vàn sấm sét đan xen trên người hắn, khiến hắn phát ra tiếng gào thét thảm thiết.

Cơ Như Thiên cau mày, trong mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

Bóng người bị sấm sét tàn phá chính là Dương Độc, huyết nhục của hắn không ngừng tan chảy rồi tái sinh, nhờ vào Thiên Cương Thánh thể, Dương Độc miễn cưỡng chịu đựng được.

Khí đen bao quanh hắn không ngừng thấm vào trong cơ thể hắn nhưng khí đen không biến theo huyết nhục của hắn mà tan ra, dường như hòa vào xương cốt của hắn.

SAT

Dương Độc lại hét lên một tiếng, trong giọng nói tràn đầy đau đớn.

Cơ Như Thiên nghe vậy, lập tức nhảy lên, muốn tiến đến giúp đỡ Dương Độc.

Dương Độc giơ tay chặn hắn lại, mặc dù máu tươi đầm đìa ở tay phải, mơ hồ có thể thấy xương trắng lạnh lạnh, giọng nói của hắn vang lên: “Đừng tới đây! Ta vẫn có thể chịu đựng được!”

Cơ Như Thiên trầm giọng nói: “Bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác!”

Dương Độc mặt đầy máu cười thảm thiết, hắn lạnh lùng nói: “Chúng ta thoát ra được... Chỉ có nắm giữ được sức mạnh này... Mới có thể xông ra ngoài... Ta không phải là người trọng nghĩa khí như vậy, chỉ là người căn bản không chịu nổi sức mạnh này... Chỉ có ta mới có hy vọng, ta làm vậy không phải vì muốn người thoát ra ngoài, mà là vì tranh giành cho mình!”

Cơ Như Thiên rơi vào im lặng, hai tay trong tay áo hắn nắm chặt.

Thực ra ban đầu hắn cũng không quan tâm đến sự sống chết của Dương Độc nhưng nhìn thấy Dương Độc thảm hại

như vậy, trong lòng hắn lại lo lắng một cách khó hiểu, hắn cảm thấy mình không cam lòng.

Không cam lòng vì mình quá yếu vào thời điểm mấu chốt này, lại liên lụy người khác.

Lúc này, Dương Độc đang chịu đựng đau đớn cũng thầm mắng trong lòng.

Trên đường đi, hắn có rất nhiều ý nghĩ đen tối, thậm chí muốn để Cơ Như Thiên chịu đựng lực lượng này, kết quả nhìn thấy Cơ Như Thiên bị thương, hắn lập tức ngăn cản, đòi mình lên.

Hắn cảm thấy mình ngu ngốc vô cùng.

Cho dù Cơ Như Thiên thất bại thì sao, có thể mượn cái chết của hắn để cân nhắc độ mạnh yếu của lực lượng bí ẩn này.

Bất kể thế nào!

Liều mạng thôi!

Dương Độc không suy nghĩ nhiều nữa, chuyên tâm chịu đựng lực lượng này. Hắn bắt đầu vận công, điều động linh lực, giúp xương cốt của mình dung hợp với khí đen bí ẩn.

Hắn chính là Thiên Cương Thánh thể!

Hắn không để ý thấy phía sau mình có một đoàn khí đen đang ngưng tụ.

Một lúc sau.

Cơ Như Thiên vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Dương Độc phát hiện ra sự bất thường, đồng tử của hắn đột nhiên mở to, vội vàng hét lên: “Cẩn thận phía sau!”

Dương Độc nghe vậy, theo bản năng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một khuôn mặt xuất hiện từ khí đen phía sau hắn, rõ ràng là khuôn mặt của Hư Xung Quái.

Dương Độc theo bản năng né tránh, lại kinh hãi phát hiện những khí đen đó giống như xích sắt trói chặt hẳn, khiến hẳn không thể nhúc nhích.

Đầu của Hư YXuno Ouái đột nhiên lao vào ngọc Dương Đêc hòa vào huyết nhục.

Đùng đùng!

Trong nháy mắt, một tiếng tim đập mạnh mẽ vang vọng khắp thiên địa u ám.

Sắc mặt Cơ Như Thiên đại biến, theo bản năng lùi về sau, trên trán hẳn xuất hiện một con mắt dọc kỳ lạ, bắn ra một luồng ánh sáng mạnh mẽ, đánh tan những sợi xích đen xuất hiện trên không trung, giết một mạch đến trước mặt Dương Độc, bị những khí đen kỳ lạ kia chặn lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Một giọng nói vang lên bên tai Cơ Như Thiên, giọng điệu tràn đầy kinh ngạc và tức giận.

Cơ Như Thiên vội vàng giải thích trong lòng, nói ra hoàn cảnh khó khăn của bọn họ.

Con mắt dọc trên trán hẳn khóa chặt Dương Độc, đồng tử không ngừng run rẩy, dường như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin được.

“Mau chạy trốn! Mau chạy trốn!”

Cơ Như Thiên nghe thấy giọng nói của tổ tiên, không khỏi kinh hãi, theo đó cơ thể hẳn không tự chủ được mà ngã về phía sau, rơi vào một khe nứt không gian đen ngòm.

Trong lúc mơ hồ, Cơ Như Thiên nhìn thấy thân xác của Dương Độc bắt đầu phình to, dị dạng và kỳ lạ. ...

Trên biển xanh ngắt, một tòa lầu các màu đỏ bay nhanh, xung quanh có từng tu sĩ đi theo, từng người khí thế bất phàm.

Trước lầu các ở tầng hai, Chu Tuyết và Hồng Huyền Đế đứng sóng vai, nhìn về phương xa.

Hồng Huyền Đế đang bấm ngón tay tính toán, hẳn chắc chắn khen ngợi: “Lại có khí vận của Đại Đế đang cuộn cuộn, lần này, có thể khác với tình hình mấy chục kiếp trước của ngươi, càng hiểm trở hơn. Muốn tranh giành danh ngạch phi thăng, chỉ có khó hơn, hơn nữa Tiên Đình sẽ càng kiên trì nhân gian Huyền Tổ, có lẽ sẽ không cấp danh ngạch phi thăng cho nhân gian này.”

Chương 756: Người thiên mệnh (2)

Chương 756: Người thiên mệnh (2)

Chu Tuyết nói với ánh mắt bình tĩnh: “Sẽ không đâu, nhân gian Huyền Tổ càng loạn, Tiên Đình chỉ cấp càng nhiều danh ngạch, bởi vì bọn họ không diệt được nhân gian Huyền Tổ, chỉ có thể không ngừng kéo bè kéo cánh với các giáo chủ, Đế Hoàng của nhân gian.”

“Dùng việc đó để thao túng nhân gian sao?”

Hồng Huyền Đế nhướng mày hỏi.

Chu Tuyết không trả lời nhưng ý đã rõ ràng.

Hồng Huyền Đế đánh giá nàng, cảm thán nói: “Ngươi sẽ không gia nhập Tiên Đình chứ, ta chỉ có thể nhìn thấy nơi ta ở, không thể dò xét nhân gian, không biết các ngươi đã trải qua những gì.”

Chu Tuyết liếc hẳn một cái, nói: “Biết càng ít càng có lợi cho ngươi.”

Hồng Huyền Đế cười cười, rồi chuyển chủ đề, hỏi: “Thiên Đạo mà tên nhóc kia sáng lập, ngươi thấy thế nào. Động tĩnh

đó chắc chắn sẽ kinh động đến Tiên Đình, đến lúc đó Thiên môn mở ra, sẽ không chỉ một vị tiên thần xuống, thậm chí có thể kinh động đến những tồn tại kinh khủng của Tiên Đình.”

“Thiên Đạo cao thâm khó lường, quả là đại tạo hóa, ta cũng không nhìn thấu. Hiện tại ta không thể đoán định tương lai của hắc hủ nhưng ta tin hắc hủ, hắc hủ chưa từng khiến ta thất vọng. Ngược lại, dường như ta có đánh giá cao hắc hủ thế nào, cũng sẽ bị thực lực của hắc hủ làm kinh ngạc.”

Chu Tuyết trả lời như vậy, Hồng Huyền Đế nghe xong không khỏi gật đầu.

Lúc này, trên trời lại cuộn cuộn mây đen, khí thế hung hăng.

Hồng Huyền Đế không nhịn được mắng: “Lần này lại là ai? Đại Đế, Đại Thánh đều không an phận, chen chúc nhau chui ra khỏi quan tài?”

Chu Tuyết dường như cảm nhận được điều gì, neho mắt lại, khẽ tự lẩm bẩm: “Hắc tĩnh rồi, người thiên mệnh.”

“Người thiên mệnh?”

Hồng Huyền Đế kinh ngạc hỏi.

Hắc dường như nhớ ra điều gì, sắc mặt đại biến, giơ tay thi pháp để suy diễn.

Chu Tuyết không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn về phương xa, vẻ phức tạp trong mắt dần biến thành sự mong đợi đơn thuần.

Lúc này từ cuối biển va thổi đến một cơn ni mạnh éo cho các ịu ẽ Kim Tiêu giáo xung quanh lâu các phải giơ tay vận công chống đỡ.

Khắp thiên hạ đều bị dị tượng thiên địa đột ngột này làm kinh động, các thế lực lớn đều bắt đầu phái người đi do thám

tình báo.

Bên kia.

Phương Vọng dẫn theo Tiểu Tử, Đại An Huyền Quy đến Trái Đất, Tiểu Tử chào Phương Vọng một tiếng rồi nhanh chóng chuồn mất.

Phương Vọng dẫn theo Đại An Huyền Quy đi vào thành phố phồn hoa, các tòa nhà cao tầng của thành phố Trái Đất trở nên cao hơn, cũng mang nhiều hơi thở công nghệ hơn, không chỉ có ô tô qua lại trên đường mà trên trời còn có các phương tiện bay lượn, khiến người ta không khỏi hoa mắt.

Đại An Huyền Quy lần đầu tiên nhìn thấy nhân gian như vậy, đôi mắt rùa tràn đầy vẻ tò mò.

Phương Vọng phát hiện mình ở Trái Đất là thoải mái nhất, ngay cả việc suy nghĩ dung hợp đạo pháp cũng trở nên trôi chảy hơn.

Có lẽ, từ tận đáy lòng, hắn muốn trở về Trái Đất, chỉ là Trái Đất này không phải là Trái Đất mà hắn đến.

Nửa năm sau, Phương Vọng mới dẫn theo Đại An Huyền Quy, Tiểu Tử trở về nhân gian Huyền Tổ.

Tiểu Tử luyến tiếc không thôi, nài nỉ Phương Vọng một hồi lâu, hẹn một trăm năm nữa sẽ đến Trái Đất, nó mới vừa lòng rời đi.

Phương Vọng đã tọa trên đầu cầu, Đại An Huyền Quy bò đến bên hắn, mở miệng nói: “Bệ hạ, nhân gian Huyền Đô kia thoát nhìn linh khí cạn kiệt nhưng khí vận lại không ngừng tăng lên, dường như có người đang tính toán điều gì đó.”

“Không sao, người một nhà.”

Phương Vọng tùy tiện đáp.

Hắn cũng cảm nhận được sự thay đổi của Trái Đất, hắn đã suy tính, đó là do Chu Tuyết làm.

Huyền Đô Đại Thánh không cho phép tu tiên trên Trái Đất, Phương Vọng cũng đã đồng ý nhưng hiện tại người ra tay là Chu Tuyết, vậy thì hắn không quản được.

Thực ra hắn cũng không đồng ý với quan niệm của Huyền Đô Đại Thánh, một mực thỏa hiệp chẳng khác nào giao số phận cho người khác. Nếu một ngày nào đó Tiên Đình muốn diệt nhân gian Huyền Đô thì Huyền Đô Đại Thánh phải làm sao?

“Ban đầu ta tưởng rằng chỉ có nhân gian chúng ta sắp đón chào đại thông xuyên thoa của ngài có phải là truyền thừa Lăng Tiêu Thần Tông của Lăng Tiêu Đại Thánh không?”

Đại An Huyền Quy cảm thán nói.

“Ngươi đã từng gặp Lăng Tiêu Đại Thánh?”

“Đã từng gặp một lần, hắn vượt qua nhân gian mà đến, đại chiến với người mạnh nhất đương thời, cuối cùng chiến thắng, để lại truyền thừa rồi biến mất không dấu vết. Theo ta thấy, Lăng Tiêu Đại Thánh có thể xếp vào hàng nhất nhì trong số các Đại Thánh mà ta từng gặp, có lẽ chỉ có Tuyết Đế mới có thể so sánh được.”

Đại An Huyền Quy nhắc đến Tuyết Đế, trong mắt lại hiện lên một tia sợ hãi.

Phương Vọng thấy hứng thú, để nó kể lại sự tích của Tuyết Đế.

Đại An Huyền Quy không giấu giếm. Ba bốn vạn năm trước, sau khi Hồng Huyền Đế ngã xuống, nhân gian đã đón chào một đại biến động khó gặp trong mười vạn năm, thậm chí còn có tiên thần ở lại nhân gian, tùy ý làm bậy, đây cũng là nguyên nhân khiến Hàng Long Đại Thánh đời sau phải chống

lại tiên thân. Ở thời đại đó, tiên thân là tồn tại tà ác nhất nhân gian.

Khi chúng sinh tuyệt vọng, Tuyệt Đế xuất hiện. Không ai biết lai lịch của hắn, không ai biết thân phận thực sự của hắn, hắn chỉ xuất hiện trong vài trăm năm, diệt tiên thân, đánh bại tất cả những người mạnh nhất nhân gian, mang lại hòa bình cho nhân gian đang hỗn loạn.

Chương 757: Tuyệt Đế bí ẩn, nhân gian thay đổi.

Chương 757: Tuyệt Đế bí ẩn, nhân gian thay đổi.

“Năm đó, ta đã tình cờ gặp hắn, muốn trò chuyện với hắn, kết quả là khi ta xuất hiện trước mặt hắn, ta thậm chí không thể nói nên lời. Khí thế của hắn quá kinh người, ngay cả kiếp trước của bộ hạ cũng không bằng hắn.”

Đại An Huyền Quy nói ra những lời này mà không hề kiêng dè Phương Vọng, nó vẫn đắm chìm trong sự mạnh mẽ của Tuyệt Đế.

Phương Vọng cũng không tức giận, hắn vốn không coi mình là An Thiên Đại Đế, hắn truy hỏi: “Tuyệt Đế trông như thế nào?”

Đại An Huyền Quy nhớ lại cẩn thận, lẩm bẩm: “Lạ thật, sao ta lại không nhớ ra được.”

Phương Vọng cũng không thất vọng, ngược lại còn tràn đầy ý chí chiến đấu.

Tuyệt Đế có thể tùy ý vượt qua thiên địa, hắn là vẫn chưa chết, nếu sau này gặp được, nếu có thể giao thủ một phen thì tốt biết bao.

Nhưng hắn cảm thấy mình muốn đánh bại Tuyệt Đế, trước tiên phải đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên mà hắn hình dung.

Thiên Đạo mới lập, hiện tại chỉ có Thiên Đạo Sơ Nguyên cảnh, hắn phải không ngừng hoàn thiện Thiên Đạo, sáng tạo ra cảnh giới cao hơn, như vậy thì Thiên Đạo mới có thể thực sự vượt qua Thánh đạo, Đế đạo.

Hắn muốn Thiên Đạo mạnh hơn Thánh đạo, Đế đạo!

Nửa canh giờ sau, Đại An Huyền Quy chui vào trong hồ nước, còn Phương Vọng tiếp tục con đường dung hợp đạo của mình.

Dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, Thái Huyền Thần Tiêu kinh là một chuyện khó, Phương Vọng phải toàn tâm toàn ý.

Theo hắn nhắm mắt lại, nhật nguyệt luân chuyển, bốn mùa thay đổi, sơn hà cũng có chút biến hóa. Kiếm Thiên trạch ngày nào cũng có người ra vào, còn Côn Luân đối diện cũng ngày càng cao.

Thỉnh thoảng trên bầu trời xuất hiện mây đen, kéo dài từ nửa ngày đến ba ngày, đều là dị tượng thiên địa, đại diện cho việc có đại tạo hóa giả ra đời.

Độc Cô Vấn Hồn, Tùng Kinh Uyên thỉnh thoảng đi đến sau lưng Phương Vọng, thấy hắn chuyên tâm nên không quấy rầy.

Chớp mắt.

Năm mươi năm nhân gian trôi qua trong nháy mắt. Phương Vọng mở mắt ra. Năm mươi năm trôi qua, mặc dù hắn không tu luyện nhưng Thiên Đạo Vạn Pháp kinh có thể tự động tu luyện, pháp lực Thiên Đạo của hắn đã tăng gấp đôi. Hắn tạm thời không muốn phân chia cảnh giới thành tiểu cảnh giới, bởi vì là người sáng lập, hắn không biết rõ mình sẽ đột phá đại cảnh giới khi nào.

“Còn thiếu một chút, rốt cuộc là thiếu ở đâu?”

Phương Vọng cau mày, suy nghĩ miên man.

Hắn vốn định tiếp tục ngộ đạo nhưng lại sợ bỏ lỡ điều gì đó, hắn đã truyền âm cho Độc Cô Ván Hồn.

Rất nhanh, Độc Cô Ván Hồn đã đến sau lưng hắn, cúi người hành lễ.

“Gần đây Vọng Đạo thế nào, thiên hạ ra sao?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Độc Cô Ván Hồn trả lời: “Vọng Đạo mọi chuyện đều thuận lợi, Huyền tông, Phật tông, Kiếm tông, Thần tông, Thê tông, Mệnh tông, Thánh tông đều đã thiết lập trật tự hoàn chỉnh và đều có thể tự gánh vác...”

Mệnh tông là do Cơ Như Thiên sáng lập, Thánh tông là do Thiên Mục Đại Thánh sáng lập. Hai tông này đều do Phương Vọng đích thân định ra, chỉ là khi hai tông thành lập, hắn không xuất hiện.

Mười hai Đạo tông còn thiếu năm tông!

“Gần đây Thê tông gây ra động tĩnh rất lớn, Hồn Nguyên giáo, Thái Thanh Huyền giáo đều đang truy sát hắn nhưng vì hắn thực sự đã làm chuyện bất nghĩa, còn tuyên bố một mình làm việc một mình chịu, chúng ta không tiện nhúng tay...”

Độc Cô Ván Hồn nói đến chuyện này, khuôn mặt đầy vẻ lo lắng.

Thê tông chính là Dương Độc, hắn sở hữu Thiên Cương thánh thể nên luôn là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Phương Vọng.

Chu Tuyết đã nói, kiếp trước Dương Độc từng đứng trên đỉnh cao nhân gian, danh ngạch phi thăng chính là nhờ đạp lên hắn mà có.

Phương Vọng vẫn luôn nhớ mệnh số của Dương Độc nên khi nghe đến hành động của Dương Độc, hắn cũng không ngạc nhiên.

Độc Cô Vãn Hồn giới thiệu chi tiết tình hình của Dương Độc, thực lực của Dương Độc tăng lên nhanh chóng, tính tình đại biến, đã rất lâu không trở về Vọng Đạo.

Nói xong về Dương Độc, Độc Cô Vãn Hồn tiếp tục nói: “Còn một chuyện nữa, Cổ Thiên Hùng đã thọ hết chết già ba mươi bốn năm trước, ta vốn định báo chuyện này cho ngài nhưng nữ nhi của hắn là cô Cổ Ly nói không nhắc đến...”

Nghe lời Độc Cô Vãn Hồn nói, Phương Vọng không lên tiếng. Hắn quay lưng về phía Độc Cô Vãn Hồn, khiến Độc Cô Vãn Hồn không nhìn thấy được vẻ mặt của hắn, nhất thời, Độc Cô Vãn Hồn cũng bắt đầu lo lắng.

Một lúc lâu sau.

Phương Vọng mới mở miệng nói: “Ta biết rồi, còn chuyện gì khác không?”

Độc Cô Vãn Hồn lập tức tiếp tục báo cáo. Hắn bắt đầu nói về Thiên Cương Đạo Tôn. Thiên Cương Đạo Tôn đi khắp thiên hạ, cưỡng đoạt công pháp khắp nơi, mặc dù danh tiếng của Thiên Đạo đã truyền ra, rất nhiều thế lực lớn sẵn sàng trao đổi với Thiên Đạo Vô Lượng kinh nhưng vẫn có một số người cố chấp. Điều này cũng dẫn đến nhiều mâu thuẫn.

Phương Vọng kiên nhẫn lắng nghe.

Đợi Độc Cô Vãn Hồn nói xong, Phương Vọng hỏi: “Người muốn ta làm gì?”

Độc Cô Vãn Hồn lắc đầu nói: “Chỉ là báo cáo với ngài, nếu có chỗ nào không hài lòng, chúng ta có thể ngăn cản.”

“Không cần, cứ như vậy đi, thiên hạ này đã đại loạn, bảo thủ không chịu thay đổi chưa chắc đã là chuyện tốt, không thể để Vọng Đạo trở thành công cùm xiềng xích cho đệ tử tranh giành khí vận.”

Phương Vọng tùy tiện trả lời.

Sau khi mở mắt ra lần nữa, hắn rõ ràng cảm nhận được sự thay đổi của quy tắc thiên địa, bạo ngược, bất an, hỗn loạn, ... vân vân, trong linh khí thiên địa còn ẩn chứa những khí vận khác nhau, đan xen tranh giành.

Chương 758: Đại khí vận giáng xuống, Kim Mệnh Lão Quân.

Chương 758: Đại khí vận giáng xuống, Kim Mệnh Lão Quân.

Tình hình càng như vậy, Phương Vọng càng không muốn can thiệp.

Vừa hay nhân cơ hội thiên hạ đại loạn để sàng lọc đệ tử.

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, lập tức thở phào nhẹ nhõm, Phương Vọng không có ý kiến, vậy thì chứng tỏ hành động hiện tại của hắn là đúng.

Hắn không nán lại lâu, rất nhanh đã cáo từ rời đi.

Phương Vọng không lập tức ngộ đạo, ánh mắt trở nên u buồn.

“Cổ lão ca, trước khi đi sao cũng không chào ta một tiếng?”

Phương Vọng lẩm bẩm.

Sự ra đi của Cổ Thiên Hùng khiến Phương Vọng rất xúc động.

Đừng nhìn hắn có hơn hai triệu đệ tử, vô số thế lực, tu sĩ muốn kết giao với hắn nhưng trong cuộc đời hắn, những người có thể được gọi là bằng hữu không nhiều, Cố Thiên Hùng là một trong số đó.

Đa số bằng hữu của hắn đều là biến thành từ đối thủ, hoặc là vì thực lực mạnh mẽ của hắn. Cố Thiên Hùng thì khác, khi hai người quen biết, hắn không hề mạnh mẽ, hơn nữa Cố Thiên Hùng cũng không biết thân phận của hắn.

Bất kể Phương Vọng mạnh mẽ đến đâu, mỗi lần gặp Cố Thiên Hùng, Cố Thiên Hùng đều có thể nói với hắn những lời không đứng đắn, mặc dù không đứng đắn nhưng lại khiến Phương Vọng cảm thấy thân thiết.

Bằng hữu chân chính chẳng phải nên như vậy sao?

Cùng với sự ra đi của Cố Thiên Hùng, hắn cảm thấy sau này khó có thể gặp được người bằng hữu như vậy, cho dù hắn ẩn giấu thực lực, nhập thế kết giao nhưng ý định ban đầu đã khác rồi, ít nhất hắn không thể lừa mình dối người.

Phương Vọng bắt đầu hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Hắn phát hiện ra rằng ký ức nửa đầu cuộc đời của mình đã trở nên mơ hồ, dù sao thì tuổi thực của hắn đã hơn sáu mươi một vạn tuổi.

Tư duy của hắn phiêu tán, ngòi bất động trên đầu cầu.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Vài tháng trôi qua trong nháy mắt.

Đêm đó, trên bầu trời Côn Luân có một ngôi sao băng vụt qua, thu hút ánh mắt của Phương Vondg. Hắn nhìn thấy một luồng khí vận mệnh mỏng.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một sinh linh nào đó có khí vận lớn như vậy.

Hắn bấm ngón tay tính toán nhưng lại không tính ra được.

Hắn không định ngăn cản, biến số của nhân gian này càng nhiều thì càng thú vị.

Đối với hắn, thay vì tìm hãm những người ngoài có uy hiếp thì tốt hơn hết là cố gắng tu luyện, khiến mình trở nên mạnh mẽ.

Hắn tự tin có thể duy trì tốc độ mạnh lên nhanh nhất!

Đưa mắt nhìn ngôi sao băng bí ẩn biến mất, nỗi buồn trong lòng Phương Vọng cũng theo đó mà tan biến.

Liên tục nhiều tháng nhìn lại quá khứ, không phải là ngắn ngủi, Phương Vọng cũng có điều ngộ ra.

Ngộ ra số mệnh, ngộ ra nhân quả.

Phương Vọng nhắm mắt lại.

Hắn đã định ra một mục tiêu, đó là sẽ dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh với Thái Huyền Thần Tiêu kinh trong năm mươi năm tới.

Hắn muốn thành tiên ngay tại đây!

Hắn muốn cho chúng sinh thiên hạ biết, dù không phi thăng, vẫn có thể thành tiên!

Đến lúc đó, sức hấp dẫn của tiên thần đối với người tu hành thiên hạ sẽ giảm đi rất nhiều, điều này sẽ rất có lợi cho hắn.

Năm mươi năm ngộ đạo trước đó đã khiến Phương Vọng có phương hướng, vì vậy hắn mới dám đặt ra mục tiêu năm mươi năm.

Năm mươi năm, đối với nhân gian hiện nay, đó sẽ là một sự thay đổi lớn.

Đừng nói là mỗi năm, mà hầu như mỗi ngày đều có thiên tài thức tỉnh, đại năng ngộ đạo.

Giống như dị tượng thiên địa khó gặp trăm năm trước, bây giờ mỗi năm xuất hiện vài lần, điều này cũng khiến quy tắc thiên địa trở nên mạnh mẽ hơn. ...

Trên tầng tầng mây, ánh sáng tràn ngập, trước một tấm bia đá vàng khổng lồ, có một ông già tóc bạc áo trắng đang đứng, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào tấm bia đá.

Tấm bia đá này cao ít nhất trăm trượng, bề mặt được khắc dày đặc khu vực nào đó trên tấm bia đá, có những chữ đang động đậy, vô cùng kỳ diệu.

“Kỳ lạ kỳ lạ... Sao nhân quả của chư thiên lại tụ tập về một nhân gian... Nhân gian Huyền Tổ... Chẳng lẽ lại có Chí Thánh giáng sinh?”

Ông già áo trắng vuốt râu mình, lẩm bẩm.

Hắn không hề hoảng hốt, khuôn mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Lúc này, một dải cầu vòng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống sau lưng hắn.

Đây là một bóng người cường tráng tỏa ra ánh sáng mạnh, chỉ cần nhìn hình dáng của người này là có thể cảm nhận được áp lực rất lớn.

“Kim Mệnh Lão Quân, ngươi có thể hiểu thấu sự biến hóa của nhân gian Huyền Tổ không?”

Người trong ánh sáng mạnh mở miệng nói, nếu Phương Vọng ở đây, hắn sẽ có thể nghe ra người này chính là thiên thần Ách Vận!

Lúc đầu, thiên thần Ách Vận đã phái người hầu ở nhân gian đi giết Phương Vọng, đáng tiếc là thất bại. Khi hắn thành công kéo Phương Vọng đến Vùng Đất Vô Hạn thì lại gặp phải Quỷ Đế xen vào.

Trong thời gian này, thiên thần Ách Vận thông qua quân cờ ở nhân gian vẫn luôn nắm bắt tình hình của Phương Vọng, tốc độ trưởng thành của Phương Vọng khiến vị thiên thần này vô cùng bất an.

Quá nhanh!

Thật không thể tin nổi!

Tốc độ mạnh lên của Phương Vọng ngay cả ở Thượng giới cũng rất hiếm thấy, ở nhân gian thì có thể nói là chưa từng có tiền lệ.

Ông già áo trắng được gọi là Kim Mệnh Lão Quân giơ tay chỉ, cười ha ha nói: “Người xem, sự biến hóa lớn như vậy, làm sao có thể hiểu thấu được?”

Thiên thần Ách Vận cũng nhìn về phía tấm bia đá. Ánh sáng mạnh che khuất khuôn mặt của hắn, khiến người ta không thể nhìn rõ sự thay đổi trên biểu cảm của hắn lúc này nhưng sự im lặng đột ngột của hắn chứng tỏ lòng hắn không hề bình tĩnh như vậy.

Chương 759: Đại khí vận giáng xuống, Kim Mệnh Lão Quân. (2)

Chương 759: Đại khí vận giáng xuống, Kim Mệnh Lão Quân. (2)

“Nghe nói thiên thần có kẻ thù ở nhân gian Huyền Tổ, hiện tại khí vận của nhân gian Huyền Tổ tăng nhanh chưa từng có. Đợi đến khi Thiên môn mở ra, lúc người hạ giới phải cẩn thận. Từ xưa đến nay, tiên thần chết ở nhân gian không phải là ít, cách đây không lâu, Thương Hòa Tiên quân vừa mới phục sinh tiên mệnh đã hoàn toàn tử vong, hắn chính là chết ở nhân gian Huyền Tổ.”

Kim Mệnh Lão Quân ung dung nói, giọng điệu mang một chút trêu chọc.

Thiên thần Ách Vận nghe xong, hừ một tiếng nói: “Bản thân sẽ không chết ở nhân gian, bản thân đã chuẩn bị xong, lần này còn mời thiên chúng ra tay. Bệ hạ đã đồng ý, biến số ở nhân gian Huyền Tổ ngày càng nhiều, tốt nhất là thanh tẩy.”

“Ồ? Lại muốn thanh tẩy? Đó là tội nghiệt lớn, Tiên Đình lại phải gặp nạn rồi nhưng ngay cả bệ hạ cũng đồng ý, vậy thì nhân gian Huyền Tổ quả thực không thể coi thường.”

Kim Mệnh Lão Quân tiếp lời, còn thiên thần Ách Vận không nói gì nữa. Hắn chăm chú nhìn vào tấm bia đá, dường như có thể nhìn thấy nhân gian qua tấm bia đá.

Một lúc lâu sau.

Kim Mệnh Lão Quân mở miệng nói: “Đúng rồi, không biết thiên thần có thể giúp ta một việc không, lúc hạ giới mang một người lên.”

Thiên thần Ách Vận không khỏi hỏi: “Ai?”

“Đến lúc đó sẽ nói cho thiên thần biết, hiện tại ta chỉ tính được hắc họ Phương.”

Kim Mệnh Lão Quân trả lời.

“Họ Phương?”

Nghe lời Kim Mệnh Lão Quân nói, giọng điệu của thiên thần Ách Vận trở nên âm trầm, hắn nói tiếp: “Kẻ phạm nhân xúc phạm bản thân cũng họ Phương, chẳng lẽ là cùng một người? Lão Quân, kẻ này đã bị bệ hạ nhận định là tai họa của nhân gian, đừng có cố bảo vệ.”

Kim Mệnh Lão Quân nghe xong, lắc đầu cười nói: “Không phải, không phải, người họ Phương này khí vận không rõ ràng, sao có thể là kẻ thù của ngươi? Kẻ thù của ngươi đã nổi tiếng khắp thiên hạ, khí vận đương nhiên là đỉnh cao của nhân

gian.” Thiên thần Ách Vận nghe xong, khí thể bá đạo lập tức thu liễm đi nhiều, hần đáp một tiếng rồi biến mất tại chỗ:

“Nếu đã như vậy, thì bản thân sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, tha cho tên phạm nhân họ Phương kia một mạng.”

Kim Mệnh Lão Quân lại nhìn vào tấm bia đá trước mặt, miệng bắt đầu lẩm bẩm điều gì đó.

Những chữ viết huyền ảo trên bia đá vẫn đang chuyển động, tất cả đều chui về một khu vực, trông rất ngoạn mục. ...

Tuyết băng tràn ngập, núi non như rừng, trên đỉnh một ngọn núi tuyết có luồng khí đen cuộn cuộn, ngay cả gió tuyết cũng không thể che giấu được chúng.

Trong luồng khí đen có một bóng người đang đả tọa, đến gần nhìn thì chính là Dương Độc.

Lúc này Dương Độc có mái tóc dài đen đỏ, trông như một con yêu ma, toàn thân tỏa ra sát khí kinh khủng.

Gió tuyết trước mặt Dương Độc đột nhiên tản ra, một bóng người bước ra từ đó.

Cơ Như Thiên!

Cơ Như Thiên lơ lửng trên không, nhìn Dương Độc ở phía trước, ánh mắt phức tạp.

“Người sẽ không lại đến khuyên ta chứ, ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy.”

Giọng nói của Dương Độc vang lên, giọng điệu hờ hững, nghe giọng nói thì không phải là giọng nói ban đầu của hắn mà là giọng nói của Hư Xung Quái.

Cơ Như Thiên mở miệng nói: “Nếu người tiếp tục như vậy, nhất định sẽ có kẻ thù khắp thiên hạ, đến lúc đó, người sẽ vi

phạm đạo nghĩa của Vọng Đạo, Đạo Chủ sẽ không vui.”

Nghe vậy.

Dương Độc mở mắt ra, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Cơ Như Thiên, nói: “Thời đại tranh đấu, nếu Đạo Chủ thực sự không hài lòng thì đã sớm ngăn cản rồi. Huống hồ, ta không hành động nhân danh Vọng Đạo, những gì ta làm đều là ý của ta, ta cũng không dẫn theo đệ tử của Thê thần.”

Cơ Như Thiên nhìn hắn, nói: “Cái gọi là thời đại tranh đấu, không phải là quần hùng tranh đấu, khí vận của thiên hạ sẽ chảy vào tay một người. Vọng Đạo sẽ bị thế cục thiên hạ ép buộc phải chống lại ngươi, ngươi cho rằng ngươi có thể chống lại Vọng Đạo sao?”

“Chưa nói đến Đạo Chủ, mười hai Đạo tông, ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn liên thủ, ngươi có thể chịu được không?”

Khi nói ra những lời này, hắn hơi đau lòng.

Dương Độc hơi nghiêng cổ, ngay sau đó, trên cổ mọc ra một cái đầu, chính là đầu của Hư Xung Quái.

Một người hai đầu, hai đôi mắt đều nhìn chăm chăm vào Cơ Như Thiên, đồng thanh nói: “Thì sao chứ? Mười hai Đạo tông, ba mươi sáu Thiên Cương Đạo Tôn chưa bao giờ nằm trong mắt ta, đối thủ của ta mãi mãi chỉ có một, đó chính là Đạo Chủ!”

“Cho dù vạn kiếp bất phục, ta cũng phải leo lên đỉnh cao để chiến đấu với Đạo Chủ. Cơ Như Thiên, sao ngươi biết Đạo Chủ không mong đợi ta, không mong đợi ngươi? Hắn thực sự quan tâm đến thiên hạ nhưng hắn cũng khao khát đối thủ.”

Giọng nói của Dương Độc và Hư Xung Quái chồng lên nhau, mang đến cho người ta một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Lời của bọn họ khiến Cơ Như Thiên cau mày.

Trái tim Cơ Như Thiên chịu một cú sốc lớn, đột nhiên hắn có cảm giác tự thấy không bằng.

Đúng vậy.

Sao hắn biết Phương Vọng không muốn có một đối thủ?

Bấy lâu nay Dương Độc tùy ý làm bừa, Phương Vọng cũng không truyền đến một mệnh lệnh nào, chẳng phải điều này chứng tỏ Phương Vọng cũng đang chờ Dương Độc trở nên mạnh mẽ sao?

Hai cái đầu của Dương Độc liền hợp lại, khôi phục thành một cái đầu, vẫn là dung mạo của chính hắn, hắn từ từ nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Chương 760: Đối thủ của Đạo Chủ

Chương 760: Đối thủ của Đạo Chủ

Cơ Như Thiên hít sâu một hơi, nói: “Đế Thương Thiên của Tây nhân gian đã để mắt đến ngươi, hắn sinh ra đã có cửu mệnh bảo linh, được mệnh danh là mệnh cách Đại Thánh, tư chất của Đế bẩm sinh. Người này không dễ đối phó, cách đây không lâu vừa đánh bại một Thiên Địa Càn Khôn cảnh, rất nhiều người gọi hắn là Thiên Đạo của Tây nhân gian, ngươi đừng coi thường.”

“Cửu mệnh bảo linh sao? Vậy thì ta lại rất chờ mong rồi.”

Dương Độc tùy tiện trả lời.

Cơ Như Thiên do dự một lát, hỏi: “Bây giờ ngươi rốt cuộc là Dương Độc, hay là Hư Xung Quái của Hư đạo?”

“Dương Độc là ta, Hư Xung Quái cũng là ta. Ta vừa có tu vi và khí vận của Hư Xung Quái, vừa có Thiên Cương thánh

thể của Dương Độc, sau này người vẫn có thể gọi ta là Dương Độc.”

Nghe vậy, ánh mắt Cơ Như Thiên trở nên phức tạp hơn.

Hắn truy hỏi: “Rốt cuộc người đã trải qua chuyện gì?”

Lần này, Dương Độc không trả lời nữa.

Cơ Như Thiên muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng, quay người rời đi, biến mất trong gió tuyết. ...

Thời gian trôi qua.

Phương Vọng ở Kiếm Thiên trạch, mỗi năm đều có thể cảm nhận được khí tức chiến đấu mãnh liệt, khắp mọi hướng đều có, thậm chí không thiếu Thiên Địa Càn Khôn đang chiến đấu.

Đại lục Hàng Long cũng có không ít trận chiến nhưng hầu như đều ở dưới Đạp Tiêu cảnh. Lực uy hiếp của Thiên Đạo tuyệt đối là đệ nhất Đông nhân gian, không có đại tu sĩ nào dám gây chuyện trên địa bàn của Vọng Đạo.

Một ngày nọ.

Phương Vọng mở mắt ra, hắn bấm ngón tay tính toán, hắn đã bế quan ba mươi bảy năm.

Về việc dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh và Thái Huyền Thần Tiêu kinh, hắn đã sắp hoàn thành.

Bây giờ hắn chuẩn bị luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh một lần, để thân thể nắm giữ bộ kinh này.

Hắn có linh cảm. Thái Huyền Thần Tiêu kinh e sẽ aân ra đang tĩnh cục lớn, thậm chí có thể mang đến tai họa cho đại lục Hàng Long. Vì vậy, hắn đứng dậy, lấy mặt nạ hồ ly đeo lên mặt, rồi bước ra một bước.

Ngay giây tiếp theo, hắn đã đến biên giới nhân gian.

Biển cả mênh mông chảy về phía bầu trời đầy sao, cuối cùng rơi xuống vách đá Thiên Nhai.

Phương Vọng xuất hiện trên biển, hắn ngồi xếp bằng trên không trung dả tọa.

Hắn nhắm mắt lại, khước miệng dưới mặt nạ cong lên. Hắn chọn nơi này không phải là tùy tiện, trong quá trình ngộ đạo của hắn, khí vận ở nơi này tăng lên rất nhanh, thỉnh thoảng có khí tức mạnh mẽ bùng phát từ đây.

Phương Vọng trực tiếp bắt đầu tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh.

Hắn chỉ cần vận hành một chu thiên, thân xác đã có thể nắm giữ Thái Huyền Thần Tiêu kinh đại viên mãn.

Ầm!

Linh khí thiên địa đột nhiên trở nên cuồng bạo, điên cuồng tràn về phía Phương Vọng, ngay cả mặt biển cuộn cuộn bên dưới cũng bắt đầu sụp đổ, hình thành một xoáy nước khổng lồ.

“Ồ2”

Một tiếng kinh ngạc vang lên nhưng Phương Vọng như không nghe thấy, chuyên tâm tu luyện.

Linh khí thiên địa chui vào trong cơ thể hắn, pháp lực Thiên Đạo hình thành lại bốc lên từ đỉnh đầu hắn, ngưng tụ thành Thần Tiêu Thái Dương.

Thần Tiêu Thái Dương không ngừng lớn lên, kéo theo nhiệt độ giữa trời và biển cũng nhanh chóng tăng lên.

“Thái Huyền Thần Tiêu kinh! Rốt cuộc người là ai?”

Tiếng kinh ngạc đó lại vang lên, lần này, trong giọng nói của hắn tràn đầy vẻ nghiêm nghị.

Đáng tiếc, Phương Vọng vẫn không để ý.

Xa xa, mặt biển cuộn lên sóng dữ, trong sóng dữ xuất hiện một bóng hình khổng lồ, một bàn tay khổng lồ từ trong đó thò ra, vồ về phía Phương Vọng.

Trong nháy mắt, đôi mắt dưới mặt nạ của Phương Vọng mở ra, bàn tay khổng lồ trực tiếp dừng lại trên mặt biển, không thể nhúc nhích.

Sau đó, Phương Vọng lại nhắm mắt, tiếp tục tu luyện.

Sức ảnh hưởng của Thái Huyền Thần Tiêu kinh quá lớn, linh khí thiên nhiên linh khí thiên địa hơn, khiến cho toàn bộ nhân gian bắt đầu biến động bất ngờ.

Các tu sĩ ở các biển các đại lục đều mở mắt, tất cả đều nhìn về một hướng, tất cả đều lộ vẻ kinh ngạc.

Khi thiên hạ chấn động, Phương Vọng đang chuyên tâm tu luyện.

Với cảnh giới đại viên mãn, tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh một chu thiên, không cần quá nhiều thời gian.

Bàn tay khổng lồ treo trước mặt Phương Vọng hơi run rẩy, cánh tay chìm trong sóng biển cũng đang cuộn trào. Tồn tại bí ẩn núp bên trong dường như đang chịu đựng nỗi đau khó tưởng tượng nổi.

Một lúc sau, bàn tay khổng lồ này hóa thành nước biển tản ra, rơi xuống biển.

Sóng biển dâng lên cũng hạ xuống theo đó, chỉ còn lại cơn lốc linh khí cuồng bạo không ngừng hoành hành.

Nửa canh giờ sau, Phương Vọng luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh một chu thiên, Thần Tiêu Thái Dương giáng thế, khiến mặt biển bốc lên sương mù nóng hôi mênh mông.

Hắn mở mắt ra, Thần Tiêu Thái Dương trên bầu trời đột nhiên biến mất.

Hắn cũng mở miệng nói: “Các hạ đã xem lâu như vậy, cũng nên hiện thân rồi, không biết tiền bối xưng hô thế nào?”

Giọng nói vừa dứt, biển trời rơi vào im lặng.

Trong sương mù nóng bỏng trước mặt Phương Vọng dần dần ngưng tụ thành một bóng người. Hắn không bước ra khỏi sương mù nóng bỏng, giữ khoảng cách, nhìn Phương Vọng từ xa.

“Thái Huyền Thần Tiêu kinh, vạn năm khó gặp, hơn nữa có thể luyện đến mức độ như vậy, xưa nay chưa từng có.”

Giọng nói bí ẩn vang lên, ngữ khí tràn đầy kinh ngạc.

Phương Vọng không hề ngạc nhiên khi đối phương có thể nhận ra công pháp của mình, bởi vì đối phương rõ ràng là Thánh hoặc Đế.

“Bản Thánh là Cửu Tiêu Đại Thánh, cũng từng tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh, chỉ là không thể nghiên cứu thấu đáo sự huyền diệu của nó, không ngờ bản Thánh còn có thể thấy được Thái Huyền Thần Tiêu kinh đại thành.”

Chương 761: Cửu Tiêu Đại Thánh, phương pháp thành tiên!

Chương 761: Cửu Tiêu Đại Thánh, phương pháp thành tiên!

Cửu Tiêu Đại Thánh!

Phương Vọng chưa từng nghe qua cái tên này nhưng đã là Đại Thánh thì chắc chắn không đơn giản.

“Không biết vì sao Đại Thánh không ngừng truyền lực lượng vào nhân gian, mà lại không hiện thân?”

Phương Vọng nhìn chăm chăm Cửu Tiêu Đại Thánh hỏi.

Cửu Tiêu Đại Thánh trả lời: “Tất nhiên là giúp khí vận của nhân gian này tăng lên, khi thời cơ chín muồi, bản Thánh sẽ tự sống lại xuống trần.”

“Người hấn là Đạo Chủ Vọng Đạo sáng lập ra Thiên Đạo. Bản Thánh không thể nhìn thấu khí tức của người, không thể suy tính nhân quả của người nhưng khí vận của người tuyệt đối là đệ nhất đương thời.”

“Cho dù người thiên mệnh của thời đại này có thuận lợi giành được đại khí vận, e rằng cũng không bằng người.”

“Bản Thánh đoán rằng, người đã kế thừa khí vận mệnh mông của Đại An thần triều.”

“Khí vận của Đại An thần triều, cộng thêm Thái Huyền Thần Tiêu kinh, Đạo Chủ Vọng Đạo, người chính là biến số của chư thiên vạn giới này.”

Nghe lời của Cửu Tiêu Đại Thánh, Phương Vọng không hề động lòng, hấn chọn nơi này để tu luyện, một là tránh xa đại lục Hàng Long, hai là xác định thân phận của cường giả nơi này.

Trước khi hấn đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên, hấn không cho phép tiên thần hạ phạm trước.

Phương Vọng hỏi: “Xin hỏi Đại Thánh đứng về lập trường của nhân gian, hay là thờ phụng tiên thần?”

Cửu Tiêu Đại Thánh trả lời: “Nếu bản Thánh tín phụng tiên thần, sao có thể rơi vào kết cục như vậy?”

Phương Vọng thấy có lý, hấn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Cửu Tiêu Đại Thánh lại mở miệng nói: “Đạo Chủ Vọng Đạo, thần thông mà người thi triển với bản Thánh trước đó là từ đâu ra?”

Phương Vọng trả lời: “Mười Tám Tầng Địa Ngục, người đã từng nghe qua chưa?”

Cửu Tiêu Đại Thánh sửng sốt. Cửu Hương Đại Thánh vội vàng nói: “Khí vận của nhân gian tăng vọt một cách khó tin. Chờ đến khi Thiên môn mở ra, tuyệt đối không chỉ có một tiên thần đến, bản Thánh đoán rằng sẽ có thiên chúng hạ phàm, thậm chí tiên thần có thể tiến hành đại thanh tẩy nhân gian, giống như thu dọn nhân gian còn sót lại của Đại An thần triều năm xưa vậy.”

“Nghe nói người muốn sáng lập ra phương pháp thành tiên ở nhân gian, điều này là sự khiêu khích lớn đối với Thượng giới, người sẽ phải gánh chịu cơn thịnh nộ của tiên thần.”

Phương Vọng quay lưng về phía Cửu Tiêu Đại Thánh, vẫy vẫy tay, để lại hai chữ rồi biến mất trong không trung:

“Không sao.”

Cửu Đại Thánh rơi vào im lặng trong sương mù nóng bỏng. Rất lâu sau, hắc cười khẽ một tiếng, rồi cũng biến mất.

Ầm ầm——

Sóng lớn ập xuống, biển cả dâng lên từng tầng sóng, cuối cùng theo dòng chảy của biển lao về phía vách đá được gọi là Thiên Nhai. ...

Phương Vọng trở về cầu gỗ. Thái Huyền Thần Tiêu kinh vốn thuộc về nhân gian này, không tính là sáng tạo, chỉ là Thái Huyền Thần Tiêu kinh đại viên mãn quá mạnh mẽ, động tĩnh gây ra vẫn chưa biến mất.

Nhìn những đám mây trên bầu trời bị gió bão xé thành từng dải, giống như trường long, tất cả đều hướng về một hướng, vô cùng hùng vĩ.

“Đại Thánh, Đại Đế, tiên thần...”

Phương Vọng đã cảm nhận được tương lai sẽ hỗn loạn đến mức nào nhưng trong lòng hấn lại tràn đầy ý chí chiến đấu.

Kẻ địch càng nhiều, càng mạnh, mới càng có thể chứng minh được giá trị của Thiên Đạo Chân Tiên!

Phương Vọng đè nén tâm trạng mong đợi, bắt đầu nhắm mắt lại.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh và Thái Huyền Thần Tiêu kinh đã đến bước cuối cùng của quá trình dung hợp, hấn không thể chờ đợi để đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên!

Đến lúc đó, hấn sẽ tùy ý thể hiện sự mạnh mẽ của mình, hấn muốn để Thiên Đạo Chân Tiên vang danh chư thiên vạn giới!

Cùng lúc đó.

Trên lầu các cách đó vài dặm, Hồng Trần đứng bên cửa sổ, bấm ngón tay suy tính, khuôn mặt hấn tràn đầy vẻ phức tạp.

“Thái Huvyên Thần Tiêu kinh ” Thiên Mục Đại Thánh không tiết lộ sự tồn tại của Thái Huyền Thần Tiêu kinh cho người thứ hai, Hồng Trần cũng không biết Thái Huyền Thần Tiêu kinh đã rơi vào tay Phương Vọng.

Nhân quả của Thái Huyền Thần Tiêu kinh là điều ngay cả Hồng Trần cũng không thể suy tính được.

Rốt cuộc hấn đã không còn là Hồng Trần Thiên Đế không gì không làm được năm xưa nữa.

Hồng Trần bắt đầu thay đổi thủ thế, hai tay thi triển suy tính, lần này, hấn suy tính tiên thần Thượng giới.

Ánh sáng huyền hoặc, huyền diệu và bí ẩn bùng phát giữa hai lòng bàn tay, sắc mặt hấn đột nhiên thay đổi, trong mắt hiện lên vẻ căm hận.

“Cửu Diện Thần La...”

Hồng Trần nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra bốn chữ.

Âm!

Một tiếng sấm nổ vang, chiếu sáng cả thiên địa, như đang cảnh cáo hần không được nhắc đến cái tên đó.

Thế gian chỉ là một hình ảnh thu nhỏ của thiên hạ, từ những Đại Thánh, Đại Đế ẩn núp trong bóng tối cho đến những tu sĩ bình thường, ngày này đều đang lo lắng cho kiếp nạn sắp tới.

Phương Vọng sẽ không nghĩ đến những điều này, đặc biệt là khi hần toàn tâm toàn ý ngộ đạo.

Từng ngày trôi qua nhanh chóng.

Chớp mắt.

Lại năm năm trôi qua!

Ngày này, dưới chân Phương Vọng bùng phát ra ánh sáng màu vàng, từng vòng một, giống như hoa sen vàng nở rộ.

Ý thức của hần đột nhiên chìm vào Thiên Cung.

Hần mở mắt ra, nhìn Thiên Cung, hần không lập tức tu luyện, dưới sự chú ý của hần, từng bóng người ngưng tụ hiện ra.

Tổng cộng có tám người, trong đó có Thiên Cung Chân Thần!

Bảy người còn lại đều giống hệt Phương Vọng, chỉ khác nhau về trang điểm và quần áo.

Bọn họ nhìn Phương Vọng, đều lộ ra vẻ vui mừng và mong đợi.

Chương 762: Cứu Tiêu Đại Thánh, phương pháp thành tiên! (2)

Chương 762: Cứu Tiêu Đại Thánh, phương pháp thành tiên! (2)

Thiên Cung Chân Thần mở lời trước: “Cuối cùng ngươi cũng đi đến bước này rồi, đây cũng là bước mà chúng ta không đạt được.”

Những Phương Vọng khác cũng lên tiếng, ngữ khí không đồng nhất:

“Ha ha ha, không ngờ con đường mà ban đầu ta tưởng tượng lại có thể thành công.”

“Hừ, nếu không phải ta kế thừa ý chí của ngươi thì làm sao có được ngày hôm nay?”

“Theo ta thấy, công lao của chúng ta đều không lớn, chủ yếu là con đường hấn đi khác với chúng ta, Thiên Đạo chỉ là lý tưởng của chúng ta, quan trọng nhất là làm thế nào để thực hiện.”

“Thật sự có thể đi ra con đường thành tiên thứ hai sao?”

“Những tiên thần mà chúng ta thấy, chỉ là những con rối dưới một loại quy tắc nào đó mà thôi, tiên thần tiêu dao tự tại là một ảo tưởng tốt đẹp nhưng bây giờ có lẽ hấn có thể làm được.”

Nhìn tám bản thân mình đang phản kích nói chuyện, trong lòng Phương Vọng có một cảm giác kỳ diệu, hấn cũng không nói rõ được đây là cảm xúc gì.

Nhìn tám bóng người phía trước, Phương Vọng mở miệng hỏi: “Ai là An Thiên Đại Đế?”

Lời này vừa nói ra, Thiên Cung Chân Thần và bảy Phương Vọng khác đều im lặng, nhìn nhau, không ai trả lời.

Thiên Cung Chân Thần cảm thán nói: “Xem ra chúng ta không phải là vị Đại An Thần Đế cuối cùng, trước đây ta cũng tưởng mình là An Thiên Đại Đế chuyển thế.”

Lời của hắn thu hút sự chú ý của mọi người, Phương Vọng cũng nhìn hắn.

Thiên Cung Chân Thần nghiêm mặt nói: “Không cần quan tâm đến những điều đó, ngươi chỉ cần nhớ rằng, kiếp trước của ngươi chỉ có chúng ta”

Phương Vọng đầu tiên cười nói: “Đều nhờ vào Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết của ta, nếu không thì làm sao có các ngươi.”

Phương Vọng không khỏi nhìn về phía bản thân này, tò mò hỏi: “Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết là do ngươi sáng tạo ra sao?” Phương Vọng đầu tiên lắc đầu nói: “Tất nhiên là không phải. Đó là tuyệt học mạnh nhất mà ta có được trong kiếp này, là một vị tiên bối tên là Cô Mệnh truyền thụ cho ta.”

Cô Mệnh lão nhân?

Phương Vọng cảm thấy như đã từng nghe thấy cái tên này ở đâu đó, rất nhanh hắn đã nhớ ra.

Hồng Tiên Nhi từng nói, nàng đã gặp một vị cao nhân bí ẩn, nói Phương Vọng có thể trở thành đệ nhất thiên hạ trong tương lai.

Phương Vọng không khỏi cảm thán trong lòng, cao nhân trên đời này thật là vô số kể, bọn họ ẩn cư trong thế tục, không tranh danh lợi, có lẽ sống còn tự tại hơn cả Đại Thánh, Đại Đế.

“Cô Mệnh lão nhân kia là lai lịch gì? Ta cũng đã gặp, Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết của ta cũng là do hắn truyền cho.”

Một Phương Vọng khác mở miệng hỏi.

Bọn họ tương đương với Phương Vọng ở các không gian song song. Thời gian bọn họ ra đời không sớm hơn Phương Vọng, Cô Mệnh lão nhân mà bọn họ gặp, có lẽ chính là Cô Mệnh lão nhân ở mốc thời gian hiện tại của Phương Vọng.

Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, có thể khiến người ta sống lại trở về một thời điểm nào đó trong quá khứ nhưng không thể vượt quá thời điểm không có bản thân mình.

Lúc đầu khi được Hứa Ngôn truyền thụ Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, Phương Vọng đã cảm thấy có liên quan đến tám kiếp trước của mình.

Quả nhiên là như vậy!

Hắn dựa vào Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết, vậy Chu Tuyết dựa vào cái gì?

Còn có người bí ẩn sống lại nhiều lần hơn cả Chu Tuyết, hắn dựa vào cái gì để sống lại?

Các kiếp trước của Phương Vọng bắt đầu trao đổi với nhau về hiểu biết của mình đối với Cô Mệnh lão nhân, kết quả phát hiện ra rằng tất cả mọi người đều không hiểu biết nhiều về Cô Mệnh lão nhân, đều chỉ gặp một lần. Cô Mệnh lão nhân truyền thụ xong Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết thì biến mất khỏi cuộc đời của bọn họ.

Trong tám kiếp trước, chỉ có Thiên Cung Chân Thần phi thăng, bảy vị trước đều chết trong tranh đấu, có người chết dưới tay các thiên tài khác, cũng có người chết dưới tay tiên thần. Cơ Như Thiên, Dương Độc từng là tử địch của hắn ở hai kiếp nào đó.

Còn có một người tên là Đế Thương Thiên, sở hữu cửu mệnh bảo linh, Phương Vọng có hai kiếp chết dưới tay hắn.

Phương Vọng thậm chí ghi nhớ cái tên này, sau này có cơ hội sẽ thu dọn hắn một chút.

Đế Thương Thiên hẳn là thiên tài cứu mệnh bảo linh mà Chu Tuyết vẫn không chịu nói ra tên thật.

Phương Vọng không vội tu luyện, dù sao lần bế quan này chắc chắn sẽ rất lâu, chỉ bằng tìm hiểu kỹ càng về kinh nghiệm của các kiếp trước.

Từ kiếp đầu tiên, hắn đã có Thiên Cung nhưng thời gian ở trong Thiên Cung quá dài, khiến hắn không dám dễ dàng sử dụng. Đến chết, hắn chỉ sử dụng Thiên Cung vài lần.

Mấy kiếp sau cũng gần như vậy, bọn họ không giữ lại được ký ức kiếp trước. Thiên Cung Chân Thần suy đoán là có liên quan đến Thiên Cung, có thể là Thiên Cung tự bảo vệ mình, mặc dù phong ấn ký ức nhưng sự ảnh hưởng đến tính cách của mỗi kiếp đều được giữ lại, cuối cùng tạo nên Phương Vọng của ngày hôm nay.

Khi Phương Vọng tu luyện trong Thiên Cung, mỗi lần sắp không chịu nổi, hắn sẽ nghĩ nếu mình đối mặt với kẻ địch không đánh lại thì có hối hận quá khứ không, mỗi lần đều khiến hắn vô cùng sợ hãi. Trên thực tế những cảm xúc đó không phải do tưởng tượng ra mà là do trải nghiệm thực tế.

Sau khi trò chuyện vài ngày, Phương Vọng mới nhắm mắt tu luyện.

Tám kiếp trước vây quanh hắn đã tọa, đối mặt với hắn, cùng hắn nhắm mắt.

Bắt đầu tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh hoàn toàn mới!

Lần ngồi xuống này là thời gian trôi qua rất lâu!

Không biết đã qua bao lâu.

Chương 763: Cô Mệnh bí ẩn, chín kiếp tu tiên

Chương 763: Cô Mệnh bí ẩn, chín kiếp tu tiên

Đột nhiên có một ngày, Phương Vọng bỗng mở bừng mắt, không chỉ có hắc, tám kiếp trước cũng vậy.

Trong nháy mắt, đại điện Thiên Cung đột nhiên thay đổi, bọn họ đột nhiên đến đỉnh núi Côn Luân. Linh khí thiên địa diên cuồng tràn đến, cuốn sạch tất cả biển mây trên đường đi, rừng núi dâng lên sóng xanh, chim chóc bay thành hàng.

Thành công!

Âm!

Một luồng ánh sáng vàng từ trên trời giáng xuống, rơi vào người Phương Vọng và tám kiếp trước.

Sắc mặt Phương Vọng bình thản, tám kiếp trước thì lộ vẻ phấn khích, ngay cả Thiên Cung Chân Thần cũng không giấu được vẻ kích động.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh tiểu thành!

Trực tiếp thoát xác thành tiên!

Đây là tiên thuộc về Thiên Đạo, được Phương Vọng gọi là Thiên Đạo Chân Tiên!

Tiểu thành của Thiên Đạo Vạn Pháp kinh hoàn toàn mới là có thể thành tiên!

Trong mơ hồ, Phương Vọng không chỉ cảm nhận được linh khí mệnh mông mà còn có đủ loại quy tắc thiên địa.

Chỉ có vượt lên trên quy tắc thiên địa mới có thể tiêu dao tự tại, tam giới tùy ý đến đi!

Đây là lời chúc mừng của thiên địa đối với Phương Vọng, là một cuộc tẩy lễ để Phương Vọng tiến hành lột xác bản chất sinh mệnh.

Cuộc tẩy lễ này kéo dài tròn một tháng!

Một tháng sau, cột sáng màu vàng tan biến, Phương Vọng hiện ra thân hình. Hắn trông không có gì thay đổi, chỉ là trên cơ thể tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, đó là tiên quang của Thiên Đạo Chân Tiên!

Phương Vọng trực tiếp nhắm mắt, tiếp tục xung kích cảnh giới đại thành!

Trực giác mách bảo hắn đã mất rất nhiều thời gian nhưng lần này, hắn cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh, không khiến bản thân cảm thấy khó chịu. Dần dần, Phương Vọng cũng cảm thấy nhàm chán.

Nhưng mỗi khi hắn mở mắt ra, hắn đều có thể nhìn thấy tám kiếp trước của mình, bọn họ đều đang lặng lẽ ở bên cạnh hắn.

Lòng Phương Vọng không hiểu sao lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

Thiên Cung Chân Thần mở miệng nói: “Người sắp thành công rồi, chỉ cần đạt được Thiên Đạo Chân Tiên trong lòng người, người sẽ có được tư cách trường sinh bất tử!”

Phương Vọng hít sâu một hơi, tiếp tục tu luyện.

Trong những năm tháng sau đó, các kiếp trước của hắn không ngừng khích lệ hắn, khiến hắn nghiên rằng kiên trì.

Cuối cùng.

Hắn đã luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới đến đại thành!

Pháp lực Thiên Đạo tăng vọt. Thân thể của hắn lại xảy ra sự dung hợp kỳ diệu với Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, đạo lực và pháp lực Thiên Đạo cũng có thể dung hợp lại với nhau để sử dụng, uy lực càng mạnh hơn.

Hắn quay đầu nhìn lại, hắn đã bước vào Thiên Cung được hai mươi ba vạn năm!

Trực tiếp phá vỡ kỷ lục thời gian bế quan của tất cả lần ở Thiên Cung trước đây!

Điều quan trọng nhất là hắn vẫn chưa thể rời khỏi Thiên Cung, bởi vì hắn còn phải tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới đến đại viên mãn!

Dựa theo kinh nghiệm trước đây, thời gian từ đại thành đến đại viên mãn dài hơn thời gian từ mới luyện đến đại thành.

Hai mươi ba vạn năm lắng đọng khiến cho tâm thành tiên của Phương Vọng đã trở nên bình thản.

Theo một ý nghĩa nào đó, đạo tâm của hắn cũng đã trở thành Thiên Đạo Chân Tiên, hắn chấp nhận sự mạnh mẽ của mình và coi đó là chuyện bình thường.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Đánh cược đi, các ngươi cho rằng ta còn cần bao nhiêu năm nữa mới có thể đạt đến đại viên mãn?”

Thấy Phương Vọng còn hứng thú đánh cược, tám kiếp trước đều thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ thay mình vào vị trí của Phương Vọng, không thể tưởng tượng được việc bế quan trong Thiên Cung hai mươi ba vạn năm là sự giày vò như thế nào. Bây giờ bọn họ không phải là hồn thể mà chỉ là ý chí còn sót lại, khi Phương Vọng không chú ý đến bọn họ, bọn họ sẽ ngừng suy nghĩ, vì vậy bọn họ không cảm nhận được thời gian trôi qua ở đây. “Ta cược thêm hai mươi vạn năm nữa.”

Phương Vọng kiếp thứ bảy mở miệng, giọng điệu mang ý trêu chọc.

Các kiếp trước khác cũng lần lượt mở miệng, ít nhất cũng là mười vạn năm.

Phương Vọng nở nụ cười, chỉ là nụ cười vô cùng chua xót, bất lực.

Thiên Cung Chân Thần cười tủm tỉm nói: “Cược gì?”

Bảy kiếp trước khác đều nhìn về phía Phương Vọng, Phương Vọng trầm ngâm nói: “Vậy thì cược di nguyện đi, ai đoán trúng, ta sẽ giúp hắn hoàn thành một di nguyện.”

Lời này vừa nói ra, các kiếp trước đều cảm thấy không tệ, vì vậy vui vẻ chấp nhận.

Phương Vọng không còn đùa giỡn với bọn họ nữa, bắt đầu chuyên tâm lĩnh ngộ công pháp.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh tiểu thành đã có thể khiến hắn thành tiên, vậy đại viên mãn lại có thể có tạo hóa như thế nào?

Phương Vọng hy vọng xác định kết quả trước, sau đó mới xây dựng quá trình, như vậy mới có phương hướng.

Hắn suy nghĩ như vậy, thoáng chốc đã trôi qua vạn năm.

Hắn chưa từng cảm thấy thời gian trôi nhanh như vậy nhưng cho dù thời gian trôi nhanh, hắn vẫn không thấy ngày công thành.

Vạn năm nối tiếp vạn năm trôi qua, Phương Vọng ngộ đạo trong lúc tĩnh tọa.

Khi hắn tìm được phương hướng, hắn không xem thời gian nữa mà tiếp tục tu luyện, hắn muốn tu luyện một mạch đến đại viên mãn!...

Kiểm Thiên trạch, trên cầu gỗ, Phương Vọng mở mắt ra.

Lúc này, dưới chân hắn vẫn có ánh vàng không ngừng khuếch tán, giống như hoa sen vàng nở rộ, mà đóa hoa sen vàng này không ngừng lớn lên.

Thiên địa dường như cảm ứng được Thiên Đạo Vạn Pháp kinh hoàn toàn mới ra đời, các quy tắc thiên địa xung quanh

Kiểm Thiên trạch đều đang reo hò, sôi trào. Sức ảnh hưởng này đang không ngừng khuếch tán.

Ánh mắt của Phương Vọng vô cùng hoang mang, có một khí tức chết chóc đáng sợ.

“Bảy mươi tám vạn năm...”

Phương Vọng lâm bầm.

Chương 764: Bảy mươi tám vạn năm!

Chương 764: Bảy mươi tám vạn năm!

Từ mới luyện đến tiểu thành đã dùng hai mươi ba vạn năm, từ tiểu thành đến đại viên mãn, hắn đã dùng trọn năm mươi lăm vạn năm!

Bảy mươi tám vạn năm, hắn như thể sống từ thời sơ khai của Đại An thần triều đến ngày nay, thậm chí còn lâu hơn, mà trong suốt quá trình đó hắn vẫn luôn tĩnh tọa ngộ đạo.

Không ai có thể hiểu được cảm xúc của hắn.

Bảy mươi tám vạn năm giày vò khiến cho dục vọng, hận thù, lòng thù địch, ... vân vân của hắn đều bị xóa sạch. Hắn thậm chí cảm thấy trên đời này không còn chuyện gì có thể khiến hắn dao động cảm xúc nữa.

Trong những năm tháng dài đằng đẳng như vậy, sinh mệnh trở nên có cũng được mà không cũng chẳng sao, mọi thứ đều mất đi ý nghĩa.

Nhìn lại nhân gian này, Phương Vọng đã mất đi sự mong đợi đối với tiên thân, đối với thời đại tranh đấu.

Hắn thậm chí còn mất đi hứng thú với việc thành tiên, lúc này, hắn như thể mất đi mục tiêu, mất đi ý chí chiến đấu.

Hắn cứ ngồi ngây dại trên cầu gỗ, nhìn mặt hồ, mãi đến khi ánh vàng dưới thân tan đi, hắn vẫn không nhúc nhích, thậm chí

còn không chớp mắt.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Từng ngày trôi qua.

Sương mù bao phủ cầu gỗ dần tan đi, đợi đến khi sương mù tan hết, bóng dáng Phương Vọng đã biến mất.

Lúc này, Phương Vọng đang đi trên một con đường núi ở Côn Luân.

Con đường núi hẹp, chỉ đủ cho một người đi, bậc đá dựng đứng, vách núi càng thẳng đứng. Hắn đi trên con đường núi, chỉ cần sai một bước sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Xung quanh là những ngọn núi cao chót vót, tất cả đều nằm trên dãy núi Côn Luân, sương mù cuộn cuộn giữa các ngọn núi. Đó là sương mù do linh khí tụ lại.

Phương Vọng nhìn Côn Luân, ánh mắt hờ hững, hắn không có một tạp niệm nào, không có mục đích.

Từ sáng đến tối, con đường núi Côn Luân như thể vô tận.

Phương Vọng đến một vách đá, dưới bóng cây có một người đang nằm, tay cầm một quả, vừa nhai vừa lẩm bẩm điều gì đó. Phương Vọng lặng lẽ nhìn Cô Mệnh lão nhân, đôi mắt như giếng cổ không gợn sóng cuối cùng cũng có một tia thay đổi, đó là vẻ nghi hoặc.

Hắn tò mò không biết người này là ai, lại lén vào Côn Luân mà không ai phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Nhìn một lúc lâu, Phương Vọng cố ý bước ra một bước.

Rắc!

Chân phải của hắn giẫm lên lá khô, phát ra tiếng động giòn tan.

Cô Mệnh lão nhân giật mình tỉnh giấc, mở mắt nhìn Phương Vọng, vẻ mặt cảnh giác, trầm giọng hỏi: “Người là ai?”

“Phải là ta hỏi người mới đúng, người là ai?”

Phương Vọng mở miệng, giọng khàn khàn, như thể đã nhiều năm không nói chuyện.

Cô Mệnh lão nhân đánh giá hắn, nói: “Người có thể gọi ta là Cô Mệnh lão nhân, người chính là Đạo Chủ Vọng Đạo?”

“Sao người lại nói vậy?”

“Toàn bộ Vọng Đạo, chỉ có Đạo Chủ Vọng Đạo khiến ta không thể nhìn thấu, không thể tính toán, càng không biết khí tức của hắn ở đâu.”

“Vậy người có biết Huyền tông không?”

“Biết nhưng không quen, hắn là Thiên Đế đời trước của Tiên Đình ở Thượng giới.”

Nghe lời đáp của Cô Mệnh lão nhân, Phương Vọng càng tò mò về hắn.

Tiền kiếp của Phương Vọng cũng từng gặp Cô Mệnh lão nhân, chỉ cần nhìn vào việc Cô Mệnh lão nhân nắm giữ Cửu Mệnh Niết Bàn kiểm quyết thì có thể thấy thân phận của hắn không đơn giản, thậm chí có thể còn thần bí hơn cả tiên thần ở Thượng giới.

Phương Vọng đột nhiên xuất hiện trước mặt Cô Mệnh lão nhân, khiến Cô Mệnh lão nhân vô thức lùi lại.

Hắn giơ tay nắm lấy cổ tay Cô Mệnh lão nhân, kéo hắn lại.

Cô Mệnh lão nhân kinh hãi, vội vàng kêu lên: “Ta không có ác ý! Đừng giết ta! Có chuyện gì thì từ từ nói!”

Phương Vọng nhìn chăm chăm hắn, hỏi: “Người không yếu như vậy chứ?”

“Không phải ta yếu, mà là người quá mạnh, ngay cả Thiên Địa Càn Khôn trước mặt người cũng chỉ là lật tay trấn áp, sao ta có thể là đối thủ của người?” Cô Mệnh lão nhân nói với vẻ mặt cầu xin.

“Vậy thì nói cho ta biết lai lịch của người, tại sao người lại trốn ở Côn Luân?”

“Thiên hạ đại loạn, ta thấy Côn Luân là an toàn nhất, dù sao cũng không ai dám trêu chọc người. Còn về lai lịch của ta, không giấu gì người, thực ra ta cũng quên rồi. Ta nghiên cứu về vận mệnh nhân quả nhiều năm, bị nhân quả phản phệ, ta không biết mình đến từ đâu, cũng không biết mình đã sống bao lâu, mơ mơ hồ hồ ở nhân gian. Niềm vui duy nhất là tiết lộ số mệnh cho thế nhân, cho dù bị phản phệ thì nỗi đau đó cũng có thể khiến ta nhận ra cảm giác được sống là như thế nào.”

Cô Mệnh lão nhân thở dài không thôi.

Nhìn vẻ mặt của hắn, không giống như là giả.

Phương Vọng hắn, Cô Mệnh lão nhân vội vàng lùi lại.

Lúc này, Cô Mệnh lão nhân mới bắt đầu nghiêm túc đánh giá Phương Vọng, hắn càng nhìn càng kinh ngạc.

Phương Vọng mang lại cho hắn một cảm giác không thể nói nên lời, rõ ràng là ở ngay trước mắt, không hề có một tia khí tức nào tiết lộ ra nhưng lại khiến hắn có một sự thôi thúc muốn quỳ lạy.

Quá kỳ lạ

Thấy Phương Vọng không nói gì nữa, Cô Mệnh lão nhân mở miệng hỏi: “Đạo Chủ, Vọng Đạo còn thiếu người không?”

Đề ta gia nhập thế nào? Chỉ cần Côn Luân có thể để lại cho ta một chốn bông lai thì ta đã mãn nguyện rồi.”

“Người có thể làm gì cho Vọng Đạo?”

“Tất nhiên là bói toán, về phương diện này, ta tự nhận đứng thứ hai thiên hạ thì không ai dám nhận đứng thứ nhất!”

“Hong Trần Thiên Đế cũng không bằng người sao?”

Chương 765: Bảy mươi tám vạn năm! (2)

Chương 765: Bảy mươi tám vạn năm! (2)

“Hắn chỉ là thân luân hồi, nếu hắn vẫn là Thiên Đế kia thì ta đương nhiên không bằng nhưng bây giờ, hừ hừ...”

Thấy vẻ mặt kiêu ngạo, đắc ý của Cô Mệnh lão nhân, Phương Vọng vẫn không có bất cứ cảm xúc gì.

Nếu như năm mươi vạn năm trước, hắn có thể sẽ rất hứng thú với Cô Mệnh lão nhân.

Nhưng bây giờ, hắn thực sự không có hứng thú.

Chỉ nói vài câu, hắn đã muốn đi rồi.

Phương Vọng liếc nhìn Cô Mệnh lão nhân, quay người tiếp tục lên núi.

Thấy Phương Vọng định đi, Cô Mệnh lão nhân vội vàng nói: “Một trăm năm sau, người thiên mệnh sẽ vượt qua Thiên Địa Càn Khôn, quét ngang nhân gian. Hai trăm năm sau, Thiên môn mở ra, vô số tiên thần giáng lâm, rửa sạch nhân gian!”

Cô Mệnh lão nhân tiết lộ thiên cơ nhưng không khiến Phương Vọng dừng bước, điều này khiến hắn càng sốt ruột.

“Đạo Chủ, người muốn biết gì, cứ hỏi ta, ta nhất định sẽ trả lời!”

Cô Mệnh lão nhân đuổi theo bước chân của Phương Vọng, vội vàng nói, giọng điệu thậm chí còn mang ý cầu xin.

Phương Vọng không để ý đến lão, thông thả bước lên đường núi. Cô Mệnh lão nhân không chịu từ bỏ, bám sát theo sau, liên tục nói về đại thế thiên hạ trong tương lai.

“Theo Ma tộc đến nhân gian, nhân gian sẽ đón chào một kiếp nạn chưa từng có, một tồn tại cấm kỵ nào đó đang tìm kiếm thân xác ở nhân gian.”

“Sau khi Thiên môn mở ra, âm dương hỗn loạn, tồn tại của Âm phủ Cửu U cũng sẽ giáng lâm nhân gian.”

“Đến lúc đó, người, ma, yêu, thần, tiên tranh đấu không ngừng. Thánh Đế cổ xưa sẽ phục sinh từ biển sâu đất vàng. Chủ của các thần tiên đứng trên tam giới cũng sẽ hạ phàm. Đây sẽ là kiếp nạn lớn nhất trong lịch sử, hơn nữa kiếp nạn vẫn luôn thay đổi. Trong bóng tối, chắc chắn có một tồn tại khó có thể tưởng tượng được đang thúc đẩy tất cả những điều này.”

Cô Mệnh lão nhân càng nói, sắc mặt càng tái nhợt, dường như đã tự dọa mình.

Trên thực tế, đúng là như vậy, những lời hấn nói bây giờ đều là điều hấn vừa mới suy diễn ra.

Không biết vì sao, khi đến gần Phương Vọng, hấn có thể suy diễn ra nhiều biến số hơn nhưng hấn vẫn không thể tính được mệnh số của Phương Vọng.

Trong lòng hấn dần có một phỏng đoán khiến hấn sợ hãi.

Giọng nói của hấn ngày càng yếu ớt, chênh lệch với bước chân của Phương Vọng cũng ngày càng lớn.

Nửa canh giờ sau.

Phương Vọng dừng lại ở rìa vách đá, bên cạnh có một tảng đá khổng lồ như tượng điêu khắc dựng đứng. Hắn quay đầu liếc nhìn Cô Mệnh lão nhân bằng khước mắt.

Hai người cách nhau mười mấy bước, Cô Mệnh lão nhân vừa vặn ở khúc quanh của đường núi. Hắn thấy ánh mắt của Phương Vọng, trong lòng không khỏi căng thẳng.

“Bây giờ ngươi còn muốn gia nhập Vọng Đạo không?”

Giọng nói của Phương Vọng lọt vào tai Cô Mệnh lão nhân.

Cô Mệnh lão nhân im lặng, hắn nghiêng răng nói: “Muốn!”

Mặc dù Phương Vọng là biến số lớn nhất nhưng hắn cảm thấy hy vọng lớn hơn.

Lý do hắn trốn vào Côn Luân là vì hắn nhận ra rằng mình rất khó tự bảo vệ mình trong kiếp nạn sắp tới. Mặc dù bây giờ hắn rất sợ hãi trước sự bí ẩn của Phương Vọng nhưng sau khi bình tĩnh lại, trong lòng hắn lại dấy lên một hy vọng lớn hơn.

Khó trách Hồng Trần Thiên Đế cũng nguyện ý làm việc cho Đạo Chủ Vọng Đạo.

Cô Mệnh lão nhân càng nghĩ, trong lòng càng nóng bỏng, Phương Vọng hắn hỏi hắn, chứng tỏ đã có ý tiếp nhận.

Phương Vọng mở miệng nói: “Đi tìm Huyền tông đi, cứ nói là ta đồng ý cho ngươi nhập đạo, trước khi Côn Luân xây xong, không được bước chân vào nữa.”

Nghe vậy, Cô Mệnh lão nhân vội vàng cảm tạ, rồi nhảy lên, bay về phía Kiếm Thiên trạch.

Phương Vọng quay đầu, tiếp tục lên núi.

Sau này, Phương Vọng không gặp thêm người nào nữa, dù sao thì xung quanh Côn Luân đều có đệ tử Vọng Đạo canh

giữ, không dễ xâm nhập nhi/ vẦVv: Mãi đến sáng hôm sau, Phương Vọng mới lên đến đỉnh núi.

Côn Luân vẫn không ngừng cao lên. Phương Vọng đứng ở rìa vách đá có thể nhìn thấy xa xa có tu sĩ Thiên Công giáo không ngừng vận chuyển đá núi, đặt lên đỉnh núi Côn Luân, rồi thi pháp dung hợp đá thành một thể.

Ngoài việc dung hợp núi, còn có người trồng hoa cỏ, bày trận tụ linh, nhìn khắp nơi, ít nhất có hàng chục vạn tu sĩ đang bận rộn cùng lúc.

Phương Vọng đứng trên đỉnh núi, nhìn xuống nhân gian, từ đây nhìn xuống, Kiếm Thiên thật sự nhỏ bé, giống như một thanh kiếm nhỏ được khảm trên mặt đất.

Phương Vọng vén vạt áo, ngồi xếp bằng tại chỗ.

Đã đến lúc thành tiên.

Ánh mắt hần ngưng tụ, lập tức bắt đầu vận công.

Trong nháy mắt, một luồng khí thể hùng hồn bùng nổ từ trong cơ thể hần, xông thẳng lên trời, xua tan biến mây trên trời. Toàn bộ linh khí của Côn Luân đều trĩu trĩu vì đó.

Toàn bộ chúng sinh của đại lục Hàng Long đều cảm nhận được một luồng khí thể siêu nhiên, bá đạo bao trùm lấy chính mình, kinh thiên động địa, vô số sinh linh nhìn về cùng một hướng.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh dung hợp Thái Huyền Thần Tiêu kinh đã dẫn động quy tắc thiên địa trong thời gian cực ngắn.

“Ta, Thiên Đạo, muốn thành tiên ở nhân gian, mở đạo trường ở Côn Luân, nguyện mở ra một con đường thành tiên cho nhân gian. Tiên của Thiên Đạo gọi là Chân Tiên, chúng sinh đầu có thể tu tiên!”

Tiếng nói của Phương Vọng vang lên theo, giọng nói to rõ, uy nghiêm vô cùng. Không chỉ đại lục Hàng Long mà toàn bộ chúng sinh trong nhân gian đều có thể nghe thấy, đồng thời còn có thể cảm nhận được khí thế cao không thể chạm tới của hắn.

Chương 766: Muốn thành tiên ở nhân gian

Chương 766: Muốn thành tiên ở nhân gian

Kiểm Thiên trạch.

Hồng Trần và Cô Mệnh lão nhân đồng thời xuất hiện bên hồ, cả hai đều chấn động, không thể tin được nhìn về phía Côn Luân.

“Nhân gian cũng có thể thành tiên sao?”

Cô Mệnh lão nhân không nhịn được hỏi. Vừa rồi hắn đang thương lượng với Hồng Trần về việc mình gia nhập Vọng Đạo, đang nói chuyện vui vẻ, không ngờ Phương Vọng đột nhiên tuyên bố mình muốn thành tiên!

Tùng là Thiên Đế của Tiên Đình, Hồng Trần cũng lộ vẻ mặt khó tin, hắn lầm bầm: “Nhân gian làm sao có thể thành tiên, chẳng lẽ đạt đến cảnh giới ngang bằng với tiên thần sao?”

Theo hắn thấy, Phương Vọng chưa từng đến Thượng giới, cũng chưa từng giao thủ với tiên thần thực sự, không hiểu bản chất của tiên thần, cho nên cho rằng một cảnh giới nào đó chính là cảnh giới thành tiên.

Cô Mệnh lão nhân nhìn Hồng Trần, hỏi: “Ngươi chắc chắn ngươi hiểu rõ cảnh giới của hắn sao?”

Hồng Trần im lặng.

Cùng lúc đó.

Trên một hòn đảo ở Tây nhân gian xa xa, Dương Lâm Nhi mặc một bộ đồ trắng đứng trên bãi cát, nhìn về phía chân trời, đôi mày thanh tú của nàng nhíu lại.

Nàng cũng nghe thấy giọng nói của Phương Vọng. Không biết vì sao, nàng cảm thấy giọng nói của Thiên Đạo hơi giống giọng nói của phu quân nàng là Phương Vọng nhưng nàng không dám chắc, bởi vì Phương Vọng chưa bao giờ dùng giọng điệu uy nghiêm như vậy để nói chuyện. Hơn nữa nàng đã rời xa Phương Vọng nhiều năm, gần như không nhớ rõ giọng nói của Phương Vọng.

“Thiên Đạo...”

Dương Lâm Nhi miệng lẩm bẩm, đột nhiên nàng có một niềm thôi thúc mãnh liệt muốn đến Côn Luân ở Đông nhân gian.

Không chỉ có nàng, không biết có bao nhiêu tu sĩ, yêu ma trên thế gian này bị lời nói của Thiên Đạo làm kinh động, không thể kìm nén được muốn đến Côn Luân truy cầu tiên pháp.

Ở vùng đất núi lửa vô biên, dung nham tràn ngập mặt đất, giữa núi, khói cháy bỏng bao phủ thiên địa, giống như một vùng đất luyện ngục. Chu Tuyết mặc áo choàng đỏ quay người, áo choàng tung bay, gió lớn thổi tung mái tóc đen của nàng. Ánh mắt nàng nhìn về phía chân trời, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Hồng Huyền Đế đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng, mở miệng hỏi: “Tên tiểu tử Phương Vọng kia muốn thành tiên, chẳng lẽ người đứng sau người đã ban cho hắn tiên pháp? Nhưng như vậy cũng không đúng, nhân gian làm sao có thể thành tiên, chỉ có Thượng giới mới có tiên linh khí thích hợp để thành tiên!”

Sắc mặt hắn kích động, không rõ là phấn khích hay sợ hãi.

Chu Tuyết không trả lời, chỉ bình tĩnh nhìn về phía chân trời.

Âm!

Một ngọn núi lửa cách nàng mấy trăm dặm về phía sau đột nhiên nổ tung, từng luồng khí đen bay ra theo dung nham phun trào, ngưng tụ thành một hồn phách yêu ma, giống rồng giống giao, lượn vòng dưới mây đen, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa.

Chu Tuyết thu hồi ánh mắt, quay người lại, nói: “Đã đến lúc thu dọn con súc sinh này rồi.”

Hồng Huyền Đế cũng quay người theo, chặc chặc khen ngợi: “Nhân gian lại ẩn chứa tiên hồn. Người đứng sau người ở Tiên Đình rốt cuộc là thân phận gì, mà lại có thể để người biết được tình báo như vậy.”

Chu Tuyết không trả lời, đột nhiên biến mất tại chỗ.

Hồng Huyền Đế không ra tay, hắn không nhìn được quay đầu nhìn lại.

So với kế hoạch của Chu Tuyết, hắn càng tò mò hơn về việc Phương Vọng có thể thành tiên hay không.

Lúc này, hắn nghĩ đến tám kiếp trước của Phương Vọng. Mỗi kiếp Phương Vọng trước mặt hắn đều ý chí hăng hái nhưng kiếp này lại khác, Phương Vọng kiếp này càng có một loại khí phách làm chủ vạn vật. Hắn rất tò mò, tại sao kiếp này Phương Vọng lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Khi các thế lực nhân gian chấn động vì tuyên ngôn của Phương Vọng, Phương Vọng đã đắm chìm vào việc tu luyện.

Chỉ cần vận hành Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới một chu thiên, hắn đã có thể thành Thiên Đạo Chân Tiên!

Trong quá trình vận công, những trải nghiệm cuộc đời trước đây hiện lên thành từng thước phim trước mắt hắn.

Có cuộc sống bình thường trên Trái Đất, có cuộc sống tuổi thơ phóng khoáng tự tại trong Phương phủ ở thành Nam Khâu, có đêm cầm kiếm cứu Hồi ức rất nhanh, sau khi Phương Vọng xem hết cuộc đời của mình, trái tim đã chết lặng dần dần gọn sóng.

Hắn đột nhiên nhận ra rằng có lẽ mình không phải là cùng một người với cái gọi là tám kiếp trước đó. Hắn vẫn luôn coi mình là người Trái Đất, mà tám kiếp trước chưa từng nhắc đến Trái Đất.

Cuối cùng trong lòng hắn cũng có một tia ý chí chiến đấu.

Thành tiên vô địch thiên hạ, đã mất đi hứng thú đối với hắn nhưng hắn có thể truy tìm đường về sau khi thành tiên.

Trái Đất ở nhân gian Huyền Đô không phải là Trái Đất mà hắn ở, vậy Trái Đất của hắn ở nơi nào?

Âm!

Khí thể của Phương Vọng lại tăng vọt. Ánh vàng dưới chân tỏa ra, hình thành một đóa sen vàng trắng lệt, chưa đầy vài nhịp thở, đường kính đã vượt quá nghìn trượng. Tất cả sinh linh xung quanh chân núi Côn Luân đều có thể nhìn thấy. Trong tầm mắt của bọn họ, biển mây trên trời như thể đột nhiên nở rộ sen vàng, vô cùng trắng lệt.

Quy tắc thiên địa run rẩy, khiến bầu trời xuất hiện cực quang đủ màu, toàn bộ nhân gian rơi vào một bầu không khí kỳ ảo trong thời gian cực ngắn.

Các tu sĩ Thiên Công giáo đang xây dựng trên Côn Luân lần lượt rút lui, bọn họ sợ bị Phương Vọng liên lụy.

Chúng sinh ở đại lục Hàng Long đều có thể cảm nhận được khí tức mệnh môn của Phương Vọng.

Chương 767: Thiên Đế kinh ngạc, tiên thần chấn động.

Chương 767: Thiên Đế kinh ngạc, tiên thần chấn động.

Bất kể là cảnh giới nào, chúng sinh đều sinh ra một loại xúc động muôn bất lay, bao gồm cả Hồng Trần, Cô Mệnh lão nhân.

“Ngươi có chắc là nhân gian không thể thành tiên không?”

Cô Mệnh lão nhân không nhịn được quay đầu nhìn Hồng Trần, mở miệng hỏi, giọng điệu lộ ra sự kích động.

Hắn đã đặt cược đúng rồi!

Hơn nữa còn đã lên vào Côn Luân trước khi Thiên Đạo thành tiên!

Nếu hắn đến muộn hơn vài chục năm nữa, Thiên Đạo sau khi thành tiên có thể coi trọng hắn sao?

Hồng Trần nhìn đỉnh núi Côn Luân bằng ánh mắt phức tạp. Hắn có thể cảm nhận được khí tức của Phương Vọng đã không kém gì tiên thần ở Thượng giới, đây không phải là độ mạnh yếu, mà là bản chất sinh mệnh.

Không chỉ vậy, linh khí xung quanh Côn Luân cũng đang thay đổi. Một loại linh khí mà hắn chưa từng cảm nhận được đang bùng phát từ Côn Luân, như một dòng lũ, cuốn trôi tám phương thiên địa.

Đại tạo hóa!

Ngay cả Hồng Trần từng là Thiên Đế, cũng chưa từng thấy tạo hóa như vậy ở Thượng giới.

Hắn đột nhiên có một suy đoán mà ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy hoang đường.

Phương Vọng sẽ không trở thành một tồn tại cao hơn cả tiên thần đấy chứ?

“Tiên ở nhân gian chẳng lẽ cao hơn tiên ở Thượng giới sao?”

Hồng Trần lẩm bẩm tự nói, hắn càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Nếu không thì tại sao Thượng giới lại không thể diệt trừ được nhân gian Huyền Tổ?

Tại sao nhân gian Huyền Tổ luôn có thể sinh ra những tồn tại khiến Thượng giới đau đầu, thậm chí là lật đổ Thượng giới?

Có lẽ tiên ở nhân gian vốn là tiên chân chính, chỉ là ở một thời điểm nào đó, nhân gian suy tàn, có một nhóm người mở ra một vị diện cao hơn, tự lập thành tiên thần, áp bức chúng sinh?

Trái tim Hồng Trần càng lúc càng nóng, ánh mắt hắn chuyển lên bầu trời, hắn tự lẩm bẩm: “Các ngươi hắn đã cảm nhận được rồi chứ. Cách xa hay là tức giận?”

Cô Mệnh lão nhân nghe lời hắn nói, tò mò hỏi: “Ngươi muốn nói đến tiên thần sao?”

Hồng Trần liếc hắn một cái, nói: “Ngươi sẽ không thật sự quên lai lịch của mình đấy chứ?”

Cô Mệnh lão nhân nghe vậy, vội vàng hỏi: “Ngươi biết lai lịch của ta ư?”

Đối mặt với Hồng Trần, hắn không còn tự xưng là tại hạ nữa, bởi vì hắn biết rõ trước mặt Hồng Trần, giả vờ thần bí không có tác dụng gì.

“Ha ha.”

Hồng Trần cười lạnh một tiếng nhưng không trả lời.

Cô Mệnh lão nhân lập tức sốt ruột, bắt đầu truy hỏi nhưng Hồng Trần thế nào cũng không chịu trả lời.....

Trên biển mây, Kim Mệnh Lão Quân đang đả tọa trước bia đá vàng đột nhiên mở mắt, hần ngẩng đầu nhìn bia đá vàng.

Chỉ thấy trên bề mặt bia đá vàng bùng phát từng tia sáng ngũ sắc, tất cả đều tụ về một khu vực, giao hòa thành một quả cầu sáng màu.

“Đây là... Sao có thể!”

Kim Mệnh Lão Quân nheo mắt, vừa nhìn hai nhíp thở, sắc mặt hần đã đại biến.

“Thiên cơ hỗn loạn, đại đạo tái hiện! Hơn nữa còn là nhân gian, đây là sắp đại loạn rồi!”

Toàn thân Kim Mệnh Lão Quân run rẩy, thất thanh kêu lên, hần không thể giữ được sự bình tĩnh như trước.

Ầm——

Một tiếng chuông lớn vang lên, liên tục không ngừng, như thể hàng vạn thần minh đang cùng nhau gầm thét.

Kim Mệnh Lão Quân hít sâu một hơi, rồi hóa thành một luồng ánh vàng bay lên, nhanh chóng biến mất. ...

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh một chu thiên không khó đối với Phương Vọng, hần chỉ dùng một nén nhang. Khi hoàn thành, quy tắc thiên địa điên cuồng tràn vào trong cơ thể hần.

Bên ngoài cơ thể hần tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

Phương Vọng đột nhiên cảm thấy Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt trở nên nóng rực. Loại nóng rực này không khiến hần khó chịu, ngược lại còn khiến Đây là quá trình lột xác thành Thiên Đạo Chân Tiên. Từ trước đến nay, Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt

và Thiên Cương Chí Dương Bá thể vẫn luôn có sự ngăn cách, hai loại lực lượng này chỉ có thể cùng tồn tại, không thể dung hợp.

Bây giờ, thân xác và xương cốt của hắn đang xảy ra một sự dung hợp kỳ diệu.

Không chỉ vậy, dù không mở mắt Phương Vọng cũng có thể nhìn thấy thiên địa, đây chính là tâm nhãn của hắn.

Chương 768: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa!

,

Trong tầm mắt của tâm nhãn, quy tắc thiên địa trở nên sống động, như thể quy tắc thiên địa cũng có sinh mệnh, đang biểu đạt cảm xúc của mình với hắn.

Các quy tắc thiên địa khác nhau tỏa ra những cảm xúc khác nhau, có tức giận, có ôn hòa, có lạnh lẽo thấu xương, có nóng rực như ngọn lửa.

Phương Vọng bắt đầu hiểu quy tắc thiên địa, hiểu cấu tạo của nhân gian.

Hắn như đến một thế giới hoàn toàn mới, một thế giới chưa từng thấy, kỳ quái muôn màu, đẹp đẽ vô cùng, lại ẩn chứa sự bí ẩn vô hạn.

Đột nhiên.

Phương Vọng cảm thấy cơ thể mình loạng choạng một chút, hắn vô thức mở mắt ra, phát hiện mình đã đến một hòn đảo hoang.

Bầu trời không một gợn mây, biển cả xung quanh hòn đảo hoang vắng, mặt biển không có chút gợn sóng nào. Nhìn thoáng qua, không thấy sinh vật nào khác, càng không thấy hòn đảo thứ hai.

Ánh mắt hắn dừng lại ở khu rừng trên đảo, khu rừng rậm rạp, giữa các cây với nhau rất tối tăm, như từng hang động

thông đến Cửu U.

Một tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền ra từ trong rừng, một bóng người nhanh chóng đi đến bìa rừng, dừng lại dưới bóng cây.

Đó là một nam tử tuấn tú như tiên quân trong tranh, mặc một bộ áo trắng, trên áo thêu mây biển màu vàng, mặt trời đỏ rực, trên vạt áo còn thêu núi non trùng điệp, một hàng hạc trắng bay lượn ở thất lưng hắn.

Chương 768: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa!

Hắn để tóc dài ngang vai xõa tung, đầu đội mũ miện bạc, như thể tiên thần trên trời rơi xuống phàm trần, toàn thân tỏa ra tiên khí ngự trị trên chúng sinh.

Phương Vọng chưa từng gặp người này.

Nam tử áo trắng mỉm cười, cảm thán nói: “Cuối cùng cũng xuất hiện rồi, tiên đạo của nhân gian cuối cùng cũng bắt đầu phục hồi. Hậu bối, ngươi đi con đường nào? Thánh đạo, hay Đế đạo?”

Phương Vọng bình tĩnh trả lời: “Ta đi con đường do mình khai sáng, Thiên Đạo.”

“Thiên Đạo?”

Nam tử áo trắng như nghĩ đến điều gì, khuôn mặt lộ vẻ hoài niệm, chậm rãi nói: “Thiên Đạo, cái tên thật cổ xưa.”

Nhìn nam tử áo trắng đang cảm thán, Phương Vọng mở miệng hỏi: “Xin hỏi danh hiệu của tiên bối là?”

Có thể ần núp trong quy tắc thiên địa, người trước mắt tuyệt đối rất mạnh.

Người Phương Vọng đầu tiên nghĩ đến là Huyền Tổ, Chí Thánh.

Huyền Tổ là người khai mở nhân gian, Chí Thánh là người mạnh nhất trong lịch sử nhân gian này. Ngoài bọn họ ra, Phương Vọng không nghĩ ra khả năng thứ ba.

Nam tử áo trắng cười nói: “Ta đã quên mất danh hiệu của mình từ lâu nhưng hình như chúng sinh thích gọi ta là Chí Thánh.”

Quả nhiên!

Chí Thánh!

Phương Vọng lập tức giơ tay hành lễ, để bày tỏ sự tôn trọng đối với tiền bối.

Chí Thánh nhìn Phương Vọng, ánh mắt trở nên nóng bỏng, nói: “Người có thể kể cho ta nghe về Thiên Đạo của người không?”

Phương Vọng đương nhiên sẽ không giấu giếm, lập tức bắt đầu kể về Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Chí Thánh chăm chú lắng nghe, Thiên địa bí ẩn này như không có thời gian, biến cả tĩnh lặng, không có một cơn gió nhẹ nào thổi qua, trên đảo Hồi lâu sau.

Phương Vọng kể xong, chờ đợi đánh giá của Chí Thánh.

Chí Thánh cau mày, vẻ mặt suy tư.

Hắn ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, bóng cây khiến khuôn mặt hắn trở nên âm u. Hắn tò mò hỏi: “Người đã từng tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh chưa? Thiên Đạo Thái Dương và Thần Tiêu Thái Dương khá giống nhau.”

Phương Vọng trả lời: “Đúng vậy, văn bối đã tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh, có thể sáng lập ra Thiên Đạo, bộ kinh

này đã đóng vai trò rất lớn.”

Chí Thánh không khỏi thở dài, u uất nói: “Thái Huyền Thần Tiêu kinh quả thực là tạo hóa không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù không vượt ra khỏi phạm vi Thánh đạo, Đế đạo nhưng nó có thể tu luyện sức mạnh quy tắc thiên địa, dắt kẻ đi theo Thánh đạo hay Đế đạo, đều có thể mạnh hơn những người cùng cảnh giới. Đồ đệ của ta sáng tạo ra nó, muốn thay thế thái dương, hóa thân thành Thần Tiêu Thái Dương, trường tồn cùng thiên địa”

Phương Vọng nhướng mày, hần cảm thấy kế hoạch này có thể thực hiện được.

“Lúc đó ta cảm thấy sinh linh không nên trường thọ cùng thiên địa, như vậy có thể trở thành tai họa đối với chúng sinh đời sau, thậm chí trở thành đại nạn của nhân gian. Ta đã ngăn cản hắn, thậm chí còn cắt giảm đạo hạnh của hắn.”

Giọng điệu của Chí Thánh trở nên kỳ lạ, khiến người ta không thể đoán được cảm xúc của hắn.

Phương Vọng chăm chú nhìn Chí Thánh, không nói lời nào.

Chí Thánh tự giễu cười nói: “Không chỉ vậy, ta còn tự hủy diệt, để sức mạnh của mình che chở cho nhân gian nhưng lại không lưu lại ý chí. Ta vốn tưởng rằng như vậy có thể mang lại hòa bình lâu dài cho nhân gian nhưng sau đó tai ương của nhân gian lại càng nhiều hơn.”

Phương Vọng hỏi: “Tiền bối cảm thấy mình sẽ mang đến tai họa cho nhân gian sao?”

Chí Thánh trả lời: “Đúng vậy, lòng người cuối cùng cũng sẽ thay đổi. Ta nắm giữ sức mạnh tuyệt đối mạnh mẽ, ta chỉ cần sơ ý một chút là có thể mang đến tai họa cho nhân gian, giống như ảnh hưởng của thiên uy đối với người phạm vậy.”

“Vậy bây giờ tiên bối có thái độ như thế nào?” Đối mặt với câu hỏi của Phương Vọng, Chí Thánh không trả lời, mà nhìn chăm chăm vào mắt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau.

Toàn bộ thiên địa bí ẩn đều bắt đầu vận vẹo.

Chí Thánh kinh ngạc, hỏi: “Ngươi đã có thể cảm nhận được tất cả các quy tắc thiên địa?”

Phương Vọng bình tĩnh nói: “Tiên bối sẽ không cho rằng thành tựu ta muốn đạt được là tiên trong nhận thức của tiên bối chứ?”

Chí Thánh cảm thán nói: “Quả nhiên là hậu sinh khả úy, ngươi mới bao nhiêu tuổi, đã vượt qua mười vạn năm tu luyện của ta khi còn sống.”

Mười vạn năm?

Xin lỗi, kiếp này của ta thực tế đã tu luyện một trăm ba mươi vạn năm!

Phương Vọng mở miệng nói: “Thực ra bất kỳ lựa chọn nào cũng có lợi có hại. Ngươi sợ mình sẽ thay lòng đổi dạ, mang đến tai họa cho chúng sinh, kết quả là dẫn đến Thượng giới áp bức nhân gian lâu dài. Ta nhất định sẽ thành tiên ở nhân gian. Lựa chọn của ta khác với ngươi, ta muốn nhân gian tràn ngập tiên nhân, chúng sinh đều có thể thành tiên. Mặc dù sẽ có những cuộc tranh đấu không ngừng nhưng chúng sinh đều có hy vọng, dù sao cũng là chuyện tốt.”

Chí Thánh im lặng, trong mắt lóe lên vẻ khác thường.

Phương Vọng không chút sợ hãi nhìn chăm chăm vào Chí Thánh, hắn đã đi đến bước này, không thể từ bỏ được.

Hơn nữa cho dù Chí Thánh muốn ngăn cản, cũng không ngăn được hắn!

Thiên địa bí ẩn này, hắn muốn nhảy ra ngoài là nhảy ra ngoài được, bây giờ hắn chỉ có hứng thú với Chí Thánh, muốn trò chuyện thêm mà thôi.

Chí Thánh hỏi: “Có lẽ người nói đúng, vậy thì ta sẽ không cản đường người nhưng ta vẫn không yên tâm lắm về nhân gian này. Ta sẽ đích thân chứng kiến thời đại mà người mở ra, nếu người mang đến tai họa cho chúng sinh, ta sẽ đích thân kết thúc tất cả.”

Hử?

Chí Thánh cũng có thể sống lại?

Phương Vọng thầm mắng trong lòng, có thể sống lại, vậy người tự hủy diệt là chuyện gì?

Lừa mình sao?

Chương 769: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa! (2)

Chương 769: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa! (2)

“Đi đi, đi thành tiên đi, thay đổi nhân gian này, đi đối mặt với những tiên thần cao cao tại thượng kia, chứng minh tiên nhân mà người sáng tạo ra mới là tiên nhân thực sự.”

Chí Thánh đột nhiên cười, cười rất sáng khoái, hoàn toàn không có ý đe dọa như vừa rồi.

Giọng nói vừa dứt, thiên địa bí ẩn này lập tức vỡ tan.

Phương Vọng mở mắt ra, hắn vẫn đang đá tọa trên đỉnh Côn Luân, đứng giữa ánh sáng vàng rực rỡ.

Thân thể đang lột xác, ngay cả linh hồn cũng đang ở trong trạng thái biến đổi kỳ diệu. Hắn có thể cảm nhận được có rất

nhieu khí tức kéo đến từ khắp nơi trên thiên địa, đều muốn xem hắn thành tiên.

Hắn không hề che giấu khí tức của mình, giống như trăng sáng trong đêm tối, có thể khiến tất cả người tu hành cảm nhận rõ ràng khí tức của hắn.

Âm!

Một luồng khí thể mênh mông bùng nổ từ trong cơ thể Phương Vọng, quét ngang thiên địa. Trong nháy mắt, lấy hắn làm trung tâm, khắp núi Côn Luân bắt đầu mọc ra những đóa sen vàng, nhanh chóng lan ra bên ngoài. Kiếm Thiên trạch cũng bắt đầu mọc ra từng đóa sen vàng, ngay cả trên mặt hồ cũng có.

Tốc độ mọc và lan rộng của những đóa sen vàng cực nhanh. Chưa đầy hai mươi nhịp thở, toàn bộ đại lục Hàng Long đã tràn ngập sen vàng, tạo thành một biển vàng, những đóa sen vàng này bắt đầu thúc đẩy một loại linh khí đặc biệt.

Chúng hấp thụ linh khí thiên địa dưới lòng đất, sau đó mượn quy tắc thiên địa để thúc đẩy ra một loại linh khí hoàn toàn mới.

Phương Vọng gọi đó là linh khí Thiên Đạo!

Muốn Thiên Đạo mà mình mở ra thực sự đứng vững thì phải để nhân gian có được mảnh đất thành tựu Thiên Đạo Chân Tiên.

Chúng sinh không thể sống được một trăm ba mươi vạn năm, lại dựa vào quy tắc thiên địa để thành tiên, vì vậy Phương Vọng đã sáng tạo ra linh khí Thiên Đạo. Làm như vậy có thể giúp chúng sinh dễ dàng thành tựu Thiên Đạo Chân Tiên hơn nhưng cũng có một điểm, khí vận của họ sẽ bị ràng buộc với Phương Vọng. Thiên Đạo Chân Tiên càng nhiều, Phương Vọng càng mạnh!

Nếu Phương Vọng ngã xuống, tất cả người tu hành trong Thiên Đạo đều sẽ bị phản phệ!

Phương Vọng không phải là thánh nhân đại từ đại bi. Hắn cũng có tư tâm của mình, vừa có thể giúp chúng sinh vừa có thể khiến mình mạnh lên, tại sao không làm?

Hắn không muốn trở thành người như Chí Thánh.

Linh khí Thiên Đạo phun trào theo từng đóa sen vàng, tràn ngập cả thiên địa.

Những tu sĩ tu luyện Thiên Đạo Vô Lượng kinh mơ hồ nghe thấy giọng nói giảng đạo của Phương Vọng. Đây là phúc duyên mà Phương Vọng ban cho những người tu hành Thiên Đạo, để họ cảm nhận quy tắc thiên địa trước.

Công đức tạo hóa mà Phương Vọng mang đến cho nhân gian kéo dài rất lâu. Một ngày một đêm sau, toàn bộ nhân gian tràn ngập sen vàng, tất cả chúng sinh đều có thể cảm nhận được cơ duyên mà hắn ban tặng.

Đạo Chủ Vọng Đạo!

Thiên Đạo Chân Tiên!

Hai danh xưng này đã in sâu vào lòng chúng sinh.

Những tu tiên giả theo đuổi Thánh đạo, theo đuổi Đế đạo và muốn phi thăng đều bị rung động. Họ có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của Thiên Đạo, còn có linh khí thiên địa phi thường.

Nhưng để họ tu luyện lại từ đầu, họ thực sự khó có thể hạ quyết tâm.

Ngược lại, những chúng sinh có cảnh giới thấp lại không chút do dự gia nhập Thiên Đạo.

Chương 770: Khí vận bất tường, thiên địa bất dung!

Chương 770: Khí vận bất tường, thiên địa bất dung!

Ngày ngày trôi qua, mãi đến bảy ngày sau, dị tượng thiên địa vẫn chưa tan đi. Điều này khiến chúng sinh thiên hạ đều ý thức được tạo hóa của Thiên Đạo, xưa nay chưa từng có.

Bảy ngày trôi qua, những đóa sen vàng trên đỉnh Côn Luân vẫn còn, lúc này đã khổng lồ đến mức bao phủ toàn bộ đại lục Hàng Long, khiến cả đại lục chìm trong ánh sáng vàng.

Xung quanh Côn Luân có vô số tu sĩ đang chiêm ngưỡng những đóa sen vàng khổng lồ do Phương Vọng tạo ra, như thể đang ngắm nhìn đóa hoa của thế giới. Các đệ tử Vọng Đạo và đệ tử Thiên Công giáo càng sùng bái, vẻ mặt thành kính.

Hồng Trần và Cô Mệnh lão nhân ngồi song song đả tọa, họ cũng nhìn về phía đỉnh núi Côn Luân.

Đột nhiên.

Hồng Trần dường như tính toán được điều gì, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

Cô Mệnh lão nhân cũng đang suy diễn, vẻ mặt càng thêm khó coi.

Hồng Trần hít sâu một hơi, hắt phải xuống, mở miệng hỏi: “Ngươi tính được điều gì?”

“Ta tính được sự phản công của Đế đạo.”

Cô Mệnh lão nhân trả lời, giọng điệu nghiêm túc.

Hồng Trần tiếp lời: “Ta tính được là Thánh đạo, bọn họ đang đến gần.”

Hai người nhìn nhau, rồi đồng thời dời mắt đi, hai tay nhanh chóng thi pháp, tiến hành suy diễn.

Hiện tại, Kiếm Thiên trạch chật ních người nhưng không có tiếng ồn ào. Tất cả mọi người đều đang trân trọng phúc

duyên hiện tại, vừa cảm nhận linh khí Thiên Đạo, vừa suy ngẫm về những điều bất khoan thường gặp trong quá trình tu luyện. Họ có thể cảm nhận rõ ràng sự trợ giúp của cuộc tạo hóa này đối với họ.

Trên đỉnh núi Côn Luân, Phương Vọng đang ở trong ánh sáng vàng vắn nhắm mắt, thân hình hắn trông không có gì thay đổi, lúc này hắn đã lột xác thành Thiên Đạo Chân Tiên.

Hắn vừa cảm nhận sự huyền diệu của Thiên Đạo Chân Tiên, vừa đề khí vận của mình bao phủ các nhân gian khác.

Những nhân gian đó đều có nhân quả, khí vận của Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, khiến cho những đóa sen vàng của Thiên Đạo cũng nở rộ ở những nhân gian đó, cuộc tạo hóa lớn này vượt xa sức tưởng tượng của thế nhân.

Phương Vọng từ từ mở mắt, ánh mắt nhìn về phía chân trời.

Chương 771: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa!

Chương 771: Chí Thánh hiện thân! Đại tạo hóa của thiên địa!

“Tự xưng là Thiên Đạo, còn sáng lập ra phương pháp thành tiên cho nhân gian? Đạo Chủ Vọng Đạo, bản Đế muốn xem ngươi có thực sự là tiên không!”

Một giọng nói uy nghiêm như tiếng sấm vang vọng khắp thiên địa, khiến vô số chúng sinh đang ngộ đạo bừng tỉnh.

Chỉ thấy bầu trời phía bắc Côn Luân xuất hiện ráng đỏ, như biển lửa tràn đến, ngay cả biển mây trên Côn Luân cũng bị nhuộm đỏ, còn những đóa sen vàng khổng lồ của Thiên Đạo nhanh chóng bị mây đỏ bao quanh, như sắp bị thiêu rụi.

Chúng sinh thiên hạ đều cảm nhận được một luồng uy áp bá đạo cực độ giáng xuống, dưới Đạp Tiêu cảnh, linh lực không khỏi đình trệ, hơi thở dồn dập. Ngay cả những tồn tại cảnh giới cao cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Những đóa sen vàng trải dài khắp núi sông rung động, dường như có gió thổi qua, kèm theo đó là biển sen vàng nổi sóng. Chúng sinh ở đại lục Hàng Long như trút được gánh nặng.

Phương Vọng nhìn về phía chân trời xa xa, không mở miệng trả lời, ánh mắt hần lạnh nhạt đến vậy.

Biển mây đỏ như lửa bắt đầu cuộn trào dữ dội ở chân trời. Đột nhiên, biển mây bị đâm thủng, một thanh kiếm khổng lồ màu máu dài ngàn trượng lao thẳng về phía Côn Luân, cơn gió dữ dội khiến núi non rung chuyển, sông ngòi tung bay, vô số chúng sinh bị hất tung lên, bụi đất bốc lên từ mặt đất mênh mông.

Ầm!

Thiên địa rung chuyển, mây lửa trên trời cuộn cuộn điên cuồng, khiến ánh lửa trên mặt đất không ngừng nhấp nháy, khiến thiên địa như biến thành luyện ngục.

Ánh mắt của vô số tu sĩ khóa chặt vào Côn Luân, chỉ thấy thanh kiếm khổng lồ màu máu kia lơ lửng trước núi Côn Luân, không thể đâm vào Côn Luân, luồng khí tức kinh khủng như có thể hủy diệt mọi thứ cũng theo đó biến mất.

Cô Mệnh lão nhân bên hồ bấm ngón tay tính toán, thốt ra ba chữ: “Thương Lan Đất!”

Hồng Trần tiếp lời: “Đại Đế hai mươi vạn năm trước, chủ nhân của Giọng nói vừa dứt.

Đầu mũi kiếm khổng lồ màu máu đột nhiên ngưng tụ thành một bóng người vĩ đại, cao tới trăm trượng, khoác áo bào kim

long màu đỏ, đôi mũi miện vàng, hai ngọn lửa màu máu cháy dọc theo sừng rồng, khi lay động sẽ đẩy lên những cơn gió nóng như thiêu đốt.

Thương Lan Đất!

Vị Đại Đế này có khuôn mặt uy nghiêm, đôi mắt cũng màu máu, lộ vẻ lạnh lùng không coi chúng sinh ra gì.

Thương Lan Đế từ từ giơ tay phải lên nhưng tay vừa giơ lên, chưa kịp chạm đến ngực. Cả người hắn đã cứng đờ, như bị trúng phép định thân, không nhúc nhích.

“Lũ yêu ma quỷ quái ẩn núp trong bóng tối, dù là Thánh hay Đế, nếu không cho phép Thiên Đạo Chân Tiên ra đời thì hãy ra đây thử sức mạnh của ta.”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, lạnh nhạt mà rõ ràng, khiến chúng sinh đều có thể nghe thấy lời của hắn nhưng lại không cảm thấy áp lực.

Hắn như vậy lập tức chiếm được trái tim của đại đa số chúng sinh hơn Thương Lan Đế.

Thánh?

Đế?

Chúng sinh bị chấn động, trên đời này còn có Đại Thánh, Đại Đế lánh đời sao?

Tại sao Đại Thánh, Đại Đế lại ngăn cản Thiên Đạo thành tiên?

Trong thời gian ngắn, đáy lòng chúng sinh nảy sinh rất nhiều suy nghĩ.

Một luồng khí thể to lớn hơn nữa giáng xuống. Biển mây đỏ trên trời rẽ ra, từng cột sáng trắng từ trên trời giáng xuống,

chiếu sáng xung quanh Côn Luân, giống như một loại trận pháp nào đó vây quanh Côn Luân rộng lớn.

Một bóng người bá đạo giáng xuống từ trên trời, khắp người tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ, như mặt trời rơi xuống, xuyên qua những đóa sen vàng của Thiên Đạo, mục tiêu nhắm thẳng vào Phương Vọng.

Tuy nhiên, hắn vừa xuất hiện, chưa đầy nửa nhịp, đã đột nhiên dừng lại trên đỉnh đầu Phương Vọng, cách nhau chưa đến hai trăm trượng.

Đây là một nam tử cường tráng mặc áo giáp bạc, râu quai nón, mắt hổ trợn trừng, quyền phải ở dưới, trên nắm đấm quán quanh sát khí sắc bén. Hồng Trần, Cô Mệnh lão nhân nhìn chằm chằm vào nam tử mặc áo giáp bạc, không chỉ có họ, Độc Cô Vãn Hồn, Tùng Kinh Uyên, Sở Doãn, ... vân vân, ánh mắt của tất cả các đại tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch đều bị nam tử mặc áo giáp bạc thu hút.

“Bá Thánh, từ xưa đến nay là người tu quyền đạo đến đỉnh cao, thể chất của người này cũng là đứng hàng đầu trong số các Đại Thánh.”

Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, khiến Hồng Trần, Cô Mệnh lão nhân liếc mắt nhìn sang.

Người nói chính là Thiên Mục Đại Thánh.

Thiên Mục Đại Thánh ngẩng đầu, nhìn Bá Thánh với ánh mắt phức tạp.

Cô Mệnh lão nhân nhướng mày, không khỏi suy đoán về lai lịch của Thiên Mục Đại Thánh, không tính thì không biết, tính toán thì giật mình.

“Trên người người sao lại có nhiều nhân quả của Đại Thánh, Đại Đế như vậy?”

Cô Mệnh lão nhân căng thẳng hỏi.

Thiên Mục Đại Thánh không trả lời, tiếp tục nhìn lên bầu trời.

Âm! Âm! Âm...

Bốn phương tám hướng liên tục bùng nổ khí thể kinh khủng, khiến mặt biển ở ven đại lục Hàng Long dâng lên những con sóng kinh thiên động địa, như một bức tường thành màu xanh khổng lồ dựng lên, ngăn cách đại lục Hàng Long với thế giới.

“Thay đổi linh khí thiên địa, ngươi là thành tiên hay là ép buộc chúng sinh?”

“Khí vận bất tường, thiên địa bất dung!”

“Ngông cuồng, thiên địa chính quả của Đại Thánh, Đại Đế, há là ngươi có thể rung chuyển?”

“Khuấy động lòng người, thực sự là có dã tâm, chẳng lẽ ngươi là kiếp nạn do Thượng giới phái xuống?”

“Khí vận của nhân gian vốn nên thuộc về chúng sinh, nếu đều tu Thiên Đạo của ngươi, sau này chẳng phải ngươi sẽ trở thành chủ nhân của thiên hạ sao?”

Chương 772: Phương Vọng dâng thiên, thiên địa rung chuyển!

Chương 772: Phương Vọng dâng thiên, thiên địa rung chuyển!

Từng âm thanh vang dội khắp thiên địa, chấn động đến diết tai. Chúng sinh ở đại lục Hàng Long càng run rẩy trong lòng, không hiểu sao muốn quỳ xuống nhận lỗi, hối hận về dục vọng của mình đối với Thiên Đạo.

Phương Vọng ngồi trong ánh sáng vàng, sắc mặt hần vẫn bình tĩnh, hần nhẹ giọng nói: “Nếu như Thánh đạo, Đế đạo không địch lại được Thiên Đạo thì còn ý nghĩa gì mà tồn tại? Nếu các ngươi không trân trọng ân đức được hồi sinh, vậy thì chuẩn bị biến mất hoàn toàn đi.”

Giọng nói của Phương Vọng vang vọng khắp nhân gian, thậm chí còn truyền xa hơn cả giọng nói của Đại Thánh, Đại Đế. Giọng điệu của hần rất nhẹ nhàng, như thể đang thì thầm bên tai chúng sinh nhưng sự cường thế trong lời nói đủ khiến bất kỳ sinh linh nào cũng phải kính sợ.

Giọng nói của hần vừa dứt, thiên địa lập tức chìm vào im lặng, những tiếng quát tháo kia đều biến mất, chỉ còn những cột sáng trắng bao quanh Côn Luân vẫn chưa tan đi.

Thương Lan Đế vẫn đứng trên mũi kiếm đỏ không lồ, bất động, ánh mắt đờ đẫn.

Bá Thánh treo ngược trên không trung, vẫn giữ tư thế nắm chặt tay, khí thế bá đạo, ánh mắt tràn ngập áp bách.

Mười Tám Tầng Địa Ngục!

Phương Vọng cảm thấy bọn họ tuy mạnh nhưng không vượt quá trình độ Thương Hòa tiên quân.

Hần hiện tại đã vượt xa trước kia, nếu đối mặt với Thương Hòa tiên quân một lần nữa, chỉ cần một ngón tay là có thể giết chết hần.

Phương Vọng có thể cảm nhận được bốn phương tám hướng có chín vị Đại Thánh, Đại Đế đang rình rập, hơn nữa tận cùng thiên địa còn có những tồn tại mạnh mẽ khác đang hồi sinh.

Linh khí Thiên Đạo lan tỏa khắp nhân gian, vô số sinh linh bắt đầu tu luyện Thiên Đạo, điều này tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến khí vận của Thánh đạo, Đế đạo. Những hồn Đế Thánh ẩn

núp trong bóng tối không biết là do người khác sai khiến hay là không kìm nén được tính tình mà đến.

Phương Vọng lười truy cứu nguyên nhân, hắn muốn xem có bao nhiêu người đến cản đường hắn!

Đến bao nhiêu, hắn diệt bấy nhiêu! mình cho chúng sinh thấy!

Thiên địa im lặng gần mười nhịp thở, đồng thời, bốn phương tám hướng của Côn Luân đột nhiên xuất hiện những bóng người vĩ đại. Họ như những người khổng lồ đứng dậy, Côn Luân trước mặt họ như một gò đất nhỏ.

Tổng cộng có chín người, tất cả đều là Đại Thánh, Đại Đế!

Toàn bộ đại lục Hàng Long, chúng sinh muôn loài đều có thể nhìn thấy dáng vẻ của họ. Tất cả những người chứng kiến đều mở to mắt, như đang chiêm ngưỡng thần tích.

“Hừn”

Phương Vọng hừ lạnh một tiếng, tay phải giơ lên, cách không vồ về phía bầu trời.

Một trong những Đại Thánh tỏa sáng màu tím đang định mở miệng thì thân hình đột nhiên biến mất, không chỉ có hắn, những Đế Thánh khác cũng vậy.

Theo động tác giơ tay của Phương Vọng, chín vị Đế Thánh vĩ đại biến mất trong hư không, ngay cả Thương Lan Đế, Bá Thánh cũng hóa thành tro bụi, chỉ trong chớp mắt.

Thanh kiếm đỏ khổng lồ nằm ngang trên bầu trời hóa thành gió lớn, diêm tô bầu trời, theo gió mà tan biến.

Chín vị Đế Thánh xuất hiện vô cùng bá đạo, kinh thiên động địa nhưng bọn họ biến mất cũng rất nhanh, nhanh đến mức chúng sinh đang xem chiến không kịp phản ứng.

Chúng sinh nín thở, không dám lơ là, cho rằng tiếp theo sẽ xảy ra một trận đại chiến khó có thể tưởng tượng.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, không có chuyện gì xảy ra.

Càng ngày càng nhiều sinh linh bắt đầu tỉnh táo lại, họ bàn tán với nhau, vô cùng phấn khích.

“Người vừa rồi xuất hiện là Đại Thánh, Đại Đế sao?”

“Sao lại nhiều như vậy?”

“Không nghe Thiên Đạo nói sao, ân đức được hồi sinh, chứng tỏ những đại năng này đều mới được hồi sinh.”

“Đại Thánh, Đại Đế có thể hồi sinh, sao không xuất hiện sớm hơn?”

“Hóa ra chuyện Đại Thánh, Đại Đế sợ tiên thần là thật, trước kia bọn họ không dám hồi sinh, bây giờ lại sợ người khác thành tiên.” người có cảm nhận được không, tu luyện bên cạnh những đóa kim liên này, cảm giác hoàn toàn khác so với tu luyện ngày thường.”

Lời nói của các Đế Thánh không khiến quan niệm của chúng sinh bị lệch lạc, bởi vì bọn họ thực sự cảm nhận được phúc duyên mà mình có được. Ngay cả những sinh linh có tư chất bình thường cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của linh khí thiên địa, điều này khiến bọn họ vô cùng phấn khích.

Phương Vọng vẫn ngồi xếp bằng. Việc diệt trừ mười một vị Đế Thánh không tiêu hao quá nhiều pháp lực Thiên Đạo của hắn, mà hắn đã nắm giữ Đại Quy Hư chương đến mức xuất thần nhập hóa.

Hắn có thể cảm nhận được những khí tức mạnh mẽ ngo ngoe muốn động khắp thiên địa đều đang lui lại. Tầm mắt của chúng sinh tuyệt đối không thể so sánh được với những Đế

Thánh đó, khi thấy hắn giết chết mười một vị Đế Thánh, những Đế Thánh ẩn núp trong bóng tối đều biết rằng bọn họ không thể ngăn cản được hắn nữa.

Việc giết chết mười một vị Đế Thánh không khiến tâm cảnh của Phương Vọng dao động.

Mặc dù hắn đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên nhưng dị tượng thiên địa do Thiên Đạo Vạn Pháp kinh gây ra vẫn đang tiếp diễn. Theo ước tính của hắn, phải duy trì trong một tháng, đây sẽ là đại tạo hóa mà nhân gian khó gặp trong hàng triệu năm.

Càng gần Côn Luân, tạo hóa nhận được càng lớn.

Phương Vọng một lần nữa nhắm mắt lại, kiên nhẫn chờ đợi.

Hồng Trần cảm thán nói: “Thành công rồi.”

Chương 773: Phương Vọng đăng thiên, thiên địa rung chuyển! (2)

Chương 773: Phương Vọng đăng thiên, thiên địa rung chuyển! (2)

Cô Mệnh lão nhân gật đầu lia lịa, khuôn mặt nở nụ cười phấn khích.

Thiên Mục Đại Thánh không xa cũng nở nụ cười, như trút được gánh nặng.

Những cột sáng trắng bao quanh Côn Luân bắt đầu tan biến, thiên địa trở lại bình lặng, chúng sinh tiếp tục ngộ đạo.

Trong những ngày sau đó, không có Đế Thánh nào dám đến xâm phạm.

Một tháng trôi qua trong chớp mắt.

Khi những đóa kim liên Thiên Đạo bao phủ đại lục Hàng Long bắt đầu tan biến, hóa thành những ngôi sao nhỏ màu vàng bay lơ lửng trong không trung.

Phương Vọng mở mắt. Hắn bước lên trời, trong nháy mắt, bầu trời phản chiếu ảo ảnh hắn đang phi thăng. Theo từng đóa kim liên Thiên Đạo trên mặt đất tan biến, ngày càng nhiều sinh linh tỉnh lại, dù là tu sĩ hay yêu quái, đều vô thức nhìn lên bầu trời, khi nhìn thấy ảo ảnh Phương Vọng phi thăng, không khỏi mở to mắt.

Không chỉ đại lục Hàng Long, mà toàn bộ Đông nhân gian, Tây nhân gian. Chúng sinh chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy dị tượng trên bầu trời, Phương Vọng trong một bộ đồ trắng phi thăng lên trời, áo trắng tung bay, như một tiên quân, khuôn mặt mơ hồ nhưng chính vì vậy mà càng thêm bí ẩn, uy nghiêm.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy ảo ảnh, trong lòng bọn họ lại đoán được thân phận của đối phương.

Đạo Chủ Vọng Đạo, Thiên Đạo nhân gian!

“Đó là...”

Dương Lâm Nhi đang ngự kiếm bay thì ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tim nàng đập mạnh, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Là Phương Vọng!

Mặc dù nàng đã không còn nhớ rõ dáng vẻ của Phương Vọng nhưng khi nhìn thấy thân hình đó, nàng lập tức nhận ra.

Trong một tháng này, nàng cũng đang ngộ đạo, không ngờ vừa đứng dậy bay đã nhìn thấy người mà nàng muốn gặp nhất.

Trong quá trình ngộ đạo, nàng phát hiện ra công pháp của mình vô cùng phù hợp với linh khí Thiên Đạo. Cái gọi là Thiên Đạo như được đo ni đóng giày cho nàng, điều này khiến

nàng liên tưởng Phương Vọng với Đạo Chủ Vọng Đạo, chỉ là nàng không dám chắc Đạo Chủ Vọng Đạo chính là Phương Vọng.

Lúc này, trong đầu Dương Lâm Nhi hiện lên rất nhiều suy đoán.

Nàng thậm chí còn cảm thấy việc xuyên không của mình là một âm mưu nhắm vào Phương Vọng.

Phương Vọng mạnh mẽ như vậy, tại sao lại phải ẩn cư trên Trái Đất?

Nàng nghĩ đến cảnh tượng gặp Phương Vọng lần đầu, lúc đó hắn mặc một bộ trang phục cổ, chẳng lẽ hắn đã vô tình xuyên không?

Đang lúc Dương Lâm Nhi đang điên cuồng suy nghĩ thì ánh mắt nàng hơi thay đổi. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, Phương Vọng đang phi thẳng dừng lại, chỉ thấy hắn giơ tay phải lên, ảo ảnh trên bầu trời cũng thu nhỏ lại, Phương Vọng trở nên vô cùng nhỏ bé, còn Côn Luân mệnh mông vô bờ thì hiện ra, đây là góc nhìn từ trên cao nhìn xuống.

Phương Vọng ngự trên Côn Luân hóa thành tiên thần nhân gian, nắm giữ nhân gian.

Ngay sau đó, Dương Lâm Nhi nhìn thấy cảnh tượng mà nàng không thể nào quên trong suốt cuộc đời.

Chúng sinh thiên hạ cũng vậy, không ai không há hốc mồm kinh ngạc.

Theo động tác giơ tay của Phương Vọng, bốn phương tám hướng của Côn Luân đều nâng lên từng khối đá khổng lồ, nhanh chóng bay về phía đỉnh núi Côn Luân, toàn bộ Côn Luân bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Giơ tay lên, thiên địa rung chuyển!

Trên Côn Luân, Phương Vọng đứng giữa không trung, tay phải giơ ra trước mặt, ánh mắt hấn vô cùng hờ hững. Mặc dù thiên địa rung chuyển, hấn vẫn không hề nao núng.

Tất cả các loại đá xung quanh Thiên Công giáo đều không thể kiểm soát được mà bay về phía đỉnh núi Côn Luân, thân núi cũng không ngừng nâng cao, vô số tảng đá bay lên trời, cảnh tượng thật hùng tráng.

Âm âm——

Tiếng đất đá rung diếc tai lấp đầy thiên địa, như thể ngày tận thế đã đến.

Hồng Trần là một trong số ít người vẫn bình tĩnh ung dung, bởi vì hấn xác định Phương Vọng đã thành tiên. Thần tiên có thần thông như vậy, cũng là lẽ thường tình, bây giờ điều hấn tò mò là Thiên Đạo Chân Tiên khác “Thần tích!”

Ở độ cao thấp trước chân núi Côn Luân, một lão tu sĩ của Thiên Công giáo kích động hét lên, thậm chí còn rung rung nước mắt.

Không chỉ có hấn, đại kế Côn Luân đã kéo dài hàng trăm năm, bọn họ không biết còn phải bận rộn đến bao giờ. Bây giờ thấy Thiên Đạo ra tay hiển thần thông, giúp bọn họ đẩy nhanh tiến độ hoàn thành đại kế Côn Luân, làm sao bọn họ có thể không kích động?

Trong thời gian ngắn, khắp các hướng của Côn Luân đều vang lên tiếng hoan hô, tiếng hò hét, không biết có bao nhiêu sinh linh đang quỳ lạy.

Trong vạn năm qua, chúng sinh nhân gian chỉ nghe nói đến truyền thuyết về thần tiên, hôm nay, bọn họ cuối cùng cũng được chứng kiến phong thái của thần tiên.

Khoảng nửa nén nhang trôi qua, Côn Luân cao thêm hàng trăm trượng, trong làn bụi mù mịt, bóng dáng của Phương

Vọng biến mất.

Trận dị tượng thiên địa kéo dài một tháng này đã hoàn toàn kết thúc.

Phương Vọng bay vào trong Kiếm Thiên trạch, dưới sự chứng kiến của vô số đệ tử Vọng Đạo, Phương Vọng trở về cây cầu gỗ mà mình thường tu luyện.

Độc Cô Vãn Hồn, Hồng Trần, Chúc Như Lai và những người khác lần lượt xuất hiện trước mặt hắn, căng thẳng và mong đợi nhìn hắn.

Cô Mệnh lão nhân hỏi trước: “Đạo Chủ, ngài thực sự đã thành tiên rồi sao? Thiên Đạo Chân Tiên là gì?”

Những người khác cũng tò mò không biết Thiên Đạo Chân Tiên là gì.

Phương Vọng trả lời: “Vạn pháp đều thông, vạn giới tiêu dao, đó chính là Thiên Đạo Chân Tiên.”

Tám chữ đơn giản khiến mọi người chìm vào vô hạn tưởng tượng.

Chương 774: Thần tích, Nhân Quả công

Chương 774: Thần tích, Nhân Quả công

“Sức chịu đựng của thiên địa nhân gian có hạn, Thiên Đạo Chân Tiên có giới hạn về số lượng không?”

Hồng Trần hỏi.

Phương Vọng nhìn hắn, nói: “Thiên Đạo Chân Tiên lấy sức mạnh của thiên địa để tu luyện, số lượng Thiên Đạo Chân Tiên càng nhiều thì thiên địa càng mạnh.”

Hồng Trần nghe xong, chìm vào trầm tư.

Những người khác cũng lần lượt truy hỏi. Phương Vọng không hề kiêu ngạo vì đã đạt thành Thiên Đạo Chân Tiên, kiên

nhân trả lời từng người một, khiến mọi người càng thêm mong đợi vào Thiên Đạo Chân Tiên.

Hồi lâu sau.

Phương Vọng đi về phía lầu các của mình, mặc dù hắn không ở lầu các đó nhưng vẫn có người canh giữ.

Hắn bước vào trong lầu các, tạo ra một phân thân, ngồi xếp bằng trên giường, sau đó hắn thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên để vượt giới.

Hắn bước một bước đến nhân gian Vô Nhai.

Đây là nhân gian của Diệp Tầm Hoan, Không Độ chân nhân đã ở đây nhiều năm, Phương Vọng đến xem thành quả của hắn.

Trên người Không Độ chân nhân có dấu ấn của Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, Phương Vọng bước một bước là đến bên cạnh hắn.

Gió hồ thổi ào ào, Không Độ chân nhân ngồi xếp bằng bên hồ, sau lưng là một khu rừng, đung đưa theo gió. Hắn đang tu luyện một loại kỳ công nào đó, toàn thân bao quanh bởi những phù văn màu xanh nhạt, dày đặc, thần bí và huyền ảo.

Không Độ chân nhân không cảm nhận được khí tức của Phương Vọng, hắn vẫn hướng mặt ra hồ lớn tu luyện.

Phía trước là Thái hồ mênh mông vô bờ, như biển cả, trên mặt hồ còn có sương mù mỏng, mơ hồ có những con yêu khổng lồ nhảy lên khỏi mặt nước.

Phương Vọng nhìn chằm chằm vào Không Độ chân nhân. Hắn có thể cảm nhận được công pháp mà Không Độ chân nhân đang tu luyện hiện tại không đơn giản, xung quanh có một loại sức mạnh quy tắc thiên địa đang đến gần hắn, cải tạo nhân quả và số mệnh của hắn, linh lực của hắn lại không tăng

lên bao nhiêu. Nhìn một lúc lâu, Phương Vọng mới bước ra, lướt qua Không Độ chân nhân.

Không Độ chân nhân đột nhiên mở mắt, vừa nhìn thấy Phương Vọng, hấn vội vàng đứng dậy quỳ xuống hành lễ.

“Bái kiến Đạo Chủ!”

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhưng mỗi lần Phương Vọng đột nhiên xuất hiện bên cạnh hấn, hấn đều giật mình.

Dường như tu vi của hấn có tăng lên thế nào, luyện kỳ công gì, trước mặt Phương Vọng, đều yếu ớt như kiến hôi.

Không Độ chân nhân vội vàng nói: “Chúc mừng Đạo Chủ thành tựu Thiên Đạo Chân Tiên!”

Dưới sự nỗ lực của hấn, Thiên Đạo Vô Lượng kinh đã truyền ra ở nhân gian này, vì vậy trước đó thế giới này cũng có dị tượng thiên địa. Vô số sinh linh đã nhìn thấy tiên tư của Phương Vọng, bao gồm cả hấn.

Hấn không ngờ Phương Vọng vừa kết thúc đột phá đã đến tìm hấn.

Phương Vọng hỏi: “Người tu luyện pháp gì vậy?”

Không Độ chân nhân trả lời: “Đạt được ở một nơi tuyệt địa, tên là Nhân Quả công, luyện thành sau có thể ẩn giấu nhân quả, còn có thể tính toán nhân quả của người khác.”

“Truyền cho ta một lần.”

Phương Vọng trực tiếp nói.

Không Độ chân nhân cũng không do dự, lập tức bắt đầu truyền thụ pháp môn tu luyện.

Công pháp này vô cùng huyền ảo, hấn đã thuật lại tròn một canh giờ, mới kể xong hoàn toàn.

Phương Vọng nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra.

Không Độ chân nhân chờ hấn lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ: “Không biết công pháp này có giúp ích gì cho Đạo Chủ không. Nó tinh diệu như vậy, nếu có thể được Đạo Chủ nhìn trúng, với năng lực của Đạo Chủ, ước chừng có thể nắm giữ hoàn toàn trong vòng trăm năm...”

Phương Vọng giơ tay phải lên, động tác của hấn thu hút ánh mắt của Không Độ chân nhân.

Không Độ chân nhân bối rối không biết Phương Vọng muốn làm gì.

Chỉ thấy tay phải của Phương Vọng nắm lại, như thể tóm lấy hư không. Không gian phía trước bắt đầu vặn vẹo, như một cơn lốc, bên trong trào ra Không Độ chân nhân tròn tròn mắt, hấn cảm nhận được một sức mạnh nhân quả mạnh mẽ.

Tay phải của Phương Vọng kéo ngược về, khí xám cuộn cuộn từ trong xoáy không gian kéo ra, ngưng tụ thành một khuôn mặt khổng lồ méo mó.

Khuôn mặt khổng lồ nhanh chóng khôi phục ngũ quan, đây là một lão già tóc khô, khuôn mặt đầy tàn nhang, hốc mắt sâu hoắm, ánh mắt lạnh lùng. Lúc này, ánh mắt hấn lộ vẻ khó tin.

“Ngươi... Sao có thể...”

Khuôn mặt khổng lồ run rẩy nói, giọng điệu không giấu được vẻ kinh hoàng.

Phương Vọng bình tĩnh hỏi: “Ngươi là Thánh, hay là Đế?”

Khuôn mặt khổng lồ như cảm nhận được điều gì đó, hấn thất thanh nói: “Ngươi đã nắm giữ Nhân Quả công? Sao lại nhanh như vậy?”

Rõ ràng, hấn vẫn luôn chú ý đến Không Độ chân nhân.

Không Độ chân nhân nghe xong, cũng chấn động, thậm chí kinh ngạc trong lòng.

Đạo Chủ đã sớm nắm giữ Nhân Quả công sao?

Nếu vậy, tại sao còn bắt hấn truyền thụ lại một lần nữa?

“Không thể nào... Nếu người đã luyện, bản Thánh nhất định đã biết từ lâu, người mới học được, ngộ tính của người...”

Lời của khuôn mặt khổng lồ khiến Không Độ chân nhân lộ vẻ kinh ngạc.

Nghe một lần là hiểu?

Hơn nữa, trình độ này rõ ràng vượt xa hấn!

Đột nhiên.

Ánh mắt khuôn mặt khổng lồ ngưng lại, toàn bộ khuôn mặt đột nhiên nổ tung, hóa thành sương mù xám cuộn cuộn, trong nháy mắt nhấn chìm Phương Vọng và Không Độ chân nhân.

Ở trong sương mù xám, Không Độ chân nhân cảm nhận được một sức mạnh áp chế không thể cưỡng lại, khiến linh lực của hấn cũng đông cứng lại.

Hấn chính là Thiên Địa Càn Khôn!

Không Độ chân nhân vô thức nhìn về phía Phương Vọng nhưng thấy Phương Vọng nhếch miệng cười, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Chương 775: Thiên địa của Đế Thánh

Chương 775: Thiên địa của Đế Thánh

Khoảng năm khí tức trôi qua, sương mù xám xung quanh đột nhiên tan đi.

Phương Vọng và Không Độ chân nhân hạ xuống. Họ ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời tối tăm, treo chín mặt trăng màu máu, mặt đất âm u, giống như vùng đất hoang vu trong đêm đen, không thấy điểm tận cùng.

“Chân Tôn, ta mang Thiên Đạo đến rồi!”

Giọng nói của khuôn mặt khổng lồ trước đó lại vang lên, vang vọng khắp thiên địa, mãi không dứt.

Ta mang Thiên Đạo đến rồi!

Câu nói này không ngừng vang vọng trong bầu trời tối tăm, khiến Không Độ chân nhân vô cùng căng thẳng, hấn lan ra thần thức nhưng phát hiện ra rằng vùng đất này giống như một nhân gian khác, rộng lớn vô biên, giữa thiên địa tràn ngập một luồng khí tức khiến hấn phải rùng mình.

Không Độ chân nhân không khỏi hỏi nhỏ: “Đạo Chủ, chúng ta phải làm sao?”

Nghe giọng nói của khuôn mặt khổng lồ bí ẩn, vị Chân Tôn kia chắc chắn rất mạnh!

Phương Vọng trả lời: “Đây là sào huyệt của Đại Thánh, Đại Đế, có rất nhiều khí tức của Đế Thánh, hấn không phải nhân gian cũng không phải Âm phủ.”

Thiên địa của Đế Thánh?

Không Độ chân nhân kinh hãi biến sắc, càng thêm căng thẳng.

Hấn ở nhân gian Vô Nhai, không nhìn thấy cảnh Phương Vọng thành tiên diệt mười một Đế Thánh, mặc dù hấn biết Phương Vọng mạnh hơn Đại Thánh bình thường nhưng kẻ địch là rất nhiều Đế Thánh, Đạo Chủ có thể chống đỡ được sao?

Nếu có thể, sao lại bị kéo vào thế giới này?

Phương Vọng giờ tay phải lên, ngưng tụ thành Thiên Cung kích.

Vù——

Lưỡi kích rung lên, một luồng hào quang bảy màu theo lưỡi kích xông lên trời, một luồng khí thể bá đạo tuyệt luân bùng phát từ đó, hoành hành khắp thiên địa, mơ hồ có tiếng gầm của Thiên Cung Chân Thần vang vọng.

Sức mạnh của bảo linh bản mệnh có liên quan đến tu vi của chủ nhân. Sau khi PhiZZng Vongda thành Thiên Dao Chân Tiên hẳn đã thực set kích hoạt sức mạnh của Thiên Cung kích.

Không Độ chân nhân quay đầu nhìn lại, vẻ mặt kinh sợ.

Hắn lần đầu tiên cảm nhận được khí thể mạnh mẽ như vậy, hơn nữa lại do một bảo linh bản mệnh thể hiện ra.

Phương Vọng cảm nhận được sức mạnh mệnh môn ẩn chứa trong Thiên Cung kích, thâm cảm thán trong lòng.

Đi theo ta, thật sự khiến người chịu âm ức!

Thiên Cung kích là bảo linh bản mệnh do chính Thiên Cung của mình tạo ra. Phương Vọng vẫn luôn rất tò mò về nguồn gốc của Thiên Cung kích, ngay cả sau khi giao lưu với tám kiếp trước, hắn vẫn không rõ nguồn gốc của nó.

Mỗi kiếp trước đều nắm giữ Thiên Cung kích, trong đó Thiên Cung Chân Thần càng phát huy thiên Cung kích đến cực hạn, cả đời tu luyện đều tập trung vào Thiên Cung kích.

Phương Vọng thì khác, hắn càng chú tâm vào việc bế quan trong Thiên Cung, dẫn đến hắn nắm giữ rất nhiều tuyệt học. Đối với hắn, Thiên Cung kích chỉ là một trong số các thủ đoạn.

Cùng với sự xuất hiện đột ngột của Thiên Cung kích, khí thể bá đạo của nó đã làm kinh động những Đế Thánh ẩn núp trong vùng đất này. Từng luồng thần thức mạnh mẽ khóa chặt lại, khiến Không Độ chân nhân lạnh cả sống lưng, hắn vô thức tiến lại gần Phương Vọng, không còn chút phong thái của Thiên Địa Càn Khôn.

“Hôm nay hãy để ta lĩnh giáo sức mạnh của các vị Đại Thánh, Đại Đế đi!”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên. Hắn cố ý để khuôn mặt khổng lồ kéo hắn đến thế giới này, hắn đã dùng bốn nghìn năm trong Thiên Cung để luyện Nhân Quả công đến đại viên mãn. Thông qua Nhân Quả công đại viên mãn, hắn suy diễn ra Không Độ chân nhân đã dính vào nhân quả của rất nhiều Đại Thánh, Đại Đế, điều này khiến hắn nghĩ đến tồn tại bí ẩn đã đoàn kết các Đại Thánh, Đại Đế, vì vậy hắn giả vờ sơ ý, tạo cơ hội cho khuôn mặt khổng lồ.

Giọng nói vừa dứt, toàn thân Phương Vọng dần dần xuất hiện một bộ giáp vàng, rồi hắn lấy mặt nạ hồ ly từ trong nhẫn Long Ngọc ra đeo lên.

Bảo linh bản mệnh thứ chín của hắn, Thiên Linh Bảo thể!

Không Độ chân nhân lần đầu tiên nhìn thấy Phương Vọng có hình ảnh như vậy. Trong ấn tượng của hắn, Phương Vọng vẫn luôn là hình tượng cao nhân đắc đạo tiên phong đạo cốt, không ngờ còn có một mặt như chiến Hắc cảm nhận được từ Phương Vọng lúc này một luồng khí thể chỉ mình ta là vô địch, ngoài ta ra không còn ai.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích, bước về phía trước, Không Độ chân nhân vội vàng đuổi theo.

Phía chân trời đột nhiên xuất hiện ánh sáng trắng, khiến bầu trời đêm trở thành ban ngày, một bóng người khổng lồ vô cùng đứng dậy, nhìn dáng vẻ của hắn, trông giống như một ma thần cổ xưa vừa tỉnh dậy khỏi giấc ngủ.

“Hừ, ngông cuồng, thật sự cho rằng ngươi đã có thể khinh thường đạo của Đế Thánh sao?”

Một giọng nói uy nghiêm và to lớn vang lên, khiến mặt đất rung chuyển. ...

Thời gian trôi nhanh, đã ba mươi năm kể từ khi Thiên Đạo thành tiên.

Trong ba mươi năm, tốc độ phổ biến của Thiên Đạo cực kỳ nhanh chóng, khắp nhân gian đều có phương pháp tu luyện cơ sở của Thiên Đạo Vô Lượng kinh. Nếu các đạo khác không thông, chúng sinh đều sẽ thử tu luyện Thiên Đạo.

Nhờ công đức lớn như vậy, chúng sinh đều biết ơn Đạo Chủ Vọng Đạo, trong lòng đều công nhận sự tồn tại của Thiên Đạo Chân Tiên.

Dưới bối cảnh lớn như vậy, cuộc tranh đấu trên thế gian càng thêm kịch liệt. Phương pháp tu luyện Thiên Đạo cũng khiến nhiều người có tham vọng trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí còn có người sáng tạo ra thần thông, bí pháp trên cơ sở phương pháp tu luyện Thiên Đạo.

Chương 776: Thiên địa của Đế Thánh (2)

Chương 776: Thiên địa của Đế Thánh (2)

Kiểm Thiên trạch, trên cây cầu gỗ mà Phương Vọng tu luyện, Dương Lâm Nhi đang đả tọa tu luyện. Linh khí ở đây vô cùng dồi dào, cộng thêm Phương Vọng thường xuyên tu luyện ở đây, quy tắc thiên địa cũng dày đặc, khiến tốc độ tu luyện của nàng tăng lên nhanh chóng.

Một tiếng phá không truyền đến từ trên không trung, khiến Dương Lâm Nhi ngẩng đầu nhìn lên, đôi mắt đẹp của nàng thoáng qua vẻ bối rối.

Gần đây, thỉnh thoảng có đệ tử Huyền tông Vọng Đạo vội vã trở về, dường như có tin tức quan trọng gì đó.

Từ Tây nhân gian đi một mạch đến đại lục Hàng Long, nàng đã chứng kiến quá nhiều cuộc tranh đấu. Đại lục Hàng Long đã là vùng đất tịnh thổ duy nhất, ngay cả biển Nam Quỳnh xung quanh cũng đang trong thời loạn lạc.

Nàng hơi lo lắng đại lục Hàng Long cũng sẽ bị cuốn vào chiến loạn, bởi vì bản tôn Phương Vọng dường như không có ở đây.

Nàng đến Kiếm Thiên trạch, được Độc Cô Ván Hồn đưa đến đây tu luyện. Nàng cũng biết nơi đây là nơi tu luyện của ai, điều này làm nàng có thể xác định Phương Vọng chính là Đạo Chủ Vọng Đạo.

Nhưng Phương Vọng không gặp nàng, nàng tin rằng Phương Vọng không phải không muốn gặp nàng, mà là không có ở đây.

Âm!

Một bóng người màu tím lao ra từ trong hồ, chính là Tiểu Tử, Tiểu Tử lơ lửng trước mặt Dương Lâm Nhi quan sát nàng.

Dương Lâm Nhi nhìn Tiểu Tử, cảm thấy hơi quen mắt.

Nàng đột nhiên nhớ lại năm xưa khi lần đầu gặp Phương Vọng, trên người hắn có một con búp bê như thế này, hóa ra không phải búp bê, mà là rồng thật.

Dương Tuấn cũng không bị điên, hắn có thể được cứu, là do Phương Vọng chỉ thị.

Nghĩ đến đây, đáy lòng Dương Lâm Nhi không khỏi ấm áp.

Tiểu Tử lên tiếng: “Ta phát hiện ra một cơ duyên, ngươi có hứng thú đi cùng ta không?”

Dương Lâm Nhi hỏi: “Tại sao lại tìm ta?”

“Có ngươi sẽ ổn thỏa hơn, mặc dù tu vi của ngươi bình thường nhưng nếu gặp nguy hiểm, công tử nhất định sẽ xuất hiện. Yên tâm đi, ta còn tìm thêm những cường giả Vọng Đạo khác cùng đi.”

Tiểu Tử hừ một tiếng, dường như không tình nguyện lắm.

Lời của nó khiến Dương Lâm Nhi không khỏi nở nụ cười, suy nghĩ một chút, nàng vẫn đồng ý.

Trên đường đến đây, nàng đã nghe ngóng, Đạo Chủ Vọng Đạo nuôi một con rồng, đó là tọa kỵ được hắn yêu thích nhất, hẳn là Tiểu Tử sẽ không hại nàng.

“Là cơ duyên gì?”

Dương Lâm Nhi tò mò hỏi.

Tiểu Tử thần bí nói: “Cơ duyên của Thượng giới. Nhân gian này có không ít tiên thần lưu lạc, nghe nói Thiên môn sắp mở ra, thế nhân tranh đoạt khí vận chính là để tranh đoạt cơ duyên phi thăng, nếu có thể sớm nhận được truyền thừa của tiên thần, thì cần gì phải phi thăng?”

“Tại sao ngươi không tu luyện Thiên Đạo?”

Dương Lâm Nhi hỏi.

“Thiên Đạo đương nhiên phải tu luyện nhưng bảo vật của tiên thần cũng phải tranh giành, ngươi nói xem, ngươi đi không?”

“Vậy thì đi thôi.”

Dương Lâm Nhi đứng dậy, theo Tiểu Tử rời đi.

Cùng lúc đó.

Trong một đại sảnh, Thần tông đang nghị sự.

Thiên Mục Đại Thánh mở lời: “Theo như ta tìm hiểu, Thích Ngục Đế liên thủ với Dương Độc không phải là Đại Đế cổ xưa sống lại, hẳn hoặc là Đế vừa mới thành, hoặc đến từ các thiên địa khác. Bọn chúng bắt giữ rất nhiều tu sĩ, yêu quái mạnh mẽ, e là có âm mưu lớn.”

Lời của Thiên Mục Đại Thánh khiến tất cả mọi người trong đại sảnh nhú mày, Đại Đế đến từ các thiên địa khác sao?

Đây không phải là điềm lành!

Độc Cô Ván Hồn không khỏi nhìn về phía Hồng Trần. Tuy rằng hắn không biết thân phận của Hồng Trần Thiên Đế nhưng hai người đã ở bên nhau lâu như vậy, hắn đã nảy sinh cảm giác ỷ lại vào Hồng Trần, đặc biệt là về mặt tình báo.

Hồng Trần vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, khiến người ta không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

“Thích Ngục Đế quả thực đến từ nhân gian khác. Hắn vừa trải qua một Hấn đáng lẽ phải phi thăng nhưng hắn lại không phi thăng, ngược lại lựa chọn đến nhân gian của chúng ta, hơn nữa còn là sau khi Đạo Chủ thành tiên, rất khó không liên hệ hắn với âm mưu của tiên thần.”

Cô Mệnh lão nhân thân nhiên nói, tay vuốt râu, vẻ mặt thâm sâu như đã nhìn thấu mọi chuyện.

Mọi người không khỏi nhú mày.

Trước khi Phương Vọng thành tiên, bọn họ đã biết tiên thần không dung thứ cho các Đại Thánh, Đại Đế của nhân gian. Từ xưa đến nay, câu chuyện của mỗi Đại Thánh, Đại Đế đều kết thúc bằng việc chống lại tiên thần, hoặc là khuất phục tiên thần, phi thăng thành tiên, hoặc là chiến đấu với tiên thần, thân tử đạo tiêu.

Trong bối cảnh truyền thuyết thần thoại như vậy, chúng sinh đều cho rằng tiên thần cao hơn Đế Thánh, đây cũng là một trong những lý do quan trọng khiến tu tiên giả theo đuổi phi thăng.

Ngay từ hai trăm năm trước, tin tức về việc Thiên Đạo đắc tội với tiên thần đã truyền khắp nhân gian.

Khương Thần Minh hừ một tiếng: “Thích Ngục Đế gì chứ, chưa từng nghe qua, nếu hắn thực sự là Đại Đế thì ta phải gặp

thử xem. Vừa hay, gần đây cảm ngộ của ta không tệ, ta sẽ đi tìm Dương Độc, nhân cơ hội thu thập Thích Ngục Đế!”

Hắn vừa mở miệng, đại sảnh lập tức trở nên náo nhiệt, mọi người đều lên tiếng.

Khương Thần Minh đã chứng minh được sự mạnh mẽ của mình, thậm chí có người nói về thực lực, hắn là đứng đầu Đạo tông, chỉ sau Đạo Chủ.

Đặc biệt là trong mấy chục năm gần đây, khí tức của Khương Thần Minh ngày càng mạnh mẽ, ngay cả Thiên Cương Đạo Tôn cũng nói rằng thực lực của hắn sâu không lường được.

Chương 777: Vừa là Thánh, vừa là Đế

Chương 777: Vừa là Thánh, vừa là Đế

Độc Cô Vãn Hồn dặn dò: “Đối xử với Dương Độc, vẫn nên nhẹ nhàng một chút, dù sao Dương Độc cũng chưa từng phản bội Vọng Đạo, chưa từng nói lời phản đạo, chỉ là cách hành sự của hắn quá độc đoán, cần phải răn đe.”

Khương Thần Minh gật đầu. Hắn rất quen thuộc với Dương Độc, hai người còn từng giao thủ, tất nhiên Dương Độc chưa từng thắng. Hắn đánh Dương Độc, giống như người lớn đánh trẻ con, vừa đùa giỡn vừa đánh nhau rất thoải mái.

“Chư vị, Đạo Chủ đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên, uy chấn thiên hạ. Vọng Đạo sẽ có hơn một trăm năm thái bình nhưng những người có đại khí vận đó sớm muộn gì cũng sẽ nhắm vào Vọng Đạo. Vọng Đạo sớm muộn gì cũng phải đối mặt với rắc rối. Đặc biệt, nhiều nhất là hai trăm năm nữa, Thiên môn sẽ mở ra, tiên thần sẽ hạ phàm. Đến lúc đó, Vọng Đạo không thể trốn tránh, tất cả mọi người đều phải chuẩn bị vượt kiếp.”

Hồng Trần mở lời, lời nói của hắn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Sau nhiều năm cống hiến như vậy, Hồng Trần tuy là Huyền tông nhưng trong lòng các tu sĩ Vọng Đạo, hắn có uy tín hơn cả Phó Đạo Chủ Độc Cô Vấn Hồn.

Hồng Trần dùng giọng điệu bình tĩnh đến gần như lạnh lùng, nói: “Kiếp nạn này, nhất định sẽ có người hy sinh nhưng nếu vượt qua được, gà chó cũng sẽ lên trời!”

Tất cả mọi người nghe xong, mắt đều sáng lên, nghiêm nghị gật đầu...

Bầu trời u ám, chín mặt trăng máu treo cao, trên mặt đất mênh mông có hai bóng người, chính là Phương Vọng và Không Độ chân nhân.

Không Độ chân nhân nhìn Phương Vọng đang vác Thiên Cung kích ở phía trước, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái.

Trên Thiên Cung kích còn treo một thi thể, không ngừng nhỏ máu vàng, rơi xuống đất, thiêu thành một cái hố đất, rồi mọc ra một đóa hoa vàng rực rỡ, phía sau Không Độ chân nhân đã mọc ra một đường hoa vàng.

Đây là thi thể của một Đại Thánh!

Không Độ chân nhân nhớ lại trận chiến trước đó mà nhiệt huyết sôi trào. Đại Thánh được mệnh danh là tung hoành năm vạn năm lại không địch nổi một kích của Phương Vọng. Một kích đó đâm ra, khiến Không Độ chân nhân cảm thấy thiên địa sắp sụp đổ.

Hắn cẩn thận hỏi: “Đạo Chủ, tại sao lại để thi thể của hắn nhỏ máu mãi?”

Theo hắn thấy, Phương Vọng có khả năng khiến Thánh thể tan thành tro bụi.

“Đã tồn tại thiên địa thì chứng tỏ tự có một bộ quy tắc. Một bộ quy tắc thiên địa hoàn chỉnh có thể thúc đẩy linh khí thiên địa, có thể sáng tạo ra sinh linh, thế giới này quá hoang vu, ta muốn nó hồi sinh.”

Phương Vọng bình tĩnh trả lời, ánh mắt nhìn về phía trước.

Đi đến tận đây, hắn đã giết chết hơn trăm vị Đế Thánh nhưng thế giới này dường như vô tận, căn bản không thể đi đến tận cùng.

Hắn đã dùng thần thức thăm dò, thế giới này tuyệt đối lớn hơn nhân gian Huyền Tổ, ít nhất hắn vẫn chưa thể nhìn thấy biên giới của thế giới này.

“Hồi sinh thế giới này ư?”

Không Độ chân nhân im lặng, hắn đột nhiên cảm thấy mình không hiểu được Phương Vọng, đồng thời hắn cũng cảm thấy chân động.

Thiên địa cũng có thể đối xử như sinh linh sao?

Đã đạt đến cảnh giới Thiên Địa Càn Khôn, hắn có thể cảm nhận được sự tồn tại của quy tắc thiên địa nhưng hắn vẫn không thể nghiên cứu thấu đáo quy tắc thiên địa. Hắn luôn cảm thấy thiếu thứ gì đó, khoảnh khắc này, hắn như bắt được thứ gì đó.

“A di đà Phật! Thi chủ, nếu đi tiếp thì thật sự là con đường không thể quay đầu, người giết quá nhiều Đế Thánh, nhân quả quần thân. Một khi thất bại, nhân quả không lồ sẽ phản phệ lại Thiên Đạo mà người sáng lập, đây cũng là lý do bọn họ không vây công các người.”

Một giọng nói vang dội và từ bi vang lên, Phương Vọng không dừng bước, Thánh thể trên Thiên Cung kích vẫn đang nhỏ máu.

Không Độ chân nhân cũng không căng thẳng, hắn đã tin rằng Phương Vọng là vô địch.

Đến thế giới này, không phải là kiếp nạn của Phương Vọng mà là kiếp nạn của thế giới này!

Bây giờ hắn chỉ tò mò một điều, Phương Vọng có thể giết chết bao nhiêu Đại Thánh, Đại Đế.

Một đường giết chết các Đế Thánh, Đại Đế cỡ kim? Nghĩ đến đây, trái tim của Không Độ chân nhân lập tức nóng lên.

Hắn đang chứng kiến sự ra đời của một thần thoại thực sự!

Tiếp tục tiến lên.

Hồi lâu sau.

Phía trước xuất hiện một bóng người, đó là một tăng nhân, đang ngồi xếp bằng trước một tảng đá, lưng còng, già nua, mặc một chiếc áo cà sa rách rưới trên người, như thể đã trải qua mưa gió.

Khi Phương Vọng và Không Độ chân nhân đi đến, tăng nhân vẫn không ngẩng đầu lên.

Phương Vọng đi ngang qua hắn, không dừng bước.

Không Độ chân nhân liếc nhìn hắn, thâm kinh ngạc. Hắn cảm thấy người này không có sức sống, giống như Thánh thể treo trên Thiên Cung kích.

“Chân Tôn thống lĩnh hàng nghìn Đại Thánh, Đại Đế. Hắn là một trong những Đại Thánh cổ xưa nhất của nhân gian Huyền Tổ, hắn cũng là người sáng lập ra Đại Đế. Hắn vừa là Thánh vừa là Đế, hắn đã khai sáng ra thế giới bên ngoài tam giới này, không bị âm dương trói buộc. Hắn là tồn tại bất tử bất diệt, hắn đang để nhân quả của Đại Thánh, Đại Đế thêm vào người người, người người đang đi đến địa ngục.”

Giọng nói của tăng nhân lại vang lên, dường như đang thờ dài.

Phương Vọng không quay đầu lại.

Không Độ chân nhân không nhận được hỏi: “Xin hỏi danh hiệu của tiên bối là?”

“Tề Vân.”

Không Độ chân nhân nhướng mày, cảm thấy như đã nghe ở đâu đó, hắn không kịp suy nghĩ nhiều, tiếp tục đi theo bước chân của Phương Vọng.

Chương 778: Vừa là Thánh, vừa là Đế (2)

Chương 778: Vừa là Thánh, vừa là Đế (2)

Tăng nhân ngược mắt nhìn Phương Vọng, đôi mắt đục ngầu ánh lên vẻ hy vọng.

Cứ như vậy.

Nhiều năm trôi qua.

Máu vàng của Thánh thể chảy hết, Phương Vọng tiện tay quăng đi, Thánh thể rơi xuống đất, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Người có ngộ ra không?”

Không Độ chân nhân cau mày trả lời: “Chỉ ngộ ra được một chút, thật hổ thẹn.”

Phương Vọng vác Thiên Cung kích lên vai bên kia, ung dung nói: “Thiên Đạo chính là đạo của thiên địa, tiếp nhận thiên địa, mới có thể nhập đạo. Tiếp theo ta sẽ cho ngươi thấy sức mạnh của Thiên Đạo, vừa hay có một đối thủ đáng để nghiêm túc.”

Tiếp nhận thiên địa!

Không Độ chân nhân chìm vào suy tư, bước chân không dừng lại, tiếp tục đi theo Phương Vọng.

Phương Vọng múa Thiên Cung kích bằng một tay, mặc dù Thiên Cung kích dài hơn hẳn cả nửa người nhưng trong tay hắn, nó lại trở nên nhẹ nhàng và linh hoạt đến vậy.

Những năm này, hắn đi chậm như vậy là để cảm ngộ quy tắc thiên địa của thế giới này.

Hắn phát hiện ra rằng quy tắc thiên địa ở đây rất đặc biệt. Không giống với nhân gian, quy tắc thiên địa ở đây có nhiều loại hơn, giống như do con người tạo ra, hắn nghi ngờ là sức mạnh của Đại Thánh, Đại Đế.

Mặc dù đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên nhưng đối với hắn, tu hành mới chỉ bắt đầu, hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội để mạnh lên.

Cuối chân trời xuất hiện một bóng đen, không gian xung quanh hắn bị bóp méo, khiến hắn trông càng mơ hồ hơn. Hắn mặc một bộ giáp đen dữ tợn, đội mũ giáp che mặt, trong bóng tối dưới mũ giáp lộ ra một đôi mắt đỏ ngầu, tay phải hắn cầm một thanh cốt đao dài, xé toạc mặt đất cứng rắn.

Không Độ chân nhân nhìn về phía bóng đen, cảm nhận được một sát ý thấu xương. Sát ý này còn vượt xa cả Đế Thánh mà hắn đã gặp trước đó, không hổ là người Đạo Chủ nói phải nghiêm túc đối phó.

Chỉ không biết vị tồn tại bí ẩn này có thể khiến Đạo Chủ nghiêm túc đến mức nào?

Chân phải của Phương Vọng lại hạ xuống, nhẹ nhàng chạm đất như trước nhưng trong nháy mắt, sắc mặt của Không Độ chân nhân đột nhiên thay đổi.

Không Độ chân nhân có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của thiên địa.

Cảm giác này giống như hắn đã bước vào linh tượng thiên địa.

Chưa kịp nghĩ ra thì hắn lại cảm nhận được khí tức sinh linh mệnh mông từ khắp tám phương thiên địa ủa đến, hắn như đột nhiên trở về nhân gian.

Hắn quay đầu nhìn lại, ở cuối chân trời của các hướng, từng luồng ma vụ cuộn cuộn bốc lên, bầu trời vốn đã u ám trở nên càng thêm kinh hoàng đáng sợ.

“Ha ha ha, Đạo Chủ, không ngờ trận chiến đầu tiên của Ma tộc chúng ta lại là đối mặt với ma, không biết vị Đại Thánh Ma tộc này có danh hiệu gì?”

Giọng nói của Đại Âm Ma Thánh vang vọng khắp thiên địa, cùng với khí thể bá đạo của Ma Thánh, bao trùm cả thiên địa.

Bóng đen kéo theo thanh cốt đao khổng lồ dừng bước, đôi mắt đỏ ngầu lóe lên tia sáng lạnh, dường như cũng hơi kinh ngạc trước linh tượng thiên địa của Phương Vọng.

Phương Vọng giờ Thiên Cung kích lên, tay phải buông ra.

Âm!

Thiên Cung kích bùng phát khí thể kinh khủng, tung hoành trên không trung, gần như trong nháy mắt đã giết đến trước mặt bóng đen.

Bóng đen phản ứng cực nhanh, đột ngột nghiêng người, tay trái nắm lấy cán kích của Thiên Cung kích. Lực lượng mạnh mẽ kéo hắn trượt về phía sau, mặt đất theo đó mà vỡ vụn, đá vụn bắn tung tóe.

Vô số sinh linh Ma tộc bay đến, tất cả đều giết về phía bóng đen, nối đuôi nhau, không màng sống chết. ...

Âm phủ.

Quỷ Đế đứng trên bờ, toàn thân vẫn quán quanh quỷ khí, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của hắn, vô cùng bí ẩn.

Trước mặt hắn là một vùng biển chết chóc, mặt biển tràn ngập sương mù mênh mông, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng của oan hồn lật nhào. Những oan hồn đó một khi rơi xuống biển thì không còn nổi lên nữa, “Người muốn gặp trầm, trầm đã đến, sao người không hiện thân?”

Quỷ Đế mở miệng hỏi, giọng điệu hờ hững.

Lời này vừa nói ra, mặt biển chết lặng đột nhiên sôi trào, những bong bóng lớn nhỏ liên tục nổi lên. Theo đó, vô số oan hồn xuất hiện, chúng giơ tay lên nắm lấy bầu trời, như muốn thoát khỏi bể khổ nhưng lại không thể vùng vẫy, chỉ có thể phát ra tiếng kêu đau đớn.

Quỷ Đế không hề động đậy, chờ đợi sự xuất hiện của sinh vật trong biển.

Sương mù trên mặt biển bắt đầu cuộn cuộn, dần dần ngưng tụ thành một bóng hình vĩ đại, chỉ có phần thân trên nhưng lại to lớn hơn cả núi, tràn đầy cảm giác áp bách.

“Quỷ Đế, người là Thái tử của An Thiên Đại Đế, mấy chục vạn năm nay, người đi khắp nơi, muốn tìm kiếm hồn phách của phụ hoàng người. Hiện tại người truyền khí vận của Đại An thần triều cho một người phạm, hắn là người đã xác định người đó chính là chuyển thể của An Thiên Đại Đế. Sao người không để hắn liên thủ với ta, đợi đến khi Thiên môn mở ra, chúng ta cùng nhau giết lên Cửu Trùng Thiên, rửa sạch Tiên Đình bằng máu!”

Một giọng nói thương tang vang lên, ngữ khí như vượt qua dòng sông thời gian, lâu đời và cổ xưa.

Quỷ Đế bình tĩnh hỏi: “Rửa sạch Tiên Đình bằng máu? Chưa nói đến việc người có thể làm được hay không, năm xưa

ngươi nuốt chửng bách tính thiên hạ của Đại An thần triều, ngươi cho rằng trẫm có thể tin ngươi sao? Trẫm đến đây không chỉ muốn biết ngươi muốn làm gì, mà còn muốn cảnh cáo ngươi.”

Chương 779: Thái Thương lệnh

Chương 779: Thái Thương lệnh

“Ha ha ha, sao nào, Quỷ Đế cũng muốn bảo vệ nhân gian sao? Đừng quên mười vạn năm trước, khi Thiên môn mở ra, âm dương hỗn loạn, ngươi cũng từng nhân cơ hội nhập thế, giết chết những người có đại khí vận đương thời, thậm chí diệt vong sinh linh của mấy lục địa, luyện thành Cửu U tà công của ngươi. Đừng giả nhân giả nghĩa, ngươi cứ nói đi, ngươi cần gì!”

Giọng nói tang thương lại vang lên, lời nói của hắn khiến Quỷ Đế im lặng.

Mặt biển dần dần trở lại bình lặng, không còn sôi trào nữa.

Hồi lâu sau.

Quỷ Đế thốt ra ba chữ: “Thái Thương lệnh.”

“Sao nào? Quỷ Đế cũng hứng thú với Thái Thương Tiên phủ hư vô mờ mịt sao?”

Giọng nói tang thương cảm thấy bất ngờ.

“Trẫm cũng muốn biết, tiên nhân Thái Thương có gì khác tiên nhân mà trẫm tiếp xúc. Không bao lâu nữa, Thái Thương Tiên phủ sẽ xuất hiện trở lại ở nhân gian, trẫm muốn đi xem thử, trẫm biết trong tay ngươi có ba tấm Thái Thương lệnh.”

“Ngươi đưa trẫm một tấm, trẫm sẽ không ngăn cản ngươi trở về nhân gian. Còn việc ngươi có hợp tác với Thiên Đạo hay không thì tùy vào bản lĩnh của ngươi, trẫm không thể đứng ra hòa giải.”

Quỷ Đế bình tĩnh trả lời, đến lượt giọng nói tang thương im lặng.

Vài giây sau, giọng nói tang thương trả lời: “Được!”

Âm một tiếng!

Mặt biển nổ tung, sóng biển cuộn về hai bên, dâng cao vạn trượng, một luồng sáng lạnh lao nhanh qua, “Bịch” một tiếng, rơi vào tay Quỷ Đế. ...

“Chúng sinh vô số, cuộc đời trăm năm, đều chỉ là hạt bụi trong gió.”

Trên vách núi, một ông già tóc trắng chân trần, một tay cầm gậy gỗ, một tay sờ lên bầu trời, u u nói.

Đằng sau hắn có một người đang đứng, chính là Phương Tử Canh.

Phương Tử Canh ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời có từng viên thiên thạch từ ngoài không gian lướt qua, bị ngọn lửa bao bọc, giống như mưa sao băng, chỉ là khói cháy lan tỏa trong không trung, khiến hoàng hôn càng thêm mờ mịt. khó lường: “Số mệnh của ngươi đang đến.”

Mái tóc trắng của Phương Tử Canh bay theo gió, ánh mắt sâu thẳm, hắn bình tĩnh hỏi: “Cụ thể là ở đâu?”

“Thiên cơ bất...”

Ông già tóc trắng vô thức từ chối. Kết quả, Phương Tử Canh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, ngón trỏ tay phải treo trước mắt hắn, khiến lời nói của hắn dừng lại đột ngột.

Ánh mắt của Phương Tử Canh lạnh lùng đến vậy, sát ý gần như ngưng tụ thành thực thể.

Ông già tóc trắng vội vàng đổi giọng nói: “Ở đại lục Thương Hải Thiên Vận, có một vị tiên nhân chuyển thế, hắn

sinh ra đã có đôi mắt trọng đồng, ta chỉ có thể tính đến đây.”

Phương Tử Canh nghe xong, nheo mắt lại.

Ông già tóc trắng do dự một lát, nói: “Vị tiên nhân này không đơn giản, khí vận hùng hậu hơn cả vị tiên nhân đã giết Hàng Long Đại Thánh năm xưa, khuyên ngươi...”

Phập.

Tay phải của Phương Tử Canh thành đao, chém đầu ông già, máu tươi bắn tung tóe, như suối phun.

Máu của ông già tóc trắng bắn vào mặt hắn, hắn lại nở nụ cười, chỉ nghe hắn nói khẽ: “Khuyên ta cẩn thận? Không cần ngươi khích tướng, ta sẽ tự đi, nói cho chủ nhân của ngươi biết, bất kể hắn có lai lịch gì, nếu muốn tính kế ta thì cứ đến đi.”

Thi thể của ông già tóc trắng ngã xuống, đầu lăn trên vách núi, thi thể của hắn theo đó hóa thành tro bụi và tan biến.

Mặt trời mọc cao, linh khí của Kiếm Thiên trạch bốc lên, như thể có một biển khí đang dâng cao, hùng tráng như tranh vẽ.

Kiếm Tiên Hứa Ngôn đứng bên hồ ngộ kiếm, hắn đã tái tạo được Kiếm Linh Bảo thể, có thể xem một lần là nắm được bất kỳ kiếm pháp nào nhưng kiếm ý không có chiêu thức, hắn cần phải dành thời gian để ngộ, ví dụ như Thiên Địa kiếm ý của Kiếm Thiên trạch.

Kể từ sau khi Phương Vọng thành tựu Thiên Đạo Chân Tiên, Thiên Địa kiếm ý của hắn đã có sự lột xác, hiện tại đã là Thiên Địa kiếm ý cảnh giới tiên nhân. Hứa Ngôn ở đây tham ngộ trăm năm, kiếm ý tăng vọt, khiến hắn không nở rời đi.

Hứa Ngôn mở mắt, nhìn về phía Côn Luân. Hứa Ngôn lẩm bẩm, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong.

Một người xuất hiện bên cạnh hắn, chính là Phương Bạch.

Phương Bạch hiện tại đã là kiếm tu mạnh nhất của Phương gia, tất nhiên, danh hiệu này không tính Phương Vọng.

Trong Kiếm tông Vọng Đạo, thế của Phương Bạch cũng ngày càng lớn mạnh.

“Thế nào, bao giờ thì xuất sơn? Tái hiện danh tiếng Kiếm Tiên.”

Phương Bạch dùng giọng điệu trêu chọc hỏi.

Hứa Ngôn trả lời: “Trước khi tiên thần hạ phàm, tranh đoạt khí vận sẽ không ngừng, thậm chí sau khi tiên thần hạ phàm còn phải tiếp tục trong một thời gian dài.”

Phương Bạch ý vị sâu xa nói: “Nghe nói việc nâng cao khí vận có thể khiến tu vi tăng trưởng nhanh chóng. Những năm gần đây số lượng Thiên Địa Càn Khôn tăng vọt, phía nam biển Nam Quỳnh đã sinh ra Thiên Địa Càn Khôn, thậm chí hai năm trước còn có Thiên Địa Càn Khôn đại chiến.”

Ba trăm năm trước, biển Nam Quỳnh trong mắt bọn họ chỉ là hải vực lạc hậu nhưng bây giờ lại xuất hiện Thiên Địa Càn Khôn, điều này dẫn đến chấn động rất lớn đối với đại lục Hàng Long.

Vì sự tồn tại của Thiên Đạo, đại lục Hàng Long vẫn luôn ở trong trạng thái yên bình, ngược lại khiến cho tốc độ tu luyện của những tu sĩ không phải Vọng Đạo khác chậm lại.

Ngày càng nhiều tu sĩ đại lục Hàng Long bắt đầu ra ngoài, chuẩn bị tranh đoạt khí vận.

Có rất nhiều cách để tranh đoạt khí vận, cách đơn giản nhất là giết chết đối phương!

Chương 780: Cửu U tái hiện, Cửu Cực Chí Oán

Chương 780: Cứu U tái hiện, Cứu Cực Chí Oán

“Số đệ tử nhập thế của Vọng Đạo cũng ngày càng nhiều. Kể từ sau khi Thần tông và Thể tông đại chiến, rất nhiều người đều muốn noi theo con đường của Thể tông.”

Phương Bạch cảm thán nói.

Ánh mắt Hứa Ngôn vẫn bình tĩnh, hắn không hề dao động, nói: “Nếu không phải vì tình đồng môn, Thần tông chắc chắn có thể đánh chết Thể tông.”

Phương Bạch không phản bác, hắn cười nói: “Đúng là như vậy nhưng dù thế nào đi nữa, hắn và Thích Ngục Đế vẫn còn sống, hiện tại chiếm cứ một phương, nghiệp lực ngập trời. Khí vận của hai người bọn họ được cho là đã chiếm một phần mười nhân gian, điều này rất đáng sợ.”

Hứa Ngôn hừ một tiếng: “Một mình Đạo Chủ có thể địch lại khí vận của thiên hạ.”

“Ha ha, người nói vậy chẳng phải vô nghĩa sao, ai dám gây phiền phức cho Phương Tổ, hắn căn bản không tính vào được. Chỉ có tiên thần hạ phạm, hắn mới có đối thủ.”

Phương Bạch lắc đầu cười khổ, đề tài của hai người cứ thế mà lệch đi, bắt đầu nói về những người danh chấn thiên hạ.

Có nhắc đến cứu mệnh bảo linh Đế Thương Thiên, có nhắc đến giáo chủ Kim Tiêu giáo Chu Tuyết, còn có tuyệt đại thiên kiêu của Thánh tộc vạn cổ, Hứa Ngôn nói đến say sưa, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Trong thời đại tranh đấu lớn như vậy, hắn cũng muốn tạo dựng uy danh của riêng mình.

Trước đây danh tiếng Kiếm Tiên của hắn quá nhỏ, cho dù bây giờ hắn tự xưng là Kiếm Tiên, vẫn có người không tin, hắn thiếu chiến tích lừng lẫy thiên hạ.

Danh tiếng Thiên Đạo lại được tạo nên từ những trận đại chiến kinh thiên động địa!

Khi hai người còn đang trò chuyện, từng đệ tử Vọng Đạo bay qua trên bầu trời, đồng thời cũng có những đệ tử khác rời đi.

Theo sự thay đổi của thế cục thiên hạ, mạng lưới tình báo của Huyền tông đã được kích hoạt hoàn toàn. Hồng Trần không nghỉ ngơi một khắc nào, hấn yêu cầu có thể nắm bắt được sự thay đổi của từng nơi trên nhân gian.

Trana đai sảnh lầu các. Hồng Trần đứng trước một sa bàn khổng lồ, trên sa bàn trôi nổi từng quả cầu sáng, nếu đến gần nhìn sẽ thấy bên trong là từng lục địa, hình thu nhỏ của biển cả.

Một đệ tử Huyền tông nhanh chóng đến trước mặt Hồng Trần, quỳ xuống, trầm giọng nói: “Thưa Huyền tông, suối Cửu U tái hiện nhân gian, rất nhiều oan hồn Âm phủ đi ra từ Đệ hải, Vạn La bàn mà ngài giao cho chúng ta vẫn luôn di động, không thể dừng lại.”

Hồng Trần vừa nghe, lập tức thi pháp, hai lòng bàn tay đẩy lên sa bàn. Cát trên sa bàn nhanh chóng bay lên, ngưng tụ lại với nhau, dần dần ngưng tụ thành một hình bóng đáng sợ, ba đầu sáu tay, không rõ là người hay yêu ma.

Sắc mặt Hồng Trần lập tức thay đổi.

Phụt——

Một ngụm máu tươi phun ra từ trong miệng hấn, đổ lên ma tượng trên sa bàn, ngay sau đó, cát lập tức tan ra, rơi xuống sa bàn.

“Huyền tông!”

Đệ tử Huyền tông vội vàng chạy tới, đỡ lấy Hồng Trần.

Hồng Trần nhanh chóng vận công, sắc mặt hắc lập tức trở nên tái nhợt, không còn chút máu. Hắc lâm bẩm: “Cửu Cực... Chí Oán...”

Đệ tử Huyền tông vội vàng hỏi: “Huyền tông, ngài không sao chứ? Có cần ta đi tìm Phó Đạo Chủ không?”

“Không cần...”

Hồng Trần hít sâu một hơi, trầm giọng nói.

Hắn nhẹ nhàng đẩy đệ tử ra, rồi đi về phía ngoài đại sảnh, chỉ để lại một câu: “Người tiếp tục quay về theo dõi suối Cửu U.”

Đệ tử Huyền tông nhìn theo bóng lưng hắn, muốn nói lại thôi.....

Hồng Trần đến trước một lầu các, hắn mở lời: “Đạo Chủ, ta có chuyện tìm ngài.”

“Nói thẳng đi, nơi này có cấm chế của ta, không ai có thể nghe được.”

Trong lầu các truyền ra giọng nói của Phương Vọng.

Hồng Trần tiếp tục nói: “Suối Cửu U tái hiện nhân gian, Cửu Cực Chí Oán bị trấn áp ở Âm phủ đã phục sinh. Cửu Cực Chí Oán là tâm ma của một vị tiên thần nào đó ở Tiên Đình, từ khi hắn ra đời, đã gây họa cho Tiên Đình. Ngay cả khi ta là Thiên Đế cũng không thể diệt trừ hắn hoàn toàn, vì vậy ta đã trấn áp hắn ở Âm phủ, muốn dùng sức mạnh luân hồi để tiêu diệt hắn, không nỡ hắn lại chav ra naoài” “Vị tồn tại cấm kỵ trước đó chính là hắn sao?”

“Không phải hắn, vị tồn tại cấm kỵ đó, ngay cả ta cũng không tính được, Âm phủ tồn tại quá lâu, ngay cả tiên thần cũng không thể thăm dò hết được.”

“Cửu Cực Chí Oán mạnh đến mức nào?”

“Rất mạnh, Tiên Đình cũng không thể tiêu diệt hắn. Nhiều nhất là năm mươi năm nữa, hắn sẽ giáng lâm nhân gian, sức mạnh của hắn đã xuất hiện trên suối Cửu U, không thể ngăn cản.”

Sắc mặt Hồng Trần vô cùng u ám.

Có thể khiến vị Thiên Đế trước đây như hắn bất an đến mức này, đủ để thấy được sự mạnh mẽ của Cửu Cực Chí Oán.

“Ta biết rồi.”

Giọng nói của Phương Vọng tiếp tục vang lên, Hồng Trần nghe xong, không nói thêm gì nữa, chấp tay hành lễ rồi quay người rời đi.

Cùng lúc đó.

Tại một bí cảnh thần bí khác.

Bản tôn của Phương Vọng nhận được tin tức, hắn quay đầu nhìn về phía Tề Vân Đại Thánh bên cạnh, hỏi: “Cửu Cực Chí Oán, ngươi đã từng nghe nói chưa?”

Tề Vân Đại Thánh chính là vị hòa thượng mà hắn gặp mấy chục năm trước, hiện tại đã lựa chọn đi theo hắn.

Tề Vân Đại Thánh từng phi thăng, không được như ý ở Tiên Đình, mới phản bội Tiên Đình, trốn đến thế giới này.

Nghe Phương Vọng hỏi, sắc mặt Tề Vân Đại Thánh đột nhiên thay đổi, nói bằng giọng run run: “Đạo Chủ, sao ngài lại đột nhiên tìm hiểu về hắn?”

“Hắn sắp xuất hiện ở nhân gian của ta.”

Phương Vọng trả lời thành thật.

Chương 781: Bốn mươi lăm vạn năm!

Chương 781: Bốn mươi lăm vạn năm!

Tề Vân Đại Thánh nghe xong, vội vàng nói: “Đạo Chủ, vậy ngài tuyệt đối không thể quay về! Cửu Cực Chí Oán còn đáng sợ hơn cả Chân Tôn. Rất lâu trước đây, Chân Tôn muốn có được sức mạnh của Cửu Cực Chí Oán, kết quả bị phản phệ, suýt nữa thì thân tử đạo tiêu!”

Nhìn Tề Vân Đại Thánh nói đáng sợ như vậy, ngay cả Không Độ chân nhân cũng không khỏi nhú mảy, ngược lại Phương Vọng vẫn bình tĩnh như thường.

Sự tự tin của Phương Vọng bắt nguồn từ việc hắn vẫn không ngừng mạnh lên. Sau khi đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên, tu vi của hắn không hề dừng lại, Thiên Đạo Vạn Pháp kinh vẫn tự động vận hành tu luyện. Hơn nữa trong những năm này, hắn vừa tiến lên vừa suy nghĩ về việc dung hợp công pháp.

Giống như hiện tại, hắn đã dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh với Tử Khí Bất Diệt công, chỉ cần một ý niệm, hắn sẽ tiến vào Thiên Cung.

Tử Khí Bất Diệt công đã tiêu tốn của hắn chín vạn bảy nghìn năm, Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới càng tốn đến bảy mươi tám vạn năm, điều này khiến hắn hơi do dự.

Hiện tại nghe nói đến sự tồn tại của Cửu Cực Chí Oán, bề ngoài Phương Vọng vẫn không chút dao động, thản nhiên như không nhưng trong lòng vẫn cảm thấy hơi cấp bách.

Mặc dù hiện tại hắn rất mạnh, có lòng tin đối phó với mọi kẻ địch mạnh mẽ nhưng điều hắn muốn không chỉ là bảo vệ mạng sống. Hắn còn muốn bảo vệ những người bên cạnh, hiện tại lại thêm một mục tiêu nữa, đó là bảo vệ đạo thống.

Phương Vọng nhìn về phía trước, nói: “Không sao, nếu ta có thể đánh bại Chân Tôn, ta có thể diệt trừ Cửu Cực Chí Oán, nếu không thể, hiện tại ta cũng không cần phải ở lại đây.”

Tề Vân Đại Thánh há miệng, muốn nói lại thôi.

Hắn nghĩ đến những đối thủ mạnh mẽ mà Phương Vọng đã đánh bại trên con đường này.

Phương Vọng giáng lâm thế giới này đã hơn trăm năm, số lượng Đế Thánh bị hắn tiêu diệt đã vượt quá ba trăm. Cả thân khí vận Đế Thánh ngập trời, đây là khí thế mà ngay cả Vô Tướng Vô Hình Chu Thiên công cũng không thể che giấu được.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích, tiếp tục tiến lên, hắn hít sâu một Con đường tu tiên, hắn vẫn chưa đi đến đích, không thể lơ là!

Hắn lập tức dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh với Tử Khí Bất Diệt công, hắn sắp xếp lại tâm pháp trong đầu sau khi dung hợp hai loại công pháp.

Chỉ bảy bước, mắt hắn không khỏi nhắm lại, mà bước chân hắn vô thức bước về phía trước.

Bước thứ tám!

Chân trái chạm đất, Phương Vọng lại mở mắt ra, một luồng khí thế siêu nhiên bùng nổ, khiến Tề Vân Đại Thánh, Không Độ chân nhân kinh ngạc nhìn hắn.

Ánh mắt Phương Vọng thoáng hiện vẻ mê mang, bước chân hắn hơi khựng lại, rồi tiếp tục tiến lên.

Chỉ một bước, hắn đã vượt qua bãi bể nương dâu.

Dung hợp Tử Khí Bất Diệt công với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh khiến hắn ở trong Thiên Cung tròn bốn mươi lăm vạn năm!

Tử Khí Bất Diệt công có thể luyện thành thân thể tiên nhân, sau khi dung hợp với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh, Phương Vọng đã sáng tạo ra Chân Tiên Thánh thể thuộc về Thiên Đạo.

Mà nhược điểm của Tử Khí Bất Diệt công đã bị hấn thay đổi. Tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới sẽ không liên quan đến nhân quả của Tiên Đình, thậm chí hấn có thể tạo ra nhân quả Thiên Đạo trong Thiên Đạo, liên hệ với tất cả những người tu luyện Thiên Đạo.

Tất nhiên, Phương Vọng không muốn dùng nhân quả Thiên Đạo để khống chế những người theo đuổi. Hấn nghĩ đến những lợi ích, bởi vì thông qua nhân quả Thiên Đạo, rồi thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, hấn có thể đến bên cạnh bất cứ người tu luyện Thiên Đạo nào, điều này có thể giúp hấn làm được rất nhiều việc.

Tề Vân Đại Thánh, Không Độ chân nhân bị kinh sợ, bọn họ có thể rõ ràng cảm nhận được khí tức của Phương Vọng đang điên cuồng tăng lên.

Điều này đã vượt xa trạng thái khi đại chiến trước đó!

Điều kỳ lạ nhất là...

Tề Vân Đại Thánh trợn tròn mắt, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn.

Hấn có thể cảm nhận được quy tắc thiên địa đang tuôn về phía Phương Vọng, trực tiếp chui vào trong cơ thể hấn.

Thiên Đạo đang nuốt chửng quy tắc thiên địa?

Là một Đại Thánh: Tề Vân Đại Thánh có thể lĩnh ngộ quy tắc thiên địa sau đó tu luyện ra lực lượng quy tắc thuộc về mình nhưng hấn lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể trực tiếp nuốt chửng quy tắc thiên địa, biến thành của riêng mình.

Vừa nghe nói Cửu Cực Chí Oán không thể đánh bại, Thiên Đạo đã trở nên mạnh hơn?

Chuyện này thật quá hoang đường!

Tề Vân Đại Thánh không thể hiểu nổi.

Không Độ chân nhân thì lại thấy bình thường, Phương Vọng càng mạnh, hấn càng yên tâm, hấn thậm chí bắt đầu tin rằng Phương Vọng là vô địch.

Phương Vọng vừa tiến lên vừa vận chuyển Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới.

Pháp lực Thiên Đạo bắt đầu tăng vọt, bản chất của nó cũng được nâng cao, trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong mơ hồ, Phương Vọng cảm thấy mình có thể sáng tạo ra cảnh giới cao hơn.

“Trên Thiên Đạo Sơ Nguyên là Thiên Đạo Chân Tiên, trên Thiên Đạo Chân Tiên là... Thiên Đạo Huyền Tiên!”

Phương Vọng lẩm bẩm tự nói, đặt tên cho cảnh giới mới.

Thiên Đạo Sơ Nguyên có thể sánh bằng cảnh giới Đại Thánh, Đại Đế. Thiên Đạo Chân Tiên thì tương đương với tiên thần thực sự, hơn nữa còn cao hơn tiên thần, không bị quy tắc hạn chế.

Thiên Đạo Huyền Tiên thì có thể nuốt chửng quy tắc thiên địa, sáng tạo ra nhân quả thuộc về mình, nhân quả này có thể cho phép các sinh linh khác kế thừa, giúp chúng ngày càng mạnh mẽ.

Chương 782: Bốn mươi lăm vạn năm! (2)

Chương 782: Bốn mươi lăm vạn năm! (2)

Cao hơn nữa, Phương Vọng chuẩn bị biến nhân quả thành đạo.

Đạo là gì, đạo chính là một loại lực lượng bất tử bất diệt, giống như quy tắc thiên địa nhưng cao hơn quy tắc thiên địa.

Thiên Đạo là một loại đạo thống tu hành, còn đạo thì là sức mạnh độc đáo của riêng hấn, không chia sẻ với bất kỳ ai.

Phương Vọng vừa vận công vừa suy nghĩ về con đường tương lai.

Phải nói rằng, Tử Khí Bất Diệt công rất mạnh, sự mạnh mẽ của nó nằm ở chân lý mệnh mông, có thể giúp Phương Vọng khám phá nhiều khả năng hơn.

Khi quy tắc thiên địa bắt đầu náo động, mặt đất rung chuyển, bầu trời đổi sắc, chín mặt trăng máu treo lơ lửng trên cao bắt đầu vận vẹo.

“Hừm?”

Một tiếng kinh ngạc vang lên. Giọng nói này vừa phát ra, quy tắc thiên địa vốn đang náo động đột nhiên dừng lại, ngay cả những quy tắc thiên địa đang tuôn về phía Phương Vọng cũng bắt đầu chậm lại.

Ánh mắt Phương Vọng ngưng tụ, quy tắc thiên địa xung quanh như những con ngựa hoang mất cương, điên cuồng chui vào trong cơ thể hắn.

Ầm!

Một tiếng phá không vang lên, tiếp theo đó là một cảm giác áp bách khó có thể tưởng tượng được ập đến.

Một bóng người giáng xuống từ trên trời nhưng gần như ngay lập tức, Phương Vọng đã bùng phát ra ánh sáng mạnh chói mắt, tạo thành khí thể cản trở đối phương.

Đây là một cường giả bí ẩn có phần thân trên là rồng, phần thân dưới giống người, trên người mặc váy rồng đen, tỏa ra sát ý vô tận, một đôi mắt đỏ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Phương Vọng.

Trong mắt hắn đột nhiên tràn ngập vẻ sợ hãi, dường như cảm nhận được một sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Tay phải cầm Thiên Cung kích của Phương Vọng xoay một vòng. Thiên Cung kích bùng phát ra sức mạnh mạnh mẽ, từng luồng khí trắng bốc lên ngút trời, nhấn chìm long nhân bí ẩn. Máu thịt của hắn hóa thành tro bụi, chỉ còn lại xương trắng nhưng xương trắng cũng không chống đỡ được một khí tức, nhanh chóng bị hủy diệt.

Sau khi giết chết một Đại Thánh, Phương Vọng bước tiếp tục tiến lên. Mỗi bước đi, mặt đất sụp xuống, đá vụn bay lên, những quy tắc thiên địa vô hình vô sắc bắt đầu hiện hình, giống như từng tia sét màu sắc khác nhau đan xen trên người hắn.

Tề Vân Đại Thánh chấn động, tự làm bầm: “Đại Chu Long Thánh...”

Hắn đã từng gặp vị Đại Thánh kia, đó là tồn tại mà trước đây hắn cần phải ngược nhìn.

Chân Tôn đã phái Đại Chu Long Thánh đến thu phục Tề Vân Đại Thánh!

Một cường giả như vậy, mà lại bị tiêu diệt một cách dễ dàng!

“Chân Tôn, đã chậm trễ lâu như vậy, cũng nên chiến đấu rồi. Ta còn có đối thủ mới chuẩn bị giải quyết, không muốn dây dưa với người nữa, ra đây đi, dẫn theo tất cả Đại Thánh, Đại Đế của ngươi đến chịu chết đi!”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, lúc này giọng điệu của hắn trở nên uy nghiêm chưa từng có, như thể hắn chính là Thiên Đạo chân chính. Cơn thịnh nộ của hắn chính là thiên uy!

Mạnh mẽ như Tề Vân Đại Thánh, Không Độ chân nhân cũng không khỏi nảy sinh cảm xúc sùng bái muốn quỳ lạy.

Bọn họ nhìn về phía Phương Vọng được khí diễm màu trắng bao quanh phía trước, áo trắng của hắn phấp phới dữ dội,

toàn thân tỏa ra khí thể vô địch ngạo nghễ, thống trị thiên hạ!

Giọng nói tựa như thiên uy của Phương Vọng vang vọng không dứt trong thế giới thần bí này, át đi mọi ồn ào.

Quy tắc thiên địa vẫn đang cuồng bạo, những tia sét đủ màu đan xen trên người hắn vẫn không ngừng lớn mạnh, khí thể kinh người.

“Tất nhiên, ngoài chết ra, còn một con đường khác, đó là ra ngoài thần phục ta.”

Giọng nói của Phương Vọng lại vang lên, lời này khiến Tê Vân Đại Thánh giật mình.

Quá cuồng vọng!

Lúc này hắn mới nhận ra bản tính của Phương Vọng lại cường thế như vậy.

Hóa ra không phải Chân Tôn đang chờ Thiên Đạo, mà là Thiên Đạo đang chờ Chân Tôn à?

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích nhảy lên, muôn vàn quy tắc thiên địa hóa thành sét đuổi theo, giống như một tấm lưới điện che trời phủ đất bay lên, chiếu sáng cả bầu trời. Trần Thế châu bay ra từ đỉnh đầu hắn, khi hắn dừng lại, Trần Thế châu vẫn bay lên cao mấy vạn trượng, đột nhiên trở nên khổng lồ, rồi bùng phát lực cắn nuốt khủng khiếp.

Cùng lúc đó, có một cơn cuồng phong diệt thế ập đến trước mặt Phương Vọng, cuốn lên đá trên mặt đất, bụi đất bay mù mịt, không thể ngăn cản.

Trong cơn gió cát mịt mù có một bóng người ẩn hiện, cao tới vạn trượng, khoác trên mình bộ giáp dày, mọc bốn cánh tay, chiếc áo choàng phía sau tung bay như màn trời.

Từng bóng người bay tới từ phía sau bóng người vạn trượng này, nhanh chóng dừng lại xung quanh hắn, số lượng

không ngừng tăng lên, chỉ trong chớp mắt đã vượt quá một nghìn.

“Chân Tôn...”

Tề Vân Đại Thánh sắc mặt nghiêm nghị, trầm giọng nói, hắn không dám tiến lên nữa.

Không Độ chân nhân cũng dừng lại, hắn ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình, chuẩn bị chiến đấu.

Một luồng ánh sáng mạnh từ phía sau Chân Tôn xa xa ập đến, nhanh chóng lướt qua mặt đất, bầu trời, khiến cả thiên địa đột nhiên thay đổi. Gió lạnh vô tận xen lẫn băng tuyết ập đến, bầu trời u ám cũng sáng lên.

Vù———

Bão tuyết điên cuồng đột nhiên bùng nổ, ép Tề Vân Đại Thánh, Không Độ chân nhân phải dùng linh lực của chính mình để chống đỡ.

Phương Vọng trên trời vẫn bị muôn vàn quy tắc thiên địa xen giữa, Thiên Cương Chí Dương Bá thể bùng nổ dương khí bá đạo, khiến hắn như một mặt trời to lớn.

Trần Thế châu không ngừng rung chuyển, điên cuồng hấp thụ băng tuyết, cả thiên địa đang rung chuyển, như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Chương 783: Chiến Chân Tôn, Đế Thánh cùng xuất hiện

Chương 783: Chiến Chân Tôn, Đế Thánh cùng xuất hiện

“Thiên Đạo, người rất cuồng vọng nhưng từ xưa đến nay, có biết bao kẻ cuồng vọng trước mặt bản tôn, bọn chúng hoặc là cúi đầu quy phục, hưởng sự che chở của bản tôn, hoặc là thân tử đạo tiêu, hóa thành thần binh đại đạo của bản tôn. Bây giờ bản tôn cũng cho người một lựa chọn, người chọn cái nào?”

Giọng nói của Chân Tôn truyền đến, lạnh lùng đến cực hạn, còn lạnh hơn cả bão tuyết trên thiên địa này.

Số lượng Đế Thánh xung quanh hắn đã tăng lên đến hơn một vạn.

Một Đại Thánh, Đại Đế vốn có thể ngang ngược một đời, hơn một vạn thì khủng khiếp biết bao. Nếu đây không phải là một linh tượng thiên địa, đổi lại là nhân gian khác, căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh như vậy.

Không Độ chân nhân ở Thiên Địa Càn Khôn cảnh chỉ cảm thấy thân thể sắp bị nghiền nát, may mà Tề Vân Đại Thánh đi đến trước mặt hắn, dùng linh lực Đại Thánh của chính mình bảo vệ hắn.

Không Độ chân nhân thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, hắn mới thực sự cảm nhận được khoảng cách giữa mình với Đại Thánh, Đại Đế. Trước đây có Phương Vọng ra tay, áp lực mà hắn phải chịu không lớn.

Phương Vọng lơ lửng trên không trung, hắn giờ Thiên Cung kích lên, chỉ về phía Chân Tôn ở xa xa, mở miệng nói: “Đã như vậy, vậy thì chiến thôi!”

Cổ tay phải của hắn xoay một vòng, lưỡi kích cũng xoay theo, một luồng kinh khí bá đạo theo lưỡi kích bùng nổ, tung hoành bầu trời, chỉ trong chớp mắt đã giết đến trước mặt Chân Tôn. Hơn vạn Đại Thánh, Đại Đế cùng nhau giơ tay thi pháp, linh lực mệnh mệnh tụ lại với nhau, chống lại kinh khí của Phương Vọng.

Trong nháy mắt, hầu như tất cả các Đế Thánh đều vì thế mà rung động.

“Sao có thể!”

“Sức mạnh của hắn sao lại mạnh mẽ như vậy...”

“Đây là thần thông ư?”

“Khó trách khẩu khí lại lớn như vậy, hấn quả thực có tư cách cuồng vọng...” ra những thiên tài mạnh mẽ như vậy, hấn mới bao nhiêu tuổi?”

Các Đại Thánh, Đại Đế đều kinh ngạc thốt lên. Có một số Đế Thánh đã chú ý đến Phương Vọng trước khi hấn tiến vào Phương thế giới này, bọn họ rất rõ về quá trình trưởng thành của Phương Vọng, chính vì vậy, bọn họ mới cảm thấy khó tin.

Chân Tôn giơ tay phải lên, một chương đầy về phía trước, mạnh mẽ đánh tan kinh khí khủng khiếp của Thiên Cung kích.

Trong tay phải của hấn cũng ngưng tụ ra một thanh trường thương, đầu thương lớn như núi, có hình dạng kim long, há miệng múa vuốt. Cán thương hiện lên những phù văn kỳ dị, còn tỏa ra ánh sáng màu xám đen.

Ngay khi thanh thương này xuất hiện, băng tuyết khắp trời đều dừng lại.

Phương Vọng không nói hai lời, trực tiếp giết về phía Chân Tôn, hơn vạn Đế Thánh cùng nhau ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình. ...

Nhân gian Huyền Tổ, đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Hồng Tiên Nhi đáp xuống bên hồ, nàng quay đầu nhìn về phía bầu trời, dung nhan tuyết mỹ lộ ra vẻ bối rối.

Không chỉ có nàng, tất cả các tu sĩ trong Kiếm Thiên trạch đều vô thức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, rõ ràng sắc trời không có gì thay đổi nhưng bọn họ đều có một cảm giác không rõ ràng, không thể nói nên lời và cảm giác này đang ngày càng tăng lên.

Hồng Trần và Cô Mệnh lão nhân cũng đến bên hồ, cả hai đều bắt đầu suy diễn.

Vài khí tức sau, Cô Mệnh lão nhân cảm thán: “Không thể tưởng tượng nổi, mới bao nhiêu năm, hắn lại nâng Thiên Đạo lên một cảnh giới hoàn toàn mới.”

Cảm nhận của Hồng Trần càng sâu sắc hơn, bởi vì hắn sẽ so sánh Thiên Đạo với Tiên Đình.

Mặc dù hắn đã ngã xuống hàng chục vạn năm nhưng Tiên Đình không thể có bước tiến nhảy vọt, có thể phán đoán từ năng lực thống trị nhân gian của nó.

“Đạo Chủ, người rút cuộc là thần thánh phương nào...”

Hồng Trần ngửa mặt nhìn bầu trời, lẩm bẩm tự nói.

Bây giờ hắn cảm thấy Phương Vọng tuyệt đối không chỉ là thiên tài vạn cổ của nhân gian đơn giản như vậy, rất có thể là đến từ Thượng giới.

Hồng Trần bắt đầu suy đoán, Phương Vọng có thể đến từ thế lực Lúc này, toàn bộ thiên hạ, tất cả các sinh linh tu luyện Thiên Đạo đều cộng hưởng với Thiên Đạo, sự cộng hưởng này thậm chí còn ảnh hưởng đến Thiên Đạo của các nhân gian khác.

Theo thời gian trôi qua, chúng sinh Thiên Đạo đều có điều ngộ ra, Chân Tiên sáng tạo ra Thiên Đạo đang xung kích cảnh giới cao hơn.

Nhận ra điều này, các tu sĩ Thiên Đạo của các nhân gian đều vô cùng phấn khích.

Mới qua bao lâu?

Thiên Đạo lại thăng cấp!

Hồng Tiên Nhi hít sâu một hơi, đi dọc theo bờ hồ. Nàng vốn định tìm Phương Vọng, kể cho hắn nghe về những gì mình thu hoạch được trong những năm qua nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy không đáng để nhắc đến.

Âm!

Một vị Đại Đế cao ngàn trượng rơi xuống, đập thủng bề mặt đất, rơi vào giữa những tảng đá chồng chất. Hắn phun ra Đế huyết, đốt cháy biển lửa ngập trời sâu trong lòng đất.

Hắn khó khăn mở mắt nhìn, qua khe nứt của tảng đá có thể nhìn thấy một trận chiến kinh thiên động địa.

Phương Vọng đang chiến đấu với Chân Tôn, hắn không biến hóa ra pháp tướng cao ngàn trượng nhưng ánh sáng trên người hắn còn chói mắt hơn cả Chân Tôn cao ngàn trượng, thậm chí còn chiếu sáng rõ ràng đáy Trần Thế châu.

Chân Tôn giờ cao thanh trường thương kim long trong tay, đâm một thương về phía bầu trời, đánh cho Trần Thế châu rung chuyển dữ dội, như thể sắp vỡ tan.

Phương Vọng giờ lòng bàn tay thi triển Đại Quy Hư chương đánh vào người Chân Tôn. Chân Tôn giờ tay kia lên đỡ, trên cánh tay bùng phát ra la bàn màu vàng, trên bề mặt la bàn màu vàng xuất hiện xoáy nước.

Chương 784: Cảm nhận thiên uy

Chương 784: Cảm nhận thiên uy

Ngay sau đó, một vùng không gian phía sau Chân Tôn hóa thành hư vô, rơi vào bóng tối tuyệt đối.

Xung quanh Phương Vọng, từng bóng thương xuất hiện từ hư không, tỏa ra khí tức quy tắc khác nhau. Tất cả đều khóa chặt Phương Vọng, ngay cả ánh sáng của Thiên Đạo cũng không thể che giấu được thần quang của chúng.

Đối mặt với bóng thương tấn công từ bốn phương tám hướng, Phương Vọng không thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên để hư hóa, mà bùng phát đạo lực của Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt, mạnh mẽ trấn diệt từng bóng thương.

Phương Vọng đâm một kích về phía trước, thiên địa đột nhiên sụp đổ, đến một thiên địa lò lửa cháy hừng hực. Theo Thiên Cung kích tiếp tục đâm về phía trước, thiên địa lò lửa này lại một lần nữa sụp đổ, thay vào đó là thiên địa mọc đầy những cây kim trúc khổng lồ, trên mỗi chiếc lá trúc đều có một thế giới nhỏ. Vô số lá trúc run rẩy, vừa chuẩn bị giết Phương Vọng thì thiên địa này lại một lần nữa vỡ tan.

Một kích đâm ra, thiên địa liên tục sụp đổ

Phương Vọng không phải đang hủy diệt thiên địa thực sự, mà là thiên địa linh tượng của các Đế Thánh.ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

Trong quá trình chiến đấu, hắn cũng đang cảm nhận sức mạnh đặc biệt của Đại Thánh, Đại Đế.

Ngoài sức mạnh tương tự như quy tắc thiên địa, con đường thiên địa linh tượng của Đại Thánh sẽ vô cùng gần với thực tế, những kẻ mạnh mẽ thậm chí có thể ngưng tụ sức mạnh quy tắc thiên địa trong thiên địa linh tượng.

Đại Đế thì khác, chú trọng đến thân thể và linh lực hơn, bọn họ có thể dùng tu vi của bản thân để phá vỡ thiên địa linh tượng.

Nhưng dù là Đại Thánh hay Đại Đế, đều sẽ dựa vào bảo linh bản mệnh của mình, chứ không phải pháp bảo luyện chế sau này.

Chân Tôn cũng gio thương giết Phương Vọng. Kim long thương và Thiên Cung kích va chạm, mặc dù kích thước của hai bên chênh lệch rất lớn nhưng cường quang Thiên Đạo trên

Thiên Cung kích lại vô cùng lớn, bù đắp chênh lệch gấp vạn lần.

Ầm!

Hai luồng sức mạnh chí cường va chạm, từng tảng thiên địa linh tượng bị hủy diệt, những Đại Đế đến giết Phương Vọng đều bị hất văng ra ngoài. Phương Vọng và Chân Tôn cùng lúc đáp xuống, trở về thế giới bí ẩn ban đầu.

Hình thể của Chân Tôn thu nhỏ lại, trở nên to bằng Phương Vọng, bộ hắc giáp trên người hắn như tượng trưng cho bóng tối, còn Thiên Linh Bảo thể của Phương Vọng thì tỏa ra ánh sáng vàng vô tận.

Hai người cách nhau vạn dặm, nhìn nhau từ xa, trong nháy mắt đã va vào nhau, toàn bộ mặt đất vì thế mà vỡ tan.

Cả hai bùng nổ cuộc chiến gần mạnh mẽ, thế công của Chân Tôn dữ dội và điên cuồng, Phương Vọng thì điềm tĩnh hơn.

Xét về độ mạnh yếu của lực lượng, Chân Tôn lại áp chế Phương Vọng.

Nhưng Thiên Đạo Tâm của Phương Vọng đã đạt đến cảnh giới siêu phàm, toàn tâm toàn ý lao vào chiến đấu, khiến cho từng chiêu thức của hắn đều có sự huyền diệu của đại thần thông.

Keng————

Thiên Cung kích và kim long thương một lần nữa va chạm, khí tức bùng nổ bao trùm cả thiên địa.

Tề Vân Đại Thánh dùng linh lực của mình để chống đỡ nhưng vẫn bị ép lùi về phía sau, Không Độ chân nhân vội vàng thi pháp giúp hắn nhưng không có tác dụng gì.

Hai người chỉ chống đỡ được vài giây, đã bị cuồng phong do quy tắc thiên địa cuốn bay ra ngoài. Không chỉ có hấn, mà hầu hết các Đế Thánh cũng vậy, chỉ có vài chục Đế Thánh còn có thể đi tiếp viện cho Chân Tôn.

Rất nhanh, Phương Vọng rơi vào vòng vây, Chân Tôn chủ công, các Đế Thánh khác thi triển thần thông kiềm chế.

Phương Vọng đột ngột ném Thiên Cung kích, đánh trúng Chân Tôn, khiến Chân Tôn khựng lại. Gần như cùng lúc đó, tay phải của Phương Vọng ngưng tụ thành Càn Khôn phiến, thuận thế quạt một cái, ngọn lửa hùng hực như thiên hà đột ngột dâng lên từ mặt đất, nhấn chìm hàng chục Đế Thánh, thậm chí còn cuốn nát cả bầu trời.

Tay phải của hấn tiếp tục bóp, Càn Khôn phiến tan đi, Thúc Thiên Kim Lăng xuất hiện, quấn quanh thắt lưng hấn. Đầu kia hóa thành roi dài vạn dặm, quất ngang đi, đánh tan sóng gió trên đường, quất vào một vị Đại Đế, đánh vỡ kim thân của hấn, máu nhuộm cả bầu trời.

Phương Vọng bước ra một bước, tay phải nắm lấy Thiên Cung kích, nhảy lên, giận dữ đập xuống.

Đang! bay lên, còn mang kèm cả khí diễm đáng sợ.

Phương Vọng càng chiến càng thuận lợi, thậm chí bắt đầu bù đắp được chênh lệch lực lượng với Chân Tôn.

Đôi mắt của Chân Tôn lóe lên ánh sáng lạnh, trong quá trình chiến đấu, đôi mắt giống như hai sợi chỉ bạc đang nhanh chóng di chuyển, kéo dài ra.

Chân Tôn đột nhiên đập kim long thương xuống đất, dưới chân bùng phát một vòng khí đen, nhanh chóng lướt qua chân Phương Vọng. Trong nháy mắt, một lực kéo không thể tưởng tượng nổi kéo Phương Vọng lại, mạnh mẽ kéo hấn vào trong.

Thấy Phương Vọng rơi vào bóng tối, Chân Tôn định hành động thì đột nhiên hắc khượng lại, ánh sáng lạnh trong mắt biến mất.

Âm!

Một tiếng chuông lớn truyền ra từ trong bóng tối của mặt đất, khiến nhiều Đế Thánh hồn xiêu phách tán.

Phương Vọng đạp lên Luân Hồi chung nhảy ra khỏi bóng tối. Lúc này, sau đầu hắc hiện lên hình ảnh nhật nguyệt, muôn vàn ngôi sao điểm xuyết dưới nhật nguyệt, trên bộ giáp khóa vàng của Thiên Linh Bảo thể dâng lên khí thể ánh bạc, mái tóc đen của hắc cũng bay múa theo đó, tỏa ra thần quang.

Khí thể của hắc bắt đầu tăng vọt!

Trong quá trình giao chiến với Chân Tôn, hắc không ngừng vận chuyển Thiên Đạo Vạn Pháp kinh mới.

Chương 785: Cảm nhận thiên uy (2)

Chương 785: Cảm nhận thiên uy (2)

Đợi đến khi hắc tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh một chu thiên, hắc sẽ thực sự bước vào cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên!

Chân Tôn vốn đang đứng im đột nhiên giết đến trước mặt Phương Vọng, đánh ra một chưởng. Trong nháy mắt, Phương Vọng nhìn thấy hàng vạn Đế Thánh cùng nhau vung chưởng về phía mình, lại giống như sức mạnh quy tắc của cả thiên địa cùng nhau giết đến, muốn hủy diệt hắc.

Âm!

Phương Vọng bị đánh lui hàng chục triệu dặm, xé toạc cả biển mây trên bầu trời u ám thành hai nửa, như thể bầu trời đêm đột nhiên bị chém làm đôi.

Phương Vọng ổn định thân hình, mạnh mẽ đè nén khí huyết hỗn loạn trong cơ thể.

“Mười Tám Tầng Địa Ngục, ngươi và Vô Mệnh lão nhân có quan hệ gì?”

Chân Tôn mở miệng hỏi.

Hắn lại có thể phá vỡ Mười Tám Tầng Địa Ngục trong nháy mắt.

Phương Vọng lắc lắc tay, mở miệng hỏi: “Vô Mệnh lão nhân là ai?”

Chân Tôn tiến lên một bước, dấy lên cơn gió lốc khủng khiếp, muôn vạn quy tắc thiên địa tràn vào cơ thể hắn, khiến khí thể của hắn bắt đầu tăng vọt.

“Vô Mệnh lão nhân, chỉ là một oan hồn lang thang ở nhân gian không chịu chết mà thôi.”

Chân Tôn dường như không muốn nói nhiều.

Lúc này, sau lưng hắn ngưng tụ một mặt trời đen.

Phương Vọng không khỏi hỏi: “Ngươi biết Thái Huyền Thần Tiêu kinh sao?”

“Công pháp do bản tôn sáng tạo, ngươi nói xem?”

Chân Tôn lạnh lùng nói, Thần Tiêu Thái Dương sau đầu đột nhiên bay lên trời, mạnh mẽ đánh tan Trấn Thế châu trên trời.

Toàn bộ thiên địa đột nhiên chìm xuống.

Áo bào của Phương Vọng tung bay, cuồng phong ập đến trước mặt, không thể lay động được thân hình của hắn.

“Ngươi hắn cũng tu luyện Thái Huyền Thần Tiêu kinh của bản tôn nên dùng hết toàn lực đi.” Giọng nói của Chân Tôn truyền đến từ nửa thế giới xa xôi.

Phương Vọng phản vấn: “Sao ngươi biết lá bài tẩy mạnh nhất của ta là Thái Huyền Thần Tiêu kinh?”

Lời vừa dứt, thế giới u ám đột nhiên sáng lên, thân thể Phương Vọng bùng phát ra ánh sáng mạnh hơn cả mặt trời, chiếu sáng cả mặt đất.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh vận hành một chu thiên!

Thiên Đạo Huyền Tiên thành!

Trong ánh sáng cực mạnh, Phương Vọng bay lên, không ai có thể nhìn thấy dung nhan thật của hắn, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của hắn.

Sau lưng hắn xuất hiện từng luồng ánh vàng, giống như một loại đường nét, càng ngày càng nhiều, dần dần vẽ thành một cuộn tranh màu vàng tráng lệ vô biên.

“Chân Tôn, ngươi sẽ là người đầu tiên đối mặt với Thiên Đạo Huyền Tiên, cảm nhận thiên uy đi.”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, ngũ khí đầy áp bách, khiến tất cả các Đế Thánh chỉ cảm thấy khí huyết, linh lực trong cơ thể đông cứng, không nói nên lời.

Chân Tôn mở to mắt, cường quang của Thiên Đạo khiến cả giáp trụ của hắn cũng mất đi màu sắc, trong đôi đồng tử của hắn chỉ còn lại hình ảnh Phương Vọng và cuộn tranh màu vàng sau lưng.

“Thiên Đạo Huyền Tiên... Tại sao...”

Việc đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên đã mang lại sự thay đổi cực lớn đối với Phương Vọng. Trong quá trình thúc đẩy công pháp, hắn đã hấp thụ sức mạnh của mọi quy tắc thiên địa trong thế giới này. Tất nhiên, hắn chỉ hấp thụ một phần chứ không làm lung lay cấu trúc của toàn bộ thế giới.

Khi hẳn hoàn toàn đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên, hẳn có thể trực tiếp nắm giữ tất cả sức mạnh quy tắc của thế giới này, từ đó nắm giữ toàn bộ thế giới.

Cảm giác này vô cùng huyền diệu!

Con đường Thiên Đạo chính là con đường của thiên địa, không liên quan đến khí vận, nhân quả, chỉ thuần túy là nắm giữ thiên địa.

Đây là mức độ mà hẳn có thể đạt được hiện tại. Mục tiêu tương lai của Phương Vọng là nắm giữ Đại Đạo.

Đại Đạo là gì?

PhiZZnd Vona cảm thấy trona mơ hồ vẫn tồn tại một loại e© mạnh mẽ quy tắc cao hơn quy tắc thiên địa. Sức mạnh này cấu thành nên vũ trụ thời không bên ngoài thiên địa.

Phương Vọng thu liễm tâm thần, đôi mắt dưới lớp mặt nạ hồ ly nhìn về phía Chân Tôn ở xa xa, cuộn tranh màu vàng sau lưng hẳn đang không ngừng mở rộng.

Thương Sinh Xã Tắc Đồi!

Phương Vọng đã dùng thần thông này để đánh Ma tộc vào trong linh tượng thiên địa của mình, khiến Ma tộc cùng sống cùng chết với linh tượng của mình.

Bây giờ, hẳn muốn dùng Thương Sinh Xã Tắc Đồ để nuốt chừng thế giới Đế Thánh này vào trong linh tượng thiên địa của mình!

Nếu là trước đây, ngay cả khi các Đế Thánh bó tay chịu trôi, hẳn cũng không thể làm được, bởi vì phạm vi chịu đựng của linh tượng thiên địa có hạn, không thể nuốt chừng vô hạn.

Bây giờ thì khác rồi, Phương Vọng đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên, đã vượt xa trước đây. Công pháp mạnh nhất của nhân gian kết hợp với công pháp đỉnh cao của Tiên Đình,

hơn nữa còn luyện đến đại viên mãn, hiệu quả của nó tuyệt đối không phải người phàm và các tiên thần bình thường có thể tưởng tượng được.

Phương Vọng sinh ra một cảm giác không gì không làm được.

Quy tắc thiên địa do hắn điều khiển, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

Hắn một tay cầm Thiên Cung kích, một tay giơ lên, lòng bàn tay ấn về phía Chân Tôn và những Đế Thánh kia.

Uy áp vô biên của Thiên Đạo Huyền Tiên bao trùm cả thế giới, ngay cả Chân Tôn cũng cảm thấy áp lực. Điều mấu chốt nhất là Chân Tôn phát hiện ra thần thông của mình đã không thể thi triển được, hắn như thể đột nhiên rơi vào lưới thiên địa, không thể trốn thoát.

Chân Tôn hít sâu một hơi, hắn giơ thanh trường thương kim long trong tay lên. Từng luồng khí đen trào ra từ trong trường thương, ngưng tụ thành từng vị Đế Thánh sau lưng hắn.

Chương 786: Tứ đại chiến thần, sức mạnh của Tiên Đình.

Chương 786: Tứ đại chiến thần, sức mạnh của Tiên Đình.

Những Đế Thánh còn sống đều tập trung sau lưng Chân Tôn, sắc mặt ai nấy đều u ám, bọn họ cũng phát hiện ra phiền phức, một số Đế Thánh thông thạo thần thông dịch chuyển thậm chí còn không thể rời khỏi thế giới này.

Chân Tôn bắt đầu lầm nhảm câu thần chú bí ẩn, các Đế Thánh khác cũng vậy.

Phương Vọng vừa cảm nhận sức mạnh kỳ diệu của Thiên Đạo Huyền Tiên, vừa ấn lòng bàn tay xuống.

Thương Sinh Xã Tắc Đồ sau lưng hắn đột nhiên biến mất nhưng thiên địa lại trở nên sáng sủa hơn.

Chân Tôn, các Đế Thánh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Thương Sinh Xã Tắc Đồ đã thay thế bầu trời.

Trong ánh sáng mạnh mẽ của Thiên Đạo, tất cả tồn tại đều không thể cử động, tiếng niệm chú của Chân Tôn, các Đế Thánh cũng bắt đầu trở nên yếu ớt.

Rất nhanh, toàn bộ thiên địa mất đi màu sắc!...

Nhân gian Vô Nhai, Phương Vọng dẫn theo Không Độ chân nhân, Tề Vân Đại Thánh đáp xuống đất.

Không Độ chân nhân, Tề Vân Đại Thánh vẫn còn đang trong trạng thái hoảng hốt. Phương Vọng đáp xuống lưng chừng núi, hắn quay đầu nhìn về phía biển mây trên bầu trời, hắn tháo mặt nạ hồ ly xuống, sắc mặt bình tĩnh.

Gió nhẹ thổi qua, thổi động mái tóc mai của hắn, hắn trông không khác gì người phàm, khí tức không mạnh.

“Đạo Chủ, bọn họ đều đã vắng rồi sao?”

Không Độ chân nhân cẩn thận hỏi.

Thương Sinh Xã Tắc Đồ rơi xuống, bọn họ không thể nhìn thấy gì, đến khi bọn họ hoàn hồn thì đã đến nhân gian Vô Nhai.

Phương Vọng trả lời: “Không tính là tử nạn, có thể coi là chết già.”

Không Độ chân nhân, Tề Vân Đại Thánh đột nhiên nghĩ đến Ma tộc trong linh tượng của Phương Vọng, chẳng lẽ...

Đồng tử của cả hai đều co lại, nếu thực sự như vậy, chẳng phải thực lực của Phương Vọng đã tăng lên rất nhiều sao? cộng thêm thần thông vô biên mà Phương Vọng sở hữu, ai có thể là đối thủ của hắn?

Ngay cả các vị tiên thần ở Thượng giới, e rằng cũng khó có thể làm gì được hắn.

Trừ khi Tiên Đình huy động lực lượng lớn bao vây diệt trừ hắn.

Khi Tề Vân Đại Thánh ở thế giới Đế Thánh, tất cả Đế Thánh trong thế giới Đế Thánh không phải đều bị Tiên Đình trực xuất, cũng có những Đế Thánh có thể liên lạc với Thượng giới. Hắn đã nghe nói từ lâu, biết được một số hành động của Tiên Đình ở Thượng giới.

Hắn do dự một lát, nói: “Đạo Chủ, khi Thiên môn mở ra, ngài sẽ là mục tiêu hàng đầu của Tiên Đình, ngài có cần ta nói cho ngài biết về thực lực của Tiên Đình không?”

Phương Vọng dang rộng hai tay, vươn vai một cái, vừa cảm nhận thiên nhiên đất trời, vừa trả lời: “Nói đi.”

“Vậy ta sẽ nói về lực lượng hạ giới của Tiên Đình, Tiên Đình có tứ đại chiến thần, mười tám thần trụ, ba mươi sáu tinh tú, bảy mươi hai thần tướng. Dưới trướng bọn họ còn có hàng chục vạn chính thần, mỗi một chính thần đều sở hữu pháp lực vô biên có thể dễ dàng đánh bại Đại Thánh, Đại Đế bình thường...”

“Mạnh nhất phải kể đến Cửu Diện Thần La, Cửu Diện Thần La thậm chí còn sở hữu sức mạnh ngang ngửa Thiên Đế, thông thường hắn sẽ không ra tay.”

“Tiếp theo là ba vị đại chiến thần khác, Nộ Thế Thần La, Huyền Diệu Thần Quân, Lãng Tiêu Thánh Đế...”

Tề Vân Đại Thánh bắt đầu kể về Tiên Đình, Không Độ chân nhân cũng chăm chú lắng nghe.

Phương Vọng cũng đang lắng nghe, mặc dù hiện tại hắn rất tự tin nhưng nếu có thể hiểu rõ kẻ địch trước thì hắn cũng sẵn lòng.

Theo lời của Tề Vân Đại Thánh, Tiên Đình thực sự sở hữu lực lượng có thể quét ngang hàng nghìn nhân gian.

Hàng chục vạn tồn tại cấp độ Đế Thánh, thậm chí còn có những tồn tại vượt xa Đế Thánh, thật là cường thịnh.

Phương Vọng không khỏi tò mò Chí Thánh mạnh đến mức nào, rốt cuộc hấn mạnh đến mức nào, khiến Tiên Đình mãi không thể công phá được nhân gian Huyền Tổ, chỉ có thể dựa vào Thiên môn, hạ giới trong thời gian ngắn.

Hơn nữa Chí Thánh cá thể hồi sinh bất cứ lúc nào. chuên này rất đáng sợ.

Có lẽ mỗi lần Thiên môn mở ra, các vị tiên thần không dám hủy diệt nhân gian Huyền Tổ, chính là biết rằng Chí Thánh vẫn có thể hồi sinh, cho nên không dám làm bừa.

Hồi lâu sau.

Tề Vân Đại Thánh đã nói hết những thông tin tình báo mà mình biết, hấn nhìn về phía Phương Vọng, phát hiện ra vẻ mặt của Phương Vọng không có gì thay đổi.

“Người biết Chí Thánh không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Tề Vân Đại Thánh sững sốt, trả lời: “Có phải là Chí Thánh của nhân gian Huyền Tổ không?”

“Ừ”

“Có nghe nói một chút, hấn là người đầu tiên đại náo Tiên Đình rồi toàn thân trở ra ở nhân gian, hơn nữa Chân Tôn rất kiêng dè hấn, không cho người khác nhắc đến.”

Tề Vân Đại Thánh trầm ngâm nói.

Quả thực là kiêng dè, Chân Tôn nói mình là người sáng tạo ra Thái Huyền Thần Tiêu kinh, như vậy thì hấn chính là đồ đệ

của Chí Thánh.

Chân Tôn đã từng bị Chí Thánh trấn áp...

Phương Vọng chắc chắn xung kỳ trong lòng, rất tò mò không biết lúc bị trấn áp thì Chân Tôn và bây giờ chênh lệch bao nhiêu?

Hắn quyết định tìm cơ hội hỏi thăm.

Nghĩ xong, Phương Vọng mở miệng nói: “Ta chuẩn bị trở về, các người thì sao?”

Tề Vân Đại Thánh vội vàng nói: “Nếu Đạo Chủ không chê, ta nguyện đi theo.”

Không Độ chân nhân trả lời: “Ta không cần thiết phải ở lại nhân gian này nữa, tiếp theo nên chuẩn bị nghênh chiến tiên thần vì ngài.”

Thời gian mở Thiên môn đã không còn xa, các vị Đế Thánh có thể cảm nhận được sức mạnh của Thiên môn đang đến gần.

Chương 787: Một nghìn không trăm mười lăm tuổi!

Chương 787: Một nghìn không trăm mười lăm tuổi!

Phương Vọng cũng có thể cảm nhận được, trong bóng tối có một sức mạnh bí ẩn đang đến gần nhân gian, sức mạnh này, ngay cả hắn cũng không tính toán được.

“Nếu vậy, cùng về nhân gian Huyền Tổ thôi.”

Phương Vọng nói, rồi bước đi, thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, ba người biến mất trong hư không.

Đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Phương Vọng dẫn theo Không Độ chân nhân, Tề Vân Đại Thánh đáp xuống cầu gỗ, hắn lập tức truyền âm cho Độc Cô Ván Hồn.

Không Độ chân nhân, Tề Vân Đại Thánh vừa đến đã bị quy tắc thiên địa nơi đây làm cho kinh ngạc.

Nồng đậm quá!

Hơn nữa còn có một loại đạo ý không nói rõ được, khiến bọn họ vô cùng muốn tu luyện ở đây.

Rất nhanh, Độc Cô Vấn Hồn xuất hiện bên cạnh Phương Vọng, Phương Vọng giới thiệu đơn giản rồi để Độc Cô Vấn Hồn dẫn hai người đi xuống.

Phương Vọng phong Tề Vân Đại Thánh, Không Độ chân nhân làm Thiên Cương Đạo Tôn, đến đây, Thiên Cương Đạo Tôn đã xuất hiện tồn tại cấp Đại Thánh.

Tề Vân Đại Thánh còn không phải là Đại Thánh bình thường, hẳn là Đại Thánh đã từng khai thiên lập địa.

Đợi ba người bọn họ đi rồi, Phương Vọng đứng trên đầu cầu, ánh mắt nhìn về phía Côn Luân, không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau.

Ánh mắt hắn chuyển lên phía trên, chỉ thấy bên cạnh mặt trời trên bầu trời xuất hiện thêm một luồng sáng, rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì rất khó thấy.

Đó hẳn là Thiên môn!

Thiên môn không ở trong tinh không bên ngoài bầu trời mà ở nơi xa hơn nữa.

Với tu vi Thiên Đạo Huyền Tiên của Phương Vọng, hẳn có thể miễn cưỡng nhìn thấy Thiên môn, dưới Thiên môn có vô số tiên thần đang đứng. Bọn họ đứng im không nhúc nhích, giống như tượng, ánh sáng tụ lại vào một chỗ. không bị thần auand ๐a Thiên môn che lấp. Trong thời gian tiếp theo, Phương Vọng chuẩn bị tiếp tục ngộ đạo, không ngừng hoàn thiện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Còn về tu vi, Thiên Đạo Vạn Pháp kinh sẽ tự động tu luyện, cho dù hắc không tĩnh tọa thì tu vi cũng tăng lên.

Hắc đã giả định rằng tứ đại chiến thần của Tiên Đình đều sẽ hạ phạm, thậm chí hắc còn cảm thấy mình có thể phải đối mặt với toàn bộ Tiên Đình.

Hắc từ từ thu hồi ánh mắt, bắt đầu đả tọa, theo động tác đả tọa của hắc, trên mặt hồ bốc lên sương mù linh khí, bao quanh hắc.

Khi khu vực này bốc lên sương mù linh khí, các tu sĩ còn ở lại Kiếm Thiên trạch đều biết rằng Đạo Chủ Vạn Đạo đã trở về, thoáng chốc, Kiếm Thiên trạch nổi lên một đợt động tĩnh không nhỏ.

Trong một đại sảnh.

Hồng Trần đơn độc gặp mặt Tề Vân Đại Thánh.

Tề Vân Đại Thánh nhìn thấy Hồng Trần, vô cùng kinh ngạc, hắc do dự không quyết, muốn nói lại thôi.

Hồng Trần ngồi, bưng một chén trà nóng trong tay, nhẹ giọng cười nói: “Người không nhìn nhầm đâu, ta chính là người trong ấn tượng của người.”

Tề Vân Đại Thánh hít sâu một hơi, cúi người hành lễ với Hồng Trần.

“Năm đó là ngài đã cho ta cơ hội, sau khi ngài rời đi, Tiên Đình càng thêm ngang ngược, không có Đại Thánh nào có thể toàn thân trở ra như ta.”

Tề Vân Đại Thánh nghiêm túc nói.

Hồng Trần cười cười, nói: “Nói cho ta biết tình hình Tiên Đình hiện tại đi, người chắc hắc có thể hiểu được tình hình ở Thượng giới.”

Tề Vân Đại Thánh gật đầu, bắt đầu kể lại tình hình Tiên Đình.

Nụ cười trên mặt Hồng Trần dần biến mất, khi nghe đến cái tên Cửu Diện Thần La, sắc mặt hắn trở nên âm trầm, trong mắt không giấu được sát

Xuân qua thu đến, từng năm trôi qua.

Côn Luân càng ngày càng cao, biển mây chỉ có thể chạm đến lưng chừng núi, Côn Luân bây giờ đã có mỹ danh là ngọn núi đệ nhất thiên hạ. Theo Thiên Đạo thành tiên, Côn Luân cũng được càng nhiều sinh linh công nhận là đạo trường đệ nhất thiên hạ.

Một ngày nọ.

Tiểu Tử nhảy ra khỏi hồ, đến bên cạnh Phương Vọng, trong sương mù Dương Lâm Nhi nhìn thấy bóng lưng của Phương Vọng, toàn thân không khỏi run lên.

“Công tử, hôm nay hẳn là sinh nhật một nghìn không trăm năm mươi tuổi của ngươi, ngươi còn nhớ không?”

Tiểu Tử cười hì hì nói.

Phương Vọng mở mắt, cười nhẹ nói: “Ngay cả sinh nhật của chính mình, ngươi cũng không nhớ, sao lại luôn nhớ ngày sinh của ta.”

Hắn đã sớm quên mất sinh nhật của mình, dù sao hắn cũng đã ở trong Thiên Cung nhiều năm như vậy. Theo cha mẹ kiếp này của hắn qua đời, hắn cảm thấy sinh nhật của mình đã không còn quan trọng nữa.

Tiểu Tử cười nói: “Đương nhiên ta phải nhớ, công tử, ngươi không quay đầu lại xem ai đến sao?”

Phương Vọng giơ tay, xoa xoa đầu rỗng của nó, nói: “VẬY ngươi còn không đi đi, đợi ta gặp xong nàng, ngươi hãy đến.”

Tiểu Tử vừa nghe, mắt rùng mở to, trong mắt lộ ra vẻ u oán.

“Hừm?”

“Vâng!”

Tiểu Tử bị Phương Vọng nhìn chăm chăm, vội vàng chui vào trong hồ, biến mất không thấy.

Phương Vọng quay người lại, nhìn Dương Lâm Nhi đang ngây dại, cười hỏi: “Sao vậy? Không nhận ra ta rồi sao?”

Dương Lâm Nhi nhẹ cắn môi, không tiến lên, mà hỏi: “Tại sao?”

“Người hỏi tại sao nào?”

Phương Vọng vẫn giữ nụ cười.

Trong lòng Dương Lâm Nhi dâng lên muôn vàn cảm xúc, cũng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng lời đến bên miệng, nàng không biết nên hỏi như thế nào.

“Người muốn sống một nửa đời sau bình thường, hay là giống như hôm nay, theo đuổi tiên đạo?”

Phương Vọng hỏi.

Dương Lâm Nhi im lặng.

Nàng rất rõ ràng nội tâm của mình. Nàng không hề hối hận, thậm chí rất biết ơn những gì đã trải qua trên con đường này, chỉ là nghĩ đến cha mẹ có chút tiếc nuối nhưng con cái của Dương Tuấn vẫn ở trên Trái Đất, chắc chắn sẽ ở bên cạnh cha mẹ nàng.

Chương 788: Một nghìn không trăm mười lăm tuổi! (2)

Chương 788: Một nghìn không trăm mười lăm tuổi! (2)

Mấy trăm năm không gặp, Dương Lâm Nhi đã không còn là cô gái Trái Đất như trước nữa. Nàng cũng đã từng trải qua chém giết, nghe đại tu sĩ giảng đạo, đã sớm là tu tiên giả thực thụ.

Dương Lâm Nhi hít sâu một hơi, hỏi: “Tại sao không trực tiếp nói cho ta biết tất cả những điều này?”

Phương Vọng không dám nói là Chu Tuyết muốn rèn luyện nàng như vậy, hấn phản bác: “Nếu như người biết trước thân phận của ta, người có cảm thấy thành tựu của người sẽ tốt hơn không?”

Dương Lâm Nhi nở nụ cười, nói: “Đúng vậy, nếu như sớm biết, ta đã không có chí tiến thủ lớn như vậy, cả ngày ngồi tu luyện, thật sự không phải người bình thường có thể chịu đựng được.”

Phương Vọng giơ tay ra, kéo nàng đến trước mặt mình.

Mái tóc đen của Dương Lâm Nhi bay phấp phới, sắc mặt nàng hơi thay đổi, hiển nhiên là bị kinh ngạc.

Nàng cảm thấy mình đã không còn là tầng cấp thấp trong tu tiên giới, không ngờ lại không có chút sức chống cự trước mặt Phương Vọng, thậm chí không kịp phản ứng.

“Đây chính là Thiên Đạo Chân Tiên sao?”

Nàng không nhận được hỏi.

Phương Vọng cười hỏi: “Để ta kiểm tra đạo hạnh của người?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Dương Lâm Nhi ửng hồng, nàng khẽ gật đầu, sương mù linh khí xung quanh bắt đầu cuộn cuộn, trở nên đậm đặc hơn.

Sau đó, Phương Vọng kéo nàng đả tọa, hỏi nàng về sự hiểu biết của nàng đối với Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Dương Lâm Nhi vốn còn hơi căng thẳng nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại. Mỗi khi nàng nêu ra một vấn đề, Phương Vọng đều có thể dễ dàng giải đáp, hơn nữa còn khiến nàng có cảm giác như được khai sáng.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên, Dương Lâm Nhi dần quên mất thời gian.

Sáu ngày sau.

Một trận cuồng phong thổi đến từ hướng Côn Luân, thổi tan sương mù linh khí trước mặt Phương Vọng và Dương Lâm Nhi, thổi tung mái tóc dài của Dương Lâm Nhi.

Dương Lâm Nhi cau mày, nàng cảm nhận được một luồng khí tức rất kinh khủng đang đến gần †Y va. Phương Vọng vẫn không hề động đậy, tiếp tục giảng giải Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Trong quá trình giảng đạo, hắn cũng đang suy nghĩ về việc dung hợp tuyệt học.

Dương Lâm Nhi không nhịn được hỏi: “Người không cần quan tâm sao?”

Cơn cuồng phong tàn phá thiên địa vẫn tiếp diễn, luồng áp lực mạnh mẽ đó càng khiến bản năng của nàng bất an.

“Ta cần gì phải quan tâm? Không phải ai cũng có thể khiến ta ra tay.”

Phương Vọng cười nhẹ nói.

Dương Lâm Nhi nghe vậy, cảm thấy cũng đúng. Trước đây nàng đi theo Tiểu Tử đi tìm cơ duyên, nghe Tiểu Tử nhắc đến Đạo tông, Thiên Cương Đạo Tôn của Vọng Đạo đều có thực lực hàng đầu đương thời.

“Đại kiếp thực sự đã bắt đầu, ước chừng trăm năm nữa, những tiên thần cao cao tại thượng kia cũng sẽ hạ xuống.”

Phương Vọng nhìn về phía bầu trời, lẩm bẩm tự nói.

Trên Thương Hải, yêu vân cuộn cuộn kéo đến từ chân trời, trong mây yêu là vô số yêu ma, có con hóa thành người, có con vẫn giữ nguyên hình dạng, trông như đại quân ma thần đến từ Cửu U, thế như chẻ tre, không gì cản nổi.

Kẻ cầm đầu là một Yêu Vương đầu dê cao trăm trượng, lông trắng như tuyết, mặc giáp đen, tay cầm một thanh đại đao vô cùng khoa trương, hấn nheo mắt nhìn về phía trước, ánh mắt lạnh lùng đến rợn người.

Phía sau hấn là một con rồng khổng lồ như dãy núi, không ngừng gào thét về phía trước, miệng phun ra từng trận cuồng phong, tạo nên những cơn sóng gió có thể nhìn thấy bằng mắt thường trên bầu trời.

Mặt biển bên dưới cũng dâng lên những con sóng dữ dội, như thể sắp có một cơn bão lớn ập đến, bầu trời và biển cả chìm trong bầu không khí ngột ngạt.

Yêu Vương đầu dê đột nhiên cau mày. Theo ánh mắt của hấn nhìn về phía chân trời, có một bóng người mặc áo trắng đang đứng.

Đó chính là Kiếm Tiên Hứa Ngôn!

Hứa Ngôn đứng thẳng người, tuy chỉ có một mình nhưng lại có khí thế chống lại cả ngàn quân vạn mã, đối mặt với đại quân yêu ma đang ầm ầm tiến đến, sắc mặt hấn vẫn lạnh nhạt như thường.

Hấn giơ thanh kiếm trong tay lên, dùng ngón tay trái lướt trên lưỡi Hấn có vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng phấn khích.

Đạo Chủ trở về Kiếm Thiên trạch, trận chiến này, chắc chắn hấn sẽ chú ý!

Hứa Ngôn đã sớm có tu vi Thiên Địa Càn Khôn, hẳn tự tin có thể quét sạch tất cả những kẻ dưới cảnh giới Đế Thánh, thậm chí hẳn còn cảm thấy mình có thể ngang tay với Đế Thánh!

Đạo Chủ có thể giết địch vượt cảnh giới, hẳn cũng có thể!

Hắn biết mình và Phương Vọng có chênh lệch, hẳn không dám mơ tưởng đến việc giết chết Đế Thánh nhưng hẳn cảm thấy hòa nhau thì chưa chắc đã không được.

Hứa Ngôn khẽ nhếch miệng, đột nhiên bước về phía trước.

Một trận đại chiến bùng nổ!

Bên bờ Kiếm Thiên trạch, Phương Vọng tiếp tục giảng đạo cho Dương Lâm Nhi, còn về trận chiến của Hứa Ngôn, hẳn không để trong lòng.

Tề Vân Đại Thánh vẫn còn đó, có một Đại Thánh ở đây, đủ để quét sạch mọi kẻ địch mạnh ở nhân gian.

Kể từ khi Phương Vọng đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Chân Tiên, những Đại Thánh, Đại Đế được hồi sinh lại rút lui, hiện tại nhân gian vẫn là trận tranh đấu của Thiên Địa Càn Khôn.

Rất nhanh, Côn Luân dựng lên đại trận hộ sơn, vô cùng tráng lệ, cũng thu hút sự chú ý của Dương Lâm Nhi.

Đây là lần đầu tiên Dương Lâm Nhi nhìn thấy trận pháp của Côn Luân. Trước đây nàng chỉ tò mò không biết Côn Luân chỉ được xây dựng hùng vĩ hay không, bây giờ xem ra, quả không hổ danh là đạo trường đệ nhất thiên hạ.

Chương 789: Mười tám thần trụ tụ hội

Chương 789: Mười tám thần trụ tụ hội

Nàng có thể cảm nhận được trận đại chiến ở xa, khiến nàng cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Nàng đột nhiên nhớ đến lời Phương Vọng nói trước đó, không nhịn được hỏi: “Nhất định phải chống lại tiên thần sao?”

Phương Vọng liếc nhìn nàng, hỏi: “Sao lại hỏi như vậy?”

“Những cường giả ở nhân gian này quá nhiều, vậy thì tiên thần có thể trấn áp nhân gian phải mạnh đến mức nào? Trên đường đến đây, ta nghe nói, lần này Thiên môn mở ra, số lượng tiên thần hạ phàm vượt xa bất kỳ thời đại nào trước đây, ta lo cho ngươi... Chẳng lẽ không có nơi nào tiên thần không tìm ra sao?”

Dương Lâm Nhi lo lắng nói.

Chỉ riêng trận chiến bên kia Côn Luân đã khiến nàng cảm thấy bất an, đây mới chỉ là một góc của nhân gian, vậy thì tiên thần sẽ có tư thái mạnh mẽ như thế nào?

Phương Vọng cười nói: “Không có, nếu có thì sao từ xưa đến nay lại có nhiều Đại Thánh, Đại Đế vẫn lạc như vậy. Hơn nữa bây giờ cho dù ta có cúi đầu trước bọn họ thì cũng đã muộn rồi, con đường này vốn là thành vương bại tướng, hơn nữa ta không sợ, ta cũng rất mong chờ được chiến đấu với bọn họ.”

“Mong chờ?”

Dương Lâm Nhi như lần đầu tiên quen biết Phương Vọng, nàng không khỏi ngây người nhìn Phương Vọng.

Phương Vọng nhìn về phía xa, nói: “Đúng vậy, mong chờ, thật ra ta cũng có nơi mình muốn tìm.”

Dương Lâm Nhi im lặng, do dự một lúc, nàng nghiêng răng nói: “Dù thế nào đi nữa, ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi, ngươi muốn chiến đấu, ta sẽ theo ngươi, không rời không bỏ. Lần này, ngươi đừng hòng lừa ta nữa, đừng hòng đuổi ta đi nữa.”

Phương Vọng giơ tay, xoa đầu nàng, cười nói: “Yên tâm đi, lúc nào ngươi đã thấy ta bại trận?”

Thấy Phương Vọng tự tin như vậy, tâm trạng của Dương Lâm Nhi tốt hơn.

“Ngươi có thể kể cho ta nghe về câu chuyện của ngươi không, ta muốn nghe từ chính miệng ngươi.” của thể nhân về Phương Vọng.

Nghĩ như vậy, nàng có cảm giác như đang ở trong mơ.

Rõ ràng đã ở bên nhau mấy ngày nhưng nàng lại thấy không chân thực đến vậy.

“Tất nhiên có thể, câu chuyện phải kể từ khi ta còn nhỏ.”

Phương Vọng cười nói, tư duy của hắn cũng theo đó mà đắm chìm vào hồi ức.

Dương Lâm Nhi chăm chú lắng nghe, dần dần, nàng không còn cảm thấy ngọt ngào nữa, thậm chí còn quên mất trận đại chiến ở xa.

Trận đại chiến kéo dài nửa canh giờ, Tề Vân Đại Thánh ra tay, một bàn tay khổng lồ có đường kính hơn nghìn dặm từ trên trời giáng xuống, như thể đại diện cho thiên phạt!...

Trong hư không đen tối, một cánh cổng vòm bằng vàng khổng lồ dựng trên một biển mây, dưới cổng có vô số bóng dáng tiên thần.

Kẻ cầm đầu là một nam tử mặc giáp vàng, hai tay chống sau lưng, thần võ uy nghiêm, đôi mắt còn tỏa ra tia lạnh sắc bén.

Một trong mười tám thần trụ của Tiên Đình, Ngự Thiên thần trụ!

Phía sau hắn là một bóng người tỏa ra ánh sáng vàng, chính là thiên thần Ách Vận, lúc này Thiên thần Ách Vận hiện nguyên hình, khí thể cũng bùng nổ, chỉ có điều đường vân đen ở giữa trán lộ ra điềm xấu, rùng rợn.

Ngự Thiên thần trụ đột nhiên nheo mắt, hắn như nhìn thấy điều gì.

Chỉ thấy trong bóng tối phía trước có một luồng sáng bay đến, nháy mắt đã đến trên biển mây. Ánh sáng tan đi, một lão tiên tóc bạc phơ, mặt trẻ trung hiện ra.

“Thần trụ, tình hình có biến, Âm thiên địa nơi Chân Tôn ở bị Thiên Đạo Phương Vọng tập kích, toàn bộ vẫn lạc. Thiên Đế bệ hạ hạ lệnh, sẽ phái thêm các thần trụ khác cùng đến nhân gian Huyền Tổ, ngoài ra, bệ hạ đã đích thân đi mời Chiến thần.”

Lão tiên chấp tay hành lễ.

Lời nói của hắn khiến Ngự Thiên thần trụ chấn động, thiên thần Ách Vận càng biến sắc.

Các tiên thần đứng sau bọn họ đều chấn động.

“Chân Tôn bị diệt rồi?”

“Thiên Đạo Phương Vọng mạnh mẽ đến vậy sao? Không đúng, Âm thiên địa ẩn chứa hơn vạn Đế Thánh, chẳng lẽ Vọng Đạo đã mạnh mẽ đến “Có khả năng, đừng quên, vị kia hiện tại cũng đang ở trong Vọng Đạo.”

“Thảo nào lại có nhiều khí vận như vậy tụ tập về nhân gian Huyền Tổ.”

“Chờ đã, Thiên Đạo này sẽ không phải là chuyển thế của người kia chứ?”

Khi các tiên thần đang bàn luận, Ngự Thiên thần trụ cũng nêu ra nghi vấn của mình, hắn nhìn chăm chăm vào lão tiên

hỏi: “Thiên Đạo sẽ không phải là chuyển thế của Chí Thánh chứ?”

Lão tiên lắc đầu nói: “Bệ hạ đã từng bái kiến Chí Thánh cách đây trăm năm. Chí Thánh vẫn chưa phục sinh, hẳn nói rằng mình không liên quan đến Thiên Đạo, sẽ không can thiệp, giới hạn của hắn là nhân gian Huyền Tổ không được chết quá nửa số sinh linh, thiên địa càng không thể bị hủy diệt.”

Ngự Thiên thần trụ hù lạnh nói: “Lại là yêu cầu như vậy, hẳn đúng là lo nghĩ cho nhân gian.”

Thiên thần Ách Vận không nhịn được hỏi: “Người hủy diệt Âm thiên địa chỉ có Thiên Đạo? Không có đại năng nào khác ra tay nữa ư?”

Lão tiên lắc đầu nói: “Không có, người theo hắn chỉ có Tề Vân Đại Thánh và một phạm linh Thiên Địa Càn Khôn cảnh, năng lực của Tề Vân Đại Thánh thì các vị cũng biết rõ.”

Ngự Thiên thần trụ nhú chặt mày.

Lão tiên tiếp tục nói: “Đội mười tám thần trụ tụ tập đầy đủ, có thể cưỡng ép mở Thiên môn, các vị, tình hình lần này không bình thường, đây có thể là một kiếp nạn của Tiên Đình.”

Tai kiếp!

Lời của lão tiên khiến tất cả tiên thần đều im lặng, sắc mặt của Ngự Thiên thần trụ cũng trở nên nghiêm trọng.

“Bệ hạ mời vị chiến thần nào? Cửu Diện Thần La có thể ra tay không, dù sao sự phụ của hắn đang ở nhân gian tính kẻ chúng ta.”

Chương 790: Mặt trời thứ hai!

Chương 790: Mặt trời thứ hai!

Ngự Thiên thần trụ nhìn chăm chăm vào lão tiên, nghiêm túc hỏi.

Lão tiên hơi lắc đầu, nói: “Bốn vị chiến thần trấn giữ một phương, bệ hạ có thể mời được ai, không phải người và ta có thể tính được. Chờ đi, chắc chắn sẽ có một vị chiến thần hạ phạm, mười tám thần trụ các người hãy hạ phạm trước, từ xưa đến nay, ngoài Chí Thánh ra, nhân gian Huyền Tổ chưa từng sinh ra người nào có thể một mình chống lại các người. Cho dù Phương Vọng là Chí Thánh thứ hai, hắn mới bao nhiêu tuổi, các người không địch lại thì có thể lui.”

“Nhớ kỹ, nhất định phải liên thủ, đừng chủ quan, thay phiên nhau đối phó với hắn.”

Ngự Thiên thần trụ hơi gật đầu, còn thiên thần Ách Vận đứng sau hắn thì sắc mặt rất khó coi.

Thiên thần Ách Vận lòng tràn đầy sợ hãi, nhớ lại lần đầu tiên gặp Phương Vọng, lúc đó mặc dù bị thủ đoạn của Phương Vọng làm kinh ngạc nhưng hắn hoàn toàn không ngờ Phương Vọng có thể trưởng thành nhanh đến vậy.

Thật không thể tin nổi!

Ngay cả ở Thượng giới, cũng không có mấy người có tốc độ trưởng thành như vậy, thậm chí có thể nói là không thể.

“Được rồi, ta phải đi rồi, chúc các vị hạ giới thuận lợi, khai hoàn trở về.”

Lão Tiên chấp tay hành lễ, sau đó ung dung rời đi.

Ngự Thiên thần trụ đưa mắt nhìn hắn biến mất trong hư không, rồi quay đầu nhìn thiên thần Ách Vận, nói: “Nói hết cho ta biết những gì người biết về Thiên Đạo Phương Vọng, không được giấu giếm nửa lời!”

Giọng điệu của hắn rất khó chịu, hắn đến đây là vì lời nhờ vả của thiên thần Ách Vận, nếu không phải lão tiên vừa rồi đến kịp, có lẽ hắn đã đơn thương độc mã hạ giới giết chết Thiên Đạo.

Hắn không có thực lực quét ngang Âm thiên địa.

Thiên thần Ách Vận hít sâu một hơi, điều chỉnh cảm xúc, sau đó kể lại tất cả nhân quả của mình với Phương Vọng. ...

Kể từ sau khi Vọng Đạo bị Yêu tộc tập kích, tình hình thiên hạ càng thêm nghiêm trọng, đại lục Hàng Long cũng rơi vào tình trạng hỗn loạn, các triều đại hô hào khẩu hiệu tranh giành khí vận, thậm chí còn lật lại lịch sử thù hận. Trona tình huông Vana Đan không can thiệp. chiến loạn nhanh chóng nổ ra.

Bầu trời sáng trong trong quá trình ngày đêm thay đổi càng trở nên đục ngầu, toàn bộ thiên hạ đều rơi vào cảnh hỗn chiến.

Phương Vọng đã tọa trên cầu gỗ, thảnh thơi có thể cảm nhận được khí tức chiến đấu mạnh mẽ, Thiên Địa Càn Khôn ngày càng nhiều, hắn thậm chí còn cảm nhận được khí tức của sinh linh đến từ các thiên địa khác.

Hắn không hề động tâm, chuyên tâm vào việc ngộ đạo của mình.

Xung quanh hắn chất đống từng bộ tuyệt học, mặc dù đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên, hắn vẫn tích cực trở nên mạnh mẽ hơn.

Dương Lâm Nhi đã tự tìm nơi tu luyện, không quấy rầy hắn, đã ba mươi năm trôi qua kể từ khi chia tay.

Phương Vọng đã một nghìn không trăm tám mươi tuổi!

Hắn cảm thấy cách lúc Thiên môn mở ra đã không còn xa!

Trước khi tiên thần hạ phàm, hắn rất khó tạo ra cảnh giới cao hơn nhưng hắn có tự tin đối mặt với mọi chuyện, hơn nữa tiên thần hạ phàm cũng không thể trực tiếp quyết chiến.

Tiên Đình thống trị nhân gian, còn có lĩnh vực và đối thủ của mình ở Thượng giới, không thể dồn hết sức vây giết hắn.

Phương Vọng mở mắt, ngược nhìn bầu trời.

Trên trời đã xuất hiện hai mặt trời, điều này bị thế nhân coi là điềm không lành, chỉ có hắn và những vị Đại Thánh kia biết, mặt trời thứ hai kia chính là Thiên môn.

Phương Vọng có thể cảm nhận được quy tắc của nhân gian đang bị xâm chiếm, tiên thần sắp giáng lâm.

Lúc này, một con rùa bò đến từ bên cạnh, chính là Đại An Huyền Quy.

“Bệ hạ, Đế thành của Đại An thần triều sắp xuất thổ, ngài nên đi xem, tốt nhất là thu phục Đế thành. Đại An Đế thành là pháp bảo mạnh nhất mà ngài luyện thành ở kiếp trước, có thể chống lại tiên bảo trên trời, bệ hạ từng tay nâng Đại An Đế thành, trấn áp một nghìn chính thần, thần lực vô song.”

Đại An Huyền Quy mở miệng, giọng nói đầy mong đợi.

Phương Vọng hỏi: “Ở đâu?”

Khí vận của thiên hạ này tăng lên quá nhanh, khắp nơi đều là đại khí vận, hầu như mỗi ngày đều có một đạo trường thiên cổ phá đất chui ra, dẫn đến chúng sinh đi tranh đoạt. vận của ngài, ngài đến lấy là được. Chắc chắn có rất nhiều cường giả đổ mắt tới bảo vật này, ngài tốt nhất nên đến lấy ngay.”

Phương Vọng hơi gật đầu, đáp ứng chuyện này.

Đại An Huyền Quy nhìn lên bầu trời theo hắn, cảm thán: “Thiên môn đã gần như vậy, chỉ sợ mười năm nữa là sẽ giáng

lâm nhân gian, chuyện này sớm hơn dự tính một trăm năm, xem ra tiên thần rất gấp gáp.”

Phương Vọng không trả lời, hắn đang nhìn chăm chăm từng vị tiên thần kinh khủng, những vị tiên thần đó đều tỏa ra khí tức vượt xa Đế Thánh, thậm chí còn mạnh hơn cả Chân Tôn.

Vừa đúng mười tám vị...

Chẳng lẽ là mười tám thần trụ?

Phương Vọng nhớ rất rõ những thông tin mà Tề Vân Đại Thánh tiết lộ, hắn tuy tự tin nhưng chưa đến mức coi trời bằng vung.

“Năm đó, vị tiên thần cầm đầu ra tay với Đại An thần triều là ai?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Đại An Huyền Quy suy nghĩ một chút, nói: “Hình như là thần trụ gì đó, danh hiệu cụ thể thì ta quên rồi.”

Khóe miệng Phương Vọng nhếch lên, xem ra Tiên Đình không dè hắn không kém gì không dè Đại An thần triều năm xưa.

Đại An Huyền Quy tiếp tục nói: “Ta nhớ năm đó khi tiên thần giáng lâm có thần quang, thần quang này có thể khiến vạn vật héo úa. Chính thần quang này đã diệt sạch phần lớn cương thổ của Đại An thần triều, làm suy yếu rất nhiều khí vận của Đại An thần triều, may mà bộ hạ đủ mạnh.”

Chương 791: Mặt trời thứ hai! (2)

Chương 791: Mặt trời thứ hai! (2)

“Nhưng bộ hạ có mạnh đến mấy thì cũng chỉ là một người, hắn có thể kiên trì bất bại nhưng cũng sẽ bị kiểm chế. Nhìn

thấy con dân lần lượt chết đi, hắn không thể chịu đựng được, cuối cùng chọn cách tự vẫn, dùng đạo hạnh của mình bảo vệ con dân chuyển thế, thoát khỏi kết cục hồn phi phách tán.”

Nói đến đây, Đại An Huyền Quy thở dài một tiếng, giọng điệu đầy xót xa.

“Lần này, ta không phải một mình.”

Phương Vọng bình tĩnh nói.

Đại An Huyền Quy không khỏi nhìn Phương Vọng, muốn nói lại thôi.

Nó rất muốn nói rằng Vọng Đạo hiện tại còn lâu mới sánh được với Đại An thần triều năm xưa, Đại An thần triều cũng có Đại Thánh, Đại Đế nhưng khi đối mặt với tiên thần, họ không có sức chống cự.

Nhưng nó không dám đả kích Phương Vọng, bởi vì tiên thần sắp đến, kiếp nạn này đã không thể tránh khỏi.

“Bệ hạ, Đế thành kia...”

Đại An Huyền Quy bắt đầu nói về Đại An Đế thành, nói cho Phương Vọng biết cách khống chế Đại An Đế thành và những uy năng của Đại An Đế thành.

Phương Vọng lắng nghe một cách nghiêm túc.

Bốn năm sau.

Thiên hạ rơi vào bầu không khí kỳ lạ, không còn cuộc chiến Thiên Địa Càn Khôn nữa, dường như các đại tu sĩ nhân gian đều đang chờ đợi điều gì đó.

Đại khái lại trôi qua năm năm nữa.

Một buổi sáng nọ, nhiệt độ giữa thiên địa tăng lên nhanh chóng, khiến cho nhân gian nhanh chóng bước vào cái nóng như buổi trưa. Nhiệt độ vẫn không ngừng tăng lên, mặt đất nứt

ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hoa cỏ vì thế mà héo úa.

Phương Vọng từ từ mở mắt ra, Đại An Huyền Quy nằm ngửa bên cạnh lắc lư, lật người lại, kinh hoàng nhìn lên bầu trời.

“Đến rồi.”...

Trên vách núi, Chu Tuyết mặc một bộ áo đỏ đứng hiên ngang đón gió, nàng nâng đầu: nhìn lên bầu trời. khuôn mặt lạnh lùng lê ra vẻ nhúc nhích. nàng khẽ tự lẩm bẩm: “Đến rồi.”

Hồng Huyền Đế, Thần Tâm cùng một đám đại tu sĩ Kim Tiêu giáo đứng sau nàng, cùng nhau ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mặt trời thứ hai kia đã chói sáng hơn cả mặt trời của nhân gian.

“Khí thể này không phải đùa đâu...”

Hồng Huyền Đế lẩm bẩm, khuôn mặt toát ra những giọt mồ hôi lạnh như hạt đậu.

Bản tôn của hắn từng xông pha ở Thượng giới, có hiểu biết sơ bộ về Tiên Đình, khí tức của Thiên môn này mạnh hơn nhiều so với khí tức của Thiên môn xuất hiện khi Tiên Đình thảo phạt hắn năm xưa.

Không chỉ có hắn, tất cả mọi người trong Kim Tiêu giáo đều vô cùng rung động, cũng có một số ít người nhanh chóng trở lại bình thường, trong mắt lộ ra sát khí thấu xương.

Một nữ tử mặc đồ đen đi đến bên cạnh Chu Tuyết, hỏi: “Giáo chủ, tiên thần hạ phạm, chúng ta phải làm sao, có giúp Vọng Đạo không?”

Cả thiên hạ đều đã biết tiên thần hạ phạm sẽ nhắm vào Thiên Đạo, đây là chuyện mà mọi cường giả nhất nhân gian từ xưa đến nay đều phải đối mặt. Thiên Đạo chính là cường giả

được công nhận mạnh nhất hiện nay, hơn nữa còn là người khai sáng ra con đường tu hành thứ tư khác với Thánh đạo, Đế đạo, Tiên đạo, chúng sinh thiên hạ đều đang mong chờ Thiên Đạo có thể vượt qua kiếp nạn này.

Nếu có thể, nhân gian từ nay sẽ bước lên một con đường khác!

Nếu không thể, con đường Thiên Đạo sẽ không còn tồn tại!

Các tu sĩ Kim Tiêu giáo đều biết mối quan hệ giữa giáo chủ và Thiên Đạo. Từ trước đến nay, Kim Tiêu giáo và Vọng Đạo luôn giúp đỡ lẫn nhau, Kim Tiêu giáo giúp Vọng Đạo truyền bá danh tiếng, Vọng Đạo thỉnh thoảng hỗ trợ Kim Tiêu giáo mở rộng bờ cõi, mối quan hệ của hai bên rất chặt chẽ, vì vậy toàn thể Kim Tiêu giáo đều chuẩn bị sẵn sàng chống lại tiên thần.

Kim Tiêu giáo không phải tùy tiện nhận đệ tử, hầu như những người nhập giáo đều là những kẻ bản tính kiêu ngạo. Trải qua sinh tử, bọn họ đều mong muốn được chiến đấu với tiên thần, dù có phải tan xương nát thịt thì cũng có thể lưu danh muôn đời.

Chu Tuyết nhìn lên bầu trời, gió nóng thổi tung mái tóc của nàng, nàng trả lời: “Giúp, chỉ là giúp theo một cách khác.”

Nữ tử mặc đồ đen kinh ngạc, không hiểu ý nàng.

“Thần Tâm.” cạnh nàng.

Trải qua hàng trăm năm, Thần Tâm không còn là tiểu hòa thượng ngây thơ năm xưa nữa, toàn thân toát lên khí chất điềm đạm, đặc biệt là bộ áo cà sa đen, càng khiến người ta cảm thấy áp lực.

Thần Tâm mở miệng hỏi: “Giáo chủ, có gì phân phó?”

Chu Tuyết mặt không biểu cảm hỏi: “Xác định vị trí của Phật đình Thượng giới.”

Nghe vậy, Thần Tâm nở nụ cười, rồi gật đầu.

Cùng lúc đó, mặt trời thứ hai trên bầu trời ngày càng lớn, bên cạnh nó, mặt trời của nhân gian trở nên nhỏ bé đến vậy.

Khắp nơi trên nhân gian đều dựng lên trận pháp, ngay cả biển cả cũng vậy, vô số phàm linh dùng sức mạnh của mình để chống lại thiên uy.

Nhiệt độ giữa thiên địa đã khiến không gian bị bóp méo.

Trận pháp hộ sơn của Côn Luân cũng đã kết thành, cùng bảo vệ cả Kiếm Thiên trạch. Vô số yêu quái đang bay về phía Côn Luân, ở các hướng khác nhau của Côn Luân đều có đệ tử cho những yêu quái này vào.

Phương Vọng đứng trên cầu gỗ, bắt đầu vận động gân cốt.

Đại An Huyền Quy nuốt nước bọt, trong mắt rủa tràn đầy vẻ kiên đề.

Tiểu Tử nhảy ra khỏi hồ, nó đến trước mặt Phương Vọng, nói: “Công tử, lần chiến đấu này có dẫn theo ta không?”

Bây giờ nó có tu vi sánh ngang với Thần Thông cảnh, dù sao nó cũng đã thức tỉnh huyết mạch tộc Chân Long, những năm gần đây lại không thiếu cơ duyên nên tu vi đột phá rất nhanh.

Chương 792: Tiên thần hạ phàm, chiến Thiên Đạo!

Chương 792: Tiên thần hạ phàm, chiến Thiên Đạo!

Tất nhiên, so với tốc độ đột phá của hàng đầu nhân gian thì vẫn còn kém một chút, như Từ Cầu Mệnh đã chứng đạo Thiên Địa Càn Khôn cảnh. Chuyện này đã gây ra không ít chấn động trong Vọng Đạo.

Từ Cầu Mệnh vốn là Đạo tông yếu nhất, bây giờ lại đuổi kịp, nghe nói Từ Cầu Mệnh và Khương Thần Minh còn có cái hẹn chiến đấu.

Phương Vọng cười gật đầu, sau đó ngưng tụ ra Thiên Cung kích bên cạnh. Thiên Cung kích dựng trên cầu gỗ, ánh nắng chiếu vào lưỡi kích, tỏa ra thần quang và hàn ý.

Tiểu Tử lập tức dung nhập vào cán kích của Thiên Cung kích, một đường vân rồng màu tím quấn quanh Thiên Cung kích.

Từng bóng người xuất hiện sau lưng Phương Vọng, Hồng Trần, Cô Mệnh lão nhân, Tề Vân Đại Thánh, Không Độ Chân Nhân, Chúc Như Lai, Tùng Kinh Uyên, ... vân vân. Số người nhanh chóng vượt quá một trăm.

Bọn họ nhìn lên mặt trời khổng lồ trên bầu trời. Mặt trời tượng trưng cho Thiên môn đang vặn vẹo, ở trung tâm xuất hiện một điểm đen, nhanh chóng mở rộng, giống như một hố đen đang hình thành.

Khi hố đen sắp đạt đến một nửa kích thước của mặt trời khổng lồ thì thiên địa tối sầm lại, ngay sau đó, trong hố đen xuất hiện một bóng người màu vàng kim vĩ đại.

Chúng sinh thiên hạ ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy bóng người màu vàng kim này. Tất cả chúng sinh chứng kiến sự tồn tại của hắn, đều không khỏi trợn tròn mắt, tim đập nhanh hơn.

Một luồng uy áp mà chúng sinh chưa từng cảm nhận được bao trùm toàn bộ nhân gian, mạnh như Thiên Địa Càn Khôn cảnh, cũng cảm thấy khắp người lạnh toát.

“Tiên...”

Từ Cầu Mệnh đứng trên một hồ nước, ngược nhìn bầu trời, hắn cau mày, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Bóng người màu vàng kim ở trong mặt trời khổng lồ không biết lớn đến mức nào, Từ Cầu Mệnh ngược nhìn bóng người màu vàng kim, trông thật nhỏ bé.

Dương Tuấn đứng bên hồ cũng ngây dại. Hắn đã sớm nghe nói tiên thần sẽ hạ phàm, hắn đã tưởng tượng ra vô số cảnh tượng tiên thần hạ phàm nhưng không ngờ lại chấn động đến vậy.

Một tần 𠄎 ai như vậy làm sao có thể chiến thắng được? Dương Tuấn nghĩ đến dị tượng thiên địa khi Thiên Đạo thành Chân Tiên, lúc đó Thiên Đạo quả thực giống như Chân Tiên nhưng không có khí thế đáng sợ như tiên thần trên trời ngày nay.

Bá tuyệt thiên hạ, nhìn xuống chúng sinh!

Dương Tuấn tu tiên hàng trăm năm, giờ phút này nhìn thấy tiên thần trên trời, cũng có một loại xúc động muốn quỳ lạy.

Không chỉ có bọn họ, bất kể là tu sĩ, yêu ma nào mạnh đến đâu ở nhân gian, hiện tại đều đang trong trạng thái bị kích thích thị giác cực lớn.

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, chỉ thấy ở chân trời phía tây xuất hiện một cầu vòng dài màu đỏ tím, giống như sao băng, lao về phía bóng người màu vàng kim ở trong mặt trời với tốc độ cực nhanh.

Bóng người màu vàng kim đột nhiên giơ tay, bóp nát cầu vòng đang lao tới từ hư không.

Trên bầu trời đầy những ngôi sao màu đỏ tím, giống như một trận mưa lớn.

Bóng người màu vàng kim quay đầu lại, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Thiên Đạo nhân gian, sao không hiện thân?”

Một giọng nói uy nghiêm như sấm sét vang vọng khắp nhân gian, khiến chúng sinh cảm thấy điếc tai.

Phương Vọng đứng trên cầu gỗ nắm chặt Thiên Cung kích, hấn quay đầu nhìn lại, các tu sĩ Vọng Đạo đang nhìn hấn, Dương Lâm Nhi và Hồng Tiên Nhi cũng đến.

“Này, ngươi đừng thua đấy!”

Hồng Tiên Nhi là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng, mở miệng hét lớn.

Dương Lâm Nhi nhìn nữ tử xinh đẹp như tiên nữ này, không nói gì.

Nàng đã biết thân phận của Hồng Tiên Nhi. Lần đầu tiên gặp Hồng Tiên Nhi, nàng đã bị kinh diễm, trên đời sao lại có nữ tử xinh đẹp như vậy.

Nàng biết Hồng Tiên Nhi có tình cảm với Phương Vọng, hơn nữa hai người quen biết nhau, thời gian cùng nhau vượt qua hoạn nạn còn dài hơn nàng và Phương Vọng, cho nên nàng không dám có bất kỳ ý kiến nào.

Nhìn Hồng Tiên Nhi vung nắm đấm về phía mình, Phương Vọng cười cười, hấn nhìn về phía Hồng Trần.

Hồng Trần tiến lên một bước, nói: “Đạo Chủ, ngài cứ đi chiến đấu, Khóe miệng Phương Vọng cong lên, rồi hóa thành một luồng sáng bay lên trên trời, nhanh chóng biến mất ở chân trời.

Hấn không ngừng bay lên, khoảng cách với bóng người màu vàng kim trong mặt trời ngày càng gần.

“Công tử, chỉ một vị tiên thần thôi, ngươi có thể giải quyết được sao?”

Tiểu Tử phản kích hỏi.

Bóng người màu vàng kim kia càng mạnh, nó càng mong đợi Phương Vọng thắng, nó đã tưởng tượng ra cảnh tượng đôi phương kêu lên kinh ngạc không thể nào.

Ánh mắt Phương Vọng sắc bén, hần khẽ nói: “Không chỉ một vị, hần chỉ đến để đánh trận đầu, thăm dò năng lực của ta.”

“Không chỉ một vị?”

Giọng điệu của Tiểu Tử hơi kinh ngạc. Không đợi nó tiếp tục hỏi, Phương Vọng đột nhiên tăng tốc, rời xa mặt đất, đến dưới bầu trời đầy sao đen tối.

Trong bóng tối có một cánh cổng vàng khổng lồ, tỏa ra ánh sáng vàng vô tận, chói mắt hơn cả mặt trời phía sau và bên trong cánh cổng vàng có một bóng người vĩ đại.

Đó là một vị tiên thần mặc áo giáp vàng, áo giáp vàng trên người uy phong凛冽, sau mũ giáp có một vòng hào quang khổng lồ lơ lửng, có ba con Kim Long quấn quanh vòng hào quang, vô cùng tráng lệ.

Vì quay lưng về phía cánh cổng vàng nên khuôn mặt của hần chìm trong bóng tối, khi Phương Vọng đến, đôi mắt của hần đột nhiên mở ra, trong mắt bùng lên ánh sáng rực rỡ.

Phương Vọng đứng thẳng, cách hần vạn dặm.

Nhìn từ nhân gian, căn bản không nhìn thấy bóng dáng của Phương Vọng, chỉ có thể nhìn thấy dáng vẻ uy phong của vị tiên thần mặc áo giáp vàng.

“Người chính là Thiên Đạo Phương Vọng?”

Chương 793: Thiên Đạo bước lên Thiên môn.

Chương 793: Thiên Đạo bước lên Thiên môn.

Vị tiên thần mặc áo giáp vàng mở miệng hỏi, giọng nói trầm muộn như tiếng sấm nổ.

Sắc mặt Phương Vọng bình tĩnh, nói: “Các hạ tìm ta, sao không báo tên?”

“Hừ, người chết nhớ tên kẻ thù của mình để làm gì?”

Vị tiên thần mặc áo giáp vàng giơ tay phải lên, pháp lực cuộn cuộn trào ra từ lòng bàn tay, ngưng tụ thành một binh khí thần kỳ, như đao như thương, lưỡi như vuốt, cán đầy vảy vàng, tỏa ra khí tức nóng bỏng.

Phương Vọng không nói thêm lời nào nữa, bay về phía vị tiên thần mặc áo giáp vàng.

Rất nhanh, hắn đã đến trên biển mây nơi vị tiên thần mặc áo giáp vàng đang đứng, nhìn từ xa, biển mây này rất nhỏ, đến khi hắn đến gần mới biết biển mây này rộng lớn, trên mây còn có một con đường dài trong suốt, kéo dài đến tận bên trong cánh cổng vàng, vị tiên thần mặc áo giáp vàng đang đứng trên con đường dài này.

Vũ trụ tối tăm, chỉ có một số ít các vì sao sáng ở sâu bên trong, vị tiên thần mặc áo giáp vàng và cánh cổng vàng phía sau hắn là những thứ sáng nhất, giống như trung tâm của vũ trụ.

Khi Phương Vọng hạ xuống con đường dài, vị tiên thần mặc áo giáp vàng giơ cao binh khí thần kỳ trong tay, ánh mắt lạnh lùng.

Ánh mắt hắn ngưng tụ, hắn đột nhiên vung binh khí thần kỳ đập về phía Phương Vọng.

Tuy nhiên, hắn vừa động, đã đứng im tại chỗ.

Toàn bộ nhân gian, chúng sinh đều ngược nhìn vị tiên thần mặc áo giáp vàng, tất cả đều nhìn thấy tư thế giơ cao binh khí

thần kỳ của vị tiên thần mặc áo giáp vàng, giống như một vị thần tối cao chuẩn bị trừng phạt nhân gian, hành động của hắn khiến chúng sinh kinh sợ, lo lắng bất an.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích bước tới, vị tiên thần mặc áo giáp vàng vẫn không nhúc nhích.

“Công tử, chẳng lẽ hắn bị ngươi kéo vào Mười Tám Tầng Địa Ngục rồi sao?”

Trong Thiên Cung kích truyền ra giọng nói của Tiểu Tử, giọng điệu tràn đầy kinh ngạc.

Nó không ngờ rằng khi đối mặt với một vị tiên thần thực sự, Phương “ừ,,”

Phương Vọng tùy tiện đáp một tiếng, hắn tiếp tục tiến lên, hoàn toàn không để vị tiên thần mặc áo giáp vàng vào mắt.

Tên này còn không mạnh bằng Chân Tôn, mà cũng dám khiêu chiến hắn!

Nhưng hắn có thể cảm nhận được nhân quả của tên này không đủ hoàn chỉnh, có lẽ không phải là bản tôn.

Hắn bước một bước, bảy bước sau đã đến trước mặt vị tiên thần mặc áo giáp vàng, hắn buông tay phải ra, Thiên Cung kích đột nhiên bắn ra.

Ầm!

Vị tiên thần mặc áo giáp vàng trực tiếp bị lực lượng bá đạo của Thiên Cung kích đánh tan, còn trong mắt chúng sinh nhân gian, bóng người vĩ đại kia đột nhiên biến mất. Điều này khiến chúng sinh càng thêm bất an, còn tưởng rằng tiên thần đã giáng trần.

Phương Vọng đi trong màn mưa vàng rợp trời, áo trắng tung bay, tay trái hắn lấy mặt nạ hồ ly từ trong nhẫn Long Ngọc ra đeo lên.

Đeo mặt nạ này không phải để che giấu dung nhan, hắn chỉ quen với cách này, đeo mặt nạ lên tức là hắn sắp đại khai sát giới.

Cánh cổng vàng phía trước vẫn sừng sững, độ cao của nó khó mà ước lượng, ngay cả Côn Luân ở trước mặt nó cũng không cao bằng, trong cánh cổng vàng có mười tám bóng người đứng song song, ẩn hiện.

Đây chính là Thiên môn, còn mười tám bóng người kia hắn là mười tám thần trụ!

Tiêu Tử nhìn thấy mười tám thần trụ cũng không khỏi căng thẳng, mười tám thần trụ tuy không đánh mạnh vào thị giác như vị tiên thần mặc áo giáp vàng trước đó nhưng áp lực mà họ mang lại cho người khác thì vị tiên thần mặc áo giáp vàng tuyệt đối không thể sánh bằng.

Vù vù——

Phương Vọng xoay Thiên Cung kích bằng một tay, trên người hắn cũng xuất hiện áo giáp lưới màu vàng, Thiên Linh Bảo thể hiện lên ngoài cơ thể, đồng thời, từng luồng long khí màu vàng bao quanh hắn.

Trong quá trình hắn tiến lên, một bóng người bay ra từ trong cơ thể hắn, di chuyển sang bên cạnh, đúng là Thiên Cung Chân Thần!

Không chỉ có Thiên Cung Chân Thần, ngay sau đó, lại có bóng người thứ hai, thứ ba lần lượt dờ ra khỏi cơ thể Phương Vọng, tất cả đều là kiếp trước của hắn. năm này!

Tám Phương Vọng mặc trang phục khác nhau xuất hiện, tất cả đều tràn ra ánh bạc, không nhìn rõ dung nhan, trên người họ phát ra khí thể của Thiên Đạo Huyền Tiên, bao trùm cả nhân gian!

Lúc này, không chỉ có nhân gian Huyền Tổ mà các nhân gian khác cũng có thể cảm nhận được khí thế của hắn.

Thiên địa như có sự cộng hưởng nào đó, bầu trời của tất cả các nhân gian đều hiện ra ảo ảnh, chúng sinh ngẩng đầu nhìn lên, bất kể từ hướng nào cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng Phương Vọng đi về phía Thiên môn.

Chín vị Thiên Đạo đều cầm một thanh đại kích, bóng lưng mang lại cho người ta khí phách vô địch thiên hạ.

Còn ở phía trước Thiên Đạo, bên trong Thiên môn to lớn hùng vĩ, mười tám bóng người đứng song song cũng vô cùng tráng lệ.

“Mười tám thần trụ... Sao có thể...”

Hồng Huyền Đế trợn tròn mắt, kinh ngạc không thôi. Hắn không ngờ Tiên Đình lại kiên cố đến vậy, vậy mà lại phái mười tám thần trụ ra cùng một lúc.

Chu Tuyết nhìn chăm chăm vào ảo ảnh trên bầu trời, không biết đang nghĩ gì.

Thần Tâm đang thi pháp bên cạnh cũng bị ảo ảnh trên bầu trời thu hút ánh mắt.

Đại lục Hàng Long, bí cảnh Trụ Thiên.

Hàng Long Đại Thánh ngồi bên hồ, hắn và những oan hồn xung quanh đều nhìn lên bầu trời, nhìn thấy cảnh tượng Phương Vọng từng bước đi về phía Thiên môn.

“Người đã đi đến bước này rồi sao...”

Chương 794: Thiên Đạo bước lên Thiên môn. (2)

Chương 794: Thiên Đạo bước lên Thiên môn. (2)

Hàng Long Đại Thánh lâm bảm, trong lời nói tràn đầy sự vui mừng và ngưỡng mộ.

Chương 795: Không gì cản nổi! Chiến thần trụ! - Chương 820: Cảnh giới cao hơn

,

Hắn biết Phương Vọng đã vượt xa hắn trước đây.

Ngay lúc đó, khắp thiên hạ vang lên tiếng kêu lên kinh ngạc liên hồi, cảnh tượng Thiên Đạo bước lên Thiên môn đã chấn động vô số sinh linh, đặc biệt là những tu sĩ khao khát sức mạnh lúc này đều vô cùng phấn khích.

Từ xưa đến nay, những người dám khiêu chiến với tiên thần đều là những người lưu danh sử sách, trở thành truyền thuyết thần thoại trong dòng chảy lịch sử!

Bọn họ đang chứng kiến sự ra đời của truyền thuyết thần thoại!

Phương Vọng đi một mạch đến trước Thiên môn, cách mười tám thần trụ trong Thiên môn chưa đầy trăm trượng.

Mười tám thần trụ đều cao trăm trượng. Trước mặt chúng, Phương Vọng và các phân thân rất nhỏ bé nhưng khí thế của họ lại không hề yếu.

Chúng sinh nín thở chờ đợi trận chiến sắp diễn ra.

Ánh sáng trong màn sáng của Thiên môn dao động, tỏa ra từng vòng ánh sáng vàng, quét ngang toàn bộ vũ trụ.

Mười tám thần trụ không nói một lời, đồng thời bước lên, mũi chân bước ra khỏi màn sáng, rồi từ từ bước ra khỏi Thiên môn.

Ngự Thiên thần trụ cũng ở trong số đó, hấn nhìn Phương Vọng với ánh mắt phức tạp, còn những thần trụ khác thì nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt khác nhau.

Người đứng đầu là một lão già tóc trắng, thân hình vạm vỡ, hai bên mũ giáp có Kim Long dán sát, tạo thành hai chiếc sừng hướng lên trời, phần giáp ngực của hấn được chạm khắc một khuôn mặt lạnh lùng, không phân biệt được nam nữ, khiến người ta rùng mình.

Đại thần trụ!

Hấn là người đứng đầu mười tám thần trụ, cả người tỏa ra khí thế hoàn toàn khác biệt với các thần trụ khác. Hấn vừa xuất hiện, dường như đã trở thành tồn tại chói sáng nhất trong vũ trụ, ngay cả Phương Vọng cũng không nhìn được nhìn về phía hấn.

Sự xuất hiện của mười tám thần trụ khiến chúng sinh thiên hạ chấn động, thông qua ảo ảnh trên bầu trời, họ có thể nhìn rõ dung nhan thật của Không đơi chúng sinh suy nghĩ nhiều, Phương Vọng đã chống Thiên Cung kích xuống đất, làm rung chuyển biển mây.

“Thiên Đạo Phương Vọng, bây giờ quay đầu lại vẫn còn kịp.”

Đại thần trụ mặt không biểu cảm nói, giọng nói còn vang hơn cả tiên thần giáp vàng, còn ẩn chứa một cảm giác áp lực khó tả, khá là huyền diệu.

Phương Vọng hỏi: “Quay đầu lại thì như thế nào?”

“Bỏ tay chịu trói, theo chúng ta về Tiên Đình chịu phạt, vượt qua sự trừng phạt của thiên quy, sẽ có cơ hội được vào

hàng tiên ban.”

Đại thần trụ nói ra những lời này, sắc mặt bình tĩnh như nước, khiến người ta không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng hắn.

Các thần trụ khác im lặng không nói nhưng mỗi người đều đã ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh.

Bảo linh bản mệnh của bọn họ vượt xa phạm linh, đều tỏa ra uy năng to lớn, ít nhất cũng là Đạo Nguyên bảo linh.

Phương Vọng trả lời: “Đã như vậy thì chiến thôi, ta cũng muốn thử xem mười tám thần trụ của Tiên Đình có bản lĩnh gì.”

Trong nháy mắt, mười tám thần trụ đều rung động.

Ảo ảnh trên bầu trời xuất hiện ở các nơi đều biến mất, rất đột ngột, khiến chúng sinh ở nhân gian kinh ngạc.

“Linh tượng thiên địa nhanh thật, hơn nữa linh tượng thiên địa của người đã có sự huyền diệu của thiên địa, theo một ý nghĩa nào đó, linh tượng thiên địa của người còn xuất sắc hơn cả thiên địa thực sự.”

Đại thần trụ khen ngợi, như thể bọn họ không phải kẻ địch, mà là đạo hữu luận đạo.

Sau lưng Phương Vọng, từng luồng khí tức mạnh mẽ đang đến gần, người đứng đầu chính là Chân Tôn.

Phương Vọng thu toàn bộ Âm thiên địa vào trong linh tượng thiên địa của mình, bao gồm cả hàng vạn Đế Thánh, đây chính là một trong những chỗ dựa của hắn.

Hắn muốn chặn Thiên môn!

Hắn tin rằng Tiên Đình tuyệt đối không chỉ nhắm vào hắn, hắn cũng tự hiểu lấy mình, cảm thấy mình vẫn chưa đạt đến

mức có thể dễ dàng tiêu diệt Tiên Đình.

“Đại thần trụ, ba vạn năm không gặp, chúng ta lại có thể giao đấu rồi!”

Giọng nói của Chân Tôn truyền đến, ngữ khí tràn đầy sát ý. Bọn họ không thể đến Âm thiên địa nhưng Chân Tôn thỉnh thoảng sẽ đến Thượng giới gây phiền phức cho bọn họ. Bọn họ đều là đối thủ cũ, hiểu rõ thực lực của nhau.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ Chân Tôn không phải đã ngã xuống, mà bị Phương Vọng thu vào trong linh tượng thiên địa, tồn tại theo một cách khác mà bọn họ không ngờ tới.

Lúc này, mức độ nguy hiểm của Phương Vọng trong lòng bọn họ tăng vọt.

“Ba vạn năm không gặp, quả thực không ngờ lại giao đấu theo cách này, Chân Tôn, người hẳn phải biết rõ mười tám thần trụ liên thủ, không ai là đối thủ của chúng ta.”

Đại thần trụ nói với sắc mặt hờ hững.

Chân Tôn còn chưa kịp đáp lại, tay phải của Phương Vọng đột nhiên buông ra.

Ầm!

Thiên Cung kích giết đến trước mặt Đại thần trụ với tốc độ cực nhanh, một luồng khí thể kinh khủng bùng phát từ trong cơ thể Đại thần trụ, mạnh mẽ chặn lại Thiên Cung kích.

Khí thể trên người Đại thần trụ như ngọn lửa đang cháy, làm rung động cả hư không.

Ánh mắt hắn nháy mắt trở nên lạnh lùng, hắn đang định mở miệng, Thiên Cung kích đột nhiên bùng phát ra sức mạnh mạnh hơn, ép hắn phải lùi lại.

Gần như cùng lúc, mười bảy thần trụ đồng thời giết về phía Phương Vọng.

Cực nhanh!

Trong nháy mắt, Phương Vọng đánh ra một chiêu, chính là Đại Quy Hư chiêu!

Tuy nhiên, mười bảy thần trụ phản ứng cực nhanh, lại dùng những cách khác nhau để né tránh, khi Đại Quy Hư chiêu rơi xuống Thiên môn, Phương Vọng cảm

Chương 795: Không gì cản nổi! Chiến thần trụ!

nhận được một luồng khí vận khó có thể tưởng tượng.

Đại Quy Hư chiêu có thể hao mòn luồng khí vận này nhưng thay vào đó, luồng khí vận này quá lớn, cường ép tiêu hao hết pháp lực Thiên Đạo trong lòng bàn tay hắn.

Phương Vọng nghiêng người sang một bên, tránh được đòn tấn công từ phía sau, một thanh kiếm dài bốc cháy ngọn lửa đen lướt qua trước mặt hắn.

Hắn bước ra một bước theo đó, bỗng nhiên đến trước mặt Đại thần trụ, tay phải nắm Thiên Cung kích đâm thẳng tới.

Đại thần trụ lui về phía trước Thiên môn, lòng bàn tay phải chống trước ngực, lòng bàn tay đối diện với lưỡi kích của Thiên Cung kích, pháp lực mạnh mẽ chặn lại Thiên Cung kích.

Đôi mắt dưới mặt nạ của Phương Vọng trở nên lạnh lùng, hắn chỉ còn lại chiến ý.

Hai luồng kiếm khí bắn ra từ trong mắt hắn, nhanh chóng hợp nhất, giết về phía Đại thần trụ như tia chớp. Đồng tử của Đại thần trụ đột nhiên co lại, hắn theo bản năng quay đầu lại nhưng vẫn bị Thần Dưỡng Kiếm Khí cắt rách má, máu tươi bắn ra.

Ánh mắt của Đại thần trụ lập tức trở nên âm u, hần bước một bước về phía Phương Vọng, khí thế mạnh mẽ khiến biên mây bên dưới trực tiếp tan rã.

Tuy nhiên, khí thế của hần không lay động được Phương Vọng, ngược lại Phương Vọng còn đẩy kích giết tới.

Tốc độ phản ứng của hai người nhanh hơn nhiều so với những người khác, tất cả những điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt, thoạt nhìn hai người trực tiếp quần lấy nhau, thi triển thần thông, thẳng thắn thoải mái, thậm chí Thiên môn cũng bị lay động.

Các thần trụ khác bị Chân Tôn và các Đế Thánh kiềm chế, ngoại trừ thần trụ đối mặt với Chân Tôn, các thần trụ khác đều có vẻ thoải mái.

Ngự Thiên thần trụ vừa chiến đấu vừa nhìn về phía Phương Vọng, khuôn mặt hần lộ vẻ kinh ngạc.

Hần biết Phương Vọng rất mạnh, không ngờ Phương Vọng lại đề nặng Đại thần trụ mà đánh!

Đúng vậy! Âm! Âm! Âm...

Tiếng âm âm điếc tai liên tiếp không ngừng, thân hình của Phương Vọng và Đại thần trụ liên tục di chuyển. Đại thần trụ cầm một chiếc ô lớn trong tay, chống lại thế công của Phương Vọng, chiếc ô thỉnh thoảng phát ra ánh sáng cầu vồng, đáng tiếc là không có tác dụng gì đối với Phương Vọng.

Sắc mặt của Đại thần trụ vô cùng u ám, hần cảm nhận được một sức mạnh khiến hần kinh ngạc từ trên người Phương Vọng.

“Đạo lực! Vô Lượng Vô Cầu Đạo Cốt!”

Trong lòng Đại thần trụ dâng lên sóng to gió, hần đột nhiên nghĩ đến vị Thiên Đế đã khuất.

Chẳng lẽ Hồng Trần Thiên Đế chọn Phương Vọng, là vì Phương Vọng sinh ra đã có đạo cốt?

Nếu như vậy...

Đại thần trụ nghĩ đến một truyền thuyết nào đó, sắc mặt hắn cũng trở nên dữ tợn.

Bùm!

Phương Vọng vung Thiên Cung kích ngang tay đập tới, đánh trúng vào giáp ngực của hắn, trực tiếp đánh hắn bay ra ngoài, đập vào màn sáng Thiên môn.

Giáp ngực của Đại thần trụ trong nháy mắt vỡ tan, điều này khiến hắn hoàn toàn xác định đó là sức mạnh của đạo cốt.

Chiếc thần giáp bọn họ mặc trên người không phải là áo giáp bình thường, mà là tiên bảo cấp cao của Tiên Đình, sức mạnh bình thường căn bản không thể xuyên thủng thần giáp của bọn họ.

Đại thần trụ ngẩng đầu nhìn lại, Phương Vọng bị sáu thần trụ vây quanh nhưng hắn đều không địch lại Phương Vọng, huống chi là những người khác.

Phương Vọng tung một quyền đánh ra chín con hắc long dài vạn dặm, quét ngang sáu thần trụ ra ngoài.

Lúc này, bóng dáng của Phương Vọng trong mắt Đại thần trụ trùng hợp với bóng dáng của một cường giả nào đó.

Đại thần trụ bẻ cổ, bàn tay trái vỗ lên Thiên môn, thân hình hắn đột ngột lao về phía Phương Vọng, chiếc ô lớn trong tay mở ra, trong nháy mắt xoay tròn, vô số ác linh bay ra, hóa thành biển đen cuộn cuộn nhấn chìm Phương Vọng. lại đã bị vô số ác linh nhấn chìm.

Tuy nhiên, chưa đầy nửa nhịp thở, ngọn lửa Thiên Đạo bùng lên, cuốn tan vô số ác linh, chỉ thấy một mặt trời khổng

lộ hiện ra sau đầu Phương Vọng.

Thần Tiêu Thái Dương!

Nói chính xác hơn là Thiên Đạo Thái Dương!

Đứng trước Thiên Đạo Thái Dương, khí thể của Phương Vọng như thần minh tối cao, thật là không gì sánh được.

Hắn nhìn xuống Đại thần trụ bên dưới, một tay giơ cao Thiên Cung kích, đồng tử của Đại thần trụ co lại, theo bản năng cảm nhận được sự bất an mãnh liệt.

“Kết trận! Nhanh lên!”

Đại thần trụ hét lớn, những thần trụ đang giao chiến với các Đế Thánh khác đều lóe lên ánh sáng mạnh. Đó là ánh sáng của thần giáp. Bọn họ kích hoạt cấm chế của thần giáp, tất cả đều dịch chuyển tức thời xuất hiện sau lưng Đại thần trụ.

Mười tám thần trụ tập hợp lại, đồng loạt giơ tay thi pháp, pháp lực của bọn họ nhanh chóng hòa vào nhau, ngưng tụ thành một hư ảnh màu vàng khổng lồ.

Đây là một hư ảnh chiến thần có thân hình cực kỳ to lớn, cầm một chiếc rìu khổng lồ có thể sánh bằng thân hình của hắn trong tay. Hắn như một con sư tử đang ngủ say ngẩng đầu lên, toàn thân tỏa ra áp lực vô cùng lớn, khiến hư không vũ trụ trở nên đông cứng.

Ánh mắt dưới mặt nạ của Phương Vọng không thay đổi, cánh tay phải của hắn rung lên, Thiên Đạo Thái Dương hùng vĩ bùng phát vô số cột lửa, đổ ập về phía Thiên môn với khí thể bá đạo tuyệt luân.

“Chết đ——”

Hư ảnh chiến thần bí ẩn găm lên, ngay cả linh tượng thiên địa của Phương Vọng cũng không thể ngăn cách được tiếng

gầm dữ dội này, tất cả chúng sinh trong nhân gian đều giết mình.

Hư ảnh chiến thần giờ riu chém xuống, ánh sáng vàng rực rỡ, như thể chém đôi toàn bộ vũ trụ.

Chương 796: Thiên Đạo không thể ngăn cản, mở Thiên môn!

Chương 796: Thiên Đạo không thể ngăn cản, mở Thiên môn!

Hai luồng lực lượng cực mạnh va chạm vào nhau, lực xung kích ập đến khiến các Đế Thánh khác phải lui lại, ngay cả Chân Tôn cũng phải vận công chống đỡ.

“Thập Bát Thần Sát Trụ Thiên trận...”

Chân Tôn thốt ra một câu với sắc mặt khó coi. Hắn hiểu rõ sự đáng sợ của trận pháp này nhưng điều thực sự khiến hắn kinh ngạc là Phương Vọng lại có thể chống lại trận pháp này.

Dưới hư ảnh chiến thần, mười tám thần trụ dốc hết sức lực duy trì trận pháp, pháp lực cuộn cuộn điên cuồng tràn vào hư ảnh chiến thần, khiến nó không ngừng gào thét.

Ầm!

Linh tượng thiên địa của Phương Vọng vỡ tan, ngay sau đó, bầu trời của chư thiên vạn giới lại hiện ra ảo ảnh, vô số chúng sinh đều nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ Phương Vọng chiến đấu với Thập Bát Thần Sát Trụ Thiên trận.

Phương Vọng đứng trước Thiên Đạo Thái Dương thật sự uy nghiêm thần võ, về khí thế, hoàn toàn không thua kém hư ảnh chiến thần.

Bầu trời của nhân gian Huyền Tổ càng thêm nổi sóng, giống như gió mạnh thổi qua mặt hồ, từng đợt sóng nhiệt từ trên trời giáng xuống, bao trùm nhân gian.

Từng dãy núi vỡ vụn, hoa cỏ cây cối cháy thành tro!

Còn những con suối kia khô cạn với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Lúc này, chúng sinh đều đích thân cảm nhận được sự mạnh mẽ của Phương Vọng và mười tám thần trụ. Trước lực lượng mạnh mẽ như vậy, bất kể ở tu vi cảnh giới nào, người tu hành đều sẽ cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Phương Vọng nắm chặt Thiên Cung kích, tiến về phía trước, Thiên Đạo Thái Dương bùng phát ngọn lửa cuồng bạo hơn. Đó là ngọn lửa mà hắn gọi là Thiên Đạo chân hỏa, có thể thiêu rụi mọi thứ!

Trong nháy mắt, sắc mặt của mười tám thần trụ đều đại biến.

Liên thủ chống lại Phương Vọng, bọn họ mới biết Phương Vọng kinh khủng đến mức nào, hoàn toàn có thể gọi là cao sâu khó lường, bọn họ đã dốc hết sức lực nhưng vẫn không thể dò được đáy của Phương Vọng. Lực địa nơi nhân gian Huyền Tổ tọa lạc tỏa ra một tầng ánh sáng, chống đỡ phần lớn uy áp cho nhân gian Huyền Tổ.

Phương Vọng bắt đầu bước về phía trước, mỗi bước hắn đi, Thiên Đạo Thái Dương lại đột ngột lớn hơn một vòng, đồng thời ép mười tám thần trụ phải lùi lại, cánh tay của các thần trụ đều trở nên cong queo.

Đại thần trụ nghiêng răng, trầm giọng quát: “Mở Thiên môn!”

Ngự Thiên thần trụ nghe vậy, lập tức nghiêng người, giơ tay đánh về phía Thiên môn. Pháp lực hóa thành cầu vòng ánh sáng màu vàng đánh trúng màn sáng của Thiên môn, màn sáng gọn từng lớp sóng.

Một luồng khí thể mệnh mông tràn ra từ bên trong, ầm một tiếng, vô số tiên thần liên tục tràn ra từ bên trong, đông đúc vô cùng, căn bản không đếm xuể, đồng thời Thiên môn rung chuyển dữ dội, ánh sáng trở nên chói lọi hơn.

Bầu trời của nhân gian Huyền Tổ xuất hiện từng vết nứt, từng tiên binh bước ra từ bên trong, nhìn xuống nhân gian.

Tiên thần đã hoàn toàn hạ giới!

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại, thân hình đột nhiên biến mất, khu vực nơi mười tám thần trụ đang đứng theo đó mà nổ tung. Chỉ thấy Phương Vọng đâm vào trận với khí thể không thể ngăn cản, Thiên Cung kích đâm xuyên qua lồng ngực của một thần trụ, máu tươi màu vàng bắn tung tóe, chân phải của hắn còn đạp lên một thần trụ, thần giáp của thần trụ bị lực lượng bá đạo giẫm nát.

Hư ảnh chiến thần dữ tợn khủng khiếp trong nháy mắt tiêu tan.

“Người quá can rồi!”

Đại thần trụ vùng ô đánh tới, những hạt châu trên ô rung lên, vô số kiếm dài do ác linh ngưng tụ quét ngang tới, từng thanh đều há miệng, dữ tợn đáng sợ.

Luân Hồi chung đột nhiên ngưng tụ bên cạnh Phương Vọng, kêu vang một tiếng, vô số ác linh đâm vào Luân Hồi chung trực tiếp tiêu tan.

Giây tiếp theo, thiên địa đột nhiên thay đổi, Phương Vọng đột nhiên xuất hiện ở trong biển sâu.

Bốn phương tám hướng biển sâu đều là các loại oán linh, vừa nhìn thấy hắn, chúng lập tức quay người, nối đuôi nhau xông tới.

Phương Vọng nắm chặt tay, uy áp bá đạo của Cửu Long Trấn Thiên quyền trực tiếp chấn tan linh tượng thiên địa, hấn vắn eo, quyền trái đánh ra theo đó. Chín con hắc long như phá vỡ lồng giam, điên cuồng và ngang ngược, liên tiếp xuyên thủng thân thể của một thần trụ.

“Phụt “

Thần trụ này phun ra máu vàng, khuôn mặt đầy vẻ kinh sợ.

Hắn cảm thấy tiên cốt của mình bị đánh nát, còn có một luồng lực lượng bá đạo vô danh đang chảy khắp trong cơ thể hắn, điên cuồng phá hủy ngũ tạng lục phủ, gân cốt tứ chi của hắn.

Một nữ thần trụ dùng tay phải bấm quyết pháp, tay trái thi pháp, đánh ra từng vòng sáng khắp bầu trời đầy sao. Ngay sau đó, từng ngôi sao khổng lồ bay ra từ bên trong, được bao phủ bởi luồng khí nóng bỏng đâm vào Phương Vọng, tốc độ cực nhanh, còn ẩn chứa một lực lượng áp chế mạnh mẽ, khiến Phương Vọng bị bao vây, thân hình khựng lại.

Phương Vọng dùng tay trái ngưng tụ Thiên Hồng kiếm, ánh kiếm lóe lên, hàng vạn kiếm khí bùng nổ, như cơn bão nghiền nát các ngôi sao ở bốn phương tám hướng.

Thiên Cung Chân Thần đột nhiên xuất hiện sau lưng nữ thần trụ, đâm ra Thiên Cung kích trong tay, đâm xuyên qua lồng ngực của nữ thần trụ, hất cao nữ thần trụ lên.

Cùng lúc đó, bảy phân thân kiếp trước khác giết tới từ các hướng khác nhau, theo sau là Chân Tôn và các Đế Thánh khác.

Linh tượng thiên địa của Phương Vọng một lần nữa mở ra!

Trận chiến hỗn loạn nổ ra!

Trong Thiên môn liên tục có tiên thần tràn ra, phạm vi chiến trường mở rộng nhanh chóng!

Phương Vọng một lần nữa đối đầu với Đại thần trụ, hai tay điên cuồng vung kích, đánh cho Đại thần trụ liên tục lùi lại, căn bản không kịp thi triển thần thông.

Chương 797: Thiên Đạo không thể ngăn cản, mở Thiên môn! (2)

Chương 797: Thiên Đạo không thể ngăn cản, mở Thiên môn! (2)

Khí huyết trong cơ thể Đại thần trụ cuộn cuộn, hắn chỉ cảm thấy nếu tiếp tục đánh nữa, sớm muộn gì thân thể của hắn cũng sẽ nổ tung.

Thân hình Phương Vọng đột nhiên nhoáng lên, phân ra hàng ngàn hàng vạn phân thân, đi giết các tiên thần khác. Thấy cảnh này, Đại thần trụ và các thần trụ khác cũng thi triển thần thông phân thân, số lượng phân thân của bọn họ không hề kém Phương Vọng. Thoáng chốc, mỗi phân thân của Phương Vọng đều rơi vào cảnh một chọi nhiều nhưng dù vậy, Phương Vọng vẫn mạnh mẽ.

Phương Vọng đang chiến đấu đột nhiên liếc mắt nhìn, ánh mắt hắn xuyên qua hàng chục triệu dặm, khóa chặt một tiên thần đang chiến đấu với một Đại Thánh.

Thiên thần Ách Vận!

Thiên thần Ách Vận toàn thân bao phủ bởi khí tức vận rủi, đánh cho đối thủ không có sức chống trả.

Hắn như cảm nhận được gì đó, vô thức quay đầu nhìn lại.

Hắn vừa quay đầu, một khuôn mặt hồ ly đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn trợn tròn mắt, vô thức chống đỡ.

Âm!

Phương Vọng đâm thủng lồng ngực của thiên thần Ách Vận, máu tươi bắn lên theo năm đấm, còn lẫn cả xương vụn.

Khí tức vận rủi trên người thiên thần Ách Vận trực tiếp bị đánh tan, hai mắt hấn hấn trợn trừng, miệng phun ra máu ngược, máu rơi vào mặt nạ hồ ly của Phương Vọng, chưa kịp chạm vào đã bị bốc hơi.

“Ngươi...”

Thiên thần Ách Vận run rẩy nói nhưng lời còn chưa dứt, năm đấm trái của Phương Vọng đã được bao phủ bởi ngọn lửa đen, trong nháy mắt nuốt chửng thân xác hấn, chưa đầy một giây, hấn đã tan thành tro bụi!

Sức mạnh của Diệt Tuyệt Thần Lục!

Trước đây, thiên thần Ách Vận đã gây áp lực rất lớn cho Phương Vọng, thậm chí Phương Vọng còn coi hấn là kẻ địch lớn nhất.

Bây giờ, thiên thần Ách Vận trước mặt hấn chỉ là một con kiến!

Thực lực của thiên thần Ách Vận vượt xa hầu hết các Đế Thánh, ngay cả Phương Vọng ở cảnh giới Thiên Đạo Sơ Nguyên cũng chưa chắc đã có thể giết chết hấn nhưng Phương Vọng bây giờ đã vượt qua Thiên Đạo Sơ Nguyên, Thiên Đạo Chân Tiên, đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên.

Sức mạnh của Thiên Đạo Huyền Tiên, cho dù mười tám Thần trụ liên thủ cũng không thể ngăn cản nổi mũi nhọn của hấn!

Phương Vọng hoàn toàn không để thiên thần Ách Vận vào mắt, vì vậy mới lười nói nhảm với hấn, loại kiến hôi như vậy chỉ cần giẫm chết là xong!

Phương Vọng quay người, tay trái vung vẩy, rõ ràng trên tay không dính máu nhưng hắn vẫn muốn rũ bỏ xui xẻo.

Vừa quay người, ánh mắt của Phương Vọng đã bị Thiên môn hấp dẫn, chỉ thấy trong Thiên môn có một cuộn tranh đang bay ra. Cuộn tranh rất lớn, trên đó vẽ một thế giới chân thực, có hạc trắng bay đầy trời, có sông núi cuộn cuộn, thanh long bay lên từ trong núi rừng, hồ gắm trong rừng. Một luồng tiên khí mênh mông phun ra, khiến hư không vũ trụ xuất hiện từng vì sao sáng.

Phương Vọng cảm nhận được một luồng khí tức cực mạnh tràn ra từ bức tranh. Theo bức tranh này xuất hiện, linh tượng thiên địa của hắn bắt đầu tiêu tan, Chân Tôn, Đại Âm Ma Thánh và từng vị Đế Thánh liên tiếp tiêu tán.

Phương Vọng cầm Thiên Cung kích, áo trắng dưới lớp giáp vàng rung động dữ dội, vô số tiên thần phía trước đồng loạt quay người, đối mặt với hắn.

Thiên Cung Chân Thần và bảy phân thân kiếp trước lại xuất hiện ở hai bên Phương Vọng. Ảo ảnh bầu trời của chư thiên vạn giới lại hiện ra, vẫn khóa chặt Phương Vọng, thiên địa đều công nhận Phương Vọng, công nhận Phương Vọng đang bảo vệ khí vận của nhân gian.

Phương Vọng và phân thân kiếp trước quay lưng lại với chúng sinh, mà chúng sinh cũng có thể nhìn thấy đại quân tiên thần bầu trời sao phía trước hắn. Cảnh tượng này đã làm chúng sinh chấn động sâu sắc.

Ngay cả những thế lực muốn lật đổ Vọng Đạo hay những sinh linh có thù với Vọng Đạo, bất kể là ai, đều bị khí phách Phương Vọng thể hiện ra khuấy phục.

Đơn độc đối mặt với vô số tiên thần, khí phách này đã có thể sánh ngang với các Đại Thánh, Đại Đế từ xưa đến nay!

Kiểm Thiên trạch, trên cầu gỗ.

Đại An Huyền Quy ngẩng đầu nhìn bóng lưng của Phương Vọng, nó hơi hoảng hốt.

“Bệ hạ... Hồng Tiên Nhi, Dương Lâm Nhi, Độc Cô Vãn Hồn, Hồng Trần, Sở Doãn, Tề Vân Đại Thánh, Chúc Như Lai, ... vân vân, tất cả mọi người đều lo lắng nhìn bóng lưng của Phương Vọng, cầu nguyện cho hắn.

Ở một bên khác của nhân gian phía xa, Chu Tuyết thu hồi ánh mắt. Nàng quay người nhìn Thần Tâm, trước mặt Thần Tâm có một cột sáng khổng lồ, bên trong cuộn trào đủ loại sấm sét, vừa lộng lẫy vừa bí ẩn.

“Chư vị, sau khi ta dẫn người đi, nhiệm vụ của các người là sát cánh chiến đấu cùng Vọng Đạo.”

Chu Tuyết mở miệng nói, giọng điệu bình tĩnh.

Giọng nói vừa dứt, từng vị đại tu sĩ của Kim Tiêu giáo lần lượt bước lên phía trước, ánh mắt họ nhìn vào cột sáng tràn đầy sự mong đợi.

Trán Thần Tâm đầy mồ hôi lạnh, hắn cười khổ nói: “Phải hành động nhanh lên, ta sắp không chịu nổi rồi.”

“Ồ? Thật không ngờ lại có người có thể kết nối với Thượng giới?”

Một tiếng kêu kinh ngạc vang vọng khắp thiên địa, khiến tất cả tu sĩ Kim Tiêu giáo đồng loạt quay lại nhìn. Khi họ thấy một khe nứt xuất hiện trên bầu trời, một vị tiên thần mặc giáp vàng bước ra, không ai không sợ hãi, họ vội vàng ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình, sẵn sàng trận địa.

Chu Tuyết nhìn rõ dung mạo của đối phương, trong mắt bùng lên sát ý thấu xương.

Không chỉ nơi này, ngày càng nhiều tiên thần bắt đầu giáng lâm nhân gian. Cho dù là tiên binh bình thường nhất, khí thế của họ cũng không phải Thiên Địa Càn Khôn có thể so sánh được.

Chương 798: Kiếp nạn của Tam giới!

Chương 798: Kiếp nạn của Tam giới!

Dưới những đám mây đen cuộn cuộn, biển máu bao phủ vạn dặm, một bóng người tóc trắng bước ra từ biển máu, hấn mặc một bộ đồ trắng rộng thùng thình, chân trần tiến về phía trước, ánh mắt hấn nhìn về phía ảo ảnh hiện ra trong đám mây đen, trong mắt lộ ra vẻ khao khát.

“Đạo Chủ, ta nhất định sẽ không làm ngài thất vọng...”

Chính là Dương Độc!

Dương Độc lúc này khác xa trước đây một trời một vực, thân hình trở nên vạm vỡ hơn nhưng bớt đi vẻ hung bạo, thêm phần tà khí. Làn da hấn trắng bệch như không có chút máu, ngực còn chỉ chút những đường gân máu, có vài đường gân máu còn đang nhúc nhích.

Đột nhiên!

Ánh mắt Dương Độc liếc về một hướng khác trên bầu trời, chỉ thấy trên không trung chớp giạt đùng đùng, một khe nứt bị xé toạc, một bàn tay thò ra theo đó. Bàn tay này còn to hơn cả ngọn núi bên cạnh biển máu, vô cùng hùng vĩ.

Dương Độc thấy cảnh này không hề căng thẳng, ngược lại còn liếm đôi môi khô nứt, nở một nụ cười tàn nhẫn.

Vượt qua mấy vùng biển rộng lớn, trên một lục địa, Cơ Như Thiên đứng trên đỉnh núi, ngược nhìn cảnh tượng Phương Vọng chiến đấu với bảy tiên, sắc mặt hấn bình tĩnh, chỉ có đôi tay nắm chặt trong tay áo mới bán đứng tâm trạng của hấn.

“Hắn không phải người thiên mệnh của nhân gian, hắn là kiếp nạn của tam giới tiên, nhân, quỷ.”

Một giọng nói truyền ra từ trong cơ thể Cơ Như Thiên, giọng điệu u uất, ngay sau đó, một con mắt dọc xuất hiện trên trán hắn.

Cơ Như Thiên nhẹ giọng hỏi: “Tổ tiên, hắn có thể thắng không?”

“Mười tám Thần trụ cùng ra trận, trận chiến này chắc chắn sẽ kinh động đến chiến thần của Tiên Đình. Nếu có thể thắng được chiến thần, hắn có thể thắng, Tiên Đình nhất định sẽ phải rút lui, Tiên Đình không thể dốc hết lực để thanh tẩy nhân gian, bọn họ còn có những kẻ địch khác đang rình rập nhưng nếu hắn bại trận, hắn sẽ thê thảm hơn tất cả các Đế Thánh trước đây.”

“Máu thịt, linh hồn, thần thông của hắn, thậm chí cả bảo linh của hắn, tất cả những thứ này đều sẽ bị tiên thần nuốt chửng, hắn sẽ không bao giờ được siêu sinh, ngay cả chết cũng khó.” Giọng nói của lão tổ Cơ gia lại vang lên, trong giọng điệu còn xen lẫn một tia hận thù.

Cơ Như Thiên không khỏi cau mày, hắn nhìn chằm chằm vào bầu trời, trong ảo ảnh đó đã không còn thấy rõ bóng dáng của Phương Vọng, quá nhiều tiên thần nối đuôi nhau, không sợ chết. ...

Trên hư không ngoài bầu trời, Phương Vọng ngưng tụ tất cả các bảo linh bản mệnh, Thúc Thiên Kim Lăng quét ngang trăm vạn dặm, đi qua nơi nào, tiên thần nơi ấy đều không thể chống đỡ.

Mười tám Thần trụ và một vài tinh tú quần lấy Phương Vọng, đảm nhiệm sức chiến đấu chính nhưng bọn họ căn bản không kiềm chế được Phương Vọng.

“Công tử, sao tiên thần lại đông như vậy?”

Tiếng của Tiểu Tử truyền ra từ trong Thiên Cung kích, giọng điệu kinh hãi.

Theo nó thấy, số lượng tiên thần mà Phương Vọng giết chết đã đạt đến một con số rất khủng khiếp nhưng dù vậy, vẫn có vô số tiên thần liên tục tràn ra từ Thiên môn.

Phương Vọng vừa chiến đấu vừa trả lời: “Thực ra không nhiều, chỉ là bọn chúng liên tục hồi sinh mà thôi.”

Chiến đấu lâu như vậy, hắn đã nhìn thấu được mảnh khóc trong đó.

Tiên thần có thể hồi sinh là do liên quan đến khí vận của Tiên Đình, Thiên môn chính là được tạo thành từ khí vận của Tiên Đình!

Hắn có thần thông hủy diệt khí vận, chỉ là thi triển thần thông cũng cần pháp lực Thiên Đạo để duy trì. Pháp lực Thiên Đạo của hắn còn lâu mới có thể so sánh với khí vận của Tiên Đình, các Thần trụ cũng sẽ không để hắn liên tục thi pháp nhắm vào Thiên môn.

“Vậy chẳng phải giết mãi không hết sao?”

Tiểu Tử kinh ngạc.

Phương Vọng ném ra Thiên Cung kích, Thiên Cung kích xuyên thủng tiên thể của từng vị tiên thần, đập vào trước Thiên môn. Theo đó, hắn lóe người xuất hiện trước Thiên Cung kích, chính là sự ảo diệu của Tiêu Diêu Tự Tại Thiên!

Hắn nắm chặt cán kích, nhìn về phía Thiên môn, nhẹ giọng nói: “Cũng chưa chắc.”

Đại thần trụ và các thần trụ khác thấy Phương Vọng biến mất thì vội vàng quay người, trong lòng vô cùng tức giận. Bọn

họ không thể khóa chặt này khiến bọn họ vốn quen cảm nhận khí tức cảm thấy rất khó chịu.

Dùng mắt thường để khóa chặt kẻ địch dù sao cũng cần thời gian phản ứng, dù là chênh lệch nhỏ nhất cũng có thể trở thành nguyên nhân thất bại không thể đảo ngược.

Các thần trụ không tiếp tục tiến lên mà đứng từ xa nhìn Phương Vọng.

Cuộn tranh bí ẩn vẫn chưa hoàn toàn xuất hiện từ trong Thiên môn, phần đã xuất hiện đã dài hơn vạn dặm, dường như không có giới hạn, mà Phương Vọng đang lặng lẽ nhìn cuộn tranh trên đầu.

Các thần trụ dừng lại nhưng các tiên thần khác vẫn đang xông về phía Phương Vọng, chỉ là không có thần trụ giúp đỡ, những tiên thần đó không thể vượt qua được phân thân kiếp trước của Phương Vọng.

Phân thân kiếp trước không phải là thực lực kiếp trước của Phương Vọng mà liên quan đến thực lực kiếp này của hắn, tất cả đều có tu vi gần với Thiên Đạo Huyền Tiên, chỉ cần pháp lực Thiên Đạo của Phương Vọng không cạn kiệt thì bọn họ có thể tồn tại mãi mãi.

Ánh mắt của Phương Vọng bị một bóng người trên cuộn tranh thu hút. Đó là một một bóng người mặc áo giáp bạc đỉnh núi, đội mũ phượng màu tím đứng đó. Hắn từ từ ngẩng đầu trong bức tranh, lộ ra khuôn mặt tuấn tú mà lạnh lùng, vẻ lạnh lẽo chứa đựng trong đôi mắt đó truyền ra từ bức tranh.

Chương 799: Thời không bất động, Phúc Lộc Tiên Quân.

Chương 799: Thời không bất động, Phúc Lộc Tiên Quân.

Nam tử đội mũ miện tím ngẩng đầu nhìn Phương Vọng, Phương Vọng cũng ngẩng đầu nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau,

toàn bộ hư không vũ trụ tĩnh lặng. Những tiên thần vẫn đang chiến đấu đều bị định hình, kể cả các thần trụ.

Thời không bất động!

Nam tử đội mũ miện tím nhảy lên, thực sự nhảy ra khỏi bức tranh, lao về phía Phương Vọng, tay phải của hắn đặt phía trước, tạo thành hình móng vuốt, muốn bắt lấy Phương Vọng.

Ngay khi hắn sắp bắt được Phương Vọng thì Phương Vọng đã giơ tay lên như chớp, nắm lấy cổ tay hắn.

Biểu cảm của nam tử đội mũ miện tím đột nhiên trở nên kinh ngạc, dường như hắn không dám tin vào mắt mình.

Phương Vọng thuận thế kéo hắn xuống, rồi nhấc đầu gối lên, thụi vào ngực hắn. Cú đánh này khiến sắc mặt của nam tử đội mũ miện tím lập tức trở nên vặn vẹo, hắn chỉ cảm thấy hồn phách suýt chút nữa bị đẩy ra khỏi thân xác.

Mọi thứ trong hư không vũ trụ đều trở lại bình thường, cuộc đại chiến tiếp tục!

Nam tử đội mũ miện tím đột nhiên co người lại, dịch chuyển đến phía trên cuộn tranh, giữ khoảng cách xa với Phương Vọng. Hắn kinh ngạc nhìn Phương Vọng, nghiêng răng nói: “Người có thể nhìn thấu thần thông của ta?”

Ánh mắt Phương Vọng bình tĩnh, hắn trả lời: “Chỉ là mượn sức mạnh của quy tắc nhân gian này mà thôi.”

Đạt đến Thiên Địa Càn Khôn cảnh có thể cảm nhận được quy tắc thiên địa, còn Đế Thánh Tiên có thể khống chế một loại lực lượng quy tắc. Phương Vọng thì khác, hắn thành tựu Thiên Đạo Huyền Tiên đã cảm nhận được tất cả các lực lượng quy tắc cấu thành thế giới, cũng có thể điều động chúng. Vì vậy hắn chỉ cần nhìn thoáng qua là có thể nhìn thấu thần thông của nam tử đội mũ miện tím.

Nếu thực sự là thần thông do pháp lực của bản thân thì triển thì hẳn chưa chắc đã nhìn thấu được.

Con đường Thiên Đạo chính là con đường thiên địa, về phương diện mượn sức mạnh thiên địa, Phương Vọng đứng ở độ cao cực kỳ lớn nhìn xuống chúng sinh.

Không đợi nam tử đội mũ miện tím nghĩ nhiều, Phương Vọng đã giơ kích giết tới. Khi hắn xuất hiện trước mặt nam tử đội mũ miện tím thì Diệt Tuyệt Thần Lục ngưng tụ ra phía sau hắn.

Khí đen mênh mông của Diệt Tuyệt Thần Lục chui vào trong Thiên Cung kích, khiến Thiên Cung kích trông tà ác không lành.

Nam tử đội mũ miện tím lập tức vùng chưởng. Một chưởng này đánh ra, không gian xung quanh lập tức bị bóp méo, như thể vũ trụ sụp đổ, ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn, rồi bùng nổ ra. Phương Vọng như bị từng phương thiên địa đánh trúng, tầm nhìn hoa mắt chóng mặt.

Trong mắt Phương Vọng lóe lên ánh sắc lạnh, tay phải hắn xoay một vòng, Thiên Cung kích bùng phát khí thể kinh khủng, trực tiếp xé tan từng luồng lực lượng quy tắc thiên địa phía trước, trong nháy mắt giết đến trước mặt nam tử đội mũ miện tím.

Nam tử đội mũ miện tím kinh hãi biến sắc, đẩy ra hai chưởng, dùng pháp lực lớn của bản thân để chống đỡ.

Âm!

Mũ miện tím của hắn bị đánh bay, rơi vào trong Thiên môn, hắn đầu tóc bù xù nghiêng răng chống đỡ nhưng Thiên Cung kích chứa đựng sức mạnh diệt tuyệt quá khủng khiếp, khiến lòng bàn tay hắn bắt đầu nứt ra, máu không ngừng rỉ ra.

Pháp lực Thiên Đạo của Phương Vọng bùng nổ, Thiên Cung kích bùng phát khí đen cuồng bạo, trong nháy mắt nhấn chìm nam tử đội mũ miện tím.

“Ngông cuồng!”

Một tiếng quát lớn truyền đến. Một chữ vừa mới vang lên, người nói đã vung kiếm chém tới nhưng bị lá chắn bằng khí do Thiên Đạo Vạn Pháp kinh tạo thành chặn lại.

Phương Vọng liếc nhìn, người đến không phải thần trụ, chỉ một cái liếc mắt, hắn đã khiến đối phương rơi vào Mười Tám Tầng Địa Ngục.

Ngay sau đó, Phương Vọng lao vào Thiên môn.

Mười tám thần trụ lập tức bay đến trước Thiên môn, thi nhau thi pháp vào Thiên môn.

“Làm sao hắn vào được? Hắn không có khí vận Tiên Đình.”

“Chẳng lẽ hắn đã luyện công pháp của Tiên Đình?”

“Có khả năng, dù sao thì vị tồn tại kia đang làm việc dưới trướng hắn.”

“Tên này thật đáng sợ, mới một nghìn tuổi đã nắm giữ nhiều công pháp như vậy, cho dù là đại năng chuyển thế thì thân xác cũng phải có quá Các thần trụ bàn tán xôn xao, giao chiến đã được một thời gian, bọn họ thực sự kinh hãi.

Nếu không có khí vận Tiên Đình, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Phương Vọng.

Đại thần trụ dường như cảm ứng được điều gì, sắc mặt đại biến, kêu lên: “Không ổn! Hắn muốn cắt đứt khí vận của chúng ta!”

Nghe vậy, sắc mặt các thần trụ khác cũng thay đổi theo, thi nhau chui vào trong Thiên môn. ...

Đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Hồng Tiên Nhi, Độc Cô Vãn Hồn, Hồng Trần và những người khác ngẩng đầu nhìn ảo ảnh trên bầu trời. Chứng kiến Phương Vọng chui vào Thiên môn, bọn họ đều lo lắng cho Phương Vọng, ảo ảnh trên bầu trời cũng không tiếp tục truy đuổi Phương Vọng, chỉ khóa chặt Thiên môn.

Chúng sinh đều nhìn thấy từng vị tiên thần bắt đầu quay người, bay về phía nhân gian.

Thảm họa của nhân gian mới chỉ bắt đầu!

Âm ầm——

Một tiếng sét kinh thiên động địa vang lên, vang vọng khắp dãy núi phía bắc Côn Luân.

Tất cả tu sĩ Vọng Đạo đều ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên không trung xuất hiện một vết nứt, một bóng người từ từ bước ra. Đây là một ông già đạo sĩ tiên phong đạo cốt, sau lưng lơ lửng từng thanh kiếm dài màu vàng, tạo thành hình quạt, tỏa ra từng luồng ánh sáng, khiến không gian xung quanh dường như đang dao động.

“Bệ hạ, đã lâu không gặp.”

Ông già đạo sĩ từ từ mở miệng, giọng điệu bình thản.

Hồng Trần ngẩng đầu nhìn hắn, mở miệng nói: “Không ngờ người đầu tiên đến tìm ta lại là ngươi, sư đệ, sống dưới trướng hắn có tốt không, nghe nói ngươi được phong làm tinh quân. Phúc Lộc Tiên Quân, cái tên nghe cũng không tệ, không biết địa vị thế nào.”

Chương 800: Thời không bất động, Phúc Lộc Tiên Quân.

(2)

Chương 800: Thời không bất động, Phúc Lộc Tiên Quân.
(2)

Sư đệ?

Độc Cô Vãn Hồn, Hồng Tiên Nhi và những người khác đều kinh ngạc nhìn về phía Hồng Trần, trước đây bọn họ không biết thân phận thực sự của Hồng Trần.

Hồng Trần có công lao không thể xóa nhòa đối với việc thành lập và phát triển Vọng Đạo, hắn nắm giữ vô số đạo pháp, vì vậy rất nhiều người đều tò mò về thân phận thực sự của hắn.

Không ngờ Hồng Trần lại được tiên thần gọi là Bệ hạ!

Phúc Lộc Tiên Quân vuốt râu cười nói: “Thật ra chỉ là hư danh, không có thực quyền. Ta thực sự nhớ nhung những ngày sư huynh làm Thiên Đế nhưng nếu sư huynh tiếp tục làm Thiên Đế thì Tiên Đình có lẽ đã không còn nữa, dù sao thì vì sự sơ suất của sư huynh mà Thần đài mới có thể quật khởi, thậm chí còn vượt qua Tiên Đình.”

“Bệ hạ, ngươi đã trải qua vạn kiếp luân hồi, liệu có người của Thần đài nhớ ơn ngươi, đến cứu ngươi hay không?”

Nghe vậy, Hồng Trần vẫn bình tĩnh, hắn bình thản nói: “Nhân định thắng thiên, sự quật khởi của Thần đài là nỗ lực của chính họ, cho dù ta đàn áp trước thì cũng không thể ngăn cản được.”

Phúc Lộc Tiên Quân thở dài nói: “Thần đài có thể quật khởi và thu lợi trong kiếp nạn của Đại An thần triều, không thể coi thường được. Bệ hạ, trong lòng ngươi hiểu rõ, lợi ích của bảo vật kia đã đè nén sự kiêu ngạo của ngươi đối với Thần đài.”

Nghe Phúc Lộc Tiên Quân nhắc đến bảo vật, sắc mặt Hồng Trần vẫn bình tĩnh, những người khác lại đều đang trong trạng thái kinh ngạc.

Thiên Đế?

Huyền tông vậy mà từng là Thiên Đế ở Thượng giới, là chủ của chúng tiên?

Sau một hồi kinh ngạc ngẩn ngui, tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, Vọng Đạo có Thiên Đế đời trước ở đây, chưa chắc đã sợ Tiên Đình hiện tại!

Hồng Trần mở lời hỏi: “Sur đệ, hay là nói rõ ý định đi, với năng lực của ngươi mà muốn đánh bại Vọng Đạo, e là không đủ.”

Phúc Lộc Tiên Quân cười ha hả nói: “Đánh nhau, làm những việc bản nhưng ngươi phải nói cho ta biết nơi cất giữ bảo vật đó.”

Hồng Trần nheo mắt, không trả lời ngay.

“Nỗi khổ luân hồi vô tận này, ngươi hẳn đã chịu đủ rồi, ta có thể giúp ngươi thoát xác, tái tạo thân thể Thiên Đế.”

Nụ cười trên mặt Phúc Lộc Tiên Quân không hề biến mất, hẳn trông rất hòa ái.

Hồng Trần hỏi ngược lại: “Ngươi có thể làm gì cho Vọng Đạo?”

Phúc Lộc Tiên Quân nói: “Mười tám thần trụ tuy không phải là đối thủ của Thiên Đạo nhưng Thiên Đế đã mời một vị chiến thần ra tay. Thiên Đạo không thể trấn sát mười tám thần trụ thì không thể chiến thắng chiến thần, hẳn chắc chắn sẽ chết. Ta có thể giúp các ngươi sống sót, rồi giúp Bộ hạ trở về Thượng giới.”

Âm——

Vừa dứt lời, thiên địa rung chuyển, khiến hắn cũng phải quay đầu nhìn lại, về mặt kinh ngạc.

Hồng Trần cũng nhìn về phía chân trời, biểu cảm trở nên kỳ lạ.

“Sao lại có người dưới phạm thượng mở ra thông đạo hai giới?”

Phúc Lộc Tiên Quân cau mày, lẩm bẩm tự nói, hắn bầm ngón tay tính toán nhưng không tính được gì.

Hồng Trần cũng đang tính nhưng cũng không tính ra.

Cô Mệnh lão nhân chặc chặc khen ngợi: “Nhân gian này đúng là nhiều biến số, không chỉ có Đạo Chủ chúng ta.”

Đại An Huyền Quy trên cầu gỗ thì nhìn chằm chằm Phúc Lộc Tiên Quân, đôi mắt nhỏ như hạt đậu xanh chứa đầy sự căm hận và giận dữ.

“Nếu chỉ có vậy thì ngươi không thể lay động được ta, về đi, trở về Tiên Đình chờ Thiên Đạo bước lên Tiên Tiêu cung!”

Hồng Trần nhìn lại Phúc Lộc Tiên Quân, nói như vậy.

Phúc Lộc Tiên Quân cũng quay đầu lại, hắn cau mày, đấu tranh một lúc, nghiêng răng nói: “Ngươi muốn gì?”

Hồng Trần vừa cười vừa nói: “Gì cũng được sao?”

Hai người vô tư trò chuyện, hoàn toàn không để ý đến những người khác xung quanh. Toàn bộ tu sĩ và yêu quái ở Kiếm Thiên trạch đều có thể nghe rõ cuộc trò chuyện của họ.

Phúc Lộc Tiên Quân dường như nghĩ đến điều gì, sắc mặt trở nên khó coi, hắn rơi vào cảnh đấu tranh nội tâm. ... Âm! Âm! Âm...

Trong bầu trời đầy sao sáng chói, Phương Vọng vừa tiến lên vừa vung kích Thiên Cung. Vô số tiên thần ập đến từ bốn phương tám hướng, bị hấn vung kích tiêu diệt dễ dàng nhưng

số lượng tiên thần quá đông, bất kể hần bay đến đâu, cũng có vô số tiên thần liên tục kéo đến.

Diệt Tuyệt Thần Lục lơ lửng sau lưng Phương Vọng, giữa hai bên là Thiên Đạo Thái Dương. Lúc này, Thiên Đạo Thái Dương sau đầu hần đã có đến ba, còn lớn hơn cả đầu hần, bề mặt chúng bốc lên ngọn lửa Thiên Đạo, đó là ngọn lửa màu bạc.

Đây là thế giới bên trong Thiên môn, một thế giới thần bí được tạo thành từ khí vận, các loại quy tắc ở đây không nhiều như ở thế gian nhưng sức mạnh của từng loại quy tắc thì thế gian đều không thể so sánh được.

Phương Vọng lại vung kích, một kích đánh nổ tan xác tiên của một vị tinh tú tiên thần, ngay sau đó, từng sợi xích vàng xuất hiện trên người hần, trói chặt hần lại.

Nhìn xung quanh, tám hướng đều có một vị tiên thần cao vạm vỡ kéo xích. Bọn họ gào thét, dùng hết sức kéo, như muốn xé nát Phương Vọng, kết quả Phương Vọng chỉ cần vận mình một cái là có thể trực tiếp làm đứt những sợi xích này.

Phương Vọng tung một quyền, Cửu Long Trấn Thiên quyền gào thét trong bầu trời đầy sao, tung hoành mấy chục triệu dặm, tiêu diệt không biết bao nhiêu tiên binh, ra đòn mạnh mẽ, thể hiện phong thái bá đạo.

Xa xa trên tinh vân bên kia bầu trời đầy sao, một vị tiên thần tuần tú tóc bạc giương cung bắn tên, thế mà lại bắn ra hàng triệu con phượng hoàng. Những con phượng hoàng này rải cánh trăm dặm, tụ tập lại với nhau, khí thế vô cùng to lớn.

Chương 801: Biến số của nhân gian, Lăng Tiêu Thánh Đế

Chương 801: Biến số của nhân gian, Lăng Tiêu Thánh Đế

Phương Vọng quay người đôi mắt, ánh lửa chiếu lên người hần, phản chiếu trong đôi mắt lạnh lùng của hần.

Ngay lúc này, Thúc Thiên Kim Lãng dâng lên sau lưng Phương Vọng. Thúc Thiên Kim Lãng trở nên to lớn chưa từng có, kim linh quất tới, tiêu diệt từng con phượng hoàng lửa, khiến cả bầu trời sao bắt đầu nổ tung, vô cùng ngoạn mục.

Phương Vọng lao vào biển lửa, đôi mắt hấn chuyển động nhanh chóng, hấn đang tìm kiếm cấm chế khí vận bên trong Thiên môn.

Bất kỳ bảo vật nào cũng đều có cấm chế quan trọng nhất, cấm chế này là nguồn gốc của tất cả uy năng của bảo vật đó. Thiên môn là một pháp bảo khí vận, chắc chắn phải có một cấm chế nào đó kết nối với khí vận của Thiên môn và Tiên Đình, thậm chí kết nối với cấm chế của các vị tiên thần.

Phương Vọng nhanh chóng giết ra khỏi biển lửa, vừa ra ngoài đã gặp mười tám thần trụ xông tới, không chỉ có mười tám thần trụ, mà ngay cả vị nam tử mũ miện tím trước đó cũng đã đến.

“Điện hạ, giao hấn cho chúng ta!”

Đại thần trụ tức giận quát. Sau khi trận chiến này kết thúc, bất kể thắng bại, mười tám thần trụ chắc chắn sẽ bị cười nhạo, vì vậy hấn vô cùng tức giận.

Nam tử mũ miện tím thi triển pháp thuật bằng cả hai tay, đủ loại thần thông đều dễ dàng sử dụng, đáng tiếc là không thể làm tổn thương Phương Vọng. Pháp lực của hấn dường như không đau không ngứa đối với Phương Vọng.

Phương Vọng đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, thân hình bất ngờ biến mất, khiến thần thông của Đại thần trụ đánh hụt.

Mười tám thần trụ vội vàng quay người nhưng không thể tìm thấy bóng dáng của Phương Vọng nữa.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Hấn đi đâu rồi?”

“Trong thế giới khí vận này, hắc không thể trốn được!”

“Đừng chủ quan, có thể là một loại thần thông nào đó của hắc, muốn gây tê chúng ta!”

“Tên này khó giết quá, sao lại có cảm giác công pháp của hắc chứa đựng chân nghĩa của Tử Khí Bất Diệt công vậy?”

Mười tám thần trụ bàn tán xôn xao, vị nam tử mũ miện tím dường như Cùng lúc đó.

Phương Vọng đến một thế giới thần bí trắng xóa, theo ánh mắt của hắc nhìn lại, phía trước có một cánh cửa Thiên môn.

Trong thế giới thần bí trắng xóa này, cánh cửa Thiên môn to lớn hùng vĩ lại trở nên nhỏ bé đến vậy.

Phương Vọng không tùy tiện tiến lên, bởi vì hắc nhìn thấy có một bóng người ở nơi Thiên môn tọa lạc.

Người đó đứng trước Thiên môn, quay lưng lại với Phương Vọng. Hắc mặc một bộ đạo bào màu xanh rộng thùng thình, không dùng thắt lưng thắt quanh eo, khiến đạo bào không ngừng tung bay, dù đạo bào rộng lớn cũng không thể che giấu được thể phách cường tráng của hắc.

“Cuối cùng ngươi cũng đến rồi.”

Giọng nói của người mặc đạo bào vang lên, giọng nói mơ hồ khiến người ta không phân biệt được nguồn gốc của âm thanh.

Phương Vọng lên tiếng hỏi: “Xin hỏi danh tính của các hạ.”

Người mặc đạo bào từ từ quay người, mái tóc đen tung bay, khuôn mặt hắc tuần tú mà già dặn, tuy không mặc quần áo lộng lẫ như các thần trụ nhưng trên người hắc lại tỏa ra một luồng khí tức khiến Phương Vọng vô cùng bất an.

Hắn hơi ngẩng cằm, nhìn Phương Vọng, nói: “Bản tọa tên là Lăng Tiêu, ngươi có thể gọi bản tọa là Lăng Tiêu Thánh Đế, cũng có thể gọi là Lăng Tiêu Đại Thánh.”

Lăng Tiêu Đại Thánh!

Phương Vọng thầm kinh ngạc. Lăng Tiêu Thần Tông đã mang lại cho hắn sự giúp đỡ rất lớn, sau đó lại dung hợp thành Tiêu Diêu Tự Tại Thiên. Thần thông này vô cùng huyền diệu, khiến hắn luôn tò mò về thực lực của người sáng lập.

Khoan đất!

Phương Vọng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt trở nên vi diệu.

“Không sai, Lăng Tiêu Thần Tông là do bản tọa cố ý đưa đến trước mặt cô bé đó, với tình cảm của cô bé dành cho ngươi, tự nhiên sẽ truyền thụ cho ngươi. Ngươi nắm bắt rất tốt, chứng minh cho suy đoán của bản tọa”

Ánh mắt của Lăng Tiêu Thánh Đế lạnh lùng, rõ ràng là thân hình nhỏ bé nhưng lại tỏa ra khí phách vượt xa Thiên môn.

Giọng nói của Lăng Tiêu Thánh Đế vang vọng trong thế giới khí vận, với ánh mắt của Lăng Tiêu Thánh Đế, hắn dường như không cảm thấy quá bất ngờ.

Phương Vọng lên tiếng hỏi: “Ngươi có phân thân hay là có quân cờ ở nhân gian?”

“Hừ, bản tọa không cần thủ đoạn trăm lổ thủng như vậy, muốn đưa tuyệt học đến trước mặt phạm nhân, chỉ cần thao túng khí vận là được.”

Lăng Tiêu Thánh Đế hồ hững trả lời, hắn giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vung lên.

Trong nháy mắt, Phương Vọng cảm nhận được thế giới khí vận có thêm một loại áp chế thần bí nào đó. Loại áp chế này có liên quan đến pháp môn của Lăng Tiêu Thần Tông.

“Từ giờ trở đi, người không thể dùng Lăng Tiêu Thần Tông rời khỏi thế giới này, người có thể thử xem.”

Giọng điệu của Lăng Tiêu Thánh Đế từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Phương Vọng tin lời của Lăng Tiêu Thánh Đế. Lăng Tiêu Thần Tông thực sự không thể nhảy ra ngoài nhưng Tiêu Diêu Tự Tại Thiên của hắn thì có thể.

Hắn có thể cảm ứng được những thiên địa bị Tiêu Diêu Tự Tại Thiên đánh dấu, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể vượt qua.

Nhưng hắn không vội đi, hắn muốn xem Lăng Tiêu Thánh Đế có ý đồ gì.

Nếu Lăng Tiêu Thánh Đế muốn giết hắn, trực tiếp ra tay là được, hà tất phải nói nhiều như vậy?

Phương Vọng trực tiếp lên tiếng hỏi: “Nếu đã như vậy, tiền bối có nên nói rõ mục đích không?”

Hắn học được Lăng Tiêu Thần Tông, dựa vào Lăng Tiêu Thần Tông đi khắp các nhân gian. Phần ân tình, hắn vẫn sẽ ghi nhận.

Chương 802: Thiên Mệnh Đạo Linh, trạng thái Thiên Đạo.

Chương 802: Thiên Mệnh Đạo Linh, trạng thái Thiên Đạo.

Tất nhiên, nếu Lăng Tiêu Thánh Đế nhất quyết muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

“Tại sao người chống lại tiên thần?”

Lăng Tiêu Thánh Đế lên tiếng hỏi.

Phương Vọng trả lời: “Không phải ta chống lại, mà là bọn họ không dung thứ cho ta, bọn họ muốn khống chế mọi thứ.”

Lăng Tiêu Thánh Đế nở nụ cười, chỉ là cười rất kỳ quái, hắn truy hỏi: “Nếu người có thể lật đổ Tiên Đình, người sẽ làm gì?”

“Tại sao phải lật đổ? Ta chỉ cần giết cho bọn họ phải cúi đầu là được, không có Tiên Đình, vẫn sẽ có Thần đình. Điều ta muốn làm là sống sót, rồi nghiên cứu đạo của mình.”

Phương Vọng trả lời.

Hắn nói ra lời trong lòng. Hắn chưa bao giờ có ý nghĩ gì với quyền lực. Hắn thành lập Vọng Đạo cũng là vì những người bên cạnh hết sức tiến cử, cho dù thành lập Vọng Đạo, Vọng Đạo cũng khác với giáo phái, không có nhiều quy củ nghiêm ngặt như vậy, càng không có tình trạng tôn tử nô dịch.

Vượt qua kiếp nạn này, Phương Vọng muốn tiếp tục nghiên cứu Thiên Đạo, mở rộng đạo thống.

Trường sinh bất tử là mục tiêu theo đuổi của hắn, chứ không phải làm chủ mọi thứ.

Lăng Tiêu Thánh Đế nghe vậy, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ, hắn cười nói: “Muốn hoàn toàn không bị trói buộc, con đường này khó hơn con đường thống trị.”

“Trước tiên vượt qua bản tọa, nếu người không thể đánh bại bản tọa, người không có tư cách đi khiêu chiến thiên uy.”

Giọng nói vừa dứt, một luồng khí thể kinh khủng tuyệt đối bùng nổ. Thế giới khí vận trắng xóa trong nháy mắt chìm vào bóng tối, phía trên xuất hiện từng đám mây đen cuộn cuộn, sấm chớp đỏ như máu đan xen, khiến thế giới này rơi vào trạng thái vô cùng áp lực.

Lăng Tiêu Thánh Đế giơ tay phải lên. Pháp lực màu xanh trào ra từ lòng bàn tay hấn, ngưng tụ thành một thanh đao ba mũi hai lưỡi cán dài. Cán đao màu đen, chuôi đao bốc cháy ngọn lửa màu xanh, giống như đuôi rồng đang lay động. tay người, đều là Thiên Mệnh Đạo Linh. Đây là mệnh cách của chúng ta. Cho dù chúng ta có chết, trải qua luân hồi, Thiên Mệnh Đạo Linh vẫn sẽ ra đời, chúng ta luôn có thể quật khởi, chỉ khi đối mặt với tồn tại cũng là Thiên Mệnh Đạo Linh, mới có thể hoàn toàn tử vong.”

“Chúng ta là những đứa con cưng được Đại đạo chiếu cố, muốn chết, cũng phải chết trong tay nhau!”

Lăng Tiêu Thánh Đế càng nói càng phấn khích, không còn vẻ điềm tĩnh như trước, mà có một loại điên cuồng cố chấp.

Thiên Mệnh Đạo Linh ư?

Phương Vọng lần đầu tiên nghe thấy tên bảo linh ở phạm giai cao hơn, hấn không kinh ngạc, hấn đã sớm đoán được Thiên Cung kích cao hơn Đạo Nguyên bảo linh.

“Thiên Mệnh Đạo Linh sao, nghe tên thì không tệ, ba chiến thần khác cũng vậy sao?”

Phương Vọng mở miệng hỏi, Thiên Cung kích trong tay hấn bùng cháy khí thế, chuẩn bị chiến đấu.

Lăng Tiêu Thánh Đế khinh thường nói: “Tất nhiên bọn họ không phải! Trong Tiên Đình, ngoài bản tọa, chỉ có bảo linh của Thiên Đế là như vậy nhưng có một người sở hữu bảo linh bản mệnh phẩm cấp tầm thường, lại có khả năng xoay chuyển càn khôn. Đáng tiếc, người không có cơ hội gặp hấn.”

Âm!

Lăng Tiêu Thánh Đế bước ra một bước, trực tiếp đến trước mặt Phương Vọng.

Lăng Tiêu Thần Tông!

Tốc độ của hắn thực sự quá nhanh, Phương Vọng miễn cưỡng giờ kích lên đỡ. Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể chống cự ập đến, khiến hắn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Phương Vọng còn chưa kịp ổn định thân hình, đã cảm thấy chân phải bị kéo lại, chính là Lăng Tiêu Thánh Đế.

Lăng Tiêu Thánh Đế nắm lấy chân Phương Vọng, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngạo mạn. Hắn đột nhiên kéo mạnh, Long Tiêu Thanh Vân đao trong tay chém tới, lưỡi đao lạnh lẽo, quần quanh ngọn lửa xanh rờn.

Xoẹt——

Long Tiêu Thanh Vân đao trực tiếp lướt qua thân thể Phương Vọng, nụ cười của Lăng Tiêu Thánh Đế trong nháy mắt đông cứng. Lăng Tiêu Thánh Đế đang kinh ngạc phía xa, bẻ cổ, nói: “Tiền bối, nhường người hai chiêu, ân tình Lăng Tiêu Thần Tông coi như đã trả, tiếp theo ai chết ai sống hoàn toàn dựa vào bản lĩnh!”

Lăng Tiêu Thánh Đế không khỏi cau mày, vẫn đang bối rối không biết Phương Vọng vừa rồi đã né tránh như thế nào.

Lăng Tiêu Thần Tông của hắn không có thân pháp huyền diệu như vậy!

Phương Vọng sẽ không để ý đến suy nghĩ của Lăng Tiêu Thánh Đế. Hắn rất ít khi sử dụng hư hóa của Cửu U Tự Tại thuật, chính là vì tình huống như ngày hôm nay. Khi đối mặt với kẻ địch khó có thể chiến thắng, đây sẽ là chìa khóa quyết định thắng bại của hắn.

Tùng Thiên Đạo Thái Dương ngưng tụ sau lưng Phương Vọng, phía sau nữa là Diệt Tuyệt Thần Lục.

Đôi mắt dưới mặt nạ của Phương Vọng lại nhắm lại, đây là trạng thái hẩn thường xuyên ngộ đạo, kết hợp với hiệu quả của Thiên Đạo Tâm trong Đấu Chiến Chân công, hẩn gọi là trạng thái Thiên Đạo.

Trạng thái Thiên Đạo, có thể tách biệt bản năng thân thể với tư duy linh hồn, bản năng chiến đấu, tư duy linh hồn thì ngộ đạo, vừa chiến đấu, vừa ngộ đạo.

Đây là một trạng thái cực hạn!

Lăng Tiêu Thánh Đế đột nhiên xuất hiện sau lưng Phương Vọng, Phương Vọng theo bản năng hư hóa, tránh được đòn tấn công của hẩn, đồng thời xuất hiện sau lưng hẩn, đánh ra một chưởng.

Đại Quy Hư chưởng!

Âm!

Lăng Tiêu Thánh Đế bị chấn lui, còn không gian giữa hẩn và Phương Vọng trực tiếp hóa thành hư vô.

Phương Vọng không kinh ngạc với thủ đoạn của Lăng Tiêu Thánh Đế, hẩn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái Thiên Đạo, không có một chút tạp niệm nào.

Trận chiến thực sự mới chỉ bắt đầu!

Chương 803: Biến số của nhân gian, Lăng Tiêu Thánh Đế

Chương 803: Biến số của nhân gian, Lăng Tiêu Thánh Đế

Lăng Tiêu Thánh Đế nhanh chóng lùi lại, tùy ý khích lệ, hẩn há miệng cười, lộ ra nụ cười phản khích.

“Thú vị, quả nhiên không làm cho bản tọa thất vọng!”

Lăng Tiêu Thánh Đế lập tức vung Long Tiêu Thanh Vân đao trong tay, chém ra từng đao. Từng phù văn huyền ảo không lồ hiện ra ở bốn phương tám hướng của hẩn, rồi thu vào

trong cơ thể hắn, toàn thân hắn được bao phủ bởi ánh sáng rực rỡ. ...

Trên vùng đất hoang vu, mặt đất đầy hố, vết nứt, trông giống như cảnh tượng đổ nát sau một trận đại chiến.

Trên một tảng đá vỡ, Dương Độc đứng chân trần, cánh tay phải giơ cao, bóp cổ một tên tiên binh.

Tên tiên binh mặt đầy vẻ kiêu dè, hắn cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát ra được. Hắn nhìn chăm chăm vào Dương Độc, giọng run run nói: “Sức mạnh của Thần dài... người rút cuộc là ai?”

Cổ Dương Độc run lên, lại hiện ra tàn ảnh của Hư Xung Quái, trông vô cùng kỳ lạ.

“Đừng nói nhảm, mau nuốt khí vận của hắn đi.”

Giọng nói của Hư Xung Quái truyền ra từ trong cơ thể Dương Độc, giọng điệu gấp gáp, mang theo sự kích động khó kiềm chế.

Dương Độc lập tức há miệng, tên tiên binh bị bóp cổ toàn thân run lên, khí vận trên người hắn hóa thành từng luồng khí trắng chui vào miệng Dương Độc.

Không đến mười giây, tên tiên binh bị hút hết khí vận tan thành tro bụi.

Dương Độc lộ vẻ thỏa mãn.
bookstore.vip - ebook truyện giá rẻ

“Với đạo hạnh của ta, cộng thêm thể chất của ngươi, miễn cưỡng có thể địch lại tiên binh bình thường, ngươi không được chủ quan, cố gắng tránh xa chính thần của Tiên Đình. Tiên thần thực sự thì ngươi không thể địch lại đâu.”

Giọng nói của Hư Xung Quái lại vang lên, như thể Dương Độc đang dùng một giọng nói khác để nói chuyện.

Dương Độc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ảo ảnh bầu trời vẫn còn đó, hiện ra dáng vẻ hùng vĩ của Thiên môn. Trước Thiên môn tụ tập không ít tiên thần, thỉnh thoảng có tiên thần bay xuống, cũng có tiên thần bay lên, Ánh mắt Dương Độc lơ đãng, không biết đang nghĩ gì.

Âm!

Bầu trời đột nhiên nổ tung, ánh sáng mạnh mẽ ập đến trong nháy mắt, khiến thiên địa phai màu.

Gió mạnh gào thét, mái tóc trắng của Dương Độc tung bay, hắn vẫn không đổi sắc mặt, dường như đã quen với tình huống bất ngờ phát sinh như vậy.

“Mười năm rồi, Đạo Chủ, ngài còn đang chiến đấu...”

Dương Độc lâm bầm, giọng điệu yếu ớt.

Kể từ khi Thiên môn mở ra, đã mười năm trôi qua, Phương Vọng chui vào Thiên môn thì không còn xuất hiện nữa. Rất nhiều tiên binh hạ phàm, thanh trừ những kẻ nghiệp lực nặng nề, mười năm này tuyệt đối là mười năm đen tối nhất trong vạn năm qua, mỗi ngày không biết có bao nhiêu sinh linh chết đi.

Hư Xung Quái không còn lên tiếng, hắn cũng đang tò mò về tình hình của Phương Vọng.

Hay nói đúng hơn, toàn bộ nhân gian đều đang mong chờ Thiên Đạo.

Ngay cả những thế lực từng thù ghét tiên thần cũng vậy, chỉ khi thực sự đối mặt với tiên thần, mới biết tiên thần đáng sợ đến mức nào, cho dù là tiên binh yếu nhất, cũng không phải kẻ mà Thiên Địa Càn Khôn có thể địch lại.

Bên kia, đại lục Hàng Long.

Nước biển đỏ như máu tràn lên bãi cát, cuốn từng bộ xương lên bờ. Ở bìa rừng có từng đệ tử Vọng Đạo đang đả tọa tu luyện, mặt hướng ra biển, có người luôn giám sát mặt biển, tránh để xảy ra bất ngờ.

Phía sau khu rừng, Côn Luân sừng sững, toát lên khí thế minh mông.

Trên đỉnh Côn Luân có một cột sáng màu vàng rực rỡ, ngay cả biển mây cũng không che được. Cột sáng màu vàng thỉnh thoảng bùng phát ánh sáng, quét ngang thiên địa, khiến tinh thần của các đệ tử Vọng Đạo canh giữ ở các hướng phấn chấn.

Phía sau Côn Luân, trong Kiếm Thiên trạch, tu sĩ ở đây vẫn rất nhiều, nhưng so với mười năm trước, bớt đi sự náo nhiệt phồn hoa, thêm vào đó là sự thâm lương, cô tịch.

Trong một đại sảnh, Hồng Trần đứng trước sa bàn, nhíu chặt mày. Nhìn lại theo ánh mắt của hắn, có vô số luồng sáng tụ lại, không ngừng biến đổi trên sa bàn, huyền bí khó lường, dường như tượng trưng cho sự Cô Mệnh lão nhân đứng bên cạnh, cảm thán nói: “Biến số của nhân gian này mỗi ngày đều thay đổi, tình huống như vậy chưa từng có, hơn nữa các tiên thần lại án binh bất động, không biết là phòng ngừa Đạo Chủ, hay là Thiên Đế có an bài khác.”

Hồng Trần đáp: “Mười tám thần trụ, tinh tú, chính thần không hạ giới là vì phải bảo vệ Thiên môn. Một khi Thiên môn bị Đạo Chủ phá hủy, bọn họ sẽ không thể rời khỏi nhân gian. Hơn nữa đối mặt với những người có đại khí vận liên tục xuất hiện ở nhân gian, Tiên Đình cũng sẽ động lòng, ở Thượng giới bọn họ cũng có phiền phức của riêng mình, cần không ngừng mở rộng số lượng tiên thần từ nhân gian. Nhân gian Huyền Tổ hiện nay là cơ hội tuyệt vời đối với bọn họ.”

“Vị Thiên Đế kia ước chừng đang mâu thuẫn, dù sao trên đời khó có chuyện toàn vẹn.”

Cô Mệnh lão nhân tiếp tục hỏi: “Khí vận của Kim Tiêu giáo giảm mạnh, giáo chủ cùng các hộ pháp biến mất, người nói, có phải bọn họ là kẻ dưới phạm thượng không?”

“Có lẽ vậy, so với bọn họ, ta quan tâm đến khí vận của nhân gian hơn.”

Hồng Trần thuận miệng nói, dường như không hứng thú với Kim Tiêu giáo.

Cô Mệnh lão nhân không khỏi nhìn về phía sa bàn, chỉ thấy trong vô số luồng sáng đó dần dần ngưng tụ thành mười quả cầu sáng. Trong đó có một quả cầu vô cùng to lớn, những quả cầu sáng khác xoay quanh nó như sao trời vây quanh mặt trời.

Ngoài mười quả cầu sáng này, bốn phương tám hướng còn trôi nổi dày đặc những điểm sáng, có điểm đột nhiên biến mất, lại có điểm sáng mới sinh ra từ hư không.

Chương 804: Khí vận của Thiên Đạo.

Chương 804: Khí vận của Thiên Đạo.

“Chắc chắc, không biết là ai xui xẻo như vậy, ở giai đoạn đầu của kiếp nạn lại trở thành người có khí vận mạnh nhất nhân gian.”

Cô Mệnh lão nhân chắc chắc lấy làm lạ nói.

Hồng Trần chăm chú nhìn chăm chăm vào quả cầu sáng nhất, nói: “Không ổn lắm, tốc độ tăng trưởng khí vận của hắn quá nhanh, tốc độ này hình như ta đã từng thấy ở đâu rồi.”

Cô Mệnh lão nhân lại không nghĩ nhiều, hắn cảm thán nói: “Nếu có thể tính được khí vận của Đạo Chủ thì tốt biết mấy, ta thật muốn biết khí vận của Đạo Chủ so với người khác thì chênh lệch bao nhiêu.”

Vừa dứt lời, một luồng uy áp bá đạo tuyệt luân giáng xuống, bao trùm toàn bộ đại lục Hàng Long.

“Thần Minh Đại Đế, đã lâu không gặp, còn không ra ngoài giao chiến với tai”

Một tiếng quát lớn vang vọng thiên địa, những người có tu vi cảnh giới thấp hơn đều hồn xiêu phách tán.

Hồng Trần, Cô Mệnh lão nhân lại không ngạc nhiên, bởi vì tình huống như vậy đã không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Kẻ thù cũ của Tề Vân Đại Thánh, Khương Thần Minh không ít đâu!...

Ngoài bầu trời, trước Thiên môn, mười tám thần trụ cùng hàng trăm ngàn tiên thần tụ tập ở đây, bọn họ sẵn sàng trận địa, không dám sơ suất, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm vào Thiên môn.

Ngự Thiên thần trụ không nhịn được quay đầu hỏi Đại thần trụ: “Chỉ dựa vào một mình điện hạ, có đủ không?”

Đại thần trụ nói với sắc mặt bình tĩnh: “Một mình điện hạ đương nhiên là không đủ nhưng có thể kéo dài lâu như vậy, chứng tỏ trong Thiên môn còn có người khác, ước chừng là Thánh Đế bệ hạ. Trong bốn đại chiến thần, hắn là người nghiên cứu sâu nhất về đạo khí vận, cho nên có thể khiến chúng ta không hề hay biết.”

Thánh Đế?

Chúng tiên thần nghe vậy, đều lộ vẻ mừng rỡ.

“Nếu là Thánh Đế bệ hạ, vậy thì Thiên Đạo chắc chắn sẽ bị xử tử.”

“Đúng vậy, hai vạn năm trước, chuyện Thánh Đế đại chiến với Thánh Tôn Thần đài, đến nay vẫn là giai thoại.”

hêna nào Thánh Đế lai ra ư? Hắn rất ít khi nghe mệnh lệnh. xem ra Thiên Đạo quả thực không tầm thường.”

“Vậy chẳng phải chúng ta có thể hạ giới sao? Nhân gian Huyền Tổ gần đây xuất hiện không ít Đại Thánh, Đại Đế, nhất định phải xử lý.”

“Đúng thế, nếu cứ tiếp tục như vậy, uy nghiêm của tiên thần sẽ không còn nữa!”

Các tiên thần bàn tán xôn xao, bọn họ nhắc đến Thiên Đạo chỉ có sợ hãi nhưng nhắc đến Đại Thánh, Đại Đế ở nhân gian, lời lẽ lại đầy khinh thường.

Ngay lúc này.

Rắc!

Tất cả các tiên thần đều giật mình, đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy cây cột bên trái của Thiên môn xuất hiện một vết nứt nhỏ, tuy rất nhỏ nhưng biến cố như vậy khiến sắc mặt của tất cả các tiên thần đều thay đổi.

“Bảo vệ trận pháp!”

Đại thần trụ cũng bị dọa sợ, lập tức trầm giọng nói. Hắn đi đầu giơ tay, đánh pháp lực của mình vào trong Thiên môn, các tiên thần khác cũng nối gót theo sau.

Tất cả các tiên thần đều bắt đầu hoảng sợ, không một ai dám mở miệng.

Trong lòng bọn họ đều có cùng một phỏng đoán.

Chẳng lẽ Lăng Tiêu Thánh Đế cũng không ngăn được Thiên Đạo ư?

Không thể nào...

Bốn đại chiến thần đã là sức chiến đấu đỉnh cao nhất của Tiên Đình, nếu ngay cả Lăng Tiêu Thánh Đế cũng không địch

lại Thiên Đạo...

Các tiên thần cảm thấy hoang đường nhưng nỗi sợ hãi không tự chủ được lan tràn trong lòng. Bọn họ đều đã từng giao thủ với Thiên Đạo, bọn họ thực sự không dám nói Thiên Đạo nhất định không địch lại chiến thần.

Thiên Đạo chiến đấu với bọn họ, hoàn toàn là chém dưa thái rau, bọn họ hoàn toàn dựa vào khí vận của Tiên Đình để chiến đấu...

Trong thế giới khí vận, hai bóng người liên tục di chuyển, liên tục va chạm, toàn bộ thế giới tràn ngập tàn ảnh của họ, như thể cả hai đều có hàng triệu phân thân.

Uy áp chiến đấu của họ quá mạnh, khiến Thiên môn liên tục rung chuyển, nhìn kỹ thì thấy một bên cột trụ đã xuất hiện một vết nứt nhỏ, khó có thể nhận ra. một hồn phách Thanh Long khủng khiếp, lớn hơn cả người hấn gấp trăm lần.

Phương Vọng cũng vậy, Thiên Cung kích quần quanh một hồn phách Tử Long, chính là dáng vẻ của Tiểu Tử. Chiêu thức của hai người gần như giống hệt nhau, như thể đang chiến đấu với bóng của chính mình.

“Chỉ dùng mười năm đã nắm giữ được Long Phách Chân Thần công của bản tọa, hơn nữa thành tựu đã không kém gì bản tọa...”

Lăng Tiêu Thánh Đế thâm kinh ngạc, ánh mắt hấn nhìn Phương Vọng đã trở nên hoàn toàn khác.

Bọn họ đã giao chiến mười năm. Từ năm ngoái, Phương Vọng đột nhiên thi triển Long Phách Chân Thần công, khiến hấn vô cùng kinh ngạc, hiện tại, nhờ vào Long Phách Chân Thần công, Phương Vọng lại có thể giao chiến trực diện với hấn.

Chín năm trước, phần lớn thời gian hắn đều áp chế Phương Vọng, nếu không phải Phương Vọng nắm giữ một loại kỳ công khiến thân xác, linh hồn hư hóa thì hắn đã sớm giết chết Phương Vọng.

Mười năm trôi qua, Phương Vọng đã lĩnh ngộ được thần công của hắn nhưng hắn lại không học được chút gì từ Phương Vọng.

Lăng Tiêu Thánh Đế không thể giữ được bình tĩnh, trong lòng có một giọng nói nói với hắn rằng, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn có thể sẽ bại.

Phương Vọng vẫn nhắm mắt, càng như vậy, hắn càng gây áp lực cho Lăng Tiêu Thánh Đế.

Thật ra, lúc đầu Lăng Tiêu Thánh Đế muốn thử xem ngộ tính của hậu bối này như thế nào, nếu không tệ, sau khi bắt được hắn, sau này sẽ tìm cách cho hắn một con đường sống.

Lăng Tiêu Thần Tông của Lăng Tiêu Thánh Đế phân tán ở nhân gian, không biết có bao nhiêu sinh linh đã tu luyện nhưng người có thể tu luyện đến mức làm hắn hài lòng thì chỉ có Phương Vọng.

Chương 805: Long Phách Chân Thần công đại viên mãn.

Chương 805: Long Phách Chân Thần công đại viên mãn.

Nhưng hiện tại...

Đôi mắt Lăng Tiêu Thánh Đế lóe lên sát ý thấu xương, khiến thế giới khí vận đông cứng lại.

Sát ý của hắn thậm chí còn kéo Phương Vọng ra khỏi trạng thái Thiên Đạo, ánh mắt của Phương Vọng trở nên vô cùng cô tịch.

Long Phách Chân Thần công khiến hắn ở trong Thiên Cung tám vạn năm, khiến hắn hoàn toàn không còn sợ hãi kiếp

nạn tiên thân nữa, lòng hấn vô cùng bình tĩnh.

Âm!

Thiên Cung kích và Long Tiêu Thanh Vân đao va chạm, hai loại long hồn mạnh mẽ va chạm, uy lực của rồng khiến toàn bộ thế giới khí vận bị bóp méo.

Long Phách Chân Thần công, có thể ngưng tụ ra long hồn dựa theo bảo linh bản mệnh của mình. Long hồn này là ngưng tụ một thân đạo hạnh, có thể chứa đựng lực lượng quy tắc mà mình nắm giữ, một khi thi triển, thực lực tăng vọt!

Lần đầu tiên Phương Vọng đối mặt với Long Phách Chân Thần công thì suýt bị giết chết, may mắn là hấn kịp thời mở ra hư hóa của Cửu U Tự Tại thuật. Mặc dù vậy, trong khoảng thời gian sau đó, hấn vẫn thường xuyên phải né tránh, cho đến khi hấn hoàn toàn nhìn thấu Long Phách Chân Thần công.

Hấn đột nhiên phát hiện ngộ tính của mình tăng vọt, cảm giác khi ở Thiên Cung cũng có trong trạng thái Thiên Đạo lúc này.

Những suy nghĩ liên tục, những linh cảm liên tục, tất cả những điều này khiến Phương Vọng cảm thấy kỳ diệu.

Phương Vọng đã chuẩn bị sẵn sàng để thi triển kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, có thể tái sinh bất cứ lúc nào nhưng bây giờ, hấn đột nhiên cảm thấy chưa đến lúc.

Tốc độ của Lăng Tiêu Thánh Đế đột nhiên tăng lên, buộc Phương Vọng phải thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên một lần nữa, phớt lờ sự tấn công của hấn.

Trận đại chiến tiếp tục!

Thời gian mất đi ý nghĩa trong thế giới khí vận này, trong mắt hai người chỉ có chiến đấu. Thánh Đế thì hấn bắt đầu nhắm mắt, một lần nữa tiến vào trạng thái Thiên Đạo.

Hắn không chỉ dựa vào bản năng để chiến đấu, nếu nhìn kỹ sẽ thấy phần dưới lưỡi kích của Thiên Cung kích quẩn quanh Diệt Tuyệt Thần Lục, mỗi lần hắn tấn công đều đang trấn diệt khí vận của Tiên Đình.

Lăng Tiêu Thánh Đế cũng nhìn ra điều này nhưng hắn không có cách nào, hắn chỉ có thể dốc hết sức lực. Hắn tin rằng pháp lực của Phương Vọng kém xa hắn, loại bí thuật này không thể tiêu hao mãi được.

Theo thời gian trôi qua, các vết nứt trên Thiên môn ngày càng nhiều.

Trong thế giới thực, ngày càng nhiều tiên thần được triệu hồi, tập trung trước Thiên môn, cống hiến khí vận của mình cho Thiên môn nhưng họ không thể ngăn chặn được các vết nứt trên Thiên môn ngày càng nhiều.

Nhiều năm trôi qua.

Chính thần đều được triệu tập đến trước Thiên môn, những người du đang ở nhân gian đều là tiên binh, điều này khiến toàn bộ nhân gian Huyền Tổ thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rắc rối mới lại đến, những cường giả ở các nhân gian khác vượt qua ranh giới đến đây, cướp đoạt đại khí vận, cũng có người trực tiếp đầu quân cho tiên binh, hy vọng tiên binh có thể đưa họ phi thăng.

Trong vòng vài chục năm ngắn ngủi, bầu trời nhân gian Huyền Tổ trở nên tối tăm, khắp nhân gian tràn ngập sát khí, ngay cả xung quanh Côn Luân cũng vậy.

Một ngày nọ.

“Ta là Đế Thương Thiên, hôm nay chứng Thánh, nguyện mở ra một con đường đại đạo cho nhân gian!”

Một giọng nói vang vọng khắp nhân gian, khiến thiên hạ chấn động, khắp nơi trên thế gian đều bắt đầu bàn tán về Đế Thương Thiên.

Những năm gần đây, Đế Thương Thiên đã nổi tiếng khắp thiên hạ, trở thành thiên kiêu tuyệt đỉnh chấn động một thời đại. Việc hắn thành Thánh vừa khiến người ta kinh ngạc, vừa khiến người ta cảm thấy là lẽ đương nhiên.

Lời tuyên bố thành Thánh vừa dứt, thiên địa bắt đầu đổ mưa phùn màu vàng, xua tan sát khí giữa thiên địa, khiến tất cả chúng sinh được tắm trong đó đều được lợi.

Nhân gian như được đổi mới.

Các tiên thần ở xa ngoài trời cũng nghe thấy lời của Đế Thương Thiên, cau mày.

Đại thần trụ mặt không biểu cảm, mở miệng nói: “Bắc Đẩu Tinh Quân, hãy đi chiêu mộ vị Đại Thánh này.”

Nghe vậy, một vị tiên thần lập tức đứng dậy, hành lễ với hắn, sau đó quay người bay về nhân gian.

Các tiên thần bắt đầu bàn tán về Đế Thương Thiên. Bọn họ có thể suy diễn ra khí vận của Đế Thương Thiên, vô cùng hùng hậu, rất hiếm thấy ở nhân gian, bọn họ cá cược với nhau, xem Đế Thương Thiên có cúi đầu hay không.

Đại thần trụ phớt lờ những lời bàn tán này, ánh mắt hắn vẫn nhìn chăm chăm vào Thiên môn.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, các vết nứt trên Thiên môn ngày càng nhiều, đã đến mức không thể bỏ qua.

Đột nhiên.

Một vị tiên thần bay ra từ trong Thiên môn, đó là một nam tử mặc giáp đỏ, dáng vẻ trông giống như một loại yêu cầm biến thành. Hắn nhanh chóng đến trước mặt Đại thần trụ, quỳ

một gói xuống, trầm giọng nói: “Thưa Đại thần trụ, Bệ hạ truyền khẩu dụ, nói rằng đã mời hai vị chiến thần ra tay, đồng thời sẽ mở thêm một Thiên môn nữa!”

Thiên môn thứ hai!

Tất cả các tiên thần đều thở phào nhẹ nhõm.

Thiên môn chỉ có thể đến từ Thượng giới, một khi Thiên môn bị phá hủy, bọn họ sẽ không thể trở về, điều mà bọn họ lo lắng nhất chính là chuyện này.

Tiên thần ở lại nhân gian không phải là chuyện tốt, mặc dù bọn họ rất mạnh mẽ nhưng cũng sẽ bị khí vận của thiên địa tiêu diệt. Một khi thời kỳ phi thăng kết thúc, khí vận của Tiên Đình rút đi, bọn họ sẽ rất khó tồn tại ở nhân gian.

Chương 806: Long Phách Chân Thần công đại viên mãn.
(2)

Chương 806: Long Phách Chân Thần công đại viên mãn.
(2)

Ở Tiên Đình, bị đày xuống hạ giới là một trong những hình phạt tàn khốc nhất.

“Lăng Tiêu Thánh Đế, ngay cả người cũng khó mà đối phó với hắn sao?”

Đại thần trụ nhìn chằm chằm vào Thiên môn, trầm nghĩ trong lòng. Trong đầu hắn hiện lên bóng lưng của Lăng Tiêu Thánh Đế, ánh mắt lộ ra vẻ cảm thán.

“==”

Một tiếng kêu thảm đột nhiên truyền ra từ trong Thiên môn, khiến các tiên thần đều đứng bật dậy.

Ngự Thiên thần trụ cau mày nói: “Là giọng của điện hạ! Hắn không thể chết ở đây!”

Không chỉ có hắn, những tiên thần khác cũng hoảng sợ, điện hạ mà bọn họ nhắc đến chính là con trai của Thiên Đế, nếu như chết ở đây, bọn họ đều sẽ bị liên lụy.

Trong thế giới khí vận.

Phương Vọng tay phải cầm Thiên Cung kích, thân quần Thúc Thiên Kim Lăng, đầu bên kia của Thúc Thiên Kim Lăng trôi một nam tử tóc tai bù xù, chính là nam tử đội mũ miện tím đã nhảy ra từ bức họa khổng lồ trước đó.

Lúc này, nam tử đội mũ miện tím vô cùng chật vật. Hắn đối mặt với Phương Vọng, ngực bị đâm thủng bởi Long Tiêu Thanh Vân đao, thân thể sắp bị xé làm đôi.

Sắc mặt của Lăng Tiêu Thánh Đế lạnh lùng, hắn dường như không để nam tử đội mũ miện tím vào trong lòng.

“Thánh Đế! Người đang làm gì vậy! Người muốn giết ta sao?”

Nam tử đội mũ miện tím đau đớn gào thét, giọng nói còn ẩn chứa sự tức giận.

Lăng Tiêu Thánh Đế lạnh lùng nói: “Vì sao điện hạ lại xen vào, chẳng lẽ Bệ hạ cho rằng chỉ bằng thực lực của người mà cũng có thể tham lam Thiên Mệnh Đạo Linh của hắn sao?”

Nam tử đội mũ miện tím chính là con trai của Thiên Đế, tên là Tử Vị Thiên. Tử Vị Thiên nghiêng răng nói: “Người đã có Thiên Mệnh Đạo Linh, vì sao còn ngăn cản ta?”

Hắn cố gắng giãy giụa, nhưng căn bản không thể thoát khỏi sự trói buộc kếp của Long Tiêu Thanh Vân đao và Thúc Thiên Kim Lăng, đau đớn vô cùng.

“Bởi vì người không xứng.”

Lăng Tiêu Thánh Đế khinh thường nói, Long Tiêu Thanh Vân đao trong tay xoay một vòng, Tử Vị Thiên hóa thành tro

bụi trong nháy mắt.

Phương Vọng bình tĩnh nhìn cảnh này, đợi đến khi hắn cảm nhận được khí tức của Tử Vi Thiên hoàn toàn biến mất, hắn mới hỏi: “Người gọi hắn là điện hạ?”

Lăng Tiêu Thánh Đế thu đao, nói: “Hắn tên là Tử Vi Thiên, là con trai thứ bảy của Thiên Đế, thiên phú cũng coi như không tệ, cũng coi như là nửa đồ đệ của ta. Hắn vẫn luôn rất sùng bái Thiên Mệnh Đạo Linh, cho nên trước đó mới luôn ần núp, muốn đoạt xá người.”

“Nhưng làm sao hắn biết người là Thiên Mệnh Đạo Linh?”

Lăng Tiêu Thánh Đế hơi nghĩ hoặc, sát ý của hắn cũng nhanh chóng lui đi.

Phương Vọng cũng thu liễm khí thế, mở miệng hỏi: “Người giết con trai của Thiên Đế, không sợ Thiên Đế trách tội sao?”

Lăng Tiêu Thánh Đế khinh thường nói: “Hắn đã tự lo thân không xong, nào có thời gian quan tâm đến con trai của mình. Huống hồ cho dù hắn biết, hắn cũng không dám xóa bỏ tiên tịch của ta, Thiên Đình cần chiến thần, chỉ có thể nhiều hơn, không thể ít đi.”

Nói như vậy, xem ra tình hình ở Thượng giới rất nghiêm trọng.

Khó trách Chu Tuyết vẫn luôn tràn đầy tự tin, bất kể hắn gây ra bao nhiêu chuyện lớn.

Theo vận mệnh của kiếp trước, Tiên Đình hắn là có thể vượt qua, đương nhiên, hiện tại đối thủ của Tiên Đình lại thêm Phương Vọng, như vậy thì chưa chắc.

Phương Vọng rơi vào trầm tư, hắn không vội ra ngoài là vì hắn có thể cảm ứng được sự tồn tại của Vọng Đạo thông qua

Thiên Đạo. Vọng Đạo tuy có thương vong nhưng khí vận vẫn luôn tăng lên, chứng tỏ tình hình vẫn ổn.

Lăng Tiêu Thánh Đế lại nhìn về phía Phương Vọng, ánh mắt sáng quắc nói: “Chúng ta liên thủ đi, ta làm Thiên Đế, phong ngươi làm Đế thứ hai của Tiên Đình, chúng ta cùng nhau cai quản các tiên thần.” Nếu như Lăng Tiêu Thánh Đế thực sự nghe theo lệnh của Thiên Đế mà đến thì cần gì phải vòng vo tam quốc, chỉ cần cùng mười tám thần trụ vây công hẳn là được.

Nếu như Lăng Tiêu Thánh Đế là thật lòng, nói thật thì đây đúng là một con đường, dù sao dựa vào một mình chống lại toàn bộ Tiên Đình, hẳn chỉ có thể tự bảo vệ mình.

Phương Vọng không phải tu luyện tuyệt tình tiên, hẳn không chỉ muốn bảo toàn bản thân, mà còn muốn bảo toàn những người bên cạnh mình.

“Ngươi có nắm chắc lật đổ Thiên Đế đương nhiệm không?”

Phương Vọng mở miệng hỏi.

Lăng Tiêu Thánh Đế chậm rãi nói: “Trước Tiên Đình, đã từng tồn tại Thiên Đình, Thiên Đình là thế lực thống trị của các tiên thần ở Thượng giới. Thiên Đế đời đầu của Tiên Đình từng là một tiên thần của Thiên Đình. Sau đó Thiên Đình gặp phải kiếp nạn, tan rã thành từng mảnh, Thiên Đế đời đầu nhân cơ hội đó sáng lập ra Tiên Đình, đáng tiếc là Tiên Đình không thể đạt đến thời kỳ đỉnh cao của Thiên Đình, mãi mãi không thể thống nhất Thượng giới.”

“Tiên Đình từ xưa đến nay luôn có rất nhiều tranh đấu nội bộ. Trong Thần Tâm của các tiên thần, Thiên Đế không phải là người mạnh nhất, chỉ cần có người có thể đánh bại Thiên Đế, các tiên thần tự nhiên sẽ theo gió mà hàng phục.”

Ánh mắt Phương Vọng bình tĩnh, hắn hỏi: “Người có thể đánh bại Thiên Đế không? Hắn còn có ba chiến thần dưới trướng.”

Theo như hắn tìm hiểu, chiến thần mạnh nhất không phải là Lăng Tiêu Thánh Đế, Cửu Diện Thần La mới là chiến thần đứng đầu, hơn nữa còn là người trung thành với Thiên Đế.

Năm đó Thiên Đế của Tiên Đình có thể lật đổ vị trí Thiên Đế của Hồng Trần, Cửu Diện Thần La có công lao rất lớn.

Tề Vân Đại Thánh từng nói, chỉ cần còn Cửu Diện Thần La một ngày thì ngai vàng của Thiên Đế sẽ không bị lung lay, thậm chí Tiên Đình cũng sẽ không bị lung lay nền móng.

Chương 807: Truyền thuyết về Tiên Đình, dã tâm của Thánh Đế.

Chương 807: Truyền thuyết về Tiên Đình, dã tâm của Thánh Đế.

Tề Vân Đại Thánh sợ Cửu Diện Thần La hơn Thiên Đế nhiều, hắn thậm chí còn cho rằng Cửu Diện Thần La không thể bị đánh bại.

Lăng Tiêu Thánh Đế cười nói: “Nhân gian có biến số, Thượng giới cũng có. Người hắn đã cảm nhận được, các Đế Thánh ở nhân gian ngày càng nhiều, trên thực tế, bọn họ đều cảm nhận được sự nguy cấp của Tiên Đình. Ở Thượng giới, Tiên Đình có một kẻ thù không đội trời chung, tên là Thần Đài, thực lực của Thần Đài còn mạnh hơn Tiên Đình. Đúng rồi, năm đó thế lực diệt Đại An thần triều không chỉ có Tiên Đình, Thần Đài cũng ra sức không ít, sau trận chiến đó, Thần Đài đã để lại rất nhiều quân cò ở nhân gian.”

“Vào thời Hồng Trần Thiên Đế, Tiên Đình và Thần Đài có quan hệ chặt chẽ, mãi đến khi Tiên Đình phát hiện ra Thần Đài muốn giành quyền thống trị nhân gian thì mới trở mặt. Đây

cũng là một trong những lý do khiến Tiên Đình không dung thứ cho các Đế Thánh ở nhân gian, bởi vì nhiều Đế Thánh đều dựa vào truyền thừa của Thần Đài mà lớn mạnh.”

Truyền thừa của Thần Đài?

Đây là lần đầu tiên Phương Vọng nghe được nội tình như vậy.

“Tất nhiên, bản thân Tiên Đình cũng không cho phép nhân gian mất kiểm soát, chỉ vì sự can thiệp của Thần Đài, Tiên Đình trở nên bá đạo hơn, thù giết nhảm còn hơn bỏ sót.”

Lăng Tiêu Thánh Đế nói đến Thần Đài, giọng điệu rất thoải mái.

Phương Vọng coi như đã hiểu, hỏi: “Ngươi là người của Thần Đài à?”

Lăng Tiêu Thánh Đế lắc đầu nói: “Không phải, chỉ là Thần Đài cũng cần lật đổ Tiên Đình, ta có thể hợp tác với Thần Đài, sau khi cùng nhau diệt Tiên Đình thì mỗi bên chia một nửa nhân gian.”

“Ngươi cho rằng Thần Đài đáng tin cậy sao?”

“Đáng tin hay không không quan trọng, quan trọng là phải lật đổ Tiên Đình trước, không phải sao?”

Lăng Tiêu Thánh Đế vừa cười vừa nói.

Phương Vọng im lặng, không đưa ra lựa chọn ngay lập tức.

Long Tiêu Thanh Vân đao trong tay Lăng Tiêu Thánh Đế tan biến như khói, hần giờ tay nói: “Để tỏ lòng thành ý, ta có thể để ngươi phá hủy Thiên môn.” châu bay lên từ sau đầu hần, nhanh chóng trở nên khổng lồ, khi nó dừng lại, nó liền bùng phát ra lực hút khổng lồ, nuốt chửng khí vận của Tiên Đình ở đây.

Lăng Tiêu Thánh Đế ngược mắt nhìn, khen ngợi: “Bảo linh không tệ, tuy không phải là Thiên Mệnh Đạo Linh nhưng cũng đủ để người ta phiêu diêu mà lên, theo đuổi đại đạo.”

Phương Vọng không dám lơ là, đề phòng Lăng Tiêu Thánh Đế, phòng ngừa tên này đột nhiên tập kích.

Lăng Tiêu Thánh Đế đứng tại chỗ, cười nhìn Phương Vọng, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cảm thán.

Theo lực cắn nuốt mạnh mẽ của Trần Thế châu bùng phát, toàn bộ thể giới khí vận liên tục vụn vỡ, tạo ra đủ loại cực quang. Thiên môn ở đằng xa liên tục nứt ra.

Ngoài bầu trời nhân gian, các tiên thần càng thêm hoảng loạn, bọn họ dốc hết sức truyền vào khí vận, cũng không thể ngăn chặn Thiên môn vỡ vụn.

Lúc này, ngay cả Đại thần trụ cũng hoảng sợ.

“Không được, nếu cứ tiếp tục như vậy, Thiên môn nhất định sẽ bị phá hủy, chúng ta sẽ không về được!”

Một vị tinh tú vội vàng nói.

Hắn vừa mở miệng, các tiên thần khác cũng lần lượt lên tiếng, đại đa số đều định rút lui.

Nhiệm vụ lần này thất bại, nhiều nhất là bị trách phạt, vài nghìn năm sau lại quay lại nhưng nếu ở lại, đó chính là tiên mệnh tiêu tan, khí vận tiêu tán.

Nghe lời các tiên thần xung quanh, sắc mặt của Đại thần trụ vô cùng khó coi. Trước khi hạ phàm, hắn không ngờ rằng mọi chuyện lại phát triển đến mức như vậy.

Chẳng lẽ Lăng Tiêu Thánh Đế đã thất bại ư?

Sao có thể!

Hắn chính là chiến thần, chưa từng bại trận!

Lòng Đại thần trụ rồi như tơ vò, hấn sinh ra một nỗi sợ hãi tột cùng đối với Phương Vọng, thậm chí tiên thể cũng bắt đầu run rẩy.

Nhìn thấy vết nứt trên Thiên môn ngày càng nhiều, lòng hấn cũng sụp đổ.

Thấy tốc độ vết nứt ngày càng nhanh. Đại thần trụ không chịu được nữa, hấn nghiêng rằng nói: “Đấng Thế thần trụ, lập tức hạ giới, hoàn thành nhiệm vụ thanh lý nhân gian, đồng thời triệu hồi tất cả các tiên thần!”

Lời này vừa nói ra, Đấng Thế thần trụ có thân hình to lớn nhất lập tức biến mất tại chỗ, còn có một vị tiên thần lấy ra một miếng ngọc, ngón tay lướt qua, truyền lệnh cho tất cả các tiên thần.

Các tiên thần ở khắp nơi trên nhân gian đều lập tức nghe thấy mệnh lệnh của tiên quan, rồi bay lên, thẳng đến ngoài trời, nhìn từ mặt đất, các hướng của bầu trời đều có cầu vồng bay lên trên trời, vô cùng tráng lệ.

Trong ảo ảnh trên bầu trời cũng xuất hiện cảnh tượng các tiên thần tụ tập về phía Thiên môn, điều này khiến ngày càng nhiều sinh linh chú ý.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Các tiên thần sắp rút lui sao?”

“Thật hay giả vậy?”

“Đáng ghét, ta còn chưa báo thù, ta không cam tâm...”

“Báo thù, người tu luyện thêm mười nghìn năm nữa cũng không đủ tư cách báo thù, may mắn là người có thể sống sót.”

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi... Nhân gian này đã chết bao nhiêu sinh linh...”

Có người quỳ xuống khóc lóc, có người vui mừng như điên, cũng có người cảm phẫn tột độ. Theo các tiên thần bay

lên, bầu trời nhân gian cũng trở nên sáng sủa, đó là ảnh hưởng do ánh sáng của các tiên thần mang lại, như thể ánh sáng đã đến.

Tuy nhiên, chúng sinh không biết rằng đại kiếp nạn thực sự mới vừa giáng xuống.

Đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Hồng Trần và Cô Mệnh lão nhân đứng bên hồ, cùng lúc tính toán ra điều gì đó, sắc mặt cả hai đều đại biến.

“Kết trận! Kích hoạt đại trận hộ đạo cấp cao nhất!”

Hồng Trần hét lớn, giọng nói của hắn vang vọng khắp thiên địa, tất cả các tu sĩ Vọng Đạo nghe thấy, mặc dù kinh ngạc nhưng đều làm theo.

Chương 808: Đãng Thế thần trụ, đại kiếp nạn của nhân gian.

Chương 808: Đãng Thế thần trụ, đại kiếp nạn của nhân gian.

Độc Cô Vãn Hồn cũng xuất hiện sau lưng Hồng Trần, lo lắng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ lại có tiên thần đến tấn công sao?”

Hồng Trần lộ ra sắc mặt khó coi, nghiến răng nói: “Bọn chúng muốn thanh lý nhân gian, nhân gian này ít nhất phải chết một nửa sinh linh!”

Mặc dù những năm gần đây có rất nhiều sinh linh chết đi nhưng nhân gian rộng lớn như vậy, hơn nữa mỗi ngày đều có sinh linh mới ra đời.

Một lần chết đi một nửa sinh linh, đó là tai họa ngập đầu mà phàm linh không thể tưởng tượng nổi!

Độc Cô Vãn Hồn nghe xong, sắc mặt cũng đại biến.

Lúc này, có một bóng người bay lên trong Kiềm Thiên trạch, chính là Tề Vân Đại Thánh. Hắn giơ hai cánh tay lên, dùng thánh lực của mình bao phủ toàn bộ Côn Luân, giúp các tu sĩ Vọng Đạo nhanh chóng kết trận.

Tiếp theo, lại có hơn mười bóng người bay đến bên cạnh hắn, cùng hắn thi pháp, tất cả đều là Đại Thánh, Đại Đế.

Sau khi Thiên Đạo thể hiện khí phách chống lại các tiên thần, đã có Đại Thánh, Đại Đế lựa chọn gia nhập Vọng Đạo. Trong đó có Hồng Trần, Cô Mệnh lão nhân, Tề Vân Đại Thánh làm thuyết khách, đây cũng là lý do khiến Vọng Đạo có thể ổn định cho đến tận bây giờ.

Từng có một vị chính thần đến tận công, cũng bị đánh lui.

Các Đế Thánh tụ tập trên không trung, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Thật sự là điên rồi, năm vạn năm trước mới thanh lý nhân gian, sao lại đến nữa?”

“Xem ra là Thiên Đạo gây áp lực quá lớn cho bọn họ.”

“Xem ra các tiên thần sắp rút lui rồi, vượt qua kiếp này coi như đã qua.”

“Nhưng mà không dễ vượt qua đâu.”

“Cùng lắm là chết thôi, có phải chưa từng chết đâu!”

Các Đế Thánh trao đổi với nhau, có người chửi bới, có người mặt mày đùa cợt, cũng có người rất bất lực, chuẩn bị đón nhận sự diệt vong.

Xa xa trên một ngọn núi cao ở Tây nhân gian, một nam tử mặc áo vàng đứng trên vách đá, khí vận toàn thân như ngọn lửa, bốc lên ngút trời, Đế Thương Thiên lâm bẩm, sắc mặt bình tĩnh: “Vẫn là chậm một bước sao...”

Hắn đang xung kích cảnh giới Đại Thánh, khí vận thiên địa tụ lại từ tám phương nhưng hắn đã cảm nhận được kiếp nạn sắp đến.

Không chỉ có hắn, Từ Cầu Mệnh đang ngộ kiếm cũng ngắc đầu. Dương Độc đang đi trong biển máu núi thây cũng ngắc đầu. Phương Tử Canh đang đứng trước một tấm bia đá cũng ngắc đầu.

Những người có đại khí vận của nhân gian đều cảm nhận được sự bất an của thiên địa, cảm nhận được kiếp nạn sắp đến.

...

Trên bầu trời ngoài vũ trụ, Đãng Thế thần trụ dừng lại, khuôn mặt hắn được ánh sáng chiếu rọi, trong đồng tử phản chiếu cảnh tượng của nhân gian Huyền Tổ.

Nhân gian Huyền Tổ là một lục địa tỏa ra ánh sáng, khí vận hiển hiện, từng dòng khí lưu hình rồng bao quanh lục địa, khiến lục địa này càng thêm thần khí.

Đãng Thế thần trụ có khuôn mặt lạnh lùng như vậy, đôi mắt dưới mũ giáp toát lên vẻ thờ ơ đối với chúng sinh.

Hắn giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía nhân gian Huyền Tổ.

“Huyền Tổ, người có biết nhân gian người sáng tạo ra giờ đã trở thành quân cờ trong tay Chí Thánh, tùy ý cầm lên, tùy ý đặt xuống không.”

Đãng Thế thần trụ lâm bẩm, giọng điệu không mang chút cảm xúc nào.

Âm!

Pháp lực của hắn bùng nổ, ngưng tụ ở lòng bàn tay tạo thành một cây cung vàng khổng lồ, thân cung như rồng

phượng quán quýt, dây cung là từng luồng khí thể xoắn lại với nhau.

Một tay hấn cầm cung, một tay kéo dây cung, kéo căng hết cỡ.

Áo ảnh thiên địa của nhân gian Huyền Tổ đột nhiên khóa chặt Đãng Thế thần trụ, khiến chúng sinh thiên hạ đều có thể nhìn thấy, nhân gian lập tức náo loạn.

Những tiên thần trở về từ nhân gian nhìn thấy Đãng Thế thần trụ kéo cung, đều sợ hãi tăng tốc độ bay lên, sợ bị liên lụy.

Trước Thiên môn, Đại thần trụ đứng đó, hấn quay đầu nhìn về phía nhân gian Huyền Tổ, ánh mắt lạnh lùng như ánh mắt của Đãng Thế thần trụ.

Hấn nhìn thật sâu, sau đó quay đầu lại, ánh mắt lại hướng về phía Thiên môn. Thiên môn đã đầy rẫy vết nứt, màn sáng bên trong cũng dần tối đi, như thể tượng trưng cho sự hủy diệt.

Phúc Lộc Tiên Quân đứng giữa các tiên thần, cau mày, hấn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn nhin.

Hồi lâu sau.

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ bùng phát từ sâu trong vũ trụ, chiếu sáng bóng lưng của tất cả các tiên thần nhưng các tiên thần không quay đầu lại, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Thiên môn đầy vết nứt.

Ánh sáng mạnh mẽ chiếu từ phía sau họ, khiến vẻ mặt của họ trở nên u ám.

Tiếp theo, toàn bộ vũ trụ rung chuyển, tiếng ầm ầm như sấm rền truyền đến từ nhân gian Huyền Tổ.

Linh khí thiên địa trong vũ trụ cuộn cuộn dữ dội, tạo thành gió lớn, gào thét ập đến.

Thiên môn đột nhiên tĩnh lặng, không còn xuất hiện vết nứt nữa, các tiên thần chú ý đến cảnh này, khuôn mặt u ám lộ ra nụ cười.

Chẳng lẽ...

Đại thần trụ cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên, chiến thần chính là chiến thần, không thể thua một phàm nhân!

Ngay lúc này, trong màn sáng của Thiên môn xuất hiện một bóng hình, dần dần lớn lên, rõ ràng là đang đi về phía họ.

Đại thần trụ nhìn thấy bảo linh trong tay đối phương quán quanh hình dạng long hồn, hấn lập tức nở nụ cười, giơ tay lên nói: “Thánh...”

Hắn vừa thốt ra một chữ, sắc mặt đã đại biến.

Tất cả các tiên thần đồng loạt lui ra sau, như sóng dữ rẽ ra, họ lập tức ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của mình.

Chương 809: Đại Diệt Tuyệt thuật đại viên mãn! Tám mươi vạn năm!

Chương 809: Đại Diệt Tuyệt thuật đại viên mãn! Tám mươi vạn năm!

Chỉ thấy Phương Vọng mặc một bộ đồ trắng đi ra từ màn sáng, trên mặt đeo mặt nạ hồ ly, ánh mắt lạnh lùng, tay phải cầm Thiên Cung kích được long hồn màu tím bám vào, tỏa ra khí thể nóng bỏng.

“Sao lại là ngươi... Không thể nào...”

Đại thần trụ không dám tin vào mắt mình, hấn run giọng hỏi: “Sao ngươi có thể nắm giữ Long Phách Chân Thần công, ngươi có mối quan hệ gì với Lăng Tiêu Thánh Đế?”

Phương Vọng đi ra từ Thiên môn, ánh mắt dưới mặt nạ lạnh nhạt, không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Hắn từ từ giờ Thiên Cung kích quán quanh long hồn màu tím lên, mũi kích hướng lên trên, giờ cao quá đầu, động tác của hắn khiến tất cả các tiên thần đều sẵn sàng trận địa, vô cùng căng thẳng.

Ánh mắt bọn họ nhìn Phương Vọng tràn đầy sợ hãi. Bọn họ không thể hiểu nổi tại sao nhân gian lại có tồn tại kinh khủng như vậy, đánh thế nào cũng không chết.

Phương Vọng không nói gì, hắn hơi ngẩng đầu lên, mắt nhìn xuống tất cả các tiên thần.

Phúc Lộc Tiên Quân dường như cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt đại biến, vô thức lùi lại.

Đột nhiên, Phương Vọng vung kích chém xuống!

Không có bất ứ âm thanh nào, chỉ có một nhát chém nhanh xuống. Nhát chém này, toàn bộ vũ trụ tinh không như một tấm gương xuất hiện vô số vết nứt, đan xen chằng chịt, các tiên thần ở trong đó cũng bị vết nứt không gian quán lấy. Tiếng nói của tất cả các tiên thần đều im bật.

Mọi thứ đều chìm vào im lặng!

Xa xa, nhân gian Huyền Tổ đang bốc lên những ngọn lửa lớn nhỏ, sóng lửa bốc lên từ mặt đất, lúc này, những ngọn lửa đó cũng dừng lại.

“Phá.”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, lạnh lẽo đến cùng cực.

Chữ Phá vừa thốt ra, toàn bộ vũ trụ tinh không vỡ vụn, tiếng vỡ giòn tan của tấm gương vang lên, không gian vũ trụ như vỡ vụn. Những tiên thần đó cũng vỡ thành từng mảnh theo đó, nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một vũ trụ tinh

không mới, nhìn không khác gì trước đó, chỉ là không Không một tiên thần nào sống lại!

Tinh không bình lặng trở lại, chỉ có nhân gian Huyền Tô xa xa vẫn đang cuộn cuộn sóng lửa, tượng trưng cho kiếp nạn vẫn còn.

Lại có một bóng người bước ra từ Thiên môn, chính là Lăng Tiêu Thánh Đế.

Đạo bào của Lăng Tiêu Thánh Đế không gió mà bay, hắn cảm thán: “Ngộ tính thật đáng nể, dù cùng là Thiên Mệnh Đạo Linh, ta cũng không bằng ngươi.”

“Đại Diệt Tuyệt thuật chính là thần thông thâm sâu nhất mà ta nắm giữ, tu luyện mấy chục vạn năm, cũng chỉ miễn cưỡng nắm giữ được, không thể lĩnh hội được tinh túy.”

Đại Diệt Tuyệt thuật chính là thần thông mà Phương Vọng vừa thi triển. Trong quá trình Trần Thế châu cắn nuốt khí vận, để kéo Phương Vọng về phe mình, Lăng Tiêu Thánh Đế đã cố ý truyền thụ bí thuật này, để lôi kéo.

Nhưng hắn không ngờ Phương Vọng lại có thể trực tiếp nắm giữ Đại Diệt Tuyệt thuật, quả thực khó tin.

Bây giờ lòng muốn chiêu mộ Phương Vọng của hắn đã đạt đến đỉnh điểm, một thiên tài như vậy nhất định phải về phe hắn.

Còn về việc làm kẻ địch, hắn căn bản không giết được Phương Vọng, hắn đã tắt tâm tư đó.

Phương Vọng quay lưng lại với Lăng Tiêu Thánh Đế, chậm rãi nói: “Đại Diệt Tuyệt thuật sao, quả thực lợi hại, không biết là ai sáng tạo ra.”

Đại Diệt Tuyệt thuật khiến hắn ở trong Thiên Cung đến tám mươi vạn năm!

Còn nhiều hơn hai vạn năm so với lúc dung hợp Thiên Đạo Vạn Pháp kinh và Thái Huyền Thần Tiêu kinh!

Cộng thêm Long Phách Chân Thân công trước đó, lần đại chiến với các tiên thần này, Phương Vọng đã trải qua tám mươi tám vạn năm!

Tám mươi tám vạn năm, đủ để thay đổi mọi thứ!

Lăng Tiêu Thánh Đế nhìn về phía nhân gian Huyền Tổ xa xa, cảm thán nói: “Cuối cùng vẫn để bọn họ thanh lý một nửa nhân gian.”

Phương Vọng nhẹ giọng hỏi: “Người nói, tiên thần đã không thể trấn áp ta, tại sao trước khi đi còn muốn thanh lý một nửa nhân gian, mục tiêu của bọn họ không phải là Đế Thánh sao?”

Lăng Tiêu Thánh Đế hừ một tiếng: “Chuyện này phải hỏi Chí Thánh, của nhân gian Huyền Tổ, cho phép Tiên Đình trấn áp nhân gian nhưng mỗi khi đến một giai đoạn, hắn lại cần Tiên Đình thay hắn thanh lý nhân gian. Danh tiếng của tiên thần ngày càng tệ, ngược lại càng tôn lên sự vĩ đại của hắn.”

“Sao không nghĩ xem, Chí Thánh từng ép Tiên Đình cúi đầu, khiến tiên thần không thể làm gì được hắn. Một Chí Thánh mạnh mẽ như vậy tại sao lại không thể che chở cho nhân gian Huyền Tổ? Nguyên nhân rất đơn giản, hắn chỉ hy vọng nhân gian Huyền Tổ tồn tại, không hy vọng nhân gian Huyền Tổ quá mạnh, bởi vì hắn sợ Huyền Tổ sống lại.”

Nghe lời hắn nói, Phương Vọng im lặng.

Ánh mắt hắn nhìn xa xa, nhìn thấy từng cảnh tượng tuyệt vọng của nhân gian Huyền Tổ, thậm chí ngay cả Vọng Đạo cũng tổn thất thảm trọng nhưng tất cả những điều này đều không khiến ánh mắt hắn thay đổi.

Thiên môn sau lưng hắn tiếp tục vỡ vụn, màn sáng bên trong càng thêm mờ nhạt.

Lăng Tiêu Thánh Đế truy hỏi: “Thế nào? Có đi báo thù Tiên Đình cùng ta không, đợi chúng ta thành lập Tiên Đình mới, lúc đó, nhân gian Huyền Tổ do ngươi làm chủ! Với thiên tư của ngươi, cộng thêm ta, chưa chắc không thể đánh bại Chí Thánh!”

Hắn lộ vẻ phấn khích, như thể đã nhìn thấy cảnh mình và Phương Vọng cùng nhau chiến đấu, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến hắn phấn chấn.

Phương Vọng quay người lại, nhìn Lăng Tiêu Thánh Đế, ánh mắt bình tĩnh nói: “Lần sau hãy nói, có người đến rồi.”

Chương 810: Đại Diệt Tuyệt thuật đại viên mãn! Tám mươi vạn năm! (2)

Chương 810: Đại Diệt Tuyệt thuật đại viên mãn! Tám mươi vạn năm! (2)

Có người đến sao?

Sắc mặt Lăng Tiêu Thánh Đế đại biến, hắn lập tức quay người nhìn lại, chỉ thấy trong màn sáng Thiên môn có hai bóng người đứng, vô cùng bí ẩn, chỉ nhìn dáng người đã khiến người ta cảm thấy áp lực vô cùng lớn.

Sắc mặt Lăng Tiêu Thánh Đế u ám, hắn gần từng chữ từng chữ: “Cửu Diệt Thần La... Nộ Thế Thần La...”

Hai đại thần la của Tiên Đình, cũng là hai trong bốn chiến thần!

Trong đó Cửu Diệt Thần La càng được mệnh danh là mạnh nhất Tiên Đình!

Phương Vọng bình tĩnh nhìn vào màn sáng Thiên môn, trong mắt không có vẻ sợ hãi.

“Lăng Tiêu Thánh Đế, cuối cùng ngươi vẫn phản bội Tiên Đình, giống như năm xưa ngươi phản bội sư muội của ngươi vậy.”

Một giọng nói lạnh nhạt và thê lương vang lên.

Lăng Tiêu Thánh Đế chế giễu: “Cửu Diện Thần La, ngươi cũng dám nói đến phản bội với ta sao? Nói về chuyện này, ai có thể hơn ngươi?”

Phương Vọng thấy rõ hấn rất căng thẳng. Khí tức của Lăng Tiêu Thần Tông đã tỏa ra, Phương Vọng nắm giữ Lăng Tiêu Thần Tông đại viên mãn có thể nhìn rõ ràng.

Như vậy xem ra, bốn chiến thần tuy rằng có vẻ ngang hàng nhưng thực tế cũng có chênh lệch về thực lực.

Dáng vẻ của Cửu Diện Thần La trông giống như mặc một bộ thần giáp dày, hai vai to lớn, giống đầu rồng, lại giống đầu kỳ lân, nhìn thoáng qua, như thể có ba cái đầu.

Chỉ thấy Cửu Diện Thần La từ từ giơ tay phải lên, ngay sau đó, Trần Thế châu đột nhiên lao ra khỏi Thiên môn, khiến Lăng Tiêu Thánh Đế lập tức né tránh.

Phương Vọng đứng tại chỗ, mặc cho Trần Thế châu xuyên qua thân mình.

Hấn phát hiện mình không thể thu hồi Trần Thế châu, có một lực lượng mạnh mẽ đã nắm quyền kiểm soát Trần Thế châu.

“Cửu U Tụ Tại thuật, khó trách ngươi dám ngang ngược như vậy. Bảo linh của ngươi có khí vận của An Thiên Đại Đế nhưng ngươi không phải là An Thiên Đại Đế. Xem ra An Thiên Đại Đế thực sự đã chết, lựa chọn thành toàn cho hậu bối.”

Giọng nói của Cửu Diện Thần La vang lên, như đang tự hỏi tự trả lời.

Nộ Thế Thần La bên cạnh cũng lên tiếng: “Cửu U Tự Tại thuật? Cái đó dễ giữ mạng hơn Lăng Tiêu Thần Tông nhiều.”

Hai vị thần la như thể không coi Phương Vọng ra gì, ngay cả khi nhận ra Cửu U Tự Tại thuật, bọn họ cũng không hề hoảng sợ.

Giọng nói của Lăng Tiêu Thánh Đế truyền đến từ bên cạnh: “Phương Vọng, mau rời đi, đừng chủ quan, hai vị thần la này nắm giữ thần thông mà ngay cả ta cũng vô cùng kiêng dè, không được ỷ vào bí thuật mà chủ quan.”

Hắn dùng Truyền Âm thuật, giọng điệu nghiêm trọng.

Đối mặt với lời nhắc nhở của Lăng Tiêu Thánh Đế, Phương Vọng như không nghe thấy, hắn bình tĩnh nhìn chằm chằm vào Cửu Diện Thần La, Nộ Thế Thần La.

Cách bức màn sáng Thiên môn, Phương Vọng và hai vị chiến thần như cách nhau một thế giới.

Trần Thế châu lơ lửng sau lưng Phương Vọng, rung động dữ dội, như thể sắp mất kiểm soát.

Cửu Diện Thần La, Nộ Thế Thần La tự thảo luận về Cửu U Tự Tại thuật, hoàn toàn không sợ Phương Vọng chạy trốn.

Thấy Phương Vọng đứng tại chỗ, không hề có thái độ chạy trốn, Lăng Tiêu Thánh Đế vô cùng sốt ruột.

“Được rồi, nên làm chính sự thôi.”

Giọng nói của Cửu Diện Thần La vang lên, dứt lời, hắn bước về phía bức màn sáng Thiên môn, thân hình theo đó mà lớn dần.

Khi chân phải của hắn bước ra khỏi bức màn sáng, dưới chân hắn như có mặt hồ vô hình gợn sóng.

Chỉ một bước này, toàn bộ vũ trụ sao trời trong nháy mắt tĩnh lặng, rồi chìm vào ánh sáng chói lòa như ban ngày.

Phương Vọng bị ánh sáng mạnh bao phủ, thân hình không nhúc nhích nửa bước, Lăng Tiêu Thánh Đế nghiêng răng, rồi biến mất trong vũ trụ sao trời này.

“Nếu chỉ dựa vào Cửu U Tự Tại thuật, người có thể chống đỡ được bao lâu? Sao không thử thoát khỏi thế giới này?”

Giona nói ©Ủa Cửu Diện Thần La truyền ra từ trona Thiên môn. aiona điệu hờ hững.

Hắn bước ra khỏi Thiên môn nhưng toàn bộ vũ trụ sao trời đều chìm trong ánh sáng mạnh, khiến cho dù hắn có bước ra ngoài, thân hình cũng không lộ ra.

Phương Vọng đã ở trong trạng thái hư hóa nhưng hắn phát hiện tốc độ tiêu hao pháp lực Thiên Đạo của mình cực nhanh. Trước đó khi thi triển Cửu U Tự Tại thuật để né tránh công kích, lượng pháp lực Thiên Đạo tiêu hao còn lâu mới bằng bây giờ.

Phương Vọng không lập tức nhảy ra khỏi thế giới này, hắn tiến về phía trước từng bước một.

Trong ánh sáng mạnh, thân hình hắn cũng trở nên mờ ảo.

Hắn cứ như vậy đi về phía Cửu Diện Thần La, ngược lại Cửu Diện Thần La lại dừng lại.

Phía sau Cửu Diện Thần La, Nộ Thế Thần La bước tới, đứng ngang hàng với Cửu Diện Thần La. Hai vị thần la đứng cạnh nhau, khí thế kinh khủng bá đạo nghiền nát mọi thứ, mọi thứ trong toàn bộ vũ trụ sao trời đều hóa hư vô, chỉ còn nhân

gian Huyền Tổ ở xa không bị ảnh hưởng. Tất cả các vì sao trong vũ trụ đều biến mất.

Phương Vọng dựa vào Cửu U Tự Tại thuật hư hóa, tránh được khí thế áp chế của hai vị thần la.

Hắn đi thẳng đến trước mặt hai vị thần la, vẫn không dừng bước.

Khi Phương Vọng đi qua giữa hai vị thần la, hai vị thần la đồng thời giơ tay, ấn vào vai hắn.

Cửu Diện Thần La, Nộ Thế Thần La đưa tay xuyên qua vai Phương Vọng, bắt hụt, đột nhiên, Nộ Thế Thần La quay người, đánh ra một chưởng.

Phương Vọng như có linh tính, biến mất trong hư không, khiến chưởng phải của Nộ Thế Thần La một lần nữa đánh hụt.

Nộ Thế Thần La không hề tức giận, ngược lại còn khen ngợi: “Tốc độ thật nhanh, Cửu U Tự Tại thuật của hắn đã đạt đến cảnh giới cực cao, ít nhất chúng ta chưa từng gặp qua người có thành tựu Cửu U Tự Tại thuật như vậy.”

Chương 811: Chân công thứ tư, đảo ngược thời không

Chương 811: Chân công thứ tư, đảo ngược thời không

Cửu Diện Thần La cũng nghiêng người, giọng điệu hồ hững nói: “Hắn ở nhân gian khác, người đi bắt đi, ta chờ ở đây.”

Nộ Thế Thần La cũng không từ chối, rồi chui vào trong Thiên môn, biến mất không thấy.

Cửu Diện Thần La quay đầu, nhìn về phía nhân gian Huyền Tổ xa xa, hắn bước về phía nhân gian Huyền Tổ.

“Chỉ Thánh nên ra ngoài chiến đấu rồi, người mới là lý do ta đến đây.”

Giọng nói của Cửu Diện Thần La vang lên, vang vọng khắp vũ trụ, giọng điệu toát lên sự bá đạo không thể nghĩ ngờ.

...

Đại lục Hàng Long, bí cảnh Trụ Thiên.

Hàng Long Đại Thánh đứng bên hồ, ngược nhìn bầu trời, sắc mặt nghiêm nghị. Những hồn ma phía sau hắn đều kinh hoàng nhìn lên bầu trời, dị tượng trên bầu trời phản chiếu thân hình kinh khủng của Cửu Diện Thần La.

“Vẫn thất bại rồi sao...”

Hàng Long Đại Thánh lâm bâm tự nói, khuôn mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Hắn cảm thấy tiếc cho Phương Vọng, sự mạnh mẽ của Phương Vọng đã vượt qua hắn năm xưa nhưng đối thủ của Phương Vọng cũng vượt xa đối thủ của hắn.

Giống như thất bại là số mệnh của con người, tuyệt vọng là màu sắc cuối cùng của cuộc sống con người.

Ngay lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hàng Long Đại Thánh.

Chính là Phương Vọng.

Hàng Long Đại Thánh vô thức liếc nhìn Phương Vọng, đồng tử không khỏi co lại, vô thức hỏi: “Sao ngươi...”

Phương Vọng tháo mặt nạ hồ ly xuống, nói: “Đi một chuyến đến nhân gian khác, rồi quay lại.”

Sắc mặt hắn bình tĩnh như nước, không nhìn ra buồn vui.

Đối với người thường, kiếp nạn này mới chỉ kéo dài vài chục năm nhưng Phương Vọng đã trải qua tám mươi tám vạn năm, tám mươi tám vạn năm đủ để xóa bỏ mọi cảm xúc.

Bây giờ Phương Vọng nhìn thấy thảm cảnh của nhân gian Huyền Tô, Mặc dù phải đối mặt với Cửu Diện Thần La, Nộ Thế Thần La mà hấn tạm thời không thể chiến thắng, trong lòng hấn cũng không có sợ hãi và thù hận, ngược lại còn chìm vào sự bình tĩnh chưa từng có.

Hấn đã có quyết định.

Hàng Long Đại Thánh nhìn Phương Vọng, thở dài nói: “Người đã hết sức rồi, đương nhiên người có năng lực mà tiên thần không thể truy tìm, sao phải ở lại, Thượng giới rất lớn, chưa chắc đã không có chỗ cho người dung thân.”

Phương Vọng nhìn mặt hồ, mở miệng hỏi: “Su phụ, năm xưa tại sao người lại muốn sáng tạo ra ba chân công?”

Hàng Long Đại Thánh sững sốt, mặc dù khó hiểu nhưng vẫn trả lời: “Ta chỉ muốn đi một con đường chưa từng có, thực ra ta còn có ý tưởng về chân công thứ tư, đáng tiếc là chưa kịp sáng tạo thì đã thân tử đạo tiêu.”

“Ồ? Chân công thứ tư là công pháp như thế nào?”

“Thiên Cương Thánh Thể chân công khiến ta có được thể phách mạnh nhất, Đấu Chiến chân công khiến ta có được tâm chiến đấu mạnh nhất, còn Âm Dương Huyền Minh chân công khiến ta nhìn thấu sự sống và cái chết. Sau khi luyện thành ba chân công, ta từng cảm thấy mình đã vô địch, cho đến sau này, ta đối mặt với người quan trọng nhất chết đi nhưng lại bất lực, ta đột nhiên cảm thấy sức mạnh dù có mạnh đến đâu, cũng chỉ có thể bảo vệ được bản thân mình lúc này, ta không nắm được khả năng xoay chuyển vận mệnh.”

Khuôn mặt Hàng Long Đại Thánh lộ vẻ cảm thán, trong ánh mắt có buồn bã, cũng có phiền muộn.

Phương Vọng im lặng lắng nghe, dường như nghĩ đến điều gì, trong mắt hiện lên một tia dao động.

Hàng Long Đại Thánh tiếp tục nói: “Truyền thuyết kể rằng, bên ngoài tam giới có một khu vực lưu đầy, sinh linh chìm vào đó sẽ mất đi ý nghĩa sống. Chúng có thể nhìn thấy quá khứ, có thể nhìn thấy tương lai nhưng lại không thể tham gia vào quá khứ, hiện tại, tương lai, chỉ có sự khô héo vô tận chờ đợi chúng. Nếu ta sáng tạo ra chân công thứ tư thì nhất định phải xoay chuyển thời không, thậm chí là khống chế thời không.”

Hắn lại nhìn Phương Vọng, nói: “Chân công thứ tư quá phức tạp, vì sư không làm được nhưng người có thể.”

Phương Vọng cười nói: “Xoay chuyển thời không sao? Ta thật sự có.”

Nghe vậy, Hàng Long Đại Thánh sửng sốt.

Hắn vừa định mở miệng hỏi thì trên người Phương Vọng đột nhiên lên, toàn thân hắn tỏa ra một luồng khí tức huyền diệu khó hiểu.

Những hồn ma phía sau đều tròn tròn mắt, không thể tin nhìn Phương Vọng.

Hàng Long Đại Thánh càng thêm kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình, hắn kinh ngạc hỏi: “Người đã sáng tạo thành công rồi sao?”

“Không phải vậy, chỉ là ta vừa vận nắm được bí pháp ở đây. Sư phụ, lần sau gặp lại, có lẽ chúng ta không còn là quan hệ sư đồ nữa nhưng sự dạy dỗ của người đối với ta, ta sẽ báo đáp.”

Giọng nói của Phương Vọng vang lên, mang một tia cười không rõ ràng.

Giọng nói vừa dứt, toàn thân hắn bùng phát ánh sáng chói lọi, quét ngang bí cảnh Truy Thiên, quét ngang toàn bộ nhân gian Huyền Tổ, quét ngang toàn bộ vũ trụ, thậm chí còn lướt qua Cửu Diện Thần La.

Cửu Diện Thần La vô thức giơ tay chống đỡ nhưng luồng ánh bạc chói lọi đó vẫn xuyên qua thân thể hắn.

Hoàng hôn buông xuống, thành Nam Khâu dưới ánh hoàng hôn vẫn nhộn nhịp, khói bếp nghi ngút.

“Thập tam công tử về rồi.”

“Công tử, sao lại đứng đây không vào?”

“Công tử, hôm nay ngài đi chơi ở đâu vậy?”

“Tránh ra, tránh ra!”

Bên tai truyền đến những âm thanh ngày càng ồn ào, Phương Vọng từ từ mở mắt, đập vào mắt hắn là tám biển trên công phủ đệ.

Phương Quốc Công phủ!

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay áo trắng của Phương Vọng, khiến áo trắng của hắn tung bay như ngọn lửa.

Chương 812: Mười sáu tuổi, Thiên Đạo Huyền Tiên.

Chương 812: Mười sáu tuổi, Thiên Đạo Huyền Tiên.

Đợi đến khi tất cả các giác quan phục hồi, trên mặt hắn mới lộ ra nụ cười.

Hắn đã trở về, năm nay hắn mười sáu tuổi, trở về ngày Chu Tuyết được sống lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời Phương phủ có một luồng khí đỏ dừng lại, uốn lượn như rắn, kéo dài đến một sân nào đó trong Phương phủ.

Chỉ có hắn mới nhìn thấy luồng khí đỏ này, hắn thậm chí còn có thể phân biệt được đó là nhân quả thời không.

Sau khi thi triển Đại viên mãn Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, Phương Vọng liền rơi vào xoáy nước thời không, quá

trình tái sinh không hề ngắn, hần như trải qua một thời gian dài tu luyện ở Thiên Cung, trên đường đi hần cảm nhận được bốn loại lực lượng quy tắc.

Thời gian, không gian, vận mệnh, nhân quả!

Bốn loại quy tắc này đan xen lẫn nhau, tạo thành hệ thống quy tắc phức tạp.

Tu luyện Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn có thể quay trở lại một nút thắt nào đó trong quá khứ của mình, tổng cộng chín lần và mỗi lần đều có thể đi kèm với việc quên đi ký ức nhưng Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn đại viên mãn thì khác, có thể thực sự tái sinh, tái tạo trật tự thời gian dưới một đại đạo. Không ai có thể dò xét.

Sau khi thực sự tái sinh, sự hiểu biết của Phương Vọng về bốn loại quy tắc đã đạt đến một tầm cao mới.

Hần thậm chí còn cảm nhận được đại đạo!

Đại đạo là gì?

Sự hiểu biết của Phương Vọng là sức mạnh trên cả quy tắc thiên địa.

Ba nghìn quy tắc thiên địa có thể tạo thành một thế giới, còn đại đạo có thể đúc nên hỗn độn nơi ba nghìn thế giới tồn tại!

Phương Vọng đứng trước cổng Phương phủ, lặng lẽ cảm nhận. Đối với những câu hỏi của những người hầu, hần đều làm ngơ.

Trước cổng Quốc Công phủ, hần mặc một bộ áo trắng bó sát người, phong thái tuấn tú, tuổi nhỏ nhưng khí chất lại toát lên vẻ thương tang không phù hợp với độ tuổi này, thu hút ánh mắt của tất cả những người đi ngang qua. Phương Vọng không bị ảnh hưởng bởi người ngoài, lặng lẽ nhìn luồng khí đỏ trên

bầu trời Phương phủ, muốn xem thử sức mạnh nào đã khiến Chu Tuyết tái sinh.

Hồi lâu sau.

“Vọng nhi, người đứng đây ngăn người làm gì vậy?”

Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, rồi có người giơ tay vỗ lên vai Phương Vọng.

Phương Vọng liếc nhìn, phát hiện ra đó là nhị bá Phương Triết của mình, cũng là phụ thân của Phương Hàn Vũ.

Trước khi tái sinh, Phương Triết đã qua đời từ hàng trăm năm trước, Phương Vọng suýt quên mất hẳn nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn, Phương Vọng lại nhớ ra ngay.

Từ nhỏ đến lớn, Phương Vọng đều rất được các bá bá yêu quý, một là vì phụ thân hắn là con út, hai là vì hắn thông minh từ nhỏ, so với những đứa trẻ khác thì quá xuất chúng.

Phương Vọng nở nụ cười, nói: “Nhị bá, lâu rồi không gặp.”

Phương Triết xoa đầu hắn, nói một cách khó chịu: “Lâu rồi không gặp cái gì chứ, sáng nay người mới lấy cung của ta đi, cung của ta đâu?”

Phương Vọng chỉ tay lên bầu trời, Phương Triết theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên nhưng không thấy gì cả, hắn không khỏi cúi đầu nhìn lại Phương Vọng.

Vừa nhìn Phương Vọng, Phương Vọng đã bắt đầu bước đi.

Phương Vọng lập tức cao hơn Phương Triết một cái đầu, khiến Phương Triết sửng sốt.

Không chỉ có Phương Triết, mà những gia đình Phương gia canh giữ trước cổng và những người dân, thương nhân qua lại đều tròn tròn mắt, vẻ mặt như nhìn thấy ma.

Chỉ thấy Phương Vọng như đang bước trên những bậc thang vô hình, từng bước một bước lên bầu trời, bảy bước đã cao hơn mái hiên Phương phủ. Mười lăm bước sau, hắn đã ở độ cao cách mặt đất trăm trượng.

Càng ngày càng nhiều người trong thành Nam Khâu nhìn thấy bóng dáng của Phương Vọng, khắp nơi trong thành vang lên tiếng kêu lên kinh ngạc. Những người Phương gia, gia đình trong Phương phủ cũng chú ý đến cảnh tượng này.

Phương Triết đã ngây dại, toàn thân run rẩy.

Hắn nghĩ ngờ mình đang nằm mơ. Trong một sân của Phương phủ, một cánh cửa sổ đột nhiên bị đẩy ra, một thiếu nữ lộ ra nửa người trên, chính là Chu Tuyết khi còn trẻ.

Chu Tuyết mười sáu tuổi có khí chất tang thương giống với Phương Vọng, rất không phù hợp với khuôn mặt.

Nàng nhìn thấy bóng dáng của Phương Vọng, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu lại.

“Lơ lửng giữa không trung... Hắn là tu tiên giả sao?”

Chu Tuyết rất bối rối. Nàng vừa mới chấp nhận sự thật mình được tái sinh, đang lên kế hoạch cứu Phương phủ, không ngờ thành Nam Khâu lại xuất hiện tu tiên giả.

Theo trí nhớ của nàng, tu tiên giả diệt Phương phủ không thể trực tiếp bay lên không trung, mà phải bảy ngày sau mới đến.

Chu Tuyết chăm chú nhìn bóng dáng của Phương Vọng. Dưới sự chú ý của nàng, những đám mây đen cuộn cuộn đột nhiên kéo đến, khiến thành Nam Khâu vốn đang ở hoàng hôn bỗng chốc chìm vào đêm tối, những tia sét thỉnh thoảng xuất hiện chiếu sáng cả đất trời, như thể thiên tai sắp đến, mà bóng dáng của Phương Vọng bắt đầu phát ra ánh bạc.

Một luồng uy áp bao la từ trên trời giáng xuống, bao trùm toàn thành, bao trùm cả đại lục Hàng Long, thậm chí bao trùm cả nhân gian!

Sắc mặt Chu Tuyết đại biến, trong lòng dâng lên sóng gió.

Sao có thể!

Nhân gian sao có thể có tiên nhân?

Nàng dám chắc người này tuyệt đối không phải tu tiên giả ở nhân gian, mà là tiên nhân ở Thượng giới, hơn nữa tu vi không thấp, ít nhất nàng chưa từng cảm nhận được khí tức như vậy.

Lúc này, Phương Vọng đứng hiên ngang giữa bầu trời, hần nhìn xuống chúng sinh, thâm thúc đẩy tâm pháp của Thiên Đạo Vạn Pháp kinh.

Hắn muốn trực tiếp đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên!

Chương 813: Mười sáu tuổi, Thiên Đạo Huyền Tiên. (2)

Chương 813: Mười sáu tuổi, Thiên Đạo Huyền Tiên. (2)

Bây giờ hắn mười sáu tuổi, đợi một nghìn một trăm năm sau, Thiên môn mở ra, hắn nhất định có thể vượt qua Thiên Đạo Huyền Tiên, sáng tạo ra cảnh giới cao hơn. Đến lúc đó, không còn là tiên thần hạ phàm, mà là Thiên Đạo giáng lâm Tiên Đình!

Theo sự thúc đẩy của tâm pháp, lực lượng quy tắc giữa thiên địa, linh khí tuôn về phía hắn, tu vi của hắn điên cuồng tăng vọt, thần thức và cảm quan cũng nhanh chóng tăng lên.

Phạm vi hắn có thể nhìn xuống ngày càng lớn.

Hắn nhìn thấy Chu Tuyết, nhìn thấy Hàng Long Đại Thánh, nhìn thấy Đông Công Hoàng, nhìn thấy Dương Độc, nhìn thấy

Độc Cô Ván Hồn, thậm chí còn nhìn thấy Hồng Trần.

Không đến một nén nhang, toàn bộ nhân gian đều nằm trong tầm mắt của hắn.

Một giờ sau.

Hắn đã tu luyện Thiên Đạo Vạn Pháp kinh một chu thiên, thân xác và linh hồn lột xác, trực tiếp trở thành Thiên Đạo Huyền Tiên.

Kiếp này, Phương Vọng mười sáu tuổi lần đầu tiên tu tiên, lập tức thành tiên, đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên!

Khi hắn bước vào cảnh giới Thiên Đạo Huyền Tiên, khí tức của hắn trở nên vô cùng lớn, toàn bộ bầu trời nhân gian lập tức biến thành màu vàng, ánh sáng vàng rực rỡ, chiếu sáng đại địa, xua tan bóng tối.

Chu Tuyết đã đến trong sân, ánh sáng vàng rơi xuống, chiếu vào người nàng, nàng ngây dại, cả người như mất hồn.

“Tổ Sư Thánh Hiền... Nhân gian sao có thể có tồn tại như vậy...”

Chu Tuyết bắt đầu nghi ngờ cuộc đời mình, nàng nghĩ ngờ mình căn bản không được tái sinh, mà là bị kéo vào ảo cảnh.

Rõ ràng, chủ nhân của ảo cảnh chính là vị tổ sư thần bí trên trời lúc này!

Chu Tuyết cẩn thận nhớ lại. Cả đời nàng chưa từng quen biết đại năng cấp bậc Tổ Sư Thánh Hiền, rốt cuộc là ai đã cứu nàng khi nàng sắp tử vong, lại vì sao kéo nàng vào ký ức thời thơ ấu của nàng?

“Chu Tuyết, người nói nhân gian có pháp môn lập địa thành tiên không?”

Giọng nói của Phương Vọng truyền vào tai Chu Tuyết, chỉ có nàng mới nghe thấy.

Chu Tuyết còn tưởng rằng đại năng kéo nàng vào ảo cảnh là để khảo nghiệm nàng, vì vậy nàng do dự trả lời: “Pháp môn thành tiên thì có nhưng pháp môn có thể khiến người ta lập tức thành tiên thì...”

Chu Tuyết không thể trả lời, bởi vì nàng cũng không chắc trên đời có thật sự có pháp môn có thể khiến người ta lập tức thành tiên hay không.

Nàng ngây dại đứng tại chỗ, lòng rối như tơ vò, nàng cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ tiếp theo nên làm gì.

Trước đó, sau khi chấp nhận chuyện được sống lại, nàng nghĩ đến việc giúp Phương phủ vượt qua nguy cơ diệt môn, bây giờ xem ra không cần nữa rồi.

Dị tượng thiên địa mà Phương Vọng gây ra đã kéo dài một thời gian, thân phận của hắn đã truyền khắp Phương phủ, Chu Tuyết cũng nghe người hầu bàn tán, nói rằng người trên trời kia là công tử thứ mười ba của Phương phủ, Phương Vọng.

Chu Tuyết bây giờ không rõ Phương Vọng là một mắt xích trong ảo cảnh, hay là hóa thân của vị tổ sư thần bí kia, nàng chỉ có thể yên tĩnh chờ đợi, chờ khí thế của đối phương ngừng tăng lên.

Cùng lúc đó, ngày càng nhiều tu tiên giả đến, bọn họ đều phân tán ở bên ngoài thành Nam Khâu, không dám tùy tiện vào thành, cho dù nhìn từ xa, bọn họ cũng chấn động vì hình tượng, khí thế của Phương Vọng.

Thái Uyên môn cũng đến.

Chưởng môn Quảng Cầu Tiên dẫn theo mấy vị trưởng lão cùng một đám đệ tử đến, trong đó có cả đệ tử thiên tài nhất của

Thái Uyên môn, Lục Viễn Quân, người mang Địa Nguyên bảo linh trung phẩm, thiên tư hơn người ở một vùng đất.

Bọn họ nhìn Phương Vọng toàn thân tỏa sáng ánh bạc, không ai dám tiến lên.

Ánh mắt Lục Viễn Quân nhìn Phương Vọng cũng tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, chẳng lẽ người này chính là tiên nhân ẩn cư trong nhân gian sao?

Không chỉ Thái Uyên môn đến, các môn phái khác trong tu Tiên giới Đại Tề cũng đến.

Cứ như vậy, ngày đêm thay đổi, từng ngày trôi qua.

Ước chừng bảy ngày sau, khí tức của Phương Vọng trở nên bình ổn, khí tức của hắn mênh mêng vô bờ nhưng không phải là cảm giác áp lực ngang ngược, có thể khiến chúng sinh cảm nhận được sự tường hòa và chính trực. Tất cả chúng sinh cảm nhận được khí tức của hắn đều sinh ra sự kính trọng, thậm chí là kính ngưỡng từ trong thâm tâm.

Phương Vọng đứng trên trời, ánh bạc trên người đã biến mất nhưng sau lưng hắn ngưng tụ ra ba Thiên Đạo Thái Dương, ánh sáng vạn trượng, đang xua tan bóng tối. Mây đen trên trời từ từ tan đi, ánh nắng mặt trời chân chính rọi xuống theo đó.

Phương Vọng mở mắt, giống như tiên thần chí cao vô thượng mở mắt.

Hắn giơ hai tay lên, khuôn mặt lộ ra nụ cười.

Hắn đã hoàn toàn thành tựu Thiên Đạo Huyền Tiên, hơn nữa tu vi còn cao hơn kiếp trước một chút, đều nhờ vào bốn loại lực lượng quy tắc cảm ngộ được trong quá trình sống lại.

Từ góc nhìn của Phương Vọng, bên trong thành Nam Khâu chật ních người, vô số bách tính quỳ xuống cầu phúc, bên

ngoài thành Nam Khâu đều là bóng dáng tu tiên giả, cũng có người đang thành kính quỳ bái.

Không ai nghĩ ngờ hắn, đều cho rằng hắn là chân tiên ở nhân gian, bởi vì dị tượng thiên địa bảy ngày này là có thật.

Đất bắt đầu mọc ra từng đóa kim liên, ngay cả góc tường, đường phố trong thành cũng mọc ra kim liên, tất cả sinh linh đến gần kim liên đều cảm nhận được sự chỉ dẫn của đạo.

“Ta, Phương Vọng, hôm nay khai sáng Thiên Đạo, lập địa thành tiên ở nhân gian, ngày sau sẽ thành lập Côn Luân ở đại lục Hàng Long. Đợi Côn Luân xây dựng xong, người cầu đạo trong thiên hạ, chỉ cần đạo tâm thành kính, bất kể căn cơ, bất kể chủng tộc, đều có thể đến cầu đạo.”

Chương 814: Thiên Đạo hiện thế, Côn Luân cầu đạo.

Chương 814: Thiên Đạo hiện thế, Côn Luân cầu đạo.

Giọng nói của Phương Vọng vang vọng khắp nhân gian, bao gồm cả Tây nhân gian, trong nháy mắt, thiên hạ chấn động.

Thiên Đạo!

Lập địa thành tiên!

Côn Luân cầu đạo!

Chỉ một vài lời ngắn gọn đã chứa đựng lượng thông tin khiến chúng sinh thiên hạ vô cùng phấn khích, còn các tu tiên giả gần thành Nam Khâu càng phấn khích hơn, cảm thấy mình có thể làm quan ăn lộc vua.

Âm——

Một tiếng nổ lớn như chuông đồng vang lên từ chân trời, một con đường lớn màu vàng kim trải dài, thu hút vô số tu sĩ, bách tính quay đầu nhìn lại.

Trên con đường lớn màu vàng kim đỏ có một bóng người đang bước tới, trông có vẻ nhàn nhã thông dong nhưng mỗi bước đều có thể vượt qua một khoảng cách cực xa.

Mười mấy bước sau, hắn đã đến trước mặt Phương Vọng, hai người cách nhau chưa đến trăm trượng, khoảng cách này là rất gần đối với bọn họ.

Đó chính là chủ nhân của Đông nhân gian, Đông Công Hoàng, phụ thân của Hồng Tiên Nhi.

Phương Vọng nhìn Đông Công Hoàng đang ở trạng thái đỉnh cao, trái tim vốn không gợn sóng của hắn cũng gợn lên từng đợt sóng.

Ở kiếp trước, Đông Công Hoàng đối xử với hắn rất tốt, tuy có ý đặt cược nhưng sự trả giá là thực sự, Phương Vọng cũng không phụ lòng hắn, sau khi hắn mất đã bảo vệ Đại Dụ thần triều.

Đông Công Hoàng cảm nhận được khí tức Thiên Đạo mệnh mông vô bờ của Phương Vọng, thâm kinh ngạc trong lòng. Đặc biệt là khi nhìn thấy ba Thiên Đạo Thái Dương sau lưng Phương Vọng, hắn cảm thấy đạo hạnh của mình căn bản không thể so sánh được.

Khó trách Hàng Long Đại Thánh không địch lại được tiên thần, nếu tiên thần đều mạnh mẽ như vậy thì nhân gian thực sự không có chỗ xoay chuyển.

Đông Công Hoàng hít sâu một hơi, giơ tay hành lễ, nói: “Trẫm là hoàng đế của Đại Dụ thần triều, Đông Công Hoàng, bái kiến tiên bối, cảm tạ tiên Phương Vọng cũng không từ chối. Chuyện sống lại quá hoang đường, phức tạp, hắn lười giải thích, hơn nữa tu tiên giả vốn lấy đạo hạnh để tính bồi phạt, hiện tại hắn đã thực sự có tư cách làm tiên bối của Đông Công Hoàng.

“Đại Dụ thần triều có công đức giữ trật tự nhân gian, đợi Côn Luân xây dựng xong, ta sẽ ban cho Đại Dụ thần triều một cơ duyên.”

Phương Vọng mở miệng trả lời.

Hắn vừa nói ra lời này, Đông Công Hoàng lập tức mừng rỡ, vội vàng cảm tạ Phương Vọng.

Phương Vọng phát tay, rồi bay vào trong thành Nam Khâu.

Đông Công Hoàng nhìn Phương Vọng đáp xuống một phủ đệ, hắn thầm nghĩ: “Phương phủ, Phương Vọng...”

Sau đó, hắn quay người rời đi, theo con đường lớn màu vàng kim biến mất ở chân trời.

Bên kia.

Sau khi đáp xuống Phương phủ, Phương Vọng đã được người Phương gia vây quanh.

Trong đám người, Phương Vọng nhìn thấy cha mẹ của mình, Phương Dân và Khương thị, hắn không khỏi nghĩ đến kiếp trước mình đã bỏ lỡ việc đưa tiễn cha mẹ. Sự nuối tiếc trước kia kiếp này có thể bù đắp, thậm chí còn có thể tạo ra những khả năng khác.

Phương Vọng không xúc động quỳ xuống trước mặt cha mẹ, bây giờ hắn là đại tu sĩ đã trải qua hai trăm vạn năm tu luyện, đạo tâm vững chắc.

Đối mặt với những câu hỏi dồn dập của tộc nhân, Phương Vọng tỏ ra rất bình tĩnh, chính sự bình tĩnh này ngược lại khiến hắn tránh được rất nhiều phiền phức.

“Hồn lão! Tất cả lui xuống, không được dò hỏi thiên cơ, các ngươi chỉ cần biết Vọng nhi đã thành tiên là được!”

Một giọng nói bá đạo truyền đến, chính là gia gia của Phương Vọng, Phương Mãnh.

Hiện tại Phương phủ vẫn do Phương Mãnh làm chủ, hắn vừa lên tiếng, tộc nhân lập tức tản đi.

Phương Mãnh đến trước mặt Phương Vọng, vẻ mặt cũng rất phẫn khích nhưng hắn không nói nhiều, chỉ nói một câu: “Vọng nhi, vất vả rồi, ngươi cứ đi nghỉ ngơi trước đi vài ngày nữa, ông cháu chúng ta sẽ nói chuyện.” Thấy Phương Vọng đột nhiên biến mất, tộc nhân đều kêu lên kinh ngạc, cảm thấy không thể tin nổi.

Trong mắt người Phương gia, trên đời không có tu tiên giả, họ chỉ biết võ lâm, luyện võ có thể lấy một địch trăm. Trước khi Phương Vọng đạp bước lên trời, họ cho rằng tiên thần chỉ là truyền thuyết bịa đặt.

Phương Vọng bước một bước đến sân của Chu Tuyết.

Lúc này, Chu Tuyết đang ngồi xếp bằng giữa những bông kim liên, đang tu luyện một bộ công pháp.

Phương Vọng nhìn thoáng qua đã nhận ra nàng không phải đang luyện Tử Khí Bất Diệt công, mà là một bộ công pháp khác, thậm chí còn mạnh hơn Tử Khí Bất Diệt công.

Chu Tuyết không cảm nhận được khí tức của hắn, vẫn tiếp tục cảm ngộ tu luyện.

Phương Vọng vung tay phải xuống đất, những bông kim liên trong sân này trở nên nhiều hơn, hắn truyền đạo ý của mình vào trong những bông kim liên, giúp Chu Tuyết ngộ đạo tốt hơn.

Thiên Đạo hiện thế, kim liên trải khắp mặt đất, toàn bộ nhân gian đều tràn ngập sức sống. Tạo hóa lớn này kéo dài suốt một tháng, khiến không biết bao nhiêu sinh linh khai mở linh trí, khiến không biết bao nhiêu tu sĩ đột phá tu vi, khiến

không biết bao nhiêu người phạm cảm ngộ được Thiên Đạo, bước vào con đường tu tiên.

Đệ tử Phương phủ cũng đang trân trọng cơ duyên này. Sau khi Phương Vọng đáp xuống, toàn bộ Phương phủ nhanh chóng chìm vào yên tĩnh, tiếp theo là thành Nam Khâu, rồi đến Đại Tề, khắp nơi trên nhân gian lần lượt yên tĩnh lại.

Đội kim liên tiêu tán, nhìn từ vũ trụ tĩnh không, toàn bộ nhân gian Huyền Tổ tối sầm lại, không còn sáng chói như trước.

Chu Tuyết từ từ mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Thiên Đạo, thật lợi hại.”

Chương 815: Nỗi sợ của Hồng Huyền Đế

Chương 815: Nỗi sợ của Hồng Huyền Đế

Chu Tuyết lẩm bẩm tự nói, giọng điệu xen lẫn một tia phẫn khích.

Sau một tháng tu luyện, nàng có thể xác định mình không phải đang ở trong ảo cảnh, nàng thực sự đã được sống lại.

Nhưng nàng không dám chắc mình có quay về quá khứ hay không. Với kiến thức của nàng, nàng biết đến sự tồn tại của thế giới song song, bất kỳ một thiên địa nào có sinh linh đều có thể sinh ra thế giới song song với số mệnh khác nhau. Đó là vì có sức mạnh can thiệp vào quá khứ tương lai xuất hiện.

Nàng rất tò mò, vị tộc nhân tên Phương Vọng này có lai lịch như thế nào.

“Thế nào, người đánh giá thế nào về Thiên Đạo mà ta sáng lập?”

Giọng nói của Phương Vọng truyền đến từ phía sau Chu Tuyết, khiến Chu Tuyết giật mình đứng dậy.

Nàng quay người nhìn Phương Vọng, vẻ mặt cảnh giác. Nàng vô thức muốn mở miệng hỏi, Phương Vọng đã lập tức xuất hiện trước mặt nàng, một ngón tay lơ lửng trước mắt nàng.

Toàn thân Chu Tuyết cứng đờ, ánh mắt mất đi thần thái.

Hai người cứ như vậy đứng đối mặt với nhau.

Phương Vọng nhìn chằm chằm vào Chu Tuyết, phát hiện mình đã lâu không nhìn Chu Tuyết kỹ như vậy, hoặc nói đúng hơn là chưa từng nhìn.

Trong cuộc đời của Phương Vọng, Chu Tuyết không dành nhiều thời gian bên hắn nhưng không biết từ lúc nào, Chu Tuyết đã trở thành người quan trọng nhất của hắn.

Cảm giác này rất vi diệu, nói là tình yêu nhưng Phương Vọng lại cảm thấy giống như đối thủ cạnh tranh, hắn không muốn yếu hơn Chu Tuyết.

Phương Vọng không cảm thán nhiều, rất nhanh hắn bắt đầu quan sát nhân quả của Chu Tuyết.

Hắn cảm thấy nhân quả là đại đạo có ảnh hưởng lớn nhất đối với sinh linh.

Nhân quả của Chu Tuyết vô cùng phức tạp, tầng tầng lớp lớp, có một loại nhân quả ẩn sâu vô cùng. Loại nhân quả này vượt qua nhân gian, vượt qua thời không.

Phương Vọng muốn truy tìm loại nhân quả này nhưng phát hiện rất khó, một khi liên quan đến một độ cao nào đó sẽ bị một sức mạnh vô hình ngăn cách.

Hắn nghĩ ngờ độ cao đó chính là Thượng giới.

Thời gian trôi nhanh.

Đợi đến khi hoàng hôn buông xuống, ánh mắt của Chu Tuyết mới khôi phục lại thần thái, nàng không còn vẻ bàng hoàng như trước, thay vào đó là sự sâu sắc.

Trong đôi đồng tử của nàng dần dần phản chiếu hình bóng của Phương Vọng.

Ánh mắt của nàng chạm vào ánh mắt của Phương Vọng, bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt nàng phức tạp, còn Phương Vọng thì mỉm cười.

“Bây giờ hiểu rồi chứ?”

Phương Vọng nhẹ giọng hỏi, vừa rồi hẳn đã truyền cho nàng tất cả những ký ức giao thoa giữa mình và Chu Tuyết, để nàng hiểu được mối quan hệ kiếp trước với hắn.

Kinh nghiệm chung sống của hai người không nhiều nên ký ức không quá đồ sộ, chưa đến ba canh giờ, Chu Tuyết đã tiếp nhận hoàn toàn, như thể đã trải qua một lần.

Chu Tuyết hít sâu một hơi, nói: “Nếu không phải là ảo thuật do người tạo ra thì ta và người thực sự có mối quan hệ không tầm thường.”

Phương Vọng cười nói: “Ta phải hiểu rõ người lắm mới có thể tạo ra ký ức như vậy, người cảm thấy người trong đoạn ký ức đó có khác người nhiều không?”

Chu Tuyết không khỏi hỏi: “Nếu vậy thì người đã đảo ngược thời không như thế nào?”

“Người có từng nghe đến Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn không?”

Phương Vọng hỏi.

Chu Tuyết cau mày, chìm vào suy tư, một lúc lâu sau, nàng mới lắc đầu.

Phương Vọng cười nói: “Được rồi, trước tiên hãy tận hưởng sự sống lại của người đi.”

Nói xong, hắn quay người rời đi, một bước đã biến mất khỏi sân.

Chu Tuyết đứng tại chỗ, đôi mày thanh tú nhíu chặt không thể giãn ra, nàng cần phải làm rõ rất nhiều thứ.

Đặc biệt là kế hoạch trả thù của nàng.

“Người rốt cuộc muốn nói gì với ta...” Chu Tuyết tự lẩm bẩm, đột nhiên nàng nghĩ đến điều gì đó, vội vàng ngậm miệng.

Nàng hiện tại không còn mạnh mẽ như kiếp trước, không thể bỏ qua giác quan nhỏ yếu mà tự lẩm bẩm. ...

Đế Hải, sương mù mịt mù bao quanh đảo Đế Mộ, hòn đảo này giống như một bàn tay khổng lồ úp xuống.

Trong thung lũng trên đảo, Đế Hải Tam Tiên đang tọa trên ba tảng đá lớn, giữa họ là một đài trận pháp đồ nát.

Lúc này, Đế Hải Tam Tiên dường như đang ngủ gật, mỗi người đều cúi đầu.

Đột nhiên, một trận gió lớn thổi tới, khiến cả ba đồng thời ngẩng đầu lên nhưng họ không thấy gì cả.

“Chuyện gì vậy? Ta ngủ mơ hồ rồi sao?”

“Có thể là vậy, không có gì cả, tiếp tục ngủ thôi, trong mơ có khi còn có thể nhìn thấy vị Thiên Đạo tiên nhân kia.”

“Mộng ngàn thu, mơ tiếp đi, không biết đến khi nào thì không thể mơ nữa.”

Đế Hải Tam Tiên đồng thời lẩm bẩm, rồi lại cúi đầu.

Cùng lúc đó, trong một ảo cảnh, vẫn là cảnh tượng thung lũng đảo Đế Mộ, chỉ là không có sương mù, ánh sáng rất sáng.

Trên vách núi có một khỉ lông vàng treo lơ lửng, nó mở to mắt nhìn vào một bóng người đứng trên mặt đất, rồi dùng một móng vuốt khác dụi mắt, dường như không tin vào mắt mình.

Bóng người đó chính là Phương Vọng.

“Sao lại là ngươi? Ngươi đến đây bằng cách nào? Tại sao ta không hề hay biết?”

Khỉ lông vàng phát ra giọng nói thương tang, đó là giọng nói của Hồng Huyền Đế.

Phương Vọng hỏi: “Ngươi nói xem, đây là lần thứ mấy ta đến rồi?”

Khỉ lông vàng vô thức trả lời: “Lần thứ chín... Khoan đã! Sao ngươi biết đây không phải là lần đầu tiên ngươi đến?”

Nó lộ vẻ mặt như nhìn thấy ma, rồi nhảy xuống từ trên vách núi.

Nó đi đến bên cạnh Phương Vọng, đi vòng quanh hắn nhìn chăm chú, như muốn nhìn thấu hắn.

Chương 816: Nỗi sợ của Hồng Huyền Đế (2)

Chương 816: Nỗi sợ của Hồng Huyền Đế (2)

Phương Vọng nở nụ cười, nhưng nụ cười của hắn hơi hờ hững, khiến khỉ lông vàng không khỏi rùng mình.

“Tự do ngoài trời không, luân hồi, ngươi có thể nhìn thấy gì ở ta?”

Phương Vọng lại hỏi.

Khỉ lông vàng nghe vậy, lập tức mở to mắt, rồi nhảy ra xa, kéo giãn khoảng cách với hắn.

“Chuyện gì vậy? Tại sao ta hoàn toàn không nhìn thấu ngươi? Ngươi rốt cuộc là ai?”

Khi lông vàng kinh hãi hỏi, lông trên người nó đều dựng đứng lên.

Phương Vọng không trả lời mà hỏi ngược lại: “Hong Huyền Đế, người từng đại náo Thượng giới, có từng giao thủ với Cửu Diện Thần La, Nộ Thế Thần La không?”

Khi lông vàng nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên u ám, toàn thân nó tỏa ra khí tức kinh hoàng đáng sợ, ngay cả ánh mắt cũng trở nên nguy hiểm.

Nó nhìn chằm chằm Phương Vọng, toàn bộ thung lũng bắt đầu rung chuyển.

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói: “Ta và bọn họ cũng là kẻ thù nhưng nếu người muốn làm vậy, ta cũng sẽ không khách sáo.”

Giọng nói vừa dứt, ảo cảnh này lập tức thay đổi, trong nháy mắt biến thành một hoàn cảnh u ám, xa xa lửa cháy bập bùng, trên trời sấm chớp ùng ùng.

Phương Vọng và khi lông vàng xuất hiện trên một biển mây, phía sau khi lông vàng là một quần thể cung điện biển mây rộng lớn, đang bốc cháy ngùn ngụt, menh mông vô tận.

“Đây là điều người sợ hãi nhất sao?”

Phương Vọng nhìn xung quanh, lên tiếng hỏi:

Khi lông vàng không quay đầu lại, nó nhìn chằm chằm Phương Vọng, gần từng chữ từng chữ nói: “Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn!”

Khi khi lông vàng thốt ra sáu chữ “Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn”, Phương Vọng không hề bất ngờ, vẫn bình tĩnh nhìn nó.

Khi lông vàng tiếp tục nói: “Không đúng, Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn không đáng sợ như vậy, ta không hề cảm nhận

được nhân quả của người, chẳng lẽ là Quá Khứ đại pháp của Thần Đài?” Bàn trên người ai?”

Ngọn lửa ngút trời phía sau khiến sắc mặt của khi lông vàng trông càng u ám hơn, đôi mắt nó lóe lên vẻ thù hận, nó nghiêng răng nói: “Tất nhiên là đã từng thấy, đương kim Thiên Đế cũng biết nó, Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn của hắc còn tiền hóa thành thần thông.”

Thiên Đế cũng biết sao?

Điều này nằm ngoài dự đoán của Phương Vọng. Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn là do Hứa Ngôn đưa cho hắc. Sau đó hắc biết được Hứa Ngôn có được từ Cô Mệnh lão nhân, không chỉ Hứa Ngôn, kiếp trước của hắc cũng từng có được Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn từ Cô Mệnh lão nhân.

Phương Vọng cũng từng tìm cơ hội hỏi Cô Mệnh lão nhân nhưng Cô Mệnh lão nhân đã mất rất nhiều ký ức. Theo lời hắc nói, đây chính là cái giá phải trả vì đi quá giới hạn của nhân quả, số mệnh.

Bây giờ xem ra Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn còn có nhân quả lớn hơn.

Nghe nói Thiên Đế cũng nắm giữ Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, Phương Vọng trong nháy mắt đã liên tưởng đến rất nhiều khả năng, thậm chí là thuyết âm mưu.

Nghĩ kỹ lại, hắc không cho rằng Thiên Đế đang tính toán điều gì. Nắm giữ Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn viên mãn, hắc có thể nhìn thấu những nhân quả xuyên không giống nhau khác. Nói cách khác, nếu người khác sử dụng Kiểm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn để xuyên không, hắc có thể nhìn thấy nhân quả còn sót lại ở nhân gian, đây là cảnh giới đại viên mãn, hơn nữa nhân quả này không thể xóa bỏ.

“Ngoài Thiên Đế ra, còn có ai biết Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn không?”

Phương Vọng truy hỏi.

Khi lông vàng lắc đầu nói: “Chuyện đó thì ta không biết.”

Nó tròn tròn mắt, nghiêng răng nói: “Người rốt cuộc muốn làm gì?”

Ánh mắt Phương Vọng lóe lên một tia sắc lạnh, thiên địa này đột nhiên thay đổi, khôi phục lại cảnh tượng thung lũng trước đó.

Khi lông vàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, không nhịn được hỏi: “Thần thông vừa rồi có lai lịch như thế nào? Tại sao lại có thể trực diện với nỗi sợ hãi trong lòng ta?”

Phương Vọng không giấu giếm, nói ra tên thần thông: “Mười Tám Tầng Địa Ngục.” một lão nhân bí ẩn ở một nhân gian nào đó tặng cho hắn. Thần thông này có công dụng vô cùng, đã trở thành thủ đoạn chiến đấu thường xuyên của hắn, ngay cả khi đối thủ có thể phá giải, hắn cũng có thể dựa vào thần thông này để tạo cơ hội.

Khi lông vàng suy nghĩ kỹ càng nhưng vẫn không hiểu ra sao.

“Người muốn trả thù Tiên Đình sao?”

Phương Vọng nhìn chằm chằm khi lông vàng và hỏi câu hỏi này.

Khi lông vàng im lặng.

Phương Vọng cũng không vội, kiên nhẫn chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

Kiếp trước, Hồng Huyền Đế tuy rằng mượn xác sống lại nhưng không thể phát huy được thực lực của Đại Đế. Chuyện

này có lẽ liên quan đến trạng thái bị trục xuất của bản tôn hấn, hấn chỉ có thể tìm được con rồi, không thể đích thân đi lại nhân gian, điều này cũng có nghĩa là Hồng Huyền Đế không thể đích thân trả thù.

Thung lũng rơi vào im lặng, mặc dù là ảo cảnh nhưng vẫn có gió nhẹ thổi qua hoa cỏ trong thung lũng, như thể thế giới thực.

Hồi lâu sau.

Khí lông vàng thốt ra một chữ: “Được!”

Khuôn mặt Phương Vọng một lần nữa nở nụ cười. ...

Trời quang mây tạnh, hạc trắng bay đầy trời, giữa non sông đất rộng có một hồ nước lớn, nhìn từ trên cao xuống, trông giống như một thanh bảo kiếm được khảm vào giữa non sông.

Đây chính là Kiếm Thiên trạch.

Trên mặt hồ phủ một lớp sương mù linh khí mỏng, bên bờ hồ có một cây cầu gỗ, trên cầu có một ông già tóc bạc trắng đang đứng, trông hấn thật xuất trần, như tiên nhân ở chốn nhân gian.

Chương 817: Đạo của Kiếm Thánh, ngoài trời còn có trời

Chương 817: Đạo của Kiếm Thánh, ngoài trời còn có trời

Hấn chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía trước, nhìn kỹ thì thấy trong đôi mắt của hấn lơ lửng hai bóng kiếm.

“Thiên Đạo... Thiên Đạo là gì?”

Kiếm Thánh lẩm bẩm tự nói, từ khi hấn trở về từ biển Nam Quỳnh, trở về cố hương Đại Tề, hấn chính là tu sĩ mạnh nhất ở Đại Tề này nhưng Thiên Đạo Phương Vọng lại xuất hiện, kinh thiên động địa, phá vỡ nhận thức của hấn.

Hóa ra ở nhân gian thực sự có tiên nhân!

Sự ra đời của Thiên Đạo khiến hấn cảm ngộ rất nhiều, kiếm đạo vốn đã rơi vào bình cảnh lại bắt đầu nhìn thấy hy vọng, điều này khiến hấn rất phấn khích.

Hấn không quan tâm đến mình mạnh hay yếu, chỉ quan tâm đến bản thân kiếm đạo. Khi hấn không thể tiến bộ trên con đường kiếm đạo, hấn bèn trở về cố hương, chuẩn bị tìm kiếm người truyền thừa thích hợp, sau đó thuận theo thiên mệnh.

“Thiên Đạo chính là đạo của thiên địa.”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau Kiếm Thánh, khiến Kiếm Thánh giật mình quay lại nhìn, chỉ thấy Phương Vọng đang đứng trên cầu gỗ, cách hấn bảy bước.

Ánh mắt của hai người chạm nhau, ánh mắt của Kiếm Thánh từ kinh ngạc nhanh chóng chuyển sang bình tĩnh.

Kiếm Thánh từ từ thốt ra bốn chữ: “Thiên Địa kiếm ý.”

Phương Vọng cười nói: “Thực ra Thiên Đạo của ta bắt nguồn từ Thiên Địa kiếm ý của ngươi, Thiên Địa kiếm ý của ngươi chính là đi theo đạo của thiên địa.”

Hấn cố ý tỏa ra một tia Thiên Địa kiếm ý để Kiếm Thánh cảm nhận.

Kiếm Thánh không hề kinh ngạc, mà dùng một giọng điệu kỳ lạ hỏi: “Ngươi đến từ tương lai?”

“Sao ngươi lại nói vậy?”

“Ngươi không chỉ nắm giữ Thiên Địa kiếm ý của ta, trong Thiên Địa kiếm ý của ngươi còn có một tia kiếm ý của ta. Hơn nữa ta cũng coi như đã đi khắp thiên hạ, chưa từng nghe qua danh hiệu của ngươi, cũng chưa từng thấy qua dị tượng thiên địa do ngươi gây ra, thậm chí hỏi tường lại những truyền

thuyết, từ xưa đến nay chưa từng có dị tượng thiên địa nào như vậy.” Kiếm Thánh nói xong, giọng điệu trở nên chắc chắn.

Trên khuôn mặt hắn lộ ra nụ cười an ủi, nói: “Xem ra chuyến trở về này của ta đã thành công, ta sẽ không hối tiếc mà đón nhận thiên mệnh.”

Nhìn vị Kiếm Thánh cả đời tuân thủ không sát sinh này, trong lòng Phương Vọng hiếm khi tràn đầy cảm thán.

Phương Vọng có rất nhiều sư phụ. Dương Nguyên Tử của Thái Uyên môn thì bao che cho hắn, Kiếm Thánh truyền kiếm đạo cho hắn, Hàng Long Đại Thánh truyền chân công cho hắn. Hắn kính trọng Kiếm Thánh nhất.

Có những người tu vi không cao, không nổi tiếng khắp thiên hạ nhưng lại có ý chí mạnh mẽ hơn cả Đế Thánh.

Phương Vọng cho rằng Kiếm Thánh chính là người như vậy.

Kiếm Thánh có thể nhanh chóng phán đoán ra hắn đến từ tương lai, điều này khiến Phương Vọng càng kính trọng hắn hơn.

“Sư phụ, chúng ta có thể luận đạo ở đây không?”

Phương Vọng cười nói, một tiếng sư phụ coi như thừa nhận phỏng đoán của Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh nghe vậy, cũng nở nụ cười, giơ tay ra hiệu sang bên cạnh. Phương Vọng theo hắn đi đến bên cạnh, hai sư đồ cùng vén vạt áo, song song đả tọa.

Phương Vọng trước tiên nói về Thiên Địa kiếm ý của mình. Tu luyện hơn hai trăm bảy mươi vạn năm, mặc dù hắn không chuyên tâm nghiên cứu kiếm đạo nhưng Kiếm Thánh mới tu luyện mấy trăm năm tuyệt đối không thể sánh bằng kiếm đạo của hắn.

Kiểm Thánh rất nhanh đã đắm chìm vào đó.

Trong quá trình giảng đạo, Phương Vọng cũng cảm nhận kiếm ý của Kiếm Thánh.

Kiểm ý của Kiếm Thánh vượt xa cảnh giới của hắn, Phương Vọng nhanh chóng hiểu được tại sao Kiếm Thánh có thể quét ngang những người cùng cảnh giới.

Kiểm ý của Kiếm Thánh là cảm nhận được quy tắc của thiên địa mà sáng tạo ra!

Chuyện này rất khủng khiếp!

Chỉ có Thiên Địa Càn Khôn mới có thể cảm nhận được quy tắc của thiên địa, mà Kiếm Thánh lại kém Thiên Địa Càn Khôn mấy đại cảnh giới.

Nói một cách nào đó, ngộ tính của Kiếm Thánh là mạnh nhất trong những người ĐPhifznag Vonda † ng thấy: Hai canh giờ sau, khi Phương Vọng giảng xong, Kiếm Thánh hít sâu một hơi, nói: “Thiên Địa kiếm ý thật là lợi hại, người đã hoàn toàn vượt qua ta. Thiên Địa kiếm ý của người nên bao dung hơn nữa.”

“Bao dung hơn nữa?”

“Trời cao còn có trời cao hơn, chỉ cần có trời, Thiên Địa kiếm ý có thể vô hạn nâng cao, sáng tạo. Nói chính xác hơn là Thiên Đạo, người không còn giới hạn ở kiếm đạo nữa, người muốn bao dung tất cả các tầng trời, biến thành đạo của chính mình.”

“Bao dung tất cả các tầng trời, biến thành đạo của mình...”

Phương Vọng lẩm bẩm, lặp lại lời của Kiếm Thánh, trong lòng hắn như có điều ngộ ra.

Kiểm Thánh không nói thêm nữa, hắn nhìn về mặt hồ, nói: “Thiên tức là đạo, địa tức là đạo, vạn vật đều có thể thành đạo,

ngươi có biết ta có dự định gì tiếp theo đối với Thiên Địa kiếm ý không?”

Phương Vọng ngẩng đầu hỏi: “Xin sư phụ chỉ giáo.”

Mặc dù sau khi sống lại, thực lực của hai người đã chênh lệch rất nhiều, chỉ bằng một ý niệm là Phương Vọng có thể giết chết Kiếm Thánh nhưng hắn vẫn rất kính trọng Kiếm Thánh.

“Tất cả vạn vật trên trời dưới đất này đều có thể biến thành kiếm ý của ta, ta đang nghĩ, làm thế nào để có thể có nhiều hơn nữa. Trong trường hợp ta không thể thành tiên thì tất cả những gì ta nhìn thấy đều là tất cả những gì ta có thể kiểm soát, giống như hồ nước này. Khi ta không thể rời đi, ta muốn nó trở nên nhiều hơn thì chỉ có thể đạt được quá khứ của nó, đạt được tương lai của nó.”

Kiếm Thánh nghiêm túc nói, hắn cũng đang suy nghĩ về kiếm đạo của mình.

Chương 818: Truyền thuyết về tiên nhân Phương phủ.

Chương 818: Truyền thuyết về tiên nhân Phương phủ.

Thiên Đạo ra đời, đất nở kim liên, mang lại phúc duyên cho vạn vật, hắn cũng thu hoạch được rất nhiều, lòng cầu đạo vốn đã chết lặng lại một lần nữa trở nên nóng bỏng.

Lời nói của hắn khiến mắt Phương Vọng sáng lên.

Có được quá khứ, tương lai!

Phương Vọng đột nhiên cảm thấy việc mình được sống lại hắn phải có ý nghĩa lớn hơn, chứ không chỉ đơn thuần là trở nên mạnh mẽ để trả thù.

Hắn có thể được sống lại thì đương nhiên cũng có những người khác được sống lại. Mặc dù sự sống lại của những người khác không bằng hắn, đều nằm trong mắt hắn nhưng

hắn nhất định có thể đảm bảo không có pháp môn sống lại nào vượt trên Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn sao?

Hắn không thể.

Hắn có thể được sống lại, sớm trả thù kẻ thù, vậy thì những kẻ thù sau này chẳng lẽ sẽ không làm như vậy với hắn sao?

Hắn phải thoát khỏi quá khứ, hiện tại, tương lai, đây mới thực sự là không bị ràng buộc.

Phương Vọng mở miệng hỏi: “Làm sao để tìm được quá khứ, tương lai?”

Kiểm Thánh lắc đầu nói: “Ta không biết nhưng ta cảm thấy người hắn sẽ biết, người đã bước lên con đường này rồi.”

Phương Vọng nghe vậy, không khỏi nhắm mắt lại.

Lúc này, có một người đi tới từ phía sau, chính là đệ tử chân truyền duy nhất hiện tại của Kiếm Thánh, Tùng Kinh Uyên. Hắn cũng là một trong những người thân thiết nhất với Phương Vọng, kiếp trước đã hiến dâng cả cuộc đời của mình cho Phương Vọng.

Tùng Kinh Uyên nhìn thấy Phương Vọng, lập tức sững sốt, hắn không khỏi hỏi: “Sư phụ, hắn là ai?”

Hắn biết Kiếm Thánh trở về là muốn tìm người truyền thừa, đây cũng là nỗi đau của hắn. Việc tư chất không đủ để kế thừa toàn bộ y bát của sư phụ khiến hắn rất hổ thẹn, đồng thời hắn cũng rất lo lắng, sợ có người thay thế hắn.

Kiểm Thánh mở miệng nói: “Một người cổ nhân, trong thời gian này, người đừng đến làm phiền chúng ta.”

Tùng Kinh Uyên nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Hắn nhìn ra Phương Vọng rất trẻ, thậm chí còn trẻ hơn hắn.

Kiếp trước, sau khi Tùng Kinh Uyên bị Phương Vọng đánh bại, hắn đã từng rơi vào trạng thái tự kỷ, nghỉ ngơi cuộc đời. Mãi đến khi Kiếm Thánh qua đời, hắn mới buông bỏ tạp niệm trong lòng, bắt đầu chuyên tâm trợ giúp Phương Vọng.

Phương Vọng cảm thấy cả cuộc đời của Tùng Kinh Uyên giống như sống vì Kiếm Thánh hơn. Người hắn bảo vệ không phải là Phương Vọng, mà là Phương Vọng trở thành Kiếm Thánh thứ hai.

“Không sao, để hắn ở lại, ta thấy tư chất của hắn không tầm thường, sớm muộn gì cũng đạt được thành tựu xuất sắc trên con đường kiếm đạo.”

Tiếng nói của Phương Vọng vang lên theo sau.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt của Tùng Kinh Uyên lập tức trở lại bình thường, thậm chí còn cười rất phấn khích.

Kiếm Thánh liếc nhìn Phương Vọng, khuôn mặt cũng lộ ra nụ cười an ủi, vì vậy hắn mở miệng nói: “Nếu vậy, ngươi hãy ngồi sau chúng ta, nghe đạo cho nghiêm túc.”

“Đa tạ sư phụ, đa tạ tiên bối!”

Tùng Kinh Uyên vội vàng cúi người hành lễ. Lúc này hắn đã không còn để ý đến việc Phương Vọng rất trẻ, người có thể ngồi ngang hàng với sư phụ, còn có thể khiến sư phụ nghe theo, chắc chắn có tu vi rất cao, hắn tuyệt đối không thể sánh bằng.

Sau khi Tùng Kinh Uyên ngồi xuống, Phương Vọng và Kiếm Thánh tiếp tục luận đạo, Kiếm Thánh cũng bắt đầu nhắm mắt lại.

Mặt trời lặn, mặt trăng lên.

Ngày này qua ngày khác, Phương Vọng và Kiếm Thánh ngày đêm không nghỉ, vẫn luôn luận đạo. Tùng Kinh Uyên

đắm chìm trong đó, không thể tự thoát ra.

Nửa tháng trôi qua trong nháy mắt.

Một ngày nọ, Kiếm Thánh mở mắt ra, hắn vô thức nhìn sang bên cạnh. Phương Vọng đã đứng dậy, đang nhìn chăm chăm vào mặt hồ, không biết đang nghĩ gì.

Tùng Kinh Uyên nhắm mắt lại, cau mày, dường như đã gặp phải bình cảnh.

“Người đến từ tương lai, hắn là có phiền phức chứ?”

Kiếm Thánh mở miệng hỏi.

PhiZZng Vonda trả lời: “Ban đầu là để trả thù bân i3 có lẽ có ý nghĩa lớn hơn.”

Kiếm Thánh cũng chuyển ánh mắt về phía mặt hồ, nói: “Đời người thực sự không thể bị thù hận chỉ phối, tu hành càng là như vậy, một lòng hướng đạo, muôn vạn khó khăn đều có thể vượt qua.”

Hắn đứng dậy, tay phải vung về phía mặt hồ, trong nháy mắt, trên mặt hồ ngưng tụ từng bóng kiếm, trông đều giống hệt nhau, có màu trong suốt.

Với đạo hạnh của Phương Vọng, hắn có thể nhìn ra sự khác biệt của những bóng kiếm này, có một số bóng kiếm dính vào nhân quả khác nhau dường như đến từ quá khứ và tương lai.

Cảnh tượng này khiến Phương Vọng hơi kinh ngạc, hắn biết Kiếm Thánh có ngộ tính rất cao, không ngờ lại cao đến mức như vậy.

Nếu như kiếp trước Kiếm Thánh có cao nhân chỉ điểm, có lẽ sẽ không phải đón nhận đại hạn.

Biển Nam Quỳnh vẫn còn quá nhỏ.

Phương Vọng bắt đầu mong đợi Kiếm Thánh của kiếp này.

Đã được sống lại, hắn không muốn đi theo lối mòn. Ngoài việc bản thân trở nên mạnh mẽ, hắn còn muốn những người bên cạnh, những người tôn sùng hắn có cuộc sống tốt đẹp hơn.

“Ta chuẩn bị sáng lập đạo thống, đến lúc đó, sư phụ cũng tham gia đi...”

Phương Vọng mở miệng nói, sau đó nói ra suy nghĩ và triển vọng của mình đối với Vọng Đạo.

Kiểm Thánh lắng nghe chăm chú, hắn dần dần nở nụ cười, thỉnh thoảng gật đầu tán thành.

Không biết bao lâu trôi qua, Tùng Kinh Uyên cuối cùng cũng tỉnh lại, đập vào mắt hắn chỉ có bóng lưng của Kiểm Thánh. Hắn nhìn xung quanh, đã không thấy bóng dáng của Phương Vọng.

“Sư phụ, vị tiên bối trước đó là...”

Tùng Kinh Uyên cẩn thận hỏi.

Hắn tràn đầy sự kính trọng đối với Phương Vọng. Đây là lần đầu tiên hắn có được trạng thái ngộ đạo tuyệt vời như vậy, trong lòng hắn, Phương Vọng tuyệt đối là cường giả siêu nhiên vượt trên Kiểm Thánh.

Chương 819: Truyền thuyết về tiên nhân Phương phủ. (2)

Chương 819: Truyền thuyết về tiên nhân Phương phủ. (2)

Kiểm Thánh trả lời: “Hắn chính là Phương Vọng sáng lập ra Thiên Đạo.”

Thiên Đạo Phương Vọng!

Tùng Kinh Uyên kinh ngạc, vô thức há hốc mồm. Trước đó hắn đã nghe Kiểm Thánh đánh giá, Thiên Đạo e rằng không kém gì đạo Đại Thánh trong truyền thuyết.

Phương Vọng sáng lập ra Thiên Đạo tuyệt đối là tiên nhân ở nhân gian!

Hắn lại được một đại năng như vậy chỉ điểm, điều này khiến hắn cảm thấy như đang ở trong mơ.

Cùng lúc đó, Phương Vọng đã trở về Phương phủ, bắt đầu chuyên tâm ngộ đạo.

Trong những ngày tiếp theo, Chu Tuyết cũng giống như kiếp trước, bắt đầu dẫn dắt các đệ tử trẻ tuổi của Phương gia đi tìm tiên cầu đạo.

Không ai dám làm phiền Phương Vọng, bởi vì trong lòng mọi người, hắn đã là tiên nhân, tiên phạm có khác.

Phương Vọng ngồi dưới gốc cây cổ thụ trong sân, ngẩng đầu nhìn cảnh cây, cả người như bức tượng, không nhúc nhích.

Ngày đêm thay đổi, từng năm trôi qua.

Thỉnh thoảng có người hầu đi ngang qua sân này, lời đồn về việc Phương Vọng ngộ đạo dưới gốc cây nhanh chóng lan truyền. Sau đó Phương Mãnh cũng không nhịn được đến xem, hắn xem một lúc rồi bảo người hầu canh giữ sân này, không cho bất kỳ ai làm phiền.

Mười năm trôi qua trong nháy mắt.

Việc tiên nhân Phương phủ ngấm lá dưới gốc cây đã nổi tiếng khắp thiên hạ, trở thành truyền thuyết ở nhân gian.

Cho đến một ngày nọ, một chiếc lá vàng rơi xuống, lướt qua trước mắt Phương Vọng, khiến ánh mắt hắn thay đổi.

Nhìn chiếc lá rơi xuống đất, đạo tâm của Phương Vọng cũng gợn sóng, trong mắt hiện lên ánh sáng.

Cuối cùng hắn cũng có một phác thảo sơ bộ về cảnh giới trên Thiên Đạo Huyền Tiên!

Trước khi sống lại, hắn hoàn toàn không ngờ rằng lần tiến triển này lại hắn khi sống lại xuyên qua không gian thời gian, cảm nhận được sức mạnh của bốn quy tắc.

Cảm giác này thật tuyệt vời, đồng thời hắn cũng có nhiều kỳ vọng hơn đối với Kiếm Thánh.

Kiếp này, có sự trợ giúp của Thiên Đạo, Kiếm Thánh chắc chắn sẽ tiến xa hơn.

Phương Vọng đã truyền thụ Thiên Đạo Vạn Pháp kinh cho Kiếm Thánh, còn lại giao cho Kiếm Thánh nỗ lực.

Sống lại một kiếp, Phương Vọng không còn kiên nhẫn để đi lại con đường của kiếp trước. Hắn muốn trực tiếp ngộ đạo, nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, tranh thủ có được sức mạnh không coi Tiên Đình ra gì trước khi Thiên môn mở ra.

Phương Vọng bắt đầu vận công, vừa phác họa cảnh giới cao hơn, vừa cảm nhận lực lượng quy tắc cấp độ cao hơn giữa thiên địa.

Lực lượng đại đạo!...

Trên biển mây đẹp như tranh vẽ, một tấm bia vàng khổng lồ sừng sững, trước tấm bia vàng là một lão tiên tóc trắng. Hắn cau mày, không ngừng bấm ngón tay suy diễn.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, những phù văn dày đặc trên tấm bia vàng đang di chuyển nhanh chóng, khiến cho toàn bộ tấm bia vàng trông như đang bị bóp méo, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

“Chuyện gì xảy ra... Sao thiên cơ lại loạn đến mức này?”

Lão tiên tóc trắng lẩm bẩm tự nói, giọng điệu đầy bất an, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

Lúc này, một bóng người xuất hiện sau lưng hắn, chính là Phúc Lộc Tiên Quân từng muốn tìm Hồng Trần hợp tác.

Phúc Lộc Tiên Quân đứng sau lão tiên tóc trắng, ánh mắt nhìn về phía tấm bia vàng, mây cũng cau chặt lại, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Lão tiên tóc trắng quay đầu lại nhìn, thấy Phúc Lộc Tiên Quân, lập tức giơ tay hành lễ, mở miệng hỏi: “Xin hỏi tiên quân, người có thể hiểu được sự thay đổi này không?”

Phúc Lộc Tiên Quân hít sâu một hơi, nói: “Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn, cuối cùng cũng có người luyện bí pháp này đến đại thành, hơn nữa còn đạt đến cực cảnh thứ chín.”

“Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn? Không phải là thần thông của bộ hạ sao? Chẳng lẽ bộ hạ đã sống lại?” Phúc Lộc Tiên Quân lắc đầu, nói: “Không phải, Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn của bộ hạ cũng là do người khác truyền thụ. Trong tam giới vẫn luôn có một tồn tại bí ẩn truyền thụ Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn khắp nơi, dẫn đến việc liên tục có người sống lại, mệnh số nhân gian trở nên phức tạp hơn, thậm chí xuất hiện nhiều trường hợp đại năng Tiên giới hạ phàm sống lại để rèn luyện. Nhưng sự sống lại của Kiếm quyết Cửu Mệnh Niết Bàn có thể lần ra dấu vết, một khi sống lại, tu vi sẽ khởi động lại, đối với tu sĩ cảnh giới cao thì đây là một lựa chọn vô cùng mạo hiểm.”

“Nhưng người này thì khác, sự sống lại của người này không thể suy diễn, không thể nắm bắt, e rằng ngay cả bộ hạ cũng không đạt đến cảnh giới như vậy. Hơn nữa bộ hạ mới sống lại năm lần, đã đạt đến đỉnh cao, sẽ không sống lại nữa, sống lại có quá nhiều nhược điểm, chỉ thích hợp trong hoàn cảnh không thể tránh khỏi tai kiếp.”

Lão tiên tóc trắng im lặng.

Phúc Lộc Tiên Quân cảm thán nói: “Người này e rằng có thể ảnh hưởng đến đại đạo hư vô mờ mịt kia. Hắn sống lại, chắc chắn là vì bất đắc dĩ, tám chín phần mười là vì thù hận.

Lần này thì hay rồi, kiếp nạn của Tiên giới sắp đến, chỉ mong rằng mối thù hận này không phải do Tiên Đình gây ra.”

Lão tiên tóc trắng lập tức hành lễ, nói: “Ta phải đi gặp bệ hạ!”

Nói xong, hắn biến mất tại chỗ.

Phúc Lộc Tiên Quân tiến lên năm bước, tiếp tục nhìn chăm chăm vào tấm bia vàng, lẩm bẩm nói: “Tuyệt Đế, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”...

Xuân qua thu đến, lại thêm hai mươi năm trôi qua.

Một ngày nọ, Cổ Thiên Hùng đến Kiếm Thiên trạch. Hắn đứng bên hồ, nhìn về phía dãy núi hùng vĩ ở phía nam, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Chương 820: Cảnh giới cao hơn

Chương 820: Cảnh giới cao hơn

Trong Kiếm Thiên trạch đã có rất nhiều tu sĩ dừng lại, rất nhiều người cũng đang nhìn về phía dãy núi xa xa giống như hắn.

“Vị huynh đài này, ngươi cũng đến Kiếm Thiên trạch lần đầu tiên sao?”

Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, cắt ngang dòng suy nghĩ của Cổ Thiên Hùng.

Cổ Thiên Hùng quay đầu nhìn lại, thấy một nam tu sĩ có tướng mạo tuấn tú vô cùng, ngay cả một người từng đi khắp nam bắc như hắn cũng bị tướng mạo, khí chất của đối phương làm kinh diễm.

Trên đời này lại có nam nhân như vậy.

Chương 821: Làm cho thiên địa yên tĩnh. - Chương 844: ĐẠI KẾT CỤC

,

Đó chính là Phương Vọng.

Cổ Thiên Hùng cười đáp: “Đúng vậy, từ rất sớm ta đã ngưỡng mộ Kiếm Thánh, muốn đến xem thử. Hiện tại Kiếm Thánh và tiên nhân Phương Vọng cùng sáng lập Vọng Đạo, còn muốn xây dựng Côn Luân ở Kiếm Thiên trạch, ta đương nhiên phải đến xem rồi.”

Phương Vọng cũng nở nụ cười trên khuôn mặt, bắt đầu nói chuyện phiếm với Cổ Thiên Hùng.

Không chỉ có Cổ Thiên Hùng đến, còn có những tu sĩ khác nghe danh mà đến. So với kiếp trước, Kiếm Thiên trạch thời kỳ này trở nên náo nhiệt hơn, hơn nữa linh khí ở đây vô cùng dồi dào, đã là nơi tu tiên tốt nhất ở Đại Tà.

Chỉ trong hai mươi năm ngắn ngủi, Côn Luân đã tương đương với chiều cao xây dựng được hai trăm năm ở kiếp trước. Ngoài sự giúp sức của Thiên Công giáo, Phương Vọng cũng sẽ dùng phân thân giúp họ xây dựng Côn Luân.

Mục tiêu của Phương Vọng là xây dựng Côn Luân mà hắn muốn trong vòng ba trăm năm.

Với thân phận tiên nhân Thiên Đạo của hắn, rất nhiều việc không cần phải tốn nhiều lời, giống như hắn tìm Thiên Công giáo, Thiên Công giáo đã trực tiếp đồng ý. Kiếp trước chỉ có

gia tộc Kiều thị sẵn lòng đầu tư, lần này là toàn bộ Thiên Công giáo đều đồng ý hết sức giúp đỡ.

Phương Vọng còn tìm được Hồng Trần, Độc Cô Vân Hồn, Vọng Đạo tuy rằng vẫn chưa chiêu mộ người rầm rộ nhưng khung cơ bản đã được xây dựng xong.

Còn về Chu Tuyết, nàng vẫn thành lập Kim Tiêu giáo nhưng không diễng nhiiy kiến trước. Kim Tiêu aiáo rất khiêm tén. Chủ Tuyết dường như đã có kế hoạch mới, nhưng Phương Vọng không hỏi.

Phương Vọng và Cố Thiên Hùng chỉ nói chuyện vài câu đã kéo gần mối quan hệ. Giống như kiếp trước, Cố Thiên Hùng càng nói càng lợi hại, thậm chí còn nói đến đủ loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Khi sau lưng Phương Vọng xuất hiện một con rắn xanh, hắn còn kể về việc một người bạn chí cốt của mình chơi rắn như thế nào, khiến Tiểu Tử tức giận muốn giết hắn.

Nửa canh giờ sau.

Phương Vọng xuất hiện trên một dãy núi của Côn Luân, hắn đứng bên vách đá, ngưng tụ ra Thiên Cung kích. Ngay sau đó, những đường vân rồng màu tím trên Thiên Cung kích hiện ra, ngưng tụ thành hình dáng của Tiểu Tử.

Tiểu Tử không nhìn được mà phàn nàn: “Tên này vẫn không đứng đắn như vậy, công tử, sao ngươi cứ phải tìm hắn chứ?”

Con rắn xanh trên vai Phương Vọng cũng gật đầu phụ họa.

Hiện tại có hai Tiểu Tử.

Tiểu Tử kiếp trước vì bám vào Thiên Cung kích nên đã theo Phương Vọng sống lại, còn con rắn xanh là do Phương Vọng mang về từ Đại Thánh Động Thiên.

Hai Tiểu Tử còn cãi nhau một trận, cuối cùng Tiểu Tử dựa vào thân rồng thật để thu phục Tiểu Tử rắn xanh.

“Vậy tại sao ta nhất định phải tìm ngươi?”

Phương Vọng hỏi ngược lại một câu, Tiểu Tử lập tức câm nín.

Đi đến Đại Thánh Động Thiên tìm Tiểu Tử kiếp này là yêu cầu của Tiểu Tử chân long.

Phương Vọng không để ý đến nó nữa. Đối mặt với biển cả mênh mông ở phía xa, hắn bắt đầu đá tọa, hắn chuẩn bị sáng tạo ra cảnh giới cao hơn.

Tiểu Tử nhìn về phía con rắn xanh, nói: “Sau này ngươi tên là Tử Linh.”

Con rắn xanh nghiêng đầu, hỏi: “Tại sao?”

“Không có tại sao, ngươi không muốn cái tên này thì sau này sẽ không có cơ duyên hóa rồng.”

“Đừng, vậy ta sẽ gọi là Tử Linh!”

Một rồng một rắn trò chuyện sau lưng Phương Vọng, nhân lúc Phương Vọng đang tu luyện, Tiểu Tử cũng bắt đầu dạy Tử Linh tu luyện.

Hoàng hôn buông xuống, ánh nắng kéo bóng của bọn chúng ra rất Trong đại điện tối tăm và bí ẩn, giáo chủ Thiết Thiên Thánh giáo Ôn Lễ ngồi trên bảo tọa, sắc mặt u ám, đôi mắt tràn đầy vẻ giận dữ.

Trước mặt hắn có một cụm khí đen cuộn cuộn, bên trong hiện ra một con mắt.

“Tại sao? Không phải ngươi muốn sống lại sao? Sao lại đột nhiên ngăn cản ta?”

Ôn Lễ trầm giọng hỏi.

Một giọng nói truyền ra từ trong khí đen: “Tình hình đã thay đổi, đại lục Hàng Long không thích hợp để chúng ta hành động. Vị tồn tại sáng lập ra Thiên Đạo kia không đơn giản, Thiên Đạo của hắn không thua kém gì Thánh Đạo, Đế Đạo, tu vi của hắn càng khó lường.”

Đây chính là Thiên Mục Đại Thánh!

Sắc mặt Ôn Lễ biến đổi, hai tay nắm chặt lấy tay vịn.

Thiên Mục Đại Thánh u u nói: “Ta khuyên ngươi nên đích thân đến Côn Luân, đi tìm hiểu tình hình, Thiên Đạo rốt cuộc là đạo gì, hắn rốt cuộc là người như thế nào.”

Ôn Lễ cố gắng bình phục cảm xúc, tuy không cam lòng nhưng hắn thực sự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Thiên Đạo Phương Vọng...”

Ôn Lễ lẩm bẩm tự nói, dường như muốn khắc sâu cái tên này vào trong lòng mình. ...

Côn Luân ngày càng cao, Thiên Công giáo dốc hết sức toàn giáo phái giúp đỡ, còn có Đại Dụ thần triều cùng các phân thân của Phương Vọng giúp sức, tốc độ xây dựng của nó vượt xa kiếp trước.

Đông Công Hoàng vẫn đang ở trạng thái đỉnh cao, còn có thể sống thêm mấy trăm năm nữa, nếu không giúp Phương Vọng diệt trừ Thánh tộc, hắn thậm chí có thể sống đến khi Thiên môn mở ra.

Chương 821: Làm cho thiên địa yên tĩnh.

Tình hình kiếp này hoàn toàn khác với kiếp trước.

Phương Vọng lợi dụng Huyền Nguyên Thần Biến, tạo ra hàng chục phân thân, đi tiếp xúc với những người thân thiết kiếp trước. Hắn không giải thích mình là người được sống lại,

mà dùng thân phận Thiên Đạo tiên nhân, chỉ bảo cho bạn cũ tu luyện, rất dễ dàng để xây dựng mối quan hệ tốt đẹp.

Còn bản tôn của hắn thì không đi lại con đường kiếp trước, mà vẫn luôn ở lại Côn Luân để ngộ đạo.

Xuân qua thu đến, chớp mắt Phương Vọng đã bước qua ngưỡng cửa bảy mươi tuổi.

Vọng Đạo chính thức bắt đầu tuyển nhận đệ tử, khiến cho Kiếm Thiên trạch chật ních người. Toàn bộ đại lục Hàng Long đều trở nên náo nhiệt, ngày càng có nhiều tu sĩ, giáo phái đổ xô vào đại lục Hàng Long, chen chúc không gian sinh tồn của các giáo phái bản địa. Có người nhân cơ hội này làm loạn, bị đệ tử Vọng Đạo giết chết, còn có giáo phái ngang ngược vô cớ, bị Thần tông của Vọng Đạo trấn áp.

Đến đây, đại lục Hàng Long thiên hạ thái bình.

Kiếm Thiên trạch, bên hồ.

Một nam tử mặc đồ đen đi đến bên hồ, nhìn những kiếm tu đang đứng trên mặt hồ, sắc mặt hắn phức tạp.

Hắn chính là giáo chủ Thiết Thiên Thánh giáo, Ôn Lễ.

“Côn Luân...”

Ôn Lễ lẩm bẩm tự nói, giọng điệu mang ý vị không rõ.

“Đạo hữu cũng muốn gia nhập Vọng Đạo sao?”

Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, chỉ thấy một nam tử mặc áo vàng lộng lẫy bước tới.

Chính là Lục Viễn Quân, thiên tài đệ nhất đến từ Thái Uyên môn.

Ôn Lễ liếc nhìn Lục Viễn Quân, không thềm đề ý, ngay cả Ngưng Thần cảnh cũng chưa đạt tới, hắn căn bản không đề vào mắt.

Lục Viễn Quân lại không để ý đến sự lạnh nhạt của hắn, đi tới, nhiệt tình nói: “Hiện tại Vọng Đạo mới thành lập, chỉ có Huyền tông, Thần tông, Phật tông, Kiếm tông. Ta thấy khí chất của đạo hữu không tầm thường, sao không gia nhập Huyền tông của chúng ta, Đạo tông của Huyền tông chính là Hồng Trần Thiên Đế. Đạo hữu có biết Thiên Đế không? Đó là chủ của các tiên thần ở Thượng giới, hiện tại đang ở nhân gian để rèn luyện...”

Hắn thao thao bất tuyệt nói, nhiệt tình quá mức nhưng Ôn Lễ nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn lại không thấy chán ghét.

Thiên Đế?

Ôn Lễ sinh ra hứng thú đối với Huyền tông, vì vậy thuận theo nghe tiếp, thỉnh thoảng mở miệng hỏi. Lục Viễn Quân biểu hiện rất ôn hòa, cách nói chuyện của hắn cũng khiến người ta có cảm giác như gió xuân phả vào mặt.

Không chỉ có bọn họ, các tu sĩ từ khắp mọi hướng đều đến, bất kể là ai, bất kể tu vi cao thấp, mới đến đều sẽ được đệ tử Vọng Đạo nhiệt tình chiêu mộ.

Nhưng muốn vào Vọng Đạo không hề đơn giản như vậy, cho dù có đệ tử Vọng Đạo giới thiệu, muốn nhập đạo, còn phải trải qua sự điều tra của Huyền tông.

Khi Ôn Lễ càng thêm hứng thú đối với Vọng Đạo thì Phương Vọng và Kiếm Thánh đang luận đạo ở Côn Luân.

Sư đồ hai người ngồi dưới một gốc cây cổ thụ ở lưng chừng núi, vừa đánh cờ, vừa luận đạo, nói về đạo thiên địa, bàn về quá khứ tương lai.

Toàn thân Phương Vọng tỏa ra ánh bạc nhàn nhạt, còn Kiếm Thánh thì quanh thân bao phủ kiếm ý, giống như từng bóng kiếm nhỏ xíu xoay quanh người, thoạt nhìn, lại như lốc xoáy đang cuộn cuộn quanh người.

“Kiếm là thiên, kiếm là địa, kiếm là vạn vật, kiếm ở quá khứ, kiếm ở hiện tại, kiếm ở tương lai, tâm ở đâu, kiếm ở đó.”

“Đạo Thiên Đạo, chính là đạo thiên địa, thiên địa tức là vạn vật, vạn vật tức là tất cả, thu hết quá khứ, hiện tại, tương lai, nhảy ra khỏi thiên địa, sáng lập ra Thiên Đạo chân chính, có thể thành Đại đạo.”

Kiểm Thánh và Phương Vọng, người nói một câu ta nói một câu, giống như đang hỏi đáp, lại giống như đang tự nói.

Đột nhiên.

Hai người dừng lại. Phương Vọng nhắm mắt lại, trong nháy mắt, ánh bạc trên người hắt tăng vọt, vô số tinh tú nhỏ li ti điểm xuyết trong đó, một bóng người bay ra từ trong đó, nhanh chóng lớn lên, đứng sau Phương Vọng.

Kiểm Thánh nhìn thấy cảnh này, nở nụ cười, dường như hẳn hoàn toàn không ngạc nhiên.

Tiếp theo, lại có bóng người thứ hai, thứ ba bay ra từ trong ánh bạc Tử Linh trên cây nhìn thấy cảnh này, không khỏi há to miệng rần, lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Âm ầm——

Một tiếng sấm sét đột nhiên vang lên trên bầu trời, chỉ thấy tám phương thiên địa kéo đến từng đám mây đen cuộn cuộn, áp lực đến cùng cực, khiến vô số sinh linh ngắc đầu kinh hãi.

“Yên tĩnh nào.”

Phương Vọng đột nhiên mở miệng. Lời vừa dứt, mây đen trên trời nhanh chóng tan ra, đến nhanh, đi càng nhanh hơn, khiến bầu trời u ám trở nên sáng sủa trở lại. Cảnh tượng này khiến Tử Linh nhìn đến ngây dại.

Nụ cười trên mặt Kiểm Thánh cũng cứng đờ nhưng chỉ cứng đờ trong vài giây, hẳn đã cảm thán: “Đã thắng được thiên

uy, thật lợi hại.”

Phương Vọng vẫn không mở mắt, tiếp tục ngộ đạo, không ngừng có bóng người xuất hiện từ trong ánh bạc, đứng xung quanh hắn.

Một nén nhang sau.

Khắp núi đồi đều là bóng người của Phương Vọng, những bóng người này có màu bạc, khiến người ta không nhìn rõ dung nhan, một số tu sĩ Thiên Công giáo, tu sĩ Vọng Đạo ở xa cũng bị kinh động nhưng không ai dám đến gần, sợ quấy rầy Thiên Đạo tu luyện.

Ngay lúc này!

Mây đen trên trời vừa tản đi không lâu, một luồng uy áp bá đạo tuyệt luân bao trùm toàn bộ nhân gian.

“Hừ! Kẻ nào dám xúc phạm thiên địa nhân gian!”

Chúng sinh nghe thấy giọng nói này, không ai không chấn động tâm thần, rung mình sợ hãi.

Chương 822: Làm cho thiên địa yên tĩnh. (2)

Chương 822: Làm cho thiên địa yên tĩnh. (2)

Kiểm Thánh cũng không khỏi nhú mày. Hắn lần đầu tiên cảm nhận được uy áp đáng sợ như vậy, hơn nữa đối phương đã khóa chặt Côn Luân.

Phương Vọng từ từ giơ tay phải lên, đưa ra ngón trỏ tay phải, chỉ về một hướng, một bóng người sau lưng hắn nhảy lên, bay về hướng đó, trong nháy mắt đã biến mất ở tận cùng bầu trời.

“Người đó là cảnh giới gì?”

Kiểm Thánh không nhìn được hỏi. Hắn hiểu rất sâu về đạo thiên địa nhưng dù sao hắn cũng chỉ là tiểu tu sĩ của nhân gian,

không biết hết tất cả các cảnh giới của nhân gian.

Phương Vọng nhắm mắt, trả lời: “Cảnh giới Đại Thánh, muốn tụ lại chân thân, đến cướp khí vận của ta.”

Đại Thánh!

Kiểm Thánh nhíu mày hỏi: “Hàng Long Đại Thánh?”

“Không phải, từ xưa đến nay có rất nhiều Đại Thánh, Đại Đế, bất kể là ai cũng không còn quan trọng nữa.”

Phương Vọng hờ hững trả lời, hoàn toàn không để Đại Thánh vào mắt.

Lời của Đại Thánh vang vọng khắp nhân gian, Thánh uy bá đạo khiến vô số tu tiên giả lo lắng bất an, cũng khiến những đại năng trên nghìn tuổi phải kiêng dè.

Tuy nhiên, vị Đại Thánh thần bí chỉ nói một câu, uy áp của hắn nhanh chóng biến mất, sau đó cũng không còn xuất hiện giọng nói của hắn nữa, như thể trước đó chỉ là ảo giác.

Trên Côn Luân sơn.

Kiểm Thánh chờ đợi rất lâu, vẫn không thấy vị Đại Thánh kia xuất hiện, điều này khiến hắn càng tò mò hơn về thực lực của Phương Vọng.

Trong nhận thức của hắn, Đại Thánh và tiên thần là những tồn tại có thực lực ngang nhau, Hàng Long Đại Thánh tuy đã chết nhưng cũng chết trong vòng vây của vô số tiên thần.

Nhưng hắn không biết rằng, truyền thuyết mà hắn biết là do Hàng Long sơn cố ý tô vẽ.

Phương Vọng đang ở giai đoạn quan trọng của quá trình ngộ đạo, nhìn từ trên cao xuống, những điểm sáng màu bạc trên Côn Luân sơn ngày càng nhiều, có xu thế như một đóm lửa cháy lan đồng cỏ.

Tất cả những điểm sána màu bạc đá đều là nhân thân của Phi?na Vọng!

Cảnh tượng này cũng được các tu sĩ Vọng Đạo, Thiên Công giáo nhìn thấy, không ai không kinh ngạc há hốc mồm. Bọn họ không hiểu Phương Vọng đang luyện công pháp gì nhưng những bóng người khắp núi như vậy thực sự quá tráng lệ.

“Những người đó đều là bóng dáng của Đạo Chủ sao?”

“Mau nhìn hướng đó, vẫn đang tăng lên.”

“Đây là thủ đoạn của tiên nhân sao? Thật không ngờ lại có nhiều phân thân như vậy.”

“Hóa ra đều là thật, trước đây nghe nói Đạo Chủ Vọng Đạo đã từng dùng phân thân giúp tu sĩ Thiên Công giáo chúng ta dời núi dời quan.”

Khi những tu sĩ đó còn đang bàn tán thì tư duy của Phương Vọng đã đắm chìm trong quy tắc.

Những năm qua, hắn cảm ngộ thời không, nắm bắt được quy tắc thời gian, không gian ẩn sâu trong thiên địa, lĩnh ngộ những điều huyền diệu trong đó.

Những phân thân này đều là phân thân đến từ các thời điểm khác nhau, là dáng vẻ của Phương Vọng khi tu luyện ở các thời điểm khác nhau trong quá khứ, được tinh chỉnh đến từng giây trong quá khứ.

Dần dần, Phương Vọng bắt đầu lan tỏa tư duy đến tương lai.

Từ quy tắc thời gian lan tỏa đến tương lai, vì tương lai vẫn chưa ra đời nên liên quan đến quy tắc nhân quả. Vạn vật trên thế gian đều do nhân quả diễn hóa thành vận mệnh, tư duy của chúng sinh, bản năng sẽ tụ lại thành từng sợi dây nhân quả,

hình thành mạng lưới vận mệnh phức tạp, bất kỳ lựa chọn nào cũng có thể tạo ra tương lai khác nhau. Điều này cũng khiến tương lai trở nên phức tạp hơn quá khứ.

Phương Vọng không biết từ lúc nào đã bắt đầu suy diễn tương lai.

Hắn nhìn thấy vô số khả năng của mình, ánh mắt hắn nhìn về ngàn năm sau nhưng khi liên quan đến tiên thần Thượng giới thì hình ảnh tương lai đã đứt đoạn.

Phương Vọng không hài lòng lắm, chẳng lẽ mình còn chưa thể lĩnh ngộ nhân quả Thượng giới sao?

Hắn đã từng đến Thượng giới.

Nghĩ vậy, hắn tạo ra một phân thân, phân thân này được thi triển bằng Huyền Nguyên Thần Biến, trông giống hệt hắn, ngay cả khí tức cũng giống.

Phân thân lập tức thi triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, đi đến Thượng giới. Không lâu sau, Phương Vọng suy diễn tương lai, cuối cùng cũng suy diễn ra bóng dáng của tiên thần.

Quả nhiên, để phân thân ần núp ở Thượng giới cảm ngộ quy tắc thiên địa của Thượng giới thì bản tôn mới có thể suy diễn nhân quả Thượng giới.

Dần dần, những bóng dáng quá khứ khắp núi khắp đồng lần lượt đi vào trong cơ thể Phương Vọng, còn những bóng dáng tương lai thì không xuất hiện từ trong ánh sáng bạc, mà hiện thân trên từng ngôi sao nhỏ, như thể được những ngôi sao đó thai nghén ra.

Kiểm Thánh chăm chú nhìn Phương Vọng, nhìn những ngôi sao ánh bạc quanh người Phương Vọng, hắn cũng có chút cảm ngộ.

Trong đôi mắt của hắn bắt đầu phản chiếu cảnh tượng tương lai, hắn thậm chí còn nhìn thấy cảnh mình tọa hóa. ...

Dưới bầu trời đầy sao, một đám tinh vân khổng lồ như một lòng bàn tay hướng lên trên, trong tinh vân là từng vũ trụ. Trong đó giữa một vũ trụ có một cung điện, vô số thiên thạch lơ lửng xung quanh, tạo thành một vành đai trắng lệt.

Trong cung điện, mặt đất như băng tinh, tỏa ra hơi lạnh, từng cây cột đá quán quanh những con thú bốn chân bí ẩn, không rõ là chủng tộc nào.

Một nam tử đang ngồi trên ghế chính điện, hắn mặc một bộ đồ đen rộng thùng thình, để lộ ra lồng ngực cường tráng, tràn đầy sức mạnh, mái tóc đen buông xõa tùy ý trông rất hoang dã.

Hắn chính là Nộ Thế Thần La, một trong tứ đại chiến thần của Tiên Đình!

Nộ Thế Thần La từ từ mở mắt, ánh mắt như hai ngọn lửa luyện ngục, bùng cháy ngọn lửa tội lỗi.

“Vào đi.”

Chương 823: Kiểm chế hết thủy, Siêu Thoát!

Chương 823: Kiểm chế hết thủy, Siêu Thoát!

Nộ Thế Thần La mở miệng nói, giọng nói vừa dứt, trên đại điện xuất hiện một khe nứt không gian. Ngay sau đó, Phúc Lộc Tiên Quân bước ra từ đó.

Phúc Lộc Tiên Quân cười ha ha nói: “Nộ Thế Thần La, ngươi đã bế quan bốn vạn năm, vẫn còn canh cánh trong lòng trận chiến đó sao?”

Nộ Thế Thần La mặt không biểu cảm, hỏi: “Chẳng lẽ tiên quân đến đây chỉ để mỉa mai ta một câu sao?”

Phúc Lộc Tiên Quân lắc đầu nói: “Tất nhiên không phải, mà là gần đây ta tính ra Tiên Đình có kiếp số, ngoài Thần Đài đang rình rập thì còn có kiếp số lớn hơn đang đến gần.”

Nộ Thế Thần La nghe vậy, không khỏi cau mày.

Gần đây hắn cũng thấy bất an trong lòng, rất khó nhập định, hắn chưa từng có cảm giác như vậy nên khi nghe Phúc Lộc Tiên Quân nói, cơn giận vừa dâng lên trong lòng hắn lập tức biến mất.

“Xin hỏi tiên quân tính ra được điều gì, kiếp số ở đâu?”

Nộ Thế Thần La hỏi.

Phúc Lộc Tiên Quân trả lời: “Không tính ra được nhưng hắn là xuất phát từ hạ giới. Những năm gần đây nhân quả của Chí Thánh lại xuất hiện, hắn sắp chuẩn bị sống lại rồi nhưng kiếp số hắn không phải ở hắn, dù sao hắn cũng có quan hệ tốt với Tiên Đình, có lẽ hắn cũng cảm nhận được nguy cơ.”

“Chí Thánh sống lại? Nhân gian lại có yêu nghiệt như vậy sao?”

Nộ Thế Thần La cảm thấy hứng thú.

“Ha ha, đừng quên, vị kia cũng đang chịu khổ ở nhân gian, hắn ở đó, nhân gian có thể xảy ra bất cứ chuyện gì.”

Nộ Thế Thần La thấy có lý, không khỏi gật đầu.

Phúc Lộc Tiên Quân tiếp tục nói: “Hành động của Lăng Tiêu Thánh Đế ngày càng nhiều. Hắn ngày càng đến gần phản bội Tiên Đình, tứ đại chiến thần nếu thiếu một người thì Tiên Đình có thể sẽ sụp đổ, chúng ta phải chuẩn bị trước. Trước đó ta nhắc đến Tuyệt Đế, không phải để mỉa mai Thần La, mà là vì Tuyệt Đế đã xuất hiện.”

“Tuyệt Đế xuất hiện rồi?”

Nộ Thế Thần La đột nhiên đứng dậy, hai mắt mở to, ngực phập phồng dữ dội, cả người tỏa ra khí tức cực kỳ nguy hiểm. Cung điện vì thế mà rung chuyển, đạo bào của Phúc Lộc Tiên Quân cũng bị thổi bay, rung động dữ dội.

Đôi mắt với Nộ Thế Thần La đang nổi giận, Phúc Lộc Tiên Quân rất bình tĩnh, hắn mở miệng nói: “Việc Tuyệt Đế xuất hiện có thể liên quan đến kiếp số, năm đó hắn từng đến nhân gian, đi làm gì thì không ai biết, lần xuất hiện này của hắn có lẽ có thể giúp chúng ta điều tra được điều gì đó.”

Nộ Thế Thần La lộ ra nụ cười dữ tợn, nói: “Tốt tốt tốt! Rất tốt, ta sẽ tìm hắn, những năm gần đây ta vẫn luôn tu luyện thần thông, nhất định có thể chống lại Diệt Tuyệt Thần Lục của hắn!”

Ngay lúc này, một tấm bình phong ngọc tím bên cạnh đột nhiên vỡ tan, khiến Nộ Thế Thần La giật mình, Phúc Lộc Tiên Quân quay đầu nhìn lại.

Phúc Lộc Tiên Quân lập tức bấm ngón tay tính toán. Tính một lúc, sắc mặt hắn đại biến.

“Sao có thể! Có người Siêu Thoát rồi!”

Phúc Lộc Tiên Quân kêu lên, Nộ Thế Thần La nghe vậy, đôi mắt lập tức đỏ lên, hắn cũng tính theo nhưng không tính ra được gì.

Nộ Thế Thần La trầm giọng hỏi: “Là ai? Cửu Diệt Thần La, hay là người của Thần Đài?”

Phúc Lộc Tiên Quân thất hồn lạc phách nói: “Không tính ra được, hắn đang thu lại mọi nhân quả của mình. Quá trình này đang ảnh hưởng đến đại đạo, đã mấy trăm vạn năm không có sự tồn tại như vậy ra đời...”

Đại lục Hàng Long, Kiếm Thiên trạch.

Vô số tu sĩ, yêu quái ngẩng đầu nhìn về phía Côn Luân hùng vĩ xa xa, ở lưng chừng Côn Luân sơn, một luồng ánh bạc không lồ tỏa sáng, chiếu sáng cả đại lục.

Ánh bạc không ngừng mở rộng, nối liền thiên địa, như một mặt trời bạc không lồ treo lơ lửng ở lưng chừng Côn Luân, có thể che phủ cả Côn Luân.

Càng ngày càng nhiều tu sĩ bắt đầu quỳ lạy, yêu quái bắt đầu quỳ mọp xuống, như bá kiến chân tiên của nhân gian.

Ở lưng chừng núi, Kiếm Thánh vẫn ngồi đối diện Phương Vọng, nhìn Phương Vọng toàn thân tỏa sáng ánh bạc, trong mắt hân hoan đầy cảm thán.

Ánh bạc mênh mông bốc lên, ngưng tụ thành một mặt trời bạc trên đỉnh đầu Phương Vọng, chính là Thiên Đạo Thái Dương. Vô số tinh tú nhỏ bé bốc lên, hòa vào mặt trời bạc Thiên Đạo, trên mỗi tinh tú đều có một bóng dáng trna lai ©Ủa Đhi#?na Vona. đó là hình ảnh ©Ủa mỗi điav †rand tương lai.

Tắm trong ánh bạc, dung nhan của Phương Vọng đã bị che khuất, khí tức của hắn đang tăng lên từng đợt, toàn bộ quy tắc thiên địa, linh khí vì thế mà trở nên hỗn loạn.

Lúc này, Phương Vọng đã tiến vào một trạng thái kỳ diệu.

Ý thức của hắn đến một khoảng hư không tối tăm. Nhìn xuống, hắn thấy từng nhân gian, những nhân gian này không nằm trên cùng một mặt phẳng, mà tồn tại theo một cách khó có thể diễn tả bằng lời, không thông với nhau.

Nhân gian có hơn nghìn, mà nếu nhìn qua quy tắc thời không, mỗi nhân gian lại có hàng tỷ nhánh, vô cùng phức tạp, mênh mông vô cùng. Ngay cả với cảnh giới hiện tại của hắn. đắm chìm trong đó cũng sẽ cảm thấy đau đầu, bởi vì quá nhiều

quy tắc sẽ tấn công thần thức của hắn, khiến hắn có cảm giác hồn xiêu phách lạc.

Hắn không hề sợ hãi, ngược lại còn phấn khích hơn.

Đây mới là cảm giác đột phá!

Phương Vọng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên phía trên. Hắn nhìn thấy một thế giới rộng lớn hơn nhân gian rất nhiều, tất cả các quy tắc ở đó đều trở nên khó tin, còn có một sức mạnh mạnh hơn cả quy tắc thiên địa bao quanh toàn bộ thế giới.

Đại đạo!

Chương 824: Thiên Đạo Siêu Thoát!

Chương 824: Thiên Đạo Siêu Thoát!

“Vượt ra khỏi quá khứ, hiện tại, tương lai, Siêu Thoát khỏi ba nghìn quy tắc, không bị nhân quả, luân hồi trói buộc, mới là cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát!”

Phương Vọng lâm bẫm. Năm chữ Thiên Đạo Siêu Thoát vừa thốt ra, ý thức của hắn phát ra một vòng ánh bạc rực rỡ, quét ngang hư không, lan đến tất cả nhân gian, lướt qua thế giới bí ẩn phía trên, kéo dài mãi. Phương Vọng thậm chí cảm nhận được một số thế giới không nhìn thấy cũng bị ánh sáng Thiên Đạo của hắn lướt qua.

Toàn bộ linh hồn của hắn bắt đầu lột xác. Từ nơi sâu xa, một lực lượng đại đạo còn bí ẩn hơn cả quy tắc thiên địa tràn vào cơ thể hắn, giúp hắn lột xác.

Pháp lực Thiên Đạo đang lột xác, thân xác đang lột xác, linh hồn đang lột xác, ngay cả thần thức của hắn cũng đang lột xác.

Sự biến hóa này thật sự quá tuyệt vời!

Thời gian trôi nhanh.

Thế giới hiện thực càng luân chuyển ngày đêm. Ngay cả khi là ban đêm, Côn Luân cũng ở trong trạng thái ban ngày, tất cả vạn vật bị ánh sáng Thiên Đạo chiếu rọi đều không cảm thấy khó chịu, ngược lại liên tiếp tiến vào trạng thái ngộ đạo, cùng nhau tiến bộ.

Toàn bộ đại lục Hàng Long đều chìm vào yên tĩnh, sự yên tĩnh này không hề áp lực, ngược lại còn rất an lành.

Thiên địa có linh khí cuộn cuộn, tựa như tiên vụ lướt qua non sông đất rộng, có khí thế vô cùng hùng vĩ như muốn nuốt chửng thiên địa.

Lần đột phá này của Phương Vọng kéo dài tròn một tháng!

Một tháng sau, Thiên Đạo Thái Dương trên Côn Luân sơn đột nhiên biến mất, toàn bộ đại lục trong nháy mắt tối sầm lại, nghênh đón màn đêm.

Kiểm Thánh mở mắt, nhìn Phương Vọng ở đối diện bàn cờ, trông không có gì thay đổi lớn nhưng Kiểm Thánh có thể cảm nhận được sự khác biệt của hắn một cách nhạy bén.

Hắn có thể xác định Phương Vọng đã đột phá thành công.

“Ta quả là may mắn ba đời...”

Lúc này, Kiểm Thánh cũng cảm thấy tự hào vì Phương Vọng, hắn cảm thấy không phải mình chọn Phương Vọng, mà là Phương Vọng chọn mình.

Cùng lúc đó. Tây nhân gian, giữa một vùng biển rộng, mặt biển cuộn trào dữ dội, tận cùng mặt biển có một cột khí đen bốc lên từ dưới đáy biển, đánh thẳng lên tận trời cao, khiến những đám mây đen cuộn cuộn nổi lên từng vòng sóng, thậm chí còn có sấm chớp đan xen trong đó.

Một con thuyền khổng lồ dừng lại giữa những con sóng dữ dội, trận pháp bí ẩn bao bọc lấy nó, khiến nó đứng vững giữa

những con sóng dữ.

Trên thuyền có hàng chục tu sĩ, tất cả đều nhìn về phía cột khí đen bí ẩn kia.

“Đó là cái gì vậy? Yêu ma xuất thế?”

“Không đúng, cảm giác áp lực này không giống yêu khí.”

“Thật là một khí tức mênh mông, chẳng lẽ có bảo vật ra đời?”

“Chúng ta thực sự không rời đi sao?”

“Chờ thêm chút nữa, nếu thực sự nguy hiểm, chạy cũng không muộn.”

Những tu sĩ trên thuyền bàn tán xôn xao, có người kích động mong đợi, có người căng thẳng lo lắng.

Đột nhiên.

Cột khí đen nổ tung, những cơn gió kinh hoàng quét ngang tám phương, trận pháp bảo vệ con thuyền trong nháy mắt vỡ tan, những tu sĩ trên thuyền đều bị hất tung, thậm chí còn có người rơi xuống biển dữ.

Mây đen trên trời bị chấn tan, ánh nắng mặt trời chiếu xuống.

Một nam tu sĩ bị nước biển làm ướt ngẩng đầu lên, ngay sau đó, hai mắt hắn mở to, miệng cũng vô thức há ra, trong mắt hắn phản chiếu một bóng người.

Một nam tử cõi trần lơ lửng giữa không trung, trên người tỏa ra hơi trắng nóng rực, mái tóc đen ướt sũng nhanh chóng khô đi, rồi bay phấp phới trong không trung.

Khuôn mặt hắn lạnh lùng, trong đồng tử có một vòng tròn vàng bí ẩn đang xoay tròn.

Nếu Phương Vọng ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra thân phận của hắn.

Chí Thánh!

Chí Thánh liếc nhìn những tu sĩ trên con thuyền bên dưới, rồi nhìn đôi tay của mình, lẩm bẩm: “Thể chất này cũng không tệ.”

Ánh mắt hắn theo đó ngẩng lên, nhìn về phía chân trời, hắn cảm nhận được một khí tức vô cùng mệnh mông.

Thiên Đạo đang đột phá! Trong mắt hắn hiện lên vẻ hứng thú, tiếp tục tự nói: “Siêu Thoát sao... Thật sự là một cảnh giới không thể tưởng tượng nổi, đã như vậy, vậy thì ta sẽ chờ người đột phá.”

Hắn nhảy lên, biến mất trên bầu trời.....

Côn Luân.

Kể từ khi Thiên Đạo Thái Dương biến mất, đã mười năm trôi qua, Phương Vọng vẫn đang đả tọa, chưa từng mở mắt.

Trong những năm này, Kiếm Thánh cũng có đột phá cảnh giới. Tu luyện bên cạnh Phương Vọng, khiến hắn cảm ngộ được rất nhiều, tu vi mỗi ngày đều tiến bộ. Cảm giác này quá tuyệt vời, khiến hắn không nỡ đứng dậy rời đi.

Đột nhiên.

Kiếm Thánh như cảm nhận được điều gì, đột ngột mở mắt, hắn cảm thấy toàn bộ thiên địa có một chút thay đổi nhưng cụ thể là thay đổi gì thì hắn không rõ.

Phương Vọng ngồi đối diện chậm rãi đứng dậy, sau khi đứng thẳng người, hắn mới mở mắt.

Phương Vọng giơ tay phải lên, ngưng tụ ra Thiên Cung kích.

Ngay khi Thiên Cung kích xuất hiện, một luồng khí thể hùng hồn ập đến trước mặt Kiếm Thánh.

Kiếm Thánh đã sớm biết Phương Vọng không giỏi nhất về kiếm đạo nhưng khi nhìn thấy Thiên Cung kích thì vẫn không khỏi kinh ngạc.

Thần binh này không đơn giản!

Phương Vọng nhếch miệng cười, nói: “Đa tạ sư phụ đã bầu bạn những năm qua, đệ tử đã sáng tạo ra Thiên Đạo Siêu Thoát cảnh, vừa hay có một đối thủ đang chờ đệ tử.”

Thiên Đạo Siêu Thoát?

Kiếm Thánh đang định hỏi thì Phương Vọng hóa thành một luồng ánh bạc lao vút lên trời, vô cùng chói mắt. Lúc này, chúng sinh ở khắp nơi trên nhân gian đều có thể nhìn thấy ánh bạc bốc lên trên bầu trời, giống như sao băng bay lên.

“Siêu Thoát...”

Chương 825: Nhân Gian Khí Vận chung.

Chương 825: Nhân Gian Khí Vận chung.

Ánh mắt Kiếm Thánh lóe lên, hần nhìn về phía bàn cờ, trong nháy mắt, trên mỗi quân cờ đều ngưng tụ ra một bóng kiếm.

Phương Vọng đi một mạch đến ngoài bầu trời nhân gian, hư không tối tăm, chỉ có một số ít ngôi sao lộ ra trong bóng tối.

Hần nhìn thấy bóng dáng Chí Thánh từ xa. Chí Thánh lơ lửng trong bóng tối, khoác trên mình bộ lông vũ màu trắng, lông vũ pháp phối, mái tóc đen tung bay, toàn thân tỏa ra một khí chất phiêu dật huyền diệu.

Chí Thánh nhìn Phương Vọng, cười hỏi: “Chưa đến trăm tuổi đã Siêu Thoát, xem ra ngươi không phải đến từ hiện tại.”

Phương Vọng bay đến trước mặt hắn, hai người cách nhau chưa đến trăm trượng, đối trĩ trong bóng tối.

“Ngươi có biết rằng ngươi chờ ta đột phá thành công, sẽ khiến ngươi hối hận không.”

Phương Vọng mở lời.

Trước khi hắn ổn định tu vi, hắn đã cảm nhận được khí tức của Chí Thánh nhưng Chí Thánh không đến quấy rầy hắn, mà bay đến ngoài trời, điều này khiến hắn cảm thấy bất ngờ.

Kinh nghiệm kiếp trước khiến hắn cảm thấy Chí Thánh không vĩ đại như vậy, thậm chí có thể nói là ích kỷ. Chí Thánh có vẻ như đang che chở cho nhân gian Huyền Tổ nhưng lại đùa giỡn chúng sinh trong nhân gian trong lòng bàn tay.

Chí Thánh bình tĩnh cười nói: “Nếu như thua, vậy thì ta có thể từ bỏ chấp niệm này, còn ngươi cũng có thể đại diện cho phàm nhân đạp thiên, sáng tạo ra Thiên Đạo mà ngươi muốn.”

Phương Vọng nghe vậy, tò mò hỏi: “Chấp niệm? Tiên Đình không làm gì được ngươi, ngươi có chấp niệm gì?”

“Chấp niệm của ta là dù vô địch nhưng không thể tiến thêm một bước nữa, ta có thể cảm nhận được, trong cõi sâu xa còn có cảnh giới cao hơn, tồn tại cao hơn trời nhưng ta vẫn không thể chạm tới. Ta ở lại nhân gian Huyền Tổ, hấp thụ khí vận liên miên của nhân gian nhưng vẫn không có tiến triển.”

Chí Thánh nói xong, khuôn mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Phương Vọng truy hỏi: “Tại sao lại là nhân gian Huyền Tổ?”

Chí Thánh trả lời: “Tất nhiên là vì Huyền Tổ mạnh nhất, sau khi Huyền chưa đến một triệu năm đã nhảy ra khỏi Tiên

giới, đến nơi mà tu tiên giả không thể biết được.”

Trên Tiên giới, còn tồn tại những thế giới khác?

Phương Vọng nghĩ đến một phương thế giới mà hắn cảm nhận được khi đột phá trước đó, đằng sau những đại đạo đường như thực sự có một thế giới bí ẩn và chưa biết.

“Được rồi, đã chuẩn bị chiến đấu với ta chưa?”

Lời nói của Chí Thánh kéo suy nghĩ của Phương Vọng trở về thực tại.

Chỉ thấy Chí Thánh giơ tay lên, một luồng linh lực mênh mông bùng nổ từ trong cơ thể hắn, ngưng tụ thành một chiếc chuông lớn màu vàng như thần sơn sáng thế sau lưng hắn. Thân chuông in hình từng phương thiên địa, vô cùng tinh xảo, thậm chí có thể nhìn thấy bóng dáng sinh linh hoạt động.

Phương Vọng cảm nhận được rất nhiều lực lượng quy tắc trên chiếc chuông lớn màu vàng này, thậm chí có thể nói, tất cả các lực lượng quy tắc cấu thành thiên địa đều nằm trên chiếc chuông.

Hắn còn cảm nhận được một khí tức thâm sâu vượt xa lực lượng quy tắc của thiên địa.

Lực lượng đại đạo!

Phương Vọng không hề sợ hãi, ngược lại trong mắt còn lộ ra vẻ mong đợi. Hắn giơ Thiên Cung kích trong tay lên, từng Thiên Đạo Thái Dương hiện ra sau lưng hắn, đủ mười tám mặt trời, tạo thành một vòng tròn trắng lệt, mà giữa vòng tròn này có một quyền đồ lực màu đen đang mở ra, chính là Diệt Tuyệt Thần Lực.

Nhìn vào Diệt Tuyệt Thần Lực, Chí Thánh không khỏi cảm thán: “Truyền thừa của Tuyệt Đế quả thực không đơn giản, chỉ

tiếc là ta không thể chiến đấu với hắn, hắn đến và đi rất bí ẩn, không thể nắm bắt được.”

Phương Vọng cười nói: “Tuyệt Đế quả thực lợi hại nhưng người tiền bối đối mặt không phải là Đại Đế, mà là Thiên Đạo này của ta.”

Lời vừa dứt, khí thể của hắn tăng vọt, toàn thân bùng phát ra ánh sáng bạc Thiên Đạo chói lọi. Mười tám Thiên Đạo Thái Dương càng rung động dữ dội, phun ra từng luồng Thiên Đạo chân hỏa, giống như đàn rồng cuộn cuộn hướng về phía Chí Thánh.

Khóe miệng Chí Thánh nhếch lên, chiếc chuông lớn màu vàng sau lưng rung lên.

Tiếng chuông này vang vọng khắp nhân gian, thậm chí kinh động đến Tiên Đình ở Thirzđng dưới. “Thiên Đạo, đây chính là Nhân Gian Khí Vận chung mà bản Thánh ngưng tụ trong trăm vạn năm đạo hạnh, nếu người có thể chiến thắng nó, người sẽ có tư cách đi rung chuyển Tiên Đình, đi Thượng giới khuấy đảo thiên địa!”

Tiếng nói của Chí Thánh vang vọng khắp nhân gian Huyền Tổ, khiến vô số sinh linh kinh ngạc.

Ngay sau đó, trên bầu trời xuất hiện ảo ảnh, phản chiếu hình ảnh của Phương Vọng và Chí Thánh, cảnh tượng này chấn động vô số sinh linh, không biết có bao nhiêu sinh linh đang ngược nhìn.

Nhân Gian Khí Vận chung đại diện cho sức mạnh mạnh nhất của Thánh đạo va chạm với Thiên Đạo chân hỏa của Phương Vọng. Hai luồng sức mạnh kinh khủng lay động hư không, khiến ba nghìn lực lượng quy tắc bị bóp méo.

Trong hư không thậm chí còn xuất hiện khu vực vỡ vụn, sâu trong khu vực vỡ vụn đó tràn ngập khí Cửu U. Quỷ Đế

hiện thân, rình mò cuộc chiến giữa Phương Vọng và Chí Thánh trong bóng tối.

Âm! Âm! Âm...

Thần thông không ngừng oanh tạc vào nhau, bóng dáng của Phương Vọng và Chí Thánh đã biến mất trong các quy tắc hỗn loạn mà kỳ ảo và tráng lệ.

Phương Vọng vung kích quét ngang. Chí Thánh dễ dàng né tránh, đồng thời Chí Thánh giẫm một chân lên lưỡi kích của Thiên Cung kích, Phương Vọng cảm thấy một sức nặng chưa từng gặp, trực tiếp đè hấn rơi xuống, rơi vào dòng sông thời gian.

Chương 826: Nhân Gian Khí Vận chung. (2)

Chương 826: Nhân Gian Khí Vận chung. (2)

Đây là một không gian trắng xóa, một dòng sông xoắn ốc dài tĩnh lặng lơ lửng, hai đầu không thấy điểm cuối, Phương Vọng rơi xuống, vô số cảnh tượng nhân gian bao quanh hấn.

Mặc dù hấn đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát nhưng kiếp này hấn mới hơn tám mươi tuổi, pháp lực Thiên Đạo của hấn vẫn chưa đủ.

Mặc dù không đủ nhưng không ảnh hưởng lớn!

Phương Vọng đột ngột dừng lại, thân hình chấn động, mạnh mẽ phá vỡ không gian mê ly này, làm tan biến dòng sông thời gian đó.

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, Chí Thánh cao cao tại thượng đột nhiên bị hấn kéo vào trong Mười Tám Tầng Địa Ngục, ánh mắt trở nên đờ đẫn.

Tay trái của Phương Vọng vươn lên, thi triển Đại Quy Hư chưởng trực tiếp trấn diệt không gian nơi Chí Thánh ở, Chí Thánh trực tiếp hồn phi phách tán!

Cùng với việc không gian đó hóa thành hư vô, vũ trụ như xuất hiện một lỗ hồng, linh khí hư không điên cuồng tràn vào, tạo thành từng đại dương mênh mông khủng khiếp và trắng lệt, vô cùng dữ dội.

Phương Vọng nhảy lên, mười tám Thiên Đạo Thái Dương xuất hiện tụ tập sau lưng hắn, Diệt Tuyệt Thần Lục càng bao quanh hắn. Hắn nhắm mắt lại, toàn thân tỏa ra khí tức huyền diệu và mênh mông.

Trong nháy mắt, từng ngôi sao sáng xuất hiện ở khắp các hướng xung quanh hắn, dày đặc, nhanh chóng tăng lên.

Nhân Gian Khí Vận chung đột nhiên đè xuống, chỉ thấy Chí Thánh xuất hiện trên đỉnh chuông, không hề hấn gì.

Âm——

Nhân Gian Khí Vận chung bị khí thể Thiên Đạo chặn lại, không gian vũ trụ xung quanh co lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, ảnh hưởng đến toàn bộ vũ trụ. Khí vận thiên địa của nhân gian Huyền Tổ bắt đầu trào dâng, che chở cho thiên địa.

Cùng với việc không gian vũ trụ sụp đổ ngày càng nhiều, ngày càng nhiều bóng dáng Âm phủ xuất hiện, phân bố khắp các hướng của vũ trụ. Chúng đều rình mò nhân gian trong bóng tối, thậm chí còn có bóng dáng quỳ xuống, bái lạy Chí Thánh.

Chí Thánh nhìn xuống Phương Vọng ở phía dưới, chân phải đột nhiên đậm mạnh, Phương Vọng đột nhiên trở nên già nua, mái tóc bạc trắng tung bay da ceñna đầy nếp nhăn nhi#ng naav di#v tiến theo. Đhi/Z?na Vonda nhanh chóng hồi phục, trở nên trẻ trung như trước, tràn đầy sức sống.

Phương Vọng giờ cao Thiên Cung kích trong tay, hư không vũ trụ sau lưng Chí Thánh đột nhiên xuất hiện một vùng màu

đen, một chiếc quan tài khổng lồ xuất hiện, há miệng giống như một con hung thú thời Hồng Hoang, mạnh mẽ nuốt chửng Chí Thánh.

Thông Thiên Đế Giám, tầng thứ sáu, Thông Thiên Đế Quan!

Chiếc quan tài tỏa ra khí tức mệnh mông, chết chóc này vừa xuất hiện đã chiếm gần nửa khu vực ảo ảnh bầu trời nhân gian, chấn động vô số chúng sinh.

Trong đảo Đế Mộ, khí lông vàng nằm trên vách núi trợn tròn mắt, vẻ mặt như gặp ma, nó lẩm bẩm: “Sao hắn có thể... Hơn nữa...”

Nó cảm thấy Thông Thiên Đế Giám của Phương Vọng mạnh hơn của nó!

Khi Thông Thiên Đế Quan nuốt chửng Chí Thánh, tay phải của Phương Vọng buông Thiên Cung kích, rồi cách không chụp lấy, thu hồi Nhân Gian Khí Vận chung vào trong lòng bàn tay.

Cầm Thiên chương!

Tuy chỉ là tiểu thần thông nhưng trong tay Phương Vọng, uy năng của đã vượt qua đại thần thông hàng đầu!

Thông Thiên Đế Quan ở phía trên rung chuyển dữ dội, như thể có thứ gì đó đáng sợ sắp lao ra. Thông Thiên Đế Quan to lớn vô cùng, dài đến vạn dặm, chấn động lực lượng quy tắc trong hư không.

Phương Vọng mở mắt, ngấm nhìn Nhân Gian Khí Vận chung trong tay.

“Siêu Thoát không chỉ là Siêu Thoát về số mệnh, Thiên Đạo Siêu Thoát còn phải có lực lượng đặc biệt của riêng mình.”

Phương Vọng lâm bảm tự nói, hắn đang đối thoại với chính mình.

Giống như lúc trước khi sáng tạo ra Đại Quy Hư chuông, hắn quyết định sẽ sáng tạo ra thần thông mới, một loại thần thông có thể đại diện cho lực lượng của Thiên Đạo Siêu Thoát.

Lực lượng đại diện cho Siêu Thoát, vậy thì phải khiến kẻ địch không thể Siêu Thoát!

Phương Vọng đột nhiên cảm thấy Diệt Tuyệt Thần Lục có thể tượng trưng cho sức mạnh như vậy.

Hắn lại nghĩ đến trạng thái bị trục xuất của Hồng Huyền Đế, liệu vị tân tại trục xuất Hồng Huyền Đế cũng là tồn tại ở cảnh giới Siêu Thoát chăng?

Bất kỳ con đường tu luyện nào cũng có điểm tương đồng. đại diện cho các giai đoạn khác nhau. Tiên đạo thông thường chắc chắn cũng có tồn tại có thể sánh ngang với cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát, Phương Vọng vẫn chưa tự phụ đến mức cho rằng mình vô địch.

Nếu có thể diệt được Nhân Gian Khí Vận chung trong tay, vậy thì hắn coi như đã hoàn toàn sáng tạo ra cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát.

Âm!

Thông Thiên Đế Quan đột nhiên vỡ vụn, một đoàn máu tươi rơi xuống, khi chạm vào ánh sáng của Thiên Đạo thì bốc lên hơi nóng rực, rơi về phía Phương Vọng.

Phương Vọng lắc mình, dễ dàng né tránh.

Cụm máu tươi này lơ lửng trong không trung ngang với Phương Vọng, nhanh chóng ngưng tụ thành hình dáng của Chí Thánh.

Chí Thánh giờ tay, nhìn bàn tay phải đầy máu, cảm thán: “Thần thông bá đạo thật, loại lời nguyên nhân quả mạnh mẽ này rất hiếm, hẳn là thần thông của Hồng Huyền Đế.”

Phương Vọng không cảm thấy bất ngờ. Chí Thánh rình mò mọi thứ ở nhân gian trong Nhân Gian Khí Vận chung, biết đến Hồng Huyền Đế cũng là chuyện bình thường.

“Nhưng nếu chỉ có vậy mà muốn đánh bại ta, vẫn chưa đủ!”

Chí Thánh cười lớn. Bắn bước tới, bước một bước, Phương Vọng chỉ cảm thấy lực lượng nhân quả khủng khiếp giáng xuống người mình, phá hủy pháp lực Thiên Đạo và thân thể của mình, ngay cả linh hồn cũng bị tàn phá.

Chương 827: Nỗi sợ của tiên thần.

Chương 827: Nỗi sợ của tiên thần.

Thiên Đạo Vạn Pháp kinh thúc đẩy, pháp lực Thiên Đạo trong cơ thể Phương Vọng điên cuồng vận chuyển, đồng thời Vô Lượng Vô Cấu Đạo Cốt cũng kích hoạt sức mạnh chống lại sự tấn công của Chí Thánh.

Lúc này, Chí Thánh bước bước thứ hai, một bước này làm tắt cả bảo linh bản mệnh của Phương Vọng đều rời khỏi cơ thể, phân tán xung quanh.

Phương Vọng không khỏi nhú mày. Hẳn có thể cảm nhận được một lực hút mạnh mẽ bí ẩn đang kéo bảo linh bản mệnh của mình, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải tình huống như vậy.

Những bước chân của Chí Thánh đang dần phá hủy các thủ đoạn tấn công của hắn, không nhìn thấy, không sờ thấy, vô cùng kỳ lạ.

Phương Vọng hừ lạnh một tiếng, bảo linh đột nhiên trở về cơ thể, Thiên Cung kích bên cạnh bùng phát tốc độ khủng

khiếp, đột nhiên lao về phía Chí Thánh.

Âm——

Nhân Gian Khí Vận chung chặn lại Thiên Cung kích, khiến Thiên Cung kích không thể tiến lên.

Nhân Gian Khí Vận chung trong lòng bàn tay Phương Vọng cũng tiêu tan theo đó.

Hắn vận cổ, bước một bước, nắm lấy Thiên Cung kích, thì triển Tiêu Diêu Tự Tại Thiên, xuyên qua Nhân Gian Khí Vận chung, một bước giết đến trước mặt Chí Thánh.

Hai người lại một lần nữa chiến đấu kịch liệt. Thần thông của Chí Thánh liên tục xuất hiện, phần lớn đều không thể dùng mất thường bắt được, mặc dù thần thông của Chí Thánh quý dị nhưng Phương Vọng đã đạt đến cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát vẫn có thể dễ dàng đối phó, thậm chí hắn còn cố ý cảm nhận thần thông của Chí Thánh.

Cùng lúc đó, khí vận của nhân gian Huyền Tổ hoàn toàn bao phủ cả thiên địa, mà ảo ảnh trên bầu trời cũng biến mất theo đó.

Thiên địa trở lại bình lặng nhưng chỉ bình lặng được vài giây, rất nhanh, khắp nơi trên nhân gian đều sôi sục.

Vô số sinh linh đều tò mò không biết hai người vừa giao chiến là ai.

Những người nhận ra thân hình của Phương Vọng thì tò mò đối thủ của hắn là ai.

Tồn tại Thiên Địa Càn Khôn, Chân Hồn cảnh của nhân gian đều bay Phương Vọng và Chí Thánh. Bọn họ đều há hốc mồm, nín thở.

Bọn họ không thể bắt được bóng dáng của Phương Vọng và Chí Thánh nhưng nhìn thấy hư không vũ trụ liên tục sụp đổ,

sức mạnh hủy diệt khủng khiếp đó đủ khiến bọn họ kinh sợ.

Không gian vũ trụ mà Phương Vọng và Chí Thánh tùy tiện phá vỡ đều lớn hơn cả nhân gian Huyền Tổ. Trước sức mạnh như vậy, ngay cả Thiên Địa Càn Khôn cũng cảm thấy mình rất yếu đuối.

Ngoài ra, những bóng hình Cửu U đứng trong bóng tối cũng khiến các tu sĩ nhân gian rùng mình. Bọn họ còn tưởng rằng thiên ma chuẩn bị xâm lược nhân gian.

Ở một vùng biển cả của nhân gian, Chu Tuyết, Phương Tử Canh, Phương Hàn Vũ đứng bên bờ biển. Phương Tử Canh và Phương Hàn Vũ vẫn đang trao đổi về cuộc chiến giữa Phương Vọng và Chí Thánh, mặc dù ảo ảnh trên bầu trời xuất hiện rất ngắn ngủi nhưng bọn họ có thể nhận ra ngay.

Chu Tuyết thu hồi ánh mắt, nhìn về phía biển cả phía trước, mở miệng nói: “Được rồi, chuẩn bị đi, lần xuyên không tiếp theo sẽ không dễ chịu như vậy đâu.”

Phương Hàn Vũ vội vàng hỏi: “Chu Tuyết, chúng ta rốt cuộc sẽ đi đâu?”

Chu Tuyết bước về phía trước, đi về phía Thương Hải, không quay đầu lại, để lại một câu: “Đi giải đáp câu đố về kiếp trước kiếp này của chúng ta, rốt cuộc là sức mạnh nào chỉ dẫn chúng ta luân hồi.”

Nghe vậy, Phương Hàn Vũ và Phương Tử Canh nhìn nhau, đều nhìn ra sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Mặc dù bọn họ rất bối rối nhưng vẫn chọn tin tưởng Chu Tuyết, dù sao Phương Vọng cũng đã nói rằng hãy nghe lời Chu Tuyết.

Bọn họ vội vàng đuổi theo bước chân của Chu Tuyết, đôi chân đạp lên mặt nước biển. ...

Trên biển mây tầng tầng, một tấm bia vàng khổng lồ sừng sững, trước tấm bia vàng có từng bóng dáng tiên thần đang đứng. Mười tám thần trụ, thiên thần Ách Vận, Phúc Lộc Tiên Quân cũng có mặt, tất cả đều bộc lộ sắc mặt nghiêm nghị.

Trên tấm bia vàng phản chiếu cảnh tượng Phương Vọng và Chí Thánh chiến đấu, sự mạnh mẽ của Phương Vọng khiến bọn họ không thở nổi, bọn họ đều đang nghĩ cách đối mặt với Phương Vọng.

“Hắn càng ngày càng ung dung tự tại, hắn đang nhanh chóng trưởng ‘Chí Thánh có phải đang nhường nhịn, chỉ điểm cho hắn tu luyện không?’”

“Không nên như vậy, Nhân Gian Khí Vận chung của Chí Thánh đã bị đánh tan mấy lần, hắn thực sự không thể làm gì được người đó.”

“Hắn thực sự đến từ nhân gian sao? Nhân gian sao có thể sinh ra cường giả như vậy, Chí Thánh năm đó cũng từng tu luyện ở Tiên giới.”

Các vị tiên thần bàn tán xôn xao. Bọn họ đã không theo kịp tốc độ chiến đấu của Phương Vọng và Chí Thánh nhưng nhìn thấy sự huyền diệu và sức hủy diệt của những thần thông đó, bọn họ như được tận mắt chứng kiến, chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ, không thể chống đỡ.

Đại thần trụ nhìn chằm chằm vào tấm bia vàng, hắn mở miệng nói: “Người này đã đạt đến cảnh giới Siêu Thoát trong truyền thuyết!”

Kể từ khi Phương Vọng thành tiên ở nhân gian, tất cả các vị tiên thần ở Tiên Đình đều cảm nhận được một luồng dịch ý. Luồng dịch ý này là của Phương Vọng đối với Tiên Đình, thông qua Nhân Gian Khí Vận chung truyền đạt đến tất cả các vị tiên thần.

Các vị tiên thần đều có thể cảm nhận được kiếp nạn đến từ nhân gian, hiện tại kiếp nạn đã hiện hữu trước mắt bọn họ.

Siêu Thoát!

Tất cả các vị tiên thần nghe thấy hai chữ này, không ai không biến sắc.

Phúc Lộc Tiên Quân nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Phương Vọng, không biết đang nghĩ gì.

Ngay lúc này, tấm bia vàng khổng lồ bắt đầu rung chuyển, khiến cả biển mây cũng cuộn trào dữ dội.

Chương 828: Đại Khô Thiên Thánh thuật.

Chương 828: Đại Khô Thiên Thánh thuật.

Sự rung chuyển của tấm bia vàng khiến các vị tiên thần càng thêm bất an, bọn họ thậm chí cảm nhận được khí tức mạnh mẽ của Phương Vọng và Chí Thánh.

Cuộc chiến của hai cường giả mạnh nhất nhân gian lại truyền đến Tiên Đình!

Chỉ cần cảm nhận khí tức của Phương Vọng và Chí Thánh, bọn họ đã rung mình, không thể tưởng tượng được cảnh tượng thực sự đối mặt với hai người đó sẽ khủng khiếp như thế nào.

Một số vị tiên thần có đạo hạnh cao thâm hơn còn nhận ra khí tức của Phương Vọng và Chí Thánh đang không ngừng tăng lên.

Phương Vọng đang củng cố cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát trong trận chiến, còn Chí Thánh mới sống lại không lâu, căn bản không thể phát huy hết toàn bộ thực lực.

Chỉ riêng việc hai vị chí cường giả tăng khí thế đã đủ để chấn động chư thiên vạn giới.

Đại thần trụ đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, vội vàng quay đầu nhìn lại, không chỉ hần, các thần trụ khác cũng vậy. Ngay sau đó, sắc mặt bọn họ thay đổi, bọn họ vội vàng quỳ một gối hành lễ.

“Bái kiến Bệ hạ!”

Các thần trụ đồng thanh nói, khiến các vị tiên thần khác kinh ngạc quay lại.

Chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một khuôn mặt khổng lồ nửa trong suốt, không thể nhìn rõ dung nhan thật nhưng đường nét khuôn mặt đầy vẻ uy nghiêm, khiến người ta nhìn mà sợ hãi.

Tất cả các vị tiên thần đều quỳ xuống, bái lạy khuôn mặt khổng lồ này.

Hần chính là chủ nhân của Tiên Đình, Thiên Đế!

Việc các vị tiên thần quỳ lạy không khiến Thiên Đế chú ý, ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm vào tấm bia vàng, không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau.

Khuôn mặt khổng lồ của Thiên Đế biến mất trên bầu trời, các vị tiên thần không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lần lượt đứng dậy.

“Không ngờ ngay cả Thiên Đế Bệ hạ cũng bị kinh động.”

“Dù sao thì một bên là Chí Chí Thánh gian, đó là tồn tại mà Tiên Đình chúng ta không thể làm gì được” “Đó là Thiên Đế trước đây không thể làm gì được hắn, Thiên Đế hiện tại chưa chắc đã không được.”

“So với Chí Thánh, ta càng lo lắng về Thiên Đạo, hắn rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Các vị tiên thần bàn tán xôn xao, sự âm u đến từ nhân gian một lần nữa bao trùm bọn họ. ...

Sau khi Phương Vọng và Chí Thánh khai chiến, khí vận của nhân gian Huyền Tổ bao phủ toàn bộ thiên địa, khiến chúng sinh không bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến bên ngoài trời. Chỉ có đại địa sơn xuyên, biển cả bị ảnh hưởng sâu sắc, các loại thiên tai liên tục xảy ra, linh khí tích tụ dưới lòng đất tuôn trào mạnh mẽ, cơ duyên từ các thời đại khác nhau cũng xuất hiện trên mặt đất.

Thời đại tranh đấu lớn của nhân gian đã đến sớm!

Năm này qua năm khác, liên tục có tu sĩ bay lên, đến đỉnh trời quan sát cuộc chiến bên ngoài trời, cũng liên tục có tu sĩ hạ xuống, đến nhân gian tìm kiếm sự hỗ trợ.

Việc xây dựng Côn Luân vẫn đang tiếp tục, mặc dù Phương Vọng đang chiến đấu bên ngoài trời nhưng phân thân mà hắn để lại vẫn luôn giúp đỡ xây dựng Côn Luân, không có một phân thân nào tan biến vì pháp lực của Thiên Đạo cạn kiệt.

Nội tình đạo thống của Vọng Đạo cũng đang nhanh chóng tăng lên, đã trở thành đạo thống đệ nhất đại lục Hàng Long, thậm chí còn nổi tiếng khắp thiên hạ.

Huyền tông, Kiếm tông, Thần tông, Phật tông trấn áp thiên hạ, khiến uy vọng của Vọng Đạo ngày càng cao.

Chớp mắt.

Trăm năm trôi qua trong nháy mắt.

Sau một trăm năm, tầng ngăn cách giữa Tây nhân gian và Đông nhân gian bắt đầu tan biến, hai nhân gian thông nhau, nhân vật phong vân xuất hiện nhiều như mây, quét ngang nửa kia nhân gian trở thành mục tiêu của thiên kiêu đương đại.

Còn về Thiên Đạo Phương Vọng, đó chính là truyền thuyết thần thoại, là mục tiêu theo đuổi của vô số tu tiên giả.

Các đại năng đứng đầu các giáo phái nhân gian đều vô cùng sùng bái Phương Vọng, điều này khiến sự mạnh mẽ của Phương Vọng đi sâu vào lòng các thiên tài trẻ tuổi.

Một† này no Kiếm Thiên trách. Cổ Thiên Hùng đứng bên hồ câu cá, bên cạnh hắn có mấy tu sĩ dừng chân, nói cười vui vẻ, thật là thoải mái, mà Cổ Thiên Hùng cũng rất thích cảm giác này, trên mặt nở nụ cười.

Đột nhiên, Cổ Thiên Hùng liếc thấy một nam tử mặc áo tím đang đứng không xa, nam tử đó đẹp đến cùng cực, giống như tiên nhân trong tranh, khiến người ta nhìn một cái là thấy kinh diễm.

Trong số những người mà Cổ Thiên Hùng từng gặp, chỉ có Đạo Chủ Vọng Đạo mới có khí chất này.

Chắc chắn không phải người phàm!

Cổ Thiên Hùng đưa cần câu cho người bên cạnh, rồi bước tới chỗ nam tử áo tím.

“Vị đạo hữu này, có vẻ lạ mặt, lần đầu đến đây sao?”

Cổ Thiên Hùng cười hỏi. Hiện tại hắn cũng là đệ tử của Kiếm tông Vọng Đạo, có tư cách tiến cử. Tiến cử nhập đạo vốn là cách để xây dựng mối quan hệ, nếu gặp người có tu vi không tệ, hắn sẽ không bỏ lỡ.

Nam tử áo tím gật đầu, cười nhẹ nói: “Đúng vậy, nghe danh mà đến, đạo hữu là đệ tử của Vọng Đạo sao?”

“Đương nhiên, nếu người có hứng thú với Vọng Đạo, ta có thể giới thiệu cho người, người muốn tìm hiểu phương diện nào?”

Cổ Thiên Hùng nhiệt tình nói. Hắn thấy thái độ của đôi phương không tệ, nụ cười khiến người ta cảm thấy gần gũi, không khỏi nảy sinh thiện cảm với hắn.

“Trước tiên hãy tìm hiểu về Đạo Chủ đi, dù sao thì giáo chủ đại diện cho phong thái chung của giáo phái, tư tưởng của hắn cũng sẽ ảnh hưởng đến giáo chúng.”

Nam tử áo tím trầm ngâm nói.

Cổ Thiên Hùng nghiêm mặt nói: “Vọng Đạo của chúng ta không phải là giáo phái, mà là đạo, ở Vọng Đạo không có tôn ti trật tự. Ngay cả Đạo tông cũng không được làm nhục đệ tử, chúng ta đều là đồng đạo, là đạo hữu, đây là quy tắc do Đạo Chủ của chúng ta định ra...”

Chương 829: Đại Khô Thiên Thánh thuật. (2)

Chương 829: Đại Khô Thiên Thánh thuật. (2)

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về lý tưởng mà Phương Vọng định ra, nam tử áo tím càng nghe càng thấy hứng thú.

Cổ Thiên Hùng nói rất có tình cảm, dần dần thu hút những tu sĩ xa lạ khác, bọn họ cũng rất hứng thú với Vọng Đạo.

Bên kia.

Bên ngoài trời.

Vũ trụ hư không vốn tối tăm đã biến thành vũ trụ hỗn độn mênh mông, vũ trụ hiện ra các mảng màu sắc khác nhau, giống như bị xé nát, trong sâu thẳm vũ trụ liên tục có vụ nổ xuất hiện, xung kích vô thanh như sóng dữ từng đợt, bao trùm toàn bộ vũ trụ.

Phương Vọng và Chí Thánh vẫn đang giao chiến, bọn họ đã giao chiến một trăm năm.

Nhưng bản tôn của bọn họ đã dừng lại, chỉ có thần thông đang va chạm vô hình.

Hai người cách nhau trăm dặm, không gian xung quanh liên tục vỡ vụn, tái hợp, thỉnh thoảng có tàn ảnh trắng lẹ xuất hiện, như thể có hàng vạn phân thân đang nhanh chóng giết chóc.

Phương Vọng nhắm mắt lại, áo trắng dưới Thiên Linh Bảo thể khẽ bay, Thiên Cung kích dựng bên cạnh hắn, hồn phách Tử Long quần quanh người hắn.

Còn Chí Thánh thì nhìn chăm chăm Phương Vọng, sắc mặt nghiêm nghị.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy chân phải của Chí Thánh đang run nhẹ, hắn muốn nhấc chân lên nhưng không làm sao làm được.

“Chỉ một trăm năm, vậy mà đã mạnh đến mức này, Thiên Đạo Siêu Thoát rốt cuộc là Siêu Thoát như thế nào?”

Chí Thánh nhìn Phương Vọng, trong lòng khó hiểu mà ngHĩ.

Những năm gần đây, thực lực của hắn đã khôi phục được tám chín phần nhưng dù hắn có khôi phục thế nào, cũng không đuổi kịp tốc độ tăng thực lực của Phương Vọng.

Lần đầu tiên Chí Thánh có cảm giác căng thẳng, hơn nữa lại là đối với một hậu bối.

Phương Vọng vượt qua hắn đã là chuyện chắc chắn!

Chí Thánh †(V †È oid †av nhải lên run rẩy hướng về phía Phương Vana. hắn mở miệng nói: “Một chương tiếp theo này sẽ quyết định thắng bại của ngươi và ta. Ta phải dùng đến tám phần tu vi mới có thể thi triển, nếu ngươi có thể đỡ được, ta sẽ không còn cản đường ngươi nữa, thậm chí còn truyền thần thông cho ngươi, giúp ngươi một tay.”

Phương Vọng vẫn nhắm mắt, không hề động đậy, như thể không nghe thấy.

“Một chiêu này, tên là Đại Khô Thiên Thánh thuật!”

Theo lời nói của Chí Thánh vang lên, toàn bộ hư không trở nên tối tăm, ba nghìn lực lượng quy tắc bắt đầu ngưng tụ, linh khí mệnh hóa thành mây khói, vũ trụ hư không bắt đầu hiện ra màu xám, giống như có sương mù xám xịt cuộn cuộn về phía Phương Vọng, muốn nhấn chìm hẳn.

Tóc đen của Phương Vọng trong nháy mắt chuyển sang màu trắng, làn da lão hóa với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Ngay lúc này, hắn mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt màu bạc, trong mắt như chứa đựng vũ trụ lấp lánh.

Trong mắt Phương Vọng bùng phát ra ánh bạc rực rỡ, khiến cho không gian vũ trụ vốn đã khô cạn, u ám trở nên sáng như ban ngày, Chí Thánh cũng phai màu trong ánh bạc.

Đồng tử của Chí Thánh giãn ra, ánh mắt hắn tràn đầy vẻ khó tin.

“Đây là... Thần thông gì...”

Ánh bạc hoàn toàn nhấn chìm Chí Thánh, cũng nuốt chửng cả vũ trụ, nuốt chửng tất cả.

Xa tận Tiên Đình, các tiên thần cũng bị kinh động, tám bìa vàng khổng lồ thậm chí bắt đầu xuất hiện vết nứt, biên độ rung lắc của nó ngày càng lớn, có xu hướng nổ tung.

Điều này khiến các tiên thần sợ hãi, vội vàng thi pháp, dùng pháp lực của chính mình gia trì cho tám bìa vàng khổng lồ.

Mười tám thần trụ cũng đang thi pháp, sắc mặt ai nấy đều khó coi, ngay cả khi đối mặt với dư uy thần thông của Phương

Vọng, bọn họ cũng rất khó chống đỡ.

“Không ổn! Không chặn được!”

“Chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ bọn họ muốn xâm lược Tiên Đình sao?”

“Phải bảo vệ tiên bi, nếu không hậu quả sẽ khôn lường!”

“Đáng ghét, đây rốt cuộc là cảnh giới gì, sao lại mạnh mẽ như vậy...”

Các tiên thần liên tục chửi ra lời nói đầy ư hoảng ed. Âm!

Tám bia vàng khổng lồ đột nhiên nổ tung, luồng khí sóng khủng khiếp thổi bay tất cả các tiên thần. Lực xung kích khủng khiếp đó quét ngang biển mây, lan đến tận chân trời ở các hướng khác nhau.

Kẻ mạnh mẽ như các tiên thần, trước sức mạnh này cũng chỉ như kiến hôi, không có sức chống cự!...

Trong không gian trắng xóa, khắp nơi trôi nổi những mảnh vỡ không gian có màu sắc khác nhau, giống như từng ngôi sao lấp lánh ở các hướng khác nhau.

Chí Thánh bay lơ lửng, cơ thể không ngừng run rẩy, trên người hắn chỉ chút vết nứt, giống như một bức tượng đá sắp nứt ra. Hắn không chảy máu, những vết nứt trên người tràn ra từng luồng khí xám kỳ lạ.

Theo ánh mắt của hắn nhìn lại, xa xa có bóng dáng Phương Vọng đứng đó, hai người cách nhau không xa.

Phương Vọng đang nhìn bàn tay phải của mình, Thiên Cung kích thì dựng đứng bên cạnh, hồn phách Tử Long như ngọn lửa lay động, sau lưng hắn có mười tám Thiên Đạo Thái Dương lơ lửng, vô cùng tráng lệ.

Một viên trân châu màu bạc lơ lửng trong lòng bàn tay Phương Vọng, bề mặt tỏa ra từng luồng khí xám, rất giống với khí xám trên người Chí Thánh.

“Đây... Là thần thông gì...”

Chí Thánh khó khăn hỏi.

Phương Vọng ngược mắt lên, ánh mắt vô cùng hờ hững, hần nhẹ giọng nói: “Gọi là Thiên Đạo Quy Hư đi.”

Đề mọi thứ trở về hư vô!

Lúc này, Phương Vọng đang nắm giữ tất cả tạo hóa của Chí Thánh trong tay.

Mạng sống của hắn, nhân quả của hắn, linh hồn của hắn, thần thông pháp thuật của hắn, ... vân vân, tất cả mọi thứ của hắn đều nằm trong tay Phương Vọng. Phương Vọng chỉ cần bóp một cái là có thể khiến Chí Thánh hoàn toàn biến mất.

Đây chính là thần thông mà Phương Vọng tạo ra cho cảnh giới Thiên Đạo Siêu Thoát!

Chương 830: Thiên Đạo Quy Hư!

Chương 830: Thiên Đạo Quy Hư!

Thiên Đạo Quy Hư, khiến kẻ Siêu Thoát rơi vào tay người khác, mặc cho người khác nắm giữ, sinh tử không còn do mình!

Lúc này, Chí Thánh cảm thấy sợ hãi, hắn nhận ra rằng mình thực sự có thể ngã xuống, không thể sống lại được nữa.

Hắn nghiêng răng, run giọng nói: “Ta thua rồi...”

Phương Vọng nhìn Chí Thánh, nói: “Thần thông của ngươi vẫn chưa đầy đủ.”

Hắn ném viên trân châu bạc trong tay ra sau, ngay sau đó, viên trân châu rơi vào một Thiên Đạo Thái Dương, biến mất

không thấy tăm hơi.

Chí Thánh cười khở một tiếng, nói: “Người muốn ta thế nào...”

“Trước tiên hãy truyền thụ cho ta Đại Khô Thiên Thánh thuật, từ nay về sau, hãy truyền đạo ở Vọng Đạo, từ từ chuộc tội.”

Phương Vọng bình tĩnh nói.

Mọi thứ của Chí Thánh đều nằm trong Thiên Đạo Thái Dương của Phương Vọng, hắn chỉ cần một ý niệm, Chí Thánh sẽ tan thành tro bụi, không còn tồn tại nữa.

Khí xám rò rỉ ra ngoài của Chí Thánh bắt đầu dừng lại, sau đó thu vào trong cơ thể, khiến cho làn da cơ thể hắn dần dần phục hồi. Những luồng khí xám này chính là tu vi của hắn, tu vi trở về cơ thể, thương tích của hắn có thể phục hồi.

Chí Thánh hít sâu một hơi, hắn bắt đầu kể lại chân nghĩa của Đại Khô Thiên Thánh thuật.

Vũ trụ hư không vẫn chưa khôi phục, Phương Vọng cũng không vội trở về, nghiêm túc lắng nghe Chí Thánh thuật lại.....

Thời gian trôi nhanh, bãi bể nương dâu, thiên địa không ngừng biến đổi, chỉ có nhân gian trăm thái vẫn tiếp diễn.

Đại lục Hàng Long, Côn Luân.

Côn Luân cao ngất trời, không thấy đỉnh núi, nửa sườn núi đã bị biển mây bao quanh, ngọn núi đệ nhất thiên hạ này chiếm diện tích gần vạn dặm, phía nam giáp Thương Hải, phía bắc giáp Băng nguyên.

Kiểm Thiên trạch ở dưới chân Côn Luân sơn, trông thật nhỏ bé, bên bờ hồ có nhiều lầu các, có rất nhiều tu sĩ tu luyện ở đây.

Nhìn lại theo Kiếm Thiên trạch, trước bậc thang dài dưới chân Côn Luân ẽn có ba hánh người đứng đó. một đôi vũ chồng và một thiếu niên. Nữ tử đó đẹp ẽ đoan trang, toàn thân tỏa ra vẻ quý phái, như tiên nữ hạ phàm, còn nam tử đứng bên kia thiếu niên thì tuấn tú như ngọc, mặc một bộ đồ trắng, trông giống Phương Vọng vài phần.

“Phụ thân, cả ngọn núi này đều là của đại bá sao?”

Thiếu niên mở miệng hỏi, trông hấn chỉ mới mười một mười hai tuổi, đôi mắt linh động.

Phương Tâm xoa đầu thiếu niên Phương Cảnh, cười nói: “Đúng vậy, đại bá của ngươi đang ở trên núi, đợi lên núi, gặp đại bá, đừng quên lễ nghĩa.”

Phương Cảnh ngoan ngoãn gật đầu, trong mắt tràn đầy vẻ mong đợi.

Một nhà ba người bắt đầu bước lên bậc thang, đi lên một mạch.

Đường núi gồ ghề, bậc thang cũng không quá rộng, miễn cưỡng đủ cho ba người họ đi song song, chưa đi được bao lâu, Phương Cảnh đã tụt lại phía sau.

Những tảng đá giống như từng bức tượng đá, nhọn hoắt và cao lớn, trên đường núi còn có sương mù bao phủ, khiến cho bậc thang phía trên trông như vô tận, mãi mãi không đi đến cuối.

Vợ của Phương Tâm là Dịch Tú Ương quay đầu lại nhìn, khuôn mặt lộ vẻ đau lòng, nàng nhẹ giọng nói: “Phu quân, con còn nhỏ, thật sự phải để hấn từng bước lên núi sao?”

“Đây là quy củ của Côn Luân, người cầu đạo phải từng bước lên núi, đi đến đâu, cơ duyên của đạo sẽ ở đó, ngay cả khi hấn có mối quan hệ với ta và đại ca, cũng không thể ngoại lệ.”

Phương Tâm lắc đầu nói, giọng điệu đầy cảm thán.

Nhắc đến đại ca, tâm trạng của hắn cũng rất kích động. Từ khi hắn sinh ra đã chưa từng gặp Phương Vọng, nếu không phải mọi người trong tộc đều nói Phương Vọng là đại ca của hắn, hắn thậm chí còn không dám tin.

Phương Vọng đã là người có địa vị cao quý nhất trong Phương gia, trong nhà còn có tượng thần của hắn.

Từ khi bước lên con đường tu tiên, Phương Tâm đã mang ánh hào quang rực rỡ, đi đến đâu cũng có người giúp đỡ. Hắn không hề lạc lối vì thế, ngược lại còn cẩn thận hơn, sợ làm mất mặt đại ca.

Dịch Tú Ương nghe xong, chỉ có thể gật đầu.

Bọn họ tiếp tục lên núi.

Nửa canh giờ sau, bước chân của Phương Cảnh đã bắt đầu run rẩy.

Không nhai thể chất hắn vết: mà là trên núi eó ẩm chế. lúc này hắn cảm thấy trên người như công gánh nặng, mệt mỏi vô cùng, mỗi bước đi đều như là cực hạn của hắn.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, cha mẹ đang đợi hắn cách đó mười mấy bậc thang, sương mù trên đường núi bất cứ lúc nào cũng có thể nhấn chìm họ.

“Đáng ghét...”

Phương Cảnh nghiêng răng, hai tay chống đầu gối, tiếp tục tiến lên.

Từ nhỏ đến lớn, hắn đều là thiên tài, sáu tuổi tu tiên đã bộc lộ thiên phú. Lần này đến Côn Luân cầu đạo, cả Phương gia đều đặt kỳ vọng vào hắn, hy vọng hắn có thể được chân truyền của đại bá.

Đột nhiên.

Hắn nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, chưa kịp quay đầu lại, một bóng người đã vụt qua bên cạnh hắn, sải bước tiến lên. Trong lúc mơ hồ, hắn nhìn thấy một nữ tử, như tiên nữ, một bộ váy trắng mang hương thơm.

Phương Tâm, Dịch Tú Ương cũng bị giật mình, họ nhìn theo bóng lưng của nữ tử mặc áo trắng, thầm nghĩ thật nhanh.

Phương Tâm, Dịch Tú Ương cảm nhận được áp lực lớn hơn Phương Cảnh. Họ cũng có thể tăng tốc nhưng không thể như nữ tử mặc váy trắng vừa rồi, bước nhanh như bay, dù sao đây vẫn là chân núi, không biết còn bao xa mới đến lưng chừng núi.

“Nghe đồn, một tu sĩ của Thái Thanh Huyền giáo đi bộ lên núi, mất một năm mới đến Ngọc Thanh quan, đến nay vẫn chưa có ai thực sự nhìn thấy Thiên Đạo, nữ tử vừa rồi chạy nhanh như vậy, có lẽ có mục tiêu của riêng mình.”

Chương 831: Nguồn gốc của tất cả.

Chương 831: Nguồn gốc của tất cả.

Dịch Tú Ương cảm thán. Nàng đã nghe nói Côn Luân khó từ lâu nhưng chỉ khi thực sự đặt chân lên Côn Luân, nàng mới biết con đường cầu đạo gian nan đến nhường nào.

Nàng cảm thấy chỉ dựa vào nỗ lực của bản thân thì không thể lên đỉnh được nhưng nàng không nản lòng, dù sao Phương Tâm cũng là em trai ruột của Thiên Đạo, Thiên Đạo không thể để họ đi bộ cả đời chứ?

Phương Tâm quay đầu lại, cười nói: “Cảnh nhi, còn chưa nhanh lên, nếu tụt lại phía sau, chúng ta sẽ không đợi người đâu.”

Phương Cảnh tưởng phụ thân đang nói đùa nên không trả lời, thực tế, hắn cũng không còn sức để nói.

Hắn tiếp tục gian nan tiến lên, dần dần, ánh mắt hắn chỉ có thể nhìn chằm chằm vào bậc thang dưới chân, hắn không còn sức để ngẩng đầu lên.

Trời tối, ánh trăng rơi xuống bậc thang đá trên đường Côn Luân sơn, Phương Cảnh thực sự không đi nổi nữa, bắt đầu nằm xuống, thở hổn hển.

“Cha... Mẹ... Ta...”

Phương Cảnh nói hữu khí vô lực, tuy nhiên, hắn không nhận được bất cứ lời phản hồi nào.

Lúc đầu, hắn vẫn chưa phản ứng lại, mãi một lúc sau mới nhận ra có điều không đúng. Hắn khó khăn ngẩng đầu lên nhìn nhưng phát hiện bậc thang phía trên đã không còn bóng dáng cha mẹ, hắn lập tức hoảng hốt, bắt đầu gọi cha mẹ nhưng gọi thế nào cũng không thấy bóng dáng họ.

Trong thời gian ngắn, cảm xúc tủi thân mãnh liệt dâng lên trong lòng Phương Cảnh.

Không lâu sau, hắn không chịu đựng được nữa, bắt đầu khóc lóc thảm thiết nhưng dù hắn có khóc như thế nào, Phương Tâm và Dịch Tú Ương vẫn không xuất hiện.

Nửa canh giờ sau, cảm xúc của Phương Cảnh bình tĩnh trở lại.

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, đột nhiên cảm thấy mặc dù cha mẹ không ở đó nhưng bậc thang u tịch này cũng không đáng sợ như vậy.

Đây là núi của đại bá, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm.

Không hiểu sao, từ nhỏ Phương Cảnh đã rất tin tưởng đại bá, chỉ cần nghĩ đến đại bá, tâm trạng chán nản của hắn sẽ tan

biến.

Cảm giác này rất kỳ diệu, mặc dù hấn chưa từng gặp đại bá nhưng trước đây đã mơ thấy. Hấn mơ thấy cha mẹ mình đã chết, hấn sống cuộc sống nhờ vả người khác, đại bá đến cứu hấn, họ cùng nhau giết địch, vô cùng mạo hiểm...

Giấc mơ này xuất hiện vào một tháng trước, hấn không nói với cha mẹ, dù sao đối với cha mẹ, giấc mơ này không mấy lễ phép.

Phương Cảnh đứng dậy, tiếp tục leo núi.

Hấn không thể để đại bá thất vọng!

Mang chấp niệm như vậy, tốc độ leo núi của Phương Cảnh ngày càng nhanh, thân hình hấn cũng ngày càng thẳng tắp, hấn không để ý đến linh khí thiên địa đang tụ tập về phía hấn.

Cùng lúc đó.

Trên đỉnh Côn Luân, ở đây ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy dải ngân hà rực rỡ. Đây là nơi cao nhất của nhân gian, ở đây có một đạo cung khổng lồ, trước đạo cung có một khu rừng, trong rừng có một cái đình nhỏ, Phương Vọng và Chí Thánh đang uống trà trong đình.

“Đã ba trăm năm kể từ trận chiến giữa ngươi và ta, đạo hạnh của ngươi càng ngày càng khiến ta không thể nhìn thấu. Ngươi dường như đang lĩnh ngộ quy tắc thời không, đã ảnh hưởng đến chúng sinh.”

Chí Thánh cảm thán.

Đã ba trăm năm kể từ khi Phương Vọng đánh bại Chí Thánh, trong ba trăm năm này, Phương Vọng đã dốc hết sức lực xây dựng Côn Luân, khiến Côn Luân đã được xây dựng xong.

Ngọn núi cao nhất của Côn Luân cao tới chín vạn trượng, cắm chế trên núi vượt quá vạn loại, số lượng càng không thể đếm xuể. Linh khí của nhân gian đều đang tụ về Côn Luân, Côn Luân mở cửa cũng đã gần trăm năm, mỗi ngày đều có sinh linh leo núi nhưng hiện tại vẫn chưa có ai có thể đi bộ đến đỉnh núi.

Tu sĩ Vọng Đạo đã ở lại Côn Luân, từ lưng chừng núi trở lên, khắp nơi đều có bóng dáng đệ tử Vọng Đạo ngộ đạo.

Phương Vọng hỏi: “Trong mắt ngươi, sự can thiệp này của ta có ích kỷ không?”

Chí Thánh trầm ngâm nói: “Khó nói, ngươi dường như chỉ can thiệp vào những người có nhân quả với ngươi nhưng dù vậy, nó cũng sẽ ảnh hưởng đến chúng sinh. Theo sự ảnh hưởng của ngươi, khí vận của nhân gian lại tăng lên ngày càng nhanh, đời Thiên môn mở ra, nhân gian hẳn có thể ứng phó tốt hơn.”

Phương Vọng nở nụ cười, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, tự lẩm bẩm: “Lần này † a không muốn đời hơn ho vô số. † a muốn đích thân đi tìm bọn họ.”

Chí Thánh không cảm thấy ngạc nhiên mà cảm thán: “Với thực lực của ngươi, hiện tại trấn áp Tiên Đình không khó, nhìn khắp Tiên giới, không có mấy người có thể là đối thủ của ngươi.”

Sức mạnh Thiên Đạo Siêu Thoát, hắn đã thực sự cảm nhận được, mọi thứ của hắn vẫn nằm trong Thiên Đạo Quy Hư.

Thần thông ngay cả tiên quân Siêu Thoát cũng không thể chống lại, hắn không nghĩ ra ai có thể chống đỡ.

Quan trọng nhất là sau khi trận chiến giữa hai người kết thúc, trong ba trăm năm này, Chí Thánh rõ ràng cảm thấy tu vi của Phương Vọng vẫn đang tăng lên nhanh chóng.

Thật đáng sợ!

Những năm này, Chí Thánh cũng cố gắng tìm hiểu về Thiên Đạo, càng tìm hiểu, hắn càng cảm thấy Thiên Đạo mới là chính đạo. Cái gọi là Thánh đạo, Đế đạo và Tiên đạo mà Tiên Đình đi là sai lầm, bỏ qua con đường của bản thân thiên địa, có lẽ là con đường sai lầm.

Phương Vọng tiếp tục nói: “Nếu như muôn vạn thời không đều được dung hợp thì sự thù hận mà tiên thần phải đối mặt cũng sẽ khó có thể lường được, có thể có nhiều thời không khác nhau như vậy, Tiên Đình có trách nhiệm không thể chối cãi.”

Chương 832: Nguồn gốc của tất cả. (2)

Chương 832: Nguồn gốc của tất cả. (2)

Chí Thánh không phản bác, cười nói: “Trêu đùa thời không, chính là trêu đùa nhân quả. Tiên giới có quá nhiều thế lực diệt vong trong kiếp nạn này, trong bóng tối, dường như có một loại lực lượng nào đó đang cân bằng tất cả những điều này, khiến thời không không nở rộng vô hạn.”

Phương Vọng cũng nhận ra loại lực lượng đó nhưng ngay cả với đạo hạnh Thiên Đạo Siêu Thoát của hắn, hắn cũng không thể nhìn thấu hoàn toàn.

Hiện tại hắn vừa lĩnh ngộ quy tắc thời không, vừa để thời không mà hắn đã trải qua trước đây dung hợp với hiện tại. Đây là một loại đạo lực khổng lồ, vượt trên ba nghìn quy tắc, ngay cả tiên thần cũng rất khó phát hiện.

“Ngươi xuống dưới một chuyến đi.”

Phương Vọng mở miệng nói.

Chí Thánh nghe vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Đi làm gì?”

“Đi xuống theo đường núi, sẽ có người khiến ngươi dừng lại, ngươi nhìn thấy hắn, muốn làm gì thì làm.”

Nghe Phương Vọng nói chuyện thần bí, Chí Thánh thấy hứng thú, hần lập tức đứng dậy, đi về phía bên ngoài khu rừng.

Đợi Chí Thánh rời đi, tay phải của Phương Vọng vuốt lên mặt bàn đá. Ngay sau đó, trên mặt bàn đá xuất hiện những điểm sáng màu bạc, những điểm sáng này tụ lại thành một bóng người, không nhìn rõ dung nhan.

Bóng người này quỳ gối, hai tay ôm đầu, dường như đang gào thét, thỉnh thoảng lại cúi đầu, lại giống như đang cầu xin.

Nhìn bóng người này, ánh mắt của Phương Vọng dần thay đổi.

“Thì ra là ngươi...”

Phương Vọng tự lẩm bẩm, giọng điệu mang theo một chút cảm thán.

Hắn đang suy diễn nhân quả, truy tìm nguồn gốc của tất cả.

Trước lần sống lại này, hắn còn có tám lần sống lại nữa, mà tám lần sống lại này không phải là nguồn gốc con đường sống lại của hắn. Trước đó, có người đã liều mạng sống lại, người đó mượn một cách khác, muốn giúp Phương Vọng tồn tại trong luân hồi.

Phương Vọng không hiểu tại sao hắn lại làm như vậy, nhìn hắn cầu xin, Phương Vọng đầy bụng nghi hoặc.

Nhìn mãi nhìn mãi: DhuŦng VonaŦ đăt nhiên cảm thấv hần không nhảỉ đàng cầu xin.

Hắn đang sợ hãi!

Trên biển mây, một dãy bậc thang dài nối liền với một đài tròn khổng lồ, phía sau đài tròn là mặt trời lặn. Ánh nắng chiếu khắp bầu trời, khiến mặt sau của đài tròn xuất hiện từng tia sáng vạn trượng, tráng lệ vô cùng.

Trên đài tròn, Chu Tuyết, Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh và hơn mười tu sĩ Kim Tiêu giáo đang đứng, ánh mắt họ nhìn về phía trước. Một bóng người cao trăm trượng đang ngồi xếp bằng trên đài sen, đài sen lơ lửng, toàn thân có màu xanh, cánh sen còn mang theo bóng mờ, đẹp vô cùng.

Đây là một nam tử mặc áo choàng màu xanh lam, thân hình vạm vỡ, khuôn mặt hiền hòa, không hề có chút áp lực nào, ngược lại còn có một khí chất từ bi, thánh thiện.

Hắn chính là Thánh chủ Thần Đài, Hồn Nguyên Thánh Chủ!

“Tiên Đình bất nghĩa, quả thực phải trừng phạt nhưng Thần Đài dốc hết sức lực cũng chưa chắc đã có thể trừng phạt Tiên Đình.”

Hồn Nguyên Thánh Chủ lộ vẻ bi thương, thở dài nói.

Chu Tuyết bình tĩnh nói: “Không chỉ có Thần Đài ra tay, Tiên Đình cũng có phiền phức riêng phải đối phó, các người không phải vẫn luôn chờ cơ hội này sao? Hơn nữa Thiên Đế sắp đắc đạo rồi.”

Đắc đạo!

Hai chữ này vừa thốt ra, sắc mặt của Hồn Nguyên Thánh Chủ lập tức thay đổi, hắn cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào nhóm người Chu Tuyết, hỏi: “Thật sao? Làm sao người biết được?”

Chu Tuyết trả lời: “Ta có cách của ta để biết, hơn nữa Thánh chủ cứ nghĩ xem, đã bao nhiêu năm không gặp Thiên Đế, cho dù ta nói dối cũng không ảnh hưởng gì đến Thánh chủ nhưng nếu là thật, Thánh chủ ngài không thể đánh cược!”

Sắc mặt của Hồn Nguyên Thánh Chủ thay đổi liên tục.

Phương Hàn Vũ lòng tràn đầy tò mò, hắn không khỏi nhìn Phương Tử Canh. Hai anh em dùng ánh mắt giao lưu, tò mò tại sao Chu Tuyết lại biết nhiều chuyện về Tiên giới như vậy.

Bọn họ theo Chu Tuyết lên Thượng giới, những năm này luôn có thể hóa giải nguy hiểm, đồng thời có được nhiều cơ duyên, tu vi không ngừng tăng lên. Bây giờ bọn họ hồi tưởng lại những năm này, đều cảm thấy không thể tin được. họ vẫn không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

Nàng đã làm được như thế nào?

Thiên địa chìm vào im lặng, Chu Tuyết cũng không vội, chờ Hỗn Nguyên Thánh Chủ đưa ra lựa chọn.

Hồi lâu sau.

Hỗn Nguyên Thánh Chủ mới mở miệng nói: “Được, Thần Đài sẽ phát động tấn công Tiên Đình, các người hãy tùy cơ ứng biến!”

Giọng điệu của hắn đột nhiên thay đổi, không còn vẻ hòa nhã như trước.

Chu Tuyết nghe vậy, khuôn mặt lộ ra nụ cười. Nàng giơ tay hành lễ với Hỗn Nguyên Thánh Chủ, rồi quay người rời đi, những người khác theo sát phía sau.

Hỗn Nguyên Thánh Chủ nhìn chằm chằm vào bóng lưng của nàng, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, không biết đang nghĩ gì. ...

Thời gian ở nhân gian trôi qua rất nhanh, đặc biệt là đối với các tu tiên giả của Côn Luân.

Trên một con đường lên núi, một nam tử trẻ tuổi mặc áo đạo sĩ rộng thùng thình đang đi, trông hắn chỉ mới ngoài hai mươi tuổi nhưng khuôn mặt lại không được gọn gàng.

Chính là Phương Cảnh sau khi lớn lên.

Trên đường lên núi, hắn đã đi trọn mười năm, càng lên cao, hắn gặp càng nhiều cấm chế, thậm chí còn có một nơi khiến hắn phải dừng lại hai năm. Trong hai năm đó, ý chí của hắn chìm đắm trong ảo cảnh, không thể tìm ra lối thoát.

“Ông à, nhanh lên.”

Phương Cảnh bước nhanh như bay, đồng thời hét lớn, giọng nói vang dội.

Chí Thánh đi theo phía sau, như đang nhàn tản dạo bước. Nhìn bóng lưng Phương Cảnh, khuôn mặt hắn tràn đầy nụ cười hiền hòa.

Lúc này, Chí Thánh hóa thân thành một lão già, già nua yếu ớt, không có chút khí phách của Đại Thánh nào.

Chương 833: Ý nghĩa tồn tại của Phương Vọng.

Chương 833: Ý nghĩa tồn tại của Phương Vọng.

“Chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã sơ bộ nắm giữ được đạo của ta, rốt cuộc là do tư chất của hắn siêu phàm, hay là Côn Luân này ẩn chứa những điều huyền diệu mà ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu?”

Chí Thánh tò mò nghĩ trong lòng.

Những năm ở Côn Luân này, sự phản đối của hắn đối với Phương Vọng đã không còn chút gì nữa, thay vào đó là sự tò mò về con đường mới.

Mặc dù đã đi đến đỉnh cao của Thánh đạo nhưng rất nhiều lý niệm của Thiên Đạo vẫn khiến hắn phấn chấn.

Hắn cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể tiếp tục tiến lên, chứ không phải chỉ quan sát nhân gian một cách nhàm chán.

Hai người mỗi người mang một tâm tư, vừa đi vừa leo núi, bọn họ đã rất gần đỉnh núi, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy

hình tượng của các vì sao.

Phương Cảnh đột nhiên nhìn thấy một người, đứng trên vách đá, giữ tư thế đầm quyền, gió nhẹ thổi bay áo choàng của hắn, phác họa rõ nét đường nét cơ bắp của hắn, tràn đầy sức mạnh.

Người này chính là Dương Độc!

Ánh mắt Dương Độc liếc về phía Phương Cảnh và Chí Thánh đang leo lên, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tu vi của tên này thấp như vậy, sao lại đi đến đây được?”

Dương Độc trầm nghi hoặc nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của đối phương hơi giống với vị tồn tại kia, hắn dường như đã nghĩ ra điều gì đó.

Khi Phương Cảnh đi ngang qua Dương Độc, hắn vẫn lịch sự hành lễ với Dương Độc.

Khi hắn bước sáu bước, phía sau truyền đến giọng nói của Dương Độc: “Đạo Chủ không thường ở trong cung, người có thể đến khu rừng bên ngoài cung để tìm.”

Nghe vậy, Phương Cảnh không khỏi mừng rỡ, quay người lại cảm ơn Dương Độc.

Chí Thánh đi theo lên, hắn trực tiếp phớt lờ Dương Độc.

Dương Độc tưởng hắn là người hầu của Phương Cảnh, cũng không nhìn nhiều.

Khoảng nửa ngày trôi qua.

Phương Cảnh cuối cùng cũng đến đỉnh Côn Luân sơn. Nhìn ra xa, hắn cảnh cung điện có một khu rừng, các vì sao ở ngay trên đầu, dường như chỉ cần giơ tay là có thể hái được.

“Là ở đó sao...”

Phương Cảnh nhìn về phía khu rừng xa xa, cố nén sự kích động nghĩ.

Hắn không quan tâm đến Chí Thánh phía sau, bước nhanh về phía khu rừng.

Tuy nhiên, hắn chưa đi được mấy bước, đã có một cảm giác không rõ ràng, trước mắt hiện ra rất nhiều hình ảnh, vừa xa lạ vừa quen thuộc, tất cả đều liên quan đến hắn.

Giống như những ký ức bị lãng quên bắt đầu hồi sinh.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, khiến Phương Cảnh đắm chìm trong đó, muốn nhìn thấy nhiều hơn.

Hắn lại nhìn thấy một giấc mơ thời thơ ấu. Giấc mơ đó khiến hắn ấn tượng sâu sắc, đến tận bây giờ vẫn không thể quên, giờ đây giấc mơ bắt đầu trở nên rõ ràng.

Khi hắn nhìn thấy Phương Vọng ôm hắn và chiến đấu với các tu sĩ của Đế Hải Huyền triều, đôi mắt hắn không khỏi mở to, trong mắt lóe lên một tia sáng nào đó.

Không biết từ lúc nào, hắn đã đi vào khu rừng, khoảng cách với Phương Vọng ngày càng gần.

Phương Vọng ngồi trước bàn đá, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, không biết đang nghĩ gì.

Chí Thánh đi trước Phương Cảnh một bước, đến trước mặt Phương Vọng, mở miệng nói: “Tên nhóc này bị ảnh hưởng bởi nhân quả thời không, thực sự không sao chứ?”

Phương Vọng không cúi đầu, vẫn nhìn chằm chằm vào bầu trời, nói: “Người nói xem, bây giờ có phải là thời cơ tốt nhất không?”

Chí Thánh sững sốt, nghi hoặc hỏi: “Thời cơ gì?”

Phương Vọng không trả lời.

Lúc này, Phương Cảnh đi đến trước mặt Phương Vọng, quỳ xuống, nửa quỳ trước mặt Phương Vọng, đôi mắt hấn đã đỏ hoe.

Hấn nghiêng răng nói: “Đại bá, tính tình ta phóng túng, lơ là tu luyện, ta xin lỗi ngài, nếu ta cố gắng tu luyện thì ngài đã không cần phải một mình đối mặt với tiên thần.”

Hấn đã nhớ lại kiếp trước, những ký ức đó như sóng nhiệt ập vào tâm trí hấn. khiến cảm xúc của hấn dâng trào. Khóe miệng Phương Vọng cong lên, hấn cười nói: “Nếu ta cần người giúp đỡ thì sự tồn tại của ta sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.”

Phương Cảnh không khỏi ngẩn đầu, kinh ngạc nhìn Phương Vọng.

Hấn thấy Phương Vọng giơ tay, vung về phía bầu trời đầy sao.

Dưới cái vung tay này, đỉnh bầu trời đầy sao xuất hiện một lỗ hồng khổng lồ. Ngay sau đó, Côn Luân phát ra những tia sáng bạc, nhanh chóng tụ lại với nhau, đầu cuối nối với lỗ hồng trên bầu trời đầy sao, ngưng tụ thành một bậc thang dài, kéo dài đến đỉnh Côn Luân sơn.

“Cảnh nhi, có dám cùng ta đại náo Tiên Đình không?”

Đại náo Tiên Đình!

Phương Cảnh nghe xong câu này, máu trong người sôi trào, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Chí Thánh vượt râu cười, lúc Phương Cảnh không chú ý, hấn đã khôi phục chân thân, không còn già nua như vậy nữa.

Theo Phương Vọng phá vỡ không gian nhân gian, ngưng tụ bậc thang Thiên Đạo, khí vận nhân gian vì thế mà cuộn trào. Ba nghìn quy tắc chảy về phía lỗ hồng trên bầu trời đầy sao

đó, dẫn đến muôn vàn dị tượng thiên địa, khiến chúng sinh lo lắng bất an.

Phương Vọng một bước đã đến chân bậc thang Thiên Đạo, hần bắt đầu bước lên trời.

Phương Cảnh hoàn hồn, vội vàng nhảy lên, rơi xuống sau lưng Phương Vọng. Hần quay đầu nhìn lại, vừa vặn nhìn thấy Chí Thánh bay tới, rơi xuống sau lưng hần.

“Người là...”

Phương Cảnh cẩn thận hỏi.

Chí Thánh cười ha hả nói: “Người gọi ta là ông mười năm, sao thế? Không nhận ra rồi sao?”

Phương Cảnh tròn tròn mắt, vẻ mặt kinh ngạc.

Hần đang định nói thêm thì một luồng ánh sáng xanh bay tới, rơi xuống vai Phương Vọng, chính là Tử Linh.

“Công tử, dẫn theo ta với!”

Chương 834: Đại náo Tiên Đình.

Chương 834: Đại náo Tiên Đình.

Tử Linh phấn khích nói. Nó thường nghe Tiểu Tử kể về những trải nghiệm khi cùng Phương Vọng chinh chiến, nó vô cùng khao khát.

Lúc này, vai phải của Phương Vọng bốc lên từng luồng tử khí, ngưng tụ thành một long hồn màu tím, chính là Tiểu Tử.

“Cuối cùng cũng sắp báo thù rồi sao, công tử, ta đã sớm chờ không kịp rồi!”

Tiểu Tử phấn khích nói.

Phương Vọng không trả lời, chỉ bước lên, áo trắng tung bay phấp phới.

Hồng Trần, Độc Cô Ván Hồn cùng những người đứng đầu Vọng Đạo nhanh chóng bay tới. Bọn họ đều cầm lệnh bài Vọng Đạo, tránh được cấm chế trên đường đi.

“Đạo Chủ, ngài đi đâu vậy?”

Độc Cô Ván Hồn hỏi lớn.

Thời gian này, bọn họ cũng giống như Phương Cảnh, luôn mơ thấy kiếp trước, mãi đến hôm nay mới hoàn toàn dung hợp, chính vì vậy mà bọn họ mới căng thẳng.

Phương Vọng kiếp trước không thể ngăn cản được toàn bộ Tiên Đình, nhân gian Huyền Tổ càng bị diệt một nửa sinh linh. Đối mặt với Tiên Đình mạnh mẽ như vậy, chẳng lẽ hắn lại phải một mình đối mặt sao?

Phương Vọng không quay đầu lại, lời nói của hắn nhẹ nhàng rơi xuống:

“Ở nhân gian chờ ta, ta sẽ đổi cho các ngươi một bầu trời mới.”

Nghe lời hắn nói, một đám tu sĩ Vọng Đạo không khỏi im lặng, bọn họ nhìn Phương Vọng với ánh mắt đầy mong đợi.

Đạo Chủ kiếp này dường như thực sự mạnh hơn kiếp trước!

Ít nhất là Côn Luân kiếp trước sau khi Thiên môn mở ra vẫn chưa xây dựng xong, chỉ riêng tạo hóa của Côn Luân đã đủ khiến bọn họ đắm chìm trong mơ tưởng.

Chúng sinh khắp nhân gian đều nhìn thấy trên bầu trời xuất hiện một lỗ đen khổng lồ, biển mây hóa rồng, thân rồng uốn lượn mà đi, tráng lệ như tranh vẽ.

Cảnh tượng này khiến chúng sinh hoang mang lo sợ, có người nhắc đến trận đại chiến giữa Thiên Đạo và tà ma thiên ngoại mấy trăm năm trước, cũng có người cho rằng thiên tai

sắp giáng xuống, đủ loại lời đồn đại. Thiên Đạo mà sương mù cũng không thể che khuất.

Bọn họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng lại cảm thấy lo lắng Vô cớ.

“Phu quân, Cảnh nhĩ sẽ không sao chứ?”

Dịch Tú Ương mở miệng hỏi.

Phương Tâm hít sâu một hơi, nói: “Đại ca ta đã chỉ điểm cho nó, sao nó có thể có chuyện gì được?”

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng hắn vẫn có chút lo lắng.

Không phải là sẽ xảy ra chuyện gì chứ?...

Tiên giới, Tiên Đình.

Trên biển mây, từng tòa cung điện lầu các san sát, mỗi tòa cung điện đều tỏa ra ánh sáng vạn trượng, hư ảo mà đẹp đẽ.

Đột nhiên, trên bầu trời Tiên Đình xuất hiện một lỗ đen, nhanh chóng mở rộng, một bậc thang dài màu bạc xuất hiện từ đó, bay thẳng về phía sâu trong Tiên Đình.

Một vị tiên thần mặc áo giáp bạc đột nhiên xuất hiện giữa không trung, hắn giơ thanh trường thương trong tay lên, dùng pháp lực của mình để chống đỡ.

Ầm!

Bậc thang dài màu bạc trực tiếp hút bay vị tiên thần mặc áo giáp bạc, áo giáp bạc trên người hắn vỡ tan, pháp lực hóa thành sương mù tản ra, hắn đập xuyên một tòa tháp lầu, rơi xuống biển mây.

“Ngông cuồng!”

Một tiếng quát lớn vang lên, chỉ thấy từng vị tiên thần lao đến từ các hướng khác nhau, khí vận quần quanh người, khí thế hùng hồn. Bọn họ ngưng tụ ra bảo linh bản mệnh của

mình, thi triển thần thông, muốn phá hủy bậc thang Thiên Đạo.

Nhưng mặc cho bọn họ điên cuồng tấn công, bậc thang Thiên Đạo hoàn toàn không bị ảnh hưởng. Pháp lực của các vị tiên thần vừa chạm vào nó đã tản ra, tạo thành một màn sương mù mênh mông, còn bậc thang Thiên Đạo thì thế không thể cản, đập vỡ từng Thiên môn hùng vĩ như núi trên đường đi.

Càng ngày càng nhiều tiên thần xuất hiện nhưng bọn họ đều không thể ngăn cản bậc thang Thiên Đạo, thậm chí có tiên thần đáp xuống trên bậc thang dài, muốn dùng sức mạnh của bản thân để trấn áp bậc thang Thiên Đạo. Các thần trụ cũng lần lượt xuất hiện nhưng bọn họ vẫn không thể ngăn cản.

“Sao lại thế này...”

Đại thần trụ tròn tròn mắt, cảm nhận được lực đánh sâu của bậc thang Thiên Đạo, hấn sợ mất mật, chiếc ô lớn trong tay run rẩy dữ dội, có xu hướng tan rã.

Một vị tiên thần cảm trường kích rơi xuống bậc thang Thiên Đạo, hấn nhanh chóng lao về phía lỗ đen, mỗi bước đều rất nặng nề, khiến cả thiên địa này vang vọng tiếng đất rung.

Rất nhanh, hấn đã giết đến trước lỗ đen. Hấn đang định lao đầu vào bóng tối thì đột nhiên một bàn chân xuất hiện từ trong lỗ đen, giẫm lên ngực hấn, dùng sức đá hấn bay ra ngoài.

Gần như trong nháy mắt, vị tiên thần này mất đi ý thức, trường kích rời khỏi tay, thân thể lăn dài trên bậc thang Thiên Đạo, cuối cùng đập thủng mái hiên của một tòa cung điện.

Trong lỗ đen, Phương Vọng bước ra từ bóng tối, Thiên Cung kích lơ lửng bên cạnh, đi theo hấn về phía trước. Hồn phách Tử Long do Tiểu Tử hóa thành quần quanh Thiên Cung kích, khí thế hùng hồn.

Chí Thánh theo sát phía sau, hần bước ra từ bóng tối khiến không ít tiên thần biến sắc.

Phương Cảnh cũng bước ra theo, hần không có khí thế của Phương Vọng và Chí Thánh, mà nhiều hơn là sự căng thẳng và phần khích. Khi nhìn thấy cảnh tượng hùng tráng của Tiên Đình, hần không khỏi tròn tròn mắt.

Từ đây nhìn xuống những vị tiên thần khí thế mạnh mẽ kia, trong lòng hần có một sự phần khích không thể nói nên lời.

“Chí Thánh! Thì ra là ngươi!”

Đại thần trụ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Chí Thánh, lạnh lùng nói.

Bởi vậy mới nói lúc trước Chí Thánh và Phương Vọng chiến đấu lâu như vậy thì ra Chí Thánh chính là chỗ dựa của Thiên Đạo.

Chương 835: Đại náo Tiên Đình. (2)

Chương 835: Đại náo Tiên Đình. (2)

Chí Thánh không trả lời, hần rất có hứng thú nhìn Phương Vọng.

Chỉ thấy Phương Vọng giơ tay phải lên, lòng bàn tay hướng về phía cung điện tiên lâu môn môn vô tận bên dưới, vẻ mặt hần lạnh lùng.

Nhìn thấy Phương Vọng giơ tay lên, sắc mặt của nhiều vị tiên thần đại biến.

“Kết trận!”

Đại thần trụ hét lớn, mười tám thần trụ đi đầu kết trận, tốc độ kết trận của bọn họ cực nhanh, trong nháy mắt đã lập trận, triệu hồi một bóng dáng kinh khủng cầm nù.

Bàn tay phải của Phương Vọng đột nhiên xoay chuyển, lòng bàn tay hướng lên trên, thuận thế nắm lại.

Hắn vừa nắm tay, thiên địa trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng!

Những cung điện tiên lâu bên dưới lần lượt hóa thành tro bụi, từng vị tiên thần trực tiếp bị nghiền thành bột mịn, theo gió bay đi. Bóng dáng cầm rìu do mười tám thần trụ triệu hồi vừa mới giờ rìu lên thì đã theo gió mà tan biến. Mười tám thần trụ trợn tròn mắt, bọn họ không kịp mở miệng, đã cùng tan biến với cung điện xung quanh.

Mọi thứ trên biển mây đều không còn tồn tại, chỉ còn lại bậc thang Thiên Đạo lơ lửng, không ngừng kéo dài.

Phương Cảnh trợn tròn mắt, không dám tin vào những gì mình nhìn thấy và nghe thấy.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ mình đã trúng ảo thuật trước đó, mọi thứ hắn nhìn thấy trước đó đều là giả.

Nụ cười của Chí Thánh cũng cứng đờ, hắn cũng không ngờ Phương Vọng lại mạnh đến mức này.

“Thiên Đạo Quy Hư? Không đúng, đây là thần thông mà hắn đã sử dụng trước đây, mới bao nhiêu năm, mà lại có sự thay đổi lớn như vậy...”

Chí Thánh thâm kinh ngạc.

Cung điện tiên lâu vô biên vô hạn đều hóa thành tro bụi, biển mây chỉ còn lại bậc thang Thiên Đạo và mặt trời treo trên bầu trời.

Thê lương, lạnh lẽo.

Phương Vọng thong thả bước đi trên bậc thang Thiên Đạo. Chí Thánh, Phương Cảnh theo sát phía sau, ba người như thể đến từ thế giới khác. Lona hồn màu: †ím trên Thiên Cuna kích

càng † ùv ý vãn veo thân rầno. thể hiện dáng hình mạnh mẽ của mình.

Phương Cảnh cảm nhận được linh khí mệnh môn của thế giới này, lại vận chuyển công pháp hấp thụ linh khí, xác định mình không phải đang ở trong ảo cảnh.

Điều này khiến hắn càng thêm chấn động.

“Tiên Đình cứ thế mà không còn nữa sao?”

Phương Cảnh không nhin được hỏi.

Chí Thánh lắc đầu nói: “Nào có dễ dàng như vậy, Tiên Đình còn có nội thiên địa của riêng mình, Thiên Đế và bốn đại chiến thần đều chưa ra tay, nhưng chiêu vừa rồi của Đạo Chủ coi như khiến Tiên Đình tổn thất nặng nề, cho dù những vị tiên thần kia có thể dựa vào khí vận để sống lại thì trong thời gian ngắn cũng khó có thể khôi phục lại thực lực ban đầu.”

Phương Vọng đi về phía trước, lãnh đạm nói: “Bọn họ không thể sống lại.”

Chí Thánh nghe vậy, không khỏi cau mày, trong mắt lộ ra vẻ kinh sợ.

Ngay lúc này, phía trước chân trời đột nhiên xuất hiện một lượng lớn tử khí, tiếp đó, ngưng tụ thành một khuôn mặt khổng lồ, chính là Lăng Tiêu Thánh Đế.

Lăng Tiêu Thánh Đế nhìn Phương Vọng từ xa, cau mày.

Hắn vừa định mở miệng, ánh mắt đột nhiên lâm vào vẻ mờ mịt.

Phương Cảnh bị khuôn mặt của Lăng Tiêu Thánh Đế dọa sợ nhưng có Phương Vọng ở đây, hắn không hoảng loạn.

Chí Thánh nhìn ra điều gì đó, ánh mắt trở nên kỳ lạ.

Vài giây sau, ánh mắt của Lăng Tiêu Thánh Đế trở lại bình thường, khuôn mặt không lộ của hắn cũng theo đó mà biến mất, tử khí cuộn cuộn, chân thân của hắn hiện ra từ trong đó.

Thấy vậy, Phương Cảnh không khỏi căng thẳng, Lăng Tiêu Thánh Đế trông có vẻ không đơn giản, tiếp theo sẽ xảy ra trận đại chiến như thế nào?

Hắn đang nghĩ, Lăng Tiêu Thánh Đế đột nhiên làm ra hành động khiến hắn kinh ngạc, chỉ thấy Lăng Tiêu Thánh Đế nghiêng người, giờ ngón tay chỉ về một hướng.

Lăng Tiêu Thánh Đế lại chỉ đường cho Phương Vọng!

Bậc thang Thiên Đạo điều chỉnh phương hướng theo đó, hướng về phía Lăng Tiêu Thánh Đế chỉ.

Tốc độ kéo dài của bậc thang Thiên Đạo cực nhanh, ba người Phương qua trước mặt Lăng Tiêu Thánh Đế.

Ánh mắt của Lăng Tiêu Thánh Đế dừng lại trên người Chí Thánh, ánh mắt phức tạp.

Chí Thánh không thèm để ý đến ánh mắt của hắn.

Mười mấy giây sau, Phương Vọng đột nhiên giơ tay, Thiên Cung kích lơ lửng bên cạnh đột nhiên lao về phía trước.

Ầm!

Thiên Cung kích bay ra xa hàng chục dặm, dừng lại giữa không trung, như thể có một bức tường vô hình cản trở nó, không gian xung quanh lưỡi kích nứt ra như mặt gương.

Cùng với một tiếng vỡ giòn vang lên, không gian vỡ vụn, một thế giới tươi đẹp rực rỡ hiện ra trước mắt ba người Phương Vọng, tiên khí mênh mông tràn ra từ trong đó.

Cách lỗ hổng không gian, bọn họ như đang nhìn thế giới của một vị diện khác. Cung điện tiên bên trong càng thêm

hùng vĩ, long phượng tung hoành trong mây mù, tiên thần liên tục xông ra khỏi biển mây, nhanh chóng đến trước lỗ hồng không gian, nghiêm trận chờ đợi.

Một luồng thiên uy to lớn từ trên trời giáng xuống, khiến hơi thở của Phương Cảnh, Tử Linh trở nên gấp gáp.

Ngọn lửa cuộn cuộn như cột khí giáng xuống, ngăn giữa bậc thang Thiên Đạo và lỗ hồng không gian.

Trong ngọn lửa dần dần ngưng tụ thành một bóng dáng uy phong lâm liệt.

Phương Vọng nhớ khí tức của hắn.

Nộ Thế Thần La!

Hắn vừa xuất hiện, Cửu Diện Thần La đương nhiên cũng không xa.

Quả nhiên!

Trong nội thiên địa của Tiên Đình, vô số sấm sét đột nhiên xuất hiện, đan xen vào nhau, ngưng tụ thành bóng dáng Cửu Diện Thần La.

Thấy Cửu Diện Thần La hiện thân, những vị tiên thần kia đều quỳ lạy hành lễ.

Chương 836: Mau đi mời bộ hạ xuất quan!

Chương 836: Mau đi mời bộ hạ xuất quan!

Cửu Diện Thần La đi ra từ trong sấm sét. Hắn mặc một bộ giáp bạc dày nặng và uy phong, giáp vai như đầu rồng, dữ tợn đáng sợ, đôi mắt rồng càng thêm sống động như thật.

Mái tóc đen của hắn tùy ý bay tán loạn, đôi mắt dưới hàng lông mày lạnh lùng lộ ra sát ý cực độ, vượt qua không gian, ngưng tụ thành thực chất rơi vào người Phương Vọng.

“Giết hại tiên thần, ngươi đang phạm thượng với trời!”

Giọng nói của Cửu Diện Thần La vang lên, ngữ khí lạnh lùng.

Phương Vọng cũng lên tiếng: “So với lần trước, ngươi bớt đi sự bình tĩnh, ngươi hoảng rồi.”

Nghe vậy, lông mày Cửu Diện Thần La nhíu lại.

Ầm ầm——

Mây đen cuộn cuộn kéo đến, còn chưa che trời lấp đất, bầu trời đã trở nên đỏ rực, vô số thiên thạch ập đến từ ngoài trời, mang theo khói cháy ngùn ngụt, như cảnh tượng tận thế.

Phương Vọng rõ ràng cảm thấy lực lượng quy tắc của thế giới này bắt đầu rút lui.

Mọi thứ đều bắt nguồn từ Nộ Thế Thần La!

Đây là thủ đoạn tương tự như thiên địa linh tượng nhưng lại mạnh hơn thiên địa linh tượng.

Nộ Thế Thần La giơ tay phải lên, ngưng tụ thành một tòa bảo tháp, từng ô cửa sổ nhỏ trên tháp mở ra, từng luồng khí nóng hùng hực tràn ra từ trong đó, nhanh chóng hóa thành biển lửa, bao quanh toàn bộ thế giới.

Tóc dài của Nộ Thế Thần La tung bay hỗn loạn, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, hắn nhìn Phương Vọng bằng ánh mắt đầy tàn nhẫn.

“Để ta xem xem cái gọi là Thiên Đạo là gì!”

Nộ Thế Thần La lạnh lùng nói. Hắn giơ cao bảo tháp trong tay, toàn bộ thế giới vì thế mà run rẩy, mọi thứ trước mắt ba người Phương Vọng đều bắt đầu vặn vẹo, trên người đột nhiên xuất hiện ngọn lửa. Ngọn lửa này không chỉ đốt cháy thân xác của bọn họ mà còn thiêu đốt cả linh hồn của bọn họ.

Phương Cảnh vừa cảm thấy hồn phách đau đớn dữ dội, dưới chân đột nhiên nở rộ kim liên, xua tan nỗi đau trên người hắn, mặc dù trên người vẫn còn lửa nhưng không cảm thấy đau đớn. Theo đó Hắn nhìn thấy Phương Vọng giơ tay lên.

Chí Thánh bên cạnh chấn động tinh thần.

Đến rồi!

Chí Thánh đã từng trải qua sự kinh khủng của Thiên Đạo Quy Hư, bây giờ nhìn thấy người khác gặp nạn, hắn không hiểu sao lại có chút mong đợi.

“Phong!”

Nộ Thế Thần La hét lớn, bảo tháp trong tay bùng phát ánh sáng rực rỡ. Ba nghìn quy tắc ẩn trong thiên địa đột nhiên xuất hiện, ngưng tụ thành những con rồng thật có màu sắc khác nhau, há miệng về phía ba người Phương Vọng từ các hướng khác nhau. Sóng nhiệt chứa đựng long uy khủng khiếp tràn ra, muốn nhấn chìm ba người Phương Vọng.

Tay phải của Phương Vọng nhẹ nhàng nắm lại, toàn bộ thế giới vì thế mà tĩnh lặng.

Ngay sau đó, toàn bộ thế giới bắt đầu co lại về phía lòng bàn tay của hắn, vô số ánh bạc nở rộ, như thể đang kéo căng mọi thứ giữa thiên địa.

Nộ Thế Thần La cũng mất đi màu sắc, hắn mở to mắt, kinh hãi phát hiện mình không thể né tránh.

Không chỉ vậy, pháp lực, khí huyết, nhân quả, khí vận của hắn đều đang bị tước đoạt!

Sao có thể!

Đây là thần thông gì?

Nộ Thế Thần La thậm chí không thể nói, tầm nhìn của hắn trở nên mơ hồ, không nhìn rõ được chân thân của Phương Vọng. ...

Cửu Diện Thần La bay ra từ nội thiên địa của Tiên Đình, phía sau là một đám tiên thần có khí thế mạnh mẽ đi theo, sắc mặt bọn họ vô cùng nghiêm trọng.

Theo ánh mắt của bọn họ nhìn lại, phía trước lơ lửng một quả cầu lửa khổng lồ có đường kính hơn nghìn trượng, quả cầu lửa rung động dữ dội, tràn ra từng luồng ánh bạc rực rỡ, như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Một luồng uy áp to lớn bao trùm tất cả các vị tiên thần. Đây không phải là lần đầu tiên bọn họ cảm nhận được luồng uy áp này, năm xưa khi Phương Vọng giao chiến với Chí Thánh, luồng uy áp như vậy đã từng nổ tung Thiên bị của bọn họ, đến tận bây giờ bọn họ vẫn không quên được.

Thần thông của Nộ Thế Thần La căn bản không thể áp chế được uy áp của Thiên Đạo Phương Vọng, điều này thuyết minh điều gì?

Tất cả các vị tiên thần đều đưa ra một nháng đoán không hay đàng hoàng thời bọn họ cũng cảm thấy hoang đường.

Vừa mới giao chiến, Nộ Thế Thần La đã không chịu nổi rồi sao?

Đây chính là chiến thần của Tiên Đình mà!

Phía sau nội thiên địa của Tiên Đình vang lên giọng nói run rẩy của một vị lão tiên: “Mau đi mời bệ hạ xuất quan!”

Dưới sự chú ý của Cửu Diện Thần La và các vị tiên thần, quả cầu lửa khổng lồ do pháp lực của Nộ Thế Thần La hóa thành đột nhiên co lại, như thể biến mất trong hư không.

Ngay sau đó, bọn họ nhìn thấy Phương Vọng, Chí Thánh, Phương Cảnh, còn Nộ Thế Thần La thì rơi xuống bậc thang Thiên Đạo.

Khí thể của Nộ Thế Thần La đã hoàn toàn tiêu tan, thân thể như hóa đá, khắp nơi tràn ngập vết nứt. Từng luồng khí xám tràn ra từ các vết nứt, toàn thân hấn run rẩy, không thể tin được nhìn Phương Vọng, không nói nên lời.

Phương Vọng vẫn giữ tư thế giờ tay, một viên châu sáng màu bạc lơ lửng trong lòng bàn tay hấn. Từng luồng khí xám chui vào trong đó, tạo thành luồng khí xoáy xung quanh viên châu bạc.

Cửu Diện Thần La đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nộ Thế Thần La, giờ tay ấn vào lưng Nộ Thế Thần La. Hấn muốn dùng pháp lực của mình giúp Nộ Thế Thần La nhưng tu vi, khí vận, nhân quả của Nộ Thế Thần La đang tiêu tan theo một cách khó hiểu. Đây là lần đầu tiên hấn gặp phải tình huống này.

“Chuyện gì xảy ra vậy...”

Cửu Diện Thần La vô cùng kinh ngạc, hấn quay đầu nhìn Phương Vọng, ánh mắt khóa chặt vào viên châu bạc trong tay Phương Vọng.

Chương 837: Kiếp nạn cuối cùng.

Chương 837: Kiếp nạn cuối cùng.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, tay phải đột nhiên siết chặt, viên châu bạc vỡ tan, tan thành mây khói. Gần như ngay lập tức, Nộ Thế Thần La cũng hóa thành tro bụi, khí tức hoàn toàn biến mất.

Cảnh tượng này đã kích thích sâu sắc đến các vị tiên thần ở xa. Đây chính là Nộ Thế Thần La, một trong bốn vị chiến thần của Tiên Đình!

Vậy mà lại bị người ta lật tay giết chết!

Sao có thể!

Các vị tiên thần run rẩy vì sợ hãi, thậm chí không ít vị tiên thần đã có ý định rút lui.

Phương Vọng tuyệt đối là kẻ địch đáng sợ nhất từ trước tới nay của Tiên Đình!

Khuôn mặt của Cửu Diện Thần La trở nên vô cùng u ám. Nhìn Phương Vọng đi về phía mình, hắn cảm thấy áp lực.

Chủ yếu là hắn không nhìn thấu thần thông của Phương Vọng, không hiểu thần thông của Phương Vọng được thi triển như thế nào.

Ngay lúc này, trên bầu trời bốn phương tám hướng liên tiếp xuất hiện từng vòng hào quang, nhanh chóng mở rộng. Từng vị tiên thần, phật đà, thần thú bay ra từ trong đó, đông đảo, chật ních, thậm chí còn có cả Long tộc, Phượng tộc, liên tục không ngừng, không ngừng ép chặt không gian bầu trời.

“Tà ma phương nào, dám phá hoại trật tự tam giới!”

“A di đà phật, tiên thần gặp nạn, Tiên giới lẽ ra phải cứu giúp.”

“Bắc Hải Long Vương dẫn Long tộc đến giúp!”

“Thiên tông đến bảo vệ trật tự tiên thần!”

Thủ lĩnh của từng thế lực liên tiếp hô to, thanh thế kinh thiên động địa, khiến sĩ khí của các vị tiên thần tăng vọt.

Nhìn khắp nơi, bầu trời sắp bị các thế lực Tiên giới này bao phủ, căn bản không thể đếm được có bao nhiêu sinh linh mạnh mẽ.

Thậm chí còn có người hô to với Chí Thánh, đe dọa Chí Thánh không được làm bậy.

“Chí Thánh?”

Phương Cảnh không khỏi nhìn về phía Chí Thánh bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc. Tiểu Tử truyền âm từ trong Thiên Cung kích: “Lão già, năm xưa người đại náo Tiên Đình, có từng gặp phải cục diện như vậy không?”

Chí Thánh cười ha ha nói: “Đương nhiên rồi, đây đều là những thế lực phụ thuộc Tiên Đình, bọn họ cần tiên thần tồn tại, lấy đó giành danh lợi cho giáo phái, chủng tộc của mình.”

“Bọn họ đến nhanh hơn so với trước đây, xem ra Thiên Đế đời này không phải là kẻ ngu xuẩn, hẳn đã sớm tính đến kiếp nạn này, đã chuẩn bị trước rồi.”

Âm!

Lại một luồng khí thể mạnh mẽ tuyệt luân giáng xuống:

“Tiên Đình gặp nạn, là chiến thần, bản quân sao có thể không đến?”

Một trong bốn vị chiến thần, Huyền Diệu Thần Quân!

Một luồng cực quang giáng xuống từ trên trời, rơi bên cạnh Cửu Diện Thần La, cùng hắn đối mặt với Phương Vọng.

Huyền Diệu Thần Quân mặc chiến giáp màu vàng, khoác một chiếc áo choàng lớn trên vai, chiến giáp tỏa ra ánh sáng vàng ảo diệu, sáng chói thần thánh, khuôn mặt hắn lạnh lùng, đôi mắt màu xanh bạc.

Cửu Diện Thần La nhìn chăm chăm Phương Vọng, nói: “Thần thông của hắn không đơn giản, nhất định phải cẩn thận.”

Huyền Diệu Thần Quân trêu chọc: “Đã bao nhiêu năm rồi chúng ta không cùng nhau chiến đấu, chỉ tiếc là Lăng Tiêu Thánh Đế đã phản bội chúng ta.”

Cửu Diện Thần La không trả lời. Hai vị chiến thần đồng thời ngưng tụ bảo linh bản mệnh của mình, bảo linh của Cửu Diện Thần La là một thanh đại kích một lưỡi, toàn thân đen kịt, quần quanh khí huyết đỏ. Còn Huyền Diệu Thần Quân thì ngưng tụ ra một thanh kiếm dài màu xanh, trên chuôi kiếm có hình ảnh chim xanh bay lượn.

Hai bảo linh vừa xuất hiện, một luồng khí thể ngút trời bùng nổ, khiến bậc thang Thiên Đạo cũng phải rung chuyển.

Thấy cảnh này, các vị tiên thần càng phấn chấn hơn.

Âm——

Một tiếng chuông chói tai vang lên, khiến không ít sinh linh hồn phách điên đảo.

Phương Cảnh vô thức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía chân trời sau lưng xuất hiện một vết nứt màu đen khủng khiếp, như thể có một tồn tại đáng sợ đang vung kiếm bên ngoài trời, chém nát bầu trời. Từ trong vết nứt màu đen bay ra từng đài tròn khổng lồ, mỗi đài tròn đều tỏa ra ánh sáng, xung quanh còn có phù văn do lực lượng quy tắc ngưng tụ. Trên đó có rất nhiều sinh linh đang đứng, thậm chí còn có những bóng người cao vạm vỡ cầm bảo linh đứng đó, giống như ma thần thời thượng cổ.

“Phương Vọng, chúng ta đến rồi!”

Tiếng của Phương Hàn Vũ truyền đến, giọng điệu tràn đầy phấn khích.

Trên đài tròn mà hắn đứng còn có Chu Tuyết, Phương Tử Canh, lúc này Phương Tử Canh như trở về kiếp trước, tóc bạc trắng, tỏa ra khí chất tà ác.

Hỗn Nguyên Thánh Chủ chính là một trong những bóng người cao vạm vỡ, hắn mở miệng nói: “Tiên Đình bất nhân, đùa giỡn chúng sinh, không nên tiếp tục nắm giữ trật tự

tam giới, hôm nay, Thần Đài sẽ đến lập lại trật tự cho tam giới!”

Giọng nói vừa dứt, trong thế lực Thần Đài bùng phát hai luồng khí thể không kém gì Cửu Diện Thần La, Huyền Diệu Thần Quân.

Huyền Diệu Thần Quân nheo mắt, nói: “Hai tên kia cũng đến rồi, xem ra đây là kế hoạch của bọn chúng.”

Cửu Diện Thần La hừ lạnh một tiếng, đột nhiên lao về phía Phương Vọng.

Hắn bước qua hàng trăm bậc thang, thanh hắc kích trong tay vung lên, xé rách không gian, Thiên Cung kích đột nhiên đập vào hắn.

Keng!

Hai thanh kích va vào nhau, tạo ra lực xung kích kinh người, cũng hoàn toàn châm ngòi cho cuộc đại chiến.

“Giế—”

Một đại tu sĩ của Thần Đài giờ kiếm lên gầm lên, lời nói chưa dứt, lưỡi kiếm của hắn đã bùng phát ra muôn vàn ánh sáng tím, hóa thành biển lửa màu tím mênh mông cuộn cuộn về phía các thế lực hỗ trợ Tiên Đình.

Chí Thánh do dự không biết có nên ra tay hay không thì nghe thấy giọng nói của Phương Vọng: “Người bảo vệ hắn cho tốt, nhân quả của ta, ta sẽ tự giải quyết.”

Chương 838: Kiếp nạn cuối cùng. (2)

Chương 838: Kiếp nạn cuối cùng. (2)

Phương Vọng bước xuống một bước, Thiên Cung kích bùng phát khí thể mạnh mẽ hơn, đánh bay thanh hắc kích, khiến Cửu Diện Thần La phải lùi xuống.

Huyền Diệu Thần Quân xông lên, đỡ lấy vai Cửu Điện Thần La, khiến hắn cũng phải lùi lại năm bậc.

Hắn nhìn Phương Vọng từng bước đi xuống với vẻ mặt kiên đề, nghiêng răng nói: “Khí thể của tên này đã vượt qua Chí Thánh!”

Cửu Điện Thần La giờ tay, cách không thu hồi thanh hắc kích. Hắn tiến lên một bước, tay trái thi pháp, từng bảo linh ngưng tụ trước người, có cung, kiếm, đao, tháp, dù, đĩa, côn, kéo, cộng thêm thanh hắc kích trong tay hắn, tổng cộng chín bảo linh bản mệnh.

Không biết hắn đang lắm bảm gì, tám bảo linh bản mệnh nhanh chóng hòa nhập vào trong hắc kích, khí huyết đỏ trên người hắn tăng vọt.

Hắn bước chân phải về phía trước, thiên địa vì thế mà biến sắc. Phương Vọng và hai người kia đột nhiên đến một vùng thiên địa đỏ như máu, bốn phương tám hướng mở ra từng con mắt, toàn bộ đều là mắt của Cửu Điện Thần La.

Phương Vọng cảm nhận được rất nhiều khí tức ập đến, những khí tức này giống hệt với Cửu Điện Thần La, hơn nữa còn ập đến từ quy tắc thời gian.

Cửu Điện Thần La đang triệu hồi chính mình ở những thời kỳ khác nhau!

Phương Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, nhìn từng con mắt thuộc về Cửu Điện Thần La, khiến hắn sởn tóc gáy.

Chí Thánh ngược mắt nhìn, khen ngợi: “Tiên Đình lại sinh ra thiên tài như vậy, thật không thể tin được.”

Khi hắn quét ngang Thượng giới, vẫn chưa có Cửu Điện Thần La.

Trước khi sống lại, hắn cũng từng nghe nói đến danh tiếng của Cửu Diện Thần La nhưng hắn không để vào mắt.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, hắn đã gặp quá nhiều thiên tài.

Từng con mắt khóa chặt Phương Vọng, dày đặc, căn bản không đếm được có bao nhiêu con mắt. Dưới bầu trời màu máu, những con mắt này trông thật kinh hoàng và đáng sợ. Ràng là Cửu Diện Thần La!

Cửu Diện Thần La với trang phục và khí chất khác nhau!

Huyền Diệu Thần Quân đứng bên cạnh Cửu Diện Thần La cũng vô cùng kinh ngạc, hắn không nhịn được hỏi: “Đại Tự Tại Đại La đại pháp của ngươi đã đại thành rồi sao?”

Cửu Diện Thần La mặt không biểu cảm, nói: “Cho dù đại thành, ta cũng chưa chắc thắng được, hắn đã ngộ ra đại đạo, chuẩn bị tinh thần hồn phi phách tán đi.”

Nghe vậy, sắc mặt của Huyền Diệu Thần Quân trở nên tái mét.

Phương Vọng đứng trên bậc thang Thiên Đạo giống như bọn họ, giơ tay phải lên, cách không vươn tay về phía bọn họ, lòng bàn tay hướng xuống.

Khuôn mặt của Phương Vọng rất hờ hững, dường như không hề bận tâm đến Đại Tự Tại Đại La đại pháp của Cửu Diện Thần La.

Cửu Diện Thần La đột nhiên giơ kích lên, hét lớn một tiếng. Trong nháy mắt, vô số con mắt khổng lồ trên bầu trời mở to, Cửu Diện Thần La đến từ các thời không khác nhau cùng nhau tụ hợp, pháp lực mệnh mệnh của bọn họ tụ hợp lại với nhau, xé nát mọi thứ trong tầm mắt của Phương Vọng và hai người kia.

Trong tích tắc, tay phải của Phương Vọng nắm chặt lại.

Một khí thể kinh khủng tuyệt luân đột nhiên bùng nổ.

Không phải Thiên Đạo Quy Hư, không phải Đại Quy Hư chương, mà là khí thể của Cửu Long Trấn Thiên quyền!

Một quyền nắm chặt, vạn vật diệt vong!

Ánh sáng mạnh chiếu vào mặt Cửu Diện Thần La, hai mắt hấn mở to, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Cùng với ánh sáng mạnh lóe lên, các thể lực Tiên giới đã bắt đầu giao chiến đều bị cắt ngang, cùng nhau quay đầu nhìn lại. Bọn họ không nhìn rõ bóng dáng của Phương Vọng và những người khác nhưng uy áp kinh khủng của Cửu Long Trấn Thiên quyền khiến bọn họ kinh sợ.

“Đây là cảnh giới gì?”

“Hít —— Ta cảm thấy pháp lực của mình sắp tan rã rồi...”

“Thiên Đạo sao? Hấn thực sự đến từ nhân gian à?”

“Đáng ghét, hấn rốt cuộc là thần thánh phương nào?”

Các sinh linh Tiên giới liên tục kinh ngạc, sợ hãi đan xen. Ngay cả các mẽ như vậy, thực sự cần bọn họ giúp đỡ sao?

Ánh sáng mạnh đột nhiên biến mất, Phương Vọng và những người khác lại xuất hiện trên bậc thang Thiên Đạo.

Huyền Diệu Thần Quân vỗ một chương vào bậc thang, một trận phù văn hư ảo đột nhiên lan rộng, bao phủ phạm vi ngàn dặm.

Giây tiếp theo, Phương Vọng và hai người kia đột nhiên xuất hiện trong hư không tối tăm, bậc thang Thiên Đạo dưới chân bọn họ cũng bị dịch chuyển đến.

Phương Cảnh cúi đầu nhìn xuống, Tiên giới hiện ra trước mắt hấn. Tiên giới được tạo thành từ từng lục địa tụ tập lại,

thậm chí còn có sông ngòi nối liền các lục địa, tiên khí mệnh mông, ánh sáng đại đạo không ngừng dâng lên, đẹp như tranh vẽ.

Thật là một thế giới rộng lớn!

Phương Cảnh có thể cảm nhận được mình cách Tiên giới vô cùng xa xôi, bởi vì những vì sao kia nhỏ bé như hạt cát trước Tiên giới.

Phương Vọng cuối cùng cũng lên tiếng: “Thần thông của ngươi rất tinh diệu, đã bước đầu tiếp xúc với đại đạo không gian.”

Sắc mặt của Huyền Diệu Thần Quân hơi khó coi. Hắn có vẻ thành công nhưng việc dịch chuyển Phương Vọng lại tiêu hao hơn nửa pháp lực của hắn, mặc dù pháp lực của hắn có thể liên tục sinh sôi nhưng một lần dịch chuyển này, suýt chút nữa khiến thân thể hắn tan rã.

Cửu Diện Thần La nhảy vọt lên, hiển hóa ra pháp thân vạn trượng, hắc kích cũng trở nên khổng lồ. Hắn buông cán kích, mũi kích chỉ thẳng vào Phương Vọng, hắn vỗ hai lòng bàn tay vào hắc kích, một luồng sức mạnh mạnh hơn cả lực lượng quy tắc thiên địa ngưng tụ trên hắc kích của hắn.

Chương 839: Đại Tự Tại Đại La đại pháp.

Chương 839: Đại Tự Tại Đại La đại pháp.

Phương Vọng nhướng mày.

Cửu Diện Thần La cũng nắm giữ sức mạnh đại đạo, thậm chí còn mạnh hơn cả Huyền Diệu Thần Quân.

Nhưng hắn chỉ mượn nhiều hơn sức mạnh đại đạo, hắn vẫn chưa luyện thành sức mạnh đại đạo của riêng mình.

Chí Thánh cũng nhìn thấu điểm này, khen ngợi: “Chỉ còn nửa bước nữa là Siêu Thoát rồi!”

Sau lưng Cửu Diện Thần La hiện ra từng bóng người hư ảo, tất cả đều là bóng dáng của hắn, vô số kẻ, như thiên quân vạn mã, chiếm cứ nửa hư không hỗn độn. Những bóng người hư ảo này cùng nhau giơ cánh tay, ngưng tụ sức mạnh đại đạo vào trên hắc kích.

Khoảnh khắc này, khí thế của Cửu Diện Thần La điên cuồng tăng lên!

Phương Vọng rõ ràng cảm nhận được có rất nhiều thần thức mạnh mẽ quét qua hư không này, thậm chí còn có khí tức không yếu hơn Cửu Diện Thần La.

Tiên giới không chỉ có Tiên Đình, Thần Đài mới là nhân vật chính!

Nhưng những thế lực mạnh mẽ đó, những đại năng cổ xưa đều không ra tay, đứng ngoài quan sát cuộc đại chiến giữa Phương Vọng và Cửu Diện Thần La.

Cửu Diện Thần La nghiêng người, cánh tay phải trước ngực đẩy về phía trước, hắc kích đột nhiên co lại sức mạnh đại đạo, bùng phát tốc độ vượt qua thời không, một kích giết về phía Phương Vọng.

Phương Vọng rõ ràng cảm nhận được một kích này đang đảo ngược thời không, muốn trực tiếp giết trở lại thời điểm bọn họ vừa bị dịch chuyển đến hư không.

Động tác, thần thái của Phương Cảnh bắt đầu tua ngược, Chí Thánh bên cạnh thì không nhúc nhích, khuôn mặt lộ ra nụ cười chế giễu, toàn thân hắn quán quanh những tia chớp tượng trưng cho sức mạnh thời không.

Đột nhiên!

Mọi thứ dừng lại!

Hắc kích mang theo sức mạnh đại đạo, treo lơ lửng trên đỉnh đầu Phương Vọng, hai bên cách nhau chưa đầy ba trượng, so với kích thước khổng lồ của hắc kích thì khoảng cách này có thể bỏ qua không tính.

Trán Phương Vọng ngưng tụ ánh bạc, nhanh chóng hình thành một con mắt.

Đây chính là thứ mà hắn gọi là Mắt Thiên Đạo!

Mắt Thiên Đạo chứa đựng tất cả sức mạnh mà hắn nắm giữ, tụ hợp lại với nhau, không có hiệu quả đặc biệt, chỉ có một điểm, hủy diệt cực độ!

Mắt Thiên Đạo ngưng tụ trong thời gian tĩnh lặng. Sự hiểu biết của Cửu Diện Thần La về đại đạo thời gian kém xa Phương Vọng, vì vậy toàn thân hắn cứng đờ, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ dữ tợn.

Sau khi Mắt Thiên Đạo ngưng tụ thành công, nó phát ra một luồng ánh bạc chói lọi, mạnh mẽ phá vỡ hắc kích, nhấn chìm Cửu Diện Thần La.

Thời gian trở lại bình thường!

Mắt của Huyền Diệu Thần Quân thậm chí còn không theo kịp tốc độ phản công của Phương Vọng, hắn còn chưa kịp phản ứng thì sức mạnh của Mắt Thiên Đạo đã nghiền nát mọi thứ, nhấn chìm Cửu Diện Thần La.

Cửu Diện Thần La cùng với vô số bóng người hư ảo sau lưng hắn cùng nhau bị hủy diệt, hư không hỗn độn vô biên vô hạn như bị đục thủng một lỗ lớn.

Huyền Diệu Thần Quân đột nhiên biến mất tại chỗ, giây tiếp theo, hắn lại xuất hiện trong tay Phương Vọng.

“Người muốn đi đâu?”

Phương Vọng mặt không biểu cảm nói, giọng điệu hờ hững.

Cầm Thiên chương!

Huyền Diệu Thần Quân kinh hãi, vừa định mở miệng, thân thể hắn đột nhiên nổ tung, không có máu thịt bay khắp nơi, mà nhanh chóng ngưng tụ thành một viên trân châu màu bạc.

Chí Thánh cười nói: “Lật tay là có thể tiêu diệt hai chiến thần mạnh nhất của Tiên Đình hiện nay, cho dù Thiên Đế có Siêu Thoát, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi.”

Nhìn thấy thảm trạng của Cửu Diện Thần La, Huyền Diệu Thần Quân, hắn rất vui mừng.

Không phải hắn không mạnh, mà là Phương Vọng quá mạnh.

Phương Vọng đánh ai cũng dễ dàng hơn đánh hắn!

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn, nói: “Thiên Đế đã đến rồi.”

Chí Thánh, Phương Cảnh nhìn theo ánh mắt của hắn. Trong bóng tối có một bóng người bước tới, trên người quần quanh một hồn phách dữ tợn kỳ dị, không thể phân biệt được bản thể của hắn như thế nào. đang chuyển động, nửa thân người bị hồn phách tà ác bao phủ, khiến hắn trông vừa có khí chất của thần vừa có khí chất của ma.

Mái tóc đen của hắn được vắn gọn dưới đế miện, khuôn mặt uy nghiêm, tuần tú, đôi lông mày toát lên vẻ kiêu ngạo nhìn xuống chúng sinh.

Chủ nhân của Tiên Đình, đứng đầu các tiên thần!

Thiên Đế

Phương Vọng nhìn Thiên Đế, trong lòng có hơi ngoài ý muốn. Trước đó hắn nghe nói Cửu Diện Thần La có thực lực

không kém gì Thiên Đế, lúc đó hắn còn thắc mắc, Cửu Điện Thần La mạnh mẽ như vậy sao lại không phản, giờ xem ra, Cửu Điện Thần La và Thiên Đế còn kém xa nhau.

Không chỉ có Thiên Đế, mà hồn phách trên người Thiên Đế cũng không đơn giản.

Tràn ngập khí tức Cửu U của Âm phủ!

Chí Thánh cau mày, hắn cũng nhìn ra sự bất thường của Thiên Đế.

“Sống lại nhiều lần như vậy, cuối cùng ngươi cũng thành công rồi.”

Thiên Đế mở miệng, lời nói của hắn khiến Chí Thánh, Phương Cảnh động dung.

Chí Thánh là người có đạo hạnh cao, suy đoán ra Phương Vọng có dấu vết sống lại. Hắn căn bản không hiểu Phương Vọng sống lại như thế nào, tại sao lại có thể đạt đến mức độ ngay cả hắn cũng không phát hiện ra.

Phương Vọng mặt không biểu cảm, dường như không hề ngạc nhiên, hắn mở miệng hỏi: “Mọi chuyện đằng sau đó đều là do ngươi gây ra?”

Thiên Đế nhếch miệng cười, nói: “Khi trầm tu luyện, gặp phải bình cảnh, dù thế nào cũng không thể phá vỡ được cực hạn. Cho đến một ngày, có một người tìm đến trầm, hỏi trầm rằng có cách nào để đảo ngược thời không không, tiếc nuối lớn nhất trong đời hắn là tộc nhân chết sớm, cho dù thành tiên, hắn cũng không tìm được nhân quả luân hồi của tộc nhân.

Bởi vì hắn thành tiên muộn.”

Chương 840: Thiên Đế! Nhân Quả Ma Tôn!

Chương 840: Thiên Đế! Nhân Quả Ma Tôn!

“Trẫm thấy công lao của hần lớn nên giúp hần sống lại nhưng hần lại đắm chìm trong sự sống lại, hình thành luân hồi, khiến cho nhân gian Huyền Tổ xuất hiện ngày càng nhiều thế giới con. Ngay cả Chí Thánh bên cạnh người cũng bị kinh động, cuối cùng còn đại náo Tiên Đình, lúc đó cũng giống như bây giờ, bốn chiến thần chết trận, Tiên Đình căn bản không thể ngăn cản mũi nhọn của hần.”

Nói đến đây, hần lộ ra nụ cười tự giễu.

Chí Thánh không đặc ý, ngược lại nói: “Nhưng ta hoàn toàn không nhớ, điều này thuyết minh ta không thành công, ngược lại, người cười đến cuối cùng là người.”

Thiên Đế giơ tay phải lên, nắm chặt lòng bàn tay, cười nói: “Lúc đó trẫm đã bóp chết người như thế này. Cho dù bóp chết người nhưng luân hồi hỗn loạn, khiến cho toàn bộ Tiên giới đều bài xích trẫm, trẫm không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng thần thông của mình giúp người đó sống lại một lần nữa nhưng không thể trở về lúc đầu, chỉ có thể trở về trước khi Chí Thánh người ra tay, lần này hần cuối cùng cũng thành công.”

Nói đến đây, hần nhìn Phương Vọng, ánh mắt sáng ngời, như thể đang nhìn một bảo vật hiếm có.

“Người hần muốn cứu là người nhưng trong nơi sâu xa, vận mệnh dường như rất sợ người ra đời, sống lại mười vạn lần, cũng chỉ cứu sống người được vài lần. Trong quá trình trưởng thành, người luôn dễ dàng chết yếu, cho đến lần trước, người trở thành Thiên Cung Chân Thần, đứng trước mặt trẫm, người và người đó cảm tạ trẫm ở trước mặt trẫm.”

“Khi thực sự bóp cổ người, người đó nhìn người giãy giụa, sợ hãi, tuyệt vọng, cuối cùng, trẫm hấp thụ hết đạo hạnh của người trước mặt hần.” ebookshop.vn - ebook truyện dịch giá rẻ

“Trẫm vốn tưởng rằng ngươi liên tục luân hồi có thể đạt được nhân quả thời không, giúp trẫm vượt qua bước cuối cùng, đáng tiếc, vẫn thất bại.”

Nói đến đây, Thiên Đế lắc đầu thở dài, khuôn mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Chí Thánh không nhịn được hỏi: “Nếu như ngươi nói là thật, ngươi đã mạnh mẽ đến mức có thể không chế thời không, Tiên giới này tuyệt đối không có người nào là đối thủ của ngươi, thì sao Tiên Đình lại không thống nhất Tiên giới?”

Thiên Đế u uất nói: “Bởi vì trong quá trình ngộ đạo, trẫm cảm nhận được Tiên iới rất nhỏ. se mạnh mẽ của trẫm dậ́t ở bên naoài ậ́m dưới căn bản không đáng kể, cho nên trẫm đang ậ̉n núp.”

Chí Thánh tự cho là vô địch bị chấn động, chẳng lẽ mình đang ngồi đây giềng nhìn trời sao?

Phương Vọng hỏi: “Hấp thụ đạo hạnh của ta, tại sao ta vẫn còn, chẳng lẽ vẫn chưa đủ đối với ngươi sao?”

Thiên Đế nở nụ cười, nói: “Đạo hạnh của trẫm đúng là tăng vọt nhưng còn lâu mới đủ, cho nên mới tha cho ngươi. Nhưng trong quá trình này gặp phải biến cố, đó chính là sự sống lại của Chu Tuyết. Chu Tuyết là tiên tôn trấn giữ tinh hải của Tiên Đình, nàng có thể trở thành tiên tôn, là do trẫm vẫn nể mặt hai người các ngươi. Nàng là người duy nhất ngoài ngươi có thể thành tiên trong luân hồi và đi đến trước mặt trẫm nhưng khi trẫm thả ngươi sống lại, nàng cũng sống lại. Trẫm không hiểu nàng sống lại như thế nào, từ trước khi nàng sống lại, trẫm thậm chí không nhìn thấy sự thay đổi của nhân gian.”

“Cho đến hôm nay, ngươi lấy tư thế hoàn toàn mới đi đến trước mặt trẫm, sự mạnh mẽ của ngươi chứng minh suy đoán của trẫm là đúng. Ngươi nắm giữ thời không, nhất định có thể

khiến trảm cũng nắm giữ đại đạo thời không, từ đó đột phá hoàn toàn, đạt đến cảnh giới mà tam giới chưa từng đạt tới.”

Chí Thánh chế giễu nói: “Sao nào? Người không nắm giữ thời không, lại cho rằng có thể thắng được hắc nắm giữ thời không?”

Thiên Đế giơ cánh tay phải lên, hồn phách trên người hắc dịch chuyển sang bên phải, ngưng tụ thành một bóng đen giống hệt hắc, chỉ là toàn thân đen nhánh, toàn thân tỏa ra khí thể đỏ sẫm.

Chí Thánh nheo mắt nói: “Nhân Quả Ma Tôn.”

Phương Vọng nhìn bóng đen, cảm thấy như đã từng cảm nhận ở đâu đó.

Có lẽ là ở đã từng cảm nhận được nhân gian kiếp trước.

Bóng đen này hắc là đến từ Âm phủ, khí tức của Âm phủ thực sự quá nồng đậm.

“Lực lượng của trảm bắt nguồn từ hắc.”

Thiên Đế cười lạnh, cười một cách kỳ quái.

Nhân Quả Ma Tôn cũng cười nham hiểm, hắc dùng giọng nói rất giống Thiên Đế nói: “Ta nhớ rồi, trước khi trật tự khởi động lại, có người nhờ ta đi đối phó với tiểu tử này.”

Thiên Đế hừ một tiếng: “Vậy tại sao lúc đó người không đi?” Nhìn hai người đứng song song, tự mình nói với mình, Nhân Quả Ma Tôn dường như đang hồi tưởng điều gì đó.

Chí Thánh trầm giọng nói: “Bọn họ không ổn, chúng ta vẫn nên giải quyết bọn họ càng sớm càng tốt.”

Phương Vọng giơ tay phải lên, vươn ra hư không về phía Thiên Đế và Nhân Quả Ma Tôn.

Ngay lúc này, Nhân Quả Ma Tôn đột nhiên mở to mắt, toàn bộ lực lượng quy tắc của hỗn độn hư không đóng băng, ngay cả khí vận của Tiên giới xa xôi cũng ngừng trào dâng.

Chí Thánh, Phương Cảnh đều bị lực lượng nhân quả tấn công, ánh mắt trở nên mờ ảo.

Chí Thánh tỉnh táo trước, rồi giơ tay ấn lên vai Phương Cảnh, dùng thánh lực của mình bảo vệ hắn.

Phương Vọng cũng bị lực lượng nhân quả tấn công, trước mắt hiện ra vô số ảo ảnh, những sinh linh từng tiếp xúc với hắn đều cảm hận lao vào hắn, bao gồm cả những người thân thiết nhất của hắn.

Khi sống lại, Phương Vọng đã ngộ ra lực lượng nhân quả, cho nên chỉ trong chớp mắt, hắn đã xóa sạch mọi ảo ảnh trước mắt.

Trán hắn một lần nữa ngưng tụ ra Mất Thiên Đạo, chuẩn bị tiêu diệt Nhân Quả Ma Tôn và Thiên Đế.

Chương 841: Thiên Đế! Nhân Quả Ma Tôn! (2)

Chương 841: Thiên Đế! Nhân Quả Ma Tôn! (2)

Tuy nhiên, hắn đột nhiên phát hiện toàn bộ hư không đã bị lực lượng nhân quả bí ẩn ngăn cách, nhìn thì không khác gì trước đây nhưng bọn họ đã bị phong ấn trong không gian riêng biệt.

Ầm!

Ánh Sáng Thiên Đạo bắn ra, trực tiếp tiêu diệt Thiên Đế và Nhân Quả Ma Tôn nhưng ngay giây tiếp theo, hai người lại xuất hiện ở một hướng khác, trên mặt vẫn treo nụ cười tà dị.

Phương Vọng một lần nữa thi triển Ánh Sáng Thiên Đạo, cũng tiêu diệt Thiên Đế hai người nhưng hai người Thiên Đế

lại một lần nữa sống lại, hơn nữa khoảng cách ngày càng gần với hắn.

“Không ổn, bản tôn của bọn họ hẳn là đang ẩn núp ở đâu đó!”

Giọng nói của Chí Thánh truyền đến từ phía sau, giọng điệu nghiêm nghị.

“Ừm, bản thể của bọn chúng ẩn trong đại đạo.”

Nghe lời của Chí Thánh, Phương Vọng đáp lời, Mắt Thiên Đạo của hắn tiếp tục tấn công, không ngừng tiêu diệt Thiên Đế, Nhân Quả Ma Tôn.

Khoảng cách giữa hai bên không ngừng thu hẹp, khiến Phương Cảnh vô cùng sợ hãi.

Kẻ địch không giết chết được vẫn không ngừng tiến gần, loại xung kích thị giác và áp lực tâm lý này là điều mà người thường khó có thể tưởng tượng.

Chí Thánh cũng ra tay, hắn đơn độc tiêu diệt Nhân Quả Ma Tôn, muốn tách hai người ra nhưng vô ích, mỗi lần hồi sinh, bọn chúng đều sát cánh bên nhau.

Ngay lúc này.

Phương Vọng đột nhiên nhận ra điều gì đó, ánh mắt chuyển sang cổ tay phải, cổ tay không có gì cả nhưng kiếp trước ở đây đeo chiếc vòng ngọc do Chu Tuyết tặng.

Hắn có thể cảm nhận được linh lực của Chu Tuyết bỗng nhiên bám vào cổ tay hắn, đang nhanh chóng tăng cường.

Hắn không ngăn cản, mặc cho linh lực của Chu Tuyết truyền đến.

Khoảng mười giây trôi qua, Thiên Đế, Nhân Quả Ma Tôn cách Phương Vọng chưa đầy mười trượng, mà lúc này, cổ tay

phải của Phương Vọng tràn ngập linh lực của Chu Tuyết, nhanh chóng ngưng tụ thành dáng hình của Chu Tuyết.

Chu Tuyết mặc một bộ đồ đỏ, đội mũ phượng, mơ hồ có hai con phượng hoàng máu đang bay lượn trong trâm cài trên mũ phượng.

Phương Vọng liếc nhìn nàng, khuôn mặt hiếm khi nở nụ cười, hỏi: “Người cũng đã khôi phục ký ức kiếp trước rồi sao?”

Nguyên nhân hấn lợi dụng đại đạo thời không để khôi phục ký ức cho tất cả mọi người bên cạnh, chính là vì Chu Tuyết.

Theo hấn thấy, nếu không có ký ức tạo nên trải nghiệm thì người đó không còn là người đó nữa.

Chu Tuyết nhìn chằm chằm vào Thiên Đế, nói: “Thật ra khi người nói với ta, ta đã khôi phục rồi, nhờ vào bảo vật mà vị tiên bối kia để lại, đó cũng là lý do ta được sống lại.”

“Vị tiên bối nào?”

Phương Vọng tò mò hỏi.

Chu Tuyết nhẹ giọng nói: “Tiêu diệt bọn chúng trước rồi hãy nói, với tu vi của ta không đủ để chống lại chúng nhưng ta biết điểm yếu của Nhân Quả Ma Tôn. Kiếp trước Mắt Cừ U mở ra, âm dương hỗn loạn, ta đã điều tra kỹ về hấn. Hấn được gọi là tồn tại cấm kỵ, không thể nhắc đến tên, bởi vì hấn nắm giữ quy tắc nhân quả, hay nói cách khác, lực nhân quả của hấn mạnh hơn cả quy tắc.”

“Sau khi điều tra, ta biết được rằng lý do hấn bị trấn áp là vì Hồng Trần Thiên Đế. Hấn là tà vật nhân quả còn sót lại của khí vận Tiên Đình. Tiên Đình tùy ý thay đổi thời không, đùa giỡn đại đạo, Nhân Quả Ma Tôn âm thầm sinh ra, trở thành kiếp nạn của Tiên Đình.”

“Muốn diệt Nhân Quả Ma Tôn rất đơn giản, đó là xóa bỏ tất cả thời không phát sinh, ngay cả Thiên Đế cũng không làm được điều này nhưng người chưa chắc không làm được, bởi vì tạo nghệ thời không của người đã vượt qua tất cả mọi người trong tam giới.”

Nói đến đây, nàng liếc nhìn Phương Vọng, trong mắt lần đầu tiên lộ ra vẻ kính trọng.

Từ đầu đến cuối, nàng chưa từng giao đấu với Phương Vọng nhưng nàng hiểu rằng từ khi được sống lại từ kiếp trước, nàng đã không đuổi kịp Phương Vọng. Bất cứ ưu thế nào đều trở nên nhỏ bé trước thiên tư của Phương Vọng.

Cuối cùng nàng cũng hiểu ra một điều, nàng và hắn được sống lại đều là để tìm kiếm thiên tư tối cao đó, mang đến cho tam giới một Tiên đạo hoàn toàn mới! Nhân Quả Ma Tôn nghe lời Chu Tuyết, ánh mắt càng thêm lạnh lùng.

Thiên Đế nhìn xuống Chu Tuyết, nói: “Cho dù người hiểu thì thế nào? Nếu hắn thực sự có thể khiến đại đạo thời không thần phục thì dù trăm có vùng vẫy thế nào cũng vô ích, hắn cần gì phải đợi đến bây giờ?”

Thiên Đế giơ hai cánh tay lên, trong nháy mắt, từng con mắt xuất hiện từ hư không trong hỗn độn, trong mỗi con mắt đều có một Thiên Đế bước ra.

Đại Tự Tại Đại La đại pháp của Cửu Diện Thân La!

Phương Vọng có thể cảm nhận được Đại Tự Tại Đại La đại pháp của Thiên Đế mạnh hơn, mỗi phân thân thời gian đều sở hữu sức mạnh không kém gì bản thể.

“Phương Vọng, để trăm xem cực hạn Thiên Đạo của người ở đâu. Nếu người có thể đánh bại trăm, Tiên Đình sẽ do người làm chủ, đừng trực tiếp hủy diệt trật tự này. Nếu trăm cắn nuốt người, trăm cũng sẽ đối xử tốt với Thiên Đạo của người, bởi vì

Thiên Đạo của người đã mang đến cho trăm hy vọng khám phá sức mạnh cao hơn!”

Hàng tỷ Thiên Đế cùng nói, giọng nói hòa vào nhau, chấn động chín tầng trời.

Phương Vọng tiến lên một bước, từng Thiên Đạo Thái Dương ngưng tụ xuất hiện sau lưng, đồng thời một quyển đồ lục màu đen mở ra giữa Thiên Đạo Thái Dương và hắn.

“Diệt Tuyệt Thần Lục, đúng là âm hồn bất tán, Tuyệt Đế dù không còn, cũng có thể gây phiền phức cho trăm.”

Thiên Đế lạnh lùng nói, nhắc đến Tuyệt Đế, trong lời nói của hắn tràn đầy tức giận.

Chương 842: Đại Đạo Thiên Phật, thiên địa cao hơn.

Chương 842: Đại Đạo Thiên Phật, thiên địa cao hơn.

Khí thể của Nhân Quả Ma Tôn tăng vọt, lực nhân quả phong tỏa Phương Vọng và những người khác, vô số ảo ảnh chui vào mắt họ, toàn là những điều họ sợ hãi, ghê tởm.

Phương Vọng giờ tay nắm lấy Thiên Cung kích, ánh mắt hắn ngưng lại.

Ý chí của hắn tập trung vào không gian bảo linh, hắn đang điều động sức mạnh của Thiên Cung.

Ầm! Ầm! Ầm...

Hàng tỷ Thiên Đế thi triển thần thông, pháp lực oanh tạc đám người Phương Vọng. Phương Vọng dùng pháp lực Thiên Đạo của mình ngưng tụ thành một tầng bảo vệ, chặn đứng mọi đòn tấn công.

Bậc thang Thiên Đạo theo đó mà vỡ tan, bọn họ liên tục rơi xuống, không gian xung quanh không ngừng vỡ vụn, bọn họ như rơi vào luân hồi.

Chí Thánh giơ tay, giúp Phương Vọng cùng nhau chống lại Thiên Đế, Nhân Quả Ma Tôn tấn công, hấn không khỏi chấn động.

“Mạnh quá... Thiên Đế đời này lại mạnh đến mức này...”

Chí Thánh chỉ cảm nhận pháp lực của Thiên Đế, đã tự biết không phải là đối thủ.

Hấn không khỏi nhìn về phía Phương Vọng.

Phương Cảnh, Chu Tuyết cũng nhìn về phía Phương Vọng. Tu vi của hai người bọn họ thấp đến mức nào, nếu không có sự bảo vệ của Phương Vọng, uy áp của Thiên Đế đủ để nghiền nát họ.

Chu Tuyết như nghĩ đến điều gì, mở miệng hỏi: “Phương Vọng, bất kể là tuyệt học gì, người đều có thể nắm giữ trong thời gian ngắn sao?”

Phương Vọng không thể điều động sức mạnh của Thiên Cung, nghe lời Chu Tuyết nói, cũng không do dự, thẳng thắn nói: “Không sai.”

Ánh mắt Chu Tuyết lóe lên, nàng nói: “Ta có một thần thông ở đây, vị tiên bối truyền thụ cho ta nói, nếu ta có thể luyện thành, sẽ tung hoành vô địch, đảo ngược nhân quả số mệnh, dễ như trở bàn tay.”

“So với Diệt Tuyệt Thần Lục thì sao?”

“Chỉ mạnh chứ không yếu, bởi vì vị tiên bối truyền thụ thần thông này chính là Tuyệt Đết”

Chu Tuyết trầm giọng nói, nàng lập tức giơ tay lên, đưa ra hai ngón tay phải, chỉ vào huyệt thái dương của Phương Vọng, truyền ký ức truyền thi7a vào †rona đầu: PhuZúyng Vona. Phương Vọng bây giờ đã có thể nhất tâm nhị dụng, để phòng

ngựa bất trắc, hần thi triển Huyền Nguyên Thần Biến, tạo ra một phân thân, giúp hần duy trì tầng bảo vệ.

Ký ức khổng lồ tràn vào trong đầu Phương Vọng, với đạo hạnh hiện tại của Phương Vọng, tốc độ tiếp nhận của hần nhanh đến mức khó tin.

Thiên Đế nhận ra có điều không ổn, thế công càng thêm cuồng bạo.

Mấy giây sau.

Ý thức của Phương Vọng đã đến bên trong Thiên Cung.

Hần mở mắt ra, nhìn Thiên Cung quen thuộc, vẻ mặt bất đắc dĩ, lầm bầm: “Cho đến tận hôm nay, ta vẫn không thể không chế được ngươi sao?”

“Ngươi cần gì phải không chế nó, nó chính là thiên phú của ngươi. Con người có giới hạn, ai có thể không chế thiên tư của mình, khiến nó đạt đến mức độ mà nó không thể làm được?”

Một tiếng cười nhẹ truyền đến từ bên cạnh, khiến Phương Vọng giật mình quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam tử mặc áo tím đang đứng bên cạnh, cười tủm tỉm nhìn hần.

Phương Vọng cau mày, hỏi: “Ngươi là ai?”

Tướng mạo người này tuấn tú vô cùng, toàn thân không cảm nhận được một tia hơi thở nguy hiểm nào, Phương Vọng chưa từng gặp hần.

Nam tử áo tím cười nói: “Ngươi muốn tu luyện thần thông của ta, ngươi còn hỏi ta là ai, thần thông này phải do ta đích thân truyền thụ cho ngươi.”

Đồng tử của Phương Vọng không khỏi co lại, hỏi: “Ngươi là Tuyệt Đế?”

“Tuyệt Đế? Ha ha, ta chỉ để lại một chữ Tuyệt, không ngờ lại có người phong cho ta danh hiệu Đế.”

Nam tử áo tím lắc đầu cười khỏ, dường như hơi bất đắc dĩ.

Tuyệt Đế không phải là Đại Đế sao?

Phương Vọng đột nhiên hiểu ra tại sao Hồng Huyền Đế lại phủ nhận sự tồn tại của Tuyệt Đế. Đại Đế đều thuộc về Đế đạo, nếu Tuyệt Đế là Đại Đế, Hồng Huyền Đế hẳn có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn, giống như hắn có thể cảm nhận được những người tu luyện Thiên Đạo khác.

“Được rồi, bắt đầu tu luyện thôi.”

Nam tử áo tím ra hiệu.

Phương Vọng cũng không quan tâm đến những nghi ngờ trong lòng, lập tức đi tới, đối mặt với nam tử áo tím đã tọa, lắng nghe lời dạy của hắn. đạo.

Giọng nói của hắn ẩn chứa một loại đại đạo huyền diệu khó có thể tưởng tượng, khiến Phương Vọng trực tiếp tiến vào trạng thái ngộ đạo bùng nổ tư duy.

Cứ như vậy, Phương Vọng quên mất thời gian.

Năm này qua năm khác trôi qua.

Dần dần, Phương Vọng hiểu được sự lợi hại của thần thông này.

Thần thông này có tên là Đại Đạo Thiên Phật, có thể trấn áp mọi lực lượng đại đạo, thậm chí định nghĩa đại đạo!

Phương Vọng lần đầu tiên gặp phải một thần thông phức tạp như vậy, chỉ nghe nói đến sự lợi hại của nó, hắn đã vô cùng phấn khích.

Đợi đến khi hắn luyện thành Đại Đạo Thiên Phật, hắn ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện đã trôi qua hai mươi vạn năm!

Lần này lại phá vỡ kỷ lục thời gian bế quan một lần trong Thiên Cung của hắn!

Quan trọng nhất là hai mươi vạn năm này, hắn không hề cảm thấy nhàm chán.

Hắn mở mắt ra nhìn nhưng phát hiện nam tử áo tím đã không còn nữa.

Hắn thầm kinh ngạc, Tuyệt Đế rốt cuộc là tồn tại như thế nào, vậy mà có thể trực tiếp hiển hóa vào bên trong Thiên Cung của hắn.

Chẳng lẽ Tuyệt Đế chính là lực lượng bên ngoài tam giới mà Thiên Đế nói?

Chu Tuyệt được sống lại là vì hắn, Đông Công Hoàng chủ trì nhân gian cũng là vì thân thông của hắn. Nghe ý của Thiên Đế, Tuyệt Đế cũng từng gây ra rất nhiều phiền phức cho hắn.

Chương 843: Đại Đạo Thiên Phật, thiên địa cao hơn. (2)

Chương 843: Đại Đạo Thiên Phật, thiên địa cao hơn. (2)

Tuyệt Đế đến từ đâu, hắn có mục đích gì?

Phương Vọng không nghĩ ra nhưng trước mắt, hắn phải diệt Thiên Đế, Nhân Quả Ma Tôn trước đã.

Hắn tiếp tục tu luyện Đại Đạo Thiên Phật.

Từ tiểu thành đến đại thành, hắn trực tiếp vượt qua một triệu năm!

Từ đại thành đến đại viên mãn, hắn lại mất thêm một trăm năm mươi vạn năm!

Trong quá trình này, sự hiểu biết của Phương Vọng về đại đạo càng sâu sắc hơn, hắn hiểu không phải là ba nghìn đại đạo mà là bản chất tồn tại của quy tắc đại đạo này.

Đại đạo chính là nền tảng của mọi thứ!

Đại đạo không thể diệt nhưng có thể thay đổi!

Đại Đạo Thiên Phật không phải hủy diệt đại đạo mà là thay đổi đại đạo, từ đó khiến sự tồn tại của lực lượng đại đạo không còn nữa, còn đại đạo sẽ được sống lại theo một hình thái khác.

Hai trăm bảy mươi vạn năm bế quan khiến đạo tâm của Phương Vọng đạt đến cực hạn.

Hoàn cảnh Thiên Cung vỡ nát, hấn mở mắt ra theo đó, hiện thực chỉ trôi qua trong chớp mắt.

Chu Tuyết căng thẳng hỏi: “Thế nào, cần bao lâu?”

Chí Thánh, Phương Cảnh cũng không khỏi nhìn về phía Phương Vọng, mới bao lâu chứ, thần thông gì mà có thể tu luyện nhanh như vậy?

Phương Vọng ngẩng đầu nhìn lên, nhẹ giọng nói: “ Bao lâu ư? Xin lỗi, ta đã luyện thành rồi.”

Luyện thành rồi ư?

Chu Tuyết ngây người, Chí Thánh cũng kinh ngạc.

Phương Cảnh thì lộ vẻ mặt mơ hồ, cũng không thấy Chu Tuyết truyền thụ gì cải!

Ánh mắt Phương Vọng ngưng lại. Hấn lại ngưng tụ ra Mắt Thiên Đạo trên trán, Mắt Thiên Đạo phát ra một tia sáng bạc khủng khiếp, phá tan tầng bảo vệ, xua tan bóng tối.

Bóng tối xung quanh vỡ tan, một không gian trắng xóa hiện ra, nơi đây trôi nổi vô số mây khí, giống như từng con rồng dài có màu sắc khác nhau.

Thiên Đế, Nhân Quả Ma Tôn hiện thân, sắc mặt bọn chúng đại biến.

Mặc dù bọn chúng đã sống lại lần nữa nhưng rõ ràng cảm thấy lực lượng đại đạo mà mình nắm giữ đã bị suy yếu.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Mắt Thiên Đạo của Phương Vọng lại ngưng tụ ánh bạc. Lần này không giống với Ánh Sáng Thiên Đạo trước đó, trước Mắt Thiên Đạo ngưng tụ ra một cánh cổng ánh sáng, trên đỉnh cánh cổng điêu khắc hình bóng Tuyệt Đế. Tuyệt Đế giờ ngón tay chỉ lên trời, hai bên cánh cổng là những phù văn dày đặc, lớn nhỏ không đều nhưng nếu nhìn kỹ thì đó là những thân hình mạnh mẽ.

Đại Đạo Thiên Phật!

Thiên Đế gầm lên một tiếng, hấn và Nhân Quả Ma Tôn hợp thể, tạo thành một bóng hình kinh hoàng bị khí đen quần quanh, hấn giờ tay ngưng tụ ra một thanh kiếm đen, chém xuống một nhát.

Nhát kiếm này rơi xuống, hư không hỗn độn đột nhiên thay đổi, bọn họ trở lại hư không bên ngoài Tiên giới.

Kiểm khí rơi xuống, lực lượng của ba nghìn quy tắc trong hư không ngưng tụ, giống như ba nghìn thiên lôi đan xen trên kiếm khí, mang theo uy thế vô tận của Tiên giới chém xuống.

Thời gian lại một lần nữa dừng lại!

Cánh cổng ánh sáng do Đại Đạo Thiên Phật tạo ra phát ra ngọn lửa ánh sáng vàng cuồn cuộn, khí thể to lớn, trong nháy mắt đã nhấn chìm bóng hình Thiên Đế.

Trong ánh sáng mạnh, Thiên Đế mất đi màu sắc. Hấn tuyệt vọng phát hiện mình không thể sống lại, có một lực lượng khó có thể tưởng tượng đang phá hủy mọi thứ của hấn, kể cả ký ức của hấn!

Chu Tuyết quay đầu nhìn Phương Vọng đang ngẩn đầu, trên đỉnh đầu hấn là cánh cổng ánh sáng Đại Đạo Thiên Phật,

phía sau là Diệt Tuyệt Thần Lục và Thiên Đạo Thái Dương, lúc này khí thế của Phương Vọng đạt đến đỉnh điểm.

Ngay cả Chu Tuyết cũng không khỏi nảy sinh lòng sùng bái.

Không, là tình yêu!

Chu Tuyết vẫn luôn phủ nhận tình cảm của mình đối với Phương Vọng, thậm chí còn khuyên Phương Vọng đi tiếp nhận những nữ nhân khác, vì Nhưng lúc này, nàng không muốn lừa dối bản thân nữa.

Phương Vọng đột nhiên nắm lấy tay nàng, liếc nhìn nàng, khuôn mặt nở nụ cười, nói: “Người nói muốn diệt trừ hết thảy các không gian song song do tiên thần sáng tạo mới có thể diệt trừ được Nhân Quả Ma Tôn nhưng người có từng nghĩ đến nhân gian của chúng ta cũng là do tiên thần tạo ra không.”

Chu Tuyết đương nhiên hiểu rõ điểm này, nàng không hề thất vọng, cũng không hề sợ hãi, mà cười hỏi: “Vậy người muốn làm thế nào?”

Nàng cảm thấy Phương Vọng hiện tại có thể làm được mọi chuyện.

Khóe miệng Phương Vọng cong lên, hắn nói: “Xóa bỏ nhân quả giữa tiên thần và tất cả các không gian, để những không gian đó tồn tại hoàn toàn. Dù sao thì ta không nỡ xa người, cũng không nỡ xa tất cả những người ta quan tâm.”

Ánh sáng của Đại Đạo Thiên Phật càng mạnh hơn, nhân chìm bóng hình Phương Vọng, Chu Tuyết, Chí Thánh, Phương Cảnh.

Các cường giả của các bên đang giao chiến ở xa tại Tiên Đình cũng bị ánh sáng mạnh nhân chìm.

Phương Hàn Vũ, Phương Tử Canh vô thức quay người lại.

Phương Tử Canh dường như nhìn thấy điều gì đó, khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhõm, hắc lâm bẩm: “Quả nhiên, người sẽ không bao giờ khiến ta thất vọng, giống như hồi còn nhỏ vậy.”

Phương Hàn Vũ sát cánh chiến đấu cùng hắc lâm, không khỏi hỏi: “Người đang nói...”

Lời còn chưa dứt, hai người đã mất đi ý thức. ...

Mây đen tan đi, ánh nắng chiếu xuống, rọi sáng Côn Luân. Những người cầu đạo đang leo núi đều ngẩng đầu nhìn lên, những tu sĩ Vọng Đạo đang dả tọa ngộ đạo ở khắp nơi cũng mở mắt, nhìn lên bầu trời.

Chương 844: ĐẠI KẾT CỤC

Chương 844: ĐẠI KẾT CỤC

Trên đỉnh núi.

Hồng Tiên Nhi, Cố Ly đến trước đạo cung, Hồng Tiên Nhi gọi thế nào thì cửa đạo cung cũng không mở.

“Đừng gọi nữa, bọn họ không ở nhân gian này.”

Một giọng nói truyền đến từ bên cạnh, hai nữ tử quay đầu nhìn lại, phát hiện trong rừng có một lão già đang đứng trước một tấm bia đá.

Chí Thánh!

Hồng Tiên Nhi, Cố Ly nhìn nhau, rồi đi đến bên cạnh Chí Thánh. Họ nhìn vào tấm bia đá, phát hiện trên bia đá khắc hình bóng Phương Vọng, còn trên đầu Phương Vọng lơ lửng một cánh công bí ẩn.

“Bọn họ đến nhân gian nào rồi?”

Hồng Tiên Nhi bất mãn nói, Phương Vọng lại không từ mà biệt.

Chí Thánh cười nói: “Ta làm sao biết được, hắn nói hắn đi tìm quê hương của mình.”

Quê hương?

Hồng Tiên Nhi cau mày.

Còn Cố Ly thì nghĩ đến điều gì đó, suy nghĩ chìm vào hồi ức.

Cùng lúc đó.

Nhân gian Huyền Đô xa xôi.

Trái Đất, Hoa Hạ.

Trong đô thị phồn hoa, người đến người đi.

“Chị ơi, đi chậm thôi, tiên nhân giảng đạo, toàn cầu đều có thể nghe thấy, cần gì phải đến gần nàng ấy như vậy.”

Dương Tuấn bất lực nói.

Người đi trước hắn chính là chị gái hắn, Dương Lâm Nhi.

Dương Lâm Nhi đáp: “Đừng nói nhảm, mau đuổi theo.”

Ánh mắt nàng nhìn về phía trước, sau những tòa nhà cao tầng là một tòa tháp vàng khổng lồ, trên đỉnh tháp có một con Tử Long quần quanh. Không hiểu sao, nhìn con Tử Long đó, nàng luôn cảm thấy hơi quen thuộc, cảm xúc của nàng bỗng nhiên kích động, muốn đi đến trước mặt Tử Long.

Nàng không để ý, cách đó mười mấy mét, trong một quán cà phê ven đường, có hai người đang nhìn chằm chằm vào họ. Chu Tuyết mặc một chiếc váy đen, tay cầm tách cà phê, trêu chọc hỏi: “Người cố ý đến đây giảng đạo vì nàng, còn nói gì là tìm quê hương, đúng là khẩu thị tâm phi.”

Phương Vọng mặc chiếc áo sơ mi giản dị, trông như một chàng trai mười tám mười chín tuổi. Hắn nhìn Dương Lâm

Nhi đang chen chúc trong đám đông, cười nói: “Ta thực sự đang tìm quê hương, chỉ là chưa tìm thấy thôi.”

Chu Tuyết đang định hỏi thì đột nhiên có một người ngồi xuống bên cạnh Phương Vọng, chỉ nghe hắn cười nói: “Điều đó chứng tỏ người nên đi lên cao hơn nữa, chỉ cần người đứng đủ cao, cuối cùng người sẽ có thể nhìn thấy những nơi mà người không thể nhìn thấy bây giờ.”

Phương Vọng quay đầu nhìn lại, thì ra người này là Tuyết Đế.

Tuyết Đế cởi bỏ bộ áo bào tím, mặc một bộ đạo bào giản dị, vì dung mạo hắn cũng trẻ trung nên dù ở đô thị hiện đại cũng không hề có cảm giác lạc lõng.

“Tiền bối...”

Chu Tuyết thấy Tuyết Đế, định đứng dậy nhưng Tuyết Đế giơ tay ngăn lại.

Tuyết Đế cười nói: “Đừng trách ta lúc đầu gặp người không tiết lộ thân phận thật, dù sao người cũng từng che giấu thân phận với cô nương bên ngoài kia.”

Chu Tuyết không khỏi cau mày, hỏi: “Người vẫn luôn chú ý đến chúng ta sao?”

“Không phải vậy, chỉ là đôi mắt này của ta lướt qua ai thì mọi chuyện trong cuộc đời của người đó sẽ hiện ra trước mắt ta. Đây chính là sức mạnh mà Thiên Đế trước kia theo đuổi.”

Tuyết Đế cười nói. Nói xong, hắn nhìn Phương Vọng, nói: “Thiên phú của người không nên dừng lại ở đây, hãy theo đuổi lực lượng cao hơn đi, ở đó có nhiều đối thủ hơn đang chờ người.”

Hắn đứng dậy, vỗ vai Phương Vọng, rồi quay người bỏ đi.

Phương Vọng không khỏi nhìn theo hắn, hỏi: “Tiền bối, rốt cuộc ngài là ai? Tại sao lại chăm sóc chúng ta như vậy?”

“Ta họ Hàn, còn tại sao lại chăm sóc các ngươi, một phần là vì tư tâm, một phần là vì khen ngợi ngươi. Ngươi không xóa bỏ Tiên Đình, không xóa bỏ những thời không đã ra đời, khiến ta rất vui mừng. Ngươi có tư cách trở thành Thiên Đế.”

Tuỳết Đế khaoát †av nói không naoảnh đầu lai bước ra khỏi quán cà phê.

Khi hắn bước ra ngoài, Phương Vọng đã không còn cảm nhận được khí tức của hắn nữa.

Phương Vọng và Chu Tuyết nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ bối rối.

Phương Vọng cười cười, nói: “Đừng nghĩ nữa, vậy thì nghe theo lời hắn, đến những thiên địa cao hơn để theo đuổi bước chân của hắn. Chúng ta vẫn chưa so tài cao thấp, bây giờ ta không bắt nạt ngươi, ta sẽ cho ngươi thêm một trăm triệu năm để trở nên mạnh mẽ, đến lúc đó chúng ta sẽ phân định thắng thua ở những thiên địa cao hơn.”

Chu Tuyết nghe vậy, khóe miệng cong lên, nói: “Mặc dù bây giờ ngươi mạnh hơn ta nhưng đến thiên địa mới, ta sẽ không chịu thua, đừng lơ là đó.”

“Điều đó là không thể nào, ta sẽ mãi mãi ở trên ngươi.”

“Hừ, giọng điệu thật lớn.”

“Đúng rồi, Thái Thương Tiên phủ sắp mở rồi, cùng đi không?”

“Được thôi, kiếp trước muốn đi, kết quả lại trở trêu không đi được, đi xem thử Thái Thương Tiên phủ rốt cuộc ẩn chứa tiên duyên như thế nào.”

Bên kia.

Trên tòa tháp vàng khổng lồ, Tử Linh chiếm giữ trên không trung, nó cúi đầu nhìn xuống một nữ tử mặc áo tím đang đã tọa trên đỉnh núi.

Nữ tử mặc áo tím này có dung mạo tuyệt đẹp, khí chất đoan trang, tỏa ra khí tức thần thánh không thể xâm phạm.

Tử Linh mở miệng hỏi: “Tiểu Tử, sao ta không thấy hai người công tử đâu? Họ thực sự sẽ đến sao?”

Nữ tử mặc áo tím chính là Tiểu Tử. Tiểu Tử nhắm mắt lại, hừ một tiếng: “Đây là lần đầu tiên ta giảng đạo, với sự yêu thương của công tử dành cho ta, hẳn chắc chắn sẽ đến.”

- TOÀN VĂN HOÀN -

phê.

phê.

Khi hắn bước ra ngoài, Phương Vọng đã không còn cảm nhận được khí tức của hắn nữa.

Phương Vọng và Chu Tuyết nhìn nhau, trong mắt cả hai đều hiện lên vẻ bối rối.

Phương Vọng cười cười, nói: “Đừng nghĩ nữa, vậy thì nghe theo lời hắn, đến những thiên địa cao hơn để theo đuôi bước chân của hắn. Chúng ta vẫn chưa so tài cao thấp, bây giờ ta không bắt nạt ngươi, ta sẽ cho ngươi thêm một trăm triệu năm để trở nên mạnh mẽ, đến lúc đó chúng ta sẽ phân định thắng thua ở những thiên địa cao hơn.”

Chu Tuyết nghe vậy, khước miệng cong lên, nói: “Mặc dù bây giờ ngươi mạnh hơn ta nhưng đến thiên địa mới, ta sẽ không chịu thua, đừng lơ là đó.”

“Điều đó là không thể nào, ta sẽ mãi mãi ở trên ngươi.”

“Hừ, giọng điệu thật lớn.”

“Đúng rồi, Thái Thương Tiên phủ sắp mở rồi, cùng đi không?”

“Được thôi, kiếp trước muốn đi, kết quả lại trở trêu không đi được, đi xem thử Thái Thương Tiên phủ rốt cuộc ẩn chứa tiên duyên như thế nào.”

Bên kia.

Trên tòa tháp vàng khổng lồ, Tử Linh chiếm giữ trên không trung, nó cúi đầu nhìn xuống một nữ tử mặc áo tím đang đã tọa trên đỉnh núi.

Nữ tử mặc áo tím này có dung mạo tuyệt đẹp, khí chất đoan trang, tỏa ra khí tức thần thánh không thể xâm phạm.

Tử Linh mở miệng hỏi: “Tiểu Tử, sao ta không thấy hai người công tử đâu? Họ thực sự sẽ đến sao?”

Nữ tử mặc áo tím chính là Tiểu Tử. Tiểu Tử nhắm mắt lại, hừ một tiếng: “Đây là lần đầu tiên ta giảng đạo, với sự yêu thương của công tử dành cho ta, hẳn chắc chắn sẽ đến.”

- TOÀN VĂN HOÀN -